HERODIANI TECHNICI

RELIQUIAE.

COLLEGIT DISPOSUIT EMENDAVIT EXPLICAVIT
PRAEFATUS EST

AUGUSTUS LENTZ.

TOMI II

FASCICULUS PRIOR

RELIQUA SCRIPTA PROSODIACA PATHOLOGIAM ORTHOGRAPHICA
CONTINENS.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXVIII.

Neuer philologischer und Schulbücher-Verlag

von

B. G. TEUBNER in LEIPZIG.

1868. Januar — Juni.

Böhme, Dr. Gottfried, Professor und Prorector am Gymnasium zu Dortmund, **Aufgaben zum Uebersetzen ins Griechische.** Für die oberen Klassen der Gymnasien. Dritte verbesserte Auflage. gr. 8. [XII u. 298 S.] geh. 24 Ngr.

Cornelius Nepos ex recognitione Rudolphi Dietsch. [114 S.] Mit einem Wörterbuch für den Schulgebrauch herausgegeben von Dr. H. Haacke, Oberlehrer am Gymnasium zu Hirschberg. 8. [VI u. 207 S.] geh. 12 Ngr.

Dietsch, Rudolf, Grundrisz der allgemeinen Geschichte für die oberen Gymnasialklassen. Dritter Teil. Fünfte von neuem durchgesehene Auflage. gr. 8. [200 S.] geh. 12 Ngr.

Draeger, Dr. Anton August, Oberlehrer am kgl. Pädagogium zu Putbus, **über Syntax und Stil des Tacitus.** [XV u. 107 S.] gr. 8. geh. n. 24 Ngr.

Grammatici latini ex recensione Henrici Keilii. Vol. V. Fasc. II. [S. 329—685.] Lex.-8. geh. n. 3 Thlr. 10 Ngr.

Haacke, Dr. **H.,** Oberlehrer am Gymnasium zu Hirschberg, **Wörterbuch zu den Lebensbeschreibungen des Cornelius Nepos.** Für den Schulgebrauch herausgegeben. 8. [VI u. 207 S.] geh. 10 Ngr.

Habenicht, Dr. **Richard,** Oberlehrer zu Plauen, **die Grundzüge der lateinischen Prosodie und Metrik** in berichtigter und vervollständigter Fassung kurz dargestellt. Zweite Auflage. 8. [41 S.] geh. 6 Ngr.

Homeri Odyssea ad fidem librorum optimorum edidit J. La Roche. Pars posterior. Accedunt testimonia veterum et indices. [308 S.] gr. 8. geh. n. 2 Thlr. 10 Ngr.

de Lagarde, Paul, Beiträge zur baktrischen Lexikographie. [80 S.] gr. 8. geh. n. 1 Thlr. 10 Ngr.

Lüders, Dr. phil. **C. F.,** ordentlicher Lehrer am Johanneum zu Hamburg, **Chrestomathia Ciceroniana.** Ein Lesebuch für mittlere Gymnasialklassen. Zweites Heft. gr. 8. [XXV u. 207 S.] geh. 18 Ngr.

Mommsen, Aug., Athenae Christianae. Mit 2 Plänen [in Royal-Folio] in Farbendruck. gr. 8. [VIII u. 168 S.] geh. 2 Thlr

Ovidii Nasonis, P., ex Ponto libri quattuor ad codicum fidem emendavit adparatu critico instruxit Otto Korn, Phil. Dr. gr. 8. [XXXII u. 213 S. mit 1 lithogr. Facsimile.] geh. 1 Thlr. 20 Ngr.

Poetarum scenicorum Graecorum Aeschyli Sophoclis Euripidis et Aristophanis fabulae superstites et perditarum fragmenta ex recensione et cum prolegomenis Guilelmi Dindorfii. Editio quinta correctior. 6. u. 7 Liefg. 4. geh. à 20 Ngr.

HERODIANI TECHNICI

RELIQUIAE.

COLLEGIT DISPOSUIT EMENDAVIT EXPLICAVIT
PRAEFATUS EST

AUGUSTUS LENTZ.

TOMI II
FASCICULUS PRIOR

RELIQUA SCRIPTA PROSODIACA PATHOLOGIAM ORTHOGRAPHICA
CONTINENS.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXVIII.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

Cum auctor ampli huius et admirabilis operis subita morte abriperetur, totus liber scriptus in manibus redemptoris erat. Imo ipsorum indicum iam partem ab auctore scriptam invenimus, qua quales eos esse voluerat patebat, scilicet ita amplos et accuratos, ut in libro ipso, qui paene Thesaurus quidam factus est doctrinae grammaticae veterum, unumquodque verbum facile reperiretur. Et exhibebitur eiusmodi index lectoribus, docti et strenui viri diligentia confectus. Sed quia secundum volumen largiter instructum excrescere videmus, melius visum duos eius fasciculos facere, ut primus iam nunc editus documento esset, post auctoris obitum rem sine mora et intermissione procedere potuisse, et ne in correctione quidem, cuius de difficultate in eiusmodi opere intelligentes recte iudicabunt, detrimentum cepisse, cum huic quoque muneri contigerit ut et scientia et diligentia parem virum nancisceremur.

K. Lehrs.

TOMI II

FASCICULUS PRIOR

RELIQUA SCRIPTA PROSODIACA PATHOLOGIAM ORTHOGRAPHICA CONTINENS.

ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ
ΠΕΡΙ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΘΕΤΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΗΓΟΡΙΚΩΝ ΜΟΝΟΒΙΒΛΟΝ.

1.

Schol. ad Eurip. Hippolyt. 408: Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ μονοβίβλῳ περὶ κυρίων καὶ ἐπιθέτων καὶ προσηγορικῶν λέγει εἶναι τὰς πρῶτον πορνευσάσας θυγατέρας Εὐρυπύλου, οὐ τοῦ Κῴου, ἀλλὰ ἄλλου τινός. ἔστι δὲ τὰ ὀνόματα αὐτῶν Μορφὴ καὶ Κλυτή. ὡς φιλόσοφος δὲ συμβάλλει τοῦτο, ὅτι εὐγενεῖς καὶ πλούσιαι κατήρξαντο τῆς πορνείας, οὐ μόνον ἐκ τοῦ ὑπερτρυφᾶν, ὅπερ τὸν ἔρωτα προκαλεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ μὴ ἐπιζηλωθῆναι τὸ ἁμάρτημα ἐξ εὐτελοῦς τινος γινόμενον. Ante ἐπιζηλωθῆναι inseruit μὴ Heathius; fortasse ἂν post ἐπιζηλωθῆναι excidit.

*2.

Ep. Cr. I 277, 29: Μοῦσα: ἀπὸ μιᾶς αἱ πᾶσαι λέγονται. Μνασέας δέ φησιν, ὅτι αἱ πᾶσαι τρεῖς εἰσιν, Μοῦσα, Θεά, Ὑμνώ. ἐν μὲν οὖν Ἰλιάδι μεμνῆσθαι τῆς Θεᾶς «μῆνιν ἄειδε Θεά». ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ τῆς Μούσης «ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα», ἐν δὲ τῇ Παλαμηδείᾳ τῆς Ὑμνοῦς. ἀλλ' ὁπότε οὐκ ἔστι κύριον, ὥσπερ καὶ τὸ χάρις καὶ κύριον ὄνομα καὶ τὸ πρᾶγμα, ζητήσεις· τὸ μὲν γὰρ προσηγορικὸν θεά, εἶτα μοῦσα, εἶτα ἑκάστης τὰ κύρια·

Κλειώ τ' Εὐτέρπη τε Θάλειά τε Μελπομένη τε (Hesiod. theog. 77).

ὥστε τὸ μὲν προσηγορικὸν εἶναι γενικὸν τὸ θεά, τὸ δὲ εἰδικώτερον προσηγορικὸν τὸ μοῦσα· οὐ γὰρ ἐπιθετικά· ὥσπερ πάλιν θεά, εἶτα μοῖρα, εἶτα «Κλωθώ τε Λάχεσίς τε καὶ Ἄτροπος» (Hesiod. theog. 218 et 905)· πάλιν αὖ θεά, εἶτα χάριτες, εἶτα Πασιθέη καὶ ὅσα ἐστὶν ὀνόματα. καὶ πάλιν καθόλου μὲν ἰχθῦς, εἶτα κεστρεύς, ὄρνις, εἶτα ἀετός, ὥστε εἶναί τι καθολικὸν προσηγορικόν, εἶτα εἰδικώτερον προσηγορικόν, εἶτα τὸ κύριον. ἐκ τοῦ μοῦσα καὶ μοισῶ ῥῆμα παρὰ Συρακουσίοις. Ἀργεῖοι δὲ λέγουσι μόνσα, Αἰολεῖς μοῖσα, ὧν ἐστι Πίνδαρος. Ἀττικοὶ δὲ καὶ Ἴωνες καὶ Συρακούσιοι μοῦσα, Λάκωνες μῶσα καὶ οἱ μεταγενέστεροι Λάκωνες ἄνευ

l. 26 pro Θεμὶς scripsi θεά, l. 27 εἶτα ante ἀετός inserui. — l. 29 Ἀργεῖοι pro Ῥηγῖνοι et l. 29 μόνσα pro μοῦσα scripsi cum Ahrensio de dial. Dor. 106

τοῦ c̄ μῶα καὶ ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν μωcᾶν παρὰ Λάκωcι, παρὰ δὲ Cαπφοῖ μοιcᾶν· τὸ Ἰωνικὸν μουcέων, τὸ Βοιωτικὸν μωcάων, τὸ Ἀργεῖον μονcᾶν. τὸ μοῦcα δὲ παρὰ τὸ μῶ, ὅ ἐcτι τρίτηc cυζυγίαc, cημαντικὸν τοῦ ζητῶ. ἡ μετοχὴ μῶν, τὸ θηλυκὸν μοῦcα· εἰc cα δὲ τρία ἔχομεν τὴν ο̅υ̅ δίφθογγον παραληγόμενα ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc καὶ μετὰ διccοῦ τοῦ c̄ αἴθουccα Ἔμπουccα καὶ Cυράκουccα· διcύλλαβα δὲ οὐκ ἔχομεν ὅμοιον τῷ μοῦcα ὑπάρχον. τὸ γὰρ λεγόμενον Cοῦcα οὐδέτερόν ἐcτι πληθυντικὸν ἐπὶ πόλεωc τεταγμένον.

Περὶ ἐπιθέτων ἐπὶ κυρίων τεθέντων.

Il. Pr. C 39, Arcad. 28, 10, Choer. Dict. 352, 19: τὸ Νημερτήc καὶ Ἀψευδήc παρὰ τῷ ποιητῇ (C 46) «Νημερτήc τε καὶ Ἀψευδὴc καὶ Καλλιάναccα» κύρια γινόμενα τὴν αὐτὴν τάcιν ἐφύλαξε.

Arc. 27, 11: τὰ εἰc ηc ἐπίθετα παρὰ ῥῆμα cύνθετα εἰc ουc ποιοῦντα τὴν γενικὴν ὀξύνεται, εὐcεβήc, εὐλαβήc, θεοφιλήc, αὐτοcφαγήc, πολυδευκήc, Πολυδεύκηc δὲ τὸ κύριον βαρύνεται.

Arc. 27, 17, Il. Pr. Π 57, Epim. Cr. I 159, E. M. 435, 40: τὰ εἰc η̅c̅ κύρια ἀπὸ τῶν εἰc οc οὐδετέρων βαρύνεται, Δημοcθένηc, Διογένηc, ὅcοιc δὲ κυρίοιc εἰc η̅c̅ λήγουcι βαρυτόνοιc cυνθέτοιc παράκειται ἐπιθετικά, ταῦτα ὀξύνεται, Διογένηc διογενήc, Πολυνείκηc πολυνεικήc, Εὐρυcθένηc εὐρυcθενήc· οὐ μάχεται τὸ Εὐμενήc· οὐ γὰρ πάντωc τὰ μὲν κύρια ἀεὶ βαρύνεται, τὰ δὲ ἐπιθετικὰ ὀξύνεται, ἀλλ' εἴ που βαρύνεται τὸ κύριον, τὸ ἐπιθετικὸν ὀξύνεται.

Arc. 37, 5: cκαιόc τὸ ἐπίθετον, Cκαῖοc τὸ κύριον.

Arc. 43, 28: Παλαῖοc τὸ κύριον, παλαιόc δὲ τὸ ἐπίθετον.

Il. Pr. B 842: τοῦ Πύλαιοc τὴν πρώτην ὀξυτονητέον πρὸc ἀντιδιαcτολὴν τοῦ τοπικοῦ καὶ τὸν Ἑρμῆν τὸν Πύλαιον.

Il. Pr. N 791, Arcad. 43, 14: Ἀθηναῖοc· τὸ δὲ Ἀθήναιοc κύριον προπαροξύνεται εἰc διαcτολήν.

Arc. 39, 15, Eustath. 890: τὰ διὰ τοῦ δ̅ι̅ο̅c̅ προπαροξύνεται, εἰ μὴ τριcύλλαβα ὄντα τριβράχεα εὑρεθῶcι καὶ παροξύτονα πρὸc ἀντιδιαcτολὴν κυρίων καὶ ἐπιθέτων ὥcπερ ἔχει τὸ Ῥοδίοc ποταμόc (Il. Pr. M 20) καὶ Cχεδίοc καὶ Ὀδίοc.

---

not. 4. Eidem debentur l. 1 μωcᾶν pro μωcάων, l. 2 μοιcᾶν pro μοιcάων, μωcάων pro μουcάων et l. 3 Ἀργεῖον pro Ῥηγῖνον. Theod. Bergk. ad Pind. Ol. I 15 arbitratur Rheginos dixisse Μῶcα antiquitatis veteris tenaciores, nam descendere Musarum nomen a Lydorum voce μωῦc ἡ γῆ Hes. sive μῶϋ τὸ ὕδωρ Hes. — l. 6 tria nomina αἴθουccα Ἔμπουccα καὶ Cυράκουccα addidi monitu Lehrsii ad Mon. 12, 28.

Arc. 40, 5: Ὅϲα ἀπὸ τῶν εἰϲ ξ ἢ ρ γίνεται διὰ τοῦ ῐ βραχέος, προπαροξύνεται, εἰ μὴ διαϲτολὴ κυρίου γένοιτο ἐν τριϲυλλάβοιϲ καὶ τριβραχέϲιν ὥϲπερ Φρυγίοϲ Φλογίοϲ.

Il. Pr. Ζ 24, Arc. 40, 21: ϲκότιοϲ ὡϲ λόγιοϲ. τὸ γὰρ κύριον πρὸ τέλουϲ ἔχει τὴν ὀξεῖαν.

Arc. 41, 19: τὸ Τυχίοϲ, Φρυγίοϲ, Πλυτίοϲ, Κλυτίοϲ, Cκυφίοϲ παροξύνεται ὡϲ κύρια.

Il. Pr. Β 495: Κλονίοϲ παροξύνεται, ἐπεὶ τὰ εἰϲ οϲ λήγοντα τῷ ῐ παραληγόμενα, τριβράχεα, ἐπὶ κυρίων παροξύνεται, Cχεδίοϲ, Δολίοϲ, ἀντιπίπτει τὸ Ἄλιοϲ κατὰ τὴν παράδοϲιν καὶ Κρόνιοϲ καὶ Ξένιοϲ (Χρομίοϲ et Ἄνιοϲ quae non adiective usurpantur, omisi).

Arc. 46, 17: Γόργοϲ τὸ κύριον, γοργόϲ δὲ τὸ ἐπίθετον.

Arc. 46, 22: ἀργόϲ τὸ ἐπιθετικόν, τὸ μέντοι Ἄργοϲ βαρύνεται.

Arc. 49, 1: Ξοῦθοϲ τὸ κύριον βαρύνεται.

Il. Pr. Υ 72: ϲῶκοϲ: ἐριούνιοϲ Ἑρμῆϲ. Τυραννίων ἀξιοῖ ὀξύνειν, ἵνα ἀποφύγοι τὸ κύριον βαρυνόμενον «ὦ Cῶχ' Ἱππάϲου υἱέ» (Il. Λ 450) ὥϲπερ ἐπὶ τοῦ λευκόϲ, γλαυκόϲ. οὐκ ἔϲτι δὲ ὅμοιον τοῖϲ προκειμένοιϲ κοινοῖϲ ἐπίθετον, ἀλλὰ ἴδιον τοῦ Ἑρμοῦ ὥϲπερ καὶ τοῦ Ἀπόλλων βαρυνόμενον τὸ Φοῖβοϲ. διὸ βαρυτονητέον ὁμοίωϲ καὶ αὐτῷ τῷ κυρίῳ.

Arc. 50, 6, Steph. B. s. v.: Γραικόϲ ὁ Ἕλλην ὀξυτόνωϲ, τὸ δὲ Γραῖκοϲ κύριον βαρύνεται.

Theogn. 62, 15, Ep. Cr. I 436, 8, E. M. 816, 22: Χῶλοϲ βαρυτόνωϲ ὄνομα κύριον ὥϲπερ καὶ τὸ Πῶλοϲ ὄνομα, χωλόϲ δὲ ὁ τοὺϲ πόδαϲ βεβλαμμένοϲ.

Arc. 52, 22: Ἴλλοϲ τὸ κύριον βαρύνεται, ἰλλόϲ δὲ ὁ διεϲτραμμένοϲ.

Arc. 53, 15: Μύλλοϲ ποιητὴϲ κωμικόϲ, τὸ δὲ μυλλόϲ ἐπίθετον, Κύλλοϲ τὸ κύριον, οὗ μέμνηται καὶ Ἀριϲτοφάνηϲ καὶ Κρατῖνοϲ ἐν Μαλθακοῖϲ (Mon. 11, 17), τὸ δὲ κυλλόϲ ὀξύνεται ὡϲ ἐπιθετικόν.

Arc. 56, 5 coll. Steph. B. s.: Αἰολία: Αἴολοϲ τὸ ἐθνικὸν ὁμοφώνωϲ τῷ οἰκιϲτῇ ὡϲ Θετταλόϲ Ἰταλόϲ. τὸ δὲ αἰόλοϲ εἴτε κύριον εἴτε ἐπίθετον παροξύνεται.

Arc. 56, 16 et 57, 6: ἀγκύλοϲ τὸ ἐπιθετικὸν παροξύνεται, τὸ δὲ Ἄγκυλοϲ κύριον προπαροξύνεται.

Arc. 63, 10: Φᾶνοϲ τὸ κύριον βαρύνεται, τὸ μέντοι ἐπιθετικὸν φανόϲ ὀξύνεται.

Arc. 64, 25, Mon. 8, 32, Il. Pr. Φ 142: ὀξυτονητέον τὸ Ἀκεϲϲαμενόϲ, ἵνα ὄνομα γένηται, οὕτωϲ δὲ ἔχει καὶ Δεξαμενόϲ Τιϲαμενόϲ.

Arc. 66, 9: τὸ Κόρωνοϲ κύριον, τὸ δὲ κορωνόϲ ἐπίθετον.

Arc. 66, 22: Λάμποϲ κύριον, λαμπόϲ δὲ τὸ ἐπίθετον.

Arc. 69, 10: Χλῶροϲ τὸ κύριον βαρύνεται. Theogn. 70, 7: Πῶροϲ ὄνομα κύριον, πωρόϲ ὀξυτόνωϲ.

Arc. 70, 3: Φροῦροϲ τὸ κύριον, φρουρόϲ τὸ ἐπίθετον.

Arc. 73, 20: Φαῖδρος τὸ κύριον, φαιδρός δὲ ὁ λαμπρός ὀξύνεται.

Arc. 74, 19: πυρρός τὸ ἐπίθετον, Πύρρος δὲ τὸ κύριον.

Arc. 74, 5: Τευκρὸς τὸ ἐπίθετον, Τεῦκρος δὲ τὸ κύριον.

Arc. 74, 28: Ἔρυθρος τὸ κύριον προπαροξύνεται.

Il. Pr. Π 415: Ἀμφοτερός: εἰς διαστολὴν τὸ κύριον ὀξυτόνως ἀνέγνω ὁ Ἀρίσταρχος ὡς δεξιτερόν· καὶ ἐπείσθησαν οἱ γραμματικοί. περὶ δὲ τῆς τοιαύτης ἀνωμαλίας τοῦ ἀνδρὸς ἐν ἑτέροις ἡμῖν εἴρηται.

Arc. 75, 17: βλαισός τὸ ἐπιθετικὸν ὀξύνεται, τὸ μέντοι Βλαῖσος κύριον βαρύνεται.

Il. Pr. Ο 445: Κλειτός ὄνομα κύριον. ὀξυντέον δὲ ὁμοίως τῷ ἐπιθέτῳ, ἐπειδὴ κόσμου ἐστὶ τὸ ἐπίθετον.

Arc. 78, 14, Theogn. 74, 15: Κλῆτος ὄνομα ποταμοῦ, κλητός δὲ ἐπιθετικόν.

St. B. 398, 2 Mein.: Κύρτος πόλις Αἰγύπτου. ὁ τόνος τοῦ μὲν ἐθνικοῦ ὀξὺς ὁμοφώνως τῷ πάθει (sc. κυρτός), τοῦ δὲ κυρίου βαρύς ὡς κόστος πόντος.

Arc. 81, 10: Μένετος τὸ κύριον, μενετός τὸ ἐπίθετον.

Arc. 81, 12: Αἴνετος τὸ κύριον, αἰνετός τὸ ἐπίθετον.

Il. Pr. Ρ 37, Arc. 81, 24, Theogn. 75, 10, Eustath. 1474, 15: ἀρητός τὸ ἐπίθετον ὀξύνεσθαι θέλει, τὸ δὲ κύριον Ἄρητος βαρύνεται.

Arc. 80, 3: Ἔρατος τὸ κύριον, ἐρατὸς ὁ ἐπιθυμητικός.

Arc. 82, 18: Ἔρυτος Ἄνυτος κύρια ὄντα βαρύνεται.

Arc. 84, 15: Σόφος τὸ κύριον, σοφὸς δὲ τὸ ἐπίθετον.

Arc. 87, 18, Schol. Arist. Lysistr. 266: Φιλοῦργος ὡς πανοῦργος ὄνομα κύριον, ἐὰν δὲ ὀξυτόνως, ἐπίθετον.

Arc. 101, 6: τὸ γλυκερά ὀξύνεται, εἴτε κύριον εἴτε ἐπιθετικὸν εἴη.

Arc. 101, 14: τὸ γλαφυρά ὀξύνεται εἴτε ὄνομα πόλεως εἴη εἴτε ἐπίθετον.

Arc. 103, 19: θοή τὸ ἐπίθετον, Θόη δὲ τὸ κύριον.

Arc. 106, 3: Ξάνθη βαρύνεται.

Il. Pr. Β 739: Ὀρθή ὀξυτόνως· ἐπιθετικῶς γὰρ τέτακται.

Steph. B. s. v.: Ἀγάθη πόλις — Τιμοσθένης δὲ ἐν σταδιασμῷ Ἀγαθὴν τύχην αὐτήν φησιν. εἰ δ' οὕτως λέγοιτο, καὶ ὀξύνοιτ' ἂν ὡς ἐπιθετικόν ὡς τὸ Ἡραῖον τεῖχος καὶ Ἥραιον καὶ Ἑρμαῖος λόφος καὶ Ἕρμαιος.

Arc. 106, 11, Il. Pr. Σ 39: τὸ Γλαύκη ἐβάρυνεν ὁ Ἀρίσταρχος εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐπιθετικοῦ τοῦ «γλαυκὴ δέ σ' ἔτικτε θάλασσα» (Il. Π 34).

St. B. s. Θεσσαλία: τὸ Θεττάλη δρᾶμα Μενάνδρου βαρύνεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς εἰς ἰδιότητα τεθέν.

Il. Pr. Ι 150: Ἱρήν· Ἀρίσταρχος ὀξύνει ὁμοίως τῷ ἐπιθετικῷ Ἱρήν· εἰσὶ δὲ οἳ βαρύνουσιν εἰς ἰδιότητα ὥσπερ ἐδηλώσαμεν ἐπὶ τοῦ «Ῥίπην τε Στρατίην τε» (Il. Β 606). ἡ δὲ αὐτὴ ἀναλογία ἐχώρει καὶ

ἐπὶ τῶν εἰς οc. καὶ πάλιν ὡς ἐπ' ἐκείνων ἐλέγομέν τινα ὁμοτόνως μένειν, οὕτως καὶ ἐπὶ τούτων. καί ἐστιν ὁρίcαcθαι τὰ μείναντα ὅτι ἐπαίνων ὀνόματά ἐστιν, οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ κανόνος· οὐ γὰρ τὰ ἐπὶ ἐπαίνου μένει. καὶ τῶν μὲν τρεπόντων ἀρητή Ἀρήτη, τῶν δὲ μεινάντων Πινυτή «μήτηρ πινυτή» (Od. υ 131 cf. Arc. 114, 10), Ἀγαυή (Arc. 103, 10). οὕτως καὶ Ἰρή.

Il. Pr. Β 592: ἐΰκτιτον Αἰπύ: Ἀρίcταρχος ὡς ὀξύ. cυγκατατίθεται δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλόδωρος· Φερεκύδης δὲ ὁ Ἀθηναῖος τὸ μὲν ἐΰκτιτον κύριον ὄνομα παρέλαβε, τὸ δὲ αἰπύ ἐπίθετον. ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου τινὲς τὸ μὲν ἐΰκτιτον ἐπίθετον, τὸ δὲ αἰπύ κύριον, ἐπεὶ καὶ ἐν ἄλλοις (Il. Λ 711) εἴρηκεν «ἔστι δέ τις θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη», ὃ νῦν εἴρηκεν Αἰπύ καὶ ὡς ἴδιον γενόμενον βούλονται βαρυτονεῖν. Πτολεμαῖος δέ φησι μὲν κύριον εἶναι τὸ Αἰπύ, οὐ μὴν συγκατατίθεται τῷ τόνῳ, φάσκων ὡς ὅτι πολλαὶ πόλεις ὁμοφωνοῦσι προσηγορικοῖς, Ἕλος, Αἰγιαλός. χρὴ μέντοι γινώσκειν, ὅτι ἀναλογωτέρα ἀνάγνωσις ἦν ἡ βαρεῖα. τὰ γὰρ εἰς υ μονογενῆ οὐδέτερα βαρύνεται, πῶϋ, μέθυ. ταῦτα ἐν τῇ προσῳδίᾳ κτλ.

Περὶ προσηγορικῶν ἐπὶ κυρίων τεθέντων.

Mon. p. 9: Χελιδών Χελιδόνος εἴτε τὸ ὄρνεον εἴτε ὁ περὶ τελετῶν γράψας.

Steph. B. s. Βιστονία: χιτών πρὸς διαστολὴν ὀξύνεται τοῦ κυρίου καὶ ποταμοῦ καὶ τὸ κροτών τὸ ζωΰφιον πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τῆς πόλεως ὀνόματος.

Arc. 20, 1: τὰ εἰς ηρ ἐθνικὰ ἢ κύρια μὴ συνεμπίπτοντα τοῖς προσηγορικοῖς βαρύνεται. τὸ μέντοι Ἐλευθήρ ὀξύνεται ὡς τὸ Ἀστήρ (sc. συνεμπῖπτον προσηγορικῷ) Lehrs Arist. p. 291 ed. II.

E. M. 509, 57: τὸ Κηδέστης τὸ κύριον ὄνομα βαρύνεται ὡς Θυέστης, Ὀρέστης, τὸ δὲ κηδεστής ὀξύνεται ὡς προσηγορικόν.

Il. Pr. Ρ 40: Φρόντιδι ὡς Ἤλιδι: οὕτως Τυραννίων καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις. ὁ μέντοι κανὼν ὀξυτονεῖ τὸ φροντίς. τὰ γὰρ εἰς τις κτλ. οὕτως οὖν καὶ φροντίς, εἰ μὴ ἄρα, εἰ κύριον τοῦτο, καὶ βαρυτονηθήσεται κτλ.

E. M. 539, 20: Κρῖος ὄνομα Τιτᾶνος παρὰ τὸ κεκρίσθαι. προπερισπᾶται πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ κριός τοῦ προσηγορικοῦ. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος καὶ τὸ κύριον ὀξύνει κτλ.

Arc. 56, 11: κρωβύλος προσηγορικὸν καὶ κύριον.

Il. Pr. Ω 566, Arc. 51, 8: φυλακός ὁ φύλαξ, Φύλακος δὲ τὸ κύριον.

Il. Pr. Π 234, Mon. 11, 24: φελλὸς τὸ προσηγορικόν, Φέλλος τὸ κύριον.

Il. Pr. Σ 319: σκύμνος ὡς ὕμνος εἰς ἰδιότητα ἀνεγνώσθη· τὸ μέντοι ἀνθρωνυμικὸν ὀξύνεσθαι θέλει ὁ Ἀσκαλωνίτης πρὸς διαφοράν. ὁ μέντοι λόγος συναγωνίζεται τῇ βαρείᾳ τάσει· τὰ γὰρ εἰς νος λήγοντα κτλ. — οὕτως ἄρα καὶ σκύμνος.

Eustath. 1825: Ἰκτῖνος: Ἡρωδιανὸς ἱστορεῖ ὅτι Ἰκτῖνος παρὰ Ἀττικοῖς οὐκ ἄσημος δημιουργὸς ὁμώνυμος τῷ ὄρνιθι, οὗ καὶ τὴν περισπωμένην φυλάσσει ἐν τῇ παραληγούσῃ.

E. M. 492, 20: καρπός ὀξύνεται, πρὸς δὲ ἀντιδιαστολὴν ἐβαρύνθη τὸ Κάρπος κύριον ὄνομα.

Steph. B. s. Γαληψός E. M. 219, 46: σκινδαψός ὀργάνου ὄνομα καὶ κύριον.

Steph. B. s. v.: Στρατία βαρυτόνως Ἀρκαδικὴ πόλις. Ὅμηρος «Ῥίπην τε Στρατίην τε καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην». βαρυτονητέον δὲ τὰ ὀνόματα εἰς ἰδιότητα. τρία σημαίνει ἡ στρατία, τὴν πόλιν καὶ τὸ σύστημα τοῦ στρατοῦ μετὰ τῆς αὐτῆς γραφῆς, ἀλλὰ τόνου διαφόρου. ὀξύνεται γὰρ τὸ δηλωτικὸν τοῦ συστήματος, τοῦ τῆς πόλεως βαρυνομένου. τὸ δὲ ἀξίωμα ἡ στρατεία καὶ διὰ διφθόγγου καὶ βαρύνεται.

Arc. 104, 29: κραυγή, Κραύγη δὲ τὸ κύριον.

Arc. 105, 7: λαλαγή, Λαλάγη δὲ κύριον.

Arc. 106, 19: ἀκή ἡ ἡσυχία ὀξύνεται, Ἄκη δὲ τὸ κύριον βαρύνεται.

Il. Pr. Β 695: Φυλάκη βαρυτονητέον πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ὀξυνομένου.

Arc. 110, 15: τὸ τιμή προσηγορικὸν ὀξύνεται, Τίμη δὲ τὸ κύριον.

Arc. 113, 10: πομπή παρὰ τὸ πέμπω ὀξύνεται, τὸ δὲ Πόμπη κύριον ὂν παροξύνεται.

Steph. B. s. v.: Ῥίπη Ἀρκαδικὴ πόλις. βαρύτονον.

Arc. 103, 1: παραψυχή τὸ προσηγορικόν, Παραψύχη δὲ τὸ κύριον.

Arc. 115, 24: λόγχη, τὸ δὲ Λογχή κύριον.

Theogn. 122, 25: Χώριον ἡ πόλις, ἐπὶ γὰρ ὑποκοριστικοῦ παροξύνεται.

ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ
ΠΕΡΙ ΔΙΧΡΟΝΩΝ.

Καθόλου τὰ τρία δίχρονα τὰ ἐκ συναλοιφῆς ἐκτείνεσθαι θέλει, 282 Cr. ἀέκων ἄκων, κρέαα κρέα, κέραα κέρα· εἰ μέντοι ἀποκοπήν τινα δέξεται τῆς τα συλλαβῆς, τοῦ κέρατα κέρα, καὶ κρέατα κρέα, συνεσταλμένον ἐστὶ τὸ δίχρονον. Θέτιι Θέτι,

πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ (Σ 407).

μήτιι μήτι,

μήτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται (Ψ 318).

ἱερεύς ἱρεύς, βότρυες βότρυς, νέκυες νέκυς.

Πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον ἀπαθὲς εἰς ν̅ λῆγον ἢ εἰς ρ̅ ἢ εἰς ς̅, εἴτε θηλυκὸν εἴτε ἀρσενικὸν εἴτε οὐδέτερον, ἀπαρασχημάτιστον εἴτε παρεσχηματισμένον ἀρσενικῷ, εἰ ἔχοι δίχρονον, ἐκτείνειν αὐτὸ θέλει, ὡς ἔχει τὸ πᾶν, πᾶς, Γρᾶς, Πράς, κράς, λίς, κίς, μῦς, σῦς, | δρῦς, πῦρ, 283 ψάρ, Κάρ. διὸ τὸ τίς σημειούμεθα συστελλόμενον τὸ ῐ· τὸ δὲ

στάδα λίμνην

ἢ

κλάδα χρυσεόκαρπον

οὐχ ἕξει τινὰ εὐθεῖαν στάς ἢ κλάς. μεταπλασμοὶ γάρ εἰσι, τὸ

ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ (Π 392)

κατὰ πάθος. ἀπὸ γὰρ τοῦ κάρη κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ η̅ γέγονεν.

Πᾶν εἰς α̅ν̅ λῆγον ἀρσενικὸν ἐπ' εὐθείας ἐκτείνεσθαι θέλει, Παιάν, Τιτάν, Ἀλκμάν, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Πᾶν εἰς α̅ς̅ ἀρσενικὸν βαρύτονον ἐπ' εὐθείας ἐκτείνεσθαι θέλει, εἴτε ὄνομα εἴη εἴτε μετοχή, Αἴας, Δρύας, Θόας, λέξας, γράψας, ποιήσας. διὸ σημειούμεθα τὸ ποιητικὸν προσηγορικὸν «λᾶας ἀναιδής» καὶ μέγας ἐπίθετον. τὸ

δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἴας (Alcmanis)

καὶ ὅσα τοιαῦτα κατὰ διάλεκτον,

δῆσας ἀλυκτοπέδῃσι (Theogn. 521).

Τὰ εἰς α̅ς̅ ὀξύτονα ὀνόματα δισύλλαβα διὰ τοῦ δος κλινόμενα συστέλλεσθαι θέλει, Ἀρκάς, φυγάς, ἐθάς, πολυδειράς.

---

l. 4 «οἷον ἀέκων B et ubique in exemplis citandis». Cram. l. 5 τὰ κέρατα B. l. 12 εἴτε παρεσχηματισμένον inseruit L. l. 15 τὸ δὲ τίς B. l. 19 εὐθεῖαν pro ὀξεῖαν monente iam Lob. Parall. 149 dedit Lehrsius. l. 26 pro ποιητικῶς τὸ voluit Lehrsius aut ποιητικὸν aut προσηγορικὸν collat. Choer. p. 94, unde etiam verba δουρὶ — Αἴας Alcmanis esse comperimus; equidem utrumque posui. l. 29 pro κατὰ πάθος scripsi, quod Lehrsius voluit, κατὰ διάλεκτον.

Τὰ εἰς ας περισπώμενα ἀναγκαίως ἔχει τὸ ᾱ μακρόν, ἀλλᾶς, Ἡρᾶς, Βορρᾶς, πελεκᾶς.

Τὰ εἰς ᾰς λήγοντα οὐδέτερα καὶ βαρύνεται καὶ συστέλλονται, κρέας, τέρας, δέπας, κέρας.

Τὰ εἰς ᾱξ λήγοντα καὶ ἐκτείνει τὸ ᾱ καὶ συστέλλει. ὅσα μὲν οὖν δισύλλαβα ὄντα ἔχει πρὸ τέλους μὴ φύσει μακράν, ἀλλ' ἢ βραχεῖαν ἢ 284 θέσει μακράν, ἀδιάφορον ἔχει τὸν χρόνον τοῦ ᾱ, κόραξ, κόλαξ, φύλαξ, ἄναξ, βόαξ, νέαξ, ὄμφαξ, φόρταξ· εἰ μέντοι ἡ πρὸ τέλους φύσει μακρὰ εἴη, ἡ δὲ τελευταία συστέλλοιτο, γένος θηλυκὸν ὁρᾶται, πῖδαξ, κλῖμαξ, λεῖμαξ, βῶλαξ. διὸ καὶ τὸ μεῖραξ ἐπὶ θηλυκῷ τιθέμενον εὖ ἂν ἔχοι. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὡς ἔσθ' ὅτε οἱ κωμικοὶ καὶ ἀρσενικῷ γένει τὴν σύνταξιν ποιοῦνται· ἀλλ' εἰκὸς αὐτοὺς θηλυκῇ προσηγορίᾳ σκώπτειν τοὺς πασχητιῶντας. ὅσα μέντοι ἔχει τὴν πρὸ τέλους φύσει μακρὰν ἀρσενικὰ ὄντα καὶ τὸ ᾱ θέλει ἔχειν ἐκτεταμένον, ὡς ἔχει τὸ Φαίαξ, θώραξ, οἴαξ, πλούταξ, βώμαξ, κνώδαξ· σημειούμεθα τὸ Γῦναξ καὶ Γῦλαξ ἔχοντα φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν καὶ συστέλλοντα τὸ ᾰ, εἰσὶ δὲ ταῦτα κύρια ὀνόματα, καὶ τὸ σαῦσαξ, φασὶ δὲ εἶναι τοῦτο ὄσπρεον, καὶ τὸ καύαξ διφορούμενον· τοῦτο γάρ ποτε μὲν συστέλλει τὸ ᾰ, ποτὲ δὲ ἐκτείνει αὐτό· ἔστι δὲ ὄρνεον. Τὰ μέντοι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἐκτείνει τὸ ᾱ μὴ ὄντα σύνθετα, ἱέραξ, Ἐπιδαύραξ, ὀρθίαξ, θυμέλαξ. τὰ δὲ σύνθετα βαρύτονα καὶ τὸν τῶν ἁπλῶν χρόνον φυλάττει, Ἀχαρνοφαίαξ, Ἱππῶναξ, Ἀρχεάναξ, ἐριβῶλαξ, πολυπῖδαξ· τὰ δὲ ὀξύτονα σύνθετα συστέλλει τὸ ᾰ, διασφάξ, βλεφαροσπάξ. Τὰ μέντοι μονοσύλλαβα, θηλυκὰ μὲν ὄντα, θέλει συστέλλειν τὸ ᾰ, σπάξ, οὕτως ἡ κύων παρὰ Πέρσαις, κλάξ, πλάξ, γλάξ, δράξ, ἡ δὲ ῥάξ ἐκτέταται· τὰ δὲ ἐκτεί-

l. 2 «φλασκᾶς addit gramm. Herm. et cod. Par. b.» Cramer. l. 10 ἐπὶ θηλυκοῦ B, D, Draco, reg. Herm. l. 15 «Codd. et regg. Hermanni νώδαξ. Sed κνώδαξ, quod Lud. Dindorf. requirit in Thes., certe apud Draconem eo loco, qui hinc est, p. 18, 25.» Lehrs. — A γλάξ, Cod. Par. γνάξ καὶ σύλαξ, D γνάξ καὶ γώλαξ, reg. Herm. κῦαξ καὶ σῦλαξ, Draco 18, 25 ἄγναξ καὶ γύλαξ, Choer. p. 305, 19 Ὕλαξ Κῆαξ, Lascar. Ὕλαξ Κῦαξ, unde Draco altero loco 51, 10. — Γῦναξ dubium est, Γῦλαξ firmatur Steph. Byzantii testimonio s. Ἀπολλωνία et Γυλάκεια. Lehrsius conferri iubet Lob. Parall. 276. — l. 17 pro σαῦσαξ (sic A et B, regg. Herm., D σάνσαξ, Draco 19, 2 σαύταξ ἢ σαύσαξ) praebet Choer. l. c. σῦαξ φασηλοειδὲς ὄσπριον, quod iudice Lehrsio collato Lob. Parall. l. c. fortasse rectius est quam σαῦαξ, quia Hesych. σαύσακας caseos interpretatur; sed retinuit L. σαῦσαξ, quia verba φασὶ δὲ εἶναι τοῦτο ὄσπρεον (sic A pro ὄσπριον, in D ὄσπρεον) indicare videntur hoc sibi genus ab aliis aliter explicatum esse. — l. 18 codd. et Draco καύναξ, sed καύαξ regg. Herm. et Choer., apud quem κάβαξ scriptum est. l. 20 Codd. ABD Par. a θορυβίλλαξ, Par. b θορυβίλαξ, Draco θοριβύλαξ, regg. Herm. θορυμέλαξ; θυμέλαξ emendavit Lob. Parall. l. c. l. 21 pro βαρύνονται scripsit βαρύτονα Lehrs cum BD Par. et Dracone. l. 22 pro Ἀρχαιάναξ cum Lobeckio posuit Ἀρχεάναξ Lehrsius. l. 23 AB διασπάξ, D διασπαξ, regg. pr. διαμπάξ, Draco διασφάξ, quod recepit Lehrs, βλεφαροπάξ praebent ABD et Par. et Draco, βλεφαροσπάξ regg. Herm. l. 24 codd. στάξ, Draco σπάξ, cuius testem citavit Cramerus Herodotum I 110. — l. 25 κλάξ ut non testatum (cf. Lob. Parall. 94) delendum censet Lehrs.

νοντα τὸ ᾱ ἀρσενικά ἐστι, βλάξ, κράξ, πτάξ· τὸ δὲ Πρᾶξ ἱστορεῖται μὲν ἐκτείνεσθαι· ἐγένετο δὲ Ἀχιλλέως ἀπόγονος, ἔνθεν οἱ Πρᾶκες· 285 συστέλλεται δὲ ἔσθ' ὅτε τὸ ᾰ.

Τὰ μέντοι εἰς ιξ μονοσύλλαβα συστέλλει τὸ ῐ ἔχοντα δύο σύμφωνα πρὸ τοῦ ῐ, στίξ, φρίξ, θρίξ. τὸ μέντοι ἶξ καὶ Φῖξ ἐκτείνεται. Τὰ μέντοι εἰς ιξ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν πάντα συστέλλει τὸ ῐ. ἐπὶ μέντοι γενικῇ πῇ μὲν φυλάττει τὸ ῐ συνεσταλμένον, πῇ δὲ ἐκτείνει. καί φασι τήρησίν τινα εἶναι τοιαύτην, ὡς τὰ ἔχοντα πρὸ τέλους μακρὸν ἔχει ἐν τῇ γενικῇ ἐκτεινόμενον τὸ ῑ, φοῖνιξ, βέμβιξ, Τέμμιξ, πέμφιξ, τέττιξ, σκάνδιξ, πέρδιξ, χοῖνιξ. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Ἀσκαλωνίτης φησὶν ὡς τῆς πέρδικος καὶ χοίνικος γενικῆς ἡ μέση συστέλλεται, πεισθεὶς Ἀριστοφάνει τῷ γραμματικῷ καὶ τοῖς οὕτω χρησαμένοις ποιηταῖς διὰ μέτρον· ἀλλὰ ταῦτα διὰ μέτρον ἐγένετο. ἔστι γὰρ αὐτὰ εὑρεῖν ἐκτεταμένα πολλάκις. τὸ μέντοι Θρῆϊκος συστέλλει τὸ ῐ, ἔχον διαλλαγήν. λέγεται γὰρ καὶ κατὰ συναλοιφὴν Θρῃκός. τὸ δὲ ἧλιξ συνεξῆλθε τοῖς ἔχουσι τὸ λ πρὸ τοῦ ῐ, χόλικος, ἕλικος, χάλικος, κύλικος. τὸ σύμμιγος σύνθετόν ἐστι.

Τὰ εἰς υξ μονοσύλλαβα συστέλλει τὸ ῠ, τρύξ, Φρύξ, πτύξ, Στύξ. Χρόνος ὁ αὐτὸς καὶ ἐπὶ γενικῆς. Τὰ εἰς ῡξ δισύλλαβα καὶ αὐτὰ συστέλλει τὸ ῠ, φυλάττει μέντοι τὸ ῠ συνεσταλμένον, ὁπότε τὸ χ ἢ τὸ γ ἐπὶ γενικῆς ἔχει, στόνυχος, ὄνυχος, ὄρτυγος, ἤλυγος, δίζυγος, φάρυγος, τὸ δὲ κόκκυγος συστέλλουσι καὶ ἐκτείνουσιν. εἰ μέντοι διὰ τοῦ κ ἡ κλίσις ὑπάρχοι, πῇ μὲν φυλάττει τὸ ῠ συνεσταλμένον, πῇ δὲ ἐκτείνει. Ἔρυκος γὰρ συνεσταλμένως καὶ | ἄμβυκος, Βέβρυκος, κάλυκος, Γάνυκος, 286 ἴβυκος, ἐκτεταμένως δὲ βόμβυκος, αἴθυκος, κήρυκος. τὸ

κήρυκι Ἠπυτίδῃ (P 324)

διὰ μέτρον φασὶν ἔχειν συστολήν. Τὰ μέντοι εἰς ῡξ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἤτοι σύνθετα ἢ καὶ ἁπλᾶ πρόδηλον ἔχει τὸν χρόνον, ὡς ἐν τῇ κλίσει παραδέδοται.

Τὰ εἰς ιψ μονοσύλλαβα ἐκτείνεται. ὁμοίως καὶ ἐπὶ γενικῆς. διὸ ἡ λιβός γενικὴ σημειώδης· τὰ δὲ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν συστέλλεται. θέλουσι δὲ πεδότριψ ἐκτείνειν, πλανώμενοι ἐκ τοῦ παρ' Ἀρχιλόχῳ

ἄνδρας ἀμφιτρίβας.

---

l. 1 codd. et regg. pros. κλάξ, recte Draco βλάξ. l. 5 propter Cramerum, qui φρίξ semper produci monet, Lehrsius haec de nominativo tantum dicta esse adnotat. — l. 9 βέμβιξ Draco, Cod. Par. et D βέβριξ, B et regg. Herm. βέμβριξ, A omisit hoc vocabulum. Τέμμιξ scripsit Lehrsius collato St. B. pro τέμβριξ vel τέμβιξ, quod praebet cod. Par. b. l. 14 codd. et Draco Θρήϊκες, regg. Herm. Θρήϊκος, paullo post in A legitur λέγεται γὰρ καὶ Θραϊκός καὶ Θρεϊκός καὶ κατὰ συναλοιφὴν Θρηκός, in B ὅτι λέγεται καὶ κτλ., ap. Draconem et in reg. Herm. et in D caetera item ut in A, sed Θρηϊκός pro Θρεϊκός. Lehrsius, quem secutus sum, omisit verba καὶ Θραϊκός καὶ Θρεϊκός. l. 27 pro φασὶν scribendum videtur Lehrsio φησίν (sc. Ἡρωδιανός), l. 28 pro τόνον idem scripsit χρόνον ex regg. Herm. — l. 32 pro παιδότριψ exhibuit Lehrsius πεδότριψ iam ab aliis propositum. — ἐντείνειν praebet A, sed ἐκτείνειν BD, regg. Herm. l. 33 A ἄνδρες ἐς ἀμφιτρίβας, B et Par. ἄνδρες ὡς ἀμφιτρίβας, D ἄνδρας ὡς ἀμφι-

Τὰ εἰς αψ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβήν φαμεν συστέλλειν τὸ ᾰ, λαῖλαψ. ἐν δὲ μονοσυλλάβοις τὸ δράψ ἐκτείνεται κείμενον παρὰ Ἀριστοφάνει, καὶ τὸ λάψ παρὰ Ταραντίνοις. ἡ δὲ γράψ καὶ φάψ θηλυκῷ γένει κατακλειόμενα συστέλλεται.

Τὰ διὰ τοῦ ανω ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυνόμενα ἔχει τὸ ᾰ συνεσταλμένον, λιμπάνω, μανθάνω, λανθάνω, λαμβάνω. τὸ μέντοι ἱκάνω καὶ κιχάνω ἄλογον ἔχοντα τὸν πρῶτον χρόνον τοῦ ἀορίστου ἐκτείνει τὸν δεύτερον.

Τὰ εἰς πτω λήγοντα ῥήματα, εἰ ἔχοι τὸ ι πρὸ τοῦ τέλους, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, λίπτω, ἴπτω, χρίπτω· διὸ σημειούμεθα τὸ πίπτω καὶ ῥίπτω.

Τὰ εἰς νος λήγοντα δισύλλαβα ἐπ' εὐθείας καθαριεύοντος τοῦ ν
287 εἰ ἔχει πρὸ τέλους τὸ ῡ ἐκτείνει αὐτό, ὡς ἔχει τὸ | φρυνός, θυνός, γρυνός καὶ βαρυνόμενον τὸ Κῦνος. τὸ μέντοι πλυνός οὐχ οὕτως ἔχει.

Τὰ εἰς νος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβάς, εἰ παραλήγοιτο τῷ ῠ, πῇ μὲν συστέλλει αὐτό, ἐπὰν τὸ σ προηγῆται αὐτοῦ, ὡς ἔχει τὸ δεσπόσυνος, θάρσυνος, πίσυνος· τὸ δὲ μόσυνος ἐκτεταμένον ἀπὸ γενικῆς ἐστι γενόμενον, αἱ δὲ γενικαὶ αἱ διὰ τοῦ νος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχουσαι εἰ παραλήγοιντο τῷ ῡ ἐκτεταμένῳ παραλήγονται, Φόρκυνος, Πόλτυνος, αἱ μέντοι εὐθεῖαι αὐτῶν συστέλλουσι τὸ ῠ. τὰ μέντοι διὰ τοῦ νος ἐπ' εὐθείας μὴ ἔχοντα τὸ σ πρὸ τοῦ υ, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντα, ἐκτείνειν θέλει τὴν πρὸ τέλους, κίνδυνος, εὔθυνος, Πάχυνος, Λάμυνος. διὸ καὶ τὸ βόθυνος ἀναλόγως οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσιν· κἂν ὀξύνηται δὲ τοιαῦτά ἐστι, Μαρνανδυνός, Βιθυνός. τὸ ἄγυνος ἢ ἀνδρόγυνος οὐ μάχεται, σύνθετα γάρ ἐστι καὶ ἔχει τὸν τοῦ ἁπλοῦ χρόνον, λέγω δὲ τοῦ γυνή, ὅπερ καὶ αὐτὸ ἠλόγητο κατὰ χρόνον· τὰ γὰρ εἰς νη καθαριεύοντα δισύλλαβα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ ῡ, ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχει, ὡς ἔχει τὸ Βύνη, μύνη, Φρύνη, ὑπεσταλμένου δηλονότι τοῦ γυνή. προσέθηκα δὲ δισύλλαβα, ἐπεὶ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβάς, διὰ μέντοι τοῦ συνη ὄντα, ἀεὶ συστέλλει τὸ ῠ, βριθοσύνη, ὑποθημοσύνη, καλλοσύνη· εἰ δὲ μὴ ἔχει τὸ σ πρὸ τοῦ υ, ἀδιάφορον ἔχει τὸν χρόνον· Δελφύνη γὰρ καὶ χελύνη ἐκτεταμένως, κορύνη δὲ καὶ Ταμύνη συνεσταλμένως, ὡς τορύνη, Ἀττικοὶ δὲ ἐκτεταμένως.

τρίβας, regg. Herm. ἄνδρες εἰς ἀμφίτριβας. Lehrsius ἄνδρας ἀμφιτρίβας scripsit ὡς ex correcto ες in ἄνδρες ortum ratus, conferri iubet Lob. Parall. 293. — l. 3 μάψ A, λάψ recepit ex BD et regg. Herm. Lehrsius conferens Lob. Parall. 112. — θάψ codd., φάψ regg. Herm. l. 7 pro ἔχει scripsit ἔχοντα et in fine addidit ἐκτείνει τὸν δεύτερον L. — l. 10 ἵπτω AB, ἴπτω D, regg. Herm. et Draco. l. 16 προηγῆται ex reg. Herm. recepit L, codd. προηγεῖται. — l. 18 verba, quae codd. post γενόμενον habent πῇ δὲ ἐκτείνει, cum reg. Herm. omisit Lehrs. l. 22 pro Λάμυνος, quod habet etiam Draco, regg. Herm. λάγυνος. Lehrsius fortasse Λάβυνος scribendum esse dicit, quod ex Etymologicis Parisinis affert Bast. ad Gregor. p. 388 Λάβυνος ὄνομα ποταμοῦ, τὸ βυ μακρόν. — l. 23 post βόθυνος Draco addit λάγυνος. — l. 33 in AD Par. ὡς κορύνη — ὡς τορύνη Draco, in B et regg. Herm. desunt.

Πᾶν εἰc ᾱ λῆγον θηλυκὸν ὀξυνόμενον ἢ περισπώμενον μακρῷ χρῆται τῷ ᾱ, φοβερά, Ἀθηνᾶ.

Πᾶν εἰc ᾱ λῆγον θηλυκὸν προπαροξυνόμενον ἢ προπερισπώ|μενον 288 συνεσταλμένον ἔχει τὸ ᾱ, Ἀντιόχεια, Μήδεια, ταχεῖα, ὀξεῖα.

Πᾶν εἰc ᾱ λῆγον θηλυκὸν ὄνομα ἔχον πρὸ τοῦ ᾱ ἕν τι τῶν διπλῶν ἢ τὸ c̄ ἢ τὸ ν̄, μὴ κατὰ πάθος ἢ διάλεκτον, ἔχει τὸ ᾱ συνεσταλμένον, χάλαζα, ἅμαξα, ἀμφίσβαινα, Λάκαινα, χαρίεσσα, μοῦσα. τὸ δὲ Ἀθηνᾶ καὶ μνᾶ καὶ Δανᾶ καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐστὶ κατὰ πάθος, τὸ δὲ Ἑλένα καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐστὶ κατὰ διάλεκτον.

Τὰ εἰc ρ̄ᾱ λήγοντα καθαρόν, εἰ παραλήγοιτο τὸ ῡ, ἀμοιβαῖον ποιεῖται χρόνον· εἰ γὰρ ἐκτείνοιτο τὸ ῡ, τὸ ᾱ συστέλλεται καὶ προπαροξύνεται, ὡς ἔχει τὸ ἄγκυρα, Κέρκυρα, ὄλυρα· εἰ δὲ συστέλλοιτο τὸ ῠ, τὸ ᾱ ἐκτείνεται καὶ παροξύνεται θηλυκὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντα, Ἐφύρα, πορφύρα. τὸ οὖν κολλύρα κατ' ἀμφότερα δίχρονα ἐκταθὲν σημειῶδες. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν δισυλλάβων· πυρά ἐκτείνει τὸ ᾱ, συστέλλει δὲ τὸ ῠ, τό τε λύρα καὶ θύρα βαρυνόμενα, τὸ δὲ σφῦρα ἐκτεῖνον τὸ ῡ καὶ συστέλλον τὸ ᾰ.

Τὰ εἰς ρα λήγοντα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου ἐκτείνει τὸ α, ποτίστρα, κολυμβήθρα, Ἠλέκτρα, καλύπτρα. σημειῶδες οὖν τὸ Τάνατρα καὶ σκολόπενδρα.

Τὰ εἰς α λήγοντα, ὁπότε ἔχει πρὸ τοῦ ᾰ διπλοῦν, δίχρονον δὲ πρὸ τοῦ διπλοῦ, πάντως συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, γάζα, μύζα, ὄρυζα, φύζα, δίψα, σχίζα, ῥίζα· ὅθεν σημειῶδες τὸ μᾶζα ἐκτεῖνον τὸ πρὸ τοῦ διπλοῦ ᾱ.

Τὰ παρώνυμα τὰ διὰ τοῦ αια παραγόμενα ἐκ θηλυκῶν εἰς α ἢ εἰς η ἐκτεταμένον ἔχει τὸ α, σεληναία, ἁμαξαία, ἀναγκαία, ἀρχαία. ὅθεν ἐχρῆν καὶ τὸ γαῖα ἐκτείνεσθαι, χωρὶς εἰ μὴ ἡ ποσότης τῶν | συλλαβῶν 289 ποιεῖ συνεσταλμένον τὸ ᾰ· τοιαῦτα γὰρ τὰ δισύλλαβα, γραῖα, μαῖα.

Τὰ εἰς ᾱ λήγοντα καθαρὸν συνεσταλμένον, ὁπότε ἐστὶν ὑπὲρ δύο συλλαβάς, τὴν πρὸ τέλους ἔχει φύσει μακράν, Μήδεια, Θάλεια, Πηνελόπεια, εὔνοια, εὔχροια, ὑπεσταλμένων τῶν πρὸ τέλους ἐχόντων τὴν τρῖ συλλαβήν, οἷον ποιήτρια, μεσήτρια, ὁδηγήτρια, ὀρχήστρια, αὐλή-

l. 14 pro σφύρα scripsit Lehrsius Ἐφύρα. — l. 25 verba ἐκ θηλυκῶν εἰς ᾱ ἢ εἰς η̄ inseruit et in fine canonis apposuit γραῖα, μαῖα ex Excerpto ap. Cram. An. Ox. III 267: λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ διχρόνων ὅτι τὰ διὰ τοῦ αια γεγονότα ἐκ θηλυκῶν πρωτοτύπων ληγουσῶν εἰς ᾱ ἢ εἰς η μακρὸν ἔχουσι τὸ α, οἷον ἅμαξα ἁμαξαία, σελήνη σεληναία, οὐρά οὐραία (sic Lehrs pro ἄρουρα ἀρουραία). πλὴν τοῦ γαῖα. μήποτε οὖν διὰ τὴν βραχυσυλλαβίαν διηλλάγη (pro ἐνηλλάγη L.)· τοιαῦτα γὰρ καὶ τὰ δισύλλαβα τὰ μὴ ὄντα παρώνυμα οἷον γραῖα (pro αἶρα L.), μαῖα. l. 29 et 30 sic leguntur in AD, ap. Draconem (p. 20 et 65), in regg. Herm. In B sic: τά εἰς ᾱ λήγοντα καθαρὸν συνεσταλμένον ἔχουσι τό ᾱ, ὁπότε ἐστὶν ὑπέρ δύο συλλαβὰς καὶ τὴν πρὸ τέλους ἔχοιεν φύσει μακράν. l. 31 in AB post εὔχροια exstant: τὰ εἰς α λήγοντα καθαρὸν συνεσταλμένον ἔχουσι τὸ α ὁπότε ἔχουσι πρὸ τέλους τὴν τρῖ συλλαβήν, quae exhibui, dedit Lehrsius ex D, Dracone et reg. pros. l. 32 nomina μεσήτρια, ὁδηγήτρια reperiantur in solo B, in quo Lehrsio propter colorem recentiorem et Christianum potius accessisse quam in ceteris effluxisse videatur.

στρια, μαθήτρια. παράλογος οὖν ὁ πρὸ τέλους χρόνος τοῦ πότνια, ὄμπνια, Πολύμνια, Ἰάμνια, Λάμια. ὅσα γὰρ ἔχει πρὸ τέλους τὸ ῑ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντα μὴ διὰ τοῦ τρια, οὐκ ἐν συστολῇ ἔχει τὸ ᾰ, ἀλλ' ἐκτάσει, κακία, φιλία, κοπία, ἐσχατιά. τοῦ οὖν πότνια καὶ ὄμπνια καὶ τῶν τοιούτων ἢ ἡ πρὸ τέλους ἠλάττωται ἢ ἡ ἐπὶ τέλους.

Πᾶν εἰς ᾱ λῆγον οὐδέτερον ἑνικὸν συνεσταλμένον ἔχει τὸ ᾰ, βῆμα, αἷμα, ποίημα, νόημα. τὸ τοίνυν κάρα ἐκτεινόμενον ἐξ ἀποκοπῆς ἐστι τοῦ κάρανον.

Τὰ εἰς αρ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἐπὶ παντὸς γένους συστέλλει τὸ α, μάκαρ, δάμαρ, ὄαρ, θέναρ, φρέαρ, στέαρ. Ἀττικοὺς δέ φασιν ἐκτείνειν τὸ στέαρ καὶ φρέαρ.

Τὰ εἰς σᾱ λήγοντα θηλυκὰ εἴτε ἐπὶ ὀνομάτων εἴτε καὶ ἐπὶ μετοχῶν, εἰ ἔχοι τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς δίχρονον καταλήγουσαν, πάντως ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχει, πᾶσα, πτᾶσα, φῦσα, δῦσα, Τῖσα, Κρῖσα, κνῖσα· οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι Πίσαν εἶπε τὴν πόλιν κατὰ συστολὴν Πίνδαρος. εἰ μέντοι εἰς σύμφωνον λήγει ἡ πρὸ τέλους συλλαβή, τὸ δίχρονον συστέλλεται, θάλασσα, ἄνασσα, πίσσα, νύσσα, λύσσα.

290 Πᾶν εἰς ᾱν λῆγον οὐδέτερον τὸν χρόνον ἔχει τοῦ ᾱ τοῦ | κατὰ τὴν γενικὴν τοῦ ἀρσενικοῦ, τάλανος τάλαν, μέλανος μέλαν, στάντος στάν, βάντος βάν. ποιητικῶς γὰρ ἐκτέτατο

ἵνα μὴ τὸ γῆρας ἐπαναβὰν αὐτὸν λάθῃ.

ἐπεὶ οὖν παντός φαμὲν κατὰ συστολὴν καὶ πάν ὀφείλομεν λέγειν κατὰ συστολήν, ὥσπερ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς ἀποφαίνονται. ἡ μέντοι παρ' ἡμῖν ἔκτασις τοῦ ᾰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἀφορμὴν ἔχει τὸν τόνον. διὰ γὰρ τὸ δέξασθαι τὴν περισπωμένην τοῦ πᾶς ἀρσενικοῦ ἐκτείνει τὸ ᾱ. ὅταν μέντοι τὸ πᾶν δισυλλάβως λέγηται, τότε ἕξει τὸ α συνεσταλμένον, σύμπαν, ἅπαν. εὕρηται παρ' Ἀθηναίοις ἐκτεῖνον τὸ α.

Τὰ εἰς ᾰν λήγοντα ἐπιρρήματα ἐκτείνουσι τὰ ᾱ, ἄγαν, λίαν, πέραν, εὐάν, ὑπεσταλμένου τοῦ πάμπαν. τὸ γὰρ ὅταν δύο μέρη λόγου ἐστί, ὅτε καὶ ἄν. τὸ δὲ τάλαν ὀνοματικόν ἐστι.

Τὰ εἰς ᾱ λήγοντα θηλυκὰ παρεσχηματισμένα ἀρσενικοῖς, ὁπότε μιᾷ συλλαβῇ τοῦ ἀρσενικοῦ πλεονάζει, συστελλόμενον ἔχει τὸ ᾰ, ταχύς ταχεῖα, Κρής Κρῆσσα, ἱερεύς ἱέρεια, τάλας τάλαινα, Κίλιξ Κίλισσα. Ἀττικοὶ μέντοι ἐκτεταμένως ἱερείαν ἀποφαίνονται.

Τὰ εἰς οσ λήγοντα ὁπότε ἔχει θηλυκὸν εἰς ᾱ λῆγον πάντα ἔχει

---

l. 2 pro ἴμνια λάμνια scripsit Lehrsius Ἰάμνια Λάμια collat. Epim. Cr. I 370, 22. Post ὅσα Lehrsius posuit γάρ, adnotans in codd. et reg. pros. nullam particulam esse, ap. Draconem δέ. — l. 3 μὴ διὰ τοῦ τρια addidit Lehrs, l. 4 pro κοπία codd. et Paris. praebent regg. Herm. σκοπία, Draco σκοπιά. — l. 5 pro καὶ ἡ bis Lehrsius posuit ἢ ἡ. l. 12 εἰς σα scripsit L. pro εἰς α. l. 11 δῦσα ap. Lehrsium excidit. l. 30 A ἔαν, BD et Par. εὔαν eo accentu, qui praescribitur etiam ab Io. Al. 37, 27, Draco εὐάν, scripsi εὐάν approbante Lehrsio cf. Uhlig. Mus. Rhen. XIX p. 37.

ἐκτεταμένον τὸ α, Ῥόδιος Ῥοδία, Κνίδιος Κνιδία. σημειῶδες ἄρα κατὰ χρόνον τὸ·

δῖα γυναικῶν,

ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἴα,

οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς (Il. Δ 437),

ὅπερ λέγεται καὶ μία, καὶ τὸ πέπειρα. |

Αἱ εἰς ϲ̄ λήγουσαι μετοχαὶ ἀρσενικαὶ ἤτοι βραχυκατάληκτοί εἰσιν, 291 ὡς αἱ εἰς ος λήγουσαι, τυπτόμενος, λεγόμενος, ἢ μακροκατάληκτοι, ὡς αἱ μὴ οὕτως ἔχουσαι, πεποιθώς, διδούς, βιούς· εἰ δὲ εἰς δίχρονον λήγουσιν, ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχουσιν, ἱστάς, βιβάς, ζευγνύς, δύς, φύς.

Πᾶν εἰς σσων λῆγον συγκριτικόν, εἰ ἔχει δίχρονον ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, πάσσων, μάσσων, βράσσων, γλύσσων. σεσημείωται τὸ θάσσων καὶ ἐλάσσων ἐκτείνοντα τὸ δίχρονον.

Τὰ εἰς ων̄ λήγοντα καθαρὰ συγκριτικά, ὁπότε παραλήγοιτο τῷ ῑ, ἐκτεταμένῳ αὐτῷ παραλήγονται, καλλίων, ἡδίων, βελτίων, γλυκίων, κακίων. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Ἀττικαῖς λέξεσιν Ἀττικοὺς ἱστορεῖ προφέρεσθαι ἐκτεταμένως.

Πᾶσα αἰτιατικὴ ἀπαθὴς εἰς α λήγουσα συστέλλεσθαι θέλει, Ἀλκμᾶνα, ποιμένα, Ἕκτορα, θώρακα, Αἴαντα, Ἀχιλλέα, βασιλέα. Ἀττικοὶ μέντοι ἐκτείνουσι τὰς ἀπὸ τῶν εἰς εῡς, Ἀτρέα λέγοντες καὶ ἱερέα. πρόσκειται δὲ ἀπαθὴς διὰ τὸ χοᾶ καὶ Ἐρετριᾶ καὶ Πειραιᾶ καὶ Στειριᾶ.

Τὰ διὰ τοῦ ᾱριον ὑποκοριστικὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησι συστέλλει τὸ α, ἱππάριον, φυτάριον, ἡ μέντοι νῦν συνήθεια ἀπὸ τῆς τῶν Ῥωμαίων διαλέκτου πολλὰ ἐπίσταται διὰ τοῦ αριον̄ ἐκτεταμένα, σουδάριον λέγουσα καὶ κελλάριον.

Τὰ διὰ τοῦ ινη̄ παραγωγὰ ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς μονογενῆ φιλεῖ ἐκτείνειν τὸ ῑ, Αἰητίνη, ἰατρίνη, θριδακίνη, ἡρωΐνη, Ὠκεανίνη, χωρὶς τοῦ εἰλαπίνη καὶ τοῦ Μολυβδίνη, ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως. ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ἔφην διὰ τὸ σατίνη, ἔστι δὲ εἶδος ἅρματος, καὶ τὸ Ἀσίνη, ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως, καὶ τὸ μυρσίνη, οὐκ ἐκείνου ἀποφαινομένου ὡς τὸ τρισύλλαβον | συστέλλει τὸ ῐ. πολλάκις γάρ ἐστι τὰ ἐκτείνοντα τὸ ῑ, 292 ὡς ἔχει τὸ δωτίνη, ὑσμίνη, πυτίνη.

Τὰ εἰς νος̄ λήγοντα δισύλλαβα ὀξύτονα καθαρεύοντος τοῦ ν, εἰ ἔχοιεν ἐν τῇ πρὸ τέλους τὸ ᾱ, ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχουσι, δανός ὁ ξηρός, τρανός, μανός. τοῦτο δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συστέλλεται.

Πᾶν δίχρονον ἔχον διπλασιασμὸν ἀμεταβόλου ἐπιφερομένου συστέλλεσθαι θέλει, Πράξιλλα, Τελέσιλλα, ἄμμος, Κόριννα, θύννος, ἄλλος, πυρρός. παραλόγως οὖν ἐκτέτατο τὸ μᾶλλον.

Τὰ διὰ δύο σσ̄ παραγωγὰ ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα

l. 7 pro αἱ εἰς ος̄ scr. αἱ εἰς ϲ̄. — l. 8 in A ὡς αἱ μὴ οὕτως ἔχουσαι δίχρονον, in regg. Herm. desunt αἱ μὴ οὕτως ἔχουσαι, sed exstant πεποιθώς — λήγουσιν. — l. 12 codd. et Draco κράσσων, regg. Herm. βράσσων. — l. 16 λέξεσιν pro διαλέξεσιν emend. L. — l. 31 sic A; BD, Drac., reg. Herm. τὰ τρισύλλαβα.

ὅτε ἔχει δίχρονον πρὸ τέλους συστελλόμενον αὐτὸ ἔχει, ἀράσσω, πατάσσω, χαράσσω, ἀλλάσσω, ἀφύσσω. δῆλον οὖν ὅτι καὶ τὸ θαάσσω ὀφείλει τὸ ᾰ συστελλόμενον ἔχειν. τὸ δὲ ἐλασσῶ περισπᾶται παρὰ τὸ ἔλασσον γενόμενον. διὸ βαρύτονα πρόσκειται.

Τὰ διὰ τοῦ αζω δισύλλαβα συστέλλει τὸ ᾰ, ὑπεσταλμένων τῶν Αἰολικῶν, διὰ τὸ πτάζω καὶ πλάζω, ὅθεν ἐπιπλάζω ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσσω. ἔστωσαν δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· στάζω, φράζω, βάζω, σφάζω. παρὰ λόγον ἄρα τὸ κράζω ἐκτέταται. καὶ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχει συνεσταλμένον τὸ ᾰ, χωρὶς εἰ μὴ ἔχοι πρὸς τῷ ᾰ τὸ ῑ, διὰ τὸ ματᾴζω, σφαδᾴζω. ἔστωσαν δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· σκιάζω, ἐνθουσιάζω, ἀγοράζω. τινὲς δὲ ἐκτείνουσι τὸ

ὅδ' ἀγοράζει κλεῖδ' ἔχων

τουτέστιν ἐν ἀγορᾷ διατρίβει, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἑτέρου, λέγω δὲ τοῦ ὠνεῖσθαι.

293 Τὰ εἰς ζε λήγοντα ἐπιρρήματα, ὁπότε ἔχει πρὸ τέλους τὸ | ᾰ, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, Ἀθήναζε, θύραζε, Θήβαζε, ἔραζε. τὸ μέντοι χαμᾶζε ἐκτείνει τὸ α καὶ προπερισπᾶται.

Τὸ ᾰ ἔχον ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ τὸ ξ ἢ τὸ ψ μὴ ἐν ῥηματικῇ κλίσει φιλεῖ συστέλλεσθαι, ἄξων, ἄξιος, ἀξίνη, ἀψίς, ἄψεα, Ἄψυρτος, ἀψευδής· τὸ δὲ

ἆξον δὴ ἔγχος Διομήδεος (Ζ 306),

καὶ τὸ κρᾶξον ἐκτεταμένον ἔχουσι τὸ α. διὸ ἔφην μὴ ἐν ῥηματικῇ κλίσει.

Τὸ ᾰ πρὸ τοῦ ζ ἐν ὀνόμασι συστέλλεται, γάζα, χάλαζα, ἀζηχές, μαζός· σεσημειωμένου τοῦ μᾶζα καὶ Ἀμαζών καὶ ἀλαζών.

Τὰ εἰς νος λήγοντα δισύλλαβα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου εἰ ἔχοι πρὸ τέλους ἕν τι τῶν διχρόνων συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, καπνός, θαλπνός, ἁγνός, ἀμνός. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ἀλαπαδνός, ἀκιδνός, ὀλοφυδνός· τὸ μέντοι στρυφνός οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ ῠ.

Τὰ διὰ τοῦ ιμος παραγωγὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς συνεσταλμένον ἔχει τὸ ῐ, κύδιμος, ὠφέλιμος, ὤκιμος· τὸ μέντοι ἄτιμος ἐκτεῖνον τὸ ῑ συνθετόν ἐστιν. οὕτως δὲ ἀξιοῦται καὶ τὸ βούλιμος ἐκτείνεσθαι κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβὴν συνθέτου ὑπάρχοντος τοῦ ὀνόματος· ἀντὶ γὰρ τοῦ ὁ μέγας λιμός. καὶ τὸ ἴφθιμος δὲ ἐκτείνει τὸ πρὸ τέλους ῑ.

Τὰ δὲ διὰ τοῦ ινος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξυνόμενα, κατὰ καιροῦ ἢ χρόνου παραλαμβανόμενα, συνεσταλμένον ἔχει τὸ ῐ, ἐαρινός, χειμε-

---

l. 6 ὅθεν ἐπιπλάζω inseruit Lehrsius, ἀντὶ τοῦ recepit ex Drac., D et reg. Herm. l. 19 codd. ἀψίς, reg. Herm. ἀψίς, codd. ἄψεα, reg. Herm. ἄψυια, Lehrs ἄψεα. l. 24 ἀζηγές AB et Par., D ἀζηχές, Draco ἀζηγές et ἀζηχές, l. 32 Draco p. 104 habet ὤκιμος καὶ ὤκιμον, quod Lehrsio significare videtur ὤκιμος esse alteram formam pro ὤκιμον. l. 33 ἐκτείνεσθαι pro ἐκτείνειν ex B recepit Lehrsius, Draco et AD habent ἀξιοῦται ἐκτείνειν, reg. pros. ἀξιοῦσι ἐκτείνειν. l. 37 συνεσταλμένον excidit ap. Lehrsium et paullo post ἡμερινός ὀπωρινός.

ρινός, νυκτερινός, ἑωθινός, πρωϊνός, ἡμερινός, ὀπωρινός. παρὰ μέντοι τῷ ποιητῇ κατ' ἔκτασιν ἀναγινώσκομεν τοῦτο ἐπιζητοῦντος τοῦ μέτρου·

ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης (Φ 346),| 294

καὶ πάλιν

ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον (Ε 5).

Τὰ εἰς μα δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα συστέλλειν αὐτὸ θέλει, πλύμα, χύμα, ῥύμα, φύμα, θύμα, λύμα, διὸ σημειούμεθα τὸ κῦμα μόνως ἐκτεινόμενον. ἱστοροῦσι μέντοι Ἀττικοὺς τὸ λῦμα ἐκτείνειν καὶ τὸ φῦμα.

Τὰ εἰς ρος λήγοντα ὀξύτονα, ὅτε ἔχει τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους ἤτοι θέσει μακρὰν ἢ φύσει, πάντως ἔχει τὴν πρὸ τέλους μηκυνομένην. εἰ δὲ ἡ πρὸ τέλους εἴη βραχεῖα, καὶ ἡ τρίτη ἀπὸ τέλους. βλαβερός, φανερός, ῥυπαρός, ὀχυρός, καπυρός, ἱερός. τὸ γὰρ ἐκτεῖνον τὸ ῑ ποιητικόν ἐστι· κρατερός, τὸ γὰρ καρτερός ὑπέρθεσιν ἔχει. τὰ μέντοι ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους τρίτην μακράν, ὡς ἔφην, ἔχει καὶ τὴν πρὸ τέλους μακράν, ποιηρός, ἀτηρός, ἀλγηρός, πνιγηρός, ἀνθηρός, τολμηρός, ἰσχυρός. ὅθεν ἐπεὶ τὸ ἁλμυρός ἔχει τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους μακρὰν ὑγιῶς ἕξει καὶ τὴν πρὸ τέλους μακράν. ἀναλογώτεροι οὖν οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνοντες αὐτό. παρὰ μέντοι τῷ ποιητῇ ἀνέγνωμεν «ἁλμυρὸν ὕδωρ» (δ 511). ἀντιπίπτει τὸ πενθερός μακρὰν ἔχον τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους, βραχεῖαν τὴν πρὸ τέλους. ἀλλ' οὖν γε εἴρηται πενθηρός τὸ ἐπίθετον διὰ τοῦ η, ὥσπερ ἐπὶ ἱματίου μέλανος,

Α. φέρ' αὔτ' ἀνύσας. Β. ἀλλ' ἔστι πενθηρὸν πάνυ·

οὕτως γὰρ ἔφη Ἀναξίλας. οὐκ ἀναστρέφει ὁ κανών. οὐ γὰρ πάντως τὰ ἔχοντα πρὸ τέλους μακρὰν ἔχουσι καὶ τὴν τρίτην μακράν· ἰδοὺ γὰρ πονηρός, τυχηρός.

Τὸ ᾱ ἡ στέρησις συστέλλεσθαι θέλει, ἄκακος, ἄσεμνος, ἄφιλος. τὸ γὰρ ἀθάνατος καὶ ἀκάματος ἐξέτειναν τὸ α διὰ | τὰς ἐπαλλήλους τέσσαρας βραχείας, αἵ τινες ἄθετοί εἰσιν εἰς ἡρωϊκὸν μέτρον. 295

Πᾶν οὐδέτερον εἰς ος λῆγον δισύλλαβον, ἔχον πρὸ τέλους τὸ ᾰ, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, ὁπότε μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη, ἄχος, δάος,

δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα (ψ 294),

φάος, χάος, σάκος, βάρος, πάθος, κράτος, θράσος. ὅθεν καὶ τὸ φάρος συστέλλον τὸ α, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει σατυρικῇ

---

l. 6 ἀστέρ' pro ἀστέρι Lehrsius adnotans Herodianeum esse ΑΣΤΕΡΟΠ — l. 7 hunc canonem ab epitomatore valde mutilatum esse explicato exposuit Lehrsius, qui hic et ῥῦμα et κνῦμα memorata fuisse et omnino ab Herodiano expositum esse suspicatur accurate a communi usu quid veteres poetae et strictius, quid Atticorum mos discesserit cf. etiam Lobeck. Parall. p. 417 seqq. — l. 17 pro πονηρός Draco recte praebet ποιηρός cum D. l. 23 τὸ ἐπίθετον addidit Lehrsius adnotans excidisse aliquid, quo significaretur exceptionem in πενθερός eo excusabilem esse, quod esset προσηγορικόν. l. 30 pro ἐν ἡρωϊκῷ μέτρῳ scripsi, quod Herodianum scripsisse putat Lehrsius.

καὶ δὴ φάρει τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι

καὶ ἐν Τηρεῖ

σπεύδουσαν αὐτήν· ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει

ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ ἐκτείνοντος τὸ α, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σαλαμινίαις

ἐμοὶ γένοιτο φᾶρος ἴσον ἐν οὐρανῷ.

τὸ πρᾶγος παρὰ τὸ πρήσσω καὶ πράσσω γενόμενον συνεκτεινόμενον ἔσχε τῷ ῥήματι τὸ α. πρόσκειται δὲ ὁπότε μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη διὰ τὸ μῆκος μᾶκος.

Τὰ εἰς λος λήγοντα δισύλλαβα ὀξύτονα, ὁπότε ἔχει πρὸ τέλους δίχρονον, τοῦτο ἔχει ἢ ἐκτεινόμενον δι' ἑαυτοῦ ἢ διὰ συμφώνου μεγεθυνόμενον. καὶ τὰ μὲν διὰ συμφώνων μεγεθυνόμενα τὰ τοιαῦτά ἐστι, κυλλός, μαλλός, θαλλός, τὰ δὲ δι' ἑαυτῶν τὰ τοιαῦτα, ψιλός, χυλός,
296 δαλός, βαλός, οὕτως ὁ βαθμός καὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. |
ἐχρῆν οὖν καὶ τὸ καλός ἢ βοηθεῖσθαι συμφώνῳ ἢ αὐτόθεν ἐκτείνεσθαι· ὑγιὴς οὖν ἡ ἔκτασις παρὰ τῷ ποιητῇ.

Τὰ εἰς σι λήγοντα ῥήματα τὴν πρὸ τέλους ἔχει φύσει μακράν, ἑστήκασι, βεβασιλεύκασι, τετύφασι, γεγράφασι, νενοήκασιν. οἱ μέντοι ποιηταὶ πολλάκις ἐπὶ τούτοις συστολὰς ποιοῦνται, ὡς παρὰ Ξενοφάνει

ἐξ ἀρχῆς καθ' Ὅμηρον ἐπεὶ μεμαθήκασι πάντες,

καὶ πάλιν

ὁππόσα δὴ θνητοῖσι πεφήνασιν εἰσοράασθαι,

καὶ παρ' Ἀντιμάχῳ

οἱ δὲ πάροιθε πόνοιο νενεύκασιν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,

καὶ παρὰ Ὁμήρῳ

τιμὴν δὲ λελόγχασι (λ 304).

τοιοῦτο δὲ καὶ τὸ

ἀμφὶ δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκασι (η 114),

καὶ ἕτερα πλεῖστα.

Τὸ ἐκτεινόμενον ᾱ ἐπὶ πληθυντικῶν αἰτιατικῶν οἱ Δωριεῖς συστέλλουσι, ναῦτας, Σκύθας.

Τὰ διὰ τοῦ ᾰρος ὀξύτονα συστέλλει τὸ ᾰ, μαδαρός, χαλαρός, ῥυπαρός, καὶ ὅσα ἄλλα ἐστὶ τοιαῦτα. χρὴ οὖν καὶ τὸ ἀνιαρός συστέλλειν τὸ ᾰ. δηλονότι τὸ νομιζόμενον Ἴωσιν ἀνιηρός πρότερόν ἐστι, καὶ λοιπὸν τὸ ἀνιαρός ὡς ἐδέξατο τροπὴν Ἰωνικὴν ἔμεινεν ἐκτεινόμενον.

Τὸ ᾰ πρὸ τοῦ β̄ ἀεὶ θέλει συστέλλεσθαι, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη γενομένη τροπὴ ἐκ τοῦ η̄ εἰς ᾰ, ὡς ἔχει τὸ ἠβήσομεν ἀβάσομεν, ἄνηβος ἄναβος.
297 ἔστω οὖν μαρτυρία τοῦ | συνεσταλμένου α βλάβος, βλάβη,

l. 28 nunc in Od. η 114 legitur: ἔνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκασι τηλεθόωντα.

l. 31 pro ναύτας cum Lehrsio scripsi ναῦτας, quamquam de accentu dubitari potest propter Schol. ad Θ 378. — l. 35 Ἰωνικὴν ex τὴν ἐκ τοῦ η ortum esse suspicatur Lehrsius. l. 38 in B μαρτυρία καὶ ὑποδείγματα, ap. Drac. ἔστιν οὖν παραδείγματα.

Ἄβυδος, στραβός, Ἄβος, Λάβδακος, ῥάβδος, ἁβρός. οὐ μάχεται τὸ ᾶ 297
βάλε ἐκτεῖνον τὸ ᾱ. δύο γὰρ μέρη λόγου εἰσί.

Τὸ ᾱ ἐπιφερομένου τοῦ μ̄ συστέλλεσθαι θέλει κατ' ἀρχήν, εἰ μὴ διαλέκτῳ εἴη κατὰ τροπὴν γενόμενον, ὡς ἐπὶ τοῦ ἡμέρα ἀμέρα. ἔστωσαν δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· ἀμύσσω, ἅμαξα, ἀμνός, ἅμιλλα, ἀμάρα, ἀμύμων. σημειούμεθα τὸ ἀμῶ ῥῆμα ἐκτεινόμενον καὶ τὸ

ἀμητὸς δ' ὀλίγιστος (Τ 223)

παρ' αὐτὸ γενόμενον.

Τὸ α ἐπιφερομένου τοῦ c̄, ᾧ ὑποτέτακται ἄφωνον, συστέλλεσθαι θέλει, ἄσθμα, ἀσπίς, ἄστυ, Ἀσκληπιός, ἀσχάλλω, ἄσβολος, ἀσκός. οὕτως ἄρα ὀφείλει καὶ τὸ ἀσκήσας καὶ ἀσκηθείς.

Ἡ αρ συλλαβὴ ἄρχουσα, ἀσυνάλειπτος οὖσα, ἐπιφερομένου συμφώνου μὴ τοῦ δ̄, συστέλλεσθαι θέλει, ἄρβηλος, ἄρκευθος, ἀρκῶ, ἄρκιον, ἄρτος, ἄρχων, ἀργής, Ἄργυννος. τὸ ἀργὸς ἐκτεινόμενον ἐκ τοῦ ἀεργός ἐστι συναληλιμμένον· τὸ δὲ δ ἐφυλαξάμην, ἐπεὶ τὸ μὲν ἄρδις συστέλλεται, τὸ δὲ ἄρδω ἐκτείνεται,

τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν (Aristoph. Eq. 96, 114).

καὶ τὸ ἄρδην δὲ ἐκτείνουσιν.

Τὸ ῐ πρὸ τοῦ τ̄ κατ' ἀρχὴν συστέλλεσθαι θέλει, ἴτυς, ἰταμός, Ἰταλός, Ἰταμών (?), [ἴτριον], ἰτέα· τὸ γὰρ ἰτέαι ἐκτέταται ποιητικῶς, ὥσπερ καὶ τὸ

Ἰτωνά τε μητέρα μήλων (Β 696).

Ἰτωνία γοῦν λέγεται. τὸ δὲ Ἰτυμονεύς (Il. Λ 671) ἐκτέταται, ὀφείλει δὲ συστέλλεσθαι διὰ τὸ υ. |

Τὸ ῑ κατ' ἀρχὴν ἐπιφερομένων δύο συμφώνων μὴ κατὰ κλίσιν 298
συστέλλεσθαι θέλει, ἴσχω, ἱστός [ἴκριον], ἴκτινος, Ἴσμαρος, ἴφθιμος. ἐφυλαξάμην δὲ κατὰ κλίσιν διὰ τὸ ἵστανον καὶ ἵστην.

Τὸ ῑ κατ' ἀρχὴν ἔχον τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ ν, μὴ κατὰ κλίσιν ῥηματικήν, ἐκτείνεσθαι θέλει, Ἰνώ, Ἴναχος, ἰνίον

l. 1 pro ἄβιος, quod ut compositum ab hoc loco alienum est, posuit Lehrsius Ἄβος. l. 2 δύο — εἰσί ex reg. pros. adiecit Lehrsius. l. 10 verbis οὕτως ἄρα — ἀσκηθείς Lehrsius suspicatur Herodianum refutasse grammaticos, qui duplicem vocabuli significationem quantitate distingui vellent. — l. 13 ἄρβηλος ex B dedit Lehrs, D et Drac. ἄρβυλος, A ἄρβυλα. — l. 14 Ἄργυννος pro ἀργινός scripsit Lehrsius. — l. 20 ἰτάμων B, ἰτάμων A, ἰτάμον Par., ἰτάμον D, ἱππάλιον regg. Herm. (ap. Drac. deest). Lehrsius accentu mutato Ἰταμών servavit, quia facile e. g. gentis nomen fuisse potest ut Νασαμών, quamquam facile erat Ἴτανον vel Ἰταμός scribere. — l. 20 ἴτριον unciais inclusit Lehrsius, quia ab Herodiano positum quidem erat, sed in exceptis, non ut nunc in iis, quae regulam faciunt. — l. 23 Ἰτωνία γοῦν λέγεται addidit L. ex Par. et Drac., idem in fine διὰ τὸ ῡ adiecit coll. p. 298, 21 (huius editionis p. 18, 12). l. 26 ἴκριον unciais inclusit Lehrsius ob eandem causam atque paullo ante ἴτριον. — l. 27 ἵστην recepit ex Drac. Lehrs, in A ἱστὰν καὶ ἱστίον, D ἵστανον καὶ ἱστίων, Par. ἵστανον καὶ ἱστίων, B ἵστανον ὅ ἐστι παρατατικὸς καὶ ἱστίων ὅ ἐστι γενικὴ πληθυντική, reg. Herm. ἵσθανον καὶ τὸ ἱστίον, Drac. ἱστίον, ἵστην. l. 29 Lehrsius Ἰνώ recepit ex Drac. et reg. Herm., codd. ἶνυα.

ἀντιπίπτει τὸ ἵνα εἴτε ἐπίρρημα εἴη εἴτε cύνδεcμοc. προcέθηκα δὲ μὴ ἐν κλίcει ῥηματικῇ διὰ τὸ ἶναι καὶ ἐξῖναι ἀπαρέμφατα.

Τὰ εἰc ω λήγοντα καθαρὰ βαρύτονα ῥήματα, ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc ὑπάρχοντα, εἰ παραλήγοιτο τῷ ῑ, μόνῳ ἐκτεταμένῳ αὐτῷ παραλήγεται, χωρὶc εἰ μὴ cύνθετα εἴη ἢ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ζ, κυλίω, ἀλίω, μηνίω, δηρίω, κονίω, ἰδίω. τὸ δὲ ἐcθίω cυcτέλλει τὸ ῐ. ἐφυλαξάμην δὲ cύνθετα διὰ τὸ ἀτίω τήν τε ἔλλειψιν τοῦ ζ διὰ τὸ μαcτίω. τὸ δὲ δειδίω οὐ ῥητόν. τὸ δὲ κηκίω ἐκ διπλαcιαcμοῦ,

πολλὴ δ' ἀνεκήκιεν ἅλμη.

Τὸ ῑ ἐπιφερομένου ἑνὸc cυμφώνου ἁπλοῦ, ὅπερ ἔχει ὑποταccόμενον ῑ ἢ ῡ, φιλεῖ ἐκτείνεcθαι, ὑπεcταλμένων τῶν κατὰ κλίcιν, ἶβιc, Ἴβυκοc, ἰδίω, ἰθύc, Ἶριc, Ἴλιον, ἰνίον, ἶφι, Ἰτυμονεύc. τὸ δὲ ἴτυc cυcτέλλει τὸ ῐ. τὸ δὲ ἴθι κλίcιc ῥηματική.

Τὰ εἰc ιc λήγοντα βαρύτονα ἀεὶ cυcτέλλει τὸ ῐ, εἰ μὴ cύνθετα ὑπάρχοι ἐξ ἁπλῶν ἐκτεινόντων τὸ ῑ, κόνιc, δῆριc, μάντιc, ὄρχιc, ὄφιc,
299 λάτριc, ὄρνιc, Ἀριcτοκλῆc δὲ ἐν τῷ | περὶ διαλέκτων φηcὶν Ἀττικοὺc ἐκτείνειν. προcέθηκα δὲ εἰ μὴ cύνθετα εἴη ἐξ ἁπλῶν ἐκτεινόντων τὸ ῑ διὰ τὸ κνημίc εὐκνήμιc, ψηφίc μελαμψήφιc καὶ ὅcα τοιαῦτα. Τὰ μέντοι ὀξύτονα θηλυκὰ εἰc ιc λήγοντα μὴ καθαρεύοντα μεμελέτηκε καὶ ἐκτείνεcθαι καὶ cυcτέλλεcθαι. τοῖc μὲν οὖν cυcτέλλουcι τὸ ῐ ἀδιάφοροc ἡ πρὸ τέλουc εἴτε μακρὰ εἴη εἴτε βραχεῖα, βολίc, ῥανίc, αἰγίc, μηλίc, Δωρίc· τοῖc δὲ ἐκτείνουcι τὸ ῑ, καὶ μάλιcτα ἐπὶ διcυλλάβων, ἡ πρὸ τέλουc μακρὰ ὑπῆρχεν ἤτοι φύcει ἢ θέcει, κηκίc, κηλίc, νηcίc, κρηνίc, ψηφίc, cφραγίc, ἀψίc, βαλβίc, φαρκίc. τὸ μέντοι καρίc καὶ ῥιπίc ἡ μὲν κοινὴ cυνήθεια ἐκτείνει, ἡ δὲ τῶν Ἀθηναίων διάλεκτοc cυcτέλλει. διcύλλαβα δὲ παρεθέμην, ἐπεὶ ὁρᾶται τριcύλλαβα βραχείᾳ παραληγόμενα καὶ κατὰ τὴν cυνήθη χρῆcιν καὶ κατὰ τὴν τῶν Ἰώνων ἐκτείνοντα τὸ ῑ· κατὰ δὲ τοὺc Ἀττικοὺc cυcτέλλονται. πλοκαμίc, κεραμίc, καλαμίc, βλεφαρίc, ῥαφανίc· τὸ δὲ ἀγαθίc ἀεὶ cυcτελλομένωc· οὕτω δὲ καὶ ἡ τρυφαλίc cυcτέλλεται. Καὶ ἐπίcταcιν ἔχει τὸ κληῖc ἐκτεινόμενον καὶ καθαρεῦον· τὰ δὲ λοιπὰ πάντα cυcτέλλονται, Λαῖc, Ναῖc, Θηcηῖc, δμωῖc, ἡρωῖc, Μινωῖc.

Τὰ εἰc ρος λήγοντα καθαρεύοντα διcύλλαβα κἄν τε ἀρcενικὰ κἄν

---

l. 5 ἢ inseruit Lehrsius, B habet καί. — l. 8 post διπλαcιαcμοῦ addidit B γέγονεν τριcύλλαβον. l. 16 διαλέκτου regg. Herm. l. 19 μὴ καθαρεύοντα addit Lehrs. l. 24 ἀψίc reg. pr. et Draco p. 45, ἁψίc codd. et Drac. p. 23. βαλβίc Lehrsius cum Cramero, codd. et Draco p. 23 et 45 βαλλίc, reg. pros. βαλίc. de καρίc conferri iubet Lehrsius notissimum locum Athen. 105. 106, unde idem hic etiam de τευθίc, quod Athenaeus etiam longa ultima inventum esse dicit, mentionem factam fuisse suspicatur. — l. 26 τὰ τριcύλλαβα AB, articulum omittunt recte Draco utroque loco, reg. pros. et D. — l. 27 pro cυνήθη habent cυνηθείᾳ AB. — l. 28 Codd. et Draco cυcτέλλοντα, cυcτέλλονται reg. pros. l. 30 τρυφαλίc per υ codd. et Draco, Eustath. ex Herod. 620, 14 τροφαλίc per ο. Caeterum multa hic truncavisse epitomatorem monet Lehrsius. — l. 33 καθαρεύοντα addidit Lehrsius ex D, in reg. pros. καθαρὸν.

τε θηλυκά, τῷ ᾰ παραληγόμενα, βαρυνόμενα, μὴ κατὰ Δωρίδα διάλεκτον ςυςτελλόμενον ἔχει τὸ ᾰ, οἷον λάρος, γάρος, ςκάρος, Cάρος ὁ ποταμός, Πάρος νῆςος, Κλάρος ἡ πόλις. τὸ τοίνυν βᾶρος καὶ Ῥᾶρος παρ' Ἀττικοῖς κατὰ χρόνον ςημειώδη. Τά τε ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς βαρυνόμενα πάμπολλα ὄντα ςυνεςταλμένον ἔχουςι τὸ ᾰ, μὴ ὄντα Δώρια μήτε ςύνθετα. ἐπίςταςιν | 300 οὖν ἔχει τὸ ἄγγαρος καὶ Αἴςαρος. τὸ δὲ φλύαρος ὀφείλει ςυςτέλλεςθαι.

Τὰ εἰς μος καθαρὰ διςύλλαβα, ἔχοντα τὸ ῡ παραληγόμενον, ὀξύνεςθαι θέλουςι καὶ ἐκτείνειν τὸ ῡ, οἷον θυμός, χυμός, δρυμός, ῥυμός. εἰ δὲ ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς ὑπάρχει καὶ προπαροξύνεςθαι θέλουςι καὶ ςυςτέλλουςι τὸ ῠ, εἰ μὴ ἐκ ςυνθέςεως ὑπάρχει, οἷον ἔρυμος, ἔλυμος, δίδυμος, ἔτυμος ὁ ἀληθής. τὸ δὲ πρόθυμος καὶ τὸ μεγάθυμος καὶ τὰ τοιαῦτα ἐκ ςυνθέςεως ἔςχον τὸ ῡ.

Τὰ εἰς ςος λήγοντα ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς προπαροξυνόμενα καὶ ἔχοντα πρὸ τέλους τὸ α ςυνεςταλμένον αὐτὸ ἔχουςι· ταύτῃ μοι δοκεῖ καὶ τὸ Ἴαςος τὸ ᾰ ςυςτέλλειν τῷ χαρακτῆρι πειςθέν. ἐπὶ δὲ τῶν ὀξυτόνων τῶν ἐχόντων τὸ α ὁρᾶται καὶ ἡ ςυςτολὴ καὶ ἡ ἔκταςις, ὡς ἐν τῷ Τάμαςος καὶ Ἐγγύαςος, ἀλλὰ καὶ Κέραςος καὶ Ἔραςος.

Τὰ εἰς τι λήγοντα ἐπιρρήματα, εἰ γένοιτο ἀπὸ τῶν εἰς ζω ληγόντων ῥημάτων ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ως ἐπιρρημάτων, ςυςτέλλειν θέλει τὸ ῐ, Ἰαςτί, Λυδιςτί, Φρυγιςτί, Δωριςτί, μεγαλωςτί, δημιωςτί, ἱερωςτί, νεωςτί. τὸ μέντοι ἀπνευςτί καὶ ἀνωιςτί παρὰ τὸ ἄπνευςτος καὶ ἀνώιςτος· τὰ δὲ ἀπὸ τῶν πτωτικῶν οὕτω μηκύνεται· ὡς ἔχει τὸ ἀκονιτί, ἀναιμωτί, ἀκλαυτί, πανθοινί, ἀκριτί, ἀμογητί· τὸ ῑ δὲ ἔςθ' ὅτε καὶ ςυνεςταλμένον προφέρεται ἀδείᾳ ποιητικῇ,

Νέςτωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητί

καὶ τὰ ἑξῆς (Λ 636). οὕτω δὲ καὶ ἀμιςθί,

ἀμιςθὶ γάρ ςε πάμπαν

Τὰ εἰς υς ἐπιρρήματα εἰ λέγοιτο ἄνευ τοῦ ς ἰςόχρονα | 301 λέγεται, μεςςηγύς μεςςηγύ. τὸ μέντοι ἄντικρυς μεταβαλὸν τὸν τόνον μετέβαλε καὶ τὸν χρόνον.

l. 1 βαρυνόμενα apposuit Lehrsius coll. Mon. 35. — l. 6 ἐπίςταςιν hic ut supra p. 18 l. 30 scripsit Lehrsius pro ἐπίταςιν. l. 11 pro ςυναιρέςεως hic et paullo post l. 13 scripsit Lehrsius ςυνθέςεως, in reg. pros. εἰ μὴ ςύνθετα, ap. Draconem uno loco p. 68 μὴ ὄντα ςύνθετα. — ἔρυμος incertum esse et fortasse potius Εὔρυμος scribendum esse monet Lehrsius laudato Lobeckio Parall. 422. — l. 16 in AB exstant ἐπὶ τῶν ὀξυτόνων τῶν ἐχόντων τὸ ς̄· ὁρᾶται δὲ καί, in D ἐπὶ γὰρ ὀξυτόνων τῶν ἐχόντων τὸ ς̄ ὁρᾶται καί, in reg. pros. ἐπὶ γὰρ προπαροξυτόνων τῶν ἐχόντων τὸ ὁ ὁρᾶται καί, locum emendavit Lobeck. Proll. 407, quem secutus est Lehrsius praeterquam quod pro τὸ ς̄ scripsit τὸ ᾱ. l. 17 verba ὡς ἐν τῷ Τάμαςος (in B Τάμεςος, reg. Herm. τάγμαςος) καὶ Ἐγγύαςος (reg. Herm. ἔμπναςος) post Lobeckium l. c. Lehrsius corruptissima esse pronunciavit neque certam medelam invenit, suspicatur scribendum esse ὡς ἐν τῷ —αςός, ἀλλὰ καὶ κεραςός, Κέραςος δὲ καὶ Ἔραςος καὶ Τάμαςος. l. 22 pro παρὰ τοῦ praebent παρὰ τὸ D, Draco p. 37 et 96 et reg. pros. — l. 28 Lehrsius laudat Apollon. de adv. 571 τὸ γοῦν Ἀρχιλόχειον ςυνεςτάλη· ἀμιςθὶ γάρ ςε πάμπαν οὐ διάξομεν. l. 30 AB μεταβαλὼν τὸν χρόνον μετέβαλε καὶ τὸν τόνον, sic,

Αἱ διὰ τοῦ ῑ μόνου ἐπεκτάσεις ἐν οἱῳδήποτε μέρει λόγου ἐκτεταμένον ἔχουσι τὸ ῑ, ὡδί, ἐνθαδί, νυνί, δευρί. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν, ἐκεινοσί, οὑτοσί.

Πᾶν ῥῆμα εἰς ζω λῆγον ἔχον πρὸ τέλους τὸ ῐ συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, οἰκίζω, κιθαρίζω, πολεμίζω, ἐλπίζω, σκελίζω. τὸ μέντοι δανείζω διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οὐ μέντοι διὰ ἐκτεταμένου τοῦ ῑ.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

1.

Theognost. Cr. II 19, 30, Bekk. An. 1428: Πρὸ τοῦ ζ ἢ ξ ἢ ψ τὸ ῠ κατ' ἀρχὴν λέξεως οὐχ εὕρηται, εἰ μὴ ἐν τῷ ὕψος, γεγονέναι δὲ αὐτό φασι παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω, ὄψω ὄψος καὶ τροπῇ Αἰολικῇ ὕψος. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ πνευμάτων. cf. Mon. 22, 3.

*2.

Cram. Anecd. Paris. I 397, 23: δασύνεται Ἁλαεῖς δρᾶμα Μενάνδρου ἀπὸ τοῦ ἐν Ἁλαῖς Ἀραφηνίαις ὑποκεῖσθαι τὰ πράγματα.

ΠΕΡΙ ΑΤΤΙΚΗC ΠΡΟCΩΙΔΙΑC.

1.

Schol. ad Aristoph. Eqq. 487: κραγὸν κεκράξεται: Ἀρίσταρχος ὀξυτόνως ἀντὶ τοῦ κραυγαστικῶς. καὶ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἀττικῇ προσῳδίᾳ.

2.

E. M. 804, 11: φωριαμός ἡ κιβωτός· ἢ παρὰ τοὺς φῶρας, ἐπεὶ πρὸς φυλακὴν τούτων κατεσκεύασται, ἢ παρὰ τὸ τὰ φάρη ἔχειν. εἰ μὲν οὖν παρὰ τοὺς φῶρας, οὐδὲν πέπονθεν· εἰ δὲ παρὰ τὰ φάρη τὰ ἐντιθέμενα αὐτῇ, πέπονθε μεταβληθέντος τοῦ ᾱ εἰς ω̄ ὡς θᾶκος θῶκος. τὰ διὰ τοῦ αμος τρισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν φύσει μακρὰν πάντα μὴ κύρια ὄντα ὀξύνονται χηραμός, οὐλαμός. οὕτως καὶ

ut Lehrsius exhibuit, D. l. 5 codd. ἔχουσι, ἔχει ex reg. pros. Lehrs, idem ex D et reg. pros. κιθαρίζω, codd. καθαρίζω.

l. 14 initio addidi δασύνεται et in fine τὰ πράγματα ex Steph. Byz. s. v. Ἁλαί, pro Ἁλαῖς in codice est ἄλλαις.

l. 22 post κιβωτός verba παρὰ τὰ φάρη ἡ τῶν φαρῶν δεκτική. ἔστι δὲ ὄνομα ἀρσενικόν utpote ab epitomatore inculcata omisi. l. 23 pro φορούμενα posui φάρη ex Epim. Cr. I 430, 7 loco simillimo, ubi explicatiora de trope vocalis α in ω exstant, quae libro περὶ παθῶν reservavi. l. 27 μὴ κύρια ὄντα addidi ex Epim., intelleguntur enim Πύραμος Τεύταμος, ut patet ex il. Pr. Ω 228.

φωραμός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ φωριαμός Ἰλιάδος Ω (228). Ἡρωδιανὸς περὶ Ἀττικῶν προσῳδιῶν, τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. οὐχ ὡς ἀνάλογον, ἀλλ' ὡς Ἀττικόν. ἡ μέντοι συνήθεια ὀξυνόμενον ἔχει.

3.

Cyrilli lexicon Cram. An. Paris. IV 181: εἰλυός: ὀξυτόνως ἡ κατάδυσις τοῦ θηρίου· οὕτω καὶ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ Ἀττικῶν τόνων βιβλίῳ καὶ μέμφεται τοῖς εἰς τὸ ῑ κατατάττουσι τὴν λέξιν.

---

l. 5 εἰλυός in lemmate pro εἰλός scribendum esse vel literarum ordo monet cf. E. M. 299, 45. l. 7 pro τονόλιος scripsi τόνων βιβλίῳ, ante τὸ ῑ inserui εἰς, reprehendit enim Herodianus eos, qui vocabulum in numerum a simplici ι ordientium vocum referunt.

ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ
ΠΕΡΙ ΟΜΗΡΙΚΗΣ ΠΡΟΣΩιΔΙΑΣ.

ЄΚ ΤΩΝ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ
ΠЄΡΙ ΙΛΙΑΚΗC ΠΡΟCΩιΔΙΑC.

Herodiani Iliaca Prosodia

sic uti a Lehrsio ex reliquiis Codicis Veneti composita est.

ЄΙC ΤΗΝ Α.

8. ξυνέηκε: δαcύνεται τὸ ξυνέηκεν. Α.

19. ἱκέcθαι: μέcοc ἀόριcτοc δεύτεροc· διὸ παροξύνεται. Α.

40. Excidit nota de μηρία et μῆρα v. B 427 et A 464.

52. θαμειαί: Πάμφιλοc λέγει θαμεῖαι ὡc ὀξεῖαι, Ἀρίcταρχοc δὲ ὡc πυκιναί· ὁμοίωc δὲ καὶ τὸ ταρφειαί. BL.

53. ἐννῆμαρ: ἐχρῆν τὸ ἐννῆμαρ προπαροξύνειν, ὡc παρ' οὐδέτερον cυγκείμενον. ἀλλ' ὁ τόνοc παρηλλάγη, ἐπεὶ καὶ ξένη ἡ cύθεcιc· οὐδὲν γὰρ τῶν εἰc $\overline{\text{αρ}}$ cυνετέθη οὐδετέρων. Α.

56. ῥα: δαcυντέον τὸ ῥα· πάcηc γὰρ λέξεωc τὸ $\overline{\text{ρ}}$ ἀρχόμενον δαcύνεται πλὴν τοῦ Ῥᾶροc. BL.

59. Excidit nota de παλιμπλαγχθένταc v. Λ 326, Π 95.

63. μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὀνειροπόλον: μέχρι τοῦ ἐρείομεν διαcταλτέον, εἶτα ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὀνειροπόλον, ἵνα γενικὸν μὲν ᾖ τὸ μάντιν, εἴδη δὲ τὰ ἐπιφερόμενα. οὕτωc Ἡρωδιανόc. Α.

63. τὸ ἔcτιν ἐγκλιτικόν ἐcτιν, εἰ μὴ ἄρχεται ἢ μὴ προηγεῖται ἡ οὐ ἀπόφαcιc. BL.

65. εἴταρ: οὕτωc ὀξεῖα εἰc τὸν εἴ· τὸ γὰρ τάρ ἐcτιν ἐγκλιτικὸc cύνδεcμοc ἐπιφερόμενοc. καὶ οὐ δεῖ ἀπόcτροφον βάλλειν εἰc τὸ $\overline{\text{τ}}$. οὐ γάρ ἐcτιν ὁ τέ cύνδεcμοc· ἐπεφέρετο γὰρ ἂν ἕτεροc cύνδεcμοc. Α.

A 19 Lehrsius conferri iubet Ω 551, C 283. 59 ipse apposui. 65 Lehrsius Herodianum εἴταρ ὅγ' εὐχωλῆc ἐπιμέμφεται ἠδ' ἑκατόμβηc legisse observat

67. ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι: τὸ ἑξῆς ἐϲτιν ἀπαμῦναι· διὸ φυλάττει τὸν ἴδιον τόνον. ὅταν γὰρ πρόθεϲιϲ τὴν ϲύνταξιν ἔχῃ πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον, τὸν ἴδιον τόνον φυλάττει, ἅτε δὴ ἐπέχουϲα τὴν τάξιν. A.

77. ἠμέν μοι: ἐπὶ μὲν τοῦ προτέρου βαρεῖαν παραληπτέον κατὰ τὴν ἄρχουϲαν· κεῖται γὰρ ἀντὶ τοῦ ἠμήν, ὅπερ ἐϲτὶν ὁρκικὸν ἐπίρρημα, ὅπερ ὁ ποιητὴϲ ἀεὶ διὰ τοῦ ε̄ προφέρεται· «ἠμὲν τοὺϲ ἵππουϲ τε καὶ ἅρματα» (K 322) «ἠμὲν ἐμοὶ δώϲειν» (Il. Ξ 275) τὸ δὲ «ἦ γὰρ ὀΐομαι» (78) περιϲπωμένῃ τάϲει ἀναγνωϲτέον· διαβεβαιωτικὸϲ γὰρ ὁ ϲύνδεϲμοϲ. A.

80. χέρηϊ: ὡϲ Ἄρηϊ. γέγονε δὲ οὕτωϲ. ἔϲτι τι χερείονοϲ γενική, καὶ αἰτιατικὴ «χερείονά περ καταπέφνων» (Il. P 539). ὃν οὖν τρόπον τὴν χερείονα αἰτιατικὴν ϲυγκόψαϲ ἔφη «ἀλλὰ τὸν υἱὸν ἐγείνατο εἷο χέρεια» (Il. Δ 400), πληθυντικῶϲ δὲ τὰ χερείονα χέρεια «χέρεια δὲ χείρονι δόϲκεν» (Il. Ξ 382), τοῦτον τὸν τρόπον καὶ χερείονι χέρειι· καὶ ἐπεὶ κακόφωνόν ἐϲτι, τροπὴ ἐγένετο τῆϲ ει διφθόγγου εἰϲ τὸ η. οὕτωϲ Ἡρωδιανόϲ. A.

81. αὐτῆμαρ: ἐπίρρημα, ὡϲ τὸ ἐννῆμαρ καὶ ἑξῆμαρ. καὶ ἐχρῆν μὲν αὐτὸ ἀναπέμπειν τὸν τόνον ὡϲ βούκερωϲ.· ἀλλ' ἐπεὶ οὐδὲν τῶν εἰϲ ᾱρ ϲυντέθειται ἢ μόνον τὸ ἦμαρ, πρὸϲ τὴν παρηλλαγμένην ϲύνθεϲιν ἣν παρηλλαγμένοϲ καὶ ὁ τόνοϲ. L.

85. εἰπέ: τρία εἰϲὶ τὰ ἐν τῇ κοινῇ ὀξυνόμενα, ἐλθέ, εὑρέ, εἰπέ· ἰδίωϲ δὲ καὶ μακρᾷ παραλήγοντα. Ἀττικοὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν βραχυπαραλήκτων ὀξύνουϲι τὸ ἰδέ καὶ λαβέ. A.

93. οὔταρ: οὕτωϲ ὀξεῖαν ἐπὶ τοῦ ου̅· ὁ γὰρ τάρ ἐϲτι ϲύνδεϲμοϲ ἐπιφερόμενοϲ ἐγκλιτικῶϲ, ὡϲ καὶ ἐπὶ τοῦ «εἴ ταρ ὅγ' εὐχωλῆϲ» (65). οὐ γάρ ἐϲτιν ὁ τέ ϲυμπλεκτικόϲ· εἰ γὰρ ἦν, ἐπεφέρετο ἂν πάλιν ὁ τέ μετὰ ἀποφάϲεωϲ, οὐθ' ἑκατόμβηϲ. οὕτωϲ γάρ ἐϲτιν εὑρέϲθαι τὸν τέ ϲύνδεϲμον μετὰ τῆϲ οὐ ἀποφάϲεωϲ· «ἔνθα μὲν οὔ τε ἄναξ ἐπιδευήϲ, οὔ τέ τι ποιμήν» (Od. δ 87). A.

114. οὔ ἕθεν: οὕτωϲ ὀξυτονητέον τὴν οὔ ἀπόφαϲιν, ἵν' εἰϲ ἁπλῆν μεταληφθῇ ἀντωνυμίαν· τοῦτο γὰρ καὶ Ἀρίϲταρχοϲ παρήγγειλεν· ἐὰν γὰρ ὀρθοτονήϲωμεν, ἔϲται τὸ ἑαυτῆϲ ϲύνθετον· οὕτωϲ οὖν ὡϲ τὸ «οἵ ἕθεν ὀτρύνοντοϲ» (Il. O 199) καὶ «οὕϲ ἕθεν εἵνεκ' ἔπαϲχον» (Il Γ 128). A.

116. καὶ ὥϲ: τὸ ὥϲ, ὁπότε ϲημαντικὸν ἐϲτι τοῦ ὅμωϲ, περιϲπᾶται. A.

126. ταῦτ': τὸ ταυτ' Τυραννίων ὀξύνει, ἵν' ᾖ τὰ αὐτά. ABL.

129. δῶϲι πόλιν Τροίην: οὕτωϲ Ἀρίϲταρχοϲ τριϲυλλάβωϲ καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τῇ Λ τῆϲ Ὀδυϲϲείαϲ (510) «ἤτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροΐην φραζοίμεθα». καὶ ἐπείϲθη αὐτῷ ἡ παράδοϲιϲ. ἔϲτι δὲ καὶ τὸ τῆϲ χρήϲεωϲ τῆϲ Ὁμηρικῆϲ ἰδίωμα παραφυλάξαι οὕτωϲ, ὡϲ ὅτι εἴ που λέγει τὸ Τροία διϲυλλάβωϲ, οὐδέποτε ἐπιφέρει τὸ πόλιϲ, οἷον «εἰϲόκε περ Τροίην διαπέρϲομεν» (Il. I 46) καὶ «ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷεϲ»

coll. quaest. ep. 132. 81 L. ad v. 53 mittit. 114 οὖν inseruit L. 129 pro φράζευ codicis scriptura posui φραζοίμεθα.

(Il. Π 698). καὶ «Τροίῃ ἐν εὐρείῃ» (Il. Ω 256) καὶ ἀλλαχοῦ. ἐπὶ μέντοι τούτων τῶν δύο ὁμοιοπτώτως ἐπήνεγκε τὸ πόλιν τῷ Τροΐην· «δῶσι πόλιν Τροΐην» καὶ τὸ «ἤτοι ἀμφὶ πόλιν Τροΐην» (Od. λ 510). ταῦτα ὁ Ἡρωδιανός. A.

δῶσι: Ζωΐλος ὁ Ἀμφιπολίτης καὶ Χρύσιππος ὁ Στωϊκὸς σολοικίζειν οἴονται τὸν ποιητήν, ἀντὶ ἑνικοῦ πληθυντικῷ χρησάμενον ῥήματι· τὸ γὰρ δῶσί φασι πληθυντικόν. ἀγνοοῦσι δέ· ἔστι γὰρ τὸ δῷ ἑνικὸν ἐπεκτεταμένον, ὡς τὸ λέγῃ λέγῃσι, φέρῃ φέρῃσι. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ (α 168) τὸ «φῇσιν ἐλεύσεσθαι» καὶ τὸ «εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδῷσιν ἔεδνα» (Od. θ 318). κἀνταῦθα γὰρ ἀποδῷ· διὸ καὶ τὸ ῑ ἔχει προσκείμενον. μέμνηται αὐτοῦ κἀν τῇ ὀρθογραφίᾳ Ἡρωδιανός. A.

136. ἄρσαντες: Ἀρίσταρχος δασύνει· ἔνθεν γάρ φησι γεγονέναι καὶ τὸ ἅρμα. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ψιλοῖ, λέγων ἀπὸ τοῦ ἄρω, οὗ ὁ μέλλων Αἰολικῶς ἄρσω· τὸ δὲ α καὶ τὸ ε̄, πρὸ τοῦ ῥ ὄντα, ἑτέρου φωνήεντος ἐπιφερομένου ψιλοῦται. ABL.

147. ἧμιν: οὕτως ὀξυτόνως τὴν ἄρχουσαν τοῦ ἧμιν· ἁπλῆ γάρ ἐστιν. ἐκτατέον δὲ καὶ τὴν τελευταίαν· δεῖ γὰρ ῥωννύναι μᾶλλον τὸ μέτρον. A.

154. πώποτ': οὕτως ὑφ' ἕν, πώποτε, Ἀρίσταρχος. A.

156. ἐπεὶ ἦ: περισπαστέον τὸν ἢ· ἔστι γὰρ βεβαιωτικός. A.

168. ἐπεί κε κάμω πολεμίζων: Ἀρίσταρχος γράφει ἐπεί κε κάμω, ἵνα μὴ ᾖ διπλασιασμὸς ἐν τῷ ῥήματι· καὶ οὕτως ἡ συνήθης ἀνάγνωσις. οὕτως δὲ καὶ Ἡρωδιανός, φάσκων ὅτι τὸ ἐπήν ἔχει τὸν ἄν, καὶ τίς χρεία ἐν δευτέρῳ αὐτὸν κεῖσθαι; οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι τινὲς ἐπήν κε γράφουσιν. A.

173. ἔγωγε: οὕτως προπαροξυτονητέον τὸ ἔγωγε, ἵν' ᾖ ἕν. A.

174. πάρ' ἔμοιγε: τὴν παρὰ πρόθεσιν κατὰ τὴν ἄρχουσαν ὀξυτονητέον. καὶ καθόλου ὁπότε σημαντικαί εἰσι ῥημάτων αἱ προθέσεις, τοῦτον τὸν τόνον ἀναδέχονται· «ἐπεὶ οὔτοι ἔπι δέος» (515) καὶ «οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ οἷος Ὀδυσσεύς» (Od. β 58). τὴν δὲ ἔμοιγε προπαροξυτονητέον· ἔστι γὰρ Ἀττική, ὡς καὶ ἡ ἔγωγε. A.

175. μητίετα: οὕτως Ἀρίσταρχος τρίτην ἀπὸ τέλους ποιεῖ τὴν ὀξεῖαν· καὶ ἐπεκράτησεν ἡ ἀνάγνωσις. καὶ ἴσως πλεονασμός ἐστι τοῦ ε̄. A.

190. ἢ — ἦε: τὸν μὲν πρότερον σύνδεσμον βαρυτονητέον, τὸν δὲ δεύτερον περισπαστέον· διαπορητικὴ γάρ ἐστιν ἡ σύνταξις. καὶ οὕτως ἐν τῇ καθόλου. ABL.

129 τῷ ante Τροΐην inseruit L. l. 5 Ζωΐλος pro Ζώϊλος scr. L. l. 8 ἐπεκταμένον pro ἐκτεταμένον scribendum proposuit L. l. 9 φῇσιν pro φησίν exhibui. 168 Lehrsius opinatur sic fere Herodianum scripsisse: Ἀρίσταρχος — ἀνάγνωσις· οὕτω δὲ καὶ ἐγὼ συγκατατίθεμαι. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι τινὲς καὶ ἐπήν κε γράφουσι. τὸ δὲ ἐπήν ἔχει τὸν ἄν — κεῖσθαι; 175 cf. ad v. 508.

212. ὧδε γὰρ ἐξερέω· τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. τὸ δέ: δύο μέρη λόγου εἰσίν. Α.

214. σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν: τὸ ἡμῖν ὀρθοτονεῖται· ἀντιδιέσταλται γάρ, ἀντὶ τοῦ ἡμῖν πείθου καὶ μὴ τῇ σῇ ὀργῇ· κακῶς οὖν Ἀρίσταρχος συστέλλει τὴν μιν. BL.

228. τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι. τὸ δέ: ἐν δύο μέρεσι λόγου, ἵνα ᾖ τοῦτο δέ σοι θάνατος νομίζεται. Α.

229. ἢ –: περισπαστέον τὸν ἢ· κατ' ἀρχὴν γὰρ κεῖται, ἰσοδυναμῶν τῷ δή. Α.

232. ἦ — λωβήσαιο: τὸν ἦ περισπαστέον· βεβαιωτικὸς γάρ ἐστιν. Α.

239. ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὅρκος. ὁ δέ: ἄμεινον δύο μέρη λόγου ποιεῖν· «ὁ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει» (Od. λ 148). Α.

240. Ἀχιλλῆος ποθή: τὸ ποθὴ ὀξυτόνως. Α.

255. ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος: περισπαστέον τὸν ἦ· βεβαιωτικὸς γάρ. τὸ δὲ γηθήσαι παροξυτονητέον, ἐπειδὴ εὐκτικόν ἐστιν, ἡ δὲ αι ἐν τοῖς εὐκτικοῖς μακρά ἐστιν. Α.

258. οἳ περὶ μὲν βουλήν: ἡ περί ἀντὶ ἑτέρας κεῖται τῆς ὑπέρ· τὸν ἴδιον οὖν τόνον φυλάξει· πρόθεσις γὰρ ἀντὶ ἑτέρας προθέσεως παραλαμβανομένη τὸν ἴδιον τόνον φυλάττει. οὕτως ἔχει καὶ τὸ «ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων» (287). εἴτε τοῖς ἑξῆς συνάπτεται, ἀντὶ τοῦ περίεστε, πάλιν φυλάξει τὸν ἴδιον τόνον· πάλιν γὰρ πᾶσα πρόθεσις ἔχουσα σύνταξιν πρὸς ἐπιφερόμενόν τι τὸν ἴδιον τόνον φυλάσσει, ὡς τὸ «νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον (Od. α 8). Α.

264. Ἐξάδιον: παρὰ τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ ε̅ τὸ ὄνομα ἤρξατο. παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις καὶ χωρὶς τοῦ ε̅ εὑρέθη, ὡς καὶ Ὀϊλεύς μὲν παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ. εἰ δὲ χρὴ πρὸς τὸν χαρακτῆρά τι λέγειν, ἐκεῖνο ἔχομεν εἰπεῖν, ὡς ὅτι ἐχρῆν δασύνεσθαι αὐτό· τὸ γὰρ ε πρὸ τοῦ ξ̅, ὑποστελλομένων τῶν παρὰ τὴν ἐξ πρόθεσιν, θέλει δασύνεσθαι, ἕξις, ἑξῆς, ἕξω. χωρὶς εἰ μὴ λέγοι τις διὰ τὴν ἰδιότητα τὸ πνεῦμα μεταπεπτωκέναι. Α.

269. μεθ': οὕτως Ἀρίσταρχος τὴν μετὰ φυλάσσων τὸν τόνον. Α.

271. κατ' ἔμ' αὐτόν: οὕτως κατὰ παράθεσιν ἐν δύο τόνοις, ἐμὲ αὐτόν· σύνθετος γὰρ ἀντωνυμία παρὰ τῷ ποιητῇ οὐκ ἔστιν. Α.

276. ἔα: ἐκτατέον τὸ ἄλφα. Α.

278. Πηλείδη θέλ': Ἀρίσταρχος ἀποφαίνεται ὡς κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν συνήθειαν τὸ ῥῆμα κατὰ τὸν ἐνεστῶτα ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεται. ἀλλὰ μὴν καὶ ἡ κίνησις ἡ τοῦ παρατατικοῦ. «ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει» (287)· «ἤθελε Μηριόνης» (Il. K 229). καὶ ἐνθάδε οὖν ἄμεινον τῇ συνηθεστέρᾳ ἀναγνώσει προσέχοντας ἐπὶ τὴν δη̅ συλλαβὴν ὀξεῖαν παραλαμβάνειν,

---

214 fluxisse certe ex Herodiano adnotat Lehrs. 258 In BL, ubi in brevius contracta est nota, additum est ὥς φησιν Ἡρωδιανός. 269 φυλάσσων scr. L, pro φυλάσσειν.

ἵνα κρᾶςις ᾖ τοῦ ἔθελε τριςυλλάβου γενομένου, ὡς καὶ ςύνηθές ἐςτι τῷ ποιητῇ. τὸ μέντοι ῥῆμα τῶν παραλόγων κατὰ τόνον ἐςτὶ τρίςυλλαβον ὄν, ὡς δείκνυται ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων. Α.

280. καρτερός: τὰ εἰς τερος τριςύλλαβα βαρύνεται, οἷον ςφέτερος, πρότερος, κύντερος. πῶς οὐχὶ κάρτερος κατὰ βαρεῖαν λέγομεν; ὅτι τοῦτο οὐκ ἦν εἰς τερος ἀλλ' εἰς ερος· τὸ γὰρ τ οὐκ ἐν τῇ παραγωγῇ ἔςχεν· ἦν γὰρ ἀπὸ τοῦ κράτος. ὡς ἀπὸ τοῦ βλάβος βλαβερός οὐ διὰ τοῦ βερος ἡ παραγωγή (ἐν γὰρ τῷ πρωτοτύπῳ τὸ β), οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ κράτος κρατερός διὰ τοῦ ερος ἡ παραγωγή, οὐ διὰ τοῦ τερος. Α.

293. οὐτιδανός: ὡς πευκεδανός, ληθεδανός. οἱ δὲ οὔτις οὐτίδανος, ὡς οὐδάμινος. Α.

294. εἰ δὴ coí: οὕτως ὀρθοτονητέον τὴν ἀντωνυμίαν· ἀντιδιαςταλτικὴ γάρ ἐςτιν. διδάςκει καὶ ἡ γραφὴ διὰ τοῦ ς οὖςα· εἰ γὰρ ἦν ἐγκλιτική, ὁμοίως ἂν ἐγράφετο τῷ «εἰ δή τοι coῦ πατρός» (Od. β 271) καὶ τῷ «καί τοι ἐγὼ ςυνέριθος» (Od. ζ 32). περὶ δὲ ταύτης τῆς ἀναγνώςεως ἐντελέςτερον διαληψόμεθα ἐν τῇ Γ τῆς 'Οδυςςείας (50) ὅταν περὶ τῆς Ζηνοδοτείου γραφῆς ἐπιζητῶμεν, πότερον τοῦ ἕνεκα coὶ προτέρῳ ἢ «τοῦ ἕνεκά τοι». Α.

301. ἀέκοντος: δαςυντέον τὸ ἀέκοντος· κατὰ ςτέρηςιν γάρ ἐςτι τὸ ᾱ. Β.

302. εἰ δ' ἄγε μὴν πείρηςαι: προπαροξυτονητέον τὸ πείρηςαι, ἵνα ᾖ προςτακτικόν, ὡς τὸ «ςὺ δὲ φράςαι» (83), καίτοι πολλάκις τῶν τοιούτων τὸν τόνον ἐχόντων τῶν ἀπαρεμφάτων, λέγω δὲ τῶν εἰς αι ληγόντων· «ἀλλά με κακκεῖαι ςὺν τεύχεςι» (λ 74) «τῇ δὲ τόδε κρήδεμνον ὑπὸ ςτέρνοιο τανύςςαι» (Od. ε 346). οὐ μέντοι τὸ τοιοῦτο διηνεκές· ἔςτι γὰρ ἃ καὶ ἐφύλαξαν τὸν ἴδιον τόνον· «ἀλλὰ ςὺ μὲν κατάλεξαι» (Od. τ 44) καὶ «νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι» (Il. Χ 285). καὶ τὸ τοιοῦτο διδάξαι ἄν, ὅτι ἐπὶ τινῶν μὲν ἤλλαξαν τοὺς τόνους, ἐπὶ τινῶν δ' οὔ. ἐνθάδε μέντοι κατὰ λόγον δοκεῖ ἡ προςτακτικὴ ἀνάγνωςις κεῖςθαι· εἰ γὰρ πρόκειται τὸ ἄγε παρακελευςτικὸν ἐπίρρημα, ὅπερ ςημεῖόν ἐςτι προςτακτικῆς ἐγκλίςεως, οἰκείως καὶ τὰ τῆς ἀναγνώςεως ἐνεγένετο, ἄγε πείρηςαι, ὡς καὶ ἐν ἑτέροις «δεῦρ' ἄγε καὶ ςὺ ξεῖνε πείρηςαι ἀέθλων» (Od. θ 145). Α.

335. ὔμμες: οὕτως ψιλωτέον τὸ ῡ τοῦ ὔμμες· ἡ γὰρ λέξις Αἰολική. ἐπιμαρτυρεῖ καὶ ἡ ςυναλοιφὴ «αἴκ' ὔμμιν ὑπέρςχῃ χεῖρα Κρονίων». (Il. Δ 249). ABL.

363. εἴδομεν: προπαροξύνεται τὸ εἴδομεν, ἀπὸ βαρυτόνου τοῦ εἴδω. οὐ θαῦμα δέ, εἰ τὸ αὐτὸ καὶ ὡς βαρύτονον καὶ ὡς περιςπώμε-

278 L. pro ἐςτὶν ὁ ποιητὴς ser. ἐςτι τῷ ποιητῇ et confert Θ 229. 294 Ζηνοδοτείου scripsit pro 'Οδυςςείου L. — In BL incipit nota sic: ὀρθοτονεῖ Ἡρωδιανὸς τὴν coí. 301 L. confert Ε 164. 302 διδάξαι pro δόξει ser. L. cf. Lehrs de Arist. p. 361 not. (ed. II).

νον κλίνει. ἢ ὅτι ἀνθ' ὑποτακτικοῦ ἐστι, καὶ ἡ cυcτολὴ ἀνέδωκε τὸν τόνον· οὐ γὰρ παροξύνομεν κατὰ τὸν Πάμφιλον. A.

364. cτενάχων: ὁ Cιδώνιος περιcπᾷ, ὁ δὲ Ἀρίcταρχος βαρύνει. τὰ πολλὰ γάρ, φηcί, κινήματα· ὡς ἀπὸ βαρυτόνου γέγονεν· «βαρὺ δὲ cτενάχοντος ἄκουcα (Od. θ 95)· «ἐπεcτενάχοντο δ' ἑταῖροι» (Il. Δ 154). BL.

368. δάccαντο μετὰ cφίcιν: τοῦ cφίcι τὴν πρώτην ὀξυτονητέον, ἐπειδήπερ εἰς cύνθετον ἡ μετάληψις, εἰ καὶ οὐκέτι διηνεκὴς ὁ λόγος· ἔcτι γάρ τινα ἐναντιούμενα· «τοὺς δ' ἄναγον ζωοὺς cφίcιν ἐργάζεcθαι ἀνάγκῃ» (Od. ρ 441). καὶ ὅτι μετὰ προθέcεώς ἐcτιν. ὅταν γὰρ πρόθεcις ᾖ μετὰ ἀντωνυμίας, ὀρθοτονεῖται ἡ ἀντωνυμία· «cὺν cοὶ δῖα θεά» (Il. K 290)· «προτὶ οἷ δ' ἔλαβ' ἔντεα» (Il. Y 418)· «κατὰ cφέας γὰρ μαχέοντο» (Il. B 366)· «ἀπὸ ἕο κάββαλεν» (Il. E 343)· «ἀμφὶ ἓ παπτήνας» (Il. Δ 497), τοῦ «ἆλτ' ἐπί οἱ μεμαώς» (Il Φ 174) ζήτηcιν ἔχοντος. A.

396. πολλάκι γάρ cεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροιcιν ἄκουcα: Ἀρίcταρχος ἐγκλιτικὴν παρέλαβε τὴν ἀντωνυμίαν cέο, λέγων τὸ δηλούμενον εἶναι τοιοῦτο, πολλάκις γάρ cου ἐν τοῖς τοῦ πατρός μου δόμου ἤκουcα καυχωμένης. ἐὰν γάρ, φηcί, κατ' ὀρθὸν τόνον ἀναγνῶμεν, ἔcται ἐν τοῖς τοῦ Νηρέως οἴκοις ὁ Ἀχιλλεὺς αὐτὴν ἀκηκοώς· ταύτην δὲ τὴν ἱcτορίαν οὐκ οἶδεν Ὅμηρος. τοcαῦτα ὁ Ἀρίcταρχος καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ. Πτολεμαῖος δὲ cυγκατατίθεται μὲν τῇ ἐγκλιτικῇ ἀναγνώcει, οὐ μὴν τῇ προκειμένῃ αἰτίᾳ, εἴγε ἤδη καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίcταρχος τὸ τοιοῦτο, φηcί, παρεφύλαccεν, ὡς ὅτι ταῖς μὲν πρωτοτύποις οὕτως χρῆται κατὰ γενικήν, ἐμέο, ἐμεῖο, ἐμεῦ, ἐμέθεν, ὁμοίως καὶ ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου, ταῖς δὲ κτητικαῖς ἤτοι ἐμοῦ ἢ ἐμοῖο, cοῦ cοῖο. ἐγίνετο οὖν, εἴπερ ἦν κτητική, cοῖο, ὥcτε κἂν ὀρθοτονήcωμεν τὴν cέο, οὐ δύναται ἀμφίβολος καθίcταcθαι· ἡ γὰρ γραφὴ διελέγχει ὅτι πρωτότυπός ἐcτιν. ἐγένετο οὖν ἐγκλιτικὴ ἡ ἀνάγνωcις, ἐπειδήπερ ἁπλῆ ἐcτι καὶ οὐκ ἔχει ἀντιδιαcτολήν· καὶ ἐπεκράτηcεν ἡ ἀνάγνωcις. A.

420. εἶμ': προπεριcπᾶται, ὅτε ἐπὶ τοῦ πορεύομαι· ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ ὑπάρχω, ὀξύνεται. A.

421. νῦν: τὸ νῦν ἀντὶ τοῦ δή· διὸ καὶ Τυραννίων ἠξίου ὀξύνειν αὐτό, οὐκ εὖ. ABL.

443. παῖδά τε cοὶ ἀγέμεν: τὸ cοὶ ὡς ἀντιδιαcτελλόμενον τῷ Φοίβῳ δεῖ ὀρθοτονεῖν, καὶ διὰ τὸν τέ. BL.

---

364 in A haec recisis grammaticorum testimoniis sic dilatata sunt: βαρύνεται ἡ μετοχή. διδαcκόμεθα δὲ ἐξ ἐκείνου «τοὺς δὲ βαρὺ cτενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων, χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεcτενάχοντο δ' ἑταῖροι». ἡ γὰρ ἐπίζευξις τοῦ ἐπεcτενάχοντο διδάcκει ὅτι καὶ τὸ cτενάχω βαρύνεται. εἰ γὰρ ἦν περιcπώμενον, ἐcτεναχοῦντο ἐγίνετο ὡς ἐνενοοῦντο. καὶ ἡ κλίcις δὲ τοῦτο δείκνυcι· «βαρὺ δὲ cτενάχοντος ἄκουcα», οὐχὶ cτεναχοῦντος. καὶ ἡ δοτικὴ «τῷ δὲ βαρὺ cτενάχοντι». 368 L. confert qu. ep. 119.

464. μῆρ' ἐκάη: Πτολεμαῖος τὸ ε̄ τελευταῖον λαμβάνει τοῦ μῆρε, ἵνα ἰακώτερον ἐκδέξηται τὸ κάη. καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως. δύναται δὲ καὶ ἐκάη εἶναι τὸ πλῆρες, ἐκθλίψεως γενομένης τοῦ ᾱ, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐντελεστέρου αὐτοῦ ὁρῶμεν «ἤ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα» (40)· τὸ δὲ τοιοῦτο πολὺ παρὰ τῷ ποιητῇ, λέγω δὲ τὸ καὶ τὸν χρὸνον τὸν ἔξωθεν φυλάσσειν τὸ ῥῆμα καὶ συνάρχεσθαι τῷ ἐνεστῶτι. ἀπεφηνάμην δὲ ἐντελέστερον τὸ μηρίον τοῦ μήρου ὄν· ἐκ γὰρ συγκοπῆς αὐτοῦ ἐγεγὸνει· ἐπεί τοι εὐθύνεται ὁ τόνος· τὰ γὰρ εἰς ο̄ς̄ λήγοντα, μεταπλασσὸμενα εἰς οὐδέτερον γένος τὸ εἰς ο̄ν̄ λῆγον, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει· ὁ ζυγός τὸ ζυγόν — τὰ ζυγά, δίφρος δίφρον, δίφρα. ὅθεν εἰ καὶ μηρός, καὶ μηρὸν καὶ μηρά. [εἰ δὲ μῆρα καὶ μήρους.] εἰ δὲ δοίημεν, ὅτι κυρίως τὰ ἁγιαζόμενα θεοῖς μῆρα καλεῖται, τὸ περὶ τοῦ σημαινομένου καὶ τοῦ περὶ τὸν τὸνον ἁμαρτήματος τὴν λέξιν ἀπολύει. A.

465. μίστυλλον τ' ἄρα τἆλλα: τὸ τἆλλα κατὰ συναλοιφήν ἐστιν, ὡς τἄργα. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τόν τέ πληρωματικὸν ἀποδέχεται· καὶ λείπει τὸ ἄρθρον Ὁμηρικῷ ἔθει. BL.

469. πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο: τὸ μὲν ἔρον ὡς Αἰολικὸν ψιλωτέον, ἢ καθὸ τὸ ε̄ καὶ ᾱ πρὸ τοῦ ρ̄ φωνήεντος ἐπιφερομένου ψιλοῦται. τὸ δὲ ἕντο δασυντέον. ABL.

486. ἕρματα: τὸ ἕρματα, εἰ καὶ ἐκ τοῦ ἐρείσματα, οὐ ψιλοῦται, ὥς τινες, ἐπεὶ τὰ βραχυνόμενα φωνήεντα καταλήγοντα εἰς ρ̄ ἐπιφερομένου τοῦ μ̄ δασύνεται, ὅρμος ἅρμα Ἑρμῆς ὅρμαθος. ἔνθεν ἡ πλείων χρῆσις τὸ ἁρμοῖ δασύνει. τὸ μέντοι ἄρμενον καὶ ὄρμενον ψιλὸν πνεῦμα ἀνεδέξατο. A.

493. ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο: Ἀρίσταρχος ὁτεδή ὡς δηλαδή παραλὸγως ἀνεγίνωσκε. Πάμφιλος δὲ τὸ ὅτε κατ' ἰδίαν ἀναφορὰν ἀναλὸγως· διαφέρει γὰρ τὸ ὅτε ὀξυνόμενον κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ὁτέ ἀορίστου· ὥστε ἐὰν θελήσῃ ὁ Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκειν ὁτεδή ὡς δηλαδή, πρῶτον τὴν μὴ οὖσαν χρῆσιν παρὰ τῷ ποιητῇ παραλήψεται, δεύτερον τὸ σημαινόμενον παραφθερεῖ. τὸ δὲ τοῖο προπερισπαστέον· τὸ γὰρ τοῦ Θεσσαλικῶς παραυξηθὲν ἐγένετο τοῖο ὡς καλοῦ καλοῖο. ἀποφήνασθαι δεῖ ὅτι ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ (Ε 266) διαλαμβάνων περὶ τοῦ «ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο» λέγει, ὅτι τοῦ ὁτέ ὀξυτόνου ἀορίστου οὐκ ἔστιν ἡ χρῆσις παρὰ τῷ ποιητῇ· ἐν μέντοι τῷ ἐννεακαιδεκάτῳ τῆς καθόλου τὸ «ὡς Ἕκτωρ ὁτὲ μὲν μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν» (Il. Λ 64) ὀξυτόνως δεῖν φησιν ἀναγινώσκεσθαι. A.

508. μητίετα: ἐχρῆν αὐτὸ παροξύνειν, εἴγε τὰ εἰς της λήγοντα βαρύτονα βραχείᾳ παραληγὸμενα, ἀπρόσληπτα τοῦ ς̄ ἐπὶ γενικῆς, καὶ ἐπὶ κλητικῆς παροξύνεται, οἰκέτα, φυλέτα, εὐνέτα. παραλὸγως ἄρα ἡ

464 in E. M. transiisse admonet L. et suspicatur Herodianum τὸ τοῦ σημαινομένου scripsisse, quamquam non necessario. 465 L. confert Λ 636, N 510. 493 ἀναφορὰν pro ἀναφορικὸν scr. L. 508 ἐπὶ ante κλητικῆς inseruit L.

εὐρύοπα, δέσποτα καὶ τὸ μητίετα. ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι ἀπὸ τοῦ μητῖτα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε καὶ συστολῇ τοῦ ῖ, ἀπὸ εὐθείας τῆς μητίτης, κλητικὴ γέγονε μητίετα· καὶ ὁ τόνος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου ἔμεινε μετὰ τὸν πλεονασμόν. A.

513. ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα καὶ εἴρετο δεύτερον αὖτις. εἴρετο: Δημήτριος ὁ Ἰξίων προπερισπᾷ, παραλαμβάνων τὸ τὸ ἄρθρον. A.

518. ἦ: περισπαστέον τὸν ἤ· ἔστι γὰρ βεβαιωτικὸς ἐν ἀρχῇ κείμενος, ὁμοίως τῷ «ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσί» (Od. ε 182). A.

519. ὅταν: τὸ τέλειον ὅτε ἄν ἐστί, καὶ κατὰ συναλοιφὴν ὅτ' ἄν· ἐν δὲ τῇ συντάξει κεκοίμισται ἡ ὀξεῖα τοῦ ἄν, ὡς τὸ «οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων» (Il. Θ 455)· «οὐκ ἂν δὴ μείνειας» (Il. Γ 52). ἀεὶ οὖν οὕτως ὀφείλομεν ἀναγινώσκειν ἐπὶ τὴν ἄρχουσαν ὀξεῖαν ποιοῦντες· «ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν» (Il. Λ 269). καὶ τοτὲ μὲν ἐν σημαινομένῳ ὀφείλομεν παραλαμβάνειν τὸ ἄν, ὅταν ὑποτακτικὸν ἐπιφέρῃ ἢ εὐκτικόν, τοτὲ δὲ παρέλκοντα, ὅταν μὴ οὕτως ἔχῃ. πρόδηλον δὲ ἐκ τοῦ χαρακτῆρος, ὅτι οὐ δύναται ἓν εἶναι, εἴ γε τὰ εἰς ᾱν ἐπιρρήματα οὐδέποτε συστέλλει τὸ ᾰ· τὸ γὰρ πάμπαν οὐ φύσει ἐπίρρημα. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ σύνθετον δύναται εἶναι· οὐδέποτε γὰρ τὰ ἀναφορικὰ τῶν ἐπιρρημάτων κατ' ἀρχὴν συντίθεται. A.

532. ἆλτο: ψιλωτέον. καὶ τάχα μὲν ἀπέλαβε τὸ προοφειλόμενον πνεῦμα· ἠλόγητο γὰρ τὸ ἅλλομαι δασυνόμενον, εἴγε τὸ ᾰ πρὸ δύο λ ἐψιλοῦτο, ἄλλος ἀλλότριος. τάχα δ', ὅπερ καὶ μᾶλλον, ἐπεὶ τὸ ᾰ καταλῆγον εἰς λ, ἐπιφερομένου στοιχείου ἑνὸς τῶν τῆς τρίτης συζυγίας ψιλοῦται. «Ἄλτεω ὃς Λελέγεσσι» (Il. Φ 86)· «λήϊου ἀλδήσκοντος» (Il. Ψ 599)· «ἄλθετο χείρ» (Il. Ε 417). ἔνθεν τινὲς καὶ τὸ «ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον» (Od. σ 114) ψιλῶς προφέρονται. A.

535. ἕσταν: ψιλωτέον τὸ ἕσταν, ἐπεὶ γίνεται «στὰν δὲ μεταστοιχεί» (Il. Ψ 358)· τὸ γὰρ αἱρόμενον ἐκ τοῦ ῥήματος ε ἐν ψιλῷ πνεύματι· οἷον ἕστηκα δασύνεται, ἐπεὶ οὐκ ἀποβάλλει τὸ ε· ὁ δὲ ἔστησα ψιλοῦται, ἐπεὶ γίνεται «στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ ποταμῷ» (Od. τ 188). A.

540. δολομῆτα: προπερισπαστέον τὸ δολομῆτα ὁμοίως τῷ «σχέτλιε ποικιλομῆτα» (Od. ν 293). καὶ καθόλου τὰ εἰς της λήγοντα βαρύτονα, ὅτε ἐπὶ κλητικῆς εἰς ᾰ λήγει, προπερισπᾶται, ἀλῆτα, πλανῆτα, νικῆτα, πεδῆτα, αἰσυμνῆτα. ἔνθεν οὖν σημειωτέον τὸ ἀκάκητα. ABL. ?

542. οὐδέ τί πώ μοι: τὸ πω ὀξύνεται διὰ τὴν μοί ἀντωνυμίαν, ἥτις νῦν ἐγκλιτική ἐστιν. A.

554. εὔκηλον: τὸ εὔκηλον ψιλοῦται κατὰ δύο λόγους, καὶ ὅτι τὸ ῡ ἐπεντιθέμενον ψιλοῖ τὰ δασυνόμενα φωνήεντα, ὅρος οὖρος, ὅλος οὖλος, καὶ ὅτι ἡ ευ δίφθογγος ἐπιφερομένου συμφώνου ψιλοῦται, εὐνή, εὐχή, εὖρος. ἐναντιοῦται τὸ εὕδω καὶ εὑρίσκω· τὸ γὰρ εὗσεν δασυνόμενον ἀπὸ θέματος τοῦ εὕω. BL.

518 pro ἐστι codicis scripsi γ' ἐσσί. 535 οἷον ἕστηκα inseruit L. et δασύνεται pro οὐ δασύνεται scripsit, praeterea Ἀμνισῷ pro Ἀμνησῷ.

565. κάθηϲο: προπαροξυτόνωϲ. τὰ γὰρ ϲύνθετα προϲτακτικὰ βραχυκατάληκτα ὡϲ ἐπὶ τὸ πλεῖϲτον ἀναπέμπει τὸν ἑαυτῶν τόνον, τὰ δὲ μακροκατάληκτα τὸν αὐτὸν τοῖϲ ἁπλοῖϲ φυλάττει τόνον. βραχυκατάληκτα μὲν λέγε κατάλεγε, ϲπεῖρε κατάϲπειρε· οὕτωϲ οὖν καὶ ἧϲο κάθηϲο. μακροκατάληκτα δὲ νοοῦ διανοοῦ, ποίει περιποίει. A.

567. ἀάπτουϲ: οὕτωϲ ψιλῶϲ προενεκτέον· οὕτωϲ δὲ καὶ Ἀρίϲταρχοϲ· ἤκουε δὲ τὰϲ δεινὰϲ καὶ ἀπτοήτουϲ. ὁ δὲ Ζηνόδοτοϲ καὶ αὐτὸϲ ὁμοίωϲ τῷ πνεύματι, εἰϲ τὰϲ ἰϲχυρὰϲ δὲ μετελάμβανεν. ἐν δὲ ταῖϲ Ἀριϲτοφάνουϲ γλώτταιϲ διὰ τοῦ ε ἐγέγραπτο ἀέπτουϲ. εἰϲὶ δὲ οἳ ἀπροϲπελάϲτουϲ ἀποδιδόαϲιν, ἀπὸ τοῦ ἅψαϲθαι, ὧν οὐδεὶϲ ἂν ἅψαιτο δι' ἰϲχύν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ παρὰ τὸ ἰάπτω γεγενῆϲθαι, ὃ ϲημαίνει τὸ διαφθείρω καὶ βλάπτω· ἔνθεν τὸ «πολλὰϲ δ' ἰφθίμουϲ ψυχὰϲ Ἄϊδι προΐαψεν» καὶ μέϲον αὐτοῦ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ᾱ «μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν» (454). ἔνθεν καὶ τὸ ἴψ· ἔϲτι δὲ θηρίον διατρῶγον τὰ ξύλα. ἀπὸ δὴ τούτου τοῦ ἰάπτω τὸ ἀΐαπτουϲ ἦν καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ῑ ἀάπτουϲ ἤτοι τὰϲ μὴ δυναμέναϲ διαφθαρῆναι καὶ βλαβῆναι, ἢ κατ' ἐπίταϲιν τὰϲ ἄγαν δυναμέναϲ βλάψαι καὶ διαφθεῖραι. A.

573. Deest nota de accentu in ἀνεκτόϲ, ut patet ex Θ 355.

574. ϲφώ: οὐ πρωτόθετον αὐτήν φηϲιν Ἡρωδιανόϲ. δυϊκὸν ἀπὸ τῆϲ ϲφῶϊ· διὸ ὀξύνεται· τὸ γὰρ ω τῶν δυϊκῶν ἀπέϲτραπται τὴν περιϲπωμένην. BL.

576. ἦδοϲ: ψιλωτέον ὡϲ τροχαϊκὸν τῶν εἰϲ ο̄ϲ̄ ληγόντων. κατὰ μεταϲχηματιϲμόν ἐϲτι τὸ ἦδοϲ τοῦ ἡδονή· δαϲυνόμενον γὰρ μεταϲχηματίζεται εἰϲ τὸ ἦδοϲ ψιλούμενον, ὡϲ τὸ ἡμέρα μεταϲχηματίζεται εἰϲ τὸ ἦμαρ ψιλούμενον καὶ τὸ ἅμα εἰϲ τὸ ἄμυδιϲ. οὕτωϲ Ἡρωδιανὸϲ ἐν τῇ Ἰλιακῇ προϲῳδίᾳ. A.

579. ἧμιν: πιθανώτερον ὀξύνειν τὴν πρώτην τοῦ ἡμῖν καὶ ἐκτείνειν τὴν τελευταίαν. A.

600. Ἥφαιϲτον: δαϲύνεται διὰ τὴν ἐτυμολογίαν· παρὰ γὰρ τὸ ἅπτω ἐγένετο. A.

611. ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάϲ: τὸ καθεῦδε προπεριϲπᾶται ὅτι τὰ ἀπὸ φύϲει μακρᾶϲ ἀρχόμενα ῥήματα κατὰ τοὺϲ παρῳχημένουϲ χρόνουϲ ἐν ὁριϲτικοῖϲ, ἀπαθῆ ὄντα, φυλάϲϲει τὸν τόνον ἐν τῇ ϲυνθέϲει, εἶχον κατεῖχον· ὅθεν εἰ «εὗδε δ' ἀνακλινθεῖϲα» (Od. δ 794), δῆλον ὅτι καθεῦδεν ὁμοτόνωϲ ὀφείλομεν προφέρεϲθαι. A.

565 ἁπλοῖϲ pro αὐτοῖϲ scr. L. 567 BLV summam huius notae brevem incipere: Ἡρωδιανὸϲ παρὰ τὸ ἰάπτω adnotat L., idem Eustath. h. l. et Etym. referentes Herodianum ἰάπτω ab ἴψ duxisse fidem non inventuros esse monet.
574 οὐ πρωτόθετον pro πρωτόθετον et δυϊκὸν pro οὐκ dedit L., qui confert Io. Al. p. 23. 576 Lehrs pro κατὰ ϲχηματιϲμὸν scripsit κατὰ μεταϲχηματιϲμὸν ex E. M. s. ἦδοϲ, ubi hic totus locus citatur cum Indice Ἡρωδιανὸϲ ἐν τῇ Ἰλιακῇ προϲῳδίᾳ, et confert Herod. infra I 6; idem pro τὸ ἡδονὴ scripsit τοῦ ἡδονή.
611 transiit in E. M. 483, 43. pro ἀνακλινθείϲ codicis exhibui ἀνακλινθεῖϲα.

ΕΙΣ ΤΗΝ Β.

6. ἐπ' Ἀτρείδῃ: οὐκ ἀναστρέφεται ἡ πρόθεσις. αἱ γὰρ συναλειφόμεναι οὐκ ἀναστρέφονται, εἰς μονοσυλλαβίαν περιιστάμεναι. A.

8. βάσκ' ἴθι: Τυραννίων ὑφ' ἓν ὡς ἄπιθι· παραιτητέον δέ· τὰ γὰρ εἰς μι λήγοντα μετὰ προθέσεως φιλεῖ συντίθεσθαι, μετ' ἄλλων δὲ λέξεων οὐκέτι. καὶ πάλιν τὰ διὰ τοῦ κ παραχθέντα κατ' ἀρχὴν οὐ θέλει συντίθεσθαι. καὶ ἄμεινον ταυτολογίαν εἶναι, ἐμφαίνουσαν τὴν ἔπειξιν. καὶ ἀλλαχοῦ «ἔλθοι καὶ ἵκοιτο». «ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν. ABL.

11. θωρῆξαί ἑ κέλευε: ἐγκλιτέον τὴν ἕ. BL.

26. ἄγγελος: τὴν λος ὀξυτονητέον διὰ τὸ εἰμί. A.

28. θωρῆξαί σε: τοῦ θωρῆξαι τὴν τελευταίαν ὀξυτονητέον· ἀπολελυμένη γάρ ἐστιν ἡ σέ. A.

36. ἅ ῥ': δασυντέον τὸ ἅ. ἄρθρον γάρ ἐστι· καὶ δύο μέρη λόγου ἅ ῥα, ἃ δή. A.

73. ἣ θέμις ἐστί: τὸ ἣ δασυντέον· οὐ γάρ ἐστι σύνδεσμος ἀλλ' ἰσοδυναμοῦν τῷ ὥς ἐπίρρημα. A.

87. ἀδινάων: δασυντέον τὸ ἁδινάων· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἅδην καὶ ἁδινός ἡ κίνησις. ABL.

96. ἐννέα: τὸ ἐννέα ψιλοῦται, ὅτι πᾶν φωνῆεν καταλῆγον ἢ εἰς ν ἢ εἰς γ, τῆς ἑξῆς συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ συμφώνου, ψιλοῦται, ἀντίος, ἔγχος, τοῦ ἁνδάνω ὑπεξαιρουμένου. A.

115. δυσκλέα: συσταλτέον τὴν τελευταίαν τοῦ δυσκλέα ὡς ἀμφηρεφέα, ὁμοίως τῷ ἀκλέα (sic) ἀνδρῶν, «ἀκλέα ἐν μεγάρῳ» (Od. δ 728; nunc ἐκ μεγάρων). A.

150. νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο: οὕτως νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο. οὐκ ἀναστρέφεται ἡ πρόθεσις, ὅτι συνήλιπται. διὸ καὶ ἐλέγομεν ἕνεκα ἑτέρου σημαινομένου τὸν Ἀρίσταρχον κατ' ἀναστροφὴν ἀνεγνωκέναι τὸ «σπεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεναι» (Il. Σ 191). οὐκ ἀναστρέφονται γάρ, εἰ μὴ ἐπὶ τέλους κέωνται ἢ ῥῆμα δηλῶσι. A.

153. οὐρούς: ψιλοῦται. ἐν πλεονασμῷ γὰρ τοῦ υ ἐγένετο, ὡς καὶ ὅλος οὖλος. ἀνεγνώσθη δὲ κατ' ὀξεῖαν τάσιν· ὁ γὰρ Ἀρίσταρχος παρήγγελλεν. ἴσως δὲ σημειώδης ὁ τόνος· τὰ γὰρ εἰς ρος λήγοντα δισύλλαβα ἁπλᾶ ἔχοντα τὴν ου δίφθογγον ἐβαρύνετο, κοῦρος, θοῦρος, οὖρος· καὶ γὰρ ταῦτα περισσὸν ἔχει τὸ υ. ἴσως οὖν εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνέμου· καὶ γὰρ καὶ ἐπ' ἄλλων τὸ τοιοῦτο ποιεῖ ὁ ἀνήρ. A.

154. ἤρεον: δασυντέον τὸ ἥρεον· ἀπὸ γὰρ τοῦ αἱρῶ περισπωμένου καὶ δασυνομένου γέγονεν. A.

B 8 cf. E. Gud. 105, 40. 87 ἀδινός pro ἀδηνός scr. Lehrs. 115 L. confert Arc. 196. 150 L. scripsit ἢ ῥῆμα δηλῶσι pro ῥῆμα δηλοῦσαι et citat qu. ep. p. 76.

155. ὑπέρμορα: οὕτως ὑφ' ἓν τὸ ὑπέρμορα· οὐ γάρ, ὥς τινες, κατὰ διάστασιν. ἔστιν οὖν τι μόρος, ὃ συντεθὲν γίνεται ὑπέρμορος ὡς ὠκύμορος, οὗ οὐδέτερον τὸ ὑπέρμορον καὶ πληθυντικὸν τὰ ὑπέρμορα. ὡς οὖν τὸ καλὰ καὶ ὄνομα ἀλλὰ καὶ ἐπίρρημα «ἦ μευ καλὰ πατὴρ ὣς κήδεαι» (Od. ρ 397) καὶ «πυκνὰ μάλα στενάχων» (Il. C 318) οὕτως καὶ ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη. A.

162. φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης: οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, ὡς Τυραννίων καὶ Πτολεμαῖος· ὁπότε γὰρ γενικῇ συντάττεται ἡ ἀπὸ μὴ μεταξὺ πιπτουσῶν λέξεων καὶ σημαίνῃ τὸ ἄποθεν τηρεῖ τὸν τόνον· «καὶ γάρ τίς θ' ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο» (292). A.

164. σοῖς δ' ἀγανοῖς: ψιλωτέον τὸ ἀγανός· τοιοῦτο γὰρ τὸ α πρὸ τοῦ γ. ALV.

175. φεύξεσθ' ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι: τινὲς προπερισπῶσιν, ὡς καὶ τὸ ἁπλοῦν «ἐπὶ κληῖσι καθῖζον» (Od. β 419)· ὡς γὰρ πλοκαμίς — «ἐϋπλοκαμῖδες Ἀχαιαί» (ib. 119) οὕτως καὶ κληῖς καὶ πολυκληῖς. οὐκ ἔχει δὲ οὕτως ἡ ἀνάγνωσις. ἔστιν οὖν λόγος ὑπὲρ τῆς βαρυνομένης λέξεως οὗτος. τὰ εἰς ις λήγοντα θηλυκὰ ὀξυνόμενα, εἰ μὲν ἐν τῇ συνθέσει φυλάσσοι μόνον τὸ θηλυκὸν γένος, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει, εἰ δὲ μεταληπτικὰ γίνοιτο καὶ ἀρσενικοῦ, μεθίσταται καὶ εἰς βαρεῖαν τάσιν ἀναγκαίως. τοῦ μὲν προτέρου, φυλάσσοντος τὸ αὐτὸ γένος καὶ τὸν αὐτὸν τόνον, περισκελίς, τοῦ δὲ δευτέρου δύσελπις. ταύτῃ οὖν τὸ μὲν καταιγίς ὀξύνεται, τὸ δὲ μελάναιγις βαρύνεται. οὕτως οὖν καὶ τὸ εὐκλήϊς καὶ πολυκλήϊς βαρυνθήσεται· τίθεται γὰρ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ λεύκασπις· καὶ γὰρ ἐπὶ Ἀμαζόνος ταγείη ἄν. καὶ τὸ εὐκνήμις ἀμέλει ἐπὶ Ἀθηνᾶς τέτακται παρὰ Ῥιανῷ ἐν Θεσσαλικοῖς «τοὶ δ' ἤδη ἐπὶ νηὸν ἐϋκνήμιδος Ἰτώνης». A.

190. οὔ σε: ἡ μὲν ἀκρίβεια ὀρθοτονεῖ, ἐγκλίνει δὲ ἡ συνήθεια. BL.

201. οἵ σέο: οὕτως ὀρθοτονητέον τὴν σέο. ἀντιδιασταλτικὴ γάρ ἐστιν. A.

207. δίεπε: δασυντέον τὸ ἕπω· πρόδηλον κἀκ τῆς συναλοιφῆς, ὡς ἔφεπε. A.

223. νεμεσσηθέν τ': ὁ τε σύνδεσμος ἐγκλιτικὸς ὢν τὴν πρὸ ἑαυτοῦ συλλαβὴν ὀξύνει. A.

255. τὸ ὅτι οἱ ἐν μιᾷ ὀξείᾳ προενεκτέον· πᾶσα γὰρ δίβραχυς λέξις πρὸ ἐγκλιτικοῦ οὐκ ἐπιδέχεται ἐπάλληλον ὀξεῖαν, εἰ μὴ ἐπιφέροιτο ἀντωνυμία διὰ τοῦ σφ, σεσημειωμένου τοῦ «ἔνθ' ἔσάν οἱ πέπλοι» (Od. ο 105). ABL.

διδοῦσιν: οὕτως περισπωμένως τὸ διδοῦσιν· τὸ γὰρ ῥῆμα διδῶ. A.

162 μεταξὺ — ἄποθεν inseruit L., qui confert C 64. 175 Lehrs μεταληπτικὰ pro μεταληπτικόν, εὐκλήϊς καὶ πολυκλήϊς pro εὔκληϊς καὶ πολύκληϊς scr., λεύκασπις iam ex significatione sua fere masculinum esse observat, porro εὐκνήμις pro εὔκνημις exhibuit, denique νηὸν ut est in E. M. 518, 43, in quod nota transiit, pro νηῶν.

262. αἰδῶ: Ἀρίσταρχος περισπωμένως ἀναγινώσκει ὁμοίως καὶ τὸ «ἠῶ δῖαν ἔμιμνε» (Il. Ι 662). καὶ ἡμεῖς δὲ αὐτῷ συγκατατιθέμεθα. Διονύσιος δὲ ὁ Σιδώνιος ὀξύνει. Πάμφιλος δὲ πάσας τὰς τοιαύτας αἰτιατικὰς περισπᾷ· «Λητῶ γὰρ δ' ἥλκησε» (Od. λ 580) καὶ «Πυθῶ δ' ἐρχομένην» (ibid. 581), ἐπεί, φησίν, Λητόα ἐστὶ καὶ Πυθόα. Διονύσιος δ' ὁ Θρᾷξ φησι κακῶς ἀνεγνωκέναι Ἀρίσταρχον κατὰ τὸν περισπώμενον τόνον τὸ μὲν αἰδῶ καὶ ἠῶ, τὰ δὲ ἄλλα κατ' ὀξεῖαν τάσιν, Πυθώ Λητώ· ἐχρῆν γάρ φησιν ὁμοίως ἀνεγνωκέναι. οὐκ εὖ δὲ μέμφεται τῷ Ἀριστάρχῳ, εἴγε ἤδη διάφοροι αἱ εὐθεῖαι, ἠώς αἰδώς, Λητώ δὲ καὶ Πυθώ. ἔστιν οὖν λόγος ὑπὲρ τῆς Ἀρισταρχείου ἀναγνώσεως καὶ τῆς κατεγνωσμένης προσῳδίας οὗτος, ὅτι ἐχρῆν μὲν τὸ Πυθώ περισπᾶσθαι, ἐπειδήπερ Πυθόα ἐστί, καὶ τοῦτο ἀπῄτει ἡ συναλοιφή· ἀλλὰ πάλιν τὸ πτωτικὸν ω̄ ἀπέστραπται τὸν περισπώμενον τόνον· κατὰ τοῦτο ὠξύνετο. ταύτῃ γοῦν καὶ τοῦ χρυσοῦς περισπωμένου τὸ δυϊκὸν ὀξύνομεν. οὕτως ἀποδείκνυται, ὅτι καὶ ἡ καλῷ δοτικὴ εἰς ῑ λήγει καὶ οὐκ εἰς ω̄. δεύτερος δὲ λόγος ἀληθής ἐστιν, ὡς εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ ὁμόφωνος οὖσα κατὰ φωνὴν ἐν τῷ αὐτῷ ἀριθμῷ πάντως καὶ τὸν αὐτὸν τόνον ἀποφέρεται, οἱ ταχεῖς — τοὺς ταχεῖς, εἰ δὲ ἡ εὐθεῖα ὀξύνεται πάντως καὶ ἡ αἰτιατική. διὰ τοῦτο οὖν ἡ μὲν αἰδῶ αἰτιατικὴ καὶ ἠῶ, μὴ κρατούμεναι ὑπὸ τῆς συνεμπτώσεως κατὰ τὴν εὐθεῖαν, περισπῶνται, κατεχόμεναι τῷ λόγῳ τῆς συναλοιφῆς, οὐχ ὑπὸ τοῦ πτωτικοῦ χαρακτῆρος· ἡ δὲ Λητώ καὶ Πυθώ καθάπερ κατεχόμεναι ὑπὸ τῆς συνεμπτώσεως τῆς φωνῆς κατέχονται καὶ τῷ τόνῳ. A.

266. ἰδνώθη: Hic notam fuisse Herodiani de spiritu in ἰδνωθείς patere ex M 205 dicit L., sed ibi legitur προείρηται ἡμῖν ἐν τῇ A (non B).

269. ἀχρεῖον: Διονύσιος καὶ Τυραννίων τὴν πρώτην ὀξύνουσιν, ὥσπερ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ ἀναλόγως· παρὰ γὰρ τὸ χρεία τὸ κατὰ στέρησιν ἄχρειος ὡς μοῦσα ἄμουσος. ἡ μέντοι παρὰ τῷ ποιητῇ ἀνάγνωσις ἀφορμῆς ἐχομένη τῆς κατὰ τὴν συνεκδρομὴν προπεριεσπάσθη. τὰ γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ ἔχοντα τὸ ᾱ μὴ καθαρὸν ἐπιφερομένων δύο συμφώνων μετὰ τῆς ει διφθόγγου, μὴ σημαίνοντα μέρος σωματικὸν προπερισπᾶται, ἀνδρεῖος, Ἀργεῖος. οὕτως καὶ ἀχρεῖος. A.

272. ἦ: τὸν ἦ περισπαστέον· παραλλήλως γὰρ κεῖται τῷ δή, βεβαιωτικὸς ὤν, ὁμοίως τῷ «ἦ δὴ λοίγια ἔργα» (Il. A 573). A.

291. ἦ: ὁμοίως τὸν (βεβαιωτικὸν τὸν?) ἦ περισπαστέον. A.

292. ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο: τινὲς ἀνέγνωσαν ἄπο ἧς ἀλόχοιο κατὰ ἀναστροφήν, ἵνα σημαίνηται τὸ ἄπωθεν. ἄμεινον δὲ πείθεσθαι τῇ κατειθισμένῃ ἀναγνώσει· συντέτακται γὰρ τῇ γενικῇ. A.

312. ὑποπεπτηῶτες: δύναται κἂν ἀναστρέφεσθαι. πιθανώτερον δὲ συντάσσειν τῇ μετοχῇ τὴν πρόθεσιν διὰ τὴν ἔμφασιν. A.

---

262 ἀποφέρεται pro ἐπιφέρεται et καθάπερ pro καίπερ scr. L. 269 verbis σημαίνοντα μέρος σωματικὸν significari ἄρνειος, ἄμνειος monet Lehrs collat. Choer. Orth. 174.

316. ἀμφιαχυῖαν: μετοχή ἐστι· διὸ προπερισπαστέον. σημειωτέον δὲ τὸν ἐν ἀρχῇ χρόνον, ὅτι συνεστάλη τὸ ῑ. A.

339. οὕτως συνθεσίαι τε ὡς θυσίαι τε. ὅσοι δὲ προπαροξύνουσι, πταίουσι· τῆς γὰρ μεταγενεστέρας Ἀτθίδος ἡ τοιᾶδε ἀνάγνωσις. A.

346. τοῦσδε: ἕν ἐστι τὸ τοῦσδε. διὸ προπερισπαστέον. A.

368. ἤ: Πτολεμαῖος περισπᾷ τὸν ῆ, διαπορητικὸν ἐκδεχόμενος. εἰσὶ δὲ οἳ ὀξύνουσιν, ὥσπερ καὶ οἱ περὶ τὸν Ἀλεξίωνα, ἐκδεχόμενοι παραδιαζευκτικὸν τὸν ἤ. A.

393. ἄρκιον ἐσσεῖται: προπερισπαστέον τὸ ἐσσεῖται· οὐ γὰρ παροξυντέον, ὥς τινες, ἐπεὶ Δώριον· ἤδη γὰρ πολλὴ χρῆσις τῶν τοιούτων παρὰ Ἀττικοῖς. A.

427. μῆρ' ἐκάη: Πτολεμαῖος ἀπὸ τοῦ κ τὴν ἀρχὴν ποιεῖται, μῆρε παραλαμβάνων, εἶτα κάη, ἵνα φησὶν ἰωνικώτερον γένηται. τοῦτο δὲ οὐ συνεκτικόν, ὥσπερ εἶπον ἐντελῶς, ὁπότε διέλαβον ἐπὶ τοῦ «ἢ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα» (Il. A 40), εἴγε ἤδη οἶδε καὶ τὰ μῆρα «μῆρα δὲ κείαντες» (Od. ν 26). A.

495. Κλονίος: παροξύνεται, ἐπεὶ τὰ εἰς ος λήγοντα τῷ ῑ παραληγόμενα, τριβράχεα, ἐπὶ κυρίων παροξύνεται, Σχεδίος Χρομίος Δολίος, ἀντιπίπτει τὸ Ἄλιος κατὰ τὴν παράδοσιν, καὶ τὸ Ἄνιος καὶ Κρόνιος καὶ Ξένιος. BL.

496. Αὐλίδα: ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου εὐθείας ἡ ἀνάγνωσις καὶ εἰ μέντοι παρὰ τῷ Εὐφορίωνι «Αὖλίν τ' ἔσφαγον» (fr. CXXIX Mein.) αἰτιατικὴ ἀπὸ εὐθείας βαρυνομένης γέγονεν. ἡ γὰρ εἰς ιν κατάληξις ἀπὸ βαρυτόνων ἐστίν, ἡ δὲ εἰς δα καὶ βαρυτόνων καὶ ὀξυτόνων. A.

498. Θέσπειαν: ἐκτετάσθαι φασὶ διὰ τὸ μέτρον (sine dubio Θέσπιαν scribentes). τὸ γὰρ τῆς ἱστορίας ἐν συστολῇ τέ ἐστι πληθυντικῶς τε λεγόμενον. ἴσως οὖν ὅλον ποιητικόν ἐστιν· σύνηθες γὰρ αὐτῷ πολλάκις τὰ πληθυντικῶς λεγόμενα καὶ ἑνικῶς προφέρεσθαι, «καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην» (Od. η 80), «πολυχρύσοιο Μυκήνης» (Il. H 180). καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ἑνικὰ πληθυντικῶς· «ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχομαι» (Od. ξ 199). ταῦτα ἐν τῇ προσῳδίᾳ ὁ Ἡρωδιανός. ἐν μέντοι τῷ ια' τῆς καθολικῆς προσῳδίας ἐν τοῖς προπαροξυτόνοις καὶ ἔχουσι πρὸ τέλους τὴν ει δίφθογγον αὐτὸ καταριθμεῖ καὶ τοῦτο αὐτὸ τὸ Ὁμηρικὸν παρατίθησι, καὶ ἀλλαχοῦ λέγει τὴν ει ἔχειν αὐτὸ φανερῶς καὶ ἐπιφέρει ὅτι καὶ Θεσπιά ὀξυτόνως λέγεται.' A.

504. Γλισᾶντα: ἡ συνήθεια προπερισπᾷ τὸ ὄνομα, ἡ δὲ ἱστορία προπαροξύνει. BL.

339 L. cft. Ε 54 et Arc. 133, 9. 346 hoc longioris annotationis fragmentum esse patere ex Λ 409 monet L. 393 haec sic scripsisse Herodianum arbitratur Lehrsius: προπερισπαστέον τὸ ἐσσεῖται· οὐ γὰρ προπαροξυτόνως, ὥς τινες, ἐπεὶ Δώριον. ἤδη γὰρ πολλὴ χρῆσις τῶν τοιούτων παρὰ Ἀττικοῖς. 427 οἶδε καὶ pro οἱ δ' ἐκάη scripsit L. 498 cf. Pros. Cath. p. 280, 18. 504 προπαροξύνει pro περισπᾷ scr. L.

518. Ἰφίτου: τὴν μέσην συλλαβὴν ἐκτείνομεν τοῦ Ἰφίτου διὰ τὸ μέτρον. ἐν ἑτέροις γοῦν φυλάσσομεν τὸν χρόνον· «Ἴφιτος Εὐρυτίδης» (Od. φ 14). A.

521. Ὑάμπολις: οὕτως ἀνεγνώσθη ὡς φιλόπολις. ἔν γάρ ἐστιν· ἱστοροῦσι δὲ τοὺς ἐγχωρίους καὶ σὺν τῷ σ̄ λέγειν Ὑσάμπολιν. A.

523. πηγῇς ἔπι Κηφισοῖο: Πτολεμαῖος ἀναστρέφει καὶ Πάμφιλος. Ἀλεξίων συντάσσει τῇ γενικῇ τὴν πρόθεσιν καὶ οὐκ ἀναστρέφει. Ἀρίσταρχος δὲ τοῖς κυριωτέροις συνέτασσε τὰς προθέσεις. A.

533. Excidit Herodiani nota de accentu vocis Θρόνιον v. B 648.

557. δυοκαίδεκα: Πάμφιλος τρία ποιεῖ καὶ κατὰ παράθεσιν ἀναγινώσκει. ἀφορμὴν δὲ ἔχει ἡ κατὰ σύνθεσιν ἀνάγνωσις τὴν ποιητικὴν χρῆσιν, ἥτις τὰ κατὰ παράθεσιν πολλάκις ἑνοῖ, ὡς τὸ πασιμέλουσα (Od. μ 70) καὶ τὰ τοιαῦτα. A.

585. Οἴτυλον: ὡς δάκτυλον. ἄρχεται γὰρ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς οι̅ διφθόγγου. κακῶς δὲ Τυραννίων οἰόμενος ἄρθρον εἶναι τὸ οἱ καὶ παρὰ τὴν συνήθειαν τοῦ ποιητοῦ ἁμαρτάνων καὶ παρὰ τὴν ἱστορίαν, εἴ γε οὕτως φησὶ καὶ Φερεκύδης· «τοῦ δὲ γίνεται Ἀμφάναξ, τοῦ δ' Οἴτυλος, ἀφ' οὗ ἡ πόλις ἡ ἐν Σπάρτῃ καλεῖται». τὸ δὲ κεφάλαιον ἐκτέταται ἐν τῇ προσῳδίᾳ τῷ Ἡρωδιανῷ περὶ τῆς ἀναγνώσεως τῆς Τυραννίωνος. A.

592. ἐΰκτιτον Αἰπύ: Ἀρίσταρχος ὡς ὀξύ· συγκατατίθεται δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλόδωρος. Φερεκύδης δὲ ὁ Ἀθηναῖος τὸ μὲν ἐΰκτιτον κύριον ὄνομα παρέλαβε, τὸ δὲ αἰπύ ἐπίθετον. ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου τινὲς τὸ μὲν ἐΰκτιτον ἐπίθετον, τὸ δὲ αἰπύ κύριον, ἐπεὶ καὶ ἐν ἄλλοις (Il. Λ 711) εἴρηκεν «ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη» ὃ νῦν εἴρηκεν Αἰπύ, καὶ ὡς ἴδιον γενόμενον βούλονται βαρυτονεῖν. Πτολεμαῖος δέ φησι μὲν κύριον εἶναι τὸ Αἰπύ, οὐ μὴν συγκατατίθεται τῷ τόνῳ, φάσκων ὡς ὅτι πολλαὶ πόλεις ὁμοφωνοῦσι προσηγορικοῖς, Ἕλος, Αἰγιαλός. χρὴ μέντοι γινώσκειν, ὅτι ἀναλογωτέρα ἀνάγνωσις ἦν ἡ βαρεῖα· τὰ γὰρ εἰς υ̅ μονογενῆ οὐδέτερα βαρύνεται, πῶϋ, μέθυ. ταῦτα ἐν τῇ προσῳδίᾳ. καὶ ἐν τῇ καθόλου δὲ ὁμοίως ἀμφίβολον αὐτὸ ἐᾷ. ἐν μέντοι τῇ Z (422) τῆς Ἰλιάδος διαλαμβάνων περὶ τοῦ ἰῷ «οἳ μὲν πάντες ἰῷ κίον ἤματι» φανερῶς λέγει, ὅτι Ἀρίσταρχος ὀξύνει τὸ Αἰπύ καὶ ἐπείσθη αὐτῷ ἡ πλείων χρῆσις. A.

599. πηρόν ὡς χρηστόν κατ' ὀξεῖαν τάσιν παρὰ τῷ ποιητῇ· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πῆρον ὡς λῆρον. ὑγιεστέρα δὲ ἡ παρὰ τῷ ποιητῇ ἀνάγνωσις, ἐπεὶ τὰ εἰς ο̅ς̅ λήγοντα δισύλλαβα, εἰ ἔχοι τὴν πρώτην συλλαβὴν ἔχουσαν τὸ π̅ καὶ τὸ η̅ ὀξύνονται, οἷον πηός, πηλός. οὕτως καὶ πηρός. A.

606. Excidit nota de accentu in Ῥίπην τε Στρατίην τε. v. I 150.

---

521 Lehrsius suspicatur Συάμπολιν forte scribendum esse coll. Lob. Ai. p. 367.
523 cf. Lehrs. qu. ep. 86.

648. Φαιςτόν: ὡς πιςτόν ὀξυτόνως· βαρυνόμενον γὰρ ἐπὶ τοῦ ἥρωος τίθεται «Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖςτον» (Il. Ε 43). Α.

Ῥύτιον: προπαροξυτόνως ὡς ςτάδιον. οὐκ εὖ δὲ Τυραννίων παροξύνει αὐτὸ ὡς πεδίον· οὔτε γὰρ ὑποκοριςτικόν, οὔτε, εἰ ἦν ὑποκοριςτικόν, παρωξύνετο, καθότι τρίβραχυ. τοῦτο δὲ εἴπομεν καὶ ἐπὶ τοῦ Θρόνιον. Α.

655. τρίχα: τὸ τρίχα βαρύνεται, ὅτι τὰ εἰς ως λήγοντα ἐπιρρήματα, εἰ ἔχοι παρακείμενα εἰς ᾱ λήγοντα, μὴ ςυνεμπίπτοντα ὀνόμαςι, πάντως βαρυνόμενα ἔχει, οἷον ςαφῶς ςάφα· ὅθεν εἰ τριχῶς τρίχα. Α.

662. κατέκτα: Πτολεμαῖός φηςιν ὁ Ἀςκαλωνίτης Ἀρίςταρχον ἀνεγνωκέναι ὁμοίως τῷ «ἔκτα ςὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ» (Od. λ 410) κατὰ ςυςτολήν. Τυραννίων δὲ κατ' ἔκταςιν. οἶμαι δὲ ἀκόλουθον εἶναι ἐκείνῃ τῇ γραφῇ τῇ κομιζομένῃ ὑπ' Ἀριςτάρχου «ὡς ἔμεν ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν» (Il. Δ 319). ἡ μέντοι κοινὴ ἀνάγνωςις ἡ κατὰ ςυςτολὴν ἀφορμὴν ἔςχε τὴν τῆς ἀποκοπῆς, ὁμοίως τῷ «οὖτα κατὰ λαπάρην» (Il. Ζ 64). Α.

665. γάρ οἱ: ὁ γάρ ὀξύνεται, ἵνα ἀντωνυμία γένηται ἐγκλιτικὴ δοτικῆς πτώςεως τὸ οἱ καὶ μὴ ἄρθρον· καὶ γὰρ ἔθος μᾶλλον τῷ ποιητῇ παραλείπειν τὰ ἄρθρα. Α.

672. Χαρόποιο: ὡς Μενάνδροιο· καὶ γὰρ ἀπὸ γενικῆς εὐθεῖά ἐςτι παρειλημμένη, ὡς τὸ «υἱὸς Τροιζήνοιο» (847). καὶ εἰς ἰδιότητα ὀφείλει ἡ βαρεῖα τάςις παραλαμβάνεςθαι. Α.

676. Κράπαθον: ὡς λάπαθον, οὕτως Κράπαθον· καὶ γὰρ ὁ τοιοῦτος χαρακτὴρ ὀφείλει βαρύνεςθαι ἐπὶ θηλυκῶν, λέγω δὲ ὁ εἰς θος λήγων ὑπὲρ δύο ςυλλαβάς, τῷ α παραληγόμενος, ἄμαθος, ψάμαθος. Α.

677. Καλύδνας: ὡς καλύβας ἀναγνωςτέον. Α.

681. νῦν αὖ τούς, ὅςςοι: τὸ τούς ἀντωνυμία ἐςτί· διὸ περιςπαςτέον τὸ νῦν καὶ τὸ αὖ. Α.

695. Φυλάκην: βαρυτονητέον τὸ Φυλάκην πρὸς ἀντιδιαςτολὴν τοῦ ὀξυνομένου. Α.

699. τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα μέλαινα: κάτα: εἰ ςυντάςςεται τῷ ἔχεν, δῆλον ὅτι καὶ ἀναςτρέφεται· πρόδηλον δὲ ὅτι ςυντάςςεται, ἐν οἷς φηςιν ἐν ἄλλοις «τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυςίζοος αἶα» (Il. Γ 243). Α.

717. Ὀλιζῶνα: προπεριςπωμένως ὡς Μεδεῶνα. Νικίας δὲ οὐκ εὖ γράφει Ὀλίζωνα ὡς περίζωμα. Α.

731. Ἀςκληπιοῦ: οὕτως ἐκτατέον διὰ τὸ μέτρον τὸ Ἀςκληπιοῦ. Α.

---

662 in v. Il. Δ 319 Cod. peccare ὡς ἔμεν ὅτε et κατέκτα animadvertit Lehrsius, qui Aristarchum tertiam personam brevem voluisse propter non dubios quosdam poetae locos testari Aristonicum Ο 432 monet. 677 καλύβας pro καλάθας emendat G. Dindorf. in Thes. ex E. M. et Suid. ὁ Ἀπολλόδωρός φηςι λέγεςθαι Καλύδνας ὡς καλύβας, quo testimonio minus probabile fieri dicit, quod caeteroquin proximum sit παλάθας. 731 L. confert Ο 554.

739. Ὀρθήν: Ὀρθήν, οὕτως ὀξυτόνως· ἐπιθετικῶς γὰρ τέτακται. A.

755. ἀπορρώξ: Ἀρίσταρχος ὀξυτόνως, ὡς θυλακοτρώξ. καὶ ἡ σύνθεσις δὲ τοῦτο ἀπαιτεῖ, ὅτι ἂν σημαίνῃ, εἴτε πάθος εἴτε ἐνέργειαν. A.

764. ποδώκεας: τινὲς ὡς εὐσεβέας καὶ οὕτως αἱρεῖ ὁ λόγος, εἴγε καὶ τὸ ποδώκης ὀφείλει ὀξύνεσθαι, καθὸ τὰ εἰς ῡς ὀξύτονα, φυλάσσοντα ἐν τῇ συνθέσει τὴν κατάληξιν, ἀναδίδωσι τὸν τόνον, δριμύς ἄδριμυς, οὐχ οὕτως δὲ ἔχοντα, ἀλλὰ τρέποντα τὸ τέλος ἵσταται ἐπὶ τῆς ὀξείας, ἡδύς ἀηδής, βαρύς ἀβαρής, ἠΰς ἐνηής. οὕτως οὖν ὤφειλε καὶ τὸ ποδώκης ὀξυτονεῖσθαι, γενόμενον ἀπὸ τοῦ ὠκύς. ἀλλά φασιν εἰς ἰδιότητα τοῦ Ἀχιλλέως βεβαρυτονῆσθαι τὸ ποδώκης. παρὰ γοῦν τῷ Ἡσιόδῳ ἀνεγνώκασι «ποδωκὴς δῖ' Ἀταλάντη» (catal. XXVI Marksch.). τί οὖν ἐπὶ τοῦ Δόλωνος κατὰ βαρεῖαν τάσιν ἀνεγνώκασι καὶ ἐπὶ τούτου; «ὃς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης» (Il. K 316). A.

765. οἰέτεας: ὡς Διομήδεας. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τούτου τοῦ σχηματισμοῦ παράλογος ὁ τόνος· τὰ γὰρ παρὰ τὰ εἰς ος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα συντιθέμενα εἰς ης λήγοντα ἐπιθετικά, μὴ ἔχοντα τὸ η πρὸ τέλους, πάντα ὀξύνεται, εὐγενής εὐκλεής εὐειδής· οὕτως δὲ καὶ εὐτειχής. ἐχρῆν μὲν οὖν καὶ τὰ παρὰ τὸ ἔτος τὸ αὐτὸ ἀναδέχεσθαι· νυνὶ δὲ κατὰ βαρεῖαν τάσιν ἀναγινώσκουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο πάλιν καθολικῶς σώζοντες· ἑξετέα γὰρ ἀδμήτην (Il. Ψ 266) ἀναγινώσκουσιν ὡς εὐσεβέα. A.

777. ἕστασαν: δασυντέον τὸ ἕστασαν· ὑπερσυντέλικος γάρ ἐστι συγκεκομμένος, ὁ δὲ παρακείμενος δασὺ ἔχει τὸ ε καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος· οἱ δὲ ἀόριστοι ψιλόν, ἐπεὶ καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε λέγονται· «στὰν δὲ μεταστοιχεί» (Il. Ψ 358). καὶ ὁ πρότερος «στῆσαν ἀείραντες» (Od. β 425). οὐκέτι δὲ ὁ ἔστασαν στάσαν. A.

783. Τυφωέος: οὕτως Τυφωέος, ὡς Ἀχιλλέως· καὶ γὰρ «Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ» (versu antecedente) ἀπ' εὐθείας τῆς Τυφωεύς. συνήθης δὲ αὐτῷ ὁ τοιοῦτος τύπος παρώνυμος. A.

798. τὸν ἢ περισπαστέον· ἔστι γὰρ βεβαιωτικός. A.

808. δ' ἔλυς': τινὲς ἀπὸ τοῦ λ ἀρχὴν ποιοῦνται καὶ προπερισπῶσιν, ἵνα ποιητικώτερον γένηται, αἶψα δὲ λῦς' ἀντὶ τοῦ αἶψα δ' ἔλυς'. ἔφαμεν δὲ τὸ τοιοῦτο παρὰ τῷ ποιητῇ διαφόρως ὁρᾶσθαι· «ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος» (Il. Γ 261). «αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι» (Il. K 73). «οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἱόν» (Il. P 1). «ἐμὲ δ' οὐ λάθεν» (Od. ι 281). A.

813. οὕτως προπαροξυτόνως Βατίειαν, ὡς Ἀλεξάνδρειαν. A.

824. ὑπαὶ πόδα: οὕτως ὑπαί ὡς καταί καὶ παραί· αἱ γὰρ προθέσεις ἐπαυξανόμεναι διὰ τοῦ ι φυλάσσουσι τὸν αὐτὸν τόνον. A.

---

739 quod est in altero Schol. cod. A, ut la Roche die Homerische Texteskritik p. 131 adnotat οὕτως ὡς Σπάρτην, ἵν' ᾖ ἴδιον, non est Herodiani. Lehrs confert I 150. 764 cf. Lehrsii qu. ep. 162. 765 transiisse in E. M. observat L. — Pro οὐ δισύλλαβα scripsi, quod est teste Bastio in A οὐδέτερα δισύλλαβα. cf. Rumpf in Iahnii Annal. 1866 p. 151.

828. Ἀπαισοῦ: οὕτως Ἀπαισοῦ ὡς ἀγανοῦ. καὶ ἴσως ἀκολούθως τῷ «ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ» (Il. Ε 612). A.

831. περὶ πάντων: οὕτως φυλακτέον τὸν τόνον τῆς προθέσεως. εἴτε γὰρ πρόθεσίς ἐστιν ἀντὶ προθέσεως παρειλημμένη, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ πάντων, φυλάσσεται ὁ τόνος, καθότι πᾶσα πρόθεσις ἀντὶ ἑτέρας προθέσεως λαμβανομένη φυλάσσει τὸν αὐτὸν τόνον· εἴτε ἀντὶ τοῦ περισσῶς, φυλάσσει τὸν τόνον, ὡς τὸ «ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσιν» (Od. α 66). «οὗ περὶ μὲν πρόφρων κραδίη» (Il. Κ 244). καὶ τὸ αἴτιον ἐν ἑτέροις εἴπομεν, ὡς ὅτι πρὸς αὐτοὺς τοὺς τόνους τῶν ἐπιρρημάτων καὶ αὗται ὀρθοτονοῦνται. A.

832. οὕτως τὸ ᾱ τοῦ ἔασκε κατὰ συστολήν· οὕτως καὶ πάντες· τὰ γὰρ διὰ τοῦ σκε παρηγμένα Ἰακῶς βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν· «ὧδε δέ τις εἴπεσκε» (271) καὶ «τὴν αὐτὸς φορέεσκε» (Il. Ο 646). A.

839. ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος: Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναστρέφει πρὸς τὰ προσηγορικώτερα ποιούμενος τὰς συντάξεις. ὁμοίως καὶ Νικίας. οὐκέτι μέντοι ἐπὶ τοῦ «Ξάνθῳ ἐπὶ δινήεντι» (Il. Ε 479) «μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ» (Il. Ζ 124). ἐπεφέρετο γὰρ τὰ προσηγορικώτερα. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος τοῖς κυριωτέροις συνέταττε τὰς προθέσεις· διὸ ἀναστρέφων ἀνεγίνωσκε «Ξάνθου ἄπο δινήεντος» (877), φυλάσσων δὲ τὸν τόνον ἐπὶ τοῦ «ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος». εἶτα πολλὰ εἰπὼν ὁ Ἡρωδιανός φησι ὅτι ἐμοὶ μέντοι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον ὅλον εἶδος ἀναγινώσκειν κατὰ ἀναστροφήν. εἰ γὰρ δύο ὀνόματά ἐστι καθ' ἑνὸς ὑποκειμένου λαμβανόμενα καὶ σχεδὸν ἕν ἐστι τὸ ὅλον, καὶ θέλει ἡ πρόθεσις προηγεῖσθαι, μέση δὲ παρείληπται καθ' ὑποταγήν, ὡς ὑποτεταγμένη ἀναστραφήσεται. A.

842. Πύλαιος: τοῦ Πύλαιος τὴν πρώτην ὀξυτονητέον πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τοπικοῦ καὶ τὸν Ἑρμῆν τὸν Πύλαιον. A.

847. Τροιζήνοιο: οὕτως Τροιζήνοιο ὡς Εὐμήλοιο. ἀπὸ γὰρ γενικῆς τῆς Τροιζῆνος ἐγένετο εὐθεῖα ἔθει ποιητικῷ. A.

855. Ἐρυθίνους: ὡς Ἀκραγαντίνους. BL.

ΕΙΣ ΤΗΝ Γ.

20. οὕτως ὁ Ἀρίσταρχος προπερισπᾷ δηϊοτῆτι, ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου εὐθείας. τὸ δὲ κεφάλαιον ἐκτέταται ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ. A.

29. χαμᾶζε: προπερισπᾶται· ἐχρῆν δὲ πρὸς τὸν χαρακτῆρα τρίτην ἀπὸ τέλους εἶναι τὴν ὀξεῖαν συστελλομένου τοῦ ᾱ, ὥσπερ τὸ Ἀφίδναζε, Θήβαζε, ἔραζε, χωρὶς εἰ μή ἐστιν ἀφορμὴ ὅτι ταῦτα ἀπὸ ὀνομάτων, τοῦτο δὲ ἀπὸ ἐπιρρήματος τοῦ χαμαί. τὸ δὲ μέταζε χρονικὸν παρὰ πρόθεσιν παρῆκται. A.

828 τῷ pro τὸ suspicatus est L. 832 pro αὐτοῦ scripsi ᾱ τοῦ. 842 cf. Lob. Parall. 342. Lehrsius putat Πυλαῖον scribendum esse et ad h. l. et de Arist. p. 296 ed. II. 847 L. cft. 672.

35. ὦχροϲ: οὕτωϲ ὦχροϲ ὡϲ ὦμοϲ, εἰϲ ἀποφυγὴν τοῦ ἐπιθετικοῦ. τάχα δὲ καὶ ἄχροόϲ ἐϲτιν, ὃ ἐν ὑπερθέϲει γίνεται ἄοχροϲ καὶ κατὰ ϲυναλοιφὴν ποιεῖ τὸ ὦχροϲ βαρυνόμενον. ἄλλωϲ τε τὰ εἰϲ ο̅ϲ̅ λήγοντα διϲύλλαβα μονογενῆ ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ω̅, μὴ προϲκειμένου τοῦ ῑ, βαρύνεται, ὦμοϲ. πρόϲκειται μὴ ἔχοντα τὸ ι̣ διὰ τὸ ᾠδόϲ. BL.

παρειά: οὕτωϲ ὀξυτόνωϲ καὶ χωρὶϲ τοῦ ϲ̅ γραπτέον, ἵνα ᾖ οὐδέτερον. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν τοιούτων θηλυκῶν μεταποιούμενα εἰϲ οὐδέτερον γένοϲ τοῦ αὐτοῦ ϲημαινομένου μένοντοϲ τὸν αὐτὸν φυλάϲϲει τόνον, πλευραί πλευρά, πυραί πυρά. οὐκ ἀντίκειται τὸ νευραί καὶ νεῦρα. διάφορον γὰρ τὸ ϲημαινόμενον. οὕτωϲ παρειαί παρειά. φαϲὶ μέντοι Ἀρίϲταρχον καὶ Ἀριϲτοφάνην γράφειν παρειὰϲ ϲὺν τῷ ϲ̅, ἐπειδὴ καὶ «παρειάων ἁπαλάων» λέγει (Il. Ϲ 123). A.

43. ἦ: περιϲπαϲτέον τὸν ἦ· βεβαιωτικὸϲ γάρ ἐϲτι καὶ ἰϲοδυναμεῖ τῷ δή. A.

63. ὡϲ ϲοί: ἡ ϲοί ἀντωνυμία ὀρθοτονεῖται νῦν διὰ τὴν ἀντιδιαϲτολήν. A.

97. νῦν: τὸ ν̅υ̅ν̅ περιϲπαϲτέον, κἂν παρέλκῃ παρὰ τῷ ποιητῇ. A.

102. διακρινθεῖτε: οὕτωϲ προπεριϲπᾶται διακρινθεῖτε· ἔϲτι γὰρ εὐκτικόν, κατὰ πάθοϲ γεγονὸϲ ἐκ τοῦ διακρινθείητε, ὁμοίωϲ τῷ «καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε» (Od. χ 62). ὧν πάλιν πρῶτα διακρινθείημεν καὶ διακρινθεῖμεν, ὥϲπερ καὶ τὸ «ἡμεῖϲ δ' ἐϲ δεκάδαϲ διακοϲμηθεῖμεν Ἀχαιοί» (Il. B 126). A.

122. γαλόῳ: βαρύνειν δεῖ τὸ γαλόῳ· τὰ γὰρ εἰϲ ω̅ϲ̅ θηλυκά, ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβήν, βραχείᾳ παραληγόμενα, βαρύνεται, ἅλωϲ, Κέωϲ, ἕωϲ· οὕτω γάλωϲ. τοῦτο δὲ ἀξιοῖ Τρύφων ἐν τῷ α' περὶ ἀρχαίαϲ ἀναγνώϲεωϲ. A.

128. οὗϲ ἔθεν: ἐγκλιτικῶϲ ἀνεγνώϲθη διὰ τὸ μεταλαμβανόμενον, ἐπεὶ εἰϲ ἁπλῆν ἡ μετάληψιϲ, οὓϲ αὐτῆϲ. τοῦτο δὲ ἐπὶ τῆϲ ἔθεν φαϲίν, ὅτι εἰ μὲν εἰϲ ἁπλῆν μεταλαμβάνοιτο, ἐγκλιτικῶϲ ἀναγινώϲκειν δεῖ, εἰ δὲ εἰϲ ϲύνθετον, ὀρθοτονητέον. διὸ κἀκεῖνα οὕτωϲ ἀνεγνώϲθη «ἐπεὶ οὔ ἑθέν ἐϲτι χερείων» (Il. A 114) «οἵ ἑθεν ὀτρύνοντοϲ» (Il. O 199)· ἐκεῖνο δὲ κατ' ὀρθὴν τάϲιν «ἀπὸ ἕθεν ὤϲατο χειρί» (Il. Z 62). ὅθεν Ϲιδώνιοϲ μέμφεται Ἀριϲτάρχῳ μὴ ἐγκλιτικῶϲ ἀναγνόντι τὸ «πρόϲθεν ἕθεν φεύγοντα» (Il. E 80)· ἡ γὰρ διάνοια ἁπλῆν αἰτεῖ τὴν μετάληψιν. A.

152. ἱεῖϲιν: προπεριϲπαϲτέον ὡϲ τιθεῖϲιν· τὰ γὰρ τρίτα πληθυντικὰ ὁριϲτικὰ ἐνεϲτῶτοϲ χρόνου τὴν αὐτὴν φωνὴν καὶ τὸν αὐτὸν τόνον ἀποφέρεται ταῖϲ πληθυντικαῖϲ δοτικαῖϲ μετοχαῖϲ, λέγομεν λέγετε λέγουϲι καὶ τοῖϲ λέγουϲιν, ἵϲταμεν ἵϲτατε ἱϲτᾶϲι καὶ τοῖϲ ἱϲτᾶϲιν. οὕτωϲ ἵεμεν ἵετε ἱεῖϲι· καὶ γὰρ ἱέντεϲ ἱέντων ἱεῖϲιν. ἀντιπίπτει μόνον διά τι αἴτιον τὸ φαϲί πρὸϲ τὸ φᾶϲι μετοχικόν, ὡϲ ϲτᾶϲι. A.

Γ 35 παρειά transiisse in E. M. 653, 26 adnotat L. 122 in fine exciderunt, quae suppleri possunt ex Herod. περὶ παθῶν E. M. 220, 9: κλίνεται τῆϲ γάλω, ἡ δοτικὴ τῇ γάλῳ καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ ο̅ γαλόῳ. διὰ τοῦτο καταβιβάζει τὸν τόνον, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἐπὶ τέλουϲ κειμένου τοῦ ω̅ τρίτη ἀπὸ τέλουϲ τίθεται ἡ ὀξεῖα χωρὶϲ τῶν Ἀττικῶν. cf. X 473. 128 pro ὤτρυνον scripsit ὀτρύνοντοϲ L.

157. τοιῇδ’: ἕν ἐϲτι· διὸ προπεριϲπαϲτέον τὸ τοιῇδε. A.

159. ὧϲ: περιϲπαϲτέον τὸ ὧϲ· ἀντὶ γὰρ τοῦ ὅμωϲ. A.

160. ἧμῖν: ὀρθοτονητέον τὴν ἧμῖν· ἔϲτι γὰρ ἐν ϲυμπλοκῇ διαϲταλτικῶϲ εἰλημμένη, ἡμῖν καὶ τοῖϲ τέκνοιϲ. ABL.

182. ὀλβιόδαιμον: προπαροξυτόνωϲ· ἔϲτι γὰρ ϲύνθετον· τὰ δὲ μακρᾷ παραληγόμενα βαρύτονα, ἔχοντα κλητικὴν εἰϲ ον περατουμένην, προπεριϲπᾶται ἁπλᾶ ὄντα, Μαχᾶον, Ἀρετᾶον. ϲύνθετα μέντοι ἀναδίδωϲι τὸν τόνον, κυλλοπόδιον, Ποϲείδαον, ὀλβιόδαιμον. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τῶν ϲυνθέτων τὸ αὐτό, λέγω δὲ τὸ Αὐτόμεδον καὶ Ἀγάμεμνον· ταῦτα γὰρ πάλιν τὸν τόνον ἀνεβίβαϲε κατὰ κλητικήν, ἐπεὶ ϲύνθετα ἦν. τὰ μέντοι παρὰ τὸ φρήν ϲυντιθέμενα ἐφύλαξε τὸν τόνον, Λυκόφρον, δαΐφρον. ὅθεν ϲημειῶδεϲ ἐκεῖνο κατὰ κλητικήν «ἰὼ Λακεδαῖμον» Ἀριϲτοφάνηϲ Ὁλκάϲιν· καὶ ϲύνθετον τὸ «ψευδόμενοί ϲε Παλαῖμον». A.

198. ὀΐων: Ἀρίϲταρχοϲ διϲυλλάβωϲ ὡϲ αἰγῶν καὶ Πτολεμαῖοϲ ὁ Ἀϲκαλωνίτηϲ· Ἀριϲτόνικοϲ δὲ τριϲυλλάβωϲ, ὡϲ τὸ (l. ὅϲ τ’) ὀΐων μέγα πῶϋ. ὁ μέντοι Πτολεμαῖοϲ οὐχ ὑγιὲϲ αἴτιον ἐπιφέρει τῆϲ διϲυλλάβου ἀναγνώϲεωϲ· φηϲὶ γὰρ ὅτι ἡ εὐθεῖα μονοϲύλλαβόϲ ἐϲτιν, οἶϲ ὡϲ αἴξ. διαμαρτάνει δέ· οὐδέποτε γὰρ ὁ ποιητὴϲ μονοϲυλλάβωϲ εἶπε τὴν εὐθεῖαν, διϲυλλάβωϲ δὲ «τοῖϲι δ’ ὄϊϲ λάϲιοϲ» (Il. Ω 125) καὶ «μῆλ’ ὄϊέϲ τε καὶ αἶγεϲ» (Od. ι 184) καὶ «Τειρεϲίῃ δ’ ἀπάνευθεν ὄϊν» (Od. κ 524)· ἕνεκα δὲ μέτρου «οἰὸϲ ἀωτῷ» (Od. α 443) καὶ «οἰῶν τε βληχήν» (Od. μ 266). ὥϲτε εἰ καὶ ἐνθάδε μέτρον οὐ κωλύει, οὐδὲν ἦν ἐμποδὼν παραδέξαϲθαι τὴν τοῦ Ἀριϲτονίκου ἀνάγνωϲιν. καὶ γὰρ ἄλλωϲ τὸ ὄϊϲ ἀναλογώτερον ἔϲται διϲύλλαβον ὂν τοῦ μονοϲυλλάβου· πολλὰ γὰρ τὰ εἰϲ ιϲ λήγοντα ἐπ’ εὐθείαϲ, οὐδὲν δὲ εἰϲ οιϲ, ὅτι μὴ μόνον τὸ οἶϲ καὶ παρὰ Ἀττικοῖϲ τὸ φθοῖϲ. A.

217. ὑπαί: ὡϲ εἰ καὶ ἐντελὴϲ ἦν, οὕτωϲ ἀναγνωϲτέον, φυλάττονταϲ τῆϲ προθέϲεωϲ τὸν τόνον. A.

219. ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώϲ: ἀΐδρεϊ προπαροξυτόνωϲ ὡϲ ἀπ’ εὐθείαϲ τῆϲ ἄϊδριϲ· «χώρου ἄϊδριϲ ἐών» (Od. κ 282). ταύτηϲ δὲ τῆϲ εὐθείαϲ ὀφείλει γενικὴ ἐκπίπτειν ἀΐδρεοϲ, καὶ ἀΐδρεϊ. οὐ γὰρ δή γε διὰ τοῦ δ· οὐ γάρ ἐϲτι παρώνυμον μακρᾷ παραληγόμενον· ἀλλ’ ὡϲ τὸ ἔχιϲ πόϲιϲ ὄφιϲ, οὕτωϲ ὀφείλει κλίνεϲθαι. ὥϲτε ἐκ τοῦ ἐναντίου ἁμάρτημα τὸ παρὰ τῇ Capφοῖ, τὸ πολυΐδριδι, εἰ μὴ ἄρα ὁμοίωϲ τοῖϲ Ἀττικοῖϲ ἐκλίθη. ὁ γὰρ Cοφοκλῆϲ Ἴδριδα ἔφη τὴν αἰτιατικήν, ὅ τε Φρύνιχοϲ τὴν εὐθεῖαν Ἴδριδεϲ. γένοιτο οὖν ἡ δοτικὴ ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώϲ κατὰ τὸν προκείμενον λόγον. οὐδὲν δὲ θαυμαϲτὸν, εἰ διὰ τοῦ ι πολλάκιϲ τῶν τοιούτων γενικῶν τὴν παραλήγουϲαν προφέρονται Ἴωνεϲ, τὴν δὲ δοτικὴν διὰ τοῦ ε, οὐχὶ δὲ διὰ τοῦ ι· τάχα γὰρ διὰ τὸ κακόφωνον. ὁ γοῦν ποιητήϲ φηϲιν «εὐνήν τ’ αἰδομένη πόϲιοϲ» (Od. π 75), τῇ δὲ δοτικῇ «χαριζομένη πόϲεϊ ᾧ» (Il. Ε 71). A.

182 Lehrsius conferri iubet Schol. ad A 149. 198 in Et. M. transisse monet L. 219 in E. M. transisse observat L.

236. ἰδέειν: οὐκ ἔστιν ἐντελὲς τὸ ἰδέειν, ἀλλὰ τοὐναντίον ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν γέγονε κατὰ διάλυσιν, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ εὐφρανεῖν τὸ εὐφρανέειν· οἱ γὰρ δεύτεροι ἀόριστοι καὶ μέλλοντες οὐκ ἔχουσι τὴν περισπωμένην ἀπὸ ἐντελείας ὥσπερ οἱ περισπώμενοι ἐνεστῶτες. Α.

239 et 240. ἤ — ἤ: ὁ μὲν πρῶτος ἤ σύνδεσμος βαρύνεται, ὁ δὲ δεύτερος περισπᾶται, ἵνα τοιαύτη ἡ φράσις γένηται, ἦ οὐκ ἠκολούθησαν ἢ ἠκολούθησαν μὲν οὐκ ἐθέλουσι δὲ μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν. Α.

240. νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισιν: Νικίας οὐκ ἀναστρέφει. οὐ συμφωνεῖ δὲ τὰ τῆς ἱστορίας αὐτῷ. φασὶ γὰρ Ἀρίσταρχον τοῖς κυριωτέροις συντάσσειν τὰς προθέσεις. Α.

280. μάρτυροι ἔστε: παροξύνεται τὸ ἔστε, ἵνα προστακτικὸν γένηται ὁμοίως τῷ φυλάσσετε· πιθανωτέρα γὰρ ἡ τοιαύτη ἀνάγνωσις· πολλὰ γὰρ ἐστι προστακτικὰ ὡς πρὸς τοὺς θεοὺς «Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι, ποίησόν τ' αἴθρην, δός τ' ὀφθαλμοῖσιν» (Il. P 645). ἀναγκαῖον μέντοι ἐστὶ παραφυλάξαι ἐκεῖνο, ὡς ὅτι τὰ εἰς τε λήγοντα πληθυντικὰ ὁριστικὰ καὶ προστακτικὰ ἀεὶ ὁμοτονεῖ ὑπεσταλμένου τοῦ ἔστε, οἷον λέγετε — ὅτι λέγετε, ἄγετε — ὅτι ἄγετε. Α.

316. χαλκήρεϊ: προπαροξυτόνως· ἔστι γὰρ παραγωγὴ διὰ τοῦ ηρης, ἥτις βαρύνεται, ξιφήρης, ὀλιγήρης, θυμήρης, ἔνθεν τὸ «θυμῆρες κεράσασα» (Od. κ 362). εἰ μέντοι γε τὸ ἄρω ἔγκειται ἐπὶ τούτου καὶ διὰ τοῦ ᾱ ἡ σύνθεσις γένοιτο, καὶ ὀξεῖα τάσις ἐστίν· «ἔχει δ' ἄλοχον θυμάρεα» (Il. I 336). ABL.

344. διαμετρητῷ: Ἀρίσταρχος περισπᾷ καὶ οἱ ἄλλοι καὶ οὕτως ἔχει ἡ παράδοσις· καί ἐστι παρασύνθετον· τὸ γὰρ ῥῆμα συντέθειται ἐν τῷ «χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον» (315). Α.

354. ξεινοδόκον: παροξύνεται διὰ τὴν ἐνέργειαν. οὕτως δὲ πέφυκε τὰ παρὰ ῥῆμα συντιθέμενα παροξύνεσθαι μέν, ὅτε ἐνέργειαν ὑπισχνεῖται, προπαροξύνεσθαι δέ, ὅτε πάθος, εἰ μὴ κανόνες τινὲς κωλύοιεν οὓς παρατίθεται ὁ Ἡρωδιανός. ὥστε διαφέρειν τὸ λιθοβόλος τοῦ λιθόβολος· τὸ μὲν γὰρ παροξυνόμενον σημαίνει τὸν λίθους βάλλοντα, τὸ δὲ προπαροξυνόμενον τὸν ὑπὸ λίθου βεβλημένον, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Φοινίσσαις (1069) «λιθόβολον εἷμα κατειργάσω». Α.

366. ἦ: περισπᾶται ὁ ἦ· βεβαιωτικὸς γάρ. Α.

426. ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη: κάθιζ': συστέλλειν δεῖ τὸ ῑ καὶ προπαροξύνειν τὸ κάθιζε. ὅσα γὰρ παρῳχημένου ῥήματα βραχυκατάληκτα ἐνέλειψε χρόνῳ κατὰ τὸ ἄρχον, ταῦτα συντιθέμενα ἀναδίδωσι τὸν τόνον· εἶχον συνεῖχον· ἀλλ' ἐπεὶ ἐγένετο ἔχε, ἀνεδόθη ὁ τόνος «νὺξ δὲ μάλα στυγερὴ κάτεχ' οὐρανόν» (Od. ν 269). οὕτως ἷζε κάθιζε· «Νέστωρ τ' αὐτὸς ἔφιζε» (Od. γ 411). Α.

236 ἀόριστοι καὶ inter δεύτεροι ac μέλλοντες inseruit L. 239 ἢ ἠκολούθησαν inseruit L. coll. qu. ep. p. 54. 240 οὐκ ἀναστρέφει pro ἀναστρέφει scripsit Lehrs coll. qu. ep. p. 81. 354 canonem eiusmodi, qui distinctionem activae et passivae notionis per accentum impediat, esse M 26 monet L., qui conferri iubet Λ 270. adeas nunc Pros. Cath. p. 235.

440. πάρα γὰρ θεοί εἰcι καὶ ἡμῖν: ὀξυτονητέον τὴν παρά πρόθεcιν κατὰ τὴν ἄρχουcαν. ἔcτι δὲ οὐκ ἀναcτροφή, ἀλλὰ καθ' ὑπέρβατον κεῖται, διαλελυμένου τοῦ πάρειcιν. εἰκότως τινές φαcιν, ὅτι αἱ προθέcεις, ὅταν κατὰ διάλυcιν λέγωνται πρὸς τὰ ἐπιφερόμενα, φυλάccουcι τοὺς τόνους «κατὰ ταῦρον ἐδηδώς» (Il. P 542) «κατὰ βοῦς Ὑπερίονος ἤcθιον» (Od. α 8) «ἀνὰ δ' ὁ πτολίπορθος Ὀδυccεὺς ἔcτη» (Il. B 278). ἐχρῆν οὖν καὶ τῆς παρὰ ἐνθάδε, εἰ πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον cυντάττεται, φυλάccεcθαι τὸν τόνον. πρὸς οὓς πιθανῶς ὑπαντητέον, ὅτι ἐκεῖνα μέν, ἅπερ ἐτίθεντο, καὶ ἐν τῇ cυνθέcει φυλακτικὰ ἐγένετο τοῦ τόνου τῶν προθέcεων, οἷον κατήcθιον, κατεδηδώς. οὐ γάρ τις τῶν προθέcεων τούτων ‹ἐπὶ› τὴν ἄρχουcαν cυλλαβὴν ‹ἑαυτῆς› μετεβίβαζε τὸν τόνον· τὸ δὲ πάρειcι μετεβίβαζεν· ἔνθεν καὶ τὸ κατὰ διάλυcιν οὕτως ἀναγινώcκομεν. A.

446. ὥc cεο: ἐγκλιτικῶς ἀναγνωcτέον· οὐ γὰρ ἀντιδιαcτολὴ προcώπου· ἐκεῖνο δὲ ἐπὶ τοῦ Διὸς ὀρθοτονητέον «ὡς cέο νῦν ἔραμαι» (Ξ 328). ἀντιδιαcτολὴ γὰρ πρὸς ἄλλα πρόcωπα. A.

ΕΙC ΤΗΝ Δ.

2. μετὰ δέ cφιcι. τὸ cφιcι κατ' ἔγκλιcιν ἀναγνωcτέον νῦν, ἵνα εἰς ἁπλῆν ἀντωνυμίαν ἡ μετάληψις γένηται. τοῦτο δὲ τὸ παρατήρημα οἱ ἀπ' Ἀριcτάρχου παραγγείλαντες διηνεκῆ τὴν ἀνάγνωcιν οὐκ ἐφύλαξαν. ἀληθὲς γάρ ἐcτιν, ὅτι ἡ cφίcιν ἐγκλιτικὴ οὖcα εἰς ἁπλῆν μεταλαμβάνεται, ὥcπερ καὶ ἐπὶ τοῦ «ἔτι γάρ cφιcι κῦδος ὀρέξω» (Il. P 453). οὐ μὴν ὀρθοτονουμένη πάντως εἰς cύνθετον· ἔcτι γὰρ ὅτε καὶ εἰς ἁπλῆν. εἰς μὲν οὖν cύνθετον οὕτως «αἵ ἑ μετὰ cφίcιν εἶχον» (Il. X 474), εἰς ἁπλῆν δὲ οὕτως· «τοὺς δ' ἄγαγον ζωοὺς cφίcιν ἐργάζεcθαι» (Od. ξ 272), «cφίcι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεcθαι» (Od. δ 683). οὐ γὰρ δὴ καὶ οἱ αἰχμάλωτοι ἄγονται ἑαυτοῖς ἐργάζεcθαι, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἄγουcιν· οὐδὲ οἱ μνηcτῆρες τὰ πρὸς τὴν δαῖτα ἑαυτοῖς παρεcκεύαζον, ἕτεροι δὲ αὐτοῖς. AB.

3. νέκταρ ἐῳνοχόει: διαφόρους δόξας ἐκτίθεται ἐν τῇ προcῳδίᾳ ὁ Ἡρωδιανός, ἣ δὲ ἀρέcκεται, αὕτη ἐcτίν. ἔθος ἐcτὶ τῷ ποιητῇ ἀποβάλλειν πολλάκις τὸ κατ' ἀρχὴν ε ἐπὶ τῶν παρῳχημένων, ἔcθ' ὅτε δὲ καὶ πλεονάζειν. πρόδηλοι δὲ αἱ χρήcεις· «cτῆcε δ' ἐν Ἀμνιcῷ» (Od. τ 188)· «cκῆπτρον μέν τοι δῶκε» (Il. I 38)· τὸ γὰρ ἐντελὲς «τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκεν» (Il. Π 250). οὕτως οὖν καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου· τὸ μὲν γὰρ ἀκόλουθόν ἐcτι κίνημα ἀπὸ τοῦ οἴγω ᾦγεν κατὰ παρατατικόν· «τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν» (Il. Ξ 168)· ἀλλὰ τὸ κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ ε· «χηλοῦ δ' ἄπο πῶμ' ἀνέῳγεν» (Il. Π 221). καὶ ἀπὸ τοῦ ἁνδάνω ἥνδανεν «ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε» (Il. A 24)·

Δ 3 ἐν ante τῇ προcῳδίᾳ inseruit L.

τὸ δὲ κατὰ πλεοναϲμόν, «οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἑήνδανε» (Od. γ 143). καὶ πάλιν «ἕϲϲατο δ' ἔκτοϲθεν» (Il. Κ 334)· εἶτα ἐν ἑτέροιϲ «ἑέϲϲατο δέρμα» (Il. Κ 177). ἀπὸ δὲ τοῦ ὤθω βαρυτόνου τὸ «ὦϲα παρέξ» (Od. ι 488) καὶ ὦϲε τὸ τρίτον. ὃ ἐν πλεοναϲμῷ φηϲι «κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ ϲτόμ' ἔωϲεν» (Il. Π 410). οὕτωϲ οὖν ἐπὶ τούτου. ἐν ἑτέροιϲ γάρ φηϲιν «ᾠνοχόει δ' υἱὸϲ Μενελάου» (Od. ο 141), ὅπερ κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ ε̄ ἀκολούθωϲ πάλιν ἀπεφήνατο «νέκταρ ἐῳνοχόει». A.

26. πῶϲ ἐθέλειϲ ἅλιον: δαϲυντέον τὸ ἅλιον· παρὰ γὰρ τὴν ἁλόϲ γενικὴν κτητικῶϲ μετήχθη. ϲημαντικὸν δέ ἐϲτι τοῦ ματαίου, ἐπεὶ οὐκ εὔχρηϲτον εἰϲ πόϲιν τὸ θαλάϲϲιον ὕδωρ. τὸ γοῦν ἐναντίον πότιμον καὶ ποταμόϲ λέγεται. A.

27. ἱδρῶθ': αἰτιατική ἐϲτι κατ' ἔκθλιψιν εἰλημμένη· ἔνθεν προπεριϲπῶμεν· ὀξύνεται γὰρ ἡ εὐθεῖα ὁμοίωϲ τῷ εὐρώϲ. τὸ δὲ ἴδρωϲα οὐκ ἀναγκαῖον ϲυϲτέλλειν· δύναται γὰρ ἐκτείνεϲθαι καὶ μηδὲν λυμαίνεϲθαι τῷ μέτρῳ. ἔφαμεν δὲ τὸν ποιητὴν ἀδιαφόρωϲ καὶ φυλάϲϲειν τὸν χρόνον τῶν παρῳχημένων καὶ ἀποβάλλειν. δύναται μέντοι καὶ ἱδρῶ τε εἶναι τὸ πλῆρεϲ, ἐπεὶ ϲύνηθεϲ αὐτῷ οὕτωϲ τὴν αἰτιατικὴν προφέρεϲθαι «ἱδρῶ ἀπεψύχοντο» (Il. Λ 621). A.

43. ἐγὼ ϲοί: ὀρθοτονητέον τὴν ϲοί. δύναται γὰρ ἀντιδιαϲτολὴ εἶναι. A.

46. περὶ κῆρι: περιϲϲῶϲ τῷ κέαρι. τὸ περί φυλάϲϲει τὸν τόνον, ὅτε ϲημαίνει τὸ περιϲϲῶϲ, ὁμοίωϲ τῷ «ὡϲ περὶ μὲν νόον ἐϲτί, περὶ δ' ἱρὰ θεοῖϲιν» (Od. α 66). τὸ δὲ κῆρι οὐδέτερον ὅταν ᾖ, προπεριϲπᾶται. ἐκ γὰρ τοῦ κέαρι ϲυνήλειπται, ὅταν δὲ θηλυκὸν ᾖ, ὀξύνεται. ἐνθάδε δὲ οὐδέτερόν ἐϲτι. προπεριϲπαϲθήϲεται ἄρα. A.

53. πρὸ τέλουϲ ἡ ὀξεῖα τοῦ διαπέρϲαι, ἵν' ᾖ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προϲτακτικοῦ. A.

94. τλαίηϲ κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν: ἐπιπροέμεν: Ἀρίϲταρχοϲ ἀναϲτρέφει, ἵνα τὸ ἑξῆϲ γένηται ἐπὶ Μενελάῳ, ὡϲ καὶ ἐπ' ἐκείνου «ἦ καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἴθυνεν» (Od. χ 8). Μενεκράτηϲ δὲ ὁ Μιλήϲιοϲ ὑφ' ἕν, ἐπιπροέμεν, ὁμοίωϲ τῷ ἐπιπροΐηλε καὶ ἐπιπροέηκε, ἵν' ἔμφαϲιϲ μᾶλλον γένηται. A.

97. τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο. πάμπρωτα παρ' ἀγλαά: τινὲϲ ἀναϲτρέφουϲι τὴν παρά, κακῶϲ· οὐδέποτε γὰρ ἀναϲτρέφεται πρόθεϲιϲ γενικῇ ϲυνταϲϲομένη πτώϲει· ἔϲτι γὰρ τὸ ἑξῆϲ παραφέροιο. AL.

99. πυρῆϲ ἐπιβάντ': οὐκ ἀναγκαῖον ἀναϲτρέφειν, ἵνα γένηται τὸ ἑξῆϲ ἐπὶ πυρῆϲ βάντα· ἔμφαϲιϲ γὰρ γίνεται, τῇ μετοχῇ εἰ ϲυνταγείη ἡ πρόθεϲιϲ. A.

---

46 pro ϲυνείληπται Lehrs scripsit ϲυνήλειπται. 97 notam sic fere supplendam dixit Lehrs q. ep. 78: οὐδέποτε γὰρ ἀναϲτρέφεται πρόθεϲιϲ ϲυναληλιμμένη. ἀλλ' οὐδὲ ἔϲτι νῦν τῇ γενικῇ ϲυνταϲϲομένη πτώϲει· ἔϲτι γὰρ κτλ.

109. De quantitato in κέρα hic ampla Herodiani nota fuit, ut intelligitur ex Λ 385.

126. ἐπιπτέcθαι: παροξυτονητέον· ἔcτι γὰρ μέcοc δεύτεροc ἀόριcτοc, ὁμοίωc τῷ «τότ' ἂν οὔ τοι ἀποcχέcθαι» (Od. ι 211), καὶ τό ἁπλοῦν αὐτοῦ ἐcτὶ πτέcθαι. πᾶν δὲ ἀπαρέμφατον cυντιθέμενον φυλάccει τὸν αὐτὸν τόνον. A.

138. τὸ ἔρυτο ψιλοῦται καὶ προπαροξύνεται· οὕτωc Ἀρίcταρχοc, καὶ ἐπείcθη αὐτῷ ἡ παράδοcιc. δύναται δὲ καὶ προπεριcπᾶcθαι. ἔcτι γάρ τι ῥῆμα ἐρύω. τούτου ὁ παρατατικὸc παθητικὸc γίνεται εἰρυόμην, τό τρίτον εἰρύετο, ὃ ἐν cυναλοιφῇ καὶ ἐνδείᾳ τοῦ ῑ ἐγένετο ἐρῦτο. A.

151. ὡc δὲ ἴδεν νεῦρόν τε: ἴδεν: cυcταλτέον τοῦ ἴδε τό ῐ, ὁμοίωc τῷ «οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην» (Od. ψ 40). εἰcὶ δὲ οἳ ἀναγινώcκουcιν «ὡc δ' εἶδεν νεῦρόν τε», ὁμοίωc τῷ «ὡc εἶδεν δύο φῶτε» (Il. Ε 572), οὐχ ὑγιῶc. ἐνθάδε γὰρ οὐκ ἄλλωc δυνάμεθα ἀναγνῶναι ἢ φυλάccοντεc τὴν ει δίφθογγον. ἐπὶ δὲ τούτων παραφύλαξαι, ὅτι ὅταν ἡ προκειμένη λέξιc εἰc τὸ ε καταλήγῃ, ἤτοι διαcτέλλει τό ῐ ἀπ' αὐτῆc μετὰ cυcτολῆc, ἢ ἔκθλιψιν ποιεῖται τοῦ ε, ἔκθλιψιν μὲν οὕτωc «τόν δ' ἴδεν Αἰνείαc» (Il. Ε 166) καὶ «νῦν δ' ἴδεν ὅc μέγ' ἄριcτοc» (Il. Β 82), διαcτολὴν δὲ οὕτωc μετὰ cυcτολῆc «τὴν δὲ ἴδεν προμολοῦcαν» (Il. C 382) καὶ «τὸν δὲ ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ» (Od. ε 333). οὕτωc οὖν καὶ ἐνθάδε. A.

212. περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ' ὅccοι ἄριcτοι Κύκλοc': Ἀρίcταρχοc μὲν ὀνοματικῶc, ἵν' ᾖ ἀγηγέρατο κύκλοc, ὁμοίωc τῷ «ἀγρόμενοι πᾶc δῆμοc» (Il. Υ 166)· τοιοῦτο γὰρ βούλεται cημᾶναι, κύκλοc γενόμενοι. Νικίαc δὲ καὶ ὁ Ἀcκαλωνίτηc κυκλόcε, ὡc «πόcε φεύγετε» (Il. Π 422). ὅπερ καὶ πιθανώτερον. οὐ γὰρ δύναται ἐντελὴc εἶναι ἡ cύνταξιc τοῦ Ἀριcτάρχου, ἀγηγέρατο κύκλοc· λείπει γάρ τι. διὸ ὁ Ἀρίcταρχοc ἔξωθεν προcτίθηcι τὸ γενόμενοι· εἰ δὲ προcτίθηcιν, ἄμεινον αὐτόθεν ἀναγινώcκειν κυκλόcε· τοιοῦτο γὰρ τό ἐπίρρημα τὴν προκειμένην cχέcιν cημαῖνον. εἰ δέ τιc λέγοι, διὰ τί γὰρ τὸ ἀγρόμενοι πᾶc δῆμοc εὐπαράδεκτόν ἐcτιν, οὐκέτι δὲ τὸ ἀγηγέρατο κύκλοc, ἴcτω ὅτι τό δῆμοc τῇ μὲν φωνῇ ἑνικόν ἐcτι, τῷ δὲ cημαινομένῳ πληθυντικόν· τῷ οὖν cημαινομένῳ ἡ cύνταξιc ἐγένετο, ὡc καὶ ἐπὶ τοῦ «ἡ πληθὺc ἐπὶ νῆαc Ἀχαιῶν ἀπονέοντο» (Il. Ο 305). οὔ γε μὴν ὁ κύκλοc ἔχεται τούτου τοῦ cημαινομένου· διό οὐδὲ ἐντελὴc ἡ τοιαύτη cύνταξιc ἐπ' αὐτῷ δύναται γενέcθαι. A.

222. κατὰ τεύχε' ἔδυν: cυcταλτέον τὸ ἔδυν· πληθυντικὸν γάρ ἐcτι

---

109 ex Λ 385 et Χ 347 iure concludit L. falsum esse, quod nunc in schol. A scriptum est de κέρα: ἀποκοπή ἐcτι τοῦ κέρατα, Ἡρωδιανὸc cυναλοιφὴν τοῦ κέραα· τὸ δέ χρέεα χρέα cυγκοπή. 138 pro εἰρύω L. scripsit ἐρύω et pro ἔρυτο ἐρῦτο, idem verba δύναται δὲ καὶ προπεριcπᾶcθαι inseruit coll. Π 542, unde praeterea in fine additum fuisse putat cυγκατατιθέμεθα δὲ μᾶλλον τῷ Ἀριcτάρχῳ.

151 οὐκ ἄλλωc scripsi pro οὐ καλῶc.

ϲυγκοπὲν ἀπὸ τοῦ ἔδυϲαν, τὸ δὲ ἑνικὸν ἐκτατέον ἔδυν· «δῦ δέ μιν Ἄρηϲ» (Il. Ρ 210). ὅμοιόν ἐϲτιν αὐτῷ καὶ τὸ «ἀλλήλοιϲιν ἔφυν ἐπαμοιβαδόν» (Od. ε 481). εἰ δέ τιϲ λέγοι ὅτι τὰ ἑνικὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ ὁμοφωνοῦντα καὶ ὁμόχρονά ἐϲτιν, οἷον ἔλεγον ἐγὼ καὶ ἔλεγον ἐκεῖνοι, ἴϲτω ὅτι ἐκ ϲυγκοπῆϲ ἐϲτι τοῦτο τοῦ ἔδυϲαν. ἐν δὲ τοῖϲ τοιούτοιϲ τρίτοιϲ ἡ ϲυγκοπὴ ἀναδέχεται λῆξιν τὴν αὐτὴν τῇ παραληγούϲῃ τῆϲ γενικῆϲ τῆϲ κατὰ τὴν μετοχήν, ἔϲτηϲαν ἔϲταν, ϲτάντοϲ γάρ· ἔβηϲαν ἔβαν, βάντοϲ γάρ· ἐκοϲμήθηϲαν ἐκόϲμηθεν, κοϲμηθέντοϲ γάρ· «φάνεν δὲ οἱ εὐρέεϲ ὦμοι» (Od. ϲ 68), φανέντοϲ γάρ· ἔφυμεν, ἔφυτε, ἔφυϲαν ἔφυν, ἐπεὶ φύντοϲ· ἔδυμεν, ἔδυτε, ἔδυϲαν ἔδυν, ἐπεὶ δύντοϲ. περὶ δὲ τοῦ «τῆϲ δ' ἦν τρεῖϲ κεφαλαί» (Hesiod. Th. 321) ἐν τοῖϲ περὶ ῥήματοϲ ἐροῦμεν. τὸ μέντοι γε ἔδυν ἑνικὸν ἐκτείνεται, ἐπεὶ πᾶϲ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ ἐπὶ τῶν εἰϲ μι μακροκατάληκτόϲ ἐϲτιν, ἔγνων, ἑάλων, ἐξέτρων, ἔτλην, ἔϲτην, ἔδην, ἔφην. ἔφυν ἄρα καὶ ἔδυν. ΑΒ.

228. Πειραΐδαο: ἐν τέϲϲαρϲι ϲυλλαβαῖϲ προφέρεται τὴν εὐθεῖαν τοῦ πατρωνυμικοῦ, καὶ οἱ ἄλλοι. Τυραννίων δὲ τριϲυλλάβωϲ, λέγων ὡϲ ὅτι οὐδὲν πατρωνυμικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ ἔχει πρὸ τέλουϲ διεϲταλμένον τὸ ι ἀπὸ ἑτέρου φωνήεντοϲ, οἷον Πανθοΐδηϲ, Βοηθοΐδηϲ Πηλείδηϲ· οὐδ' ἄρα τοῦτο. ὑπὲρ δὲ τοῦ τετραϲυλλάβωϲ ἀναγινώϲκειν ἔχομεν ἐκεῖνο λέγειν, ὡϲ ὅτι ἐντελέϲ ἐϲτι τὸ κατὰ διάλυϲιν τοῦ ι, καὶ ὅτι οὐκ ἔχομεν τοιοῦτό τι πατρωνυμικόν, ὃ κατὰ ϲύλληψιν ἐξηνέχθη τοῦ α καὶ τοῦ ι πρὸ τέλουϲ. παρὰ τὸ Πείραιοϲ οὖν Πειραΐδηϲ ἐγένετο. Α.

235. οὐ γὰρ ψευδέϲϲι πατὴρ Ζεὺϲ ἔϲϲετ' ἀρωγόϲ: Ἀρίϲταρχοϲ ἐπιθετικῶϲ ἀναγινώϲκει ψευδέϲι ὡϲ ϲαφέϲι· τοῦτο γάρ φηϲι θέλει δηλοῦν, οὐ γὰρ τοῖϲ ψεύϲταιϲ Τρωϲὶ βοηθεῖ ὁ Ζεύϲ. εἰ δὲ τὸ πρᾶγμα ἠβουλόμεθα παραλαβεῖν, ψεύδεϲιν ἀνέγνωμεν ὡϲ βέλεϲιν, ἵν' ἀπ' εὐθείαϲ ᾖ ἡ κλίϲιϲ «ψεῦδοϲ δ' οὐκ ἐρέει» (Od. γ 20). οὕτωϲ δὲ καὶ Πτολεμαῖοϲ ὁ Ἀϲκαλωνίτηϲ ϲυγκατατιθέμενοϲ Ἀριϲτάρχῳ. ὁ μέντοι Ἑρμαππίαϲ προϲηγορικὸν ἀναγινώϲκει ψεύδεϲιν ὡϲ τείχεϲιν, ἐπεὶ οὐδέποτε, φηϲίν, οἶδεν ὁ ποιητὴϲ ἁπλοῦν τὸ ψευδήϲ, ἐν δὲ ϲυνθέτῳ φιλοψευδήϲ (Il. Μ 164) ἀψευδήϲ (Il. C 46), ἢ οἶδεν ἑτέρωϲ λεγόμενον τὸ «ψεῦϲταί τ' ὀρχηϲταί τε» (Il. Ω 261). ϲυνεχῶϲ δὲ τὸ ψεῦδοϲ «ὦ γέρον οὔ τι ψεῦδοϲ» (Il. Ι 115), «ψεῦδοϲ δ' οὐκ ἐρέει» (Od. γ 20), «ἴϲκε ψεύδεα πολλά» (Od. τ 203). ΑV.

243. ἔϲτητε: Πτολεμαῖοϲ ψιλοῖ, ἐπεὶ γίνεται ϲτῆτε, τὸ δὲ ἀποπῖπτον ε ψιλοῦται. καὶ ἀληθεύει. ἐνθάδε μέντοι γε οὐκ ἔϲτιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἔϲτατε ἔκταϲιϲ ἐγένετο τοῦ α εἰϲ η· ϲτάτε δὲ οὐ γίνεται. ἔνθεν δύναται δαϲύνεϲθαι· τὸ γὰρ αὐτό ἐϲτι τῷ ἑϲτήκαμεν τὸ ἕϲτατε. Α.

308. πόλεαϲ: οὕτωϲ Ἀρίϲταρχοϲ προπαροξύνει, καὶ ἐπὶ τῶν

---

222 pro δῦ δέ μιν Ἄρηϲ Lehrs posuit δῦ μιν Ἄρηϲ praeter necessitatem.
228 post προφέρεται, nisi epitomator more excerptorum tertia persona Herodianum significet, nomen excidisse e. g. Ἀρίϲταρχοϲ aut Πτολεμαῖοϲ arbitratur L.

πόλεων τὸ cημαινόμενον ἐκδέχεται, ᾧ cυγκατατίθεται καὶ ὁ Ἀcκαλωνίτηc, λέγων ὅτι καὶ διὰ τοῦ ε̄ οἶδεν ὁ ποιητὴc τὴν χρῆcιν καὶ διὰ τοῦ ῑ, διὰ μὲν τοῦ ῑ· «ἐκ πόλιοc δ' ἀλόχουc» (ι 41), «πολλέων ἐκ πολίων» (Ι 544)· διὰ δὲ τοῦ ε̄ πόλεωc «χρυcείην ἑκατὸν πόλεων» (Ε 744). πιθανὸν οὖν ἐcτιν ἐκδέξαcθαι ἐνθάδε ἐπὶ τῶν πόλεων τὸ cημαινόμενον, ἐπεὶ καὶ τείχεα ἐπιφέρει. Α.

319. κατέκταν μετὰ τοῦ ν̄ αἱ Ἀριcτάρχου, καὶ ἐν ἐκτάcει τοῦ ᾱ Δωρικῇ οὔcῃ ὡc ἔβαν ἐγώ. ἡ γὰρ χρῆcιc τοιαύτη ἦν παρὰ Ἀττικοῖc· παρὰ γὰρ τὸ κτῶ καὶ κτῆμι κινήματα ἱκανὰ ἐξέπιπτεν· δεύτεροc μὲν αὐτὸc ἀόριcτοc, ὀφείλων εἶναι κοινῶc ἔκτην, γινόμενοc δὲ κατὰ Δωρίδα ἔκταν, ὃc ἐν χρήcει ὁρᾶται Ἀττικοῖc. Εὐριπίδηc Πλειcθένει «οὐ τὸν cὸν ἔκταν πατέρα πολέμιόν γε μήν». Αἰcχύλοc δὲ Παλαμήδει· «τίνοc κατέκταc ἕνεκα παῖδ' ἐμὸν βλάβηc» καὶ ἐν Cεμέλῃ ἢ ὑδροφόροιc «Ζεὺc ὃc κατέκτα τοῦτον». ἐπίcταται ὁ ποιητὴc καὶ τὸ πληθυντικὸν πρώτου ἀορίcτου παθητικοῦ κατὰ cυγκοπὴν «οὐδέ τιc Αἰγίcθου, ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροιcι» (Od. δ 537), καὶ μέcον δεύτερον ἀόριcτον «Τεῦκρε πέπον δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιcτὸc ἑταῖροc» (Il. Ο 437), ᾧ ἀκόλουθον ἀπαρέμφατον τὸ «κτάcθαι τε πολίταc» (ib. 558)· μετοχαί τε cημαίνουcαι τὸ κτῆμι, ἤτε κτάc καὶ κτάμενοc, ἀπαρέμφατόν τε ἐνεργητικὸν τὸ κτάμεναι. ὑγιῶc ἄρα Ἀρίcταρχοc ἔκταν γράφει ὡc ἔκταν (imo ἔβαν ut supra, Aiax 868) ἐγώ. Α.

346. δαcυντέον τὸ μελιηδέοc. Α.

404. μὴ ψεύδε': τὸ πλῆρέc ἐcτι μὴ ψεύδεο· ἀρκεῖ οὖν ἡ ὀξεῖα. Α.

412. τέττα cιωπῇ ἧcο (cf. Ζ 336, Ο 10. 245, Ω 84): δαcυντέον τὸ ἧcο. Α.

423. Ζεφύρου ὕπο κινήcαντοc: Πτολεμαῖοc ὁ τοῦ Ἀριcτονίκου καὶ Νικίαc καὶ Τυραννίων ἀναcτρέφουcιν· οἱ δὲ ἄλλοι παρέλκειν φαcὶ τὴν πρόθεcιν, ἔνθεν καὶ φυλάccεται ὁ τόνοc ὁμοίωc τῷ «ἔcκεν ὑφηνίοχοc» (Il. Ζ 19) καὶ «Ποcειδάωνοc ὑποδμώc» (Od. δ 386). Α.

452. χείμαρροι: Πτολεμαῖοc ὁ Ἀcκαλωνίτηc παροξύνει, ἐπεὶ τὸ ἑνικόν ἐcτι χειμάρρουc, Νικίαc δὲ ὡc εὔζωνοι, καὶ μήποτε πιθανώτερον, ἵνα ἐκ τοῦ χειμάρροοc ᾖ γεγονόc, εἴγε μᾶλλον ἐντελέcτερον οἶδε τὸ ἑνικὸν ἐν τῇ cυνθέcει ἤπερ τὸ cυνηλιμμένον· «ὅccουc Ἑλλήcποντοc ἀγάρροοc» (Il. Β 845), «cτήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ» (Il. Ε 598), «ἐc ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον» (Il. Φ 8), «ἀψορρόου Ὠκεανοῖο» (Il. C 399). cπανίωc δὲ τὸ ἕτερον· «χειμάρρουc κατ' ὄρεcφιν ὄπαζεν» (Il. Λ 493), «ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼc χειμάρρῳ» (Il. Ε 87). τὸ μέντοι γε ἁπλοῦν ἀεὶ ἐντελῶc ἀποφαίνεται ῥόοc· «ὦθει δ' ἐν cάκεï πίπτων ῥόοc» (Il. Φ 241). Α.

483. ἐν εἰαμενῇ: δαcυντέον ἀπὸ τῆc ἕcεωc. Α. cf. Ο 631.

308 ἀλόχουc pro ἄλοχον scr. L. 319 Παλαμήδει pro Παλαμήδη scr. L., idem ἐνεργητικὸν positum post μέcον δεύτερον ἀόριcτον transtulit post ἀπαρέμφατόν τε. 452 οἶδε pro οἱ δὲ scr. L.

497. ἀμφὶ ἕ: δασυντέον τὸ ε καὶ ὀρθοτονητέον· μεταλαμβάνεται γὰρ εἰς σύνθετον. A.

534. οἵ ἑ: ἐγκλιτικῶς ἀναγνωστέον, ἵνα εἰς ἁπλῆν ἀντωνυμίαν ἡ μετάληψις γένηται. A.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.

9. Δάρης: ὡς Χάρης. ὁμολογεῖ καὶ ἡ γενική· Δάρητος γὰρ ὡς Χάρητος. εἰ γὰρ ὠξύνετο, ἡ γενικὴ ἐγίνετο Δαροῦς ὡς σαφοῦς, ὅτι τὰ εἰς ης δισύλλαβα ὀξύτονα, ἓν ἔχοντα σύμφωνον, εἰς ους περατοῦται κατὰ τὴν γενικήν, σαφοῦς, πρηνοῦς, πρυλοῦς, φραδοῦς «φραδέος νόου ἔργα» (Il. Ω 354). τοιαύτη ἄρα ἐγίνετο καὶ ἡ τοῦ προκειμένου ὀνόματος κλίσις. περὶ δὲ τοῦ ψιλῆτος παρ' Αἰσχύλῳ καὶ τοῦ «Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο» (Il. I 529) καὶ τοῦ κριτής ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων ἀποδώσομεν τὸν λόγον. γέγονε δὲ τὸ Δάρης ἤτοι παρὰ τὸ δείρω καὶ ἐκδείρω (ἐοικὸς γὰρ ἱερεῖ), καὶ ἐχρῆν γε αὐτὸ εἶναι Δέρης ὡς Φέρης· ἐτράπη οὖν τὸ ε εἰς α· ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω ἐν πλεονασμῷ τοῦ ρ. A.

19. μεταμάζιον: οὕτως μεταμάζιον ἓν ποιητέον ὡς τὸ μετάφρενον καὶ ἐνώπιον. παρῆκται δὲ παρὰ τὸ μαζός καὶ τὴν μετά, ὡς παρὰ τὸ χθονός καὶ τὴν ἐπί ἐπιχθόνιος, παρὰ ποταμόν παραποτάμιος. γίνεται γὰρ καὶ ἀπὸ δύο λέξεων κατὰ παράθεσιν ἕν τι παραγωγόν, ὡς τὸ Νεαπολίτης καὶ ἄλλα μυρία. A.

31. Ἆρες Ἄρες: Ἰξίων τὸ δεύτερον ὀξύνει, ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ βλαπτικέ· οὐδέποτε γὰρ κλητικὴ ἀναδιπλασιάζεται παρὰ τῷ ποιητῇ. οὐχ οὕτως δὲ ἔχει ἡ παράδοσις. AB.

39. δασυντέον τὸ Ἁλιζώνων· οὗ (οὕτω corrigit Bekker) γὰρ ἱστοροῦνται λεγόμενοι. A.

39. Ὀδίου: πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα ἐπεὶ κύριόν ἐστιν· τὸ δὲ προσηγορικὸν ὅδιος ὡς σκότιος. βούλονται γὰρ τὰ τοιαῦτα τριβράχεα ἐπὶ κυρίων μὲν παροξύνειν, ἐπὶ δὲ προσηγορικῶν προπαροξύνειν, Τυχίος Δολίος, κἂν μὴ σχῇ διαστολήν, ὡς τὸ Χρομίος. Πτολεμαῖος μέντοι γε κάν τῇ Ὀδυσσείᾳ (θ 370) ἀνεγίνωσκεν «Ἀλκίνοος δ' Ἁλίον» πρὸ τέλους ποιῶν τὴν ὀξεῖαν. ἔστι μέντοι γε διαπεφευγότα τινά, ὡς τὸ Ἄνιος καὶ Εὐφορίωνος Ξένιος (v. Mein. Anal. Alex. 23) καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ Κρόνιος. A.

43. Φαῖστον: προπερισπᾶται τὸ Φαῖστον ἐπὶ τοῦ ἥρωος, ἐπὶ δὲ τῆς πόλεως ὀξύνεται «ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος» (Od. γ 296). B.

54. οὕτως ἐκηβολίαι ὡς εὐστοχίαι. ἔφαμεν γὰρ ὅτι τὸ ἀναδιδόναι τὸν τόνον τῶν μεταγενεστέρων ἐστὶν Ἀττικῶν, ὅτε περὶ τοῦ «πῇ δὴ συνθεσίαι» (Il. B 339) διελαμβάνομεν. A.

E 43 μικρὸς pro μικρὸν exhibuit L.

64. οἵ τ' αὐτῷ: ἡ οἱ ὀρθοτονεῖται νῦν διὰ τὴν ἀρχήν, οὐ πάντως δὲ εἰς σύνθετον μεταληφθήσεται. ἔτι δὲ συνεπέπλεκτο. ὅμοιον δέ ἐστι τὸ «ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κάλλιον ἠδὲ οἱ αὐτῷ» (Il. Ο 226). Α.

69. Πήδαιον: Ἀρίσταρχος ὡς Πήδασον, καὶ ἐπεκράτησεν. καὶ ἴσως ἔχει ἀφορμὴν τοιαύτην, ὡς πολλάκις τὰ τοιαῦτα τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, εἰ ῥῆμα αὐτῶν προκατάρχοι, ὥσπερ ἔχουσι τὸ βέβαιος (παρὰ γὰρ τὸ βέβηκα), ὡς τὸ Φίλαιος, τὸ Νίκαιος, τὸ Τίμαιος. τοιοῦτον οὖν καὶ Πήδαιος. οὐ γάρ, ὡς οἴεται ὁ Ἄβρων, παρὰ τὴν πῆδον (sic)· ἐοικὸς γὰρ μᾶλλον ἥρωϊ παρὰ τὸ πηδᾶν ἐσχηματίσθαι. Α.

76. Εὐαιμονίδης: ψιλοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἵνα κύριον γένηται ὥσπερ καὶ τὸ Φίλιππος καὶ Μελάνιππος. ἔστι μὲν οὖν ὃ λέγει πιθανὸν (διὰ τοῦτο γοῦν καὶ τὸ πολύμνια πῇ μὲν ψιλοῦμεν πῇ δὲ δασύνομεν, καὶ τὸ Εὐρύαλος, Ἀγχίαλος)· οὐ γε μὴν ἀληθές· εὑρέθη γὰρ τὸ Πάνορμος δασυνόμενον, καὶ Ἔφιππος ὁ κωμικός. Α.

99. τὸ γυαλὸν ὅταν ἐπίθετον ᾖ ὀξύνεται «εὖτ' ἂν ὁ παῖς ἀπὸ μὲν γυαλὸν λίθον ἀγκάσασθαι». Α.

100. ἀντικρύ: ὀξύνεται καὶ ἐκτείνεται· ὅταν δὲ ἔχῃ τὸ ς, συστέλλεται καὶ βαρύνεται. τὸ δὲ αἴτιον ἐν τῷ περὶ ἐπιρρήματος ἐροῦμεν. Α.

130. ἐνθάδε βούλονται τοῦ ἀντικρύ τὴν τελευταίαν συστέλλειν διὰ τὸ μέτρον. Α.

138. αὐλῆς ὑπεράλμενον: Διονύσιος ἀναστρέφει τὴν ὑπέρ. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ἓν ἐποίει, ὃ καὶ πυθανώτερον. Α.

158. χηρωσταί: ὡς ἀθληταί. οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης· τὰ γὰρ εἰς της λήγοντα ῥηματικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβάς, φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, ὀξύνεται, τορευτής, βραβευτής, ἀθλητής, ποιητής, ὀρχηστής, χρυσωτής. οὕτως οὖν καὶ παρὰ τὸ «ἑεδνώσαιτο θύγατρα» (Od. β 53) τὸ ἑεδνωτής, καὶ παρὰ τὸ «χήρωσας δὲ γυναῖκα» (Il. Ρ 36) τὸ χηρωστής. μάχεται τὸ κυβερνήτης· τὸ γὰρ ἀήτης ἄλλως γέγονε. (An ab ἀήτη?) τὸ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀλεξάνδρῳ «στείχων δ' ἀγρώστην ὄχλον» παρώνυμον. Α.

164. ἀέκοντας: στέρησίς ἐστι τοῦ ἑκόντα τὸ ἀέκοντα. διὸ δασυντέον τὸ ε. πταίει οὖν Νικίας ψιλῶν τὸ ε· οἴεται γὰρ τῷ ἄκοντα ἐπεντίθεσθαι τὸ ε. ὅπερ οὐκ ἔστι· τὸ γὰρ ἄκοντα συναλοιφή ἐστι τοῦ ἀέκοντος. διὰ τί δὲ τὸ α ἐψιλώθη, ἐν ἑτέροις ἔφαμεν. (e. g. A 301). Α.

178. χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπι μῆνις: Ἀρίσταρχος παρολκὴν οἴεται τῆς ἐπί, ὁμοίως τῷ ἐπισμυγερῶς (Od. γ 195) καὶ «βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ» (ib. 422). ὅταν δὲ παρέλκῃ ἡ πρόθεσις, οὐ ποιεῖται ἐξαλλαγὴν

---

64 verba ἔτι δὲ συνεπέπλεκτο inseruit L. coll. quaest. ep. 108. 69 cf. Arist. p. 297² et in Addend. ad h. l. 76 pro Πολύμνεια scr. πολύμνια Lehrs, et pro ἀληθὲς commodius legi διηνεκές monet. cf. Lehrs Arist. p. 317 ed. II. 99 Eust. ad h. l. Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρός φασι γύαλον μὲν θώρηκος προπαροξύνεσθαι, γυαλὸν δὲ λίθον ὀξυτόνως λέγεσθαι. 130 L. cfl. v. 100. 158 L. cft. Ν 382. 164 pro τὸ ἄκοντα scripsit L. τῷ. 178 cf. Arist. p. 110 ed. II.

τόνου. εἰϲὶ δὲ οἱ ἀνεγνώκαϲιν ὁμοίωϲ τῷ «ἐπεὶ οὔτοι ἔπι δέοϲ» (Il. Α 515), ἵνα τὸ ἔπεϲτι ϲημαίνηται. ἄλλοι δὲ ἐπίμηνιϲ, ἓν μέροϲ λόγου ποιοῦντεϲ. ἄμεινον δὲ τῷ Ἀριϲτάρχῳ ϲυγκατατίθεϲθαι. Α.

202. φορβῆϲ: ὡϲ τροφῆϲ· τὰ γὰρ εἰϲ η̄ λήγοντα θηλυκὰ μετὰ ϲυμφώνου διϲύλλαβα ὀξύνεται, τῷ ō παραληγόμενα, εἰ γένοιτο ἀπὸ ῥημάτων τῷ ē παραληγομένων μόνῳ, οἷον ϲτρέφω ϲτροφή, τροπή, ῥοπή, ϲπονδή, νομή, ὁλκή, πλοκή. οὕτωϲ καὶ φορβή. προϲέθηκα τῷ ē παραληγομένων μόνῳ, ἵνα νῦν ἐκφύγω τὸ πόρπη· τοῦτο γὰρ παρὰ τὸ πείρω. Α.

203. ἄδδην: Νικίαϲ διὰ δύο δ̄ γράφει διὰ τὸ μέτρον, ὁμοίωϲ τῷ «κύον ἀδδεέϲ» (Il. Φ 481), καὶ ψιλοῖ. Ἀρίϲταρχοϲ δὲ δι' ἑνὸϲ δ καὶ βραχέωϲ καὶ δαϲέωϲ· τὸ γὰρ ᾱ πρὸ τοῦ δ δεκτικὸν μὲν ψιλοῦται, ὡϲ τὸ ἀδολέϲχηϲ ἀδρανήϲ, μὴ οὕτωϲ δὲ ἔχον δαϲύνεται «ἅδε δ' Ἕκτορι» (Il. Μ 80), «ἅδοϲ τέ μιν ἵκετο θυμόν» (Il. Λ 88). καὶ τὸ Αδωνιϲ δέ τινεϲ δαϲύνουϲι παρὰ τὸ ἥδω. ΑΒ. μάχεται τὸ ἀδράφαξυϲ δεκτικὸν ἔχον τὸ ᾱ καὶ δαϲυνόμενον. Α.

219. νώ: τὸ νώ βαρυτονητέον. ἅπαξ δὲ ἐν Ἰλιάδι καὶ ἅπαξ ἐν Ὀδυϲϲείᾳ τῷ νώ ἐχρήϲατο κατ' αἰτιατικὴν πτῶϲιν, ὥϲπερ καὶ ἐνθάδε. «νὼ ἀναβηϲάμενοι» (Od. ο 475). ὁπότε μέντοι γε ϲὺν τῷ ῑ λέγεται, καὶ ἐπ' εὐθείαϲ αὐτὸ τάϲϲει καὶ ἐπ' αἰτιατικῆϲ καὶ προπεριϲπᾶται· «νῶϊ δ' ἐγὼ Ϲθένελόϲ» (Il. Ι 48) καὶ «οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιόϲ περ» (Il. Ξ 344). περὶ δὲ τῆϲ τάϲεωϲ τοῦ μονοϲυλλάβου, διὰ τί οὐ περιεϲπάϲθη, ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν δηλοῦται. καὶ τάχα ἐπεὶ οὐδὲν δυϊκὸν εἰϲ ω λῆγον περιϲπᾶται· οὕτωϲ γὰρ ἔχει καὶ τὸ ϲφώ, ταϲϲόμενον καὶ ἐπ' εὐθείαϲ καὶ ἐπ' αἰτιατικῆϲ· καὶ παρ' αὐτῷ «ϲφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον» (Il. Λ 782), «Ζεὺϲ ϲφὼ ἐϲ Ἴδην» (Il. Ο 146). ΑΒ.

237. τέ' ἅρματα: τὸ πλῆρέϲ ἐϲτι τεά· διὸ βαρυτονητέον· ἐπιφέρει γοῦν «καὶ τεὼ ἵππω». Α.

252. οὐ δὲ ϲέ: ὁ Ἀϲκαλωνίτηϲ τὸν δέ ὀξύνει, ἵνα ἐγκλιτικῶϲ ἀναγνῷ. οὐκ ἀναγκαῖον δέ, ἀλλ' ὀρθοτονεῖν· καὶ γὰρ δύναται ϲυνδεδέϲθαι. Α.

256. ἔα: ϲυϲτέλλεται τὸ ᾱ καὶ βαρύνεται. τὸ μὲν οὖν ἐντελὲϲ τοῦ ἐνεϲτῶτόϲ ἐϲτιν ἐῶ ἐᾷϲ ἐᾷ, ϲὺν τῷ ῑ γραφόμενον ὡϲ τιμῶ τιμᾷϲ τιμᾷ. τοῦ δὲ παρατατικοῦ εἴων εἴαϲ εἴα οὐ προϲγραφομένου τοῦ ῑ «οὐ μ' εἴαϲ μακάρεϲϲι» (819). καὶ τὸ τρίτον ἐν Ἰωνικῇ παραγωγῇ «τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἴαϲκε μάχεϲθαι» (Il. Υ 408) καὶ «τόνδε δ' ἔαϲκεν» (Il. Ω 17) καὶ προϲτακτικὸν «ἀλλ' ἔα ὥϲ οἱ πρῶτα» (Il. Α 276). εἰ τοίνυν ἐϲτὶ τοιοῦτο «τρεῖν μ' οὐκ ἔᾳ», μόνον ϲυνεϲτάλη τὸ ἄλφα, καὶ ὁ παρατατικόϲ ἐϲτιν ἰϲοδυναμῶν ἐνεϲτῶτι. εἰ δὲ ὁ ἐνεϲτὼϲ αἰεί ἐϲτι περιϲπώμενοϲ καὶ ϲὺν τῷ ῑ γραφόμενοϲ, δῆλον ὅτι πολλὰ πάθη· ϲυϲτολὴ γὰρ τοῦ ᾱ, καὶ ἐκβολὴ τοῦ ῑ καὶ μεταβολὴ τοῦ τόνου, εἰ μὴ ἄλλωϲ ἐκδεξαί-

203 cf. Pneumatol. El. p. 724. 256 ex E. M., quo transiit nota, inseruit L. τοῦ δὲ παρατατικοῦ, idem suspicatur post βαρυτόνων deesse ἐνεϲτῶτοϲ.

μεθα, ὅτι ἔθος αὐτῷ ταῦτα τὰ τῆς δευτέρας συζυγίας κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον πολλάκις διαλύειν εἰς δύο ᾱα, ὧν τὸ μὲν πρότερον συνεσταλμένον ἐστί, τὸ δὲ δεύτερον ἐκτεταμένον καὶ σὺν τῷ ῑ γραφόμενον, ὁρᾷς «οὐχ ὁράᾳς οἷος κἀγώ» (Il. Φ 108) καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου «ἰσχανάᾳ δακέειν» (Il. Ρ 572) καὶ «ἐκπεράᾳ μέγα λαῖτμα» (Od. ι 323) «οὐκ ἐάᾳ Κρονίδης» (Il. Θ 414). τοῦτο τοίνυν τὸ ἐάᾳ δύναται κατὰ ἀποκοπὴν εἰρῆσθαι «τρεῖν μ' οὐκ ἔᾳ». ἔνθεν καὶ συνέσταλται τὸ ᾰ καὶ βεβάρυνται. οὐκ ἄηθες δὲ καὶ ἐνεστῶτας ἀποκόπτεσθαι καὶ ἄλλους χρόνους, ὡς ἔχει τὸ «οὖτα κατὰ λαπάρην» (Il. Ζ 64). εἰ δέ τις ἐπιζητήσειεν ὁμοιότητα ἀπὸ τῶν εἰς ῶ περισπωμένων ἢ βαρυτόνων ἐπὶ τρίτου ἀποκοπήν, καὶ μὴ εὑρὼν μηδὲ τοῦτο παραδέξαιτο, ἑαυτὸν λήσει· περὶ γὰρ πάθους διαλαμβάνομεν. ABLV.

266. υἱος: προπερισπαστέον· ἀπὸ γὰρ εὐθείας ἐστὶ μὴ εἰρημένης τῆς υἷις, ἧς γενικὴ ὤφειλεν εἶναι τρισύλλαβος ὡς μάντιος. αὕτη τοίνυν συναλοιφὴν παθοῦσα καὶ δισύλλαβος γενομένη βαρύνεται, ἧς ἀκόλουθος δοτικὴ «Νηληΐῳ υἷι ἐοικώς» (Il. Β 20), καὶ αἰτιατικὴ «ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σαώσομεν» (Il. Ο 427) καὶ πληθυντικὴ εὐθεῖα «υἷες ὁ μὲν Κτεάτου» (Il. Β 621) καὶ αἰτιατικὴ «υἷάς τ' ὀλλυμένους» (Il. Χ 62). ἀποδείξομεν δὲ καὶ τὸ «υἷάσι δὲ Πριάμοιο» (463) παρὰ τοῦτο κεκλίσθαι ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων, ὅταν καὶ περὶ τῆς καθολικῆς κινήσεως τοῦ ὀνόματος διαλαμβάνωμεν. A.

269. θήλεας ἵππους: τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα, ἵν' ἀπ' εὐθείας τῆς θῆλυς ᾖ κεκλιμένον· «θῆλυς ἐέρση» (Od. ε 467) «Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα» (Il. Τ 97) «θῆλυν ὑπόρρηνον» (Il. Κ 216). οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. A.

278. ἦ μάλα: περισπαστέον τὸν ἦ· ἔστι γὰρ μᾶλλον βεβαιωτικός. A.

283. τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε: ἐπί: οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν· πρὸς γὰρ τὸ ἄϋσε φέρεται. ἀλλ' οὐδ' εἰ πρὸς τὸ ἄρθρον δὲ συνετάττετο, ἀνεστρέφετο, δι' ὃν προείπομεν πολλάκις λόγον, ὡς ὅτι ἐὰν μεταξὺ πέσῃ μέρος λόγου, οὐ γίνεται ἀναστροφὴ τῆς προθέσεως, ἐὰν μὴ τελευταία στίχου τεθῇ, ὡς τὸ «ἔπτυσε πουλὺ κάτα». ALV.

289. ταλαύρινον: Ἀρίσταρχος ψιλοῖ τὸ ρ̄· οὐ γάρ φησι σύνθετον δεῖ νοεῖν τὸν σχηματισμόν, ἀλλὰ κατὰ ἁπλῆν ἔννοιαν, τὸν εὔτολμον καὶ ἰσχυρόν. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Τρύφων δὲ σύνθετον αὐτὸ ἐκδέχεται, παρὰ τὸ ταλαὸν καὶ τὴν ῥινόν, ὁμοίως τῷ ταναόποδα ταναύποδα. εἴτε δὲ λεκτὸν ἔχει τὸ ἐπὶ τέλους, εἴτε παρέλκει, ὀφείλει φυλάττεσθαι τὸ πνεῦμα· οὕτως γὰρ διελάβομεν καὶ περὶ τοῦ μελιηδέος οἴνου, ᾧ καὶ αὐτὸς συγκατατίθεται. ἡ μέντοι παράδοσις ἐπείσθη Ἀριστάρχῳ. AVL.

269 ἐέρση cod. correxit L. 283 in codd. exstat πολύ, item ap. Io. Al. 79; verum πουλύ, quod coniecerat Dindorfius, servatum esse ap. Moschop., qui περὶ σχεδ. p. 35, 36 Io. Alexandrinum a p. 26, 13 usque ad finem capitis 28, 19 descripserit, monuit L.

292. πρυμνήν: πρυμνήν ὡς πυκνήν. ἐπίθετον γάρ. ὅταν δὲ ἰδίως ἐπὶ τοῦ πλοίου, βαρύνομεν, ὡς λευκή καὶ λεύκη. ὀξύνεται δὲ ὁ πρυμνός, ἐπεὶ τὰ εἰς νος λήγοντα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου τριγενῆ ἁπλᾶ ὀξύνεται, συχνός πυκνός· οὕτως πρυμνός. A.

297. Ἡλιόδωρος στίζει εἰς τὸ ἀπόρουσεν, εἶτα ἄρχεται ἀπὸ τοῦ σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ. ἃ γὰρ εἶχε, φησί, πρότερον, ταῦτα τῷ Πανδάρῳ παρέδωκε. αἴρει γοῦν (οὖν), φησί, τὴν ἀσπίδα ἀπὸ τοῦ νεκροῦ καὶ καθοπλίζεται, καὶ τὸ βληθὲν ὑπὸ τοῦ Διομήδους δόρυ. (Voluit igitur: Αἰνείας δ' ἀπόρουσε. σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ, δείσας — Ἀχαιοί, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε.) τοῦτο δὲ οὐκ ἔστιν ἀληθὲς ὡς ὅτι ἀπὸ τοῦ Πανδάρου ὁ Αἰνείας αἴρει τὰ ὅπλα· οὐ γὰρ ἐδήλωσεν ὁ ποιητής. ἀπίθανόν τε αὐτὸν ἑαυτὸν τὸν Αἰνείαν γυμνὸν παραδεδωκέναι τοῖς πολεμίοις. ὑπόψυχρόν τε τὸ ἐκδέχεσθαι τὸν Διομήδη ἕως οὗ καθοπλίσηται ὁ Αἰνείας, καὶ μὴ εὐθέως αὐτὸν ἀνελεῖν. διὸ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης συνάπτει, ὥστε ἐπὶ τοῦ Αἰνείου κεῖσθαι τὸ σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ· καὶ δῆλον ὅτι ὁ Πάνδαρος ὑπ' ἄλλου κατὰ τὸ σιωπώμενον καθώπλιστο, ὁ δὲ Αἰνείας εἰς τὸ μετάφρενον μετενηνόχει τὴν ἀσπίδα, εἶχε δὲ τὸ δόρυ παρακείμενον, ἣ ἔκειτο ἐν τῷ δίφρῳ, ὥσπερ καὶ Νέστωρ ἡνιοχῶν Διομήδει, ὡς σαφὲς ἐκ τοῦ Ἕκτορος προσώπου «αἴ κε λάβωμεν ἀσπίδα Νεστορέην» (Il. Θ 191). οὕτως δὲ καὶ Αὐτομέδων ἡνιοχεῖ τῷ Πατρόκλῳ· παραδοὺς οὖν τὰς ἡνίας Ἀλκιμέδοντι πολεμεῖ τοῖς ἰδίοις ὅπλοις. ἦν οὖν τόπος τῶν ὅπλων τοῦ ἡνιόχου ἐν τῷ ἅρματι, ἵνα εἰ χρεία γένοιτο μαχέσωνται. ταῦτα Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ προσῳδίᾳ. AL (paulo brevius et sine testimonio auctoris) V.

299. τὸ ἀλκί μεταπλασμὸν ἔπαθεν ἀπὸ τῆς ἀλκῇ δοτικῆς. ὁ Ἀσκαλωνίτης δὲ οἴεται ἀπὸ τῆς ἄλξ εὐθείας κλιθῆναι τὸ ἀλκί. Τρύφων δὲ ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τῆς ἀρχαίας ἀναγνώσεώς φησιν ὅτι Ἀρίσταρχος λέγει ὅτι ἔθος τοῖς Αἰολεῦσίν ἐστι λέγειν τὴν ἰωκήν ἰῶκα καὶ τὴν κρόκην κρόκα καὶ τὴν ἀλκήν ἄλκα ὡς σάρκα. εἰ δὲ σάρκα ὡς ἄλκα, καὶ ἀλκί ὡς σαρκί. AL.

302. σμερδαλέα ἰάχων: βαρύνειν δεῖ τὴν ἰάχων· ἐνεστῶτος γάρ ἐστι καὶ παρατατικοῦ. οὐ μέντοι περισπασθήσεται, ὡς οἴεται Τυραννίων. διδάσκει τὰ κινήματα· «ἡμεῖς δὲ ἰάχοντες» (Od. δ 454)· εἰ γὰρ περιεσπᾶτο, ὡς νοοῦντες ἐγίνετο. «ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθε» (Il. N 834). «τρὶς δ' ἄϊεν ἰάχοντος» (Il. Λ 463)· οὕτως οὖν καὶ τὸ «φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα» (Il. Φ 341) ὀφείλομεν προπαροξύνειν. A.

308. ὦσε δ' ἀπό: οὐχ ὡς οἴεται ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναστραφήσεται ἡ πρόθεσις, ἐπεὶ τὸ ἑξῆς ἐστιν ἀπῶσε· μεταξὺ γὰρ πέπτωκεν ὁ δέ. A.

322. ἀπό: οὐκ ἀναστρεπτέον· δύναται γὰρ καὶ τῇ γενικῇ συντάττεσθαι καὶ σημαίνειν τὸ ἄποθεν, ἵνα ὅμοιον ᾖ τῷ «οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος» (Il. I 353), ἢ καὶ παρέλκεται. A.

322 τῇ ante γενικῇ apposuit L.

325. περί: οὐκ ἀναστρεπτέον· κεῖται γὰρ ἀντὶ τῆς ὑπέρ. δεδήλωται δὲ ἡμῖν ἐν τῇ Α ἐντελῶς, ὁπότε διελαμβάνομεν περὶ τοῦ «ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων» (Il. Α 287). Α.

332. πόλεμον κατακοιρανέουσιν: ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναστρέφει. ἵνα γένηται κατὰ πόλεμον. δύναται δὲ ἔμφασις γενέσθαι, εἰ συνάπτοιτο τῷ κοιρανέουσιν [ὡς ἀνακοιρανέοντα. v. Є 824], καί ἐστιν ὅμοιον τῷ «Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν» (Od. α 247). Α.

343. ἰάχουσα: Τυραννίων προπερισπᾷ τὸ ἰάχουσα, κακῶς. LV.

638. ἀλλ' οἷόν τινα: Νικίας ψιλοῖ, ἐκδεχόμενος τὸ μόνον· ἄλλοι δὲ δασύνουσι θαυμαστικῶς ἐκδεχόμενοι, ὡς καὶ Ἡρακλέων. ἵνα ὅμοιον ᾖ τῷ «ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην» (Od. λ 519). κέχρηται μὲν οὖν αὐτῷ καὶ ὁμοιωματικῶς «οἷόν τε κρομύοιο λοπόν» (Od. τ 233). καὶ ἀντὶ τοῦ ὡς «οἷον ἀναΐξας» (Od. α 410). Τυραννίων δὲ ἀλλοῖον ἀναγινώσκει ὡς ἑτεροῖον, ὁμοίως τῷ «ἀλλοῖός μοι ξεῖνε» (Od. π 181). ἡμῖν δὲ δοκεῖ θαυμαστικώτερον ἀναγινώσκειν, ὥσπερ καὶ τοῖς περὶ Ἡρακλέωνα, ἵνα ὅμοιον ᾖ τῷ «ὀσσάτιόν τε καὶ οἷον» (758) καὶ «ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξεν» (Od. δ 242) «οἷον τὸν Τηλεφίδην» (Od. λ 519). οὕτως ἀρέσκει καὶ Φιλοξένῳ. Α.

656. τὸ ἁμαρτῇ δασέως. περισπᾷ δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης καὶ οἱ πλείους. ὀξύνει δὲ ὁ Ἀρίσταρχος βουλόμενος αὐτὸ τοῦ ἁμαρτήδην ἀποκεκόφθαι· διὸ καὶ κατ' αὐτὸν χωρὶς τοῦ ῑ γεγράψεται. ἐπικρατεῖ μέντοι τὸ περισπώμενον, γενόμενον παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἀρτῶ. Α.

672. 673. ἤ: ὁ μὲν πρότερος κεῖται ἀντὶ τοῦ πότερον. διὸ ἐγκλιτέον· τὸν δὲ δεύτερον περισπαστέον. Α.

683. Χρομίον παροξυτόνως. Ἄλιον προπαροξυτόνως· εἴπομεν (ὁ Δίων — immo Ἡρωδιανὸς — φησί V) τὰ τοιαῦτα τριβράχεα ἐπὶ κυρίων παροξύνεσθαι καὶ ἐσημειούμεθα τὸ Ἄλιος, Ξένιος, Κρόνιος (Β 495). ἐπεκράτησε δὲ καὶ κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν ἀνάγνωσιν τὸ Ἄλιος προπαροξυνόμενον. ΑΒV.

736. ἥ: δασυντέον τὸ η· ἄρθρον γάρ ἐστιν ἀντωνυμικόν. τινὲς δὲ ψιλοῦσι σύνδεσμον ἐκδεχόμενοι τὸν ἠδέ. κακῶς. Α.

739. ἣν πέρι μὲν πάντη φόβος ἐστεφάνωται: ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, ἵνα πρὸς τὸ ἥν συντάττηται. Α.

759. ἕκηλοι: δασυντέον· παρὰ γὰρ τὸ ἑκών ἐγένετο. ὅπερ ἐστὶ σημαντικὸν τοῦ ὑποχωρῶν καὶ ἡσυχάζων· [ὁ δὲ ὑποχωρῶν καὶ ἡσυχάζει.] ἄλλως τε τὸ ε πρὸ τοῦ κ δασύνεται μὴ ὂν ἐκ κλίσεως ἢ προθέσεως ἢ μεμελετηκὸς ἀφαιρεῖσθαι (ut ἐκεῖνος) οἷον ἑκάς Ἑκάτη. οὕτως ἄρα καὶ ἕκηλος. μάχεται τὸ ἐκεχειρία, ὅπερ οὐκ ἔχει γνήσιον τὸ κ, ἀπὸ τοῦ ἔχειν γενόμενον. ΑΒ.

784. στᾶς': περισπαστέον· ἔστι γὰρ τὸ πλῆρες στᾶσα. Α.

656 in B legimus οἱ δὲ περὶ Ἡρωδιανὸν περισπῶσι καὶ προσγράφουσι τὸ ι.
759 ἑκών pro εἴκων scr. L.

787. ἐλέγχεα: ὡς τείχεα· οὐ γὰρ νῦν ἐπιθετικόν. Α.

798. ἴςχων: ὡς λέγων ἔχων· οὐδὲ γὰρ δύναται ὀξύνεςθαι ὡς δευτέρου ἀορίςτου· ἄνευ γὰρ τοῦ ι ἐλέγετο ἂν cχών. Α.

800. ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς. τὸν ἦ περιςπαςτέον· βούλονται γὰρ αὐτὸν ἰςοδυναμεῖν τῷ δή καὶ βεβαιωτικὸν εἶναι· τοιοῦτος γὰρ ὁ κατ' ἀρχὴν ἦ. τὴν δὲ ἀντωνυμίαν ὀρθοτονοῦςιν, ἐπεὶ εἰς ςύνθετον μεταλαμβάνεται. Α.

812. ἤ νύ cε: ὁ ἤ ὀξύνεται· διαζευκτικὸς γάρ. φυλάςςεται δὲ ἡ ὀξεῖα διὰ τὸ ἐπιφερόμενον νύ ἐγκλιτικόν, ὃ καὶ αὐτὸ ἔςχεν ὀξεῖαν διὰ τὴν cέ ἐγκλιτικὴν οὖςαν. Α.

824. μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα: ἀνά: οἱ μὲν ἀνέςτρεψαν, ἵνα γένηται ἀνὰ τὴν μάχην. Ἀρίςταρχος δὲ παρῃτήςατο τὴν ἀνά ἀναςτρέψαι, ὁπότε μὴ ςημαντικὴ εἴη τοῦ ἀνάςτηθι, ἵνα μὴ ςυνεμπέςῃ τῷ «Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε» (Il. Π 233). ἔςτι δὲ καὶ νῦν ἐκεῖνον προςθεῖναι τὸν λόγον, ὡς ὅτι ὅταν πρόθεςις ἀντὶ ἑτέρας προθέςεως παραλαμβάνηται οὐκ ἀναςτρέφεται. «ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι (Il. Α 287) «θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούναςι» (Il. Ζ 92). οὕτως οὖν κἀνθάδε ἡ ἀνά ἀντὶ τῆς κατά. Α.

856. ἔγχεϊ: εἴρηται περὶ τῶν τοιούτων δοτικῶν πότε κατὰ διάςταςιν, ὡς νῦν, καὶ πότε κατὰ ςυναλοιφήν, καὶ ὅτι τὸ μέτρον πολλάκις αἴτιον· καὶ τὰ ἀντικείμενα, καίτοιγε μέτρου μὴ ἐμποδίζοντος, ὡς τὸ «πλήθει πρόςθε βαλόντε» (Il. Ψ 639). Α.

862. βαρυτονητέον τὴν ὑπό· παρέλκεται γάρ. Α.

885. 887. ἤ — ἤ: διαζευκτικοὶ ἀμφότεροι· διὸ ὀξύνονται διὰ τὰ ἐπιφερόμενα ἐγκλιτικά, χωρὶς εἰ μὴ ὁ δεύτερος βεβαιωτικός· καὶ γὰρ τοῦτο μᾶλλον αἰτεῖ ἡ διάνοια. Α.

887. ζώς: τὸ ζώς ὁ Ἀςκαλωνίτης ἀξιοῖ περιςπᾶν, οὐχ ὑγιῶς· μόνον γὰρ τὸ cῶς ἐςτι περιςπώμενον μονοςύλλαβον εἰς ως λῆγον ἀρςενικόν (sc. exclusis propriis), γεγονὸς ἢ ἐκ τοῦ cόος, ὡς οἴεται Φιλόξενος, ἢ ἐκ τοῦ cάος, ὅπερ κρεῖττον. εἰ δὲ ὁ Ἀςκαλωνίτης περιςπώμενον ἀξιοῖ αὐτὸ ἐκ τοῦ ζωός, ἴςτω ὅτι τὸ μὲν προκείμενον βαρύτονον ἦν, ἔνθεν περιεςπᾶτο τὸ cῶς· τὸ δὲ ζώς ἐξ ὀξυνομένου, ὥς φηςι. τοῦ ζωός γενόμενον δεῖ ὀξύνειν, ἐγκλίνειν δὲ ἐν ταύτῃ τῇ ἀναγνώςει. ἡ μέντοι κλίςις αὐτοῦ ἰςοςύλλαβος εὑρέθη. Α.

τὸ ἔα Ἰωνικόν ἐςτιν ἐκ τοῦ ἦν γεγονός· διὸ ςυςταλτέον τὸ α ὁμοίως τῷ «τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ» (Od. Ξ 222), ὃ καὶ διὰ τοῦ η λέγεται «τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάρροθος ἦα (Ε 808), οὐκ ἀποφώλιος ἦα οὐδὲ

798 in altero Scholio cod. A haec exstant: Ζητεῖτοι πότερον ἴςχων ὡς τρέχων ἢ ὡς νοῶν· εὑρέθη γὰρ ἴςχηκο (?) ὁ ποροκείμενος· ἀλλὰ τοῦτο οὐδὲν ςυμβάλλετοι πρὸς τὴν Ὁμηρικὴν ἀνάγνωςιν· πορ' οὕτῳ γὰρ πάντο τὰ κινήμοτο ὡς ἀπὸ βαρυτόνου «ἴςχεςθ' Ἀργεῖοι» (Il. Γ 82), ἴςχον (?) γὰρ πυργηδόν (Il. Ο 618), ἥ τε πληθυντικὴ μετοχὴ «χεῖράς τ' ἀνίςχοντες» (Il. Θ 347). 887 περιςπώμενον ante ἀξιοῖ inseruit L. et pro ἄμεινον δὲ scripsit γενόμενον δεῖ. Idem conferri iubet Choer. 243, 13 et 263, 15 Gaisf. l. 36 pro λέγετοι τοῖς ἦα φιλοπτό-

φυγοπτόλεμος» (Ξ 212). τὸ δὲ μέτρον οὐ κωλύεται· ἀπήρτισε γὰρ εἰς μέρος λόγου καὶ ἐπέχει τόπον μακρᾶς ὁμοίως τῷ «ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην» (Il. A 45). A.

τυπῆσιν: ὡς πληγῆσιν. δοκεῖ δὲ ὡς πρὸς τὴν ἀναλογίαν σημειοῦσθαι· τὰ γὰρ εἰς πη καθαρὰ μονογενῆ δισύλλαβα φιλεῖ βαρύνεσθαι· εἰ δὲ ὀξύνεται ἔχει πρὸ τέλους ἢ ῑ ἢ ο. πῶς οὖν τὸ τυπή μόνον ὀξυνόμενον τῷ υ παρελήχθη; A.

ΕΙΣ ΤΗΝ Z.

24. σκότιον: ὡς λόγιον· τὸ γὰρ κύριον πρὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν. A.

56. ἤ: περισπαστέον τὸν ἤ· διαπορητικὸς γάρ ἐστι. BL.

90. τὴν ὅς ὀξυτονητέον διὰ τὴν οἱ ἀντωνυμίαν, ἥτις νῦν ἐγκλιτική ἐστιν. ABL.

92. ἐπί: οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν. A.

135. βουπλῆγι: προπερισπωμένως· ἡ γὰρ εὐθεῖα ὀξύνεται, βουπλήξ· τὰ γὰρ παρὰ παρακείμενον συντιθέμενα ἐπιθετικὰ φιλεῖ ὀξύνεσθαι. ὁπότε καὶ μίαν συλλαβὴν ἀποφέρεται τοῦ ῥήματος, ἀδμής ἡμιθνής κυαμοτρώξ. οὕτως καὶ μεθυπλήξ. ὕσπληξ δὲ καὶ ἀντίπηξ. A.

146. τοίη δέ: δύο μέρη λόγου τὸ τοίη δέ, τοίη καὶ δέ· διὸ οὐ περισπαστέον τὸ τοιηδε. A.

149. ἠμὲν — ἠδ': ἀντὶ τοῦ καί. δύναται δὲ καὶ ἄρθρα εἶναι· βέλτιον δὲ τὸ σύνδεσμον παραλαβεῖν. A.

150. Ἀρίσταρχος περισπᾷ εἰδῆς καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ προσῳδία· ἦν γὰρ καὶ λόγον ἔχουσα. A.

152. ἔστι πόλις Ἐφύρη: τὸ ἔστι ἐπὶ τῆς πρώτης συλλαβῆς ἔχει τὴν ὀξεῖαν, ὅταν ἄρχηται «ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλιος» (Il. B 811), καὶ ὅταν ὑποτάσσηται τῇ οὐ ἀποφάσει «ὡς οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος (Od. ψ 62)· εἰ μέντοι γε μὴ εἴη τὸ τοιοῦτο, οὐκέτι ἐπὶ τῆς πρώτης συλλαβῆς ἔχει τὴν ὀξεῖαν, οἷον «ὃ δὴ τετελεσμένον ἐστίν». A.

160. προπερισπαστέον τὸ δῖα, καὶ τὸ Ἄντεια προενεκτέον ὡς Κράτεια. ἔνιοι δὲ ὑπονοήσαντες ἀτόπως ἔχειν τὸ δῖα Διάντειαν ὑφ' ἓν ἀνεγίγνωσκον, κακῶς. τὸ δῖα κατὰ κόσμον ποιητικὸν προσέρριπται, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ «δῖα Κλυταιμνήστρη» (Od. γ 266). A.

201. τὸ Ἀλήϊον οἱ μὲν ἐψίλωσαν ἀπὸ τῆς ἄλης τοῦ Βελλεροφόντου, οἱ δὲ ἐδάσυναν ἀπὸ τοῦ τοὺς ἅλας ἐκεῖ πήγνυσθαι· βέλτιον δὲ τὸ πρότερον. A.

λεμος Lehrsius scribendum proposuit λέγεται «τοίη — φυγοπτόλεμος». — ἀπήρτισε pro ἀπήρτησε ex Bekkeri coniectura recepit L. qui confert O 463.

l. 4 καθαρὰ addendum suspicatus est L.

Z 92 διὸ seclusit initio L. Idem 135 addit ἐπιθετικὰ et in fine verba δὲ καὶ ἀντίπηξ. 160 Διάντειαν ὑφ' ἓν ἀνεγίγνωσκον, κακῶς. τὸ δῖα inseruit Lehrs consulto Scholio BL τινὲς δὲ Διάντεια ὁμοῦ ἀναγινώσκουσι, κακῶς, ἀγνοοῦντες, ὅτι τὸ δῖα πολλαχῶς παρ' Ὁμήρῳ νοεῖται.

202. πάτον: ωc λόγον· τὰ γὰρ εἰc τοc λήγοντα διcύλλαβα, βραχείᾳ παραληγόμενα, μονογενῆ βαρύνεται, κρότοc, κότοc, μίτοc, νότοc, πότοc. οὕτωc ἄρα καὶ πάτοc. δοκεῖ ἀντικεῖcθαι τὸ cτρατόc· τὸ γὰρ βροτόc κατὰ δύο τρόπουc ἀποφεύγει ὅτι καὶ κοινὸν καὶ ἔχει ἀντέμφαcιν. Λ.

205. ἕκτα· ἀποκοπὴ τοῦ «ἕκταν' ἐπὶ προμάχων» (Il. C 456). Λ.

229. δύνηαι: ὡc λέγηαι καὶ φέρηαι· «cὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι» (Il. Γ 417). Τυραννίων δὲ προπεριcπᾷ· καὶ δῆλον ὅτι καὶ τὸ πρῶτον αὐτοῦ πρόcωπον δώcει δυνῶμαι ὡc νικῶμαι· ἀλλ' εἰ ἅπαξ ἐcτὶ τὸ ὁριcτικὸν κατὰ χρῆcιν, δύναμαι δύναcαι, καὶ ὁμολογεῖται ἀπὸ τῶν εἰc μι, ὁμοτονήcει τούτοιc καὶ τὰ ὑποτακτικά· οὕτωc καὶ Ἀρίcταρχοc καὶ οἱ ἄλλοι. Λ.

239. ἔταc: ὁ Ἀcκαλωνίτηc ψιλοῖ ἐφ' οὗ ἂν τάccηται, φηcί, cημαινομένου· πολλὰ γὰρ ἡ λέξιc cημαίνει. εἰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἑταίρων, φηcί, πάλιν ψιλωτέον, ἐπεὶ cυγκοπὴ ἐγένετο ὡc ἀπὸ τοῦ ἥλατο ἆλτο. πιθανώτερον δέ ἐcτι, φηcίν, ἐνθάδε ἀκούειν ἐπὶ τῶν cυγγενῶν. Ἀλεξίων δὲ δαcύνει. ὁ δὲ Ἀρίcταρχοc οὐδὲν ἄντικρυc περὶ τοῦ πνεύματοc ἀπεφήνατο. ἡμῖν δὲ δοκεῖ ἀφορμῇ ἐκείνῃ χρήcαcθαι. εἰ ἄδηλόν ἐcτι τὸ πνεῦμα, τὰ δὲ τοιαῦτα πολλάκιc ἐκ cυναλοιφῶν κρίνεται, εὑρέθη δὲ διὰ ψιλοῦ ἡ cυναλοιφή, οὐδέποτε δὲ διὰ δαcέοc, δῆλον ὅτι διὰ τοῦτο cυγκαταθετέον τῷ Ἀcκαλωνίτῃ ψιλοῦντι. παρὰ γοῦν Αἰcχύλῳ οὕτωc εὕρομεν «οὔτε δῆμοc οὔτ' ἔτηc ἀνήρ» (fr. 262) καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ «πόλει μὲν ἄρχων φωτὶ δ' οὐκ ἔτῃ πρέπων». Λ.

244. ἔνεcαν: ὡc ἔλεξαν. οὕτωc καὶ Ἀρίcταρχοc· ἀληθὲc γάρ ἐcτιν ὡc πᾶc παρῳχημένοc διcύλλαβοc παθὼν κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ βραχεῖαν ἀναδεξάμενοc ἀναδίδωcι τὸν τόνον, κατεῖχε κάτεχε. οὕτωc οὖν ἀνέγνωμεν «ἥμενον εἰcεῖδε» (Il. Ξ 158) προπεριcπωμένωc, τὸ δὲ ἕτερον «τὰ φρονέων μνηcτῆρcι μεθήμενοc, εἴcιδ' Ἀθήνην» (Od. α 118) προπαροξυτόνωc. Λ.

248. τέγεοι: ὡc τέλεοι· τέγοc γὰρ ὡc τέλοc καὶ τέγειοc ὡc τέλειοc. Λ.

260. δέ κ' αὐτόc: τοῦτο διχῶc ἀναγινώcκεται. ὅcοι γὰρ ἡγοῦνται ἐγκεῖcθαι τὸν κέ ἐγκλιτικόν, ῥωννύουcι τοῦ δέ τὴν ὀξεῖαν, ὡc καὶ ὁ Ἀcκαλωνίτηc. οὕτω γὰρ καὶ τὸ ἐν τῇ Ὀδυccείᾳ (γ 255) ἀναγινώcκει «ἤτοι μὲν τόδε κ' αὐτὸc ὀΐεαι». ὅcοι δὲ τὸν καὶ κατὰ κρᾶcιν καὶ ἔκθλιψιν, καὶ αὐτόc — καὐτόc, ἐγκλίνουcι τὸν δέ. Λ.

268. εὐχετάαcθαι: Ἀρίcταρχοc τὸ δεύτερον $\overline{α}$ cυcτέλλει, καὶ ὁ Ἀcκαλωνίτηc, ἄλλοι δὲ ἐκτείνουcιν, οὐχ ὑγιῶc. ὅcα γὰρ εἰc $\overline{θαι}$ λήγει ἀπαρέμφατα μὴ κατ' Αἰολίδα διάλεκτον, τρίτην ἀπὸ τέλουc ἔχοντα τὴν ὀξεῖαν, φιλεῖ πρὸ τέλουc βραχύνεcθαι, λέγεcθαι, τίθεcθαι, ἵcταcθαι,

202 transiit in E. M. 656, 15. 205 L. cft. B 662. 239 pro οὐκέτι Lehrsius scripsit οὐκ ἔτῃ, quod habet etiam Eust. 642 fin. 248 L. cft. Φ 476. 260 pro μέντοι restituit in versu Homerico μὲν Lehrs.

κίχραcθαι, πίμπραcθαι. ὅcα δὲ πρὸ τέλουc ἔχει φύcει μακρὰν προπεριcπᾶcθαι θέλει, νικᾶcθαι, φιλεῖcθαι· τὰ γὰρ τοιαῦτα, δίζηcθαι, φίληcθαι, ὑποφαίνει Αἰολικὸν χαρακτῆρα. ὅθεν οἱ ἀξιοῦντεc ἐκτείνειν τὸ δεύτερον ᾱ ἐν τῷ εὐχετάαcθαι, πάντωc καὶ προπεριcπῶcιν· εἰ δὲ δεδώκαcι τρίτην ἀπὸ τέλουc τὴν ὀξεῖαν, δώcουcι καὶ τὴν παραλήγουcαν βραχυνομένην. οὕτωc οὖν πάντα τὰ τοιαῦτα ἀναγνωcτέον· «ἀλλ' ἤτοι cε γυναῖκαc ἐγὼ δεδάαcθαι ἄνωγα» (Od. π 316)· «ἐν μέγαροιc ἀέκητι cέθεν κακὰ μηχανάαcθαι» (Od. γ 213)· «ἄλλοτε μέν cε καὶ αἰτιάαcθαι ἄνωγα» (Il. Κ 120)· «καὶ ἑδράαcθαι ἄνωγον» (Od. γ 35)· «μήτε μνάαcθαι ἄκοιτιν» (Od. α 39). A.

289. ἔ c ά ν ο ἱ: ἐγκεκλιμένωc ἀναγνωcτέον οὕτωc δύο τόνοιc, καίτοι πυρριχιακῆc οὔcηc τῆc λέξεωc, ἵνα μὴ ἄρθρον νοηθῇ τὸ οῑ ἀλλ' ἀντωνυμία. A.

319. οἱ μὲν διαιροῦcιν, ἔ χ ε ν, εἶτα δ ε κ ά π η χ υ· οἱ δὲ ἐ ν δ ε κ ά π η χ υ. ὁ μὲν οὖν Ἀcκαλωνίτηc οὐδεμίαν προκρίνει· οἱ δὲ περὶ Ἡρακλέωνα καὶ Ἀλεξίωνα πιθανωτέραν ἡγοῦνται τὴν τοῦ ἕνδεκα ἀριθμοῦ διαcτολήν, ἐπειδήπερ τὰ ναύμαχα, τὰ ἐκ δύο cυμβληθέντα καὶ κολληθέντα, λέγεται δυωκαιεικοcίπηχυ. A.

336. ἤ μ η ν: προcπνευcτέον τὸ η̄· ἐνδιατρίβειν γὰρ cημαίνει καὶ τὸ καθῆcθαι. ὅcοι δὲ ἠθέληcαν cημαντικὸν εἶναι τοῦ ὑπάρχειν, ἐψίλωcαν· ὃ cπανίωc εὑρίcκεται κατὰ τὴν χρῆcιν τῶν Ἑλλήνων, οὗ τὰ ὑποδείγματα δίδομεν ἐν τῷ περὶ τῶν εἰc μι. ὁ μέντοι ποιητὴc οὐκ ἐχρήcατο. A.

348. ἀ π ό ε ρ c ε: ψιλωτέον· τὰ γὰρ φωνήεντα καταλήγοντα εἰc τὸ ρ̄ ἐπιφερομένου τοῦ c̄ ψιλοῦcθαι φιλεῖ. ἄρcαντεc — οὕτωc γὰρ ἐλέγομεν περὶ τούτου καὶ ἐν τῇ Α ῥαψῳδίᾳ (136) —, Ἀρcινόη, «ἐν δὲ cταθμοὺc ἄρcε» (Od. φ 45), ὄρcαc, «ὄρcεο κυλλοπόδιον» (Il. Φ 331). ταύτῃ ἀναλογώτερον τὸ ἔερcα τριcυλλάβωc. AB.

355. τὸ δ ᾶ ε ρ ὡc ἀνέρ· τοιαῦται γὰρ αἱ εἰc ερ κλητικαί. τὴν δὲ cέ ἀντωνυμίαν ὀξυτονοῦcι, τουτέcτιν ὀρθοτονοῦcιν, ἐπεὶ πρόc τί ἐcτιν. ἔcτι μὲν οὖν ἀληθέc, ὅτι ἀντιδιαcταλτική ἐcτι νῦν ἡ ἀντωνυμία· ἡ μέντοι κοινὴ ἀνάγνωcιc ἀνέγνω ἐγκλιτικῶc ἀεὶ τὴν τοιαύτην cύνταξιν. ὃ δὲ λέγω, τοιοῦτόν ἐcτιν. τὸ ἐπεί cε εὑρέθη cυνεχῶc οὕτωc ἀνεγνωcμένον, ἐγκλιτικῶc ἀεί, μὴ ἐπιφερομένου cυνδέcμου «ἐπεί c' εἴαcεν Ἀχιλλεύc» (Il. Ω 684), «ἐπεί cε πρῶτα κιχάνω» (Od. ν 228), «ἐπεί cε φυγὼν ἱκέτευcα» (Od. ο 277), «ἐπεί cε λέοντα» (Il. Φ 483). οὕτωc δὲ καὶ «ἐπεί cε μάλιcτα πόνοc φρέναc». καί μοι δοκοῦcι τῷ πρώτῳ προcώπῳ ἀκολουθεῖν οἱ οὕτωc ἀνεγνωκότεc, πιθανῶc πάνυ. διὰ γὰρ τῆc φωνῆc τὸ πρῶτον πρόcωπον ἐπιδείκνυται, τό τε ὀρθοτονούμενον καὶ τὸ ἐγκλιτικόν, εἴ γε ἡ ἐμέ αἰτιατική, ὅτε φυλάccει τὸ ε̄, ὀρθοτονεῖται, εἰ δὲ ἀποβάλοι, ἐγκλιτική ἐcτιν. εὑρέθη τοίνυν μετὰ τοῦ ἐπεί

268 in Od. γ 213 pro μεγάροιcι δ' ἔκητι posui μεγάροιc ἀέκητι. 289 initio ἡ διπλῆ ὅτι quae seclusit L. omisi.

συνδέσμου παρὰ τῷ ποιητῇ κατὰ ταύτην τὴν σύνταξιν ἀποβάλλουσα τὸ ε· «Ἕκτορ ἐπεί με κατ' αἶσαν» (Il. Γ 59). «ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες» (Il. Α 299). τούτῳ τοίνυν τῷ λόγῳ πιθανὸν ἂν εἴη κατακολουθήσαντας ἡμᾶς ἀναγινώσκειν ἐγκλιτικῶς «ἐπεί σε μάλιστα». AB.

357. οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον: ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναστρέφει, ἵν' ᾖ ἐφ' οἷς. δύναται δὲ τὸ ἑξῆς εἶναι ἐπέθηκεν· οὕτως γὰρ βούλονται καὶ οἱ περὶ Ἡρακλέωνα· ἡ περισσὴν λαμβάνειν τὴν ἐπί, ἥτις πάλιν οὐκ ἀναστραφήσεται, δι' ὃν εἴπομεν λόγον· τοῦτο γὰρ βούλεται καὶ ὁ Ἀλεξίων. οὐδὲν μέντοι κεκώλυκε καὶ τὸ τοῦ Ἀσκαλωνίτου, ἐπεὶ οὐχ ὁρῶ τινα λόγον ἀναγκαστικόν. A.

362. Τρώεσσ': τὸ τέλειον Τρώεσσι· διὸ προπαροξύνεται. A.

ποθήν: ὡς κριτήν. A.

367. ἔτι σφιν: οὕτως ἔτι σφὶν. εἰς τόνος, καίτοι ἐχρῆν δύο διὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι ἀντωνυμίαν ἀπὸ τοῦ σφ ἀρχομένην, ὁμοίως τῷ «ὅθι σφισι πέφραδ' Ἀχιλλεύς» (Il. Ψ 138), «ἦρχε δ' ἄρά σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων» (Il. Ξ 134). σεσημείωται οὖν αὕτη ἡ ἀνάγνωσις μόνη, ὡς ἐν ἄλλοις ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει. A.

414. ἀμόν: Δημήτριός φησιν ἀντὶ τοῦ ἐμόν. διὸ καὶ ἄντικρυς ψιλοῖ. πιθανώτερον δέ ἐστι Δωρικώτερον εἶναι, ἀντὶ τοῦ ἡμέτερον ἁμόν. οὕτως Ἀπολλώνιος. (V. pron. 142. 144.) A.

422. ἰῷ: ὡς σοφῷ Ἀρίσταρχος· καὶ ἐπεκράτησεν αὐτοῦ ἡ ἀνάγνωσις. ἐκεῖνο μέντοι ἀναγκαῖον προσθεῖναι, ὅτι τὸ ἴα βαρυτόνως ἀνέγνω ὁ ἀνὴρ καὶ τὸ μία· «οὐδ' ἴα γῆρυς» (Il. Δ 437) καὶ «μία δ' οἴη» (Il. Σ 565)· τὰς μέντοι δοτικὰς περιέσπασεν «ἰῇ ἄρα γινόμεθ' αἴσῃ» (Il. Χ 477) καὶ «ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοιτο» (Il. Σ 251). καί φασί γε τὸ τοιοῦτο Ἰώνων εἶναι· τινὲς δὲ ἐτόλμησαν λέγειν αὐτὸ Ἀττικόν, λέγω δὲ τὸ ἐπὶ τῶν τοιούτων θηλυκῶν καταβιβασμὸν γίνεσθαι τόνου. οὕτως οὖν καὶ «μέσην ἐς ἄγυιαν» (Il. Υ 254) ἀνέγνω· «ἐϋκτιμένας» δὲ «κατ' ἀγυιάς» (391). μήποτ' οὖν, ἐπεὶ καὶ τὸ ἰῇ ἐπὶ τῆς δοτικῆς περιέσπασε, συνεξομοιῶν τῷ τοῦ θηλυκοῦ τόνῳ κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν καὶ τὸ οὐδέτερον οὕτως ἀνέγνω ὁμοτόνως. A.

439. ἢ — ἤ: διὰ τὸ πού καὶ νύ τὸν ἢ ὀξυτονητέον. ὃς δύναται εἶναι διαζευκτικὸς ἢ καὶ παραδιαζευκτικός. A.

465. πρίν γ' ἔτι: Διονύσιος ὁ Σιδώνιος τόν γέ ἐκ πλήρους ποιεῖ· οὕτως καὶ Ἀλεξίων καὶ οἱ περὶ Ἡρακλέωνα· οὐ γὰρ πιθανὸν ἐγκεῖσθαι τὸ ἔτι· οὐ γὰρ δή γε καὶ πρότερον συνέβη ταῦτα τῇ Ἀνδρομάχῃ. ἔστιν οὖν τὸ τί καθ' ὕπαρξίν τινα λεγόμενον, ἢ καὶ παρελκόμενον, ὁμοίως τῷ «ἤ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος» (Il. Χ 11) καὶ «μήτι φόβον δ'

357 τὸ τοῦ Ἀσκαλωνίτου Lehrs scr. pro ὁ τοῦ. 414 pro ἀμόν scr. L. ἁμόν et confert Ν 96. 422 hoc scholion valde decurtatum esse observavit L., nam etiam de aliis vocabulis accentum mutantibus hic tractatum esse patere ex Schol. Β 592 (de αἰπύ) et ex Schol. Θ 108 (de τοῦδε τῷδε). cf. Eust. ad h. l.

ἀγόρευε» (Il. Ε 252) καὶ «μή τί μευ ἠΰτε παιδός» (Il. Η 235). οὐχ ὑγιῶς οὖν ὁ Πτολεμαῖος οἴεται συναλοιφὴν εἶναι. Α.

489. τὰ πρῶτα: τινὲς πρωτά, ὡς γνωτά, ἵν' ᾖ τὰ πεπρωμένα, οὐχ ὑγιῶς. Α.

518. ἤθεῖε: Ἀρίσταρχος προπερισπᾷ ὡς οἰκεῖε. καὶ ἴσως παρὰ τὸ θεῖος, λέγω δὲ τὸ σημαντικὸν τοῦ ἐπαίνου, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ η ἐγένετο, εἰ καὶ νεωτέρου ἐστὶ πρὸς πρεσβύτερον ἀδελφὸν ἔχουσα σεβασμὸν προσφώνησις. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι συγχεῖται ἐν τοῖς μεθ' Ὅμηρον. Α.

ΕΙΣ ΤΗΝ Η.

6. καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται: ὑπό: οὐκ ἀναστρεπτέον διὰ τὸν σύνδεσμον. ἄλλως τε καὶ τὸ ἑξῆς ἐστιν ὑπολέλυνται. Α.

31. ἐπεὶ ὣς φίλον ἔπλετο θυμῷ: βαρυτονητέον τὸ ὥς· δηλοῖ γὰρ τὸ οὕτως. Α.

63. πόντον ἔπι φρίξ· ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναστρέφει πόντον ἔπι· οὕτως καὶ οἱ ἄλλοι. καὶ ἄμεινον· οὐδὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπιφρίξ, χωρὶς εἰ μὴ παρέλκῃ ἡ πρόθεσις. ὅπερ οὐ πιθανόν. οὐ γὰρ κατεπείγει. Α.

64. μελάνει: ὡς οἰδάνει ὁ Ἀσκαλωνίτης· ἐκ γὰρ τοῦ μελαίνει, φησίν, ἐνδείᾳ τοῦ ῑ ἐγένετο. Α.

110. τὸ σχέο τὴν ὀξεῖαν ἴσχει ἐφ' ἑαυτοῦ νῦν. ὅταν μέντοι ἀπολάβῃ τὴν πρόθεσιν, τὸ τηνικαῦτα ἀναπέμπει τὸν τόνον, ἀνάσχεο. Α.

129. 130. ἀκοῦσαι — ἀεῖραι: παροξυτονητέον ἀμφότερα· ἔφαμεν γὰρ τὴν αι δίφθογγον ἐν εὐκτικοῖς μακρὰν εἶναι (Α 255). Α.

135. Φειᾶς: περισπαστέον· ἑνικὴ γάρ ἐστι γενική· πρόδηλον κἀκ τῆς συντάξεως τοῦ τείχεσσι, παρὰ τοῖς τῆς Φειᾶς τείχεσι. Α.

163. ἐπί: οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν· μεταξὺ γὰρ πέπτωκεν ὁ δέ σύνδεσμος. Α.

167. ἐπ': οὐδὲ ἐνθάδε ἀναστρεπτέον, καὶ ὅτι συνήλειπται. Α.

ψιλωτέον τὸ Εὐαίμονος εἰς ἰδιότητα. προείρηται δέ. Α.

177. ὁ Ἀσκαλωνίτης διαστέλλει ἰδὲ χεῖρας ἀνέσχον, ὡς «ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο» (Il. Ε 3) ἵνα γένηται καὶ χεῖρας ἀνέσχον. Ἀλεξίων δὲ τὴν κατειθισμένην παραλαμβάνει, λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον. οὕτως καὶ οἱ περὶ Ἡρακλέωνα. οὐκ ἀποδοκιμάζει μέντοι τὴν ἑτέραν ὁ Ἀλεξίων· καὶ ἡμῖν οὕτως δοκεῖ. Α.

184. ἐνδέξια: ὅταν ἀντὶ ἐπιρρήματος ᾖ τοῦ ἐπιδεξίως τὸ ἐνδέξια, τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. Α.

198. ἐμέ: ἐν ὀρθῇ τάσει ἀναγνωστέον, ἵνα ᾖ ἀντιδιαστολὴ πρὸς ἄπειρα πολέμου τινὰ πρόσωπα. Α.

199. γενέσθαί τε: ἀλλεπάλληλοι ὀξεῖαι, καίτοι σπονδειακόν ἐστιν ἀλλ' ἴσως ἵνα ἐκφύγωμεν τὸν διπλασιασμὸν τοῦ ῥήματος, λέγω δὲ τοῦ

518 pro τοῦ θ̄ scripsit L. τοῦ η, de significatu cf. E. Gud. 238, 19.

τετραφέμεν τε, ὡς καὶ ἐν τῇ Τ τῆς Ὀδυςςείας (320) παραλόγως ἐνεκλίναμεν ἐν τῷ «ἠῶθεν δὲ μάλ' ἦρι λοέςςαί τε χρῖςαί τε» ἵνα μὴ πληθυντικὸν ῥῆμα ὑπολάβωμεν. A.

273. ὀξυντέον τὸ αὐτοςχεδόν· τά γὰρ εἰς δον ἐπιρρήματα ἐπὶ (l. ἐν) τῇ ςυνθέςει φυλάςςουςι τὸν τόνον. BLV.

282. πιθέςθαι: παροξυντέον· μέςος γάρ ἐςτι δεύτερος ἀόριςτος. ABLV.

289. πινυτήν: Ἀρίςταρχος ὡς καλήν, καὶ ἐπεκράτηςεν οὕτως ἡ παράδοςις. A.

334. ἀπὸ πρὸ νεῶν: τὰς δύο προθέςεις ἐγκλίνειν δεῖ, ἵνα ἡ μὲν ἀπό ςυντάςςηται τῇ νεῶν γενικῇ, ἡ δὲ πρό παρέλκηται. A.

362. ἀπόφημι: ὡς ἄπειμι· τὰ γὰρ ὀξυνόμενα τῶν ῥημάτων ἐν τῇ ςυνθέςει ἀναδίδωςι τόν τόνον. A.

393. ἦ μήν: περιςπᾶται ὁ ἦ· ἰςοδυναμεῖ γάρ τῷ βεβαιωτικῷ. ὅμοιον δέ ἐςτι τό «ἦ μὴν καί πόνος ἐςτίν» (Il. B 291). A.

425. νίζοντες ἄπο: τὸ ἑξῆς ἀπονίζοντες διὸ ἀναςτρεπτέον. A.

ΕΙC ΤΗΝ Θ.

4. θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον: ἡ ὑπό φέρεται καὶ ἐπὶ τοῦ (l. φέρεται ἐπὶ τὸ) ἄκουον· διὸ οὐκ ἀναςτρεπτέον. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ πάςης προθέςεώς ἐςτιν ἰδεῖν ἐχούςης ςύνταξιν πρὸς τὰ ἐπιφερόμενα· «οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἠελίοιο ἤςθιον» (Od. α 8). καὶ γὰρ διαφέρει τὸ ἀκούειν ἁπλῶς λεγόμενον τοῦ ὑπακούειν, ἣ ἐκ μὲν τοῦ ἀκούειν οἷόν τ' ἐςτὶν ἐκδέξαςθαι καὶ τὸ μόνον ἀκοῦςαι, μὴ μέντοι πείθεςθαι τοῖς λεγομένοις. οὕτως οὖν τινες ἐδέξαντο «οὐδ' ἐςάκουςε πολύτλας δῖος Ὀδυςςεύς» (97)· ἀκούςας γάρ οὐκ ἐπείςθη. διὸ ἐν ἑτέροις Ὀδυςςεὺς ἐπαινούμενος ὑπὸ τοῦ Διομήδους παραιτεῖται καὶ τὸ ἐπιςκώπτεςθαι, ἐν οἷς φηςι «Τυδείδη μή τ' ἄρ με μάλ' αἴνεε μή τέ τι νείκει» (Il. K 249). ἐν μέντοι τῷ ὑπακούειν τὸ πάντως πείθεςθαι τοῖς λεγομένοις ἤτοι ἑκόντας ἢ ἄκοντας. οὕτως οὖν ἔχει καὶ τὸ ὑπήκοος, ὥςπερ ὑποτεταγμένος τινί. τοῦτο δὲ ἀπαιτεῖ ἡ διάνοια· οἱ γὰρ θεοὶ ὑπήκουον τῷ Διῒ ὡς ὑποτεταγμένοι. A.

18. εἴδετε: ὡς λέγετε. ἡ ςυςτολὰς μὲν τὰ τοιαῦτα παραληπτέον, ἢ ἐναλλαγὰς ἐγκλίςεων, ὡς τὸ «ὅθ' ἡδεῖ λέξεται ὕπνῳ» (Il. Δ 131)· «ὄφρ' εὖ πᾶςαι εἴδετ' ἀκούουςαι» (Il. C 52)· «μηδ' ὡς Πάτροκλον λίπετ' αὐτόθι τεθνηῶτα» (Il. T 403)· «ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα ςαώςε-

---

H 334 in BLV. haec exstant: Ἀρίςταρχος ἀναςτρέφει τὴν ἀπό, ἵνα ςημαίνῃ τό ἄπωθεν, καὶ τὴν πρό ὡς πλεονάζουςαν κοιμίζει· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τῆς ἀπό φυλάςςει τόν τόνον καὶ ςυντάςςει αὐτὴν τῷ νεῶν· τὴν δὲ πρό ὡς πλεονάζουςαν κοιμίζει.

Θ 18 in versibus Homericis L. vitia codicis (εἴπετ' αὐτόθι τεθνειῶτι et αὐτώ μοι ςαώςετον ἐκ πολέμου) sustulit.

τον ἐκ πολέμοιο» (Il. P 452)· «αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσης αἰγῶν τε τελείων βούλεται ἀντιάσας» (Il. A 66). A.

110. τῶδε: παροξύνεται τὸ τῶδε παραλόγως· ἀληθὲς γὰρ ὡς ὅτι τὰ διὰ τοῦ δε ἐπεκτεταμένα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους φύσει μακράν, προπερισπᾶται. ὅπερ ὤφειλε κἀπὶ τοῦ τῶδε δὲ νῶϊ εἶναι, ἀλλ' ὅμως πάλιν ἐπεκράτει καὶ ἐπὶ τούτου πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. ταῦτα ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ζ', ὅπου περὶ τοῦ ἰῷ διαλαμβάνει. (Z 422. v. quaest. ep. 134 not.) A.

125. καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου: περ: οὐκ ἔστιν ἡ περὶ πρόθεσις, ἀλλ' ὁ πέρ σύνδεσμος ἐναντιωματικὸς καὶ ἐγκλιτικός· διὸ τὸ τέλος τῆς μετοχῆς ὀξυτονητέον. A.

157. φύγαδε: ὡς ἅλαδε· καὶ ἤτοι τὴν φυγὴν φύγα εἶπεν κατὰ μεταπλασμόν, ὡς τὴν σκέπην σκέπα· ἢ ὡς τὸ οἶκον δὲ οἴκαδε. οὕτως φυγὴν δὲ φύγαδε. A.

161. περὶ μέν σε τίον: ἡ σέ ἐγκλιτική ἐστιν· ἀπολέλυται γὰρ νῦν. καὶ τὸ τίον δὲ ποιητικώτερον ἀπέβαλε τὸν κατ' ἀρχὴν χρόνον. διὸ ἐπὶ τὴν τι ἡ ὀξεῖα ἵσταται. περὶ δὲ τῶν τοιούτων ῥημάτων ἔφαμεν ὅτι ἴση ἐστὶν ἡ χρῆσις παρὰ τῷ ποιητῇ (B 808). A.

163. ἀντ': κακῶς ὅσοι ἀναστρέφουσιν· ἡ γὰρ ἀντί ἀναστρέφεται οὔποτε. εἰ δὲ τὸ ἄντα ἐπίρρημα ἐκδέχονται, ἐναντίον τῇ διανοίᾳ παραλήψονται. A.

177. οἵ: Ἀρίσταρχος τὸ οἵ ἄρθρον φησίν, ὁ δὲ Σιδώνιος οἷα τὸ πλῆρες, οὐχ ὑγιῶς. V.

178. ἀβλῆχρ': Ἡρακλείδης ὁ Μιλήσιος βαρύνει ὡς ἄσιτα· λόγῳ δὲ χρῆται τούτῳ ὡς ὅτι βληχρόν ἐστι τὸ ἰσχυρόν, ὅπερ κατὰ στέρησιν ὀφείλει λέγεσθαι ἄβληχρος ὡς ἄκακος· σημαίνει γὰρ τὸ ἀσθενές (cf. Cram. Epimerism. I p. 95). ἡ μέντοι παράδοσις ὀξύνει τὸ ἀβληχρά καὶ ἀβληχρήν, πεισθεῖσα πρῶτον τῷ παρασχηματισμῷ ὡς ἁπλῷ· οὕτως γὰρ παρεσχηματίσθη ὡς πενιχρά, ψυχρά, λέγω δὲ θηλυκῶς. οὕτως ἀβληχρά, οὐ κοινωνοῦντός ποτε τοῦ γένους, λέγω δὲ ὁ ἄβληχρος καὶ ἡ ἄβληχρος. ἄλλως τε ἤδη αὐτὸ τὸ βληχρός σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μᾶλλον τὸ ἀσθενές. Ἀλκαῖος θ' «βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοιαί» καὶ ὁ Νίκανδρος «βληχρὸν γὰρ μυὸς οἷα μυληβόρου ἐν χροΐ νύγμα» (Ther. 446). τοῦτο δὴ πλεονάσαν τῷ ā φυλάξει τὸν αὐτὸν τόνον λαλητός ἀλαλητός, στεροπή ἀστεροπή· οὐκ ἐκεῖνο μέντοι διηνεκὲς λέγομεν, ὅτι πλεονασμὸς τοῦ ā φυλάσσει τὸν αὐτὸν τόνον ἀεί· οἶδα γὰρ τὸ ἄδορος ἀγαυρός, ἄσταχυς. A.

178. οὐδενόσωρα: ὡς κυνόσουρα ὑφ' ἓν κατὰ σύνθεσιν, εἰ καὶ σπάνιος ἡ τοιαύτη σύνθεσις ἐξ ἀποφάσεως καὶ συνδέσμου καὶ τῆς ἑνός

157 pro νικόνδε et φυγήνδε scripsit L. οικον δέ. φυγὴν δέ. 163 οὐ in οὔποτε adiecit L. 178 verba λαλητός — τὸν αὐτὸν τόνον inseruit L. ex Eust., pro ἄβορος Lob. El. I 31 ἄδορος emendat, quod monente Lehrsio recepi.

γενικῆς ἐντελοῦς· οὐδέποτε γὰρ οὕτως αὕτη ἡ γενικὴ συντίθεται· ἀλλ' οἵγε ποιηταὶ τολμῶσι ἔνας συνθέσεις. Α.

217. τὸ κηλέῳ ὡς μελέῳ· γέγονε δὲ παρὰ τὸ κᾶλον καὶ κῆλον κήλειον, ὡς παρὰ τὸ μῆλον μήλειον δέρος, καὶ Ἰωνικῶς κήλεον καὶ κηλέῳ· ἐκεῖνο γοῦν ἐντελές ἐστι τὸ «σὺν πυρὶ κηλείῳ χάριν Ἕκτορος» (Il. Ο 744). Α.

229. ὅτε δὴ φάμεν: οὐκ ἀναγκαῖον ὀξύνειν τὸν δή, ἵνα κρᾶσις γένηται ὁμοίως τῷ «μήτε σὺ Πηλείδηθελε» (Il. Α 277). ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ ἐθέλω πᾶσα ἀνάγκη τὸ ε̄ μένειν κατὰ τὸν ποιητὴν ὡς εἴρηται (l. l.)· ἐπὶ δὲ τούτου τοῦ παρῳχημένου δύναται ποιητικῶς ἀποβεβλῆσθαι τὸ ε̄, ὥστε ἐπὶ τὴν φα συλλαβὴν θετέον τὴν προσῳδίαν, καί ἐστιν ὅμοιον τῷ ἐν Ὀδυσσείᾳ «Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἦδε· φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι» (Od. π 347). Α. Cod. Τηλέμαχος δ' ὡς εἶδεν, φάμεν δέ οἱ, οὐ τελέομεν.

233. Τρώων ἀνθ' ἑκατόν: ἐπὶ τὴν ἀνθ' συλλαβὴν ἡ ὀξεῖα, ἵνα τὸ πλῆρες ᾖ ἄντα. οὕτως δὲ ἀξιοῖ Δημήτριος ὁ γονύπεσος· καὶ ἐμοὶ δὲ οὕτως ἀρέσκει τὸ τῆς διανοίας· ἄντικρυς γὰρ Τρώων ἑκατὸν καὶ διηκοσίων εἷς ἕκαστος στήσεσθαί φησιν. οὐ γὰρ κωλύεται ἡ τοῦ ἄντα σύνταξις, εἴγε ἐπὶ γενικὴν φέρεται. Α.

240. δημόν: δημόν Ἀρίσταρχος κατ' ὀξεῖαν τάσιν ἐπὶ τοῦ λίπους· τὸ γὰρ ἐπὶ τοῦ πλήθους βαρύνει. οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, λέγων τὸ μὲν παρὰ τὸ δέμας γεγενῆσθαι, οἱονεὶ σῶμά τι τυγχάνον, ἢ παρὰ τὸν δασμόν· τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ λίπους παρὰ τὸ δαίω· εὔκαυστον γὰρ τὸ λίπος. δύναιτο δ' ἄν τις καὶ ἄλλως ἐτυμολογεῖν, εἰ παρὰ τὸ δέω γένοιτο δέεμος καὶ ἐν συναλοιφῇ δῆμος, τὸ συνδεδεμένον πλῆθος. τὸ γὰρ ἐναντίον λύη ἀπὸ τῆς διαλύσεως. Α.

257. φύγαδε ὡς οἴκαδε. Α.

276. Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον: ψιλωτέον πάντα, ἵνα κύρια γένηται. παραιτητέον δὲ τοὺς διαλύοντας τὸ Ἀμοπάονα· πιθανώτερον γάρ ἐστι κύριον αὐτὸ παραλαβεῖν, ἵνα τὸ προκείμενον αὐτοῦ πατρωνυμικὸν τυγχάνῃ. Α.

283. ὅ σ' ἔτρεφε. ἡ σὲ ἀντωνυμία ἐγκλιτική ἐστι· τὸ δὲ ὅ παρὰ τῷ ποιητῇ κείμενόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ ὅς. Α.

290. ἢ τρίποδ' ἠὲ δύω ἵππους: παραδιαζευκτικὸς ὁ ἤ, ὡς τὸ «ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι» (Od. ε 484). Α.

328. νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ: τινὲς προπεριέσπασαν τὸ χειρ, ἵν' ἔχῃ ἐντέλειαν πτώσεως αἰτιατικῆς. ὁ μέντοι Ἀσκαλωνίτης ὀξύνει, καὶ εὐθεῖαν παραλαμβάνει, ἵνα καὶ σχῆμα γένηται. Α.

355. ἀνεκτῶς: ὡς ἀνδρικῶς Ἀρίσταρχος περισπᾷ. λέλεκται δὲ ἡμῖν περὶ τῆς προσῳδίας, ὁπότε διελάβομεν περὶ τοῦ «ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται, οὐκέτ' ἀνεκτά» (Il. Α 573). Α.

240 λύη pro λύει scripsit Lehrs, de vocabulo ipso confert Arc. 103, 23 ubi λύη ἡ στάσις et de re Μ 213. 276 Lehrs cft. Ε 76.

379. ἤ τις: περισπαστέον τὸν ἢ σύνδεσμον, ἵνα διαπορητικὸς γένηται. καὶ βεβαιωτικὸς δὲ ὢν περισπασθήσεται. Α.

402. γυιώσει μὲν σφωϊν: σφωϊν: ἐγκλιτικὴ νῦν ἐστιν ἡ ἀντωνυμία· τρίτου γὰρ προσώπου, τὰ δὲ τρίτα δυϊκὰ τό τε σφωέ καὶ σφωΐν ἐγκλιτικά ἐστιν. ὅτε μέντοι δευτέρου γίνεται τὸ σφωϊν, προπερισπᾶται· ὀρθοτονεῖται γάρ· «γυιώσειν μὲν σφῶϊν» (416). Α.

441. ἀμβωμοῖσι Χρύσιππος ὑφ' ἓν προφέρεται· ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος δύο μέρη λόγου παραλαμβάνει καὶ προπερισπᾷ· λέγει γοῦν καὶ ἀλλαχοῦ «χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν» (Od. η 100). χρὴ μέντοι γινώσκειν ὅτι διὰ τοῦ μ̄ γράφεται κἂν παράθεσις ᾖ ὁμοίως τῷ «ἃμ φόνον, ἂν νέκυας» (Il. Κ 298). τὸ δὲ αἴτιον ἐν τοῖς περὶ ὀρθογραφίας εἴρηται. Α.

λῖτα: μεταπλασμός ἐστιν, ἔνθεν βαρύνεται, ἐπεὶ πᾶσα αἰτιατικὴ ἑνικὴ ἀπαθὴς εἰς ᾱ λήγουσα βαρύνεται, ὑπεσταλμένης τῆς τινά. ἀπαθὴς διὰ τὸ εὐφυᾶ διφυᾶ καὶ τὰ τοιαῦτα. Α.

474. ὄρθαι: ἀπὸ βαρυτόνου τοῦ ὄρω κέκλιται. ὅτι δέ ἐστι βαρύτονον τὸ ὄρω, πρόδηλον ἐκ τοῦ «ὅτε τ' ὤρετο» (Il. Μ 279), «ὦρτο πολὺ πρῶτος μέν» (Il. Η 162). Α.

527. κηρεσσιφορήτους: συνθέτως ἀνέγνω ὁ Ἀρίσταρχος καὶ οἱ πλείους· ἴσως δὲ ἐπεὶ ἀναλύει αὐτὸ «οὓς κῆρες φορέουσιν»· ἔθος γὰρ αὐτῷ πολλάκις τὰ σύνθετα ἀναλύειν. οὐδέποτε δὲ δοτικὴ ἐπεκτεταμένη κατ' ἀρχὴν συντέθειται, οἷον πᾶσι καὶ πάντεσσι — πασιμέλουσα (Od. μ 70), οὐχὶ παρὰ τὴν πάντεσσι ἡ σύνθεσις· Ναυσικάα, Ναυσίθοος, ἐγχεσίμωροι, τειχεσιπλήτης. κατ' ἀρχὴν δὲ προσέθηκα διὰ τὸ παρ' Ἐπιχάρμῳ κατὰ τέλος συντεθειμένον «γυναικάνδρεσσι ποθεινοί». εἴπερ οὖν τοῦτο ἀληθές, δῆλον ὅτι παράλογον τὸ κηρεσσιφορήτους κατὰ σύνθεσιν ἀναγνωσθέν. ἀλλ' ὅμως ἐπεκράτησεν ἡ Ἀριστάρχειος, δι' ὃν εἴπομεν λόγον. Α.

557. πρώονες: ὡς σώφρονες· τὸ γὰρ πρῶνες πληθυντικὸν διηρέθη καὶ εἰς ὀξεῖαν καὶ βαρεῖαν ἡ περισπωμένη μετηνέχθη. Α.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ι.

6. Νικίας καὶ Πάμφιλος δασύνουσι τὸ ἅμυδις, ἐπεὶ παρὰ τὸ ἅμα ἐγένετο. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης καὶ οἱ περὶ Ἀλεξίωνα ψιλοῦσιν, πολὺ δὲ πρότερον καὶ οἱ περὶ Ἀρίσταρχον, καθότι, φασί, φιλεῖ πως τὰ ἀπὸ δασέων πολλάκις μετασχηματιζόμενα ψιλοῦσθαι, ἡμέρα ἦμαρ, ἡδονή ἦδος. πρόδηλον δὲ κἀκ τῆς συναλοιφῆς «πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς» (Il. Μ 385). ἐχρῆν δὲ αὐτοὺς προσθεῖναι ἐκεῖνο, ὡς ὅτι τὸ ἄλλυδις καὶ ἄμυδις καὶ ἐξαιρέτως τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, καὶ τῇ παρα-

402 Lehrsius pro ὀρθοτονεῖται γὰρ τὸ γυιώσειν proposuit quae exhibui.
441 κἂν pro καὶ scripsit L., qui notam in E. M. 81, 16 transiisse monet.
| 6 καὶ ἐξαιρέτως addidit L.

ληγούσῃ ἐξαιρέτῳ ἐχρήσαντο, ἢ διὰ τοῦ ῡ ἐξηνέχθησαν. ἐχρῆν οὖν ἀμάδις τι εἶναι ὡς χαμάδις. τροπὴ δὲ τοῦ ᾱ ἐγένετο εἰς τὸ ῡ, ὡς τὸ σάρκες σύρκες. καὶ ἐπεὶ Αἰολικὴ ἡ τροπή, καὶ ὁ τόνος Αἰολικὸς καὶ τὸ πνεῦμα. A.

7. τὸ παρέξ παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ δύο μέρη λόγου ἐστί, καὶ ἐγκλίνονται αἱ δύο προθέσεις, διὸ καὶ πολλάκις εὑρίσκεται καὶ εἰς κ λήγουσα ἡ ἐξ· «παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς» (Od. π 165). ἔστι δὲ ὅτε τὸ νοητὸν ἐπικρατεῖ τῆς ἐξ προθέσεως, ἔσθ' ὅτε καὶ τῆς παρά· «ἀλλὰ παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετον» (Od. μ 276)· «ὡς ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ» (Il. Κ 349). ἐνθάδε μὲν οὖν ἡγεῖται ὁ Ἀσκαλωνίτης παρέλκειν τὴν παρά, ἵν' ᾖ ἔξαλος. ἄλλοι δὲ τὴν παρὰ κυρίως κεῖσθαι, ἵνα γένηται παρ' ἅλα φῦκος, καὶ τὴν ἐξ συντάσσεσθαι πρὸς τὸ ἔχευαν, ὅπερ καὶ βέλτιον· παρ' ἁλὶ φῦκος ἐξέχευαν.....:.. μετὰ γοῦν τῆς διά οὖσα ἡ ἐξ οὐ τρέπει τὸ ξ· «διὲξ σωλῆνος εἰς ἄγγος» (Archilochi v. Et. M. p. 324, 16). Τυραννίων δὲ ἓν μέρος λόγου ἤκουσεν, ἵν' ᾖ ἐπίρρημα, καὶ βαρύνει· καὶ ἔχει λόγον, ὡς Ἡρόδοτος ἐν δ' (46) «πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνεος». ἀλλ' οὐ παρ' Ὁμήρῳ. A.

73. ὑποδεξείη ὡς Ἀργείη, τὸ δὲ ἀκόλουθον ὤφειλεν εἶναι κοινὸν ὑποδεξία ὡς παρὰ τὸ ἀνόρεκτος ἀνορεξία. ταῦτα ἐν τῇ προσῳδίᾳ· ἐν μέντοι τῇ καθόλου οὕτως. «πᾶσά τοί ἐσθ' ὑποδεξίη»· ἕνεκα μέτρου ἔκτασιν ἔπαθε τοῦ ῑ. ἀγνοίᾳ μέντοι τἀκριβοῦς διὰ τῆς ει διφθόγγου τὴν γραφὴν ποιοῦνται, καὶ οὕτως ἔχει ἡ τῶν ἀντιγράφων παράδοσις. D.

102. τὸ ἕξεται δασυντέον· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἕξω μέλλοντος δασυνομένου μέσος ἐστίν. A.

130. Λεσβίδας — ἐξελόμην: Ἀρίσταρχος ψιλοῖ καὶ πρόθεσιν παραδέχεται ὥστε εἶναι ἓν μέρος λόγου. A.

134. ἡ θέμις ἀνθρώπων πέλει ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν: τὸ ἡ τὸ πρῶτον δασυντέον· ἔστι γὰρ ἰσοδυναμοῦν τῷ ὥς, διὸ καὶ ὁ τέ προστίθεται σύνδεσμος πολλάκις. ὡς γὰρ λέγομεν «ὥστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροί» (Il. Β 289) οὕτως «ἣ τε ξείνων θέμις ἐστίν» (Od. ι 268). τὸ δὲ ἠδέ ψιλωτέον· σύνδεσμος γάρ ἐστιν ἰσοδυναμῶν τῷ καί, ὁμοίως τῷ «ἠδ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι» (Hes. Op. et D. 771). A.

---

7 ἵν' ᾖ ἔξαλος pro ἵν' ᾖ ἐξ ἁλός scripsi suadente Lehrsio, qui ἐξ ἁλός recte se habere negat et Ptolemaeum ἔξαλα ab ἔξαλος adverbiali significatione positum voluisse suspicatur. — Lacunam aute μετὰ γοῦν monente Lehrsio indicavi. Idem Ἡρόδοτος pro Ἡρωδιανὸς scripsit et pro ὡς ἕνα collatis Anecd. Par. III 11, ubi ἐν α' exhibetur, ἐν δ' proposuit et in fine addidit ἀλλ' οὐ παρ' Ὁμήρῳ coll. περὶ μον. 25, 24. 73 τὸ δὲ pro εἰ scripsit L. et in fine pro τοῦ Ἀντιφάνους, cui Wolfius Ἀριστοφάνους substituere voluit, τῶν ἀντιγράφων proposuit. — Ab Herodiani doctrina aberratum esse in derivatione nominis ἀνορεξία ab ἀνόρεκτος et ὑποδεξία ab ὑπόδεκτος monet Lehrsius collato Arcad. p. 99, ubi τὰ διὰ τοῦ ια παρὰ μελλόντων γενόμενα παροξύνεται, ὀρέξω ἀνορεξία, πέψω πεψία, προδώσω προδοσία. Eodem modo quo hoc loco ὑποδεξία propagatur in Choer. Orth. 269, 21 ὑπόδεκτος ὑποδεξία διὰ τὴν σύνταξιν. 134 ἀμᾶσθαι pro ἀμεῖσθαι correxit L.

147. ἐπιμείλια: Ἀρίσταρχος ἓν μέρος λόγου παρέλαβεν ὡς ἐπιφέρνια. Ἀπολλόδωρος δὲ διαλύει, ἐπί, εἶτα μείλια· οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων· καί ἐστι τὸ ἑξῆς ἐπιδώσω μείλια. Τρύφων δὲ ζητεῖ περὶ τοῦ τόνου, πότερον ὡς ποίμνια ἢ ὡς παιδία. ἡμῖν δὲ δοκεῖ τὸ προπαροξυνόμενον πλέον εἶναι, σπάνιον δὲ τὸ παροξυνόμενον, εἰ οὕτως ὁρισαίμεθα· τὰ διὰ τοῦ ιον οὐδέτερα μονογενῆ τρισύλλαβα, μὴ ὄντα ὑποκοριστικά, εἰ ἔχοι τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους φύσει μακράν, διὰ τοῦ ῑ ἐκφερομένην, ἤτοι μόνου ἢ καὶ σὺν ἑτέρῳ φωνήεντι, προπαροξύνεται, Ἴλιον, ποίμνιον, Σίγριον, λείριον, ἴτριον. οὕτως καὶ μείλιον. σπάνια δὲ τὰ παροξυνόμενα, ὥσπερ τὸ ἰνίον· τὸ γὰρ τειχίον ὑποκοριστικὸν καὶ τὸ κλειδίον. A.

150. Ἱρήν: Ἀρίσταρχος ὀξύνει ὁμοίως τῷ ἐπιθετικῷ ἱρήν, εἰσὶ δὲ οἳ βαρύνουσιν εἰς ἰδιότητα, ὥσπερ ἐδηλώσαμεν ἐπὶ τοῦ «Ῥίπην τε Στρατίην τε» (Il. B 606), «Ὄρθην» (Ὀρθήν, ib. 739). ἡ δὲ αὐτὴ ἀναλογία ἐχώρει καὶ ἐπὶ τῶν εἰς ος. καὶ πάλιν ὡς ἐπ' ἐκείνων ἐλέγομέν τινα ὁμοτόνως μένειν, οὕτως καὶ ἐπὶ τούτων. καί ἐστιν ὁρίσασθαι τὰ μείναντα ὅτι ἐπαίνων ὀνόματά ἐστιν, οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ κανόνος· οὐ γὰρ τὰ ἐπὶ ἐπαίνου μένει. καὶ τῶν μὲν τρεπόντων ἀρητή Ἀρήτη, τῶν δὲ μεινάντων Πινυτή, «μήτηρ πινυτή» (Od. υ 131)· Ἀγαυή. οὕτως καὶ Ἱρή. A.

153. πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου ἠμαθόεντος: ὡς κέαται. σημαίνει δὲ τὸ ναίονται, γενόμενον παρὰ τὸ νῶ, οὗ παραγωγὸν ναίω. ὅσοι δὲ παροξύνουσιν ὡς ἐπὶ τοῦ ἔσχαται κατὰ τὸ νοητὸν παραλαμβάνουσιν· οὐδ' εὐθεῖαν δὲ ὑγιῶς παροξύνουσιν· ὀφείλει γὰρ ὁμοτονεῖν τῷ νέατοι· Ἀπολλώνιος (? Ἀπολλόδωρος ex schol. L) δὲ διὰ τοῦ κ̄ γράφει κέαται. A.

164. διδοῖς: ὡς ὀρθοῖς. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. καὶ γὰρ τὸ τρίτον «εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα διδοῖ» (Il. I 515). A.

167. οἱ δέ: βαρυτονητέον· δύο γὰρ μέρη λόγου, ἀντὶ τοῦ οὗτοι δέ. εἰσὶ δὲ οἳ προπεριέσπασαν, οὐκ εὖ· χρεία γάρ ἐστι τοῦ δέ συνδέσμου. A.

184. περισπαστέον τὸ πεπιθεῖν· δεύτερος γὰρ ἀόριστος. ABL.

197. ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον. ἦ τι μάλα χρεώ: ἀμφοτέρους τοὺς συνδέσμους περισπαστέον· βεβαιωτικοὶ γάρ. A.

202. καθίστα: εἰ καθίστανε τὸ πλῆρες, οὕτως καὶ ἐπὶ τῆς ἀποκοπῆς. εἰσὶ δὲ οἳ ἐκτείνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἱστῶ τὴν κλίσιν παραλαμβάνοντες. A.

206. κρεῖον ὡς θεῖον. γέγονε δὲ παρὰ τὸ κρέας. A.

147 pro πύμνον scripsit Lehrs ποίμνιον, quod praebet Eustath. ad h. l. Ἴλιον εἴριον Σίγειον λείριον proferens, pro Σίγιον Σίγριον et pro αἷ ιον ἴτριον.
150 Codicis scripturam μεινάντων πινυτή· μήτηρ δὲ πιστὴ ἁγνὴ emendavit Lehrs.
153 οὐδ' εὐθεῖαν δὲ pro οὐδ' ἐνθάδε δὲ scr. L. 202 εἰ pro ὡς omendavit L., qui conferri iubet περὶ παθῶν in E. M. s. ἵστη μὲν ὄμμα. 206 L. confert E. M. s. v.

220. θυηλάς: ὡς ἀπαρχάς. τὰ δὲ διὰ τοῦ ηλη μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς καὶ ὀξύνεται, ὥσπερ τὸ γαμφηλή, θυηλή, καὶ βαρύνεται, ὡς τὸ ἀνθήλη. A.

230. ἐν δοιῇ: περισπαστέον· δοτικὴ γὰρ ἀκόλουθος εὐθείᾳ τῇ δοιός, οὗ τὸ θηλυκὸν δοιή. A.

236. Ἀρίσταρχος ὑφ' ἓν μέρος λόγου τὸ ἐνδέξια, ἐπὶ τὴν δε συλλαβὴν τὴν ὀξεῖαν ποιῶν· ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης κατὰ παρολκὴν παραλαμβάνει τὴν ἐν πρόθεσιν, ὥστε εἶναι δέξια σήματα φαίνων. ἄμεινον δὲ τὸ πρότερον. A.

240. ἠῶ: τὴν ἠῶ κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν περισπαστέον, καὶ τὴν αἰδῶ, οὐ μὴν καὶ τὸ Λητώ καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα· ἀλλὰ τὰ μὲν εἰς ω λήγοντα θηλυκὰ ἐπ' εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς ὁμοτονήσει ὀξυνόμενα, τὸ δὲ ἠώς καὶ αἰδώς μόνα ἕξει ἐπ' αἰτιατικῆς τὴν περισπωμένην τάσιν. A.

292. οὕτως Ἰρήν ὀξυτόνως, ὡς ἐν τῇ καθόλου. A.

321. περίκειται: ὁ Ἀσκαλωνίτης δύο ποιεῖ, περί, εἶτα κεῖται, καὶ προπερισπᾷ· σημαίνει δέ φησι τὸ περισσῶς κεῖται. εἰσὶ δὲ οἳ ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσι περίκειται ὡς ἀντίκειται, οἷς συγκατατίθεμαι· τί γάρ ἐστι τὸ κωλῦον καὶ ἐν τῇ συνθέσει τὸ αὐτὸ νοεῖν; A.

336. θυμαρέα: τῇ ψυχῇ ἀρέσκουσαν, θυμήρη. σύνθετον δέ ἐστι παρὰ τὸ ἄρω θυμαρής, καὶ οὕτως ἀνέγνωμεν «Εὔμαιος δ' ἄρα οἱ σκῆπτρον θυμαρές» (Od. ρ 199) διὰ τοῦ α. οὐ γάρ ἐστι παρώνυμον διὰ τοῦ ηρης, τὰ γὰρ διὰ τοῦ ηρης καὶ ωδης παρώνυμα βαρύνεται, ξιφήρης, ὀλιγήρης, τοξήρης, ὀνώδης καὶ βοώδης. A.

342. αὐτοῦ: ὁ Ἀσκαλωνίτης δασύνει, σύνθετον ἐκδεχόμενος τὴν ἀντωνυμίαν, ἀγνοῶν ὅτι Ὅμηρος οὐδέποτε συνθέτῳ κέχρηται ἀντωνυμίᾳ. διὸ καὶ τὰς τοιαύτας κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκομεν «καὶ μαχόμην κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγώ» (Il. A 271) καὶ «πυκάσασα ἓ αὐτήν» (Il. P 551). τί οὖν ἐστιν ἐνθάδε λέγειν; ἢ ὅτι λείπει ἡ ἕο; ὡς τὸ «ἕο τ' αὐτοῦ πάντα κολούει» (Od. θ 211), οὕτως καὶ ἐνθάδε «τὴν ἕο αὐτοῦ φιλέει». A.

343. δουρικτήτην: δουρικτήτη, ὡς ἀριγνώτη, ἵνα τοῦ δουρίκτητος παρώνυμον ᾖ· οὕτως γὰρ φιλεῖ σχηματίζειν ὁ ποιητής, ἀμφιρύτη, περιξέστη. A.

353. οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ: δύναται τῇ γενικῇ συντάσσεσθαι καὶ μὴ πάντως σημαίνειν τὸ ἄπωθεν. A.

392. ὅστις οἱ: εἰς ἁπλῆν μεταλαμβάνεται ἡ ἀντωνυμία, ὅστις αὐτῷ· ὅμως δὲ ὠρθοτονήθη (v. Apoll. pron. 54). περισπασθήσεται οὖν. δείκνυται δὲ ἐν τοῖς περὶ ἀντωνυμιῶν ὡς ὅτι ἡ ἐμοί ἐπὶ δοτικῆς καὶ ἔτι ἡ σοί ὀξύνονται, ἡ δὲ οἱ περιεσπάσθη ἀνακολούθως. A.

336 pro ἀρέσκουσα θυμήρης Lehrsius ex E. M. 458, 25 scripsit ἀρέσκουσαν, θυμήρη et θυμαρής pro θυμάρης, indidem l. 21 ὀξυτόνως adiiciendum iudicavit.
342 verba ἀγνοῶν — ἀντωνυμίᾳ L. addidit ex V., ubi haec leguntur: Πτολεμαῖος δασύνει νομίζων τὸ πλῆρες εἶναι ἑαυτοῦ, ἀγνοῶν — ἀντωνυμίᾳ.
343 L. confert Ξ 372. 353 L. citat quaest. ep. 94. 392 ὅμως δὲ ὠρθοτονήθη addidit L.

393. **σώσι**: Τυραννίων προπερισπᾷ ὡς νοῶσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ σοῶ περισπωμένου, ἐπεί, φησί, καὶ τὸ εὐκτικὸν κατὰ ἀποκοπὴν εἶπεν «ἤ κέν σφιν νῆάς τε σοῷ καὶ λαὸν Ἀχαιῶν» (424) καὶ τὸ δεύτερον «ὅππως κεν νῆάς τε σοῷς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν» (681). Ἀπίων δὲ διὰ τοῦ ᾱ γράφει, ἐπεὶ καὶ ἐν ἄλλοις οὕτως εὑρίσκεται, «σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας» (Il. E 23) καὶ «τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα» (Od. ε 130) καὶ «ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμὲ» (Od. ν 230)· καὶ ἐπὶ μέλλοντος «κερδαλέης εἴ τίς κεν ἐρύσεται ἠδὲ σαώσει» (Il. K 44). ἡ δὲ πλείων χρῆσις, ὧν ἐστι καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ὡς σώζωσι. καὶ δῆλον ὅτι τοῦ σώωσι συστολὴν αὐτοὺς δεῖ παραδέξασθαι. πρόδηλον κἀκ τῆς μετοχῆς· «τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην σώοντες ἑταίρους» (Od. ι 430). A.

398. **ἔνθα δέ**: δύο μέρη λόγου. «ἔνθα δέ τοι θάνατος» (Il. Y 390), «ἔνθα δέ κ' αὖθι μένων» (Od. ε 208), «ἔνθα δὲ νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος» (Il. X 16). A.

426. **ἀπομηνίσαντος**: ἕν ἐστιν ὡς ἀπομανέντος· καὶ γὰρ τὴν εὐθεῖαν οὕτως οἶδεν «ἀπομηνίσας» (Il. B 772). οὕτως οἶδε καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης καὶ Ἀλεξίων. καὶ εἰ παρέλκει δὲ ἡ ἀπό, οὕτως ἀναγνωστέον. A.

449. **περιχώσατο**: οἱ μὲν ἀνέστρεψαν, ἵνα γένηται περὶ παλλακίδος· οἱ δὲ **περιχώσατο** ἀνέγνωσαν, ἵνα σημαίνηται τὸ περισσῶς. καὶ οὕτως μᾶλλον ἐπεκράτησεν ἡ παράδοσις. οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων. A.

452. **προμιγῆναι**: πρὸ τοῦ πατρὸς μιγῆναι· ἢ περισσεύει ἡ πρόθεσις. A.

456. **θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς**: εἴτε παρέλκει ἡ ἐπί, φυλαχθήσεται ὁ τόνος ὁ αὐτός, ὡς «ἐπιβουκόλος ἀνήρ» (Od. γ 422) «καὶ ἐπισμυγερῶς» (ib. 195.) εἴτε τὸ ἑξῆς ἐστιν ἐπετέλουν, οὐκ ἀναστραφήσεται πάλιν, καθότι αἱ συναλειφθεῖσαι οὐκ ἀναστρέφονται σεσημειωμένου ἐκείνου «στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεναι» (Il. Σ 191). A.

470. **εἰνάνυχες** ὡς μονώνυχες, ἀπ' εὐθείας τῆς εἰνάνυξ. A.?

485. **καί σε**: οὐκ ἀναγκαῖον ἐνθάδε ὀρθοτονεῖν· οὐδὲ γὰρ ἀντιδιαστολὴ πρὸς ἕτερον πρόσωπον. ἀπολελυμένως οὖν ἀναγνωστέον. A.

494. **ἀλλὰ σέ**: ἐνθάδε ὀρθοτονητέον· ἔμφασις γὰρ δείξεως. A.

502. **παραβλῶπες**: προπερισπαστέον ὁμοίως τῷ τυφλῶπες· ἀπὸ γὰρ ὀξυνομένης εὐθείας ἐγένετο τῆς παραβλώψ. τὰ δὲ τοιαῦτα καὶ βαρυνόμενα εὑρέθη καὶ ὀξυνόμενα, ὥσπερ τὸ ἑλικῶπες καὶ Κύκλωπες, περὶ ὧν ἐντελέστερον λέγεται ἐν τοῖς περὶ σχημάτων. A.

505. **ἀρτίπος**: πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα, ὁμοίως τῷ ἀελλόπος καὶ τρίπος. A.

506. ἐκτατέον τὸ **φθάνει** διὰ τὸ μέτρον. A.

---

393 in priore versu Homerico pro ἤ scripsit ἥ et pro σόῳ et σόῳς σοῷ et σοῷς monens Aristarchi scripturam esse σαῷς et σοῷς (Didymus in Schol. A ad I 681).

509. Ad h. v. A habet: ἡ διπλῆ ὅτι περιςςὸς ὁ δέ cύνδεςμος. διὸ οὐ δεῖ ϲυνεγκλίνειν τῷ ἄρθρῳ τὸν ϲύνδεϲμον. Hic est cur coniicias Aristonici et Herodiani notas per epitomatorem coaluisse, et ultima de accentu non fuisse apud Aristonicum sed potius ab Herodiano esse. Est tamen aliquid dubitationis praesertim inspicienti scholia ad B 189. (ϲυνεγκλιτικὸϲ Apollon. coni. 526, 16. ἀϲυνέγκλιτοϲ ib. 508, 1.)

516. ἐπιζαφελῶϲ: ὡϲ χαλεπῶϲ. παρέλκει δὲ πάλιν ἡ ἐπί. ἐχρῆν δέ, ἐπεὶ παρὰ τὸ ζάφελοϲ γέγονε, καὶ ζαφέλωϲ ἡμᾶϲ ἀνεγνωκέναι βαρυτόνωϲ, ἢ καὶ ἐκεῖνο κατ' ὀξὺν προφέρεϲθαι τόνον. ἀλλὰ μήποτε τὸ μὲν ζάφελοϲ προπαροξύνεται λόγῳ τούτῳ, ὡϲ τὰ εἰϲ οϲ λήγοντα ϲυγκείμενα παρὰ τὸ ζα προπαροξύνεται, ζάθεοϲ, ζάκοτοϲ. οὕτωϲ ζάφελοϲ. τὸ δὲ ζαφελῶϲ περιϲπᾶται, ἐπεὶ τὰ διὰ τοῦ λωϲ ἐπιρρήματα, παραληγόμενα τῷ ε, ὡϲ ἐπὶ τὸ πλεῖϲτον φιλεῖ περιϲπᾶϲθαι, ἐντελῶϲ, ἐπιμελῶϲ, οἷϲ καὶ τὸ ζαφελῶϲ ϲυνεξέδραμε. πρόϲκειται ὡϲ ἐπὶ τὸ πλεῖϲτον διὰ τὸ εὐτραπέλωϲ, ἰκέλωϲ. A.

526. παρρηητοί: ὡϲ παραμυθητοὶ καὶ νοητοὶ κατ' ὀξεῖαν τάϲιν. A.

529. Κουρῆτεϲ: οὕτωϲ ἀνεγνώϲθη ὡϲ ἀβλῆτεϲ, πρὸϲ διαϲτολὴν τοῦ «κούρητεϲ Ἀχαιῶν (Il. T 248). οὐκ ἐχρῆν δέ, καθότι οὐ φιλεῖ τὰ εἰϲ ηϲ λήγοντα ἐθνικὰ ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν ὀξύνεϲθαι. ἐλέγχεται δὲ καὶ ἡ κλίϲιϲ τοῦ κουρῆτεϲ ἐν τῇ κλίϲει τῶν ὀνομάτων. A.

540. ἔθων: ψιλῶϲ τὸ ἔθων, καθότι ἐδιδαϲκόμεθα καὶ ἐκ τῆϲ ϲυναλοιφῆϲ «ἦ ἓ μάλιϲτ' εἰώθει» (Il. E 766). καὶ ἄλλωϲ τὸ ε πρὸ τοῦ θ οὐ δαϲύνεται, εἰ μὴ εἴη ἀντωνυμικὸν ἐξ ἀποβολῆϲ τοῦ ϲ, ϲέθεν ἕθεν. τὴν γὰρ ὑπό τινων φερομένην ἔδων παραιτητέον. A.

567. καϲιγνήτοιο: ὡϲ Ἀδμήτοιο. τινὲϲ δὲ προπεριϲπῶϲιν ὡϲ λευκοῖο, ἵνα γένηται καϲιγνητικοῦ· ἡ γὰρ Ἀλθαία, φαϲίν, οὐχ ἕνα εἶχεν ἀδελφόν. δύναται μέντοι καὶ τὸ βαρυνόμενον ἐνικὸν ἰϲοδυναμεῖν τοῦ καϲιγνητικοῦ. A.

571. ἠεροφοῖτιϲ: τὰ εἰϲ ιϲ παρώνυμα θηλυκά, παρακείμενα τοῖϲ εἰϲ ηϲ ἀρϲενικοῖϲ βαρυνομένοιϲ, προπεριϲπᾶται, εἰ φύϲει μακρᾷ παραλήγοιτο, πρωθῆβιϲ, πολιῆτιϲ, ἀλεῖτιϲ, πλανῆτιϲ, πρεϲβῦτιϲ. οὕτωϲ δὲ καὶ ἠεροφοῖτιϲ. ὅϲα δὲ παρὰ τὸ πωλεῖν ἐϲτίν, ἀνεβίβαϲε τὸν τόνον, ἀρτόπωλιϲ, ἀλφιτόπωλιϲ· ἀλλ' οὖν καὶ ὅϲα παρὰ τὸ κοῖτοϲ, παράκοιτιϲ, ἄκοιτιϲ. τὸ μέντοι δολόμητιϲ οὐκ ἔϲτι θηλυκὸν ἀλλὰ καὶ ἀρϲενικόν· καὶ ἴϲωϲ τὸ μῆτιϲ ἔγκειται, ὡϲ τὸ πολύμητιϲ δολόμητιϲ. καὶ ἔϲτι ϲύνθετον. A.

582. ἐπ' ἐμβεβαώϲ: εἴτε ἓν μέροϲ λόγου ἐπεμβεβαώϲ, ὡϲ ἐμμεμαώϲ, εἴτε τῇ ὁδοῦ γενικῇ ϲυνάπτεται, οὐ δύναται ἀναϲτρέφεϲθαι· ϲυνήλειπται γάρ. A.

---

516 pro ἐχθρ Bekker. correxit ἐχρῆν. 529 cf. E 9. 540 ἔδων pro ἔδον scripsit L. 567 φαϲίν pro φηϲίν scripsit L.

605. τιμῆς ἔϲεαι: τινὲϲ τὸ τιμῆϲ διὰ τοῦ ῑ γράφουϲιν, ἀπὸ γὰρ τοῦ τιμήειϲ. οὕτωϲ καὶ τὴν αἰτιατικὴν εἶπε «καὶ χρυϲὸν τιμῆντα» (Il. C 475). καίτοι λόγοϲ ἐϲτίν, ὡϲ πᾶϲα εὐθεῖα ἀρϲενικοῦ ὀνόματοϲ ἐν τῇ τελευταίᾳ δύο ἔχουϲα φωνήεντα ταῦτα ἐκφωνεῖ, χωρὶϲ τοῦ Θρᾷξ. οὐκ ἐπείϲθη δὲ ἡ παράδοϲιϲ. Ἀρίϲταρχοϲ γὰρ ἄνευ τοῦ ῑ, οὐχ ὑγιῶϲ δὲ γενικὴν ἐκδέχεται, λειπούϲηϲ φράϲεωϲ· τιμῆϲ γάρ φηϲιν ἄξιοϲ ἔϲῃ. ὁ δὲ Χαῖριϲ βοηθῶν αὐτῷ φηϲιν ὅτι ἐπιφέρει «οὔτι με ταύτηϲ χρεὼ τιμῆϲ». A.

ἀλαλκών: ὀξυτονητέον· δευτέρου γὰρ ἀορίϲτου ἐϲτίν. ὡϲ ἀγαγών καὶ ἀγαγεῖν, οὕτωϲ καὶ ἀλαλκών καὶ ἀλαλκεῖν. A.

614. ἵνα μημοι ἀπέχθηαι φιλέοντι: ὁ Ἀϲκαλωνίτηϲ ἀναγινώϲκει ἵνα μημοι τὰϲ δύο βαρυτόνωϲ, οἷον ἵνα μὴ ἐμοί κατ' ὀρθὴν τάϲιν· ϲυγκριτικὴ γάρ ἐϲτι, φηϲίν, ὡϲ πρὸϲ τὸν Ἀγαμέμνονα. καὶ ὑγιῶϲ φηϲιν. ἡ μέντοι παράδοϲιϲ ἐγκλιτικῶϲ ἀνέγνω, ἐπὶ τὴν μή τὴν ὀξεῖαν τιθεῖϲα, ὁμοίωϲ τῷ «μή μοι οἶνον ἄειρε» (Il. Z 264), τῷ μὴ εἶναι ἐν τῇ ἀντωνυμίᾳ τὸ ϵ, ἀλλ' ἀποβεβλῆϲθαι. καὶ ὁμοία ἐϲτὶν ἡ πλάνη τῷ «ἤ μ' ἀνάειρε ἢ ἐγώ ϲε» (Il. Ψ 724) καὶ τῷ «τάχα δή με διαρραίϲουϲι καὶ αὐτόν» (Od. α 251), εἴγε ἐχρῆν καὶ ταῦτα ὀρθοτονεῖϲθαι. ἀλλὰ τῷ μὴ ὁρᾶϲθαι κατ' ἀρχὴν τὸ ϵ οὕτωϲ ἀνέγνωϲαν· τοῦτο γὰρ ἐπακολουθεῖ τοῖϲ πρωτοτύποιϲ. ἐχρῆν δὲ αὐτοὺϲ ἐπιγνῶναι ὅτι κρᾶϲιϲ δύναται ἐπακολουθεῖν, καὶ οὕτωϲ ῥῶϲαι τὴν ὑγιῆ ἀνάγνωϲιν. A.

680. αὐτόν ϲε: ὁ Ἀϲκαλωνίτηϲ ὀρθοτονεῖ τὴν ϲέ, ἐπεί, φηϲίν, ἀεὶ μετὰ τῆϲ ἐπιταγματικῆϲ αἱ πρωτότυποι φιλοῦϲιν ὀρθοτονεῖϲθαι. ἐχρῆν δὲ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προϲώπου ὁρίϲαϲθαι, παραιτήϲαϲθαι δέ τινα Ὁμηρικὰ ἄλλωϲ ἀνεγνωϲμένα δι' αἰτίαν τινά· «κελεύετέ μ' αὐτὸν ἐλέϲθαι» (Il. K 242)· «ἤ μή τίϲ ϲ' αὐτόν» (Od. ι 406). ἄλλωϲ τε αἱ πρὸ τῆϲ αὐτόϲ εἰϲιν αἱ ὀρθοτονούμεναι, οὐχ αἱ μετὰ τὴν αὐτόϲ. ἐγκλιτικῶϲ οὖν ἀναγνωϲτέον. A.

ΕΙϹ ΤΗΝ Κ.

18. Πάμφιλοϲ τὴν ἐπί ἀναϲτρέφει· πιθανώτερον δέ ἐϲτι τὸ ἀκόλουθον φυλάττονταϲ ἀναγινώϲκειν ἐπὶ πρῶτον Νέϲτορα. οὕτωϲ ὁ Ἀϲκαλωνίτηϲ. A.

19. εἴ τινά οἱ ϲὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο: εἰϲὶν οἳ ἀνέγνωϲαν καθ' ἓν μέροϲ λόγου, ὡϲ εὔμητιν, κακῶϲ· δύο γάρ ἐϲτι μέρη λόγου ϲὺν καὶ μῆτιν· τὸ δὲ ἑξῆϲ ἐϲτι ϲυντεκτήναιτο μῆτιν. A.

25. οὐ δὲ γὰρ αὐτῷ ὕπνοϲ ἐπὶ βλεφάροιϲιν ἐφίζανε: Τυραννίων τὴν αὐτῷ ἀντωνυμίαν καθ' ἓν ἐλάμβανεν ὡϲ ἐν τῇ ϲυνηθείᾳ· ὁ δὲ Ἀϲκαλωνίτηϲ τὸν αὖ ϲύνδεϲμον παρελάμβανε, καὶ τὸ τῷ ἰϲοδυναμοῦν τῷ τούτῳ, ὁμοίωϲ τῷ «τοῦδ' αὖ τοῦ λυκάβαντοϲ» (Od. ξ

605 Θρᾷξ pro Θρᾴξ scripsit L., qui cft. M 201. 680 pro τιϲ ϲαυτόν scripsit L. τίϲ ϲ' αὐτόν, equidem ἤ pro εἰ.

161). ἴση δέ μοι δοκεῖ ἡ ἀνάγνωσις εἶναι. ἐπὶ μέντοι τοῦ τοῦδ' αὖ τοῦ λυκάβαντος κατεπεῖγόν ἐστιν αὖ, εἶτα τοῦ ἀναγνῶναι· κωλύεται γὰρ ἐνθάδε ἐμπαραληφθῆναι ὑπὸ τοῦ σημαινομένου τὸ αὐτοῦ (cf. schol. Q eo loco). A.

38. Ἀρίσταρχος ἐπίσκοπον ὡς κατάσκοπον. Νικίας δὲ ἀναστρέφει τὴν ἐπί, ἵν' ᾖ ἐπὶ Τρώεσσιν. εἰσὶ δὲ οἳ ἀνεγνώκασιν ἐπισκοπόν ὡς ἀγακλυτόν, ἵνα παρέλκῃ ἡ ἐπί. ἄμεινον δὲ τῷ Ἀριστάρχῳ συγκατατίθεσθαι· καὶ γὰρ ἤδη ἡ συνήθεια ἐπίσταται τὴν τοιαύτην σύνθεσιν. χρὴ δὲ νοεῖν ὅτι πολλὴ ἡ χρῆσις τοῦ ὀνόματος παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν ἁπλότητι καὶ ἐν συνθέσει· «δμωάων σκοπός ἐσσι» (Od. χ 396) «καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ἑταίρων» (Od. θ 163). A.

56. φυλάκων: ὡς σκυλάκων· ἐπὶ γὰρ τῶν ἀνδρῶν τέτακται, οὐκ ἐπὶ τῶν τόπων. A.

65. τὸ ἀβροτάξομεν ψιλωτέον ὁμοίως τῷ ἤμβροτες. τινὲς γοῦν κυρίως ἡγοῦνται τὸ βροτοῦ μὴ ἐπιτυχεῖν ἀλλ' ἁμαρτεῖν, ὥστε καὶ στέρησιν ἐγκεῖσθαι. A.

67. ἐγρήγορθαι: τὸ ἐγρήγορθαι ἀνέγνωμεν προπαροξύνοντες, οὐκ ἐχρῆν δέ. εἴτε γὰρ συγκοπή ἐστι τοῦ ἐγρηγορέναι, εἴτε παθητικός, ὀφείλει παροξύνεσθαι, καθότι τὰ εἰς θαι λήγοντα ἀπαρέμφατα, ἔχοντα πρὸ τοῦ θ ἀμετάβολον, παροξύνεται, κεκάρθαι, τετίλθαι, ἐσπάρθαι· μίαν μέντοι ἀφορμὴν ὁρῶ τοῦ δύνασθαι προπαροξύνεσθαι τὸ ἐγρήγορθαι τὸ τὰ εἰς θαι λήγοντα, τῇ ορ συλλαβῇ παραληγόμενα, μὴ παρ' ἄλλῃ τινὶ διαλέκτῳ ὁρᾶσθαι, ἢ τῇ Αἰολίδι, τέτορθαι, μέμορθαι, ἔφθορθαι· ὅθεν ἐπεὶ ἡ παράληξις Αἰολικωτέρα ἐγένετο, καὶ ὁ τόνος ὁμοίως τοῖς προκειμένοις. A.

93. αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδείδια: πιθανώτερόν πως ἐστιν ἀναστρέφειν· δύναται δὲ καὶ τὸ ἕτερον. A.

95. ἐκθρώσκει: Νικίας κατ' ἰδίαν τὴν πρόθεσιν ποιεῖ, ἵνα τὸ ἑξῆς γίνηται ἐκ στηθέων θρώσκει. ἄμεινον δὲ ἓν ποιεῖν, ἐκθρώσκει ὡς ἐκτρέχει. A.

ὑπό: κακῶς Νικίας ἀναστρέφει· μεταξὺ γὰρ πέπτωκεν ὁ δέ. A.

105. ὅσα πού νυν ἐέλπεται: τὸ νῦν ἐνθάδε συσταλτέον διὰ τὸ μέτρον, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ «δεῦρό νυν ἢ τριπόδος» (Il. Ψ 485). A.

109. δουρὶ κλυτόν: τὸ κλυτός, εἰ πτωτικὸν κατάρχοι ἐν συνθέσει, βαρύτονόν ἐστι, τοξόκλυτος, ὀνομάκλυτος, εἰ δὲ ἄπτωτον φυλάσσει τὸν αὐτὸν τόνον, περικλυτός ἀγακλυτός, διὸ σημειωτέον ναυσικλυτὸς ὀξυνόμενον. ὅτι γὰρ σύνθετόν ἐστι, δῆλον ἐκ τοῦ μένειν τὸ α τῆς ναυσί δοτικῆς· κατ' ἰδίαν γὰρ παρὰ τῷ ποιητῇ ἢ διὰ τοῦ η

K 38 post Ἀρίσταρχος inseruit ἐπίσκοπον ὡς L. 67 παθητικός inseruit L., qui hanc notam exstare observat et ap. Eustath., qui habet εἴτε ἀπὸ τοῦ ἔγρω γίνεται et in E. M. 312. 41, ubi εἴτε ἀπὸ τοῦ ἐγείρω. 109 διό σημειωτέον τὸ ναυσικλυτός ὀξυνόμενον in priore editione omissa esse monuit Lehrsius, qui post συνθέσει inseruit βαρύτονον et pro παρασυνθέσει scripsit παραθέσει.

λέγεται ἢ διὰ τοῦ ε, ἐν δὲ cυνθέcει διὰ τοῦ α, Ναυcικάα, Ναυcίθοοc. τὸ μὲν οὖν δουρὶ κλυτόc ἐν παραθέcει ἐcτίν. A.

134. οὔλη δ': ὡc κούρη· οὕτωc γὰρ καὶ τὸ ἀρcενικὸν αὐτοῦ ἐβαρύνετο «οὔλων τε ταπήτων» (Il. Π 224). τούτῳ cυγκατατίθεται καὶ ὁ Ἀcκαλωνίτηc καὶ Ἀλεξίων καὶ Ἀρίcταρχοc. καὶ μήποτε ἀνάλογοc ἡ παρὰ τῷ ποιητῇ ἀνάγνωcιc πρὸc τὴν κοινὴν cυνήθειαν, εἴ γε ὀξυτονοῦcι τὸ ὄνομα, λέγοντεc οὐλὸc ἄνθρωποc καὶ οὐλὴ κόμη. οὐ δέον δέ· τὰ γὰρ εἰc λοc λήγοντα διcύλλαβα μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ λ ἄλλο cύμφωνον, παραληγόμενα δὲ τῷ ο ἤτοι μόνῳ ἢ μεθ' ἑτέρου φωνήεντοc, βαρύνεται, πόλοc, cτόλοc, θόλοc, κοῖλοc, δοῦλοc. οὕτωc καὶ οὖλοc. προcέθηκα δὲ μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ λ ἄλλο cύμφωνον διὰ τὸ μοχλόc, πολλόc. τὸ μέντοι θολόc ὀξυνόμενον πρὸc ἀντιδιαcτολήν ἐcτι. A.

174. ἤ: ἄμφω τοὺc cυνδέcμουc ἐγκλιτέον. διαζευκτικοὶ γάρ εἰcιν. V.

210. τὴν cφίcι νῦν ὀρθοτονητέον, καὶ διὰ τὴν cύνταξιν καὶ διὰ τὴν μετάληψιν. εἰc γὰρ cύνθετον. A.

242. κελεύετέ μ' αὐτόν: Ἀλεξίων τὸ ε τῇ ἀντωνυμίᾳ δίδωcιν, οὐ τῷ ῥήματι τελικόν, καὶ δοκεῖ ὀρθοτονεῖν, ὡc εἰ καὶ cυνθέτωc ἐλέγετο ἐμαυτόν. καὶ τοῦτό γε ἐχρῆν εἶναι· ἀεὶ γὰρ αἱ τοῦ πρώτου προcώπου ἀντωνυμίαι προταccόμεναι τῆc αὐτόc ὀρθοτονοῦνται. ὁ μέντοι Ἀcκαλωνίτηc καὶ Ἀρίcταρχοc ἐγκλιτικῶc ἀνεγνώκαcιν, ἐπὶ τὴν τε cυλλαβὴν ποιοῦντεc τὴν ὀξεῖαν, ἵνα μὴ ὡc κατάλληλον φανῇ τὸ ἐμαυτὸν ἐλέcθαι. A.

246. ἑcπομένοιο: δύναται καὶ cπομένοιο, ὥc φηcιν ὁ Ἀcκαλωνίτηc· καὶ ὅμοιόν ἐcτι τοῦ «ὁ δ' ἑcπόμενοc περὶ δουρί (Il. N 570). εἰ δὲ Ἀρίcταρχοc δαcύνει τὸ «εἰ δέ cυ (est nunc ἀλλὰ coί) ὦ μέγ' ἀναιδὲc ἅμ' ἑcπόμεθ'» (Il. A 158), ἀνάγκη πᾶcα κατ' αὐτὸν δαcύνειν καὶ τὴν μετοχὴν καὶ ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεcθαι. A.

247. περίοιδε: οἱ μὲν ὡc cύνοιδε ἀνέγνωcαν, ἓν ποιοῦντεc καὶ τρίτην ἀπὸ τέλουc τὴν ὀξεῖαν· οἱ δὲ κατὰ παράθεcιν ἵνα γένηται περιccῶc οἶδε. δύναται δὲ καὶ ἐν τῇ cυνθέcει τὸ αὐτὸ νοεῖcθαι, ὡc καὶ Ἀρίcταρχοc βούλεται. A.

258. καταῖτυξ: ἡ καταῖτυξ προπεριcπᾶται. πάντα τὰ εἰc υξ cυcτέλλει τὸ υ, τὰ μέντοι διὰ τοῦ κ κλινόμενα ἐνίοτε ἐκτείνει τὸ υ ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώcεων, οἷον βόμβυκοc, κήρυκοc· τὸ γὰρ «κήρυκι Ἠπυτίδῃ» (Il. P 324) cυνέcταλται διὰ τὸ μέτρον. A.

266. Ἐλεῶνοc: εἰcὶν οἳ ψιλοῦcιν. ὁ δὲ Ἀcκαλωνίτηc φηcὶ δαcύνεcθαι. ἔcτι δέ τινα ἃ ἱcτορίᾳ τοπικῇ κατέχεται. οὕτωc οὖν καὶ ἐπὶ τούτου. ἱcτοροῦcι γὰρ οὕτωc δαcέωc τὴν πόλιν λέγεcθαι· πῶc οὖν ἐν τῷ καταλόγῳ ψιλῶc ἀνέγνωμεν «οἵ τ' Ἐλεῶν' εἶχον» (Il. B 500); φαcὶ γὰρ κἀνταῦθα τὴν Βοιωτιακὴν εἶναι πόλιν. εἰ μὴ λέγομεν ὅτι οὐ

---

258 ἐπὶ τῶν — κήρυκοc inseruit L. 266 extrema verba inde ab εἰ μὴ λέγομεν addidit Lehrsius coll. M 20 cf. Arist. p. 262 ed. II.

πάντως ἐπικρατεῖ ἡ ἀπὸ τῶν ἐθνῶν χρῆσις καὶ ἐπὶ τὴν Ὁμηρικὴν ἀνάγνωσιν. A.

273. κατ' αὐτόθι: φασὶ παρέλκειν τὴν κατά· διὸ φυλάσσειν τὸν αὐτὸν τόνον. κἂν μὴ παρέλκῃ δέ, συντάσσηται δὲ τῷ λιπέτην, οὐ δύναται ἀναστρέφεσθαι κατὰ δύο τρόπους, καὶ ἐπεὶ συνήλειπται καὶ ἐπεὶ μεταξὺ πέπτωκεν ὁ δέ σύνδεσμος. A.

281. εὐκλεῖας: προπερισπαστέον· ἐκ γὰρ τοῦ εὐκλέας ἐγένετο κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ῑ· λέγει γάρ, δὸς ἡμᾶς εὐκλεεῖς καὶ ἐνδόξους. οἱ δὲ ἐκτείνοντες ἄνευ λόγου ἐκτείνουσιν. A.

292. Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ὀροάνδου ἀνέγνω ἦνιν ὡς μῆνιν· καὶ τοῦτο ὀφείλει εἶναι τὸ ἀνάλογον· Τυραννίων δὲ ὀξύνει τὴν πρώτην· καὶ δῆλον ὅτι δώσει καὶ τὴν ἐπὶ τέλους ἐκτείνεσθαι· ὀξεῖα γὰρ κατὰ μακρᾶς βραχείας ἐπιφερομένης οὐ πίπτει κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος, ὑπεσταλμένων τῶν σεσημειωμένων, λέγω δὲ τοῦ εἶθε, αἴθε ναίχι, περὶ ὧν καὶ λόγον δεδώκαμεν. τάχα οὖν καὶ τὸ ῆνιν ἐκτείνει ὁ Τυραννίων διὰ τὸ μέτρον, οὐχὶ διὰ τὸ πληθυντικὸν «ἤνις ἠκέστας» (Il. Z 94)· καὶ γὰρ πόλῑς λέγουσι καὶ πόλῑν καὶ μάντῑς καὶ μάντῑν. A.

307. οἶ: ὀρθοτονεῖται καὶ περισπᾶται καὶ εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεται. A.

335. κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην: ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναστρέφει ἵνα γένηται ἐπὶ κρατί, οὐχ ὑγιῶς· μέσος γὰρ πέπτωκεν ὁ δέ. τὸ δὲ ἑξῆς δεῖ διαστέλλειν κατὰ τὸν ποιητὴν κτιδέην ἀπὸ τοῦ κ̄ ποιουμένους τὴν ἀρχήν, ἐπεὶ ἐν ἑτέροις φησὶ «τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην» (458). A.

351. ἐπί: οὐδὲ ἐνθάδε ἀναστρεπτέον· μεταξὺ γὰρ πάλιν σύνδεσμος, ἐφ' ὅσον ὅρια. A.

373. ἐΰξου: Πτολεμαῖος περισπᾷ: λέγων ἐκ τοῦ ἐϋξόου συνηλεῖφθαι. οὐκ ἀναγκαῖον δέ· εἰ γὰρ ἤδη τέτριπται εὔξου ὡς ἡσύχου, δῆλον ὅτι τὸ ἐΰξοος πολὺ πρότερον ἐΰξους ἐγένετο ὡς εὔνους· καὶ οὕτως τὸ εὔξου ὡς εὔνου. A.

466. δέελον: ταὐτόν ἐστι τῷ δῆλον· διὸ καὶ τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα καὶ ψιλοῦται τὸ δεύτερον ε̄. A.

475. παρ' αὐτῷ δ' ὠκέες ἵπποι Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο: ψιλωτέον τὸ ἐξ· τὸ γὰρ ἑξῆς ἐστιν, ἐκ πυμάτης, ἐκ τῆς ἄντυγος ἐδέδεντο τοῦ δίφρου, ἐξ ἄκρας τῆς ἐπιδιφριάδος. ἔνιοι δὲ κακῶς δασύνουσιν ὥστε κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἓξ ἵππους δεδέσθαι. A.

505. 6. 7. ἤ: διαπορητικὸς ὁ ὕστερος, διὸ περισπαστέος· τὸν δὲ πρῶτον καὶ δεύτερον ἐγκλιτέον. A.

546. ἤ τίς σφωε πόρεν: τὸ ῥῆμα ἀπὸ τοῦ π̄ ἄρχεται καὶ ἡ σφωέ τρίτου προσώπου ἐγκλιτική ἐστι, σημαίνουσα τὸ αὐτούς· «τίς τ' ἄρ' σφωε θεῶν» (Il. A 8)· «ἀλλά σφωε δόλος καὶ δεσμός» (Od. θ 317)·

281 pro περισπαστέον scripsi προπερισπαστέον cum codice et Lob. El. II 54. 505 cod. διαπορητικοὶ οἱ ὕστεροι· διὸ περισπαστέον τὸν δεύτερον, τὸν δὲ πρῶτον καὶ τρίτον — emendavit L.

ὥςτε οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς οὐδὲ μονοςύλλαβον τὴν cφώ, εἰ μή ποτε ὀρθοτονεῖται καὶ δευτέρου προςώπου ἐςτὶ καὶ cημαίνει τὸ ὑμεῖς ἢ ὑμᾶς· «cφὼ δὲ μάλ᾽ ἠθέλετον» (Il. Λ 782). ἔνθεν οὖν οἱ ἀκριβέςτερον αὐτὰ παραφυλάξαντες ἔκθλιψιν δεδώκαςι τοῦ ε̄ ἐν τῷ «εἰ μή cφω᾽ Αἴαντε διέκρινον» (Il. Ρ 531) ἵνα τὸ διηνεκὲς φυλαχθῇ. Α.

574. τοῦ ἐπεί τὴν τελευταίαν ὀξυτονητέον· ἐγκλιτικὴ γὰρ ἡ cφίν. V.

ΕΙϹ ΤΗΝ Λ.

24. βαρύνεται τὸ οἶμος ὡς οἶκος· δοκεῖ δέ μοι κατά τινα ἀφορμήν· φιλεῖ γάρ πως τὰ εἰς ος λήγοντα διςύλλαβα μονογενῆ ἀπὸ τῆς οι̅ διφθόγγου ἀρχόμενα βαρύνεςθαι, ὁπότε πρὸ τῆς ο̅ς ςυλλαβῆς cύμφωνον ἢ cύμφωνα ὑπάρχει — φημὶ δὲ διὰ τὸ Οἰός· οὕτως γὰρ λέγεται δῆμος παρ᾽ Ἀθηναίοις κατ᾽ ὀξεῖαν τάςιν — οἷον οἶκος, οἶτος, οἶκτος, οἶνος. οὕτως καὶ οἶμος. Α.

35. λευκοί: ὀξυτονητέον, ἵνα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν κέηται. εἰςὶ δὲ οἳ περιςπῶςιν, ἵνα γενικὴ γένηται, ἐπίθετον τοῦ καςςιτέρου, κακῶς· ἔθος γάρ ἐςτι παρὰ τῷ ποιητῇ τὴν Θεςςαλικὴν ταύτην καλουμένην γενικὴν εὑρίςκεςθαι, εἰ μὴ μέτρον κωλύοι· εἰ γὰρ κωλύοι, ἡ κοινὴ παραλαμβάνεται. παρεκτέταται τὸ κεφάλαιον Ἡρωδιανῷ. Α.

36. ἡ ἐπί πρὸς τὸ ἐςτεφάνωτο ςυντάςςεται· διὸ τὸν τόνον φυλακτέον. Α.

51. φθάν: ὁ Ἀρίςταρχος βαρύνει· καὶ δῆλον ὅτι ὑγιῶς· κοιμίζεται γὰρ ἡ ὀξεῖα ἐν τῇ ςυνεπείᾳ· «Ζεὺς δ᾽ ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε» (Il. Ν 1). ἔςτι δὲ ὁ νοῦς τοιοῦτος, ἔφθαςαν δὲ κατὰ τὸ πολὺ οἱ πεζοὶ τοὺς ἱππεῖς προδιαταγέντες ἐπὶ τῆς τάφρου. Α.

68. ὄγμον: ὡς ὄλβον. τὰ γὰρ εἰς ο̅ς λήγοντα διςύλλαβα μονογενῆ ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ο̅ καὶ ἔχοντα δύο cύμφωνα ἢ πλείονα βαρύνεςθαι θέλει, οἷον ὄκνος, ὄμβρος, ὄρρος, ὄςςος, Ὄρθος (sc. Ὄρθος τὸ μονογενές ut loquitur Ω 316. ubi vid.) ὄρφος. οὕτως καὶ ὄγμος. Α.

75. τὸ πάρεςαν τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα· ἐκ δὲ τοῦ παρῆςαν ἐγένετο. Α.

ἔκηλοι: δαςύνεται. τὸ γὰρ ε̅ πρὸ τοῦ κ̅ δαςύνεςθαι θέλει, ὁπότε μὴ ἐκ κλίςεως τυγχάνοι ῥήματος ἢ ἀπὸ προθέςεως. Α.

88. ἄδος: δαςυντέον· τὸ γὰρ α̅ πρὸ τοῦ δ ὂν καὶ μὴ ἔχον cτερητικὴν ἔννοιαν ἢ κρᾶςίν τινα δαςύνεςθαι θέλει, cτερητικὴν μὲν οὕτως ἀδαής, ἀδρανής, ἀδευκής, κατὰ κρᾶςιν ᾄδης. μὴ οὕτως δὲ ἔχον ἁδρός, ἁδινός, Ἁδρίας. διὸ καὶ τὸ Ἄδωνις κρεῖττόν ἐςτι δαςύνειν, ἵνα καὶ παρὰ τὸ ἁδεῖν τῇ δαίμονι ἐτυμολογηθῇ. Α.

Λ 68 pro ὄςςος L. cum Eustath. ὄςςος dubitans num hoc cum reliquis hic ab Herodiano positum sit; suspicatur ὄγκος. 75 Lehrsius confert Ε 759, ubi additum ἢ μεμελετηκὸς ἀφαιρεῖςθαι. 88 pro οὕτως, κατὰ κρᾶςιν, ἀδαής ἀδρανής ἀδευκής Lehrsius scripsit οὕτως ἀδαής, ἀδρανής, ἀδευκής, κατὰ κρᾶςιν ᾄδης collato Arcad. 197, 19 V. Pneumatol. El. p. 724.

101. βῆ ῥ' Ἶcov: κατὰ διάςταςίν ἐςτι, βῆ ῥα, εἶτα Ἶςόν τε καὶ Ἄντιφον. Α.

141. ἔμεν: δαςυντέον· τό γὰρ εἶναι καὶ ἀφεῖναι παραγωγῶς γέγονεν ἕμεναι, ὡς τό θεῖναι θέμεναι. Α.

160. κείν': λέγει ὁ τεχνικὸς ἐν τῷ ὑπομνήματι τοῦ περὶ παθῶν Διδύμου· τὰ ὀξύτονα ἡνίκα ἐκθλίβηται τὴν ὀξυνομένην ςυλλαβήν, ἀναπέμπει τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τὴν ὀπίςω ςυλλαβήν, καὶ ἐὰν ᾖ ἡ ἐκθλιβεῖςα ςυλλαβὴ ἡ ἔχουςα τὴν ὀξεῖαν βραχεῖα, ἡ δὲ ὀπίςω ςυλλαβὴ φύςει μακρά, τῷ τονικῷ παραγγέλματι γίνεται περιςπώμενον. περιςπᾷ γοῦν τὸ δῆλον (δεῖλ' Heyn.). ἐν δὲ τῇ Ὁμηρικῇ προςῳδίᾳ ἐναντιοῦται τούτῳ. Α.

192. ἄλεται: ψιλοῦται εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐκκλίνειν τάςςηται, ὥς φηςιν ὁ Ἀςκαλωνίτης, εἴτε ἐπὶ τοῦ ςυςτραφῆναι, ὡς καὶ Τυραννίων, ᾧ καὶ μᾶλλον ςυγκατατίθεμαι. πολλὴ δὲ ἡ κίνηςις αὐτοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ· ὁριςτικὸς μὲν γὰρ δεύτερος ἀόριςτος «τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη» (Il. N 408) καὶ πληθυντικόν τρίτον κατὰ ςυγκοπὴν «οἱ δή τοι εἰς ἄςτυ ἄλεν» (Il. X 12), ἀπαρέμφατόν τε «ἢ λαοὺς εἰς τεῖχος ὁμοκλήςειεν ἀλῆναι» (Il. Π 714). καὶ ὥςπερ ἡ φανείς μετοχὴ οὕτως καὶ ἡ ἀλείς· «οἴμηςεν δὲ ἀλείς» (Il. X 308) καὶ οὐδέτερον «ἢ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ» (Il. Ψ 420), καὶ πληθυντικὸν ἀρςενικόν «αὐτὰρ ἐπεί κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύςωςιν ἀλέντες» (Il. Φ 534), καὶ γενικὴ «πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων» (Il. Φ 607). τούτου τοίνυν ὑποτακτικὸν ἄληται ὡς λάβηται. ςυςτολὴ οὖν ἐγένετο ἢ μεταβολὴ ἐγκλίςεως ὁμοίως τῷ «ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων» (Il. I 409)· «ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπευτής» (Od. ξ 400) καὶ τὸ «ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ» (Il. Y 173)· [τὸ δὲ ὅλον γέγονεν ἀπό τοῦ ἀλῶ, ὃ ςημαντικόν ἐςτι τοῦ πλανῶ, ὅπερ ψιλοῦται]. Α.

223. Κιςςῆς: ὡς Ἑρμῆς· καὶ μήποτε παρὰ τό Κίςςος παρώνυμόν τι ἐγένετο Κιςςέας καὶ κατὰ ςυναλοιφὴν Κιςςῆς. Α.

239. οἷ: ὀρθοτονητέον· εἰς γὰρ ςύνθετον ἡ μετάληψις. Α.

λίς: ὁ μὲν Ἀρίςταρχος ὀξύνει· ὁ δὲ Αἰςχρίων περιςπᾷ. ὡς γὰρ παρὰ τό μῦς μῦν φηςι καὶ νοῦς νοῦν οὕτως καὶ λῖς λῖν· «ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων» (480). καὶ ἔςτι ςυγκατατίθεςθαι τῷ Αἰςχρίωνι, ὅτι μᾶλλον ὀφείλει περιςπᾶςθαι, εἰ καὶ μηδὲν τῶν εἰς ῐς ληγόντων καὶ ἀρςενικόν γένος ὑπιςχνουμένων περιεςπάςθη. καὶ τάχα καθ' ἕτερον λόγον, ἵνα τὸ ἐπιθετικόν καὶ ςημαῖνον γένος θηλυκὸν καὶ ὀξυνόμενον ἀποφύγῃ. λέγω δὲ τὸ «λὶς πέτρη» (Od. μ 64). τῷ μέντοι χαρακτῆρι τοῦ κίς καὶ θίς καὶ ῥίς, καίτοιγε διαφόρως κλιθεῖςι πρὸς τό λίς, ςυνεξωμοίωςεν αὐτὸ κατὰ τόνον ὁ Ἀρίςταρχος· καὶ οὕτως ἐπείςθη ἡ παράδοςις. Α.

249. κρατερόν ῥά ἑ πένθος: ὁ ῥά ςύνδεςμος ἐγκλιτικὸς ὢν φυλάξει τὴν ἰδίαν ὀξεῖαν διὰ τὴν ἓ ἀντωνυμίαν νῦν ἐγλιτικὴν οὖςαν. Α.

192 verba seclusa cum Lob. El. I 56 not. 13 ab Herodiano aliena esse arbitror. Lehrsius confert C 76 et initium in E. M. 59 exstare monet.

251. τὸ εὐράξ ὀξύνεται, καθότι τὰ εἰς αξ λήγοντα ἐπιρρήματα ὀξύνεται, ὑπεσταλμένου τοῦ ἅπαξ· σημαίνει δὲ τὸ ἐκ πλαγίου. Α.

257. ὄπατρον: ψιλωτέον, οὐχ ὡς οἴονται διὰ τὴν συγκοπήν· πολλὰ γάρ φασι διὰ τὴν συγκοπὴν ψιλοῦσθαι. ἀπεδείξαμεν δὲ ἡμεῖς ἐν ἑτέροις, ὡς καὶ δασύνεται· ἑστήκαμεν γοῦν καὶ ἕσταμεν, Ἡράκλεες Ἥρακλες. τί οὖν ἐκώλυεν, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁμόπατρος ἦν, τὸ κατὰ συγκοπὴν πάλιν δασύνεσθαι; ἄμεινον οὖν λέγειν ὅτι φιλεῖ τὸ ο πρὸ τοῦ π κείμενον μὴ κατὰ ἀναφορικὴν ἔννοιαν ψιλοῦσθαι, ὀπιπεύω, ὀπή, ὀπώρα. παρὰ τὸ ἕπω δασυνόμενον ψιλούμενον ἐγένετο ὀπάων. οὕτως οὖν ἔχει καὶ τὸ ὄπατρος. προσέθηκα δὲ «εἰ μὴ ἀναφορικὴ σημασία» διὰ τὸ ὁποῖος, ὅπως καὶ τὰ τοιαῦτα. ἀντιπίπτει δὲ τῷ προκειμένῳ κανόνι τὸ ὁπλή καὶ τὸ ὅπλον καὶ τὰ ἀπὸ τούτων παρηγμένα. Α.

263. τὸ ἔδυν συσταλτέον: ἔστι γὰρ πληθυντικὸν κατὰ συγκοπὴν γενόμενον ἐκ τοῦ ἔδυσαν. Α.

270. προϊεῖσι: ὡς τιθεῖσι· καὶ γὰρ ἐν ἑτέροις «ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσιν» (Il. Γ 152). ὁμοτονεῖν δὲ θέλει τὰ εἰς ι λήγοντα τοῦ ἐνεστῶτος ταῖς πληθυντικαῖς δοτικαῖς τῶν μετοχῶν, ὁπότε καὶ ὁμοφωνοῦσιν. ἱέντες ἱέντων ἱεῖσι· οὕτως οὖν καὶ τὸ ῥῆμα. μάχεται τὸ φασί· ῥῆμα γὰρ ὀξύνεται, μετοχὴ δὲ ὂν βαρύνεται. Α.

μογοστόκοι: Ἀρίσταρχος παροξύνει· δραστικὴ γάρ φησιν ἔννοιά ἐστιν. οὐ γὰρ αἱ Εἰλείθυιαι πάσχουσιν, ἵνα προπαροξύνωμεν, ἀλλ' ἐνεργοῦσι κατὰ τῶν τικτουσῶν. ἔφαμεν δὲ τὰ τοιαῦτα τῶν συνθέτων ἐνέργειαν ὑπισχνούμενα παροξύνεσθαι, εἰ μὴ κανών τις κωλύοι· (Γ 354). εἰσὶ γάρ τινες κανόνες καθ' οὓς κἂν ἐνέργεια σημαίνηται πάντως προπαροξύνεσθαι δεῖ. μάχεται μέντοι ἄντικρυς τὸ «ὄρνυσθ' ἱππόδαμοι Τρῶες» (Il. Δ 509)· ἐνεργητικὸν γὰρ ὂν καὶ μὴ ὑποπῖπτον κανόνι τῷ προπαροξυτονοῦντι προπαρωξυτονήθη. Α.

297. ὑπεραέϊ: ὡς εὐσεβέϊ, κατὰ διάστασιν. ἔφαμεν γὰρ τὰ παρὰ τὸ ἄω συντιθέμενα καὶ εἰς ης λήγοντα ὀξύνεσθαι, ἀκραής, δυσαής· οὕτως ὑπεραής. Α.

301. Ἀσαῖον: προπερισπαστέον· παρὰ γὰρ τὸ αἶσα γέγονεν, καὶ ἐξέστη πρότερον τὸ ι· τὰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς α ληγόντων μακρᾷ παραληγομένων παραγόμενα διὰ τοῦ αιος προπερισπᾶσθαι θέλει, μοῦσα Μουσαῖος, γενναῖος, Πισαῖος, ἑρσαῖος. οὕτως καὶ Ἀσαῖος. οὐ μάχεται τὸ Ἥραιος προπαροξυνόμενον· πρὸς γὰρ ἀντιδιαστολὴν τοῦ προπερισπωμένου ἐπιθετικοῦ ἐγένετο. τὸ μέντοι Πείραιος προπαροξυνόμενον παρὰ ῥῆμα τὸ πειρῶ ὡς παρὰ τὸ φιλῶ Φίλαιος. οὕτως καὶ παρὰ τὸ βέβηκα ὁ βέβαιος. Α.

306. ἀπὸ τοῦ ἀργεστής ὀξυτόνου Βοιωτιακὴ γενικὴ ἡ ἀργεστᾶο προπερισπωμένως. Α.

---

270 Lehrs confert Γ 152. 301 pro ἑρσαῖος scripsit L. ἑρσαῖος, quod ab ἕρσα forma propria, non ab ἕρση coll. Ξ 351 derivatum esse monet. De Ἥραιος et Ἡραῖος confert L. Ν 791. ῥῆμα — παρὰ inseruit idem.

326. παλινορμένω: Τυραννίων δύο ποιεῖ, ὁ δὲ Ἑρμαπίας σύνθετον ἐκδέχεται καὶ Ἀρίσταρχος. εἴρηται δὲ περὶ τῆς συνθέσεως τοῦ πάλιν ὡς πρὸς τὰς μετοχὰς ἐν τῇ Α, ὅτε περὶ τοῦ πλαγχθέντας διελαμβάνομεν (Α 59). Α.

358. καταείσατο: ψιλωτέον· ἀπὸ γὰρ τοῦ εἴδω βαρυτόνου ὁ σχηματισμός. Α.

365. ἤ θήν σ' ἐξανύω: τὸ ἀνύω φυλακτέον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου, λέγω δὲ τοῦ βαρέος· ἐνεστὼς γάρ ἐστιν ἀντὶ μέλλοντος. Α.

370. Τυδείδῃ ἔπι τόξα τιταίνετο: οἱ ἀκριβῶς ἀναγινώσκοντες ἀναστρέφουσι τὴν πρόθεσιν· τὸ γὰρ ἑξῆς ἐστιν ἐπὶ Τυδείδῃ. Α.

383. οἵ τέ σε πεφρίκασιν: οὐκ ἀναγκαῖον ἀντιδιαστέλλειν, ὡς οἴεται Ἀλεξίων· δύναται γὰρ καὶ ἀπόλυτος εἶναι. Α.

385. κέρα ἀγλαέ· σὺν τῷ ῑ ἔγραψάν τινες τὸ κέρᾳ ἵνα ᾖ δοτική, ὁμοίως τῷ «δέπᾳ μελιηδέος οἴνου» (γ 46, nunc δέπας) καὶ «γήρᾳ ὕπο λιπαρῷ» (Od. λ 136). οὕτως δὲ καὶ δοκεῖ ἐπικρατεῖν ἡ παράδοσις, ὡς καὶ Ἀλεξίων ἀξιοῖ. οἱ δὲ συνέστειλαν, πληθυντικὸν ἐκδεχόμενοι οὐδέτερον, ὁμοίως τῷ «κρέα ἔδμεναι» (Il. Δ 345), ἐξεδέξαντό τε ἐκ τῆς λέξεως τὴν τρίχωσιν καὶ ἐμπλοκῆς εἶδος. οἱ δὲ ἐξέτειναν τὸ ᾱ πάλιν πληθυντικὸν ἐκδεχόμενοι, τιθέντες δὲ τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ τόξου, ὥστε εἶναι κατὰ κέρας, συναλοιφὴν ἐκδεχόμενοι τοῦ κέραα. περὶ δὲ τῆς τοιαύτης ἀναγνώσεως δεδήλωται ἡμῖν, ὁπότε διελάβομεν περὶ τοῦ «κέρα ἐκ κεφαλῆς» (Il. Δ 109). τοσοῦτον δὲ ἔχω νῦν παραφυλάξαι ἐπὶ τοῦ νοητοῦ, ὡς ὅτι σπάνιόν ἐστιν ἐπὶ ἀνθρωπίνης φύσεως παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ κέρας ἐπὶ τριχὸς τάσσεσθαι· κόμην δὲ λέγει καὶ τρίχας καὶ πλοκάμους καὶ ἐθείρας. Α.

395. οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἠὲ γυναῖκες: περὶ πλέες: Τυραννίων περίπλεες συνθέτως ἀνέγνω, τὴν ρι συλλαβὴν ὀξύνων· ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης κατὰ παράθεσιν, λέγων λείπειν τὴν αὐτόν, ἵνα ᾖ περὶ αὐτὸν πλέες. οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων, λόγῳ τούτῳ ὅτι καὶ κατ' ἰδίαν ἄνευ προθέσεως εὑρέθη τὸ πλέες καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ κινήματα· «τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι» (Il. Β 129)· οὐ γὰρ πολλούς, ἀλλὰ πλέονας. ὡμολογημένου τοίνυν ὅτι τοῦ «πλέονές κεν μνηστῆρες» (Od. σ 247) συγκοπή ἐστιν ἡ πλέες φωνή, μὴ ὄντος δὲ ἄρα τοῦ συνθέτου, περιπλέονες, δοθήσεται μηδὲ τὸ ἀπ' αὐτοῦ συγκεκομμένον. ἔνθεν ἐπείσθησαν κατὰ παράθεσιν ἀναγινώσκειν, λειπούσης τῆς αὐτόν. Α.

409. Ἀλεξίων τὸ τόνδε ἓν μέρος λόγου ἐκδέχεται, καὶ παροξύνει ἵνα ἰσοδυναμῇ ἀναφορικῇ τῇ τοῦτον. Τυραννίων δὲ δύο μέρη λόγου ποιεῖ, ἵνα ᾖ τοῦτον δέ, κατὰ ἀναφορὰν ὁμοίως. ἔφαμεν δὲ ὅτι παρὰ τῷ ποιητῇ ἡ διὰ τοῦ δε ἐπὶ ταύτης τῆς ἀντωνυμίας ἐπέκτασις σπανίως μὲν εὑρέθη ἐπ' ἀναφορᾶς ὁπότε διελαμβάνομεν περὶ τοῦ «τοῦσδε δ'

326 Lehrsius confert Π 95 et monet notam in E. M. transiisse 648, 35, ubi post Ἀρίσταρχος additur ὡς παλιμπλαγχθέντας καὶ εὐρυκρείων.

ἔα φθινύθειν» (Il. Β 346), ὥστε οὐδὲν κεκώλυκε καὶ ἐνθάδε τὸ τοιοῦτο παραδέξασθαι διὰ τὸ ἤδη πεπεῖσθαι τὴν παράδοσιν· βεβαιοτέρα μέντοι ἐστὶν ἡ τοῦ Τυραννίωνος ἀνάγνωσις· οὐδὲν γὰρ ἐναντιοῦται. Α.

413. ψιλωτέον τὸ ἕλσαν, ὅτι Αἰολικωτέρα ἡ κλίσις. Α.

σφίσι: ὀρθοτονητέον· εἰς σύνθετον γὰρ ἡ μετάληψις καὶ κατέχεται ὑπὸ τῆς προθέσεως. Α.

432. τοιώδ' ἄνδρε κατακτείνας: ἔφαμεν τὴν διὰ τοῦ δε ἐπέκτασιν προπερισπᾶσθαι, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους φύσει μακράν· διὸ σημειούμεθα τὸ τῶδε δ' ἐνόει (l. δὲ νῶϊ, Θ 109, ubi vid.) παροξυνόμενον. Α.

441. ἆ δειλ': ἐπεὶ μετὰ τὰς προσαγορευτικὰς ἀνάγκη στίζειν, ὡς καὶ ἡ συνήθεια μαρτυρεῖ στίζουσα μετὰ τὴν δευτέραν λέξιν, οὐκ ἔστι δὲ πλήρης ἀλλὰ συνήλειπται, οὕτως δὲ ἡμῶν ἀναγινωσκόντων πεπονθυῖαν τὴν λέξιν βαρβαρισμὸς γίνεται, εἴτε ὀξύνοιμεν εἴτε περισπάσοιμεν (sic), ἀναγκαίως ἐκ πλήρους γράφειν τὴν λέξιν, ἆ δειλέ, δεῖ, ἵνα καὶ ἡ στιγμὴ καὶ ὁ τόνος ἀναλόγως καὶ Ἑλληνικῶς ἔχῃ. οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος ἔγραψεν ἐκ πλήρους, ὡς Δίδυμος μαρτυρεῖ· τὸ μὲν γὰρ μέτρον οὐκ ἂν δόξαι βλάπτεσθαι τοῦ στοιχείου προστεθέντος, ἐπεὶ ὅταν δέῃ ὑγιὲς αὐτὸ παριστάναι, πάλιν ἀφαιρεθήσεται, ὡς «βουκόλε ἐπεὶ οὔτε κακῷ» (Od. υ 227) «ἢ οὐ μέμνῃ ὅτε τ' ἐκρέμω» (Il. Ο 18). οὕτως δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς «ἆ δειλέ, οὐ μὲν σοί γε» (452). Α.

446. φύγαδε ὡς οἴκαδε. ἰσοδυναμεῖ δὲ τῷ εἰς φυγήν, οὐ μὴν ἐν τῷ «τοὺς ἕλεν, οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο» (Il. Π 697). ἀντὶ γὰρ αἰτιατικῆς οὐ μετὰ τῆς εἰς, διὸ καί τινες ὑπέλαβον μὴ καὶ δύο μέρη λόγου εἰσίν. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου. Α.

454. ὠμησταί: Ἀρίσταρχος ὡς ἀθληταί, Τυραννίων δὲ ὡς κομῆται, σύνθετον ἐκδεχόμενος τὴν λέξιν. ἄμεινον δὲ λέγειν ὡς ὅτι τὰ εἰς στης λήγοντα, τῷ η παραληγόμενα, ἔχοντα πρὸ τοῦ τ τὸ σ, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντα ὀξύνεται, ἑρπηστής, ὀρχηστής. οὕτως οὖν καὶ ὠμηστής. Α.

ἐρύουσιν: προπαροξύνεται· ἐνήλλακται γὰρ ὁ ἐνεστὼς χρόνος ἀντὶ μέλλοντος. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Ἀλεξίων περισπᾷ, οὐκ εὖ, ἐπεί, φησίν, ἐν τῷ ἑξῆς στίχῳ ὁ μέλλων παρελήφθη περισπώμενος· «αὐτὰρ ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοί». ἔλαθε δὲ τὸν ἄνδρα ἡ τοιαύτη ὕφεσις τοῦ σ Ἀττικὴ οὖσα καὶ περισπῶσα τοὺς μέλλοντας διά τι αἴτιον, εἰ παραλήγοιτο τῷ ι συνεσταλμένῳ, ὅπερ καὶ ἐπὶ τοῦ «τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ» (Od. ο 546). τὸ μέντοι ἐρύω οὐ δύναται ἔχεσθαι ταύτης τῆς φύσεως, ἀλλ' ἐστὶν ἐνεστὼς ἀντὶ μέλλοντος. Α.

---

441 pro ἢ οὐ in versu Hom. L. scripsit ἦ οὐ. L. confert Λ 160 et adnotat grammaticos ipsos citantes plene scribere στεγαστῆρα Mon. 16, ὀνησόμεθα Mon. 40. 446 ἐν post οὐ μὴν inseruit L. 454 ἐκδεχόμενος pro ἐκδεχόμενοι ser. L. adnotatque multo explicatiorem notam fuisse, ut Herod. ipse significet ad Χ 67.

461. αὖε: ψιλῶϲ· τέτακται γὰρ ἐπὶ τοῦ φωνεῖν. ὅταν δὲ ἐπὶ τοῦ ξηραίνειν ἢ ἅπτειν, τότε δαϲυντέον· ἔϲτι γὰρ ϲύνθετον. Α.

480. λῖν: περιϲπαϲτέον κατὰ νόμον τῶν μονοϲυλλάβων αἰτιατικῶν· πᾶϲα γὰρ αἰτιατικὴ μονοϲύλλαβοϲ εἰϲ ν λήγουϲα περιϲπᾶται, ἀπέϲτραπται δὲ τὸν ὀξὺν τόνον, μῦν, μνᾶν, ϲῦν, ὗν. ταύτῃ καὶ ἡ κλεῖδα αἰτιατικὴ γενομένη κλεῖν περιϲπᾶται τῆϲ εὐθείαϲ ὀξυνομένηϲ. ταῦτα Ἡρωδιανὸϲ ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ τῆϲ καθόλου. Α.

495. ἀφυϲγετόν: Ἀρίϲταρχοϲ ὀξύνει ὁμοίωϲ τῷ ὑετόν, ὁ δὲ Τυραννίων βαρύνει ὁμοίωϲ τῷ ἀτρύγετον. ἔϲτι δὲ ἐκεῖνο ὑπὲρ τοῦ Ἀριϲτάρχου λέγειν ὅτι τὰ ὑπὲρ τρεῖϲ ϲυλλαβάϲ, διὰ τοῦ ετοϲ ἐκφερόμενα, μὴ ἔχοντα παραϲχηματιϲμὸν θηλυκοῦ, ἐπιθετικῶϲ μὲν λαμβανόμενα τρίτην ἀπὸ τέλουϲ θέλει ἔχειν τὴν ὀξεῖαν, ὥϲπερ ἔχει ὁ ἀμαιμάκετοϲ, περιμήκετοϲ· τὸ δὲ λαιλαπετὸϲ μὴ ὂν ἐπιθετικὸν ὠξύνθη καὶ τὸ Ἰαπετὸϲ ἐπὶ κυρίου. εἴπερ οὖν καὶ τὸ ἀφυϲγετὸϲ οὐκ ἔϲτιν ἐπιθετικόν, ὑγιῶϲ ὀξυτονηθήϲεται κατὰ τὸν Ἀρίϲταρχον. ἢ εἴπερ αὐτὸ βαρύνομεν, δώϲομεν αὐτὸ καὶ ἐπικεῖϲθαί τινι. Α.

503. νεῶν δ' ἀλάπαξε φάλαγγαϲ: οἱ μὲν πλείουϲ ἀνέγνωϲαν νέων ὡϲ ξένων, ἵνα τῆϲ οἱ νέοι εὐθείαϲ γενικὴ ὑπάρχοι. ὁ μέντοι Ἀρίϲταρχοϲ καὶ Ἀλεξίων καὶ ὁ Ἀϲκαλωνίτηϲ περιέϲπαϲαν, ἵνα ἀπὸ τοῦ «τῶν νέεϲ ὠκεῖαι» (Od. η 36) ᾖ, ἐπεί, φηϲί, νοῦν οὐκ ἔχει τὸ βαρυνόμενον, τὸ μέντοι περιϲπώμενον, τοιαύτηϲ ὑπαρχούϲηϲ τῆϲ διανοίαϲ, τὰϲ πρὸ τῶν νεῶν τάξειϲ. Α.

551. κρειῶν: περιϲπαϲτέον· ἡ γὰρ κρεῶν γενικὴ ἐπλεόναϲε τῷ ι, ἥτιϲ περιϲπᾶται διὰ τὸ ἔχειν ἐντελεϲτέραν τὴν κρεάων. Α.

610. ὀξύνεται τὸ ἀνεκτόϲ· προείρηται δέ (v. ad Θ 355). Α.

627. ἢ ϲφωϊν: ἐγκλιτικῶϲ ἀναγνωϲτέον, ἵνα δηλωθῇ τρίτον πρόϲωπον. Α.

635. δύω δ' ὑπὸ πυθμένεϲ ἦϲαν: Ἀρίϲταρχοϲ τὴν ὑπὸ ϲυντάϲϲει τῷ ἦϲαν, καί φηϲιν ὑπῆϲαν οἱ πυθμένεϲ. οὕτωϲ καὶ Ἀλεξίων. Α.

636. ἄλλοϲ: ὁ Ἀϲκαλωνίτηϲ ψιλοῖ καί φηϲιν ὅτι ἐπὶ τοῦ γέροντοϲ κεῖται· ἄλλοϲ μὲν γὰρ ἂν τιϲ αὐτὸ μόγιϲ ἐκίνηϲε γέρων, Νέϲτωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν. πολὺ πρότερον δὲ οὕτωϲ καὶ Ἀρίϲταρχοϲ. τινὲϲ δὲ βούλονται δαϲύνειν τὸ ᾱ καὶ ἐκτείνειν, ἵν' ᾖ ὁ ἄλλοϲ μὲν μογέων, τουτέϲτιν ὁ Μαχάων. ἡμεῖϲ δὲ ἐκεῖνο παραφυλάξαι ἔχομεν, ὡϲ ὅτι παρὰ τῷ ποιητῇ οὐ δύναται ἡ τοιαύτη κρᾶϲιϲ εἶναι· εἰ γὰρ καὶ κρᾶϲιν ἠβούλοντο παραλαμβάνειν, ἐχρῆν εἰϲ τὸ ω, ὁμοίωϲ τῷ «οἴχετ' ἀνὴρ ὤριϲτοϲ» (288). εἰϲὶ δὲ οἳ διέϲτειλαν ἀλλ' ὅϲ, τὸ ὅϲ δαϲύνον-

461 Lehrsius post ϲύνθετον addit τὸ ἀφαύω probabiliter, sed quum cogitari etiam possit Herodianam αὔω sic ortum putasse, ut Lob. Rhem. p. 11 not. suspicatur et traditum est in An. Ox. II 332, 17 τὸ αὔω γίνεται παρὰ τὸ ὕω μετὰ τοῦ ϲτερητικοῦ ᾱ αὔω spiritu simplicis ὕω in ᾱ transgrediente ut in ἀραιόϲ — locum intactum reliqui. 636 L. pro Νέϲτοροϲ collat. Schol. BL scripsit γέροντοϲ et post ἐκίνηϲε addidit γέρων.

τες, ἀλλ' ὃς μὲν μογέων, ἵνα τὸ αὐτὸ ὑπάρχῃ νοητόν· ἐπὶ γὰρ τοῦ Μαχάονος πάλιν βούλονται τὴν διαστολὴν λαμβάνειν· ἡμεῖς δὲ συγκατατιθέμεθα τῷ Ἀριστάρχῳ ψιλοῦντι, ἐπεὶ βούλεται ὁ ποιητὴς καὶ διὰ τούτου τὸ εὔρωστον τοῦ γέροντος παριστάνειν. Α.

641. τὸ κυκειῶ περισπαστέον· τοῦ γὰρ κυκεῶνά ἐστιν ἀποκοπὴ καὶ ἐπλεόνασε τὸ ϊ. Α.

652. πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλῆϊ: κατ' ἰδίαν τὸ πάλιν. οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Ἀλεξίων καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης· οὕτως δὲ ἔχει καὶ τὰ τῆς ἀναγνώσεως. πρὸς γὰρ τὸ ῥῆμα ἡ σύνταξις ἐγένετο, πάλιν εἶμ' ἄγγελος. Α.

659. οὐτάμενοι: Ἀρίσταρχος ὡς ἱστάμενοι καὶ κιχράμενοι. Πάμφιλος δὲ ὡς δεδαρμένοι, ἐπεὶ καὶ τὸ βεβλημένοι συντελικόν. καὶ δοκεῖ τὸ τοιοῦτον ἀπὸ ἑνικοῦ ἀριθμοῦ πολὺ πρότερον τεθεωρῆσθαι παρ' αὐτῷ. φησὶ γὰρ «οὔτ' ἄρ βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος» (Od. λ 536)· συντελικῇ γὰρ μετοχῇ συντελικὴν ἐπήνεγκεν. οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν ἀναγινώσκειν ἔδει, εἰ μὴ ἄρα ἐκεῖνό τις ὑπὲρ τοῦ Ἀριστάρχου λέγοι, ὅτι οὐκ ἐνεστῶτα ἐκδεχόμενος οὕτως ἀνεγίνωσκεν, ἀλλὰ παρακείμενον πεπονθότα. ἔχει δὲ οὕτως. παρὰ τὸ οὐτῶ περισπώμενον ἐκπίπτει παραγωγὸν εἰς μι λῆγον τὸ οὔτημι, ἀφ' οὗ ἀπαρέμφατον τὸ οὐτάναι καὶ οὐτάμεναι. ἀπὸ δὴ τοῦ οὔτημι γίνεται παθητικὴ μετοχὴ οὐτάμενος καὶ οὐτάμενοι ὡς κιχράμενοι. ἀλλ' οὔ φαμεν ταύτην εἶναι ἐν τῇ νῦν συντάξει, ἀλλ' ἕτερόν τι αὐτῷ σύνηθες ῥῆμα εἶναι, τὸ οὐτάζω, ὅθεν καὶ οὔτασεν ὁ ἀόριστος· οὐ γὰρ δὴ συστολὴ τοῦ οὔτησεν, ὡς πρόδηλον κἀκ τοῦ ἀπαρεμφάτου «οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν» (Il. Ξ 424) καὶ ἐκ τοῦ «οὔτασται δ' Ὀδυσεύς» (661). τούτῳ δὴ τῷ οὔτασται παρέθηκε μετοχὴν τὴν οὐτασμένος «οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος» (Od. λ 536), ἥτις κατ' ἔλλειψιν τοῦ σ̄ γίνεται οὐτάμενος. προπαρωξύνθη δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου διὰ τὸν χαρακτῆρα, ἐπεὶ αἱ τοιαῦται μετοχαὶ προπαροξύνοντο, ἱστάμενος, κιχράμενος· ὁ γὰρ ἀνὴρ τῷ χαρακτῆρι μᾶλλον τοὺς τόνους προσνέμει. ἄλλως τε καὶ ἡ γινομένη τοῦ σ̄ ὕφεσις καὶ ἀναδρομὴν ἐργάζεται τόνου. Α.

677. Ἀρίσταρχος ληΐδα ὡς Χαλκίδα, Μενεκράτης ὡς Ἤλιδα. ἔστι δὲ οὕτως ὁρίσασθαι περὶ τῆς προσῳδίας, ὡς πάντα τὰ εἰς ῑς̄ λήγοντα καθαρόν, μόνως θηλυκά, ὀξύνεσθαι θέλει, οἷον Κιρφηΐς, Βρισηΐς, Θαΐς, Λαΐς. ὁ δὲ λόγος ἐπὶ Ἑλληνικῶν ὀνομάτων, μή τις τὸ Ξοΐς καὶ Σαΐς Αἰγύπτια ὄντα καὶ παρ' Ἡροδότῳ (sic Ξ 387) λεχθέντα παράθηται. περὶ μέντοι τοῦ δαΐς ὀξυνομένου, τετολμημένου δὲ καὶ βαρύνεσθαι ἐπὶ

641 κυκεῶνα pro κυκειῶνα scr. L. 659 pro φησὶ γὰρ «οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος ὀξέϊ χαλκῷ» scripsit Lehrsius φησὶ γὰρ «οὔτ' ἄρ βεβλημένος — οὐτασμένος». — ἐν τῇ νῦν συντάξει, quod Lehrsius suspicatus erat, perspicuitatis causa scripsi pro ἐν τῇ συντάξει. Ὀδυσεύς pro Ὀδυσσεύς idem correxit.
677 Κιρφηΐς pro Κριφηΐς cum Lob. Parall. p. 197 et παρ' Ἡροδότῳ pro παρὰ Ζηνοδότῳ cum Bekk. ex Ξ 387 scripsit L. monens Herodianum memoria falli dicentem Ξοΐς esse ap. Herodotum.

ἑτέρου σημαινομένου, εἰρήσεται ἡμῖν ἀλλαχόθι (Ξ 387). τὸ δὲ Κραταιις δοκεῖ ἐπὶ τοῦ κυρίου βεβαρυτονῆσθαι διὰ τὴν αἰτιατικὴν «βωστρεῖν δὲ Κράταιιν» (Od. μ 124)· τάχα δὲ καὶ τοῦτο πρὸς ἀντιδιαστολήν. A.

719. ὀφείλει τὸ τί ὀξύνεσθαι διὰ τὴν μέ ἀντωνυμίαν νῦν ἐγκλιτικὴν οὖσαν. A.

720. 21. ἀλλὰ καὶ ὣς ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν καὶ πεζὸς περ' ἐών· ἐπεὶ ὥς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη: τὸ μὲν πρότερον ὡς περισπωμένως, τὸ δὲ ἕτερον κατ' ἔγκλισιν, ἐπειδήπερ τὸ μεταφραστικὸν αὐτοῦ ἐστιν, ἐπεὶ οὕτως ἦγε τὸ νεῖκος ἡ Ἀθηνᾶ. A.

754. ὁ Ἀσκαλωνίτης δι' ἀσπιδέος, ἐπεὶ ἐπιφέρει «ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες», τοιοῦτό τι λέγων τοῦ πολλὰς ἔχοντος ἀσπίδας. ὁ δὲ Ἀλεξίων καὶ ἀμφότερα κρίνει, καὶ ἀσπιδέος καὶ σπιδέος. ὅ τε Ἀρίσταρχος ἐκεῖνο ἀποφαίνεται, ὡς ὅτι τινὲς μὲν ἀπὸ τοῦ α ποιοῦνται τὴν διαστολήν, ἵν' ᾖ ἀσπιδέος, ὡς εἰκαστικώτερον τοῦ ποιητοῦ ἀσπιδὲς τὸ πεδίον εἰρηκότος τῷ τὰ μακρὰ τῶν πεδίων καὶ εὐρέα περιφερῆ φαίνεσθαι, μηδενὸς ἄλλου ὁρωμένου τέρματος, ἀλλὰ τοῦ ὁρίζοντος ἀέρος. ἄλλοι δὲ ἐκδέχονται ἀσπιδέος τοῦ ἔχοντος πολλὰς ἀσπίδας, καθότι ἐπιφέρει «ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες». οἱ δέ φασιν ἐκ πλήρους σπιδέος καὶ ἀποδιδόασι πολλοῦ καὶ μακροῦ. καὶ γὰρ Αἰσχύλος πολλάκις τὴν λέξιν οὕτως ἔχουσαν τίθησιν, ὅταν λέγῃ «σπίδιον μῆκος ὁδοῦ» καὶ ὁ Ἀντίμαχος «οὐδὲ σπιδόθεν προνοῆσαι» τουτέστι μακρόθεν. καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ἀρίσταρχος. Κράτης δὲ προκρίνει τὴν διὰ τοῦ α γραφήν· [καὶ] Ζηνόδοτος δὲ συναινεῖ τῇ δίχα τοῦ α γραφῇ, καί φησι σπιδέος τοῦ ἀπόρου καὶ τραχέος [καὶ μεγάλου]. καὶ Ἀμερίας δὲ λέγει σπιδέος τοῦ πολλοῦ καὶ εὐρέος καὶ μεγάλου. κἀγὼ δὲ συγκατατίθεμαι τοῖς ἀνδράσιν· ὁρῶ γὰρ πολλὴν τὴν τοιαύτην χρῆσιν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. A.

799. ἴσκοντες: Ἀρίσταρχος ἀξιοῖ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφειν, ἐπεὶ ἐν ἑτέροις, φησί, τὸ κατὰ διαίρεσιν αὐτοῦ ὁρᾶται, ἐΐσκω λεγόμενον· «ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ» (Il. Γ 197). οἱ δὲ περὶ τὸν Ἀλεξίωνα διὰ τοῦ ι μόνου συνεσταλμένου. κἀγὼ δὲ τούτοις συγκατατίθεμαι τὸ μὴ δύνασθαι τὰ τοιαῦτα τῶν ῥημάτων, λέγω δὲ τὰ διὰ τοῦ σκω, ἔχειν πρὸ τέλους δίφθογγον ἐκφωνουμένην, ὅτι μὴ τὴν διὰ τοῦ υ, πιφαύσκω. ὁ δὲ λόγος παραιτεῖται τὴν Αἰολίδα διάλεκτον διὰ τὸ μιμναίσκω καὶ θναίσκω. ὥστε ὅτε λέγει ἐΐσκω κατὰ διαίρεσιν, ὑγιῶς πάνυ ἀποφαίνεται, εἴγε παρὰ τὸ εἴδω ἐξέπιπτε μέλλων ὁ εἴσω, ὃς ὤφειλεν ἐπενθέσει τοῦ κ ποιῆσαι τὸ εἴσκω, ὡς μεθύσω μεθύσκω, δράσω δράσκω. ἀλλ' ἐπεὶ ἀνέφικτον ἦν χωρῆσαι τὴν τοιαύτην δίφθογγον πρὸ τῆς σκω παραγωγῆς, διαιρέσει ἐχρήσατο· ὅπου δὲ οὐ παραδέχεται αὖ τὸ τῆς διαιρέσεως, ἐκεῖ ἐκβάλλει τὸ ε. A.

754 transiit adnotamentum mutilatum in E. M. 271, 8. 799 pro χωρίσαι scripsit L. χωρῆσαι et οὐ παραδέχεται αὖ τὸ τῆς διαιρέσεως pro οὐ παραδέχεται αὐτὸ ἡ διαίρεσις. De re conferri iubet Π 41 Choer. Orth. Cr. II p. 268, E. M. 272, 13.

ΕΙϹ ΤΗΝ Μ.

20. Κάρηϲοϲ: Τυραννίων ὀξύνει τὸ Κάρηϲοϲ ὡϲ Παρναϲϲόϲ. οὕτωϲ γὰρ ὑπὸ Κυζικηνῶν ὀνομάζεϲθαι τὸν ποταμόν. ὁ δὲ Ἀρίϲταρχοϲ βαρύνει ὡϲ Κάνωβοϲ. εἴπομεν δὲ ἐν ἑτέροιϲ ὅτι οὐ πάντωϲ ἐπικρατεῖ ἡ ἀπὸ τῶν ἐθνῶν χρῆϲιϲ καὶ ἐπὶ τὴν Ὁμηρικὴν ἀνάγνωϲιν, ὁπότε περὶ τοῦ «Γλιϲᾶντα» (Il. Β 504) διελάβομεν, εἴγε Διονύϲιοϲ ἱϲτορεῖ τοὺϲ ἐγχωρίουϲ ϲυϲτέλλειν τὸ ῑ καὶ μὴ περιϲπᾶν. τό τε Λύκαϲτοϲ ὁ αὐτὸϲ ἱϲτορεῖ ὀξύνεϲθαι, ἡμῶν ἀναγινωϲκόντων βαρυτόνωϲ (Il. Β 647). οὕτωϲ οὖν εἰκὸϲ καὶ ἐπὶ τοῦ Κάρηϲοϲ μὴ πειϲθῆναι τὸν Ἀρίϲταρχον ὁμοίωϲ τοῖϲ ἐγχωρίοιϲ προενέγκαϲθαι τὴν λέξιν. τάχα δὲ ἐπεὶ ἑώρα τὰ εἰϲ ῑϲ λήγοντα ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ ὀξυνόμενα, τῷ η παραληγόμενα, ἕτερον ἔχοντα ϲ, τοῦτο δὲ ἓν ἀναδεξάμενον, διὰ τοῦτο καὶ ἐξήλλαξεν αὐτὸ τῆϲ ἐκείνων τάϲεωϲ, εἴγε τὸ Ἁλικαρνηϲϲὸϲ διϲϲὸν ἔχει τὸ ϲ̄, Λυκαβηϲϲόϲ, Ταρτηϲϲόϲ, τὸ μέντοι Κάρηϲοϲ ἓν ἔχει τὸ ϲ̄. ἴϲωϲ οὖν διὰ τοῦτο ἐξηλλάγη. Α.

Ῥοδίοϲ παροξυτονητέον ὡϲ κύριον. V.

26. ἁλίπλοα: τὴν λι, φαϲί, ϲυλλαβὴν ὀξυτονητέον· κατὰ γὰρ αὐτῶν τῶν ἐρειπίων ἡ λέξιϲ κεῖται, οὐχὶ τὰ ἐν τῇ ἁλὶ πλέοντα ϲημαίνεται. οὕτωϲ Ἀλεξίων καὶ οἱ ἄλλοι. κἀγὼ δὲ ϲυγκατατίθεμαι τῇ προϲῳδίᾳ. ἐκεῖνο γὰρ ἔχω ἀποφήναϲθαι, ὡϲ ὅτι ὁπότερον ἐὰν (sic) ϲημαίνῃ προπαροξυτονηθήϲεται· οὕτωϲ γὰρ ἐμελέτηϲε τὰ παρὰ τὸ πλέω, εἴγε καὶ τὸ πρωτόπλοοϲ προπαροξύνομεν· καὶ δῆλον ὅτι εἰϲ ἀποφυγὴν τῶν οὕτωϲ παραγομένων, διπλόοϲ τριπλόοϲ. Α.

33. ἵεν: οὕτωϲ φέρουϲι τὴν γραφήν, ιεν ὡϲ τίθεν· καὶ γίνεται ἀμφίβολον πότερον αὐτοὶ οἱ ποταμοὶ ἵεν, ἵνα τοῦ ἵεϲαν ϲυγκοπὴ ὑπάρχῃ, ὡϲ ἀπὸ τοῦ ἐτίθεϲαν τὸ ἔτιθεν· καὶ δέον δαϲύνειν. εἰ δὲ ἑνικὸν εἴη τὸ ιεν ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο, ψιλωτέον, ὁμοίωϲ τῷ «ἄϲϲον ἴεν πολυκάρπου ἀλωῆϲ» (Od. ω 221)· ὅπερ οὐ πιθανόν. ἡ μέντοι κοινὴ ἵει ἐϲτὶν ὁμοίωϲ τῷ «ἐννῆμαρ δ' ἐϲ τεῖχοϲ ἵει ῥόοϲ» (25). καὶ μήποτε εἴη (sic) πιθανώτερον· πάντα γὰρ ὁρᾶται τὰ παρακείμενα ἑνικῶϲ τεθειμένα· «τεῖχοϲ ἀμαλδύναϲ, ποταμοὺϲ δ' ἔϲτρεψε νέεϲθαι». Α.

55. 56. τὸ μὲν πρότερον ἔϲταϲαν δαϲύνει ὁ Ἀρίϲταρχοϲ ἐπειδήπερ τὸ αὐτὸ ἐϲτὶ τῷ ἑϲτήκειϲαν. ἔφαμεν δὲ καὶ ἡμεῖϲ (Β 777) δαϲύνεϲθαι τὸ ε̄ τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερϲυντελίκου ἐπὶ τούτου τοῦ ῥήματοϲ. τὸ μέντοι δεύτερον ψιλοῖ· ἰϲοδυναμεῖ γὰρ τῷ ἔϲτηϲαν· οὓϲ ἔϲτηϲαν γὰρ οἱ Ἀχαιοί. τὸ δὲ ε̄ τοῦ ἀορίϲτου ἐπὶ τούτου τοῦ ῥήματοϲ ἐψιλοῦτο. ϲυγκατατίθεται δὲ καὶ ὁ Ἀϲκαλωνίτηϲ τῇ τοιαύτῃ ἀναγνώϲει· καὶ ἡμεῖϲ. Α.

Μ 33 ἆϲϲον scr. L. pro ἄϲϲον.

66. προπερισπαστέον τὸ στεῖνος· οὐδετέρως γὰρ ἐξενήνεκται, πᾶν δὲ οὐδέτερον εἰς ος λῆγον ἐν ὀνόματι βαρύνεσθαι θέλει. οὕτως οὖν καὶ μακρός ὀξύνομεν ἀρσενικὸν ὕπαρχον· εἰ δὲ οὐδέτερον γένοιτο, βαρύνεται. οὕτως καὶ τὸ κλειτός· οὐδέτερον γὰρ γενόμενον βαρύνεται παρ' Ἀλκμᾶνι «ἐν τῷ Θεσσαλικῷ κλεῖτει». A.

125. κεκλήγοντες: ὡς ἀρήγοντες. οὐ γὰρ τὸ κεκληγότες ἐπλεόνασε τῷ $\overline{\nu}$, οὐδὲ παρὰ τὸ «ὀξέα κεκληγώς» (Il. B 222) ἐκλίθη, ἀλλὰ παρὰ τὸ κέκληγα γέγονεν ὁ Συρακούσιος ἐνεστὼς κεκλήγω, ὡς παρὰ τὸ ἄνωγα ἀνώγω, πέπληγα πεπλήγω, ἔνθεν τὸ «ἐπέπληγον πόδες ἵππων» (Il. E 504). ἀκόλουθος δὲ τῷ κεκλήγω μετοχὴ ἡ κεκλήγων βαρυνομένη, ἔνθεν τὸ κεκλήγοντες. AV.

137. αὖας: βαρυτονοῦσιν οἱ πλείους. Νικίας δὲ ὀξύνει διὰ τὸ μεταφραζόμενον, ἐπεὶ καὶ τὸ ξηράς ὀξύνεται. εἴρηται δὲ περὶ τῶν τοιούτων, ὅτι οὐ δεῖ πρὸς μεταφραζόμενα τὰς λέξεις τονοῦν. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης βαρύνει. χρὴ μέντοι γινώσκειν ὅτι μονήρης ἐστὶν ἡ λέξις· οὐδὲν γὰρ εἰς $\overline{\text{ος}}$ λῆγον καθαρὸν δισύλλαβον, τῇ $\overline{\text{αυ}}$ διφθόγγῳ κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον παραληγόμενον, τριγενές ἐστιν, διὸ οὐδὲ ἀντιπαράθεσιν ἔσχεν. ἴσως δὲ βεβαρυτόνηται, ἐπεὶ καὶ τὸ ναῦος ἐβαρύνετο καὶ τὸ Τραῦος κύριον καὶ τὸ ψαῦος παρ' Ἀλκμᾶνι. A.

148. δοχμώ: ὀξυτονητέον· ἔστι γὰρ δυϊκόν. τὸ δὲ δοχμός ὀξύνεται, ἐπεὶ τὰ εἰς $\overline{\text{μος}}$ μετ' ἐπιπλοκῆς τοῦ $\overline{\chi}$ ὀξύνεσθαι θέλει, αὐχμός, ἰωχμός. ταύτῃ καὶ πλοχμός, εἴτε συγκέκοπται εἴτε καὶ ἐντελές ἐστιν, ὀξυτονηθήσεται. οὕτως οὖν καὶ τὸ δοχμός. A.

περὶ σφίσιν: ὀρθοτονητέον· εἰς γὰρ σύνθετον μεταλαμβάνεται. A.

149. πρυμνήν: ὡς πυκνήν. εἴπομεν δὲ περὶ τούτου (E 292). A.

157. ζαής: ὡς ὑγιής· οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. παραιτητέον δὲ τοὺς βουλομένους βαρύνειν, ἴσως πλανηθέντας ἐκ τῆς αἰτιατικῆς τῆς εἰς $\overline{\nu}$ περατωθείσης (Od. μ 313). ῥηθήσεται δὲ ἐν τῇ M τῆς Ὀδυσσείας περὶ τῆς προσῳδίας. A.

158. ταρφειάς: Ἀρίσταρχος ὀξύνει ὡς πυκνάς· ὁ δὲ Θρᾷξ Διονύσιος ὁμοίως προεφέρετο τῷ ταχείας, παρὰ τὸ ταρφύς ἀρσενικόν, οὗ πολλαὶ ἦσαν χρήσεις παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ παρ' Ὁμήρῳ. καὶ δῆλον ὅτι ἀναλόγως μὲν ἀναγινώσκει ὁ Θρᾷξ, ἐπεκράτησε δὲ ἡ Ἀριστάρχου. A.

164. φιλοψευδής: ὀξυτονητέον ὁμοίως τῷ ἁπλῷ· τὰ γὰρ εἰς $\overline{\text{ης}}$ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβήν, ὀξυνόμενα, συντιθέμενα πάντα θέλει φυλάσσειν τὸν αὐτὸν τόνον, ὑπεσταλμένου τοῦ ἀληθής. σαφής, ἀσαφής, ἀντεραστής, φιλαθλητής· οὕτως καὶ φιλοψευδής. τὸ δὲ κριτής ἔσθ' ὅτε καὶ μεταβολὴν ποιεῖται τόνου οἷον ἐν τῷ ξενοκρίτης. A.

66 pro τῷ ἐν Θεσσαλίῳ scripsi cum Lob. Rhem. 293 ἐν τῷ Θεσσαλικῷ. L., qui huius emendationis meminit, adnotat transiisse praeceptum in E. M. 727. 125 transiit in E. M. 500, 2. 137 αὖας pro αὔας scripsi propter Ψ 327. — pro ναῦος exhibuit L. ναθος, quod est ap. Arcad. 37, 7. 157 L. cft. μον. λ. 17. 158 pro Θρᾷξ scripsit L. Θρᾷξ et monet transiisse in E. M. 164 οἷον addidit L.

193. Ἰαμενόν: Ἀρίσταρχος ψιλοῖ· ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης φησίν, ἐὰν μὲν ἀπὸ τῆς ἰάσεως, ψιλωτέον, ἐὰν δὲ ἀπὸ τῆς ὁρμῆς, δασυντέον. ἄμεινον δὲ προκρίνειν τὴν Ἀριστάρχου· οὐδὲν γάρ ἐστι κωλῦον τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ. A.

201. ὑψιπέτης: Ἀρίσταρχος ἐβάρυνεν εὑρὼν τὸ «ὠκυπέτα χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν» (Il. Θ 42) οὕτως κεκλιμένον ὡσεὶ καὶ ἀπὸ τοῦ παντοπώλης παντοπῶλα. πρόδηλον δὲ κἀκ τῶν διαλέκτων· ὑψιπέτας γὰρ εὑρέθη κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς τὸ ᾱ, ὅπερ ζητεῖ καὶ ἡ κλίσις καὶ ἡ βαρεῖα τάσις· τινὲς μέντοι ἐτόλμησαν ὡς τὸ «τιμῆς ἔσεται» (Il. I 605), οὕτως ὑψιπετήεις ὑψιπετῆς. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ τιμῆς εὕρομεν αἰτιατικὴν «καὶ χρυσὸν τιμῆντα» (Il. Σ 475), ἥτις ἐδίδασκε τὸ τῆς εὐθείας πάθος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὐδὲν εὕρομεν τοιοῦτο, ἔνθεν ἐπείσθημεν τῷ Ἀριστάρχῳ. A.

204. γάρ αὐτον: οὕτως ἐγκλιτέον τὴν ἀντωνυμίαν κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν. μέμνηται καὶ Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀπολλώνιος. A.

205. ἰδνωθείς: ψιλωτέον τὸ ῑ. οὕτως καὶ Ἀλεξίων καὶ οἱ ἄλλοι. προείρηται δὲ ἡμῖν ἐν τῇ A. A.

213. δῆμον: βαρυτονητέον πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ δημόν ὀξυνομένου ἐν τῇ Θ ῥαψῳδίᾳ (240). ὁ Ἡρωδιανός. A.

260. ἔχματα: ψιλωτέον· πᾶν φωνῆεν πρὸ τοῦ χ̄ ψιλοῦται. περὶ δὲ τοῦ ἦχι δασυνομένου εἴπομεν. A.

276. τὸ δίεσθαι ἡ παράδοσις προπαροξύνει, καὶ ἔχομεν ἐκεῖνο λέγειν, ὅτι εἰ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸ «δίενται» (Il. Ψ 475) ὡς τίθενται καὶ «ἐνδίεσαν» (Il. Σ 584) ὡς ἐτίθεσαν, δῆλον ὅτι εἴσεται καὶ τὸ δίεσθαι προπαροξυνόμενον· ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ τίθενται καὶ ἐτίθεσαν τὸ ἀπαρέμφατον τίθεσθαι, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ «ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται» καὶ «αὕτως ἐνδίεσαν» γένοιτ' ἂν τὸ ἀπαρέμφατον δίεσθαι, ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν εἰς μι ἐσχημάτισται· καὶ δέον ἐστὶ τὸ δίω βαρυνόμενον πολὺ πρότερον περισπᾶσθαι, ἵνα ἀποτελέσῃ τὸ δίημι, ἐξ οὗ τὸ ἐνδίεσαν καὶ δίεσθαι. A.

286. εἴλυται: προπερισπῶσιν, ἵνα ἐκ τοῦ εἰλύαται συναλοιφὴ ὑπάρχῃ ἢ τοῦ εἰλύεται· δύναται γὰρ καὶ ἑνικῶς συντάσσεσθαι καὶ πληθυντικῶς. οὐκ ἀήθης δὲ ἡ τοιαύτη συναλοιφή, εἴγε καὶ τὸ ἐρύεσθαι ῥῦσθαι ἔφη· «πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε» (Il. O 141), καὶ τὸ «ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν» (Od. χ 437) ἐν τοῖς ἑξῆς ἔφη «ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον» (Od. ω 417). τινὲς δὲ προπαροξύνουσιν ὡς ἀπὸ τοῦ εἴλυμι. A. Addiderat Herodianus ὃ καὶ μᾶλλον. δύναται γὰρ ἐκ τοῦ εἴλυται ἐκτετάσθαι v. Π 542.

295. ἐξήλατον: Ἀρίσταρχός φησιν ὡς δεῖ δασύνοντας προφέρεσθαι. σημαίνει γὰρ κατὰ ἀριθμὸν ἐκ τοσούτων ἐλασμάτων συγκειμένην

193 in E. M. transiisse monet L. 201 post ἐτόλμησαν adiecit L. ὡς. 286 οἴκων pro οἶκον in versu Hom. correxit L.

αὐτήν. ὁ δὲ Ζηνόδοτος, φησίν, ἔοικε ψιλῶς προφέρεσθαι, ἐκδεχόμενος τὴν ἐξηλασμένην, οὐκ εὖ. οὐκ ἀπιθάνως δὲ ὁ Ἀρίσταρχος, εἴγε καὶ ἑπταβόειον σάκος που λέγει καὶ ἐπὶ τῆς Ἀχιλλέως ἀσπίδος «πέντε δ᾽ ἄρ᾽ αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες» (Il. Σ 481) καὶ «ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε κυλλοποδίων» (Il. Υ 270). A.

297. τὸ περικυκλον ἄμεινον δύο ποιεῖν περί καὶ κύκλον, ἵνα ᾖ περὶ τὸν τῆς ἀσπίδος κύκλον. οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. A.

337. γεγωνεῖν: ὁ Ἀσκαλωνίτης βαρύνει ὡς ἀνύειν, Ἀρίσταρχος δὲ περισπᾷ ὡς φιλεῖν, καὶ ἔοικε μᾶλλον περισπώμενον εἶναι παρὰ τῷ ποιητῇ· ὡς γὰρ ἐνόεον καὶ ἐφίλεον, οὕτως καὶ ἐγεγώνεον ἔφη· «ἡμὲν ὅς᾽ ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνεον» (Od. ρ 161). ἀπαρέμφατόν τε προηνέγκατο τὸ γεγωνέμεν· «ἤ ῥ᾽ ἐν μεσσάτῳ ἔσκε γεγωνέμεν» (Il. Θ 223). προσέθηκα δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ, ἐπεὶ οἱ μετ᾽ αὐτὸν καὶ ὡς βαρύτονον αὐτὸ ἔκλιναν καὶ ὡς περισπώμενον. A.

360. ζαχρηεῖς: περισπαστέον ὡς εὐγενεῖς. A.

379. Σαρπήδοντος: τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα, ὡς Χαλκώδοντος. οὐ γὰρ δύναται ἔτι φυλάσσεσθαι ὁ τόνος τῆς Σαρπηδόνος γενικῆς διὰ τὸ μηδέποτε τὰ εἰς ῶν ὀνόματα ὀξύτονα ἐπιδέχεσθαι τὴν διὰ τοῦ τ κλίσιν. ἔνθεν γὰρ καὶ τὸ ἑκών μετοχή. A.

391. ἀθρήσειε: ψιλωτέον. πᾶν γὰρ φωνῆεν πρὸ δασέος καὶ τοῦ ρ ψιλοῦται, ἴθρις, Ὄθρυς, ἄχρις, ἀφρός, ὄφρα, ὑπεσταλμένου τοῦ ἄθρους πρὸς διάφορον σημαινόμενον. πρόδηλον δὲ κἀκ τῆς συναλοιφῆς ὅτι ψιλοῦται «ἡ δ᾽ οὔτ᾽ ἀθρῆσαι δύνατο» (Od. τ 478). A.

430. πάντῃ δή: ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸν δή σύνδεσμον παρέλαβεν· Τυραννίων δὲ ἐκδέχεται τὸ ᾗ ἐπίρρημα τοπικόν, ἵνα δύο μέρη λόγου ὑπάρχῃ, δέ καὶ ᾗ, καὶ προστίθησι τὸ ι καὶ δασύνει ὁμοίως τῷ «ᾗ ῥ᾽ ὅ γ᾽ ὁ λυσσώδης» (Il. Ν 53)· οὐκ ἀναγκαῖον δέ· ἤδη γὰρ πρόκειται τὸ πάντῃ τοπικόν. A.

462. λᾶος: προπερισπαστέον ὡς κλῆρος· ἀπὸ γὰρ εὐθείας πέπτωκε δισυλλάβου κατὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ χρῆσιν. καὶ ὤφειλε τρισυλλαβεῖν ἡ γενική, συναλοιφὴν δὲ λαβοῦσα βαρύνεται. τὴν δὲ πρόθεσιν Τυραννίων ἀναστρέφει, ἵνα τὸ ἑξῆς ὑπάρχῃ ὕπο λίθου ῥιπῆς. οὐκ ἀναγκαῖον δέ· τί γὰρ κωλύει φυλάσσεσθαι τὸν τόνον τῆς προθέσεως καὶ εἶναι ὑπὸ ῥιπῆς λίθου. A.

471. τὸ μὲν ὅμαδος δασυντέον· ἔχει γὰρ τὸ ὁμοῦ ἐγκείμενον. τὸ δὲ ἀλίαστος ψιλωτέον· ἔστι γὰρ στέρησις ἀπὸ τοῦ λιαστός, ὅπερ πέπτωκεν ἀπὸ τοῦ λιάζω· «ἠγεῖτ᾽, ἀμφὶ δ᾽ ἄρα σφι λιάζετο κῦμα» (Il. Ω 96). A.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ν.

15. ἔνθ᾽ ἄρ᾽ ὅγ᾽: τρεῖς παράλληλοι ὀξεῖαι, μία μὲν ἡ ἄρχουσα, δευτέρα ἡ τοῦ ἄρα, τρίτη δὲ ἡ τοῦ ὅγε. A.

337 pro μεσάτῳ correxit μεσσάτῳ L.

29. γηθοσύνη: Ἡρόδικος τὴν θος συλλαβὴν ὀξύνει, ἵνα ᾖ τὸ πλῆρες γηθόσυνα, εἶτα ἡ δὲ θάλασσα· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος γηθοσύνη δὲ θάλασσα, ἀντὶ τοῦ γηθόσυνος, χαίρουσα. εἰσὶ μέντοι οἳ ἀναγινώσκουσι γηθοσύνῃ καὶ δοτικὴν πτῶσιν ἐκδέχονται, ὥσπερ καὶ Ἀριστοφάνης, οἷς ἐγὼ συγκατατίθεμαι, ἵν' ᾖ τὸ ἀκόλουθον τοιοῦτον, τῇ χαρᾷ ἡ θάλασσα διΐστατο, ἵνα καὶ ἔθει Ὁμηρικῷ δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς παρειλημμένη ὑπάρχοι, ὑπὸ χαρᾶς ἡ θάλασσα διΐστατο ὁμοίως τῷ «ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην» (Cod. ἔη) (Od. β 16). τί δέ ἐστι τὸ κινοῦν με ἐκθήσομαι. ὁρῶ τὰ διὰ τοῦ συνη θηλυκὰ μὴ κατὰ θηλειῶν ἐπιθετικῶς τιθέμενα, πραγμάτων δὲ ὄντα κατηγορικά. πρόδηλος δὲ ἡ παρ' αὐτῷ τῷ ποιητῇ χρῆσις· ἔστι γάρ τι κερδοσύνη πρᾶγμα, οὐχὶ κερδοσύνη γυνή· «ὡς φαμένη καὶ κερδοσύνῃ ἡγεῖτο» (Il. Χ 247)· «ἀρχὴν ξεινοσύνης» (Od. φ 35)· «πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον» (Od. ο 343)· «τὴν δ' ἥνης' ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην» (Il. Ω 30)· «δρηστοσύνῃ δ' οὐκ ἄν μοι» (Od. ο 321)· «ταρβοσύνῃ, φὰν γάρ μιν» (Od. σ 342). εἴπερ οὖν ταῦτα πάντα εὑρέθη οὐκ ἐπιθετικῶς κατά τινος θηλείας, κατηγορικὰ δὲ πράγματος, πῶς ἂν γένοιτο γηθοσύνη θάλασσα; οὐ γὰρ ἀγαθοφροσύνη γυνή. ἄμεινον οὖν ἐπὶ πράγματος παραλαμβάνειν καὶ δοτικὴν πτῶσιν ἐκδέχεσθαι. εἰκός τινα φήσειν ὑπὲρ Ἀριστάρχου καὶ τῶν ἄλλων ὡς ὅτι αὐτὸς ἤδη ὁ ποιητὴς ἀρσενικῶς τοῦτο ἀπεφήνατο «γηθόσυνος δ' οὔρῳ» (Od. ε 269)· οὕτως ἀκόλουθον θηλυκὸν γένοιτ' ἂν τὸ γηθοσύνη. ὃν διδάξομεν ὡς ὅτι τὰ διὰ τοῦ συνος εἰ παράγοιτο ἐπιθετικῶς ἀρσενικὰ ὑπάρχοντα μηκέτι ποιεῖ κατὰ τὸ πλεῖον θηλυκοῦ γένους παρασχηματισμόν. τὸ οὖν δικαιόσυνος Ζεὺς οὐκ ἔχει τὸ δικαιοσύνη θηλυκὸν ἔτι ἐπιθετικῶς κατά τινος θεοῦ τασσόμενον. Α.

52. τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια (περὶ δείδια) μήτι πάθωμεν: ἔφαμεν ὅτι ἡ περί οὐκ ἀναστρέφεται, ὅτε σημαντικὴ ὑπάρχει τοῦ περισσῶς. Α.

63. περιμήκεος: ὡς Διομήδεος. τὰ γὰρ εἰς ης σύνθετα, παρ' οὐδέτερα γενόμενα τὰ εἰς ος, τῷ η παραληγόμενα βαρύνεσθαι θέλει, ὥσπερ ἔχει παρὰ τὸ κῆτος τὸ μεγακήτης, ἦθος κακοήθης. διὸ τὰ λαθικηδής, οἰνοπληθής ὀξυνόμενα παρὰ ῥήματά φαμεν συντεθεῖσθαι τὸ κήδω καὶ τὸ πλήθω. Α.

71. ἴχνια: τὸ ἴχνιον προπαροξυτονητέον, ὁμοιοτόνως τῷ ἀράχνιον· οὐ γάρ ἐστιν ὑποκοριστικόν, ἀλλ' ἀπὸ ῥήματος ἐσχημάτισται. ὅτι δὲ ὁ ποιητὴς οὐδὲ ὑποκοριστικοῖς χρῆται, ἐδηλώσαμεν ἐν τῇ Α. Α.

96. ἁμάς: ἡμετέρας. τὸ ἁμάς ἐκτείνεται κατὰ τὸ τέλος, καίτοι Δώριον ἔχον τὴν πρὸ τέλους συλλαβήν, ἐπεὶ ἑνικῷ παράκειται τῷ διὰ τοῦ η λεγομένῳ, ἁμήν, ὅπερ ὁλόκληρον ἂν ἦν Δωρικόν, εἴπερ εἰς αν κατέληγεν. Α.

N 29 in Od. ο 343 pro κακόν scripsi κακώτερον, in Od. ο 321 δρηστοσύνῃ pro δρηστοσύνη. 71 in E. M. transiisse monet L. 96 L. citat Apoll. de pron. 142.

102. φυζακινῆς: ὁμοίως ἀναγνωστέον τῷ ἐαρινῆς. πῶς δ' ἐσχημάτισται, δεδήλωται ἐν τῷ περὶ παρωνύμων. A.

103. θώων: Ἀρίσταρχος βαρύνει τὸ θώων, καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις· ὁ δὲ Πάμφιλος περισπᾷ, ἐπεὶ τὰ εἰς ες λήγοντα δισύλλαβα ὀνόματα ἐπ' εὐθείας πληθυντικῆς ἔχει γενικὴν περισπωμένην. διὸ καὶ τὸ Τρώων καὶ δμώων καὶ παίδων ἀνεγίνωσκε περισπῶν, ἔτι δὲ καὶ τὸ πάντων καὶ λάων καὶ τίνων, περὶ ὧν λόγον ἔδωκαν καὶ οἱ πρὸ ἡμῶν καὶ ἡμεῖς. A.

132. προπαροξυτονητέον τὸ ἱππόκομοι· ἡ γὰρ κόμη ἔγκειται, οὐ τὸ κομῶ· οὕτως οὖν ἀναγνωστέον, ὡς κυπαρισσόκομος, καλλίκομος. τὰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς η ληγόντων θηλυκῶν συντιθέμενα καὶ μεταβάλλοντα τὸ τέλος εἰς τὴν ος κατάληξιν προπαροξύνεται, ἄφωνος, ἄναυδος· οὕτως ἱππόκομος. τότε μέντοι παροξυτονητέον τὸ ἱππόκομος, ὅτε τὸ κομεῖν ἔγκειται· «Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην» (Il. Θ 113). A.

140. ὕψι: ὡς οἴκοθι καὶ ἄγχι, ὥς φησι Πτολεμαῖος. τινὲς δὲ τοῦτο ὀξύνουσιν, ὑψί. A.

191. ἀλλ' οὔ πη χροὸς εἴσατο: Ἀλεξίων φησὶν ὡς Ἀρίσταρχος ὡς σοφός προηνέγκατο, Τυραννίων δὲ ὡς πόλος, καὶ ἔχει λόγον ἑκατέρα ἡ ἀνάγνωσις. ἐὰν μὲν χρόος ὡς πόλος κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν ἀναγνῶμεν, ἔσται τὸ λεγόμενον, ἀλλ' οὐδαμῶς ὁ χρὼς ἐφάνη. ἐὰν δὲ χροός ὡς σοφός κατὰ γενικὴν πτῶσιν, ἔσται, ἀλλ' οὐδαμῶς τοῦ χρωτὸς διῆλθε· τὸ γὰρ εἴσομαι καὶ τὸ φανῆναι σημαίνει καὶ τὸ διελθεῖν. ἐπικρίνομεν δὲ ἡμεῖς περὶ τῆς ἀναγνώσεως ἐκεῖνο, ὡς ὅτι πιθανόν ἐστι μᾶλλον τὴν γενικὴν ἐκδέχεσθαι ἤπερ τὴν εὐθεῖαν· ἦν γὰρ αὐτῷ ἔθος εὐθεῖαν μὲν ἐπίστασθαι εἰς ως περατουμένην «ἐπεὶ οὔ σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σίδηρος» (Il. Δ 510)· καὶ ἀκόλουθος αἰτιατικὴ «χρῶτ' ἀπονιψαμένη» (Od. σ 172)· τὰς δὲ ἄλλας πλαγίους οἶδεν ἀπὸ τῆς ους εὐθείας· «χροΐ δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα» (Il. Ι 596)· καὶ τὴν αἰτιατικὴν «μηκέτι νῦν χρόα καλόν» (τ 263). ὥστε εἰ οὐ κεκώλυται τῆς γενικῆς ἡ σύνταξις, τί ἐστι τὸ κατεπεῖγον μὴ τῇ συνήθει κλίσει τὴν ἀνάγνωσιν ποιεῖσθαι; A.

246. θεράπων ἐΰς: ὁ Ἀσκαλωνίτης φησὶν ὅτι ὁ Ἀρίσταρχος δύο ποιεῖ θεράπων καὶ ἐΰς· τινὲς δὲ ὑφ' ἓν ἀνέγνωσαν ὡς Ἐτεωνεύς. ὅτι δὲ δεῖ κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκειν καὶ οὐ παρωνύμῳ τύπῳ, διδαχθησόμεθα ἐξ αὐτῆς τῆς φωνῆς. ἐγίνετο γὰρ ἂν θεραποντεύς· ἀπὸ γὰρ γενικῶν φιλεῖ ὁ τοιοῦτος τύπος παράγεσθαι, εἴγε καὶ παρὰ τὴν λέοντος ὁ λεοντεύς, οὐχὶ λεωνεύς, παρά τε τὴν Αἴθιοπος Αἰθιοπεύς. A.

308. ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους, ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν: τινὲς τὸν ἤ δεύτερον καὶ τρίτον περιέσπασαν· διαπορητικὸς γάρ ἐστιν. A.

191 pro οὐ γὰρ scripsit L. ἦν γάρ addens fortasse ἀεὶ γάρ ponendum esse, idem εἰς ως περατουμένην pro εἰς ος περατουμένην, in Od. τ 263 pro μή τις scripsi μηκέτι νῦν. 308 δεύτερον καὶ inseruit L.

377. τὸ ταῦτα περισπαστέον κατὰ τὴν πρὸ τέλους συλλαβήν, ἵνα ᾖ ἡ φράσις δεικτική. τινὲς μὲν ὤξυναν, ἵνα τοῦ τὰ αὐτὰ ὑπάρχῃ συναλοιφή· ὅπερ οὐ πιθανόν. AV.

381. συνῷμεθα: τοῦτο Ἀρίσταρχος δασύνει, ὑγιῶς· ταὐτὸν γὰρ τῷ συνθώμεθα. ἐσχημάτισται οὖν ἀπὸ τοῦ ἵημι. δηλοῖ οὖν τὸ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀφῶμεν τὰ τῆς διανοίας (v. Χ 261). εἰσὶ μέντοι οἳ ἐψίλωσαν, οὐκ εὖ. A.

382. ἐεδνωταί: ὡς χρυσωταί καὶ ποιηταί. οὕτως πάντες. Τυραννίων δὲ προπερισπᾷ, οὐχ ὑγιῶς· προείρηται δὲ ἡμῖν (Ε 158) τὰ τῆς προσῳδίας ὡς τὰ εἰς της ῥηματικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φύσει μακρᾷ παραληγόμενα ὀξύνεσθαι θέλει, αὐλητής, πειρατής, χρηστής, βραβευτής. οὕτως οὖν καὶ τὸ ἐεδνωτής, σχηματισθὲν παρὰ τὸ «ἐεδνώσαιτο θύγατρα» (Od. β 53). περὶ δὲ τῶν ἀήτης καὶ κυβερνήτης βαρυνομένων λόγον δίδομεν (v. l. l.). A.

388. διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν: τινὲς περισσεύειν φασὶ τὴν πρό, ἵν' ᾖ διήλασεν, ὁ δὲ Ἡρωδιανός φησιν ὅτι εἰς τὸ πρόσθεν διήλασεν. BL.

390. οὔρεσι τέκτονες: Νικίας ὑφ' ἕν, κακῶς· ἔδει γὰρ καὶ τὸ οὔρεσι βουκόλοι (571) συνάπτειν. ἄλλως τε ἔσονται οἱ ὄρη κατασκευάζοντες. δύο οὖν μέρη λόγου ἐστὶ καὶ λείπει τὸ οὖσαν. BL.

391. νεήκεσι: ὡς εὐμήκεσιν ἀνεγνώσθη. οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων, ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ὡς εὐγενέσιν, ὅπερ καὶ ἐχρῆν· παρὰ γὰρ τὴν ἀκὴν ἡ σύνθεσις. τὰ δὲ παρὰ τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ συντιθέμενα καὶ εἰς ης περατούμενα ἐπιθετικὰ τότε ὀξύνεσθαι θέλει, ὅταν ἔχῃ οὐδετέρου παρασχηματισμὸν καὶ τὴν γενικὴν εἰς ους περατουμένην. εὐτυχοῦς, εὐτυχές, εὐτυχεῖς, εὐρυπυλοῦς, εὐρυπυλές, εὐρυπυλεῖς. οὕτως οὖν ἐχρῆν καὶ τὸ προκείμενον. ὅμως μέντοι ἡ παράδοσις τὸ νεήκης καὶ ταναήκης (v. Π 768) βαρύνει κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ εὐμήκης, μεγακήτης. AB.

424. Ἰδομενεύς: τινὲς περισπῶσιν Ἰδομενεῦς ἀντὶ τοῦ Ἰδομένους, οἱ δὲ ὡς «μέθυ χίλια μέτρα» (Il. Η 471). οἱ δὲ μέγα ἵετο μεγάλως ἐπεθύμει. ἄμεινον δὲ τὸ εὐθεῖαν εἶναι ὡς τὸ «οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος» (Il. Φ 305). V.

441. τὸ αὖον δασυντέον· σημαίνει δὲ τὸ ξηρόν. A.

450. Κρήτῃ ἐπιουρον: τοῦτο τριχῶς ἀνεγνώσθη. Ζηνόδοτος γὰρ ὡς ἐπίκουρον, ἐκδεχόμενος βασιλέα καὶ φύλακα. καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως, ἐκδεχόμενος τὸν φύλακα, μέμνηται δὲ καὶ ὁ Δίδυμος τῆς ἀποδόσεως καὶ Τρύφων. ἐκεῖνο δὲ προστίθησιν ὁ Τρύφων, ὅτι ὁ ἐπίουρος ὡς ἐπίσκοπος οὐ πάντως ἔχει ἐγκείμενον τὸν οὖρον τὸν φύλακα κατὰ ταύτην τὴν ἀπόδοσιν· τί γὰρ κεκώλυκε παρὰ τὸ ὁρῶ εἶναι

---

388 coll. Π 669 dubitat Lehrsius, an recte relatum sit. 390 L. confert Π 483. 391 cf. Pros. Cath. 82, 9. 424 verba codicis corrupta τινὲς περισπῶσιν, οἱ δὲ μένευς ἀντὶ τοῦ μένους, ὡς μέθυ χίλια μέτρα — emendavit L., pro τεὸν scripsi τὸ ὄν.

ἐπίορον καὶ ἐπίουρον τὸν ἐπιορῶντα, ἐψιλῶσθαι δὲ διὰ τὴν ἐπένθεσιν τοῦ υ; καὶ ἡμεῖς δὲ συγκατατιθέμεθα τούτοις. εἰσὶ δὲ οἳ ἀνέστρεψαν τὴν πρόθεσιν, Κρήτῃ ἔπι. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης παρέλκειν ἡγεῖται τὴν ἐπί· διὸ καὶ τὸν τόνον φυλάσσει τῆς προθέσεως, ὁμοίως τῷ «βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ» (Od. γ 422). A.

510. ἔτ' ἄλλα: οἱ μὲν τὸ πλῆρες ἐκδέχονται τὰ ἄλλα, ἐν συναλοιφῇ δὲ γενέσθαι τἄλλα, ὡς τὰ ἄθλα τἄθλα. προείρηται δὲ περὶ τῆς τοιαύτης πάρ' αὐτῷ συναλοιφῆς τε καὶ συντάξεως τῶν ἄρθρων (Λ 636). ἄμεινον οὖν ἐκδέχεσθαι ἔτι καὶ ἄλλα. A.

542. τὴν οἱ ὀρθοτονητέον· μεταλαμβάνεται γὰρ εἰς σύνθετον. A.

543. ἐάφθη: Ἀρίσταρχος δασύνει, ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι· φησὶ γὰρ ὅτι ἐπηκολούθησεν αὐτῷ· καὶ δῆλον ὅτι παρὰ τὸ ἕπω ἥφθη ἢ εἵφθη ὤφειλεν εἶναι ὁ ἀόριστος, καὶ κατὰ διαίρεσιν ἐγίνετο ἑάφθη, ὡς τὸ ἦγη ἑάγη, ἦλη ἑάλη, ἧλω ἑάλω, τῆς δασείας ἐπὶ τὴν ἀρχὴν χωρούσης, ὡς ἔθος. ταῦτα ὁ Τρύφων ἀπεφαίνετο ὑπὲρ τοῦ Ἀριστάρχου, πιθανῶς πάνυ. ἡμεῖς δ' ἔχομεν περὶ τὸν σχηματισμόν τι ἐξαίρετον συμβεβηκὸς ἐπιστῆσαι. πρὸς τὸ πρῶτον· ἡ ει δίφθογγος ἐν τοῖς παρῳχημένοις ἄρχουσα εἰ διαιροῖτο, εἰς δύο εε διαιρεῖται, εἶρτο ἕερτο «ἀτὰρ ἠλέκτροισιν ἕερτο» (Od. ο 460), εἶργνυ ἕεργνυ «κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ» (Od. κ 238). οὐκ ἄρα ἐκ τοῦ εἵφθη ἐγένετο ἡ διαίρεσις. δῶμεν δὲ ἀπὸ τοῦ η̄ ἄρχεσθαι τὸ ἥφθη, ἐπεὶ ἀδιαφόρως τὰ ἀπὸ τοῦ ε̄ ἀρχόμενα ῥήματα εἴωθε κλίνεσθαι καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου κατ' ἀρχὴν καὶ διὰ τοῦ η· ἀπὸ γοῦν τοῦ ἑλκῶ περισπωμένου εἵλκεον (Ρ 395): φήσας τὸν παρατατικὸν διὰ τοῦ η̄ τὸν ἀόριστον ἐξήνεγκεν ἐν τῷ «Λητὼ γὰρ ἥλκησε Διός» (Od. λ 580). ἀλλ' οὐ θέλει πάλιν τὸ η̄ τὸ κατ' ἀρχὴν τῶν παρῳχημένων εἰς ε̄ καὶ ᾱ διαλύεσθαι, ὁπότε ὁ ἐνεστὼς ἄρχει ἀπὸ τοῦ ε̄, ἀπὸ μέντοι τοῦ ᾱ καὶ η̄, ὡς δῆλον ἐκ τῶν τοιούτων· ἦλη ἑάλη (ἀλῶ γὰρ τὸ θέμα· πρόδηλον κἀκ τῆς ἀλείς μετοχῆς), ἦγη ἑάγη, ἧδον ἕαδον. πῶς οὖν παρὰ τὸ ἕπω καὶ ἥφθη τὸ ἑάφθη δύναται διαιρεῖσθαι; διὸ ὁ Τυραννίων ἐκδέχεται ἀπὸ τοῦ ἅπτω, οὗ γίνεται ἀόριστος, φησίν, ἥφθη καὶ ποιητικῶς ἅφθη, προσόδῳ δὲ τοῦ ε ἑάφθη. ὅτι δὲ τὸ προσερχόμενον ε̄ ταῖς δασυνομέναις λέξεσι μεταληπτικὸν γίνεται τῆς ἐκείνων δασύτητος, πρόδηλον κἀκ τοῦ ἕερσα, ἕεδνα, ἑήνδανε, ἑώρων. οὕτως οὖν καὶ τὸ ἑάφθη ἔχει· σημαίνει δὲ τὸ οἱονεὶ συνήφθη αὐτῷ. ταῦτα μὲν ὁ Τυραννίων. εἰ δὲ ἠβούλετο καὶ διαίρεσιν παραλαμβάνειν ὁ ἀνήρ, οὐδὲν ἦν τὸ κωλῦον. A.

693. Φθίων ὡς Χίων βαρυτόνως· καὶ γὰρ Φθῖοι ὡς Χῖοι: «Λοκροὶ καὶ Φθῖοι» (686). A.

707. τέλσος ὡς χέρσος· γέγονε δὲ κατὰ μεταβολήν, παρὰ τὸ τέλος πλεονάσαντος τοῦ σ̄. A.

---

543 ἧδον ἕαδον addidit L. coll. Ξ 340, idem spiritum mutavit in ἦλη, ἑάλη ἀλῶ, ἀλείς, ἑάγη. 707 propter Σ 547 dubitat L. an Herodiani.

727. οὕνεκά τοι περὶ δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα: τὸ περί ἀντὶ τοῦ περιςςῶς· τό δὲ δῶκε προπερισπαστέον. A.

734. περισπαστέον τό πολεῖς ὡς ταχεῖς, ὁμοίως τῷ «πολεῖς ὀλέςαντ' αἰζηούς» (Il. O 66). τοῦτο δέ φημι, ἐπεὶ τινες βούλονται ἕνεκα ἐμφάςεως μείζονος βαρυτόνως ἀναγινώςκειν, οἷς μάχεται καὶ ἡ ὀρθογραφία ἡ κατ' Ἴωνας. A.

759. Ὑρτάκου ὡς θυλάκου. τὰ γὰρ εἰς κος λήγοντα τριςύλλαβα, τὴν πρώτην ςυλλαβὴν εἰς ἀμετάβολον καταλήγουςαν ἔχοντα, προπαροξύνεται, Λάμψακος, Ῥύνδακος· «Ῥύνδακον ἀμφὶ βαθύςχοινον». οὕτως οὖν καὶ Ὕρτακος. A.

791. Ὀρθαῖος: ὡς Ἀλκαῖος. ἐπεί, φησί, τὰ διὰ τοῦ αιος τριςύλλαβα, ἔχοντα τὴν πρώτην ςυλλαβὴν εἰς ςύμφωνον καταλήγουςαν, προπεριςπᾶςθαι θέλει, χερςαῖος, ὀρφναῖος, ἐρςαῖος, ἀρχαῖος, Ἀρναῖος, Τρικκαῖος, Ἑρμαῖος· ὅθεν τό Ἑρμαῖον κάρα παρὰ Cοφοκλεῖ. τὸ δὲ «ὅθι θ' Ἕρμαιος λόφος ἐςτίν» (Od. π 471) ὡς εἰς ἰδιότητα καὶ τό ἐπὶ τοῦ κυρίου πρὸς ἀντιδιαςτολὴν διάφορον τόνον ἀνεδέξατο, ὡς Ἀθηναῖος καὶ Ἀθήναιος, ἀγοραῖος καὶ ἀγόραιος (cf. Λ 301). οὕτως οὖν καὶ Ὀρθαῖος προπεριςπωμένως ἀναγνωςτέον· οὐδεμία γὰρ ἀντιδιαςτολὴ ἐπὶ τοῦ ὀνόματος κεχώρηκεν. A.

803. πρό ἔθεν: ὁμοίως τῷ ἀπό ἔθεν (Il. Z 62) ἀναγνωςτέον κατ' ὀρθὴν τάςιν. προείρηται δὲ περὶ τῆς ἀντωνυμίας (Γ 128). A.

809. βιβάςθων: Τυραννίων περιςπᾷ, οὐχ ὑγιῶς· ὁ γὰρ χαρακτὴρ βαρεῖαν τάςιν ἀπαιτεῖ, εἴτε ἀπὸ τοῦ βιβῶ βιβάθω γενομένου τοῦ ῥήματος, περιπλεονάςαντος τοῦ ς, ὥς φηςι Φιλόξενος, εἴτε ἀπὸ ὀνόματος τοῦ βιβαςτός βιβάςθων ὡς ἀϊςτός ἀΐςθων· γίνεται γάρ τινα ἀπὸ τῶν εἰς τος κατὰ μεταβολὴν τοῦ τέλους εἰς θω βαρύτονα ῥήματα, ἐγερτός ἐγέρθω, ἐρεκτός ἐρέχθω, ἀϊςτός ἀΐςθων· οὕτως καὶ παρὰ τὸ βιβαςτός βιβάςθων. παραιτητέον δὲ καὶ τοὺς ὀξύνοντας ὡς δεύτερον ἀόριςτον. A.

ΕΙC ΤΗΝ Ξ.

7. θερμήνῃ καὶ λούςῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα: τὴν πρόθεςιν ἀναςτρεπτέον· τὸ γὰρ ἑξῆς ἐςτὶν ἀπολούςῃ. A.

21. διχθάδι': τὸ πλῆρές ἐςτι διχθάδια, ὥςπερ καὶ Ἀρίςταρχος βούλεται. διὸ τὴν χθα ςυλλαβὴν ὀξυτονητέον. παραιτητέον δὲ τοὺς βουλομένους εἶναι «διχθαδίῃ μεθ' ὅμιλον» καὶ τὴν δι ςυλλαβὴν ὀξύνοντας. A.

32. προπαροξυτονητέον τὸ πρύμνηςιν· Κράτης μέντοι προπεριςπᾷ, ἀκούων ἐπὶ ταῖς ἐςχάταις, πλανηθεὶς ἐκ τοῦ «τὰς γὰρ πρώτας πεδίον δὲ εἴρυςαν». ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ὁ ποιητὴς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ πρυ-

791 ἐρςαῖος pro ἐρςαῖος scr. L. 803 L. conferri iubet qu. ep. 120.
Ξ 21 pro διχθαδίῃ ἢ μεθ' scr. L. διχθαδίῃ μεθ' Idem conferri iubet Φ 279, unde intellegatur hic etiam de ἔτραφ' dictum fuisse. 32 πεδίον δὲ L. scripsit pro πεδίονδε Bekk., πεδιον·δε Villois.

μνὸν οὐ τίθησιν ἐπὶ διεστῶτος σώματος ἀλλ' ἐπὶ ἡνωμένου «πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος» (Il. Ε 339)· «τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε» (ib. 292)· «πρυμνὴν ἐκτάμνοντες» (Il. Μ 149). Α.

48. κεῖνος τώς: ἄμεινον, ὡς καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης φησί, τὸ τὼς εἶναι ὁμοίως τῷ «τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω» (Il. Γ 415). Α.

60. ἐπιμίξ: Ἀρίσταρχος ὡς κουρίξ. καὶ εἴπομεν ὅτι τὰ εἰς ιξ ἐπιρρήματα ὀξύνεται, σημειωσάμενοι τὸ πέριξ βαρυνόμενον. Α.

73. κυδάνει: βαρυτονητέον ὁμοίως τῷ «οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον» (Il. Ι 554). Α.

164. τὸ ἧ δασυντέον καὶ περισπαστέον· ἔστι γὰρ δοτικὴ πτῶσις κτητικῆς ἀντωνυμίας. Α.

168. ἀνῷγεν: προπερισπαστέον· πρόσκειται δὲ τῷ ω τὸ ῑ· ἀπὸ γὰρ θέματος τοῦ ἀνοίγω πέπτωκεν. Α.

171. κάθηρε: τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, ἀπὸ θέματος τοῦ καθαίρω. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ μεγαίρω ἐμέγηρε καὶ ποιητικῶς «μέγηρε γάρ οἱ τότ' Ἀπόλλων» (Il. Ψ 865), οὕτως ἐκάθηρε κάθηρε. Α.

172. δασυντέον τὸ ἑδανῷ· τὸ γὰρ ἡδὺ βούλεται σημᾶναι. γίνεται δέ τινα ἀπὸ ῥημάτων διὰ τοῦ ανος παραγόμενα ὀξύτονα, ἅπερ τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει βραχεῖαν, ἢ αὐτόθεν ἀπὸ τῶν ῥημάτων μετειληφότα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἄγω ἀγανός, στέγω στεγανός, ἢ ἐκ τῆς μακρᾶς τῆς κατὰ τὰ ῥήματα εἰς βραχεῖαν μεθιστάμενα, ὡς παρὰ τὸ ἵκω ἱκανός καὶ παρὰ τὸ πείθω πιθανός, τρώγω τραγανός, εἴδω ἰδανός». «τὰς (vel potius σὰς v. μον. λ. 7) ἰδανὰς χάριτας» ὁ Καλλίμαχος. οὕτως οὖν καὶ παρὰ τὸ ἥδω τὸ ἑδανός γένοιτ' ἄν, τοῦ η̄ εἰς τὸ ε̆ τραπέντος· διὸ δασυντέον τὴν λέξιν. μὴ ἄρα ἐπιζητείτωσαν πόθεν τὸ ε̆ ἐγένετο. ὁ γὰρ χαρακτήρ, ὡς ἔφαμεν, τὴν βραχεῖαν ἀσπάζεται. Α.

183. μορόεντα: οὕτως Ἀρίσταρχος ἀπὸ τοῦ μ̄ ποιεῖται τὴν διαστολὴν καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. καὶ οὕτως ὁ λόγος ἔχει. τὰ γὰρ μετὰ πολλοῦ μόρου καὶ κακοπαθείας γινόμενα δηλοῖ. παραιτητέον δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ α τὴν διαστολὴν ποιουμένους, ἵνα τὸ α̅ ἐπιτατικὸν ὑπάρχῃ μηδενὸς κατεπείγοντος. Α.

209. ὁμωθῆναι: δασυντέον τὸ ο̅. ὡς χρυσωθῆναι δὲ ἀναγνωστέον. Α.

221. ἄπρηκτόν γε νέεσθαι: τουτέστι πορεύεσθαι. οὕτως Ἀρίσταρχος. Δημήτριος δὲ γενέεσθαι ἀντὶ τοῦ γενήσεσθαι, βιαίως πάνυ· οὐδὲ γὰρ τὸ πυθέσθαι πυθέεσθαι γίνεται οὐδὲ τὸ λαβέσθαι λαβέεσθαι, ἵνα καὶ τὸ γενέσθαι γενέεσθαι γένηται. Α.

249. ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή: Ἀρίσταρχος ἐλλείπειν φησὶ τὴν κατά, καὶ ἐκδέχεται τὴν ἀντωνυμίαν εὐθείας πτώσεως, καὶ κατ' ἄλλο ἡ σὴ ἐσωφρόνισεν ἐντολή, ὥστε εἶναι ἡ τεή. Παρμενίσκος δὲ ἐκδέχεται ἐπίρρημα τὸ ἄλλοτε καὶ δασύνει τὸ η̅, καὶ

48 L. confert B 330.

περισπᾷ ἐπὶ δοτικῆς πτώσεως, ἵνα ὑπάρχῃ ὁ Ζεὺς τῇ ᾗ με ἐσωφρόνισεν ἐντολῇ. Ἀλεξίων δὲ προκρίνει τὴν Ἀριστάρχου· φησὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ τ̄ ἀρκτέον· καὶ ἡμῖν δὲ δοκεῖ· πρὸς γὰρ τὴν Ἥραν ἡ ἀπότασίς ἐστιν. αὐτὸς γοῦν ἐπεξηγεῖται αὐτό· «νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι» (262). A.

265. ἦ φῂς ὣς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα Ζῆν' ὡς Ἡρακλῆος περιχώσατο: ὁ Ἀσκαλωνίτης βαρύνει τὸν η· ἄμεινον δὲ περισπᾶν. καὶ γὰρ εἰ διαπορεῖ, οὐκ ἀναγκαῖον ἐγκλίνειν αὐτόν. οὐ γὰρ ἕτερος αὐτῷ ἐπιφέρεται περισπώμενος, ὡς ἐπὶ τοῦ «ἢ δολιχὴ νοῦσος ἦ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα» (Od. λ 172). A.

309. τὴν σεῦ περισπαστέον: ἔστι γὰρ ἀντιδιαστολή. A.

328. σέο: ὀρθοτονητέον· ἀντιδιαστολὴ γὰρ πρὸς ἄλλα πρόσωπα. A.

340. τὸ εὔαδεν ὁ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῖ, λέγων ὡς ὅτι τὰ δασυνόμενα ἐν τῇ ἐπενθέσει τοῦ υ ψιλοῦται, ὡς ὅλος οὖλος· οὕτως οὖν καὶ τὸ ἕαδεν εὔαδεν γένοιτο ψιλούμενον. ἐγὼ δὲ (opinor ἐρείδει δὲ) πρὸς τὴν συνήθη ἀνάγνωσιν δασύνουσαν τὸ α, ψιλοῦσαν δὲ τὴν ευ δίφθογγον. καὶ ἔχομεν ἐκεῖνο εἰπεῖν ὡς εἰ ἴδιον συνθέτων λέξεων τὸ καὶ κατὰ μέσον δασύνεσθαι, οἴδαμεν δὲ καὶ τὸ ἅδε ῥῆμα συνεχῶς παρὰ τῷ ποιητῇ, «ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων» (Il. M 80), εἰκότως ἂν φήσαιμεν ὅτι τὸ εὖ ἐπίρρημα προσῆλθε καὶ οὕτως ἐφυλάχθη τοῦ ῥήματος ἡ δασεῖα ὡς ἐν λέξει συνθέτῳ· τὸ μέντοι ἕαδε διαίρεσίς ἐστι τοῦ ἧδε. A.

351. στιλπναί: ὁμοίως τῷ ἰσχναί. τὰ γὰρ εἰς νος δισύλλαβα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου τριγενῆ ὀξύνεσθαι θέλει, πρυμνός, ἰσχνός, πυκνός. ἐναντιοῦται τὸ λίχνος. τὸ γὰρ λάγνος ἔννοιαν ἔχει συνθέσεως. A.

351. ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀξιοῖ παροξύνειν τὸ ἑέρσαι ὁμοίως τῷ Εὐτέρπαι. καὶ γὰρ τὸ ἑνικὸν ἑέρση ἐστί «μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἑέρση» (Od. ε 467), τὰ δὲ εἰς η̄ λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ ὁμότονα ἔχει τὰ πληθυντικά, Ἑλένη Ἑλέναι· οὕτως εἰ ἑέρση, καὶ ἑέρσαι. ἠλιθίως πάνυ. οὐ γὰρ ἐνόησεν ὅτι τὸ ἑνικὸν διὰ τὴν μετάληψιν τοῦ α εἰς η πρὸ τέλους ἔσχε τὸν τόνον, ὁμοίως τῷ ἄελλα ἀέλλη, οὕτως ἕερσα καὶ ἑέρση. εἰ δὲ τὸ πληθυντικὸν οὐκέτι ἀντιθέσεως ἔχεται, ἀπολήψεται τοῦ ἕερσα προπαροξυνομένου τὸν τόνον. A.

372. τὸ παναίθησιν οἱ πλείους προπερισπῶσιν, Εὐφράνωρ δὲ βαρύνει. φιλεῖ δὲ τὰ εἰς η̄ λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα ὀξυνόμενα συντιθέμενα καὶ μὴ γινόμενα κύρια τότε μὲν φυλάσσειν τὸν τόνον ὅτε μετὰ προθέσεως συντίθεται, τότε δὲ ἀναβιβάζειν ὅτε οὐ μετὰ προθέσεως. ἐπιτομή, ἀνοχή, ἱστοδόκη δὲ καὶ καπνοδόκη, λατύπη, οἰνοχόη. εἴπερ

---

340 Lehrsius verissime adnotat aut in medio Scholio lacunam esse aut sequentem ἀνασκεύασιν, qua εὔαδε verum esse demonstratum fuit, intercidisse.
351 spiritum lenem, qui in Codice vocabulo ἕερσα quotiescunque hic occurrit, appictus est, in asperum mutavit L., contra pro ἄμυδις scripsit ἅμυδις.

οὖν καὶ τὸ παναίθη οὐ μετὰ προθέσεώς ἐστι βαρυτονηθήσεται. τάχα δὲ καὶ παρώνυμόν ἐστι, καὶ πάλιν ὀφείλει βαρύνεσθαι. ὡς γὰρ παρὰ τὸ καλός ἐγένετο πάγκαλος καὶ παγκάλη, οὕτως καὶ παρὰ τὸ αἰθός πάναιθος, ᾧ ἀκόλουθον τὸ παναίθη. A.

387. δαΐ: ὁ Ἀσκαλωνίτης βαρύνει ὡς Θέτι, οἱ δὲ πλείους ὡς φλεβί ὀξύνουσιν, οἷς συγκατατίθεμαι. εἰ μὲν γὰρ ἦν ἡ εὐθεῖα, ὡς οἴεται ὁ Ἀσκαλωνίτης, δάϊς ὡς Θέτις βαρυνομένη καὶ ὡς «πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ» (Il. Σ 407) οὕτως δάϊ, πρῶτον ἐκτείνεσθαι δεήσει τὸ ῑ. δεύτερον ἐκεῖνο ὁρῶμεν ἐναντιούμενον. τὰ γὰρ εἰς ις λήγοντα καθαρὸν θηλυκά, εἴτ' ἄλλῳ εἴτε καὶ τῷ α παραληγόμενα, οὐ φιλεῖ βαρύνεσθαι, τοὐναντίον δὲ ὀξύνεσθαι — ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν, ἵνα μή τις τὸ Ξόϊς ἢ Σάϊς ἀντιθῇ κείμενα παρ' Ἡροδότῳ — οἷον Θηβαΐς, Δαναΐς, Λαΐς, Θαΐς. οὕτως ἄρα δαΐς· χωρὶς εἰ μὴ λέγοι τις τοῦτο βεβαρυτονῆσθαι πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ὀξυνομένου. ὥσπερ καὶ τὸ ἀκρίς. ἄμεινόν ἐστιν ἐκεῖνο λέγειν ὡς ὅτι εἴτε ἀπὸ τῆς δάϊς βαρυνομένης εἴτε ὀξυνομένης ἡ προκειμένη ἐστὶ δοτική, ὀφείλει ὀξύνεσθαι τῷ τὰς εἰς ῑ συνεσταλμένον ληγούσας δοτικὰς καὶ μὴ συναλειφθείσας ἐπ' ὀνομάτων ἀρσενικάς τε καὶ θηλυκὰς ὀξύνεσθαι, μηνί, χηνί· ταύτῃ καὶ λιτί. οὕτως καὶ ἡ δαΐ, εἴτε ἀποκέκοπται εἴτε συγκέκοπται, ὀξυτονηθήσεται. A.

396. τόσσος γε: Ἀρίσταρχος φυλάσσει τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς τος συλλαβῆς, ὁ δὲ Τυραννίων τοσσόσγε ἀνέγνω τὴν σος συλλαβὴν ὀξύνων. οὐκ εὖ. ὁ γὰρ γέ οὐκ ἀλλάσσει τὸν τόνον τῶν πρὸ ἑαυτοῦ λέξεων. εἰ δέ τις λέγοι ἐπέκτασιν εἶναι, μὴ σύνδεσμον, ἴστω ὅτι τὸ ἐναντίον χωρήσει. ἡ γὰρ διὰ τοῦ γέ ἐπέκτασις τρίτην ἀπὸ τέλους ἐποίει τὴν ὀξεῖαν, ἔγωγε, ἔμοιγε. A.

463. λικριφίς: Ἀρίσταρχος ὀξύνει ὁμοίως τῷ «ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς» (Od. ε 481). (Cf. ad Σ 506). καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ ἀνάγνωσις. A.

509. ἀνδράγρια: ὡς ἀντάξια. καὶ γὰρ σύνηθες αὐτῷ τὸ τοιοῦτον εἶδος· καὶ γὰρ ζωάγρια εἶπε καὶ βοάγρια καὶ μοιχάγρια. A.

521. τὸ μὲν ὁμοῖος ὡς ἀλλοῖος ἀναγνωστέον· τὸ γὰρ προπαροξύνειν μεταγενεστέρων ἐστὶν Ἀττικῶν. Τὸ δὲ ἐπισπέσθαι παροξυτονητέον ὁμοίως τῷ ἀποθέσθαι· ἔστι γὰρ τὸ ἁπλοῦν σπέσθαι. προείρηται δὲ ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀπαρεμφάτων. A.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ο.

2. δάμεν: ὁμοίως τῷ «πολλοὶ δ' Ἀργείων οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο» (Il. Μ 14) καὶ τῷ «φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι» (Od. σ 68)

372 pro αἶθος scripsit αἰθός L. coll. Arcad. 49, 13. 387 pro φλεαὶ cum Lob. Parall. 90 φλεβί scr. L., idem inseruit εἴτ' ἄλλῳ εἴτε καί et monuit Ξόϊς apud Herodotum non occurrere, sed eum esse Herodiani errorem. 521 L. confert Δ 126.

ἀνεγνώσθη κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ἄρχοντος χρόνου· ἔφαμεν δὲ τὰ τοιαῦτα ἀδιαφόρως εὑρεθῆναι παρὰ τῷ ποιητῇ (Δ 3, Β 808). Α.

4. ὑπαὶ δείους: ἡ ὑπό πρόθεσις ὑπαί ἐγένετο ὁμοίως τῇ «ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης» (Il. Β 824)· καὶ ἔστι τὸ ἑξῆς ὑπὸ δέους. οὕτω καὶ Ἀρίσταρχος. διὸ παραιτητέον τὸν Τυραννίωνα βαρύνοντα τὴν ὑπαί, καὶ ἡγούμενον ἀπὸ τοῦ ὕπαιθα εἶναι πάθος τὸ τῆς ἀποκοπῆς. Α.

10. εἵαθ': ἔνιοι τὸ εἴαθ' ψιλῶς· «ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἴατο» (Od. υ 106). ἀντὶ τοῦ ἦσαν. καὶ Ἀρίσταρχος δὲ ψιλοῖ τὸ εἴατο. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ «εὗρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ Θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι εἴαθ' ὁμηγερέες» (Il. Ω 83)· ἐκδέχεταί τε κλίσιν τὴν ἀπὸ τοῦ εἰμὶ εἰς παθητικοῦ ὑπερσυντελίκου χρόνον, καὶ μεταλαμβάνει εἰς τὸ ὑπῆρχον. ἔχει δὲ ἐπίστασιν εἰ τοῦ εἰμὶ τὰ παθητικὰ δύναται συστῆναι κατὰ σημαινόμενον ἢ χρῆσιν Ἑλληνικήν (cf. Ζ 336). διὸ ἄμεινον δασύνειν καὶ ἐκδέχεσθαι ἐνδιέτριβον καὶ ἐκάθηντο· καὶ γὰρ ἁρμόζον τοῖς ὑποκειμένοις κεῖσθαι μὲν τὸν Ἕκτορα, περικαθέζεσθαι δὲ αὐτὸν τοὺς ἑταίρους συγκάμνοντας. αὐτός τε ὁ ποιητὴς ἔκλινε τὸ ῥῆμα τοῦτο τριχῶς, πῇ μὲν κοινῶς εἰπών «τοῖσι δ' ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργων» (Il. Γ 153), πῇ δὲ Ἰωνικῶς «οἱ δὲ ἕατ' εἰν ἀγορῇ» (Il. Η 414), πῇ δὲ ἐπενθέσει τοῦ ῑ πάλιν χρησάμενος Ἰωνικῶς «εἵατο καὶ προὔχοντες» (Od. γ 8), ὡς καὶ τὸ προκείμενον. Α.

κῆρ ἀπινύσσων: Ἀρίσταρχος τὸ κῆρ οὐδετέρως ἐκδέχεται καὶ μετοχὴν τὴν ἀπὸ τοῦ ᾱ ἀρχομένην, ἵνα τοιοῦτόν τι σημαίνῃ τὸ κῆρ ἀσύνετος ὤν, διδασκόμενος καὶ ἐξ ἐκείνου «δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν» (Od. ε 342). τούτῳ συγκατατίθεται καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης καὶ Ἀλεξίων καὶ σχεδὸν πάντες, καὶ ἡμεῖς. εἰσὶ μέντοι οἳ ἄλλως διέστειλαν, οὓς ἐλέγχει ὁ Ἡρωδιανός. Α.

17. προπαροξυτονητέον τὸ ἐπαύρηαι, ὁμοίως τῷ «εἰσόκε τοὺς ἀφίκηαι» (Od. λ 122)· ἔστι γὰρ μέσος δεύτερος ἀόριστος. ταὐτὸν δὲ λέγομεν καὶ περὶ τοῦ «σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι» (Il. Γ 417)· καὶ γὰρ οὗτος μέσος δεύτερος ἀόριστος. Α.

26. πεπιθοῦσα: ὡς δραμοῦσα· ἔστι γὰρ δεύτερος ἀόριστος δεδιπλασιασμένος, ὥσπερ ἤδη καὶ ἐπὶ τοῦ ῥήματος ἔθος αὐτῷ ποιεῖν. «ῥηϊδίως πεπιθεῖν» (Il. Ι 184). Α.

105. 106. ἔφαμεν τὸν ἢ κατ' ἀρχὴν ὄντα διαπορητικὸν περισπᾶσθαι, ὥσπερ καὶ ἐνθάδε. τοὺς μέντοι ἑξῆς ἐγκλιτέον ἐν τῇ συντάξει· εἰσὶ γὰρ ἤτοι διαζευκτικοὶ ἢ παραδιαζευκτικοί, ὡς τὸ «ἢ ἔπει ἠὲ βίῃ» (puto ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ Α 504). Α.

127. ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο: δασυντέον τὸ ἡ ἄρθρον. δύναται μέντοι καὶ σύνδεσμος ἐξακούεσθαι, ἵνα γένηται καὶ ἐπέεσσι καθάπτετο. καὶ ἔστιν ὅμοιον τοῖς τοιούτοις «βεβλήκει γλουτὸν κατὰ δεξιόν,

---

Ο 10 l. 23 τὸ post ἐκείνου delevit L. 17 σὺ δὲ pro οὐδὲ in versu Hom. correxit L.

ἡ δὲ διὰ πρό» (Il. Ε 66)· «ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦcα» (ib. 736)· καὶ γὰρ ἐπὶ τούτων διχῶc ἀνέγνωcαν, ὥcπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ Ὀδυccείᾳ (ε 391) «αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμοc μὲν ἐπαύcατο, ἡ δὲ γαλήνη». ἄμεινον δὲ ἐπὶ πάντων ἄρθρον ἐκδέχεcθαι, ὥcπερ καὶ Ἀριcτάρχῳ ἐδόκει. Λ.

128. τὸ ἠλέ ὡc καλέ ἐπιθετικῶc. εἴτε δὲ ἀπεκόπη εἴτε cυνεκόπη ἐκ τοῦ ἠλεέ, ἔρρωται τὰ τοῦ τόνου. Λ.

138. προπεριcπαcτέον τὴν υἷοc γενικήν. προείρηται δὲ πῶc γέγονεν (Ε 266). Λ.

142. θρόνῳ ἔνι: ἀναcτρεπτέον τὴν πρόθεcιν· τὸ γὰρ ἑξῆc ἐcτὶν ἐν θρόνῳ, ὁμοίωc τῷ «υἱὸc γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἔνι» (111). Λ.

146. καὶ τὸ Ζεύc καὶ τὸ cφώ ἐγκλιτέον, τουτέcτι βαρυτονητέον, ἐπεὶ δευτέρου προcώπου ἐcτὶ καὶ μεταλαμβάνεται εἰc τὸ ὑμᾶc. Λ.

159. προπεριcπαcτέον τὸ ἀγγεῖλαι· ἔcτι γὰρ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προcτακτικοῦ κείμενον, διὰ τὸ ἐπιφερόμενον «μηδὲ ψευδάγγελοc εἶναι». οὐκ ἀναγκαῖον γὰρ διὰ τὸ ἄνωχθι προcτακτικῶc ἀναγινώcκειν. καὶ ἔcτιν ὅμοιον τῷ «τῇ δὲ τόδε κρήδεμνον ὑπὸ cτέρνοιcι τανύccαι» (Od. ε 346)· καὶ ἐνθάδε γὰρ ἀπαρέμφατόν ἐcτιν. Λ.

162. εἰ δέ μοι: τὸν δέ ὀξυτονητέον· ἔcτι γὰρ νῦν ἡ μοί ἐγκλιτικὴ καὶ ἀπόλυτοc. Λ.

165. καὶ ἐπὶ τούτου ἐγκλιτική ἐcτιν ἡ ἀντωνυμία καὶ ἀπόλυτοc· διὸ τὸν ἐπεί cύνδεcμον ὀξυτονητέον ὁμοφώνωc τῷ «καί εὐ κράτοc ἐcτὶ μέγιcτον» (Il. Ω 293). Λ.

187. Ῥέα: οἱ μὲν ἐκτείνουcι τὸ ᾱ, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιρρήματοc cυcτέλλουcιν· οἱ δέ φαcι δεῖν cυcτέλλειν, ἵνα δάκτυλοc γένηται, ὡc τὸ «πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα» (Il. Γ 237) «ἀνδρόμεα κρέα» (Od. ι 347) «εἵcατο τεύχεα». Λ.

199. οἵ ἔθεν ὀτρύνοντοc: ἡ ἔθεν νῦν ἀπολυτόc ἐcτι καὶ ἐγκλιτική. διὸ τὸ οἱ ἄρθρον ὀξυτονοῦμεν. Λ.

209. ὁμῇ: περιcπαcτέον κατὰ δοτικὴν πτῶcιν, ὁμοίωc ἐπιθετικῷ τῷ θερμῇ· καὶ γὰρ ὁμόc αὐτοῦ τὸ ἀρcενικὸν ὁμοίωc κατ' ὀξεῖαν τάcιν «οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸc θρόοc» (Il. Δ 437)· καὶ τὸ οὐδέτερον «ἦ μὰν ἀμφοτέροιcιν ὁμὸν γένοc» (Il. Ν 354). παράκειταί τε τὸ ἐπίρρημα τὸ εἰc ω͞c λῆγον περιcπώμενον ὡc θερμῶc· «ὁμῶc δέ τοι ἤπια οἶδεν» (Od. ν 405). Λ.

226. ἀλλὰ τόδ' ἧμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἠδὲ οἵ αὐτῷ ἔπλετο: οἵ αὐτῷ: ὁ Ἀcκαλωνίτηc ἀξιοῖ ἐγκλιτικῶc ἀναγινώcκειν, ἐπεὶ ἀπὸ προcώπου ἐπὶ πρόcωπον ἡ ἀναφορὰ καὶ εἰc ἁπλῆν ἡ μετάληψιc· ἀντὶ γὰρ τῆc αὐτῷ διcυλλάβου. ἄμεινον δὲ πείθεcθαι τοῖc περιcπῶcι διὰ τὸ ἤδη διαcτολὴν γεγενῆcθαι διὰ τῆc ἐμοί· τὸ γὰρ ἑξῆc τοιοῦτόν ἐcτιν ἐμοὶ καὶ αὐτῷ ἔπλετο, ὥcτε ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνεcθαι τὸ ἔπλετο ῥῆμα. ὁμοίωc δὲ καὶ ἐπ' ἐκείνου κατ' ὀρθὸν τόνον ἀνέ-

---

142 pro ὀλώλη L. correxit ὄλωλε.

γνωμεν τὴν οἵ· «Μέντορ μή c' ἐπέεcci παραιπεπίθηcιν Ὀδυccεὺc μνηcτήρεcci μάχεcθαι, ἀμυνέμεναι δὲ οἱ αὐτῷ» (Od. χ 213)· καὶ τὸ ἑξῆc ἐcτὶ τοιοῦτον, μὴ πειcάτω cε Ὀδυccεὺc ἡμῖν μάχεcθαι, αὐτῷ δὲ ἀμύνειν. καὶ καθόλου ἡ οἱ ὁπότε προηγεῖται τῆc αὐτόc ἀντωνυμίαc κατὰ δοτικὴν πτῶcιν, ὀρθοτονεῖcθαι θέλει, εἴτε εἰc ἁπλῆν εἴη ἡ μετάληψιc εἴτε καὶ εἰc cύνθετον. διὸ μεμπτέον ἐκείνην τὴν ἀνάγνωcιν «ἀλλά οἱ αὐτῷ Ζεὺc ὀλέccη» (Od. δ 667)· ἐχρῆν γὰρ διὰ τὴν ἐπιφερομένην ἀντιδιαcτολὴν κατ' ὀρθὸν τόνον ἀναγινώcκεcθαι. A.

241. κατ' ὀρθὸν τόνον ἀναγνωcτέον, ἀμφὶ ἓ γινώcκων· ἔcτι γὰρ εἰc ἑκάτερον ἑαυτοῦ μέροc cκοπῶν. A.

245. δαcυντέον τὸ ἧcαι· προείρηται δὲ περὶ τούτου (v. Z 336, O 10). τὸ δὲ ὀλιγηπελέων ἕν ἐcτιν, ὅμοιον τῷ ὀλιγοδρανέων. τὸ δὲ ἤ πού τί cε, ὁ ἢ διαπορητικόc ἐcτι· διὸ περιcπαcτέον. A.

288. ἦ: διαβεβαιωτικόc ἐcτι· διὸ περιcπαcτέον αὐτόν. A.

302. Μέγην: Ἀρίcταρχοc βαρύνει ὡc «Μέcθλην τε Γλαῦκόν τε» (Il. P 216)· καὶ ἐπείcθη ἡ παράδοcιc. ὁ δὲ Ἀcκαλωνίτηc καὶ ἄλλοι περιcπῶcιν ὡc Ἑρμῆν καὶ Ποδῆν· τὰ γὰρ εἰc $\overline{\eta c}$ λήγοντα, φαcί, βαρύτονα διcύλλαβα, ἀπὸ βραχείαc ἀρχόμενα, περιccοcυλλάβωc κλίνεται, λέβητα, Λάχητα· εἰ δ' οὐχ οὕτωc ἐκλίθη, δῆλον ὅτι περιcπαcθήcεται· ἄλλωc τε εἰ εὑρέθη αὐτοῦ ἡ αἰτιατικὴ ὡc ἀπὸ βαρυτόνου «Φυλλείδην τε Μέγητα» (Il. T 239), ὅτε μὴ οὕτωc ἔχῃ, περιcπαcθήcεται, ὡc Θαλῆν καὶ Θάλητα καὶ Φαλῆν καὶ Φάλητα. ἔcτι δὲ ὑπὲρ τοῦ Ἀριcτάρχου πρὸc αὐτοὺc πρῶτον μὲν ἐκεῖνο εἰπεῖν, ὅτι οὐχ ἁπλῶc τὰ εἰc $\overline{\eta c}$ ἀλλὰ τὰ ῥηματικὰ μὴ εἰc $\overline{\tau\eta c}$ λήγοντα τὴν προειρημένην ἀναδέχεται κλίcιν, ἐπεὶ τὰ (an κλίcιν. ἔπειτα?) πολλὰ ἐcτι διχῶc κεκλιμένα. τὸ γοῦν Μύνηc ὁ μὲν ποιητὴc περιττοcυλλάβωc ἔκλινεν «πέρcεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητοc» (Il. T 296). ὁ δὲ Cοφοκλῆc ἰcοcυλλάβωc «Μύνου τ' Ἐπιcτρόφου τε», μυκητὰ τε καὶ μύκην, εἰ καὶ πολλὰ cημαίνει ἡ λέξιc. καὶ ὅτι οὐ τὸ μέτρον αἴτιόν ἐcτι, δηλόc ἐcτιν Ἑκαταῖοc οὕτωc κλίναc· φηcὶ γὰρ «καὶ ἐπαφήcαc τὸν κολεὸν τοῦ ξίφεοc, τὸν μύκην εὗρεν ἀποπεπτωκότα». ὁ δὲ Ἄρατοc (Dios. 244) περιττοcυλλάβωc ἔκλινεν· «ἢ λύχνοιο μύκητεc ἀγείρονται περὶ μύξαν». καὶ μή ποτε ταῦτα cυναγωνίζεται τῷ Ἀριcτάρχῳ· καὶ γὰρ ταῦτα διχῶc κλιθέντα οὐ μετέβαλε τὸν τόνον, οἷc ὅμοιον δύναται εἶναι καὶ τὸ Μέγηc. A.

309. ἀμφιδάcειαν: τρίτη ἀπὸ τέλουc ἡ ὀξεῖα ὁμοίωc τῷ χαλκοβάρεια. ὅτι δὲ οὐχ, ὡc οἴεται ὁ Ἀcκαλωνίτηc καὶ Ἀλεξίων, cύνθετόν ἐcτιν ἀλλὰ παραcύνθετον, εἴρηται ἡμῖν ἐν τῷ περὶ τοῦ ἠριγένεια. A.

320. κατένωπα: Ἀρίcταρχοc προπεριcπᾷ κατενῶπα ὡc κατὰ

---

241 in cod. V haec exstant: Χρύcιπποc δὲ ψιλοῖ τὸ $\overline{\epsilon}$ ὡc περιccεῦον καί φηcιν ἀμφιγνοῶν ἀντὶ τοῦ ἀμφιβάλλων. cf. Ep. Cr. I 66, 33, ubi pro Chrysippo Ἀπολλόδωροc nominatur. 302 pro τὰ εἰc $\overline{\tau\eta c}$ λήγοντα suspicatus est Lehrsius τὰ ῥηματικὰ μὴ εἰc $\overline{\tau\eta c}$ λήγοντα, pro Ἐπιcτρόφου γε scripsit L. cum aliis τε coll. B 692, idem τὸν μύκην pro μυκῆν et περὶ μύξαν pro μοῖραν. 320 post Ἀρίcταρχοc addidi προπεριcπᾷ κατενῶπα, quae in A exstare testatur la Roche

δῶμα, ἀπ' εὐθείας τῆς ὤψ, ἥτις αἰτιατικὴν ἔχει τὴν ὦπα· ὁ δὲ Ἀλεξίων καὶ οἱ πλείους ὡς κατέναντα, οἷς καὶ βέλτιον πείθεσθαι, ἵνα ᾖ ἀπὸ τοῦ κατενώπια κατὰ συγκοπὴν κατένωπα, ὡς μηρία μῆρα, σιτία σῖτα. ἔνεστι μέντοι βοηθῆσαι καὶ τῷ Ἀριστάρχῳ οὕτως, ὡς ἐνωπή ἡ πρόσοψις «ὡσεί τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ» (Il. Ε 374), παρ' ἣν ἐστιν αἰτιατικὴ ἐνωπήν. ὃν οὖν τρόπον τὴν ἰωκὴν ἰῶκα εἶπε μεταπλάσας, οὕτως καὶ τὴν ἐνωπὴν ἐνῶπα προπερισπωμένως. A.

335. Φυλάκη πόλις Θεσσαλίας. βαρυτόνως δὲ ἀναγνωστέον ὡς Ἰθάκη, ὡς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ δεσμωτηρίου. AD.

338. Σφήλοιο: ὡς φίλοιο. ἔστι δὲ καὶ κανὼν ὡς τὰ εἰς λος δισύλλαβα, τῷ η παραληγόμενα, κύρια ὄντα βαρύνεσθαι θέλει, Τῆλος, Μῆλος, Βῆλος· οὕτως οὖν καὶ Σφῆλος. τὰ μέντοι προσηγορικὰ καὶ ὀξυτονεῖται, πηλός χηλός, καὶ βαρύνεται, ὡς δῆλος τὸ ἐπιθετικὸν καὶ ἧλος καὶ ζῆλος, περὶ ὧν εἰρήσεται ἡμῖν ἐν τοῖς περὶ καθολικῆς προσῳδίας. A.

339. Μηκιστῆ: ὁμοίως τῷ «ἔνθ' αὐτ' ἀγγελίην ἔπι Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί» (Il. Δ 384). καὶ ἤτοι ἀπεκόπη ἡ Μηκιστῆα αἰτιατική, ἢ Δωρικῶς κέκλιται, ὅπερ μοι δοκεῖ καὶ ἄμεινον. A.

351. τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα ἐπὶ τὸ ἐρύουσι. εἴρηται δὲ περὶ τῆς προσῳδίας ἐν τῇ Λ (454). AB.

359. ἐπεκτέταται τὸ ἧσιν· ἀντὶ γὰρ τοῦ ᾖ ἐστὶν ὑποτακτικοῦ, ὅπερ ἡ συνήθεια λέγει μετὰ προθέσεως ἀφῇ. διὸ καὶ μετὰ τοῦ ι γράφεται καὶ δασύνεται· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἵημι δασυνομένου κέκλιται. A.

365. ἤϊε: Ἀρίσταρχος δασύνει, ἀπὸ τῆς ἕσεως τῶν βελῶν. οἱ δὲ περὶ τὸν Κράτητα ψιλῶς, ἀπὸ τῆς ἰάσεως. καὶ οὕτως ἐπείσθησαν οἱ γραμματικοὶ πρὸς διάφορον ἐτυμολογίαν διαφόρως ἀναγινώσκειν. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι ὁ χαρακτὴρ μάχεται· ἀεὶ γὰρ τὸ η πρὸ φωνήεντος ψιλοῦται, ἠώς, ἠΐα. ταύτῃ καὶ τὸ «ἧτε ξείνων θέμις ἐστί» (Od. ι 268) δασύνεται, τὸ δὲ ἠΰτε ψιλοῦται· καὶ τὸ ἕως δασύνεται, τὸ δὲ ἠώς ψιλοῦται· καὶ τὸ ἥλιος δασύνεται, τὸ δὲ ἠέλιος ἐψιλώθη. ὥστε εἴτε ἐκ τοῦ ἧϊος δασυνομένου ἐστὶν εἴτε ἐκ τοῦ ψιλουμένου, μόνως ψιλωτέον. A.

382. νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται: οὐκ ἀναγκαῖόν ἐστιν ἀναστρέφειν τὴν πρόθεσιν, ἀλλὰ συντάσσειν τῇ τοίχων γενικῇ. A.

389. ναύμαχα: οὕτως ὡς θαύματα. ἐξαιρέτως δὲ τὰ παρὰ ῥῆμα οὐδέτερα σύνθετα μονογενῆ, εἰς ον περατούμενα, προπαροξύνεται, χαρτότομον, χειρόγραφον, ἀκρατόφορον· οὕτως «ναύμαχον ἐν παλάμῃσιν» (677), ἵνα εἶδος δόρατος νοηθῇ ἐν διαφόρῳ μεγέθει. A.

394. φάρμακ' ἀκήματα: τὸ πλῆρες, φάρμακα, εἶτα ἀκήματα·

Text Zeichen etc. L. monet in E. M. transiisse. 335 in E. M. transiisse monet L. 338 ἥλος pro ἧλος scr. L., qui confert Arcad. 198, 16, Eustath. 155, 39 seqq., quibus addere licet Eustath. 1018 extr. 365 pro ἠώς scripsit ἠΰτε L., qui conferri iubet Apoll. de adv. 559 et Schol. B 87.

παρὰ γὰρ τὸ ἀκέcαcθαι τὸ ἀκήματα ἐcχημάτιcται. εἴρηται δὲ ἡμῖν ἐν ἑτέροιc διότι καὶ ἡ ἄκεcιc καὶ τὸ «ἀκεcταί τοι φρένεc ἐcθλῶν» (Il. N 115) τὸ ε̄ ἔχει κατὰ τὴν παραλήγουcαν. A.

444. ἰοδόκον: πιθανώτερον Ἀλεξίων παροξύνει, ὡc ξεινοδόκον, ἐπεὶ αὐτὴ ἡ φαρέτρα δέχεται καὶ ἔcτιν ἐνεργητικόν. A.

445. Κλειτόc ὄνομα κύριον· ὀξυντέον δὲ ὁμοίωc τῷ ἐπιθέτῳ, ἐπειδὴ κόcμου ἐcτὶ τὸ ἐπίθετον. A.

463. ἐΰcτρεφέα: οὐκ ἀναγκαῖον ἐκτείνειν τὸ ᾱ· ἀπήρτιcε γὰρ εἰc μέροc λόγου ὁμοίωc τῷ «ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην» (Il. A 45). A.

491. τὸ ὅτοιcι τριcύλλαβον ἐπὶ τὴν πρώτην ἔχει cυλλαβὴν τὴν ὀξεῖαν, τὸ μέντοι ὀτέοιcιν οὐκέτι, ἐπεὶ ἤμελλε τετάρτη ἀπὸ τέλουc πίπτειν ἡ ὀξεῖα· διὸ ἐπὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ τῆc ἀρχούcηc μετέcτη. A.

494. τὸ ὕμεων ἀντωνυμία ἀπόλυτόc ἐcτι καὶ οὐκ ἔχουcα ἀντιδιαcτολήν· διὸ τρίτην ἀπὸ τέλουc ἔχει τὴν ὀξεῖαν. A.

548. ἐν Περκώτῃ: ὁμοίωc τῷ [ἐν] Οἰνώνῃ. τὴν δὲ ἀπό πρόθεcιν οὐκ ἀναcτρεπτέον· πρὸc γὰρ τὴν ἐόντων μετοχὴν cυντέτακται. A.

554. ἀνεψιοῦ: τὴν ψι cυλλαβὴν ἐκτατέον διὰ τὸ μέτρον. (cf. B 731.) A.

555. οὐχ ὁράᾳc οἷον Δόλοποc περὶ τεύχε' ἕπουcιν: ὁ Ἀcκαλωνίτηc οὐκ ἀναcτρέφει τὴν περί· εἶναι γὰρ τὸ ἑξῆc περιέπουcι. κἀγὼ δὲ αὐτῷ cυγκατατίθεμαι, ἐπεὶ καὶ τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ ἕπω παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τοῖc ἐνεργητικοῖc κινήμαcιν ὡc ἐπὶ τὸ πλεῖcτον θέλει ἔχειν πρόθεcιν cυντεταγμένην. A.

606. τάρφεcιν ὡc βέλεcιν οἱ πλείουc· καὶ ἡμεῖc δὲ cυγκατατιθέμεθα· οὐ γάρ ἐcτιν ἐπιθετικόν, ὡc ἀξιοῖ Τυραννίων. ὁ μέντοι Ἀριcτοφάνηc ἐκεῖνό φηcιν, ὅτι ἐὰν μὲν τοῖc δάcεcιν, ὡc βέλεcι τάρφεcιν· ἐὰν δὲ τὸ ἐπιθετικόν, ταρφέcιν ὡc ὀξέcιν. A.

607. ἀφλοιcμόc: ὀξυτόνωc ἀναγνωcτέον: τὰ γὰρ εἰc μοc λήγοντα ὑπὲρ δύο cυλλαβάc, ἔχοντα πρὸ τοῦ μ τὸ c, ὀξύνεcθαι θέλει, μεριcμόc, ὁπλιcμόc. ἔνιοι δὲ αὐτὸ παρὰ τὸ ἀφριcμόc, μεταβολῆc γενομένηc τοῦ ρ εἰc τὸ λ καὶ πλεονάcαντοc τοῦ ο. οἱ δὲ παρὰ τὸ φλέω καὶ φλύω, φλοιcμόc καὶ ἀφλοιcμόc ἐν πλεοναcμῷ τοῦ α. διὸ οὐ δεόντωc ὁ Τυραννίων προπαροξύνει. A.

619. ἠλίβατοc: ψιλῶc· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀλιτεῖν ἐcχημάτιcται· καὶ ὤφειλεν ὅμοιον εἶναι τῷ ἠλιτόμηνοc, cυγκοπὴν δὲ ἔπαθεν. διδάcκει δὲ καὶ τὸ τῆc cυναλοιφῆc ὅτι ψιλοῦται· «τὸν μέν τ' ἠλίβατοc πέτρη» (273). οἱ μέντοι δαcύνοντεc ἐτυμολογοῦcι παρὰ τὸν ἥλιον, τὴν ἡλίῳ βατὴν οὖcαν μόνῳ· οὐκ ἐπείcθη δὲ ἡ παράδοcιc, ὡc πρόδηλον ἐγένετο ἐκ τῆc cυναλοιφῆc. A.

631. εἱαμενή: δαcυντέον, ἀπὸ τῆc ἕcεωc τῶν ὑδάτων (cf. Δ 483). A.

491 τετάρτη pro τρίτη scr. L adnotans initium usque ad ὀξεῖαν transiisse in E. M. 636, 34.

665. τῶν ὕπερ: ἀναcτρεπτέον τὴν πρόθεcιν. A.

676. ἴκρια ὡc δέμνια· ἔcτι γὰρ ῥηματικόν, ὡc ἐν ἑτέροιc εἴρηται. A.

βιβάcθων: βαρυτονητέον· γέγονε δὲ ἤτοι, ὥc φηcι Φιλόξενοc, κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ c̄ (v. N 809) ἤ, ὅπερ καὶ βέλτιον, παρὰ τὸ βιβαcτόc βιβάcθω, ὡc καὶ ἀϊcτόc, κατ᾽ ὀξεῖαν τάcιν, ἀΐcθων· «ὁ δ᾽ ἔβραχε θυμὸν ἀΐcθων» (Il. Π 468). A.

678. τὸ μὲν βλῆτρον βαρυτονητέον, ἐπεὶ πάντα τὰ εἰc τρον λήγοντα μονογενῆ οὐδέτερα βαρύνεται, cεcημειωμένου τοῦ λουτρόν. τὸ δὲ δυωκαιεικοcίπηχυ ὑφ᾽ ἓν ἀναγνωcτέον. τοὺc γὰρ ἀριθμοὺc οὕτω προφέρει, διὰ τοῦ ῑ, ὡc «εἰκοcινήριτα» (X 349). τινὲc δὲ καὶ κατὰ παράθεcιν, ὡc τὸ τρεῖc καὶ δέκατοc, ὥcτε καὶ τὸ θηλυκὸν τρεῖc καὶ δεκάτη. AV.

679. κεληтίζειν: παραγωγόν ἐcτι τὸ ῥῆμα παρὰ τὴν κέλητοc γενικήν· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἱππεύειν. κακῶc οὖν ὅcοι διαcτέλλουcι· καὶ γὰρ ἐλέγχονται ἐκ τῆc τοῦ τ̄ ψιλότητοc. A.

698. ἄντεcθ᾽: Τυραννίων παροξύνει, ὡc λαβέcθαι, πυθέcθαι, ἐκδεχόμενοc μέcον δεύτερον ἀόριcτον, οὐχ ὑγιῶc. cημαίνει γὰρ παρατατικόν. καὶ ἔcτι τὸ ῥῆμα παρ᾽ αὐτῷ καὶ περιcπώμενον καὶ βαρυνόμενον. τὸ γὰρ «ἤντηc᾽ οὐδὲ ἴδον» (Od. δ 201) καὶ «ἀντήcω γὰρ ἐγὼ τοῦδ᾽ ἀνέροc» (Il. Π 423) ἀπὸ περιcπωμένου κέκλιται. τὸ δὲ «ὥc ἄν τίc cε cυναντόμενοc» (Od. ρ 165) ὡc ἀπτόμενοc καὶ «ἤντετο γάρ τοι Φοῖβοc» (Il. Π 788) ὡc ἥπτετο ὁμολογεῖ τὴν βαρεῖαν τάcιν. οἷc ἀκόλουθον καὶ τὸ ἄντεcθαι. A.

705. ὠκυάλου: ἐψίλωcαν τὸ ᾱ, παραγωγὴν δεξάμενοι καὶ οὐ cύνθεcιν· καὶ οὕτωc ἡ παράδοcιc ἐπείcθη. καὶ τάχα ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο ἢ τὸ ὠκὺ ἐκ τῆc λέξεωc cημαίνεται. ἡ δὲ ἁλόc γενικὴ ἐν τῇ cυνθέcει ἐπὶ μὲν κυρίων ψιλὸν ἀποφέρεται τὸ πνεῦμα, Εὐρύαλοc, Ἀμφίαλοc, Ἀcτύαλοc· ἐπὶ δὲ ἐπιθετικῶν τὸ ἴδιον τηρεῖ πνεῦμα «πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ» (Od. α 395) «ἀγχίαλόν τ᾽ Ἀντρῶνα» (Il. B 697), ὕφαλοc, ὥcτε καὶ κατὰ τοῦτο ἐλέγχεται τὸ ὠκύαλοc ψιλούμενον. A.

709. ἀϊκάc: ὡc παλλακάc· καὶ ἐγένετο παρὰ τὸ ἀΐccω ἀϊκή ὡc φυλάccω φυλακή, ὑλάccω ὑλακή. ἔcτι μέντοι καὶ ἑτέρα εὐθεῖα ἡ ἄϊξ, ἥτιc ἐν cυνθέcει ἐcτὶ καὶ παρ᾽ αὐτῷ «πολυᾶϊξ γυῖα δ᾽ ἔθηκεν» (Il. E 811) καὶ «πολυάϊκοc πολέμοιο» (Il. A 165) καὶ «κορυθάϊκι πολεμιcτῇ» (Il. X 132). καὶ δῆλον ὅτι εἰ παρὰ ταύτην τὴν ἄϊξ εὐθεῖαν τὴν πληθυντικὴν αἰτιατικὴν cχηματίζοιμεν, ὀφείλομεν κατὰ cυcτολὴν ἀναγινώcκειν (scil. ultimam καc), ὅπερ οὐχ οὕτωc ἔχει· δῆλον γὰρ ἐκ τοῦ μέτρου. χρὴ μέντοι ἐκεῖνο ἐπιcτῆcαι, ὡc τὰ εἰc κη λήγοντα ὑπὲρ δύο cυλλαβάc, τῷ ῑ παραληγόμενα, φιλεῖ βαρύνεcθαι, ὡc ἔχει τὸ ἑλίκη,

678 pro τριcκαίδεκατοc et τριcκαιδεκάτη L. exhibuit τρεῖc καὶ δέκατοc et τρεῖc καὶ δεκάτη. 698 καὶ περιcπώμενον inseruit L. 709 ἄϊξ pro ἀΐξ scripsi monente Lehrsio.

ἐρίκη, μυρίκη, φοινίκη. τὸ μέντοι ἀϊκῇ ὠξυτονήθη, ἴςως ὅτι ῥηματικὸν ὑπῆρχε, τῶν ἄλλων οὐχ οὕτως ἐχόντων. Α.

725. ἀνώγει: βαρυτόνως ἀναγνωςτέον. εἰ δὲ καὶ ὡς ἀπὸ περιςπωμένου δείκνυταί τινα ἔχων κινήματα, ὥςπερ ἐπὶ τοῦ «καὶ δὲ τόδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος» (Il. Η 394), οὐκ ἀναγκαῖον ξενίζειν τὴν ἀνάγνωςιν καὶ περιςπᾶν· κλίνεται γὰρ καὶ ὡς βαρύτονον, ὥςπερ ἐπὶ τοῦ «ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν» (Λ 139). πρόδηλον κἀκ τῶν προςτακτικῶν ἀνώγετον, ἀνωγέτω. «ἄνωχθι δέ μιν γαμέεςθαι» (Od. β 113). διὸ καὶ βαρυτόνως ἀναγνωςτέον. Α.

735. τὸ φαμὲν ἐντελές ἐςτι καὶ ἐνεςτῶτα χρόνον cημαίνει· διὸ τὰς δύο cυλλαβὰς βαρυτονητέον. εἰ μέντοι παρατατικὸς γένοιτο, δῆλον ὅτι ἀποβολὴν χρόνου τοῦ κατ' ἀρχὴν πάςχει, καὶ ἐπὶ τὴν φα cυλλαβὴν ἡ ὀξεῖα τάςις ἔςται, ὅμοιον ὡς τὸ ἔφαμεν ἐντελές, ὥςπερ ἐπ' ἐκείνου «φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεςθαι» (Od. δ 664), ὅπερ οὐκ ἐπιζητεῖ νῦν ἡ διάνοια. Α.

ΕΙΣ ΤΗΝ Π.

12. ἦ: πάντες περιεςπάςθηςαν οἱ cύνδεςμοι κατὰ λόγον τῶν ἐρωτηματικῶν. Α.

24. οὐτάμενοι: ὡς ἱςτάμενοι. προείρηται δέ (Λ 659). Α.

41. ἴςκοντες: ὁ Ἀςκαλωνίτης κατὰ ἀφαίρεςίν φηςιν εἶναι τοῦ ε τὸ ἴςκοντες. Ἀρίςταρχος δὲ ἐκτεταμένως ἀναγινώςκει παρὰ τὸ εἴςκω ἐκδεξάμενος. ἄμεινον δὲ ἡ τοῦ Πτολεμαίου ἀνάγνωςις· πρὸ γὰρ τῆς διὰ τοῦ cκω παραγωγῆς cπάνιόν ἐςτι δίφθογγον εὑρεθῆναι, ὅτι μὴ τὴν αυ. ταύτῃ οὖν μοι δοκεῖ ἀπὸ τοῦ εἴδω εἶναι ὁ μέλλων εἴςω· καὶ ἅμα τῇ ἐπενθέςει τοῦ κ εἴςκω γεγενῆςθαι κατὰ τὴν διαίρεςιν, ἵνα μὴ δίφθογγος γένηται, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε ἴςκω. οὕτως οὖν καὶ τὸ ἴςκοντες ὀφείλομεν κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε ἀναγινώςκειν· οὐ γὰρ μέτρον κωλύει. Α.

44. ἀκμῆτες: ὡς ἀδμῆτες· καὶ καθόλου, ὅςα ἀπὸ παρακειμένου cυντέθειται ὀνόματα εἰς ης λήγοντα, ὧν τὸ τέλος μίαν cυλλαβὴν ἀποφέρεται τοῦ ῥήματός μετὰ δύο cυμφώνων, ὀξύνεται, οἷον ἰθυτμής, μία cυλλαβὴ ἐπὶ τέλους ἀπὸ παρακειμένου, καὶ δύο cύμφωνα πρὸ τοῦ η. φλεβοτμής, ἀβλής, προβλής. οὕτως ἀκμής. Α.

47. λιτέςθαι: ὁ Ἀςκαλωνίτης ἀξιοῖ ὁμοίως τῷ λίςςεςθαι, ἐπεὶ ἐνεςτῶτος χρόνου ἀπὸ ὁριςτικοῦ τοῦ λίτομαι (Cod. λίττομαι). εἰςὶ δὲ οἳ παροξύνουςιν ὁμοίως τῷ λαβέςθαι. ἐγὼ δ' ἐπαινῶ τὸν Ἀςκαλωνίτην προπαροξύνοντα ἐπὶ ἐνεςτῶτος. τοῦτο γάρ ἐςτι καὶ τὸ δηλούμενον·

725 in Il. Λ 139 ὅς ποτ' scripsi pro ὀππότ'. Π 41 pro ἴςκω exhibui εἴςκω, cum Lehrsio, qui etiam πλῆρες τὸ εἴςκω proposuit. — De re Lehrsius conferri iubet Λ 799. 44 ὅςα ἀπὸ παρακειμένου Lehrsius cum Lob. Parall. 237 pro ὅςα παρακείμενα et ἰθυτμής pro ἰθυντής. 47 hinc esse E. M. λιτέςθαι monuit L.

ἔμελλε γὰρ αὐτῷ θάνατον λίσσεσθαι. δοκεῖ δέ μοι ἡ πλείων παράδοσις παροξύνειν οὐκ ἀπιθάνως. ὅνπερ γὰρ τρόπον ἐν ἑτέροις διαλαμβάνων περὶ τοῦ «μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι» (Od. γ 69), ἀξιούντων πάντων τὸ (Cod. τῷ) ἐρέσθαι ὁμοίως τῷ πυθέσθαι, ἐπειδήπερ μέσος δεύτερος ἀόριστός ἐστιν, ἀπεφηνάμην ὡς ἡ παράδοσις τρίτην ἀπὸ τέλους ἐποίησε τὴν ὀξεῖαν οὐ τῷ σημαινομένῳ πεισθεῖσα ἀλλὰ τῷ χαρακτῆρι τῆς φωνῆς, ἐπεὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀπαρεμφάτων προπαρωξύνετο, ὄντα ἐνεστῶτος, οἷον φέρεσθαι δέρεσθαι, ἃ (Cod. καὶ) εἶχε τὴν ρε συλλαβὴν πρὸ τέλους, τῆς ἀρχούσης συλλαβῆς εἰς τὸ ε ληγούσης, — οὕτως καὶ τὸ ἔρεσθαι ἀναδεξάμενον τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα προπαρωξύνετο, οὐ τῷ λόγῳ τοῦ ἀορίστου, τῇ δὲ ὁμοιότητι τῆς φωνῆς, — τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου. ὀφείλει γὰρ τὸ λιτέσθαι προπαροξύνεσθαι. τοῦτο γὰρ αἰτεῖ καὶ τὸ νοητὸν καὶ ὁ σχηματισμός, παρὰ τὸ λίτομαι. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ εἰς σθαι ἀπαρέμφατα τῷ ε παραληγόμενα, οὐκ ὄντα ἀπὸ τῶν εἰς μι, ἔχοντα ἐν τῇ τρίτῃ ἀπὸ τέλους συλλαβῇ τὸ ι συνεσταλμένον, μὴ ἐπιφερομένων αὐτῷ μήτε δύο συμφώνων μήτε διπλοῦ, παρωξύνετο, ὥσπερ ἔχει τὸ λιπέσθαι, πιθέσθαι, ἰδέσθαι, ἱκέσθαι, οὕτως καὶ λιτέσθαι παρώξυνεν ἡ παράδοσις, οὐ τῷ λόγῳ τοῦ ἐνεστῶτος πεισθεῖσα, τῷ δὲ τοῦ χαρακτῆρος. παρεκτέταται τὸ κεφάλαιον τῷ Ἡρωδιανῷ. A.

57. ἡ τετριμμένη ἀνάγνωσις προπαροξύνει τὸ εὐτείχεα, τοῦ λόγου ἀξιοῦντος παροξύνειν, εἴγε τὸ εὐτειχής ὀφείλει ὀξύνεσθαι. τὰ γὰρ παρ' οὐδέτερα δισύλλαβα εἰς ος λήγοντα, μὴ τῷ η παραληγόμενα, συντιθέμενα, εἰς ης λήγοντα, ἀρσενικὰ ὀνόματα ὀξύνεται ἐπιθετικὰ ὄντα, εἶδος εὐειδής, βάθος «ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα» (Od. ε 413). τὸ η παρῃτησάμην διὰ τὸ εὐμήκης, τὴν δισυλλαβίαν διὰ τὸ εὐμεγέθης, τῶν παρὰ τὸ ἔτος ὑπεξαιρουμένων· «ὄτριχας» γὰρ «οἰέτεας» ἀνέγνωμεν (Il. B 765)· μόνως οὖν εὐτειχής καὶ εὐτειχέα. δευτέρῳ λόγῳ, ὅσοις κυρίοις εἰς ης λήγουσι βαρυτόνοις συνθέτοις παράκειται ἐπιθετικὰ ὀξυνόμενα, Διογένης — αὐτὰρ ὁ διογενής, Πολυνείκης — ἀλλὰ πολυνεικὴς δῖ' Ἑλένα, Παγκράτης — παγκρατὴς ἀλήθεια (Bacchyl. fr. 20), Εὐρυσθένης — ὁ πλοῦτος εὐρυσθενής (Pind. Pyth. V 1). εἰ δὴ Εὐτείχης ὄνομα κύριον παρὰ Ἀλκμᾶνι, ὀξύνεται τὸ ἐπιθετικόν. πόθεν οὖν ἡ τετριμμένη βαρεῖα τάσις; δώσομεν ἀφορμήν. τὰ εἰς ος λήγοντα οὐδέτερα συντιθέμενα ἀπ' εὐθείας συντίθεται, ξίφος ἄξιφος· μόνον τὸ τεῖχος καὶ ἀπὸ γενικῆς, τείχεος εὐτείχεος, ἀφ' οὗ τὸ «δῶσι πόλιν Τροΐην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι» (Il. A 129). μεταπλασμὸς εὐτείχεα, ὡς πυργοκέρατον πυργοκέρατα. πάθος παρέλαβον, ἵνα βοηθήσω τῇ τετριμμένῃ τάσει. A.

75. ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι: τὸ ἑξῆς ἐστιν ἀπαμῦναι· διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν. A.

57 pro Πολυνίκης — ἀλλὰ πολυνικὴς διελένα Lehrsius Πολυνείκης — ἀλλὰ πολυνεικὴς δῖ' Ἑλένα (hoc cum Hermanno, Lobeck Parall. p. 180 Δυσελένα) scripsit. et δῷσι πόλιν Τροΐην pro δῶσι πόλιν Τροίην.

85. τὸ οἱ ἄρθρον ἐστὶ πληθυντικόν· διὸ ἐν τῇ συντάξει ἐγκλιτέον. A.

87. τὸ αὖ περισπαστέον· δύο γάρ ἐστιν, αὖ καὶ τοί. A.

88. ἀρέσθαι: παροξυτονητέον· ἔστι γὰρ μέσος δεύτερος ἀόριστος. A.

90. ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀπόλυτον καὶ μονοσύλλαβον ἐξεδέξατο τὴν μέ ἀντωνυμίαν· διὸ καὶ ἐγκλιτικῶς ἀνέγνω· οὐ γὰρ πρὸς ἕτερον πρόσωπόν ἐστιν αὐτῷ ἡ διαστολή. καὶ οὕτως ἔχει ἡ ἀμείνων ἀνάγνωσις· κεῖται γὰρ καὶ ὁ δέ ἀντὶ τοῦ γάρ. A.

95. Νικίας ὑφ' ἓν ἀνέγνω παλιντροπάασθαι, Ἀπολλόδωρος δὲ κατὰ διάλυσιν. ἔφαμεν δὲ περὶ τῆς τοῦ πάλιν συνθέσεως, ὁπότε καὶ περὶ τοῦ παλιμπλαγχθέντας διελαμβάνομεν (Il. A 59), ὡς ὅτι τὸ πάλιν ἀεὶ θέλει τοῖς ῥήμασι κατὰ διάλυσιν προσγίνεσθαι. A.

99. ἐκδύμεν: παροξυτονητέον· τὸ γὰρ πλῆρές ἐστιν ἐκδύμεναι, ὁμοίως τῷ «θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγεν» (145). καὶ δῆλον ὅτι λείπει τὸ γένοιτο. A.

117. κόλον: οὕτως ὡς λόγον ὁ Ἀσκαλωνίτης. κἀγὼ δὲ συγκατατίθεμαι. A.

123. τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυται φλόξ. Ἀρίσταρχος κατὰ βαρεῖαν τάσιν ἀσβέστη, παρώνυμον ἐκδεχόμενος τοῦ «ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως» (Od. θ 326), ὑγιῶς πάνυ· οὕτως γὰρ ἔχει τὸ ἀνάλογον ἥ τε ἔμφασις τοῦ δηλουμένου, καὶ πολὺς ὁ τοιοῦτος σχηματισμὸς Ὁμηρικός. A.

149. παροξυτονητέον τὸ Βαλίον. καὶ εἴρηται περὶ τῶν τοιούτων (B 495). A.

150. Ποδάργη: εἴτε σύνθετόν ἐστιν εἴτε παρασύνθετον, παροξυτονητέον εἰς ἰδιότητα. A.

173. στιχός ὡς τριχός, ἀπ' εὐθείας τῆς στίξ. τὸ δὲ ἰῆς περισπῶσιν, καὶ τὸ «ἰῇ ἐν νυκτὶ γένοντο» (Il. Σ 251), οὐκ ἀκολούθως εὐθείᾳ τῇ ἴα βαρυνομένῃ· «οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς» (Il. Δ 437). εἴπομεν δὲ ἤδη περὶ αὐτοῦ (Z 422). A.

177. υἷι: διὰ τοῦ ι μόνου γράφεται ἡ τελευταία συλλαβή. διὸ προπερισπαστέον ὁμοίως τῷ «Νηληΐῳ υἷι ἐοικώς» (Il. B 20). εἰ μέντοι διὰ τῆς ει διφθόγγου ἐγράφετο ὁ τελευταία, περιεσπᾶτο, ἀπ' εὐθείας οὖσα τῆς υἱεύς, ὁμοίως τῷ «υἱεῖ ἐμ' ὠκυμόρῳ» (imo ἐμωκυμόρῳ. Il. Σ 458). A.

185. Ἀρίσταρχος προπαροξύνει ἀκάκητα· οἱ δὲ ἄλλοι ἀναλογίᾳ πειθόμενοι προπερισπῶσιν. ἐπείσθη δὲ ἡ παράδοσις. A.

207. ταῦτα μ' ἀγειράμενοι θάμ' ἐβάζετε: ἐπὶ τὴν τα συλλαβὴν ὀξεῖα· ἐγκλιτικὴ γάρ ἐστιν ἡ μέ· ταῦτά με ἀγειρόμενοι. οὕτω

85 pro ἐστὶν ἐγκλιτικόν L. scr. ἐστὶ πληθυντικόν. 123 οὕτως pro οὐ scr. L.

καὶ Ἀρίσταρχος. ὁ μέντοι Κρατήτειος Ἑρμείας τὸ ἅμα λέγει ἐγκεῖσθαι. οὕτω δὲ δώσει καὶ διὰ τοῦ θ τὴν γραφήν, οὐκ ἔχουσαν οὕτως. Α.

211. ἄρθεν: Ἀρίσταρχος δασύνει. δεῖ δὲ ψιλοῦν, ὡς ἐπεδείξαμεν ἐν τῇ Α ῥαψῳδίᾳ (136), διαλαμβάνοντες περὶ τοῦ «ἄρσαντες κατὰ θυμόν». Α.

224. οὔλων ὡς δούλων· προείρηται δὲ ἡμῖν τὰ τῆς ἀναλογίας (Κ 134). Α.

234. ὀξύνεται τὸ ὄνομα· τὰ γὰρ εἰς λος ἑτέρῳ λ παραληγόμενα, οὗ τὸ α μὴ προηγεῖται, ὀξύνεται. κιλλός εἶδος χρώματος, ἐν Στεφανοπώλισιν Εὐβούλου «εὔχρων τι κιλλὸν μανθάνεις θερίστριον», πολλός, κυλλός, Ἑλλός ἢ Σελλός, «ἀμφὶ δὲ Σελλοί», σκελλός, φελλός τὸ προσηγορικόν (cf. περὶ μον. 11, 23). τὸ δὲ Γάλλος καὶ ἄλλος τὸ α ἔχει πρὸ τοῦ λ. ἔτι δὲ τὸ ἄλλος καὶ ὡς ἐπιμεριζόμενον βαρύνεται. Α.

245. ἐγώ περ ἴω: βαρέως τὸ ἴω ῥῆμα δισύλλαβον· ὁ γὰρ πέρ σύνδεσμος. Α.

248. τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν· κατὰ παράθεσιν ἐδεξάμεθα ἐνθάδε τὴν σύν πρόθεσιν διὰ τὴν διαστολὴν τὴν πρὸς τοὺς ἑταίρους. διὸ προπερισπᾶται τὸ πᾶσι, σὺν τεύχεσι πᾶσι καὶ τοῖς ἑταίροις. ἔστι μέντοι καὶ σύνθετόν ποτε, καὶ τρίτη ἀπὸ τέλους ἔσται ἡ ὀξεῖα ἀπ' εὐθείας τῆς σύμπαντες καὶ αἰτιατικῆς τῆς «σύμπαντας, τοῖς δ' οὔτι δυνήσεαι ἀχνύμενος» (Α 241). καὶ οὕτως ἀνεγνώσθη τὸ «σύμπασι Πυλίοισι» (Od. γ 59). καὶ δῆλον ὅτι ἐνθάδε μὲν ἡ γραφὴ διὰ τοῦ μ ἐστί, ἐπεὶ κατὰ σύνθεσιν, ἐν δὲ τῷ «τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι» φυλάξει τὸ ν ἑαυτῆς ἡ πρόθεσις διὰ τὴν παράθεσιν. Α.

299. πρώονες: ὡς σώφρονες. προείρηται (ad Θ 557). Α.

305. ἔν ἐστι τὸ ἀνθίσταντο, οὐχὶ ἄντα ἐπίρρημα καὶ ἵσταντο, ὥς τινες. Α.

Ζητῶ περὶ τοῦ τόνου τοῦ ὑποεῖκον, πῶς δεῖ ἀναγινώσκειν. Α.

324. ἄχρις: Ἀρίσταρχος ὡς μέχρις ἀνεγίνωσκε, παρ' ὃ καὶ ἐγένετο. ἐκεῖνο δὲ ἔχομεν λέγειν, ὡς τὰ εἰς ις ἐπιρρήματα δισύλλαβα βαρύνεται, ὡς ἔχει τὸ ἄνις, ἅλις, μόγις, ἄχρις, αὖθις. ὀξύνεται δὲ τὸ χωρίς καὶ ἀμφίς, διότι μακρὰν ἔσχεν ἤτοι φύσει ἢ θέσει. τὰ μέντοι βαρυνόμενα ἤτοι βραχεῖαν εἶχεν ἢ τὴν κοινὴν καλουμένην, ἥτις ἐδύνατο σχεδὸν βραχεῖα εἶναι. διὸ ἐμάχετο τὸ αὖθις βαρυνόμενον. δοκεῖ δέ μοι ἀποφυγεῖν τὴν ὀξεῖαν, ἐπεὶ καὶ τριχῶς ἐλέγετο κατὰ τὸ τέλος, αὖθις, αὖθι, αὖθιν. τὸ δὲ τοιοῦτον ἑώρᾶτο καὶ ἐπὶ τοῦ πέρυσι βαρυνομένου. Α.

372. σφεδανόν: οὕτως ὡς σφοδρόν. προείρηται. Α.

390. ἐχρῆν μὲν διὰ τὸ κλιτύας οὐρῆας (οὐρείας?) περισπᾶσθαι τὸ κλιτῦς, ἀνεγνώσθη δὲ κατ' ὀξεῖαν τάσιν ἐν ἐγκλίσει, ὁμοίως τῷ «κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων» (Od. ω 229). Α. σχόλιον. ἐν μέντοι τῇ Ὀδυσσειακῇ προσῳδίᾳ φανερῶς τὸ γραπτῦς περισπᾷ, καί φησιν ὅτι εἴη εἰρηκὼς ὡς καὶ τὸ κλιτῦς δεῖ περισπᾶσθαι. ἀμφίβολος

οὖν ἐφ' ἑκατέρων ὁ τόνος· εἰ γὰρ τοῖς ἐνταῦθα εἰρημένοις πειcθείημεν, ἐκεῖνο ἀνθέλκει, εἰ δὲ ἐκείνοις, τοῦτο πάλιν ἀντίκειται. A.

χαράδραι: πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα, ὡς φαρέτραι. προείρηται δὲ τὰ τῆς ἀναλογίας, οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος. A.

415. Ἀμφοτερόν: εἰς διαστολὴν τὸ κύριον ὀξυτόνως ἀνέγνω ὁ Ἀρίσταρχος ὡς δεξιτερόν· καὶ ἐπείσθησαν οἱ γραμματικοί. περὶ δὲ τῆς τοιαύτης ἀνωμαλίας τοῦ ἀνδρὸς ἐν ἑτέροις ἡμῖν εἴρηται. A.

436. τὸν μὲν πρῶτον ῆ ὀξυτονητέον, τὸν δὲ δεύτερον περισπαστέον «ἢ ἤδη χείρεσσιν» (K 310). A.

445. τὸ ὃν δέ εἴτε ἔχει παρέλκοντα τὸν δέ σύνδεσμον, εἴτε ὅμοιόν ἐστι τῷ οἶκον δέ ἀντὶ τοῦ εἰς οἶκον, πάλιν ἐν τῇ συντάξει βαρυτονηθήσεται, ὡς ἐν τῷ «ἀγρὸν δὲ προΐαλλε» (Od. o 370), ὥστε περισσὴ ἡ ὀξεῖα ἐν τῇ ὅν αἰτιατικῇ κατὰ τὴν σύνταξιν. A.

468. αἶσθων: βαρυτονητέον ὡς ἔσθων. καὶ εἴρηται ὡς ὁμοίως ἐγένετο τῷ βιβάσθων (O 676). A.

483. Ἀρίσταρχος κατ' ἰδίαν τὸ οὔρεσι καὶ τὸ τέκτονες. Νικίας δὲ συνθέτως ἀνέγνω· οὐκ ἀναγκαῖον δέ (cf. N 390). A.

497. ἐμεῦ περὶ μάρναο: δύναται ἀναστρέφεσθαι ἡ περί, ἵνα τοιοῦτό τι ᾖ, περὶ ἐμοῦ μάχου· δύναται δὲ καὶ ὡς ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀξιοῖ φυλάσσειν τὸν τόνον, ἀντὶ τῆς ὑπέρ κειμένη, ἀντὶ τοῦ ὑπερμάχει. εἴρηται δὲ περὶ τῶν ἐναλλασσόντων προθέσεων ὡς φυλάσσουσι τοὺς αὐτοὺς τόνους (cf. A 258). A.

508. ἀΐοντι: ὡς λέγοντι. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. A.

542. εἴρυτο: Ἀρίσταρχος τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν ποιεῖ, ὑγιῶς πάνυ· ὁ δὲ Τυραννίων προπερισπᾷ, ἐκ τοῦ εἰρύετο φάσκων αὐτὸ συνηλεῖφθαι. δύναται δὲ τὸ εἴρυτο κλιθὲν ἀπὸ τῶν εἰς μι ὁμοίως τῷ ἐζεύγνυτο, ἤνυτο «θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον» (Od. ε 243) ἐκτετάσθαι. οὕτως ἀξιοῦμεν καὶ ἐπὶ τοῦ εἴλυτο (v. M 286) καὶ εἴρυτο (cf. Δ 138). A.

548. κατὰ κρῆθεν: Ἀρίσταρχος δισύλλαβον ἐκδέχεται τὴν λέξιν καὶ προπερισπᾷ, ὑγιῶς πάνυ· καὶ οὐκ ἐπίσταται ὁ ποιητὴς τὸ καρή ὀξυνόμενον θηλυκόν, ἀλλ' οἱ ἄλλοι πάντες. καὶ οὐδὲν θαυμαστόν. καὶ γὰρ ἄλλας παραλόγους φωνὰς ἐπίσταται, ἀγνοῶν τὰς πρωτοθέτους αὐτῶν λέξεις. τί οὖν θαυμαστὸν εἰ παρὰ τὸ καρή ὀξυνόμενον καρῆθεν ἐστὶ καὶ κρῆθεν ἐν συγκοπῇ; τοῦτο δέ φημι, ἐπεὶ καὶ Ἡσίοδος (Scut. 7) οὕτως ἐξεδέξατο εἰπὼν τὸ «τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων». AV.

558. ἐσῆλατο: Ἀρίσταρχος καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ δασύνουσι, Λυσανίας (Πορφύριος V. v. Aristarch. stud. p. 307[2]) δὲ ψιλοῖ, προσνέμων τὸ σ τῷ η. σήλασθαι (Cod. σάλασθαι) γάρ φησι σημαίνειν τὸ ἀποσπᾶν καὶ σαλεύειν. ὁ δὲ σαλεύσας πρῶτος τὸ τεῖχος Σαρπηδών ἐστιν, ὁ δὲ εἰσπηδήσας Ἕκτωρ. φησὶ γοῦν «Σαρπηδών δ' ἄρ' ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ στι-

415 cf. Pros. Cath. p. 196, 5. 497 cf. Pros. Cath. 484, 15. 548 pro κάρη et κάρηθεν scr. L. καρή et καρῆθεν.

βαρῆσιν ἕλχ', ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα» (Il. Μ 397)· ἐπὶ δὲ τοῦ Ἕκτορος «ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς», εἶτα ἐπιφέρει «ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ» (ibid. 462). ἄμεινον δὲ πείθεσθαι Ἀριστάρχῳ δασύνοντι, ἐκδέχεσθαι δὲ ἡμᾶς οὕτως τὸ ἐσῆλατο, ὅτι πρῶτος ἐφήλατο καὶ ἐπεπήδησε τῷ τείχει. Α.

604. Λαόγονον: τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα· κύριον γάρ. Α.

635. εὐρυοδείης: παραγωγὸν ἡγοῦνται τὴν λέξιν, τουτέστι παρολκὴν τῆς ἐπὶ τέλους λέξεως· διὸ ἐψίλωσαν. Α.

636. τὸ εὖ οὐ θέλουσι κατ' ἰδίαν προφέρεσθαι, ἀλλ' ἓν ποιεῖν εὐποιητάων, ἐπεὶ καὶ ἐν ἑτέροις φησὶ τὴν δοτικὴν «εὐποιήτῃσι» (Il. Ε 466) παρωνύμως. κἀγὼ δὲ συγκατατίθεμαι. Α.

669. πολλὸν ἀπὸ πρὸ φέρων: τινὲς τὴν ἀπό ἀναστρέφουσιν, ἵνα σημαίνῃ τὸ ἄπωθεν, ὥσπερ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. εἰσὶ μέντοι οἳ παρολκὴν ἐδέξαντο τῆς πρό, καὶ ἐφύλαξαν τῆς ἀπό τὴν προσῳδίαν, ἵνα ᾖ τὸ ἑξῆς ἀποφέρων. οὕτως δὲ καὶ Φιλόξενος ἠξίου, ἐπεὶ πολλή ἐστι παρέλκουσα ἡ πρό· «νώτου ἀπὸ πρὸ ταμών» (Od. θ 475)· «ἡ δὲ διὰ πρὸ Πηλιὰς ἧξε» (Il. Υ 276)· «περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν» (699). οὕτως δὲ καὶ ἐγὼ συγκατατίθεμαι. Α.

697. φύγαδε μνώοντο: τοῦτο οὐκ ἰσοδυναμεῖ τῷ εἰς φυγήν, ὡς τὸ «ὁ μὲν φύγαδ' αὖθις ὑποστρέψας» (Il. Λ 446)· ἀντὶ γὰρ αἰτιατικῆς οὐ μετὰ τῆς εἰς. διὸ καί τινες ὑπέλαβον μὴ καὶ δύο μέρη λόγου ἐστίν, ἤτοι κατὰ μεταπλασμὸν γενομένης τῆς αἰτιατικῆς ποιητικῶς, ὡς σκέπην σκέπα, φυγήν φύγα, ἢ ὡς οἴεται ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀπ' εὐθείας τῆς φύξ, ὡς Στύξ Στύγα, τοῦ δε ἐνθάδε παρέλκοντος. ἢ ἐπίρρημά ἐστι ταὐτὸ σημαῖνον τῇ αἰτιατικῇ, ὡς καὶ ἄλλα παραγωγὰ ἐπιρρήματα ἰσοδυναμοῦντα τοῖς πρωτοτύποις· «Ἴδηθεν μεδέων» (Il. Γ 276) «δόρυ δ' ἔκβαλεν ἔκτοσε χειρός» (Od. ξ 277). ἀλλ' οὖν γε ὡς ἂν ἔχῃ, οὐκ ἐναντιοῦται τὸ τοῦ τόνου· ἤτοι γὰρ δύο τόνοι ἔσονται φύγα δέ, ὡς Οὔλυμπον δέ, ἢ εἷς, ὡς ἄγραδε. τὸ γοῦν «ἅλαδ' ἑλκομενάων» (Il. Ξ 100) δύναται καὶ δύο μέρη λόγου εἶναι, ὡς οἶκον δέ, ἐντελοῦς οὔσης τῆς αἰτιατικῆς, ἢ πάλιν κατὰ παραγωγήν, ὡς ἄγραδε, ἅλαδε. ταῦτα ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ιθ' τῆς καθόλου. Α.

768. τὸ τανυήκεας ὡς εὐμήκεας οὕτως ἀνεγνώσθη. εἴπομεν δὲ ἐν ἑτέροις καὶ τὴν ἀφορμήν (Ν 391). Α.

797. ἱππόκομον: τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα ἐνθάδε· ὅταν δὲ ἐπὶ τοῦ κομοῦντος τὸν ἵππον, τότε πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. προείρηται δὲ περὶ τῶν τοιούτων, καὶ ὡς ἐν τῷ κυπαρισσόκομος καὶ οὐλόκομος προπαροξυνομένοις ἡ κόμη ἔγκειται (Ν 132). Α.

827. πέφνοντα: ὡς τέμνοντα· οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Τυραννίων παροξύνει ὡς λαβόντα, δεύτερον ἀόριστον ἐκδεχόμενος. οὐ-

---

697 pro ἄγραδε priore loco in codice erat ἀγρόνδε, quod L. correxit, de re cf. Pros. Cath. 498, 6.

τωc δὲ καὶ τὴν εὐθεῖαν ὀξύνει «κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χερείονά περ καταπέφνων» (Il. P 539), τοῦ Ἀριστάρχου βαρύνοντος. καί μοι δοκεῖ ὁ Τυραννίων λόγῳ ὑγιεῖ χρῆcθαι. εἰ γὰρ πέφνω, πέφνεις, πέφνει οὐ λέγομεν, ὑποτακτικῶc δὲ πέφνω, πέφνῃc, πέφνῃ, καὶ «πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα» (Il. N 363) καὶ ἔcτι δεύτεροc ἀόριcτοc ὡc ἔλαβε λάβω, λάβῃc, λάβῃ, δῆλον ὅτι ὀφείλομεν καὶ τὴν μετοχὴν ὀξύνειν. ὁ μέντοι Ἀρίcταρχοc καὶ τῷ χαρακτῆρι τῆc φωνῆc ἐπείcθη, καὶ οὕτωc ἐβάρυνεν. ἐπεὶ γὰρ αἱ εἰc νων λήγουcαι μετοχαί, ἔχουcαι πρὸ τοῦ ν̄ cύμφωνον κατ' ἐπιπλοκήν, ἤτοι ἐβαρύνοντο ἢ περιεcπῶντο, οὐδέποτε δὲ ὠξύνοντο, ὥcπερ ἔχει ἡ τέμνων, κάμνων, πιτνῶν, ἐδοκίμαζε καὶ τὴν πέφνων βαρύνειν, οὐχὶ ὀξύνειν. εἰ δέ τιc λέγοι διὰ τί γὰρ οὐ περιcπᾷ; διδαχθήcεται ἐκ τῆc κλίcεωc· οὐ γὰρ πεφνοῦντα ἐροῦμεν ἢ πεφνῶντα ὡc νοοῦντα. οὕτωc δὲ καὶ ἡ ἴcαc μετοχὴ ἐβαρύνετο τῷ χαρακτῆρι καὶ τῇ ποιότητι τοῦ cτοιχείου, οὐ τῇ κλίcει τῇ τοῦ ἐνεcτῶτοc, ὥcπερ ἀπεδείξαμεν. A.

ΕΙC ΤΗΝ Ρ.

5. τὸ πρωτοτόκοc, πρὸ τέλουc ἡ ὀξεῖα· ἔcτι γὰρ δραcτικὸν καὶ μὴ ὑποπῖπτον τοῖc τρόποιc τοῖc προπαροξύνουcιν. τὸ δὲ προπαροξυνόμενον δηλοῖ τὴν πρώτωc τεχθεῖcαν. A.

9. ἐϋμμελίαι: καὶ ἐπὶ τούτου πρὸ τέλουc ἡ ὀξεῖα. ὁμοτονεῖ γὰρ τοῖc ἑνικοῖc τὰ εἰc αι λήγοντα πληθυντικὰ ἐπὶ τῶν εἰc αc καὶ εἰc ηc ἰcοcυλλάβωc κλινομένων καὶ βραχείᾳ παραληγομένων. A.

37. ἀρητόν: τὰ εἰc τοc ῥηματικά, παραληγόμενα τῷ η̄, ὑπὲρ δύο cυλλαβάc, ὀξύνεcθαι θέλει. A.

38. περιcπαcτέον τὸν ἦ βεβαιωτικόν. A.

40. Φρόντιδι ὡc Ἤλιδι. οὕτωc Τυραννίων, καὶ ἐπείcθη ἡ παράδοcιc. ὁ μέντοι κανὼν ὀξυτονεῖ τὸ φροντίc· τὰ γὰρ εἰc τιc λήγοντα θηλυκὰ διcύλλαβα, μὴ ὄντα ἐπιθετικά, παραληγόμενα δὲ τῷ ο̄ ἤτοι μόνῳ ἢ cὺν ἑτέρῳ φωνήεντι, ὀξύνεcθαι θέλει, κοιτίc, Προιτίc, φροντίc, οὐτίc τὸ ζῷον παρ' Ἀλκμᾶνι. οὕτωc οὖν καὶ φροντίc, εἰ μὴ ἄρα, ἐπεὶ κύριον τοῦτο, καὶ βαρυτονηθήcεται. οὐ μάχεται τὸ πόρτιc· καὶ γὰρ χωρὶc τοῦ τ̄ «πόριεc περὶ βοῦc ἀγελαίαc» (Od. κ 410). μὴ ὄντα ἐπιθετικὰ πρόcκειται διὰ τὸ πότιc, ᾧ παράκειται τὸ πότηc. A.

65. δηῷν: περιcπαcτέον, ἐπεὶ καὶ ἐν ἑτέροιc λέγει κατὰ διαίρεcιν cὺν τῷ ο̄ «ἔγχεϊ δηϊόων» (Il. C 195). γέγονε δὲ παρὰ τὸ δήϊοc· διὸ καὶ cὺν τῷ ῑ γράφεται τὸ δηῷν. A.

91. τὸ ἑξῆc ἐcτι καταλίπω, διὸ ἀναcτρεπτέον τὴν πρόθεcιν. AB.

110. δίωνται: ὡc λέγωνται. ἔcτι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ δίημι ἡ κλίcιc παρ' αὐτῷ (v. M 276, C 162, Ψ 475). A.

---

827 pro πίτνων Lehrsius cum Lob. πιτνῶν, idem pro ἡ ῑ ἡ ἴcαc proposuit coll. Apoll. de adv. 587. cf. Pros. Cath. 470, 9 et 20.

P 110 in altero Scholio cod. A exstant οὕτωc δίενται (scr. δίωνται) ὡc τίθενται (scr. τίθωνται). μέμνηται ὁ Ἡρωδιανὸc ἐν τῷ M (v. 276).

143. περισπαστέον τὸν ἦ, εἴτε θαυμαστικῶς εἴτε βεβαιωτικῶς κεῖται. A.

174. ὅς τέ με φῇς: ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναγιγνώσκειν δισυλλάβως ἐπὶ ἀορίστου χρόνου, ὁ μέντοι Ἀλεξίων μονοσυλλάβως ἐπὶ ἐνεστῶτος χρόνου· διὸ καὶ σὺν τῷ ῑ γράφεσθαι. τοῦτο δὲ ἀπαιτεῖ καὶ ἡ διάνοια. κἀγὼ δὲ συγκατατίθεμαι. διὸ ἐν τῇ συντάξει ἐγκλιτέον· ὀξύνεται γὰρ ἐπὶ ἐνεστῶτος χρόνου. A.

190. μεταςπών: ὡς καταλαβών· ἔστι γὰρ δεύτερος ἀόριστος. οὐδεμία δὲ μετοχὴ ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον, ὅτι μὴ μόνη ἡ ἀέκων, περὶ ἧς ζητοῦμεν. A.

201. ζητεῖ ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ α' ὑπομνήματι τοῦ περὶ παθῶν Διδύμου (cf. Λ 160) περὶ τοῦ ἆ δειλ', πῶς δεῖ τονίζειν αὐτὸ καί φησι· πολὺ δὲ πρότερον παρὰ τῷ ποιητῇ ἐστι τὸ τῆς ἀναγνώσεως, ἆ δείλ' οὐδέ τί τοι θάνατος, ἢ ἆ δεῖλ' οὐδέ τί τοι θάνατος. τὸ γὰρ πλῆρές ἐστιν ἆ δειλέ· οὐ γάρ, ὡς οἱ ἐξηγησάμενοι, τοῦ δείλαιε ἀποκοπή· ἐν ἑτέροις γὰρ αὐτὸς λέγει «ἆ δειλώ, τί νυ δάκρυ κατείβετον» (φ 86). περιγέγραπται οὖν ἡ ὀξεῖα, εἶτα καὶ ἀνάπαυσις γέγονεν. ἆρά γε οὖν φυλαχθήσεται ἡ ὀξεῖα, ἢ ἐπεὶ περιγέγραπται τὸ φωνῆεν τῆς ὀξείας περιγέγραπται καὶ ὁ τόνος; τὸ κρινόμενον ἐκεῖνο, ἵνα ἐπιστάμενοι ἀναγνῶμεν· ἕν ἐστιν εἰπεῖν, εἰ ἅπαξ περιγέγραπται τὸ φωνῆεν τὸ ἔχον τὴν ὀξεῖαν, ὁ τόνος γενέσθω τῆς προτέρας συλλαβῆς, οὐχὶ τῆς ἐπὶ τέλους. A.

218. Φόρκυν ὡς βότρυν, ἀπ' εὐθείας τῆς εἰς ϲ ληγούσης, ἡ μέντοι Φόρκυνα (312) αἰτιατικὴ ἀπ' εὐθείας τῆς εἰς ν̄. τὸ δὲ τοιοῦτον ἴδιον ποιητικῆς. οὐχ ὑγιῶς δὲ ὁ Τυραννίων ἐκτείνει τὸ υ, ἐπεὶ εὑρέθη, φησί, καὶ ἡ εὐθεῖα ἐκτεινομένη· «Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε» (Il. Β 862)· ἐκεῖ γὰρ τὸ μέτρον κατήπειγεν, ἐνθάδε δὲ οὐδὲν κατεπείγει. A.

324. κήρυκι: διὰ μέτρον συσταλτέον τὸ ρυ (v. Κ 258). BV.

465. οἱ περὶ Ἀρίσταρχον ἐπίσχειν κατὰ παρατατικόν, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἀσκαλωνίτην κατὰ ἀόριστον ὡς λαβεῖν. καὶ ὁ Ἡρωδιανὸς δὲ ἐπίσχειν παροξυτόνως, εἰ μή τις λέγοι ὅτι ἔθος ἐστὶ τῷ ἀορίστῳ συντάττεσθαι τὴν ἐπί. V.

539. καταπέφνων: Ἀρίσταρχος ὡς τέμνων. A.

688. κυλίνδει: Ἀρίσταρχος βαρύνει, ὑγιῶς πάνυ διὰ τὰ κινήματα· «κυλίνδετο» γοῦν φησιν (Od. θ 81. λ 598) οὐχὶ ἐκυλινδεῖτο, καὶ «ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε» (Il. Π 794). διὸ καὶ βαρέως τὴν κυλίνδων ἀναγινώσκομεν· «μέγα κῦμα κυλίνδων» (Od. ε 296). A.

ΕΙϹ ΤΗΝ Ϲ

7. νηυσὶν ἔπι κλονέονται: ἐπὶ τὰς ναῦς. ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ «νηυσὶν ἔπι προέηκα» (439). ABV.

---

201 pro δειλοὶ et δάκρυα κατείβεται in versu Hom. correxit L. δειλώ et δάκρυ κατείβετον. Idem conferri iubet Λ 441.

39. ἐνθάδε ἐβάρυνεν ὁ Ἀρίσταρχος τὸ Γλαύκη, εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐπιθετικοῦ τοῦ «γλαυκὴ δέ σ' ἔτικτε θάλασσα» (Il. Π 34). ἐπὶ δὲ τοῦ Νημερτής τε καὶ Ἀψευδής οὐκ ἐποιήσατο μεταβολὴν τόνου. ἔφαμεν δὲ ἤδη περὶ τῶν τοιούτων (cf. Arist. stud. Hom. 265² sqq.). A.

64. ἀπό: Ἀρίσταρχος φυλάττει τὸν τόνον τῆς προθέσεως. ἔφαμεν δὲ ἐν ἑτέροις (B 162) ὅτι ἡ ἀπὸ ἐὰν συντάσσηται τῇ γενικῇ μὴ μεταξὺ πιπτουσῶν λέξεων καὶ σημαίνῃ τὸ ἄποθεν φυλάσσει τὸν τόνον. οὕτως γοῦν ἀνέγνωμεν «ἀπὸ πατρίδος ἄνδρα κατακτάς» (Il. N 696) καὶ «οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος» (Il. I 353)· «καὶ γάρ τίς θ' ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο» (Il. B 292). προσέθηκα δὲ μὴ μεταξὺ πιπτουσῶν λέξεων διὰ τὸ «ἄπο πλυνοί εἰσι πόληος» (Od. ζ 40)· οὐ γὰρ ἐπλησίασε τῇ γενικῇ, ἀλλὰ μεταξὺ ἀνεδέξατο λέξεις (cf. quaest. ep. p. 94). A.

68. ἐπισχερώ: ὀξύνεται καὶ σεσημείωται, ὥσπερ καὶ τὸ ἰώ· οὐδὲν γὰρ εἰς ω λῆγον ἐπίρρημα θέλει ὀξύνεσθαι. A.

76. ἀλήμεναι: ὡς παρὰ τὸ βῆναι βήμεναι ἐγένετο, οὕτως καὶ παρὰ τὸ ἀλῆναι ἀλήμεναι· «λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι» (Il. Π 714). ψιλοῦται δὲ καὶ τὸ ἐάλη (Il. N 408) καὶ πᾶς ὁ σχηματισμός, ἐπεὶ καὶ τὸ θέμα αὐτῶν ἐψιλοῦτο (cf. Λ 192). A.

77. ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀέκηλια, οἷον οὐχ ἥσυχα οὐδὲ εἰρηνικά, ἐπεὶ ἕκηλος ὁ ἥσυχος, ὥστε στέρησιν αὐτὸν ἐκδέχεσθαι. οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος, οἷον ταραχώδη. ἢ ἀκούσια, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀλεξίων· καὶ ἔχονται τοῦ δηλουμένου. A.

92. πρῶτος ἐμῷ ὕπο δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ: τὸ ἑξῆς ἐστιν ἀπολέσῃ. διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν ἀπό. τὴν μέντοι ὑπό, ἐπεὶ τὸ ἀκόλουθόν ἐστιν ὑπ' ἐμῷ. εἰσὶ μέντοι οἳ οὐκ ἀνέστρεψαν, ἀλλὰ συνέταξαν τῇ δοτικῇ, δουρὶ ἐμῷ· ἐν ἑτέροις γὰρ οὕτως αὐτὸν εἰρηκέναι «δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα» (Il. Π 57). A.

100. ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἄρης ἀλκτῆρα γενέσθαι: τινὲς περιέσπασαν τὸ ἀρῆς, ἵνα σημαίνῃ τὸ βλάβης. οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης καὶ ἡμεῖς. τὸ δὲ δῆσεν δισύλλαβον ἐκδεκτέον ποιητικόν, καὶ τὸ ε τοῦ προκειμένου ἐστὶ συνδέσμου. A.

162. δίεσθαι: ὡς τίθεσθαι: τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα· ἔστι γάρ τι δίημι ῥῆμα, παρ' οὗ (sic) καὶ τὸ δίεσαν πληθυντικὸν ὡς ἐτίθεσαν· «αὔτως ἐνδίεσαν ταχέας κύνας ὀτρύνοντες» (584) παραιτητέον γὰρ τοὺς οἰομένους πλεονασμὸν εἶναι τοῦ δ καὶ δασύνοντας· διδάσκει γὰρ ἡμᾶς

C 76 ὁμοκλήσειεν scripsi pro ὁμοκλήσας. 77 αὐτόν pro αὐτῶν scr. L., qui adnotat omnes hos, quos Herodianus commemorat, non τὰ ἐκήλια, sed τ' ἀέκηλια protulisse collato Aristonico ad h. l. ἡ διπλῆ πρός τὴν συναλοιφὴν ὅτι ἀεκήλια ἐκληπτέον κατὰ ἀπόφασιν τοῦ ἐκήλου, ἐφ' οἷς οὐχ οἷόν τε ἡσυχάζειν. 100 scripserunt scilicet alii δ' ἔδησεν Ἄρης ut patet ex Schol. AD Παρμενίσκος μέν βαρυτόνως τό ἔδησεν ἀποδίδωσιν οὕτως· ὁ δὲ πόλεμος τὴν ἐμὴν ἀφελόμενος πανοπλίαν ἔδησέ μου τὴν ἔξοδον, ὥστε ἀλκτῆρα μὴ γενέσθαι Πατρόκλου. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Ἀσκαλωνίτης περισπαστέον (scr. pro περισσόν) τὸ δῆσέ φησιν.

ὁ ποιητὴς καὶ δι' ἄλλης κλίσεως τὸ ἀκόλουθον κίνημα. ὡς γὰρ τίθενται, οὕτως δίενται· «ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται» (Il. Ψ 475). ὥσπερ οὖν παρὰ τὸ τίθενταί ἐστιν ἀπαρέμφατον τίθεσθαι, οὕτως καὶ παρὰ τὸ δίενται τὸ δίεσθαι. ἐπίσταται δὲ καὶ ὑποτακτικὸν αὐτοῦ· «τόν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται» (Il. Ρ 110. ubi vide). A.

191. στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο ΠΑΡΟΙΣΕΜΕΝ ἔντεα καλά: Ἀρίσταρχος ἀναστρέφει τὴν πρόθεσιν πρὸς τὸ μὴ ἀμφιβάλλεσθαι τὸν λόγον, καίτοι τῶν συναλειφομένων μὴ ἀναστρεφομένων, ὡς καὶ Ἀπολλώνιός φησιν. ἐπείσθη δὲ ἡ παράδοσις Ἀριστάρχῳ. ὅτι δὲ καὶ ἐν ἄλλοις ἀναγνώσμασιν ὁ ἀνὴρ τοιοῦτος, προείπομεν ἤδη (Β 153 v. quaest. ep. p. 76). A. (partim etiam) B.

211. ἐπήτριμοι: ὁ Ἀσκαλωνίτης ὀξύνει ὡς πολεμικοί, οὐκ εὖ· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ιμος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, νόμιμος, σπόριμος. οὕτως καὶ ἐπήτριμος. A.

244. ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν: ἀντὶ τοῦ ὑπέλυσαν τῶν ἁρμάτων. πῶς οὖν οὐκ ἀναστρέφεται; ὅτι συνήλειπται. A.

266. Τυραννίων παρώξυνε τὸ πίθεσθε, ἀγνοῶν ὅτι μεταγενεστέρων Ἰώνων ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, πιθέσθε, λαβέσθε. V.

319. σκύμνους: σκύμνος ὡς ὕμνος εἰς ἰδιότηκα ἀνεγνώσθη. τὸ μέντοι ἀνδρωνυμικὸν ὀξύνεσθαι ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης πρὸς διαφοράν. ὁ μέντοι λόγος συναγωνίζεται τῇ βαρείᾳ τάσει· τὰ γὰρ εἰς νος λήγοντα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου δισύλλαβα μονογενῆ, ἔχοντα ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ τὸ ῡ, βαρύνεσθαι θέλει, ὕμνος, κύκνος, λύχνος, Κύθνος. οὕτως ἄρα καὶ σκύμνος. A.

352. δεῖ ὀξυτόνως ἀναγινώσκειν τὸ λιτί κατὰ τὸν κανόνα τοῦ Ἡρωδιανοῦ. πᾶσα δοτικὴ δισύλλαβος ἐπὶ ὀνομάτων ὀξύνεσθαι θέλει, φωτί, παντί, θητί. οὕτως γὰρ καὶ ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ ἐν τῇ Ψ (254) (cf. Ξ 387) λέγει ὅτι δεῖ ὀξύνειν κατὰ τοῦτον τὸν κανόνα. οὕτως γὰρ καὶ Ἀρίσταρχος. εἰσὶ δὲ οἳ περισπῶσιν, οὐ καλῶς. εἶτα ἐπάγει οὕτως· παραιτητέον δὲ τὸν Ἀσκαλωνίτην οἰόμενον ἀπὸ τῆς λίς (cod. λῖς) εὐθείας κεκλίσθαι τὴν λιτί δοτικὴν καὶ τὴν λῖτα αἰτιατικήν· οὐ γάρ ποτε ἐμελέτησε τὰ εἰς ις μονοσύλλαβα διὰ τοῦ ῑ κλίνεσθαι. μεταπλασμὸς οὖν ἐστι τῆς λιτῷ δοτικῆς, ὡς ἡ κλαδί τῆς κλάδῳ· καὶ ἡ αἰτιατικὴ λῖτα μεταπέπλασται ἐκ τῆς λιτόν ὡς κρόκα ἐκ τῆς κρόκην. τὸ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ «κάθηράν τε ῥύπα πάντα» (Od. ζ 93), εἰ μή ἐστι πληθυντικὸν οὐδέτερον, τοῦ προκειμένου μεταπλασμοῦ ἔχεται. οὐχ ὁμότονος δὲ ἐγένετο ἡ λῖτα τῇ λιτόν, ἐπεὶ πᾶσα αἰτιατικὴ εἰς ᾱ λήγουσα ἐβαρύνετο, ὑπεσταλμένης τῆς τινὰ κατὰ ἀόριστον προφοράν. (Hanc ultimam regulam de accusativo, alibi saepius item prolatam, Θ 441

162 pro πόλεως in versu Hom correxit L. πολέος. 352 transiisse in E. M. adnotat L.

dedit cum additamento, ut diceret «nullus accusativus ἀπαθής, propter εὐφυᾶ et simil.»). A.

375. χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν: τινὲς ὑπόκυκλα, ὡς ὑπότροχα· τὸ μέντοι ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ (δ 131) «τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον» κατὰ σύνθεσιν ἀνεγνωσμένον ἑτέρου ἔχεται σημαινομένου. A.

400. τῇσι παρ': ἔστι μὲν τὸ ἑξῆς παρὰ τῇσι, οὐκ ἀναστρεπτέον δὲ διὰ τὴν συναλοιφήν. A.

410. αἴητον: ὁ Ἀσκαλωνίτης προπαροξύνει ἐκδεχόμενος πλεονασμὸν τοῦ ι, παρὰ τὸ «θάρσος ἄητον ἔχουσα» (Φ 395), οἷον ταχὺ καὶ κινητικόν, Πρωτέας δὲ ἐν ἴσῳ τῷ ὡρμημένῳ, παρὰ τὸ ἄω. ἄλλοι δὲ ἐκ παραλλήλου τὸ μέγα, παρὰ τὴν αἶαν τὴν γῆν. ἐγὼ δὲ ἐπιζητῶ τὸ ἄητον πῶς δυνατὸν τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχειν τὴν ὀξεῖαν, ἐπιθετικῶς κείμενον. μήποτε οὖν ὀφείλομεν πείθεσθαι τῷ Φιλοξένῳ· φησὶ γὰρ αὐτὸ σύνθετον εἶναι παρὰ τὸ ἐτός, ὡς θετός, ὃ σημαίνει τὴν ὕπαρξιν, ἐξ οὗ τὸ ἀληθές, ὃ καὶ γίνεται ἐτεός. ἐγένετο δὲ καὶ τὸ πληθυντικὸν οὐδέτερον ἐν ἐπιρρηματικῇ τάξει, καὶ τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οὐκ ἐτός ἀντὶ μεσότητος τῆς ἐτῶς. τὸ παρὰ μηδενὶ οὖν ὑπαρκτόν, τουτέστι μέγα, ἄετον καὶ ἄητον. καὶ δῆλον ὅτι ἀπολέλυται ὁ τόνος· ὁρᾶται γὰρ σύνθετα τοιαῦτα βαρυνόμενα, ἄρρητον, ἄκλητον, ἄκμητον· οὕτως ἄητον. A.

411. δασύνεται τὸ ἁραιαί. A.

458. ἔξω τοῦ ι τὸ ἐμωκυμόρῳ. συνεκτέθλιπται γὰρ τῷ ω τὸ ι. A.

485. τείρεα: ὡς τείχεα. A.

487. εἰς ἰδιότητα ἅμαξαν ἐψίλωσαν οἱ πρὸ ἡμῶν, ἐπεὶ ἡ συναλοιφὴ οὕτως εὑρέθη «τιλλέσθην ἐπ' ἄμαξαν» (Ω 711, cod. ἄμαξαι) καὶ «οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν (Ω 782, cod. αἱ), ὥσπερ καὶ τὸ ἄλυσις ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐδασύνθη εἰς ἰδιότητα. Ἀττικοὶ μέντοι οἱ νεώτεροι τὴν ἅμαξαν δασύνουσιν, ἴσως διὰ τὸν σχηματισμὸν καὶ διὰ τὸ φιληδεῖν τῇ δασείᾳ· ἔνθεν παρ' αὐτοῖς καὶ ἡ συναλοιφὴ διὰ δασέος, καθημαξευμένα. AD.

501. ἵστωρ: ἀπὸ τοῦ εἴδω εἴσω ἵστωρ, ἐλλείψαντος τοῦ ε, ἐπεὶ τῷ ι τὸ στ ἐπεφέρετο, ὡς ἐν τῷ ἱστῶ ἱστίον ἵστημι. ὅθεν καὶ δασύνεται, ἐπεὶ τὸ ι πρὸ τοῦ στ μόνου δασύνεται. πρόσκειται τὸ μόνου, ἐπεὶ τὸ Ἴστρος ψιλοῦται. A.

506. τὸ ἀμοιβηδίς κατ' ὀξεῖαν τάσιν· εἴρηται δὲ περὶ τῶν εἰς δις ληγόντων ἐπιρρημάτων (puto ad Ξ 463). A.

519. ὑπολίζονες: προπαροξυτονητέον. πρόδηλον κἀκ τοῦ παρακειμένου οὐδετέρου «οὐδὲν ὀλίζον ἔξομεν» (Cod. -μαι), εἴ γε ὁμοτονεῖ τοῖς οὐδετέροις ἀεὶ τὰ ἀρσενικὰ κατὰ τὸ τέλος κατὰ τὴν ἡμετέραν διά-

410 verba ἐν ἴσῳ addidit L. 458 pro ἔξω τοῦ ι, quod iure Lehrsium offendit, in B est ἄνευ τοῦ ι, quod fortasse substituendum est. 501 pro ἵστωρ scr. L. ἴστωρ.

λεκτον, ἑνὸς ἀντικειμένου τοῦ ἕν διὰ τὸ μὴ δύναςθαι περιςπωμένην ἐπὶ βραχείας εἶναι. τὰ δὲ παραδείγματα ἄφθονα ἐπὶ πάςης καταλήξεως ἐχούςης παραςχηματιςμὸν οὐδετέρου, μέλας μέλαν, τάλας τάλαν, πᾶς πᾶν, εὐμήκης εὔμηκες, ταχύς ταχύ, φίλος φίλον, ςώφρων ςῶφρον. ὅθεν εἰ οὕτως ἀνέγνωμεν «οὐδὲν ὄλιζον ἕξομεν», καὶ τὸ ὀλίζων βαρύνειν ὀφείλομεν. καὶ γὰρ οὐδέποτε τοῖς εἰς ων ὀξυνομένοις ὀνόμαςι παράκειται οὐδετέρου παραςχηματιςμός, τοῖς μέντοι βαρυνομένοις, ςῶφρον, τλῆμον. εἰ δὴ παράκειται τὸ ὄλιζον, δῆλον ὅτι καὶ τὸ ἀρςενικὸν βαρύνεται. ἐςχημάτιςται δὲ ςυγκριτικῶς κατὰ πάθος. παρὰ γὰρ τὸ ὀλιγώτερος κατὰ δεύτερον τύπον (v. E. Gud. s. κάρρων) τὸ ὀλιγίων μὴ εἰρημένον ςυγκριτικῶς, ὑπερθετικῶς δὲ ἐν τῷ ὀλίγιςτος, ἐξέπιπτε. τρίτος τύπος ὁ διὰ δύο ςς, ὀλίςςων· τὰ δὲ δύο ςς μετέπεςεν εἰς τὸ ζ, καὶ ἀπετελέςθη τὸ ὄλιζον. οὕτως οὖν ἐςχηματίςαμεν καὶ τὸ μεῖζον, λέγω δὲ κατὰ τὴν αὐτὴν τροπὴν τῶν ςτοιχείων. A.

521. ἐκτατέον τὴν πρώτην ςυλλαβὴν τοῦ ἀρδμός, ἐπεὶ καὶ τὸ ἄρδω ἔχει ἐκτεινόμενον τὸ α· «τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν» (Ar. Eq. 96. 114). οὐχ ὅςα μέντοι ἐν ῥήμαςιν ἔκταςιν ἔχει, καὶ ἐν ὀνόμαςιν· παρὰ γὰρ τὸ ἄςςω καὶ κατάςςω (i. e. ἄγνυμι v. Hes. ἄςςει κατάςςει et ib. interprtt.) καὶ μέλλοντα τὸν ἄξω καὶ προςτακτικὸν τὸ «ἆξον δὴ ἔγχος Διομήδεος» (Il. Z 306) ἡ ἀξίνη ςυςτέλλει τὸ α, παρά τε τὸ ἀρῶ καὶ ἀρῶμαι ἐκτεινόμενον ςυςτέλλομεν ὄνομα Ἄρην «πιςςοκωνίας Ἄρην» Κρατῖνος. A.

538. δαφοινεόν: ὀξύνεται· ἐπὶ γὰρ τῶν εἰς ος ὀνομάτων ὁ πλεοναςμὸς τοῦ ε φυλάςςει τὴν ἐπὶ τέλους ὀξεῖαν, κενός κενεός, ἀδελφός ἀδελφεός. A.

547. τέλςον: βαρυτόνως ὡς μέτρον. ἐγένετο δὲ παρὰ τὸ τέλος ἐν ὑπερθέςει τοῦ ς καὶ προςόδῳ τοῦ ν. A.

570. τὸ λίνον κατὰ βαρεῖαν τάςιν προενεκτέον, ὅτι ἂν ςημαίνῃ, εἴτε τὴν λινῆν ἐςθῆτα, εἴτε καὶ ἐπὶ τῆς χορδῆς τάςςοιτο, εἴτε καὶ αὐτὸ τὸ λεπτὸν νῆμα, εἴτε ςημαίνοι εἶδος ὕμνου, ὥςπερ καὶ ἐνθάδε, ὡς παιὰν καὶ διθύραμβος. A.

580. ἐρύγμηλον: ὡς βέβηλον. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ηλος ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς προςηγορικὰ ἢ κύρια προπαροξύνεςθαι θέλει, κάμηλος καὶ φάςηλος, Στύμφηλος· τὰ μέντοι ἐπιθετικὰ ὀξύνεςθαι μὲν θέλει, ὅτε παραςχηματιςμὸν ἔχει θηλυκοῦ, ςιγηλός, ὑψηλός, ἀπατηλός, μὴ οὕτως δὲ ἔχοντα βαρύνεςθαι, βέβηλος, κίβδηλος, κάπηλος. εἰ δὴ καὶ τὸ ἐρύγμηλος οὐκ ἔχει θηλυκόν, δῆλον ὅτι ὑγιῶς βαρυτονηθήςεται καὶ οὐ

521 extrema verba in codice sic scripta sunt: παρά τε τὸ ἀρῶ καὶ ἀρῶμαι ἐκτείνομεν ὄνομα Ἄρην «πιςςοκονίας Ἄρην» Κρατῖνος; ἐκτεινόμενον ςυςτέλλομεν emendavit Lehrs, pro πιςςοκονίας Bergkius comm. p. 255 et Meinek. Cratin. p. 228 (edit. min. p. 76) scripserunt πιςςοκωνίας, sed quod iidem viri Ἄρης pro Ἄρην substituunt, ut incertum non probat Lehrsius. 547. propter hoc adnotamentum Lehrsius dubitat an N 707 sit Herodiani. 580 in E. M. transiisse monet L. pro ἕλικι scripsi Ἑλικώνιον.

δεόντως αὐτὸ Τυραννίων ὀξύνει. ἐγένετο δὲ παρὰ τὸ ἐρύγω, ἔνθεν παρατατικὸς «ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον» (Il. Υ 404), ἐρύγηλος, καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ μ̄ ἐρύγμηλος. A.

584. τὸ ἐνδίεσαν παρὰ τὸ δίεσθαι, ὅ ἐστι διώκεσθαι· «τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον» ἀντὶ τοῦ ἐδιώχθην (Il. Χ 251). σημαίνει δὲ τὸ ἐπώτρυνον. εἴρηται δὲ ὅτι κλίσις ἐστὶ τοῦ δίημι τὸ ἐνδίεσαν (C 162). καὶ οὐ προσεκτέον τῷ Ἀσκαλωνίτῃ δασύνοντι τὸ ī καὶ πλεονασμὸν τοῦ δ (Cod. ī) δεχομένῳ. AV.

ΕΙΣ ΤΗΝ Τ.

4. εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον: τινὲς ἀνέστρεψαν τὴν περί, ἵν' ᾖ περὶ Πατρόκλῳ κείμενον, ἐπεὶ καὶ ἐν ἑτέροις ἔφη (284) «ἀμφ' αὐτῷ χυμένη», τῇ δοτικῇ συντάξας τὴν πρόθεσιν, οὐ τῇ μετοχῇ· ἡμῖν δὲ δοκεῖ, ὥσπερ ἔτι καὶ τοῖς πλείοσι καὶ τῷ Ἀσκαλωνίτῃ, ἓν εἶναι τὸ περικείμενον· ἔμφασις γὰρ μείζων νοεῖται. A.

10. τύνη δ' Ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο: ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν· ἔστι γὰρ παρ' Ἡφαίστου. A.

26. εὐλάς: ὡς αὐλάς. εὐλὴ γὰρ ὡς αὐλή. τὰ γὰρ εἰς λ̄η λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ, διφθόγγῳ παραληγόμενα, ὀξύνεσθαι θέλει, εἰ μὴ ἔχοι ἔννοιαν συνθέσεως· «οὐλὴν μὲν πρῶτον» (Od. ω 331), αὐλή, ἀπειλή, ὠτειλή. οὕτως καὶ εὐλή. τὸ μέντοι «ἑτέρη δ' ἔχεν οὔλας» (Od. γ 441), λέγω δὲ ἐπὶ τῶν κριθῶν, ἴσως βεβαρυτόνηται μονογενὲς ὂν πρὸς μονογενὲς ὀξυνόμενον τὸ οὐλή. προσέθηκα δὲ εἰ μὴ ἔχοι ἔννοιαν συνθέσεως διὰ τὸ δείλη βαρυνόμενον· ἐτυμολογεῖται γὰρ παρὰ τὸ ἐνδεῖν τῇ ἕλῃ δεέλη. A.

56. Ἀτρείδη, ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶϊ περ ἀχνυμένω κῆρ θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν: τὸν ἢ σύνδεσμον περισπαστέον· ἔστι γὰρ διστακτικός, ἀρκτικός, τῆς κλητικῆς ἀνάπαυσιν λαβούσης. εἰσὶ μέντοι οἳ ἐνέκλιναν αὐτὸν καθ' ὑπερβατὸν συντάσσοντες τῷ περ, ἵνα τὸ ὅλον τοιοῦτον ᾖ· ἄρτι τοῦτο ἀμφοτέροις ἔπλετο ἄρειον ἤπερ ὅτε ἡμεῖς ἀχνύμενοι μενεήναμεν. οὐκ ἔστι δέ, ἀλλὰ ὡς εἴπομεν, ἵνα ᾖ ἐρώτησις· Ἀτρείδη, ἆρά τι κρεῖσσον ἐκ τῆς ἔριδος ἐγένετο ἡμῖν; A.

62. ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος: ὁ μὲν Ἀσκαλωνίτης ὡς ἀποφοιβήσαντος. καὶ οὕτως ἔχει ἡ παράδοσις. A.

T 26 in fine pro ἕλη δεείλη L. emendavit ἕλη δεέλη conferens schol. β 167, K 466. 56 ἀρκτικός post διστακτικός addidit Lohrs propter Schol. B: ὁ Ἡρωδιανὸς τὸν ἢ σύνδεσμον περισπᾷ· ἔστι γάρ, φησίν, ἀρκτικὸς τῆς κλητικῆς ἀνάπαυσιν δεχομένης. τινὲς δὲ καθ' ὑπερβατὸν αὐτὸν ποιοῦντες συντάσσουσι τῷ ὅτε νῶϊ περ, ἵνα τὸ ὅλον τοιοῦτον ᾖ· ἄρτι τοῦτο ἀμφοτέροις ἔπλετο ἄρειον ἤπερ ὅτε ἡμεῖς ἀχνύμενοι μενεήναμεν; hinc sumpsit Lehrsius etiam verba ἄρτι — μενεήναμεν, ipse apposuit οὐκ ἔστι δέ, ἀλλὰ ὡς εἴπομεν; porro pro Ἀττική scripsit Ἀτρείδη et pro τις κρείσσων τι κρεῖσσον.

80. τὸ ὐββάλλειν ψιλωτέον· ἔςτι γὰρ Αἰολικόν (cf. Ι 6), ὥς φηςιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ κʹ τῆς καθόλου. A.

81. τὸ ἀκοῦςαι παροξυτονητέον· ἔςτι γὰρ εὐκτικόν. A.

87. ἠεροφοῖτις: προπεριςπαςτέον ὁμοίως τῷ πρωθῆβις καὶ πολῖτις. πειςτέον δὲ μᾶλλον τοῖς παρὰ τὸν ἀέρα ἐκδεξαμένοις τὴν cύνθεςιν γεγονέναι (non ab ἔρα ἡ ἐροφοῖτις, ut ex sch. BV intelligitur), ἐπεὶ ἀοράτως φοιτᾷ· ἀέρα γὰρ λέγει τὸ ςκοτεινὸν κατάςτημα· «ἠέρι γὰρ κατέχοντο» (Il. Ρ 368) καὶ «ἀὴρ παρὰ νηυςὶ βαθεῖ' ἦν» (Od. ι 144). A.

90. θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ πρέςβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη: ὁ μὲν Ἀςκαλωνίτης περιςςὴν ἡγεῖται τὴν διὰ πρόθεςιν· εἶναι γὰρ τὸ ἑξῆς θεὸς πάντα τελευτᾷ. Δίδυμος δὲ ἡγεῖτο ςημαντικὴν αὐτὴν εἶναι τοῦ διόλου καὶ μὴ παρέλκειν ὥςπερ ἐπὶ τοῦ διηλίτης ὁ δι' ὅλου ἁμαρτάνων. οὐ προςεκτέον δὲ τοῖς ὑφ' ἓν ἀνεγνωκόςιν (sc. θεόςδια). B.

107. ψευςτήςεις ὡς κρατήςεις. A.

209. ἱείη ψιλῶς. καὶ παράκειται τὸ ἱέναι ἀπαρέμφατον. V. ?

270. διδοῖςθα: οἱ μὲν βαρύνουςιν ὡς Αἰολικόν, ἀπὸ τοῦ δίδοιμι (cf. Ahrens. 137), δίδοις, δίδοιςθα ὡς τίθηςθα· οἱ δὲ περιςπῶςιν ἐπέκταςιν εἶναι οἰόμενοι ἀπὸ τοῦ διδοῖς. B. φηςὶ γοῦν «πολλὰ διδοῖ» (Il. Ι 519). V.

335. ἀκαχῆςθαι: προπεριςπᾶται ὡς λελυπῆςθαι· οἱ δὲ προπαρώξυναν ὡς Αἰολικὸν ἐν παρατατικῇ ςημαςίᾳ, ἐπεὶ οἶδε καὶ τὴν ἀκαχήμενος μετοχὴν τοιαύτην, οἷς καὶ ἐπείςθη ἡ παράδοςις. A.

355. ταρφειαί: Ἀρίςταρχος ἀνέγνω ὡς πυκναί. οὕτως δὲ καὶ ὁ Ἀςκαλωνίτης· καὶ ἐπείςθη ἡ παράδοςις. A.

384. πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεςι δῖος Ἀχιλλεύς: τὴν οἷ ἀντωνυμίαν περιςπᾷ ὁ Ἀςκαλωνίτης, καί φηςι κεῖςθαι δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς· οἱ δὲ βαρυτονοῦςιν (apparet legisse hos πειρήθη δὲ οἵ et δέ οἱ αὐτοῦ)· ἔςτι μὲν οὖν καὶ ἐγκλιτικὴν εὑρέςθαι τὴν οἷ ἀντὶ γενικῆς κειμένην, ὥςπερ ἐπὶ τοῦ «οἱ δέ οἱ ἐβλάφθηςαν» (Il. Ψ 387), ἔςτι δὲ καὶ ὀρθοτονουμένην ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὥςπερ ἐπὶ τοῦ «νεῦς' ἐπὶ οἷ καλέςας» (Od. ρ 330), καὶ «προτὶ οἷ δὲ λαβὼν ἔντερα» (Il. Υ 418)· οὐ μέντοι ποτὲ ἐν τῇ καλουμένῃ ἐπιταγματικῇ ςυντάξει. ἄλογον γὰρ τὸ τοιοῦτον ὥςτε ἐπιφέρεςθαι τὴν αὐτοῦ γενικὴν καὶ τὴν οἷ προκεῖςθαι δοτικὴν ὑπάρχουςαν, ὅπερ οὐχ ὑγιές· ἀεὶ γὰρ τοῖς πρωτοτύποις ὁμόπτωτος ςυντάςςεται ἡ αὐτοῦ ἀντωνυμία. πειςτέον οὖν Ἀριςτάρχῳ γράφοντι πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ. A.

---

90 non inconveniens est conferre ex altero Schol. B haec verba: Ἑλλάνικος θεόςδια τὰ θεόςδοτα γράφει (quibuscum componas ex V οὐδεμία λέξις ἁπλῆ κατὰ τὴν Ἰάδα καὶ τὴν Ἀτθίδα κατ' ἐπιπλοκὴν ἔχει τὸ ςδ), Λεςβοκλῆς δὲ διαιρεῖ εἰς τὸν δὴ cύνδεςμον καὶ τὸ ἴα ὄνομα, ἵν' ᾖ μία δὴ θεὸς ἡ Ἄτη τὸ πάντων ἔχει τέλος.
270 Lehrsius confert Ι 164.

402. ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο: ὅτι (sic) δαcυντέον τὸ ἕωμεν. ἔcτι γὰρ ἄδην ἔχωμεν, κορεcθῶμεν. Α.

ΕΙϹ ΤΗΝ Υ.

17. ἦ: ἐρωτηματικὸς ὁ cύνδεcμος καὶ ἅπαξ εἰλημμένος κατὰ μίαν διάνοιαν. διὸ περιcπαcτέος. τοῦτο δέ φημι πρὸς τὰ τοιαῦτα «ἦ δολιχὴ νοῦcος ἦ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα» (Od. λ 172), «ἠὲ νέον μεθέπεις ἦ καὶ πατρώϊός ἐcci» (Od. α 175). ἐν γὰρ ταῖς τοιαύταις cυντάξεcιν ὁ μὲν πρότερος ἤ ἐγκλίνεται, ὁ δὲ δεύτερος περιcπᾶται. Α.

30. δείδω μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ: ὑπέρμορον: Ἀριcτοφάνης ὡς ὑπέρβιον, ἓν μέρος λόγου ποιῶν, καὶ ὁ Ἀcκαλωνίτης, ἐπεὶ ἀντὶ ἐπιρρήματος τοῦ ὑπερμόρως παρείληπται ὁμοίως πληθυντικῷ τῷ «ἔνθα κεν Ἀργείοιcιν ὑπέρμορα νόcτος» (Il. Β 155). καὶ ὃν τρόπον «οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν» (Od. φ 312) ἀντὶ τοῦ καλῶς ἐcτι καὶ τὸ πληθυντικὸν «οὐ μὲν καλὰ χολὸν τόνδ' ἔνθεο» (Il. Ζ 326), οὕτως καὶ τὸ προκείμενον ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς εἰς cύνταξιν παρελεύcεται ἐπιρρήματος, «δείδω μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ» καὶ «ἔνθα κεν Ἀργείοιcιν ὑπέρμορα νόcτος». ἐντελῶς δὲ ἐν τῇ Β (155) περὶ τῆς προcῳδίας διελάβομεν. διὸ νῦν παρίημι. ἐκεῖνο μέντοι ὑπομνήcω, ὡς ὅτι δύναται καὶ τοῦτο καὶ τὸ ἐν τῇ Ὀδυccείᾳ (α 35), λέγω δὲ τὸ «ὡς καὶ νῦν Αἴγιcθος ὑπέρμορον» κατὰ διάλυcιν ἀναγινώcκεcθαι ὁμοίως τῷ «μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄιδος» (336), ὥcπερ ἤδη ἀπεφηνάμην. Α.

53. θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνῃ: Ἡρόδικος βαρέως ἀνεγίνωcκεν ὡς τρέχων, μετοχὴν ποιῶν· ὁ μέντοι Ἀρίcταρχος περιέcπα, λέγων οὕτως καλεῖcθαι τὸν τόπον θεῶν Καλλικολώνη, ὥcπερ καὶ Ἀχαιῶν λιμήν. οὕτως δὲ ἐχούcης τῆς ἱcτορίας περιccὴ ἡ τοῦ Ἡροδίκου ἀνάγνωcις. ἡ μέντοι ἐπί πρόθεcις κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν ὤφειλε προηγεῖcθαι τοῦ λόγου, ὥcτε εἶναι ἐπὶ θεῶν Καλλικολώνῃ· διὸ ἐτόλμηcάν τινες ἀναcτρέψαι. οἱ μέντοι περὶ τὸν Ἀcκαλωνίτην οὐκ ἀνέcτρεψαν, ἀλλὰ cυνέταξαν τῇ ἑξῆς λέξει. καὶ οὕτως ἐπείcθη ἡ παράδοcις, λέγω δὲ τῇ cυντάξει τῆς δοτικῆς. καὶ γὰρ διὰ τῶν ἑξῆς (151) Καλλικολώνης φηcίν οὐ προcνείμας τὸ θεῶν «οἱ δ' ἑτέρωcε κάθιζον ἐπ' ὀφρύcι Καλλικολώνης». Α.

70. Ἥρῃ δ' ἀντέcτη: ὑφ' ἓν τὸ ἀντέcτη προενεκτέον· δοτικῇ γὰρ cυντάccεται ὡς «Λητοῖ δ' ἀντέcτη» (72), τὸ δὲ ἄντα, ὅπερ ἐcτὶν

---

402 propter ὅτι Lehrsius Aristonico potius tribuendum suspicatur, sed Herodianus etiam de hoc dixisse videtur, mentione fortasse facta scripturae χέομεν, ut ex Schol. V coniectari potest: τινὲς χέομεν ἀντὶ τοῦ ὑποχωρήcομεν, ἄλλοι δὲ ἀντὶ τοῦ ἀναμιχθῶμεν τοῖς πολεμίοις.
Υ 17 Codex ubique ἤ habet, quod correxit L., item ἐccί scripsit pro ἐcτί.
30 in versu Hom. pro ὥς κε νῦν L. ὡς καὶ νῦν scripsit. 53 verba codicis οὐδ' ἑτέρως ἐκάθιζον correxit L.

ἐξ ἐναντίας, γενικῇ· «ἄντα δ᾽ Ἐνυαλίοιο», «ἄντα δ᾽ ἄρ᾽ Ἡφαίστοιο» (69. 73). A.

72. σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς: Τυραννίων ἀξιοῖ ὀξύνειν, ἵνα ἀποφύγῃ τὸ κύριον βαρυνόμενον «ὦ Σῶχ᾽ Ἱππάσου υἱέ» (Il. Λ 450), ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Λεῦκος, Γλαῦκος (potius λευκός, γλαυκός). οὐκ ἔστι δὲ ὅμοιον τοῖς προκειμένοις κοινοῖς ἐπίθετον, ἀλλὰ ἴδιον τοῦ Ἑρμοῦ, ὥσπερ καὶ τοῦ Ἀπόλλων βαρυνόμενον τὸ Φοῖβος. διὸ βαρυτονητέον ὁμοίως καὶ αὐτῷ τῷ κυρίῳ. εἰσὶ δὲ οἳ ἀξιοῦσι καὶ καθότι σύνθετόν ἐστι βαρύνεσθαι αὐτό. ἐκ γὰρ τοῦ σάοικος γεγενῆσθαι τὴν κρᾶσιν· οὕτω δὲ δώσουσι καὶ προσκείμενον τῷ ω̄ τὸ ῑ, τῆς παραδόσεως οὐχ οὕτως ἐχούσης. τὰ μέντοι εἰς κος λήγοντα δισύλλαβα οὐ παρεσχηματισμένα εἰς γένος θηλυκόν, φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, βαρύνεσθαι θέλει, οἷον φῶκος, θῶκος· οὕτως σῶκος. σεσημείωται τὸ σηκός. A.

105. καὶ δέ σέ φασι: ὁ Ἀσκαλωνίτης ὠρθοτόνησε τὴν ἀντωνυμίαν, τὸν δέ σύνδεσμον ἀντὶ τοῦ γάρ παραλαβών. καὶ οὕτως ἔχει τὰ τῆς ἀναγνώσεως καὶ τῆς διανοίας. AB.

114. τὸ ἄμυδις ψιλωτέον καίτοι παρὰ τὸ ἅμα γενόμενον, ἐπεὶ Αἰολικὸν χαρακτῆρα ἀνεδέξατο. A.

152. ἀμφὶ σέ: ὀρθοτονητέον τὴν ἀντωνυμίαν ὁμοίως τῷ «ἀμφὶ σέ, Πηλέος υἱέ» (2). AB.

171. ἕ ἕ: ἡ ἕ τοῦ τρίτου προσώπου ἀντωνυμία ἐπλεόνασε κατ᾽ ἀρχήν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἑόν, ἑοῦ, ἑῷ. ἅμα δὲ τῷ πλεονασμῷ μετέβη καὶ τὸ πνεῦμα. A.

188. ὅτε πέρ σε βοῶν ἄπο μοῦνον ἐόντα σεῦα: ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν. ἔστι γὰρ τὸ ἑξῆς ἀπὸ βοῶν. ἔνιοι δὲ συντάσσουσι τὴν ἀπὸ τῷ σεῦα. AB.

221. ἕλος κάτα βουκολέοντο: τὸ ἑξῆς ἐστι καθ᾽ ἕλος. διὸ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν. A.

234. Ἀρίσταρχος μὲν ἓν ποιεῖ τὸ ἀνηρείψαντο τουτέστι τὸ ἀνήρπασαν. εἰσὶ μέντοι οἳ τὸν ἄν σύνδεσμον παρέλαβον, ὧν ἐστι καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Θέωνος, τοιοῦτόν τι ἐκδεχόμενος· ἀνήρπασαν ἂν αὐτὸν οἱ θεοὶ τῷ Διὶ χάριν τοῦ κάλλους, εἰ ἔζη. τοῦτο δέ φησιν ἐπεὶ οὐδαμοῦ παρεισάγει αὐτὸν ὁ ποιητὴς τῷ Διὶ διακονούμενον· ἡ γὰρ Ἥβη

72 οὐ ante παρεσχηματισμένα addidit L.
114 Schol. BV refert: ἐκδέχεται Ἡρωδιανὸς τὸ ἤ ὡς ἄρθρον, τὸν δὲ δή παραπληρωματικὸν σύνδεσμον, ἵν᾽ ᾖ, οὐδ᾽ ἔλαθε λευκώλενον Ἥρην, ἢ δή. τὸ δὲ ἄμυδις ψιλοῦται καίτοι παρὰ τὸ ἅμα παρηγμένον· καὶ τάχα ἁμάδις αὐτὸ ἔδει εἶναι ὡς χαμάδις, ἀλλὰ τροπῆς γενομένης Αἰολικῆς ἅπαξ τοῦ ᾱ εἰς ῡ ἐψιλώθη καὶ τὸ πνεῦμα. προπαροξύνεται δὲ ὁμοίως τῷ ἄλλυδις· καὶ ἔστι δύο ταῦτα προπαροξυνόμενα τῶν εἰς δις ἐπιρρημάτων τῷ ῡ παραληγόμενα. Prius adnotamentum, in quo Herodianum ἡ δ᾽ pro ἢ δὴ accepisse dicitur, iure falsum esse Lehrsius pronunciat, quae tum de ἄμυδις proferantur, referre quidem Herodianum, sed meliora tradi ad I 6 idem perhibet. Ex Herodiano vero finxisse videtur haec observatio in V: ὅτι δὲ ψιλοῦται, δηλοῖ καὶ ἡ συναλοιφή· «οἵ τ᾽ ἄμυδις κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὁμίχλην» (N 336). 152 pro Πηλέως correxit L. Πηλέος.
171 L. confert Ω 134.

βλέπεται καὶ ὁ Ἥφαιστος. πρὸς δὲ ταῦτα ὑγιῶς ἀπεφήναντό τινες, καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ὡς ὅτι ὁ ποιητὴς τῷ ἠρείψαντο οὐδέποτε ἐχρήσατο ἄνευ τῆς προθέσεως. δεύτερον ὡς εἰ ἦν ὁ ἄν σύνδεσμος ἐχρῆν τινα αἰτίαν ἐπενεχθῆναι, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ «οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί, εἰ μὴ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο παῦσεν ἀριστεύοντα μάχης» (Il. Λ 504). πῶς δὲ ἐν ἑτέροις περὶ τῆς ἁρπαγῆς τοῦ Γανυμήδους ὑπόμνησιν ποιεῖται, ὁπότε ὁ Διομήδης λέγει «τῆς γάρ τοι γενεῆς ἧς Τρωῒ περ εὐρύοπα Ζεὺς δῶχ' υἷος ποινὴν Γανυμήδεος» (Il. Ε 265); ἀλλά, φησίν, οὐ διακονεῖται εὐλόγως, πρῶτον μὲν ὅτι τὰ πάντα συμπόσια δύο ἐστίν, ἓν μὲν ἐν τῇ Α, ἐν ᾧ ὁ Ἥφαιστος παρεισάγεται διακονούμενος ἕνεκα γέλωτος, ἄλλο δὲ ἐν τῇ Δ, ὅπου ἡ Ἥβη κοινῶς οἰνοχοεῖ πᾶσι θεοῖς. ἔχομεν δὲ ἡμεῖς προσθεῖναι τὸ κυριώτατον, φημὶ δὴ τὸ τῆς συντάξεως. ὁ γὰρ καί σύνδεσμος ἐναντίος ἐστὶ τῷ ἄν. ὁ μὲν γάρ τίθησι, μᾶλλον δὲ συμπλέκει, ὥσπερ ἐπιζητῶν καὶ ἕτερα συμπλέξαι· ὁ δὲ ἄν σύνδεσμος ἀναιρεῖ τὰ παρῳχημένα. Α.

249. ἐπέων δὲ πολὺς νομός: ὀξυτόνως, ἵνα σημαίνηται ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ ἡ νέμησις· τοῦτο γὰρ ἐμφάσεως μείζονός ἐστι σημαντικόν. Α.

251. περὶ τοῦ ἤ τοῦ ὑποτασσομένου τῷ τί καὶ τῷ ἐπεί ἐδηλώσαμεν ἐν τοῖς πρὸ τούτων ὡς τῷ τί ὑποτασσόμενος μὲν ἐγκλίνεται, τῷ δὲ ἐπεί περισπᾶται. ΑΒ.

327. θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας: δύναται ἡ ἀπό καὶ ἀναστρέφεσθαι, ἵνα ᾖ ἀπὸ θεοῦ, καὶ φυλάσσειν τὸν τόνον, ἵν' ᾖ ἀπορούσας. ὅπερ καὶ βέλτιον. Α. ?

356. δέ μοι: ἄμεινον ἐνθάδε ἀπόλυτον λαμβάνειν τὴν ἀντωνυμίαν, τουτέστιν (?) ἐγκλιτικήν. Α.

357. τοσσουσδ': ὁ Ἀσκαλωνίτης προπερισπᾷ, ἐπεί, φησί, κατὰ δεῖξιν λέγεται, καὶ τὸ «τοσσῆσδ' ὑσμίνης» (359). Ἀρίσταρχος μέντοι καὶ οἱ πλείους παρολκὴν ἐξεδέξαντο τοῦ δε, καὶ ἐπείσθη ταύτῃ τῇ ἀναγνώσει ἡ παράδοσις. οὐκ ἀδόκιμος δὲ καὶ ἡ τοῦ Ἀσκαλωνίτου. Α.

362. στιχός: ὡς τριχός, ἀπ' εὐθείας τῆς στίξ· καὶ γὰρ στίχες λέγει καὶ στίχας. τὸ δὲ εἶμι προπερισπαστέον. σημαίνει γὰρ τὸ πορεύσομαι. ΑΒ.

390. ἔν ἐστι τὸ ἐνθάδε, ὡς καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. ἔστι γὰρ δεικτικὸν τῆς ἐν τόπῳ σχέσεως, ὥσπερ καὶ τὸ «ἐνθάδε κ' αὖθι μένων» (Od. ε 208), ὥστε πρὸ τῆς δε συλλαβῆς ἡ ὀξεῖα. Α.

406. ἐρυγόντα: ὡς φυγόντα· ἔστι γὰρ δευτέρου ἀορίστου, καὶ ὡς ἔφυγε φυγόντα, οὕτως ἤρυγεν (404) ἐρυγόντα. Α. ?

418. προτὶ οἷ δ' ἔλαβε: περισπαστέον τὴν οἷ. ἔστι γὰρ πρὸς ἑαυτόν. Α.

---

234 κέλοντες in versu Hom. in κελεύθου mutavit L., idem pro ὡς δὲ ἐν ἑτέροις scripsit πῶς δὲ ἐν ἑτέροις. 251 in B ὀξύνεται pro ἐγκλίνεται. 362 πορεύσομαι pro πορεύομαι ser. L. 406 pro φαγόντα recepi, quod Lehrsius commendavit, φυγόντα.

452. περιςπαςτέον τὸν ἤ. ἔςτι γὰρ βεβαιωτικός, ἴςος τῷ δή. τὸ δὲ ἀνύω βαρυτόνως ἀναγνωςτέον. ἔςτι γὰρ ἐνεςτὼς ἀντὶ μέλλοντος. Α.

464. εἴ πώς εὐ πεφίδοιτο: ἡ εὐ ἀντωνυμία ἐν τῇ ςυντάξει ἐνέκλινε τὸν τόνον· ἔςτι γὰρ ἀπόλυτος. οὐχ ὃν τρόπον δ' οἴεται ὁ Ἀςκαλωνίτης τὸ πῶς πάντως ὀξυτονηθήςεται, ἐπεὶ ἤδη ἐμελέτηςε καὶ ἄλλων ἐγκλιτικῶν ἐπιφερομένων τὸ πῶ καὶ τὸ πῶς τοῦτο μὴ πάςχειν. «οὔ πώς ἐςτ' Ἀγέλαε διοτρεφές» (Od. χ 136), «μή πώς με προϊδών» (Od. δ 396), «μή πώ μ' ἐς θρόνον ἵζε διοτρεφές» (Il. Ω 553), «οὔ πώ μίν φαςι φαγέμεν» (Od. π 143). οὕτως οὖν καὶ τὸ «εἴ πώς εὐ πεφίδοιτο» οὐκ ἀναγκαςτικὴν ἕξει τὴν ἐπὶ τοῦ πως ὀξεῖαν. ὁ μέντοι Ἀρίςταρχος γενόμενος κατὰ ταύτην τὴν προςῳδίαν τοῦτο μόνον ἀπεφήνατο, ἐγκλίνοντα δεῖν τῷ τόνῳ καὶ δαςύνοντα λέγειν τὴν τρίτην ςυλλαβήν· σημαίνει γὰρ εἴ πως αὐτοῦ. Α.

485. Ῥίγμον: ὡς ὅρμον, εἰς ἰδιότητα· τὰ γὰρ εἰς γμος λήγοντα πάντα ὠξύνετο, ἀγμός, ψυγμός, λυγμός. δοκεῖ δὲ τὸ ὄγμος ἀντικεῖςθαι. Α.

497. βοῶν ὑπὸ πόςς' ἐριμύκων: οὐκ ἀναςτρεπτέον τὴν πρόθεςιν· ἔχει γὰρ ςύνταξιν πρὸς τὴν ἐπιφερομένην δοτικὴν τὴν ποςςίν, ὁμοίως τῷ «ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποςςὶ κονίςαλος ὤρνυτ' ἀελλής» (Il. Γ 13). Α.

ΕΙΣ ΤΗΝ Φ.

16. κελάδων: βαρυτονητέον τὴν μετοχήν· κελάδοντος γὰρ ἡ γενική, καὶ ἡ αἰτιατικὴ κελάδοντα «πὰρ ποταμὸν κελάδοντα» (Il. Σ 576), οὐ κελαδοῦντα. περὶ δὲ τοῦ ὀξύνεςθαι τὸ ἐπιμίξ εἴπομεν ἤδη πολλάκις (v. Ξ 60). ΑΒ.

38. ὁ Ἀςκαλωνίτης ἐνθάδε γενόμενος ἀξιοῖ ψιλοῦςθαι τοὺς ὄρπηκας, ἐπεί, φηςί, παρὰ τὸ ὀρούειν ἐγένετο, ἐπιλαθόμενος ἑαυτοῦ· ἐν γὰρ ταῖς Ὀδυςςειακαῖς προςῳδίαις φηςίν, ὅςα ὀνοματικῶς ςχηματίζεται ἀπὸ ψιλῶν ῥημάτων, ταῦτα δαςυνθήςεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ὀρούει ὄρπηξ. γελοῖον δὲ τὸ τοιοῦτον. ἄμεινον οὖν ἐςτιν ἐκεῖνο λέγειν, ὡς ἐπεὶ τὸ ᾱ καὶ τὸ ε̄ καταλήγοντα εἰς τὸ ρ̄ ἑπομένου τοῦ π̄ δαςύνεςθαι ἤθελεν, ὡς ἔχει τὸ ἅρπη, ἁρπάζω, ἁρπαλέος, ἑρπετόν, ἑρπύζω, Ἅρπυια, καὶ τὸ ὅρπηξ τούτοις ἐξομοιοῦντές τινες ἠθέληςαν δαςύνειν, οἷς οὐκ ἐπείςθη ἡ παράδοςις, ἀλλὰ τῇ ἐτυμολογίᾳ· παρὰ γὰρ τὸ ὄρω ἐν πλεοναςμῷ φηςι (sc. Herodianus) τοῦ π̄ γεγενῆςθαι τὸ ὄνομα. Α.

57. φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ: ἔφαμεν ὅτι ἐὰν πρόθεςις ἀντὶ ἑτέρας προθέςεως κέηται μὴ γίνεςθαι ἀναςτροφήν, ὥςπερ ἐνθάδε. Α.

---

464 οὔ πώς ἐςτ' pro οὔπως ἔτ' correxit L., qui quaest. ep. p. 129 conferri iubet. 485 ὄγμον Herodianum canoni includere ad Λ 68 monuit Lehrsius, E. Hillerus quaest. Herod. p. 14 ex V huc pertinere putat: ἔνιοι δὲ Ῥίγμονα λέγουςιν εἶναι τὸ τέλειον (sc. Ῥίγμον').

92. μοι: ἄμεινον ἀπολύτως ἀναγινώσκειν. πρὸς γὰρ τίνα ἡ διαστολή; A.

101. παροξυτονητέον τὸ πεφιδέσθαι ὁμοίως τῷ «εὖ δ' οἴκαδ' ἱκέσθαι» (Il. A 19)· ἔστι γὰρ μέσος δεύτερος ἀόριστος. AB.

110. ἀλλ' ἐπί τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή: Ἀρίσταρχός φησι τὴν ἐπί ἀναστρέψαι, ἵνα σημαίνῃ τὸ ἔπεστιν, ὁμοίως τῷ «σοὶ (Cod. σῷ) δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων» (Od. λ 367). οἱ δ' ἐφύλαξαν τὸν τόνον τῇ ἐμοί ἀντωνυμίᾳ συντάσσοντες αὐτήν, ὥστε τὸ ἑξῆς εἶναι ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἐμοί. καὶ οὕτως ἔχει τὰ τῆς ἀναγνώσεως. A.

123. ἀκηδέες: ὡς εὐσεβέες, ἵνα αὐτοὶ οἱ ἰχθύες ἔχωσι τὸ ἐπίθετον, τουτέστι μηδεμίαν φροντίδα ἔχοντες. A.

141. Πηλεγόνος: ὡς Σαρπηδόνος. οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἐπεί, φησίν, ἡ εὐθεῖα ὀξύνεται, Πηλεγών. τὸ δὲ τοιοῦτον οὔπω ἐχυρόν, ἐπεί τοι ἐπιζητήσει τις διὰ τί γὰρ ἡ εὐθεῖα οὐ βαρύνεται; ἄμεινον οὖν οὕτως λέγειν, ὡς ἐκ τῆς κλίσεως πολλάκις καταλαμβανόμεθα τοὺς τόνους τῶν εὐθειῶν. τὰ δὲ εἰς γων λήγοντα ἀρσενικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τότε μὲν θέλει ὀξύνεσθαι ὁπότε διὰ τοῦ ο κλίνεται, τότε δὲ βαρύνεσθαι ὁπότε διὰ τοῦ ω ἢ διὰ τοῦ ντ. τοῦ μὲν οὖν προτέρου Παφλαγόνος, Λαιστρυγόνος, Πηλαγόνος «Πηλαγόνων ἐλατῆρα» (Callimachi, v. Et. M. s. v. cl. Steph. Byz. s. Πηλαγονία), ἀρηγών, λέγω δὲ ἐπὶ τοῦ συμμάχου ἀρσενικῶς, «ἀρηγόνος ἡμετέροιο» («ignoti poetae» Lob. Ai. p. 166). οὕτως οὖν καὶ τὸ Πηλεγών ὀξυτονηθήσεται· Πηλεγόνος γάρ, καὶ Πηλεγόνα ἡ αἰτιατική, «ὃς τέκε Πηλεγόνα» (v. 159). τὰ δὲ ἄλλως κλιθέντα βαρύνεται, Οὐκαλέγων, Πελάγων (e. g. Δ 295), Σαλάγγων, «μέσφα Σαλάγγωνος ποταμοῦ» (Apollon. Rhod. IV 337). τὸ δὲ καταπύγων βαρυνόμενον καὶ διὰ τοῦ ο κλιθὲν εἶχεν ἀφορμὴν τὸ παρώνυμον εἶναι τοῦ κατάπυγος, ὡς καὶ τοῦ ἄπειρος τὸ ἀπείρων. A.

142. ὀξυτονητέον τὸ Ἀκεσσαμενός, ἵνα ὄνομα γένηται· οὕτως δὲ ἔχει καὶ Δεξαμενός, Τισαμενός. B.

155. δολιχεγχέας: ὡς εὐειδέας· παραιτητέον γὰρ τοὺς ἄλλως ἀναγινώσκοντας. A.

159. τὸν δέ μέ φασι γείνασθαι: ὁ Ἀσκαλωνίτης ἐκ πλήρους λαμβάνει τὴν ἀντωνυμίαν καὶ ὀρθοτονεῖ. εἰσὶ μέντοι οἳ ἀπολύτως ἀνέγνωσαν. ὅμοιον δέ ἐστι τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ (α 215) «μήτηρ μέν τέ μέ φησι τοῦ ἔμμεναι». καὶ οὐδέν ἐστι τὸ κωλῦον. A.

162. ἁμαρτῇ: περισπαστέον καὶ σὺν τῷ ι γραπτέον κατὰ τὸν

Φ 92 Lehrsius animadvertit ad quaestionem πρὸς γὰρ τίνα ἡ διαστολή; ita hoc loco ad manum esse responsionem, ut putes observationem non ad hunc versum pertinere. 123 ad h. l. Lehrsius adnotat: «Sc. alii ἀκηδεέc pro ἀκηδὲc adverbiali putes potestate vel si Victoriano fides ('οὐ κηδόμενοι, οἱ δὲ ὡς νηλεέc ἐπὶ τοῦ Λυκάονος') pro vocativo». 141 ἀρσενικὰ post λήγοντα addidit et scripsit Πηλαγόνος Πηλαγόνων ἐλατῆρα pro Πηλεγόνος Πηλεγόνων ἐλατῆρα Lehrsius.
162 Lehrsius conferri iubet Ε 656.

χαρακτῆρα τῶν εἰς τη ληγόντων ἐπιρρημάτων. καὶ διελέγχει ἡ παράδοσις τὸν Ἀρίσταρχον ἔχουσα τὸ ῐ. Α.

163. ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν: ἄμεινον συνθέτως ἀναγινώσκειν ὡς ἐπιδέξιος καὶ ἀμφιδέξιος. Α.

174. ἄλτ' ἐπί σοὶ μεμαώς: ἡ σοὶ ἀντωνυμία ἀπόλυτός ἐστι καὶ ἐγκλιτική· διὸ τῆς ἐπὶ προθέσεως τὸ τέλος ὀξύνουσιν. Α.

186. φῆσθα: εἴτε ἐνεστῶτα σημαίνει, προπερισπασθήσεται, εἴτε δεύτερον ἀόριστον (v. Δ 222, Ρ 174) ὁμοίως. τούτῳ δὲ μόνῳ διαλλάξει τῷ σὺν τῷ ῑ γράφεσθαι τὸ ῆ ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος. Α.

221. ἔασον: ψιλῶς· ἔστι γὰρ ἄφες, ἀπὸ τοῦ ἐῶ περισπωμένου κείμενον. Α.

232. τὸ ὀψὲ δύων ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου. εἰ γὰρ ἦν σύνθετον, διὰ τοῦ ῑ ἐγράφετο ὀψιδύων, ὡς ὀψιμαθής, ὀψιτέλεστον. οὕτως δὲ καὶ τὸ ὀψὲ δύοντα Βοώτην (Od. ε 272). ταῦτα ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ιθ' τῆς καθόλου. Α.

244. διῶσεν: προπερισπαστέον. ἤδη δὲ προείπομεν περὶ τῶν τοιούτων ῥημάτων, λέγω δὲ τῶν κατὰ τοὺς παρῳχημένους, τίνα τε τῶν συντεθειμένων φυλάσσει τὸν τόνον καὶ τίνα ἀναδίδωσιν (e. g. Α 611, Γ 426). Α.

262. τινὲς ἐδάσυναν τὸ προαλεῖ, παρὰ τὸ ἅλλεσθαι ἐκδεχόμενοι τὸν σχηματισμόν. ἄμεινον δὲ ψιλοῦν, ὡς καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, φάσκων ἀπὸ τοῦ ἀλίζεσθαι γεγενῆσθαι, τουτέστιν ἀθροίζεσθαι, ὥστε σημαίνεσθαι τὸ κατωφερῆ. καὶ γὰρ τοῦ χωρίου ἐστὶ τὸ ἐπίθετον. τοῦ δὲ φθάνει ἐκτατέον τὸ ᾱ διὰ τὸ μέτρον ὥσπερ καὶ Ἀρίσταρχος ἠξίου. Α.

276. ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν: ὡς βέλεσσιν· οὐ γὰρ ἐπίκειταί τινι ἐπιθετικῶς. ἔστι δὲ αὐτοῦ τὸ ἑνικὸν «ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει» (Od. γ 20). Α.

279. ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος: παροξυτονητέον. τὸ γὰρ τέλειόν ἐστιν ἐτράφη. καὶ μέμνηται αὐτοῦ ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς Ξ (21), ὅπου διαλαμβάνει περὶ τοῦ «διχθάδι' ἢ μεθ' ὅμιλον». καὶ λέγει ὅτι συναλοιφὴν πέπονθε διὰ τοῦ ῆ. δεῖ οὖν διὰ τοῦ γ̄ γράφειν, ὃς ἐνθάδε, εἶτα ἔτραφ' ἄριστος, οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ τέτραφ' ἄριστος, ἀπὸ τοῦ τ̄ ποιοῦντες τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥήματος καὶ προπαροξύνοντες. Α.

301. δαΐ κταμένων: ἄμεινον κατὰ διάλυσιν ὡς ἀρηΐ κταμένων (— ψ Χ 72), οὐδὲν γὰρ πλέον ἐκ τῆς συνθέσεως. ΑΒ.

318. ἰλύος: τὸ ῡ ἐκτέταται διὰ τὸ μέτρον· τὸ γὰρ ἀκόλουθόν ἐστιν ἰλύος ὡς ἰσχύος. Α.

---

232 ὀψιτέλεστον pro ὀψιτέλευτον dedit Lehrs. ex Mon. p. 26. 262 Lehrsius aut lacunam in hoc loco esse post κατωρεφῆ vel ante ὥστε (quam sic fere explendam suspicatur μᾶλλον δὲ προαλίζοντι ὥστε collato Apollon. Soph. προαλεῖ τῷ κατωρεφεῖ καὶ προαλίζοντι τὸ ὕδωρ) aut plura periisse opinatur, in quibus fortasse dictum fuerit, certe hic non derivari posse ab illo χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ (Ψ 420), nunc enim non de aqua dictum esse, sed de loco. Scholion B προαλεῖ: κατάντει, καθ' ὃν τὸ ὕδωρ ἔρχεται ἅλις nihil ad difficultatem expediendam conferre patet.
276 ἐρέει scripsi pro ἐρέω.

323. τυμβοχοῆς': τὸ πλῆρες τυμβοχοῆσαί ἐστι [χυτοὺς γὰρ τοὺς τάφους]. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος (καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης καὶ οἱ πλείους D) [τοιοῦτον δέ ἐστιν, οὐκ ἔσται αὐτῷ χρεία χώσεως τάφου]. Κράτης μέντοι γενικὴν πτῶσιν ἐξεδέξατο. καὶ δῆλον ὅτι ἐβάρυνεν ὁμοίως τῷ οἰνοχόης. ἄμεινον δὲ ἐν τῷ ῥήματι τὸ πρᾶγμα παραλαμβάνειν ἢ ἐν τῷ ὀνόματι. A.

327. τὸ αἱρῶ περισπώμενον δασύνεται σημαῖνον τὸ καταλαμβάνω· διὸ καὶ ἐνθάδε δασυντέον. A.

331. τὸ κυλλοπόδιον Ἀρίσταρχος προπαροξύνει, ᾧ καὶ ἐπείσθημεν ὥσπερ ἤδη προείπομεν ἐπὶ τοῦ ὀλβιόδαιμον (Il. Γ 182) γενόμενοι. A.

336. προπερισπαστέον τὸ κῆαι· ἔστι γὰρ ἀπαρέμφατον. A.

341. ἰάχουσα ὡς φέρουσα. V.

428. εἴρηται (v. Γ 97, A 421, K 105) ὅτι τὸ νῦν ἀεὶ παρὰ τῷ ποιητῇ περισπᾶται, κἂν παρέλκῃ, χωρὶς εἰ μὴ μέτρον κωλύοι, ὡς ἐπὶ τοῦ «δεῦρό νυν ἢ τρίποδος» (Il. Ψ 485) καὶ «ἐκτελέει ὅσα πού νυν ἐέλπεται» (Il. K 105). A.

446. ἡ περί τῷ ῥήματι συντάσσεται· διὸ φυλακτέον τὸν τόνον. A.

467. δηριαάσθων: τὸ δεύτερον ᾱ ἐκτατέον· τοῦτο γὰρ ὁ χαρακτὴρ βούλεται. A.

471. ὀνείδειον: ὡς τέλειον καὶ ὄρειον. οὕτως γὰρ ἐκπίπτει καὶ τὰ τῆς παραγωγῆς καὶ τὰ τοῦ τόνου, εἰ μὴ τὸ ᾱ παραλήγοι ἐν τῷ εἰς ος λήγοντι οὐδετέρῳ ἢ δύο σύμφωνα, ὧν τὸ μὲν ληκτικὸν εἴη τῆς πρώτης συλλαβῆς, τὸ δὲ ἀρκτικὸν τῆς δευτέρας. οἷον ἔλος ἔλειος· διὰ τῆς ει διφθόγγου ἡ παραγωγὴ καὶ προπαροξύνεται· οὐ γὰρ ἦν ἐν τῷ οὐδετέρῳ τὸ ᾱ· τέλος τέλειος, ὄρος ὄρειος. οὕτως ὄνειδος ὀνείδειος. παρεφυλάξατο (sic A) δὲ τὰ δύο σύμφωνα διὰ τὸ Ἀργεῖος καὶ τὸ ἑρκεῖος, καὶ τὸ ᾱ, ἐπεὶ φιλεῖ διὰ τοῦ ῑ γράφεσθαι ἡ παραγωγή, πελάγιος, ἅγιος, Θάλπιος. AV.

493. πέλεια: ὡς Μάλεια καὶ Θάλεια· τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. ἔστι δὲ καὶ πελειάς ὀξυτόνως, ἔνθεν τὸ «αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσι» (Il. E 778). καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ μαῖα καὶ μαιάς. A.

507. προτὶ οἷ: τὴν ἀντωνυμίαν ὀρθοτονοῦσιν, οὐ διὰ τὴν πρόθεσιν ἀλλ' ὅτι εἰς σύνθετον παρελαμβάνετο. V.

539. [προ]παροξυτονητέον τὸ ἀμύναι, ἔστι γὰρ εὐκτικόν, ὅπως ἀμύνειεν. οἶδα δὲ καὶ τὴν ἀλάλκοι γραφήν. A.

575. Ἀρίσταρχός τινάς φησι γράφειν κυνυλαγμόν. οὕτω καὶ Ζηνό-

---

446 quum nunc versus sit ἤτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν περὶ τεῖχος ἔδειμα, Lehrsius suspicatur Herodianum dativum habuisse, cuius memoria in A sic servata sit: γράφεται πόλει ὡς Ἀριστοφάνης. 471 extrema pars Scholii in V sic profertur: παρῃτησάμεθα δύο σύμφωνα διὰ τὸ ἕρκος ἕρκιος, τὸ ᾱ διὰ τὸ πέλαγος πελάγιος, ἄγος ἅγιος. τὸ γὰρ Ἀργεῖος οὐκ ἀπὸ οὐδετέρου παρῆκται, ἄλλως τε καὶ ἔχει δύο σύμφωνα, in quo quod de Ἀργεῖος dicitur, malo additum esse monnit L., qui hinc pro πάγιος] in A recepit ἅγιος probatum a Lob. ad Ai. p. 119. In initio insoruit Lehrsius verba καὶ τὰ τοῦ τόνου.

δοτος. καὶ Στησίχορος δὲ ἔοικεν οὕτως ἀνεγνωκέναι· φησὶ γοῦν «ἀπειρεσίοιο κυνυλαγμοῖο». οὐχ ὁρῶ δέ τι πλέον ἐκ τῆς συνθέσεως. ὁ γὰρ ὑλαγμὸς καὶ χωρὶς τοῦ προσκεῖσθαι τὸ ὄνομα ἰδίως ἐπὶ κυνῶν ἀκούεται, ὡς ὁ χρεμετισμὸς ἐπὶ τῶν ἵππων. ἄλλως τε τὰ εἰς γμος ῥηματικὰ μετὰ προθέσεως πέφυκε συντίθεσθαι τῆς αὐτῆς τάσεως μενούσης, μετ' ἄλλου δὲ οὐδενός, παιγμός ἐμπαιγμός, κηρυγμός ἐκκηρυγμός, καὶ τὸ ὑλαγμὸς οὖν παρὰ τὸ ὑλάσσειν γεγονὸς οὐ συντεθήσεται μετ' ἄλλου μέρους λόγου. σύνδεσμος οὖν ἐστιν ὁ κέν. BV.

583. τινὲς τὸ ἤδη χρονικὸν ἐκδέχονται καὶ παροξύνουσιν, οὐκ εὖ. ἄμεινον γὰρ περισπᾶν ἐκ παραλλήλου τοῦ συνδέσμου κειμένου. A.

588. σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφ' ἕψεις: Νικίας ἀναστρέφει τὴν πρόθεσιν, οὐκ εὖ. προείπομεν δὲ περὶ τῶν τοιούτων προθέσεων ὡς οὐ θέλουσιν ἀναστρέφεσθαι· καὶ σημειούμεθα ἀναγκαίως ἀναστραφεῖσαν τὴν «σεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν» (Il. Σ 191).

ΕΙΣ ΤΗΝ Χ.

28. ἄστρασιν: Ἀρίσταρχος ὡς πατράσιν. ἄμεινον δὲ προπαροξύνειν, ὥσπερ καὶ τοῖς πλείοσιν ἔδοξε καὶ Φιλοξένῳ, ἵν' αὐτῆς τῆς πτώσεως, λέγω δὲ τῆς δοτικῆς, μεταπλασμὸν λάβωμεν. ὅτι γὰρ κατὰ πτῶσιν γίνονται μεταπλασμοὶ ἐξουσίᾳ ποιητικῇ δεδήλωταί μοι ἐν ἑτέροις. ὃν οὖν τρόπον ἡ ἐγκάτοις ἔγκασιν ἐγένετο «ἔγκασι φωτός» (Λ 438) καὶ οὐκ ἀναγκαζόμεθα ἑνικὴν εὐθεῖαν ἀκόλουθον ἐπιζητεῖν, ἥ τε προβάτοις πρόβασιν ἥ τε πετάλοις πέταλσιν, οὕτως ἄστροις ἄστρασιν, ἐπεισελθόντος τοῦ α ἵνα συστῇ ἡ λέξις. A.

41. τοσσόνδε: πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. ἓν γάρ ἐστι μέρος λόγου. A.

51. τὸ ὀνομάκλυτος ὡς τοξόκλυτος· οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος. ἐν μέντοι τῇ Ὀδυσσείᾳ (τ 183) κατὰ παράθεσιν ἀναγνωστέον «ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸς Αἴθων». ἰδίᾳ συστῆσαι γὰρ αὐτοῦ βούλεται τὸ ὄνομα, ἐπεί τοι ἔσται κρεμάμενος λόγος. εἴπομεν δὲ ἐν τοῖς πρὸ τούτου βιβλίοις (Il. Κ 109), πότε τὸ κλυτός κατὰ τὸ τέλος συντιθέμενον φυλάσσει τὸν τόνον καὶ πότε ἀναδίδωσιν. A.

59. πρὸς δ' ἐμέ: οὕτως ὀρθοτονητέον. A.

67. τὸ ὠμησταί Ἀρίσταρχος ὡς ἀθληταί, Τυραννίων δὲ ὡς κομῆται. ἔφαμεν δὲ ἐν τῇ Λ (454) ἐντελῶς περὶ τῆς προσῳδίας ὡς ἐπεκράτησεν ἡ Ἀριστάρχου. A.

123. ἵκωμαι: τινὲς ὡς φιλῶμαι ἀναγινώσκουσιν, ἵνα τὸ ἱκετεύσω σημαίνῃ. οὐκ ἀναγκαῖον δὲ ἐναλλάσσειν τὸν τόνον· καὶ γὰρ βαρυνόμενον ταὐτὸν ὑπισχνεῖται καὶ ἀκόλουθόν ἐστι μέσῳ δευτέρῳ ἀορίστῳ ὁριστικῷ τῷ «τὴν ἱκόμην φεύγων» (Il. Ξ 260). ὡς οὖν ἐλιπόμην λίπωμαι οὕτως ἱκόμην ἵκωμαι. A.

246. περισπαστέον τὸν ἦ σύνδεσμον· ἀδύνατον γὰρ τῷ ἤ συνδέσμῳ ἑπόμενον αὐτὸν ὀξύνεσθαι. A.

261. συνήμοσύνας: δασυντέον. σημαίνει δὲ τὰς συνθήκας ἀπὸ τοῦ εἰς ταὐτὸν ἀφεῖναι τὰ τῆς διανοίας· παρὰ τὸν ἥσω οὖν ἥμων τί ἐστι καὶ ἥμονος ἡ γενικὴ (cf. Ψ 886), παρ' ἣν τὸ ἡμοσύνη. οὕτως δὲ εἶχε καὶ μεθημοσύνη (Ν 108. 121). A.

285. ἄλευαι: προστακτικῶς ἀναγινώσκειν δεῖ· διὸ τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. εἰρωνείᾳ δὲ τοῦτό φησιν. A.

347. κατὰ συστολὴν τὸ κρέα ἀνεγνώσθη ὥσπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. ἐκτείνει δὲ ὁ Τυραννίων. ἀλλ' οὐδέποτε ὁ ποιητὴς κρέα εἶπεν. V.

356. τὸν ἤ σύνδεσμον περισπαστέον. ἔστι γὰρ βεβαιωτικός. A.

410. τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιος ὡς εἰ ἅπασα Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης: τινὲς περιέργως διὰ μόνου τοῦ ῑ γράφοντες ἀποδιδόασιν ὡς αὐτὴ ἅπασα (cf. Apollon. pron. 70). οὐκ οἶδε δὲ ὁ ποιητὴς οὔτε τὴν ῑ (ΐ) οὔτε τὴν σφεῖς. ἔστιν οὖν ὅμοιον τῷ ἐν Ὀδυσσείᾳ (κ 419) «σοὶ μὲν νοστήσαντι, διοτρεφές, ὣς ἐχάρημεν ὡς εἴ τ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα». A.

473. γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες: πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα ὁμοίως τῷ «εἰδομένη γαλόῳ Ἀντηνορίδαο δάμαρτι» (Γ 122: ubi vid.). αἱ γὰρ εἰς ω λήγουσαι δοτικαὶ βαρύτονοι συνεμπίπτουσαι πληθυντικαῖς εὐθείαις συνεμπίπτουσι καὶ κατὰ τὸν τόνον, τῷ λιπόνεῳ οἱ λιπόνεῳ. A.

εἰνατέρες ὡς Δημητέρες· οὕτως πάντες· καὶ τὰ τῆς ἀναλογίας ἐπικρατεῖ οὕτως ἔχοντα. ὡς ἐδείχθη. A.

474. ὀρθοτονητέον τὴν σφίσιν· εἰς γὰρ σύνθετον ἡ μετάληψις. ἔφαμεν δὲ ὡς οὐκ ἀναστρέφει τὰ τοῦ λόγου. A.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ψ.

37. τὸ παρπεπιθόντες ὡς καταλαβόντες. A.

70. ἀκήδεις: ἄμεινον βαρύνειν ὡς ἐνόεις τῆς ἀρχούσης συσταλείσης ποιητικῶς. ὡς γὰρ τὸ ἤκουσα ἄκουσα οὕτως καὶ τὸ ἠκήδεις ἀκήδεις. A.

73. οὐδέ με: ἀπόλυτος ἡ ἀντωνυμία, διὸ ἐγκλιτικῶς ἀναγνωστέον. A.

135. δασέως τὸ εἵνυον (in καταεῖνυον)· ἀπὸ γὰρ τοῦ εἰνύω ἐστὶ θέματος, ὃ παρῆκται παρὰ τὸ ἕω δασυνόμενον. (ἔν τισι δὲ καταείλυον τουτέστιν εἴλουν. Ἀρίσταρχος δὲ καταείνυσαν. cf. schol. Ξ 522). A. ?

137. οὕτως Ἄϊδος δέ, οὐκ Ἄϊδος δῶ, ὁ Ἡρωδιανός φησιν ἐν τῷ ιθ' τῆς καθόλου. A.

X 261 pro ἐφεῖναι recepit Lehrsius ἀφεῖναι ex Etym. Orion. 150, 24, ubi prior pars ex Ἡρωδιανοῦ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ citatur, comparato adnotamento N 381. 410 pro ὧδε χωρῆσαι et ἀφίκοιτο restituit L. ὡς ἐχάρημεν et ἀφικοίμεθα. 473 ὁμοίως — δάμαρτι inseruit L. 474 L. conferri iubet quaest. ep. p. 115 c. 119.

160. οἷϲι μάλιϲτα κηδεὸϲ ἐϲτι νέκυϲ: τινὲϲ ἐβάρυναν ὥϲτε εἶναι γενικήν. ἄμεινον δὲ ὀξύνειν, ἵνα ᾖ ῥηματικὸν ἀπὸ τοῦ κηδεύω. τὰ γὰρ εἰϲ οϲ λήγοντα ὀνόματα, παρὰ ῥῆμα γινόμενα, καθαρεύοντα καὶ τῷ ε̄ παραληγόμενα ὀξύνεϲθαι θέλει, φωλεύω φωλεὸϲ, ὀχεύω ὀχεόϲ καὶ ἐν πλεοναϲμῷ τοῦ ε̄ ὀϲχεόϲ. καὶ παρὰ τὸ ϲωρεύω δὲ ὁ ϲωρεόϲ. τὸ δὲ ϲωρόϲ κατὰ ϲυγκοπὴν ἀπετελεῖτο. καὶ παρὰ τὸ λοχεύω δὲ ὁ λοχεόϲ ἔϲται κατ' ὀξεῖαν τάϲιν, «ὁ δ' ἐκ λοχεοῖο πάϊϲ» (Hes. Theogn. 178). ἀλλ' οὖν γε βαρυτόνωϲ οἱ πλείουϲ ἀνέγνωϲαν, πλεοναϲμὸν ἐκδεξάμενοι τοῦ ε̄, ὥϲτε παρὰ τὴν λόχου γενικὴν «ἐκ λόχου ἀμπήδηϲε» (Il. Λ 379) λόχοιο γενέϲθαι καὶ λοχέοιο. οὕτωϲ δὲ κατὰ τὸν προειρημένον κανόνα ῥήματοϲ ὄντοϲ τοῦ κηδεύω τὸ παρ' αὐτὸ ὄνομα, λέγω δὲ τὸ κηδεόϲ, ὀξυτονηθήϲεται. A.

παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων: τὸ ἑξῆϲ παραμενέτωϲαν· διὸ φυλακτέον τὸν τόνον τῆϲ προθέϲεωϲ. Διονύϲιοϲ δ' ἡγεῖτο πλεονάζειν τόν τέ ϲύνδεϲμον καὶ ἀγούϲ ἡγεῖτο τοὺϲ ἡγεμόναϲ. ὁ μέντοι Ἀρίϲταρχοϲ ταγοὺϲ ἐξεδέξατο καὶ ϲχεδὸν ἅπαντεϲ, παρὰ τὸ τάϲϲω ῥῆμα τοῦ ϲχηματιϲμοῦ γενομένου. διὸ καὶ ἐγὼ ϲυγκατατίθεμαι. A.

254. ἑανῷ λιτί: ὡϲ φωτί. οὕτωϲ καὶ Ἀρίϲταρχοϲ. πᾶϲα γὰρ δοτικὴ διϲύλλαβοϲ ἐπ' ὀνομάτων εἰϲ τι λήγουϲα ὀξύνεται, χρωτί, δαιτί, Κρητί. οὕτωϲ οὖν καὶ λιτί. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ βλητί ὀφείλομεν κατ' ὀξεῖαν τάϲιν ἀναγινώϲκειν, «νύμφα φίλη, καὶ βλητὶ λίθῳ ἐνὶ δάκρυον ἧκαϲ». οὕτωϲ οὖν καὶ λιτί, ἵνα ᾖ μεταπλαϲμὸϲ τῆϲ λιτῷ δοτικῆϲ, ὡϲ ἡ κλαδί τῆϲ κλάδῳ. ὁμοίωϲ δὲ καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἡ λῖτα μεταπέπλαϲται ἐκ τῆϲ λιτόν, ὡϲ καὶ ἡ κρόκα ἐκ τῆϲ κρόκην. τὸ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ «καθήραντεϲ ῥύπα πάντα» (Od. Ζ 93), εἰ μή ἐϲτι πληθυντικὸν οὐδέτερον, τοῦ προκειμένου μεταπλαϲμοῦ ἔχεται. οὐχ ὁμότονοϲ δὲ ἐγένετο τῇ λιτὸν αἰτιατικῇ ἡ λῖτα, ἐπεὶ πᾶϲα αἰτιατικὴ εἰϲ ᾱ λήγουϲα ἐβαρύνετο ὑπεϲταλμένηϲ τῆϲ τινά κατ' ἀόριϲτον προφοράν. A.

262. ποδώκεϲιν: βαρύνειν δεῖ τὸ ποδώκηϲ· καὶ εἴρηται περὶ αὐτοῦ (Β 764). A.

266. ἑξετέ': ὁ Ἀϲκαλωνίτηϲ ἐνθάδε προπαροξύνει, ὁμοίωϲ τῷ «ὄτριχαϲ οἰέτεαϲ» (Β 765). εἰϲὶ δὲ οἳ παροξύνουϲιν ὁμοίωϲ τῷ εὐγενέα, καὶ οὕτωϲ ἐπείϲθη ἡ παράδοϲιϲ. προείρηται δὲ περὶ τῆϲ προϲῳδίαϲ (Β 765). A.

281. ἐγκλιτικῶϲ τὴν ϲφωῖν ἀντωνυμίαν ἀναγνωϲτέον. ἔϲτι γὰρ τρίτου προϲώπου. A.

Ψ 254 βλητὶ in versu ignoti poetae sententiae non convenire animadvertit Lob. Parall. 82, 541; sed quum βλῆϲ etiam ap. Theogn. 135, 23 exstet, de ipso vocabulo dubitari non potest; quare Lehrsius retento βλητί priore in versu τλητί substituendum suadet et sic fortasse locum constituendum opinatur: καὶ βλητί — ἀναγινώϲκειν καὶ τλητί «νύμφα —», δάκρυον posuit Lehrsius pro δάκρυ, porro pro ἐκ τῆϲ λιτήν correxit ἐκ τῆϲ λιτόν. Idem adnotat ex C 352 intellegi quaedam hic nunc excidisse ut de Ascalonita.

291. Τρῳούς ὡς πολλούς ἀνεγνώσθη· προείπομεν δὲ περὶ τῆς προσῳδίας. Λ.

319. ἀλλ' ὅς: δασυντέον τὸ ὅς. ἔστι γὰρ ἄρθρον. οὕτως ὁ Ἀσκαλωνίτης. Ἀντίγονος μέντοι ἄλλος ἀνεγίνωσκεν, οὐ παραδεχόμενος τὸ ἄρθρον. Λ.

327. δασυντέον καὶ προπερισπαστέον τὸ αὖον· προείπομεν δὲ καὶ περὶ τούτου (Ν 441. cl. Λ 461). Λ.

361. προπαροξυτονητέον τὸ μεμνέῳτο· γράφεται δὲ καὶ σὺν τῷ ῑ τὸ ῶ. οὕτω δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἐκ τοῦ μεμνέοιτο ἡγούμενος αὐτὸ εἶναι. παρὰ μέντοι Ξενοφῶντι ἄνευ τοῦ ῑ ἐστὶν ὁ σχηματισμὸς καὶ προπερισπᾶται, ἐν Κύρου παιδείας πρώτῳ (6, 3) «ἀλλ' ὅτε τὰ ἄριστα πράττοι, τότε μάλιστα τὸν θεὸν μεμνῷτο». τὸ δὲ ἀνάλογον διὰ τοῦ η προσκειμένου τοῦ ῑ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ δευτέρῳ (992) «ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου». καὶ πάλιν προπερισπαστέον. ἐν ἑτέροις μέντοι ἐντελῶς περὶ τοῦ σχηματισμοῦ διέλαβον καὶ περὶ γραφῆς τῆς κατὰ γενικήν, λέγω δὲ τῆς δρόμου ἢ αἰτιατικῆς πληθυντικῆς τῆς δρόμους. Λ.

377. τὰς δὲ μετ' οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν μετά· πέπτωκε γὰρ μέσος ὁ δέ. Λ.

387. οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν: ὁ Ἀσκαλωνίτης ἐκδέχεται τὸ πλῆρες εἶναι ἑοί καὶ μεταλαμβάνει εἰς τὸ ἴδιοι, καὶ μήποτε ὑγιῶς. ὡς γὰρ φαμεν οἱ ἐμοὶ ἐβλάφθησαν ἵπποι, οἱ σοὶ ἐβλάφθησαν, οὕτως οἱ οἳ ἐβλάφθησαν τουτέστιν οἱ αὐτοῦ. τινὲς μέντοι εὐλαβηθέντες, ὧν ἐστι καὶ Ἀρίσταρχος, τῷ τὴν ὅς [ὀρθοτονουμένην] ἀντωνυμίαν πολλάκις εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεσθαι ἐγκλιτικῶς ἀνέγνωσαν, οὐκ ἔτι ἐκδεχόμενοι πληθυντικὴν κτητικὴν εὐθεῖαν, ἀλλ' ἑνικὴν δοτικὴν μονοσύλλαβον ὁμοίως τῷ «οἱ δέ οἱ ἵπποι ὑψόσ' ἀειρέσθην» (500), καὶ δῆλον ὅτι δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς. καὶ οὕτως τὰ τῆς ἀναγνώσεως. Λ.

419. βαρυτονητέον τὸ στεῖνος, ἐπεὶ οὐδὲν οὐδέτερον ὄνομα εἰς ος λῆγον ὀξύνεται· οὕτως εἶχε καὶ τὸ μάκρος παρ' Ἀριστοφάνει (Αν. 1131) «ὦ Πόσειδον τοῦ μάκρους» βαρυνόμενον καὶ μὴ ὁμοτονοῦν τῷ ὀξυνομένῳ ἀρσενικῷ. ἐπίσταται δὲ ὁ ποιητὴς καὶ τὴν δοτικήν· «στείνει ἐν αἰνοτάτῳ» (Il. Θ 476). Λ.

420. ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ζ' (sc. catholicae) διὰ τοῦ γ̄ φησὶ ῥωγμός. Λ.

422. ἁματροχιάς: δασέως τὴν ἄρχουσαν· ὀξύνεται δὲ ὁμοίως τῷ φυταλιάς. Λ.

440. φάμεν παρατατικός ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἔφαμεν. Ἰωνικῶς οὖν ἀναγνωστέον τὴν φα συλλαβὴν ὀξύνοντας. Λ.

475. πολέος πεδίοιο δίενται: εἴπομεν δὲ δὴ (ἤδη?) ὥς ἐστι

---

291 Τρῳούς cum ῑ scripsit L. 319 ἄλλος pro ἄλλως substituendum censuit L. 361 cf. Schol. ad Aristoph. l. c., ubi: μεμνῇτο ὡς Ἡρωδιανός φησι ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προσῳδίᾳ. 387 τῷ τὴν ὅς scripsit L. pro τῷ τὴν οἱ.

καὶ δίω βαρυνόμενον, ὃ cημαίνοι ἂν τὸ διώκω, ἔνθεν τὸ «τρὶc περὶ ἄcτυ μέγα Πριάμου δίον» (Il. X 251) καὶ τὸ «κνώδαλον ὅττι δίοιτο» (Od. ρ 317), καὶ περιcπώμενον, ἔνθεν τὸ δίημι ἐγένετο, παρ' ὃ τὸ «ἵπποι ἀερcίποδεc πολέοc πεδίοιο δίενται» καὶ τὸ «αὔτωc ἐνδίεcαν» (Il. C 584). Cf. P 110 et locos ibi citatos. A.

479. πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονεc ἄλλοι: τὸ πάρα ἀντὶ τοῦ πάρειcι. διὸ τὴν πρώτην ὀξυτονητέον ὁμοίωc τῷ «πάρα δ' ἀνὴρ ὃc καταθήcει» (Od. π 45). A.

485. ἐνθάδε τὸ νυν cυcταλτέον διὰ τὸ μέτρον· τὸ δὲ περιδώμεθον ἐcτὶν ἕν, ἐπεὶ δηλοῖ τὸ cυνθήκαc ποιηcώμεθα. A.

523. Πτολεμαῖοc καὶ οἱ πλείουc δίcκουρα ὡc λίπουρα. καὶ Ἀρίcταρχοc δέ φηcιν· «ὅπερ ἄνω κατὰ διάλυcιν εἶπεν ὅccα δὲ δίcκου οὖρα (431), τοῦτο νῦν κατὰ cύνθεcιν ἐξήνεγκεν». κἀγὼ δὲ cυγκατατίθεμαι. A.

561. ᾧ περι χεῦμα φαεινοῦ καccιτέροιο ἀμφιδεδίνηται: εἰcὶν οἳ ἀνέcτρεψαν τὴν περί· ὁ μέντοι Ἀcκαλωνίτηc καὶ οἱ πλείουc κατὰ παρολκὴν ἐξεδέξαντο κεῖcθαι, διὰ τὸ ἀμφιδεδίνηται· διὸ οὐκ ἀναcτρέφουcιν. A.

604. νεοίη: ὡc ὁμοίη. οἱ μέντοι μετ' αὐτὸν ὡc ἐπὶ πλεῖcτον νεοείαν λέγουcι. περὶ δὲ τῆc λέξεωc εἰ ὑγιῶc ἐcχημάτιcται ἐν τῷ προτατικῷ ἐζήτηcα. ἅπαξ δὲ ἐχρήcατο τῇ λέξει. A.

698. ἀλλοφρονέοντα: ὡc cωφρονέοντα· τὴν δὲ cφίcιν ὀρθοτονητέον· εἰc γὰρ cύνθετον ἡ μετάληψιc. A.

703. cφίcι: καὶ ταύτην τὴν ἀντωνυμίαν ὀρθοτονητέον ὁμοίωc τῇ προκειμένῃ. A.

718. τρίποδοc πέρι ποιητοῖο: ἔφαμεν περὶ τῶν τοιούτων (e. g. B 839), πότερον δεῖ ἀναcτρέφειν τὰc προθέcειc μεταξὺ κειμέναc δύο ὀνομάτων ἢ οὔ, ὡc ἐπὶ τοῦ «μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ» (Il. Z 124), καὶ ὡc οἱ πλείουc θέλουcι τοῖc ἐπιθετικοῖc cυντάccειν αὐτάc· διὸ καὶ ὁ Ἀcκαλωνίτηc ἐνθάδε οὐκ ἀναcτρέφει. A.

731. ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν: Λεπτίνηc δαcύνει ὡc ἐπ' ἀριθμοῦ τὸ ἓν γόνυ ἔκαμψεν, ὡc ἐπὶ τοῦ «ἓν δέπαc ἐμπλήcαc» (Od. ι 209). οἱ δὲ ἄλλοι πάντεc πρόθεcιν ἐξεδέξαντο διὰ τὸ ἀεὶ ἕτερον λέγειν τὸν ποιητὴν ἐπὶ δύο, ἓν δὲ οὐδέποτε· «χωλὸc δ' ἕτερον πόδα» (Il. B 217), «τὸν δ' ἕτερον cκόπελον» (Od. μ 101). A.

765. τὸ αὐτμένα ὡc ποιμένα τῷ τόνῳ· καὶ καθόλου τὰ εἰc μην λήγοντα ἁπλᾶ ὀξύνεcθαι θέλει. A.

806. ἐνδίνων: ὡc cελίνων· παρῆκται δὲ παρὰ τὸ ἔνδον τὸ ἔνδινον· καὶ γὰρ παρὰ τὸ ἔντοcθεν ἐντοcθίδια λέγεται. οὕτωc δὲ ἔχει καὶ τὰ ἔντερα καὶ τὰ ἔγκατα παρὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν. A.

---

475 pro Πριάμοιο correxit Πριάμου L. 604 Lehrsius collato Hesych.: νεοίηc· νέοιαι ἀφροcύναι scribendum suspicatur. νεοίη ὡc ὁμοίη, λέγει δέ τὴν νεότητα. οἱ μέντοι μετ' αὐτὸν ὡc ἐπὶ τὸ πλεῖcτον τὴν ἄνοιαν λέγουcι
698 καὶ διὰ τὴν cύνταξιν excidisse opinatur L. coll. quaest. ep. 119.

886. τὸ ἥμονες δαςυντέον· παρὰ γὰρ τὸν ἥςω μέλλοντα ἐςχημάτιςται ἡ λέξις· «ἥςω γὰρ καὶ ἐγώ» (Il. Ρ 515). (Cf. Χ 261). παρὰ δὲ τοῦτο καὶ τὸ ἧμα ἐγεγόνει πάλιν δαςυνόμενον· «καὶ ἥμαςιν ἔπλευ ἄριςτος» (891). A.

891. ἥμαςιν: δαςυντέον πάλιν. A.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ω.

1. λυτο: εἰ μὲν μέςος δεύτερος ἀόρςτός ἐςτιν ἀπὸ τῶν εἰς μι, ὥςπερ ἤδη ἐπίςταται λέγων «νῦν δὲ λύμην τρὶς τόςςα πορών» (Il. Φ 80) καὶ «τῆς δ' ἄρα κλαιούςης λύτο γούνατα», ἔκταςις ἐγένετο διὰ τὸ μέτρον· εἰ δὲ παρατατικόν τινες ἐκδέχονται, δύναται κρᾶςις τοῦ ἐλύετο γεγενῆςθαι ὥςπερ ἐπὶ τοῦ ἰχθύες ἰχθῦς, μύες μῦς, ῥύεςθαι ῥῦςθαι «πάντων ἀνθρώπων ῥῦςθαι γενεήν τε τόκον τε» (Ο 141). ἢ ἀπὸ τοῦ ἔλυτο λύτο ὡς βέβλητο βλῆτο. A.

8. πείρων: Πάμφιλος περιςπᾷ, λέγων τὴν πρόςθεςιν τοῦ ῑ μὴ ἐξαλλάςςειν τὸν τόνον· εἰ δὲ περῶ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸ ῥῆμα καὶ περόωςι (Od. ζ 272) καὶ «περάαν μέγα λαῖτμα» (Od. ε 174) δῆλον ὅτι καὶ πειρῶν. ὁ μέντοι Ἀρίςταρχος βαρύνων ἀναγινώςκει ὡς κείρων. φηςὶ γοῦν οὕτω γενόμενος ἐπὶ τοῦ «παννυχίη μὲν (Cod. μὴν) ῥ' ἥ γε καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον» (Od. β 434)· «τὸ πεῖρε διδάςκει ἡμᾶς καὶ τὴν πείρων μετοχὴν βαρύνειν· ὡς γὰρ ἔκειρε κείρων οὕτως ἔπειρε πείρων. εἰ γὰρ περιεςπᾶτο ἦν ἂν ὁ παρατατικὸς ἐπείρα». ἔςτιν οὖν διττὸν τὸ ῥῆμα, καὶ τὸ μὲν ςὺν τῷ ῑ οὐ περιςπαςθήςεται. A.

12. δινεύεςκ' ἀλύων: ψιλῶς τὸ ἀλύων· δῆλον κἀκ τῆς ςυναλοιφῆς. A.

17. τόνδε δ' ἔαςκεν: ὁμοίως ἀναγνωςτέον τὸ τόνδε τῷ «τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα» (Il. Ε 238) καὶ «τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ» (Od. ο 546), λέγω δὲ ὀξύνοντα τὴν πρώτην, ἵν' ᾖ ἐπέκταςις ἡ διὰ τοῦ δε. A.

33. ἐγκλιτικῶς τὴν ὕμιν ἀναγνωςτέον· ἔςτι γὰρ ἀπόλυτος. A.

45. οὐδέ οἱ αἰδὼς γίγνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα ςίνεται ἠδ' ὀδύνηςεν: τινὲς ἐδάςυναν τὸ ἡ δέ, ἵνα ἡ αἰδὼς διττὴ ὑπάρχῃ, ἡ μὲν βλάπτουςα ἡ δὲ ὠφελοῦςα. οὕτως δὲ καὶ Εὐριπίδης (Hippol. 385) ἐξεδέξατο εἰπὼν διττὰς εἶναι αἰδούς· δύναιτο δ' ἂν ἡ αὐτὴ οὖςα πῇ μὲν ὠφέλιμος εἶναι πῇ δὲ βλαβερά. A.

72. ἡ γάρ οἱ αἰεὶ μήτηρ παρμέμβλωκεν: οὐκ ἀναγκαῖον τὸ ἡ ἄρθρον ἐκδέχεςθαι καὶ δαςύνειν. ἔθος γὰρ αὐτῷ ἔςθ' ὅτε παραλεί-

---

Ω 1 verba τῆς δ' ἄρα κλαιούςης λύτο γούνατα memoriae lapsu confusa esse ex τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα δ 703 et τῆς δ' ἄρα κλαιούςης ὄπα ςύνθετο δῖος Ὀδυςςεύς υ 92 videntur Lehrsio, qui in E. M. transiisse monet. 8 περάαν scripsi pro περάᾳ, οὐ περιςπαςθήςεται cum Lehrsio pro περιςπαςθήςεται, qui in E. M., quo transiit, esse καὶ τὸ μὲν ςὺν τῷ ῑ βαρύνεται, τὸ δὲ χωρὶς περιςπᾶται adnotat. 17 ὀξύνοντα pro ὀξύνων scr. L.

πειν τὰ ἄρθρα· «ἀλλὰ φίλη μήτηρ» (Il. Φ 276), «μήτηρ μέν τέ μέ φηcι» (Od. α 215). cύνδεcμος οὖν ἐcτι βεβαιωτικὸς· διὸ περιcπαcτέον. A.

74. ἀλλ' εἴ τις καλέcειε θεῶν Θέτιν ἄccον ἐμεῖο: τινὲς τὸ θέων ἐπὶ τοῦ τρέχων ἐξεδέξαντο, μετοχὴν παραλαμβάνοντες, καὶ ἐβάρυναν. ἀπίθανον δέ· διὸ περιcπαcτέον· γενικὴ γάρ ἐcτι πληθυντικὴ ὀνόματος τοῦ θεός. A.

80. βυccόν: ἐπεκράτηcε τὸ ὀξύνεcθαι τῷ τὰ εἰς $\overline{\text{οc}}$ λήγοντα ὀνόματα διcύλλαβα, ἀρχόμενα ἀπὸ cυμφώνου ἢ cυμφώνων, δεδιπλαcιαcμένον ἔχοντα τὸ $\overline{\text{c}}$, ὀξύνεcθαι θέλειν, κιccός, πεccός. ἀντιπίπτει τὸ μέccος. A.

82. τὸ ὠμηcτῆcιν ὡς ὀρχηcτῆcιν. προείρηται δέ (Λ 454). A.

84. Ἀριcτοφάνης τὸ εἷατο δαcέως, Ἀρίcταρχος δὲ ψιλοῖ. προείπομεν δὲ περὶ τῆς λέξεως (Ο 10). A.

94. ψιλῶς τὸ ἔcθος καὶ ἐcθής οὐ μόνον διὰ τὴν cυναλοιφήν (e. g. ἔν τ' ἐcθῆτι ω 67), ἀλλὰ καὶ καθ' ὃν λόγον ἡμεῖς προείπομεν ἀναcκευάcαντες τοὺς ὑπὸ τῶν πρὸ ἐμοῦ εἰρημένους. τὰ γὰρ φωνήεντα ψιλοῦcθαι θέλει ἐπιφερομένου τοῦ $\overline{\text{c}}$ ἔχοντος ἓν τῶν δαcέων, ὀcφῦς, ὀcφραίνεcθαι, ἀcφόδελος, ἀcφάραγος, ἀcχάλλω, ὀcχεός, ἴcχω, ἰcχύς, ἀcθενής, ἐcθλός, ἄcθμα, ἔcθω· οὕτως ἄρα καὶ ἔcθος καὶ ἐcθής. A.

134. ἕέ: Καλλίcτρατος (cf. v. 213) καὶ Ἀρίcταρχος δαcύνουcι τὸ πρῶτον $\overline{\text{ε}}$ τῆς ἀντωνυμίας. τῷ δὲ τόνῳ ὡς ἐμέ. A.

202. ἔκλε': τὴν $\overline{\text{κλε}}$ cυλλαβὴν ὀξυτονεῖ ὁ Ἀcκαλωνίτης, ἡγούμενος τὸ πλῆρες εἶναι ἐκλέου. οὐκ ἔcτι δέ, ἀλλ' ἐκλέεο τετραcυλλάβως. καὶ δῆλον ὅτι εἴτε cυγκέκοπται ἡ ὀξεῖα εἴτε ἡ βαρεῖα ἡ μετὰ τὴν ὀξεῖαν, ὀφείλει πάλιν τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα φυλάττεcθαι· οὐδὲ γὰρ χαρακτὴρ κωλύει. · τὸ μέντοι «cὺ δ' αἴδεο καὶ μ' ἐλέηcον» (Il. Φ 74) καὶ τὰ τοιαῦτα, πρώτης ὄντα cυζυγίας τῶν περιcπωμένων, ἄλλης ἀναλογίας ἔχεται, ὡς ἐν ἑτέροις εἴρηται. A.

213. τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο: Ἀπολλόδωρος καὶ Καλλίcτρατος τιτά, ὥcτε τρία εἶναι, ἐπίρρημα τὸ τότε καὶ cύνδεcμον τὸν ἄν καὶ ὄνομα τὸ τιτά. ὁ δὲ Ἀcκαλωνίτης ἄντιτα παραλαμβάνει, μεταλαμβάνων εἰς τὸ ἀντέκτιτα· οὕτω καὶ οἱ πλείους, ὁμοίως τῷ ἄτιτα (Il. Ξ 484). ἔχεται μὲν οὖν ἡ κατὰ cύνθεcιν ἀνάγνωcις ἐμφάcεως καὶ μᾶλλον τοῦ νοητοῦ. μελλήcει δὲ λείπειν τὸ ἄν ἐν τῇ cυντάξει ἐπιζητοῦντος τοῦ γένοιτο εὐκτικοῦ τὸ τοιοῦτο· παραφυλακτέον δὲ ὅτι καὶ cυλλαβὴ λείπει ἤ τι, τοῦ ἐντελοῦς ὄντος ἀντίτιτα. A.

228. φωριαμῶν: Ἀρίcταρχος ὡς κιβωτῶν. καὶ ἔχομεν τῶν διὰ τοῦ $\overline{\text{αμοc}}$ παρηγμένων ὀνομάτων κανόνας τοιούcδε, πρῶτον μὲν ὡς τὰ τριβράχεα μὴ ὄντα ἐπιθετικὰ βαρύνεcθαι θέλει, κάλαμος, Πρίαμος.

80 de hoc canone cf. Pros. Cathol. p. 208, 3. 94 καὶ καθ' ὃν λόγον emendavit Bekkerus pro καὶ ἄλογον, L. inseruit ἔχοντος ἓν τῶν δαcέων et pro ὀcφῦς, ὄcχεος, ἆcθμα veros accentus restituit. 134 L. οἷς καὶ ἐγὼ cυγκατατίθεμαι addenda censet coll. Υ 171. 213 pro ἀντέκτιcτα correxit L. ἀντέκτιτα.

τὸ ποταμός ἐγένετο παρὰ τὸ ποτασμός καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ c̄, τὸ δὲ ἰταμός ἐπιθετικόν ἐστι. δεύτερον δὲ ὡς τὰ ἔχοντα τὴν ἄρχουσαν μακράν, εἰ μὲν θέσει ᾖ, βαρύνεται, ὄρχαμος, Τύρταμος, Πέργαμος· εἰ δὲ φύσει, κύρια μὲν ὄντα βαρύνεται πάλιν, ὡς ἔχει τὸ Πύραμος, Τεύταμος, οὐχ οὕτως δὲ ἔχοντα ὀξύνεται, ὡς ἔχει τὸ οὐλαμός, χηραμός. τούτῳ οὖν τῷ λόγῳ, εἴτε παρὰ τὸ τοὺς φῶρας ἀπείργειν ἢ ἀπὸ τοῦ τὰ φάρη φυλάσσειν ἡ προκειμένη λέξις παρῆκται, ἔσται κατ' ὀξεῖαν τάσιν φωραμός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ φωριαμός. Α.

235. ἐξεσίην: Ἀρίσταρχος δασύνει τὴν δευτέραν συλλαβήν· «παρὰ γὰρ τὸ ἵημι, φησίν, ἐγένετο. ἐπιφέρει γοῦν πρὸ γὰρ ἧκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες. παρὰ δέ τὸν ἥσω μέλλοντα ἡ ἑσία ἐγένετο, ὡς καὶ παρὰ τὸ θήσω θεσία, «πῇ δὴ συνθεσίαι τε» (Il. B 339)· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ «τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην» (Od. φ 20)». οὕτως δὲ καὶ Νικίας. Νεοπτόλεμος δὲ ὁ Παριανὸς λέγων παρὰ τὸ ἐξιέναι πεποιῆσθαι τὴν λέξιν [οἷον τὴν ἔκπεμψιν] ἀξιοῖ ψιλοῦν. ἄμεινον δὲ τῷ Ἀριστάρχῳ πείθεσθαι. ἠπίστατο γὰρ ὁ ποιητὴς καὶ τὸν ἥσω μέλλοντα δασυνόμενον «ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ» (Il. P 515)· παρὰ δὲ τοὺς μέλλοντας ὁριστικοὺς ἐγένετο τὰ τοιαῦτα ὀνόματα, οὐ παρ' ἐνεστῶτας ἀπαρεμφάτου ἐγκλίσεως. θύσω γοῦν θυσία, ἄξω ἀξία, δώσω δοσία, προδώσω προδοσία. οὕτως οὖν καὶ παρὰ τὸν ἥσω ἑσία καὶ ἐξεσία. Α.

247. δασέως διέπ' παρὰ τὸ ἕπω δασυνόμενον. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ οἱ πλείους. οἷον διὰ τῶν ἀνδρῶν ἐπορεύετο καὶ διίστα αὐτούς. καὶ οὕτως ἔχει τὰ τῆς ἀναγνώσεως. Α.

·253. κατηφόνες ὡς Μακεδόνες. Α.

272. ἕστορι: δασέως, ἀπὸ τῆς ἕσεως. τὸν γὰρ βαλλόμενον πάσσαλον ἐπ' ἄκρου τοῦ ζυγοῦ νοητέον. Α.

292. ὅς τε οἱ αὐτῷ: ἐγκλιτικῶς ἀναγινώσκουσι τὴν οἱ ἐπεὶ εἰς ἁπλῆν ἡ μετάληψίς ἐστιν, ὁμοίως τῷ «ἀλλά οἱ αὐτῷ Ζεύς» (Od. δ 667). Α.

316. μόρφνον: ὡς ὕπνον. καὶ οὕτως ἔχει ἡ ἀνάγνωσις. εἴτε μορόφονός ἐστιν (sic accentus eduntur), εἴτε παρὰ τὴν ὄρφνην ἐσχημάτισται, πλεονάσαντος τοῦ μ̄ κατ' ἀρχήν, ἵνα σημαίνηται ὁ μέλας, εἴτε παρὰ τὸ μάρπτω μάρφνος ἐστὶ καὶ μόρφνος ὁ συλλαμβάνων, ἐξ οὗ σημαίνεται ὁ ταχύς, κατὰ πάντα τρόπον ὀφείλει βαρύνεσθαι διά τε τοὺς σχηματισμοὺς καὶ τὸν χαρακτῆρα. τὰ γὰρ εἰς ο̅c̅ λήγοντα δισύλλαβα, μὴ ἔχοντα παρασχηματισμὸν θηλυκοῦ γένους, ἔχοντα πρὸ τέλους τὴν ο̅ρ̅ συλλαβὴν πάντα βαρύνεται, ὑπεσταλμένων τῶν εἰς μ̅ο̅c̅ ληγόντων, οἷον χόρτος, φόρτος, ὅρκος, Ὄρθος τὸ μονογενές, πόρνος. οὐ γὰρ θηλυκὸν αὐτοῦ τὸ πόρνη. οὕτως δὲ θέλει καὶ τὸ πτόρθος. οὕτως μόρφνος. παρεφύλαξα δὲ τὰ εἰς μ̅ο̅c̅ διὰ τὸ κορμός, φορμός. τὸ μέντοι

---

235 verba ἀπαρεμφάτου κλίσεως Lehrsio suspecta sunt, quem etiam tenor orationis in ultimis verbis offendit. cf. Prosod. Cathol. p. 292, 13. 292 Lehrsius adnotat reliquam partem, ubi contrarium defenderet Herod., excidisse, coll. O 226 quaest. ep. 117. 316 in E. M. 519, 25—30 transiisse monet L.

περκνός ὀξύνεται ὁμοίως τῷ πυκνός. οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, μεταλαμβάνων εἰς τὸν μέλανα. καὶ ἐμοὶ δὲ δοκεῖ οὕτως ἔχειν ὑγιῶς, ἐπεὶ οὐδὲ παραλήγεται τῇ ορ συλλαβῇ ὡς καὶ τὰ προκείμενα. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος ἀετοῦ εἶδος καὶ βαρύνει, ἀλλ' ἐπείσθη ἡ παράδοσις τοῖς ὀξύνουσιν. A.

318. ἐϋκλῆις ἀραρυῖα: Ἀρίσταρχος ἐϋκλῆϊς ὡς ἐϋκνήμις, σύνθετον ποιῶν τὴν λέξιν, οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. εἰσὶ δὲ οἳ διεῖλον «ἐῦ κληῖς' ἀραρυῖα», οἷς συγκατατίθεται καὶ Τρύφων, οὐκ εὖ· ἄμεινον γὰρ ἐπιθετικῶς ἀκούειν καὶ μὴ πάθος ἐκδέχεσθαι πληθυντικῆς δοτικῆς, λέγω δὲ τὸ τῆς ἐκθλίψεως. ὃ δέ φημι, τοιοῦτόν ἐστιν, ὡς ὅτι ἐκθλίβεται μὲν τὸ ῑ τῆς δοτικῆς παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἑνικῆς ὑπαρχούσης καὶ πληθυντικῆς, «κέρκιδ' ὕφαινε» (Od. ε 62) «χέρς' ἐρετάων» (Od. ν 115) «καὶ νήεσς' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν» (Il. A 71), οὔ γε μὴν τὸ ἀπὸ τῶν εἰς ις ἐκτεταμένον θηλυκῶν. εἰ δ' ἡ προκειμένη λέξις κρίσεως δεῖται κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν, δῆλον ὅτι συνθέτως ἀναγνωσόμεθα, ὅπως μὴ πληθυντικοῦ δῶμεν τὴν χρῆσιν παρὰ τὴν συνήθειαν τοῦ ποιητοῦ καὶ ἔκθλιψιν σημειώδη. εἰ δὴ σύνθετόν ἐστι τὸ εὐκλήϊς, καὶ παροξύνειν δεῖ αὐτό, μακρὸν γὰρ τὸ ῑ καὶ ἐν τῇ συνθέσει, ὡς ἐν τῷ κʹ τῆς καθόλου φησὶν ὁ αὐτός· ἀπὸ γὰρ τοῦ χρόνου τὸν τόνον ἐστήσαμεν. καὶ ἐν τῷ τρίτῳ δὲ τῶν ὀνοματικῶν περὶ τῆς ἐκτάσεως αὐτῶν ταῦτά φησιν· «ἄλλως τε εἰ ἐπιζητοῦσιν ἐκτεταμένον τὸ ῑ, ἔχουσιν ἐν τῷ ἐϋκνήμις, μελαμψήφις· καὶ εἰ τοῦτο, φησί, δῆλον ὅτι παροξύνεται». A.

343. τὴν ῥάβδον συσταλτέον κατὰ τὴν πρώτην συλλαβήν, οὐχ ὅτι παρὰ τὸ ῥάπτω ἐγένετο, ἔνθεν καὶ τὸ ῥαπίζω, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸ ᾰ πρὸ τοῦ β̄ συστέλλεσθαι θέλει, ἁβρός, Ἄβδηρος, Ἀβαρβαρέη, ἐπιγράβδην. οὕτως οὖν ἐχέτω καὶ ἡ ῥάβδος. διὸ τὸ ἄβαλε καὶ κατὰ τοῦτο ἐσημειοῦτο. A.

388. ἔνισπες: ὡς ἔδραμες. ἔστι γὰρ ὁριστικὸν ἐκ τοῦ ἤνισπες τὴν ἄρχουσαν συστείλαντος. τὸ μέντοι προστακτικὸν πρὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν «σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπες» (Od. γ 247) ὁμοίως τῷ ἐπίσχες. καὶ δῆλον ὅτι ὅπου μὲν τὸ ῑ ἐστὶ τῆς προθέσεως, ὅπου δὲ τοῦ ῥήματος. τὸ μέντοι ἄνευ τοῦ σ̄ προστακτικὸν προπαροξύνεται. λέγω δὲ τὸ «νημερτές μοι ἔνισπε» (Od. δ 642). V.

540. παναώριον: οἱ μὲν ἐδάσυναν, ἵνα ἐκδέξωνται τὸν κατὰ πάντα ἄωρον, οἱ δὲ ἐψίλωσαν ἐκδεχόμενοι τὸν εἰς πάντα πεφροντισμένον. ἄμεινον δὲ τὸ πρότερον. τοῦτο γὰρ ἐθέλει σημαίνειν. A.

557. ἐπεί με πρῶτον ἔασας: δασύνει Δίδυμος τὸ ἔασας ἐν πρώτῳ διορθωτικῶν, ὁμοίως καὶ Ἑρμαππίας, μεταλαμβάνοντες εἰς τὸ ἥδυνας. ὁ δὲ Σιδώνιος γράφει ἐπεί με πρῶτ' ἐλέησας. Ἀρίσταρχος δὲ οὐδὲν ἀποφαίνεται ἢ μόνον ἀθετεῖ τοὺς στίχους. δύναται δὲ

318 pro ἐρέται scr. ἐρετάων. 343 de ἄβαλε cf. Diehr. 297, 1 et Pros. Cath. p. 521, 29. 388 ἀληθές pro ἀληθῶς correxit L., qui ὅπου μὲν — ὅπου δὲ ex Herodiano sic se meminisse negat.

καὶ τὸ ψιλούμενον, ὥς φηςι Τρύφων· καὶ ςυμφωνεῖ (sc. Herodianus), εἰ μὴ πλῆρές ἐςτι κατὰ τὴν φράςιν, ἔχειν ἀφορμήν, ὡς ἔτι φθεγγομένου καὶ ἔτι λαλοῦντος τοῦ Πριάμου τὸν Ἀχιλλέα ἀνθυπαντῆςαι ὑπὸ ὀργῆς κεκινημένον καὶ μεςολαβῆςαι τὴν διάλεξιν «ἀλλὰ τάχιςτα λῦςον ἵν' ὀφθαλμοῖςιν ἴδω, ςὺ δὲ δέξαι ἄποινα πολλὰ τά τοι φέρομεν· ςὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο καὶ ἔλθοις ςὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεί με πρῶτον ἔαςας. τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν . . μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε γέρον». τὸ δὲ ἐντελὲς τοῦ λόγου τοιοῦτόν τι ἔςται· εἴαςας εἰς λόγους ςοι ἥκειν. A.

566. φυλακούς: Ἀρίςταρχος κατ' ὀξεῖαν τάςιν προεφέρετο ὡς φρουρούς. ἔςτι δὲ καὶ ὁ λόγος ςυναγωνιζόμενος τῇ ὀξείᾳ τάςει οὕτως, ὡς τὰ εἰς κος καθαρὸν λήγοντα ὑπὲρ δύο ςυλλαβάς, παραληγόμενα τῷ ᾱ, προςηγορικὰ ἢ ἐπίθετα ὀξύνεται, ἀνακός, φαρμακός, φυλακός· τὰ γὰρ κύρια βαρύνεται, Φύλακος, Αὔλακος. AV.

579. ἧρεον: δαςυντέον. ἔφαμεν γὰρ τὸ περιςπώμενον αἱρῶ δαςύνεςθαι. A.

657. ποςςῆμαρ: ὑφ' ἕν, περιςπωμένης οὔςης πρὸ τέλους, ὡς καὶ ἐν τῷ αὐτῆμαρ καὶ ἐννῆμαρ (v. A 53 el. 81), ἐξῆμαρ. προείρηται δὲ ἤδη περὶ τῆς λέξεως, ἀλλὰ καὶ ἐζήτητο ἐν ταῖς προτάςεςι. παραιτητέον οὖν τοὺς κατὰ διάλυςιν ἀναγινώςκοντας. A.

665. τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν δαινῦτό τε λαός: προπεριςπαςτέον, ὡς καὶ Φιλοξένῳ δοκεῖ, ἵνα ᾖ ἐκ τοῦ δαινύατο (c 248) [τοῦ ἑνικοῦ] ςυναλοιφή, ὡς πυθοίατο (A 257). ὡς οὖν τοὺς νέκυας νέκυς ἔφη, καὶ τὸ δαινύατο δαινῦτο, οὕτως ἔχει καὶ τὸ «λελῦτο δὲ γυῖα ἑκάςτου» (Od. c 238)· οὐδὲν δὲ θαυμαςτὸν εἰ πληθυντικόν ἐςτι τὸ δαινῦτο καὶ τὸ λαὸς ἑνικόν. τῷ γὰρ ςημαινομένῳ ἡ ςύνταξις ἐγένετο, ὁμοίως τῷ «ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος» (Il. Y 166)· Φιλοξένῳ δὲ ἀρέςκει ἐν τοῖς εἰς μι λήγουςι καὶ ἑνικὸν αὐτὸ εὐκτικὸν εἶναι ἀκολούθως κεκλιμένον. A.

793. τινὲς ὄςτεα προπαροξυτόνως ὡς χάλκεα. ἄμεινον δὲ παροξύνειν. A.

---

557 pro φέρομαι correxit φέρομεν L., qui monet versum 558 αὐτόν τε ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο Herodiano prorsus ignotum esse. 566 pro Αὔλακος Lob. Proll. 307 Ὕλακος coniicit cf. Pros. Cath. p. 149, 3.

ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑΚΗΣ ΠΡΟΣΩιΔΙΑΣ.

ΕΙС ΤΗΝ Α.

1. ἄνδρα μοι: ἔδει μὲν ἐν τῷ ἄνδρα δύο εἶναι ὀξείας ὡς τὸ «ἀνδρά τε καὶ οἶκον» (Ζ 181), ἀλλ' ἐφυλάξατο ὁ Ἀρίσταρχος διὰ τὸ μὴ ἐν τῇ εἰςβολῇ τῶν λέξεων κακοφωνίαν ποιῆςαι. M.

†8. νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἠελίοιο ἤςθιον: ἡ κατὰ τὸν ἴδιον τόνον φυλάξει· πᾶςα γὰρ πρόθεςις ἔχουςα ςύνταξιν πρὸς ἐπιφερόμενόν τι τὸν ἴδιον τόνον φυλάςςει. Il. Pros. Α 258, Γ 440, Θ 4.

†15. ἐν ςπέςςι: ἀπορεῖ ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Α τῆς Ὀδυςςειακῆς προςῳδίας λέγων οὕτως, ὅτι ὥςπερ τὸ ἀνδρός καὶ πατρός καὶ μητρός ὠξύνθηςαν πρὸς τὸν χαρακτῆρα, φημὶ δὲ ὁμοίως τοῦ μηνός, χηνός, γραός, διὰ τί μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον ὠξύνθη τὸ ςπέςςιν, ἀπὸ τοῦ ςπέεςςι γενόμενον κατὰ ςυγκοπὴν πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ μηςί, Τρωςί, βουςί; καὶ ἐπιλύεται λέγων, ὅτι ὁ διπλαςιαςμὸς τοῦ c̄ ἴδιός ἐςτι τῶν ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς δοτικῶν πληθυντικῶν, αἵ τινες καὶ μόνως βαρύνονται οἷον κύνεςςι, θήρεςςιν. οὕτως οὖν καὶ ςπέεςςι· τοῦτο τοίνυν ςυγκοπὲν καὶ γενόμενον ςπέςςι διὰ μὲν τὴν διςυλλαβίαν ὤφειλεν ὀξύνεςθαι, διὰ δὲ τὸν διπλαςιαςμὸν τοῦ c̄, ὅςτις ἀεὶ ἐν βαρυνομέναις δοτικαῖς θεωρεῖται, κατὰ τοῦτο ἐβαρύνθη. τὸ «ποςςὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖςιν ἐδήςατο» (Il. Ξ 186) ἔχει διπλαςιαςμὸν τοῦ c̄ καὶ οὐ βαρύνεται, ἀλλ' οὐ παραλήγοντος τοῦ ε̄, ὥςπερ ἐπὶ τῶν προλεχθέντων παραδειγμάτων οἷον τοῦ κύνεςςι, θήρεςςι καὶ τῶν τοιούτων. Choer. Gaisf. 462, 30, Bekk. An. 1266.

A 1 cf. Charac. ap. Choer. Gaisf. 20, 10, Bekk. An. 1149: καὶ εὐλόγως εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Ὀδυςςείας ὁ Ἀρίσταρχος οὐκ ἐβουλήθη δοῦναι εἰς τὸ ἄνδρα μοι δύο ὀξείας, ἀλλὰ μίαν εἰς αν, φάςκων «ἐν ἀρχῇ ποιήςεως παράλογον οὐ μὴ ποιήςω». Haec tamen causa, inquit Lehrsius quaest. ep. 105, ineptior videtur quam pro Aristarcho. Si quidem maluit hoc loco ἄνδρα μοι scribere praetor morem, quod tamen hoc solo auctore incertum manet, alia ratione ducebatur». Licet hoc Codicis Marciani scholio aliquid fidei Characi accesserit, tamen causa, qua Aristarchus movebatur, parum perspicua est. cf. Friedlaenderum in Iahnii Anal. 1858 p. 3. 15 pro ῥαψῳδίας scripsi προςῳδίας. Io. Alex. breviter sic refert p. 11, 21: τὸ ςπέςςι γλαφυροῖςιν ὅςον ἐπὶ τῇ διςυλλαβίᾳ ὀξύνεςθαι ὤφειλεν, νῦν δὲ τῷ τύπῳ βεβαρυτόνηται.

27. ἀθρόοι: δαcυντέον τὸ α. καὶ πρὸ τέλουc ἡ ὀξεῖα, ἐπειδὴ cημαίνει ὁμοῦ. H.

30. τηλεκλυτόc: ὀξυτονητέον τὸ τηλεκλυτόc ὡc ἀγακλυτόc. εἰ μὲν πτωτικὸν κατ' ἀρχὴν cυντεθείη, βαρύνεται ὡc τοξόκλυτοc. εἰ δὲ ἄλλο τι τῶν ὑπὲρ μίαν cυλλαβήν, ὀξύνεται. διὸ cημειούμεθα τὸ ναυcικλυτόc ὀξυνόμενον. τὸ δὲ δουρὶ κλυτόc ἐν παραθέcει ἐcτίν. HQ.

34. ὑπὲρ μόρον: οὐ cύνθετον τὸ ὑπὲρ μόρον. MQ.

49. φίλων ἀπὸ πήματα πάcχει: ἀντὶ τοῦ ἄποθεν. διὸ ἐγκλίνεται. H.

52. ὀλοόφρονοc: Κλεάνθηc δαcύνει τοῦ περὶ τῶν ὅλων φρονοῦντοc ἴδιον οὕτωc νοήcαc. ἄμεινον δὲ ψιλοῦντας ἀκούειν τοῦ τὰ ὀλέθρια καὶ δεινὰ φρονήcαντοc· εἷc γὰρ τῶν Τιτάνων ὁ Ἄτλαc ἱcτορεῖται. H.

†66. περὶ μὲν νόον: τὸ περὶ φυλάccει τὸν τόνον, ὅτε cημαίνει τὸ περιccῶc. Il. Pr. Δ 46, Β 831.

70. ὅου: παροξυτονητέον τὸ ὅου· τὸ γὰρ οὗ διῄρηται, ὡc τὸ «ἕηc τὸ πρίν γ' ἐράαcθε» (Π 208). καὶ καθόλου τὰ μὲν ἄρθρα διαιροῦνται, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι πλεονάζουcιν. καὶ τὰ μὲν βαρύνονται, αἱ δὲ ἐπὶ τέλουc ἔχουcι τὸν τόνον, οἷον ὅου ἄρθρον, ἑοῦ ἀντωνυμία, ἕηc ἄρθρον, ἑῆc ἀντωνυμία. HM.

109. αὐτοῖcι: Νικίαc δύο μέρη λόγου ποιεῖ αὖ καὶ τοῖcι. Ἀρίcταρχοc δὲ ἕν, ὃ καὶ ἄμεινον. EMQ.

112. νίζον καὶ προτίθεντο, ἰδέ: ἄμεινόν φηcιν Ἡρωδιανὸc ἀναγινώcκειν «καὶ πρότιθεν, τοὶ δὲ» καὶ γὰρ ὁ λόγοc οὕτωc μᾶλλον ἀκόλουθοc. οἱ μὲν οἶνον ἔμιcγον, οἱ δὲ cπόγγοιcι νίζον, οἱ δὲ κρέα ἐμέριζον· καὶ ἄλλωc τὸν παρατατικὸν τοῦ τίθημι ἐνεργητικῶc οἶδε λεγόμενον ὁ ποιητήc, οὐ παθητικῶc· «παρὰ δέ cφι τίθει» (Od. α 142). ἀκόλουθον πληθυντικὸν «νίζον καὶ πρότιθεν». EM.

†118. τὰ φρονέων μνηcτῆρcι μεθήμενοc εἴcιδ' Ἀθήνην

---

27 cf. Il. Pros. Μ 391. 30 cf. Il. Pros. Κ 109. 34 Aristarchum ὑφ' ἕν probasse, Heliodorum vero ὡc δύο μέρη λόγου pronunciasse comperimus ex Apoll. Soph. s. v. In Il. Pr. Β 155 Herodianus ὑπέρμορον neutrum adiectivi ὑπέρμοροc esse affirmat, in Υ 30 ὑπὲρ μόρον etiam disiunctim scribi posse concedit: δύναται τὸ ἐν Ὀδυccείᾳ (h. l.) κατὰ διάλυcιν ἀναγινώcκεcθαι, ὁμοίωc τῷ «μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν Ἄϊδοc» (Υ 336). cf. Kayser Philol. XXI, 34 qui laudat Ep. Cr. I 422. 49 haec pars Scholii ab Herodiano profecta est, nam ἐγκλίνεται hic idem significat quod οὐκ ἀναcτρέφεται atque Herodianum eam sententiam amplexum esse, ut voculam ἀπό denotantem ἄποθεν, ubi cum genetivo coniuncta sit, accentum non retrahere existimaret, dilucido exposuit Lehrs. qu. ep. 95. Sed sequentia ὡc τό «ἄπο πλυνοί εἰcι πόληοc» (Ζ 40) ab Herodiano aliena sunt, nam is hoc Odysseae loco accentum retraxit, quia praepositio a casu suo seiuncta esset. — In lemmate secundum Herodiani sententiam pro ἄπο scripsi ἀπό. 52 νοήcαc coniicit Dindorfius pro vocabulo obscuro, in quo literae ἠcθ' apparent. cf. Eustath. 1389, 55. 70 locus geminus desumptus ex libro περὶ παθῶν exstat in E. M. 614, 34. 109 cf. Il. Pr. Π 87, Κ 25. 112 licet Herodianus Aristarchi scripturam et sententiam secutus sit, tamen non dubium est, quin hoc adnotamentum ab eo profectum sit, quippe quod in syllabarum distinctione versetur.

προπαροξυτόνως ἀνέγνωμεν τὸ εἴcιδε, πᾶς γὰρ παρῳχημένος διcύλλαβος παθὼν κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ βραχεῖαν ἀναδεξάμενος ἀναδίδωcι τὸν τόνον· εἰcεῖδε (Il. Ξ 158) εἴcιδε. Il. Pr. Ζ 244.

130. ὑπὸ λῖτα: προπεριcπαcτέον· ἑνικὸν γάρ ἐcτι μεταπλαcθὲν ἀπὸ τοῦ λιτόν. PQ.

134. ἀδήcειεν: ψιλωτέον ἀδήcειεν· ὅταν γὰρ ἐν cυναλοιφῇ τὸ ψιλούμενον ἐν ἀρχῇ φωνῆεν ἐπικρατήcῃ, καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ κρατεῖ, οἷον ὦ ἑταῖρε, ὦταιρε. Q. ?

162. κυλίνδει: παρὰ τῷ ποιητῇ βαρύνεται ἀεί· δῆλον ἐκ τοῦ «προπροκυλινδόμενος» (Od. ρ 525) καὶ «ἥ τε κυλινδομένη» (Il. Π 794). M.

165. ἢ ἀφνειότεροι: κοιμιcτέον τὸν ἤ· διαcαφητικὸc γάρ ἐcτιν ἀντὶ τοῦ ἤπερ, οὐ διαζευκτικόc. εὔξονται μᾶλλον ταχεῖc εἶναι ἤπερ πλούcιοι. HQ.

168. φῆcιν: τὸ φῆcιν cὺν τῷ ῑ ὡc τὸ «δῷcι πόλιν Τροΐην» (Α 129). προπεριcπαcτέον. ἐν παρολκῇ γάρ ἐcτιν ἡ cιν. HMQ.

170. πόθεν εἰc: ἐγκλιτέον τὴν εἰc. ἀλλ' οὐκ ἐγείρει τὴν θεν cυλλαβήν. πυρριχιακὴ γάρ ἐcτι. M.

174. εὖ εἰδῶ: τὸ εἰδῶ Τυραννίων μὲν βαρύνει, Ἀρίcταρχος δὲ περιcπᾷ, ᾧ καὶ πειcτέον. MQ.

175. ἠὲ νέον μεθέπειc ἢ καὶ πατρώϊόc ἐccι: ὁ δεύτερος ἢ περιcπᾶται. ἐρωτηματικὸc γάρ ἐcτι. — καὶ τὸ ἐccί ἐγκλιτέον. EM.

185. νηῦc δέ μοι ἧδ': προπεριcπαcτέον τὸ ἧδε· ἔcτι γὰρ ἀντωνυμία ἀναφορική. HMQR.

*186. ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι: ὁ Ἀπίων cυνθέτωc ἀνέγνω, ὁ δὲ Ἡλιόδωρος διαιρεῖ, ἵν' ᾖ ὑπὸ τῷ Νηΐῳ. Bekk. An. 1158, Cr. An. Ox. IV 310.

130 cf. Il. Pr. C 352. 134 his verbis reprobata ab Herodiano sententia contineri videtur, ipse Herodianus (cf. Il. Pr. Ε 203 et Λ 88) Aristarchi aspirationem amplexus esse videtur. Quare sic adnotamentum restituendum foret: τινὲc νομίζουcι ψιλωτέον τὸ ἀδήcειεν· ὅταν γάρ, φαcίν κτλ. et in fine: Ἀρίcταρχος δὲ δαcέωc· ἔcτι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἥδω. cf. Pneumatol. El. p. 725 seqq. et Lobeckium, quem ibi citavi, Rhem. 306 et adnot. ad Buttm. 99, El. II 71. 162 cf. Il. Pros. P 688, ubi praeterea κυλίνδετο (Od. θ 81, λ 598) et κυλίνδων (Od. ε 296) proferuntur. Pro προκυλινδόμενος Codicis iam Friedlaenderus l. c. p. 4 scribendum esse προπροκυλινδόμενος vidit; Iliadis locum Herod. in Il. Pr. l. c. ἡ δὲ κυλινδομένη scriptum exhibet. 165 cf. Ep. Cr. I 189, 26. — ἤ cύνδεcμος διαζευκτικόc sententia differt a διαcαφητικῷ, accentu tamen congruunt et διαπορητικόc tantum ἦ diversum accentum et circumflexum quidem flagitat. Quare ad accentum quod attinet, clarius verba sic procederent: κοιμιcτέον τὸν ἤ· οὐ γάρ ἐcτι διαπορητικόc, ἀλλὰ διαcαφητικὸc ἀντὶ τοῦ ἤπερ, οὐ διαζευκτικόc. De re cf. Apoll. de coni. 489, Io. Al. 41, 12, E. M. 415, 15, Lehrs qu. ep. 51 seqq. — Pro τὸ ἢ scripsi τὸν ἤ. 168 cf. Il. Pr. Α 129. 170 cf. Mon. 44, 23. 174 cf. Il. Pr. Ζ 150. 175 de ἢ cf. Il. Pr. Υ 17, Io. Al. 41, 20, de ἐccί Mon. 44, 16. 177 ἐπεὶ καὶ κεῖνοc: ἐκ πλήρουc ὁ καί. τῇ γὰρ ἐκεῖνοc οὐ χρῆται, εἰ μὴ ἀναγκαcθῇ ὑπὸ μέτρου. οὕτωc Ἀρίcταρχοc. EHMQ. Hoc Aristonici videtur, sed si conferas Il. Pros. Α 177 et γ 255 simile quid Herodianum etiam praecepisse verisimile est. 185 cf. Lehrs qu. ep. 134. 186 pro Ἡλιόδωροc Lob. El. I 543 Ἡρωδιανὸc substituit, sed si conferas Steph. Byz. 473, 13 (τὸ Ὑπονήϊον cύνθετον ὡc τὸ Ἐπικνημίδιοι) Herodianum potius Apioni adstipulatum esse exi-

192. παρτιθεῖ: ἐνεστὼς χρόνος ἀπὸ τοῦ τιθῶ, διὸ περισπᾶται. P.

212. οὔτ' ἐμὲ κεῖνος: πλήρης ἡ ἐμέ ἀντωνυμία. πρὸς γὰρ ἀντιδιαστολὴν παρείληπται. M.

214. τοιγὰρ ἐγώ τοι: τὸ πρῶτον τοί οὐκ ἔστιν ἀντωνυμία· οὐδέποτε γὰρ ἀρκτικὸν τὸ τοί· ἀλλ' ἔστιν ἀντὶ τοῦ δή. BM.

215. μήτηρ μέν τέ μέ φησι: ἡ μὲν μέ ἀπόλυτος, ἡ δὲ ἐγώ ἀντιδιαστολὴν ἔχει πρὸς τὴν μητέρα. HM.

218. ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμεν: οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν ἐπί. BE.

†247. Ἰθάκην κατακοιρανέουσαν: εἰ μὲν πρὸς Ἰθάκην συντάττοις τὴν κατά, ἵνα τοπικὴν δηλώσῃς σχέσιν κατὰ Ἰθάκην, ἀναστρέψεις τὴν πρόθεσιν· εἰ δὲ πρὸς τὸ κοιρανέουσιν, ἵνα ἔμφασιν δηλώσῃς τῆς τῶν μνηστήρων ἐπικρατείας, ὅπερ καὶ μᾶλλον δοκεῖ, ὀρθοτονήσεις τὴν πρόθεσιν. Herod. ap. Io. Al. 26, 15.

†251. τάχα δή με διαρραίσουσι καὶ αὐτόν: ἐχρῆν ὀρθοτονεῖσθαι τὴν ἀντωνυμίαν. ἀλλὰ τῷ μὴ ὁρᾶσθαι κατ' ἀρχὴν τὸ ε οὕτως ἀνέγνωσαν. τοῦτο γὰρ ἐπακολουθεῖ τοῖς πρωτοτύποις. ἐχρῆν δὲ αὐτοὺς ἐπιγνῶναι ὅτι κρᾶσις δύναται ἐπακολουθεῖν (sc. δὴ 'μέ) καὶ οὕτως ῥῶσαι τὴν ὑγιῆ ἀνάγνωσιν. Il. Pr. I 614.

252. τὸν δ' ἐπαλαστήσασα: τὸ ἐπαλαστήσασα δηλοῖ τὸ ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν ὡς ἀλάστοις καὶ δεινοῖς οὖσι δεινοπαθήσασα. ἐὰν δὲ ᾖ χωρὶς τοῦ ε παλαστήσασα, ἔσται τῷ παλαιστῇ, ὅ ἐστι τῷ ἀγκῶνι τῆς χειρός, νύξασα. EVQ.

272. αὔριον: ψιλωτέον τὸ αὔριον. ἡ μὲν γὰρ αυ δίφθογγος πρὸ συμφώνου ψιλοῦται αὐλὸς αὔρα, αὔω τὸ φωνῶ. αὔω δὲ τὸ ξηραίνω δασύνεται. E.

276. ἔεδνα: δασύνεται τὸ ἕεδνα ὡς τὸ ἕερσα. M.

300. ἔκτα: πολλοὶ συστέλλουσι τὸ α τοῦ ἔκτα νομίζοντες ἀποκοπὴν εἶναι τοῦ ἔκτανε. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐκτείνει. MQ.

313. διδοῦσι: ἀπὸ τοῦ διδῶ. οἶδε δὲ αὐτοῦ τὴν κλίσιν ὁ ποιητής «δῶρα μὲν οὐκέτ' ὀνοστὰ διδοῖς» (Il. I 164)· οἶδε δὲ καὶ τὸ δίδωμι. EQ.

---

stimes et Heliodori nomen, quod etiam in Mon. 34, 15 occurrit, rectum esse. 214 cf. Il. Pros. Α 294. 215 cf. Il. Pros. Φ 159. 218 in fine excidisse videntur λαμβάνεται γὰρ πρόθεσις ἀντὶ προθέσεως ἡ ἐπί ἀντὶ τῆς παρά. cf. Lehrs qu. ep. 87 et 91, Aristonic. ad Ζ 92. 247 cf. Il. Pros. Ε 332. 252 similia habes in Il. Pros. Ο 10, Ξ 183, Λ 754 et aliis locis. 272 cf. Il. Pros. Λ 461, unde pro φλογίζω scripsi φωνῶ. Ep. Cr. I 88, 23. 276 collat. Il. Pros. Ν 543 pro ἔεργον codicis ἔερσα coniicit Friedlaender l. c. 300 Herodiani sententiam a Scholiastis perversam esse apparet ex Il. Pros. Β 662, ubi ἔκτα in fine positum ut h. l. Aristarchum κατὰ συστολὴν pronunciasse traditur, quod cum propter quosdam non dubios Homeri locos (Il. Ο 432, Od. λ 409) fecisse testatur Aristonicus Ο 432 monente Lehrsio. Herodianus sic fere scripturus fuit: πολλοὶ τῷ Ἀριστάρχῳ συγκατατιθέμενοι συστέλλουσι τὸ ᾱ τοῦ ἔκτα νομίζοντες ἀποκοπὴν εἶναι τοῦ ἔκτανε (cf. Il. Pros. Ζ 205)· ὁ δὲ Τυραννίων ἐκτείνει. 313 cf. Il. Pros. I 161, unde διδοῦσι ὡς ὀρθοῦσι scribendum esse concludas.

320. ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια: ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀνόπαια προπαροξυτόνως ἀναγινώσκει ὄνομα ὄρνιθος λέγων· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἀνοπαῖα ἀντὶ τοῦ ἀοράτως, ἵν' ᾖ οὐδέτερον πληθυντικὸν ὡς τὸ «πυκνὰ μάλα στενάχων» (Il. Ϲ 318). διὸ καὶ προπερισπαστέον φησίν. EHQR.

326. εἶατ' ἀκούοντες: δασυντέον τὸ εἶατο. ἕατο γάρ ἐστι. τὸ δὲ ῑ προσελθὸν τηρεῖ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἕως εἷως, ἕνεκα εἵνεκα. EHMQ.

379. δῷσι: ὡς τὸ «δῷσι πόλιν Τροΐην» (Α 129). M. τὸ σι κατ' ἐπέκτασιν. B.

†395. πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ: ἡ ἁλός γενικὴ ἐν τῇ συνθέσει ἐπὶ μὲν κυρίων ψιλὸν ἀποφέρεται τὸ πνεῦμα Εὐρύαλος, Ἀμφίαλος, Ἀστύαλος· ἐπὶ δὲ ἐπιθετικῶν τὸ ἴδιον τηρεῖ πνεῦμα «πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ» «ἀγχίαλόν τ' Ἀντρῶνα» (Β 697), ὕφαλος. Il. Pros. Ο 705.

415. ἥντινα μήτηρ: τινὲς ψιλοῦσι τὸ «ἤντινα μήτηρ», ἵν' ᾖ εἴ τινα. ἄμεινον δέ ἐστι δασύνειν. EQS.

428. δαῖδας: δαῖς ὀξυτόνως ἡ λαμπάς, δάϊς δὲ βαρυτόνως ἡ μάχη. S.

429. Εὐρύκλει' Ὦπος θυγάτηρ: Ὦπος προπερισπαστέον διὰ τὴν ἀντέκφρασιν πρὸς τὸν ὀφθαλμόν. V.

443. †οἰὸς ἀώτῳ: δισυλλάβως τὸ οἰός ἕνεκα μέτρου. Il. Pr. Γ 198.

ΕΙϹ ΤΗΝ Β.

1. ἦμος: τὸ ἦμος τροχαϊκόν ἐστι καὶ διὰ τοῦτο ψιλοῦται. E.

23. ἀλλ' οὐδ' ὧς: περισπαστέον τὸ ὧς. H.

28. νῦν δὲ τίς ὧδ' ἤγειρε: τὸ τίς πυσματικὸν ἐνθάδε τυγχάνον φυλάσσει τὸν ἴδιον τόνον. HMQS.

29. ἠὲ νέων ἀνδρῶν ἢ οἳ προγενέστεροί εἰσιν;

30. ἦε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο;

32. ἦέ τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκεται ἠδ' ἀγορεύει;

οὗτοι (sc. v. 29) μὲν ἐγκλίνονται διαζευκτικοὶ ὄντες, οἱ δὲ ἑξῆς (v. 30 et 32) περισπῶνται· ἐρωτηματικοὶ γάρ. HS.

31. ἥν χ' ἥμιν σάφα εἴποι: ἀπολύτως ἡ ἀντωνυμία, διὸ τὴν προτέραν ὀξυντέον. HS.

33. εἶθε οἱ αὐτῷ: ἀπολύτως ἡ οἱ. H.

---

326 reliqua a Scholiastis assuta sunt. Caeterum hoc adnotamentum contra eos, qui εἵατο scribebant, propositum esse recte Dindorfius iudicat. cf. Il. Pros. Ο 10, Ω 84. 379 ex Il. Pros. Α 129 in fine addi potest: διὸ καὶ τὸ ῑ ἔχει. 428 cautius de discriminandis accentu his vocibus agit Pros. Il. Λ 677, Ξ 387. 429 cf. Io. Al. 10, 9.

Β 1 cf. Arcad. 198, 14, Herod. in E. M. 420, 30. 23 cf. Il. Pros. Λ 720, Α 116, Γ 159. 28 cf. Arcad. 140, 10. 29—32 cf. Lehrs quaest. ep. 51 seqq. 31 cf. Lehrs qu. ep. 123. 33 Herodiani notam detruncatam esse patet ex Il. Pros. Ο 226 cf. Lehrs. qu. ep. 117 seqq., qui docet Herodianum in Homerica Prosodia οἷ αὐτῷ ἁπλῶς sive συνθέτως positum recto accentu insignivisse, sed in Catholica, ubi pro simplici αὐτῷ esset, inclinasse.

†58. οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ οἷος Ὀδυσσεύς: τὴν ἐπὶ πρόθεσιν κατὰ τὴν ἄρχουσαν ὀξυτονητέον. ἔστι γὰρ σημαντικὴ ῥήματος ἡ πρόθεσις. Il. Pros. A 174.

60. ἢ καὶ ἔπειτα: οἱ μὲν γράφουσι περισπωμένως· οἱ δὲ ὀξυτόνως. καλῶς δὲ ἔχουσι καὶ τὰ δύο. H.

88. ἤ τοι περὶ κέρδεα οἶδεν: οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν περί. ἔστι γὰρ περίοιδεν. M.

89. ἤδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἶσι τέταρτον: προπερισπαστέον τὸ εἶσι· σημαίνει γὰρ τὸ διελεύσεται. M.

106. τρίετες: προπαροξυτόνως. H.

114. τῷ ὅτεῳ: ὅτεῳ ὡς Πηνέλεῳ. τὸ γὰρ τῷ μετὰ τὸ γενέσθαι ὅτῳ διῃρέθη ὡς τὸ ὅτου ὅτεο καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ τ «εἰρήσεται ὅττεό σε χρή» (α 124). EM.

†119. ἐϋπλοκαμῖδες Ἀχαιαί: τὰ εἰς ις λήγοντα θηλυκὰ ὀξυνόμενα, εἰ ἐν τῇ συνθέσει φυλάσσοι μόνον τὸ θηλυκὸν γένος, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει, πλοκαμίς «ἐϋπλοκαμῖδες Ἀχαιαί». Il. Pr. B 175.

139. δαῖτας: ἀπὸ τοῦ δαίς δαιτός προπερισπωμένως, εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ δαίτη δαίτης παροξυτόνως. S.

146. τὼ δ' αἰετώ: τινὲς τὸ τω περισπῶσιν ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου ἀκούοντες. HQS.

†153. παρειάς: Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ βίβλῳ φησὶ τῆς Ὀδυσσειακῆς προσῳδίας τὸ φορβειά διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεσθαι καὶ ὀξυτόνως. Schol. ad Aristoph. Av. 861.

157. Ἁλιθέρσης: τὸ Ἁλιθέρσης ψιλωτέον, εἰ καὶ παρὰ τὸ ἅλς ἐγένετο, εἰς ἰδιότητα τοῦ ὀνόματος. EM.

185. ἀνιείης: δασυντέον· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ἀναπείθοις, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνηγῶν τῶν ἐφιέντων τοὺς ἱμάντας τοῖς κυσί. ψιλοῖ δὲ Ἑλλάνικος παρὰ τὴν ἀνίαν ἐκδεχόμενος τὸ λυποίης. εἰ δὲ τοῦτο, ἐχρῆν γράφειν ἀνιῴης· τοιαύτη γὰρ ἡ δευτέρα συζυγία. HMQRV.

210. ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι: παροξυτόνως ἡ ὑμέας ἀντωνυμία. ἔστι γὰρ ἀντιδιασταλτική. M.

---

88 hoc ipsum περίοιδεν etiam περισσῶς οἶδεν, ut explicat Eustath. 801, 41, significare posse dicit Herod. in Il. Pros. K 247 cf. Lehrs qu. ep. 97. 106 Eustath. 1437, 9: τὸ τρίετες ὥσπερ καὶ τὸ τετράετες καὶ τὰ ὅμοια προπαροξύτονα χρόνου εἰσὶ δηλωτικὰ ἐπιρρήματα. τὸ μέντοι τριετές οἷον παιδίον ἢ ἄλλο τι ὀξύνονται πρὸς διαφοράν. cf. Ammon. p. 131, Lehrs qu. ep. 135 seqq. 114 cf. Od. κ 39, Il. Pros. O 491, Lob. El. I 422 et II 97. 139 pro εἴτε scripsi εἰ δέ. de δαίτη cf. Arcad. 114, 18. 146 τῷ recepit Bekker. 153 adnotamentum de scriptura et accentu voc. φορβειά contentum fuisse videtur in praecepto eiusmodi, quale est Arcadii 98, 23. 157 cf. Il. Pros. A 264, ubi de Ἐξάδιον: χωρὶς εἰ μὴ λέγοι τις διὰ τὴν ἰδιότητα τὸ πνεῦμα μεταπεπτωκέναι. 185 cf. Lehrs de Aristarch. p. 312 ed. II. 210 ἡ inseruit Friedlaender l. c.

222. χεύω: Ἡρωδιανὸς χεύω, ἵν᾽ ᾖ ἐνεστὼς ἀντὶ τοῦ μέλλοντος. HM.

237. σφὰς γὰρ παρθέμενοι: ὀξυτονητέον τὴν σφάς. κτητικὴ γὰρ ἀντὶ τοῦ σφετέρας. BMQS.

240. ἄνεῳ: σὺν τῷ ῑ τὸ ἄνεῳ· εὐθεῖά ἐστι πληθυντικὴ ἀπὸ τοῦ ἄνεως. HM.

281. τῷ: γράφεται καὶ τώ μετὰ ὀξείας. H.

300. ἀνιεμένους: δασέως ἀπὸ τοῦ ἵημι. QER.

325. ἤ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἥμιν μερμηρίζει.
ἤ τινας ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἠμαθόεντος,
ἤ ὅγε καὶ Σπάρτηθεν, ἐπεί νύ περ ἵεται αἰνῶς·
ἠὲ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει.

Ὁ μὲν πρῶτος ἤ περισπᾶται, οἱ δὲ ἑξῆς ἅπαντες ἐγκλίνονται πλὴν τοῦ δευτέρου, ὃς ὀξύνεται διὰ τὸ τινάς. M.

370. οὐδ᾽ ἀλάληcθαι: προπαροξυτόνως. δηλοῖ γὰρ τὸ πλανᾶσθαι. MS.

434. πεῖρε κέλευθον: τὸ πεῖρε ἀντὶ τοῦ ἐπέρα. ἔνθεν καὶ τὸ «ἀλεγεινά τε κύματα πείρων» (Od. θ 183). EBQ.

ΕΙΣ ΤΗΝ Γ.

7. πεντακόσιοι: οὕτω διὰ τοῦ α πεντακόσιοι Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός. HMQS.

8. ἑκάστοθι: ἐν ἑκάστῳ τόπῳ Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός. τινὲς δὲ ἑκάστοθεν, ὅ ἐστιν ἐξ ἑκάστης πεντηκοστύος. προπαροξύνεται δὲ ἀμφότερα. HMQS.

10. οἳ δ᾽ ἰθὺς καταγοντο ἰδ᾽ ἱστία: Ἀρίσταρχος κάταγον, εἶτα τοὶ δ᾽ ἱστία. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς κατάγοντο· τὸ ὅμοιον καὶ ἐπὶ τοῦ «νίζον καὶ προτίθεντο ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο» (Od. α 112). HM.

222 plenum Scholion est: Πτολεμαῖος ὁ Ὀροάνδου χείω γράφει καὶ Ἀρίσταρχος, Ἡρωδιανὸς δὲ χεύω etc. Schmidtius priorem partem Didymo tribuit atque pro Herodiano Zenodotum restituendum suspicatur, sed Herodianus de accentu egisse videtur sic fere ut in Il. Pros. Λ 365, Υ 452: τὸ χεύω φυλακτέον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου, λέγω δὲ τοῦ βαρέος. ἐνεστὼς γάρ ἐστιν ἀντὶ μέλλοντος. 240 cf. Apollon. de adv. 555 et 577, 10, cum quo Herodianus, ut in accentu ap. Io. Al. 37, 24, sic etiam in scriptura per ῑ congruisse videtur. 281 cf. Pros. Cathol. p. 492, 19.
370 recte iudicat Friedlaenderus l. c. intellegendum esse hunc locum sic, ut ἀλάληcθαι propter significatum praesentis proparoxytonum esse dicatur; idem confert Il. Pros. Τ 335, ubi de accentu infinitivi ἀκαχηcθαι agitur, et μ 284, ubi accuratius Herodiani sententia exposita est. Conferas quae ad hunc locum dicemus. 434 cf. Il. Pros. Ω 8, ubi hic locus citatur et Aristarchi verba adiciuntur: «τὸ πεῖρε διδάσκει ἡμᾶς καὶ τὴν πείρων μετοχὴν βαρύνειν· ὡς γὰρ ἔκειρε κείρων, οὕτως ἔπειρε πείρων. εἰ γὰρ περιεσπᾶτο ἦν ἂν ὁ παρατατικὸς ἐπείρα».
Γ 7 priorem partem usque ad Ἀρίσταρχος Schmidtius Didymo tribuit, Herodiani observatio non plena est, nam de ectasi vocalis ᾱ dixisse putandus est.
8 nomina Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανὸς in Q exstant teste Buttmanno, cum quo pro πεντηκοντύος scripsi πεντηκοστύος. De accentu cf. Io. Al. 35, 3 et 8.
10 Herodianus, qui in Od. α 112 Aristarchi scripturam secutus videtur, hoc loco ab eo dissensisse existimandus est, ita ut Scholion ad Herodiani sententiam

14. οὐδηβαιόν: ἄδηλον πότερον ἐκ συναλοιφῆς ἐστι τὸ η ἢ τοῦ ἠβαιόν τρισυλλάβου. οἱ δὲ νεώτεροι βαιόν φασι. HMQ.

28. γενέσθαί τε τραφέμεν τε: οὐκ ἔστιν ἀναδιπλασιασμὸς τὸ «τε τραφέμεν», ἀλλὰ σύνδεσμος. MQ.

34. αθροοι: ἀθρόοι Ἀρίσταρχος, τινὲς δὲ τὸ ἄθροοι ὡς ἄχροοι τῇ προσῳδίᾳ ἀναγινώσκουσιν. HM.

35. ἑδριάασθαι: τὸ δεύτερον συνέσταλται α ἐν τῷ ἑδριάασθαι. H.

†46. δέπα μελιηδέος οἴνου: σὺν τῷ ι γράφεται. H. Pr. Λ 385.

μελιηδέος: δασυντέον τὸ μελιηδέος. H.

50. τοὔνεκά σοι: ἐχρῆν ὀρθοτονεῖν τὴν σοί. Ζηνόδοτος δὲ «τοὔνεκά τοι» γράφει ἀγνοῶν ὅτι ἐπὶ τῆς διαστολῆς οὐ λαμβάνεται ἡ τοι. HMQ.

59. σύμπασιν: σύνθετον τὸ σύμπασι· διὸ προπαροξύνεται. H.

†69. μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι: ἐν ἑτέροις διαλαμβάνων περὶ τοῦ «μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι» ἀξιούντων πάντων τὸ ἐρέσθαι ὁμοίως τῷ πυθέσθαι, ἐπειδήπερ ὁ δεύτερος ἀόριστός ἐστιν, ἀπεφηνάμην ὡς ἡ παράδοσις τρίτην ἀπὸ τέλους ἐποίησε τὴν ὀξεῖαν οὐ τῷ σημαινομένῳ πεισθεῖσα ἀλλὰ τῷ χαρακτῆρι τῆς φωνῆς, ἐπεὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀπαρεμφάτων προπαροξύνεται ὄντα ἐνεστῶτος οἷον φέρεσθαι δέρεσθαι, ἃ εἶχε τὴν ρε συλλαβὴν πρὸ τέλους τῆς ἀρχούσης συλλαβῆς εἰς τὸ ε ληγούσης — οὕτως καὶ τὸ ἔρεσθαι ἀναδεξάμενον τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα προπαρωξύνετο οὐ τῷ λόγῳ τοῦ ἀορίστου, τῇ δὲ ὁμοιότητι τῆς φωνῆς. H. Pr. Π 47.

72. ἤ τι κατὰ πρῆξιν ἤ: ὁ πρῶτος ἢ σύνδεσμος ὀξύνεται διὰ τὸ τι, ὁ δὲ δεύτερος περισπᾶται. ἐρωτηματικὸς γάρ. PM.

134. τῶ σφεων πολέες: ἐγκλιτικὴ μὲν ἡ σφέων. ὅμως τὸ τῶ πάλιν περισπασθήσεται.

137. ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιούς: βούλονται τῆς ἐς προθέσεως ῥωννύναι τὸν τόνον ἵνα δυνάμει ἀναστροφὴ γένηται κατὰ τὸ ὄρνιθες ὥς. EH.

149. ἔστασαν: δασύνεται· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἱστήκεισαν ἐστί. M.

sic fere accommodandum sit: Ἀρίσταρχος κάταγον εἶτα τοὶ δ' ἱστία ὁμοίως τῷ «νίζον καὶ πρότιθεν τοὶ δὲ κρέα». ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς κατάγοντο.

14 cf. Schol. A ad Il. Β 380, Lob. El. I 68. 28 cf. Il. Pros. Φ 279.

34 in codd. scriptum est τὸ ἀθρόοι Ἀρίσταρχος ὡς ἀχρόοι τῇ προσῳδίᾳ ἀναγινώσκει, quod collatis Schol. ad Il. Ξ 38 et Il. Pros. Μ 391 correxi.

35 cf. Il. Pros. Ζ 268, unde adiici potest: καὶ τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. 46 nunc hoc Odysseae loco δέπας exhibetur. 50 correxit Lehrsius locum in quaest. ep. 123 pro νοῶν scribens ἀγνοῶν et οὐ ante λαμβάνεται addens. cf. Il. Pros. Α 294: ταύτης τῆς ἀναγνώσεως ἐντελέστερον διαληψόμεθα ἐν τῇ Γ τῆς Ὀδυσσείας. ὅταν περὶ τῆς Ζηνοδοτείου γραφῆς ἐπιζητῶμεν, πότερον τοῦ ἕνεκα σοὶ ἢ τοῦ ἕνεκά τοι. 59 cf. Il. Pros. Π 248. 69 verbis ἐν ἑτέροις praeter Pros. Cathol. (p. 466, 14) etiam hic Odyssiacae locus intellegi potest. 134 locus est obscurus, significari videtur τῶ περισπώμενον retinere accentum, licet bisyllaba enclitica sequatur diverso e. g. a πῶποτε πώποτε Lehrs qu. ep. 129 et Pros. Cathol. p. 492, 4 et 19. 137 cf. Lehrs qu. ep. 98. 149 pro οὐ scripsi ἀντὶ et pro ἐκεῖ ἐστί, similiter Friedlaender l. c., qui confert Il. Pros. Μ 55.

170. ἡ καθύπερθε: ὁ ἤ cύνδεcμοc δύο τόνω ἐπιδέχεται ἢ περιcπωμένην ἢ βαρεῖαν, ὅπερ κάλλιον. E.

179. μῆρ': μῆρα ὡc μῆλα. HQ.

195. ἐπιcμυγερῶc: περιccὴ ἡ ἐπί ὡc ἐν τῷ «βοῶν ἐπιβουκόλοc» (422). BEHQ.

214. εἰπέ μοι ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμναcαι ἤ cέ γε λαοί: ὁ μὲν πρῶτοc ἢ ὀξύνεται, ὁ δὲ δεύτεροc περιcπᾶται. H.

219. περικήδετο: ὑφ' ἓν τὸ περικήδετο ἀντὶ τοῦ ὑπερεκήδετο· οὕτωc Ἀρίcταρχοc καὶ Ἡρωδιανόc. HM.

†247. cὺ δ' ἀληθὲc ἐνίcπεc: τὸ προcτακτικὸν πρὸ τέλουc ἔχει τὴν ὀξεῖαν, τὸ δὲ ὁριcτικὸν προπαροξύνεται. Il. Pr. Ω 388.

255. ἤτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸc ὀΐεαι: τὸ πλῆρέc ἐcτι τῆc cυναλοιφῆc κέν ἀντὶ τοῦ δή. τὸ δὲ ὅμοιον ἐν Ἰλιάδι (Z 260) «ἔπειτα δέ κ' αὐτὸc ὀνήcεαι». HM.

268. εἴρυcθαι: ὥcπερ γίνεται ἀπὸ τοῦ εἱλίccω εἱλίξαc, οὕτωc καὶ ἀπὸ τοῦ εἰρύω εἴρυμι τὸ εἴρυcθαι. B.

272. τὴν δ' ἐθέλων: Ὅμηροc τριcυλλάβωc. H.

†296. ἐc Φαιcτόν: ὀξύνεται τὸ Φαιcτόν ἐπὶ τῆc πόλεωc, ἐπὶ δὲ τοῦ ἥρωοc προπεριcπᾶται. Il. Pr. Ε 43.

380. ἵληθι: ἀπὸ τοῦ ἵλημι. διὰ τὸ μέτρον ἐκτέταται ἡ παραλήγουcα ὡc ἐν τῷ «δίδωθι δέ μοι κλέοc ἐcθλόν». ὑγιῶc οὖν Καλλίμαχοc ἔκλινεν «ἵλαθί μοι, φαλαρῖτι πυλαιμάχε».

391. ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ: ἀμφίβολον κἄν τε δεκάτῳ κἄν τε ἐνδεκάτῳ. E.

392. ὤϊξεν: τὸ ἴ προcγεγραμμένον· ἐξεφωνήθη δὲ καὶ τὸ ἴ. E.

402. αὐτὸc δ' αὖτε καθεῦδε: γράφεται καὶ «αὐτὸc δ' αὖτ' ἐκάθευδε. H.

†411. Νέcτωρ δ' αὐτὸc ἔφιζε: cυcτέλλειν δεῖ τὸ ἴ καὶ προπαροξύνειν τὸ ἔφιζε. Il. Pr. Γ 426.

†422. ἐπιβουκόλοc ἀνήρ: παρέλκει ἡ ἐπί, διὸ φυλάccεται ὁ τόνοc ὁ αὐτόc. Il. Pr. Ι 456.

†441. ἑτέρῃ δ' ἔχεν οὔλαc: τὸ οὔλη τὸ ἐπὶ τῶν κριθῶν ἴcωc βεβαρυτόνηται μονογενὲc ὂν πρὸc μονογενὲc ὀξυνόμενον τὸ οὐλή (Od. ω 331). Il. Pr. Τ 26.

---

179 cf. Il. Pros. Α 464, Ο 320. 195 citatur hoc vocabulum in Il. Pros. Ι 456 additis: ὅταν παρέλκῃ ἡ πρόθεcιc, οὐ ποιεῖται ἐξαλλαγὴν τοῦ τόνου cf. ibid. 516 et Ep. Cr. I 172, 27. 219 cf. Il. Pros. Κ 247. 255 ad Iliadis l. de hoc nostro loco sic refert Herodianus: τὸ ἐν τῇ Ὀδυccείᾳ «ἤτοι μὲν τόδε κ' αὐτὸc ὀΐεαι» ἀναγινώcκει ὁ Ἀcκαλωνίτηc, ἄλλοι δὲ τὸν καί κατὰ κρᾶcιν καὶ ἔκθλιψιν καὶ αὐτόc — καὐτόc. cf. praeterea Aristonic. ad h. l. 268 Buttmannus ad h. l.: «Cavet Scholion ne quis in syllaba ει augmentum agnoscat et εἰρύcθαι scribat, quod apto fit comparatione participii εἱλίξαc». cf. Il. Pros. Π 542.

380 cf. Choer. Dict. 893, 24. 391 cf. Il. Pros. Ζ 319, Ι 130. 402 in cod. exstat. γρ. αὐτὸc δ' ἐκάθευδε, quibus verbis Buttmannus et Dindorfius scripturae diversitatem δέ καθεῦδε et δ' ἐκάθευδε significari intellexerant. Dindorfius verba restituit, ipse καὶ inserui. cf. Il. Pros. Β 808 et Θ 161.

444. Περcεὺc δ' ἀμνίον εἶχε: ἀμνίον ὡc πηνίον. HM. Ζηνόδοτοc δὲ ἐν ταῖc ἀπὸ τοῦ δ̄ γλώccαιc τίθηcι τὴν λέξιν. M. καὶ Νίκανδροc δὲ καὶ Θεοδωρίδαc ἀπὸ τοῦ δάμναcθαι προφέρονται ἀcυνδέτωc δαμνίον· Πορcίλοc (?) δὲ ὁ Ἱεραπύτνιοc παρὰ Ἱεραπυτνίοιc ἔτι cώζεcθαι τὴν φωνὴν αἱμνίον δαcέωc μετὰ τοῦ ῑ κατ' ἀρχὴν προφερομένην παρὰ τὸ αἷμα. καὶ Ἀπολλόδωρόc φηcιν ὡc εἰκὸc ἦν καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ οὕτωc αὐτὸ προφέρεcθαι, ὑπὸ δέ τινων περιῃρῆcθαι τὸ ῑ. HMQR.

490. νύκτ' ἄεcαν: cυνέcταλται τὸ ᾱ· ἀλλαχοῦ δὲ «νύκτα μὲν ἀέcαμεν» (Od. γ 151). HQ.

ΕΙC ΤΗΝ Δ.

1. κητώεccαν: ὥcπερ τὸ ἠβώωcα ἐκτείνει διὰ τὸ εἶναι τὸ πρὸ αὐτῆc μακρὸν τὸ η̄ καὶ τὸ τηλεθόωcα cμικρύνει διὰ τὸ εἶναι τὴν πρὸ αὐτῆc cυλλαβὴν βραχεῖαν ἤτοι τὸ λε̄ — οὕτω κητώειc καὶ ὠτώειc καὶ κηώειc καὶ ὅcα τοιαῦτα ἐκτείνει, cυcτέλλει δὲ τὸ ἐρόειc κερόειc ἐρόεccα κερόεccα ἠερόεccα καὶ ὅcα τοιαῦτα. E.

3. ἔτηcιν: ψιλῶc ἔτηcιν εἴτε ἐπὶ τοῦ πολίτου εἴτε ἐπὶ τοῦ ἑταίρου. M.

10. υἱέϊ: τριcυλλάβωc· «υἱέϊ cῷ ἑπόμην» (Il. Γ 174). Q.

26. τῶδε: παροξυτονητέον, ἵνα νοηθῇ δυϊκόν. M.

28. ἀλλ' εἴπ' ἢ cφωϊν: ἐγκλιτέον τὸ cφωϊν, ἵνα τρίτον γένηται πρόcωπον. M.

29. ἢ ἄλλον: περιcπαcτέον τὸν ἢ ἐρωτηματικόν. B.

31. Βοηθοίδη: τετραcυλλάβωc· ὅμοιον δέ ἐcτι τοῦ «Πανθοίδηc Εὔφορβοc» (Π 808). HM.

62. οὐ γὰρ cφῶν γε γένοc: χωρὶc τοῦ ῑ ἡ cφῶν, ὡc Ἀρίcταρχοc καὶ Ἡρωδιανόc. Ἀπολλώνιοc δὲ ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν (p. 110) γράφει αὐτὴν μετὰ τοῦ ῑ, ἵν' ᾖ δευτέρου προcώπου κατὰ cυναίρεcιν. ἀλλ' οὐκ ἔcτι ποτὲ παρὰ τῷ ποιητῇ γενικὴ καὶ δοτικὴ μὴ ἐκφωνοῦcα

---

444 καὶ ante Νίκανδροc addidi. Idem fere habet Eustath. 1476, 40 Zenodoti mentione non facta. Ab Herodiano adnotamentum profectum esse ex rebus, de quibus agitur, concluditur. Primo de accentu, tum de scriptura δ' αἱμνίον et δαμνίον, deinde de aspiratione et literae ῑ adiectione vel omissione disputatur.

Δ 1 quod ad h. v. de ἷξον in MQ traditur: ὁ ἵξω μέλλων εἰc ἐνεcτῶτα μεταβὰc ποιεῖ παρατατικὸν ἀντὶ τοῦ δευτέρου ἀορίcτου τὸ ἷξον ἐν cυντελείᾳ (sic collat. E. M. 472, 10 pro ἐν cυcτολῇ scripsi) ex Rhematico Herodiani huc translatum est. — Adnotamentum de κητώεccαν Herodiano dignum esse, quum vix unum repugnans exemplum reperiatur, ostendit Lob. Rhem. 181 coll. 212 cf. etiam Mon. 14, 20. Quae in initio et in fine addita sunt, ut ab epitomatore assuta omisi. 3 cf. Il. Pros. Ζ 239. 10 cf. Il. Pros. Π 177. 26 cf. Lehrs qu. ep. 133. 31 cf. Il Pros. Δ 228. 38 ἑοῖ αὐτῷ: αὑτῷ αὐτῷ· τὸ δὲ ε̄ πλεοναcμὸc Ἀττικόc B ad Herodianum referri possent, si scriptum esset: αὐτῷ ψιλῶc, quo significaretur ἑοῖ esse idem atque αὑτῷ et pronomini αὐτῷ ex abundantia appositum esse (cf. Lehrs qu. ep. 118). τὸ δὲ ε̄ πλεοναcμὸc ἀρκτικόc (cf. Il. Pr. Υ 171). 62 Collato E. M. 610, 5, qui locus ex Herodiano petitus videtur, intellegitur Apollonium cφῷν cum ῑ ut genetivum dualis secundae personae scripsisse, Aristarchum cφῶν sine ῑ ut genetivum pluralis tertiae personae pro duali

τὸ ῑ. τὸ γὰρ ὤμοιν καὶ ποδοῖν λέγει ὤμοιϊν καὶ ποδοῖϊν καὶ τὸ τοῖν μετὰ τοῦ ῑ λέγει τοῖϊν διcυλλάβωc. HM.

70. ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι: οὕτωc Ζηνόδοτοc. ὁ δὲ Ἀρίcταρχοc πευθοίατο ἄλλοι χωρὶc τοῦ ἄρθρου ὡc Ἡρωδιανόc φηcιν. HM.

83. καὶ Αἰγυπτίουc ἐπαληθείc: ἐπαληθείc πλανηθείc. οἱ δὲ «ἐπ' ἀληθεῖc» ἐπὶ τοὺc ἀληθεῖc Αἰγυπτίουc ὅτι μαντικῆc ἔμπειροι. V.

94. ὔμμιν: Αἰολικῶc ψιλοῦται. E.

119. ἕκαcτα τε πειρήcαιτο: ἔνιοι γράφουcι κακῶc ἕκαcτα τ' ἐπειρήcαιτο ἀντὶ τοῦ ἐπερωτήcειεν. HMQ.

123. ἅμ' Ἀδρήcτη: τριcυλλάβωc τὸ Ἀδρήcτη ὡc Ἡρωδιανὸc καὶ Ἀρίcταρχοc καὶ κύριον ἀκουcτέον· τινὲc δὲ δρήcτη οἱονεὶ θεράπαινα (sc. ἅμα δρήcτη). HM.

†131. ὑπόκυκλον: κατὰ cύνθεcιν ἀναγνωcτέον. Il. Pr. C 375.

165. ἕωcιν: ὡc λέγωcι, τρίτη ἀπὸ τέλουc ἡ ὀξεῖα. cημαίνει γὰρ ὑπάρχωcιν· ὅτε δὲ ἀπὸ τοῦ ἐῶ ἐᾶc κέκλιται, προπεριcπαcτέον «οὐ μέν c' οὐδ' ἐῶcιν» (δ 805). HQR.

166. οὐδέ οἱ ἄλλοι: ἐγκλιτικὴ νῦν ἐcτιν ἡ οἱ. διὸ τοῦ cυνδέcμου φυλακτέον τὸν τόνον. H.

221. κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων: ὁ Ἀcκαλωνίτηc προπεριcπᾷ μετοχὴν ἀκούων. Ἀρίcταρχοc δὲ προπαροξύνει ὄνομα ἐκδεχόμενοc. οὕτω δὲ καὶ ἡμῖν ἀρέcκει, ἐπεὶ καὶ τὰ προκείμενα ἐπίθετα ἦν «νηπενθέc τ' ἄχολόν τε». HQ.

228. Πολύδαμνα: εἴτε κύριόν ἐcτιν ὄνομα ἡ Πολύδαμνα ὡc Μήθυμνα, εἴτε ἐπιθετικὸν τῶν φαρμάκων, τρίτη ἀπὸ τέλουc ἡ ὀξεῖα. βέλτιον δὲ ὄνομα κύριον αὐτὸ δέχεcθαι, ἐπεὶ καὶ Εὐφορίων ἐν Διονύcῳ φηcὶ «βλαψίφρονα φάρμακα χεῦεν, ὅcc' ἐδάη Πολύδαμνα, Κυτηϊὰc ἢ ὅcα Μήδη». HQ.

Θῶνοc παράκοιτιc: ἀπὸ τοῦ Θόωνοc (sc. κατὰ κρᾶcιν)· τὸν αὐτὸν δὲ λέγουcιν εἶναι τὸν Θῶνιν (sc. sic ut Θῶνοc per syncopen ex Θώνιοc factum esse sumatur). Q.

242. ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε: Παρμενίcκοc ἐψίλου τὸ οἷον, ἵν' ἦ τοῦτο μόνον ἐρῶ. ἄμεινον δὲ θαυμαcτικῶc ἀναγινώcκειν. HPQ.

---

secundae personae usurpatum, cui adstipulatur Herodianus propterea, quod Homerus genetivos et dativos dualis nunquam per ῑ ineffabile proferat, sed dissolvat. — Initium in E. M. sic planius profertur: τὸ cφῶν Ἀρίcταρχοc χωρὶc τοῦ ῑ ἀξιοῖ γράφεcθαι λέγων, ὅτι τρίτου προcώπου ἐcτὶ τῶν πληθυντικῶν ἡμῶν ὑμῶν cφῶν ἀντὶ δευτέρου δυϊκοῦ. ἀντὶ γὰρ τοῦ cφῶϊν κεῖται. In fine consulto E. M. post ἐκφωνοῦcα addidi τὸ ῑ et verba τὸ γὰρ λέγειν καὶ ὤμοιϊν καὶ ποδοῖϊν μετὰ τοῦ ῑ λέγει διcυλλάβωc emendavi. 70 ὡc φηcιν Ἡρωδιανόc Dindorfius ex M adiecit. 94 cf. Il. Pr. A 335. 119 verba, quae in codd. exstant, haec sunt οὕτωc ἐπειρήcατο ἀντὶ τοῦ ἐπερωτήcειεν. ἔνιοι δὲ γράφουcι κακῶc μυθήcαιτο, quae secundum intellectum, quem bene perspexit Dindorfius, correxi. 221 pro περιcπᾷ scripsi προπεριcπᾷ. 228 de Πολύδαμνα praeterea exstant in Q: κύριον ὄνομα ἡ Πολύδαμνα κατὰ Ἀρίcταρχον. καὶ Ἡρωδιανὸc ἄμεινον εἶναί φηcιν, in E γρ. πολύδαμνα τὰ πολλοὺc δαμάζοντα. cχῆμα ἀμφιβολίαc. l. 28 de Θῶνοc cf. Lehrs Herod. p. 106 seqq., Io. Al. 10, 6. 242 cf. Il. Pr. Є 638.

244. αὐτόν μιν: ψιλῶς. οὐκ οἶδε τὴν αὐτὸν cύνθετον ὁ ποιητής. H.

260. χαῖρ' ἐπεὶ ἤδη μοι: ἄμεινον τὸν ἤδη χρονικῶς δέχεςθαι κατὰ Ἀρίςταρχον. Κράτης δὲ δύο ποιεῖ ἤ καὶ δή, διὸ καὶ περιςπᾷ τὸ η. οὐδέποτε δὲ ὁ ἤ ὢν βεβαιωτικὸς μεταξὺ τοῦ ἐπεί καὶ τοῦ δή εὑρέθη. HQ.

294. τράπεθ' ἤμεας: ἀπόλυτος ἡ ἤμεας. διὸ τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. H.

304. καθεῦδε: προπεριςπωμένως τὸ καθεῦδε. H.

311. Τηλεμάχῳ δὲ πάριζεν: ἐὰν ἓν μέρος λόγου ᾖ τὸ πάριζεν, προπαροξυνθήςεται ὡς «Νέςτωρ αὖ τότ' ἔφιζεν» (γ 411). ἐὰν δὲ ἡ παρά πρὸς τῷ Τηλεμάχῳ ςυντάςςηται, προπεριςπᾶται. οὐκ ἀναςτρέφεται δὲ ἡ παρά, ἐπεὶ κατ' ἔκθλιψίν ἐςτιν. ἄλλως τε καὶ μέςον πέπτωκεν ὁ δέ. Q.

371. νήπιός εἰς: ἐγκλιτικὸν τὸ εἰς. E.

372. ἠὲ ἑκὼν μεθίεις: ἄμεινον κοιμίζειν τοῦ ἠέ τὴν ἐπὶ τέλους ὀξεῖαν, ἵνα γένηται διαζευκτικός. ὅτε γὰρ ἐςτι διαπορητικὸς ὁ ἦ, περιςπᾶται ὡς τὸ «ἦε χόλον παύςειεν ἐρητύςειέ τε θυμόν» (A 192). EQ.

386. ὑποδμώς: παρέλκει ἡ ὑπό, διαφυλάττει δὲ τὴν ὀξεῖαν. EQ.

†396. μή πως με προϊδών: τὸ πῶ καὶ πῶς ἐμελέτηςεν ἐγκλιτικῶν ἐπιφερομένων μὴ ὀξυτονεῖςθαι. Il. Pr. Υ 464.

419. πιέζειν: πιέζειν ὡς δικάζειν. φηςὶ γοῦν «ἐπὶ μάςτακα χειρὶ πίεζε» (287). Ἀπίων μέντοι περιςπᾷ «χερςὶ ςτιβαρῇςι πιέζειν» (μ 174). Q.

423. εἴρεςθαι ὡς φθείρεςθαι, ἔςτι γὰρ ἐνεςτῶτος καὶ παρατατικοῦ. P.

†500. Γυρῆςίν μιν πρῶτα Ποςειδάων ἐπέλαςςε: τὸ Γυρῆςιν εἰ καὶ ἰδίως λέγεται, ἀλλ' ὅμως ἔχει τάξιν ἐπιθετικήν. Mon. 17, 30.

527. μή ἑ: νῦν ἐγκλιτική ἐςτιν ἡ ἕ. P.

545. πεῖρα: βαρυτόνως καὶ χωρὶς τοῦ ῑ. προςτακτικὸν γάρ ἐςτιν. PT.

546. ἤ γάρ μιν ζωόν γε κιχήςεαι ἤ κεν Ὀρέςτης: διαζευκτικοί εἰςιν οἱ δύο ςύνδεςμοι. διὸ ὁ μὲν πρῶτος βαρεῖαν δέχεται, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τὸν κέ ἐγκλιτικὸν ὄντα τηρεῖ τὴν ὀξεῖαν. Q.

244 αὐτὸν ςύνθετον scripsi pro αὐτῶν ςυνήθειαν secutus Herod. in Il. Pros. I 342 cf. Lehrs qu. ep. 115.
260 τὸν ἤδη Porson. pro τὸν δή, quod iniuria defendit Buttmannus et Dindorfius retiuuit; pro περιςπᾶται cum Dindorfio scripsi περιςπᾷ. cf. Il. Pr. Φ 583, ubi contra quidam ἤδη pro ἤ δὴ scribere volebant. De ἐπεὶ ἤ cf. Il. Pr. Υ 251, Lehrs qu. ep. 62. 294 cf. Lehrs qu. ep. 123. 304 cf. Il. Pr. A 611. 311 cf. Il. Pr. Γ 426, Lehrs qu. ep. 75 seqq. 372 perversa videtur Herodiani sententia, quum hoc loco coniunctio dubitativa aptior sit quam disiunctiva, quare initio sic fortasse scriptum fuit: τὸν ἦε προπεριςπᾶν ἄμεινον ἤ etc. cf. Lehrs qu. ep. 57 seqq. 419 cf. Lehrs qu. ep. 28. 500 non peccat igitur contra canonem in ρα praecedente ῡ oxeuntia nomina bisyllaba aut paroxytona aut properispomena esse iubentem. cf. Pros. Cath. p. 260, 30.

619. κεῖϲ' ἐμέ: ὀρθοτονητέον τὸ ἐμέ. HP.

642. καὶ τίνεϲ: οἱ μὲν τὸν καί ὀξύνουϲιν, ἵν' ᾖ καί τινεϲ αὐτῷ. κακῶϲ· ἐγράφετο γὰρ ἂν κ' εἴ τινεϲ. HP.

643. ἦ ἑοί: ὁ μὲν ἦ περιϲπᾶται. διαπορητικὸϲ γάρ. ἡ δὲ ἑοί ἀντωνυμία κτητική ἐϲτιν ἐν πλεοναϲμῷ τοῦ ε̄. P.

652. μεθ' ἡμέαϲ: πρὸ τέλουϲ ἡ ὀξεῖα. ὀρθοτονεῖται γὰρ διὰ τὴν πρόθεϲιν καὶ τὴν ἔμφαϲιν. P.

659. ἄμυδιϲ: ψιλωτέον τὸ ἄμυδιϲ. δῆλον κὰκ τῆϲ ϲυναλοιφῆϲ «οἵ τ' ἄμυδιϲ κονίηϲ» (Ν 336). PQ.

†664. φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεϲθαι: τὸ ἔφαμεν ἐντελέϲ ἐϲτιν. Il. Pr. Ο 735.

665. ἐκ τοϲϲωνδε: οἱ πλείουϲ ὡϲ δύο μέρη τοῦ λόγου ἀνέγνωϲαν ἐν δυϲὶ ὀξείαιϲ ὡϲ τὸ «τοίῃ δ' ἀμφὶ γυναικί» (Γ 157). ὁ δὲ Ἀϲκαλωνίτηϲ περιϲπωμένωϲ κατ' ἐπέκταϲιν. PQ.

667. ἀλλὰ οἱ αὐτῷ: ἐχρῆν ὀρθοτονεῖν τὴν οἱ. ἔϲτι γὰρ ἀντιδιαϲταλτικὴ καὶ προηγεῖται τῆϲ αὐτόϲ. ἀλλ' ὅμωϲ ἐγκλιτικῶϲ ἀνεγνώϲθη. H.

†683. ϲφίϲι δ' αὐτοῖϲ δαῖτα πένεϲθαι: ἡ ϲφίϲι καίπερ εἰϲ ἁπλῆν μεταλαμβανομένη ὀρθοτονεῖται· οὐ γὰρ δὴ οἱ μνηϲτῆρεϲ τὴν δαῖτα ἑαυτοῖϲ παρεϲκευάζον, ἕτεροι δὲ αὐτοῖϲ. Il. Pr. Δ 2.

686. οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι: διχῶϲ οἵ θ' ἅμα καὶ οἳ θαμά, ὃ καὶ ἄμεινον ὡϲ καλά. HP.

†728. ἀκλέα ἐν μεγάρῳ (nunc ἐκ μεγάρων): ϲυϲταλτέον τὴν τελευταίαν τοῦ ἀκλέα ὁμοίωϲ τῷ «δυϲκλέα Ἄργοϲ ἱκέϲθαι» (Β 115). Il. Pr. Β 115.

74⅃. ἧ ἔα ἐν μεγάρῳ: τινὲϲ δαϲύνουϲι τὸ ἧ ὡϲ ἄρθρον. τὸ δὲ ἔα ῥῆμα πρώτου προϲώπου φαϲίν, ἵν' ᾖ, ἥτιϲ ἤμην ἐν τῷ μεγάρῳ. PQ.

753. ἡ γάρ κέν μιν: δαϲυντέον τὸ ἡ. ἔϲτι γὰρ ἀντὶ ἀντωνυμίαϲ τῆϲ αὕτη. P.

ϲαώϲαι: πρὸ τέλουϲ ἡ ὀξεῖα. ἔϲτι γὰρ εὐκτικόν. P.

782. τροποῖϲ: περιϲπωμένωϲ. δηλοῖ γὰρ τοὺϲ τροπωτῆραϲ, περὶ οὓϲ αἱ κῶπαι τρέπονται καὶ ϲτρέφονται ἐν ἱμᾶϲι τοῖϲ περιδεδεμένοιϲ ταῖϲ κώπαιϲ. V.

800. εἵωϲ: δαϲυντέον τὸ εἵωϲ. H.

806. ἀκάχηϲθαι: οἱ πλείουϲ ἀκάχηϲθαι ὡϲ λέγεϲθαι ὡϲ Αἰολικῆϲ τῆϲ κλίϲεωϲ οὔϲηϲ. ὁ δὲ Ἀϲκαλωνίτηϲ ὡϲ πεποιῆϲθαι. HP.

---

619 pro μέ scripsi ἐμέ, apparet alios pronunciasse κεῖϲέ με cf. Il. Pr. Χ 59, Κ 242, Φ 159. 659 cf. Il. Pros. Η 576, Ι 6, Υ 114. 665 pro ἐπίϲταϲιν scripsi ἐπέκταϲιν. cf. Il. Pr. Λ 409. 667 in fine excidit ὃ μεμπτέον vel simile quid, ut apparet ex Il. Pr. Ο 200, ubi de nostro loco dicitur: διὸ μεμπτέον ἐκείνην τὴν ἀνάγνωϲιν «ἀλλά οἱ αὐτῷ Ζεὺϲ ὀλέϲϲῃ». ἐχρῆν γὰρ διὰ τὴν ἐπιφερομένην ἀντιδιαϲτολὴν κατ' ὀρθὸν τόνον ἀναγινώϲκεϲθαι. cf. praeterea Ω 292 ubi ea pars, qua οἷ αὐτῷ contra οἱ αὐτῷ defenderat, item interiit. 782 cf. Arcad. 67, 2. 800 cf. supra ad α 326. 806 cf. Il. Pros. Ι 335.

807. ἀλιτήμενος: τὸ ἀλιτήμενος εἰ μὲν παροξύνεται, παρακείμενός ἐστι κατὰ συστολὴν τῆς ἀρχούσης· εἰ δὲ προπαροξύνεται, ἐνεστώς ἐστιν Αἰολικὸς ὡς ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος. T.

846. ἔνι: ἔνεισι. διὸ ἀναστρέφεται. P.

ЄΙϹ ΤΗΝ Є.

16. οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες: ἀναστρεπτέον τὴν πάρα. ἀντὶ γὰρ τοῦ πάρεισι ἐστίν. P.

27. παλιμπετές: ἀντὶ τοῦ παλιμπετεῖς ὡς «ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν» (A 142). BP.

38. ἐσθῆτά τε δόντες: ψιλωτέον τὸ ἐσθῆτα. πᾶν γὰρ φωνῆεν τὸ ε̄ ἔχον ἐπιφερομένου δασέος ψιλοῦται, ἀσχάλλων, ἆσθμα, ἐσθλός, ὄσχος. BHP.

39. Τροίης ἐξήρατο: Τροίης δισυλλάβως, ἵνα τὴν χώραν ἀκούσωμεν. P.

40. λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν: ἡ ἀπό παρέλκει. διὸ τηρεῖ τὸν τόνον. P.

47. εἵλετο δὲ ῥάβδον: βραχὺ τὸ ᾱ τοῦ ῥάβδον. P.

†51. λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς: τὸ λάρος βαρυνόμενον συστέλλειν θέλει τὸ ᾱ. Mon. 35, 16.

71. ἄλλυδις ἄλλη: τὸ ἄλλη εὐθεῖα, ὅθεν οὐδὲ τὸ ἰῶτα προσγραπτέον. P.

72. λειμῶνες μαλακοὶ ἴου: τινὲς περισπῶσιν, ἵν' ᾖ κατὰ συναλοιφὴν (sc. μαλακοί' ἴου), οὐκ εὖ. H.

83. ἐρέχθων: ὡς κατέσθων. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ «νῆα θοὴν ἐρεχθομένην ἀνέμοισι» (Ψ 317). P.

106. ἄστυ πέρι: ἀναστρεπτέον. ἔστι γὰρ περὶ ἄστυ ὡς «ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα» (I 530). HP.

110. ἀπέφθιθεν: ὡς κόσμηθεν. HPQ.

123. ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἁγνή: Ἀπίων τὸ ἁγνή περισπᾷ κατὰ δοτικὴν ἀκούων ἐν Ὀρτυγίῃ ἁγνῇ. HPQ.

129. ἄγασθε: ὡς δύνασθε τοῦ δευτέρου ᾱ συστελλομένου. δυνατὸν δὲ καὶ ὡς ἠγᾶσθε. οἶδε γὰρ αὐτοῦ καὶ τὸ κατὰ διαίρεσιν ὡς τὸ «θεαῖς ἀγάασθε» (119) καὶ «τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοί» (122). P.

146. νῦν: τὸ νῦν ἔφαμεν ἐκτείνεσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ, εἰ μὴ μέτρον κωλύοι. P.

807 cf. Herod. ap. Choer. Dict. 837, 19, Arc. 177.

Є 27 cf. Io. Al. 15, 24. 58 cf. Il. Pros. Ω 94. 39 cf. Il. Pros. A 129. 40 cf. Lehrs qu. ep. 92. 47 cf. Dichr. 297, 2, Il. Pros. Ω 343. 72 sententiam recte perspexit Cobetus. cf. Il. Pr. Λ 35 λευκοί. 83 hoc dictum esse contra eos, qui ἐρεχθῶν scriberent ut ὀρεχθῶν monet Lob. Rhem. p. 98 adn. 40. cf. Il. Pr. N 809. 110 cf. Il. Pr. Δ 222. 129 pro δύνασθαι cum Lobeckio El. II 51 scripsi δύνασθε, post καὶ ὡς, quod in cod. sequitur η et parva lacuna, posui ἠγᾶσθε, Buttm. voluit τιμᾶσθε. 146 cf. Il. Pr. Φ 428, Γ 97, K 105, Lehrs qu. ep. 130.

163. ἴκρια: ὡς ἴχνια. HP.

182. ἦ δή: περισπαστέον τὸν ῆ. ἔστι γὰρ βεβαιωτικός. P.

196. ἐτίθει πάρα πᾶσαν: ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν. P.

†208. ἔνθα δέ κ' αὖθι μένων: ἔνθα δὲ δύο μέρη λόγου. Il. Pr. Ι 398. ἔστι δεικτικὸν τῆς ἐν τόπῳ σχέσεως, ὥστε πρὸ τῆς δε συλλαβῆς ἡ ὀξεῖα. Il. Pr. Υ 390.

236. στειλειόν: ὀξυτονητέον τὸ στειλειόν. PQ.

240. περίκηλα: Ἀρίσταρχος ὥσπερ ξηρὰ ἐκδεχόμενος τὰ περικεκαυμένα ὑπὸ ἡλίου· Χρύσιππος δὲ διῄρει, περὶ κῆλα περισσῶς ξηρά. P.

248. ἁρμονιῇσιν: προπερισπωμένως. ἔστι γὰρ Ἰώνων ὁ καταβιβασμός. HP.

†272. ὀψὲ δύοντα Βοώτην: τὸ ὀψὲ δύοντα ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου. εἰ γὰρ ἦν σύνθετον, διὰ τοῦ ῑ ἐγράφετο. Il. Pr. Φ 232.

281. εἴσατο δ' ὡς ὅτε ῥινόν: οἱ μὲν ἀναγινώσκουσι ὡς ὅτε ῥινόν ἐκδεχόμενοι ὡσανεὶ δέρμα βοὸς ἐφηπλωμένον τοῖς ὕδασι. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ὡς ὅτ' ἐρινόν ἐρινὸν παραλαμβανόμενος αὐτὴν τὴν συκῆν κατὰ μεταβολὴν γένους ὡς ὁ δίφρος τὸ δίφρον. τὸν γὰρ καρπὸν μὴ νοεῖσθαι, ἐπεὶ βραχύς ἐστι πάνυ. οὐ μέντοι Ἀριστάρχῳ συγκατατίθεμαι. VPT.

290. ἄδην: δασέως τὸ ἄδην. BPQ.

319. τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε: εἴτε ἐπίρρημα εἴτε ἀπὸ τοῦ ὑπόβρυξ, προπαροξυνθήσεται. BEPQ.

329. 330. καὶ τὸ ἀμπεδίον καὶ τὸ ἀμπέλαγος διὰ τοῦ μ̄ γραπτέον. P.

335. θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς: δύναται πρὸς ἀμφοτέρας χωρεῖν ἡ λέξις.

---

163 cf. Arc. 199, 18. 182 hunc Odysseae locum citat Herod. in Il. Pr. Α 518. 208 duobus Iliacae Prosodiae notis comparatis patet Herodianum diverse de hoc loco iudicasse. 236 τὸ scripsi pro τὸν. cf. Arc. 118, 26. 272 cf. Mon. 26, 8. 281 sic fere Herodiani adnotamentum ex variis codicum frustulis, quae hic subiicio, concinnandum arbitror: εἴσατο δ' ὡς ὅτι ῥινόν: ἀντὶ τοῦ βύρσαν, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι (Κ 155) «ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο· αὐτὰρ ἐπὶ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός». ἢ ἐρινὸν τὴν ἐρινεὸν εἴρηκεν. ἄλλως· ὡσανεὶ δέρμα βοὸς ἐφηπλωμένον τοῖς ὕδασιν οὕτως εἶδε τὰ ὄρη. τινὲς δὲ κακῶς ῥινὸν φασιν ἀντὶ τοῦ τὴν ἀσπίδα. οἱ δὲ ἐρινὸν τὸν καρπὸν τῆς ἀγραίας συκῆς. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος ἐρινὸν αὐτὴν τὴν συκῆν κατὰ μεταβολὴν γένους ὡς ὁ δίφρος τὸ δίφρον. ἔνιοι δὲ ῥινὸν κατὰ Οἰνωτροὺς τὸ νέφος. οὐ μέντοι Ἡρωδιανὸς Ἀριστάρχῳ συγκατατίθεται. ἄλλως. ἐρινὸν οὐδετέρως ὁ καρπός, τὸ δὲ ἀρσενικῶς λεγόμενον ἐρινὸς τὸ δένδρον σημαίνει, ὥσπερ ἡ κέδρος θηλυκῶς τὸ φυτὸν τὸ δὲ κέδρον οὐδετέρως τὸν καρπόν. Ἀρίσταρχος δὲ ἐρινὸν αὐτὴν τὴν συκῆν κατὰ μεταβολὴν γένους. τὸν γὰρ καρπὸν μὴ νοεῖσθαι, ἐπεὶ βραχύς ἐστι πάνυ. PQT. Certe id patet Herodianum ab Aristarcho non discessisse in interpretatione vocis ἐρινόν, sed in ipsa scriptura, nam ἐρινὸς eodem modo, quo Aristarchus, explicat in Et. Orion. 61, 24 coll. E. M. 373, 54 et Gud. 204, 53: ἐρινὸς σημαίνει τὴν ἀγρίαν συκῆν. ἀπὸ τοῦ ἐρίζω γίνεται ἐρινός καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῑ ἐρινεός. οὕτως Ἡρωδιανός. 290 cf. Il. Pr. Ε 203. 319 scripsi ὑπόβρυξ pro βρύξ, sed hoc βρύξ significat h. l. haec fere praeterea exstitisse: εἰσὶ δὲ οἳ διέστειλαν ὑπὸ βρύχα ἀπὸ τοῦ βρύξ. 329. 330 cf. Il. Pr. Θ 441. 335 sc. ἐξ ἔμμορε et ἐξέμμορε.

346. τανύϲϲαι: τὸ τανύϲϲαι ἀπαρέμφατον διὰ τὸ βαλέειν. P.

357. ὅτε με ϲχεδίηϲ ἀποβῆναι ἀνώγει: χωρίζει Ἀριστοφάνηϲ ὅ τε ἀντὶ τοῦ διό τε. HP.

364. πάρα: ἀναϲτρεπτέον τὴν πάρα. δηλοῖ γὰρ τὸ πάρεϲτιν. HMT.

368. ὡϲ δ' ἄνεμοϲ ζαὴϲ ἠΐων: ὀξυτόνωϲ τὸ ζαήϲ. BHPT.

377. ἀλόω: διαίρεϲίϲ ἐϲτι τοῦ ἀλῶ, διὸ βαρυτόνωϲ ἀναγνωϲτέον. PT.

389. πλάζετο: ὁ μὲν Ἀρίϲταρχοϲ τὸ πλάζετο Αἰολικῶϲ ἐκτείνων τὸ α ἐπὶ τοῦ ἐπλήϲϲετο λαμβάνει, ἔνιοι δὲ ἐπὶ τοῦ ἐπλανᾶτο. PQ.

391. αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμοϲ μὲν ἐπαύϲατο, ἠ δὲ γαλήνη: Ἀρίϲταρχοϲ ἡ δέ ἄρθρον δεχόμενοϲ τὸ ἤ. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ καί. H.

402. ξερόν: ϲυϲτολὴ τοῦ η̄ εἰϲ ε̄. E.

418. ἠϊόναϲ τε παραπλῆγαϲ: ὀξυτόνωϲ τὸ παραπλήξ. EPQT.

430. καὶ τὸ μὲν ὦϲ ὑπάλυξε: τινὲϲ περιέϲπαϲαν τὸ ὦϲ, ἵνα ϲημαίνῃ τὸ ὅμωϲ, ἔνιοι δὲ ὤξυναν. BPT.

433. πρὸϲ κοτυληδονόφιν: ὡϲ χαλκόφιν. PQ.

436. ὑπὲρ μόρον: δύο εἰϲὶ μέρη λόγου.

439. νῆχε παρέξ: ὀξύτονον τὸ παρέξ. P.

478. τοὺϲ μέν: ϲυνέϲταλται Ἰακῶϲ. P.

481. ἔφυν: τὸ ἔφυν ϲυϲταλτέον. P.

†ἐπαμοιβαδίϲ: ὀξύνεται. Il. Pr. Ξ 463.

†484. ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖϲ ἄνδραϲ ἔρυϲθαι: παραδιαζευκτικὸϲ ὁ ἤ. Il. Pr. Θ 290.

ἔρυϲθαι: προπαροξυτόνωϲ, ἵνα ϲημαίνῃ παρατατικόν. P.

ΕΙϹ ΤΗΝ Ζ.

6. οἵ ϲφεαϲ: ὀξυτονητέον τὸ οἱ ἄρθρον. ἐγκλιτικὸν γάρ ἐϲτι νῦν ἡ ϲφέαϲ. P.

†12. θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώϲ: ἀναϲτρέφεται ἡ ἀπό. τὸ γὰρ ἑξῆϲ ἐϲτιν ἀπὸ θεῶν εἰδὼϲ μήδεα. Io. Al. 27, 10.

---

346 cf. Il. Pr. O 159, ubi de hoc loco καὶ ἐνθάδε ἀπαρέμφατόν ἐϲτι, quod propter accentum adnotavit. cf. Il. Pr. A 302. 357 bene Buttmannus pro διὰ τό ὅτε scripsit ὅτε διότε, equidem ἀντὶ τοῦ inserui. 368 cf. Arc. 23, 12; 25, 3.

377 cf. Il. Pr. P 65, Lob. Rhem. 187. 389 Aeolice producti πλάζω mentionem facit Herod. Mon. 23, 12; nostro simile paullo explicatius adnotamentum exstat in Ep. Cr. I 149, 8. Caeterum Lob. Rhem. 88 utrumque vocabulum idem esse putat et ab eodem primitivo πέλω derivatum. 391 cf. Il. Pr. O 127, ubi hic locus sic (nunc legitur καὶ τότ' ἔπειτ') citatur. 402 cf. Il. Pr. A 77, ubi ἠμέν Homerum semper per ε̄ proferre pro ἠμήν tradit et infra v. 478. 418 cf. Il. Pr. Z 135. 430 cf. Pros. Cath. p. 493. 436 cf. supra ad α 34. 439 cf. Il. Pr. I 7. 481 cf. Il. Pr. Λ 263 πληθυντικὸν γάρ ἐϲτιν ϲυγκοπὲν ἀπὸ τοῦ ἔφυϲαν. Δ 222. 484 ad ἔρυϲθαι cf. supra γ 268.

Z 12 scholiasta ad h. l. in BPQ: ἡ ἀπό ἀντὶ τῆϲ παρά· διὸ ὀξύνεται, quod ab Herodiano alienum est, qui quamvis praepositionem alteram pro altera poni saepius sumpserit, tamen non eo usque progressus est, quo recentiores. cf. Lehrs qu. ep. 89. Substitui notam veri Herodiani ex Io. Al.

15. ῷ ἔνι κούρῃ: ἀναστρεπτέον τὴν ἔνι, ἔστι γὰρ ἐν ᾧ. P.

18. χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι: ἀναστρέφεται ἡ ἀπό. τὸ γὰρ ἑξῆς ἐστιν ἀπὸ χαρίτων κάλλος ἔχουσαι. H.

22. εἰδομένη κούρῃ ναυσικλειτοῖο Δύμαντος: περισπωμένου τοῦ ναυσικλειτοῖο. τινὲς δὲ Ναυσικλειτοῖ ὡς Καλυψοῖ. ἔνιοι δὲ ναυσὶ κλειτεῖο ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου. ἀμείνων δὲ ἡ πρώτη ναυσικλειτοῖο ἐν τοῖς κατὰ ναυτικὴν ἔργοις ἐνδόξου. PQ.

†32. καί τοι ἐγὼ συνέριθος: ἡ τοί ἐγκλιτική ἐστιν. Il. Pr. A 294.

33. ἐντύνεαι: συστολὴ ἐγένετο ἢ μεταβολὴ ἐγκλίσεως ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ «ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων» (I 409) καὶ «ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν» (ξ 400). P.

40. ἄπο πλυνοί εἰσι πόληος: βαρυτονητέον τὴν ἀπό καίπερ σημαίνουσαν τὸ ἄποθεν. οὐ γὰρ ἐπλησίασε τῇ γενικῇ, ἀλλὰ μεταξὺ ἐδέξατο λέξεις. P.

89. ποταμὸν πάρα δινήεντα: Ἀρίσταρχος ἀναστρέφει τοῖς κυριωτέροις συντάσσων τὰς προθέσεις. P.

93. κάθηράν τε ῥύπα πάντα: κάθηραν ὡς ἤγειραν. τὸ δὲ ῥύπα οἱ μὲν αἰτιατικὴν ἐν μεταπλασμῷ φασιν, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ῥύπον. βαρύνεται δὲ ὡς τὰ λύχνα καὶ τὰ δίφρα. BPQ.

106. ἀγρονόμοι: παροξυτόνως αἱ ἐν ἀγρῷ νέμουσαι. οὐ γὰρ νεμόμεναι. τινὲς δὲ ἀγρόνομοι λέγουσι. HPQ.

120. ἤ ῥ' οἵ γ': ὡς διαπορητικὸν περισπᾶται. P.

125. ἤ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδόν: ὁ ἢ περισπᾶται. τὸ δὲ εἰμί ἐγκλίνεται σημαῖνον τὸ ὑπάρχω. P.

138. ἄλλυδις ἄλλη: χωρὶς τοῦ ι τὸ ἄλλη. P.

149. θεός νύ τις ἦ βροτός ἐσσι: τὸν ἢ ὁ Ἀσκαλωνίτης περισπᾷ ἐρωτηματικὸν νομίζων, ὃ καὶ χαριέστερον. οἱ δὲ ἐνέκλιναν ὡς εἰ ἔλεγεν εἴτε θεὸς εἴτε ἄνθρωπος. P.

159. ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας: ἄμεινον ἐγκλίνειν τὴν σε. H.

200. ἢ μή που: περισπᾶται τὸ ἤ, τὸ δὲ μή ὀξύνεται. PH.

δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι: Τυραννίων συστέλλει ἀπὸ τοῦ φημί ὁμοίως τῷ «καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε» (I 649). τινὲς δὲ ὁμοίως τῷ νικᾶσθε, ὡς καὶ ἐπεκράτησεν. HQ.

264. εἰσίθμη: τὸ εἰσίθμη βαρύνεται ὡς στάθμη. BHQ.

15 cf. Io. Al. 27, 34 ἡ ἐν πλεονάσασα τῷ ι ἀνεστράφη, ᾧ ἔνι κούρῃ. Lehrs qu. ep. 72. 18 in cod. H exstat: ὁμοίως ἀντὶ τῆς παρά, pro quibus substitui id, quod Herodianus dicturus fuit cf. Lehrs qu. ep. 92. 33 in cod. P sunt haec: διὰ τὸ μέτρον συνέσταλται τὸ ῡ καὶ ῆ. ἀντὶ ὑποτακτικοῦ τοῦ ἐντύνηαι ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ etc., pro quibus posui, quae ipsum Herodianum scripsisse patet ex Il. Pr. Λ 192, ubi eadem exempla Homeri proponuntur, cf. etiam Θ 18. 40 in P scriptum est: βαρυτονητέον τὴν ἀπό. σημαίνει γὰρ τὸ ἄποθεν, quae in Herodiani sententiam converti ex Il. Pr. C 64. cf. Lehrs qu. ep. 94 et 97 et supra ad α 49. 89 cf. Lehrs qu. ep. 80. 93 de κάθηραν cf. Il. Pr. Ξ 171, de ῥύπα C 352: τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ «κάθηράν τε ῥύπα πάντα», εἰ μή ἐστι πληθυντικὸν οὐδέτερον, μεταπλασμοῦ ἔχεται. Idem Ψ 254. 106 cf. Il. Pr. Γ 454. 138 cf. supra ε 71. 200 ad φάσθ' cf. supra ε 129.

265. ἐπίςτιον: Ἰακὴ ἡ cυναλοιφή. τῷ δὲ τόνῳ ὡς ἐπίκριον. Q.

278. ἤ: βεβαιωτικῶς ἀναγνωςτέον. H.

280. ἤ: οὗτος ὀξύνεται, ὁ δὲ ἑξῆς (v. 283) περιςπᾶται. H.

297. ἥμεας: ἀπόλυτος ἡ ἥμεας. H.

330. Ζαφελῶς: Ἀρίςταρχος περιςπᾷ τὸ Ζαφελῶς καὶ οὕτως ἐπεκράτηςεν. ἔδει δὲ βαρυτόνως. P.

ΕΙϹ ΤΗΝ Η.

39. ναυςικλυτοί: ὡς ἀγακλυτοί ἐν ςυνθέςει καὶ κατ' ὀξεῖαν τάςιν. ἡ γὰρ ναυςὶ δοτικὴ παρὰ τῷ ποιητῇ, ὅταν κατ' ἰδίαν λέγηται, διὰ τοῦ η̄ γράφεται «ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυςί» (Υ 1) «νηυςὶ θοῇςι τοίγε πεποιθότες» (η 34), διὰ τοῦ ᾱ, ὅτε ἐν ςυνθέςει Ναυςικάα Ναυςίθοος. HPQT.

40. διὰ ςφέας: ὀρθοτονητέον τὴν ἀντωνυμίαν διὰ τὴν πρόθεςιν. P.

†114. ἀμφὶ δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκαςι: τὰ εἰς ςι λήγοντα ῥήματα τὴν πρὸ τέλους ἔχει φύςει μακρὰν ἑςτήκαςι, βεβαςιλεύκαςι, τετύφαςι, γεγράφαςι, νενοήκαςιν. οἱ μέντοι ποιηταὶ πολλάκις ἐπὶ τούτοις ςυςτολὰς ποιοῦςι. τοιοῦτον καὶ τὸ «ἀμφὶ δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκαςι». Mon. 29, 6.

115. μηλέαι: τὸ μηλέαι ὡς ἰτέαι καὶ ςυκέαι, ὃ κατὰ κρᾶςιν γέγονε καὶ ςυκαῖ ὡς γαλαῖ. P.

152. φίλων ἀπὸ πήματα πάςχω: οὐκ ἀναςτρεπτέον τὴν ἀπό. δηλοῖ γὰρ τὸ ἄποθεν. P.

197. κατὰ κλῶθές τε βαρεῖαι — νήςαντο: τὸ κατὰ πρὸς τὸ νήςαντο. τὸ δὲ κλῶθες μεταπλαςμός ἐςτι τοῦ κλωθοί ἀπ' εὐθείας τῆς κλωθώ ὡς Σαπφώ, κλωθοί ὡς Σαπφοί. BHPQT.

200. ἄλλο τι: ἐχρῆν δύο εἶναι τὰς ὀξείας ἐν τῷ ἄλλο τι. P.

204. ξύμβληται: προπαροξύτονον. P.

217. ἕο: δαςυντέον τὴν ἕο. πρωτότυπος γάρ ἐςτι γενικῆς πτώςεως. P.

221. ληθάνει: τὸ ληθάνει ὡς τὸ «μελάνει δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς» (Η 64). P.

223. ὥς κ' ἐμέ: ἄμεινον ὀρθοτονεῖν τὴν ἐμέ. HP.

225. δμῶας: διχῶς δμῳάς καὶ δμῶας. P.

239. οὐ δὴ φῄς: ἔνιοι γράφουςι οὐ δὴ φῆς ἀντὶ τοῦ οὐ δὴ ἔφης.

---

297 accentum in ἡμέας mutavi.

Η 39 cf. supra α 30. — Adnotamentum ad v. 107 καιροςέων δ' ὀθονέων in BHMPT ab Herodiano profectum, sed ex libro περὶ παθῶν sumptum videtur. — etiam nota ad 110 τεχνῆςςαι: τεχνήεςςαι τεχνίτιδες collato Arcad. 95, 6 τεχνῆςςα ἀπὸ τοῦ τεχνήεςςα ad Herodianum referendum videtur neque tamen sic ut nunc est, in Odyssiaca Prosodia locum habuit. 152 οὐκ addidi. cf. Lehrs qu. ep. 97 et supra ad α 49. 200 cf. Lehrs qu. ep. 105. 221 cf. Il. Pr. ad h. l.

225 δμῳάς cum ῑ scripsi. 239 ad utrumque Scholium connectendum γάρ inserui, potui etiam initio alterius περιςπωμένως addere; pro ἀντὶ τοῦ οὐδὲ scripsi οὐ δή. Similis controversia saepius fuit de φαμέν et φάμεν Il. Pr. Θ 299 et de ipso φῄς Il. Pr. P 174.

ΗΡ. τὸ γὰρ φηc, ὅτε cὺν τῷ ῑ γράφεται, ἐνεcτῶτόc ἐcτι καὶ ὀξύνεται· ὅτε δὲ ἄνευ τοῦ ῑ, παρατατικόc ἐcτι ἰακῶc ἐκ τοῦ ἔφηc γεγονὼc καὶ περιcπᾶται. PQ.

251. ἀπέφθιθεν: ὡc κόcμηθεν. ΗΡ.

317. εἰδῆc: Ἀριcτοφάνηc περιcπᾷ τὸ εἰδῆc. P.

ЄΙС ΤΗΝ Θ.

35. πρωτόπλοον: τὸ πρωτόπλοοc προπαροξύνεται, ὁπότερον ἂν cημαίνῃ, εἰc ἀποφυγὴν τῶν οὕτωc παραγομένων διπλόοc τριπλόοc. Q.

88. κεφαλῆc ἀπὸ φᾶροc ἔλεcκεν: οὐκ ἀναcτρεπτέον τὴν ἀπό. H.

114. Ἀμφίαλοc: τινὲc ψιλοῦcι τὸ Ἀμφίαλοc, δύναται μέντοι καὶ δαcύνεcθαι.

119. Ἅλιοc: προπαροξύνει ἡ cυνήθηc ἀνάγνωcιc Ἡρωδιανοῦ. M. τὸ Ἅλιοc προπαροξύνεται ὡc τὸ Ἄνιοc Ξένιοc Κρόνιοc. H.

†145. δεῦρ' ἄγε καὶ cὺ ξεῖνε πείρηcαι ἀέθλων: ἐνθάδε κατὰ λόγον δοκεῖ ἡ προcτακτικὴ ἀνάγνωcιc (sc. προπαροξυτόνηcιc) κεῖcθαι· εἰ γὰρ τὸ ἄγε παρακελευcτικὸν ἐπίρρημα, ὅπερ cημεῖόν ἐcτι προcτακτικῆc ἐγκλίcεωc, οἰκείωc καὶ τὰ τῆc ἀναγνώcεωc ἐνεγένετο. Il. Pros. A 302.

161. ὅc θ' ἅμα νηῒ πολυκληῗδι θαμίζων: γράφεται θαμά. H.

183. πείρων: οὐκ ἔcτιν ἀπὸ τοῦ περῶ πλεοναcμῷ τοῦ ῑ. οἶδε γὰρ καὶ τὸ «πεῖρε κέλευθον» (β 242). Q.

188. ἧ οἴῳ Φαίηκεc: ἧπερ ᾧ Φαίηκεc. διαcαφητικὸc ὁ ἧ. BQ.

224. οὔθ' Ἡρακλῆϊ: οὐκ ἀναγκαῖον ἐκτείνειν τὸ ῑ. ἀπήρτιcε γὰρ εἰc μέροc λόγου καὶ ἐπέχει τόπον μακρᾶc. Q.

285. χρυcήνιοc: δαcύνεται τὸ χρυcήνιοc. H.

307. ἔργα γελαcτά: γελαcτὰ οὕτωc ὀξυτόνωc Ἀρίcταρχοc καὶ Ἡρωδιανόc. H.

†317. ἀλλά cφωε δόλοc καὶ δεcμόc: ἡ cφωέ τρίτου προcώπου ἐγκλιτική ἐcτι, cημαίνουcα τὸ αὐτούc· «τίc τ' ἄρ cφωε θεῶν» (A 8), «ἀλλά cφωε δόλοc καὶ δεcμόc». Il. Pr. K 546.

†318. ἀποδῷcιν: ἐνταῦθα ἀποδῷ, διὸ καὶ τὸ ῑ ἔχει προcκείμενον. Il. Pr. A 129.

251 cf. supra ε 110. 317 cf. supra α 174 et Il. Pr. Z 150.
Θ 35 in Q exstant: πρωτοπλόον ἐπὶ θηλυκοῦ· ἐπὶ δὲ ἀρcενικοῦ προπαροξύνεται, cui substitui adnotamentum ex Il. Pr. M 26 concinnatum. 88 adiici possunt: τὸ γὰρ ἑξῆc ἐcτι ἀφέλεcκε φᾶροc κεφαλῆc. 114 de hoc loco Lehrs Arist. p. 319 not. (ed. II): Scilicet legerat illud apud Herodianum, quandam in quibusdam inconstantiam apparere. cf. Il. Pr. O 705. 119 cf. Il. Pr. B 495.
161 cf. δ 686, Il. Pr. Π 207. 183 cf. ad β 434. 188 pro ἐν ᾧ scripsi ᾧ, pro ἧπερ codicis B habet Q παρό, sed ἡ διαcαφητικὸν cύνδεcμον per ἧπερ explicat Herod. ap. Io. Al. 41, 10. 224 in Q sic scriptum est: ποιητικῶc ἐξέτεινε τὸ ῑ τοῦ Ἡρακλῆϊ, ὅτι εἰc μέροc λόγου λήγει καὶ κοινή ἐcτιν, quod collat. Il. Pr. Є 887 et O 463 transformavi. 307 alii enim ἔργ' ἀγέλαcτα scripserunt.

329. οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα: ἔστι ῥῆμα δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ὡς ἀπατᾷς. ἀρετάω ἀρετῶ τὸ δεύτερον ἀρετάεις ἀρετᾷς, τὸ τρίτον ἀρετάει ἀρετᾷ. οἶδε δὲ αὐτὸ καὶ πληθυντικῶς «ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ» (τ 114). EQ.

370. Ἄλιον: προπαροξύτονον. H.

371. μουνάξ: ὀξυτόνως. H.

384. ἑτοῖμα: οὕτως ὁ τόνος, οὐ προπαροξυτόνως. H.

396. Εὐρύαλος δέ ἑ αὐτόν: Ἀρίσταρχος τὴν ἑ ἐγκλίνει καὶ Ἡρωδιανός. H.

491. ὥς τέ που ἢ αὐτὸς παρεὼν ἢ ἄλλου ἀκούσας: γράφεται καὶ ᾗ αὐτὸς ἀντὶ τοῦ καθά. H.

506. τρίχα: βαρυτόνως τὸ τρίχα. H.

531. εἶβεν: ψιλῶς τὸ εἶβεν. H.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ι.

11. τοῦτό τι μοι κάλλιστον: ἐγκλιτέον τὸ τι. H.

21. Ἰθάκην εὐδείελον: εὐδείελος εἰ μὲν τὴν εὔδηλον ἢ εὐόρατον σημαίνει, ψιλοῦται (sc. εὐδείελος), εἰ δὲ τὴν εὖ πρὸς δείλην κειμένην, δασύνεται. ἐτυμολογεῖται γὰρ τὸ δείλη παρὰ τὸ ἐνδεῖν τῇ ἕλῃ δεέλη.

*39. ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν: οὐ κανονικῶς γράφεται διὰ τοῦ ō οἱ Κίκονες. λέγει γὰρ Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ ω κλίνονται Λάκωνος Κίκωνος. τὸ μέντοι «Κικόνεσσι πέλασσεν» διὰ τὸ μέτρον φησὶ οὕτω κλιθῆναι. Eustath. ad h. l. p. 1615, 12.

*116. νῆσος ἔπειτα λάχεια: τινὲς μὲν τὸ λάχεια ὄνομα τῆς νήσου ὑπώπτευσαν ὡς γνωσθὲν ἐκ Κίρκης Ὀδυσσεῖ, ἕτεροι δὲ λάχειαν τὴν εὔγεων φασὶ καὶ ἐπιτηδείαν λαχαίνεσθαι ἤτοι σκάπτεσθαι. εἰ δὲ γράφεται τετρασυλλάβως ἐλάχεια, εἴη ἂν ὥσπερ λιγύς λίγεια οὕτω καὶ ἐλαχύς ἐλάχεια ἡ ἐλαχίστη. Eustath. ad h. l. p. 1619, 13 coll. Scholio P ad h. l.

†135. εἰς ὥρας ἀμῷεν: σημειῶδες τὸ ἀμῶ ῥῆμα. οὐδέποτε γὰρ

---

329 scribebant enim quidam, ut apparet ex alio Scholio cod. Q: οὐκ εἰσὶν ἀρετὰ καὶ ἰσχυρὰ ποιοῦντα τοὺς ἀσθενεῖς τὰ κακὰ ἔργα, oxytonos ἀρετά.
370 cf. v. 119. 371 cf. Io. Al. 38, 5. 384 cf. Arc. 61, 22. 396 cf. Lehrs qu. ep. 114. — v. 477 quae de τῇ traduntur, ex Herodiano derivata videntur, sed sic ut hic proferuntur, non sunt ex Odyssiaca Prosodia, in qua si de τῇ sermo fuit, de diversa scriptura τῇ (imperativo) et τῇ, nam quidam cum ī scribebant teste Schol. ad Arist. Acharn. 204. 506 cf. Io. Al. 33, 8. 531 cf. Arc. 200, 3.

I 21 sic fere comparatis Scholiis ad h. l. et ad β 167 scripturus fuit Herodianus, ut ex Il. Pr. K 466 δέελον ταὐτόν ἐστι τῷ δῆλον. διὸ καὶ τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα καὶ ψιλοῦται τὸ δεύτερον et T 26, cuius adnotamenti particulam huc pertinentem ἐτυμολογεῖται γὰρ κτλ. hunc recepi, coniectari licet. 116 cf. Arcad. p. 95, 20, Lehrs qu. ep. 169. Huiuscemodi adnotamentum in Odyssiaca Prosodia exstitisse satis certum est. 135 hinc factum est, ut ἀμμῷεν scriberetur: γράφεται ἀμμῷεν. H.

τὸ ᾱ πρὸ τοῦ μ̄ κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον ἐκτεταμένον ἐϲτὶν ἐν ἀρχῇ οἷον ἅμα ἀμύϲϲω ἄμεινον ἅμιλλα ἀμίϲ ἀμύνω ἄμαθοϲ. Mon. 43, 4.

†184. μῆλ' ὄϊέϲ τε καὶ αἶγεϲ: ὄϊεϲ τριϲυλλάβωϲ. οὐδέποτε γὰρ ὁ ποιητὴϲ μονοϲυλλάβωϲ εἶπε τὴν εὐθεῖαν. Il. Pr. Γ 198.

221. ἔρχατο: ψιλωτέον τὸ ἔρχατο. ἀπὸ γὰρ τοῦ εἶρκτο ἐϲτὶ κατὰ Ἰωνικὸν ὑπερϲυντέλικον παθητικῶϲ γενόμενον. H.

223. γαυλοί τε: νῦν μὲν ὀξυτόνωϲ τὸ γαυλοί, ἐπὶ δὲ τοῦ πλοίου βαρυτόνωϲ. QV.

†268. ἥ τε ξείνων θέμιϲ ἐϲτίν: τὸ ῆ δαϲυντέον. ἔϲτι γὰρ ἰϲοδυναμοῦν τῷ ὥϲ, διὸ καὶ ὁ τέ προϲτίθεται ϲύνδεϲμοϲ πολλάκιϲ. ὡϲ γὰρ λέγομεν «ὥϲ τε γὰρ παῖδεϲ νεαροί» (Il. B 209) οὕτωϲ «ἥ τε ξείνων θέμιϲ ἐϲτίν». Il. Pr. I 134.

273. νήπιόϲ εἰϲ, ὦ ξεῖν', ἢ τήλοθεν εἰλήλουθαϲ: βαρυντέον τὸν ῆ. διαζευκτικὸϲ γάρ ἐϲτι. οὐ γὰρ ἐρωτᾷ, ἀλλ' ἀποφαίνεται ὅτι δι' ἀφροϲύνην ἢ δι' ἀπορίαν ὡϲ ἂν μακρόθεν ἐληλυθὼϲ τὰ Κυκλώπων ἀγνοεῖ. HT.

280. ἥ που ἐπ' ἐϲχατιῆϲ ἢ καὶ ϲχεδόν: περιϲπαϲτέον τὸν δεύτερον ἡ. τινὲϲ δὲ ὤξυναν. H.

†347. ἀνδρόμεα κρέα: δεῖ ϲυϲτέλλειν τὸ κρέα, ἵνα δάκτυλοϲ γένηται ὡϲ τὸ «πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα» (Il. Γ 237). Il. Pr. O 187.

353. ἥϲατο: δαϲύνεται τὸ ἥϲατο. ἔϲτι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἥδω. Q.

366. Οὖτιϲ ἔμοιγ' ὄνομα: προπεριϲπαϲτέον νῦν τὸ ὄνομα. ἐπὶ τοῦ «οὔτιϲ με κτείνει» (408) παροξυντέον. ὡϲ γὰρ δύο μέρη λόγου παραλαμβάνεται. Q.

387. πυριήκεα ὡϲ τανυήκεα. HQ.

ΕΙϹ ΤΗΝ Κ.

39. ὅτεων: διχῶϲ ὅτεων καὶ ὀτέων. ἐκράτηϲε δὲ ὅτεων προπαροξυτόνωϲ. Q.

43. τάδ' ἔδωκεν: οὕτωϲ Ἀρίϲταρχοϲ· ἄλλοι δὲ τὰ δέδωκε καὶ τάγ' ἔδωκεν καὶ τάγε δῶκεν. Ἡρωδιανόϲ. H.

223 cf. Arcad. 53, 6, ubi tamen haec vox omissa est. 268 cf. Il. Pr. O 365.

347 in Il. Pr. l. c. comparatur hic locus cum Ῥέα in fine versus, quod quidam producere, alii ut nostrum corripere voluerunt. 366 cf. locum geminum ex libro περὶ παθῶν depromptum in E. M. 643, 13. 387 accentus in πυριηκέα τανυηκέα correxi. Herodiani sententia collata Il. Pr. N 391 sic fere explenda est: ἐχρῆν τὸ πυριηκηϲ ὀξύνεϲθαι. ὅμωϲ δὲ βαρυτόνωϲ γράφεται πυριήκηϲ καὶ ϲυνηγορεῖται ὑπὸ τανυήκουϲ ξίφουϲ καὶ τῶν ὁμοίων. cf. Lehrs qu. ep. 152 seqq.

445 λαχμῷ ϲτεινόμενοϲ: οἱ παλαιοί φαϲι κάλλιον ἐνταῦθα λάχνῳ κατὰ Ἡρωδιανόν. M a man sec. «In E. M. 558, 24 haec scriptura Seleuco tribuitur atque valde dubium est, an Herodiani nomen verum sit», ait Friedlander l. c., cui adstipulor. Ceterum haec nota cum Prosodia nihil commune habet.

K 39 pro ὀτεῶν scripsi ὀτέων cf. supra β 114 et Il. Pr. O 491. 43 priorem partem Schmidtius Didymo assignat, sed Herodianus haec omnia proferre potuit, nam agitur de syllabarum distinctione τάδ' ἔδωκεν — τὰ δέδωκεν; τάγ' ἔδωκεν τάγε δῶκεν.

52. ἢ ἀκέων τλαίην: ὁ δεύτερος ἢ περισπασθήσεται. Η.

69. δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν: ὀρθοτονητέον τὸ ὑμῖν. τὸ δὲ ἐν οὐ σημαίνει τὸ ἔνεστι. Η.

169. καταλοφάδεια: ὑφ' ἓν ἀναγνωστέον ὡς τὸ κατωμάδεια καὶ τόνῳ καὶ σημαινομένῳ. BQ.

290. κυκεῶ: κυκεῶνα κατὰ συγκοπήν. V.

362. θυμῆρες: τὸ μὲν θυμῆρες προπερισπωμένως, τὸ δὲ θυμαρές ὀξυτόνως. γράφεται γὰρ ἀμφότερον. P.

379. βρώμης: ὡς ῥώμης· ὅμοιον δὲ αὐτῷ ἐστι καὶ τρώμη. καὶ Ἀρίσταρχος παροξύνει. Η.

380. ἤ τινά που δόλον ἄλλον ὀΐεαι: περισπαστέον τὸ η. διαπορητικὸν γάρ ἐστι. Η.

417. ἵνα τε τράφεν ἠδὲ γένοντο:

ΕΙΣ ΤΗΝ Λ.

7. ἵκμενον οὖρον: ψιλωτέον τὸ ἵκμενον. Η.

74. κακκεῖαι: προπερισπωμένως. ἀπαρέμφατον γάρ ἐστιν. HQ.

120. ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδόν· οὐ διστάζει, ἀλλ' ὁ ἤ ἀντὶ τοῦ καί. Η.

128. ἀθηρολοιγόν: ὀξυτόνως. Q.

134. θάνατος δέ τοι ἔξαλος αὐτῷ: τὸ ἔξαλος ὡς ἔκβιος οἷον ἠπειρωτικὸς καὶ οὐ θαλάσσιος. ἔνιοι δὲ κατὰ παράθεσιν ἐξ ἁλός οἷον ἀπὸ θαλάσσης ὡς τὸ «ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων ἐξ ἁλός» (ε 421) καί φασιν ὡς τὸ δόρυ, ὃ ἐντεύξει τῆς Κίρκης Ἥφαιστος κατεσκεύασε Τηλεγόνῳ ἐκ τρυγόνος θαλασσίας, ἣν Φόρκυς ἀνεῖλεν ἐσθίουσαν τοὺς ἐν τῇ Φορκίδι λίμνῃ ἰχθῦς, οὗ τὴν μὲν ἐπιδορατίδα ἀδαμαντίνην, τὸν δὲ στύρακα χρυσοῦν εἶναι, τὸν Ὀδυσσέα ἀνεῖλεν. ἀλλ' εἴγε καὶ ἐν παραθέσει εἴη ἡ ἐξ, δύναται τὸ ἔξω δηλοῦν ὡς τὸ «ἐκ τ' ἀνδροκτασίης» (Λ 164).

---

169 scripsi καταλοφάδεια pro -δια et κατωμάδεια pro -δια ex Herod. ap. Io. Al. 33, 19. Quamquam κατωμάδεια non legitur ap. Homerum, ut Buttmannus adnotat, neque ap. Io. Al. neque ab Theogn. 164, 26, tamen non addubitandum arbitror. 290 cf. Il. Pr. Λ 641, unde διό περισπαστέον supplenda sunt.

362 cf. Il. Pros. Γ 316, ubi hic locus citatur, Lehrs qu. ep. 156 seqq.

379 παροξύνει pro ὀξύνει emendavit la Roche die Homerische Texteskritik p. 217. 417 ex Schol. H ἵνα τέτραφεν. γρ. ἵν' ἔτραφον coniici potest, hic diversae scripturae τε τράφεν et τ' ἔτραφεν mentionem factam esse cf. Il. Pr. Φ 279.

Λ 7 ἵκμενον scripsi pro ἴγμενον. 120 adiici potest: διό ὀξύνεται ὁ ἤ. cf. Il. Pr. Π 105. 106. Io. Al. 41, 6. 128 cf. Arcad. 47, 17. 134 turbatam orationem καί φασι ὡς ἐντεύξει τῆς Κίρκης Ἥφαιστος κατεσκεύασε Τηλεγόνῳ δόρυ ἐκ τρυγόνος κτλ. Bultmannus restituit. — In V haec nota exstat: διπλῆ ἀνάγνωσις καὶ ἔξαλος προπαροξυτόνως ἀντὶ τοῦ ἔξω καὶ πόρρω τῆς θαλάσσης καὶ ἐξ ἁλός διῃρημένως διὰ τὸ τῆς τρυγόνος κέντρον, ᾧ ὁ Τηλέμαχος ἀντὶ αἰχμῆς ἐχρῆτο et in Q ἐξ ἁλός: ἔξω τῆς ἁλός. οὐ γὰρ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸ κατὰ τὸν Τηλέγονον καὶ τὰ κατὰ τὸ κέντρον τῆς τρυγόνος. Comparatione dignus est locus in Ep. Cr. I 378 et 379, ubi in adnotamento ex libro περὶ παθῶν, ut videtur, sumpto inter exempla, quibus demonstratur ex male intellectis verbis Homericis a posterioribus fabulas Homero ignotas fictas esse, etiam noster locus profertur: ὁμοίως δὲ κἀκεῖνο ἔπλασαν (sic scripsi pro κἀκείνῳ ἐπλεόνασε) «θάνατος δὲ

ὁ μέντοι Ἀσκαλωνίτης τὸ πλῆρες ἔξω ἡγεῖται, ἵν' ᾖ ἔκθλιψις τοῦ ω ὡς ἐν τῷ «βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς» (Ε 142). οὐκ ἀναγκαῖον δὲ τῆς ἐξ ἤδη τὸ ἔξω σημαινούσης. HQ.

†148. ὁ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει: ὁ δὲ ἄμεινον δύο μέρη λόγου ποιεῖν. Il. Pr. Α 239.

160. ἢ νῦν δὴ Τροίηθεν: τινὲς ὡς ἓν μέρος λόγου παροξύνουσιν ἀντὶ τοῦ ἀρτίως ὁμοίως τῷ «οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος» (ω 260). HQ.

†172. ἢ δολιχὴ νοῦσος ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα: ἐν τοιαύταις συντάξεσι ὁ μὲν πρότερος ἢ ἐγκλίνεται, ὁ δὲ δεύτερος περισπᾶται. Il. Pr. Υ 17.

221. δαμνᾷ, ἐπεί κεν πρῶτα λίπῃ: δαμνᾷ ὡς κιρνᾷ. οἱ δὲ «δάμναται ὥς κεν πρῶτα λίπῃ» ὡς Κράτης. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης βαρύνει δάμνα, ἵν' ᾖ τοῦ δάμναται ἀποκοπή. ἔξεστιν δὲ ἀναγινώσκειν περισπωμένως ἀπὸ τοῦ δαμνῶμαι ὡς πειρῶμαι «πειρᾷ ἐμεῖο γεραιέ» (Ω 390) μὴ ἐκφωνουμένου τοῦ ῑ ὡς τὸ δύνᾳ παρ' Ἀττικοῖς. H.

233. ἠδέ: τὸ ἠδὲ Ἀρίσταρχος καὶ οἱ ἄλλοι. H.

274. ἀνάπυστα: προπαροξυτόνως φησὶν (sc. Ἡρωδιανὸς) ἐν τῇ καθόλου περιττῆς οὔσης τῆς ἀνά ἀντὶ τοῦ πυστά ἐξακουστά. BQ.

285. ἡ δὲ Πύλου βασίλευε: τὸ «ἠδὲ Πύλου» σύνδεσμον ἐπὶ Νηλέως ἀκουστέον ὃς Ὀρχομενοῦ καὶ Πύλου ἐβασίλευσεν. οὕτως Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς (sc. ἡ δὲ scribens) ἐπὶ Χλωρίδος φησὶν ἀντιδιαστέλλων τῷ πατρὶ καὶ ἐπὶ θηλειῶν δὲ τάσσει τὸ βασιλεύει «μητέρα δ' ἣ βασίλευεν» (Ζ 425). H.

*286. Χρομίος: ὁ Χρομίος παροξύνεται ὁμοίως τῷ Δολίος Τυχίος καὶ τοῖς τοιούτοις ὡς τρίβραχυ. Eustath. ad h. l. 1685, 61.

299. ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ: παροξυτόνως τὸ Τυνδαρέῳ ἀκολούθως τῷ «οὐχ ὡς Τυνδαρέου κούρη κακὰ μήσατο» (ω 199). HQ.

320. γένυς: πληθυντικῶς αἰτιατικῆς ὡς τὸ «ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον» (ω 417). H.

τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ». ἐπεὶ γὰρ ἡ ἐξ καὶ (inserui) τὴν ἀπό τινος σχέσιν σημαίνει ἐκ Κρήτης, ἐκ Ῥόδου, οὕτω καὶ τό ἐξ ἁλός παραλαμβάνοντες (sic scripsi pro τοῦτο δὲ καὶ τὸ ἐξ ἁλὸς) ἀνέπλασαν (pr. ἀνέπλασε) τὸ κέντρον καὶ τὴν τρυγόνα. De loco Il. Ε 142 cf. Schol. A ad h. l. 160 cf. Lehrs qu. ep. 131. 172 cf. Il. Pr. Ξ 265 et Io. Al. 41, 16 et 32. 221 pro συνεδάμνα scripsi βαρύνει δάμνα, ante ᾖ, quod in ᾗ mutavi, inserui ἵν', pro ἔξοδον posui ἔξεστιν, pro καὶ ἐκφωνουμένου scripsi μὴ ἐκφωνουμένου. Aliter Buttmannus explicavit inductus Schol. ad Il. Ξ 199, ubi de secunda persona δαμνᾷ agitur. Lobeckius in El. II duobus locis p. 123 et 308 de hoc Scholio disputat, posteriore loco recte interpretatus, in altero fallitur sumens a tertia ad secundam personam transitum factum esse. 233 ex lemmate ἡ δὲ perspicitur, hic de scriptura ἠδὲ et ἡ δὲ disceptatum esse. 286 cf. Il. Pr. Β 495. 299 ex Eustathii adnotatione 1686, 23, quam Dindorfius apposuit, patet pro Τυνδάρεω non Τυνδαρέω, sed Τυνδαρέῳ cum ῑ subscripto et in versu Odyss. ω pro Τυνδάρεω Τυνδαρέου exhibendum esse. Ibi enim exponitur Homerum non a Τυνδάρεως, sed a Τυνδάρεος declinare. cf. Choer. Dict. 415, 21. 313 adnotatio in H de ἀπειλήτην Herodiani est, ut intellegitur ex E. M. 121, 10, sed ex libro περὶ παθῶν. 320 addi potest: διὸ τὸ ῡ ἐκτείνεται. cf. Il. Pr. Ξ 390.

367. coì δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων, ἔνι δὲ φρένες ἐcθλαί: ἀναcτρεπτέον τὴν ἔπι καὶ τὴν ἔνι. H.

392. πιτνάc: ὀξυτόνωc τὸ πιτνάc. H.

403. ἠὲ περὶ πτόλιοc μαχεούμενον: ἐνταῦθα διαζευκτικῶc νοεῖται. παράλογοc ἡ διαίρεcιc. θέλει γὰρ εἰπεῖν μαχόμενον. ἐπέκταcιc οὖν γέγονε διὰ τὸ μέτρον. H.

†410. ἔκτα cὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ: κατὰ cυcτολὴν ἀναγνωcτέον. ἔcτι δὲ ἀποκοπὴ τοῦ ἔκτανε. Il. Pr. B 662.

459. ἤ που ἐν Ὀρχομενῷ ἢ ἐν Πύλῳ: ὀξυτονητέον τοὺc cυνδέcμουc. διαζευκτικοὶ γάρ εἰcιν. H.

502. τῷ κέ τεῳ: ὁ Ἀρίcταρχοc καὶ ἐγκλίνει τὸ τέῳ. H.

510. πόλιν Τροΐην: τριcυλλάβωc τὸ Τροΐην, ὡc καὶ Ἀρίcταρχόc φηcι. Vind. 133.

519. ἀλλ' οἷον: θαυμαcτικῶc οἷον. Q.

521. κήτειοι: προπαροξυτόνωc. καὶ τοὺc μεγάλουc ἀκουcτέον παρὰ τὸ κῆτοc, ὡc καὶ Ἀρίcταρχοc. BHQ.

539. κατ' ἀcφοδελὸν λειμῶνα: ὀξυτόνωc. ἄδηλον δὲ πότερον cφοδελόν ἢ ἀcφοδελόν. λέγεται γὰρ καὶ χωρὶc τοῦ ᾱ. τινὲc δὲ γράφουcι cποδελόν διὰ τὴν cποδὸν τῶν καιομένων νεκρῶν. ἄμεινον δὲ ἀcφοδελόν διὰ τὸ Περcεφόνηc εἶναι λειμῶνα τὸν τόπον. εἶπε δὲ ἀcφοδελὸν τὸν τόπον τὸν ἔχοντα ἀcφόδελον, ἥτιc ἐcτὶ βοτάνη ὁμοία cκίλλῃ. BHQ.

540. γηθοcύνῃ, ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι: χωρὶc τοῦ ι γηθοcύνη ἀντὶ τοῦ χαίρουcα (H) Ἀρίcταρχοc· εἰcὶ μέντοι οἳ ἀναγινώcκουcι γηθοcύνῃ καὶ δοτικὴν πτῶcιν ἐκδέχονται, οἷc cυγκατατίθεμαι. Il. Pr. N 29.

565. ἔνθα χ' ὁμῶc: περιcπαcτέον. ἐπίρρημα γάρ. τῷ cυνδέcμῳ οὐ χρῆται, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τῷ ἔμπηc. διὸ καὶ τὸ «ὅμωc δ' οὐ λήθετο χάρμηc» (M 393) οἱ πλείουc περιcπῶcιν. Q.

†580. Λητὼ γὰρ δ' ἥλκηcε — 581 Πυθῶ δ' ἐρχομένην: Πάμφιλοc περιcπᾷ, Ἀρίcταρχοc δὲ ἀνέγνωκε κατ' ὀξεῖαν τάcιν. Il. Pr. B 262.

---

410 cf. ad α 300. 459 pro διcτακτικοὶ scripsi διαζευκτικοί. 502 pro τεων scripsi τεῳ. 510 cf. Il. Pros. A 129. 519 hunc locum citat Herod. ad Il. E 638, ubi ἀλλ' οἷόν τινα: Νικίαc ψιλοῖ ἐκδεχόμενοc τὸ μόνον. ἄλλοι δὲ δαcύνουcι θαυμαcτικῶc ἐκδεχόμενοι ὡc καὶ Ἡρακλέων, ἵνα ὅμοιον ᾖ τῷ «ἀλλ' οἷον Τηλεφίδην». 521 Lehrsius de Arist. †53 ed. II huic testimonio diffidit, non quo putet etymologiae rationem Aristarchi esse non posse, sed quod parum elegans ἑταῖροι μεγάλοι κτείνοντο ἀμφ' αὐτόν. Accentus regula non plena est, nam ex Arc. 44, 10 concludi potest Herodianum docuisse κήτειοc, si appellative accipiatur, proparoxytonon esse, oxytonon vero, si proprium sit. Nam, ut in Scholio pergitur, ἄλλοι ἔθνοc Μυcίαc τοὺc νῦν Ἐλεάταc καλουμένουc. 539 de accentu cf. Arc. 55, 3. Similis atque de cφοδελόc ἀcφοδελόc cποδελόc controversia fuit de cφάρατοc ἀcφάραγοc ἀcπάρατοc in fragmento Herodianeo E. Gud. 87, 52.
540 verba inde ab Ἀρίcταρχοc addidi ex Il. Pros. l. c., unde patet iniuria hoc adnotamentum a Schmidtio Didymo tributum esse. 565 cf. Il. Pros. O 209.

588. κατὰ κρῆθεν: διcυλλάβωc καὶ προπεριcπωμένωc τὸ κατὰ κρῆθεν. H.

597. τότ' ἀπεcτρέψαcκε κραταιΐc: ὁ μὲν Ἀρίcταρχοc καὶ Ἡρωδιανὸc ὀξυτόνωc κατὰ cυcτολὴν ὡc λικριφίc, ἀμφουδίc ἐπιρρηματικῶc. ὁ δὲ Ἀcκαλωνίτηc τὸ πλῆρεc κραταιὰ ἶc οἷον ἰcχυρὰ δύναμιc. ᾧ ἐπείcθη καὶ ἡ cυνήθεια. BHQ.

ΕΙC ΤΗΝ Μ.

22. διc θανέεc: οὕτωc ἐν δυcὶ μέρεcι λόγου. φηcὶ γὰρ Ἀπολλώνιοc ὡc ὅτι δίc καὶ τρίc ἐν cυνθέcει ἐκβάλλει τὸ c̄ δίπουc τρίπουc. Q.

33. ἡ δ' ἐμέ: ἀντιδιαcταλτικὴ ἡ ἐμέ. H.

40. ὅτί cφεαc: ὅτε ἡ διὰ τοῦ c̄φ̄ ἀντωνυμία ἐπιφέρεται, ἐγείρει τὴν πρὸ αὐτῆc ὀξεῖαν καὶ ἐπὶ cπονδείου καὶ ἐπὶ πυρριχίου καὶ ἐπὶ ἰάμβου. διὸ ἐπιcτατέον τῷ «οὐ γάρ τ' οἶδ' εἰ ἔτι cφιν ὑπότροποc ἵξομαι αὖτιc» (Il. Z 367). H.

47. ἀλεῖψαι: περιcπωμένωc, ἵν' ᾖ ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ προcτακτικοῦ τοῦ ἄλειψον. H.

70. παcιμέλουcα: ὑφ' ἓν παcιμέλουcα. HQ.

†79. περιξέcτη: κρεῖττον βαρυτόνωc γράφειν περιξέcτη ὁμοίωc τῷ ἀcβέcτη. τὸ γὰρ περιcπᾶν ἔχει καί τι ἀντιλογίαc. Eustath. ad h. l. 1714, 5.

89. τῆc ἤτοι πόδεc εἰcὶ δυώδεκα πάντεc ἄωροι: ψιλωτέον τὰc δύο cυλλαβάc· ἔcτι γὰρ δυcφύλακτοι, οὓc οὐκ ἄν τιc δυνηθείη φυλάξαcθαι· ὠρεῖν γὰρ τὸ φυλάccειν. ἔνιοι δὲ δαcέωc ἀνέγνωcαν ἅωροι ὠμοὶ ἄγριοι ἐκ μεταφορᾶc τῶν ἀώρων καὶ μὴ πεπείρων καρπῶν. Ἀρίcταρχοc δὲ ἀκώλουc· τοὺc γὰρ Ἴωναc λέγειν φηcὶ τὴν κωλῆν ὤρην καὶ ὡραίαν. οὐκ ἔχονταc οὖν ὀcτᾶ ἀκώλουc καὶ ἀνάρθρουc λέγεcθαι. ἔνιοι δὲ ἀώρουc τοὺc ἐμπροcθίουc ὡc καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ (sc. Φιλήμονι) «οὐ τοὺc ἀώρουc εἶπά coι, μαcτιγία, πόδαc κομίζειν; cὺ δὲ φέρειc ὀπιcθίουc». ἄμεινον δὲ ἀποδιδόναι τοὺc δυcφυλάκτουc. HQV.

98. πώποτε: ὑφ' ἓν τὸ πώποτε. H.

104. τῷ δ' ὑπὸ δῖα Χάρυβδιc ἀναρροιβδεῖ: οὐκ ἀναcτρεπτέον τὴν ὑπό πρόθεcιν. H. τὸ δὲ ἀναρροιβδεῖ περιcπωμένωc. τινὲc δὲ τὴν λέξιν περὶ τὸ ἀναρριπτεῖ ἔταξαν. H.

---

588 cf. Il. Pr. Π 518. 597 cf. Il. Pr. Λ 677.

M 22 Eustathius pro Apollonio Apollodorum nominat 1706, 1 addens excepta esse ab hac norma numeralia ut διcχιλίουc τριcχιλίουc cf. Lob. El. I 583.

40 cf. Il. Pr. Z 367. 70 cf. Il. Pr. B 557 et I 527. 79 cf. Il. Pr. I 343 et Ξ 372. 89 sic varias notas concinnavi, quin spondeam omnia ab Herodiano profecta esse. cf. Hesych. s. v. Lehrs Arist. 314 ed. II et populäre Aufsätze p. 77, Lob. El. II 75 cum Nitzschio interpretationem κρεμαcτοί penduli praeoptat. Comicum esse Philemonem coll. Lex. Seguer. in Bekk. An. 476, ubi pro κομίζειν est πρίαcθαι, monuit Buttmannus. 98 cf. Il. Pr. A 154. 104 pro περὶ τοῦ scripsi περὶ τὸ eo intellectu, ut dicatur quosdam ἀναρροιβδεῖ eodem loco habere quo ἀναριπτεῖ, quod et barytonon et perispomenon ap. Homerum est. De ἀναρ-

116. καὶ δ' αὖ τοι: ὁ μὲν αὖ cύνδεcμοc, ἡ δὲ τοι ἀντωνυμία. BQ.

124. βωcτρεῖν δὲ Κράταιιν μητέρα τῆc Cκύλληc: ἄμεινον γράφειν κραταιίc ἀντὶ τοῦ ἰcχυρῶc ὡc ἀλλαχοῦ «τότ' ἀποcτρέψαcκε κραταιΐc» (λ 579), ἵνα λέγῃ, κραταιῶc ἐπιβοῶ τὴν μητέρα τῆc Cκύλληc καὶ ὀξύνεται. ἐὰν δὲ ᾖ κύριον, προπαροξύνεται. BHQ.

168. ἡ δὲ: δαcέωc τὸ ἡ δέ. H.

205. προήκεα: ὡc τανυήκεα. BHQ.

209. οὐ μὴν δὴ τόδε μεῖζον ἔπει κακόν: ῥῆμά ἐcτι ἔπω ἔπειc ἔπει ἀντὶ τοῦ περιέπει. δαcέωc οὖν. H. Vind. 133. ?

246. ἐξ ἔλεθ': τὸ ἕξ δαcυντέον. ἀριθμητικὸν γάρ ἐcτιν. H.

256. κεκληγῶταc: ἐὰν διὰ τοῦ ω, προπεριcπᾶται, ἐὰν δὲ διὰ τοῦ ντ, ὡc λέγονταc. H.

†283. λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον: λαρόc ὀξυνόμενον ἔχει ἐκτεινόμενον τὸ ᾱ. Mon. 35, 13. ?

284. ἀλάληcθαι: ὁ Ἀcκαλωνίτηc περιcπᾷ, ἵν' ᾖ παρακειμένου χρόνου ἀπὸ τοῦ ἀλῶ ὡc πεποιῆcθαι. δύναται προπαροξύνεcθαι ὡc Αἰολικόν, ἵν' ᾖ ἀλάληcθαι ἐνεcτῶτοc χρόνου. τὸ θέμα ἄλημι ὡc τίθημι ἄλεμαι ὡc τίθεμαι καὶ διπλαcιαcμὸc μετ' ἐπεκτάcεωc Αἰολικῆc ἀλάλημαι ἀλάληcαι ἀλάληται. HQ.

313. ὦρcεν ἔπι Ζαῆν ἄνεμον: οὕτωc χωρὶc τοῦ δέ Ἀρίcταρχοc γράφει, καὶ ἀναcτρεπτέον τὴν πρόθεcιν. ἐὰν δὲ μετὰ τοῦ δέ, οὐκ ἀναcτρέφεται. H. ἔδει χωρὶc τοῦ ν̄ Ζαῆ ὡc «ἀκραῆ Ζέφυρον» (β 421). ἔcτιν οὖν Αἰολικὸν τὸ μετὰ τοῦ ν̄ καὶ ἔδει αὐτὸ Αἰολικῶc βαρύνεcθαι ὡc τὸ «αἰνοπάθην πατρίδ' ἐπόψομαι» παρὰ Ἀνακρέοντι. ὁ δὲ Ἀρίcταρχόc φηcι περιcπᾶcθαι καὶ οὕτωc ἔχει ἡ παράδοcιc. H.

ῥοιβδεῖ cf. Herodianum in E. M. 99, 9. 124 in Il. Pr. Λ 677 Herodianus agnoscit scripturam Κράταιιν: τὸ κράταιc δοκεῖ ἐπὶ τοῦ κυρίου βεβαρυτονῆcθαι διὰ τὴν αἰτιατικὴν «βωcτρεῖν δὲ Κράταιιν. τάχα δὲ καὶ τοῦτο πρὸc ἀντιδιαcτολήν. 168 scripsi ἡ δὲ bis pro ἧδε. 205 ad ι 387. 209 alii ἔπει i. q. ἔπειcι, alii ἔπι scripserunt. cf. Dindorf. ad h. l. 246 cf. Il. Pr. Ι 130. 256 cf. Il. Pr. Μ 125.

283 cf. ε 51. 284 pro ἐπιτάcεωc scripsi ἐπεκτάcεωc, intellegitur enim productio vocalis ε̄ in η̄ cf. supra β 370. Similiter iudicat Herod. ap. Choer. 837, 19 et Zonar. p. 112 de participio οὐτάμενοc et ἐληλάμενοc. Sed ut in Pros. Il. Λ 659 non omnino reprobat explicationem eam, qua οὐτάμενοc ex οὐτάcμενοc repetitur, ita alio loco diverse de ἀλάλημαι decernit perfectum esse perhibens E. M. 56, 27 ὁ Ἡρωδιανὸc ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει ἀπὸ τοῦ ἄλημι ὁ παθητικὸc παρακείμενοc ἤλαμαι καὶ Ἀττικῶc ἀλήλαμαι καὶ καθ' ὑπέρθεcιν ἀλάλημαι. Cum nostro Scholio fere congruit, quod in E. M. hanc Herodiani adnotationem excipit auctoris nomine suppresso: ἰcτέον ὅτι τὸ ἀλαλήμενοc καὶ ἀκαχήμενοc οὐκ εἰcὶ παρακείμενοι, ἐπεὶ ὤφειλον παροξύνεcθαι, ὡc τὸ πεποιημένοc. ἀλλ' ἔcτιν ἀλῶ ἄλημι ἀκαχῶ ἀκάχημι ἐνεcτῶτοc. ὁ παθητικὸc ἀκάχημαι καὶ ἀλάλημαι. οἱ γὰρ Αἰολεῖc τὴν παραλήγουcαν οὐ cυcτέλλουcι, quod idem est atque μετ' ἐπεκτάcεωc Αἰολικῆc nostro loco, καὶ ἡ μετοχὴ ἀλαλήμενοc καὶ ἀκαχήμενοc. Caeterum de hac accentus vicissitudine cf. Lob. ad Buttm. II p. 43, quem tamen fugit Herodianum diversis locis diverse statuisse. 313 cf. Il. Pr. Μ 157: ἄc τ' ἄνεμοc Ζαήc: ὡc ὑγιήc. οὕτωc καὶ Ἀcκαλωνίτηc. παραιτητέον δὲ τοὺc βουλομένουc βαρύνειν ἴcωc πλανηθένταc ἐκ τῆc αἰτιατικῆc τῆc εἰc ν̄ περατωθείcηc. ῥηθήcεται δὲ ἐν τῇ Μ τῆc Ὀδυccείαc περὶ τῆc προcῳδίαc. — Mon. 17, 15. Pro αἰνοπαθῆ scripsi αἰνοπάθην. de hoc accusativo cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 15 et 113.

417 θεείου: εἴγε ἀπὸ τοῦ θείου διαίρεcιc, διὰ τί τὸ θεείου διὰ διφθόγγου;

ΕΙϹ ΤΗΝ Ν.

14. ἀνδρακάς: ὡς ἑκάς καὶ ἐντυπάς. H.

31. πανῆμαρ: ὁ Ἀριστοφάνης οὐκ ἐν συνθέσει φησὶ τὸ πανῆμαρ, ἀλλὰ πᾶν, εἶτα κατ' ἰδίαν τὸ ἦμαρ. H.

98. ἀκταὶ ἀπορρῶγες: προπερισπαστέον τὸ ἀπορρῶγες. BQ.

110. καταιβαταί: ὀξυτόνως τὸ καταιβαταί. H.

138. λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν: οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν. πρὸς γὰρ τὸ ἑξῆς ἐστιν ἢ παρέλκει. H.

177. μέγα δ' ἧμιν ὄρος πόλι ἀμφικαλύψειν: βαρυντέον τὴν ἧμιν. H.

183. μηδ' ἧμιν περίμηκες ὄρος πόλι ἀμφικαλύψῃ: ἀπόλυτος ἡ ἡμῖν. H.

196. πέτραι τ' ἠλίβατοι: τινὲς (inter eos Herodianus cf. Il. Pr. Ο 619) παρὰ τὸ ἀλιτεῖν τοὺς ἐπιβαίνοντας. BQ.

213. Ζεύς σφεας τίσαιτο: ἀπόλυτος ἡ σφεας. H.

228. ἐπεί σε πρῶτα κιχάνω: ὀρθοτονητέον τὴν σέ, ὡς καὶ Ἡρωδιανός. H.

234. ἦ που τις νήσων εὐδείελος ἦέ τις ἀκτή: ἐνθάδε ὁ η ἐρωτηματικός, διὸ περισπασθήσεται· ἐπὶ δὲ τοῦ Κύκλωπος ἀποφαντικός, διὸ ὀξύνεται. H.

247. ἀρδμοί: ἀρδμός, ἐκτατέον τὸ ᾱ. ὁμοίως καὶ τὸ ἄρδω ὁ Ἀριστοφάνης. H.

258. χρήμασι σὺν τοίσδεσσι: προπαροξυτονητέον τὸ τοίσδεσσι. H.

†269. νὺξ δὲ μάλα στυγερὴ κάτεχ' οὐρανόν: προπαροξύνειν δεῖ τὸ κάτεχε. Il. Pr. Γ 426.

276. ἀλλ' ἦτοί σφεας: ἐγκλιτικὴ ἡ σφεας. διὸ τὴν τοι συλλαβὴν ἐγερτέον. H.

†293. ποικιλομῆτα: προπερισπαστέον τὸ ποικιλομῆτα ὁμοίως τῷ δολομῆτα (Α 50). Il. Pr. h. l.

φαμὲν ὅτι πλεονασμὸς τοῦ ε̄ ὡς εἷς ἕεις. Q. Hoc Herodiani est, sed ex libro περὶ παθῶν sumptum, nisi forte observatio de accentu θέειον intercidit. cf. Lob. El. I 60, Lehrs ad Herod. p. 60.

N 15 προικὸς χαρίσασθαι: τὸ προικὸς γενική ἐστι ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὥς φησιν Ἡρωδιανός. BHQ. Per occasionem hoc dicere potuit Herodianus, sed talia in Prosodia ipsa per se non tractavit; fortasse adnotatio de accentu interiit.

31 cf. Buttmanni adnotationem ad h. l. et Nauck Aristoph. p. 53. 98 cf. Il. Pr. Β 755. 110 cf. Il. Pr. Ε 158. 196 addi possunt: καὶ δῆλον ἐκ τῆς συναλοιφῆς, ὅτι ψιλωτέον τὴν ἄρχουσαν. 228. Herodiani sententiam non plene prolatam esse patet ex Il. Pr. Ζ 355: τὴν σὲ ἀντωνυμίαν ὀξυτονοῦσι, τουτέστι ὀρθοτονοῦσιν, ἐπεὶ πρός τί ἐστιν. ἔστι μὲν οὖν ἀληθές, ὅτι ἀντιδιασταλτική ἐστι νῦν ἡ ἀντωνυμία. ἡ μέντοι κοινὴ ἀνάγνωσις ἀνέγνω ἐγκλιτικῶς τὴν τοιαύτην σύνταξιν. ὃ δὲ λέγω, τοιοῦτόν ἐστιν· τὸ ἐπεί σε εὑρέθη συνεχῶς οὕτως ἀνεγνωσμένον, ἐγκλιτικῶς ἀεί, μὴ ἐπιφερομένου συνδέσμου. — καί μοι δοκοῦσι τῷ πρώτῳ προσώπῳ συνακολουθεῖν οἱ οὕτως ἀνεγνωκότες πιθανῶς πάνυ κτλ. cf. Lehrs qu. ep. 122. 234 cf. supra ι 273. 247 cf. Il. Pr. Σ 521, ubi locus Aristophanis plene prolatus est: «τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν» (Eqq. 96, 114). cf. Lehrs ad h. l. 258 Eustath. 1902, 58 τοίσδεσσι pronunciat cf. Lob. El. II 244,

332. οὔνεκ' ἐπητής ἐςςι: τῇ προςῳδίᾳ ὡς ἀεικής, φηςὶν Ἀρίςταρχος. οὕτω δὲ καὶ Ἡρωδιανός. H.

357. ὕμμ': ὑμᾶς Αἰολικῶς. H.

405. ὅς τοι ὕων ἐπίουρος: ἐπίςκοπος. δύναται ἡ πρόθεςις εἶναι καὶ ἐν πλεοναςμῷ, ἵν' ᾖ ἐφορῶν καὶ ἐπιβλέπων· ἢ παρέλκει ὡς τὸ βοῶν ἐπιβουκόλος. Q.

†δμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν: τῷ ἐπιθετικῷ δμὸς παράκειται τὸ ἐπίρρημα εἰς ως λῆγον περιςπώμενον ὡς θερμῶς. Il. Pr. O 209.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ξ.

30. οἱ μὲν κεκλήγοντες: κεκληγῶτες καὶ κεκλήγοντες διχῶς αἱ Ἀριςτάρχου. εἰ μὲν διὰ τοῦ ω̄, περιςπᾶται, εἰ δὲ διὰ τοῦ ν̄τ̄, προπαροξύνεται. HQ.

33. μεταςπών: ὀξυτονητέον. ἔςτι γὰρ δεύτερος ἀόριςτος καὶ μεταςπόντος ἡ γενική. H.

38. καί κέν μοι: ἀπόλυτος ἡ μοι. B.

65. θεὸς δ' ἔπι ἔργον ἀέξῃ: ἀναςτρεπτέον τὴν ἐπί. H.

73. ἔθνεα ἔρχατο: ψιλωτέον τὸ ἔθνεα καὶ τὸ ἔρχατο. H.

99. ἔςτ' ἄφενος: ὅτε ἐςτὶν ἐν ἀρχῇ ςτίχου, παροξύνεται. H.

103. ἐνθάδε τε: διχῶς ἐνθάδε καὶ ἔνθα δέ. H.

113. ἐνίπλειον: προπαροξυτόνως. H.

161. τοῦδ' αὖ τοῦ λυκάβαντος: τοῦδ' αὖ τοῦ τρεῖς τόνοι. οὐ δύναται γὰρ εἶναι ἡ αὐτοῦ ἀντωνυμία. τὸ γὰρ αὐτοῦ οὐ λέγει Ὅμηρος εἰ μὴ ἐπὶ εἰρημένοις τιςὶν ἀναφορικῶς. HQ.

185. ἐνίςπες: ςπές ἐνίςπες ὡς θές ἐπίθες, ςχές ἐπίςχες. ἔνιςπε δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνίςπω ὡς ἔλαυνε ἀπὸ τοῦ ἐλαύνω. HQ.

†222. τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ: τὸ ἔα Ἰωνικόν ἐςτιν ἐκ τοῦ ἦν γεγονός. διὸ ςυςταλτέον τὸ ᾱ. λέγεται καὶ διὰ τοῦ η̄ «οὐκ ἀποφώλιος ἦα οὐδὲ φυγοπτόλεμος» (213). Il. Pr. E 887.

260. ἔρυςθαι: ἐνεςτῶτός ἐςτιν ὡς πήγνυςθαι, παρακειμένου δὲ εἰρύςθαι. Q.

---

276 cf. Lehrs qu. ep. 106. 332 rectius loci sententiam perspexit Dindorfius, qui ante ἀεικής inseruit ὡς, quam Schmidtius in Didymi fragm. h. l. ἀεικὲς corrigens. Nam de accentu hic sermonem esse apparet etiam ex Eustath. 1742 extr. ὀξύνεται φαςιν (fortasse φηςίν sc. Ἡρωδιανός) ἡ λέξις παρὰ τοῖς παλαιοτέροις, οἱ δὲ ὕςτερον παροξύνουςιν αὐτό. cf. Dindorf ad φ 306, Lobeck. El. I 483. 357 addi potest ψιλοῦται cf. Il. Pr. A 335.

405 cf. Il. Pr N 450.

Ξ 30 cf. ad μ 256. 65 casui enim suo οἷ ex superioribus (ὅς οἱ πολλὰ κάμηςι) supplendo postposita est praepositio. 73 de ἔθνεα cf. Il. Pr. I 540, de ἔρχατο supra ι 221. 103 sic pro ἐνθάδε καὶ ἐνθάδε scribendum esse monuit Dindorf. 161 sic adnotamentum ex H et Q composui. cf. Il. Pr. K 25: ἐπὶ τοῦ «τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος» κατεπεῖγόν ἐςτιν αὖ, εἶτα τοῦ ἀναγνῶναι· κωλύεται γὰρ ἐνθάδε ἐμπαραληφθῆναι ὑπὸ τοῦ ςημαινομένου τὸ αὐτοῦ. 185 verba ἔνιςπες δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνίςπω ὡς ἐλαύνω recte emendavit Buttmannus. cf. γ 101.

260 cf. ε 484; γ 268.

†272. τοὺϲ δ' ἄναγον ζωοὺϲ cφίϲιν ἐργάζεϲθαι: ἡ cφίϲιν ὀρθοτονεῖται εἰϲ ϲύνθετον μεταλαμβανομένη. ἔϲτι δὲ καὶ ὅτε εἰϲ ἁπλῆν μεταλαμβανομένη ὀρθοτονεῖται «τοὺϲ δ' ἄναγον ζωοὺϲ cφίϲιν ἐργάζεϲθαι». οὐ γὰρ δὴ καὶ οἱ αἰχμάλωτοι ἄγονται ἑαυτοῖϲ ἐργάζεϲθαι, ἀλλ' αὐτοῖϲ τοῖϲ ἄγουϲιν. Il. Pr. Δ 2.

290. παρπεπιθών: ὀξυτόνωϲ ἡ μετοχή, δευτέρου γὰρ ἀορίϲτου. BQ.

328. ἐπακούϲαι: παροξυτόνωϲ τὸ ἐπακούϲαι. H.

332. κατειρύϲθαι: παρακειμένου ἐϲτί. διὸ παροξύνεται. H.

†400. ὄφρα καὶ ἄλλοϲ πτωχὸϲ ἀλεύεται ἠπεροπευτήϲ: ϲυϲτολὴ ἐγένετο ἡ μεταβολὴ ἐγκλίϲεωϲ ὁμοίωϲ τῷ «ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκοϲ ὀδόντων» (Il. I 409). Il. Pr. Λ 192.

411. ἔρξαν: ψιλωτέον τὸ ἔρξαν ἀντὶ τοῦ κατέκλειϲαν, τὸ γὰρ δαϲυνόμενον ἀντὶ τοῦ ἔθυϲαν. ἐτυμολογεῖται δὲ τὸ ἔρξαν ἀντὶ τοῦ κατέκλειϲαν ἀπὸ τοῦ εἴργω τὸ κωλύω, τὸ δὲ ἕρξαν ἀντὶ τοῦ ἔθυϲαν ἀπὸ τοῦ ἔρδω τὸ θύω. BQ.

432. βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖϲιν: δαϲύνεται τὸ ἐλεοῖϲιν. H.?

476. πηγυλίϲ: ὀξυτόνωϲ τὸ πηγυλίϲ ἀντὶ τοῦ παγετώδηϲ. BQ.

533. Βορέω ὑπ' ἰωγῇ: ϲύνθετόν ἐϲτι τὸ ὄνομα ἀντὶ τοῦ ϲκέποντι καὶ ἀπείργοντι τὸν βορρᾶν τόπῳ. B.

ΕΙϹ ΤΗΝ Ο.

10. δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάληϲαι: τὸ ἀπὸ ἀναϲτρεπτέον. τὸ δὲ ἀλάληϲαι προπαροξυτόνωϲ, ὅτι ἀπὸ τοῦ παρακειμένου ἀλάλημαι, ἢ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀλάλημι. H.

19. μή νύ τι ϲεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται: ὀρθοτονητέον τὴν ϲεῦ καὶ τὴν ἐκ τῷ δόμων ϲυναπτέον. H.

27. ἄλλο δέ τοι τι ἔποϲ ἐρέω: οὐ δύναται τὸ τοι ὀξύνεϲθαι. ἴαμβοϲ γάρ ἐϲτι τὸ δέ τοι. H.?

58. Ἑλένηϲ πάρα καλλικόμοιο: ἀναϲτρεπτέον τὴν παρά. H.

105. ἔνθ' ἔϲαν οἱ πέπλοι: τρεῖϲ ὀξεῖαι. καὶ εἴπομεν ἐν τῇ Ἰλιάδι (Β 255) τὸ αἴτιον. H.

168. ἢ — ἦε: τὸ δεύτερον περιϲπαϲτέον ὡϲ ἐρωτηματικόν. H.

242. Μάντιον: ὡϲ Φήμιον. H.

---

328 ἐπακούϲαι fuit Aristophanis scriptura, Aristarchi ἐπακούϲῃ.
332 cf. supra 260. 411 cf. Herod. in An. Ox. II 52, 17. 432 in Mon. 38, 1, ubi hic versus affertur, lenis positus est ἐλεοῖϲιν. 476 cf. Arc. 31, 3.
533 cf. Schol. ad ε 404 ἐπιωγαί.

Ο 10 verba ὅτι ἀπὸ τοῦ παρακειμένου ἀλάλημαι inserui. cf. μ 284. 27 ex male intellecta Herodiani doctrina videtur profectum esse; nam Herod. ap. Arcad. 145, 14 de iambis qui uno vocabulo efficiuntur velut φίλοϲ ξένοϲ loquitur et 146, 10 distincte praecipitur: ἐὰν ϲυμβῇ πλείονα ἐφεξῆϲ ἐγκλιτικὰ εἶναι, πολλαὶ ἕπονται αἱ παράλληλοι ὀξεῖαι ὡϲ παρ' Ὁμήρῳ «ἤ νύ ϲέ που δέοϲ ἴϲχει ἀκήριον» (Ε 812). cf. Lehrs qu. ep. 106. 105 in Il. Pr. l. o haec scripta sunt: πᾶϲα δίβραχυϲ λέξιϲ πρὸ ἐγκλιτικοῦ οὐκ ἐπιδέχεται ἐπάλληλον ὀξεῖαν, εἰ μὴ ἐπι-

260. ἐπεί cε θύοντα κιχάνω: ἀπολύτωc ἡ cέ. H.

†277. ἐπεί cε φυγὼν ἱκέτευcα; τὴν cε ἀντωνυμίαν ἐγκλιτικῶc ἀναγνωcτέον. Il. Pr. Z 355.

285. πὰρ δέ οἱ αὐτῷ: ἀεὶ ἡ οἱ προταccομένη τῆc ἐπιταγματικῆc ὀρθοτονεῖται, cεcημειωμένου τοῦ «ἀλλά οἱ αὐτῷ Ζεὺc ὀλέcειε βίην» (δ 667). H.

297. Φεράc: τὰc Φηρὰc εἶπε διὰ τὸ μέτρον Φεράc. H. Vind. 133.

309. ἵνα μή cε κατατρύχω: ἀπολύτωc ἡ cε. H.

312. πύρνον: τὸ μὲν γένοc ἄδηλον παρὰ τῷ ποιητῇ, ὁ δὲ τόνοc ὡc τόρνοc. BHQ.

317. μετὰ cφίcιν: τὴν cφίcιν ὀρθοτονητέον καίπερ ἀπόλυτον οὖcαν. Q.

ὅττ' ἐθέλοιεν: τριcυλλάβωc τὸ ἐθέλω. H.

324. οἷά τε τοῖc ἀγαθοῖcι πάρα δρώωcι χέρειεc: ἀναcτρεπτέον τὴν παρά. H.

333. ὅ cφιν ὑποδρώωcιν: ἐχρῆν ἀναcτρέφεcθαι τὴν ὑπό, ἵνα ᾖ ὑπό cφιcιν. Q. τινὲc δέ φαcι παρέλκειν τὴν πρόθεcιν. Il. Pr. Δ 423.

†370. ἀγρὸν δὲ προΐαλλε: τὸ ἀγρὸν δὲ δύο μέρη λόγου τὴν ἰδίαν ἕκαcτον ἔχον προcῳδίαν. Io. Al. 34, 4.

409. πόλιν κάτα: ἀναcτρεπτέον τὴν κατά. H.

†410. ἐλθὼν δ' ἀργυρότοξοc Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν: τὰc μονοcυλλάβουc προθέcειc, ἐὰν ἐπὶ τέλει ὦcι cτίχου, ἀναcτρέφουcιν οἷον «ἐλθὼν — Ἀρτέμιδι ξύν». ῥώννυται γὰρ ὁ τόνοc τῆc ξύν προθέcεωc, ἵνα νόηται ἡ ἀναcτροφή. Io. Al. 27, 34.

426. ῥυδόν: ὀξυτόνωc τὸ ῥυδόν. H.

451. ἁματροχόωντα: γράφεται καὶ ἅμα τροχόωντα. V.

452. ὁ δ' ὕμιν μυρίον ὦνον: ἀπόλυτοc ἡ ὑμῖν. H.

466. ἠμὲν δέπα ἠδὲ τραπέζαc: ἐκτατέον τὸ δέπα. H.

473. ὠκύαλοc: ὠκεῖα. παραγώγωc. V. διὸ ψιλοῦται. Il. Pr. O 705.

488. ἀλλ' ἤτοι cοὶ μὲν παρά: οὐκ ἀναcτρεπτέον. H.

539. Πείραιον: προπαροξυτόνωc. οὕτωc Ἀρίcταρχοc. H.

†546. τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ: ἀναγνωcτέον τὸ τόνδε ὀξύνοντα τὴν πρώτην, ἵν' ᾖ ἐπέκταcιc ἡ διὰ τοῦ δε. Il. Pr. Ω 17.

†κομιῶ: ἡ τοιαύτη ὕφεcιc τοῦ c̄ Ἀττική ἐcτι καὶ περιcπᾷ τοὺc μέλλονταc διά τι αἴτιον, εἰ παραλήγοιτο τῷ ῑ cυνεcταλμένωc ὅπερ καὶ ἐπὶ τοῦ «τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ». Il. Pr. Λ 454.

φέροιτο ἀντωνυμία διὰ τοῦ c̄φ̄, cεcημειωμένου τοῦ «ἔνθ' ἑcάν οἱ πέπλοι». 285 cf. ad δ 667. 297 Eustath. ad h. l. confert ξηρόν ξερόν. 312 cf. Arc. 62, 19. 370 cum hoc comparatur in Il. Pr. Π 455 ὃν δὲ δόμον δὲ cf. Lehrs qu. ep. 41. 404 ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο: οἷον ὡc πρὸc τὰc τροπὰc ἡλίου, ὅ ἐcτιν ἐπὶ τὰ δυτικὰ μέρα ὑπεράνωθεν τῆc Δήλου. οὕτωc Ἀρίcταρχοc καὶ Ἡρωδιανόc. BHQ, quae a Prosodia Homerica aliena sunt. 426 cf. Mon. 25, 16, ubi hic locus citatur. 466 cf. Lehrs ad Pros. Il. Δ 109, Lob El. I 232 et II 49. 539 cf. Lehrs Aristarch. p. 297 ed. II.

ΕΙϹ ΤΗΝ Π.

19. τῷ ἐπ᾽ ἄλγεα πολλὰ μογήϲῃ: οὐκ ἀναϲτρεπτέον τὴν ἐπί πρόθεϲιν. Η.

28. εὔαδε: ἔϲτιν ἧδον ἧδεϲ ἧδε κατὰ διάλυϲιν ἕαδε καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ υ εὔαδε. Ms. Barn. διὸ ψιλοῦται Eustath. ad h. l. ἡ δὲ ϲυνήθηϲ ἀνάγνωϲιϲ δαϲύνει τὸ ᾱ, ψιλοῖ δὲ τὴν ευ δίφθογγον (Il. Pr. Ξ 340) ἀπὸ τοῦ εὖ μορίου καὶ τοῦ ἁδῶ τὸ ἀρέϲκω. BQ.

†45. πάρα δ᾽ ἀνὴρ ὃϲ καταθήϲει: τὸ παρά ἀντὶ τοῦ πάρεϲτι. διὸ καὶ τὴν πρώτην ὀξυτονητέον. Il. Pr. Ψ 479.

47. χεῦεν ὕπο: ἀναϲτρεπτέον τὴν ὑπό. Η.

72. ὅ τε τιϲ πρότεροϲ χαλεπήνῃ: δύο μέρη λόγου τὸ ὅ τε· ϲημαίνει δὲ ὅϲ τε, ἵν᾽ ᾖ, τὸν ἄνδρα ὃϲ ἂν πρῶτοϲ ᾖ χαλεπώτεροϲ. Η.

79. ἔϲϲωμι: τηρητέον τοῦ ἕϲϲω τὸν τόνον. πλεονάζει γὰρ τὸ μι ὡϲ κτείνωμι, ἀγάγωμι, τύχωμι. Η.

91. ἐπεί θήν μοι καὶ ἀμείψαϲθαι θέμιϲ ἐϲτίν: τὴν τελευταίαν τοῦ ἐπεί ὀξυτονητέον, διὰ τὴν μοι ἐγκλιτικὴν οὖϲαν. Η.

93. οἷά φατε: ὀξυτόνωϲ τὸ φατέ. Η.?

95. ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμναϲαι ἤ ϲέ γε λαοί: ὁ δεύτεροϲ ἢ περιϲπᾶται. Η.

128. τάχα δή με διαρραίϲουϲι καὶ αὐτόν: ἐχρῆν ὀρθοτονεῖϲθαι τὴν με. Η.

171. ἀπὸ ϲφωϊν: ὀρθοτονητέον τὴν ϲφῶϊν. Η.

175. μελαγχροιήϲ: ὀξυτόνωϲ. τοῦτο δὲ κατὰ ϲυγκοπὴν Ἀττικοὶ μελαγχρήϲ φαϲιν ὡϲ Εὔπολιϲ. HQ. καὶ τὸ οὐδέτερον Μένανδροϲ εἴρηκε «μελαγχρὲϲ μειράκιον». Η.

234. φόνου πέρι βουλεύϲωμεν: ἀναϲτρεπτέον τὴν περί. Η.

255. πολύπικρα: ϲύνθετον τὸ πολύπικρα καὶ ἔϲτιν ἀντὶ τοῦ πολυπίκρωϲ. Η.

305. καί κέ τεο δμώων: τὸ τεο ἀόριϲτον. διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ κέ ὁ τόνοϲ. ὁ δὲ Ἀϲκαλωνίτηϲ ἑτεοδμώων τῶν ἀγαθῶν θεραπόντων. τινὲϲ δὲ οὕτωϲ ἐτεοδμώων τῶν ὄντων ἡμετέρων δμώων. HQ.

Π 19 cf. α 218. 28 sic adnotamentum composui, ut Herodiani sententia plena sit. 45 cf. Io. Al. 28, 7. Schol. H: πάρεϲτιν ἀνὴρ ὃϲ καθίϲει ἡμᾶϲ idem indicare vult. 79 cf. Dindorf ad h. l., qui citat Eustath. 679, 40; 1279, 48; 1873, 9. 91 videtur igitur Herdianus ἐπεί μοι scriptum legisse. 93 hoc non Herodiani praeceptum esse patet ex Charace 1152 citato ap. Lehrs. qu. ep. 127: τὰ πληθυντικὰ (τοῦ φημί) οὐκ ἐξωμάλιϲται, ἀλλὰ παρὰ μὲν τοῖϲ πολλοῖϲ καὶ μάλιϲτα τοῖϲ ἀκριβέϲιν ἐγκλίνεται ἄνθρωπόν φαμεν, ἄνθρωπόν φατε, ἄνθρωπόν φαϲι, παρά τιϲι δ᾽ οὔ, οἷϲ ἡ ἀκριβὴϲ ἀνάγνωϲιϲ οὐκ ἐπείϲθη. Quare Herodiani verba decurtata esse ita opinor ut ipsius sententia interierit. Sic fere dixit: τινὲϲ ὀξυτόνωϲ τὸ φατέ, ἀλλ᾽ οὐκ ἐπείϲθη ἡ παράδοϲιϲ. 128 cf. α 251. 175 cf. Eustath. 1799, 16, Lob. Parall. 256. El. I 315, II 140. 305 pro τὸ τε ἀόριϲτον cum Buttmanno scripsi τὸ τεο ἀόριϲτον et pro οὕτωϲ ὅτεο δμώμων οὕτωϲ ἐτεοδμώων, nam extrema pars Scholii nihil aliud videtur nisi altera ἑτεοδμώων interpretatio.

†316. ἀλλ' ἤτοι cε γυναῖκας ἐγὼ δεδάαcθαι ἄνωγα: τὸ δεύτερον ᾱ (sc. τοῦ δεδάαcθαι) cυcτέλλεται καὶ τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. Il. Pr. Z 268.

347. φάμεν: παροξυτόνως, ἵν' ᾖ παρατατικός. B.

418. καὶ δέ cέ φαcιν: ἄμεινόν ἐcτιν ὀρθοτονεῖν τὴν cέ. H.

421. μάργε: βαρυτονητέον τὸ μάργε, ἔδει δὲ ὀξύνεcθαι. H.

427. οἱ δ' ἥμιν ἄρθμιοι ἦcαν: πολλοὶ ὀρθοτονοῦcι τὴν ἥμιν, κακῶc. H.

466. ἄcτυ κάτα βλώcκοντα: ἀναcτρεπτέον τὴν κατά. H.

†471. Ἕρμαιοc λόφοc: τὸ «ὅθι θ' Ἕρμαιοc λόφοc ἐcτίν» ὡc εἰc ἰδιότητα καὶ ἐπὶ τοῦ κυρίου. πρὸc ἀντιδιαcτολὴν διάφορον τόνον ἀνεδέξατο ὡc Ἀθηναῖοc καὶ Ἀθήναιοc, ἀγοραῖοc καὶ ἀγόραιοc. Il. Pr. N 791.

ЄIC THN P.

51. ἄντιτα: ἀνάτιτα. ἔcτι δὲ cυγκοπή. Q.

81. αὐτόν ἔχοντά cε: ἐχρῆν ὀρθοτονεῖν τὴν cέ. H.

170. ἀλλ' ὅτε δὴ δείπνητοc ἔην: ὀξυτόνως μὲν τὸ δεῖπνον, βαρυτόνως δὲ ὁ καιρὸc τοῦ δείπνου. BHQ.

†199. cκῆπτρον θυμαρέc: τῇ ψυχῇ ἀρέcκον. cύνθετον δέ ἐcτι παρὰ τὸ ἄρω θυμαρέc καὶ οὕτωc ἀνέγνωμεν διὰ τοῦ ᾱ ὀξυτόνωc. οὐ γάρ ἐcτι παρώνυμον διὰ τοῦ ηρηc, τὰ γὰρ διὰ τοῦ ηρηc καὶ ωδηc παρώνυμα βαρύνεται. Il. Pr. I 336.

†218. ὡc ἀεὶ τὸν ὅμοιον ἄγει θεὸc ὡc τὸν ὅμοιον: τὸ ὥc ὀξύνεται κἂν ἐν ἀρχῇ κἂν ἐν μέcῳ κἂν ἐν τέλει ἢ πλὴν μόνον ὅτε cημαίνει τὸ ὅμωc. ὀξύνεται μὲν ἐν ἀρχῇ οὕτωc «ὡc δὲ λέων ἐχάρη» (Γ 23) καὶ ἐν μέcῳ (h. l.) καὶ ἐν τέλει «ὄρνιθεc ὥc» (Γ 2). Io. Al. 31, 21.

225. καί κεν ὀρὸν πίνων: ὀρὸc ψιλῶc καὶ ὀξέωc. H.

228. γαcτέρ' ἄναλτον: ὁ Ἡρωδιανὸc τὴν γαcτέρα ἀναύξητον ἀναλδόν τινα οὖcαν τὴν ἀεὶ ξηρὰν καὶ ταπεινήν. BQ. Vind. 133.

231. ἀμφὶ κάρη cφέλα: ὁ μὲν Ἀcκαλωνίτηc ἀμφικαρῆ cφέλα τὰ μικρὰ ὑποπόδια διὰ τὰc βάcειc· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸc ἀμφὶ κάρη ὡc εἰ

---

347 cf. Il. Pr. Θ 299: ποιητικῶc γὰρ ἀποβέβληται τὸ ε̄. 421 cf. Arc. 46, 22. P 51 cf. Il. Pr. Ω 213, unde patet alios pronunciasse ἂν τιτά. 57 ἄπτεροc ἔπλετο μῦθοc: οὐκ ἀπέπτη ὁ λόγοc, ἀλλ' ἐπέμεινε μὴ ἔχων πτερόν. QV. Ἡρωδιανὸc (δὲ) ἕτοιμοc λέγει. MS. Barnes. Explicatio ἕτοιμοc eodem redit, quo ea, quam ex QV posui. De origine Herodianea coll. E. M. 133, 21 dubitari nequit, sed nota non ad Prosodiam Homericam pertinet. 170 cf. Arc. 81, 25 τρύγητοc ὁ καιρὸc μονογενῶc, τρυγητὸc δὲ τὸ τρυγώμενον· τοιοῦτον καὶ τὸ ἄμητοc καὶ ἀμητόc. Cum hoc comparat Eustath. ad h. l. δείπνηcτοc, quae est altera scriptura vocabuli cf. Spitzner Excurs. XXX § 2 ad Iliad. 225 παρὰ τὸ αἴρω ut ab Herodiano aliena omisi. De accentu cf. Arcad. 68, 22, de spiritu 199, 18

228 de origine Herodianea dubitari non potest collata Il. Pr. A 533 ubi ἔνθεν (sc. quia non ab ἅλλομαι, sed ab ἄλδω) τινὲc καὶ τὸ «ὃc τοῦτον τὸν ἄναλτον» ψιλῶc προφέρονται. Sententia clara esset addito ψιλῶc. 231 cf. Hesych. s. v.

ἔλεγε πεμπόμενα ἐπὶ τὸ κάρη καὶ κατερχόμενα εἰς τὰς πλευρὰς συντρίψουσι αἱ πλευραί. BHQ.

237. ἣ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη ἀμφουδὶς ἀείρας: τὸ ἣ τὸ δεύτερον περισπαστέον. τὸ δὲ ἀμφουδὶς ὀξύνεται ὡς λικριφίς. H.

246. ἄστυ κάτ': εἰ καὶ συναλοιφή, ὅμως δύναται ἀναστρέφεσθαι διὰ τὴν ἀνάπαυσιν. H.

317. περιῄδη: περισσῶς ἤδη. B.

†330. νεῦς' ἐπὶ οἷ καλέσας: ἔστι καὶ ἐγκλιτικὴν εὑρέσθαι τὴν οἷ ἀντὶ γενικῆς κειμένην ἐπὶ τοῦ «οἱ δ' οἱ ἐβλάφθησαν» (Il. Ψ 387)· ἔστι δὲ καὶ ὀρθοτονουμένην ἀντὶ αἰτιατικῆς ὥσπερ ἐπὶ τοῦ «νεῦς' ἐπὶ οἷ καλέσας». Il. Pr. T 384.

343. οὖλον: ὅλον κατὰ ἐπένθεσιν τοῦ ῡ V. τὸ δὲ ἐπεντιθέμενον ῡ ψιλοῖ τὰ δασυνόμενα φωνήεντα, ὅρος οὖρος, ὅλος οὖλος. Il. Pr. A 554.

352. ἀνδρὶ προΐκτῃ: ἴκτης ψιλωτέον, παρὰ γὰρ τὸ παραβάλλειν τὴν χεῖρα καὶ αἰτεῖν δωρεάν. ἢ ὁ πρὸ τοῦ αἰτεῖν ἱκετεύων, εἰ δασύνεται. Q.

365. ἐνδέξια: διχῶς ἐνδέξια καὶ ἐν δεξιά. H.

379. καὶ ποθι: ἐγκλιτικὸν τὸ ποθι. H.

398. δίεσθαι: προπαροξυτόνως ἀπὸ τοῦ δίημι. οἶδε δὲ τὸ δίω καὶ διῶ καὶ δίημι. H.

†441. τοὺς δ' ἄναγον ζωοὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη: εἰ καὶ μὴ εἰς σύνθετον ἡ μετάληψις, ὅμως ἡ πρώτη τοῦ σφίσιν ὀρθοτονεῖται. Il. Pr. A 368.

455. οὐδ' ἅλα: οὕτως Ἀρίσταρχος ἀνέγνωκε καὶ ἀπέδωκε τοὺς ἅλας. ὁ δὲ Καλλίστρατος οὔδαλα τὰ κόπρια παρὰ τὸ ἐν τῷ οὐδῷ κεῖσθαι. οὐδὸς δὲ ὁ βατήρ. BHMQ.

530. ἑψιαάσθων: παιζέτωσαν. ἀπὸ τοῦ ἕπω ἕψω ἑψιάω. BQ. διὸ δασυντέον. Eustath. ad h. l. 1831, 1.

ΕΙϹ ΤΗΝ Ϲ.

†1. ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος: οὐκ ἀναστρέφεται ἡ πρόθεσις διὰ τὸ μεσοσυλλαβῆσαι τὸν δέ. Io. Al. 27, 19.

5. Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε: γέγονε τὸ ὄνομα παρὰ τὴν ἀρὰν ἀραῖος καὶ πλεονασμὸς τοῦ ν ἀρναῖος ὁ εὐκταῖος τῇ μητρὶ γενόμενος. Q. προπερισπᾶται δέ· τὰ γὰρ διὰ τοῦ αιος τρισύλλαβα, ἔχοντα τὴν πρώ-

---

237 cf. supra λ 597. 246 cf. Io. Al. 28, 8. 317 cf. Il. Pr. K 247. 343 pro ἔκλειψιν scripsi ἐπένθεσιν. cf. Il. Pr. Ξ 340. 352 cf. Lehrs Aristarch. p. 315 ed. II. 365 pro ἐνδεξία scripsi ἐν δεξιά coll. Il. Pr. I 236. 398 cf. Il. Pr. Ψ 476. 441 cf. Lehrs qu. ep. 115 seqq. 455 cf. Rud. Schmidt. ap. Nauckium Aristoph. p. 321 not. 28. 530 cf. Lehrs Arist. p. 316 ed. II.

Ϲ 5 idem quod in Q exstat in E. M. 146, 11, ubi additum est· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ἀνωμάλῳ προσῳδίᾳ.

την cυλλαβὴν εἰc cύμφωνον καταλήγουcαν, προπεριcπᾶcθαι θέλει. Il. Pr. N 791.

27. γρηΐ καμινοῖ: τῇ καμινοκαυcτρίᾳ, τῇ φρυττούcῃ τὰc κριθὰc πρὸc τὸ ποιῆcαι ἄλευρα. οὕτωc Ἀρίcταρχοc καὶ Ἡρωδιανόc. ὁ δὲ Κομανὸc τῇ καμούcῃ τὰc ἶναc διὰ τὸ γῆραc. BHQ. Vind. 133.

70. μέλε' ἤλδανε: ψιλῶc ἀπὸ τοῦ ἀλδαίνω. καὶ Αἰολεῖc ἄλματα καλοῦcι τοὺc κλάδουc οἷον ἀλδήματα καὶ αὐξήματα. BQ.

128. ἐπητῇ: περιcπωμένωc. B.

184. οὐ κεῖc' εἶμι: τὸ πλῆρεc οὐ κεῖcε εἶμι· τινὲc δὲ οὐκ εἴcειμι. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. H.

238. λελῦτο δὲ γυῖα ἑκάcτου: προπεριcπωμένωc τὸ λελῦτο. H.

257. λιπὼν κάτα πατρίδα γαῖαν: ἀναcτρεπτέον τὴν κατά. Q.

282. τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο: εἰ μὲν ὑπὸ ἓν παρέλκετο, παρολκὴν ἐλάμβανεν· εἰ δὲ διῃρημένωc, παρὰ τούτων ἐλάμβανε καὶ ἀνεπλήρου τὰ ἀναλώματα. HQV.

289. πρίν γέ cέ τῳ γήμαcθαι Ἀχαιῶν, ὅcτιc ἄριcτοc: ἐγκλιτικὸν τὸ τῷ. H.

373. ἥλικεc ἰcοφόροι: παροξυτονητέον τὸ ἰcοφόροι· κατὰ γὰρ ἐνέργειαν ἡ cύνθεcιc. H.

404. ἦδοc: ψιλωτέον τὸ ἦδοc. H.

ΕΙC ΤΗΝ Τ.

†44. ἀλλὰ cὺ μὲν κατάλεξαι: τὸ προcτακτικὸν φυλάξει τὸν ἴδιον τόνον. Il. Pr. A 302.

61. ἤρεον: δαcέωc τὸ ἤρεον. H.

62. καὶ δέπα, ἔνθεν: ἐκτατέον τὸ δέπα. H.

121. δμῳῶν: δμῳῶν cὺν τῷ ῑ καὶ περιcπωμένωc. θηλυκὸν γάρ ἐcτι. οὕτωc Ἀρίcταρχοc καὶ Ἡρωδιανόc. H.

122. δακρυπλώειν: cύνθετον τὸ δακρυπλώειν. BHQ.

†183. ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸc Αἴθων: ἐν τῇ Ὀδυccείᾳ (h. l.) κατὰ παράθεcιν ἀναγνωcτέον «ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸc Αἴθων». ἰδίᾳ cυcτῆcαι γὰρ αὐτοῦ βούλεται τὸ ὄνομα, ἐπεί τοι ἔcται κρεμάμενοc λόγοc. Il. Pr. X 51.

†320. λοέccαί τε χρῖcαί τε: ἐν τῇ τ τῆc Ὀδυccείαc (h. l.) παραλόγωc ἐνεκλίναμεν ἐν τῷ «ἠῶθεν δὲ μάλ' ἦρι λοέccαί τε χρῖcαί τε», ἵνα μὴ πληθυντικὸν ῥῆμα ὑπολάβωμεν. Il. Pr. H 199.

---

27 patet Herodianum reprobasse scripturam καμῖνοῖ. 128 cf. supra ν 332. 184 pro ἐκεῖcε scripsi οὐ κεῖcε et pro εἴcειμ' οὐκ εἴcειμι. 238 pro λελῦντο scripsi λελῦτο ex Il. Pr. Ω 665: λελῦτο προπεριcπαcτέον, ἵν' ᾖ ἐκ τοῦ λελύατο cυναλοιφή. 257 in codice sunt: τινὲc ἀναcτρέφουcι τὴν κατά· τινὲc δὲ ἀντὶ τῆc ἀπό λέγοντεc οὐκ ἀναcτρέφουcι, quae refinxi, ut Herodiani sententia existat. cf. Lehrs qu. ep. 92. 404 cf. Il. Pr. A 576. Ι 6.

T 61 cf. Il. Pr. Ω 579. 62 cf supra ο 466. 183 nunc hoc loco scribitur ὄνομα κλυτόν.

*343. ἐπιήρανα θυμῷ: κρεῖττον οὕτω γράφεϲθαι ἤπερ ἐπίηρ' ἀνὰ θυμῷ. ἡ γὰρ ἀνά πρόθεϲιϲ οὐκ εἴωθεν ἁπλῶϲ ἐπὶ τοιούτων ϲημαινομένων δοτικῇ ϲυντάττεϲθαι. Eustath. ad h. l. 1867, 29.

†478. ἡ δ' οὔτ' ἀθρῆϲαι δύναται: πρόδηλον ἐκ τῆϲ ϲυναλοιφῆϲ, ὅτι ψιλοῦται. Il. Pr. Μ 391.

ΕΙϹ ΤΗΝ Υ.

106. εἵατο: ψιλῶϲ, ἵν' ᾖ ἦϲαν (V) Ἀρίϲταρχοϲ. ἔχει δὲ ἐπίϲταϲιν, εἰ τοῦ εἰμί τὰ παθητικὰ δύναται ϲυϲτῆναι κατὰ ϲημαινόμενον ἢ χρῆϲιν Ἑλληνικήν. διὸ ἄμεινον δαϲύνειν καὶ ἐκδέχεϲθαι ἐκάθηντο. Il. Pr. Ο 10.

†131. μήτηρ πινυτή: πινυτή τὸ ἐπίθετον ὀξύνεται, μένει δὲ καὶ τὸ κύριον ὁμοτόνωϲ. Il. Pr. Ι 150.

166. ξεῖν' ἦ ἄρ τι: δύο μέρη λόγου τὸ ἄρ καὶ τὸ τί. B.

204. ἴδιον ὡϲ ἐνόηϲα: ψιλωτέον τὸ ἴδιον. B.

†227. βουκόλε ἐπεὶ οὔτε κακῷ: ἀναγκαίωϲ ἐκ πλήρουϲ γράφειν τὴν λέξιν βουκόλε δεῖ, ἵνα καὶ ἡ ϲτιγμὴ καὶ ὁ τόνοϲ ἀναλόγωϲ καὶ Ἑλληνικῶϲ ἔχῃ. τὸ δὲ μέτρον οὐκ ἂν δόξαι βλάπτεϲθαι τοῦ ϲτοιχείου προϲτιθέντοϲ, ἐπεί, ὅταν δέῃ ὑγιὲϲ αὐτὸ παριϲτάναι, πάλιν ἀφαιρεθήϲεται. Il. Pr. Λ 441.

311. τέτλαμεν: προπαροξυτόνωϲ εἴτε κίνημά ἐϲτιν ἀπὸ τοῦ τέτλημι εἴτε ἀπὸ τοῦ τετλήκαμεν ϲυγκέκοπται. B.

ΕΙϹ ΤΗΝ Φ.

20. ἐξεϲίην: δημοϲίαν ἔκπεμψιν, παρὰ τὸν ἥϲω ἑϲία καὶ ἐξεϲία. BHQ.

†45. ἐϲ δὲ ϲταθμοὺϲ ἄρϲε: ψιλωτέον. τὰ γὰρ φωνήεντα καταλήγοντα εἰϲ ρ̄ ἐπιφερομένου τοῦ ϲ̄ ψιλοῦϲθαι φιλεῖ. Il. Pr. Ζ 348.

61. ὄγκιον: προπαροξυτόνωϲ τὸ ὄγκιον. B.

†331. εὐκλεῖαϲ: προπεριϲπαϲτέον. ἐκ γὰρ τοῦ εὐκλέαϲ ἐγένετο κατ' ἐπένθεϲιν τοῦ ῑ. Il. Pr. Κ 281.

ΕΙϹ ΤΗΝ Χ.

*136. οὔ πωϲ ἐϲτ' Ἀγέλαε διοτρεφέϲ: οὐχ ὃν τρόπον οἴεται ὁ Ἀϲκαλωνίτηϲ τὸ πῶϲ πάντωϲ ὀξυτονηθήϲεται, ἐπεὶ ἤδη ἐμελέτηϲε

343 quum in Apollonii Sophistae lexico scriptum reperiatur ἐπίηρ' ἀνὰ θυμῷ addito οὕτωϲ Ἀρίϲταρχοϲ, non dubito, quin Herodianus aliquid eiusmodi, quale Eustath. refert, contra illam diastasin disputaverit. Originatio, quam Eustath. profert ἔϲτι δὲ πρωτότυπον τοῦτο τοῦ ἐπίηρα· ἐντεῦθεν γὰρ ἐκεῖνο γίνεται ἀποκοπέν, congruit fere cum Schol. A ad Il. Α 572, sed quum in eo Scholio insunt, quae ab Herodiano aliena sunt, etymon hic suppressi. In Schol. B ad h. l. ἐπιήρανα: προϲηνῆ ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν.

Υ 106 cf. Il. Pr. Ζ 336 et Ω 84. 311 verba codicis τετλάμεν: παροξυτόνωϲ εἴτε ἀπὸ τοῦ τλῆμι εἴτε ἀπὸ τοῦ τετλάκαμεν ϲυγκέκοπται sic emendavit Lob. El. I 380 ex loco gemino libri περὶ παθῶν servato in E. M. 764, 3.

Χ 156 cf. Io. Al. 31, 2, Lehrs qu. ep. 129.

καὶ ἄλλων ἐγκλιτικῶν ἐπιφερομένων τὸ πῶ καὶ τὸ πῶς τοῦτο μὴ πάσχειν. «οὔ πως ἐστ' Ἀγέλαε διοτρεφές» «μήπως με προϊδών» (Od. δ 396). Il. Pr. Υ 464.

†188. κουρίξ: ὀξύνεται· τὰ γὰρ εἰς ιξ ἐπιρρήματα ὀξύνεται, σημαινομένου τοῦ πέριξ βαρυνομένου. Il. Pr. Ξ 60.

†213. 214. Μέντορ μή σ' ἐπέεσσι παραπεπίθῃσιν Ὀδυσσεύς — μνηστήρεσσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναι δὲ οἷ αὐτῷ: ἐπὶ τούτῳ κατ' ὀρθὸν τόνον ἀνέγνωμεν· καὶ τὸ ἑξῆς ἐστι τοιοῦτον μὴ πεισάτω σε Ὀδυσσεὺς ἡμῖν μάχεσθαι, αὐτῷ δὲ ἀμύνειν. καὶ καθόλου ἡ οἷ ὁπότε προηγεῖται τῆς αὐτός ἀντωνυμίας κατὰ δοτικὴν πτῶσιν, ὀρθοτονεῖσθαι θέλει εἴτε εἰς ἁπλῆν εἴη ἡ μετάληψις εἴτε καὶ εἰς σύνθετον. Il. Pr. Ο 226.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ψ.

3. ὑπερικταίνοντο: Ἀρίσταρχος ἀνεπάλλοντο καὶ ἐκινοῦντο προθυμουμένης αὐτῆς βαδίζειν ταχέως, μὴ δυναμένης δέ, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ διὰ τὸ γῆρας. οἱ δὲ ὑπερεξετείνοντο. ἄμεινον δῆθεν ἐκινοῦντο παρὰ τὸ ἴκταρ, ὅ ἐστιν ἐγγύς. καὶ γὰρ προείρηκε «γούνατα δ' ἐρρώσαντο». ταχέως οὖν ὑπερικνοῦντο, ὅ ἐστι παρεγίνοντο. MS Barnes.

†62. ὡς οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος: τὸ ἔστι ἐπὶ τῆς πρώτης συλλαβῆς ἔχει τὴν ὀξεῖαν, ὅταν ἄρχηται «ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλιος» (Β 811) καὶ ὅταν ὑποτάσσηται τῇ οὐ ἀποφάσει (h. l. c.)· εἰ μέντοι γε μὴ εἴη τὸ τοιοῦτο, οὐκέτι ἐπὶ τῆς πρώτης συλλαβῆς ἔχει τὴν ὀξεῖαν οἷον «ὃ δὴ τετελεσμένον ἐστίν». Il. Pr. Ζ 152.

191. ἀκμηνὸς θαλέθων: ὁ ἀκμὴν ἔχων τοῦ θάλλειν. HQV. ἐπὶ μὲν τούτου ὠξυτόνησεν Ἀρίσταρχος, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐν Ἰλιάδι (Τ 163; 346) ἐβαρυτόνησεν· οἱ δὲ τὰ δύο προπαρωξυτόνησαν. V.

220. εἰ ἤδη: Ἡρωδιανὸς τὸν εἰ ἀντὶ τοῦ ἐπεί φησιν εἶναι καὶ συνάπτει ὅλον τὸν νοῦν οὕτως· εἰ μὴ ἠπατήθη ἡ Ἑλένη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, οὐκ ἂν ἄλλῳ ἠκολούθησεν ἀνδρί. καὶ πόθεν δῆλον ὅτι δι' ἀπάτην ἠκολούθησε καὶ οὐχ ἑκουσίως; ἐπειδὴ ἤδη μάλιστα ὅτι οὐκ ἔχει καταφρονηθῆναι τοῖς Ἕλλησιν ἡ αὐτῆς ἁρπαγή. Q. Vind. 56.

281. θάνατος δέ μοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ: γρ. ἔξαλος ἤγουν ἔξω τῆς θαλάσσης. Vind. 133.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ω.

10. ἀκάκητα: προπαροξυτόνως. Η.

†221. ἄσσον ἴεν πολυκάρπου ἀλωῆς: ἴεν ψιλωτέον, ἔστι γὰρ ἑνικὸν ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο. Il. Pr. Μ 33.

Ψ 3 haec quamvis plena obscuritatis sint, tamen apparet totam de hoc vocabulo disputationem cum quaestione de media aspiratione arctissime coninncta esse, sunt Lehrsii verba de Aristarch. p. 312 ed. II. 191 Ἀρίσταρχος addidi ex Eustath. ad h. l. 1944, 38 cf. Lehrs de Arist. p. 300 ed. II. 281 cf. ad λ 134.
Ω 10 ex Il. Pr. Π 185 coll. Α 540 addi possunt: Ἀρίσταρχος. οἱ δὲ ἄλλοι ἀναλογίᾳ πειθόμενοι προπερισπῶσιν. Quae in Scholio adiecta sunt, ex Choer.

*229. γραπτῦς: ἐν τῇ Ὀδυσσειακῇ προσῳδίᾳ φανερῶς τὸ γραπτῦς περισπᾷ καί φησιν, ὅτι εἴη εἰρηκὼς ὡς καὶ τὸ κλιτῦς (Π 390) δεῖ περισπᾶσθαι. Schol. ad Il. Π 390.

242. κατ' ἔχων κεφαλήν: κάτω ἔχων νενευκώς· δύναται δὲ καὶ ὑφ' ἓν κατέχων. V.

†331. οὐλὴν μὲν πρῶτον: οὐλή ὡς αὐλή. τὰ γὰρ εἰς λη λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ διφθόγγῳ παραληγόμενα ὀξύνεσθαι θέλει, εἰ μὴ ἔχοι ἔννοιαν συνθέσεως οὐλή αὐλή, ἀπειλή, ὠτειλή. τὸ μέντοι «ἑτέρῃ δ' ἔχεν οὖλας» (γ 441), λέγω δὲ ἐπὶ τῶν κριθῶν ἴσως βεβαρυτόνηται μονογενὲς ὂν πρὸς μονογενὲς ὀξυνόμενον τὸ οὐλή. Il. Pr. Τ 26.

†417. ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον: οὐκ ἀήθης ἡ τοιαύτη συναλοιφή. τὸ «ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν» (Od. χ 437) ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἔφη «ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον» (h. l.). Il. Pr. Μ 286.

Dict 432, 14 finxerunt. 229 in Il. Pr. l. c. κλιτύς ut γραπτύς oxytonos pronunciandum praecipitur. 242 posteriorum explicationem Herodiani esse probatur collato adnotamento ad λ 134.

ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ.

1.

E. Or. 7, 3: ἀβληχρόν — δύναται τὸ ᾱ κατ᾽ ἐπίταςιν ςφόδρα — ἀςθενές. βληχρὸν γὰρ τὸ ἀςθενὲς ἀπὸ τῆς τῶν προβάτων φωνῆς· τὸ γὰρ βληχρὸν ἐπ᾽ αὐτῶν εἴρηται. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰςχυροῦ τάττεται τὸ βληχρὸν ὡς εἶναι παρὰ τὸ βάλλειν, ὅ ποτε μὲν τὸ καταβάλλειν εἰς γῆν καὶ δύναςθαι ἀναιρεῖν ςημαίνει, ποτὲ δὲ καὶ τὸ καταβάλλεςθαι εἰς γῆν, ὡς δύναςθαι τὸ ἀςθενὲς δηλοῦν καὶ πάλιν τὸ ἰςχυρόν, τοῦ ᾱ ἀναίρεςιν καὶ ἐπίταςιν δηλοῦντος. οὕτως εὗρον ἐν τῷ περὶ παθῶν Ἡρωδιανοῦ.

2.

E. Or. 30, 8: ἀγαυός: Ἡρωδιανὸς λέγει παρὰ τὸ γαίω τὸ γαυριῶ ἀγαιός εἶναι καὶ τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ῡ ἀγαυός ὡς καίω καύςω πλεονάζοντος τοῦ ᾱ ἐπιτατικοῦ.

Adaotatio ad fr. 1. Verba δύναται — ςφόδρα per parenthesin dicta accipienda sunt (cf. E. Gad. 1, 18); pro παρὰ τὸ βάλλειν εἰς γῆν ποτέ δὲ καὶ τὸ ἀναιρεῖν lin. 6 scripsi ex E. M. 3, 28, qui partem huius loci ab Orione mutuatus est: παρὰ τὸ βάλλειν ὅ ποτε asque ad καταβάλλεςθαι εἰς γῆν. Corruptionem natam esse opiaor ex similitadiac verborum, quae epitomatorem somnolentum iaduxit.

Seatentia huius fragmenti collatis Epim. Cr. I 95, 8 [βληχρόν· Πίνδαρος μέν βληχρὸν τὸ ἰςχυρὸν «πρόφαςιν βληχροῦ γίνεται νείκεος» φηςί· διὰ τοῦτο λαμβάνειν τὸ ᾱ ςτερητικὸν αὐτὸ ἡγεῖται καὶ βαρύνει ἄβληχρος Ἡρακλείδης ὁ Μιλήςιος, ἔνθεν κατὰ βαρεῖαν τάςιν τὸ θηλυκὸν ἀνέγνω ἀβλήχρην· ἡγεῖται γὰρ ςτέρηςιν οὐ πλεοναςμόν· λέγομεν δέ ὅτι βληχρὸν ςημαίνει τὸ ἀςθενές οἷον «βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί», τὸ δὲ ἀβληχρὸν κατὰ πλεοναςμόν· εἴρηται τὸ ἀςθενὲς ἀπὸ τοῦ πίπτοντος ἢ καταβαλλομένου· βέβληται βληχρὸς ὁ πίπτων, ὅςπερ ἐςτὶν ἀςθενής· ἐπὶ δὲ τοῦ ςημαίνοντος τὸ ἰςχυρὸν βέβληκε βληχρὸς ὁ βάλλων, ὅπερ ἐςτὶν ἰςχυρός, in quo articulo scripsi pro λαμβάνων λαμβάνειν et Ἡρακλείδης ὁ Μιλήςιος, quoά post ἔνθεν positum est, retraxi, porro pro ἀπὸ τοῦ πίπτοντος ἢ καταβάλλοντος exhibui καταβαλλομένου] clarior fit atque patet Herodianum in libro περὶ παθῶν aliter de bac voce iudicasse atque ia Pros. Il. Θ 178, quem locum hic subscribo ut a Lehrsio emeadatus est: ἀβλήχρ᾽: Ἡρακλείδης ὁ Μιλήςιος βαρύνει ὡς ἄςιτα· λόγῳ δὲ χρῆται τούτῳ ὡς ὅτι βληχρὸν ἐςτι τὸ ἰςχυρόν, ὅπερ κατὰ ςτέρηςιν ὀφείλει λέγεςθαι ἄβληχρος ὡς ἄκακος· ςημαίνει γὰρ τὸ ἀςθενές. ἡ μέντοι παράδοςις ὀξύνει τὸ ἀβληχρά καὶ ἀβληχρήν, πειςθεῖςα πρῶτον τῷ παραςχηματιςμῷ ὡς ἁπλῷ· οὕτως γὰρ παρεςχηματίςθη ὡς πενιχρά, ψυχρά, λέγω δὲ θηλυκῶς. οὕτως ἀβληχρά, οὐ κοινωνοῦντος ποτε τοῦ γένους, λέγω δὲ ὁ ἄβληχρος καὶ ἡ ἄβληχρος. ἄλλως τε ἤδη αὐτὸ τὸ βληχρὸς ςημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖςτον μᾶλλον τὸ ἀςθενές. Ἀλκαῖος θ΄ «βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί.» καὶ ὁ Νίκανδρος «βληχρόν γὰρ μυὸς οἷα μυληβόρου ἐν χροΐ νύγμα» (Ther. 446). τοῦτο δὴ πλεονάςαν τῷ ᾱ φυλάξει τὸν αὐτὸν τόνον λαλητὸς ἀλαλητὸς, ςτεροπή ἀςτεροπή· οὐκ ἐκεῖνο μέντοι διηνεκές λέγομεν, ὅτι πλεοναςμὸς τοῦ ᾱ φυλάςςει τὸν αὐτὸν τόνον ἀεί· οἶδα γὰρ τὸ ἄδορος (sic pro ἄβορος Lobeck. El. I 31), ἀγαυρός, ἄςταχυς.

3.

E. Or. 14, 1 collato Eustath. 1444, 7: ἀγαυρός ἢ παρὰ τὸ ἀγαυός, ὃ παρὰ τὸ γαίω τὸ γαυριῶ, πλεοναςμῷ τοῦ ρ̄ ἢ παρὰ τὸ γαῦρος. ἐκεῖνο μὲν οὐκ ἔχει ἀπορίαν ὡς ἐπενθέσεως τοῦ ρ̄ μὴ ἀναγκαζούσης προπαροξυτόνησιν, τοῦτο δὲ ἀπορηθείη ἄν, εἰ τὸ μὲν ἁπλοῦν βαρύνεται ἤτοι τὸ γαῦρος, τὸ δὲ σύνθετον ἀγαυρός ὀξύνεται, δέον ὂν προπαροξύνεσθαι. ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἔχει λόγον διὰ τὸ συνακολουθῆσαι τῷ ἀφαυρός καὶ τῷ ἀμαυρός καὶ τοῖς ὁμοίοις. οὕτως εὗρον ἐν τῷ περὶ παθῶν Ἡρωδιανοῦ.

4.

E. M. 18, 39: ἀδόροις: Ἀντίμαχος «ἐν ἀδόροισι χέειν εὐίλατον ἄλφι». λέγεται γὰρ παρὰ τὸ δεδάρθαι δορός δοροί καὶ κατὰ πλεοναςμὸν ἄδοροι ἢ ἀντὶ τοῦ κακόδοροι ἢ οὐ δεδαρμένοι. οὕτως Ἡρωδιανός.

5.

E. M. 48, 39: ἀκινάγματα οἷον «χειρῶν ἠδὲ ποδῶν ἀκινάγματα» τὰ τινάγματα τῶν ποδῶν μετὰ ῥυθμοῦ καὶ τῶν χερῶν ἢ κινήματα· καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ᾱ καὶ τοῦ γ̄ καὶ τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ᾱ ἀκινάγματα. Ἡρωδιανός.

6.

E. Or. 28, 27: ἀκρεμών: κρέμω ῥῆμα, ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα κρεμών καὶ κρεμόνες τὸ πληθυντικὸν καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ᾱ ἀκρεμών. πλεονάζει τὸ ᾱ ὡς στάχυς ἄσταχυς. οὕτως Ἡρωδιανός.

[6ª]

ἀλαλητός ἀπὸ τοῦ λαλητός προσθέσει τοῦ ᾱ. Arcad. 82, 1.

---

ad fr. 3. In E. Or. haec verba exstant: ἀγαυρὸς παρὰ τὸ ἀπὸ γῆς αἴρεσθαι ἢ παρὰ τὸ γαίων τὸ γαυριῶν ἢ παρὰ τὸ ἄγην τὴν ἔκπληξιν ἀγηρός [καὶ ἀγαυρός addit E. M.]. οὕτως εὗρον ἐν τῷ περὶ παθῶν Ἡρωδιανοῦ. Ex his tribus originationibus una tantum ad Herodianum auctorem referenda est παρὰ τὸ γαίων τὸ γαυριῶν, quibus verbis cum fr. 2 comparatis elucet hic de ortu vocis ἀγαυρὸς ex ἀγαυὸς sermonem fuisse. Quum autem sciamus ex Il. Pr. Θ 178 Herodianum etiam ἀγαυρὸς a γαῦρος repetivisse, Eustathius vero utrumque etymon proponat: ἀγαυὸς ὅθεν πλεοναςμῷ καὶ ὁ ἀγαυρός. εἰ δέ τι μετέχει τοῦ τοιούτου ἀγαυροῦ τὸ ἀγαύρισμα ὅπερ ἐστὶ πάλης εἶδος, οὐκ ἂν εἴη ἀκριβῶς ἀποφήνασθαι. ὥσπερ ἴσως οὐδὲ εἰ τὸ ἀγαυρὸς μὴ ἀπὸ τοῦ ἀγαυός ἀλλ' ἀπὸ τοῦ γαῦρος γίνεται. εἰ γὰρ ἐκεῖνο μὲν κτλ., omissis ineptiis apud Orionem propositis fragmentum constitui. In Schol. ad Hesiod. Theog. 832, ubi similis de vocabulis in αυρος canon atque ap. Arcadium p. 72, 20 profertur, Herodiani sententia perversa est: τὸ δὲ ἄγαυρος βαρύνεται πλεοναςμῷ τοῦ ᾱ ἐκ δισυλλάβου γενόμενον, nam hunc καὶ τὰ τριγενῆ ἀμαυρὸς ἀφαυρός καὶ τὸ ἀγαυρός, ὅπερ ἔδει βαρύνεσθαι κτλ. scripsisse certum est. cf. Pr. Cath. p. 201, 21.

ad fr. 4. Ἀντίμαχος pro ἀντιμάχαις scribendum esse vidit iam Sylburgius; pro δόρυ γὰρ λέγεται scr. λέγεται γὰρ omisso δόρυ, καὶ post δοροί addidi, verba ἢ οὐ δεδαρμένοι ex iis, quae in E. M. nomini Herodiani postposita sunt, adiecit Lob. El. I 17.

ad fr. 5. ἢ ante κινήματα inseruit Lob. El. I 20.

---

ad fr. [6ª] Mon. 39, 6 τὸ ἀλαλή οὐ φύσει τρισύλλαβον «κλῦθ' ἀλαλά, πολέμου θυγάτηρ». Arcad. 108, 23 τὸ ἀλαλή παρὰ τὸ λαλῶ. Il. Pr. Θ 178.

7.

E. M. 119, 33: Ἀπαιςός: Παιςός ὡς ὁ ποιητής φηςιν «ὅς ῥ' ἐνὶ Παιςῷ ναῖε» (Il. Ε 612), ἐν ἑτέροις δὲ «δῆμον Ἀπαιςοῦ» (Β 828). Παιςός δὲ εἴρηται παρὰ τὸ τὴν Ἀργὼ προςορμίζουςαν ἐκεῖςε παῖςαι καὶ προςεγγίςαι Παιςός καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ᾱ Ἀπαιςός. Ἡρωδιανός.

*8.

E. M. 150, 56: Ἄρυπες: Φερεκύδης ἀντὶ τοῦ Ῥύπες. πρόδηλον τὸ εἰρημένον. Ῥύπες γὰρ λέγονται οἱ Ἀχαιοί. κατὰ πλεοναςμὸν τοῦ ᾱ Ἄρυπες.

9.

E. M. 157, 33: Ἀςπληδών: φαςὶ γὰρ εἶναι Ἀςπληδόνα τὸν Πρέςβωνος καὶ Στερόπης. Ἀπολλόδωρος δέ φηςιν Ἀςπληδόνα γνήςιον οὐκ εἶναι, εἴγε εὑρέθη «Σπληδόνα τ' ἠγαθέην»· ὅταν οὖν εὕρωμεν «οἳ δ' Ἀςπληδόνα ναῖον» (Il. Β 511) πλεοναςμὸς ποιητικός ἐςτι τοῦ ᾱ. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

10.

E. Or. 17, 23 ἀςτεροπή: ςτρέφω ςτρεπτή κατ' ἀποβολὴν τοῦ τ̄ καὶ ἐπένθεςιν τοῦ ο̄ ςτεροπή καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ᾱ ἀςτεροπή. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν.

[8ᵃ]

ἀραιός: παρὰ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω γίνεται ῥαιός καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ᾱ ἀραιός μετελθούςης τῆς δαςείας τοῦ ρ̄ εἰς τὸ ᾱ ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ῥέζω ἔρδω. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου. E. M. 134, 17.

---

ad fr. 7. St. B. 102, 16: Ἀπαιςός, πόλις κατὰ τὴν Τρωάδα. Ὅμηρος «οἵ τ' Ἀδρήςτειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαιςοῦ» καὶ δίχα τοῦ ᾱ «ὅς ῥ' ἐνὶ Παιςῷ ναῖε πολυκτήμων» ὡς ἄρ' Ἄταρνα πόλις καὶ Τάρνα. Ὅμηρος «ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος» (Il. Ε 44), ad quem locum Mein. adnotat Τάρνα non eandem urbem esse atque Ἄταρνα cf. Lob. El. I 25.

ad fr. *8. Hoc fragmentum Herodianeum esse apparet ex St. B. s. Ἀρύπη: Ἀρύπη πόλις [ἐν Αἰγύπτῳ, quod Mein. iure delendum censet] ἧς οἱ πολῖται Ἄρυπες ὡς Ἡρωδιανός et Theogn. 98: εἰς ῡψ̄ ςπάνια Κίνυψ ὁ λιμήν, Χάλυψ, Ἄρυψ οἱ μέχρι Ἰςθμοῦ, ὅπερ καὶ μονοςυλλάβως λέγεται.

ad fr. 9. pro Σπληδόνα l. 11 scripsi Ἀςπληδόνα ex Eustath. 272, 23 coll. St. B. 135, 9: Ἀςπληδών πόλις Φωκίδος. Παυςανίας ἐνάτῳ. ἀπὸ Ἀςπληδόνος υἱοῦ νύμφης Μιδείας καὶ Ποςειδῶνος. — γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ ᾱ, ἀλλ' οὐ παρ' Ὁμήρῳ. Pro φηςιν Ἀςκληπιάδην οὕτω λέγειν duce Lehrsio, qui Anall. p. 429 in corrupto Ἀςκληπιάδην latere Ἀςπληδόνα vidit, scripsi Ἀςπληδόνα — εὑρέθη, cui similis dictio occurrit in Il. Pr. Ε 887: ἡ κλίςις αὐτοῦ ἰςοςύλλαβος εὑρέθη.

ad fr. 10. In E. Or. sic scriptum est: ἀςτεροπή ὅπτω ὀπτή ἀςτεροπτή· κατ' ἀποβολὴν τοῦ τ̄ ἀςτεροπή, quod ex eiusmodi adnotamento, quod supposui, perversum esse arbitror. Certe ex Il. Pr. Θ 178 cognitum habemus ἀςτεροπή per pleonasmum vocalis ᾱ ex ςτεροπή repetivisse Herodianum. Quamquam negari non debet eum in Catholica aliter iudicasse, nam Arcad. 102, 20: τὸ ἀςτέροπή ὀξύνεται ὡς ςύνθετον παρὰ τὸ ὄπα καὶ ἀςτήρ tradit. Quare etiam nostro loco quis sic sententiam processisse arbitretur: ἀςτεροπή: παρὰ τὸ ὄπτω ὀπτή καὶ ἀςτήρ ἀςτεροπτή· κατ' ἀποβολὴν τοῦ τ ἀςτεροπή; sed prius praeoptandum censui, praesertim quum Lobeckius in El. I 15 not. 4 alterum Herodiano indignum iudicet.

11.

E. Gud. 87, 52, Zon. 3, 16: ἀcφάραγοc ὁ λεγόμενοc φάρυγξ. εἴρηται ἄνευ τοῦ ᾱ cφάραγοc παρὰ τὸ cφαραγεῖν, ὅ ἐcτιν ἠχεῖν, δι' αὐτοῦ γὰρ ἡ φωνὴ φέρεται. Ἡρόδικοc δέ φηcι πλεοναcμῷ τοῦ α καὶ τοῦ c̄ εἶναι ἀcφάραγον ἀντὶ τοῦ φάρυγγα. Πτολεμαῖοc δὲ ὅτι οἱονεὶ ἀcπαίρει. ἄλλοι δὲ διὰ τὸ μὴ cπᾶcθαι ἀcπάραγον καὶ ἀcφάραγον. κερατώδη γὰρ εἶναι. οἱ δὲ κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ ᾱ ἀcφάραγον τὸν φέροντα τὴν φωνήν. οὕτωc Ἡρωδιανόc· παρὰ cφάραγοc πλεοναcμῷ τοῦ ᾱ ἀcφάραγον τὸν βρόχθον.

*12.

E. M. 385, 9 ἐcύνηκεν: Ἀλκαῖοc ἐcύνηκε καὶ Ἀνακρέων ἐξύνηκε πλεοναcμῷ. οὐκ ἔcτι δὲ πλεοναcμόc, ἀλλ' Ἀττικὴ κλίcιc ὥcπερ παροινῶ πεπαρῴνηκα καὶ ἐνοχλῶ ἠνώχληκα καὶ παρηνώχληκα.

[11ᵃ]

ἀφλοιcμόc: ἔνιοι αὐτὸ παρὰ τὸ ἀφριcμόc μεταβολῆc γενομένηc τοῦ ρ̄ εἰc λ καὶ πλεονάcαντοc τοῦ ō. οἱ δὲ παρὰ τὸ φλέω καὶ φλύω φλοιcμόc καὶ ἀφλοιcμόc ἐν πλεοναcμῷ τοῦ ᾱ. διὸ οὐ δεόντωc ὁ Τυραννίων προπαροξύνει. Il. Pr. O 607.

[11ᵇ]

Choer. Dict. 305, 30, E. M. 161, 7: ἀcφάλαξ: ἀπὸ τοῦ cπῶ γέγονε cπάλαξ καὶ κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ ᾱ ἀcπάλαξ καὶ κατὰ μετάθεcιν τοῦ π εἰc φ ἀcφάλαξ. τὸ γὰρ ζῷον τοῦτο ἀποcπᾷ τὴν γῆν καὶ ποιεῖ βάθοc καὶ οὕτωc εἰcέρχεται.

[12ᵃ]

ἐῳνοχόει: ἔθοc ἐcτὶ τῷ ποιητῇ ἀποβάλλειν τὸ κατ' ἀρχὴν ε̄ ἐπὶ τῶν παρῳχημένων, ἔcθ' ὅτε δὲ καὶ πλεονάζειν. πρόδηλοι δὲ αἱ

ad fr. 11. Ἡρόδικοc, cuius in Pros. Il. N 29 mentio fit, pro Ἀριδείκηc et Πτολεμαῖοc pro Πολέμαχοc scripsi; praeter vitia leviora, quae tacite correxi, praebui οἱονεὶ ἀcπαίρει pro ὅμωc ἀπαίρει. Similia in E. M. 160, 50 auctorum nominibus suppressis proferuntur. De re cf. Lob. El. I 15.

ad fr. *12. Hoc fragmentum Herodiani esse, quamvis nomen eius non additum sit, docet comparatio aliorum locorum, cui Herodiani nomen subscriptum est, similiter conceptorum E. M. 44, 45 ἀκαμαντοχάρμαν: οὐκ ἔcτι πλεοναcμόc, ἀλλὰ πλάνη κλίcεωc. E. M. 199, 52 βλεῖc — κίνημα γὰρ καὶ οὐ cυγκοπή. Accentum in ἐcυνῆκεν mutavi Nauckio auctore cf. symbola philologorum Bonnensium p. 524 not.

ad [11ᵇ]. Quum Choeroboscus Herodiani vestigia premat et ipsum adnotamentum sententiam sane probabilem contineat, Herodiano assignandum arbitror quamvis dubitanter, quum externo testimonio destitutus sim; ob eandem causam non recepi in ordinem fragmentorum Ep. Cr. I 391, 28: ἐκ τοῦ cκαίρω cπαίρω, ὃ λέγομεν μετὰ τοῦ ᾱ κατὰ Ἀττικὴν cυνήθειαν ὡc τὸ «ἤ ῥά οἱ ἀcπαίρουcα καὶ οὐρίαχον πολέμιξεν» (N 443) καὶ «ὁ δ' ἑcπόμενοc περὶ δουρὶ — ἤcπαιρε» (N 570); sed ex Constant. Lascar. epitome libri XVI prosod. Cathol., ubi cπαίρω, ὃ καὶ ἀcπαίρω λέγεται, concludi potest simile quid Herodianum docuisse; maiore etiam ambiguitate premitur hoc de ἀcπάζω adnotamentum in E. M. 156, 1: τὸ ἀcπάζω cύνθετόν ἐcτιν ἀπὸ τοῦ cπῶ ῥήματοc, ἀφ' οὗ τὸ cπῶμαι· καὶ παραγωγὸν cπάζω καὶ προcῆλθεν ἡ ᾱ ἐπίταcιc καὶ ἐποίηcε τὸ ἀcπάζω.

ad fr. [12ᵃ]. Ex Herodiano fluxit quamvis cum alienis commixtum adnotamentum in Ep. Cr. I 445, 20: ὤθουν: τοῦτο καὶ ἐώθουν. τὸ δὲ ἐώθουν ὥcπερ καὶ

13.

E. Or. 57, 13, E. Gud. 210, 58 et E. M. 380, 30: ἐρῳδιός: ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει, ὅτι ὥςπερ ἀπὸ τοῦ ἀρ-

χρήσεις «στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ» (Od. τ 188)· «σκῆπτρον μέν τοι δῶκε» (Il. I 38)· τὸ γὰρ ἐντελὲς «τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκεν» (Il. Π 250). οὕτως οὖν καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου· τὸ μὲν γὰρ ἀκόλουθόν ἐστι κίνημα ἀπὸ τοῦ οἴγω ᾦγεν κατὰ παρατατικόν· «τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν» (Il. Ξ 168), ἀλλὰ τὸ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε̄ «χηλοῦ δ' ἄπο πῶμ' ἀνέῳγεν» (Il. Π 221). καὶ ἀπὸ τοῦ ἁνδάνω ἥνδανεν «ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε» (Il. A 24)· τὸ δὲ κατὰ πλεονασμὸν «οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἑήνδανε» (Od. γ 143). καὶ πάλιν «ἕεσσατο δ' ἔκτοσθεν» (Il. K 334)· εἶτα ἐν ἑτέροις «ἑέσσατο δέρμα» (Il. K 177). ἀπὸ δὲ τοῦ ὤθω βαρυτόνου τὸ «ὦσα παρέξ» (Od. ι 488) καὶ ὦσε τὸ τρίτον. ὃ ἐν πλεονασμῷ φησι «κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσεν» (Il. Π 410). οὕτως οὖν ἐπὶ τούτου. ἐν ἑτέροις γάρ φησιν «ᾠνοχόει δ' υἱὸς Μενελάου» (Od. ο 141), ὅπερ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε ἀκολούθως πάλιν ἀπεφήνατο «νέκταρ ἐῳνοχόει» (Δ 3). Il. Pr. Δ 3.

[13ᵃ]

οὐδέποτε, ὥς φησιν ὁ Ἡρωδιανός, εὐθεῖα διαλέλυται, τὸ γὰρ εἷς ἕεις κατὰ πλεονασμὸν ἔχει τὸ ε̄, οὐ μὴν διελύθη. Choerob. p. 246 Gaisf.

ad fr. 13. de voce ἐρῳδιός egit Herodianus in Mon. 18, 3, ad quem l. cf. Lehrsium, et in quinto Catholicae prosodiae (p. 116, 21), quem locum ipse citat in Mon., et in libro περὶ παθῶν ap. Or., ubi haec exstant: ἐρῳδιός σεσημείωται κατὰ τὸν

τὸ ἑώρων πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε̄ ὡς καὶ τὸ ἑώρακα, ὅπερ καὶ διὰ τοῦ ο̄ λέγεται «πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑόρακά πω χρόνου» Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ (v. 98). τοιοῦτον δέ ἐστι καὶ τὸ ἑώνημαι. ἀπὸ γὰρ τοῦ ὠνῶ ὤνημαι ἐστὶ τὸ ἀκόλουθον. Ἀθηναῖοι δὲ ἑώνημαι λέγουσιν, οὕτως καὶ τὸ ἐώθουν «τήνδε μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασιν». Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ (v. 637) καὶ τὸ ἄνῳγον καὶ ἀνέῳγον καὶ ἀνέῳξα «ἀνεῳγμένας πύλας» καὶ ἡ λοιπὴ κλίσις τοῦ ῥήματος τούτου καὶ ἀνεῴγνυν. ἔτι μὲν τοιοῦτο ἐώθουν ἐστὶ καὶ τὸ ἐξέωσται καὶ ἐξεώσθην καὶ ἀπεωσμένος. ταῦτα δὲ πάντα ἐστὶ ἀπὸ τοῦ ὤθω βαρυτόνου, ὅθεν ὦσα· τὸ δὲ ἐώθουν ἀπὸ περισπωμένου τοῦ ὠθῶ. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Λυσιστράτῃ (ap. Aristoph. non leguntur) «ἀλλ' ὅμως ἐωσάμεθα τὸν στρατὸν ξὺν θεοῖς πρὸς ἑσπέραν». τὸ ἐωνούμην Εὔπολις Μαρικᾷ «κρούων γε μὴν αὐτὰς ἐωνούμην ἐγώ». ἐνούρησεν ἐνεούρησεν Ἀττικῶς Εὔπολις Αὐτολύκῳ «ἆρα σφόδρ' ἐνεούρησεν ἐξούλης γέρων;» καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος (p. 1257) «καὶ τὰς ἀμίδας κατεσκεδάννυσαν καὶ προσενεούρουν». ᾠνοχόει ἐῳνοχόει. τοιοῦτος δὲ πλεονασμὸς φωνήεντός ἐστι καὶ ἐπὶ τοῦ ἴσης ἐΐσης, ἔδνα ἔεδνα, εἷς ἕεις, ἔρσα ἔερσα (omisi ἧς ἕης, quia Herodianus in hoc diaeresin statuit, ᾔδειν ἠείδειν, μύω ἠμύω quia ab hoc loco aliena sunt, praeterea hyperbibasmum in ἠόρταζον ἑώρταζον, qui nihil communionis habet cum pleonasmo vocalis et propter externam formae ἑώρταζον cum ἑώρων similitudinem ab epitomatore huc tractus est). Conferri possunt praeterea hi loci: Choer. 593, 23 ἀπὸ τοῦ εἴκω τὸ ὁμοιῶ γένονεν οἶκα ὥσπερ λείπω λέλοιπα, πείθω πέποιθα καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ ε̄ ἔοικε. Choer. 625 13 τὸ εἶπον καὶ εἶδον κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε̄ γίνονται ἔειπον καὶ ἔειδον «καὶ τότε δὴ μετέειπε». Herodiani de ἐάφθη sententiam in Il. Pr. N 543 pronunciatam infra, ubi de dialysi sermo erit, afferam.

ad fr. [13ᵃ] cf. Lehrs ad Herod. p. 60.

μόζω γίνεται ἁρμόδιος, τὸν αὐτὸν τρόπον ἀπὸ τοῦ ῥοίζω γίνεται ῥοίδιος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ καὶ ἐκτάσει τοῦ ο̄ εἰς ω̄ ἐρῳδιός καὶ μένει τὸ ῑ προσγεγραμμένον. καὶ λέγουσί τινες, ὅτι ὤφειλε βαρύνεσθαι· τὰ γὰρ διὰ τοῦ δῑος πάντα βαρύνονται παυρίδιος μοιχίδιος. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἐξηκολούθησε τοῖς ἐπὶ ὀρνέων. τὰ γὰρ εἰς ο̄ς̄ καθαρὰ τῷ ῑ παραληγόμενα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ἐπὶ ὀρνέων ὀξύνονται αἰγυπιός χαραδριός βομβυλιός. οὕτω καὶ ἐρῳδιός. λέγεται καὶ ῥῳδιός παρ' Ἱππώνακτι «κνεφαῖος ἐλθὼν ῥῳδιῷ (sic) κατηυλίσθην». καὶ ὡς μὲν πρὸς τὴν συνήθειάν ἐστιν ἀφαίρεσις, ὡς δὲ πρὸς τὸν σχηματισμὸν ἐντελές.

*14.

E. Or. 67, 21, E. M. 417, 16: ἡβαιόν ὀλίγον καὶ ὀλιγοχρόνιον. οἱ μὲν παρὰ τὴν ἥβην, ἐπεὶ αὕτη ὀλίγη καὶ ταχέως αὔξεται καὶ ἐλαττοῦται, ἀφ' οὗ παρώνυμον ἡβαός καὶ ἡβαιός ὁ ἐπ' ὀλίγον χρόνον ἀκμάζων καὶ μαραινόμενος πάλιν. καὶ εἰ ἐκ τοῦ ἥβη γίνεται, ὤφειλε δασύνεσθαι· οὐκ ἔστι δὲ οὕτως. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ βῆναι γίνεται βαός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ βαιός ὁ ἐπ' ὀλίγον χρόνον βεβηκώς καὶ πλεονασμῷ τοῦ η̄ ἠβαιός ὡς τὸ μύει ἠμύει βαιόν καὶ ἠβαιόν.

*15.

E. Or. 68, 18, E. M. 422, 12, E. Gud. 238, 30: ἠθεῖε προσφώνησις φιλοφρονητικὴ νεωτέρου ἀδελφοῦ πρὸς πρεσβύτερον κατὰ τιμήν. ἢ παρὰ τὸ θεῖος δεῖ αὐτὸ κανονίζειν καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ η αὐτὸ γεγονέναι ἠθεῖος. πλεονάζει γὰρ τὸ η̄ ἐν πολλαῖς λέξεσιν ὡς τὸ μύω ἠμύω, πεδανός ἠπεδανός, βαιός ἠβαιός, εὐγενής εὐηγενής. ἢ παρὰ τὸ ἔθος ἔθειος ὡς τέλος τέλειος, ὄρος ὄρειος, ὄνειδος ὀνείδειος καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς η̄ καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τόνου ἠθεῖος. ἀναλογώτερον δέ ἐστιν ἐκ τοῦ θεῖος αὐτὸ κανονίζειν ἤπερ ἐκ τοῦ ἔθος. ἐκ γὰρ τοῦ θεῖος καὶ ἡ αὐτὴ τάσις σώζεται καὶ ὀλίγα πάθη δίδοται, ἐκ δὲ τοῦ ἔθος καὶ ἀλλότριος ὁ τόνος καὶ πολλὰ τὰ πάθη δίδοται.

τόνον· οὐδὲν γὰρ διὰ τοῦ δῑος̄ ὀξύνεται. ἐτυμολογοῦσι δὲ αὐτὸν οἱ μὲν παρὰ τὸ ἕλους ἴδιον εἶναι ἑλῳδιός καὶ τροπῇ τοῦ λ̇ εἰς ρ̄ ἐρῳδιός· οἱ δὲ παρὰ τὸ ῥοίζω ῥοιδιός καὶ ῥῳδιός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ἐρῳδιός. οὕτως Ἡρωδιανός ἐν τῷ περὶ παθῶν. Quem locum si conferas cum E. Gud. et E. M., ubi Herodianus suppresso libri nomine citatur, intelleges et primam ab Oriono allatam originationem non Herodiani esse et plenissime ab E. M. Herodiani sententiam et verba servata esse, quare E. M. adnotamentum ut ex Herodiani libro profectum exhibui, ut a Lehrsio l. c. emendatum est.

ad fr. *14. in principio adieci οἱ μέν. Quae in E. M. sequuntur, non Herodianea esse indico, sed quum etiam ap. Hesych. alterius etymi οἷον ἄβαιον, οὗ οὐκ ἔστιν ἐπιβῆναι διὰ σμικρότητα mentio fiat, credibile est memoratum fuisse ab Herodiano, quod legimus in E. M. παρὰ τὸ βῶ βαιόν καὶ κατὰ σύνθεσιν τῆς στερήσεως ἀβαιόν τὸ μὴ ἔχον βάσιν καὶ ἠβαιόν ὡς ἄπειρος ἤπειρος neque tamen expositionem conclusam esse verbis: πρὸς οὖν διαφορὰν τοῦ σημαινομένου τὸ πάθος, sed potius ea huius posterioris originationis reprobatione, qua accentum adversari dicebat pariter atque fecit in vocabulo ἠθεῖος.

ad fr. 15. Verbum κανονίζειν ab epitomatore pro παράγειν vel simili intrusam est. Pros. Il. Z 518: ἠθεῖε: Ἀρίσταρχος προπερισπᾷ ὡς οἰκεῖε. καὶ ἴσως παρὰ τὸ θεῖος, λέγω δὲ τὸ σημαντικὸν τοῦ ἐπαίνου, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ η̄ ἐγέ-

*16.

E. M. 430, 57: ἠμύω ἐκ τοῦ μύω πλεοναςμῷ τοῦ η̄. ὁ δὲ Ἡσίοδος «ἀμύοντα χαμᾶζε» εἶπε διὰ τοῦ ᾱ καὶ ἔςτιν εἰπεῖν ὅτι ὥςπερ τὸ ςταφίς γίνεται ὀςταφίς καὶ ἀςταφίς κατὰ πλεοναςμὸν τοῦ ᾱ καὶ τοῦ ο̄, οὐ κατὰ τροπήν, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ μύω πλεονάζει καὶ τὸ ᾱ καὶ τὸ η̄ «ἐπί τ' ἠμύει ἀςταχύεςςιν» (Il. B 148).

17.

E. M. 464, 35, Schol. ad Oppian. Halieut. II 111: ἰαύω — ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει παρὰ τὸ αὔω πλεοναςμῷ τοῦ ῑ «ἄϋπνους νύκτας ἴαυον» (Od. τ 340), ἄγρυπνος διετέλουν.

*18.

Steph. B. 209, 18: Γνῆς ἔθνος οἰκῆςαν τὴν Ῥόδον, ἔνθεν καὶ ἴγνητες οἱ ἰθαγενεῖς. λέγεται γὰρ καὶ μετὰ τοῦ ῑ ἴγνητες.

*19.

Steph. B. 482, 10: Ὄαξος πόλις Κρήτης, Ἐλευθέρνης οὐ πόρρω, καθὰ Ξενίων, ἀπὸ Ὀάξου τοῦ Ἀκακαλλίδος τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίνω. τινὲς δὲ διὰ τὸ καταγῆναι τὸν τόπον καὶ κρημνώδη ὑπάρχειν. καλοῦςι γὰρ τοὺς τοιούτους τόπους ἄξους. καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἀγμούς.

20.

Ep. Cr. I 316, 18, E. M. 614, 34: ὅου — «ὅου κράτος ἐςτὶ μέγιςτον» (Od. α 70). ἄρθρον ὑποτακτικόν. τὸ δὲ ο̄ λέγεται πλεονάζειν. λέγει δὲ Ἡρωδιανὸς ὅτι ὁ πλεοναςμὸς τὸν οἰκεῖον τόνον φυλάττει οἷον ὥρακα ἑώρακα. εἰ ἄρα οὖν καὶ τὸ ο̄ κατὰ πλεοναςμὸν ἐγένετο, ὤφειλεν εἶναι ὁοῦ περιςπώμενον. οὐκ ἔςτι δὲ πλεοναςμός,

[19a]

οἶος ὁ μόνος. τὸ ο πλεονάζει ἐν τῇ ἀρχῇ. Arcad. 37, 10.

νετο, εἰ καὶ νεωτέρου ἐςτὶ πρὸς πρεςβύτερον ἀδελφὸν ἔχουςα ςεβαςμὸν προςφώνηςις. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι ςυγχεῖται ἐν τοῖς μεθ' Ὅμηρον. De πεδανός ἠπεδανός cf. Hes. πεδανῷ ὕπνῳ ἢ ἠπεδανῷ. κούφῳ. Ἴων Ἀγαμέμνονι. τινὲς δὲ οὐ βεβαίῳ.

ad fr. 17. Verba τούτου ὁ ἀόριςτος αὖςα — ἀέξεται relegavi ad eam partem, quae de trope vocalium agit; saepius enim epitomatores diversos locos coniungunt iidemque unum adnotamentum in plura discerpunt.

ad fr. *18. St. B. 326, 5 Ἴγνητες, οἳ καὶ χωρὶς τοῦ ῑ λέγονται. E. M. 465, 1 ἴγνης παρὰ τὸ γνής γνητός μετὰ τοῦ ῑ τῆς ἀντωνυμίας γίνεται ἴγνης. Apoll. de pron. p. 70, Lob. Parall. 308, El. I 74. — Lehrsius ad Herod. p. 104 etiam ἰξύς ex ξύς amplificatum esse Herodianum opinatum esse suspicatur, sed fortasse pariter atque ἰξός ex ἀξός sic ἰξύς ex ἀξύς mutatum esse sumpsit, sic certe est in Schol. B E Q ad Od. ε 231 et E. M. 472, 6: ἰξύς οἷον ἄξυς τις οὖςα ἣν οὐχ οἷόν τε ξύςαι καὶ κνήςαςθαι τῇ χειρί.

ad fr. *19 cf. Lob. El. I p. 85.

ad fr. 20. Locus geminus exstat in Schol. ad Od. α 70. Legi in hoc adnotamento de accentu auctarum vocum non mutato propositae non adversatur ἕεις, quod accentum ideo non in ultima habere, ne in participiorum numerum incurrat, Herodianus docet περὶ μονοςυλλάβων ap. Theogn. p. 134.

ad fr. [19a]. Transiit in Epimerismos, qui dicuntur Herodiani, in Et. Or. 124, 4, Gud. 280, 17, E. M. 618, 42.

ἀλλὰ διαίρεσις· τὰ γὰρ ἄρθρα εἴωθε διαιρεῖσθαι, οὐχὶ πλεονάζειν οἷον ἧς ἕης «ἧς τὸ πρίν γ' ἐράασθε» (Il. Π 208), οὗ ὅου. τί διαφέρει διαίρεσις πλεονασμοῦ; διαφέρει, ὅτι ὁ μὲν πλεονασμὸς τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει οἷον εἴκοσι ἐείκοσι, ἡ δὲ διαίρεσις ἀλλάσσει τὸν τόνον οἷον ἧς ἕης, ἠγορῶντο ἠγορόωντο, οὕτως οὗ ὅου. δασύνεται τὸ ō. λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι τὰ πλεονάζοντα φωνήεντα ἐν λέξεσι ταῖς ἀπὸ φωνήεντος δασυνομένου ἀρχομέναις μεταληπτικὰ γίνονται τοῦ δασέος πνεύματος οἷον ἥνδανεν ἑήνδανεν.

21.

E. Or. 115, 24: ὀβελός· παρὰ τὸ βάλλω ἢ βέλλω γίνεται τὸ μὲν οὐδέτερον βέλος, τὸ δὲ ἀρσενικὸν βελός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō ὀβελός. οὕτως ἐν τῷ περὶ παθῶν Ἡρωδιανός.

22.

Eustath. 650, 48: κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ō ἐκ τοῦ κέλλω ὀκέλλω, κλῶ κλάζω ὀκλάζω, ἔτι καὶ ἐν τῷ Βριάρεως Ὀβριάρεως, ὡς τεχνογραφεῖ Ἡρωδιανός.

23.

Et. Or. 117, 27: ὀροθύνω: παρὰ τὸ ῥοθῶ ῥοθύνω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō ὀροθύνω ἢ παρὰ τὸ ὄρω καὶ θύνω. ἐν τῷ περὶ παθῶν Ἡρωδιανός.

24.

E. M. 636, 4: ὀσταφίς πλεονασμῷ τοῦ ō καὶ ἀσταφίς πλεονασμῷ τοῦ ᾱ. σταφίς γάρ. σπάνιον τὸ σταφίς. σχεδὸν γὰρ ἡ ἀνὰ χεῖρα χρῆσις ἀσταφίς ἔχει. περὶ παθῶν.

ad fr. 21. Verba inde ab ἢ usque ad βέλος ex E. M. 613, 3 et Zon. 1422 adieci; porro verba ὁ ἐοικὼς βέλει moneoto Lehrsio eieci, quia ex altera explicatione per ō ὁμοιωματικόν huc irrepsisse videntur, io E. Orioo. p. 115, 25 Herodiani testimonio postposita sunt.

ad fr. 22. Ad Herodiani sententiam transformavi Eustathii adnotamentum parum accurate referentis: κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ō ἐκ τοῦ Ἰλεύς γέγονε Ὀϊλεύς ὁμοίως τῷ κέλλω κτλ., nam ex Il. Pr. A 264 apparet eum Ὀϊλεύς pro antiquiore forma habuisse cf. Lob. El. I 80. Ex Eustathio consequitor etiam haec frustula Ep. Hom. 313, 30 (E. Or. 118, 3, E. M. 613, 23) ὄβριμος: γίνεται ἐκ τοῦ βρί ἐπιρρήματος σημαίνοντος τό μεγάλως καὶ ἰσχυρῶς βρίμος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō ὄβριμος. E. M. 620, 4 ἐκ τοῦ κλῶ κλάσω γίνεται ῥηματικόν ὄνομα κλᾴς (pro κλᾶς) καὶ Δωρικῶς κλάξ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō ὀκλάξ ὡς ὀδάξ καὶ ὀκλάζω ad Herodianum auctorem referenda esse; neque ab eo alieoa videtur explicatio nominis ὄνομα: γίνεται παρὰ τό νέμω ῥηματικόν ὄνομα νόμα, τό ἐπιμεριζόμενον ἑκάστῳ καὶ νέμον τὴν σημασίαν, προσόδῳ τοῦ ō ὄνομα Ep. Cr. I 327, 30 et Choer. Can. 368, 22.

ad fr. 23. Lob. El. I 18 Herodianum potius eam sententiam proposuisse opinatur, quae in Schol. ad Il. XIII 351 proponitur: τό ὀρόθυνε τινὲς παρὰ τό ὄρω καὶ θύνω, ἵν' ᾖ ἐνθουσιωδῶς ὥρμα· ἄμεινον δέ παραγωγόν εἶναι atque fortasse sic primitus praeceptum conformatum fuit.

ad fr. 24. Pro ἡ εἰς ᾱ χρῆσις scripsi ἡ ἀνὰ χεῖρα collata dictione in Mon. 25, 10 ἐν τῇ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλίᾳ. Ex hoc fragmento concluserim non accurate Choeroboscum Dictat. 313, 31: τό ὄνυξ ὄνυχος ἔννοιαν ἔχει συνθέσεως· παρὰ τό νύσσω νύξω γίνεται ἄνυξ τοῦ α ἐπιτατικοῦ μορίου προσελθόντος οἱονεὶ ᾧτινι πάνυ νύσσεταί τις, καὶ λοιπὸν τροπῇ τοῦ α εἰς ο ὄνυξ — Herodiani sententiam retulisse, quem sine trope vocalis ᾱ in ō statim ex ō et νύσσω vocabulum ὄνυξ propagasse probabile est.

*25.

E. M. 167, 24: ὀτρυγηφάγος «ὄνου κήλωνος ὀτρυγηφάγου» παρὰ Ἀρχιλόχῳ ἀντὶ τοῦ κριθοφάγου — τρύγη γὰρ ὁ Δημητριακὸς καρπός — κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ō ὡς ἐπὶ τοῦ κρυόεις ὀκρυόεις.

26.

E. Gud. 104, 10: βαῦνος τὸ πῦρ ἢ ὁ χυτρόπους ἢ ἡ κάμινος. ἔνθεν καὶ βάναυσος καὶ κρίβανος ὁ ἔχων κριθάς· γέγονε δὲ τὸ βαῦνος πλεονασμῷ τοῦ β̄ κατὰ Λάκωνας· οὗτοι γὰρ τὸ ἰδεῖν βιδεῖν λέγουσιν. οὕτω καὶ τὸ αὔσω αὖνος καὶ βαῦνος. οὕτως Ἡρωδιανός.

27.

E. M. 195, 50: βεύδεα: τὰ ποικίλα καὶ πορφυρᾶ ἱμάτια. Ἡρωδιανὸς εὔδεα καὶ πλεονασμῷ τοῦ β̄ βεύδεα· παρὰ τὸ εὕδειν.

*28.

St. B. 7, 4: Ἄβιοι: Αἰσχύλος Γαβίους διὰ τοῦ γ̄ ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ.

*29.

St. B. 193, 20: Γάζα πόλις Φοινίκης· ἐκλήθη καὶ Ἄζα· καὶ μέχρι νῦν Σύροι Ἄζαν αὐτὴν καλοῦσιν ἀπὸ Ἄζωνος τοῦ παιδὸς Ἡρακλέους.

[25ᵃ]

τὸ ὀστέον παροξύνεται ὡς δισύλλαβον· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἵστημι στέον καὶ ὀστέον. Arcad. 119, 1.

[27ᵃ]

ἴς ὄνομα ἡ δύναμις καὶ ἶν ὡς δικατάληκτον ἶα καὶ πλεονασμῷ τοῦ β̄ βία. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου. Theogn. 105, 13.

[29ᵃ]

E. Or. 41, 7: γρυπός: ῥυβόν ἐστι παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι τὸ ἐπικαμπὲς ἤτοι ῥαιβὸν καὶ τροπῇ τοῦ β̄ εἰς π ῥυπός καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ γρυπός. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς ἐλέγχοις.

[29ᵇ]

E. M. 226, 9: γέντο: «γέντο δ' ἱμάσθλην» (Θ 43 et saepius)·

ad fr. *25. Hoc fragmentum ideo Herodiano assignavi, quia in sententia cum priore congruit (fortasse praeter ὀτρυγηφάγος etiam ἀτρυγηφάγος memoratum fuit, quod habet etiam Hesych.) et quia in eodem articulo Herodiani nomen reperitur. De ὀκρυόεις Ep. Hom. 302, 24 ὀκρυόεσσα: παρὰ τό κρύος κρυόεις καὶ τὸ θηλυκόν κρυόεσσα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō.

ad. fr. 27. Lob. El. I 90 improbat originationem Herodianeam, quia, ubicumque legitur vocabulum, significet vestes pretiosas, non ἐνεύνια. Caeterum hanc et praecedentem notationem habet etiam Orion p. 38, 11 auctore tacito.

ad fr. *29. Sententia haec est: Quum urbs ab Ἄζων nomen habeat, primi-

ad fr. [25ᵃ]. Cf. Mon. 37, 32, Theogn. 121 et Lehrs ad l. Mon.

ad fr. [27ᵃ]. Ap. Theogn. corrupta est scriptura τοῦ μ̄ μία. cf. E. Orion. 33, 6.

ad fr. [29ᵃ]. Initio pro γρυβόν scripsi ῥυβόν et post ex E. M. s. v. ῥαιβόν pro ῥυβόν.

ad fr. [29ᵇ]. Thema ἕλω etiam Theogn. p. 143, 29 affert, Doricae tropes τοῦ λ εἰς ν meminit Herod. in E. M. 503, 47.

μυθολογοῦςι δέ τινες ὑπὸ Διὸς κτιςθῆναι καὶ ἐν αὐτῇ ἀπολιπεῖν τὴν ἰδίαν γάζαν, οὕτω τῶν Περςῶν τὰ χρήματα καλούντων.

*30.

E. M. 494, 9: Καυλωνία ἐκ τοῦ Αὐλωνία κατὰ πλεοναςμὸν τοῦ κ̄.

31.

E. Or. 103, 6: μοχλός: ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἔχω τὸ συνέχω, ἐπεὶ καὶ Ὅμηρος ὀχῆα λέγει τὸν μοχλόν.

32.

E. M. 724, 32: cπυρίc: πλεοναςμός ἐςτι τοῦ ς̄ ἀπὸ τοῦ πυρός πυρίc. Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι τοὺς πυροὺς cπυροὺς λέγουςιν οἱ Cυρακούςιοι. παρὰ τοὺς cπόρους.

ἕλω τὸ λαμβάνω. ὁ δεύτερος ἀόριςτος ἕλον ἑλόμην ἕλου ἕλετο καὶ κατὰ ςυγκοπὴν ἕλτο καὶ τροπῇ τοῦ λ̄ εἰς ν̄ Δωρικῶς ὡς ἦλθεν ἦνθεν γίνεται ἕντο καὶ πλεοναςμῷ τοῦ γ̄ γέντο.

[31^a]

μόρφνος ἢ μορόφνός ἐςτιν ἢ παρὰ τὴν ὄρφνην ἐςχημάτιςται πλεονάςαντος τοῦ μ̄ κατ᾽ ἀρχήν, ἵνα σημαίνηται ὁ μέλας, ἢ παρὰ τὸ μάρπτω μάρφνος καὶ μόρφνος ὁ ςυλλαμβάνων, ἐξ οὗ σημαίνεται ὁ ταχύς. Il. Pros. Ω 316.

---

tiva species est Ἄζα, qua etiam auae (sc. Herodiaai temporibas, aam St. B. Herodiaaum exscribeas servat etiam temporis aotationem, licet forsitan ad ipsius aetatem aoa qaadret) Syri atantur, quare γ̄ pro pleonastico habendum est; sed suat, qui γ̄ ex etymo γάζα repetentes nativum patent.

ad fr. 30. cf. St. B. 369, 15 Καυλωνία, πόλις Ἰταλίας, ἣν Αὐλωνίαν Ἑκαταῖος καλεῖ, διὰ τό μέςην αὐλῶνος εἶναι. ἀπὸ γὰρ τοῦ αὐλῶνος Αὐλωνία (ex Mein. emeudatioae) ὕςτερον μετωνομάςθη Καυλωνία, ὡς ἀπό Μετάβου ἥρωος Μεταπόντιον καὶ Ἐπίδαυρος Ἐπίταυρος καὶ αἱ Κλαζομεναί Πλαζομεναί et p. 147, 8 ἔςτι καὶ Αὐλών, ὃν ἐπόλιςαν Κροτωνιᾶται, ἥτις μετωνομάςθη Καυλωνία E. M. 170, 7 Αὐλωνία πόλις ὑπό Κροτωνιατῶν κτιςθεῖςα καὶ ἀπό τῶν προκειμένων αὐλώνων ἔχουςα τὸ ὄνομα. ὕςτερον δὲ τῷ χρόνῳ Καυλωνία ἐκλήθη.

ad fr. 31. cf. Ep. Cr. I 202, E. M. 592, 13 ἀπό τοῦ ἔχω (pro ὄχω) ὀχός καὶ ὀχλός καὶ μοχλός. — Iacertum est, num vere Herodianeum sit, quod legimus in Cr. An. Ox. II 390 μήνυμα παρὰ τὸ μηνύω. τοῦτο παρὰ τὸ ἀνύω, ubi in margine eadem maau scriptum est ὁ Ἡρωδιανὸς οὕτως; tum additur ἐν πολλαῖς γὰρ λέξεςι πλεονάζει τὸ μ̄ ἀκάριος μακάριος (do quo cf. E. Or. 101, 16), ἐςτός μεςτός. cf. Lob. El. I 112; ia E. M. 573, 40 (Chocr. Ep. in Psalm. 4, 33), ubi eadem fere referuntur, pro exemplis praeterea proponuntur μία, quod Lobeckio placet, et μάλευρον, quod non item. De μία dicit Herod. Dichr. 290, 25: ἴα, ὅπερ λέγεται καὶ μία cf. Lehrs ad h. l. Eadem urbs, qaae ap. St. B. 491 Ὀλύκρη πόλις περὶ Ναύπακτον dicitur, p. 455, 12 Μολυκρία vocatur.

ad fr. 32. Ἡρωδιανὸς pro corrupto Ἡρόδοτος scripsi. cf. E. Or. 138, 5 et 143, 14. Si conferas Ep. Cr. I 362, 10: πυρός παρὰ τὴν cποράν ἀφαιρέςει τοῦ ς̄ ὡς τὸ κάπετος· παρὰ τό ἐςκάφθαι καὶ καρίς παρὰ τό ςκαίρω καὶ ἀντιθέςει τοῦ ō εἰς ῡ· ὥςπερ παρὰ τὴν ἀγοράν ἄγορις καὶ ἄγυρις ὥςπερ κιθάρα κίθαρις καὶ ἄςςον ἀςςότερον τό ἀκόλουθον καὶ ὁ ποιητὴς «ἀςςοτέρω καθίςαςα παραὶ πυρί» (Od. ρ 572) κατ᾽ ἀντίθεςιν ἀςςύτερος καὶ ἐν ςυνθέςει «ἐπαςςύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες» (Δ 427) καὶ οἱ Cυρακούςιοι δὲ cπυροὺς αὐτοὺς λέγουςιν ὡς καὶ ἡ cπυρίς διδάςκει, existimes Herodianum de cπυρούς idem sensisse atque de ἐρῳδιός, ὅτι cπυρός πρὸς μὲν τὴν ςυνήθειάν ἐςτι πλεοναςμός, πρὸς δὲ τόν ςχηματιςμὸν ἐντελές. Nam ei diversam quantitatem vocum πυρός et cπορὸς (cf. Lob. El. I 122) impedimeato non fuisse, quomiaus compararet, ex aliis exemplis

33.

E. M. 145, 53: Ἄρνη πόλις Βοιωτίας· ἔστι δὲ καὶ Θεσσαλίας. ἀπὸ Ἄρνης τῆς Αἰόλου· ὁ δὲ Κράτης φησὶ παρὰ τὸ ἄρνας. ἐπιτηδεία γὰρ εἰς ἄρνας τρέφειν ἡ πόλις. καὶ οὐκ ἀπεικός. ὡς γὰρ αὐτός φησι, καὶ τὴν Κῶν τὴν ἐπιτηδείαν πρὸς τὰ πρόβατα τοὺς ἐνοικοῦντας Κᾶρας οὕτως ὀνομάζειν τῇ οἰκείᾳ φωνῇ. κῶν γὰρ τὸ πρόβατον ὠνόμασαν. οὕτω καὶ τὴν Ἄρνην. καὶ γὰρ αὕτη εὔαρνος· ὥστε τὴν μὲν Ἄρνην ἀπὸ τῆς συγκεκομμένης γενικῆς ὠνομάσθαι, τὴν δὲ Ἀρήνην ἀπὸ τῆς ἐντελοῦς τῆς ἀρῆνος. καλεῖται δὲ καὶ Τάρνη, ὡς λέγει Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν.

34.

E. M. 171, 7: αὔσιον: καὶ ὁ μὲν Ἴβυκος αὔσιον λέγει οἷον «οὐ γὰρ αὔσιον παῖς Τυδέως» (fr. 12 Bergk)· ὁ δὲ Ἀλκμὰν «ταυσία παλλακίω» (fr. 88 Bergk)· ὁ δὲ ποιητὴς κατὰ διάστασιν καὶ τροπὴν τοῦ ᾱ εἰς η̄ «τηΰσίην ὁδόν» (Od. γ 316). οὐδεὶς γὰρ τὸν σχηματισμὸν αὐ-

[34ª]

E. M. 749, 23: ταί γε (Γ 5) ἄρθρον εὐθείας τῶν πληθυντικῶν Δωρικῶς. λέγουσι γάρ, ὅτι τὰ σύμφωνα, ἅπερ ἔχει ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, θέλει ἔχειν καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, Λάχητε Λάχητες, ὁμοίως καὶ ἐπὶ ἄρθρων τὼ ξύλω, τὰ ξύλα. οὕτω καὶ τὰ Μούσα ταὶ Μοῦσαι καὶ τὰ ταί. τὸ δὲ «τοί κεν» (Β 346) ἐστὶ προτακτικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ. καὶ λέγουσι πῶς ἐστιν; ἡ εὐθεῖα ὁ καὶ τὸ πληθυντικὸν

apparet. Num o. g. ἀγής cum producta vocali ὁ μὴ κλώμενος ab ἀαγής abiecto ᾱ privativo propagare non dubitavit ap. Arcad. 23, 22. — Reliqua exempla vocabulorum, quae modo c̄ habent in principio modo non, hic compono, quum aut incertum sit, utrum litera adiecta an omissa sit, aut duplex scriptura ex diversa originatione pendeat, quo affectio excluditur: St. B. 561, 5 Σελλοί οἱ Δωδωναῖοι «ἀμφὶ δέ Σελλοὶ σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται» (Il. Π 234). λέγεται καὶ δίχα τοῦ c̄ Ἑλλοί cf. p. 268, 19, St. B. 537, 18 Καρδαμύλη: τό ἐθνικόν Καρδαμυλίτης· παρὰ δὲ τῶν ἐγχωρίων Σκαρδαμυλίτης λέγεται. St. B. 154, 3 Ἄωρος πόλις Κρήτης ἀπό Ἀώρας νύμφης et p. 265, 12 Σάωρος ἐκαλεῖτο ἀπό Σαώρας νύμφης. St. B. 342, 5 Ἴτων πόλις Θεσσαλίας «Ἰτωνά τε μητέρα μήλων». τινές δέ Σίτωνα αὐτήν φασι διὰ τό σιτοφόρον. Choer. Orth. 260, 29 et E. Orion. 143, 18 εἴρω σειρά ἐν πλεονασμῷ τοῦ c̄. p. 260, 21 σειρήν: παρὰ τό εἴρω τό συμπλέκω (E. M. 710, 20 τό λέγω) γίνεται εἱρήν καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ c̄ σειρήν. Theogn. 135, 21 σκνίψ ὁ μέν Ἀριστοτέλης μετὰ τοῦ c̄ λέγει, οἱ δὲ λοιποὶ χωρίς. cf. Ep. Hom. 391, 6.

ad fr. 33. Apparet totum adnotamentum ab Herodiano profectum esse, non extremam tantum partem, ad quam solam subscriptio pertinere videtur; de syncopato genetivo ἀρνός cf. Mon. 34 init. cum Lehrsii adnotatione et de re St. B. 123, 18 Ἄρνη πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος «οἵ τε πολυστάφυλον τ' Ἄρνην ἔχον» (Il. B 507) καὶ Λυκόφρων «Ἄρνης παλαιᾶς γέννα, Τεμμίκων πρόμοι» (v. 644). δευτέρα πόλις Θεσσαλίας ἄποικος Βοιωτίας, περὶ ἧς χρησμός «Ἄρνη χρεύουσα μένει Βοιώτιον ἄνδρα». — θυγατέρα δέ φασιν Αἰόλου τὴν Ἄρνην. — Τάρνη autem ex lectione, quae ap. St. B. l. c. τ' Ἄρνην exstat, natum esse indicat Lehrs Arist. p. 229² not.

ad fr. 34. cf. Lob. El. I 133 et Schmidt. ad Hesych. s. ταύσιμον.

ad fr. [34ª]. Extrema pars de τοί κεν exstat etiam in Ep. Hom. 404, 6. Similiter Apollonius de pron. 116: ἰδοὺ γὰρ Δωριεῖς τοί καὶ ταί, ἀφ' οὗ τό τώ δυϊκόν καὶ τά. cf. Ahrens de dial. Dor. p. 265 et Aeol. p. 127 not. 12.

τοῦ κατώρθωϲεν. ἐγὼ δὲ ἡγοῦμαι, ὅτι πρῶτον τὸ παρ' Ἰβύκῳ, δεύτερον τὸ παρὰ Ἀλκμᾶνι, τρίτον τὸ παρὰ Ὁμήρῳ κατὰ διάϲταϲιν. οὕτωϲ Ἡρωδιανὸϲ περὶ παθῶν.

*35.

St. B. 685, 14: Χάλυβεϲ περὶ τὸν Πόντον ἔθνοϲ ἐπὶ τῷ ποταμῷ Θερμώδοντι. τούτουϲ Ὅμηροϲ Ἀλίζωνάϲ φηϲιν ἐν τῷ μετὰ τοὺϲ Παφλαγόναϲ καταλόγῳ (Il. B 856)

αὐτὰρ Ἁλιζώνων Ὀδίοϲ καὶ Ἐπίϲτροφοϲ ἦρχον
τηλόθεν ἐξ Ἀλύβων, ὅθεν ἀργύρου ἐϲτὶ γενέθλη.

ἤτοι τῆϲ γραφῆϲ μετατεθείϲηϲ ἀπὸ τοῦ «τηλόθεν ἐκ Χαλύβηϲ» ἢ τῶν ἀνθρώπων πρῶτον Ἀλύβων λεγομένων ἀντὶ τοῦ Χαλύβων.

36.

E. M. 817, 40: ὁ Ἡρωδιανὸϲ παρὰ τὸ ἄμμοϲ λέγει ψάμμοϲ πλεοναϲμῷ τοῦ ψ̄. ϲπανίωϲ. παρὰ τὸ ἄμαθοϲ καὶ ἀμαθύνω καὶ ἠμαθόειϲ, ὡϲ ἄνεμοϲ ἠνεμόειϲ «παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα» (Od. γ 172), ὁμοίωϲ ἄμαθοϲ ἀμαθόειϲ καὶ ἠμαθόειϲ «Πύλου ἠμαθόεντοϲ» (Ι 153). παρὰ δὲ ψάμαθοϲ οὐδέτερον.

37.

E. Gud. 313, 8, E. M. 500, 31: κέκλετο (e. g. Il. Z 287): εἰ παρὰ τὸ κέλω λαμβάνεται, πλεοναϲμόϲ ἐϲτι τοῦ κ̄ κέλω κελόμενοι

οἵ ὤφειλεν. ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖϲ τὴν ἀναλογίαν φυλάττουϲι τῆϲ εὐθείαϲ τῶν δυϊκῶν, πλεονάζουϲι τὸ τ̄ καὶ ποιοῦϲιν αὐτὸ τοί ὁμοίωϲ τῷ «τώ μοι μία ἐγείνατο μήτηρ» (Γ 238).

[35a]

φημὶ ἀπὸ τοῦ ἠμί Arcad. 148, 20.

[37a]

E. M. 520, 38: «κέκλυτέ μευ» (Γ 86) τὸ κλυ βραχύ· τὰ γὰρ προϲτακτικὰ τοῦ ἐνεϲτῶτοϲ βραχείᾳ θέλει παραλήγεϲθαι. ἔϲτι τῶν εἰϲ

ad fr. 35. Cum Ἄλυβεϲ Χάλυβεϲ comparari potest Ἀτραμωτῖται populus Arabiae, at ab Apollodoro nominatur, et Χατραμωτῖται, ut a Strabone teste St. B. 143, 4 et 689, 11. Caeterum hoc adnotamentum Herodianus transcripsit ex Strabone 549, cuius nomen Steph. ut saepius omisit.

ad fr. 36. Verba inde a ϲπανίωϲ addidi ex Ep. Hom. 444, 27, πλεοναϲμῷ τοῦ ψ̄ ex Zon. 1868.

ad fr. 37. Lobeck. El. I 156 formas κλῶ μνῶ φνῶ eiecit, sed ab Herodiano suppositae videntur, qui non idem sensit, quod Eustath. 1275, 54 quem Lobeckius clarius dixisse perhibet: ἐκ τοῦ φένω κατὰ ἀναδιπλαϲιαϲμὸν πεφένω καὶ κατὰ ϲυγκοπὴν πέφνω. Choer. in Orth. 249, 17 (E. M. 673, 5) Herodiani doctrinam sequitur in derivatione verbi πίπτω: ἀπὸ τοῦ πέτω πτῶ διπλαϲιαϲμῷ πίπτω, sed ab ea desciscit in verbo πέφνω Can. 624, 27: ἀπὸ τοῦ φῶ τὸ φονεύω γίνεται φένω διὰ τοῦ ε̄ καὶ ἔφενον καὶ ἐπέφενον καὶ κατὰ ϲυγκοπὴν ἔπεφνον.

ad fr. [35a]. Ioannes Al. 21, 19 ἠμί, ὅπερ ταὐτὸν δύναται τῷ φημί, ὀξύνεται; diverse statuit Choer. Can. 494, 35 τὸ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ φ̄ γινόμενον ἠμί.

ad fr. [37a]. Extrema pars huius articuli, cui subscriptum est οὕτωϲ εὗρον ἐν τῷ Ζηνοδότου, quem saepius Herodianum nomine tacito excerpsisse constat,

καὶ «ἀλλήλοιςί τε κεκλόμενοι» (Θ 346) πλεοναςμῷ τοῦ κ̄. εἰ δὲ παρὰ τὸ καλῶ, οὐκ ἔςτι πλεοναςμός, ἀλλὰ ἀναδιπλαςιαςμός. ἔςτι γὰρ κλῶ καὶ κατὰ ἀναδιπλαςιαςμὸν κέκλω. οὐ γὰρ μόνον διὰ τοῦ ῑ γίνονται ἀναδιπλαςιαςμοί, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ε̄ μένω μνῶ μέμνω, φένω φνῶ πέφνω. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν.

38.

E. M. 272, 8: διδάςκω: δαίω τὸ ἐπίςταμαι. ὁ μέλλων δαίςω. πλεοναςμῷ τοῦ κ̄ δαίςκω ὡς μεθύςω μεθύςκω καὶ κατὰ ἀναδιπλαςιαςμὸν διδαίςκω ὡς τρώςω τρώςκω καὶ τιτρώςκω καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῑ διδάςκω. οὐδέποτε γὰρ τὰ εἰς κω̄ ῥήματα κοινὰ ὄντα διφθόγγῳ τῇ διὰ τοῦ ῑ παραλήγεται. ὅθεν ἐπίμεμπτος Ἀρίςταρχος τὸ «εἴ κέ ςε τῷ εἴςκοντες» (Il. Λ 799) διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφων, μὴ διὰ τοῦ ῑ. πρόςκειται «κοινά» διὰ τὰ Αἰολικά. οἱ γὰρ Αἰολεῖς θυαίςκω καὶ μιμναίςκω διὰ τῆς αι διφθόγγου λέγουςιν. Ἡρωδιανὸς δὲ λέγει, ὅτι Χρύςιππός φηςι παρὰ τὸ ἀςκεῖν τὸ ςημαῖνον τὸ διδάςκειν τί, ἀςκῶ διάςκω καὶ ἐπενθέςει τοῦ δ̄ διδάςκω.

μι̅ προςτακτικῶν χρόνου ἐνεςτῶτος. ἀπὸ τοῦ κλύω κλῦμι κλῦθι, τὸ δεύτερον τῶν πληθυντικῶν κλῦτε καὶ κατ' ἀναδιπλαςιαςμὸν κέκλυτε. ἀλλ' ἴςως τις ἐρεῖ, ὅτι ταῦτα ςυςτέλλει, τὸ δὲ κλῦθι μακρὸν ἔχει τὸ ῡ. ἰςτέον ὅτι πολλὰ παρατίθηςιν ἡμῖν ὁ Ἀπολλώνιος μακροπαράληκτα ὡς τὸ δίδωθι «δίδωθι δέ μοι κλέος ἐςθλόν» (Od. γ 380) ἀπὸ τοῦ δίδοθι. οὐδὲν οὖν ἄτοπον, εἰ καὶ τὸ κλῦθι μακρὸν ἔχει τὸ υ.

---

ad fr. 38. pro τῆς διὰ τοῦ ῑ scripsi lin. 12 μή. Postremo verba Zonaras 543 pervertit scribens ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς καὶ Χρύςιππος, nam certum est Herodianum Chrysippi explicationem non ideo attulisse, quod probaverit, sed ut eam improbaret. Sed refutatio consulto epitomatorum more suppressa est. Cum nostro loco mire congruit Il. Pr. Λ 799: ἴςκοντες: Ἀρίςταρχος ἀξιοῖ διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφειν, ἐπεὶ ἐν ἑτέροις, φηςί, τὸ κατὰ διαίρεςιν αὐτοῦ ὁρᾶται, ἐΐςκω λεγόμενον· «ἐΐςκω πηγεςιμάλλῳ» (Il. Γ 197). οἱ δὲ περὶ τὸν Ἀλεξίωνα διὰ τοῦ ῑ μόνου ςυνεςταλμένου. κἀγὼ δὲ τούτοις ςυγκατατίθεμαι τὸ μὴ δύναςθαι τὰ τοιαῦτα τῶν ῥημάτων, λέγω δὲ τὰ διὰ τοῦ ςκω̄, ἔχειν πρὸ τέλους δίφθογγον ἐκφωνουμένην,

---

a Zenodoto ex aliis fontibus addita est. Num Herodianus teste Choer. 746 imperativo perfecti exitum ε̄, quem solum Apollonius comprobavit, abiudicavit finem θι amplexus, qui ab Apollonio reiectus est. — Ectasin vocalis in imperativo ipse etiam Herodianus in Rhematico Choer. p. 893 commemoraverat et, ut ex Schol. ad Od. γ 380 concludi potest, ἵληθι cum δίδωθι composuerat, Apollonio praeeunte, ut ex nostro loco consequitur. Si hic ut equidem opinor, Herodianeus est, etiam E. M. 753, 55 τέτλαθι «τέτλαθι μῆτερ ἐμή» (Il. Α 586) ἐκ τοῦ τλῶ τλῆμι τὸ πληθυντικὸν τλάμεν, τὸ προςτακτικὸν τλάθι καὶ κατ' ἀναδιπλαςιαςμὸν τέτλαθι ab Herodiano profectus sit, quamquam ex sequenti articulo e libro περὶ παθῶν desumpto coniici potest eum etiam hic adiecisse ἀξιοῖ Φιλόξενος εἶναί τι καὶ τέτλημι ῥῆμα, ut ipse Herodianus in E. M. 749, 15, ubi tamen futilia immixta sunt, τέθναθι ex τέθνημι repetivisse videtur. Caeterum afferendum est Lobeckium in El. I 186 ex Schol. ad Il. Θ 296: δεδεγμένος: οὕτως οἱ Ἀριςτάρχου διὰ τοῦ γ̄ δεδεγμένος, Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ τοῦ χ̄ collato Schol. ad I 191 γράφεται καὶ δέχμενος coniectare Herodianum δεδέχμενος proparoxytonos scripsisse ita ut ex δεχόμενος primum per syncopen δέχμενος, tum per reduplicationem δεδέχμενος existere iuberet.

39.

E. M. 672, 46: πινύcκω: παρὰ τὸ πνέω πνύω, ὁ μέλλων πνύcω, πλεοναcμῷ τοῦ κ̄ πνύcκω καὶ ἐπενθέcει τοῦ ῑ πινύcκω ἢ ἀναδιπλαcιαcμῷ πιπνύcκω καὶ ἀποβολῇ τοῦ π̄ καὶ ἐκτάcει τοῦ ῑ πινύcκω ὡc γιγνώcκω γινώcκω. ἄμεινον δὲ λέγειν πλεοναcμὸν ἤπερ διπλαcιαcμόν. περὶ παθῶν.

*40.

E. Or. 135, 7, E. M. 673, 49: πιφαύcκω: ἔcτι φῶ τὸ λέγω, παραγωγὸν φάζω, ὁ μέλλων φάcω καὶ φάcκω καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ῡ φαύcκω καὶ ἀναδιπλαcιαcμῷ πιφαύcκω. ὁ δὲ Φιλόξενοc ἀπὸ τοῦ φῶ παραγωγὸν φαύω, ὁ μέλλων φαύcω καὶ πλεοναcμῷ τοῦ κ̄ καὶ ἀναδιπλαcιαcμῷ πιφαύcκω.

[40ª]

Choer. 850, 20: Τὰ εἰc μι ἀναδιπλαcιαζόμενα κατὰ τὸν ἐνεcτῶτα τούτῳ τῷ τρόπῳ ἀναδιπλαcιάζονται· εἰ μὲν τὸ πρωτότυπον ἀπὸ φωνήεντοc ἄρχεται, διὰ τοῦ ῑ γίνεται μόνου ὁ ἀναδιπλαcιαcμόc ὧ ἱῶ ἵημι τὸ πέμπω· εἰ δὲ τὸ πρωτότυπον ἀπὸ cυμφώνου ἄρχεται ἑνόc, τότε δι᾽ αὐτοῦ τοῦ cυμφώνου καὶ τοῦ ῑ γίνεται ὁ ἀναδιπλαcιαcμόc οἷον δῶ διδῶ δίδωμι, βῶ βιβῶ βίβημι, θῶ τιθῶ τίθημι, τοῦ δαcέοc θ̄ διὰ τὴν κακοφωνίαν τραπέντοc εἰc τὸ ἀντίcτοιχον τὸ ψιλόν, φημὶ δὴ εἰc τὸ τ̄· εἰ δὲ τὸ πρωτότυπον διὰ cυμφώνων ἄρχεται, εἰ μὲν μή ἐcτιν ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου, διὰ τοῦ ῑ μόνου γίνεται ὁ ἀναδιπλαcιαcμὸc οἷον cτῶ

ὅτι μὴ τὴν διὰ τοῦ ῡ πιφαύcκω. ὁ δὲ λόγοc παραιτεῖται τὴν Αἰολίδα διάλεκτον διὰ τὸ μιμναίcκω καὶ θναίcκω. ὥcτε ὅτε λέγει εἴcκω κατὰ διαίρεcιν, ὑγιῶc πάνυ ἀποφαίνεται, εἴγε παρὰ τὸ εἴδω ἐξέπιπτε μέλλων ὁ εἴcω, ὃc ὤφειλεν ἐπενθέcει τοῦ κ̄ ποιῆcαι τὸ εἴcκω, ὡc μεθύcω μεθύcκω, δράcω δράcκω. ἀλλ᾽ ἐπεὶ ἀνέφικτον ἦν χωρῆcαι τὴν τοιαύτην δίφθογγον πρὸ τῆc cκω παραγωγῆc, διαιρέcει ἐχρήcατο· ὅπου δὲ οὐ παραδέχεται αὖ τὸ τῆc διαιρέcεωc, ἐκεῖ ἐκβάλλει τὸ ε̄. — Similia de διδάcκω tradit Choer. Ep. in Psalm. 129, 8 ex loco E. Magni emendandus.

ad fr. 39. Ex hoc loco, ubi γινώcκω ex γιγνώcκω repetitur, non contra, et fr. 38, ubi a τρώcω τρώcκω τιτρώcκω ducitur, intellegitur ab Herodiano γιγνώcκω sic derivatum esse ut factum est ap. Choer. Orth. 187 ἦν γνῶ γνώcω γνώcκω γιγνώcκω ὡc μνῶ μνήcω μνήcκω μιμνήcκω.

ad fr. 40. Hoc fragmentum Herodiani esse inde apparet, quod hic a φῶ repetitur φάζω ut in E. M. 538, 4 a κρῶ κράζω et quod saepius, ubi Philoxeni sententia alteri opponitur, haec Herodiani est sive eius nomen vel scriptum indicatur ut in E. M. 754, 2 sive tacetur ut E. M. 727, 55.

---

ad fr. [40ª]. Quamquam haec Choeroboscus unde transierunt in Ep. Cr. I 371, 4 ex libro περὶ τῶν εἰc μ̄ῑ ῥημάτων sumpsisse videtur, tamen etiam in libro περὶ παθῶν huiuscemodi adnotamentum locum habuisse credibile est; de disyllabia encliticorum cf. Herod. in Bekk. An. 1142 (Pr. Cath. 552, 7). Exclusa tamen fuisse videtur doctrina de clitico anadiplasiasmo perfecti et communi et, qui dicitur, Attico, quem tractavit in libro περὶ ῥημάτων. Sed de poetico diplasiasmo aoristi fortasse similia proposuit atque in Il. Pr. O 26 πεπιθοῦcα ὡc δραμοῦcα· ἔcτι γὰρ δεύτεροc ἀόριcτοc δεδιπλαcιαcμένοc, ὥcπερ ἤδη καὶ ἐπὶ τοῦ ῥήματοc ἔθοc αὐτῷ ποιεῖν «ῥηϊδίωc πεπιθεῖν» (Il. I 184), quocum concinit Choer. 629, 33, qui ibid. lin. 20: ἐκ τοῦ ἔτυχον γίνεται ὁ δεύτεροc ἀόριcτοc ἐτυχόμην, τετύχοντο κατὰ ἀναδιπλαcιαcμὸν καὶ τροπῇ τοῦ χ̄ εἰc τὸ ἀντίcτοιχον τὸ ψιλόν, φημὶ δὲ εἰc τὸ κ̄ «τετύκοντο δὲ δαῖτα» (Il. A 467), reduplicationem reiicit in his: Il. Pr. H 199:

*41.

E. M. 103, 22: ἀνεκήκιε: ἐκ τοῦ κίω τὸ πορεύομαι διπλασιασμῷ κικίω καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ ῑ εἰς η̄ ὡς ψιμύθιον ψημύθιον ἐκήκιε καὶ ἀνεκήκιε.

ἱστῶ ἵστημι, εἰ δέ ἐστιν ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου, τότε δι᾽ αὐτοῦ τοῦ συμφώνου, φημὶ δὴ τοῦ ἀφώνου γίνεται ὁ ἀναδιπλασιασμὸς τοῦ ῑ οἷον πρῶ πιπρῶ πίπρημι καὶ πίμπρημι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ̄, πλῶ πιπλῶ πίπλημι καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ̄ πίμπλημι, χρῶ κιχρῶ κίχρημι, τοῦ δασέος χ̄ διὰ τὴν κακοφωνίαν τραπέντος εἰς τὸ ἀντίστοιχον τὸ ψιλόν, φημὶ δὴ εἰς τὸ κ̄. Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἀποροῦσί τινες λέγοντες, διὰ ποίαν αἰτίαν, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ θῶ γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τιθῶ τίθημι καὶ ἀπὸ τοῦ δῶ διδῶ δίδωμι, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ φῶ γίνεται μετὰ ἀναδιπλασιασμοῦ πιφῶ καὶ πίφημι, ἀλλὰ φημί γίνεται ἄνευ διπλασιασμοῦ; ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐ δύναται τὸ φημὶ ἀναδιπλασιασθῆναι, ἐπειδὴ ἐγκλιτικόν ἐστιν, οἷον «αἰδεῖσθαί φημι»· κανὼν δέ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ ἐγκλιτικὰ οὐ θέλουσιν ὑπερβαίνειν τὴν δισυλλαβίαν οἷον εἰμί τις, πῶς ἐστε, ἡμῖν ἐστι· εἰ οὖν ἀνεδιπλασιάσθη τὸ φημί, ἤμελλε τρισυλλαβεῖν ἐγκλιτικὸν ὄν, ὅπερ ἀδύνατον.

[41a]

Τὰ εἰς ρ̄ο̄ς̄ ὑπερδισύλλαβα δεδιπλασιασμένα κατ᾽ ἀρχὴν καὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν εἰς ρ̄ καταλήγοντα προπαροξύνεται, βάρβαρος, τάρταρος, κέρβερος, πέρπερος, βόρβορος. Arcad. 70, 10.

[41b]

Τὰ διὰ τοῦ οινη ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχοντα πρὸ τοῦ ν̄ τὴν οι δίφθογγον οὐκ εἰσὶν γνήσια· τὸ μὲν γὰρ ἀγκοίνη βαρυνόμενον παρὰ τὴν ἀγκῶνος γενικὴν πεποιημένον τροπὴν ἔσχε τοῦ ω̄ εἰς τὴν οι δίφθογγον· τὸ δὲ μενοινή ὀξυνόμενον καὶ αὐτὸ τροπὴν ἔσχε τοῦ ω εἰς τὴν οι δίφθογγον. ὤφειλε γὰρ εἶναι μενωνή. τὰ γὰρ εἰς η̄ λήγοντα θηλυκὰ ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα, ἔχοντα ἐν τῇ τελευταίᾳ καὶ τῇ πρὸ αὐτῆς τὸ αὐτὸ σύμφωνον ἢ ἀντίστοιχον, τῷ ω̄ μεγάλῳ παραλήγεται· ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τρισυλλάβων οἷον ἀγωγή ἔδει εἶναι ἀγή καὶ γέγονεν ἀγωγή, ὁμοίως ἔδω ἐδή ἐδωδή, ὄζω ὀδή ὀδωδή, ὄπτω ὀπή ὀπωπή, ἔχω ὀχή ὀκωχή, ἄκω ἀκή ἀκωκή. οὕτω μένω τὸ προθυμοῦμαι μενή μενωνή, εἰ καὶ μὴ τὸ αὐτὸ σύμφωνον ἢ καὶ ἀντίστοιχον ἔχει ἐν τῇ

---

ad fr. 41. pro Ἰωνικῇ correxit Αἰολικῇ Ahrens de dial. Aeol. p. 95 not. cf. Diehr. 298, 15 τὸ κηκίω ἐκ διπλασιασμοῦ «πολλὴ δ᾽ ἀνεκήκιεν ἅλμη».

γενέσθαί τε: ἀλλεπάλληλοι ὀξεῖαι, καίτοι σπονδειακόν ἐστιν ἀλλ᾽ ἴσως ἵνα ἐκφύγωμεν τὸν διπλασιασμὸν τοῦ ῥήματος, λέγω δὲ τοῦ τετραφέμεν τε. Φ 279 ὅς ἐνθάδε γ᾽ ἔτραφ᾽ ἄριστος: δεῖ διὰ τοῦ γ γράφειν, ὅς ἐνθάδε, εἶτα ἔτραφ᾽ ἄριστος, οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ τέτραφ᾽ ἄριστος, ἀπὸ τοῦ τ ποιοῦντες τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥήματος καὶ προπαροξύνοντες. Α 168 ἐπεί κε κάμω πολεμίζων: Ἀρίσταρχος γράφει ἐπεί κε κάμω, ἵνα μὴ ᾖ διπλασιασμὸς ἐν τῷ ῥήματι· καὶ οὕτως ἡ συνήθης ἀνάγνωσις. οὕτως δὲ καὶ Ἡρωδιανός.

42.

E. Gud. 450, 20 πάμπαν: ἔστι πᾶν καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν πάμπαν, τὸ δὲ μ̄ διὰ σύνταξιν. οὕτως Ἡρωδιανός.

43.

Ep. Hom. 73, 23 coll. E. M. 39, 47: παρὰ τὸ ἐτεὸν τὸ ἀληθὲς γίνεται, ὥς φησιν Ἡρωδιανός, ἐτώσιον καὶ συνθέσει τοῦ ᾱ ἀετώσιον τὸ μὴ ἀληθές καὶ ἀφαιρέσει τῆς στερήσεως ἔμεινε τὸ ἐν τῇ συνθέσει σημαινόμενον.

τελευταίᾳ καὶ τῇ πρὸ αὐτῆς συλλαβῇ, καὶ ἴσως ὡς κατὰ τοῦτο γέγονε τροπῇ τοῦ ω̄ εἰς τὴν οῑ δίφθογγον μενοινή. παρατηρήσεις γὰρ τοῦτο, ὅτι τὰ οὕτω διπλασιασθέντα ἀπὸ φωνήεντος ἤρχετο οἷον ἀγωγή ἀκωκή ἐδωδή. τὸ δὲ μενοινή μόνον ἀπὸ συμφώνου· καὶ ἐπεὶ παρήλλαξεν κατὰ τὴν ἄρχουσαν πρὸς τὰ προκείμενα, παρήλλαξεν καὶ περὶ τὴν παραλήγουσαν. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου. Theogn.! 114, 12, E. M. 596, 38.

[43a]

E. Or. 40, 20: γρῖπος παρὰ τὸ ἀγρεῖν, ὅ ἐστι παρακολουθεῖν τῇ ἄγρᾳ. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ.

[43b]

Arcad. 69, 22: τὸ μαυρός ἀπὸ τοῦ ἀμαυρός γέγονε.

[43c]

Io. Al. 18, 29: πάντων οὐκ ἐκ τοῦ ἁπάντων, ὥς τινες φασίν, ἀφαιρέσει τοῦ ᾱ γέγονεν, ἐπεὶ ἔδει καὶ τὸ παντός καὶ τὸ παντί βαρύνεσθαι ἐκ τοῦ ἅπαντος ἅπαντι ἀφῃρημένα.

[43d]

Schol. ad Od. λ 539: κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα: ἄδηλον πότερον σφοδελόν ἢ ἀσφοδελόν. λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ ᾱ. τινὲς δὲ γράφουσι σποδελόν διὰ τὴν σποδὸν τῶν καιομένων νεκρῶν. ἄμεινον δὲ ἀσφοδελὸν τὸν τόπον τὸν ἔχοντα ἀσφόδελον, ἥτις ἐστὶ βοτάνη ὁμοία σκίλλῃ.

[43e]

Herod. in Bekk. Anecd. 1148: τὸ ἄρα ἀπέβαλε τὸ ᾱ καὶ ἐγένετο ῥά καὶ ἐνεκλίθη.

---

ad fr. 42. Ne quid praetermittam, quod ad anadiplasiasmum pertineat, commemoro Herodianum hoc nomine etiam repetitionem eiusdem vocabuli in parathesi insignivisse: Il. Pr. Ε 31: Ἆρες Ἄρες: Ἰξίων τὸ δεύτερον ὀξύνει ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ βλαπτικέ. οὐδέποτε γὰρ κλητικὴ ἀναδιπλασιάζεται παρὰ τῷ ποιητῇ· οὐχ οὕτως δὲ ἡ παράδοσις. cf. Lob. El. I 179.

ad fr. 43. Epimerismorum articulo in E. M. subscriptus est Methodius, cuius nomine plurima in E. M. insignita sunt, quae ex Herodianeis fontibus

---

ad fr. [43d] cf. Ep. Cr. I 265, ubi exponitur quosdam λαός ab ἀλαός, Παφίην τὴν Ἀφροδίτην ab ἀπαφίσκειν repetivisse, et Hesiodum μαυροῦσι pro ἀμαυροῦσι

*44.

Ep. Hom. 437, 22 coll. E. M. 405, 23: ποῖόν ἐστιν ἀναλογώτερον καὶ κυριώτερον καὶ πρῶτον τὸ χθές ἢ τὸ ἐχθές; τὸ ἐχθές. καὶ δῆλον, πρῶτον μὲν ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας, ὅτι ἐχθές εἴρηται παρὰ τὸ ἐκτὸς γεγενῆσθαι τῆς σήμερον. παρὰ τὸ ἐκτὸς τοῦ χρόνου γεγονὸς κατάστημα ἐκτές καὶ τροπῇ τῶν ψιλῶν εἰς δασέα ἐχθές· καθὼς ἔστιν καὶ ἐπινοῆσαι ἐπὶ τοῦ ἔχθος· τὸ γὰρ ἀπόβλητον καὶ ἐκτὸς ἡμῶν τοιοῦτον. δεύτερον δέ, ἐπεὶ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι πᾶν ἐπίρρημα μονοσύλλαβον ἀπαθὲς κατ᾽ ἰδίαν ῥητὸν μακροκαταληκτεῖ φύσει ἢ θέσει οἷον μή, νή, πλήν, δήν, πύξ, λάξ, μάψ, ἄψ καὶ τὰ τοιαῦτα. οὐ μάχεται τὸ ψό ἐν Ποιμέσι Σοφοκλέους· ἐπίφθεγμα γάρ· χωρὶς τοῦ πρίν. πρόσκειται «μονοσύλλαβα» διὰ τὰ δισύλλαβα. πρόσκειται «ἀπαθές» διὰ τὸ δίς καὶ τρίς. ταῦτα γὰρ κατὰ πάθος εἰσὶν ἐκ τοῦ δυάκις καὶ τριάκις. πρόσκειται «κατ᾽ ἰδίαν ῥητόν» διὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν μόριον καὶ τὸ ᾱ τὸ στερητικόν. εἰ ἄρα οὖν τὸ χθές ἐπίρρημά ἐστι καὶ μονοσύλλαβον καὶ κατ᾽ ἰδίαν ῥητόν, ἔδει αὐτὸ εἶναι μακροκατάληκτον εἴτε φύσει εἴτε θέσει· ὥστε τὸ ἐχθές ἀναλογώτερόν ἐστιν ἐκφεῦγον τὴν παραλογίαν τοῦ χθές. μιμεῖται δὲ τὸ αἰές. τρίτον δὲ ὅτι τὸ ε̄ ἐπὶ φωνήεντι πέφυκεν πλεονάζειν εἶπον ἔειπον. ἀφαιρεῖται δὲ ὅτε μετὰ συμφώνου ὑπάρχει ἔβη βῆ. οὕτως οὖν καὶ ἐχθές χθές. ἀφαιρέσει ἄρα καὶ οὐ πλεονασμῷ· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐθέλω καὶ θέλω. πρῶτον τὸ ἐθέλω καὶ δεύτερον τὸ θέλω.

---

finxerunt; collato utroque loco verba constitui, nam in Ep. verba cum praecedentibus, quae manifesto non ab Herodiano profecta sunt, sic connexa sunt οὕτως δ᾽ ἔχειν φησὶν Ἡρωδιανὸς καὶ τὸ ἐτώσιον. Quod autem in particula antecedente de αἴσυλος praecipitur ἄσω τὸ βλάπτω ἄσυλος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ ἴσυλος καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ ἀαίσυλος ὁ μὴ καθήκων καὶ ἀφαιρέσει τῆς στερήσεως ἔμεινε τὸ αὐτὸ σημαινόμενον, differt ab Herodiani sententia, quam tradidit Arcad. 56, 11 τὸ νίσυλος προπαροξύνεται ὡς σύνθετον ἀπὸ τοῦ ᾱ (sc. epitatico) καὶ τοῦ συλῶ ὁ πολλὰ συλῶν. Caeterum in hac mira sane opinione, qua α privativum abiici posse retento intellectu negativo putabatur, praeivit Philoxenus, cui Herod. in Il. Pr. Σ 410 adstipulatur, οὐκ ἐτός idem quod οὐκ ἀετέως non sine veritate i. q. vere significare pronuncians cf. Lob. El. I 24 et Bergk ad Ibyc. fr. 50 ubi ex Et. Sorb. ap. Gaisf. E. M. 387, 42 haec proferuntur: ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς συντίθεται (scr. συγκατατίθεται) πρώτῳ (scr. πρώτη) ἐτυμολογιῶν οὕτω λέγων· τὸ παρ᾽ Ὁμήρῳ ἐτώσιον τινὲς οἴονται παρὰ τὸ ἐτῶν ἐτώσιον, ἀλλὰ μάχεται ὁ νοῦς· οἱ δὲ οὕτως· ἀήτων ἀητώσιος, συστολῇ ἀετώσιον παρ᾽ Ἰβύκῳ· τοῦτο ἀφαιρέσει ἐτήσιον (ἐτώσιον). ἢ οὕτως, ἄετος ἀετώσιος ὁ μὴ ἀληθής, ἀλλὰ μάταιος. de ἀγής ab ἀαγής orto cf. adnot. ad fr. 32.

ad fr. *44. Textum constitui in Epimerismorum articulum inserens omissa verba καὶ δῆλον — δεύτερον δέ et οὐ μάχεται — πρίν, porro μιμεῖται usque ad finem ex E. M. Praeterea pro verbis τὸ ἀπόβλητον ἐκτὸς ἡμῶν, quae sensu carent, dedi ex Apoll. de adverb. 558, 1 (τὸ ἐχθὲς παρὰ τὸ ἐκτὸς τοῦ χρόνου πεπτωκέναι τὸ κατάστημα ἐσχημάτισται τῶν ψιλῶν ἀντιστοίχων εἰς τὰ δασέα μεταπεσόντων) καθὼς ἔστιν ἐπινοῆσαι καὶ ἐπὶ τοῦ ἔχθος· τὸ γὰρ ἀπόβλητον καὶ ἐκτὸς ἡμῶν τοιοῦτον. Pro ε̄ φωνῆεν scr. ε̄ ἐπὶ φωνήεντι. Caeterum Herodianus de re consentit cum Apollonio de adv. 556 seqq., qui rursus Tryphoni ad-

---

dixisse et additur: ἡ τοῦ μακροῦ ᾱ ἀφαίρεσις σπάνιος· καὶ ἴσως ἐν τῷ «βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἴην», quem locum propter eximiam doctrinam insignem in Prosod. Cathol. p. 108, 5 recepi.

*45.

E. M. 318, 18: ἐθέλω· ἰστέον ὅτι δύο θέματά εἰcι, θέλω καὶ ἐθέλω. καὶ τὸ μὲν τεθέληκα ἀπὸ τοῦ θέλω ἐcτίν, ἐπειδὴ πᾶc παρακείμενος ἀπὸ cυμφώνου ἀρχόμενοc πάντωc καὶ τὸν ἐνεcτῶτα ἔχει ἀπὸ cυμφώνου ἀρχόμενον οἷον τέτυφα, ὅτι τύπτω. τὸ δὲ ἐθελήμων ἀπὸ τοῦ ἐθέλω ἐcτίν. καὶ δεῖ γινώcκειν, ὅτι ἀεὶ τὸ τριcύλλαβον εὑρίcκεται παρὰ τῷ ποιητῇ ἐθέλω. ἀμέλει ἐν τῷ «μήτε cὺ Πηλείδη' θελ' ἐριζέμεναι» (Il. A 277) δηλονότι κράcει ἐγένετο τοῦ η̄ καὶ ε̄ εἰc η̄. μηδεὶc δὲ οἰέcθω, ὅτι τὸ ἐθέλω ἐκ τοῦ θέλω ἐcτὶ κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ ε̄· τὸ γὰρ ε̄ ἐπὶ φωνήεντι πέφυκε πλεονάζεcθαι ὡc τὸ εἶπαc ἔειπαc, ἐπὶ cυμφώνῳ δὲ οὐ πλεονάζεται. τὸ δὲ θέλω δοκεῖ ἐκ τοῦ ἐθέλω εἶναι· τὸ γὰρ ε̄ τὸ μετὰ cυμφώνου ὑπάρχον πέφυκε πολλάκιc ἀποβάλλεcθαι ὡc τὸ ἔφη φῆ, ἔβη βῆ. δοκεῖ δὲ τὸ θέλω ἀναλογώτερον εἶναι τοῦ ἐθέλω· τὸ γὰρ ἐθέλω παράλογον κατά τι ἐcτί. τὰ γὰρ διὰ τοῦ λω ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc τῷ ε̄ παραληγόμενα, μὴ ἔχοντα ἕτερον λ̄ προηγούμενον, περιcπᾶται οἷον ὠφελῶ, ἀμελῶ. τὸ δὲ ἐθέλω βαρύνεται. τούτου χάριν τὸ θέλω ἀναλογώτερον ἐcτὶ τοῦ ἐθέλω. ἔχομεν γάρ τινα ῥήματα διcύλλαβα βαρυνόμενα οἷον μέλω, ἕλω, κέλω. πρόcκειται «μὴ ἔχοντα ἕτερον λ̄ προηγούμενον» διὰ τὸ ἀνατέλλω.

*46.

Ep. Hom. 234, 5, E. M. 508, 29, An. Ox. II 442, 15: ἐκεῖνοc: ζητοῦcί τινεc, ποῖόν ἐcτιν ἀναλογώτερον τὸ κεῖνοc ἢ τὸ ἐκεῖνοc. ἔcτι δὲ εἰπεῖν, ὅτι κατά τι μέν ἐcτιν ἀναλογώτερον τὸ κεῖνοc, κατά τι

[46a]

ἡ ἐμέ αἰτιατική, ὅτε φυλάccει τὸ ε̄, ὀρθοτονεῖται, εἰ δὲ ἀποβάλοι, ἐγκλιτική ἐcτιν. Il. Pr. Z 355, Arcad. 142, 24.

---

stipalatur cf. Velsen Tryph. p. 48. Herodiannus utriusqae vestigia premens lta nt ipsa anteeessorum verba reciperet, quod iu veteribus nou mirandum est, rem plenissime absolvit noque de origine Herodianea fragmenti nostri dubitari potest, si reputaveris omuia eongruere eam iis, quae aliunde Herodianea esse eonstat ef. do πρίν Mon. 45, 32, de δίc et τρίc ex δυάκιc et τριάκιc ortis E. M. 279, 7, de ψό Mon. 46, 17, de epitaticis inseparabilibus Arcad. 182, 1. Neque regulae, qua aphaeresin vocalis ε̄ ante cousonam, pleonasmum vero aute vooalem locum habere praecipitur, ἐρῳδιόc vocali ε̄ auctum obstat, quum ρ̄ similitudinem quandam eum vocalibus habeat.

ad fr. *45. Pro θέλημα seripsi ἐθελήμων, sed ἕλω, pro quo Arcad. πέλω praebet, intactam reliqui propter Theogn. 143, 29. Hoc fragmontum Herodianeum esse docet comparatio Il. Pr. A 277: Πηλείδη' θελ': Ἀρίcταρχοc ἀποφαίνεται ὡc κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν cυνήθειαν τὸ ῥῆμα κατὰ τὸν ἐνεcτῶτα ἀπὸ τοῦ ε̄ ἄρχεται. ἀλλὰ μὴν καὶ ἡ κίνηcιc ἡ τοῦ παρατατικοῦ· «ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει» (287)· «ἤθελε Μηριόνηc» (Il. K 229). καὶ ἐνθάδε οὖν ἄμεινον τῇ cυνηθεcτέρᾳ ἀναγνώcει προcέχονταc ἐπὶ τὴν δη cυλλαβὴν ὀξεῖαν παραλαμβάνειν, ἵνα κρᾶcιc ᾖ τοῦ ἔθελε τριcυλλάβου γενομένου, ὡc καὶ cύνηθέc ἐcτι τῷ ποιητῇ. τὸ μέντοι ῥῆμα τῶν παραλόγων κατὰ τόνον ἐcτὶ τριcύλλαβον ὄν, ὡc δείκνυται ἐν τοῖc περὶ ῥημάτων — et Arcadii p. 158, 9—21.

ad fr. *46. Si fr. 45 iure Herodiano assignavimus, etiam hoc eiusdem auctoris esse evincit cauta expositionis ratio. Huo accedit, quod in principio adnotamenti etlam Herodiani nomen exstat: «κεῖνόc θ' ὡc ἀγόρευεν» (B 330) ὁ

δὲ τὸ ἐκεῖνος. καθὸ μέν ἐστι λέγειν, ὅτι οὐδέποτε πρωτότυπος ἀντωνυμία ἀπαθὴς οὖσα ὑπερβαίνει τὴν δισυλλαβίαν οἷον ἐγώ, αὐτός, οὗτος, τὸ κεῖνος ἐστὶ ἀναλογώτερον. πρόσκειται «πρωτότυπος» διὰ τὸ νωΐτερος, σφωΐτερος· παραγωγοὶ γὰρ αὗται αἱ ἀντωνυμίαι· «ἀπαθεῖς» εἴπομεν διὰ τὸ οὑτοσί, ἐκεινοσί. καθὸ δὲ αἱ μονοπρόσωποι ἀντωνυμίαι ἀπὸ φωνήεντος θέλουσιν ἄρχεσθαι, οἷον οὗτος, αὐτός, ὅδε, ἀναλογώτερόν ἐστι τὸ ἐκεῖνος, ἵνα ἀπὸ φωνήεντος ἄρξηται.

[46[b]]

ἴσκοντες: ὁ Ἀσκαλωνίτης κατὰ ἀφαίρεσίν φησιν εἶναι τοῦ ε̄ τὸ ἴσκοντες. Ἀρίσταρχος δὲ ἐκτεταμένως ἀναγινώσκει παρὰ εἴσκω ἐκδεξάμενος· ἄμεινον δὲ ἡ τοῦ Πτολεμαίου ἀνάγνωσις· πρὸ γὰρ τῆς διὰ τοῦ σκω παραγωγῆς σπάνιόν ἐστι δίφθογγον εὑρεθῆναι, ὅτι μὴ τὴν αυ· ταύτῃ οὖν μοι δοκεῖ ἀπὸ τοῦ εἴδω εἶναι ὁ μέλλων εἴσω· καὶ ἅμα τῇ ἐπενθέσει τοῦ κ̄ εἴσκω γεγενῆσθαι κατὰ τὴν διαίρεσιν, ἵνα μὴ δίφθογγος γένηται, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε̄ ἴσκω. οὕτως οὖν καὶ τὸ ἴσκοντες ὀφείλομεν κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε̄ ἀναγινώσκειν. οὐ γὰρ μέτρον κωλύει. Il. Pr. Π 41 cf. Λ 709.

[46[c]]

ἔστασαν: δασυντέον τὸ ἔστασαν. ὑπερσυντέλικος γάρ ἐστι συγκεκομμένος, ὁ δὲ παρακείμενος δασὺ ἔχει τὸ ε̄ καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος· οἱ δὲ ἀόριστοι ψιλόν, ἐπεὶ καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε̄ λέγονται· «στὰν δὲ μεταστοιχεί» (Il. Ψ 358). καὶ ὁ πρότερος «στῆσαν ἀείραντες» (Od. β 425)· οὐκέτι δὲ ὁ ἔστασαν στάσαν. Il. Pr. Β 777.

μὲν Ἡρωδιανός ἀναγινώσκει κτλ. Ex eodem fonte sua derivavit Choer. Orth. 206, 9 ἐκεῖνος: ε̄ι δίφθογγος. καὶ γὰρ οἱ Δωριεῖς κῆνος καὶ τῆνος διὰ τοῦ η̄ ποιοῦσι τὴν γραφήν. ἔθος γὰρ ἔχουσι τὴν ει δίφθογγον τρέπειν οἷον πλείων μείων πλήων μήων. αἱ δὲ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι, αἱ μονοπρόσωποι, ἀπό φωνήεντος θέλουσιν ἄρχεσθαι οἷον αὐτός, οὗτος. οὕτως οὖν καὶ τό ἐκεῖνος προσέλαβε τό ε̄ διὰ τόν κανόνα τοῦτον.

---

ad fr. [46[c]]. Incertum ost, quam passionem Herodianus in ὦν pro ἐών statuerit, utrum contractionem ut in E. M. 350, 31 ἐών καὶ κατὰ συναίρεσιν ὦν an aphaeresin. Sed vix dubitari potest, quin adnotamentum in An. Paris. III 333, 22, quod in brevius contractum ost in E. M. 350, 38, ab eo profectum sit, nam accurata Homerici usus observatio eum auctorem prodit (cf. infr. fr. 325): δεῖ γινώσκειν, ὅτι τό ἐών τοῦ ὦν ἐντελέστερόν ἐστιν οἷον «Ἀργείων ἀγέραστος ἔω» (Α 119), οὗ τὸ δεύτερον ἔῃς «ὥς τε ἔπειτ' ἔῃς», καὶ πάλιν «δηρόν ἔῃ κρειῶν» (Μ 300). ὅτι δὲ τό ἐών τοῦ ὦν ἐντελέστερον, πρόδηλον καὶ ἀπό τοῦ παρηγμένου, λέγω δὴ τοῦ εἰμί· ὁ μέντοι ποιητὴς ἐπὶ ταῖς μετοχαῖς οὐδέποτε παρέλειψε τὸ ε̄ οἷον ἀρσενικῶς μὲν «ἤδη δὴν ἀπεὼν καὶ ἀμφαδὸν ἠὲ κρυφηδόν» (ξ 330). θηλυκῶς δὲ «ἠλίβατος μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα» (Ο 619), οὐδετέρως δὲ «κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται» (Δ 426). αἱ δὲ πλάγιαι ὅλαι· ἐπὶ μὲν οὖν γενικῆς «ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος» (φ 178 et 182), ἐπὶ δὲ δοτικῆς «ὑψόθ' ἐόντι Διΐ (Κ 16), ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς «ἔνδον ἐόντα» (Ν 363). δυϊκῶς δὲ «ὄφελός τι γενώμεθα καὶ δύ' ἐόντε» (Ν 236), πληθυντικῶς «Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες» (Ξ 274), γενικῇ «χαριζομένη παρεόντων» (α 140), αἰτιατικῇ «παυροτέρους ἐόντας» (Ο 407), «ὡς δὲ ἴδεν νεῦρόν τι καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας» (Δ 151).

47.

E. M. 634, 12: ὀρτή ἀπὸ τοῦ ἑορτή κατὰ ἀφαίρεσιν. περὶ παθῶν.

48.

E. M. 719, 5: σκορακισμός: οἱ παλαιοὶ παρὰ δύο λέξεις διεζευγμένας παραγωγὰ ποιοῦσι πολλάκις· Νέα πόλις Νεαπολίτης, παρὰ ποταμὸν παραποτάμιος. οὕτω καὶ τὸ σκορακίζειν· ἐς κόρακας ἐσκορακίζειν καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε σκορακίζειν. οὕτως Ὦρος, ἀλλὰ καὶ Ὠρίων καὶ Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

*49.

E. M. 469, 50: ἔστιν τὸ ἰήϊος, ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, ὁ τοξότης, ἀπὸ τοῦ ἵημι παρὰ τὴν ἕσιν τῶν βελῶν· τινὲς δὲ ψιλοῦσιν, ἐπεὶ ἰάσεως αἴτιος ὁ θεός. τὸ δὲ «ἤϊε Φοῖβε» (Ο 365) κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι γέγονεν. Ἀρίσταρχος δασύνει, ἐπεὶ παρὰ τὸ ἵημι ἐγένετο· οἱ δὲ ψιλοῦσιν ἀπὸ τῆς ἰάσεως. ἄμεινον δὲ ψιλοῦσθαι· τὸ γὰρ η πρὸ φωνήεντος ψιλοῦται.

[48a]

Ἐξάδιος: παρὰ τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ ε τὸ ὄνομα ἤρξατο, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις καὶ χωρὶς τοῦ ε εὑρέθη, ὡς καὶ Ὀϊλεὺς μὲν παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ. Il. Pr. A 264.

[49a]

ἀάπτους: ἐμοὶ δοκεῖ παρὰ τὸ ἰάπτω γεγενῆσθαι, ὃ σημαίνει τὸ διαφθείρω καὶ βλάπτω· ἔνθεν τὸ «πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν» καὶ μέσον αὐτοῦ κατ' ἔλλειψιν τοῦ α «μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν» (454). ἔνθεν καὶ τὸ ἴψ· ἔστι δὲ θηρίον διατρῶγον τὰ ξύλα. ἀπὸ δὴ τούτου τοῦ ἰάπτω τὸ ἀϊάπτους ἦν καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ι ἀάπτους ἤτοι τὰς μὴ δυναμένας διαφθαρῆναι καὶ βλαβῆναι, ἢ κατ' ἐπίτασιν τὰς ἄγαν δυναμένας βλάψαι καὶ διαφθεῖραι. Il. Pr. A 567.

---

ad fr. 47. ὀρτή pro ὀρτή scripsi cum Lob. El. I 63, qui hoc praeceptum rectum esse dicit, si ad usum, in quo ἑορτή praevaluit, exigatur, si ad veritatem, ἑορτή esse auctum. Atque sic, si fr. 13 ἐρῳδιός compares, Herodianum ab epitomatore non mutilatum pronunciasse credideris.

ad fr. 48. Et Orum et Orionem (p. 143, 21) Herodianum expilasse claret. De re cf. Il. Pr. Ε 19 μεταμάζιον: οὕτως μεταμάζιον ἓν ποιητέον ὡς τὸ μετάφρενον καὶ ἐνώπιον. παρῆκται δὲ παρὰ τὸ μαζός καὶ τὴν μετά ὡς παρὰ τὸ χθονός καὶ τὴν ἐπί ἐπιχθόνιος, παρὰ ποταμὸν παραποτάμιος. γίνεται γὰρ καὶ ἀπὸ δύο λέξεων κατὰ παράθεσιν ἕν τι παραγωγὸν ὡς τὸ Νεαπολίτης καὶ ἄλλα μυρία; St. B. 707, 4; 628, 13, Ep. Hom. 59, E. M. 273, 25, quos locos inter fragmenta περὶ σχημάτων referens tractabo. — Ex Herodiano petita videtur etiam notatio E. Orion. p. 117, 20 νέρθεν· ἀποβολῇ τοῦ ε, παρὰ τὴν ἔραν ἔνερος ἐνέροθεν, ἔνερθεν συγκοπῇ, νέρθεν cf. Ep. Hom. 290, 18. Congruit Apoll. de adv. 603 cf. Lob. El. I 49.

ad fr. *49. In E. M. cum quo cf. E. Or. 75, 24 et 78, 14 longum adnotamentum est, ex quo quae comparata Il. Pr. Ο 365 Herodianea esse docet, extraxi. E libro περὶ παθῶν hanc adnotationem fluxisse concludi potest ex diserta affectionis mentione, quae in Il. Pr. abest: ἤϊε Ἀρίσταρχος δασύνει ἀπὸ τῆς

*50.

Steph. B. 329, 1: Ἰθώμη, πόλις Θεσσαλίας τῆς Πελασγιώτιδος· Ὅμηρος «οἵ τ' εἶχον Τρίκκην καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν» (B 729). ἔστι καὶ Μεσσήνης. καλεῖται δὲ ὁ τόπος τῆς Θεσσαλίας Θούμαιον ἀποβολῇ τοῦ ῑ καὶ τροπῇ τοῦ ω̄ εἰς τὴν ο̅υ̅ δίφθογγον.

51.

E. Gud. 350, 36: κτίλος: ἀπὸ τοῦ ἴκω ἰκτός ὡς τάσσω τακτός, πλέκω πλεκτός καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ πένθος γίνεται πενθίλος ὡς ναυτίλος, οὕτως οὖν καὶ ἰκτός ἰκτίλος. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ῑ κτίλος. τοῦτο Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

52.

Zonar. 1332: μάσθλη: Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ ἱμάσσω.

53.

Zon. 585, E. M. 192, 42: δύρεσθαι ἀντὶ τοῦ ὀδύρεσθαι ἀφαιρέσει τοῦ ō. οὕτως Ἡρωδιανός.

[51ᵃ]

κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην: ἀπὸ τοῦ κ̄ ἡ ἀρχή, ἐπεὶ ἐν ἑτέροις «τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην» (K 458). τοῦτο δὲ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ῑ λέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ· ἴκτις γάρ ἐστιν, ὡς Νίκανδρος «ἴκτιδος ἤ τ' ὄρνισιν» (Ther. 196). τὸ γὰρ μονοσύλλαβον οὐ δύναται κατ' ἔκτασιν οὔτε κατὰ συστολὴν λέγεσθαι. οὔτε γὰρ ἐκτείνεται ὡς κρηπῖδος ψηφῖδος· ταῦτα γὰρ ὑπὲρ μίαν συλλαβήν· οὔτε συστέλλεται· ἀρκεῖ γὰρ τὸ τίς. Schol. AD ad Il. K 335.

[53ᵃ]

Οἴτυλον ὡς δάκτυλον· ἄρχεται γὰρ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς ο̅ι̅ διφθόγγου. κακῶς δὲ Τυραννίων οἰόμενος ἄρθρον εἶναι τὸ ο̅ι̅ καὶ παρὰ τὴν

ἔσεως τῶν βελῶν· οἱ δὲ περὶ Κράτητα ψιλῶς ἀπὸ τῆς ἰάσεως· καὶ οὕτως ἐπείσθησαν οἱ γραμματικοὶ πρὸς διάφορον ἐτυμολογίαν διαφόρως ἀναγινώσκειν. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι ὁ χαρακτὴρ μάχεται· ἀεὶ γὰρ τὸ η̄ πρὸ φωνήεντος ψιλοῦται, ἠώς, ἤια κτλ.

ad fr. *50. cf. Moin. ad p. 290, 10 et, quem citat, Ahrensius de dial. Aeol. p. 221, Doric. p. 529.

ad fr. 51. ὡς ante ναυτίλος addidi. Apud Zonaram, qui idem habet p. 1260, pro ἀφαιρέσει τοῦ ῑ exstat μετὰ τῆς ἐπάρσεως τοῦ ῑ ut in E. M. s. v., qua dictione Herodianus alias non utitur.

---

ad fr. [51ᵃ]. Pro ἐν ἑτέροις «καὶ κτιδέην» scripsi ex Il. Pr. ad h. l. τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην, nam καὶ κτιδέην ap. Homerum non reperitur. Ut hoc fragmentum quamvis non sine dubitatione Herodiano assignarem, effecerunt et Il. Pr. K 335 ubi: τὸ ἑξῆς δεῖ διαστέλλειν κατὰ τὸν ποιητὴν κτιδέην ἀπὸ τοῦ κ̄ ποιουμένους τὴν ἀρχήν, ἐπεὶ ἐν ἑτέροις φησὶ κτλ. et similis de κτίλος ex ἰκτίλος derivatio et quod monosyllabum breve exstare negatur, quam rem accurate exposuit pluribus locis, in Mon. 19, 1, in Catholica Arcad. 125, 1. Si autem Lobeckius in El. I p. 72 contra dicit cogitatione antecessisse κτίς, sed quia monosyllaba huiusmodi repudientur, continuo auctum esse litera, quae longius productis rursus decesserit, nihil impedit, quominus id ipsum Herodianum voluisse existimemus, imo eius de ἐρῳδιός et ῥῳδιός sententia hoc suadet.

ad fr. [53ᵃ]. cf. Steph. B. 487, 15 Οἴτυλος πόλις Λακωνικῆς· «ἠδ' Οἴτυλον» ὡς δάκτυλον. ἀπὸ Οἰτύλου ἥρωος. τινὲς δὲ τὸ ο̅ι̅ ἄρθρον φασὶ καὶ τὴν πόλιν

54.

E. M. 308, 30: ἐβλαστηκότες: «ἐκ τῶν ἀγρῶν ἥκουσιν ἐβλαστηκότες» (Iph. Aul. 594) Ἀττικῶς· βεβλαστηκότες ἀποβολῇ τοῦ β̄ ἐβλαστηκότες ὥσπερ βεβριγωμένης ἐβριγωμένης· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἀποβάλλουσι σύμφωνον, οἱ δὲ Αἰολεῖς προσνέμουσι τὸ ἐπτερύγωμαι πεπτερύγωμαι λέγοντες. οὕτως Ἡρωδιανός.

55.

E. M. 501, 26: κέκτημαι: λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν, ὅτι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ̄ Αἰολικῶς· τὸ γὰρ κοινὸν ἔκτημαι ἐστὶν ὡς τὸ «Ἴλιον ἐκτῆσθαι» (Il. Ι 402). τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ κτ̄ οὐκ ἀναδιπλασιάζονται, ὃν τρόπον οὐδὲ τὰ ἀπὸ τοῦ πτ̄. ὁμοίως καὶ τὸ πέπταμαι ἀπὸ τοῦ ἔπταμαι πλεονασμῷ τοῦ π̄ ἐστίν.

56.

Zon. 1540, E. M. 662, 32 (cod. Paris. 346): πέπταμαι: ἐκ τοῦ ἵπτημι γίνεται ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἔπταμαι ἔπτασαι ἔπταται καὶ πλεονασμῷ τοῦ π̄ πέπταμαι Αἰολικῶς. οἱ γὰρ Αἰολεῖς εἰώθασι προστιθέναι σύμφωνον, ὥσπερ τὸ ἐπτερύγωμαι πεπτερύγωμαι οἷον «ὡς δὲ πάϊς παῖδα μητέρα πεπτερύγωμαι». Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ πάθους.

συνήθειαν τοῦ ποιητοῦ ἁμαρτάνων καὶ παρὰ τὴν ἱστορίαν, εἴγε οὕτως φησὶ καὶ Φερεκύδης· «τοῦ δὲ γίνεται Ἀμφάναξ, τοῦ δ' Οἴτυλος» ἀφ' οὗ ἡ πόλις ἡ ἐν Σπάρτῃ καλεῖται. Il. Pr. Β 585.

[56ᵃ]

E. M. 135, 31: Ἀργαφίης οἷον «νιψάμεναι κρήνης ἔδραμον Ἀργαφίης». τινὲς δὲ διὰ τοῦ ε̄ ἀπὸ Γεργάφου τοῦ Ποσειδῶνος· τὸ δὲ ἐντελὲς ἐν τῷ Ἑρμῇ «κρήνης Γαργαφίης». ὁ δὲ Παρμενίσκος ἄνευ τοῦ γ̄. ἡ ἔλλειψις ἀπὸ ἱστορίας.

---

ad fr. 54. Nunc apud Euripidem legitur: ὡς ἐκ μεγάλων ἐβλαστήκας' Ἐπί τ' εὐμήκεις ἥκουσι τύχας. Addidi post ἀποβολῇ τοῦ β — ἐβλασηтκότες et in fine πεπτερύγωμαι λέγοντες. Caeterum comparatis fr. 54, 55 et 56 patet Herodiannm modo Aeolicam formam pro nativa substruxisse, nnde Attica per ellipsin fieret, modo Atticam, nnde Aeolica per pleonasmnm existeret. In libro περὶ ῥημάτων μέμνημαι κέκτημαι πέπταμαι et πέπτωκα nt reduplicata σεσημειωμένα attulisse videtur collato Choerob. 552, 17 et Constant. Lascar. in excerptis ex Choer. περὶ τῶν παρῳχημένων. — Cum nostro fragmento compares Choer. 549, 35 τὸ ἐγλυμένοι καὶ ἐβλαστηκότες παρ' Εὐπόλιδι παράλογά εἰσι, γεγλυμένοι γὰρ δεῖ λέγειν καὶ βεβλαστηκότες· οὐ γὰρ ἄρχονται ταῦτα ἀπὸ τοῦ γν̄, ἵνα μὴ ἀναδιπλασιασθῶσιν.

Τύλον cf. Lob. El. I 89. — De Tryphonis portentosa opinione, qna φιλητής ex ὀφειλέτης ortnm pntabat, cf. fragmenta Orthogr. s. v. φηλητής, nbi hanc sententiam ab Herodiano reprobatam neqne vocem ab eo φιλητής sed φηλητής scriptam esse demonstrabo.

ad fr. [56ᵃ]. Cur hoc fragmentnm Herodiano assignandum putaverim, In Praef. CXXX exposui. Caeterum Bergkii emendationem Παρμενίσκος pro Παρμένιος Meinekianae Παρμενίων praeoptavi, quia Herodianns Parmenisci grammatici

57.

E. Gud. 288, 38 coll. E. M. 274, 5: ἱερὸν ἰχθύν: τινὲς παρὰ τὸ διαίνω διερός καὶ ἱερὸν τὸν ἀεὶ ἐν ὕδασι βρεχόμενον κατὰ ἀποβολὴν οἷον «ἔνθ' ἤτοι μὲν ἐγὼ διερῷ ποδί» (Od. ι 43)· οἱ δὲ παρὰ τὸ δίω τὸ διώκω διερός καὶ ἱερός ὁ ταχύς· διωκτικὸς γάρ. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

*58.

Steph. B. 375, 8: Κοροπαῖος: Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς (v. 613) «ἢ ἐν Ἀπόλλων μαντείας Κοροπαῖος ἐθήκατο καὶ θέμιν ἀνδρῶν». οἱ μὲν ὑπομνηματίσαντες αὐτὸν Θέων καὶ Πλούταρχος καὶ Δημήτριος ὁ Χλωρός φασι «Νίκανδρος «Κοροπαῖος Ἀπόλλων».» Κορόπη δὲ πόλις Θεσσαλίας· ἀγνοεῖ δ' ὅτι Ἀμφιαράου ἱερόν, οὐκ Ἀπόλλωνός ἐστι. καὶ γράφεται Ὀροπαῖος. Ὀρόπη γὰρ πόλις Εὐβοίας, ὅπου Ἀπόλλωνος διασημότατον ἱερόν». βέλτιον δ' ὑπονοεῖν, ὅτι ἡμάρτηται, λέγεται δὲ κατ' ἔλλειψιν τοῦ κ̄ Ὀροπαῖος.

[58ᵃ]

Ep. Hom. 173, 5: εἶβεις «τέρεν δάκρυον εἶβεις» (Π 11). λείβω τὸ στάζω καὶ κατὰ πάθος γίνεται εἴβω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ γαῖα κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ γ̄ αἶα· πρῶτον ἄρα τὸ λείβω τοῦ εἴβω. ἰστέον δὲ ὅτι οὐδέποτε εἴβειν τέθειται ἐπὶ τοῦ σπένδειν. τὰ δὲ ἄλλα ὁμοίως «δάκρυα λεῖβον» (N 88) «καταλείβεται ὕδωρ» καὶ τὸ «κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ» (O 37). ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ γαῖα μὲν ἐγένετο σύνθετον γαιήοχος καὶ παραγωγὸν γαιάτης οὐδὲ δὲ παρὰ τὸ αἶα, οὕτως καὶ ἐπὶ τούτων οὐδὲν μὲν κίνημα παρὰ τὸ εἴβω, παρὰ δὲ τὸ λείβω, λιβάς, λοιβή, λέβης, λίβανος καὶ λιβανωτός· καὶ ὃν τρόπον τὸ αἶα οὐδέποτε κατ' ἀρχὴν ἔχεις στίχου παρὰ τῷ ποιητῇ, τὸ δὲ γαῖα, οὕτως οὐδέποτε τὸ εἴβω ἔχεις ἐν ἀρχῇ στίχου, ἀλλὰ τὸ λείβω.

[58ᵇ]

ἄχρι ἀπὸ τοῦ μέχρι ἀποβολῇ τοῦ μ̄ καὶ μεταθέσει τοῦ ε̄ εἰς ᾱ· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ. E. Or. 100, 48 cf. Il. Pr. Π 324.

ad fr. 57. In E. M.: παρά τό διαίνω γίνεται διαρός ὡς μιαίνω μιαρός, λιπαίνω λιπαρός καὶ τροπῇ διερός, unde διερός pro διαιρός in E. Gud. recepi. Herodiani videtur E. Or. 75, 4 ἰωχμός· διωχμός τις ὢν καὶ διωγμός κατὰ τροπὴν τοῦ χ̄ εἰς γ̄ et 78, 12 ἰωκὴ παρὰ διωκή καὶ διωγμός ἀπὸ τοῦ διώκω ἀποβολῇ τοῦ δ̄ ἰωκή καὶ ἰωχμός.

ad fr. *58. Locum Steph. Byz., quem miris modis perturbatum esse dicit Meinekius, verbis transpositis sic emendavi, ut sententia probabilis existeret. Postquam enim Herodianus exposuit commentatores Nicandri diversam scripturam Κοροπαῖος et Ὀροπαιος ex diversis urbibus Κορόπη et Ὀρόπη explicavisse et Nicandrum Apollonium Κοροπαῖον vocantem ignorasse Coropae non Apollinis, saepius mentionem iniicit, Parmenionis in iis certe, quae nos habemus, nunquam. cf. Mein. An. Alex. p. 282.

ad fr. [58ᵃ]. De origine Herodianea dixi in Praef. CXXIX, post παραγωγόν interposui ex St. B. s. v. γῆ γαιάτης, potui etiam γαιήϊος; in fine pro τό εἴβω εἴβεις scr. τὸ εἴβω ἔχεις.

59.

Eustath. 1525, 7: περιαίρεϲιϲ τῆϲ ἀρχῆϲ θεωρεῖται καὶ ἐν τῷ ϲῦϲ καὶ ὗϲ καθ' Ἡρωδιανόν.

60.

Theogn. Cr. II 89: ῥῖγοϲ: ἀπὸ τοῦ φρίϲϲω φρῖγοϲ καὶ ἀποβολῇ τοῦ φ̄ ῥῖγοϲ. οὕτωϲ Ἡρωδιανὸϲ ἐν τῷ περὶ παθῶν.

61.

E. M. 134, 52: ἀραριημένοϲ: ἔϲτιν ὄνομα παρὰ τῷ ποιητῇ ἀρειή, ἀφ' οὗ ῥῆμα ἀρειῶ. τούτου ὁ παθητικὸϲ παρακείμενοϲ ἠρείη-

---

[59a]

τὸ ε̆ πρὸ τοῦ θ̄ οὐ δαϲύνεται, εἰ μὴ ἀντωνυμικὸν εἴη ἐξ ἀποβολῆϲ τοῦ ϲ̄ ϲέθεν ἕθεν. Il. Pr. I 540.

[60a]

τὸ ἔρρω οὐ παρὰ τὸ φθείρω, ὡϲ οἴονταί τινεϲ. Mon. 43, 10.

[61a]

λυτο (Il. Ω 1): εἰ μὲν μέϲοϲ δεύτεροϲ ἀόριϲτόϲ ἐϲτιν ἀπὸ τῶν εἰϲ μ̄ῑ, ὥϲπερ ἤδη ἐπίϲταται λέγων «νῦν δὲ λύμην τρὶϲ τόϲϲα πορών»

---

sed Amphiarai sacrum esse, suam ipsius sententiam opponit. Est autem ea, ut dicat Nicandrum errasse, quum Apollinem Κοροπαῖον nominaret, scripturam vero Ὀροπαῖοϲ per ellipsin literae κ̄ expediendam esse. Commentatorum explicatio servata est in Schol. ad Ther. 614: Κοροπαῖοϲ· τινὲϲ Θεϲϲαλικόϲ. Κορόπη γὰρ πόλιϲ Θεϲϲαλίαϲ. Γράφεται καὶ Ὀρόπειοϲ· Ὀρόπεια γὰρ πόλιϲ Βοιωτίαϲ, ὅπου διαϲημότατον ἱερὸν Ἀπόλλωνοϲ; nihil in his de ellipsi traditur, unde iure conicias hoc ab Herodiano adiectum esse. Ratio autem, qua Herodianus suam sententiam alteri contra ponit, eadem est, qua saepius in Il. Pr. utitur B 8, K 38, Λ 257 ἄμεινον οὖν λέγειν ὅτι κτλ.

ad fr. 59. Totus Eustathii locus, ex quo hoc fr. desumpsi, sic procedit: ἰϲτέον ὅτι κοινοῦ μὲν ὄντοϲ τοῦ λείβειν, Ἰωνικοῦ δὲ εἴβειν περιαιρέϲει τῆϲ ἀρχῆϲ, ὃ δὴ θεωρεῖται καὶ ἐν τῷ ϲῦϲ καὶ ὗϲ καθ' Ἡρωδιανόν, ἀμφοῖν κεῖται χρῆϲιϲ ἐν τοῖϲ εἰρημένοιϲ, τὸ μὲν γὰρ δάκρυα λείβειν κοινόν ἐϲτι, Ἰωνικὸν δὲ τὸ κατείβεται αἰών. In his quod de εἴβειν et λείβειν traditur non Herodiani videtur, cuius de his vocibus adnotamentum in Ep. Hom. 173 servatum esse suspicor. — Cum nostro fr. cf. Epim. Hom. 394, 3 ὗϲ λείπει τὸ ϲ̄ ὡϲ ἐν τῷ κάπετοϲ, πλεονάζει δὲ ὡϲ ἐν τῷ ϲειρήν. Herodiani explicatum adnotamentum de ϲῦϲ et ὗϲ servatum videtur in E. Orion. 146, 18 eo loco, ubi alia etiam Herodianea leguntur (E. M. 736, 40): ϲῦϲ· δύναται εἶναι παρὰ τὸ ϲύω τὸ ὁρμῶ· ὁρμητικὸν γὰρ τὸ ζῷον· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ϲ̄ ὗϲ· δύναται δὲ καὶ εἶναι παρὰ τὸ ὕεϲθαι· ὕω ὕϲω ὕεϲθαι, ὅ ἐϲτι βρέχεϲθαι, ἐπεὶ τοῖϲ ὕδαϲι τέρπεται, καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ ϲ̄ ϲῦϲ.

ad fr. 60. In E. M. 704, 2 et ap. Favorin. Ecl. 401, 8 additur: ὅθεν τὸ ῑ μακρόν. ἡ γὰρ ἀποβολὴ τοῦ φ̄ ἔκταϲιν πεποίηται τοῦ ῑ. — Ep. Hom. 375, 28. φρίϲϲω ὁ μέϲοϲ παρακείμενοϲ πέφριγα, ἐξ οὗ γίνεται καὶ τὸ ἔρριγα ἀποβολῇ τοῦ π̄ φ̄.

ad fr. 61. Verba καὶ κατ' ἀποβολὴν ἀριημένοϲ addidi, nam necessaria sunt, quum ἀραριημένοϲ ipsum ad metrum in versibus Homericis non quadret, ubi

---

ad fr. [59a]. cf. Io. Alex. 23, 10, Arcad. 200, 19, Lob. El. I 121 not. — De articulo postpositivo οὗ ᾧ ἧϲ ex praepositivo τοῦ τῷ τῆϲ ab Herodiano repetito cf. Io. Al. 22, 29.

ad fr. [60a]. In Mon. sic scriptum est: εἴπερ οὖν Αἰολικὸν (sc. τὸ ἔρρω), ζητητέον τί αὐτοῦ ἦν κοινόν. οὐ γὰρ αὐτὸ τὸ φθείρω, ὡϲ οἴονταί τινεϲ cf. Lehrs ad h. l.

ad fr. [61a] et [61b]. His adnotamentis comparatis patet hos articulos ad Herodianum auctorem referendos esse: Choer. Can. 731, 7 τὸ δέχθαι οἷον «ἀγλαὰ

μαι, ἡ μετοχὴ ἠρειημένος καὶ κατὰ ἀναδιπλαςιαςμὸν ἀραρειημένος καὶ κατὰ ςυςτολὴν ἀραριημένος καὶ κατ' ἀποβολὴν ἀριημένος. ταῦτα Ἡρωδιανός. οὕτω Ζηνόδοτος.

*62.

E. M. 560, 30: λεώς ἐὰν μὲν ὀξύνηται, Ἀττικόν ἐςτιν ἀπὸ τοῦ λαός· εἰ δὲ βαρύνεται, ἀποβολή ἐςτι τοῦ τελέως· ὃν γὰρ τρόπον προςέρχεται ἡ τε ἐν τῷ τέτρομος, ἀφαιρεῖται ἐν τῷ τελέως λέως.

*63.

Choer. Can. 81, 34: ψάλυξ ἐςτὶ ἀπὸ τοῦ φεψάλυξ κατ' ἀποβολὴν τῆς πρώτης ςυλλαβῆς.

*64.

St. B. 284, 19: Εὐεςπερίδες πόλις Λιβύης καὶ ἑνικῶς λεγομένη. λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ εὖ μορίου Ἑςπερίς.

(Il. Φ 80) καὶ «τῆς δ' ἄρα κλαιούςης λύτο γούνατα», ἔκταςις ἐγένετο διὰ τὸ μέτρον· εἰ δὲ παρατατικόν τινες ἐκδέχονται, δύναται κρᾶςις τοῦ ἐλύετο γεγενῆςθαι ὥςπερ ἀπὸ τοῦ ἰχθύες ἰχθῦς, μύες μῦς, ῥύεςθαι ῥῦςθαι «πάντων ἀνθρώπων ῥῦςθαι γενεήν τε τόκον τε» (Ο 141). ἢ ἀπὸ τοῦ λέλυτο λύτο ὡς βέβλητο βλῆτο. Il. Pr. Ω 1.

[61ᵇ]

Io. Al. 22, 19: αἱ τοῦ παρακειμένου παθητικοῦ μετοχαί, εἰ πάθωςί τι, προπαροξύνονται ὡς ἀπὸ τοῦ βεβλημένος βλήμενος, ἐληλαςμένος ἐληλάμενος, καὶ ὁ ἄςμενος δὲ καὶ ὅρμενος καὶ ἄρχμενος καὶ δέγμενος καὶ ἄλμενος καὶ ἐμπλήμενος καὶ οὐτάμενος εἴτε παρακειμένου εἶεν παθητικοῦ εἴτε ἄλλου χρόνου, εἰκότως προπαροξύνονται.

[62ᵃ]

Io. Alex. 38, 27: τὸ ὠμαδίς ὀξύνεται καὶ ἴςως ἐκ τοῦ κατωμαδίς ἀφῃρέθη.

---

nunc ἀρημένος cum ᾱ producto legitur, sed ἀριημένος cum brevi α. Videtur esse lectio Zenodotea.

ad fr. *62. Accentus notatio Herodiani memoriam excitat, quamquam in Apoll. pron. 74, 1 ἑορτή ὀρτή, θέλω — λῶ, τρόμος — τέτρομος κτλ. adscriptum est τελέως λέως. Caeterum hic Apollonii locus ostendit huiuscemodi violentas decurtationes summis grammaticis non abiudicandas esse cf. Lob. El. I 148.

ad fr. *63. hoc adnotamentum Choeroboscum Herodiano debere inde apparet, quod totus de declinatione nominum in ῡξ canon ab illo petitus est.

ad fr. *64. cf. Lob. El. I 146.

δέχθαι ἄποινα» (Α 23) καὶ τὸ βλῆςθαι οἷον «πρὶν βλῆςθαι Μενέλαον» (Δ 115) πεπονθότα εἰςίν, ἀφαίρεςιν γὰρ πεπόνθαςι· τὸ γὰρ ἀνάλογον αὐτῶν δεδέχθαι καὶ βεβλῆςθαί ἐςτιν et E. M. 252, 42 δέγμενος ἀπὸ τοῦ δεδεγμένος κατὰ ςυγκοπὴν (i. e. ἀποβολὴν ex usu posteriorum grammaticorum) δέγμενος ὡς εἶναι παρακείμενος. ἢ ἀπὸ τοῦ δεχόμενος ὡς εἶναι ἐνεςτώς. τὸ δὲ χ̄ εἰς γ μετεβλήθη τῆς ςυντάξεως οὕτως ἀπαιτούςης. cf. Ep. Hom. 351, 15, E. M. 257, 41 et E. M. 259, 36, Macrob. p. 328: manifestum est non esse integra πέρθαι βλῆςθαι δέχθαι, quorum integra sunt πεπέρθαι βεβλῆςθαι δεδέχθαι.

ad. fr. [62ᵃ]. cf. Lob. El. I 146.

*65.

St. B. 100, 17: Ἀντιcάρη πόλιc· τινὲc δὲ Τιcάρη γράφουcιν.

*66.

St. B. 444, 5: Μεμβλίαροc νῆcοc πληcίον Θήραc· λέγεται καὶ κατ' ἀφαίρεcιν Βλίαροc.

*67.

St. B. 212, 14: Γραῖα πόλιc Ἐρετρίαc· ἀφαίρεcιc γέγονε τῆc ἀρχῆc.

*68.

St. B. 334: Ἰόπη πόλιc Φοινίκηc. λέγεται καὶ Ἰοπία διὰ τοῦ ῑ καὶ ἴcωc ἐκ τοῦ Αἰθιοπία.

69.

E. M. 184, 30: ἄψ: τινὲc μὲν ἀπὸ τοῦ ᾱ τοῦ cημαίνοντοc τὸ ὀπίcω ἄψ κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ ψ̄. Ἡρωδιανὸc δὲ μηδέποτε τὰ διπλᾶ πλεονάζειν.

70.

Ep. Hom. 420, 8, E. M. 781, 47: ὑπόδρα ἐπίρρημα πόθεν γίνεται; ὁ μὲν Ἀπολλώνιοc δύο λέγει παραγωγάc, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸc μίαν. ὁ μὲν Ἀπολλώνιοc οὕτωc· ὥcπερ ἀπὸ τοῦ ἠρεμῶ γίνεται ἠρέμα καὶ cιγῶ cῖγα, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ὁρῶ ὄρα καὶ μετὰ τῆc ὑπό ὑπόρα καὶ πλεοναcμῷ τοῦ δ̄ ὑπόδρα τὸ ὑφορᾶcθαι. καὶ ἄλλωc· ἔcτι δρῶ καὶ cημαίνει τὸ βλέπω, ἐξ οὗ καὶ δρωπάζειν καὶ τὸ δραπέτηc ὁ ἐπιβλέπων τοὺc δεcπόταc. ἐκ τοῦ οὖν δρῶ γίνεται δρά καὶ μετὰ τῆc ὑπό ὑπόδρα τὸ ὑποβλέπειν. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸc λέγει, ὅτι ἐκ τοῦ ὑποδράξ γίνεται.

71.

Ep. Hom. 319, 23, E. M. 638, 6: οὗ ἔθεν (Α 144): ἐκ τῆc οὐ ἀρνήcεωc καὶ τῆc ἔθεν Ἀττικῶc παραγωγοῦ ἀντωνυμίαc οὗ ἔθεν. Ἰcτέον

ad fr. *65. Apud Steph. Ἡρωδιανὸc «Ἀντιcάρη καὶ αὕτη πόλιc». Sed etiam seqnentia ex eodem fonte fluxerunt cf. Lob. El. I 147.

ad fr. *66. cf. Lob. El. l. c.

ad fr. *67 cf. enndem l. c. Apud St. B. additur: ὡc δειχθήcεται ἐν τῷ Τάναγρα, ubi p. 600, 12: Τάναγρα πόλιc Βοιωτίαc, ἣν Ὅμηροc (Β 498) Γραῖαν καλεῖ διὰ τὸ πληcίον εἶναι. — τὴν δὲ Γραῖαν ἔνιοι λέγουcι τὸ νῦν τῆc Θηβαϊκῆc καλούμενον Ῥέαc ἕδοc, τινὲc δὲ τὴν Ταναγραίαν, ὧν εἷc ἐcτὶ καὶ Καλλίμαχοc. Ἀριcτοτέληc δὲ Γραῖαν τὴν νῦν Ὠρωπόν.

ad fr. 69. Initio adieci τινὲc μὲν ita ut horum sententiam Herodianum reprobasse significetnr.

ad fr. 70. Qnamquum ad ellipsin pertinet, tamen huc traxi, nt appareat, quid Herodianns de vocahnlo, in quo duplex consona et provenit et evanescit, senserit. Caeterum pro Ἀπολλόδωροc scripsi Ἀπολλώνιοc, qnae nomina saepe confnndnntur, nam statim dnae ab Apollonio de adv. p. 549 propositae originationes proferuntur, et paullo post pro ἀπὸ παρακειμένου οὕτωc exhibni ὁ μὲν Ἀπολλώνιοc οὕτωc. Herodiani originatio non distincte explanatnr, sed ex Apollonio intellegitnr eum hoc adverbium a δέρκω repetivisse et ξ̄ primitivum habnisse. Apollonins enim dicit: ἀλλ' εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ὑποδράξ, ὅπερ πάλιν τῷ δέρκω παράκειται, δύναιτο ἂν καὶ ἐν ἀποβολῇ τοῦ ξ̄ γενόμενον βαρεῖαν τάcιν ἀναδέξαcθαι.

ad fr. 71. Subscriptio περὶ παθῶν recepi ex E. M., ubi sno loco mota et seqnenti adnotamento οὗ θήν μιν apposita est, nt me monnit Lehrsins.

ὅτι τὸ οὔ ἕθεν χωρὶς τοῦ κ̄ εὑρέθη, διότι ἐγκλίνεται· τὰ δὲ ἐγκλινόμενα οὐδέποτε προςλαμβάνουςιν οἷον ἐμοῦ, ἤκουςέ μου. ἄλλως δὲ αἰτία μέν ἐςτι ἡ οὐ ἄρνηςις τοῦ πλεοναςμοῦ, ἀλλ' οὐ δύναται λήγειν εἰς κ̄· οὐδέποτε γάρ ἐςτι λέξις Ἑλληνικὴ εἰς ἄφωνον λήγουςα. δεῖ οὖν αὐτὸ ἐπιφέρειν τῇ ἑτέρᾳ λέξει· εἰ οὖν ἔλαβεν αὐτὸ ἐν τῷ ἕθεν, ἤμελλε φυλάττειν ἐν πλεοναςμῷ καὶ οὐκέτι ἐνεκλίνετο. περὶ παθῶν.

*72.

Ep. Hom. 328, 20: τὸ ὅτε οἱ Αἰολεῖς ὅτα λέγουςι, Λάκωνες δὲ ὅκα· καὶ οἱ μὲν μόνον ἔτρεψαν τὸ ε̄ εἰς ᾱ, οἱ δὲ καὶ τὸ ςύμφωνον· ὥςτε οὐκ ἀπὸ τοῦ ὅτα Αἰολικοῦ ὅταν πλεοναςμῷ τοῦ ν̄. ὅταν γὰρ μεταβολὴ γένηται τοῦ ε̄ εἰς ᾱ, οὐ προςέρχεται τὸ ν̄ ὄπιςθεν ὄπιςθα, πρόςθεν πρόςθα, ὡς καὶ ἐπὶ ςυνδέςμου ἕνεκεν ἕνεκα.

73.

Zonar. 1299, Favorin. Ecl. 284, 28: λεγόμεθεν: οἱ Αἰολεῖς τὸ λεγόμεθα καὶ φερόμεθα εἰς ε̄ ποιοῦςι λεγόμεθεν καὶ φερόμεθεν μετὰ τοῦ ν̄. ἀλλὰ καὶ τὰ εἰς θεν ἐπιρρήματα εἰς ᾱ ποιοῦςιν οἷον ὄπιςθεν ὄπιςθα, ἄτερθεν ἄτερθα χωρὶς τοῦ ν̄· ὅτε γάρ εἰςιν εἰς ε̄ τὰ ἐπιρρήματα, τότε καὶ τὸ ν̄ προςλαμβάνουςιν οἷον ὄπιςθεν. ὅτε δὲ εἰς ᾱ, ἀφίςταται τὸ ν̄ ὥςπερ καὶ τὸ λεγόμεθα, εἶτα λεγόμεθεν, ἐπλεόναςε τὸ ν̄. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

[73ᵃ]

Choer. Dict. 531, 10: Ἰςτέον ὅτι τὸ ἔτυπτε γίνεται καὶ μετὰ τοῦ ν̄ ἔτυπτεν· τὸ γὰρ ε̄ ἐφελκυςτικόν ἐςτι τοῦ ν̄ ἐν τοῖς τρίτοις προςώποις τοῖς ἑνικοῖς τῶν ῥημάτων οἷον ἔλεγε ἔλεγεν, ἔμαθε ἔμαθεν· ὥςπερ καὶ τὸ ῑ ἔχομεν, ὅτι γίνεται ἐφελκυςτικὸν τοῦ ν̄, ὅταν ἔχῃ προηγούμενον τὸ ς̄ ἢ δυνάμει ἢ ἐνεργείᾳ· ἐνεργείᾳ μὲν οἷον τύπτουςι τύπτουςιν, Αἴαςι Αἴαςιν, δυνάμει δὲ οἷον Φοίνιξι Φοίνιξιν, Πέλοψι Πέλοψιν· δυνάμει γὰρ ἐνταῦθά ἐςτι τὸ ς̄· τὸ γὰρ ξ̄ ἐκ τοῦ κ̄ καὶ ς̄ δοκεῖ ςυγκεῖςθαι καὶ τὸ ψ̄ ἐκ τοῦ π̄ καὶ ς̄· καὶ πάλιν ἔςτι ἔςτιν· τὸ

ad fr. *72. Ex sequenti fragmento coniectari licet huic argumento simillimum etiam ab Herodiano profectum esse. Caeterum recte Ahrensius de dial. Aeol. 152 not. 1 comparato Apollonio de adv. 606, 16 pro οἱ Αἰολεῖς ὅταν scripsit ὅτα atque iniuria reprehenditur ab Hugone Weber de dorica particula κα p. 19 seq. Nam Herodianus non de Aeolica particula ὅταν loquitur, sed de Aeolica ὅτα addens particulam communem ab Aeolica ὅτα provenire non posse.

ad fr. 73. Transcripsit Macrob. II p. 320 ed. Bip.: «Sed ε̄ litera saepe sibi τὸ ν̄ familiariter adhibet. Testes huius rei Αἰολεῖς, apud quos λεγόμεθα, φερόμεθα et similia finale ᾱ in ε̄ mutatur et mox ε̄ advocat sibi τὸ ν̄ et fit prima persona λεγόμεθεν, φερόμεθεν. Contra si quando ε̄ in ᾱ mutatur, ν̄ inde discedit, sicut Δωριεῖς τὸ πρόςθεν πρόςθα dicunt et τὸ ἔνθεν ἔνθα».

ad fr. [73ᵃ]. De ν̄ ephelcystico quin Herodianus in libro περὶ παθῶν dixerit, vix dubitandum est. Quare quae de hac materia ap. Choeroboscum inveniuntur, hic subieci, cum ab Herodiano petita esse probabile sit. Cum iis, quae p. 531 traduntur, ad verbum fere congruunt, quae leguntur p. 168, 14; de tertia singularis numeri ἦν accuratius expositum est p. 867, 5, unde hunc locum emendavi.

74.

E. M. 748, 3: τὸ ταυτόν οὐ πλεοναcμόc, ἀλλ' ἀναλογία· αἱ ἀντωνυμίαι εἰc ο̄ περατοῦνται κατὰ τὸ τρίτον πρόcωπον κατὰ γένοc οὐδέτερον αὐτό, ἐκεῖνο, τοῦτο. Ἀθηναῖοι οὖν μετὰ τοῦ ἄρθρου λέγοντεc τὸ οὐδέτερον τῆc αὐτόc φαcὶ ταὐτόν ἀναλόγωc. διδάξω τί ἐcτι τὸ αἴτιον· ἡ ἐκεῖνοc καὶ ἡ οὗτοc ἀντωνυμίαι cτεροῦνται ἄρθρου. ἵν' οὖν διαcτῇ γένοc ἀρcενικὸν καὶ οὐδέτερον, εἰc τὸ ο̄ περατοῦνται κατὰ τὸ οὐδέτερον ἐκεῖνο τοῦτο, ἵνα τὸ μὲν εἰc ο̄ cημαίνῃ τὸ οὐδέτερον, τὸ δὲ εἰc ν̄ τὸ ἀρcενικὸν ἐκεῖνον τοῦτον· ἡ δὲ αὐτόc ἄρθρον λαμβάνει. οὐκέτι ἄρα ὀφείλει ἔχειν τὸ οὐδέτερον εἰc ο̄ ὁμοίωc τῇ χωρὶc ἄρθρου· ἔχει γὰρ διὰ τοῦ ἄρθρου cημαίνειν τὸ γένοc. Ἀθηναῖοι τοίνυν τὸ ἄρθρον προcνέμοντεc καὶ τὸ ν̄ διδοῦcι «ταυτὸν θυμὸν φαγόντεc» (Arist. Plut. 253)· ταὐτό γὰρ ὤφειλεν εἶναι. ὅταν οὖν Ἀττικοὶ λέγουcι ταὐτόν, τὸ ὀφειλόμενον ἀποδιδόαcιν, οὐ πλεονάζουcιν· οὐδὲ ἐνθάδε πλεονάζουcι τοcοῦτον τηλικοῦτον· οὐ γὰρ ἔγκειται ἡ οὗτοc ἀντωνυμία. περὶ παθῶν.

γὰρ τ̄ ἐνταῦθα δυνάμει c̄ ἐcτίν, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἔccι γέγονε κατὰ τροπὴν τοῦ c̄ εἰc τ̄· πολλάκιc δὲ καὶ τοῦ φ̄ προηγουμένου γίνεται τὸ ῑ ἐφελκυcτικὸν τοῦ ν̄ οἷον ναῦφι ναῦφιν «ναῦφιν ἀμυνόμενοι μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο» (N 700).

Choer. 560, 4: Γέγονε τὸ ἐτετύφειν τοῦτον τὸν τρόπον· ἔcτιν ἐτετύφει τρίτον πρόcωπον· τοῦτο κατὰ τὴν διάλυcιν τῆc εῑ διφθόγγου εἰc δύο εε̄ λέγουcιν οἱ Ἴωνεc ἐτετύφεε, ἐπειδὴ τὸ ε̄ ἐφελκυcτικόν ἐcτι τοῦ ν οἷον ἔτυπτε ἔτυπτεν, ἔλεγε ἔλεγεν, ἐτετύφεε ἐτετύφεεν καὶ κατὰ κρᾶcιν τῶν δύο εε̄ εἰc τὴν εῑ δίφθογγον ἐτετύφειν ἐκεῖνοc· τοιοῦτόν ἐcτι καὶ τὸ «ἥ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταούcῃ — ἤcκειν εἴρια καλά» (Γ 387) ἀντὶ τοῦ ἤcκει· καὶ τὸ «οὐδ' ἄρα δὴν — εἱcτήκειν, αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα» (Ψ 690) ἀντὶ γὰρ τοῦ εἱcτήκει.

Choer. 560, 33: τὸ ἦν ἐκεῖνοc δευτέρου ἀορίcτου ἐcτὶν ἀπὸ τῶν εἰc ω̄. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἔω τοῦ cημαίνοντοc τὸ ὑπάρχω γέγονεν ὁ δεύτεροc ἀόριcτοc ἦον ἦεc ἦε καὶ κατὰ προcθήκην τοῦ ν̄ ἦεν (τὸ γὰρ ε ἐφελκυcτικόν ἐcτι τοῦ ν̄ οἷον ἔτυπτε ἔτυπτεν, ἔλεγε ἔλεγεν) καὶ κατὰ κρᾶcιν τοῦ η̄ καὶ ε̄ εἰc η̄ γέγονεν ἦν· ὅτι γὰρ δεύτεροc ἀόριcτόc ἐcτι, δηλοῖ ἡ μετοχὴ ἐών οὖcα ὀξύτονοc· αἱ γὰρ εἰc ων̄ ὀξύτονοι μετοχαὶ δευτέρου ἀορίcτου εἰcὶν οἷον τυπών δραμών λαθών δακών πιών.

---

ad fr. 74 et 75. Clarissime, quae haec fragmenta continent, exposita sunt a Choerob. Dict. p. 838 et 839, qui accuratius quam epitomator E. Magni et Eustathius Herodiani vestigia pressit, quare hic totum locum, unde doctrina Herodianea dilucidius patescit, hic subscribo:

Ἰcτέον ὅτι πᾶν ἀρcενικόν ἰcοcυλλάβωc κλινόμενον, ἡνίκα ποιεῖ οὐδετέρου παραcχηματιcμόν, ὁμόφωνον αὐτὸ ποιεῖ τῇ ἰδίᾳ αἰτιατικῇ ὁ εὔγηρωc τοῦ εὔγηρω τὸν εὔγηρων καὶ τὸ εὔγηρων. cεcημείωται ἐν τῷ κανόνι τούτῳ τὸ ἄλλο οὐδέτερον, ὅτι ἀπὸ τοῦ ὁ ἄλλοc ἀρcενικοῦ ὀνόματοc ἰcοcυλλάβωc κλινομένου ἐcτὶ καὶ οὐχ ὁμοφωνεῖ τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἀρcενικοῦ τῷ ἄλλον· ἐν οὖν τῇ cυνθέcει μετὰ τοῦ

75.

Eustath. 617, 44: εἰ καὶ τὸ οὐδέτερον τοῦ ἄλλος ὤφειλεν εἶναι ἄλλον μετὰ τοῦ ν̄ ἀναλόγως, ὅμως πέπονθεν αὐτοῦ ἔνδειαν ὡς καὶ τὸ τοιοῦτο καὶ τοσοῦτο, ἀλλ' ἐπιλαμβάνει αὐτὸ καθ' Ἡρωδιανὸν εἰπεῖν ἐν τῷ ἀλλοπρόσαλλον, οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ ἔξαλλον καὶ ἄπαλλον.

76.

E. M. 44, 45: ἀκαμαντοχάρμαν· οὐκ ἔστι πλεονασμός, ἀλλὰ πλάνη κλίσεως· ἀκαμαντοχάρμας γὰρ καὶ ἡ κλητικὴ ἀκαμαντοχάρμα· εἰ

[76ᵃ]

Theogn. 161, 32: τὰ εἰς ιν̄ ἐπιρρήματα ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ ν̄ διὰ τοῦ ῑ γράφονται οἷον αὖθι αὖθιν· οὕτω γάρ φησιν (sc. ὁ τεχνι-

ν̄ γίνεται οἷον ἔξαλλον, ἀλλοπρόσαλλον, ἄνταλλον· ἔτι σεσημείωται καὶ τό τοιοῦτο καὶ τοσοῦτο καὶ τό τηλικοῦτο· ἡ γάρ αἰτιατική ἐστι μετά τοῦ ν̄· περὶ ὧν ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι ταῦτα οὐ μόνον εἰς ο λήγουσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς ν̄ οἷον τό τηλικοῦτον καὶ τό τοιοῦτον καὶ τό τοσοῦτον· ἄλλως τε δὲ καὶ ταῦτα καὶ τό ἄλλος ἐνομίσθησαν ἀντωνυμίαι εἶναι, καὶ ἐπειδὴ ἔχομεν ἐν ταῖς ἀντωνυμίαις τό ο̄ τελικόν τῶν οὐδετέρων ὡς ἐν τῷ ἐκεῖνο καὶ τοῦτο καὶ αὐτό, τούτου χάριν καὶ τὰ οὐδέτερα τούτων ἐγένοντο εἰς τό ο̄ οἷον ἄλλο, τηλικοῦτο, τοιοῦτο, τοσοῦτο. ἔτι σεσημείωται καὶ ἡ ἐκεῖνο ἀντωνυμία καὶ ἡ τοῦτο, ὅτι ἀπό ἀρσενικοῦ ἰσοσυλλάβως κλινόμενά εἰσιν οἷον ἐκεῖνος ἐκείνου, οὗτος τούτου καὶ οὐχ ὁμοφωνοῦσι τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ· αἱ γάρ αἰτιατικαὶ τοῦ ἀρσενικοῦ ἐκεῖνον καὶ τοῦτον εἰσὶ μετά τοῦ ν, ἔχουσι δέ ἀπολογίαν χωρὶς τοῦ ν̄ λέγεσθαι τὰ οὐδέτερα ταῦτα, φημὶ δέ τὸ ἐκεῖνο καὶ τοῦτο, ταύτην· ἐπὶ τῶν οὐδετέρων τῶν παρεσχηματισμένων ἐξ ἀρσενικῶν καὶ ὁμοφωνούντων τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ τό ἄρθρον ἐστὶ τό διακρίνον τὴν αἰτιατικὴν τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ τὴν εὐθεῖαν τοῦ οὐδετέρου οἷόν ἐστι σοφόν, τοῦτο ἄδηλόν ἐστιν, εἴτε αἰτιατική τοῦ ἀρσενικοῦ ἐστιν εἴτε εὐθεῖα οὐδετέρου. προσερχόμενον δὲ τό ἄρθρον τὴν διάκρισιν ποιεῖται· ἐὰν μέν γὰρ εἴπω τόν σοφόν, αἰτιατικὴ τοῦ ἀρσενικοῦ ἐστιν· εἰ δὲ εἴπω τό σοφόν, εὐθεῖα τοῦ οὐδετέρου ἐστίν· ἐπειδὴ οὖν ἡ ἐκεῖνος καὶ οὗτος οὐ δέχονται ἄρθρα ὀφείλοντα τὴν διάκρισιν ποιήσασθαι τῆς αἰτιατικῆς τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ τῆς εὐθείας τοῦ οὐδετέρου — αἱ γάρ ἀντωνυμίαι οὐ δέχονται ἄρθρα ὑπεσταλμένης τῆς αὐτός — τούτου χάριν ὡς μὴ δεχόμεναι ἄρθρα η ἐκεῖνος καὶ οὗτος ὀφείλοντα τὴν διάκρισιν ποιήσασθαι τῆς αἰτιατικῆς τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ τῆς εὐθείας τοῦ οὐδετέρου ἀποβάλλουσι τό ν̄ κατά τό οὐδέτερον, ἵνα διά τῆς ἀποβολῆς τοῦ ν̄ διάκρισις γένηται τῆς αἰτιατικῆς τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ τῆς εὐθείας τοῦ οὐδετέρου. Διά τοῦτο γὰρ καὶ τό τό οὐδέτερον ἄρθρον ὀφεῖλον μετά τοῦ ν λέγεσθαι ὁμοίως τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ, τόν γὰρ ἐστιν ἡ αἰτιατικὴ τοῦ ἀρσενικοῦ, ἐπειδὴ οὐκ ἦν τι τὸ ὀφεῖλον τὴν αἰτιατικὴν τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ τὴν εὐθεῖαν τοῦ οὐδετέρου διαστεῖλαι, χωρὶς τοῦ ν̄ λέγεται τό οὐδέτερον, ἵνα διά τῆς ἀποβολῆς τοῦ ν̄ γνῶμεν, ποίου γένους ἐστὶ καὶ ποίας πτώσεως· ἡ αὐτό οὐδετέρα ἀντωνυμία ἀπό τῆς αὐτὸς ἀρσενικῆς γενομένη κατὰ παρασχηματισμόν καὶ ὀφείλουσα μετά τοῦ ν̄ λέγεσθαι, ἵνα ὁμοφωνήσῃ τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ, αὐτόν γὰρ ἐστιν η αἰτιατικὴ τοῦ ἀρσενικοῦ, καὶ ἐπιδεχομένη ἄρθρον τό ὀφεῖλον τὴν διάκρισιν ποιήσασθαι τῆς αἰτιατικῆς τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ τῆς εὐθείας τοῦ οὐδετέρου — η γὰρ αὐτός ἄρθρον ἐπιδέχεται — ὁμοίως ἀποβολὴν ἐποιήσατο τοῦ ν̄ κατά τό οὐδέτερον κατά συνεκδρομὴν τοῦ ἐκεῖνο καὶ τοῦτο· ἄλλως τε δέ οἱ Ἀττικοὶ τό ὀφειλόμενον ἀνεπλήρωσαν ταυτόν μετὰ τοῦ ν̄ λέγοντες καὶ κρᾶσιν ποιούμενοι τοῦ ἄρθρου μετὰ τῆς ἀντωνυμίας. Ἰστέον δέ ὅτι οὐκ ἀεὶ μετὰ τοῦ ν̄ οἱ Ἀττικοὶ φασι ταὐτόν, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ χωρὶς τοῦ ν̄ ταὐτό λέγουσι· τό δέ μετά τοῦ ν μᾶλλον ἀνάλογον· τό δὲ ἐντελῶς λεγόμενον ἤγουν ἄνευ κράσεως οὐδέποτε μετά τοῦ ν λέγουσιν, ἀλλ' ἀεὶ χωρὶς τοῦ ν̄ οἷον τό αὐτό κατά συνεκδρομὴν ὡς εἴρηται, τοῦ ἐκεῖνο καὶ τοῦτο. De ἄλλος cf. praeterea Ep. Hom. 70, 20 τό οὐδέτερον ὤφειλεν εἶναι ἄλλον μετά τοῦ ν̄· ἀλλά ὃ ὤφειλεν ἔχειν ἐν τῇ ἁπλότητι, ἀνέλαβεν ἐν τῇ συνθέσει οἷον ἔξαλλον πρόσαλλον.

ad fr. [76ᵃ]. cf. B. Pr. Π 324: τριχῶς ἐλέγετο κατὰ τό τέλος αὖθις αὖθι

γὰρ ἦν πλεοναϲμόϲ, ἐκτεταμένον ἐχρῆν τὸ ᾱ· νῦν δὲ ϲυϲτέλλεται. πλάνη ἄρα κλίϲεωϲ. οὕτωϲ Ἡρωδιανὸϲ περὶ παθῶν.

*77.

Ep. Hom. 421, 31: ἡ ὑπό ἐξαίρετόν τι πέπονθεν, ὅτι ἅμα τῷ πλεονάϲαι τὸ ῑ ἡ τροπὴ γέγονε τοῦ ō εἰϲ ᾱ, ὑπό ὑπαί· πολλάκιϲ δὲ πλεονάζει ἡ τροπὴ τοῦ ō εἰϲ τὸ ᾱ μεϲοπόλιοϲ μεϲαιπόλιοϲ, Κλυτομνήϲτρα Κλυταιμνήϲτρα «ἐλαιθερὲϲ ὕδωρ»· οἱ δὲ Αἰολεῖϲ τὴν ὑπέρ ἰπέρ λέγουϲι, καὶ τὴν ὑπό ὑπά· ἢ γὰρ τὴν ἀρχὴν τρέπουϲιν οἱ Αἰολεῖϲ καὶ τὸ τέλοϲ φυλάϲϲουϲιν ἢ τὸ τέλοϲ τρέπουϲι φυλάττοντεϲ τὴν ἀρχήν, ψιλοῦϲι δὲ τὸ ῑ.

κὸϲ i. e. Ἡρωδιανόϲ) παρὰ Ῥηγίνοιϲ· πάλι πάλιν, πέρυϲι πέρυϲιν, ὃ καὶ πέρυτιϲ λέγεται Δωρικῶϲ· αἶιν, ὅπερ ἀπὸ τοῦ αἰεί γέγονεν· νυνίν, οὑτωϲίν.

[76ᵇ]

Il. Pr. C 547: τέλϲον ἐγένετο παρὰ τὸ τέλοϲ ἐν ὑπερθέϲει τοῦ c̄ καὶ προϲόδῳ τοῦ ν̄.

[76ᶜ]

Ep. Cr. I 150, 11, E. M. 314, 37: ἐγών Δωριέων διάλεκτόϲ ἐϲτι· προϲλαμβάνει τὸ ν̄· ἢ καὶ ὁ ποιητὴϲ ἐκκλίνων τὴν χαϲμῳδίαν τῶν φωνηέντων εἶπε τὸ ἐγών μετὰ τοῦ ν̄ ὡϲ τὸ «καὶ ἐγὼν ἐπίκουροϲ ἐών» (Γ 188).

[76ᵈ]

Choer. 592, 21: τὸ οἶϲθα «οἶϲθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆϲαι» (Η 358) εὕρηται καὶ μετὰ τοῦ c̄ οἶϲθαϲ ὡϲ παρὰ Κρατίνῳ ἐν Μαλθακοῖϲ.

---

ad fr. *77. E. M. 783, 1 similia habet, sed differt in fine: ὑπό ὑπαί· διὸ καὶ ἐτόλμηϲάν τινεϲ φάναι, μὴ ἄρα Αἰολικὸϲ τῆϲ ὑπαὶ πλεοναϲμόϲ (sc. ab Aeolica specie ὑπά)· οὓϲ ἐλέγχει τὸ πνεῦμα, quae verba non Herodiani videntur, quem ubique Aeoles spiritum asperum in lenem mutare putasse non constat. De re cf. Il. Pr. B 824: ὑπαὶ πόδα: οὕτωϲ ὑπαὶ ὡϲ καταὶ καὶ παραί· αἱ γὰρ προθέϲειϲ ἐπαυξανόμεναι διὰ τοῦ ῑ φυλάϲϲουϲι τὸν τόνον. Γ 217, Ο 4. Schol. ad Dionys. 928, 15.

αὖθιν· τὸ δὲ τοιοῦτον ἑωρᾶτο καὶ ἐπὶ τοῦ πέρυϲι βαρυνομένου. Mon. 46, 1 πάλιν, πέρυϲιν, τὸ ἀεὶ παρ' Ἀττικοῖϲ αἰὲν παρὰ Δωριεῦϲιν, αἶιν παρ' Αἰολεῦϲι· λέγεται ταῦτα καὶ ἄνευ τοῦ ν̄. Io. Alex. 34, 1 αἰέν, ὃ χωρὶϲ τοῦ ν̄ καὶ μετὰ τοῦ ν̄ λέγεται.

ad fr. [76ᵇ]. Pugnat cum hoc loco N 707, ubi τέλϲον ex τέλοϲ per pleonasmum literae c̄ et metabolen sc. literae c̄ in ν repetitur. Quare Lehrsius ad h. l. dubitat an haec posterior explicatio Herodiani sit.

ad fr. [76ᶜ]. Omisi verba καὶ τὴν ϲύ ἀντωνυμίαν λέγουϲι μετὰ τοῦ ν̄, ὅπερ προϲθέϲει τοῦ η̄ γίνεται τύνη, quum Apollonius de pron. 64 τύν dici neget aeque atque ipse Herodianus in E. M. 314, 41.

ad fr. [76ᵈ]. Totus locus, unde haec verba desumpsi, a Choerobosco ex Herodiani Epimerismis petitus est.

*78.

Ep. Hom. 421, 11: ὑπείρεχεν (Γ 210): ἔστι τὸ ῥῆμα ἔχω καὶ ὁ παρατατικὸς ἔχον ποιητικὸς καὶ μετὰ τῆς ὑπέρ προθέσεως ὑπέρεχον καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ ὑπείρεχον· ὤφειλε δὲ ἐν τῷ τέλει εἶναι ὁ πλεονασμός, ἵν' ᾖ ὑπερίεχον, ἐπειδὴ αἱ προθέσεις ἐν τῷ τέλει πλεονάζουσι τὸ ῑ ὡς ἐν τῷ ἐν ἐνί, πρός προσί· οὕτως καὶ ὑπερίεχον ὤφειλεν εἶναι, ἀλλ' ἐπειδὴ παρέπεται ταῖς προθέσεσι τὸ μέχρι τῆς δισυλλαβίας αὔξεσθαι, τούτου χάριν οὐ πλεονάζει τὸ ῑ, ἵνα μὴ εὑρεθῇ τρισύλλαβος ἡ πρόθεσις.

*79.

Ep. Hom. 66, 10: ἀμφὶ ε̄ γινώσκων (Ο 241): ἀντωνυμία νῦν ἀρσενικὴ ὀρθοτονουμένη μεταλαμβανομένη εἰς σύνθετον· Ἀπολλόδωρος δὲ ψιλοῖ τὸ ε. ἀλλ' οὐδέποτε πλεονάζει πρόθεσις τὸ ε̄· εἰ γὰρ γένηται πλεονασμός, τρισύλλαβος ἀποτελεῖται πρόθεσις, ὅπερ ἐστὶν ἀνέφικτον, ὡς δῆλον ἐκ τούτου· ἡ ὑπέρ, ἂν προσλάβοι ἔξωθεν τὸ ῑ, τρισύλλαβος εἴη· διὰ τοῦτο ἔνδοθεν αὐτὸ πλεονάζει «ὑπεὶρ ἅλα» (Ψ 227), ἵνα δὴ οὕτω μείνῃ δισύλλαβος.

*80.

E. M. 758, 9: τί ἤ καὶ ὅτι ἤ οὐκ ἔστι πλεονασμός, ἀλλὰ δύο μέρη λόγου εἰσί, τὸ τί πυσματικόν, ὁ ἤ σύνδεσμος παραπληρωματικὸς κατὰ παρολκὴν συνειλημμένος ἴσος τῷ δή. «τί ἤ δὲ σὺ κήδεαι οὕτως» (Ζ 55).

81.

E. M. 341, 44: Ἰστέον ὡς φησιν ὁ τεχνικός, ἔθος ἔχουσιν αἱ λέξεις αἱ εἰς σύμφωνον λήγουσαι δέχεσθαι ἐπέκτασιν τὴν διὰ τοῦ ῑ οἷον νῦν νυνί, οὗτος οὑτοσί, ἐκεῖνος ἐκεινοσί. αἱ δὲ εἰς φωνῆεν λήγουσαι τρέπουσιν εἰς ῑ ὅδε ὁδί, δεῦρο δευρί, ἐνθάδε ἐνθαδί ἢ τὸ ῑ προσλαμβάνουσι κατὰ διάστασιν οἷον αὕτη αὐτηΐ, τούτου τουτουΐ, τούτῳ τουτῳΐ.

*82.

E. M. 643, 22: οὗτος ἀντωνυμία μονοπρόσωπος· τὸ δὲ δεικτικὸν οὑτοσί. τὸ γὰρ οὑτοσί καὶ ἐκεινοσί καὶ ὁδί γίνεται κατ' ἐπέκτασιν τοῦ

[79 a]

Io. Al. 41, 1: ὁ ἤ ὀξυνόμενος, εἰ καὶ πλεονάζει τὸ ε̄, ἐπὶ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν; l. 23: ὁ ἦ περισπώμενος, ἐὰν προσλάβῃ τὸ ε̄, φυλάττει τὴν περισπωμένην.

ad fr. *78. Io. Alex. 27, 29 τριχρονοῦσαι ἡ ἀντί καὶ ἀμφί οὐκ ἀναστρέφονται οὐδὲ αἱ τῷ ῑ πλεονάζουσαι καταί παραί ὑπείρ. Schol. ad Dionys. 9, 28, 12 et 30.
ad fr. *79. Schol. V ad Il. l. Χρύσιππος δὲ ψιλοῖ τὸ ε̄ ὡς περισσεῦον καί φησιν ἀμφιγνοῶν ἀντὶ τοῦ ἀμφιβάλλων.
ad fr. *80. cf. Io. Alex. 42, 21, Lehrs quaest. ep. 62 seqq.
ad fr. 81. Technicum hoc loco Herodianum esse inde patet, quod quae extremo articulo de ποτί traduntur, in An. Ox. III 267, 32 diserto technico Herodiano assignantur et quod praecedentia de ἐνθάδε congruunt cum Io. Alex. 34, 9.
ad fr. *82. Extrema verba οὐκ ἄρα πλεονασμός κτλ. ex superioribus p. 642, 45 ubi prorsus absona sunt, huc retraxi. De re cf. Lehrs ad Herod. p. 94 not.

ῑ πρὸς ἔμφασιν πλείονος δείξεως. ἡ δὲ αὐτός στερηθεῖσα τῆς δείξεως ἐστέρηται καὶ τῆς διὰ τοῦ ῑ ἐπεκτάσεως. οὗτος καὶ ἡ κλητικὴ ὦ οὗτος Ἀττικῶς. ὁμοίως καὶ τὸ ἐκεῖνος. ἡ δὲ αὐτός κλητικὴν οὐκ ἔχει. ἡ γὰρ οὗτος καὶ ἐκεῖνος ἀντωνυμίαι δεικτικαί εἰσιν, ἡ δὲ αὐτός ἀναφορὰν δηλοῖ. ἐναντία δὲ ἡ δεῖξις τῇ ἀναφορᾷ. τὸ οὑτοσί παραγωγὴ ἀντωνυμίας καὶ οὐ πλεονασμός. αἱ τοιαῦται γὰρ ἀντωνυμίαι ἐπεκτείνονται καὶ οὐ πλεονάζουσιν. οὐκ ἄρα πλεονασμός, ἀλλὰ παραγωγή.

*83.

Ep. Hom. 169, 30: ἐνί: λέγεται ἡ πρόθεσις διχῶς καὶ ἐν καὶ ἐνί. καὶ ζητοῦσι, ποία ἐστὶν ἐντελὴς καὶ ποία κατὰ πάθος· καὶ λέγουσί τινες, ὅτι ἐνί ἐστι, γενομένη δὲ ἐν κατὰ πάθος ἐστίν. οὐδέποτέ φασιν πρόθεσις πλεονάσασα τὸ ῑ ἀναστρέφεται, διὸ καὶ ἡ κατά καὶ ἡ παρά γινόμεναι καταί καὶ παραί οὐκ ἀναστρέφεται, ἡ δὲ ἐνί ἀναστρέφεται «ᾧ ἔνι κούρη» (Od. ζ 15). ἐντελὴς ἄρα ἦν, οὐ κατὰ πλεονασμόν. καί φασιν ὅτι αἱ πλεονάσασαι τὸ ῑ προθέσεις οὐ γίνονται ῥήματος σημαντικαί, ἡ δὲ ἐνί σημαίνει ῥῆμα ἑνικῶς «ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης» (Ξ 16) καὶ ὡσαύτως πληθυντικῶς «ἔνι τοι φρένες οὐδ' ἠβαιαί» (Ξ 141). οὐκ ἔστι κατὰ πλεονασμόν. καί φασιν, ὅτι οὐδέποτε πρόθεσις δύο λαμβάνει πλεονασμούς, εἴρηται δὲ καὶ εἰνί «αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσιν» (Od. ι 417) οὐκ ἔστι κατὰ πλεονασμόν. ἐδισυλλάβησεν, ἀλλὰ φυσικῶς οὕτως εἶχεν. ἔστι δὲ ἀνασκευάσαι τὰ εἰρημένα. ἔστιν οὖν πρῶτον· αἱ πλεονάσασαι τρίχρονοι προθέσεις οὐ ποιοῦσιν ἀναστροφήν. ἡ παρά οὖν καὶ ἡ κατά γινόμεναι παραί καταί τριχρονοῦσι καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἀναστρέφονται· ἡ δὲ ἐν ἐὰν γένηται ἐνί, διχρονεῖ καὶ κατὰ τοῦτο ἀναστρέφεται. ἡ παρά γινομένη παραί οὐκ ἔτι ῥῆμα σημαίνει, οὐδέποτε γὰρ αἱ πλεονάζουσαι ῥῆμα ἐσήμαινον, ἡ δὲ ἐν ἐὰν γένηται ἐνί, ῥῆμα σημαίνει· καὶ τοῦτο δὲ εὐαπόλυτον· ἐπειδὴ γὰρ παρηκολούθει ταῖς ἀναστρεφομέναις τὸ καὶ ῥῆμα σημαίνειν, ἀναστρέφεται δ' αὕτη, κατὰ τοῦτο καὶ ῥῆμα ἐσήμαινε. πῶς δὲ οἱ δύο πλεονασμοί; λέγομεν ὅτι ὁ μὲν εἷς πλεονασμὸς τῆς προθέσεως ἐστίν, ὁ δὲ δεύτερος ποιητικὸς ὡς κενή κεινή. ἔστι δὲ κανὼν ὁ λέγων, ὅτι αἱ προθέσεις θέλουσι πλεονάζειν μᾶλλον τὸ ῑ, οὐ μὴν ἐλλείπειν. ἡ ἐνί τοίνυν τὸ ῑ ἐπλεόνασεν, οὐχ ἡ ἐν ἀπέβαλεν. παρὰ τὴν ἐν πρόθεσιν γίνεται τὸ ἐντός καὶ ὡς παρὰ τὴν ὑπέρ

ad fr. 83. l. 12 inserui ἡ δὲ ἐνί ἀναστρέφεται. l. 15 pro ῥῆσιν scripsi ῥῆμα ἑνικῶς. l. 16 pro αὐῶς παθητικοῦ — ὡσαύτως πληθυντικῶς. l. 23 inserui διχρονεῖ usque ad παραί, l. 25 ἡ δὲ ἐν — σημαίνει. De ἐνό cf. Ep. Homer. 176, 12 ἰστέον δὲ ὅτι ἡ τοιαύτη πρόθεσις παρὰ τὴν Αἰολίδα καὶ Δωρίδα διάλεκτον ἐνό γίνεται, ὁπόταν καὶ ἀντὶ ῥήματος. In brevius hoc et sequens fragmentum contracta sunt in E. M. 341, 55: ἰστέον ὅτι ἐκ τῶν μονοσυλλάβων προθέσεων δύο ἐπεκτείνονται ἡ ἐν καὶ ἡ πρός· ἡ ἐν προσλαβοῦσα τό ῑ γίνεται ἐνί ὡς τὸ «οὐκ ἔνι ἐκεῖ δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος»· ἡ πρός κτλ. — διαφέρει δὲ ὅτι ἡ ἐν γίνεται ἔνι καὶ μετάγεται εἰς ῥηματικὴν σημασίαν· ἡ δὲ πρός γίνεται ποτί καὶ ὡσαύτως μένει πρόθεσις. Cf. Io. Al. 27, 33 ἡ πλεονάσασα τῷ ῑ ἀνεστράφη «ᾧ ἔνι κούρη κοιμᾶτο». Caeterum iam in Praef. CXXVII indicavi hunc locum ratione in utramque partem disputandi Herodiano vindicari.

ὑπέρτερος, οὕτως παρὰ τὴν ἐν ἔντερον. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ ἐνί, ὁπότε σημαίνει ῥῆμα, τὸ ῑ τρέπει εἰς ō παρὰ ταῖς διαλέκτοις. ζητοῦσι δὲ ὅτι ἐπεὶ ἡ ἐνί διχρονεῖ κατὰ τοῦτο ἀναστρέφεται, πῶς ἡ πρός γενομένη ποτί καὶ αὕτη πλεονάσασα καὶ ἔτι διχρονοῦσα οὐκ ἀναστρέφεται; καὶ λέγομεν ὅτι Δωρική ἐστι πρόθεσις. Δωριεῖς δὲ ἥδονται τῇ ὀξείᾳ· ἡ δὲ ἀναστροφὴ διαλέκτῳ ἐναντία.

84.

Ep. Hom. 377, 27, An. Ox. III 267, 32, E. M. 342, 1: *προτί*: τινὲς λέγουσι, ὅτι ἀπὸ τῆς πρός γέγονε κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ σ̄ εἰς τ̄ ὥσπερ σύ τύ· καὶ ἐπειδὴ οὐδέποτε εὑρίσκεται λέξις Ἑλληνικὴ εἰς ἄφωνον καταλήγουσα, πλεονάζει τὸ ῑ καὶ γίνεται προτί. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὡς λέγει ὁ *τεχνικὸς Ἡρωδιανός*, ὅτι οὐδέποτε οἱ Δωριεῖς τρέπουσι τὸ σ̄ ἐν τέλει λέξεως, ἀλλ' ἐν ἀρχῇ ὡς ἐν τῷ σύ τύ, σέ τέ, σημεῖον τημεῖον ἢ ἐν τῷ μέσῳ ὡς τὸ εἰσί ἐντί, εἴκοσι εἴκατι, φησί φατί καὶ ἀποίτωμεν ἀντὶ τοῦ ἀποίσωμεν. καὶ δῆλον οὐκ ἐγένετο πρότ καὶ οὕτω προτί κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῑ. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι πρῶτον ἐπλεόνασε τὸ ῑ καὶ ἐγένετο προσί. πεφύκασι γὰρ αἱ προθέσεις τὸ ῑ πλεονάζειν ἐν τέλει οἷον κατά καταί, παρά παραί «πᾶσι δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός» (Ο 280), ὑπέρ ὑπείρ «ὑπεὶρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε» (Ω 16). πρῶτον οὖν γέγονεν ὁ συνήθης πλεονασμὸς τοῦ ῑ καὶ τότε τέτραπται τὸ σ̄ εἰς τὸ παρὰ Δωριεῦσιν ἐν μέσῃ λέξει ἐκ τοῦ σ̄ γενόμενον τ̄ οἷον προσί προτί καὶ ἐκβολῇ τοῦ ρ̄ ποτί, ἐξ οὗ τὸ «Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ» (Α 426).

85.

Eustath. 283, 36: τὸ *Πετεῶο* (Β 552) ἢ ἀπὸ τοῦ Πετεώς Πετεώ γίνεται Ἀττικῶς ὡς λαγώς λαγώ, ταώς ταώ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō Πετεῶο κατὰ τὸν *Ἡρωδιανὸν* ἢ εὐθεῖά ἐστι κοινὴ κατὰ Ἀρίσταρχον Πετεός ὡς καλός, οὗ γενικὴ Πετεοῖο ὡς καλοῖο καὶ ἐκτάσει Πετεῷο.

*86.

E. M. 746, 10: *Ταλαῶο*· μετὰ τοῦ ῑ τινές· ἦν γὰρ (φασί) Ταλαοῖο. οὐ κατεπείγει δέ. ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ω̄σ̄ εὐθειῶν Ἀττικῶν κέκλιται καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō ὡς Μίνωο Ἀνδρογέωο.

---

ad fr. 84. Ex tribus locis, quae fragmento praeposui, articulum constitui, ipsius auctoris nomen accessit ex An. Ox. III l. c.

ad fr. 85. Schol. BL ad Il. l. Πετεῶο: πλεονασμὸς γὰρ τοῦ ō ὡς Ἡρωδιανός, ubi Lobeck. El. II 233 ex particula ratiocinativa concludit de altera scriptura Πετεῷο disputatum esse ut ap. Eustathium.

ad fr. *86. Herodiani de huiuscemodi genetivis sententiam plenius exponit Choer. Dictat. 413, 1: τὰ ἀπὸ Ἀττικῶν γενικῶν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ō γινόμενα, εἰ μὲν ἀπὸ ὀξυτόνων γενικῶν Ἀττικῶν ὦσι, προπερισπῶνται οἷον Πετεώ Πετεῶο «υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς» (Β 552), «ὦ υἱὲ Πετεῶο διοτρεφέος βασιλῆος» (Δ 338), Ταλαώ Ταλαῶο ὡς παρὰ Ἀντιμάχῳ· εἰ δὲ ἀπὸ βαρυτόνων γενικῶν Ἀττικῶν ὦσι, προπαροξύνονται οἷον τοῦ Μίνω Μίνωο, τοῦ Ἀνδρόγεω Ἀνδρογέωο· τοῦ δὲ σ̄ προσελθόντος κατεβιβάσθη μίαν συλλαβὴν ὁ τόνος διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τετάρτην ἀπὸ τέλους εἶναι τὴν ὀξεῖαν. Accentum ταῶς ταώ mutavi secundum Choer. 261, 11.

*87.

E. M. 314, 55: ἔγωγε: ἰςτέον ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τὸ ἐγώ ἔγωγε λέγουςι. καὶ ἔςτιν ἓν μέρος λόγου. εἰ γὰρ ἦςαν δύο μέρη λόγου, ἐγώγε ἔμελλεν εἶναι. πᾶςα γὰρ λέξις ὀξυνομένη ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ μορίου φυλάςςει τὴν ὀξεῖαν τάςιν οἷον ςοφός ςοφός γε, καλός καλός γε, ψευδής ψευδής γε· οὕτως οὖν καὶ ἐγώ ἐγώγε. ἀλλὰ μὴν ἔγωγε ἐςτὶ προπαροξύτονον. καὶ δῆλον ἓν μέρος λόγου ἐςτὶ τῆς γε ἐπεκτάςεως οὔςης «οὐδέ ς' ἔγωγε — λίςςομαι» (A 173. 174) προπαροξυτόνως. ἔςτι γὰρ Ἀττικὸν ὡς τὸ ἔμοιγε οἷον «πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, οἵ κέ με τιμήςουςι» (A 174. 175).

*88.

E. M. 732, 29: ςύγε· ἔςτι τοῦτο δεῖξαι ἀπὸ διαλέκτου, ὅτι ἓν μέρος λόγου ἐςτίν, ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς τύγα λέγουςιν· εἰ δὲ ἦςαν δύο μέρη λόγου, οὐκ ἂν οὕτως ἔλεγον· ἐπὶ γὰρ ςυνδέςμου οὐ τρέπουςι τὸ ε εἰς α· οὐδὲ γὰρ τοῦ μέν ςυνδέςμου ἢ τοῦ δέ τὸ ε τρέπουςιν. ἔςτι δὲ εἰπεῖν, ὅτι κακῶς λέγουςι· καὶ γὰρ ἐπὶ ςυνδέςμου τρέπεται οἷον αἴκε «αἴκα μὴ θαλφθῇ λόγοις» (Sophr. fr. 14 Ahrens) καὶ ἐπ' αὐτοῦ δὲ τοῦ γέ τρέπεται οἷον «τοῦτό γα τὸ τοῦ γόγγρου τέμαχος», ἀλλὰ μᾶλλον κάλλιόν ἐςτι δεῖξαι ἀπὸ τῆς Ἀτθίδος διαλέκτου ἓν μέρος λόγου· τὸ ςύγε ἐπέκταςιν ἔχει τὸ γε ὡς τὸ ἔγωγε.

*89.

Ep. Hom. 305, 33, E. M. 613, 50: ὅ γε δύο μέρη λόγου εἰςὶν ἢ ἕν; δύο, ὁ ἄρθρον, γε ςύνδεςμος. ἐν ςυνθέςει ἐςτὶν ἢ ἐν παραθέςει; παράλληλος ςύνταξις ἐςτὶ λέξεων ἑκάςτης τὸν ἴδιον τόνον φυλαττούςης. τὰ ἐπεκτεινόμενα διὰ τοῦ δε διὰ τοῦ γε οὐκ ἐπεκτείνονται οἷον τοῖος τοιόςδε, τοιόςγε οὐ λέγεται, τόςος τοςόςδε. καὶ τὰ ἐπεκτεινόμενα διὰ τοῦ γέ διὰ τοῦ δε οὐκ ἐπεκτείνονται οἷον ἐγώ ἔγωγε, ἐμοί ἔμοιγε.

---

ad fr. *87. Il. Pr. Ξ 396: τόςςος γε: Ἀρίςταρχος φυλάςςει τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς τος ςυλλαβῆς, ὁ δὲ Τυραννίων τοςςός γε ἀνέγνω τὴν ςος ςυλλαβὴν ὀξύνων. οὐκ εὖ. ὁ γάρ γὲ οὐκ ἀλλάςςει τὸν τόνον τῶν πρὸ ἑαυτοῦ λέξεων. εἰ δὲ τις λέγοι ἐπέκταςιν εἶναι, μὴ ςύνδεςμον, ἴςτω ὅτι τὸ ἐναντίον χωρήςει. ἡ γὰρ διὰ τοῦ γε ἐπέκταςις τρίτην ἀπὸ τέλους ἐποίει τὴν ὀξεῖαν, ἔγωγε ἔμοιγε. Il. Pr. A 173: ἔγωγε: οὕτως προπαροξυτονητέον τὸ ἔγωγε, ἵν' ᾖ ἕν. cf. Lohrs quaest. ep. 132, Lob. El. II 236.

ad fr. *88. pro ςύγα scripsi τύγα cum Ahrens de dial. Dor. 248 not. 5.

ad fr. *89. cf. Lob. El. II 240, qui dicit ex Apollonii loco de pron. 68 ςύγε Ἀττικοί, καθάπερ καὶ τὸ ἔγωγε. τινὲς ἐν δυςὶ μέρεςι λόγου τοῦ γὲ ἐν παραθέςει κειμένου, ἐπεὶ αἱ ἐπεκτεινόμεναι ἐν πρώτοις καὶ ἐν τρίτοις parum liquere, quid antiqui de ὅγε consuerint, quum et ὅδε et ὅγε significari possit. Sed ex nostro loco concludi potest ὅδε indicari, nam ὅγε ab antiquis pro duabus vocibus habitum videtur. Neque credibile est de hoc Apollonium aliter sensisse atque Herodianum, qui in his omnibus patris vestigia pressit, ut videri potest ex Lob. El., ubi qui ex Apollonio afferuntur loci, cum fragmentis Herodianis mire congruunt.

*90.

E. M. 315, 11: ἐγώνγα: πᾶcα cυλλαβὴ εἰc ν λήγουcα ἐν μιᾷ λέξει, ἐὰν cυντεθῇ μεθ' ἑτέρας cυλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ τοῦ γ̄ κ̄ ξ̄ χ, τρέπει τὸ ν̄ εἰc γ̄· πρόcκειται «ἐν μιᾷ cυλλαβῇ» διὰ τό «cὺν Γεωργίῳ, ἐν κεφαλαίῳ». δύο γάρ μέρη λόγου εἰcί. δεῖ δὲ γινώcκειν, ὅτι τὸ ἐγώνγα καὶ ἰώνγα δοκοῦcι τούτῳ τῷ κανόνι ἀντικεῖcθαι. ἔcτι γὰρ ἐγώ καὶ τοῦτο οἱ μὲν Δωριεῖc ἐγών λέγουcιν, οἱ δὲ Βοιωτοὶ ἰών. εἶτα ταῦτα γίνεται κατ' ἐπέκταcιν ἐγώνγα καὶ ἰώνγα καὶ προφέρεται τὸ γα̅ ἐν μιᾷ λέξει καὶ οὐ τρέπει τὸ ν̄ εἰc γ. ἀλλ' ἔcτιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· ὅτι ὥcπερ τὸ ναί καὶ τὸ εἰ ἐπεκτείνεται καὶ γίνεται ναίχι καὶ εἴθε καὶ ἐφύλαξε τὴν αὐτὴν τάcιν, ἣν εἶχον καὶ πρὸ τῆc ἐπεκτάcεωc, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ ἐγών καὶ ἰών ἐπεκταθέντα καὶ γενόμενα ἐγώνγα καὶ ἰώνγα τὴν αὐτὴν cημαcίαν ἐφύλαξε, λέγω δὴ τὴν πρὸ τῆc ἐπεκτάcεωc καὶ τὴν αὐτὴν τάcιν, λέγω δὴ τὴν ὀξεῖαν· τούτου χάριν καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν ἐφύλαξε, λέγω δὴ τὸ ν̄.

*91.

E. M. 314, 41: τύνη: τὸ τύνη, ὅπερ ἀντὶ τοῦ cύ ἐcτιν, ἀντωνυμία ὡc τὸ «τύνη δ' ἕcτηκαc» (Ε 485) καὶ Ἡcίοδοc «ἴθυνε θέμιcταc τύνη (op. 9 et 10)· καὶ γάρ εἰcιν ἀντωνυμίαι κατ' ἐπέκταcιν γινόμεναι. παρὰ γὰρ τὴν ἐγών ἐγώνη καὶ παρὰ τὴν ἐμίν ἐμίνη, τίν τίνη· οὕτω καὶ τύνη κατ' ἐπέκταcιν τῆc νη cυλλαβῆc. οὐ γὰρ μόνον τὸ ν ἐπλεόναcεν, ἀλλ' ἡ νη cυλλαβή. οὐ γάρ λέγουcιν οἱ Δωριεῖc τύν, ἵνα πλεονάcῃ μόνον τὸ ν̄, ἀλλὰ τύ λέγουcι καὶ τύνη. ὅλη ἄρα ἡ νη προcῆλθε cυλλαβή. ἐκτέταται δὲ τὸ ῡ, ἵνα μὴ ἡ ἐπέκταcιc μείζων τῆc ὅληc λέξεωc γένηται.

*92.

Ep. Hom. 131, 23, E. M. 341, 33: ἐνθάδε: ἐκ τοῦ ἔνθα τοπικοῦ ἐπιρρήματοc ἐπεκτάcει τῆc δε̅· καὶ ὤφειλεν εἶναι ἔνθαδε· ἀλλὰ

[92a]

Io. Alex. 33, 33: τὸ εἶθε καὶ αἶθε βαρύνεται μέν, οὐ προπερι-

---

ad fr. *90. pro εἰ cυντεθῇ scr. ἐάν, pro οἶμαι Δωριεῖc — λέγειν scr. οἱ μέν Δωριεῖc λέγουcι et pro φέρει τὸ γα ἐν μιᾷ λέξει exhibui προφέρεται, praeterea ἐπεκτάcεωc pro ἐκτάcεωc. Caeterum exemplum cὺν Γεωργίῳ ad Choeroboscum celebrandum delectum docet hoc fragmentum ex Choerobosco, qui etiam dictione diluta velut ter repetito λέγω δὴ se prodit, exscriptum esse; sed quin Choeroboscus ab Herodiano petiverit, dubium non est. Quum de scriptura agatur, hoc adnotamentum vel ad Orthographiam vel ad libellum περὶ cυντάξεωc τῶν cτοιχείων pertinere videtur, sed etiam in libro περὶ παθῶν locum habuisse opinor, nam saepius idem in diversis libris repetivisse Herodianum notum est. — Elucet ex hoc articulo Herodianum de accentu epectasis γα aliter sensisse atque de γ̄ε.

ad fr. 91. cf. Ahrens de dial. Dor. p. 248 cum not. 6.

ad fr. *92. Congruit hoc adnotamentum cum Io. Alex. 34, 9. De epectasi δε cf. Il. Pr. Β 346, Θ 110, Λ 409. 443, Ω 17, Schol. ad Od. δ 665. Lehrs quaest. ep. p. 131; de εἶκον δέ, ἀγρὸν δέ, ἄλαδε, φύγαδε Il. Pr. Π 697, Lehrs q. ep. p. 41, Lob. El. II 241.

κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ κατὰ φωνὴν παραχθέντα εἰς δε, μηδὲν πλέον τοῦ πρωτοτύπου σημαίνοντα πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον· ἔνθα ἐνθάδε, τοῖος τοιόσδε, τῆμος τημόσδε, τηνίκα τηνικάδε.

93.

E. M. 645, 1, Favorin. Ecl. 334, 31: ὄχεσφιν: δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ὄχεσφιν καὶ ὄρεσφιν ὁ μὲν Δίδυμος λέγει γεγονέναι ἀπὸ τῆς ὄχεσι καὶ ὄρεσι δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν κατ' ἐπένθεσιν τοῦ φ. ὁ δὲ Τρύφων ἐναντιοῦται αὐτῷ λέγων, ὅτι οὐ δύναται ἀπὸ δοτικῆς γενέσθαι, ἐπεὶ γενικῆς

σπᾶται δὲ ὡς τὸ τῆλε καὶ ὧδε, ἀλλὰ παροξύνεται, ὅτι περιττή ἐστιν ἡ θε συλλαβή. cf. Io. Al. 5, 18, Mon. 27, 6.

[92^{b}]

Ep. Hom. 142, 22: ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν ὁ Ἡρωδιανὸς ἐκ τοῦ ἐμέ, σέ, ἕ καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς θεν. cf. Arcad. 179, 18, Priscian. XIII 2 p. 561 Krehl.

[92^{c}]

Mon. 44, 27: οἶσθα: ὅσα εἰς θα λήγει δεύτερα πρόσωπα ἐπεκτεταμένα, ταῦτα ἀποβολῇ τῆς θα συλλαβῆς καταλείπει ῥητὸν τὸ ῥῆμα οἷον λέγησθα λέγῃς, βάλησθα βάλῃς, ἦσθα ἧς· μόνον δὲ τὸ οἶσθα τοιοῦτον οὐκ ἀνεδέξατο. αἴτιον δὲ τὸ πάθος. cf. Il. Pr. Τ 270, Φ 186, Choer. 868, 4.

[92^{d}]

Il. Pr. Α 129: δῷσι: Ζωΐλος ὁ Ἀμφιπολίτης καὶ Χρύσιππος ὁ Στωϊκὸς σολοικίζειν οἴονται τὸν ποιητήν, ἀντὶ ἑνικοῦ πληθυντικῷ χρησάμενον ῥήματι· τὸ γὰρ δῷσί φασι πληθυντικόν. ἀγνοοῦσι δέ· ἔστι γὰρ τὸ δῷ ἑνικὸν ἐπεκτεταμένον ὡς τὸ λέγῃ λέγῃσι, φέρῃ φέρῃσι· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ (α 168) τὸ «φῇσιν ἐλεύσεσθαι» καὶ τὸ «εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδῷσιν ἔεδνα» (θ 318). cf. Ο 359.

[92^{e}]

Io. Alex. 24, 20: βαρύνεται ἡ σφίν ἐν τῇ σφισιν καὶ δισυλλαβήσασα ἐπεκτείνεται. cf. Arcad. 143, 16, Apoll. de pron. 125.

---

ad fr. 93. Explicatum de φι epectasi adnotamentum exstat in Ep. Hom. 293, 7 quod fere congruit cum Choerobosco in E. M. 799, 50. Utrumque autem in universum concinit cum Apollon. de adv. 547 seqq., a quo discimus Tryphonem ea, quorum species per epectasin non mutetur velut ἦφι βίηφι pro paragogis, ea autem, quae inflexa sint velut χαλκόφι, κατ' ὄρεσφι pro adverbiis habuisse; de hoc κατ' ὄρεσφι Trypho ap. Apollon. dicit: ἰδοὺ γάρ φησιν αἱ παραχθεῖσαι γενικαὶ ἔχουσι τὸν ἀριθμὸν εὐδιάκριτον ἢ καλοῖο ἢ Ἀτρείδαο· τὸ δέ φησι κατ' ὄρεσφι τί μᾶλλον κατ' ὄρους ἢ κατ' ὀρῶν; ἴδιον δὲ τὸ μὴ διακρίνειν ἀριθμὸν ἐν συντάξει ἐπιρρήματος. cf. Velsen de Tryph. p. 51. Praeterea adeas Mon. 38, 13, Theogn. 160, 14, Lob. El. II 255. — Propter subtilitatem observandi et explicandi doctrinam suspicor ab Herodiano profectum esse hoc de τοῖσδεσσι adnotamentum, quod ut a Lobeckio El. II 243 seq. emendatum est, hic subiicio: Ep. Hom. 253, 19: ζητοῦμεν οὖν τὸ τοῖσδεσσι πῶς εἴρηται· καὶ ἄμεινον λέγειν ἐπέκτασιν· τοῦτο μιμούμενος Ἀλκαῖός φησι τῶνδεων, ὅπερ τινὲς ἀγνοίᾳ τἀκριβοῦς ἀνέγνωσαν τῶνδενων, ἵν' ᾖ τῶν δείνων· οὐκ εἰσὶν οὖν μέρη λόγου, ἀλλὰ λέξεως ὡς τὸ κάδδε.

σημασίαν ἐπέχουσι· τὸ γὰρ «κατ' ὄρεσφιν» (Il. Λ 493) ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ ὄρους καὶ τὸ «ὑπ' ὄχεσφι» (Ψ 7) ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ ἅρματος σχηματίζεται οὕτως. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ θεόφατον γίνεται θέσφατον, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τῆς ὄρεος καὶ ὄχεος γενικῆς γίνεται ὀρέοσφι καὶ ὀχέοσφι καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ο καὶ πλεονασμῷ τῆς φι συλλαβῆς ὄρεσφι καὶ ὄχεσφι. οὕτως Ἡρωδιανός.

94.

Schol. ad Dionys. 947, 10: ἰστέον ὅτι τὸ οὐχί ἐπέκτασις μέν ἐστι τῆς οὔ, ὀξύνεται δὲ καὶ οὐδέποτε ἀποβολὴν τοῦ ι πάσχει, ὥς φησιν Ἡρωδιανός.

95.

E. M. 618, 17: τὸ οἴμοι ἐπηύξηται, ὥς φησιν Ἡρωδιανός, ἀπὸ τοῦ οἴ ψιλουμένου.

96.

E. M. 108, 5: ἀνήρης ἀνδρώδης ὡς ξιφήρης. οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμός, ἀλλὰ παραγωγή. Ἡρωδιανός.

*97.

E. M. 762, 49: τοσαῦτα ὄνομα πτώσεως αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν· γίνεται δὲ κατὰ παραγωγὴν ἐκ τοῦ τόσα παραλήγουσαν ἔχον τὴν αυ. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι ἐπὶ ταύτης τῆς παραγωγῆς τῆς κατὰ γένη καὶ ἀριθμοὺς προϊούσης ἡ πρὸ τέλους συλλαβὴ βούλεται

[94ᵃ]

Io. Alex. 5, 18: πᾶσα φύσει μακρὰ πρὸ βραχείας ληκτικῆς ἐφ' ἑαυτῆς ἔχουσα τὸν τόνον περισπᾶται — χωρὶς τῶν διὰ τοῦ χι ἢ θε ἐπεκτεταμένων. ταῦτα γὰρ φυλάττει τὸν τόνον ἅτε δὴ περιττῆς οὔσης τῆς συλλαβῆς. παροξύνεται γοῦν τὸ ναίχι καὶ εἴθε καὶ αἴθε. ἔνθεν σημειούμεθα τὸ οὐχί ὀξυνόμενον. τὸ δὲ ἦχι προπερισπᾶται «ἦχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος» (Ε 774). cf. Il. Pr. Κ 292, Μ 260, Arcad. 197, 1.

---

ad fr. 94. cf. Ep. Hom. 312, 5 et 302, 8 (E. M. 638, 44) ποῖόν ἐστι ἀναλογώτερον τὸ οὐκί ἢ τὸ οὐχί; ἀναλογώτερόν ἐστι τὸ οὐχί, διότι αἱ τοιαῦται παραγωγαὶ διὰ δασέος φιλοῦσι γενέσθαι· ἢ γὰρ διὰ τοῦ φι ἢ χι ἢ θι τὰ τοιαῦτα παράγονται, κεῖθι, ναῦφι, ναίχι· ἴσως δὲ ἀπὸ τοῦ πολλάκις φωνήεντος ψιλουμένου ἐπιφερομένου ἐν πλεονασμῷ παραλαμβάνειν τὸ κ πεπλάνηται Ἀτίσταρχος γράψας οὐκί; p. 303, 33 τὸ οὐκί Ἰωνικόν. cf. Lob. El. II 227, 261.

ad fr. 96. Verba οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμός κτλ. ab articulo ἀνηρίτης· ἔστι δὲ κοχλίδιον. ἀπὸ γὰρ τοῦ Νηρέως ἐστὶ τοῦ θαλασσίου δαίμονος, ubi intellectui ita officiunt, ut Lobeckius El. I 19 ad audacem coniecturam confugerit, huc retraxi, ubi aptissima sunt. Nam hoc vult Herodianus dicere ἀνήρης non adiecta syllaba ης ab ἀνήρ, sed per paragogen ηρης ab eo vocabulo provenire. De ἀνήρης cf. Lob. Proll. 268 not. et Schmidt. ad Hes. s. v.

ad fr. 97. Pro παραλήγουσαν ἔχον τὴν αὐτὴν scripsi τὴν αυ. Ex Apoll. de adverb. 560, 2 inserui verba ὅτι μὴ — ηὔχουν. De paragogis τηλικοῦτος et τοιοῦτος, quae quidam ex οὗτος composita opinabantur, longa exstat ap. Apollon. de pron. p. 36 seqq. expositio. Herodianus, cui hoc fragmentum assignare non dubitavi, patrem secutus est. Herodianea origo demonstratur etiam Epim. in Cram. An. Ox. II 419, 13, ubi pars tantum huius praecepti servata est, sed

ἔχειν τὸ ῡ μετὰ τοῦ ἐν τῇ ληγούςῃ φωνήεντος· ἔςτιν οὖν τῆμος, τὸ τημοῦτος παραγωγὸν ἕξει τοῦ ῡ τὸ ō προκείμενον. ὁμοίως τὸ τηνίκα τηνικαῦτα. οὕτω καὶ ἔνθα ἐνταῦθα, ἔνθεν ἐντεῦθεν. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ τόςος τοςοῦτος, τόςαι τοςαῦται, τόςα τοςαῦτα. κατὰ γένη γὰρ καὶ ἀριθμοὺς αἱ παραγωγαὶ γίνονται οἷον τηλίκος τηλικοῦτος, τηλίκα τηλικαῦτα. τὸ τοίη τοιήτη ὤφειλεν εἶναι· ἀλλ' ἐπειδή ἐςτι κανὼν ὁ λέγων, οὐκ ἔςτι ἐπινοῆςαι τὸ ῆ καὶ τὸ ῡ ἐν μιᾷ ςυλλαβῇ ὅτι μὴ ἐν κλίςει ῥήματος αὐλῶ ηὔλουν, αὐχῶ ηὔχουν καὶ τὰ ὅμοια, τούτου χάριν τρέπεται τὸ ῆ εἰς ᾱ καὶ γίνεται τοιαύτη.

98.

Zon. 904: ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει παρὰ τὸ ἐῶ γίνεται ἑός ὁ ἀγαθὸς καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐΰς ὡς ἵππος Ἵππυς.

99.

E. M. 747, 25: τάρφεςι: «πυκνώμαςι, δάςεςι». παρὰ τὸ τρέφεςθαι καὶ αὔξεςθαι ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν τάρφη· ςυνεμπίπτει δὲ εὐθείᾳ πτώςει θηλυκοῦ ἑνικῇ καὶ πληθυντικῇ οὐδετέρου οἷον ςκέπη τὸ ςκέπος καὶ τὰ ςκέπη, βλάβη τὸ βλάβος καὶ τὰ βλάβη, ςτέγη τὸ ςτέγος καὶ τὰ ςτέγη, δέρη τὸ δέρος καὶ τὰ δέρη. οὕτως οὖν καὶ Τάρφη ἡ πόλις. παράκειται γὰρ ἐκεῖ Ταρφειὰ λίμνη. τὸ οὐδέτερον τάρφος καὶ τάρφη. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

---

vestigia Herodianeae elocutionis relicta sunt, nam ibi ὁρᾶται intellectu verbi εὑρίςκεςθαι more Herodianeo, quem Lehrs Anall. p. 409 exposuit, dictum est. Sed totum adnotamentum mihi hic subscribendum est: τοςαῦτα: πτώςεως αἰτιατικῆς πληθυντικῆς τῶν οὐδετέρων· πῶς δὲ ἔςτιν ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν; καὶ λέγομεν, ὅτι εὐθεῖαν τῶν ἑνικῶν οὐκ ἔχει· πόθεν δὲ γίνεται; γέγονεν ἐκ τοῦ τόςα κατὰ παραγωγὴν τοςαῦτα, παραλήγουςαν ἔχον τὴν αυ δίφθογγον. κανὼν γὰρ ἔςτιν ὁ λέγων· ἡ πρὸ τέλους ςυλλαβὴ ἐπὶ ταύτης τῆς παραγωγῆς βούλεται τὸ ῡ ἔχειν προκειμένου φωνήεντος, ὁποῖον ὁρᾶται ἐν τῇ ληγούςῃ ςυλλαβῇ. ἔςτιν οὖν τοῖος· τοῦτο ō ἔχει ἐν τῇ ληγούςῃ ςυλλαβῇ, τὸ τοιοῦτος παραγωγὸν ἕξει τὸ ō προηγούμενον τοῦ ῡ· ὁμοίως ἔνθα ἐνταῦθα, ἔνθεν ἐντεῦθεν. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ ὀνομάτων· τόςος τοςοῦτος, τόςοι τοςοῦτοι, τόςαι τοςαῦται, τόςα τοςαῦτα. κατὰ γένη γὰρ καὶ ἀριθμὸν αἱ παραγωγαὶ γίνονται, τηλίκος τηλικοῦτος, τηλίκα τηλικαῦτα.

ad fr. 98. Idem habet Favorinus, qui addit τὸ θηλυκὸν ἑή, ἀφ' οὗ τὸ «θεοὶ δοτῆρες ἐάων». cf. etiam Ep. Cr. I 345, 10 τὰ εἰς ος ἀρςενικὰ ποιοῦντα εἰς υς παρώνυμα ἀρςενικὰ τὸν αὐτὸν τόνον ἀποδιδόαςι Κότυς, Φόρκυς, Μόρυς· ταύτῃ τινὲς καὶ τὸ πρᾶυς· καὶ τὸ Ἵππυς βαρύνεται.

ad fr. 99. Inserui εὐθείᾳ ante πτώςει et pro πληθυντικῇ exhibui πληθυντικῇ. De accentu formae τάρφεςι Il. Pr. O 606: τάρφεςιν ὡς βέλεςιν οἱ πλείους· καὶ ἡμεῖς δὲ ςυγκατατιθέμεθα· οὐ γάρ ἐςτιν ἐπιθετικόν, ὡς ἀξιοῖ Τυραννίων. ὁ μέντοι Ἀριςτοφάνης ἐκεῖνό φηςιν, ὅτι ἐὰν μὲν τοῖς δάςεςιν, ὡς βέλεςι τάρφεςιν· ἐὰν δὲ τὸ ἐπιθετικόν, ταρφέςιν ὡς ὀξέςιν. et de accentu feminini adiectivi Il. Pr. M 158 ταρφειάς: Ἀρίςταρχος ὀξύνει ὡς πυκνάς ὁ δὲ Θρᾷξ Διονύςιος ὁμοίως προεφέρετο τῷ ταχείας, παρὰ τὸ ταρφύς ἀρςενικόν, οὗ πολλαὶ ἦςαν χρήςεις παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ παρ' Ὁμήρῳ· καὶ δῆλον ὅτι ἀναλόγως μὲν ἀναγινώςκει ὁ Θρᾷξ, ἐπεκράτηςε δὲ ἡ Ἀριςτάρχου, quare traditum accentum in Ταρφειὰ λίμνη servavi. De urbe Τάρφη lectu digna, quae Steph. B. s. v. Herodianum secutus tradidit: Τάρφη, πόλις Λοκρῶν. Ὅμηρος «Τάρφην τε Θρόνιόν τε Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα» (B 533). λέγουςι δ' αὐτὴν ἀπὸ τῆς περὶ Φαρύγας κρήνης. οἱ δὲ καὶ αὐτὴν καὶ τὸν τόπον διὰ τὴν τῆς ὕλης πυκνότητα· τὰ πυκνὰ γὰρ τάρφεα Ὅμηρος λέγει «βαθείης τάρφεςιν ὕλης» (E 555) et s. v. Φαρύγαι πόλις Λοκρίδος, ἣν Ὅμηρος Τάρφην καλεῖ. οἱ μὲν ἀπὸ τῆς ἐν Φαρύγαις κρήνης Τάρφης τοῦ-

*100.

Ep. Cr. I 277, 7: μέγαρον ἔλαβε καὶ τὴν εἰς οc κατάληξιν καὶ εἴρηται μέγαρος· γίνεται γὰρ τὰ εἰς ον οὐδέτερα καὶ εἰς οc ὥσπερ τὸ θύον θύος «καὶ μὲν τοὺς θυέεςςι» (Ι 499) ὡς ἀπὸ τοῦ θύος ὡς βελέεςςιν· καὶ δρίον καὶ δρίος καὶ κρίνον κρίνος. ἔνθεν καὶ κρίνεςι παρ' Ἀριςτοφάνει καὶ παρὰ Ποςειδίππῳ «τὸ τῆς ἐλαίας δένδρον» καὶ πάλιν παρ' Ἀριςτοφάνει «τὰ δὲ δὴ δένδρη τὰν τοῖς ὄρεςιν» καὶ τὸ πύον πύος λέγεται καὶ ἡ χρῆςις παρὰ τῷ Ἱπποκράτει· οὕτως οὖν καὶ μέγαρον μέγαρος. ζητεῖται τὸ παρὰ τῷ Cώφρονι «κύων πρὸ μεγαρέων μέγα ὑλακτέων» (fr. 37 Ahr.) οὐ γὰρ ἐπὶ τῆς πόλεως τὰ Μέγαρα ὁ Μεγαρεύς καὶ οἱ Μεγαρεῖς τῶν Μεγαρέων, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πρὸ οἴκων· καὶ γὰρ δῆλον ὅτι πρὸ οἴκων ὑλακτοῦςιν οἱ κύνες. ἔςτιν οὖν ἀπὸ τοῦ μέγαρος μεγάρεος ὡς βέλεος καὶ ὡς βελέων οὕτως μεγαρέων. τὸ γὰρ ἐπὶ τοῦ οἱ Μεγαρεῖς τῶν Μεγαρέων οὐ διαιρεῖται ὡς τοῦτο.

*101.

E. M. 542, 9: κτεάτεςςι κτήμαςι. ἀπὸ εὐθείας τῆς κτέας. ἄμεινον δὲ μεταπλαςμὸν παραδέχεςθαι ἀπὸ τῆς κτεάτοις δοτικῆς ὥςπερ καὶ προβάτοις πρόβαςιν. ἅμα δὲ τῇ μεταπλάςει καὶ ἐπέκταςιν ἔπαθε.

νομα, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πυκνοῦ τῆς ὕλης ταύτας κεκλῆςθαι. De exitus variatione cf. Lob. Rhem. p. 296.

ad fr. *100. pro ἄρειον ἄρειος scripsi δρίον δρίος, quod cum μέγαρον μέγαρος comparatur in E. M. 287, 43. Verba τὰ δὲ δὴ δένδρη τὰν τοῖς ὄρεςι non Aristophanis, sed Pherecratis sunt Mein. ed. m. I p. 113. Hoc fragmentum Herodianeum esse inde concludimus, quod in Mon. 40, 6 idem quod hic de κρίνος docetur τὸ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνον μεταπεποίηται. Similiter nomina in αc in οc transformari tradit in libro περὶ παθῶν E. M. 638, 54 γῆρας γῆρος, κῶας κῶος, ὦας ὦος. Sed ab his distinguendae sunt formae γόνας δόρας, quas Herodianum sumpsisse tradit Eustath. 677, 30, nam hos nominativos substruxit tantum casibus obliquis γόνατος δόρατος, quin eos in usu fuisse existimaverit neque ex mente Herodiani Eustath. ex his ab Herodiano sumptis nominativis etiam nominativum πρόςωπας propter προςώπαςιν subiici posse opinabatur, nam Herodianus huiuscemodi metaplasmos in ipsis demum casibus existere maluit quam praecipuos nominativos supponere: Il. Pr. X 28 ἄςτραςιν: Ἀρίςταρχος ὡς πατράςιν. ἄμεινον δὲ προπαροξύνειν, ὥςπερ καὶ τοῖς πλείοςιν ἔδοξε καὶ Φιλοξένῳ, ἵν' αὐτῆς τῆς πτώςεως λέγω δὲ τῆς δοτικῆς μεταπλαςμὸν λάβωμεν. ὅτι γὰρ κατὰ πτῶςιν γίνονται μεταπλαςμοὶ ἐξουςίᾳ ποιητικῇ δεδήλωταί μοι ἐν ἑτέροις. ὃν οὖν τρόπον ἡ ἐγκάτοις ἔγκαςιν ἐγένετο «ἔγκαςι φωτός» (Λ 438) καὶ οὐκ ἀναγκαζόμεθα ἑνικὴν εὐθεῖαν ἀκόλουθον ἐπιζητεῖν, ἥ τε προβάτοις πρόβαςιν ἥ τε πετάλοις πέταλςιν, οὕτως ἄςτροις ἄςτραςιν ἐπειςελθόντος τοῦ ᾱ, ἵνα ςυςτῇ ἡ λέξις. Ε 299 τὸ ἀλκί μεταπλαςμὸν ἔπαθεν ἀπὸ τῆς ἀλκῇ δοτικῆς· ὁ Ἀςκαλωνίτης δὲ οἴεται ἀπὸ τῆς ἄλξ εὐθείας κλιθῆναι τὸ ἀλκί κτλ. Diehr. 283, 5 τὸ ςτάδα ἢ κλάδα οὐχ ἕξει τινὰ εὐθεῖαν ςτάς ἢ κλάς. μεταπλαςμοὶ γάρ εἰςιν. Sed ex iis, quae attuli, videri potest, grammaticos de huiuscemodi formis diverse indicasse et fuisse, qui v. c. ἄλξ substruerent et hinc coniici potest quaedam fragmenta in quibus alterius nominativi formae mentio fit, sed metaplasmus praeoptatur, ab Herodiano profecta esse, cui debetur adnotamentum de ἔγκαςι in E. M. 310, 15, ut ex Zonarae et Philemonis testimonio scimus. Hoc fragmentum, quia syncopen ex ἐγκάτοιςι statuentibus obnititur, illi parti reservavimus, hic duos articulos, qui metaplasmum praeferunt subiiciendo alteri nominativo, subnexui (fr. 101 et 102).

ad fr. *101. Mon. 31, 2 τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ κτεάτεςςιν «ἀνέρος, ᾧ ἐὸν κτεάτεςςιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε» (Od. α 218) μεταπλαςμοῦ ἔχεται ἐκ τῆς κτεάτοις δοτικῆς, ubi iam Lehrsius nostrum locum ab ipso Herodiano esse suspicatus est.

*102.

Ep. Cr. I 65, 11: Ἄϊδι: παραιτοῦνται τὴν Ἄϊς εὐθεῖαν. καὶ μᾶλλον κατὰ μεταπλασμὸν λέγουσιν ὡς παρὰ τὸ κλάδῳ δοτικὴν κλαδί εἶπεν Ἀριστοφάνης ἐν Λυσιστράτῃ (v. 632) «ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω» καὶ τὴν δοτικὴν κλαγγῇ εἶπεν ὁ Ἴβυκος (fr. 55 Bergk) κλαγγὶ καὶ τὴν ἀλκῇ Ὅμηρος «ἀλκὶ πεποιθώς» (Ε 299) καὶ τὴν ὑσμίνῃ «μέμασαν δὲ καὶ ὣς ὑσμῖνι μάχεσθαι» (Θ 56). Ἀΐδης οὖν Ἀΐδου καὶ ἡ δοτικὴ Ἀΐδῃ καὶ κατὰ μεταπλασμὸν Ἄϊδι.

103.

E. M. 142, 56: Ἀρίστυλλος ὄνομα παρὰ Ἀριστοφάνει· εἴρηται δὲ ὑποκοριστικῶς ὁ Ἀριστοκλῆς. ὡς γὰρ παρὰ τὸ Ἡρακλῆς Ἥρυλλος καὶ παρὰ τὸ Θρασυκλῆς Θράσυλλος καὶ παρὰ τὸ Βαθυκλῆς Βάθυλλος ὄνομα κύριον ὁ ἐρώμενος Ἀνακρέοντος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ Ἀριστοκλῆς Ἀρίστυλλος. οὕτως Ἡρωδιανὸς εἰς τὴν Ἀπολλωνίου εἰσαγωγὴν ἢ περὶ παθῶν.

104.

E. M. 93, 50: Ἄμφις: τοῦτο οὐ συγκοπή, ἀλλὰ μετασχηματισμός. ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἀμφιάραος Ἄμφις ὡς παρ' Αἰσχύλῳ, ὥσπερ ἀστράγαλος ἄστρις καὶ Ἰφιάνασσα Ἶφις καὶ Θρασυκλῆς Θράσυλλος καὶ Βαθυκλῆς Βάθυλλος ὑποκοριστικά. ταῦτα γὰρ μετασχηματισμοὶ καλοῦνται, ἐπεὶ οὐ συμφωνεῖ ἡ κατάληξις. οὐκ ἔστι δὲ συγκοπή· οὐδέποτε γὰρ συγκοπὴ γίνεται τρίτης συλλαβῆς. ἀλλ' οὐδὲ πάλιν δυνάμεθα ἀποκοπὴν εἰπεῖν, ἐπειδὴ τὸ ϲ ἔχει τῆς τελευταίας συλλαβῆς· ὅπου γὰρ τῆς τελευταίας συλλαβῆς τηρηθῇ τὸ στοιχεῖον, οὐ λέγεται ἀποκοπή. ὥστε μετασχηματισμός. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

[102a]

Il. Pr. A 576: ἦδος: ψιλωτέον ὡς τροχαϊκὸν τῶν εἰς ος ληγόντων. κατὰ μετασχηματισμόν ἐστι τὸ ἦδος τοῦ ἡδονή· δασυνόμενον γὰρ μετασχηματίζεται εἰς τὸ ἦδος ψιλούμενον ὡς τὸ ἡμέρα μετασχηματίζεται εἰς τὸ ἦμαρ ψιλούμενον καὶ τὸ ἅμα εἰς τὸ ἄμυδις.

---

ad fr. *102. Praeter rem ipsam testimoniorum copia Herodianeam originem prodit, quam testantur An. Paris. II 303, 26 Ἄϊδι δοτικὴ κατὰ μεταπλασμὸν γεγονυῖα. καί φησιν Ἡρωδιανὸς ἐκ τοῦ Ἀΐδῃ Ἄϊδι ὡς λιτῷ λιτί. Quae de origine et accentu vocis Ἅιδης inserta sunt, ut ab hoc loco aliena omisi, quamquam et ipsa ab Herodiano esse videntur.

ad fr. 103. De iis vocabulis, «quae ex propria forma, quae plenior et longior esse solet, in aliam plerumque breviorem transformata hypocoristica dicebantur» cf. Lehrs ad Mon. 12, 8 et Lobeck El. II 314, ubi omnes loci, quibus vir immortalis de hac transfiguratione egit, compositi sunt. De Ἥρυλλος E. M. 437, 26 Ἥρυλλος ὁ Ἡρακλῆς ὑποκοριστικῶς ὡς Ἀριστοκλῆς Ἀρίστυλλος.

ad fr. 104. inserui post ἡ κατάληξις verba οὐκ ἔστι δὲ συγκοπή, simile quid iam Lobeckius proposuerat.

ad fr. [102a]. cf. Il. Pr. I 6, E. M. 420.

105.

E. M. 654, 12: Πάρθις ὁ Παρθένιος· εἴρηται οὐκ ἀποκοπή, ἀλλὰ μεταποίησις καὶ μετασχηματισμός. περὶ παθῶν.

106.

E. M. 802, 40: φυλλίς παρὰ τὸ φύλλον. περὶ παθῶν.

*107.

E. M. 159, 28: Ἄστριας: Καλλίμαχος «δέκα δ' ἄστριας αἴνυτο λάτρον» (fr. 238) εἴρηται ὑποκοριστικῶς. ὡς γὰρ Παρθένιος Πάρθις καὶ Χαλδαῖος Χάλδις καὶ ὁ λάσταυρος λάστρις καὶ Ἀμφιάραος Ἄμφις, οὕτω καὶ ὁ ἀστράγαλος ἄστρις.

*108.

E. M. 448, 30: Θευδᾶς ὑποκοριστικὸν τοῦ Θεόδωρος.

*109.

Steph. B. 407, 11: ὁ Λακεδαιμόνιος λέγεται καὶ κατὰ συγκοπὴν Λάκων, ὡς Ἀπολλόδωρός φησιν, ὡς τοῦ Κυδωνιᾶται τὸ Κύδωνες. ἔοικε δὲ πρωτότυπον εἶναι καὶ οὐ συγκοπή. τινὲς δὲ τὸ Λάκων ὑποκοριστικόν φασιν.

110.

E. M. 263, 48: Δηώ ἡ Δημήτηρ· καὶ διφορεῖται, ὥς φησιν ὁ τεχνικός. οἶδε γὰρ ἡ παράδοσις τὸ η̄ μετὰ τοῦ ῑ καὶ χωρίς. καὶ εἰ μὲν μὴ ἔχει τὸ ῑ, λέγει, ὅτι ἐστὶ παρὰ τὸ δήω τὸ σημαῖνον τὸ εὑρίσκω. καὶ γὰρ ἡνίκα περιήρχετο εἰς ζήτησιν τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, κατ' εὐφημισμὸν ἔλεγον πάντες «δήεις» τουτέστιν εὑρήσεις. ἢ ἐπεὶ αὕτη ἐφεῦρε τὸν σῖτον. εἰ δὲ ἔχει τὸ ῑ, λέγεται, ὅτι γέγονε παρὰ τὸ δαίω τὸ κόπτω κατὰ τροπὴν Ἰωνικὴν τοῦ ᾱ εἰς η̄. καὶ γὰρ ἡ Δημήτηρ γῆ ἐστι· ἡ δὲ γῆ διακόπτεται ἐν τῷ ἀροτριᾶσθαι. ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω· ὅτι μετὰ

---

ad fr. 106. Lobeckius in Proll. 423 ὑποκοριστικόν subintellegi animadvertit et confert Hesych. φυλλίδες τὰ τῶν ἀνθέων, ἅτινα φύλλα (φυλλία mavult) ἐκάλουν. Cum hoc comparari potest λυρίς ἡ λύρα in Schol. ad Dionys. 857, 10.

ad fr. *108. Arcad. 21, 7 τὰ εἰς ας ὑποκοριστικὰ περισπᾶται Θευδᾶς Μητρᾶς Ζηνᾶς Πυθᾶς.

ad fr. *109. Mon. 12, 8 Κάλλων ὁ ἀθλητὴς καθ' ὑποκορισμὸν dicitur, ut Lehrsius opinatur ex Καλλικλῆς vel Καλλικράτης. Idem adnotat inter hypocoristicorum terminationes ων referri solere a veteribus, de quo genere quaedam memorabilia, partim mirabilia traduntur. Significat vir clarissimus Choerob. 285, 11 τὰ εἰς ων ὑποκοριστικὰ φυλάττουσι τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ οἷον Βακχυλλίδης Βάκχων Βάκχωνος, Σιμωνίδης Σίμων, Σικελίδης Σικελῶν, Λακεδαιμόνιος Λάκων, Μιτυληναῖος Μίτων et p. 289, 10, ubi eadem referuntur excepto Σικελίδης Σικελῶν, pro quo Σίκων substituendum videtur. — Ex Arcadio 17, 23 perspicitur nomina propria velut Ἡφαιστίων ὑποκοριστικὰ vocata esse, quare ex fonte Herodianeo fluxisse videtur E. M. 420, 52 Ἡετίων ὁ ἥρως ὁ πατὴρ Ἀνδρομάχης. παρὰ τὸ ἀετὸς Ἀετίων ὑποκοριστικὸν ὡς Ἥφαιστος Ἡφαιστίων καὶ Ἰωνικῶς Ἡετίων. ἔθος γὰρ αὐτοῖς τρέπειν τὸ ᾱ εἰς η̄, porro ap. Arcadium 11, 24 πίθων ὁ πίθηκος ὑποκοριστικῶς dicitur et ap. Choer. Dict. 78 δράπων ὁ δραπέτης ὑποκοριστικῶς. Longa et de veris hypocoristicis et de speciosis expositio exstat in Schol. ad Dionys. 856, 30 seqq.

ad fr. 110. Quamquam hoc fr., quum ab diversa scriptura cum ῑ subscripto et sine illo initium capiat, ad orthographiam pertinere videtur, tamen huc traxi, ut tota Herodiani de transformatione vocabulorum doctrina sub uno conspectu ponatur.

λαμπάδων ἐζήτει τὴν θυγατέρα. τινὲς δέ φασιν, ὡς λέγει ὁ τεχνικός, ὅτι ὑποκοριστικόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ Δημήτηρ Δηώ, ἀγνοοῦντες τὸν σχηματισμὸν τῶν τοιούτων ὑποκοριστικῶν. τὰ γὰρ τοιαῦτα ὑποκοριστικὰ θέλει φυλάττειν τὸ σύμφωνον τῆς δευτέρας συλλαβῆς τῶν ἰδίων πρωτοτύπων οἷον Ὑψιπύλη Ὑψώ, Εἰδοθέα Εἰδώ. εἰ οὖν Δημήτηρ, Δημὼ ὤφειλεν εἶναι, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὑποκοριστικόν.

*111.

E. M. 505, 34: κερδώ ἡ ἀλώπηξ ὑποκοριστικῶς ὡς παρ' Αἰσχύλῳ Εἰδώ καὶ Ὑψώ ἀντὶ τοῦ Εἰδοθέα καὶ Ὑψιπύλη καὶ τὸ κερδὼ δὲ ἀντὶ τοῦ κερδαλέα ἡ ἀπατητική.

*112.

Choer. Orthogr. 263, 30, E. M. 760, 52: Τιτώ: οὕτω λέγεται ἡ ἡμέρα. παρὰ γὰρ Τιτάν Τιτᾶνος γίνεται Τιτανίς καὶ ἐκεῖθεν ὑποκοριστικὸν ὡς Ὑψιπύλη Ὑψώ, Εἰδοθέα Εἰδώ.

112.

E. M. 95, 47: ἄνα: «ἀλλ' ἄνα εἰ μέμονας» (Ι 247) ἀντὶ τοῦ ἀνάστηθι· ὅλη ἡ λέξις ἀπεσπάσθη. οὐκ ἔστι δὲ ἀποκοπὴ ἐπὶ τοῦ τοιούτου. Ἡρωδιανός.

113.

E. M. 651, 25: πάρα: σημαίνει τρία· «τίς ἔσθ' ὁ πωλῶν τἀνδράποδα; Β. ὅδ' ἐγὼ πάρα» ἀντὶ τοῦ πάρειμι «πάρα δ' ἀνήρ» (Od. π 45)

---

ad fr. *111. De κερδώ cf. Eustath. 1268, 8; 1495, 8. Herodiani sententiam pervertit Theogn. 118 τὰ εἰς ω̄ θηλυκὰ ὀξύνεται καὶ παραλήγουσαν τὴν αὐτὴν τῷ πρωτοτύπῳ καὶ πάντα ἐστὶν ὑποκοριστικά. cf. Lob. Rhem. 317 seqq. cf. etiam An. Ox. IV 273 et 329.

ad. fr. 112 et 113. Apollon. de synt. 6, 11: προὖπτον ὅτι καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἀποκοπαί εἰσιν, ὥς τινες ὑπέλαβον «ἀλλ' ἄνα εἰ μέμονάς γε, πάρα δ' ἀνήρ, ὅς καθήσει», ἀλλὰ πάθη λόγου ἐλλείποντος ῥήματι· πότε γὰρ ὅλης λέξεως ἀποκοπὴ γίνεται; μαρτυρεῖ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα πάθους, εἴγε πᾶσα ἀποκοπὴ μέρος τι τοῦ ὅλου λειπόμενον ὑπαγορεύει. Cum quo in fr. 112 consentit Herod., qui in Il. Pr. A 174 et ap. Io. Alex. 28, 5 praepositiones pro compositis a verbo substantivo collocatas σημαντικὰς ῥημάτων dicit. Hinc exspectandum esset, ut etiam in fr. 113 apocope reiiceretur et apospasis statueretur, quae vox ex Apollonii et ipsius Herodiani, quam aliis locis proposuit, sententia etiam detractioni verbi substantivi magis conveniret. Sed ellipsis verbi substantivi diserte apocope in hoc ex libro περὶ παθῶν fragmento vocatur, unde concludas in hac scriptione eum inter apospasin et apocopen ita distinxisse, ut illo nomine defectum verbi plenioris potestatis στῆθι, hoc omissionem verbi substantivi significaret. Nisi forte ex loco E. M., in quo verba ἔστι τοῦ εἰμί — ἀποκοπή inserenda censui, vocabulum ἀποκοπή emendatione removendum est ita ut v. c. ἀποβολή scribatur, quod nomen fere idem atque ἀπόσπασις significat. Sed longe probabilius est hoc totum adnotamentum ab epitomatore prorsus immutatum et sententiam ab Herodiano alienam inculcatam esse. Nam si Ep. Cr. I 362, 27 contulerimus, non dubitabimus, quin hic habeamus, quae ipse Herodianus tradidit: Πάρα: πρόθεσις συνεμπίπτουσα ῥήματι· ὅνπερ τρόπον τὰ ῥήματα λείπει προθέσεσι καὶ αὗται αἱ προθέσεις λείπουσι ῥήματι «ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε» (Ι 649) λείπει ἡ πρόθεσις· ἡ γὰρ σχέσις οὐκ ἐν τῷ ῥήματι, ἀλλ' ἐν τῇ προθέσει· ἔστι γὰρ ἀπέρχεσθαι καὶ λείπει ἡ ἀπό. [οὕτως λείπει] ἔστι τῇ πάρα· ἐπεὶ δὲ σημαίνει πῇ μὲν πληθυντικὸν ῥῆμα, ὡς ἐν τῷ «πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι» (Α 174), ἀντὶ τοῦ πάρεισι, πῇ δὲ ἑνικὸν ὡς ἐν τῷ «τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν» (Ε 603), ζητήσει τις ἐπὶ τοῦ «πάρα γὰρ μενοεικέα πολλά» (Ι 227), τί δεῖ λέγειν, οὐδέτερον γὰρ τὸ ἐπιφερόμενον. ἐπεὶ γὰρ ὁ ποιητὴς πῇ μὲν λέγει τὸ εἰσί, πῇ δὲ τό ἐστί καὶ

ἀντὶ τοῦ πάρεστι. πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι» (Α 174) ἀντὶ τοῦ πάρειcί μοι. τίνος ἄρα ἡ ἀποκοπή; ἔστι τοῦ εἰμί καὶ τοῦ ἔστι καὶ τοῦ εἰcί ἀποκοπή. πρὸς τὸ cημαινόμενον καὶ ἀποκοπή. περὶ παθῶν.

114.

E. M. 481, 15: ἰώ τὸ ἐπίρρημά τινες ἐκ τοῦ ἰωή κατὰ cυγκοπήν. Τρύφων δὲ λέγει, ὅτι τὸ ὦ τὸ κλητικὸν προcέλαβε τὸ ῑ καὶ ἐγένετο

[114a]

Io. Al. 36, 14: τὸ ἐκεῖ ἀποκέκοπται.

ἑνικοῖc ῥήμαcι οὐδέτερα ἐπιφέρει πληθυντικὰ καί πληθυντικοῖc πληθυντικά (οὐδέτερον γὰρ ἐν τούτῳ τὸ ἐπιφερόμενον), ἄδηλον, πότερον πάρεcτι ἢ πάρειcι «μενεοικέα πολλά» οἷόν ἐcτι καὶ ἐπὶ τῆc ἔνι· καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ ἑνικὸν καὶ πληθυντικόν ῥῆμα cημαίνει. πληθυντικὸν μὲν «ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι φρένεc» (Ξ 141), ἑνικὸν δὲ «ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότηc» (Ξ 216). οὐκέτι δὲ αἱ ἄλλαι προθέcειc τοῦτο ἔχουcιν. ἐξαίρετον δὲ καὶ η πάρα ἔχει, ὅτι τέτακται καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτου προcώπου. οὐδεμία γὰρ πρόθεcιc τοῦτο ἔχει. ἢ ἔπι ἰcοδυναμεῖ τῷ ἔπεcτιν, ἢ μέτα τῷ μέτεcτιν, ἢ ἔνι τῷ ἔνεcτιν, ἢ ἔξ τῷ ἔξεcτι· παρὰ Ἀττικοῖc δὲ μάλιcτα ἐπί πρώτου προcώπου ἡ πάρα ἀντὶ τοῦ πάρειμι, Κρατῖνοc Μαλθακοῖc καὶ Ἕρμιπποc Cτρατιώταιc «τίc ἔcθ' ὁ πωλῶν τἀνδράποδα; B. ὅδ' ἐγὼ πάρα» (Mein. Com. Graec. I 148 ed. min.) ἀντὶ τοῦ πάρειμι. καὶ ἡ cυνήθεια δὲ τό πάρα ἀντὶ τοῦ πάρειμι λέγει. ὁπότε δὲ cημαίνει ῥῆμα, λέξιc παροξυνομένη. ἐξαιρέτωc δὲ καὶ ᾱ ἀπεκόπη παρὰ τοῖc Αἰολεῦcιν ἢ καί Δωριεῦcι (verba παρὰ τοῖc — Δωριεῦcι, quae alieno loco post cημαίνει ῥῆμα posita sunt, huc traxi) «πὰρ δὲ cτὰc βέλοc ὠκύ» (Ε 112), οὐδέποτε δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τέλει εὑρέθη. ἀλλ' οὐδὲ ἄλλη πρόθεcιc διχρονοῦcα, δίχρονον ἔχουcα παραλήγον, κατ' ἀρχὴν τάccεται χωρὶc πάθουc· ἡ ἀνὰ «ἂν δ' ἴcχων τελαμῶνα» (Ε 798), «κὰδ δὲ κτήματα πολλὰ» (Ε 481), κὰμ μὲν ἀδέψητον» (Od. υ 2). τό δὲ «διὰ μὲν ἀcπίδοc» (Γ 357) ἐκτεῖναι δεῖ, ἵνα μὴ χωρὶc πάθουc ᾖ, ἐντελὴc παρειλημμένη. ἡ ἀντί καὶ ἀμφί ἀπαθεῖc λαμβανόμεναι κατ' ἀρχὴν «ἀντί τοί εἰμ' ἱκέταο (Φ 75) καὶ «ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων» (Od. ρ 208) οὐ διχρονοῦcιν· αἴτιον οὖν ἐπ' ἐκείνων τό διχρονεῖν. Ex hoc loco articulus E. Magni excerptus videtur servato titulo libri περὶ παθῶν, qui in Epim. intercidit, id quod etiam in aliis adnotamentis animadvertimus. In Epim. vero congruenter cum aliis locis Herodiani, quos modo citavi, docetur praepositionem significare verbum eoque destitutam esse neque apocopes mentio fit, quam nec Eustathius ex eodem περὶ παθῶν libro hauriens commemorat p. 586, 31: περὶ τοῦ πάρα ἰcτέον, ὅτι οὐ μόνον ἀντί τοῦ πάρεcτι καὶ πάρειcι λαμβάνεται, ἀλλὰ καινότερον καὶ ἀντὶ τοῦ πάρειμι πρώτου ἑνικοῦ προcώπου, ὡc ἐν παλαιῷ περὶ παθῶν cκέμματι φέρεται, ὅπου καὶ χρῆcιc κεῖται τοιαύτη «τίc ἔcθ' ὁ πωλῶν τἀνδράποδα; B. ὅδ' ἐγώ πάρα». de re cf. Lobeck. El. II 315, unde hunc Eustathii locum (75, 2) transscribo: ἔνι, ἔπι, πάρα ἀντὶ τοῦ ἔνεcτι — τὸ cχῆμα τοῦτο οἱ παλαιοὶ μετατύπωcιν καλοῦcιν· οὐδὲ καινὸν τοῦτο. — καινότερον δέ, ἐάν ἄνα λαμβάνηται ἀντὶ ῥήματοc τοῦ ἀνάcθητι. cf. etiam Schol. ad Dionys. p. 927. 19. — Ex fonte Herodianeo fluxit etiam hoc Choerobosci de apocope praepositionis adnotamentum in E. M. 93, 25 ἂμ φόνον: ἰcτέον, ὅτι κατὰ cυγκοπὴν οὐκ ἐγένετο, ἐπειδὴ αἱ cυγκοπαὶ ἐν μιᾷ λέξει γίνονται οἷον πατέροc πατρόc, ἀναμεῖναι ἀμμεῖναι. καὶ ἐκθλίψειc οὐδέποτε cυμφώνου γίνονται, ἀλλὰ φωνήεντοc ἐπιφερομένου οἷον κατὰ Ἀπολλώνιον κατ' Ἀπολλώνιον, βούλομαι ἐγώ βούλομ' ἐγώ. κρεῖττόν ἐcτιν εἰπεῖν ὅτι τὸ τοιοῦτον cχῆμα εἶδόc ἐcτι cυγκοπῆc. Χοιροβοcκόc in quibus ἀποκοπῆc dicere voluisse Choeroboscum animadvertit Lob. El. I 218 not. cf. Herod. ad Θ 441 ἂμ βωμοῖcι: χρὴ γινώcκειν ὅτι διὰ τοῦ μ̄ γράφεται κἂν παράθεcιc ἢ ὁμοίωc τῷ «ἂμ φόνον, ἂν νέκυαc» (Il. Κ 298). τὸ δὲ αἴτιον ἐν τοῖc περὶ ὀρθογραφίαc εἴρηται.

ad fr. 114. post ἐπίρρημα inserui τινέc, num ex ipso adnotamento conse-

ad fr. [114a]. E. M. 321, 42 τό ἐκεῖ ἀπό τοῦ ἐκεῖθι Ep. Cr. I 249, 27 παρὰ τό ἐκεῖθι κεῖθι καὶ κεῖ παρ' Ἀρχιλόχῳ Apollon. de adv. 624, 10 ἀπὸ τοῦ ἐκεῖθι καί ἐκεῖcε χρὴ νοεῖν ἀποκοπὴν γεγενῆcθαι τὴν ἐκεῖ, ἐπεί καὶ τὸ ἐν τόπῳ cημαίνει καί εἰc τόπον. Lob. El. II 295 et 315.

ἰώ. ἀλλὰ cχετλιαcτικὸν καὶ βακχευτικὸν οὐχ ὑποπίπτει ἀναλογίᾳ. εἶτα τὸ ὦ περιcπᾶται, τὸ δὲ ἰώ ὀξύνεται οἷον ἰὼ ὦ Ἄπολλον, ἰὼ ὦ Ἀπολλώνιε, ἰὼ Λακεδαῖμον. περὶ παθῶν.

115.

E. M. 477, 56 et Gud. 288, 25: Ἵcτη μὲν ὄμμα: ποικίλον ἐcτίν. οἱ μὲν λέγουcιν, ὅτι ὅταν ἀποκοπὴ γένοιτο τῶν εἰc θι προcτακτικῶν, ἐπαύξηcιc ἀκολουθεῖ οἷον ἵcταθι καὶ κατ' ἀποκοπὴν ἵcτα καὶ ἐκτάcει ἵcτη «μέγεθος δ' ὅc ἵcτη»· τὸ δὲ «μείζονα δὴ κρητῆρα, Μενοιτίου υἱέ, καθίcτα» (Il. I 202) ἀντὶ τοῦ εὐτρέπιζε ἐὰν μὲν βραχύ, ἀποκοπή ἐcτιν· ἐὰν δὲ κατ' ἔκταcιν, ἀπὸ τοῦ ἱcτῶ ἱcτᾷc ὡc βοῶ βοᾷc· οὕτω Φιλόξενοc καὶ Τρύφων. λέγομεν δὲ ἡμεῖc, ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ τῶν εἰc ῶ ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν εἰc μι τὰ τρίτα πρόcωπα τῶν παρατατικῶν δεύτερα πρόcωπα τῶν προcτακτικῶν γίνεται οἷον νόει φίλει βόα. οὕτωc οὖν καὶ οἱ Ἀττικοί, ἐὰν μὴ χρήcωνται τῇ θι καταλήξει, χρῶνται τοῖc τρίτοιc προcώποιc τῶν παρατατικῶν ἐν τοῖc προcτακτικοῖc οἷον ἐτίθην ἐτίθηc ἐτίθη τίθη. ἐπίμπλην ἐπίμπληc ἐπίμπλη πίμπλη «καὶ τοὺc κοφίνουc ἅπανταc πίμπλη πτερῶν». οὕτωc ἵcτη «ἵcτη δὲ μέγα κῦμα» (Φ 313). ἰcτέον ὅτι τὰ τοιαῦτα καὶ Δωρικά εἰcιν· οἱ γὰρ Δωριεῖc λέγουcι «πίμπλη, Κοικόα» (Sophr. fr. 49 Ahrens). καὶ γὰρ ὅρα ὅρη λέγουcιν. οὕτω πίμπλα πίμπλη. Ἡρωδιανὸc περὶ παθῶν.

[114b]

Il. Pr. 656: τὸ ἁμαρτῇ δαcέωc. περιcπᾷ δὲ καὶ ὁ Ἀcκαλωνίτηc καὶ οἱ πλείουc. ὀξύνει δὲ ὁ Ἀρίcταρχοc βουλόμενοc αὐτὸ τοῦ ἁμαρτήδην ἀποκεκόφθαι· διὸ καὶ κατ' αὐτὸν χωρὶc τοῦ ῑ γεγράψεται. ἐπικρατεῖ μέντοι τὸ περιcπώμενον, γενόμενον παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἀρτῶ.

[114c]

Il. Pr. O 4: ὑπαί: παραιτητέον τὸν Τυραννίωνα βαρύνοντα τὴν ὕπαι καὶ ἡγούμενον ἀπὸ τοῦ ὕπαιθα εἶναι πάθοc τὸ τῆc ἀποκοπῆc.

---

quitur Herodianum, qui Tryphonis opinionem ἰώ ex ὦ pleonasmo vocalis ῑ ortum putantis improbaverit, quia huiuscemodi interiectiones ab analogia exclusa sint (cf. Lehrs Arist. 323²) etiam alteram per ellipsin explicationem reiecisse. Caeterum enunciatum ἀλλὰ cχετλιαcτικὸν κτλ. praecedenti εἶτα τὸ ὦ κτλ. praeposui.

ad. fr. 115. Pro Φίλων scripsi Φιλόξενοc quem in huiuscemodi rebus Herodianus citare solet, et alias haec nomina confunduntur E. M. 71, 23 ὁ Φίλων ἐν τῇ περὶ Ῥωμαίων διαλέξει. Ex eodem fonte derivata sunt E. M. 537, 35 κρήμνη: ὡc παρ' Εὐρυπίδῃ «κρήμνη cεαυτὴν ἐκ μέcηc ἀντηρίδοc». ὡc ἀπὸ τοῦ ἱcτῶ ἵcτημι ὁ παρατατικὸc ἵcτην ἵcτηc ἵcτη καὶ τὸ προcτακτικὸν ἵcτη, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ κρημνῶ γίνεται κρήμνημι, ὁ παρατατικὸc ἐκρήμνην ἐκρήμνηc ἐκρήμνη καὶ

---

ad fr. [114b]. cf. Il. Pr. Φ 162: ἁμαρτῇ: περιcπαcτέον καὶ cὺν τῷ ῑ γραπτέον κατὰ τὸν χαρακτῆρα τῶν εἰc τη ληγόντων ἐπιρρημάτων. καὶ διελέγχει ἡ παράδοcιc Ἀρίcταρχον ἔχουcα τὸ ῑ. cf. Lob. El. II 295.

ad fr. [114c]. Theogn. 158, 33 λέγεται καὶ ὕπαιθα κατ' ἐπέκταcιν τῆc θα cυλλαβῆc. Lob. El. II 244.

116.

E. M. 260, 57: δείκνυ: οὕτως ἀναγνώσεις «οὐ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νόμον» (Hes. op. 524) ἀπὸ τοῦ δείκνυσιν ἀποκοπή. ὅσοι δὲ ἀνέγνωσαν δεικνύει βουλόμενοι ἐκ τοῦ δεικνύω παραλαμβάνειν κατὰ συστολὴν ἥμαρτον. ἀσύστατον γάρ. οὕτως Ἡρωδιανός.

[116ᵃ]

Io. Al. 21, 4: φησί, ὅπερ πάλιν ἀποκοπὲν ὀξύνεται. τὸ γὰρ φή ἀντὶ τοῦ φησί.

[116ᵇ]

Il. Pr. Ε 256: ἔα: συστέλλεται τὸ ᾱ καὶ βαρύνεται. τὸ μὲν οὖν ἐντελὲς τοῦ ἐνεστῶτός ἐστιν ἐῶ ἐᾷς ἐᾷ σὺν τῷ ῑ γραφόμενον ὡς τιμῶ τιμᾷς τιμᾷ. τοῦ δὲ παρατατικοῦ εἴων εἴας εἶα οὐ προσγραφομένου τοῦ ῑ «οὐ μ' εἴας μακάρεσσι» (819). καὶ τὸ τρίτον ἐν Ἰωνικῇ παραγωγῇ «τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἴασκε μάχεσθαι» (Il. Υ 408), καὶ «τόνδ' εἴασκεν» (Il. Ω 17), καὶ προστακτικὸν «ἀλλ' ἔα ὡς οἱ πρῶτα» (Il. Α 270). εἰ τοίνυν ἐστὶ τοιοῦτο «τρεῖν μ' οὐκ ἔα», μόνον συνεστάλη τὸ ἄλφα, καὶ ὁ παρατατικός ἐστι ἰσοδυναμῶν ἐνεστῶτι. εἰ δὲ ὁ ἐνεστὼς ἀεί ἐστι περισπώμενος καὶ σὺν τῷ ῑ γραφόμενος, δῆλον ὅτι πολλὰ πάθη· συστολὴ γὰρ τοῦ ᾱ καὶ ἐκβολὴ τοῦ ῑ καὶ μεταβολὴ τοῦ τόνου, εἰ μὴ ἄλλως ἐκδεξαίμεθα, ὅτι ἔθος αὐτῷ ταῦτα τὰ τῆς δευτέρας συζυγίας κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον πρόσωπον πολλάκις διαλύειν εἰς δύο ᾱα, ὧν τὸ μὲν πρότερον συνεσταλμένον ἐστί, τὸ δὲ δεύτερον ἐκτεταμένον καὶ σὺν τῷ ῑ γραφόμενον, ὁρᾷς «οὐχ ὁράᾳς οἷος κἀγώ» (Il. Φ 108), καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου «ἰσχανάᾳ δοκέειν» (Il. Ρ 572), καὶ «ἐκπεράᾳ μέγα λαῖτμα» (Od. ι 323), «οὐκ ἐάᾳ Κρονίδης (Il. Θ 414). τοῦτο τοίνυν τὸ ἐάᾳ δύναται κατὰ ἀποκοπὴν εἰρῆσθαι «τρεῖν μ' οὐκ ἔα». ἔνθεν καὶ συνέσταλται τὸ α καὶ βεβάρυνται. οὐκ ἀηθες δὲ καὶ ἐνεστῶτας ἀποκόπτεσθαι καὶ ἄλλους χρόνους, ὡς ἔχει τὸ «οὖτα κατὰ λαπάρην» (Il. Ζ 64). εἰ δέ τις ἐπιζητήσειεν ὁμοιότητα ἀπὸ τῶν εἰς ω̄ περισπωμένων ἢ βαρυτόνων ἐνεστῶτος ἐπὶ τρίτου ἀποκοπήν, καὶ μὴ εὑρὼν μηδὲ τοῦτο παραδέξαιτο, ἑαυτὸν λήσει. περὶ γὰρ πάθους διαλαμβάνομεν.

τὸ προστακτικὸν κρήμνη. et Macrob. ed. Bip. 320: indicio est imperativus, cuius secunda persona praesentis semper de tertia imperfecti indicativi nascitur amissa in capite vel syllaba vel tempore ἐκάλει κάλει, ἐτίμα τίμα, ἐδήλου δήλου, ἦγου ἄγου. — De imperativo καθίστα in extremo versu I 202 Il. Pr. ad h. l.: καθίστα: εἰ καθίστανε τὸ πλῆρες, οὕτως καὶ ἐπὶ τῆς ἀποκοπῆς. εἰσὶ δὲ οἳ ἐκτείνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἱστῶ τὴν κλίσιν παραλαμβάνοντες. cf. Lob. El. II 309. De formis Doricis Ahrens d. Dor. 314 not. 3. Caeterum ἰστέον ante ὅτι τὰ τοιαῦτα adieci.

ad fr. 116. Emendavit hune locum Lob. El. II 307 pro δεικνύ βουλόμενοι ἐκ τοῦ δεικνύς scribens δεικνύει — δεικνύω; fortasse post συστολήν exciderunt καὶ κατὰ κρᾶσιν. Idem similem locum ex Choer. Dict. 856, 22 profert: οἱ Αἰολεῖς ἀποβολῇ τοῦ σ̄ τὰ τρίτα ποιοῦσι τίθημι τίθης τίθη, ζεύγνυμι ζεύγνυς, ζεύγνυ.

ad. fr. [116ᵃ]. Cum hoc φή oxytono confert Apollon. de adverb. 553, 7 χρησί χρή cf. Eustath. 751 extr. Choer. 494, 28 et 495, 22, E. M. 814, 54, Skrzeczka Apollonius' Lehre vom Verbum I 7, Lob. El. II 307.

ad fr. [116ᵇ]. cf. Lob. El. II 273 seqq.

117.

E. M. 246, 8, Zonar. 470: δάκρυ οὐ γέγονεν ἀπὸ τοῦ δάκρυον κατ᾽ ἀποκοπήν, ἀλλὰ κατὰ cχηματιcμόν. ἔcτι γὰρ ἀπὸ cυνθέτου λέξιc ἁπλῆ. ἔcτι γὰρ ἀρίδακρυc πολύδακρυc ἀρίδακρυ πολύδακρυ καὶ δάκρυ. οὕτωc Ἡρωδιανὸc περὶ παθῶν.

118.

E. M. 91, 41: ἀμφότεροι: τὸ ἄμφω θέμα ἐcτὶν ὡc δύο. διαφέρει δὲ τὸ ἄμφω τοῦ δύο, ὅτι τὸ μὲν δύο πρώτην γνῶcιν τίθηcι τοῦ

[116^{c}]

Il. Pr. B 662: κατέκτα: Πτολεμαῖόc φηcιν ὁ Ἀcκαλωνίτηc Ἀρίcταρχον ἀνεγνωκέναι ὁμοίωc τῷ «ἔκτα cὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ» (Od. λ 410) κατὰ cυcτολήν. Τυραννίων δὲ κατ᾽ ἔκταcιν. οἶμαι δὲ ἀκόλουθον εἶναι ἐκείνῃ τῇ γραφῇ τῇ κομιζομένῃ ὑπ᾽ Ἀριcτάρχου «ὥc ἔμεν ὡc ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν» (Il. Δ 319). ἡ μέντοι κοινὴ ἀνάγνωcιc ἡ κατὰ cυcτολὴν ἀφορμὴν ἔcχε τὴν τῆc ἀποκοπῆc, ὁμοίωc τῷ «οὖτα κατὰ λαπάρην» (Il. Z 64).

[116^{d}]

Schol. ad Od. λ 221: δαμνᾷ, ἐπεί κεν πρῶτα λίπῃ: δαμνᾷ ὡc κιρνᾷ. οἱ δὲ «δάμναται ὥc κεν πρῶτα λίπῃ» ὡc Κράτηc· ὁ δὲ Ἀcκαλωνίτηc βαρύνει δάμνα, ἵν᾽ ᾖ τοῦ δάμναται ἀποκοπή. ἔξεcτι δὲ ἀναγινώcκειν περιcπωμένωc ἀπὸ τοῦ δαμνῶμαι ὡc πειρῶμαι «πειρᾷ ἐμεῖο γεραιέ» (Ω 390) μὴ ἐκφωνουμένου τοῦ ῐ ὡc τὸ δύνᾳ παρ᾽ Ἀττικοῖc.

[116^{e}]

Il. Pr. Π 99: ἐκδύμεν: παροξυτονητέον· τὸ γὰρ πλῆρέc ἐcτιν ἐκδύμεναι ὁμοίωc τῷ «θοῶc ζευγνύμεν ἄνωγεν» (145) καὶ δῆλον, ὅτι λείπει γένοιτο.

[116^{f}]

Il. Pr. I 393: cόωcι: Τυραννίων προπεριcπᾷ ὡc νοῶcιν, ὡc ἀπὸ τοῦ cοῶ περιcπωμένου, ἐπεί, φηcί, καὶ τὸ εὐκτικὸν κατὰ ἀποκοπὴν εἶπεν «ἥ κέν cφιν νῆάc τε cοῷ καὶ λαὸν Ἀχαιῶν» (424).

ad fr. 117. Quemadmodum Apollon. de adverb. 545 simplex ἕκητι ex composito ἀεκαcτί ortum esse contendit pronuncians ἔcτι γε ἀποδεῖξαι πάμπολλα ἁπλᾶ ἀπὸ cυνθέτων γεγονότα, sic h. l. Herodianus δάκρυ ex ἀρίδακρυ repetit. cf. Lob. El. II 294. Simile adnotamentum exstat etiam in Ep. Cr. I 120, 31.

ad fr. 118. Initio adnotamenti exstant verba: ἀπὸ τοῦ δευτέρου τὸ πρῶτον διδάξω· τί ἐcτιν ἀπὸ τοῦ β΄ τὸ α΄ διδάξω; ἐπειδή et in fine: διὰ τοῦτο οὖν εἶπον, ὅτι ἀπὸ τοῦ δευτέρου τὸ πρῶτον θέλω διδάξαι. ἀμφοτέρω γάρ. εἶτα κατὰ

ad fr. [116^{c}]. Il. Pr. Z 205: ἔκτα: ἀποκοπὴ τοῦ «ἔκταν᾽ ἐπὶ προμάχων» (Il. C 456) cf. Lehrs ad Il. Pr., Lob. ad Buttm. II 11 seqq., El. II 275 et 308.

ad fr. [116^{d}]. Hunc locum emendavi in Philol. XVII p. 518, ubi praetermisi monere pro καὶ ἐκφωνουμένου scribendum esse μὴ ἐκφωνουμένου, nam de ῐ subscripto sermo est. cf. Lob. El. II 123 et 308.

ad fr. [116^{e}]. cf. Lob. El. II 311.

ad fr. [116^{f}]. cf. Lob. ad Buttm. s. cῴζω Rhem. 183 El. II 276 et 312.

ἀριθμοῦ, τὸ δὲ ἄμφω ἀναφορὰν ὑπισχνεῖται δυάδος, ὥστε, ὅπερ ἐστὶν οἱ δύο, τοῦτό ἐστιν ἄμφω. διὰ τοῦτο τὸ δύο λαμβάνει ἄρθρου παράθεσιν οἱ δύο τῶν δύο, τὸ δὲ ἄμφω οὐ λαμβάνει· οὐδὲ γὰρ λέγομεν οἱ ἄμφω. ἤδη γὰρ τὴν ἀναφορὰν ἔχει. πρῶτον οὖν ἐστι παρὰ τὸ ἄμφω ἀμφότερος οἷον «ἀμφότεροι μέμασαν» (Η 3), «ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ'» (Υ 25). εἶτα δυϊκῶς ἀμφοτέρω καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄμφω κατ' ἔκτασιν τοῦ ō εἰς ω. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

119.

E. M. 231, 14: ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει τὸ Γηρυών ἀπὸ τοῦ Γηρυόνης εἶναι κατὰ ἀποκοπὴν τῆς ης συλλαβῆς καὶ ἐκτάσει τοῦ ō εἰς ω̄ Γηρυών ὡς πόθεν πῶ.

120.

E. M. 506, 20, E. Gud. 316, 39: Κέρκυρος: τοῦτο, εἰ τὸ Κέρκυρ οὐκ εἴρηται, οὐ πρόκειται ἡμῖν, εἰ ἄρα δύναται γενέσθαι. ἀλλὰ τί εἰρήκασιν Ἕλληνες; Ἀλκμάν φησι «καὶ Κέρκυρος ἀγεῖται» (Bergk fr. 89) ἀπὸ εὐθείας τῆς Κέρκυρ. τοῦτο δέ φασι γεγονέναι ἀπὸ τῆς Κέρκυρος εὐθείας κατὰ ἀποκοπήν. ἀλλ' οὐκ εἴρηται ἡ Κέρκυρος εὐθεῖα. οὐκ ἄρα ἔχεται ἀποκοπῆς τὸ Κέρκυρ. ἀλλὰ κλίσεώς ἐστι μᾶλλον ἡ

συγκοπὴν καὶ ἔκτασιν, quae ut ab epitomatore assuta omisi, desunt etiam ap. Favorin. Ecl. 102, 28, ubi principio leguntur τό ἄμφω καὶ δύω θεματικά εἰσι, τουτ' ἔστιν οὐκ ἐγένετο ἀπὸ ἑνικῶν, ἐπεὶ τὸ σημαινόμενον κωλύει. πῶς γὰρ καὶ ὁ δύω ἀριθμηθῇ, εἰ ἐν ἑνικῷ δύναται θεωρεῖσθαι ἀριθμῷ; idem fere habet Choer. 442, 16.

ad fr. 119. De apocope adverbii πῶ ex πόθεν cf. Apoll. de adv. 604, 6; E. M. 698, 40 et E. Orion 137, 13 quem locum hic subiicio, quia Herodianum similia docuisse ex nostro fragmento apparet: τὰ τῷ ō παραληγόμενα ἐπιρρήματα ἀποκοπῇ τοῦ θεν καὶ ἐκτάσει τοῦ ō εἰς ω γίνεται παρὰ Δωριεῦσιν αὐτόθεν αὐτῶ, πόθεν πῶ. Σώφρων ἐν Μίμοις (fr. 89 Ahrens) πῶς τις ὄνον ὠνασεῖται; cf. Lob. El. II 310. — Mirum est Herodianum, quum in nonnullis vocabulis apocopen respuerit duplices formas per metaschematismum expediens, non idem in reliquis omnibus breviore et longiore specie praeditis vocabulis fecisse et breviorem formam potius ex longiore decurtatam quam ampliorem ex breviore procrescere maluisse. Quo accedit, quod qui apocopen, si litera aliqua finalis remaneret, illicitam esse constituerit, idem eam ipsam passionem adoptaret vel si extrema decurtati vocabuli syllaba velut in ἄμφω et Γηρυών mutanda erat. Quare non absimile videtur ab Herodiano petitum esse, quod Choerob. Dictat. 243, 17, E. M. 674, 29 de εἰκών et εἰκώ tradit: τὰ εἰς ο̄ῡς̄ συνῃρημένα τῶν ἐντελῶν ἔχει τὴν κλίσιν. καλῶς δὲ εἴρηται τὰ συνῃρημένα καὶ οὐχὶ τὰ πεπονθότα τῶν ἀπαθῶν. ἰδοὺ γὰρ ἡ εἰκών καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν̄ γίνεται εἰκώ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου καὶ οὐ φυλάττει τὴν αὐτὴν κλίσιν. ἡ μὲν γὰρ κλίνεται εἰκόνος, ἡ δὲ εἰκοῦς ὡς Σαπφοῦς cf. Lob. El. II 210, Rhem. 324. Huic εἰκώ similem speciem profert ex Simmia St. B. s. v. Δωδώνη 248, 7 hic ut fere ubique Herodianum exscribens: λήγεται δὲ Δωδών, quod ipsum πεπονθός i. e. ex Δωδώνη decurtatum perhibetur, sed in usu esse negatur, καὶ εἰς ω· Σιμμίας ὁ Ῥόδιος «Ζηνός ἕδος Κρονίδαο μάκαιρ' ὑπεδέξατο Δωδώ». Cum Δωδών autem comparari potest: Γυρτών — ἣν Ὅμηρος Γυρτώνην καλεῖ ὡς Ἰτώνην καὶ Ἰτῶνα. Lob. El. II 291 not.

ad fr. 120. Hoc adnotamentum valde mutilatum nobis traditum est; equidem ita a me emendatum spero, ut et legi possit et bona sententia existat. scripsi autem initio pro Κέρκυρ πρὸς τοῦτο — Κέρκυρος: τοῦτο, nam quaestio a genetivo oritur ab Alcmane usurpato, Lobeckium El. II 290 enim Κέρκυρος apud Alcmanem non recte pro nominativo accipere demonstrant verba ab ipso neglecta ἀπὸ εὐθείας τῆς Κέρκυρ; potest autem hic genetivus adiective positus

Κέρκυρος γενική, οὐ μεταπλασμός, εἴπερ εὐθεῖα Κέρκυρ εἴρηται ὡς τὸ ψίθυρ, μάρτυρ, ἀλλὰ μὴν οὐδὲ Ἴλλυρ εἴρηται, ἀλλὰ τὸ Ἴλλυρας μεταπέπλασται κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν· ὥστε ταῦτα μεταπλασμὸς Ἴλλυρας τοὺς Ἰλλυριούς καὶ Κέρκυρας Κερκυραίους. οὐ γὰρ εἴρηται οὔτε ἡ εὐθεῖα οὔτε ἡ γενικὴ οὔτε ἡ δοτική. ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν μεταπέπλασται· εἴρηται δὲ ψίθυρ καὶ μάρτυρ, ἀφ' ὧν ἡ κλίσις. οὕτως Ἡρωδιανός.

121.

Steph. B. 247, 17: τὴν Δωδῶνος γενικήν φησι Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι «νῦν δ' οὔτε μ' ἐκ Δωδῶνος οὔτε Πυθικῶν γύης τις ἂν πείσειεν» καὶ δοτικὴν «Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν» καὶ ἐν Τραχινίαις (v. 170) «ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη». καὶ Καλλίμαχος «τὸν ἐν Δωδῶνι λέγοι μόνον οὕνεκα χαλκὸν ἤγειρον» καὶ τὴν αἰτιατικήν φησιν Εὐφορίων Δωδῶνα ἐν Ἀνίῳ «Ἵκτο μὲν εἰς Δωδῶνα Διὸς φηγοῖο προφῆτιν». ἠδύνατο δὲ ἡ Δωδῶνος γενικὴ μετὰ τῆς λοιπῆς κινήσεως καὶ κλίσις εἶναι τῆς Δωδών, εἴπερ ἦν ἐν χρήσει τῆς πόλεως ἡ εὐθεῖα. διόπερ ἔοικεν ὁ τεχνικὸς μεταπλασμὸν ἡγεῖσθαι.

*122.

St. B. 166, 13, Theogn. 41, 26: τὸ χρυσοέθειρ παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐν Ἰοβάκχοις ἀποκέκοπται τοῦ χρυσοέθειρος.

esse e. g. ad ναός. Herodianus dicere vult: si nominativus Κέρκυρ reperiretur, tum Κέρκυρος genetivus ab hoc declinaretur, sed quum nominativus Κέρκυρ non magis exstet quam Κέρκυρος, genetivus Κέρκυρος per metaplasmum ortus esse existimandus est. — Tum inserui τοῦτο δέ φασι — usque ad κατὰ ἀποκοπήν et post ἀλλ' οὐκ εἴρηται — ἡ Κέρκυρος εὐθεῖα, post ἀποκοπῆς adieci τὸ Κέρκυρ et post ἐστὶ μᾶλλον verba ἡ Κέρκυρος γενική et denique Ἴλλυρας ante τοὺς Ἰλλυριούς et Κέρκυρας ante Κερκυραίους apposui. — Hoc Herodiani praeceptum contra eos pronunciatum est, qui, ut ex Choer. Dictat. 86, 9 apparet, quaedam vocabula in υρ per apocopen ex longiore usitatioris formae specie repetiverunt velut μάρτυρ ex μάρτυρος (Apollon. de pron. 113, Lob. El. II 290). Herodianus ubi species in ῡρ in usu fuit, bune exitum pro primitivo habuit et μάρτυρ ex primitivo μάρτυς Aeolico more nasci iussit ap. Eust. 114, 18 (Lob. Parall. 217); ubi vero nominativus singularis omnino non reperiebatur, ut Κέρκυρ Ἴλλυρ, huiuscemodi nominativos ne supposuit quidem atque Κέρκυρ non magis ex altero nominativo Κέρκυρος propagavit quam Κέρκυρος genetivum et Ἴλλυρας ex nominativo inusitato Κέρκυρ Ἴλλυρ procrescere voluit, sed metaplasmum in ipso demum casu factum statuit. De Ἴλλυρας cf. praeterea Steph. B. 137, 5 Ἀσσυρία — οἱ οἰκήτορες Ἀσσύριοι — καὶ Ἄσσυρες παρὰ Ἐρατοσθένει, ἴσως ὡς ἀπὸ τοῦ Ἰλλυριοὶ Ἴλλυρες. Confirmatur meum de hoc loco iudicium comparatione adnotationis Herodianeae de Δωδῶνος ap. St. B. s. Δωδώνη, quam statim proponam.

ad fr. 121. Meinekius hoc Herodianum libro XV τῆς καθόλου tradidisse adnotat collato Arcadio ρ. 129, 20. Equidem huiuscemodi praeceptum et in Catholica (p. 336, 29) et in libro περὶ παθῶν locum habuisse opinor, num idem pluribus locis docere est moris Herodianei. De apocope autem formae Δωδών ex Δωδώνη, quam innuit St. B. statim post verba relata: τὸ ἐθνικὸν ταύτης ἄρρητον ὡς πεπονθυίας quid indicaverit, ex priore fragmento de Κέρκυρ suspicari licet.

ad fr. *122. Sic Herodianum de χρυσοέθειρ indicasse testimonia duorum Herodiani excerptorum extra dubium ponunt, licet Lobeckius in El. II 290 huic passioni obloquatur. — Quid Herodianus de μάκαρ existimaverit, diserte nobis non traditum est, sed recte suspicari videtur Lob. El. II 312 eum idem de hoc sensisse atque Apollonium de adverb. 567, 17: ἀπὸ τοῦ ῥᾴδιον κατὰ ἀποκοπὴν

123.

E. M. 210, 43: βρᾴ: ἀπὸ τοῦ ῥᾴδιον γίνεται κατὰ πλεοναςμὸν τοῦ β̄ Αἰολικῶς βρᾴδιον καὶ κατὰ ςυγκοπὴν βρᾴ. οὕτως Ἡρωδιανός καὶ Χοιροβοςκός.

124.

E. M. 785, 26: ὕφα: ὑφαίνω ὕφαςμα ἢ ὑφάζω ὕφαςμα ὑφαςία ὕφα. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

125.

Schol. A ad Il. Λ 307: τρόφι κῦμα: τὸ τρόφι ἀποκοπῇ τοῦ τρόφιμον ὁ Ἡρωδιανός φηςιν, ὅτι ἔςτη τῇ πήξει τῇ αὐξήςει· «κύματά τε τροφόεντα» (Od. γ 290) εὐτραφῆ καὶ τροφαλίς τὸ πεπηγὸς γάλα.

[125ᵃ]

Mon. 16, 12: τὸ παρὰ Ἑρμηςιάνακτι ἐν Λεοντίου α΄ «μόνη δέ οἱ ἐφλέγετο γλήν» οὐκ ἐντελές, ἀποκεκομμένον δὲ ἐκ τοῦ γλήνη.

ῥᾴ ἐγένετο καθὸ καὶ τὸ βριθέως βρί· ὅτι γὰρ καὶ δύο ςυλλαβῶν ἀποκοπαὶ γίνονται, ἐν τῷ περὶ παθῶν ἐδείχθη· τὸ γὰρ πρόπαρ οὕτως ἔχει καὶ τὸ μάκαρ, πηδά, ὑμέν παρὰ Κnλλιμάχῳ. Nam in E. M, 700, 25, qui locus collato E. M. 210, 43 ab Herodiano videtnr esse, pro exemplis dnarum syllabarum abscisionis propounntur μακάριος μάκαρ, προπάροιθεν πρόπαρ.

ad fr. 123. Lobeckins in El. II 312 hic pro ῥᾴδιον scribi deberi ῥᾳδίως indicat, quia ῥᾴ in Alcmanis loco adverbium sit, apocope autem merismum non mntet, atqne sic Apollon. de adv. 567, 13 βρί ex βριθέως repetit. Sed ex Io. Al. 28, 25 seqq. intellegi potest, quam late usum adiectivi neutrius pro adverbio patnisse Herodianns existimaverit, qnare mntationem Lobeckii non necessariam habeo, praesertim quum in loco gemino E. M. 700, 25, nnde noster in brevins contractus videtur, eadem scriptura obtineat: ῥᾴ cημαίνει τὸ εὐχερές. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ῥέα cχημnτίζουcιν αὐτὸ, οἷc καὶ ὁ τόνοc καὶ ἡ παράδοcιc ἀντίκειντnι καὶ ἡ τῶν Αἰολέων διάλεκτοc. ὁ τόνοc μὲν ὅτι, εἰ ἦν ἀπὸ τοῦ ῥέα, ὤφειλεν περιcπᾶcθαι· ἡ παράδοcιc δέ, ὅτι οὐκ ὤφειλεν ἔχειν τὸ ῑ· ἡ τῶν Αἰολέων δὲ διάλεκτοc, ὅτι εἰ ἦν ἀπὸ τοῦ ῥέα, οὐκ ὤφειλον οἱ Αἰολεῖc προcτιθέναι τὸ β̄ κnὶ λέγειν βρᾴ. τότε γὰρ προcτιθέαcι τὸ β̄ τῷ ρ̄, ἡνίκα ἐπιφέρεται τὸ κ̄ ἢ τὸ δ̄ ἢ τὸ τ̄ ἢ τὸ ζ̄. ἀλλ' ἔcτιν εἰπεῖν, ὅτι τὸ ῥᾴδιον λέγεται βρᾴδιον Αἰολικῶc ὡc ἐπιφερομένου τοῦ δ̄. ἐκ τούτου γίνεται κατὰ ἀποκοπὴν ῥᾴ κnὶ εὐλόγωc ἔχει τὸ ῑ. οὐδὲν δὲ ξένον, εἰ δύο cυλλαβῶν γέγονεν ἀποκοπή· καὶ γὰρ πολλάκιc καὶ δύο cυλλαβῶν γίνεται ἀποκοπὴ οἷον μακάριοc μάκαρ, προπάροιθεν πρόπαρ. οὕτωc οὖν καὶ ῥᾴδιον ῥᾴ. τὸ δὲ ῥᾴδιον ἔχει τὸ ῑ προcγεγραμμένον, ἐπειδὴ εὑρίcκεται τὸ ῑ κατὰ διάcταcιν ἐν τῷ ῥηΐδιον. cf. Lob. Parall. 119.

ad fr. 124. Hinc hansit Choer. Dict. 368, 34 ὕφα ἀπὸ τοῦ ὕφαςμα κατὰ ἀποκοπήν. cf. Lob. El. II 292 et Parall. 132.

ad fr. 125. cf. Choer. Dictat. 375, 9, E. M. 739, 36, Arcad. 118, 20 τὸ τρόφι ἀπὸ τοῦ τρόφιμον γέγονε. Lob. El. II 292.

ad fr. [125ᵃ]. Lob. El. II 276, 289. — Qnae Herodiani de Μέcη opinio fuerit, ox St. B. non claret. Nam p. 447, 16 Μεccήνη καὶ χώρα καὶ πόλιc. — χώρα δὲ καὶ Μεccηνία κnὶ Μέccη κnτ' ἀποκοπήν, ἢ Μέcη κnὶ Μεcήνη ὥc τινεc et p. 518, 13 Πέρcα πόλιc θηλυκῶc. — δυνnτὸν δὲ καὶ Περcηνὴν εἰπεῖν, εἴγε παρὰ τὴν Μέcην Μεcηνούc καὶ Μεcηνὴν λέγονταc εὕρομεν. cf. Lob. El. I 353 et II 291. Quosdam Μέcη per apocopen a Μεccήνη repetivisse iam Strabo VIII p. 364 adnotat, cuins de hac passione memorabilis observatio Herodiano neque ignota neque in libro περὶ παθῶν neglecta fuisse potest; sed in quibusdam velut in Ἄλκιμοc pro Ἀλκιμέδων et Cυρακώ pro Cυράκουccαι de quo cf. Lob. El. II 305 seqq. grammaticum a geograpbo discessisse ox fragmentis libri περὶ παθῶν certo conclndimns.

126.

E. M. 643, 13: οὖτις: τὸ οὐ ἐπίρρημα, τὸ τίς ἀόριστον, τὸ δὲ Οὖτις ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἀντὶ ὀνόματος κυρίου λαμβάνεται καὶ ἔστιν ἓν μέρος λόγου καὶ προπερισπᾶται. Τὸ δὲ «ἀλλ' οὔτιν ἐγὼ ἰδέειν δύναμαι» (Il. Ε 475) κατὰ συγκοπήν ἐστιν ἀπὸ τοῦ οὔτινα· ἐπλανήθη

[125b]

Dicbr. 283, 6: τὸ «ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ» (Il. Π 392) κατὰ πάθος. ἀπὸ γὰρ τοῦ κάρη κατ' ἀποκοπὴν τοῦ η γέγονεν.

[125c]

Herod. in Cathol. ap. Choer. Dictat. 515, 19, Theogn. 120, 26: τὸ κάρη ἀπὸ τοῦ κάρηνον ἀποκέκοπται.

[125d]

Dichr. 289, 16: τὸ κάρα τὸ ἐκτεινόμενον ἐξ ἀποκοπῆς τοῦ κάρανον.

[125e]

Arcad. 124, 17: τὸ δῶ ἀπὸ τοῦ δῶμα καὶ τὸ φᾶρ τὸ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ φᾶρος καὶ κρῖ.

[125f]

Theogn. 116, 4: τὸ αὖξη οἱ μὲν βαρυτονοῦσι λέγοντες ἀποκεκόφθαι, Ἡρωδιανὸς δὲ συνηγορεῖ τοῖς ὀξυτονοῦσι.

[125g]

Mon. 10, 17: οὐδὲν περισπώμενον ἀποκέκοπται κατὰ γενικὴν πτῶσιν, ἐξεκόπη παρ' Ἀριστίᾳ ἐν Ἀνταίῳ, ἔνθα φησίν «Αἰγαίου Ποσειδῶ παῖς, πατὴρ δ' ἐμός».

[126a]

Io. Alex. 11, 31: τὸ διχόμηνι μεταπέπλασται ἐκ τοῦ διχομήνῳ. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ διχόμηνις «πρός γάρ οἱ διχόμηνις ἀπ' αἰθέρος αἰγάζουσα» Ἀπολλώνιος (A 1231) καὶ δοτικῆς διχομήνιδι ἀποκεκόφθαι

---

ad fr. 126. Idem habet Eustath. ad Od. ι 366 auctore suppresso et Schol. ad h. l.

---

ad fr. [125d]. cf. Choer. Dict. 366, 17.

ad fr. [125e]. Choer. 375, 4: τὸ ἄλφι ἀπὸ τοῦ ἄλφιτον γέγονε κατὰ ἀποκοπὴν καὶ τὸ ἔρι ἀπὸ τοῦ ἔριον γέγονε κατὰ ἀποκοπὴν καὶ τὸ κρῖ «κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας» (Ε 196) ἀπὸ τοῦ κρίμνον γέγονεν ὁμοίως κατὰ ἀποκοπὴν καὶ τὸ τρόφι «πολλῶν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται» (Λ 307) ἀπὸ τοῦ τρόφιμον. — De κρῖ cf. Lob. El. II 286 seqq. Dignus, qui conferatur de nominum generis neutrius apocope, est locus ex Herodiani libro περὶ κλίσεως ὀνομάτων, cuius insigne fragmentum servatum est in An. Ox. V 337, 33 τὸ δῶ καὶ κάρη ἐξ ἀποκοπῆς ἐστι «ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ» (A 426) καὶ «πολιόν τε κάρη» (X 74) ἀντὶ τοῦ κάρηνον· διὸ καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν εὑρίσκεται «ναίει χρύσεα δῶ» ἀντὶ τοῦ δώματα (Hesiod. Theog. 933), «κάρη κομόωντες Ἀχαιοί» ἀντὶ τοῦ κάρηνα. τὸ δὲ θηλυκῶς εἰρημένον ὀξύνεται et 388, 8 τὸ τρόφι κατ' ἀποκοπήν, τὸ κρῖ καὶ ἄλφι ἐκ πάθους.

ad fr. [125f]. cf. Lob. El. II 293.

ad fr. [126a]. cf. Lob. Parall. 90 et El. II 303. Ut Herodianus διχόμηνι et δαΐ iniudicata reliquit, sic etiam de aliis dativis dubius fuisse videtur. Primum

δὲ ἐξ Ὁμήρου οἷον «Οὖτιν δέ με κικλήςκουςιν» (Od. ι 366), ἐπεὶ οὕτω κέκληται. παρέλαβε δὲ αὐτὸ ὡς κύριον Οὖτιν ὡς Πάριν· ὁ δέ γε ψήθη τὸ οὔτινα οὖτιν. εἴγε οὖν δύο μέρη λόγου ἦν, οὔτινα ἐγίνετο. περὶ παθῶν.

«οὐδέ τις ἀδρανέων φέρεται διχόμηνι ςελήνῃ» (Arat. Phaen. 470) καὶ ἀναδρομὴν ποιήςαςθαι τοῦ τόνου.

[126ᵇ]

Il. Pr. Ξ 387: ἡ δαῖ εἴτε ἀποκέκοπται εἴτε ςυγκέκοπται, ὀξυτονηθήςεται.

[126ᶜ]

Il. Pr. Δ 27: ἱδρῶ θ', ὃν ἵδρωςα: αἰτιατική ἐςτι κατ' ἔκθλιψιν· δύναται μέντοι καὶ ἱδρῶ τε εἶναι τὸ πλῆρες, ἐπειδὴ ςύνηθες αὐτῷ οὕτως τὴν αἰτιατικὴν προφέρεςθαι.

[126ᵈ]

Il. Pr. Ο 339: Μηκιςτῆ: ὁμοίως τῷ «ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἔπι Τυδῆ ςτεῖλαν Ἀχαιοί» (Il. Δ 384). καὶ ἤτοι ἀπεκόπη ἡ Μηκιςτῆα αἰτιατική, ἢ Δωρικῶς κέκλιται, ὅπερ μοι δοκεῖ καὶ ἄμεινον.

[126ᵉ]

Io. Alex. 12, 19: αἱ εἰς ω̅ αἰτιατικαὶ ἀπὸ ἐντελῶν εἰς α̅ πᾶςαι πεπόνθαςι· ἡ μὲν γὰρ Ἀπόλλω καὶ Ποςειδῶ καὶ κυκεῶ καὶ αἱ παραπλήςιαι ἀποκοπεῖςαι οὐκ ἤμειψαν τῶν ὁλοκλήρων τὸν τόνον.

[126ᶠ]

Io. Alex. 12, 16: οὐδεμία εἰς α̅ λήγουςα αἰτιατικὴ ὀξύνεται· ἔνθεν ἡ νιφάδα ἀποκοπεῖςα ἀνεβιβάςθη «ἀλευόμενοι νίφα λευκήν» (Hes. Op. 533).

---

in censum venit dativus ἥρῳ, de quo E. M. 437, 54 ἥρῳ Δημοδόκῳ (Od. θ 483) δοτική ἐςτιν ἀντὶ τοῦ ἥρωϊ· κλίςις καὶ οὐκ ἀποκοπή. In hoc adnotamento dictio Herodiani memoriam excitat, sed si conferas praeceptum de ἔρῳ in E. M. 379, 52, quod et ipsum vestigia Herodianea prodit: ἔρω εἰ μὲν χωρὶς τοῦ ι̅, ἀποκοπή ἐςτιν ἀπὸ τῆς ἔρωτος γενικῆς καὶ ἔρωτι δοτικῆς· εἰ δὲ μετὰ τοῦ ι̅ ὁ ἔρος τοῦ ἔρου τῷ ἔρῳ — suspiceris primitus scriptum esse: ἥρῳ — εἰ μὲν μετὰ τοῦ ι̅, κλίςις καὶ οὐκ ἀποκοπή, εἰ δὲ χωρὶς τοῦ ι̅, ἀποκοπή. Ex eodem fonte fluxit E. Gud. 191, 32, E. M. 313, 51 ἐν χρῷ: προςγραφομένου τοῦ ι̅ ἡ κλίςις τοῦ χρωτός Ἀττικῶς. ὁ χρώς γὰρ τοῦ χρῶ τῷ χρῷ τὸν χρώ ὥςπερ Ἀττικῶς ὁ γέλως τοῦ γέλω· μὴ προςγραφομένου δὲ εὔδηλον ὡς ἀποκοπῆς γενομένης τῆς τελευταίας ςυλλαβῆς ἐν χρῶ εἴρηται, χρωτί γὰρ ἀπεκόπη. Similiter etiam de dativo ἱδρῷ vel ἱδρῶ, de quo differunt Choer. 255, 15 apocopen statuens et E. M. 466, 46 ι̅ subscribens, Herodianum fluctuasse verisimile est cf. Lob. El. II 299.

ad fr. [126ᶜ]. De accusativo ἱδρῶ Choer. Dict. 102, 14 τὸ «ἱδρῶ ἀπεψύχοντο» (Χ 2) ἀπὸ τοῦ ἱδρῶτα γέγονε κατὰ ἀποκοπὴν τῆς τα̅ ςυλλαβῆς; Herodianus autem, ut ex eius de dativis sententia coniectari licet, haesitasse inter elisin et apocopen videtur.

ad fr. [126ᵉ]. Il. Pr. Λ 641 τὸ κυκειῶ περιςπαςτέον· τοῦ γὰρ κυκεῶνά ἐςτιν ἀποκοπὴ καὶ ἐπλεόναςε τὸ ι̅. Choer. 102, 7.

ad fr. [126ᶠ]. Choer. 118, 9, Lob. El. II 316.

*127.

Schol. A ad Il. A 572: ἐπιῆρα: ἔστι παρὰ τὸ ἐρῶ ἔρανον ὡς ἔχω ὄχανον καὶ κόπτω κόπανον καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η ἤρανον· ἡ εὐθεῖα τοῦ πληθυντικοῦ ἤρανα, εἶτα συγκοπῇ ἢ ἀποκοπῇ ἦρα.

[126g]

Choer. 95, 24: ἀποροῦσί τινες λέγοντες, διὰ ποίαν αἰτίαν τὴν Θόαν καὶ τὴν Αἴαν αἰτιατικὴν μὴ λέγομεν ἀπὸ τῶν Θόαντα καὶ Αἴαντα αἰτιατικῶν γεγενῆσθαι κατὰ ἀποκοπὴν τῆς τα συλλαβῆς καὶ μὴ ἀπὸ ἰσοσυλλάβου κλίσεως; καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι οὐδέποτε γενικὴ διὰ τοῦ ντ κλινομένη πάσχει ἀποκοπὴν κατὰ τὴν αἰτιατικὴν οἷον Ξενοφῶν Ξενοφῶντος Ξενοφῶντα, Κτησιφῶν Κτησιφῶντος Κτησιφῶντα. ἀμέλει τὸ Ποσειδῶν Ποσειδῶνος μὴ κλινόμενον διὰ τοῦ ντ πάσχει ἀποκοπὴν κατὰ τὴν αἰτιατικὴν οἷον τὸν Ποσειδῶνα τὸν Ποσειδῶ «νὴ τὸν Ποσειδῶ τοῦτον ἵππιον» (Arist. Nub. 83)· ὥστε οὖν ἀπὸ ἰσοσυλλάβου κλίσεως ταῦτα.

[126h]

Choer. 422, 2: πᾶσα αἰτιατικὴ ἑνικῶν μονοσύλλαβος ἀρσενικὴ ἢ θηλυκὴ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν οὖσα εἰς ν λήγει· τὸ δὲ νὴ Δί οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐχ εὑρίσκεται αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ἀλλ' ἐν συντάξει.

[126i]

Il. Pr. O 128: τὸ ἠλέ ὡς καλέ ἐπιθετικῶς. εἴτε δὲ ἀπεκόπη εἴτε συνεκόπη ἐκ τοῦ ἠλεέ, ἔρρωται τὰ τοῦ τόνου.

[126k]

Il. Pr. P 201: ἆ δείλ': τὸ πλῆρές ἐστιν ἆ δειλέ· οὐ γάρ, ὡς οἱ ἐξηγησάμενοι, τοῦ δείλαιε ἀποκοπή· ἐν ἑτέροις γὰρ αὐτὸς λέγει «ἆ δειλώ, τί νυ δάκρυ κατείβετον» (Od. φ 86).

[127a]

Dichr. 282, 4: τὰ δίχρονα τὰ ἐκ συναλοιφῆς ἐκτείνεσθαι θέλει κρέαα κρέα, κέραα κέρα· εἰ μέντοι ἀποκοπήν τινα δέξεται τῆς τα συλλαβῆς τοῦ κέρατα κέρα καὶ κρέατα κρέα, συνεσταλμένον ἐστὶ τὸ δίχρονον.

ad fr. *127. Haec verba excipiunt: ἐν δὲ τῇ καθόλου οὕτως· ἔστιν ἦρ ἡ ἐπικουρία καὶ ὀξύνεται ἡ γενικὴ ἠρός καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἦρα καὶ ἐν συνθέσει ἐπιῆρα. Hinc efficitur in prioribus Herodiani sententiam in alio opere propositam referri, atque suspicari licet librum περὶ παθῶν intellegendum esse. Idem fere habent Zonar. 810 Catholicae mentione facta, E. M. 359, 40 fonte non indicato, Eustath. 152, 30 posteriorem tantum opinionem ut Herodiani profert, priorem commemorans, sed auctore tacito. Caeterum cum Lob. El. I 376 pro ἔρω scripsi ἐρῶ.

ad fr. [126g]. cf. Lob. El. II 305.
ad fr. [126h] cf. Choer. 183, 5. Lob. El. II 272.
ad fr. [127a]. cf. Il. Pr. Λ 385, X 347 et Δ 109, ubi quod nunc exstat, falsum esse persuadet Lehrsius. Ex Herodiano hausit Choer. Dict. 389, 10 τὸ κρέα ἀπὸ τοῦ κρέαα γέγονε κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο αα εἰς ἓν μακρὸν ὥσπερ Ναυσικάα Ναυσικᾶ, τὸ γὰρ «κρέα λυγκὸς ἔταμνε» (Callim. Dian. 88) ἀπὸ τοῦ κρέατα γέγονε κατὰ συγκοπὴν τῆς τα συλλαβῆς, συνεσταλμένον γὰρ ἔχει τὸ ᾰ. cf. Lob. El. I 231.

*128.

Ep. Cr. I 102, 7: γύναι: κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ξ· τὸ δὲ παρὰ Μενάνδρῳ (Mein. ed. min. p. 1033) «ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ' ὡς καλαὶ νῷν αἱ γυναί» εἰ μὲν περισπάσεις, ἀποκοπὴ ἐκ τοῦ γυναῖκες, εἰ δὲ ὀξύνεις, ἐκ τῆς γυνή εὐθείας. ἐπεὶ δ' ἔχομεν παρὰ Φερεκράτει τὴν γυνήν αἰτιατικήν «ὡς ἄτοπ' μητέρ' εἶναι καὶ γυνήν» καὶ τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν τὰς γυνάς «ἀλλ' ὁρῶ τὰς γυνάς», δῆλον ὅτι αἱ γυναί οὐκ ἀποκέκοπται. ἔστι δὲ καὶ ὦ γυνή παρ' Ἀλκαίῳ. ἡ δὲ γύναιξ εὐθεῖα ὁμολογεῖται ἐκ τῆς γενικῆς καὶ τῆς τῶν πληθυντικῶν δοτικῆς. σεσίγηται δὲ ὡς μονήρης. οὐδὲν γὰρ εἰς αιξ ὑπὲρ μίαν συλλαβήν.

129.

E. Gud. 308, 26: Καύκων θ' ἐς ἕλικας βόας ἀποκοπῇ ἢ συγκοπῇ. Καύκωνες «Καυκώνων πτολίεθρον» (Callim. hymn. in Iov. 39) καὶ κατὰ συγκοπὴν ἢ ἀποκοπὴν Καύκων. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

130.

E. M. 609, 39, Favorin. Ecl. 299, 23: νώ: ἅπαξ ἐχρήσατο ταύτῃ τῇ λέξει ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ «νὼ ἀναβησάμενοι» (Od. ο 475) καὶ ἐν Ἰλιάδος Ε «πρίν γ' ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρί» (219). ἰστέον δὲ ὅτι τὸ νώ καὶ τὸ σφώ σὺν τῷ ῐ τινὲς γράφουσι, λέγοντες ἀπὸ τοῦ νῶϊ καὶ σφῶϊ γενέσθαι κατὰ συναίρεσιν τοῦ ω̄ καὶ τοῦ ῐ εἰς τὴν ῳ δίφθογγον. ἀλλ' ἡ παράδοσις οὐκ οἶδε τὸ ῐ ἐγκείμενον. ἕτεροι κατὰ ἀποκοπὴν λέγουσι χωρὶς τοῦ ῐ, ἀλλὰ λέγει ὁ τεχνικὸς ὅτι, εἰ ἀπὸ τοῦ νῶϊ καὶ σφῶϊ ἀπεκόπη, ὤφειλε περισπᾶσθαι. ἄλλοι δὲ λέγουσι, τὸ νώ καὶ σφώ οὐκ ἐγένετο ἀπὸ τοῦ νῶϊ καὶ σφῶϊ, ἀλλὰ ταῦτα ἑτέρων θέματά ἐστι καὶ ἐκείνων ἕτερα θέματα. λέγει δὲ ὁ τεχνικός, ὅτι ἀπὸ τοῦ νῶϊ καὶ σφῶϊ γέγονε κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ῐ καὶ ὀξύνεται ἀναλόγως· καὶ γὰρ τὸ ἐν δυϊ-

---

[127ᵇ]

Choer. Dictat. 377, 11: τὰ γόνυα καὶ δόρυα γίνεται καθ' ὑπερβιβασμὸν τοῦ ῡ γοῦνα καὶ δοῦρα. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ γούνατα καὶ δούρατα γενέσθαι κατὰ ἀποκοπὴν τῆς τα συλλαβῆς γοῦνα καὶ δοῦρα.

---

ad fr. *128. Verba καὶ τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν τὰς γυνάς «ἀλλ' ὁρῶ τὰς γυνάς ex Choer. Dict. 328, 30, qui ex eodem fonte hausit, adieci; Μενάνδρῳ pro Μιμνέρμῳ emendavit Mein. cf. Lob. El. II 306.

ad fr. 129. Emendavit locum corruptum Lob. in El. I 377.

ad fr. 130. Verba ex loco Odysseae adieci ex Il. Pr. Ε 219, ubi idem initium est; ante ὅτι τὸ νώ inserui ἰστέον δέ, deinde pro ἔτι γάρ exhibui ἕτεροι. Technicum Herodianum esse apparet ex simillimis adnotamentis in Il. Pr. Ε 219, Α 574, Β 262 et Io. Alex. 23, 23: αἱ δυϊκαὶ πρώτου καὶ δευτέρου κοιναὶ καὶ ἀπαθεῖς βαρύνονται νῶϊ σφῶϊ καὶ αἰτιατικῇ ταύτας κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῐ μονοσυλλάβως οἱ Ἀθηναῖοι προφέρουσι νώ σφώ, οὐκ ἔτι περισπωμένως, καίτοι τῷ λόγῳ ἀπο-

ad fr. [127ᵇ]. Hoc Choeroboscum ex Herodiano sumpsisse docet eius de genetivis γουνός et δουρός sententia in Mon. p 34, quos quum per syncopen ex δούρατος et γούνατος exstitisse putet, necessario δοῦρα et γοῦνα pro apocopatis habuit. Idem habet E. M. 284, 40.

κοῖς ω̄ ἀποστρέφεται τὴν περισπωμένην τάσιν· διατί δὲ τὸ νῶϊ καὶ σφῶϊ δυϊκαὶ ἀντωνυμίαι ἀποκόπτονται καὶ γίνονται σφώ καὶ νώ; ὅτι οὐδέποτε ἐν τοῖς πτωτικοῖς τὸ ω̄ εὑρίσκεται πρὸ τοῦ ῑ περισπώμενον ἀλλ' ἢ προπαροξυνόμενον ὡς ἐπὶ τοῦ ἥρωϊ ἢ ὀξυνόμενον ὡς ἐπὶ τοῦ Τρωΐ. ἐπεὶ οὖν αὗται προπερισπῶνται, διὰ τοῦτο πάσχουσιν, ἵνα διὰ τῆς ἀποκοπῆς ἐξαμαυρωθῇ ἡ παράλογος τάσις. τοῦτο γὰρ ἔπαθον καὶ ἡ νῶϊν καὶ ἡ σφῶϊν κατὰ συναίρεσιν γινόμεναι νῷν καὶ σφῷν, ἵνα διὰ τῆς συναιρέσεως ἐξαμαυρωθῇ ἡ παράλογος τάσις.

131.

Choer. 367, 4: τὸ γάλα ἀπὸ τοῦ γάλαξ κατ' ἔνδειαν τοῦ ξ̄. ἡ γὰρ κλίσις αὐτοῦ ἀπὸ εὐθείας τῆς εἰς ξ̄ καταληγούσης ἐγένετο, γάλακος γὰρ ἡ γενικὴ καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ τ̄ γάλακτος ὡς ἄναξ ἄνακος καὶ ἄνακτος. ἄλλως τε δὲ πᾶσα δοτικὴ πληθυντικῶν εἰς ῑ λήγουσα μετὰ διπλοῦ ἀποβολῇ τοῦ ῑ τὴν εὐθεῖαν τῶν ἑνικῶν ἀποτελεῖ οἷον Φοίνιξι Φοῖνιξ, κήρυξι κῆρυξ, Πέλοψι Πέλοψ, Κύκλωψι Κύκλωψ. εἰ οὖν ἔστιν ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν γάλαξι, δηλονότι ἀποβολῇ τοῦ ῑ γίνεται ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν γάλαξ· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ξ̄ οὐκ ἔστι τελικὸν τῶν οὐδετέρων, τούτου χάριν ἀπεβλήθη καὶ ἐγίνετο γάλα. ἀμέλει συντιθέμενον τὸ γάλα καὶ γενόμενον εἰς ἀρσενικὸν γένος ἀναδέχεται τὸ κεχρεωστημένον ξ̄ οἷον τὸ ἀρτιγάλαξ ὁ νεογάλαξ.

132.

Choer. 306, 31, Ep. Cr. I 100, 9: Διὰ τοῦτο ἀπέβαλε τὸ γύναιξ τὸ ξ̄ κατὰ τὴν κλητικήν, ἐπειδὴ τὰ εἰς αιξ̄ λήγοντα ἢ ἀρσενικοῦ μόνου γένους εἰσὶν οἷον Θρᾷξ ἢ ἐὰν ὦσι θηλυκοῦ γένους, πάντως καὶ ἀρσενικοῦ εἰσιν οἷον ὁ Γραῖξ καὶ ἡ Γραῖξ, ὁ αἶξ καὶ ἡ αἶξ. ὅτι γὰρ λέγεται καὶ ὁ αἶξ ἀρσενικῶς, ἐδήλωσεν ὁ ποιητὴς εἰπών (Δ 105)

αὐτίκ' ἐσύλα τόξον ἐΰξοον ἰξάλου αἰγὸς
ἀγρίου, ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας
πέτρης ἐκβαίνοντα.

ἐπειδὴ οὖν τὸ γύναιξ οὐκ ἠδύνατο ἀρσενικοῦ γένους εἶναι, ἡ γὰρ σημασία κωλύει, τούτου χάριν ἀπέβαλε τὸ ξ̄ κατὰ τὴν κλητικὴν καὶ γέ-

---

κοπῆς ὀφειλούσας περισπᾶσθαι, ὡς τὸ Ποσειδῶ κυκεῶ. ἀλλ' οὐδὲν δυϊκῶν εὐθείας πτώσεως καὶ αἰτιατικῆς περισπᾶται, ὅθεν ὠξύνθησαν μετὰ τὴν ἀποκοπήν. cf. Arcad. 179, 1, Eust. 155, 43. Lob. El. II 276. Quod technicus sibi ipsi contradicere videtur verbis εἰ ἀπὸ τοῦ νῶϊ — ὤφειλε περισπᾶσθαι, ex Herodiani more explicari debet, qui postquam quae contra aliquam sententiam dici possunt, exposuit, profert, quae eam sustentent, hoc loco canonem τὸ ἐν τοῖς δυϊκοῖς ω ἀποστρέφεται τὴν περισπωμένην τάσιν.

ad fr. 131. Hoc ex Herodiano deprompsisse Choerobosenm demonstrat Eustath. 1627, 47: ὅτι τὸ γάλα εἰς ξ̄ δοκεῖ λήγειν, ἐπιστώσατο Ἡρωδιανὸς καὶ ἀπὸ συνθέτου τοῦ ἀρτιγάλαξ καὶ ἀπὸ πληθυντικῆς δοτικῆς. Quae ap. Eust. antecedunt, ab eodem Herodiano petita videntur et a me libro περὶ κλίσεως ὀνομάτων attributa sunt. cf. E. M. 60, 56.

ad fr. 132. Etiam hoc ab Herodiano profectum esse docet Eustath. 113, 34 οὐδὲ ἡ γυναικὸς γενικὴ εὐθεῖαν ἐκφωνουμένην ἔχει τὴν γύναιξ, ἀλλὰ καθ' Ἡρωδιανὸν εἰπεῖν ἑτερόζυγος ἡ γυναικὸς γενικὴ ἐξενήνεκται ὡς πρὸς τὴν εὐθεῖαν. γυνὴ γάρ et idem p. 1922, 8 cf. Lob. El. II 285 cum not. 2.

γονε γύναι, ἵνα μὴ εὑρεθῇ εἰϲ αιξ λῆγον καὶ θηλυκοῦ μόνου γένουϲ ὄν. διὰ ταύτην γὰρ τὴν αἰτίαν καὶ ἡ γύναιξ εὐθεῖα ἐπιλέλοιπεν. ἐν δὲ τῇ ϲυνθέϲει, ἐπειδὴ γίνεται ἀρϲενικοῦ γένουϲ, ἀναδέχεται τὴν εἰϲ αῑξ κατάληξιν οἷον

ὡϲ ὧν ἄπαιϲ τε κἀγύναιξ κἀνέϲτιοϲ

παρὰ Ϲοφοκλεῖ ἐν Ἀθάμαντι (fr. 4 Nauck).

*133.

Choer. 360, 20: «Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελαϲγικέ, τηλόθι ναίων» (Π 233) χωρὶϲ τοῦ ξ̄ ἐϲτὶ καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν, ὅτι ὁ ποιητὴϲ διὰ τὸ μέτρον ἀπέβαλε τὸ ξ̄, ἀμέλει ὅτε ὁ ποιητὴϲ ἐδεήθη μακρᾶϲ ϲυλλαβῆϲ, διὰ τοῦ ξ̄ εἶπεν αὐτὸ κατὰ τὴν κληтικὴν οἷον «Ἀτρεΐδη κύδιϲτε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων» (Β 434).

134.

Eustath. 1560, 26: Ἡρωδιανόϲ φηϲιν, ὅτι τοῦ ἄλειφα καὶ λίπα ἡ κατάληξιϲ οὐκ ἀήθηϲ· ἀλλὰ τὸ μὲν ἄλειφα οὕτωϲ ἐγένετο· ὥϲπερ θένω θέναρ, δείρω δέραϲ, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ἀλείφω ἄλειφαρ ἢ ἄλειφαϲ καὶ ὑποϲτολῇ τοῦ ρ̄ ἢ τοῦ ϲ̄ ἄλειφα. τὸ δὲ λίπα ἐξ ἀναλόγου ἀντιπαραθέϲεωϲ ἐγίνετο. ὡϲ γὰρ κῶοϲ κῶαϲ, ὕδοϲ ὕδαϲ, γῆροϲ γῆραϲ, οὕτω καὶ λίποϲ λίπαϲ, ἐξ οὗ λίπα, ἵν' ᾖ γένοϲ μὲν τὸ λίπα, εἶδοϲ δὲ τὸ ἔλαιον.

135.

E. M. 188, 9: βάραγχοϲ: Ἱππῶναξ μάλιϲτα πλεοναϲμῷ τοῦ ᾱ· οἱ γὰρ ἄλλοι βράγχοϲ καὶ βραγχᾶν ἀντὶ τοῦ βραγχιᾶν καὶ πολλάκιϲ ἐϲτὶ παρὰ τοῖϲ Ἀττικοῖϲ. Ἡρωδιανόϲ.

*136.

E. M. 52, 8: ἀκράαντον: ἐκ τοῦ κραίνω τὸ τελειῶ ὁ μέλλων κρανῶ ἔκρανα καὶ ὥϲπερ ἀπὸ τοῦ χραίνω χραντόϲ καὶ ἄχραντοϲ καὶ φαίνω φαντόϲ καὶ ἄφαντοϲ, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κραίνω κραντόϲ καὶ ἄκραντοϲ καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ ᾱ ἀκράαντοϲ ποιητικῶϲ.

ad fr. *133. Cum Lobeck. Rhem. 313 pro κείρω κέραϲ scripsi δείρω δέραϲ, quia κέραϲ potius ad κάρα referendum est. cf. E. M. 60, 50 ἄλειφα· ἀπὸ τοῦ ἀλείφω ἀλεῖφαρ καὶ κατὰ ἀποκοπὴν ἄλειφα κτλ. Lob. El. II 282 et 299. — Ut huic de apocope particulae finem imponam, ea quae de ϲ̄ mobili Herodianus in diversis scriptis commemoraverat, hic subiiciam: ἀτρέμα ἀτρέμαϲ, ἠρέμα ἠρέμαϲ Io. Alex. 33, 21 et 38, 13; πολλάκιϲ πολλάκι, τουτάκιϲ τουτάκι, θαμάκιϲ θαμάκι Io. Alex. 37, 12; χωρὶϲ et χῶρι Io. Alex. 37, 7 (Choer. 853, 8, Lob. El. II 283), ἐγκυτὶϲ et ἐγκυτὶ Io. Alex. 38, 21, ἄντικρυϲ et ἀντικρύ id. 37, 14, ἀμφὶϲ Mon. 45, 27: οὐ γνήϲιον ἔχει τὸ τέλοϲ ἢ ἴϲωϲ ἐνήλλακται (Lob. El. II 211), οὕτωϲ et οὕτω κατ' ἔλλειψιν τοῦ ϲ̄ E. M. 643, 30 collato cod. Parisin. 2720 in Anecd. Parisin. Cr. IV 13; denique in E. Gud. 97, 18 in ἄφνω ex ἀφανῶϲ orto per syncopen ϲ̄ abiectum putavit.

ad fr. 135. cf. Hes. βαράγχια· τὰ βράγχια τῶν ἰχθύων. Quum βαραγχιᾶν penitus ignotum sit, Lobeckius El. I 404 suspicatur Herodianum verbis aliter collocatis idem dixisse atque Moor. 192, 20 Bekk. βραγχᾶν Ἀττικοί, βραγχιᾶν Ἕλληνεϲ, ita ut scribendum sit: οἱ γὰρ ἄλλοι βράγχοϲ καὶ βραγχᾶν ἀντὶ τοῦ βραγχιᾶν pro οἱ γὰρ ἄλλοι βράγχοϲ. καὶ βαραγχιᾶν ἀντὶ τοῦ βραγχιᾶν. Atque sic exhibui.

ad fr. *136. Hoc Herodianeum esse concludi potest ex fr. περὶ παθῶν infra proponendo ap. Theogn. 91, 24, ubi κρήηνον πλεοναϲμῷ τοῦ η̄ ex κρῆνον repetitur.

137.

E. M. 722, 28: Σπαρτιάτης: ἀπὸ τοῦ Σπάρτη Σπαρτίτης. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾱ Σπαρτιάτης· ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ Κροτωνιάτης. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

*138.

Steph. B. 480, 1: Νώνακρις: τὸ ἐθνικὸν Νωνακρίτης καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α Νωνακριάτης, ὁ Ἑρμῆς. Λυκόφρων (v. 680) «Νωνακριάτης τρικέφαλος φαιδρὸς θεός».

*139.

St. B. s. v.: Φᾶσις πόλις τῆς Αἴας ἐν Κόλχοις. τὸ ἐθνικὸν ἔδει Φασίτης ὡς Ὀασίτης Μεμφίτης ἢ Φασιάτης πλεονασμῷ τοῦ ᾱ ὡς καὶ λέγεται.

*140.

St. B. s. v.: Φᾶρις πόλις τῆς Λακωνικῆς: Φαρῖται καὶ Φαριάτης ὡς Σπαρτιάτης.

*141.

St. B. 485, 8: οἰκιάτης κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ ἀπὸ τοῦ οἰκίτης.

*142.

Ep. Cr. I 416, 15: Τελαμωνιάδης: οἱ μὲν λέγοντες ἀπὸ τοῦ Τελαμώνιος Τελαμωνιάδης ὡς Ἥλιος Ἡλιάδης, Δεξιάδης Ἀσιάδης κατορθοῦσι μὲν τὴν φωνήν, λύουσι δὲ τὸ πατρωνυμικόν· ἀπὸ γὰρ κυρίων θέλει παράγεσθαι τὰ πατρωνυμικά· τὸ δὲ Τελαμώνιος οὐ κύριον, ἀλλ' ἐπίθετον. ἄμεινον οὖν ἀπὸ τοῦ Τελαμών Τελαμῶνος Τελαμωνίδης καὶ κατὰ πλεονασμὸν ποιητικὸν τοῦ ᾱ Τελαμωνιάδης.

*143.

Ep. Cr. I 443, 20: Χαλκωδοντιάδης: οἱ μὲν λέγουσιν ἀπὸ εὐθείας Χαλκωδοντίας γενέσθαι, οἱ δὲ ἀπὸ Χαλκωδόντιος κτητικοῦ· ἀλλ' οὐδέποτε τὸ πατρωνυμικὸν ἀπὸ κτητικοῦ γίνεται, ἀλλ' ἀπὸ κυρίων. ἄμεινον οὖν πλεονασμὸν λαμβάνειν. γέγονεν οὖν ἀπὸ τῆς περιττοσυλλάβου γενικῆς· ὡς γὰρ Ἀγαμεμνονίδης, Τεκτονίδης, οὕτως Χαλκώδοντος Χαλκωδοντίδης καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾱ Χαλκωδοντιάδης.

---

ad fr. *138—*141. Haec omnia ap. Steph. ex Herodiano fluxisse apparet ex fr. 137.

ad fr. *142 et *143. His fragmentis addere potui tertium Ep. Cr. I 261, 5 (E. M. 556, 26) Λαομεδοντιάδης: πᾶσα γενικὴ εἰς ο̅ς̅ διὰ τοῦ δης ποιεῖ τὸ πατρωνυμικόν. ἔστι Λαομέδοντος η γενικὴ καὶ τὸ πατρωνυμικὸν Λαομεδοντίδης· καὶ ὥσπερ Τελαμών Τελαμῶνος Τελαμωνίδης καὶ ποιητικῷ πλεονασμῷ τοῦ ᾱ Τελαμωνιάδης, οὕτως καὶ Λαομεδοντιάδης, sed ipsum iam continetur duobus propositis, addidi autem ex hoc Epimerismorum loco in fr. 142 ποιητικὸν ad πλεονασμόν. Caeterum iam praecepti conformatio, in quo duae sententiae, e quibus altera praeoptatur, in examen vocantur, Herodianeam originem prodit. Explicatum de patronymicis adnotamentum habemus in Ep. 346, 28, in quo ipsa haec Τελαμωνιάδης et Χαλκωδοντιάδης pro exemplis ᾱ pleonastici producuntur; atque hoc etiam ex Herodiano derivatum videtur et quidem ex libro περὶ παρωνύμων, quum expositio huius doctrinae in Schol. ad Dionys. p. 849 ad Apollonium auctorem referenda sit, cum quo Herodianus ut in aliis materiis consentit. Ex his Schol. comperimus etiam Tryphonem formam Τελαμωνιάδης ἀπὸ τοῦ Τελαμώνιος propagasse.

*144.

St. B. 3, 12: δοκεῖ ἀπὸ τοῦ Ἀβάντιος εἶναι τὸ Ἀβαντιάς ὡς ἀπὸ τοῦ Ἑλικώνιος Ἑλικωνιάς, Ὀλύμπιος Ὀλυμπιάς, Δήλιος Δηλιάς. τὸ δὲ Ἀβαντίς ἀπὸ τῆς Ἄβαντος γενικῆς ὡς Ἑλικωνίς τῆς Ἑλικῶνος, Βίστονος Βιστονίς, Αὔσονος Αὐσονίς. ἴσως δὲ καὶ τὸ Ἀβαντιάς ἀπὸ τοῦ Ἀβαντίς παρήχθη ὡς ἀπὸ τοῦ Λέσβος Λεσβίς Λεσβιάς, Ἀχαιίς Ἀχαιιάς «Ἀχαιιάδων εὐπέπλων» (Il. Ε 424). μαρτυρεῖ δὲ τῷ προτέρῳ λόγῳ ἀπὸ τοῦ Ἀβάντιος Ἀβαντιάς τὸ Ἀβαντία θηλυκόν, ὅπερ κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τοῦ β̄ εἰς μ̄ ἐλέχθη παρὰ Ἀντιγόνῳ ἐν Μακεδονικῇ περιηγήσει.

145.

E. M. 725, 7: στασιάζειν; ὁ Ἡρωδιανὸς πλεονασμὸν λέγει εἶναι ἀπὸ τοῦ στάσις στασιάζειν.

146.

E. M. 346, 15: ἐξάκλινον, ἐξάπουν. Ἀττικῶς μὲν ἔξπουν καὶ ἔξκλινον λέγεται ὥσπερ καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἐξπηχυστί καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ ἔξπουν. φυλάττεται γὰρ τὸ τέλος τῶν ἀριθμῶν ἐν συνθέσει πεντέμηνον λεγόμενον καὶ «ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ» (Arist. Eqq. 1049) Ἀττικῶς· ἡμεῖς δὲ πεντάμηνον, Ἀττικοὶ ὀκτώπουν καὶ ἡμεῖς ὀκτάπουν. εἰ οὖν ἄρα τὸ τέλος τῶν ἀριθμῶν φυλάσσεται, ὁ δὲ ἕξ ἀριθμὸς τὸ ξ̄ ἔχει, φυλάσσει ἄρα τὸ τέλος τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἔξκλινον λέ-

[144ᵃ]

E. M. 644, 8: ὡς παρὰ τὸ φύσις γίνεται φυσικός, μάντις μαντικός, οὕτως ὄφις ὀφικός καὶ ὀφιακός κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ. συνηκολούθησε γὰρ τῷ θηριακός.

[146ᵃ]

Il. Pr. Χ 28: ἄστρασιν: ὃν τρόπον ἡ ἐγκάτοις ἔγκασιν ἐγένετο ἥ τε προβάτοις πρόβασιν ἥ τε πετάλοις πέταλσιν, οὕτως ἄστροις ἄστρασιν, ἐπεισελθόντος τοῦ ᾱ, ἵνα συστῇ ἡ λέξις.

ad fr. *144. Quamquam hoc de Ἀβαντιάς praeceptum ex libro περὶ παρωνύμων desumptum videtur, tamen simile quid in libro περὶ παθῶν traditum esse pro certo haberi potest. De re cf. Lob. Proll. p. 468.

ad fr. 145. Cum στασιάζειν, quod quasi a στασία propagari dicit Lobeckius El. I 406, hic confert E. M. 119, 22, Ep. Hom. 338: ἐκ τοῦ αὐθάδης γίνεται αὐθαδίζω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾱ αὐθαδιάζω; exemplum huiuscemodi ᾱ mobilis profert ex Herodiano petens, ut fere ubique St. B. 671, 4 λέγεται φρατρίζειν τὸ εἰς φρατρίαν συνιέναι· καὶ μετὰ τοῦ ᾱ φρατριάζειν, ὅπερ σύνηθες τοῖς Ἀττικοῖς.

ad fr. 146. Idem habet Philemon. p. 51, unde quaedam vitia leviora correxi. Propter sententiam inserui ante ἀνάλογον — ἀλλὰ et pro ἑξάετες ἤνασσεν ἕξετες, nam his de formis in ξ̄ exeuntibus sermo est; Herodianus autem lapsu memoriae ἕξετες ἤνασσεν citavit, quum in Od. γ 305 exstet ἑπτάετες δ' ἤνασσε. Tum pro οὐκ ἔστιν οὖν posui οὐκ ἔστι δὲ τὸ ἑξάπουν, nam de huiusmodi cum ᾱ formis in praecedente expositione nihildum dictum est.

ad fr. [144ᵃ]. cf. Lob. Proll. 481, qui ex St. B. affert Καυλικοί ἔθνος. Ἀπολλώνιος δὲ Καυλιακός φησι.

γων. ἀλλ' ἔςτιν εἰπεῖν πρὸς τοῦτο, ὅτι οὐδὲ μίαν λέξιν ἔχομεν εἰς διπλοῦν καταλήγουςαν καὶ ἐν ςυνθέςει φυλαςςομένην. εἰςὶ δὲ αἱ φυλαςςόμεναι ἐν παραθέςει οἷον «πὺξ μὲν ἐνίκηςα» (Il. Ψ 634), «λὰξ ποδὶ κινήςας» (Il. Κ 158)· εἰ οὖν ἔξπους ἐν ςυνθέςει, ὀφείλει τρέπειν καὶ μὴ καταλήγειν εἰς διπλοῦν. ἀλλ' ἀνάλογον, ὅτι πεφύλακται τὸ τέλος τοῦ ἀριθμοῦ ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ οἷον ἑξετὴς «ἑξετέ' ἀδμήτην» (Ψ 655) καὶ «ἕξετες ἤναςςεν». οὐκ ἔςτι δὲ τὸ ἑξάπουν πλεοναςμός, ὡς πλανῶνταί τινες. τὰ γὰρ εἰς $\overline{κιc}$ ἐπιρρήματα ἐν τῇ ςυνθέςει ἀποβάλλει τὸ $\overline{κιc}$ οἷον ἑπτάκις ἑπτάμηνος, οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἑπτά ἀριθμοῦ. τέςςαρες ὁ ἀριθμός, τετράκις τὸ ἐπίρρημα, παρὰ τοῦτο τετράμηνον. οὕτως οὖν ἑξάκις ἑξάκλινον ἑξάπουν. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

147.

Ep. Hom. 395, 22, E. M. 500, 9: τετράφαται: ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερςυντελίκου τοῖς τρίτοις προςώποις τῶν πληθυντικῶν πρὸ τοῦ $\overline{τ}$ προτίθεται τὸ $\overline{α}$, καὶ εἰ μὲν ψιλὸν ᾖ ςύμφωνον πρὸ τοῦ τ, τρέπεται εἰς δαςύ οἷον ἀπὸ τοῦ τέτραμμαι τέτραπται τετράμμεθα τέτραφθε καὶ Ἰωνικῶς τετράφαται «πεδίον δὲ γὰρ αἰεὶ τετράφαθ', ὁππότ' ἐπὶ Τρώων ἀΐοιεν ἰόντων» (Κ 188) «ᾧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται» (Β 25). τοιοῦτον καὶ τὸ τεύχω τέτευχα τέτυ-

[146b]

Io. Alex. 11, 27: αἱ πλεονάςαςαι τὸ $\overline{α}$ κατὰ τὴν παραλήγουςαν παροξύνονται πατράςι, θυγατράςι μητράςι.

[146c]

Choer. 463, 17: αἱ πλεονάςαςαι δοτικαὶ πληθυντικαὶ τῷ $\overline{α}$ παροξύνονται οἷον πατρί πατράςιν, θυγατρί θυγατράςιν, ἀνδρί ἀνδράςιν, υἱι υἱάςιν. ἔςτι γὰρ ὗις ὗιος ὗιι καὶ κατὰ ςυναίρεςιν τοῦ $\overline{υ}$ καὶ $\overline{ι}$ εἰς τὴν $\overline{υι}$ δίφθογγον υἱι· καὶ ἐπειδὴ τοῦ $\overline{c}$ προςερχομένου ἀςυνταξία ἤμελλε γενέςθαι (οὐδέποτε γὰρ μετὰ τὴν $\overline{υι}$ δίφθογγον ςύμφωνον εὑρίςκεται ἐπιφερόμενον οἷον μυῖα ἅρπυια, υἱός) τούτου χάριν ἐπλεόναςε τὸ $\overline{α}$ καὶ γέγονεν υἱάςιν.

ad fr. 147. Composui hoc fragmentum ex Epim. et E. M. adnotamentis, quae primitus cohaesisse inde apparet, quod principium articuli E. M. etiam in Epim. servatum est, ubi οἱ γὰρ καθαρεύοντες παρακείμενοι τὸ $\overline{α}$ μόνον πρὸ τοῦ $\overline{τ}$ (pro $\overline{ι}$) λαμβάνουςι· καὶ εἰ μακρᾷ παραλήγοιντο, ταύτην ςυςτέλλουςι καὶ οὕτως τὸ Ἰωνικὸν ποιοῦςι· παρὰ γοῦν τὸ κλείω κέκλειται· οὐδέποτε γὰρ μετὰ τοῦ $\overline{c}$ τοῦτο λέγουςιν οἱ Ἕλληνες· quae verba pro iis, quae sunt in E. M. χωρὶς τοῦ $\overline{c}$ παρ' Ἕλληςι posui, ςυνεςταλμένη οὖν ἡ $\overline{ει}$ δίφθογγος τῇ ἀποβολῇ τοῦ $\overline{ε}$ καὶ προςελθὸν τὸ $\overline{α}$ ἐποίηςε τὸ κεκλίαται· τοιοῦτό ἐςτι καὶ ἀπὸ τοῦ ἐρύω εἴρῦται εἰρύαται, quae extrema verba inserui post πεποίηται πεποιέαται. Etiam priorem partem praecepti, quamquam Herodiani nomen quasi per occasionem tantum commemoratur, ab eo profectam esse et subscriptio E. M., cuius articulum ab ea, quae est in

ad fr. [146c]. Choeroboscum pendere ex Herodiano docent fr. [146a] et [146b] et Herod. fr. in E. M. 775, 20, ubi de ὗις idem traditur praeterquam quod dativus plural. υἱάςι non commemoratur, quum in illo fr. de synaeresi sermo sit.

γμαι τέτευκται τετεύχαται· εἰ δὲ τὸ ϲ̄ ᾖ, τρέπεται εἰς cύμφωνον τοῦ μέcου παρακειμένου καὶ τοῦ δευτέρου ἀορίcτου ὡc ἀπὸ τοῦ ἔρραcμαι ἔρραcται καὶ ἐρράδαται «αἵματι ἐρράδαται τοῖχοι» (Od. υ 354) καὶ ἐρείδω ἤρειcται ἠρείδαται καὶ Ἀττικῶc ἐρηρέδαται «λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθε ἐρηρέδαται δύο λευκώ» (Ψ 329) καὶ παρὰ τὸ πείθω πέπειcται πεπείθαται. εἰ δὲ ἀμετάβολον ᾖ πρὸ τοῦ τ̄, τοῦτο φυλάττεται ἐξ ἀνάγκηc ὡc παρὰ τὸ ἀγείρω ἤγερκα Ἀττικῶc ἀγήγερται καὶ Ἰακῇ παραγωγῇ ἀγηγέραται καὶ ὁ ὑπερcυντελικὸc ἀγηγέρατο καὶ cτέλλω ἔcταλκα ἔcταλται ἐcτάλαται καὶ παρὰ τὸ κλίνω κέκλινται κεκλίναται, εἰ ὅλωc γίνεται Ἰωνικὸc παρακείμενοc, ἐπὶ τούτων γὰρ οὐκ ἐφάνηcαν οἱ Ἴωνεc ποιήcαντεc τρίτα πληθυντικά, οὐδὲ γὰρ λέγουcι κεκάραται καὶ τετίλαται. τὸ δὲ κέκλιται παρὰ τῷ Δημοκρίτῳ χωρὶc τοῦ ν̄ κατὰ τὴν πλάνην τοῦ Ὁμηρικοῦ, ὥc φηcιν Ἡρωδιανόc, κεκλίαται «κεκλίαται χώρηc ὀλίγον ἔτι μοῖραν ἔχοντεc» (Π 68), οἱ γὰρ καθαρεύοντεc παρακείμενοι τὸ ᾱ μόνον προcλαμβάνουcι κατὰ τὸ τρίτον πρόcωπον τῶν ἑνικῶν, καὶ εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγεται, cυcτέλλουcι ταύτην καὶ οὕτω ποιοῦcι τὸ Ἰωνικὸν ὡc πεποίηται πεποιέαται εἴρυται εἰρύαται· οὕτωc ἀπὸ τοῦ κλείω γίνεται κέκλειται καὶ cυcτολῇ τῆc ει διφθόγγου «αἴ θ' ἁλὶ κεκλίαται» (Od. δ 608) «ἠέρι δ' ἔγχοc ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππω» (Ε 356) ἀντὶ τοῦ ἐκεκάλυπτο περιεκέκλειcτο καὶ περιέκειτο. οὐκ ἄρα ἀπὸ τοῦ κλίνω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κλείω κλείcω ὁ παρακείμενοc κέκλειμαι χωρὶc τοῦ ϲ̄ — οὐδέποτε γὰρ μετὰ τοῦ ϲ̄ τοῦτο λέγουcιν οἱ Ἕλληνεc — ἐλλείψει τοῦ ε̄ κέκλιμαι. οὕτω καὶ τὸ «cτήλῃ κεκλιμένοc» ἀντὶ τοῦ ὑπὸ cτήληc περιεχόμενοc καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ τάφου cτήλην περιβεβλημένοc ἀντὶ ἀcπίδοc, τοιοῦτον καὶ τὸ «λίμνῃ κεκλιμένοc Κηφιcίδι» (Il. Ε 709). ἔλλειψιc ἄρα τοῦ ε̄ ὥcπερ καὶ ἀπὸ τοῦ κλείcω κλεὶc δικλεὶc καὶ δικλὶc οἷον «κύccε δ' ἑόν τε λέχοc καὶ δικλίδαc ἀμφοτέρωθεν» (Apollon. IV 26) καὶ «δικλίδεc ὑψηλαί» (Il. Μ 455). τοῦ Ἡρωδιανοῦ.

Epimerismis, expositione abscisum esse modo dixi, et argumentum probat. Quum hinc Choeroboscus Dictat. 697, 25 sua deprompserit, non dubitavi hic ex eo adiicere, quae ab epitomatore Epimerismorum omissa esse apertum est, scilicet verba εἰ ὅλωc γίνεται Ἰωνικὸc παρακείμενοc — κεκάραται καὶ τετίλαται. Quum in Ep. καὶ παρὰ τὸ κλίνω κέκλιται παρὰ τῷ Δημοκρίτῳ scriptum sit, ego exhibui quae sententia flagitat καὶ παρὰ τὸ κλίνω κέκλινται κεκλίναται· τὸ δὲ κέκλιται παρὰ τῷ Δημοκρίτῳ. Omisi autem verba, quae ex ipso adnotamenti tenore ab excerptore post οὐκ ἀπὸ τοῦ κλίνω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κλείω assuta esse patet: ἐγὼ δέ νομίζω τὸ παρὰ τῷ Δημοκρίτῳ μὴ κατὰ πλάνην γεγονέναι· ἀλλ' ἐπειδήπερ ἀπὸ τῶν εἰc νω διcυλλάβων ἑνὶ φωνήεντι παραληγομένων οἱ παρακείμενοι ἀποβολὴν τοῦ ν̄ πεπόνθαcιν, ἀναλόγωc ἐκ τοῦ κέκλιται γέγονε τὸ κεκλίαται. Nam quum Herodianus Democriteum κέκλιται pro κέκλινται reprehendat, manifestum est eum ν̄ in hoc verbo stabile indicasse pariter atque Apollonius, qui ap. Choer. 442, 17 eos reprehendit, qui canonem sic ut Epimerismorum consarcinator statuerunt: τὰ εἰc νω διcύλλαβα ἑνὶ φωνήεντι παραληγόμενα ἀποβάλλουcι τὸ ἀμετάβολον κατὰ τὸν παρακείμενον οἷον πλυνῶ πέπλυκα, κρινῶ κέκρικα ob has causas πρῶτον μὲν ὅτι αὐτὰ τὰ cεcημειωμένα ἐκάκωcαν, δεύτερον ὅτι ἀντίκειται αὐτοῖc τὸ τείνω β' φωνήεcι παραληγόμενον καὶ μὴ φυλάττον τὸ ἀμετάβολον κατὰ τὸν παρακείμενον atque post Choeroboscos 543, 15 eundem auctorum vel Herodianum secutus hoc addit: ἐλέγχονται ὅτι ὤφειλον ἔχειν τὸ ἀμετάβολον ἐκ τῶν ποιητικῶν χρήcεων· εὑρίcκονται γὰρ ἐν ταῖc χρήcεcι κλινθῆναι

*148.

Ep. Hom. 300, 1, E. M. 599, 20: νέαται: ὅcοι μὲν ἐνεcτῶτα παραλαμβάνουcιν, ἀντὶ τοῦ οἰκοῦνται· ὅcοι δὲ παρακείμενον, οἷον οἰκημένοι εἰcίν. ἔcτι ῥῆμα νῶ τὸ οἰκῶ. τούτου ὁ παρακείμενος νένηκα, παθητικὸς νένημαι καὶ πληθυντικὸν νενήμεθα νένηcθε νένηνται. τὸ Ἰωνικὸν νενέαται· ἆρον τὴν $\overline{\text{νε}}$ cυλλαβὴν «νέαται Πύλου ἠμαθόεντος» (Ι 153) ὥcτε ὅμοιον εἶναι τῷ δεδέχαται δέχαται.

*149.

Ep. Hom. 287, 28: μεμετρέαται: τοῦτο Ἰωνικόν ἐcτιν, ὡc γὰρ νενόηνται νενοέαται καὶ περιπεποίηνται περιπεποιέαται, οὕτωc καὶ μεμέτρηνται μεμετρέαται παρὰ τῷ Ἑκαταίῳ «ὁ μὲν οὖν Βόcπορος καὶ ὁ Πόντος καὶ ὁ Ἑλλήcποντος κατὰ ταὐτά μοι μεμετρέαται» καὶ παρ' Ἱππώνακτι «οἱ δέ μευ ὀδόντες ἐν τοῖς γνάθοιcι κεκινέαται» καὶ Ἀνακρέων «αἱ δέ μευ φρένες ἐκκεκωφέαται» καὶ τὸ περιβεβλέαται.

*150.

Ep. Hom. 373, 29: παρείατο: Καλλίμαχος «κούρη δὲ παρείατο δακρυχέουcα». τινὲς πλεοναcμὸν ἡγήcαντο τοῦ $\bar{\alpha}$. ἀντὶ τοῦ παρῆν γάρ ἐcτι ἢ καὶ παρέζετο. οὐκ ἔcτι δὲ πλεοναcμός, ἀλλὰ πληθυντικόν ἐcτιν ἀντὶ ἑνικοῦ τιθέμενον ὡc τὸ «οἱ δ' εἵατ' εἰν ἀγορῇ (Od. θ 503).

καὶ κρινθῆναι οἷον «ὁ δ' ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν» (Γ 102) «ἐκλίνθη δὲ μάχη» «διακρινθῆτε μάχεcθαι» (Od. ψ 532). — In parte, qnam ex E. M. recepi, οὐκ ἄρα scripsi pro οἶμαι collnto E. Gud. 312, 24 s. v. κεκλιμένος, nbi οὐ γὰρ τὸ κλίνω, ἀλλὰ τὸ περικεκλιμένος, qaae verba sic fere mutanda sunt οὐκ ἄρα παρὰ τὸ κλίνω, ἀλλὰ τὸ κεκλιμένος ἀντὶ τοῦ περιεχόμενος, et ἀλλ' pro ἄλλοι. Verba nb οἷον «κύcε — ἀμφοτέρωθεν» ex cod. Paris. 2638 et E. Gnd. adieci, quibus etiam subscriptio debetur. Sed omisi, qaae ibi exstaat sed desnnt in E. M. ἢ ἀπὸ τοῦ δικληῖc δικλίc, δικληῖδεc δικλίδεc. οὐκ ἀναγκαῖον δέ, at ab Herodiano aliena et ab epitomatore adiecta.

ad fr. *148. Il. Pr. Ι 153 Herodianus dicit: πᾶcαι δ' ἐγγὺc ἁλὸc νέαται Πύλου ἠμαθόεντος: ὡc κέαται. cημαίνει δὲ τὸ ναίονται γενόμενον παρὰ τὸ νῶ, οὗ παραγωγὸν τὸ ναίω· ὅcοι δὲ παροξύνουcιν ὡc ἐπὶ τοῦ ἔcχαται κατὰ τὸ νοητὸν παραλαμβάνουcιν οὐδ' εὐθεῖαν δὲ ὑγιῶc παροξύνουcιν· ὀφείλει γὰρ ὁμοτονεῖν τῷ νέατοι. Ἀπολλώνιος (? Ἀπολλόδωρος ex Schol. L) δὲ διὰ τοῦ $\bar{\kappa}$ γράφει κέαται. Hinc concludi possit, qanm Herodiannm κέαται ex κεῖται pariter atqne Choer. 698, 28 repetivisse probabile sit, eum etiam νέαται ex νεῖται praeseate propugasse; sed comparatione formae νέαται cum κέαται nihil aliud significare voluit atque hoc: νέαται correpta paeaultimn $\bar{\alpha}$ assampsisse, quae natem primitiva forma speciei νέαται sit, hoc loco, ubi de acceatn tantum agebatur, nihil attinuit; in libro vero περὶ παθῶν, nbi de origine quaerebatur, dnas explicatioaes esse pronunciavit, quarnm alteri, ex qua νέαται perfectnm esse dicebatnr, principatnm concessit, atque Herodiani sententiam etiam Eastatb. 743, 42 (τὸ νέαται cυγκοπὲν ἐκ τοῦ νεναίαται [scr. νενέαται] i. e. per aphaeresin natum) repraesentavit. Neque de origine Herodianen nostri fr. dnbitare sinit qanm adaotamenti conformatio, de qua ium saepins diximns, tnm dictio ἆρον, quae complnries in Herodianeis se offert e. g. E. M. 663, 54.

ad fr. *149. cf. Herod. in E. M. 601, 20 νενόηται, ὅθεν καὶ νενοέαται Ἰωνικῶc γίνεται. Praeterea anctorum testimonia Herodianeam originem produnt. De Hecataeo ium Cram. adnotavit eius verba fere cnm Herodoto IV 86 congruere, qui forsitan ab illo petiverit; idem observavit haec in E. M. 578, 42 confusa esse et ibid. p. 322, 20 Anacreontis locum allatnm qnidem esse, sed auctore suppresso.

ad fr. *150. Inserui ἢ ante καὶ παρέζετο; acceperunt enim aut pro παρῆντο ab ἧμαι aut pro παρῆντο ab εἰμί, de quibus cf. Il. Pr. Ζ 336. Herodiani antem

151.

E. M. 63, 18: ἄλιας: ἔστιν ἄλις καὶ πλεονασμῷ τοῦ α ἄλιας· ἔστι δὲ μονήρες τὸ ἐπίρρημα· οὐδὲν γάρ ἐστιν εἰς ας ἐπίρρημα προπαροξύτονον, ἀλλ' ἢ ὀξύτονον ἑκάς ἀγκάς ἢ παροξύτονον ὡς τὸ «ἀτρέμας ἧςο» (B 200). οὕτως Ἡρωδιανός.

*152.

Steph. B. 383, 21: Κρήτην τὴν νῆσον Κρεήτην ἔφη Ἀρχίλοχος κατὰ πλεονασμόν.

153.

E. M. 666, 35, Ep. Hom. 335, 11: πετεηνός: ὁ Ἡρωδιανὸς τὸ πετηνόν ὡς ῥηματικὸν διὰ τοῦ η̄ ἐκ τοῦ πετῶ πετήςω πετηνόν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ ποιητικῶς πετεηνόν. πάντοτε δὲ ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ ε̄ καὶ η̄ προφέρει.

[152a]

Schol. ad Od. μ 417: θεείου: εἴγε ἀπὸ τοῦ θείου διαίρεςις, διὰ τί τὸ θεείου διὰ διφθόγγου; φαμὲν οὖν ὅτι πλεοναςμός ἐστι τοῦ ε̄ ὡς εἷς ἕεις.

[152b]

Ep. Hom. 412, 8: τεόν: τὸ κοινὸν cόν, Δωρικὸν τεόν· πέπονθε γὰρ πλεονασμὸν τοῦ ε̄ καὶ τροπὴν τοῦ c̄ εἰς τ̄, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πρωτοτύπων τροπὴ μόνη γίνεται cύ τύ· ἐπὶ δὲ τῶν κτητικῶν οὔτε ἡ τροπὴ χωρὶς πλεονασμοῦ οὔτε ὁ πλεονασμὸς ἄνευ τῆς τροπῆς παρὰ Δωριεῦσι cόν τεόν, cῇ τεῇ «ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυςςεν ἐφετμή» (Ξ 249).

osse ex dictione: οὐκ ἔστι πλεονασμός, ἀλλά cf. E. M. 44, 5 concladimas. Ex eodem fonto derivata snnt haec: E. M. 252, 54: δεδμήατο: δαμῶ δμῶ δευτέρας cυζυγίας, δέδμηκα δέδμημαι ἐδέδμηντο καὶ Ἰωνικῶς δεδμέατο — ὁ κανών· ταῦτα δέ τὰ Ἰωνικὰ cυcτέλλουcι τὴν προπαραλήγουcαν — καὶ ἐκτάcει τοῦ ε̄ εἰς η̄ δεδμήατο χρόνου ὑπερcυντελίκου et ibid. l. 46: δεδέχαται: ἐκ τοῦ δέχω δέξω δέδεχα δέδεγμαι δέδεξαι δέδεκται καὶ Ἰωνικῶς δαδέχαται καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι̅ δειδέχαται. Sed non ab Herodiano est qnod ibid. 50 traditur: δεδαίαται: δαίω τὸ μερίζω, ὁ παθητικὸς παρακείμενος δέδαιμαι δέδαιται καὶ τὸ Ἰωνικὸν δεδαίαται καὶ ὤφειλεν cυcταλῆναι ἡ προπαραλήγουcα, ἀλλὰ διὰ τὸ μέτρον ἔμεινε τὸ ι̅ «διχθὰ δεδαίαται», nam grammaticum δεδαίαται sic potius declinasse opinor δέδαcμαι δέδαcται καὶ ἀποβολῇ τοῦ c̄ δέδαται καὶ Ἰωνικῶς δεδάαται καὶ ἐπενθέcει τοῦ ι̅ δεδαίαται collato eius de ἐδήδαται adnotamento in E. M. 316, 25.

ad fr. 151. ἀγκάς pro ἐμπάς scipsit Lob. El. I 409, qni affert etiam Io. Alex. 38, 11: τὰ εἰς ᾱc — ὀξύνεται — τὸ μέντοι πέλας βαρύνεται καὶ τὸ ἀτρέμας· τὸ δέ ἄλιας παρ' Ἱππώνακτι προπαροξύνεται ἀπὸ τοῦ ἅλις πλεονάcαν τῷ ᾱ.

ad fr. 153. cf. Choer. Ep. in Psalm. 110, 6, Lob. Rhem. 188 accentam in πετεηνός, qni secundum Herodiani praeceptum in E. M. 614, 40 ὁ πλεονασμὸς τὸν οἰκεῖον τόνον φυλάσσει, ἡ δέ διαίρεςις ἀλλάσσει si quidem diaeresis est mutari debebat, non retractum esse propter characterem suspicatur, sed Herodiano πετεηνός est pleonasmus poeticus, idem Lobeckius etiam θέειον huic canoni refragari adnotat, sed Lehrsius Herod. p. 60 inre admonet banc regulam non posse non apud ipsum Herodianum suas cautiones habuisse.

---

ad fr. [152b]. cf. Apollon. de pron. 105, qni τεΐν statim ex τίν μετ' ἐπενθέςεως τοῦ ε̄ exsistere iubet, quum in Ep. Hom. 409, 28 ex τίν τείν et τεΐν per dialysin repetatur; Herodianum idem atque Apollonium sensisse arbitror.

154.

E. M. 31, 43: αἰέλουρος: τοῦτο οὐκ ἔcτι πλεοναcμός, ἀλλ' ἀντίθεcις· παρὰ γὰρ τὸ αἰόλον καὶ τὴν οὐράν ἐτυμολογεῖται αἰέλουρος. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

155.

E. M. 790, 20: φέρενα: τοῦτο κατὰ διάλεκτον· οἱ γὰρ Αἰολεῖc λέγουcι τὴν φερνήν φέρεναν, ἴcωc προcφυέcτερον παρὰ τὸ φέρειν· προὶξ γάρ ἐcτιν. ἦν γὰρ ἠλογημένον τὸ φερνή. τὰ γὰρ εἰc νη λήγοντα δ̣ιcύλλαβα ἔχοντα πρὸ τέλουc τὸ ρ βαρύνεται οἷον Τάρνη, πτέρνη· μόνον τὸ φερνή ὀξύνεται. ἐὰν δὲ δώcῃ τις τόνον μὴ πλεοναcμὸν Αἰολικὸν εἶναι καὶ εἴπῃ φερένη καὶ μιμήcηται τὸ Ἑλένη, ἀπολέλυται τὸ ἠλογημένον. περὶ παθῶν.

*156.

E. M. 261, 14: δειελός: Ἰλιάδος Φ (232) «εἰcόκεν ἔλθῃ δειελὸc ὀψὲ δύων» ἡ δείλη δειελός εἴρηται ὡc ἑcπέρα ἕcπεροc, ὠνή ὦνοc, χολή χόλοc· cύνηθεc Ἴωcι τὸ ε πλεονάζειν ἥλιοc ἠέλιοc, δειλινόν δειελινόν οἷον «δειελινὸν κλίνοντοc ὑπὸ Ζόφον ἠελίοιο» (Apollon. Rhod. I 452).

*157.

Ep. Hom. 178, 18: ἐλεόθρεπτος: τὰ εἰc οc λήγοντα οὐδέτερα κατ' ἀρχὴν cυντιθέμενα ἐκβάλλει τὸ c οἷον πάθοc παθολόγοc, εἶδοc Εἰδοθέα, cκύτοc cκυτοτόμοc «cκυτοτόμων ὄχ' ἄριcτοc» (H 221), ἦθοc ἠθολόγοc. διὸ παρὰ τὸ ἔλοc ὤφειλεν ἐλόθρεπτοc, ἀλλ' ἐγένετο πλεοναcμὸc τοῦ ε· οὐ γὰρ παρὰ τὴν γενικὴν τὴν ἔλεοc· οὐ γὰρ εἴωθεν γενικὴ cυντίθεcθαι· τὸ θυοcκόοc κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ c λέγομεν.

*158.

St. B. 612, 15: Τελμηccόc: ὁ πολίτηc Τελμηccεύc· καὶ δρᾶμα Ἀριcτοφάνουc Τελμηccεῖc. — λέγεται καὶ τετραcυλλάβωc Τελεμηccεῖc, ὡc αὐτὸc ἐν αὐτῷ «πῶc ἄν τιc ἂν οὖν, ἢ τί ποιήcαc, ὦ Τελεμηccεῖc;» καὶ πάλιν «φέρε δὴ τοίνυν, ταῦθ' ὅταν ἔλθῃ, τί ποιεῖν χρή μ', ὦ Τελεμηccεῖc». ἔcτι δὲ τὸ μέτρον ἀναπαιcτικὸν τετράμετρον καταληκτικόν, οὗ πρὸ τῆc τελευταίαc cυλλαβῆc ἀνάπαιcτοc τάττεται, cπανιαίτατα δὲ cπονδεῖοc.

---

ad fr. 155. Locum sic exhibui, ut Lehrsius ad Herod. p. 114 emendavit.

ad fr. *156. Initio δείελοc sequuntur verba Ἀττικοὶ τὸ δίελοc, quae ut inania omisi, Eustath. 1235, 38 habet: ἡ παρ' Ἀττικοῖc ὀψία δείλη, hoc fragmentum Herodianeum esse consequitur ex Arcad. 55, 4: τὰ διὰ τοῦ ελοc μονογενῆ προπαροξύνεται, εἰ μὴ πάθοc τι γένοιτο — τὸ δειελόc τὸ δειλινόν ὀξύνεται sc. propter pleonasmum vocalis ε. Caeterum accentum ex hoc ipso Arcadii canone, quum in E. M. proparoxytonos vocabulum scriptum sit, mutavi.

ad fr. *157. De sigma pleonastico in compositione cf. e. g. Herod. in E. M. 790, 40 φερέcβιοc.

ad fr. *158. Meinekius adnotat: quadrisyllabae huius nominis formae exempla habentur etiam in Catal. trib. no. 79 et no. 132 non igitur metri causa ab Aristophane inventa est. Sed error Herodiani videtur.

159.

E. Or. 64, 5: ἐλεφαίρω: παρὰ τὸ ἔλπω τὸ ἐλπίζω ἄλλο παραγωγὸν ἐλπαίρω καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ε̄ ἐλεπαίρω, τροπῇ τοῦ π̄ εἰc φ̄ ἐλεφαίρω. κυρίωc τὸ ταῖc ἐλπίcιν ἀπατᾶcθαι. οὕτωc Ἡρωδιανόc. λέγει δὲ δύναcθαι τὸ ἐλεφαίρω παρὰ τὸ ζῷον εἰρῆcθαι.

160.

E. Or. 61, 24: ἐρινεόc cημαίνει τὴν ἀγρίαν cυκῆν. ἀπὸ τοῦ ἐρίζω γίνεται ἐρινόc καὶ κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ ε̄ ἐρινεόc παρὰ τὸ ἐριcτικὸν εἶναι τὸ δένδρον. ἀνέρχεται γὰρ εἰc τοίχουc καὶ εἰc ἕκαcτον τόπον ἔν τε πέτραιc καὶ ὕδαcιν. οὕτωc Ἡρωδιανὸc καὶ Εὐδαίμων.

*161.

E. M. 385, 54: ἐτεόc ὁ ἀληθήc ἐκ τοῦ ἐτόc κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ ε̄. ἐκ τοῦ εἰμί τὸ ὑπάρχω ἐτόc. τὸ γὰρ ἀληθὲc ὑπάρχον ἐcτὶ καὶ πεπηγὸc καὶ ὂν ὥcπερ τὸ ψεῦδοc οὐκ ὑπάρχον.

*162.

E. M. 726, 17: cτερρόc: βούλονταί τινεc ἀπὸ τοῦ cτερεόc εἶναι cυγκοπῇ cτερόc καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ἑτέρου ρ̄ cτερρόc. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ μᾶλλον τὸ cτερεόc ἀπὸ τοῦ cτερρόc εἶναι. τὰ γὰρ εἰc ν̄αι ἀπαρέμφατα ποιεῖ εἰc ρ̄οc ὀνόματα ἰcοcύλλαβα οἷον μιῆναι μιαρόc, ῥυπῆναι ῥυπαρόc, διῆναι διερόc, cταθῆναι cταθερόc, οὕτω cτῆναι cτερόc καὶ cτερρόc.

[159ᵃ]

Il. Pr. Ε 163: ἀέκονταc: cτέρηcίc ἐcτι τοῦ ἑκόντα τὸ ἀέκοντα· διὸ δαcυντέον τὸ ε̄· πταίει οὖν Νικίαc ψιλῶν τὸ ε̄. οἴεται γὰρ τῷ ἄκοντα ἐπεντίθεcθαι τὸ ε̄. ὅπερ οὐκ ἔcτι· τὸ γὰρ ἄκοντα cυναλοιφή ἐcτι τοῦ ἀέκοντοc.

[160ᵃ]

Il. Pr. Α 508: μητίετα: ἀπὸ τοῦ μητῖτα κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ ε̄ καὶ cυcτολῇ τοῦ ῑ ἀπὸ εὐθείαc τῆc μητίτηc κλητικὴ γέγονε μητίετα· καὶ ὁ τόνοc ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου ἔμεινε μετὰ τὸν πλεοναcμόν. cf. Α 175.

[160ᵇ]

Il. Pr. C 538: δαφοινεόν: ὀξύνεται· ἐπὶ γὰρ τῶν εἰc ο̄c ὀνομάτων ὁ πλεοναcμὸc τοῦ ε̄ φυλάccει τὴν ἐπὶ τέλουc ὀξεῖαν κενόc κενεόc, ἀδελφόc ἀδελφεόc.

ad fr. 159. Ad originationem ab ἐλέφαc inductus videtur Od. τ 565. Transiit in E. M. auctore suppresso.

ad fr. 160. Locum praeeunte Larchero ex E. M. 373, 54 et Gud. 207, 53 sic supplevi pro παρὰ τὸ ἐριcτικὸν εἶναι τὸ δένδρον πέτραιc καὶ ὕδαcιν.

ad. fr. 161. cf. Il. Pr. C 410: τὸ ἐτόc ὡc θετόc, ὃ cημαίνει τὴν ὕπαρξιν, ἐξ οὗ τὸ ἀληθέc, ὃ καὶ γίνεται ἐτεόc.

ad fr. *162. Ex disputationis conformatione βούλονταί τινεc — ἐμοὶ δὲ δοκεῖ μᾶλλον et ex argumento Herodianea origo comprobatur. Canonem de adiectivis in ρ̄οc verbalibus transscripsit Choer. Epim. in Psalm. 126, 11 sed inepte propter pleonasmum epsili comparat cum cτερεόc ἱερόc cf. Lob. El. I 252. Apud Zonaram subscriptum est huic praecepto p. 1668 οὕτωc Ὧροc ὁ Μιλήcιοc περὶ

*163.

St B. 471, 13: Νέδη πόλις Ἀρκαδίας· Εὐφορίων δὲ Νεδέην αὐτήν φησι.

164.

E. M. 765, 33: τριακόντεος· ὥσπερ γίνεται ἐπὶ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν γερόντων γεροντέων, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς τῶν ἑνικῶν τριάκων τριάκοντος τριακόντεος κατὰ πλεονασμόν. περὶ παθῶν.

165.

E. M. 227, 3: γέροντες γερόντων καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ γεροντέων οὐχ ὡς ναυτῶν καὶ ναυτέων. τοῦτο διαίρεσίς ἐστι καὶ οὐ πλεονασμός. ὁ γὰρ τόνος διελέγχει· εἰ μὲν γὰρ περισπᾶται, δῆλον ὅτι διαίρεσις· εἰ δὲ βαρύνεται, δῆλον ὅτι πλεονασμὸς καὶ οὐ διαίρεσις. οὕτως Ἡρωδιανός.

*166.

Ep. Hom. 239, 1, E. M. 507, 15: ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων (Γ 273): ὁ κανών· οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ $\overline{αων}$ κεφαλάων, οἱ δὲ Δωριεῖς διὰ τοῦ $\overline{εων}$ κεφαλέων· ὁ δὲ Ζηνόδοτος γράφει «ἀρνέων ἐκ κεφαλέων» ὡς κτητικὸν τὸ ἀρνέων λαβών· κακῶς δέ· κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, τὸ κτητικὸν ἐπὶ τῶν σωματικῶν μερῶν λαμβανόμενον κατὰ τεθνηκότος θέλει παραλαμβάνεσθαι οἷον βοεία κεφαλὴ ἡ τεθνηκότος, καὶ ἀνθρώπειος πούς ὁ τοῦ τετελευτηκότος· οὐ γὰρ ἐπὶ ζώντων εἴποι τις ἄν· διὸ καὶ μέμφονται Ζηνοδότῳ, ἐπειδὴ τὸ «ἀρνέων ἐκ κεφαλέων» ἀνεγίνωσκεν ἀρνέων κτητικόν· κτητικῇ γὰρ φωνῇ ἐχρήσατο ὡς ἐπὶ ζώντων

[160c]

Il. Pr. Ψ 160: τὰ εἰς $\overline{οc}$ λήγοντα ὀνόματα, παρὰ ῥῆμα γινόμενα, καθαρεύοντα καὶ τῷ ε̄ παραληγόμενα ὀξύνεσθαι θέλει, φωλεύω φωλεός, ὀχεύω ὀχεός καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ ε̄ ὀσχεός, καὶ παρὰ τὸ σωρεύω δὲ ὁ σωρεός· τὸ δὲ σωρός κατὰ συγκοπὴν ἀπετελεῖτο. καὶ παρὰ τὸ λοχεύω δὲ ὁ λοχεός ἔσται κατ' ὀξεῖαν τάσιν «ὁ δ' ἐκ λοχεοῖο πάϊς» (Hes. Theogn. 178). ἀλλ' οὖν γε βαρυτόνως οἱ πλείους ἀνέγνωσαν, πλεονασμὸν ἐκδεξάμενοι τοῦ ε̄, ὥστε παρὰ τὴν λόχου γενικὴν «ἐκ λόχου ἀμπήδησε» (Il. Λ 379) λόχοιο γενέσθαι καὶ λοχέοιο.

πάθους, sed iure Honr. Kloist in dissertationo de Philoxoni grammat. Alex. studiis etymologicis p. 35 hunc locum ex Etym. Orionis exscriptum, ab Orione autem ex Herodiani libro περὶ παθῶν excerptum osse iudicat.

ad fr. 164. cf. Lob. El. I 422, Proll. 316 et Addenda.

ad fr. 165 et *166. Parum accurato Herodiani sententia relata est, nam sine dubio eos tantum genetivos, qui ex contractione circumflexum acceporunt, dissolvi posse putavit, eos vero, quorum circumflexus eliticns est velut ἀρνῶν, a diaeresi oxclusos existimavit neque in his pleonasmus ei licitus videbatur, nam Zenodotum ἀρνέων non ut Aristonicus opinabatur ox ἀρνῶν genotivo nominis, sed ex ἀρνείων possessivo repotivit. Haoc certo sententia adnotamenti Epimerismorum est, si locum valde corruptum sic restituas ut feci in Philologo XXI p. 389, ubi Lobeckium locum aliter emendasse in El. II 98 monui. Vorba corrupta hic ut ap. Cramorum scripta sunt, pono: ὁ δὲ Ζηνόδοτος γράφει τὸ

ἀρνῶν, οὐκ ἔπαθε δὲ τὸ ἀρνέων πλεονασμὸν οὐδὲ διαίρεσιν ἐκ τοῦ ἀρνῶν, ἀλλὰ ἔλλειψιν τοῦ ῑ ἐκ τοῦ ἀρνείων.

167.

E. M. 224, 50: γεμέωσι δὲ παστάδες: γέμωμεν γέμητε γέμωσι καὶ πλεονασμῷ ποιητικῷ τοῦ ε̄ γεμέωσιν. οὕτως Ἡρωδιανός.

168.

E. M. 133, 34: ἀπτερέως παρ' Ἡσιόδῳ ὥσπερ τὸ ἀψοφέως. σημαίνει δὲ τὸ αἰφνιδίως· ἀποπτέρων ἀπτέρων ἀπτέρως ἀπτερέως. οὕτως Ἡρωδιανός.

[167ᵃ]

Il. Pr. Ψ 361: προπαροξυτονητέον τὸ μεμνέῳτο· γράφεται δὲ καὶ σὺν τῷ ῑ τὸ ω. οὕτω δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἐκ τοῦ μεμνέοιτο ἡγούμενος αὐτὸ εἶναι. παρὰ μέντοι Ξενοφῶντι ἄνευ τοῦ ε̄ ἐστὶν ὁ σχηματισμὸς καὶ προπερισπᾶται, ἐν Κύρου παιδείας πρώτῳ (6, 3) «ἀλλ' ὅτε τὰ ἄριστα πράττοι, τότε μάλιστα τὸν θεὸν μεμνῷτο». τὸ δὲ ἀνάλογον διὰ τοῦ η προσκειμένου τοῦ ῑ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ δευτέρῳ (992) «ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου» καὶ πάλιν προπερισπαστέον.

[167ᵇ]

Schol. A ad Il. Ξ 241: ἐπίσχοιες: οὕτως τὴν γραφὴν παρατίθεται ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ιζ' τῆς καθόλου καὶ λέγει ἀπὸ τοῦ ἐπίσχοις πλεονασμὸν εἶναι τοῦ ε̄ ἢ συστολὴν τοῦ ἐπισχοίης.

[168ᵃ]

E. M. 146, 19: ὁ Ἡρωδιανός φησιν ἐν τῇ καθόλου πλεονάζειν τὴν ε̄ι δίφθογγον καὶ γίνεται ἀρνός ἀρνειός ὡς ἀμνός ἀμνειός.

[168ᵇ]

Arcad. 45, 1: τὰ εἰς ειος ὑπερδισύλλαβα μὴ πλεοναζούσης τῆς ε̄ι διφθόγγου προπαροξύνεται Αἰάντειος Ὁμήρειος γαλήνειος Ἱππάρχειος· τὸ δὲ ἀδελφειός ἀπὸ τοῦ ἀδελφός πλεονάζει τὸ ε̄ι.

λαι δίφθογγον ὡς κτητικὸν αὐτὸ λαβὼν et in fine οὐκ ἔπαθε πλεονασμὸν ἀλλὰ διαίρεσιν.

ad fr. 167. Accentum γεμῶμεν γεμῆτε γεμῶσι mutavi cf. Lob. El. I 426, ad Buttm. II 338, Rhem. 147.

ad fr. 168. Sic scripsi pro ἀπωτέρω ἀπτέρω collato E. M. 183, 20 τὸ ἀψοφέως ἀπὸ τοῦ ἄψοφοι ἀψόφων τὸ ἐπίρρημα ἀψόφως καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ ἀψοφέως· διαιρεῖσθαι δὲ οὐκ ἔστιν. ὅμοιον δὲ τούτου καὶ τὸ ἀπτερέως παρ' Ἡσιόδῳ ἀπὸ τοῦ πτερέως τὸ ταχέως — duce Lob. El. I 419 coll. p. 38 et El. II 98 not. 98. Ex eodem fonte manavit Ep. Hom. 374, 3 προφρονέως. πρόφρων πρόφρονος πρόφρονες προφρόνων προφρόνως, εἶτα ποιητικῶς προφρονέως πλεονασμῷ τοῦ ε̄ ὡς ἀψοφέως. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἄψοφοι ἀψόφων ἀψόφως καὶ ἀψοφέως.

---

ad fr. [167ᵃ]. cf. Lob. El. I 426.

ad fr. [167ᵇ]. cf. Lob. El. II 225 et Pros. Cath. 469, 14.

ad fr. [168ᵃ et ᵇ]. cf. Lob. El. I 430. De ἀρειή ex E. M. 139, 24 comperimus Herodianum in Catholica accentum abnormem dixisse, sed utrum cum

169.

E. M. 659, 46: Πελοπηῖς: ὡς παρὰ τὴν Κέκροπι δοτικὴν γίνεται Κεκροπίς Αἰθίοπι Αἰθιοπίς, οὕτω Πέλοπι Πελοπίς καὶ πλεονασμῷ τοῦ η̄ Πελοπηῖς ὡς τὸ ποίμνιον ποιμνήϊον καὶ τάφος τάφιος καὶ ἐπιτάφιος ταφήϊον «Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον» (Od. β 99). περὶ παθῶν.

*170.

Ep. Hom. 255, 7: Καδμηΐδι γαίῃ (Hesiod. op. 161): ὥσπερ παρὰ τὸ Δάρδανος ἐκπίπτει πατρωνυμικὸν εἰς ῑς Δαρδανίς καὶ παρὰ τὸ Πρίαμος Πριαμίς, οὕτως ἔδει καὶ παρὰ τὸ Κάδμος Καδμίς. τὸ ἄρα Καδμηΐς ἐπλεόνασε τὸ η̄. ὅτε οὖν φησιν ὁ Ἴβυκος «παρελέξατο Καδμίδι κούρᾳ», τὸ ὀφειλόμενον ἀπέδωκεν.

*171.

St. B. 666, 14: Φίλυρες ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ: τὸ θηλυκὸν Φιλυρίς καὶ Φιλυρηΐς πλεονασμῷ τοῦ η̄.

*172.

St. B. Βρύξ: τὸ θηλυκὸν Βρυγίς καὶ Βρυγηΐς ὡς Καδμηΐς.

173.

Eustath. 468 extr.: Ὅμηρος τὸν πολίτην πολιήτην φησίν, ὅπερ Ἰωνικὸν εἶναι δοκεῖ κατὰ τὸ Μασσαλιήτης Ἀπολλωνιήτης, οἰκιήτης, ἅπερ κεῖνται παρὰ τῷ Ἡρωδιανῷ.

St. B. 43, 1: τὸ πολιήτης πλεονασμὸν ἔχει τοῦ η̄ ὡς τὸ μυθιήτης, ὅπερ οὐδ᾽ ἐθνικόν, καὶ τὸ Ἰουλιήτης ἀπὸ τοῦ Ἰουλίτης. τὸ δὲ Βαργυλιήτης καὶ Μασσαλιήτης τέτραπται.

*174.

E. M. 698, 9: πωγωνιήτης: πώγων πώγωνος πωγωνίτης καὶ πλεονασμῷ τοῦ η̄ πωγωνιήτης ὡς πολιήτης· ἢ παρὰ τὸ πωγωνία πωγωνιάτης καὶ κατὰ τροπὴν πωγωνιήτης. λέγουσι δέ τινες, ὅτι ἀπὸ τῶν εἰς ω̄ν ληγόντων οὐκ ἔχει γεγονέναι πωγωνία. Κράτης δ᾽ οὖν ἐν

ad fr. 169. Verba extrema ὡς τὸ ποίμνιον κτλ. addidi ex Ep. Hom. 374, 9, E. M. 748, 38, quae de ταφήϊον dicta sunt, separatim protulit.

ad fr. *170. Hoc Herodianeum esse ex superiore fragmento consequitur et ex sermone cf. e. g. Mon. 7, 26 Ἀλκαῖος δὲ καὶ ω ἀποφαίνεται τὸ ὄνομα ὠρανὸς λέγων — ὥστε τὸ ἐπιζητούμενον παρ᾽ αὐτῷ λελύσθαι et 8, 24 μήποτε οὖν Δωριεῖς διὰ τοῦ ᾱ προφερόμενοι αὐτὸ (sc. Ἄρτεμις) κατά τι κατορθοῦσιν. Ἄρταμις γὰρ λέγουσιν ὡς τὸ δύναμις καὶ Σεμίραμις. 14, 21 ὁ μέντοι Ἀνακρέων καὶ χαριτόεις εἶπεν ἀποδοὺς τὸ ἐντελὲς τῇ λέξει. — Quae St. B. fr. *171 et *172 praebet, Herodianea esse elucet, addere licet 320, 12 Θυνιάς νῆσος. λέγεται καὶ Θυνή καὶ Θυνίς καὶ Θυνηΐς.

ad fr. 173. Eustath. et St. B. ex eodem fonte hausisse clarum est, sed exhibui locos, sicut scripti sunt, quamquam utrumque adnotamentum conectere potui. Ἰουλιήτης ὡς πολιήτης commemorat St. B. etiam 335, 13 Ἰουλίς.

ad fr. *174. Hoc Herodiani esse fr. proximum docet, inserui verba, quae omissa esse intellectus probat: καὶ πλεονασμῷ τοῦ η̄ — καὶ κατὰ τροπὴν πωγωνιήτης, porro cum Meinekio fr. com. I 82 ed. min. pro Κράτης γοῦν: δ᾽ οὖν.

Eustath. 539, 18 ex ἀρή cum pleonasmo diphthongi εῑ an cum E. M. l. c. ex ἀρέα ab Ἀρέως genetivo propagato inserto ῑ ortum putaverit, nescimus.

Μετοίκοις λειποπωγωνία ἔφη. δύναται οὖν, ὥςπερ οἰκία οἰκιάτης, οὕτω πωγωνία πωγωνιάτης καὶ πωγωνιήτης γενέςθαι.

*175.

Ep. Hom. 298, 32: Νυςήϊον: ἀμφίβολον· εἰ γὰρ παρὰ τὸ Νύςιον, πλεοναςμός ἐςτι τοῦ η̄· εἰ δὲ παρὰ τὸ Νῦςα, ὤφειλε μὲν εἶναι Νύςειον, ἀλλ' ὥςπερ παρὰ τὸ ἄρειον ἀρήϊον αὐξήςει γέγονεν, οὕτω Νυςήϊον, ὥςτε δύναται διαίρεςις εἶναι καὶ ἐπέκταςις, ἀλλ' οὐ πλεοναςμός. τὸ δὲ γαιήϊος ἀπὸ τοῦ γαῖα γαΐος ἐν πλεοναςμῷ καὶ τὸ «πολεμήϊα» παρὰ τὸ πόλεμος πολέμια. ὅταν οὖν εἴπῃ «πολεμήϊα τεύχεα» (H 193) πλεονάζει τὸ η̄.

176.

Theogn. Cr. II 91, 21: κρήηνον τὸ ἐπιτέλεςον· γέγονε δὲ παρὰ τὸ κραίνω· ὁ ἀόριςτος ἔκρανα· τὸ προςτακτικὸν κρᾶνον καὶ Ἰωνικῶς τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄ κρῆνον καὶ ἐν πλεοναςμῷ τοῦ η̄ κρήηνον. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν.

177.

Ep. Cram. I 342, 26: ἀριθμός: παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω — Ὅμηρος «ἄρςαντες κατὰ θυμὸν» (Il. A 136) — γίνεται ἁρμός καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ς̄ ἀρςμός καὶ τροπῇ τοῦ ς̄ εἰς θ̄ ἀρθμός καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ῑ ἀριθμός. ἁρμογὴ γὰρ μονάδων ὁ ἀριθμός. οὕτως Ἡρωδιανός· ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ ὁ Ἀπολλώνιος παρὰ τὸ ἁλίζω τὸ ςυναθροίζω ἁλιςμός καὶ τροπῇ τοῦ ς̄ εἰς θ̄ ἁλιθμός καὶ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον ἀριθμός· οἱονεὶ ἡ ςυνάθροιςις τῶν μονάδων. — E. Or. 26, 19.

[176ᵃ]

Mon. 46, 6: βοτρυδόν: τὰ εἰς δον λήγοντα ἐπιρρήματα ὀξυνόμενα οὐ θέλει ἀπὸ τῶν εἰς υς ληγόντων ὀνομάτων παράγεςθαι καὶ πρὸ τέλους ἔχειν τὸ ῡ. μονῆρες ἄρα τὸ βοτρυδόν. — ὁ μέντοι Εὐφορίων παρὰ τὸ εἰς υς παραγωγὸν ποιήςας ἐπίρρημα οὐκ ἔδωκε πρὸ τέλους τὸ ῠ, ἀλλὰ τὸ η̄,

πάντα δέ οἱ νεκυηδὸν ἐλευκαίνοντο πρόςωπα.

ad fr. *175. Locum emendavit Lobeck. Proll. 471, qui quamquam pleonasmum in γαιήϊος quod sic etiam in E. M. 223, 12 explicatur reprobat, tamen de origine Herodianea non dubitare sinit totius adnotamenti conceptio, cum qua cf. E. M. 176, 45 ἀφέωκα· τὸ θέμα ἀμφίβολον. E. M. 566, 34 λιμήρη Ἐπίδαυρον: τοῦτο διςςόν ἐςτιν· ὁπότε μὲν — ἢ παρὰ κτλ. E. M. 619 35 οἰχνεῖν ἀμφίβολον et vocabulum ἐπέκταςις, quod Herodianus intellectu simplicis ἔκταςις usurpare amat.

ad fr. 176. Post ἔκρανα ut a Theognosto adiecta verba ὡς φαίνω ἔφανα et post κρᾶνον — φᾶνον, quae desunt in simillimo loco E. M. 536, 7, An. Paris. III 318, 20 omisi. De re cf. Lob. El. I 436.

ad fr. 177. Post verba Homerica est lacuna οπ......, quae fortasse ex Il. Pr. l. c. ὅπερ ψιλοῦται explenda est. Pro πλεοναςμῷ τοῦ δ̄ scripsi ς̄ collato E. M. 500, 48 οἱ Ἀττικοὶ τρέπουςι τὸ ς̄ εἰς θ̄ τό κλαυςμός κλαυθμός λέγοντες καὶ τὸ ἀριςμός ἀριθμός. Verba ἁρμογὴ — ἀριθμός neccesserunt ex E. Or. 26, 19, Apollonii explicatio ab ipso Herodiano adiecta fuisse videtur.

*178.

Ep. Hom. 365, 1: πυκινά: οἱ μὲν τὸ πυκνός ἐνδείᾳ τοῦ ῑ λέγουσιν ἐκ τοῦ πυκινός, οἱ δὲ πυκινός ἐν πλεονασμῷ τοῦ ῑ ἐκ τοῦ πυκνός. ἡμεῖς δὲ λέγομέν, ὅτι τὸ πύκα γέγονεν ἐκ τοῦ πυκνός· ἀπὸ τοῦ πυκνός ὀνοματικὸν ἐπίρρημα πυκνά «πυκνὰ μάλα στενάχων» (Σ 318), ἐλλείψει τοῦ ν̄ πύκα· γίνεται γὰρ ἔλλειψις στοιχείου ὡς ταχέα τάχα, σαφέα σάφα, οὕτως πυκνά πύκα. τὸ δὲ πυκνός γίνεται ἀπὸ τοῦ πτύσσω πτυκνός ἐλλείψει τοῦ τ̄ ὡς ἴσχω ἰσχνός. ἀπὸ δὲ τοῦ πύκα γίνεται παραγωγὴ διὰ τοῦ ῑ̄ν̄ō̄c̄ πυκινός· ἀπὸ γὰρ ἐπιρρημάτων γίνονται παραγωγαὶ διὰ τοῦ ινος συνεσταλμένου τοῦ ῑ ἐχθεσινός, πρωϊνός, περυσινός, ὀψινός καὶ παρὰ τὸ τῆτες ἐπίρρημα τητινός παρὰ Ἀττικοῖς ὡς ἄδην ἀδινός.

179.

E. M. 41, 44: ἀΐζηλος: ὁ Ἡρωδιανὸς ἐς τὸ περὶ παθῶν λέγει εἶναι αὐτὸ οὕτως. δῆλος ἄδηλος πλεονασμῷ τοῦ ῑ καὶ τροπῇ ἀΐζηλος.

[179ᵃ]

Il. Pr. Ω 228 et περὶ Ἀττικῶν προσῳδιῶν E. M. 804, 11: φωριαμός: εἴτε παρὰ τὸ τοὺς φῶρας ἀπείργειν ἢ ἀπὸ τοῦ τὰ φάρη φυλάσσειν ἡ προκειμένη λέξις παρῆκται, ἔσται κατ' ὀξεῖαν τάσιν φωραμός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ φωριαμός.

[179ᵇ]

Theogn. 57, 14: αἰζήϊος πλεονάσαν τὸ ῑ, οὐ τὸ η̄, ἀνεβίβασε τὸν τόνον, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου.

[179ᶜ]

Mon. 43, 31: ἐσθίω: τὰ εἰς ω̄ λήγοντα ῥήματα ὁριστικὰ ἐνεστῶτος χρόνου, εἰ λάβοι ἐπέκτασιν τοῦ ῑ, περισπᾶσθαι θέλει χαίρω χαριῶ, ἐρεύθω ἐρευθιῶ, φλέγω φλεγιῶ, κνήθω κνηθιῶ, κνίφω κνιφιῶ· ἀλλὰ μόνον τὸ ἐσθίω βαρύνεται· τὸ γὰρ δείδιε οὐχ, ὥς τινες οἴονται, ἀπαι-

---

ad fr. *178. Herodiani esse et dictio ἡμεῖς δέ λέγομεν, de qua iam saepius monuimus et res demonstrant. de πύκα ex πυκνά orto cf. Io. Alex. 28, 31 seqq., de adiectivis in ῑ̄ν̄ō̄c̄ ab adverbiis ductis Arcad. 65, 12. Omisi autem verba ab epitomatore inculcata post ἰσχνός: τὸ δὲ πτύσσω παρὰ τὸ πέτω τὸ πίπτω τὸ ἐπιπίπτειν τινί· πέτω πετύσσω καὶ πτύσσω· οὐδέν γὰρ ἄλλο ἐστὶ τὸ πτύσσειν ἢ τὸ ἐπιπίπτειν ἕτερον ἑτέρῳ· παρὰ τὸ πτύσσω πτύξω πτύξ καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ̄ πύξ ὡς ἀλλάξω ἀλλάξ καὶ ἐναλλάξ, κουρίζω κουρίξω κουρίξ· δήκω δήξω δήξ δάξ καὶ ὀδάξ. λήγω λήξω λήξ καὶ λάξ τὸ τῷ λήγοντι μέρει παίειν.

ad fr. 179. In lemmato scripsi pro ἀΐδηλος ἀΐζηλος et post pro ζῆλος ἄζηλος: δῆλος ἄδηλος. Nam de ἀΐζηλος B 318 «τὸν μὲν ἀΐζηλον θῆκε θεός» sermo fuisse videtur neque dubitandum est, quin etiam Zenodoteae scripturae ἀρίδηλος mentio iniecta fuerit. Hoc autem in Ep. Cr. I 15, 28 sic explicatur: ἀρίζηλος ἐκ τοῦ ἀρι ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ δῆλος πλεονασμῷ τοῦ c̄ ἀρίcδηλος καὶ ἐπειδὴ τὸ ζ ἐκ τοῦ c̄ καὶ δ̄ σύγκειται, τρέπεται τὸ δ καὶ c̄ εἰς ζ καὶ γίνεται ἀρίζηλος, quamquam alii ἀπὸ τοῦ ζῆλος ἀρίζηλος· οἱ γὰρ ἄξιοι ζήλου ἄγαν ἔκδηλοι E. M. 142, 30 cf. Lehrs ad Herod. p. 457 et Merckel ad Apoll. Rhod. CLXXII.

180.

E. M. 220, 9: γαλόῳ: οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἔστι γάλως, εἶτα διαλύσει τοῦ ῶ γάλοως ὡς τὸ «ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἔβη» (Ξ 229). ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει, ὅτι ἐστὶν εὐθεῖα ἡ γάλως. κλίνεται δὲ τῆς γάλω· ὁ κανών· τὰ βαρύτονα κατὰ ἀποβολὴν τοῦ $\bar{c}$ κλίνονται τῆς Κέω. — ἡ δοτικὴ τῇ γάλῳ καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\bar{o}$ γαλόῳ· διὰ τοῦτο καταβιβάζει τὸν τόνον, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἐπὶ τέλους κειμένου τοῦ ῶ τρίτη ἀπὸ τέλους τίθεται ἡ ὀξεῖα χωρὶς τῶν Ἀττικῶν. κλίνεται δὲ καὶ γάλως γάλωτος ὡς γέλως γέλωτος.

181.

E. M. 347, 9: ἐξ Ἀθόω: «ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσετο» Ἰλιάδος (Ξ 229) πλανώμενοί τινες ἀναγινώσκουσιν ἐξ Ἄθοω· οὐ γὰρ δύναται τρίτη ἀπὸ τοῦ ω πίπτειν ἡ ὀξεῖα· οὐ γὰρ ἔχει πρὸ τοῦ ω τὸ $\bar{ε}$ ὡς τὸ πόλεων. ἀμφίβολον· εἰ μὲν γὰρ παρὰ τὸ Ἄθως Ἄθω, ἐστὶ πλεονασμὸς τοῦ $\bar{o}$· εἰ δὲ εἴρηται Ἀθόως Ἀθόω, οὐκ ἔτι πλεονάζει. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

τεῖ θέμα τὸ δειδίω. εἰ δὲ καὶ ἀπαιτήσῃ, ἐκ παρακειμένου ἂν εἴη γινόμενον.

[179^{d}]

St. B. 379, 3: Κοτιάειον: — τινές φασι Κοσιάειον ὀφείλει· δοκεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ Κόσα Κοσάειον ὡς τοῦ Μίδα Μιδάειον καὶ προσθέσει τοῦ $\bar{ι}$ Κοσιάειον καὶ τροπῇ Κοτιάειον.

[179^{e}]

St. B. 62, 1: Ἀκουιτανοί: ἔοικε τὸ $\bar{ι}$ κατὰ πλεονασμὸν ἔχειν.

[179^{f}]

St. B. 608, 9: Ταῦρος: τὸ ἐθνικὸν Ταυριανός πλεονασμῷ τοῦ $\bar{ι}$ ὡς Ζυγιανός.

[181^{a}]

Io. Al. 37, 31: τὸ δοάν ὀξυνόμενον πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ο δήν δάν δοάν.

ad fr. 180. Omisi ἔστι δὲ ἡ ἀνδρός ἀδελφή post ἡ γάλως ut ab epitomatore adiecta. Verbis τῶν Ἀττικῶν intellegi πόλεως ἵλεω adnotavit Lob. El. I 471. cf. Ep. Cr. I 146, 10 ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ (Χ 473) ἐπενθέσει τοῦ $\bar{o}$· γάλως γὰρ καὶ «ἐξ Ἀθόω», Ἄθω γάρ. ἐν δὲ τῷ λαγωός οὐκ ἐπένθεσις τοῦ $\bar{o}$, ἀλλὰ δισσὴ ἡ χρῆσις· λαγώς γὰρ καὶ λαγωός, οὐχ, ὡς Τρύφων οἴεται, ταῦτα Βοιωτῶν εἰσι διαλέκτου. ἐκεῖνοι γάρ, φασί, τῷ $\bar{υ}$ προσνέμουσι τὸ ο ὑμῖν οὑμῖν, κύνες κούνες.

ad fr. 181. In fine pro Ἄθοος Ἀθόου scripsi cum Lob. El. I 472 Ἀθόως Ἀθόω. cf. St. B. 36, 10 Ἄθως: εἴρηται δὲ καὶ Ἄθοος ὡς Κῶς Κόος. λέγεται δὲ καὶ κατὰ συναίρεσιν Ἄθους. ἡ κλίσις διττή, καὶ Ἄθωος καὶ Ἄθω.

ad fr. [179^{f}]. De his dubitanter Herod. ap. St. B. 17, 2 τὸ Ταυριανός καὶ Σκορπιανός καὶ Ζυγιανός ἀπὸ τῶν Σκόρπων καὶ Ταύρων καὶ Ζυγῶν παράγεσθαι δοκοῦσι, δυνάμενα καὶ αὐτὰ ἀπὸ τῶν προτέρων παράγεσθαι τοπικῶν, Ζυγίων, Σκορπίων, Ταυρίων.

*182.

St. B. 641, 16: Τύμωλος: οὕτως ὁ Τμῶλος κατὰ ποιητικὸν μετασχηματισμόν.

183.

E. Gud. 287, 10, E. M. 481, 16: ἰωή: ἡ φωνή· παρὰ τὸ ἴω γίνεται ἰή καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω̄ ἰωή ἡ διικνουμένη εἰς τὰς ἀκοάς. οὕτως Ἡρωδιανός.

*184.

Ep. Hom. 86, 26, E. M. 157, 26: ἀσπιδιώτης: εἰ μὲν ἀπὸ τῆς ἀσπίδος ἀσπιδίτης, δηλονότι πλεονασμῷ τοῦ ω̄· εἰ δὲ παρὰ τὸ ἀσπίδιος ἔνθεν «ὑπασπίδια» (c. g. Ν 158) παραγωγόν, οὐ πλεονάζει ὥσπερ ἴδιος ἰδιώτης καὶ ἥλιος ἡλιώτης καὶ ἀφηλιώτης, οὕτως ἀσπίδιος ἀσπιδιώτης.

E. Or. 30, 7: ἀγροιώτης: ἀγρός ἀγρότης ὡς δῆμος δημότης πλεονασμῷ τοῦ ῑ ἀγροίτης καὶ προσθέσει τοῦ ω̄ ἀγροιώτης.

*185.

St. B. 493, 6: Ὁμόλιον πόλις Μακεδονίας καὶ Μαγνησίας. τὸ δὲ Ὁμολώϊον κτητικόν ἐστι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ω̄.

[182a]

Il. Pr. Ο 365: τὸ ἦτε ξείνων θέμις ἐστί (Od. ι 268) δασύνεται, τὸ δὲ ἠῦτε ψιλοῦται.

[182b]

Ep. Cr. I 313, 5: τὰ εἰς ω̄ λήγοντα ῥήματα εἴτε βαρυτονεῖται εἴτε περισπᾶται, διὰ τοῦ ῠ βραχυνομένου ἐπεκτείνεται παρὰ τοῖς Ἴωσιν οἷον κινῶ κινύω, φορῶ φορύω, ἐξ οὗ κατὰ παρένθεσιν Δωρικὴν τοῦ ν̄ φορύνω.

ad fr. *184. Similia habet St. B. 134, 25 Ἀσπίς: τὸ ἐθνικὸν Ἀσπιδίτης τῷ ἔθει τῶν Αἰθιοπικῶν πόλεων καὶ Λιβυσσῶν· τὸ δ' ἀσπιδιώτης παρὰ τῷ ποιητῇ (Β 554, Π 167) κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ω̄· ἔστι δὲ τοῦτο παρὰ τὸ ἀσπίδιον· Μένανδρος «ἀσπίδιον ἐπριάμην τι καὶ μαχαίριον». τὸ δὲ ἀσπιδίτης Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι «ἀλλ' ἀσπιδίτην, ὄντα καὶ πεφραγμένον». Conferri possunt St. B. 474, 7 νῆσος: ὁ ταύτην οἰκῶν νησίτης, τοῦ δὲ νησίον νησιώτης; p. 512, 20 πατρίς: τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε πατρίτης· ἄμεινον δὲ τὸ πατριώτης; 470, 13 Ναύκρατις πόλις Αἰγύπτου, ὡς πολίτης Ναυκρατίτης, καὶ Ναυκρατιώτης ὡς Πηλουσιώτης, ἴσως ἀπὸ τοῦ Ναυκράτιον ἢ Ναυκρατία ὡς Ἰταλία Ἰταλιώτης. — De ἀγροιώτης (quod ex E. M. 12, 40 emendavit Larcher) cf. St. B. s. ἀγρός· ἀγρότης καὶ ἀγροιώτης.

ad fr. [182a]. cf. E. M. 440, 11 τὸ ἦ ἀντὶ τοῦ ὡς προσθέσει τοῦ τε καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῠ γίνεται ηὖτε· δεῖ δὲ γινώσκειν ἠῦτε ἐν διαστάσει· κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι τὸ ῆ καὶ ῠ ἐν μιᾷ συλλαβῇ χωρὶς εἰ μὴ ἐν κλίσει ῥήματος ὡς αὐδῶ ηὔδων, αὐχῶ ηὔχουν· ἀναγκαίως οὖν ἡ διάστασις τοῦ ἠῦτε ὁμοίως τῷ γρηῢς καὶ νηῢς, cum quibus congruit fero Apoll. de adv. 559 seqq.

ad fr. [182b]. Ex compluribus de parectasi vocalis ῠ in verbis (E. M. 115, 13 ἀνύω, E. M. 111, 14; 150, 48, Ep. Cr. I 322, 7) adnotamentis hoc recepi, quia iam vox epectasis (cf. Mon. 43, 31 ἐσθίω) Herodiani memoriam excitat. huc accedit, quod pleonasmum literae ν̄ in verbis Doricum vocat etiam ap. Eustath. 562, 43.

186.

E. M. 176, 45: ἀφέωκα: τὸ θέμα ἀμφίβολον· ὁ παρακείμενος ἀφεῖκα, εἶτα ἐλλείψει τοῦ ῑ καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ω̄ ἀφέωκα. ἄλλοι ὥςπερ παρὰ τὸ πτῶ γίνεται πέπτηκα καὶ πέπτωκα κατὰ τροπὴν τοῦ η̄ εἰς ω̄, οὕτω καὶ ἧκα πλεοναςμῷ τοῦ ε̄ ἕηκα καὶ τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ω̄ ἀφέωκα καὶ ὁ παθητικὸς παρακείμενος κατὰ τὸ τρίτον ἀφέωνται. οὐ δεῖ δὲ τὰ ἀμφιβαλλόμενα παραλαμβάνειν. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν.

187.

Ep. Cram. II 338, 24: ἀπαιωρήςας: ἐκ τοῦ αἴρω τὸ κουφίζω πλεοναςμῷ τοῦ ω̄ αἰωρῶ ὥςπερ ἀπὸ τοῦ ἔθω εἶθα εἴωθα καὶ ἀφεῖκα ἀφέωκα ἢ ἀπὸ τοῦ ἀφῆκα πλεοναςμῷ τοῦ ε̄ ἀφέηκα καὶ τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρὸν ἀφέωκα, καὶ ἀφέωνται κατὰ πάθος. ὁ Ἡρωδιανὸς ταῦτα ἐν τῷ κατὰ πάθη (?).

188.

E. Gud. 269, 3: ἰάλεμος: ἔςτιν ἵημι τὸ πέμπω, ἐκ τούτου γίνεται ἵημος, τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ε̄ ἵεμος καὶ πλεοναςμῷ τῆς αλ̄ συλλαβῆς ἰάλεμος καὶ ἰαλεμῆςαι ἐπὶ τοῦ θρηνῆςαι. οὕτως Ἡρωδιανός.

[186ᵃ]

Schol. A ad Il. Γ 272: ἄωρτο. — τοῦ ἄρω ὁ παρακείμενος ἦρκα, ὁ παθητικὸς ἦρμαι, ὑπερςυντέλικος ἤρμην, τὸ τρίτον ἦρτο, ςυςτολῇ ἄρτο, ἐπενθέςει τοῦ ω ἄωρτο ὥςπερ εἶθα εἴωθα. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ β' τμήματι τῷ περὶ παθῶν Διδύμου.

[188ᵃ]

E. Or. 57, 10: ἐτήτυμον: ἐτεόν ἔτυμον καὶ πλεοναςμῷ τῆς τη̄ συλλαβῆς ἐτήτυμον.

---

ad fr. 186. Cum Lobeckio El. I 480 verba οὐ δεῖ δὲ τὰ ἀμφιβαλλόμενα παραλαμβάνειν in fine posui, quia his verbis refelluntur ii, qui ἧκα pro perfecto aoristi simili habuerunt. Hinc concludi etiam potest Herodianum alteram explicationem quam Philoxeni fuisse ex Ep. Cr. I 57, 10 comperimus praetulisse. Caeterum necesse fuit pro ἀλλ' ὥςπερ scribere ἄλλοι.

ad fr. 187. Lob. El. I 481 not. post αἴρω excidisse arbitratur huiuscemodi verba: αἶρα καὶ πλεοναςμῷ αἰώρα, ἐξ οὗ αἰωρέω, equidem αἰωρῶ apposui et post εἴωθα propter antecedens fragm. inserui καὶ ἀφεῖκα ἀφέωκα.

ad fr. 188. Omisi quae ex alio loco huc de ἰήϊος vel ἰήϊος illata sunt (nam ad hoc vocabulum pertinent ὅτε μὲν ἐπὶ ἡλίου λέγεται, δαςύνεται ἐπὶ τῆς ἀφέςεως τῶν βελῶν). In E. M. 462, 53 etiam altera originatio huic, quae sola in E. Gud. exstat, praemissa est: ἔςτιν ἵημι, ἐκ τούτου ἵηος, εἶτα ἰήεμος, τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ᾱ καὶ πλεοναςμῷ τοῦ λ̄ ἰάλεμος et in fine pro οὕτως Ἡρωδιανός subscriptum est: οὕτω Φιλόξενος περὶ μονοςυλλάβων, ὥς φηςιν Ὠρίων. Quum autem in E. Orionis nihil de voce ἰάλεμος traditum sit et constet Herodianum saepe Philoxeni scripta respicere, in E. M. pro Ὠρίων scribendum videtur Ἡρωδιανός. De re cf. Lob. Proll. 98 et 158.

---

ad fr. [188ᵃ]. Reperitur eo loco literae Ε, ubi plura Herodianea proferuntur.

*189.

E. M. 282, 32: ἐδολιοῦcαν: δολιῶ ὁ παρατατικὸc ἐδολίεον ἐδολίουν· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐδολιοῦcαν. καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐδολίεον ἐδολίουν ὥcπερ ἐποίεον ἐποίουν. ἀλλ' οἱ Βοιωτοὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰc $\bar{c}$ ὀξύτονον ποιοῦcι τὸ τρίτον τῷ πρώτῳ ἰcocύλλαβον οἷον ἐμάθομεν ἐμάθοcαν, εἴδομεν εἴδοcαν, ἐπὶ δὲ τῶν ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰc $\bar{c}$ ὀξύτονον ποιοῦcιν ἔνδειαν cυλλαβῆc καὶ φυλάττουcι τὴν παραλήγουcαν τῆc γενικῆc τῶν μετοχῶν οἷον ἐκοcμήθημεν ἐκοcμήθηcαν ἐκόcμηθεν ὡc τὸ «αὐτὰc ἐπεὶ κόcμηθεν» (Γ 1).

190.

ὑποπετριδίων ὀνείρων: Ὕμνου εἰc Διοcκούρουc πρώτῳ Ἀλκμὰν ταύτῃ τῇ διὰ τοῦ ιδιοc παραγωγῇ ἐχρήcατο, ᾗπερ χρῶνται οἱ γραμματικοὶ ὡc τύμβοc τυμβίδιοc παῦροc παυρίδιοc, μοῖχοc μοιχίδιοc,

[190ᵃ]

Eustath. 890, 9: φαcὶν Ἀπίων καὶ Ἡρόδωροc, ὅτι ἔοικεν ὁ Ῥοδίοc ποταμὸc παρὰ τὸν ῥόον ὠνομάcθαι πλεονάcαντοc τοῦ $\overline{δι}$ ὡc καὶ ἐν τῷ πίδαξ. πίαξ γὰρ παρὰ τὸ πιεῖν. καὶ ἐν τῷ πόρδαλιc καὶ πάρδαλιc· παρὰ τὸ προάλλεcθαι γὰρ καὶ παράλλεcθαι.

ad fr. *189. Quamquam similis sententia ap. Eustath. 1759, 36 Heraclidi tribuitur, tamen hoc fragmentum ab Herodiano profectum opinor propter extremam partem de κόcμηθεν, quae fere congruit cum Il. Pr. Δ 222 ἔδυν πληθυντικόν ἐcτι cυγκοπὲν ἀπὸ τοῦ ἔδυcαν. — εἰ δέ τιc λέγοι, ὅτι τὰ ἑνικὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ ὁμοφωνοῦντα καὶ ὁμόχρονά ἐcτιν οἷον ἔλεγον ἐγὼ καὶ ἔλεγον ἐκεῖνοι, ἴcτω ὅτι ἐκ cυγκοπῆc ἐcτι τοῦτο τοῦ ἔδυcαν· ἐν δὲ τοῖc τοιούτοιc τρίτοιc ἡ cυγκοπὴ ἀναδέχεται λῆξιν τὴν αὐτὴν τῇ παραληγούcῃ τῆc γενικῆc τῆc κατὰ τὴν μετοχήν, ἔcταcαν ἔcταν, cτάντοc γάρ — ἐκοcμήθηcαν ἐκόcμηθεν, κοcμηθέντοc γάρ. cf. praeterea Choer. Dict. 535, 21 seqq., E. M. 426, 1 ἤλθοcαν. Ahrens de dial. Aeol. 210 not. 3. Lob. El. I 485.

ad fr. 190. Codicis scriptura haec est: Διονύcιοc ὁ Cίδιοc (cod. V ap. Gaisf. habet Cίδιτοc, DM $\overset{\delta}{\text{ci}}$) πρῶτον (cod. V πρῶτοc) ταύτῃ τῇ ἐπιβολῇ ἐχρήcατο, ᾗπερ χρῶνται οἱ γραμματικοί, ὡc τύμβοc τυμβίδιοc, παῦροc παυρίδιοc, cχίδιοc, πτερόν πτερίδιοc. ἐχρῆν οὖν εἰπεῖν καὶ τῶν ὑποπτεριδίων ὑπὲρ τῶν ὑποπετεριδίων. Lobeckius Proll. 357 sic locum emendandum existimavit: Διονύcιοc ὁ Cυρακόccιοc πρῶτον ταύτῃ τῇ ἐπιβολῇ ἐχρήcατο· οἷc γὰρ χρῶνται οἱ γραμματικοὶ ὡc ὁμοίοιc τύμβοc τυμβίδιοc, παῦροc παυρίδιοc, μοῖχοc μοιχίδιοc, διαφέρει ἀπὸ μακρᾶc ἀρχόμενα. ἐχρῆν οὖν ὑποπτέρων ἢ ὑποπτερύγων. Lucem accepit hic Herodiani locus reperto fragmento hymni Alcmanici in Dioscuros (cf. Philolog. XXI p. 126 et XXII p. 1 seqq., ubi Bergkius p. 14 nostrum locum disceptavit,

ad fr. [190ᵃ]. Licet de Ῥοδίοc et πίδαξ credamus, tamen πάρδαλιc et πόρδαλιc vocabulorum portentosa originatio ab Herodiano aliena putanda est; huc accedit, quod pleonasmus syllabae et simplicis consonae ab Eustathio confunduntur. — Ep. Cr. 176, 26 ἑλκεcιπέπλουc: τὸ $\bar{o}$ ἐν ταῖc cυνθέcεcι πολλάκιc εἰc τὸ ε μεταβάλλομεν καὶ τὴν cι cυλλαβὴν προcλαμβάνομεν οἷον ἕλκω ἑλκόπεπλοc ἑλκεcίπεπλοc· πρῶτοc πρωτόλαοc Πρωτεcίλαοc, πηγόc πηγόμαλλοc πηγεcίμαλλοc. ἔνιοι δὲ ἀπὸ μελλόντων αὐτὰ cχηματίζουcι τῶν διπλῶν μὲν ἀναλυομένων, τοῦ δὲ $\bar{ε}$ παρεμπίπτοντοc οἷον ἕλξω ἑλξίπεπλοc καὶ ἑλκεcίπεπλοc, πήξω πηξίμαλλοc καὶ πηγεcίμαλλοc non Herodiani est, qui in compositis a verbis barytonis $\bar{ε}$ nativum, non ex $\bar{o}$ mutatum habuit; si in his quid Herodianeum est, altera explicatio ἕλξω ἑλξέπεπλοc ἑλκεcίπεπλοc magis conveniat iis, quae ap. Theogn. p. 81 tradit. cf. etiam Ep. I 431, 9 φθιcίμβροτοc.

οὕτως πτερόν πτερίδιος. ἐχρῆν οὖν εἰπεῖν καὶ τῶν ὑποπτέρων ὀνείρων τῶν ὑποπτεριδίων καὶ ὑπερθέσει τῶν ὑποπετριδίων. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν.

191.

E. M. 256, 20: δεξιτερός: ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι συνεξέδραμε τῷ ἄριστος ἀριστερός καὶ τὸ δεξιός δεξιτερός. τοῦτο γὰρ συνεκδρομή, οὐ πλεονασμός, ὥσπερ, καθὰ παρὰ τὸ πρόβατον γίνεται προβάτερον, οἰός οἰότερον, ὡς λέγει Σώφρων. τοῦτο γὰρ οὐ λέγεται πλεονασμός, ἀλλὰ συνεκδρομὴ τοῦ προβάτερον. οὕτω δεξιτερός ὡς ἀριστερός.

192.

E. M. 537, 31: κρήδεμνον: ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει, κρήδεμνον λέγεται παρὰ τὸ κάρη καὶ δέμω τὸ κατεσκευασμένον καὶ πεποιημένον εἰς κεφαλὴν τῶν νέων.

193.

E. Gud. 97, 18: ἄφνω: γέγονε παρὰ τὸ ἀφανής ἀφανῶς ὡς

---

cuius sententiam recte enucleavit. Iure vir illustrissimus de intellectu initii desperat, quod sicut nunc legitur, sensu caret. Equidem suspicor in verbis principalibus Alcmanem et hymnum in Dioscuros diserte memoratos fuisse et ea, quas primitus exstabant, grammatici describentis ignorantia et librarii neglegentia foede perversa esse. In Διονύσιος latere arbitror Διοσκούρους et πρῶτος vel πρῶτον ex πρώτῳ immutatum esse, σιδιος autem esse διὰ τοῦ ιδιος, quod verbis ταύτῃ τῇ ἐπιβολῇ superscriptum in antecedentem lineam illatum est. quare scribendum opinatus sum Ὕμνου εἰς Διοσκούρους πρώτῳ (sic etiam Apoll. de pron. 334 librum **primum** indicat) et poetae nomen Ἀλκμὰν excidisse et pro ἐπιβολῇ suspicor παραγωγῇ vel παρολκῇ (cf. Il. Pr. Υ 357) vel ἐπεκτάσει (cf. Lehrs q. ep. p. 33, ubi ex Apollonii lexico profertur νηπύτιοι: — ἐπέκτασίς ἐστι τοῦ νήπιοι) ponendum esse, nam innuit Herodianus ὑπόπτερος iam satis fecisse et terminationem ιδιος pro $\overline{\text{ος}}$ per quandam abundantiam usurpatam esse. In reliquis Bergkii emendationem amplector. Ab epitomatoribus autem pro iis, quae non intellexerunt, nomina grammaticorum inculcata esse iam supra (fr. 9) vidimus, ubi ex Ἀσπληδόνα fecerunt Ἀσκληπιάδην.

ad fr. 191. pro τὸ ἄριστος ἀριστερός scripsi τῷ, pro καὶ post ὥσπερ καθά, pro πρόβασιν — προβάτιον: πρόβατον προβάτερον et post pro προβάτεον iterum προβάτερον. Sic sententia optime procedit: δεξιτερὸς a δεξιός ad similitudinem adiectivi ἄριστος ἀριστερός formatum esse pari modo atque οἰότερος ad analogiam formae προβάτερον. Cur autem προβάτερον minus audax et quasi legitimum habuerit, ea fuit causa, quod πρόβατον natura sua primitus adiectivum est, cui se merum substantivum accommodavit. Etiam Ahrensius de dial. Dor. 388 not. προβάτερον scribendum esse suspicatus est, Lobeckius vero El. I 335 not. 10 proposuit: ὥσπερ καὶ τὸ πρόβατον γίνεται προβάτειον οἰὸς οἰάτειον. Iam Arist. poet. 21 commemorat δεξιτερὸς pro δεξιός: ἐξηλλαγμένον ἐστὶν ὅταν τοῦ ὀνομαζομένου τὸ μὲν καταλείπῃ τὸ δὲ ποιῇ οἷον τὸ «δεξιτερὸν κατὰ μαζόν» ἀντὶ τοῦ δεξιόν.

ad fr. 192. verba κάρη καὶ ex iis, quae in E. M. praecedunt: κρήδεμνον — παρὰ τὸ κάρη καὶ τὸ δέω τὸ δεσμεύω καρήδεμνον καὶ συγκοπῇ κρήδεμνον τὸ τὴν κεφαλὴν δεσμεῦον, inserui, nam quin haec Herodiani sententia fuerit, dubitari non potest comparata Il. Pr. Π 548: παρὰ τὸ καρή ὀξυνόμενον καρῆθέν ἐστι καὶ κρῆθεν ἐν συγκοπῇ.

ad fr. 193. Pariter de hoc sentit Apollon. de adv. 580. — Idem fere traditur in E. Orion. 17, 19 auctore tacito: ἄφνω· παρὰ τὸ ἀφανὴς ἀφανῶς ἔδει περισπωμένως· ἐξέστη τὸ $\overline{\text{α}}$ καὶ μετέστη ὁ τόνος· ἐπειδὴ τὰ εἰς ω λήγοντα ἐπιρρήματα δισύλλαβα, μὴ ὄντα Δώρια, βαρύνονται, πόρρω, κάτω, ἔξω. Ab Herodiano profectum videtur etiam ap. Orion. p. 33, 19 βλάξ· μαλακὸς καὶ παρώνυμον

εὐςεβής εὐςεβῶς, εὐγενής εὐγενῶς καὶ ϲυγκοπῇ καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε̄ καὶ ἀναδρομῇ τοῦ τόνου διὰ τὸν χαρακτῆρα. οὕτως περὶ παθῶν.

*194.

Ep. Cr. I 369, 13: τὸ ἰάπτω καὶ τὸ ᾱ ἐκβάλλει «μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν» (Α 454). ὡς δὲ παρὰ τὸ ἵξω ἵξαλος «ἰξάλου αἰγός» (Δ 105), κονίςω κονίςαλος, οὕτω καὶ ἴψω ἴψαλος, ἀφ' οὗ παρὰ Στηςιχόρῳ «ἀνίψαλον παῖδα» τὸν ἀβλαβῆ.

*195.

Choer. Dict. 438: τὸ ἄκμων σύνθετόν ἐςτι παρὰ τὸ ᾱ ἐπιτατικὸν μόριον καὶ καμών ἀκάμων καὶ κατὰ ϲυγκοπὴν ἄκμων οἱονεὶ ὁ πάνυ κάμνων.

196.

E. M. 394, 34: Εὐξαντίδος γενεῆς: Εὐξάντιος· τὸ πατρωνυμικὸν Εὐξαντιάδης, τὸ θηλυκὸν Εὐξαντιάς Εὐξαντιάδος. ἆρον τὸ ᾱ καὶ γίνεται Εὐξαντίς Εὐξαντίδος. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

*197.

Ep. Cr. I 422, 19: Ὑρτακίδης: τῷ εἴδει πατρωνυμικόν. τὸ προκατάρχον Ὕρτακος «καὶ Ἄςιον Ὑρτάκου υἱόν» (Ν 759). τὰ δὲ ἀπὸ

μάλαξ. ϲυγκοπὴ καὶ μετάθεςις τοῦ μ̄ εἰς β̄ βλάξ· οὐ γὰρ ἐδύνατο τὸ μ̄ προτάςςεςθαι τοῦ λ̄.

ad fr. *194. Hoc Herodianeum esse patet ex Il. Pr. A 567: ἔςτι ῥῆμα ἰάπτω, ὃ ςημαίνει τὸ διαφθείρω καὶ βλάπτω, ἔνθεν τὸ «πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν» καὶ μέςον αὐτοῦ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ᾱ «μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν» (Α 454)· ἔνθεν καὶ τὸ ἴψ. ἔςτι δὲ θηρίον διατρῶγον τὰ ξύλα.

ad fr. *195. Quamquam Lobeckius El. I 221 not. 5 hoc ex confesso fictum esse dicit ut κεκάμηκα — κέκμηκα E. M. 521, 30 tamen ut locus E. M., ubi τὸ κέκμηκα οὐκ ἔςτι ἀπὸ τοῦ κμῶ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κεκάμηκα diserte Herodiano adscribitur, sic etiam hoc Choerobosci adnotamentum ex Herodiano petitum videtur, praesertim si memineris eum ap. Arcad. 62, 18 ἀμνὸς ducere ab ἄμενος παρὰ τὸ μὴ ἔχειν μένος. Accuratius de ἄκμων disseruit Choer. etiam alio loco 819, 22 eadem vestigia premens: ἄξιόν ἐςτι ζητῆςαι, διατί ἡ ἑκών μετοχὴ ἐν τῇ ἀέκων ἀναβιβάςαςα τὸν τόνον ἔμεινε μετοχὴ καὶ οὐκ ἐγένετο ὄνομα; καὶ ἔςτιν εἰπεῖν, ὅτι ἐκ τῆς ᾱ ςτερήςεως ςυντιθεμένη καὶ φυλάττουςα τὸ τέλος φυλάττει καὶ τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ λόγου οἷον δοῦλος ἄδουλος, φίλος ἄφιλος, ςεμνός ἄςεμνος, κακός ἄκακος, ψευδής ἀψευδής, ςαφής ἀςαφής· τὸ γὰρ τλάς Ἄτλας καὶ τὸ βάς Ἄβας φυλάξαντα τὸ τέλος καὶ μὴ φυλάξαντα τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ λόγου, ἀλλὰ γινόμενα ὀνόματα οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔχουςι τὴν ᾱ ςτέρηςιν, ἀλλὰ τὴν πρώτην ἐπίταςιν οἱονεὶ ὁ πάνυ καρτερῶν, πάνυ βαίνων (pr. βοῶν)· ἐπειδὴ οὖν ἡ ἀέκων ἐφύλαξε τὸ τέλος τοῦ ἑκών, τούτου χάριν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ λόγου ἐφύλαξε καὶ ἔμεινε μετοχή. — τὸ ἄκμων ἀπὸ τοῦ ᾱ καὶ τῆς καμών μετοχῆς γενόμενον καὶ μὴ φυλάξαν τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ λόγου, ἀλλὰ γενόμενον ὄνομα οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ τὸ α οὐ μόνον ςτερητικὸν δύναται εἶναι ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἐπιτατικόν, ἄκμων γὰρ λέγεται ἢ παρὰ τὸ μὴ κάμνειν ἢ παρὰ τὸ πάνυ κάμνειν· ἄλλως τε δὴ καὶ τοῦ κάμνω ςυνέκοψε φωνὴν οἷον ἀκάμων καὶ ἄκμων καὶ τούτου χάριν οὐκ ἔμεινε μετοχή. Herodiano deberi videtur etiam E. Or. 17, 17: ἄτρακτος: ταράςςω ταρακτός· ἀτάρακτος καὶ ϲυγκοπῇ ἄτρακτος; legitur enim hoc adnotamentum medium inter alia Herodianea.

ad fr. 196. Idem in Bekk. An. 850, 28 et An. Ox. IV 327 Apollonio assignatur, cum quo Herodianus ceterum de femininis patronymicorum formatione dissentiens de affectione certe huius vocabuli concinisse putandus est.

ad fr. *197. Ex praecedente fr. etiam hoc ab Herodiano profectum esse probatur.

τῶν εἰς ιος διὰ τοῦ αδης ποιεῖ τὰ πατρωνυμικά· ἐχρῆν ἄρα παρὰ τὸ Ἐριχθόνιος Ἐριχθονιάδης, ἀλλὰ κατὰ συγκοπὴν Ἐριχθονίδης.

*198.

St. B. 20, 4: Ἁγνώνεια: τὸ ἐθνικὸν Ἁγνωνείτης ὡς Μαρωνείτης τοῦ Μαρώνεια καὶ Καυκωνείτης τοῦ Καυκώνεια κατ' ἔλλειψιν τοῦ ᾱ.

*199.

St. B. 322, 2: Ἰάμνια: τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἰαμνιάτης. ἔστι δὲ καὶ Ἰαμνίτης καθ' ὕφεσιν τοῦ ᾱ. τὰ γοῦν καθ' ὕφεσιν τοῦ ᾱ διὰ διφθόγγου εἰσὶ πλὴν τοῦ Ἰαμνίτης καὶ τοῦ Δαυνίτης.

*200.

St. B. 385, 10: Κριῶα δῆμος: τὰ τοπικὰ Κριῶθεν κατὰ συγκοπὴν καὶ Κριῶσε καὶ Κριῶσιν.

201.

E. M. 685, 1: πόστος: ὡς μυχός μύχατος, τρίτος τρίτατος, ἕβδομος ἑβδόματος, οὕτω πόσατος καὶ κατὰ συγκοπὴν πόστος. περὶ παθῶν.

[201ᵃ]

Arcad. 161, 10: σεσημείωται τὸ δάκνω βαρύτονον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ δαγκάνω καὶ κατὰ συγκοπήν.

[201ᵇ]

Il. Pr. M 148: τὰ εἰς μος μετ' ἐπιπλοκῆς τοῦ χ ὀξύνεσθαι θέλει, αὐχμός, ἰωχμός. ταύτῃ καὶ πλοχμός, εἴτε συγκέκοπται εἴτε καὶ ἐντελές ἐστιν, ὀξυτονηθήσεται.

[201ᶜ]

E. Or. 57, 2, E. M. 316, 40: ἕδνα τὰ πρὸ τοῦ γάμου ὑπὸ τοῦ

---

ad fr. *198. Aliis locis aliter decernit St. B. 13, 8 et 295, 6 Ἀγαμμειάτης ab Ἀγάμμεια et Ἀγαμμείτης ab Ἀγάμμη repetitur pariter atque Ζηλείτης a Ζέλη et Ζελειάτης a Ζέλεια; cf. praeterea 53, 17; 527, 7; 545, 19 et 431, 15 Μαντούτης ἐστὶ κατὰ συγκοπὴν ὡς τὸ Ζελείτης. Videtur Herodianus inter utramque sententiam fluctuasse similiter atque haesitavit utrum e. g. Ἀγάμμεια prototypon, unde Ἀγάμμη per synlaoephen factum sit, an paragogum ab Ἀγάμμη sit St. B. 13, 3 et 11, 15.

ad fr. *199. cf. St. B. 222, 18 Δαύνιον: τὸ ἐθνικὸν Δαύνιοι καὶ Δαυνῖται κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ Δαυνιᾶται et 264, 6 Ἐλαΰϊα: τὸ ἐθνικὸν Ἐλαυϊάτης καὶ Ἐλαυίτης ὡς Ἰαμνιάτης καὶ Ἰαμνίτης.

ad fr. *200. Si St. B. 539, 14 Πυθῶθεν ὡς Κριῶθεν sc. a Κριώ dicit, haec eadem inconstantia est, quam in fr. 198 animadvertimus; fortasse Herodianus pronunciaverat: δύναται δὲ καὶ ἐκ τοῦ Κριώ ὡς Πυθώ Πυθῶθεν. Praetermisi St. B. 466, 2 Μῶβα: ἔοικε δ' ἐνδεῖν τὸ ᾱ· ἦν γὰρ Μώαβα. τὸ ἐθνικὸν Μωαβίτης, quia Uranius pro teste speciei Μῶβα profertur.

ad fr. 201. Hoc habet etiam Arcad. 50, 3 πόστος ἐκ τοῦ πόσατος. cf. Lob. El. I 225.

---

ad fr. [201ᵃ]. cf. Lob. El. I 224, Techn. 126.

ad fr. [201ᵇ]. cf. Lob. El. I 226.

ad fr. [201ᶜ]. Haec notatio reperitur eo literae Ε loco, ubi plura Herodianea proferri solent. Ex Herodiani libro περὶ παθῶν in E. Orionis translata videtur notatio

*202.

E. M. 498, 42: κεβλή ἀπὸ τοῦ κεφαλή γίνεται κατὰ συγκοπήν.

203.

Schol. B ad Il. K 374, E. M. 746, 25, Philem. p. 152: τάρβος: τριςὶ παραγωγαῖς ὁ Ἡρωδιανὸς τοῦτο ὑπέβαλε· πρῶτον ἐκ τοῦ ταράσσω τάραβος καὶ συγκοπῇ τάρβος παρὰ τὸ ταράσσειν τὴν ψυχήν. δεύτερον ἐκ τοῦ τρέπω ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔτραπον τράπος καὶ τάρβος. οἱ γὰρ εὐλαβούμενοι φεύγουσι. τρίτον ἐκ τοῦ τείρω τὸ καταπονῶ ὁ β' ἀόριστος ἔταρον, τάρος καὶ πλεονασμῷ τοῦ β τάρβος καὶ ῥῆμα ταρβῶ «τάρβησάν τε» (B 268) ἀντὶ τοῦ ἐφοβήθησαν.

204.

E. M. 767, 19, Gud. 231, 47: Ζητεῖται περὶ τοῦ δίμηνος καὶ τρίμηνος πόθεν ἄρα ἐστίν, ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ δύο καὶ τρία ἢ ἐκ τοῦ ἐπιρρήματος. καὶ ὁ μὲν Ἀπολλώνιος λέγει, ὅτι ἀπὸ τοῦ δίς καὶ τρίς γίνεται δίμηνος καὶ τρίμηνος· τὸ γὰρ δίς καὶ τρίς ἐν συνθέσει ἀποβάλλει τὸ ς̄· σεσημείωται τὸ δισθανέες (Od. μ 22) καὶ τὸ τρίσφυλλον εἶδος βοτάνης παρὰ Νικάνδρῳ καὶ τρισοίζυος παρ' Αἰσχύλῳ. συντιθέμενον δὲ ἀντὶ τοῦ δύο καὶ τρεῖς λαμβάνεται, διπρόσωπος ὁ δύο πρόσωπα ἔχων καὶ τρίπους ὁ τρεῖς πόδας ἔχων. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει, τὸ δίμηνος γενέσθαι ἀπὸ τοῦ δυόμηνος κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ ῡ ὡς Ἀφροδύτη Ἀφροδίτη καὶ τὸ τρίμηνος ἐκ τοῦ τριάμηνος κατὰ συγκοπήν. καὶ ποῖόν ἐστιν ἄρα ἀναλογώτερον, τὸ ἐκ τοῦ ὀνόματος γινόμενον ἢ τὸ ἐξ ἐπιρρήματος; καὶ λέγομεν, ὅτι μᾶλλον τὸ ἀπὸ ὀνόματος·

νυμφίου διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ. παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνω ἥδανον καὶ συγκοπῇ καὶ συστολῇ ἕδνον. ἥδονται γὰρ τούτοις οἱ γαμούμενοι.

---

ad fr. *202. Hoc Herodianeum esse evincit Arcad. 107, 26 τὸ κεβλή ἀπὸ τοῦ κεφαλή. In An. Ox. II 456, 29 κεφαλὴν οἱ Μακεδόνες κεβλὴν τὸ β̄ ἀντὶ τοῦ φ̄ λαμβάνοντες ὡς ἐπὶ τῆς Βερενίκης, Φερενίκης γάρ ἐστιν.

ad fr. 203. Comparari potest Ep. Cr. I 203, 16 θράττειν· γίνεται ἀπὸ τοῦ ταράττειν ἐν συγκοπῇ τράττειν καὶ τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ θράττειν καὶ παρὰ τὸ τέρας τερατεία καὶ ἐν συγκοπῇ τερτρεία καὶ τερθρεία; de θράττειν cf. Lob. El. I 219 et de τερθρεία p. 226.

ad fr. 204. Verba τὸ γὰρ δίς καὶ τρίς — ὁ τρεῖς πόδας ἔχων inserui ex E. M. 279. 8 et E. Gud. 585, 10. Hanc enim Apollonii sententiam esse patet ex Schol. ad Od. μ: δὶς θανέες: ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου· φησὶ γὰρ Ἀπολλώνιος ὡς ὅτι δὶς καὶ τρὶς ἐν συνθέσει ἐκβάλλει ς̄ δίπους καὶ τρίπους. — Tum pro ἀρπάσαις scripsi ἀντερείσαι ἄν. — In fine omissa sunt, quae Herodianus de iis, quae

Philoxeni de στυγνός, quae legitur eo loco, qui sedes est Herodiani, p. 145, 33 στυγνός· ὡς παρὰ τὸ ἔτραγον τραγανός, ἔπιθον πιθανός, οὕτω παρὰ τὸ ἔστυγον στυγανός καὶ συγκοπῇ στυγνός· οἱ δέ παρὰ τὴν Στύγα φασὶν εἰρῆσθαι· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὰ μέν ἀηδῆ καὶ λυπηρὰ ἀπὸ ψυχροῦ ὀνομάζουσιν, τὰ δέ ἡδέα καὶ τερπνὰ ἀπὸ τῶν θερμῶν. τὸ οὖν στυγεῖν καὶ φοβεῖσθαι ἀπὸ τῆς Στυγός, ἥπερ μυθεύεται ψυχρότατον παρέχειν ὕδωρ. καὶ ὁμοίως ὁ στυγνὸς παρ' αὐτὴν εἴρηται. ὡσαύτως καὶ τὸ «φόβου κρυόεντος» (I 2) ἀπὸ τοῦ κρύους τοῦ ψυχροῦ. τὴν δὲ τέρψιν θαλπωρὴν παρὰ τὸ τέρπεσθαι καὶ ἰαίνεσθαι. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτῳ. Item ex libro περὶ παθῶν videtur sequens annotatio: σπάργανον, σπαράσσω σπαράγανον καὶ σπάργανον.

ἰδοὺ τὰ κατ᾽ ἐντέλειαν παρὰ Ἀθηναίοις συντιθέμενα δεικνύουσιν ἡμῖν καὶ ταῦτα γίνεσθαι ἐκ τοῦ ὀνόματος οἷον πεντέμηνος ὀκτώμηνος. ἴσως δέ τις ἀντερεῖσαι ἂν λέγων, ἰδοὺ λέγομεν καὶ πεντάμηνος καὶ ὀκτάμηνος καὶ δῆλον ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐπιρρήματος τοῦ πεντάκις καὶ ὀκτάκις γίνεται τὰ προκείμενα πεντακίμηνος καὶ ὀκτακίμηνος καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς κι συλλαβῆς πεντάμηνος καὶ ὀκτάμηνος. καὶ λέγομεν πρὸς αὐτούς, ὅτι τοῦτο ἀληθές, ἀλλὰ πολλάκις οἱ ἀριθμοὶ ἐν ταῖς συνθέσεσι καὶ παραγωγαῖς τρέπουσι τὸ τέλος εἰς ᾱ· ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ ὀκτώ γίνεται κατὰ παραγωγὴν ὀκτάκις καὶ ἀπὸ τοῦ πέντε πεντάκις, οὕτω καὶ σύνθετον ὄνομα πεντάμηνος καὶ ὀκτάμηνος. δέδεικται οὖν τὰ προκείμενα διὰ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων τοῦ πεντέμηνος καὶ ὀκτώμηνος μᾶλλον ἐκ τοῦ ὀνόματος γενέσθαι τὸ δίμηνος καὶ τρίμηνος· οὐκ ἐξ ἐπιρρήματος οὖν, ὥσπερ τινές φασιν. τὸ δὲ τετράμηνος ἐκ τοῦ ἐπιρρήματος, ὅτι τετράκις τὸ ἐπίρρημά ἐστι καὶ τέσσαρες ὁ ἀριθμός.

205.

E. M. 111, 44: ἀναστάς ἀνστάς Ἡρωδιανός· ἀναστάντες ἀνστάντες καὶ ἀναστήτην δυϊκὸν καὶ συγκοπῇ ἀνστήτην τὸ ἀνέστησαν.

[205ᵃ]

Choer. Dict. 380, 27: κάρηαρ καρήατος καὶ κατὰ συγκοπὴν κάρητος ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (Od. ψ 157)

κὰδ δὲ κάρητος
οὔλας ἧκε κόμας.

[205ᵇ]

Mon. 23, 25: τὰ εἰς μεν λήγοντα πληθυντικὰ ἀεὶ θέλει καθαρὸν ἔχειν τὸ μ̄, δίδομεν, τίθεμεν, λέγομεν, νοοῦμεν. εἰ μέντοι σύμφωνον εὑρεθείη, συγκοπὴ πρὸ αὐτοῦ ὁρᾶται γινομένη ἴσαμεν ἴσμεν, ἴδομεν ἴδμεν, ἐοίκαμεν ἔοιγμεν, δέδοιγμεν, ἐπέπιθμεν.

[205ᶜ]

E. M. 428, 29: «ἤλσατο βοῦς» Ἴβυκος παρὰ τὸ ἠλάσατο.

Apollonius exceperat, disseruit: δὶς θανέες et τρὶς οἴζυος κατὰ παράθεσιν pronuncianda, τρίσφυλλον vero per pleonasmum literae ͞ς explicandum esse ut explicatur in An. Ox. IV 309, numeralia vero velut δισχίλιοι καὶ δισμύριοι proprie quidem paratheta esse, sed συνθέτως sub uno accentu pronunciari (cf. E. M. 767, 36 τὸ δισχίλιοι καὶ τρισμύριοι ὡς ἔχοντα τὸ ς ἐν παραθέσει ἐστίν). Choer. Orth. 267, 30 Apollonii sententiam refert recisa Herodiani refutatione.

ad fr. 205. cf. Lob. El. I 229.

---

ad fr. [205ᵃ]. cf. Lob. El. I 230 cum not. 19, in qua locus Ep. I 251, 6 τὸ καρήατος οὐκ ἀπὸ τοῦ κάρηαρ recte emendatur οὐκ ἀπὸ τοῦ κάρηας.

ad fr. [205ᵇ]. cf. Lehrs ad h. l. et Lob. El. I 233 et 321, qui citat E. M. 253, 23, Ep. Hom. 214, E. M. 350, 52 et 355, 26.

ad fr. [205ᶜ]. ἆλτο Ascalonita ex ἥλατο concisum et spiritum asperum in lenem mutatum putavit Il. Pr. Z 239, Herodianus ipse lenem ex literarum syntaxi repetivit neque de syncope cogitavit Il. Pr. A 532.

*206.

St. B. 431, 1: Μανθυρέα κώμη Ἀρκαδίας· τὸ ἐθνικὸν Μανθυρεύς διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δύο εε.

*207.

Choer. 178, 29: τὰ παρὰ τὸ κλέος σύνθετα εἰ μεταγένωνται εἰς ης, τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν φυλάττουσι τοῦ οὐδετέρου οἷον ἀκλεής, δυσκλεής, Ἡρακλέης, Σοφοκλέης· ἐὰν δὲ γένωνται εἰς ος, μίαν συλλαβὴν συγκόπτουσι, τουτέστι τὸ ε̄ οἷον Πάτροκλος, Ἔχεκλος, Φέρεκλος, καὶ ταῦτα τῶν ἄλλων τῶν εἰς ος οὐδετέρων φυλαττόντων τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν ἐν τῇ συνθέσει κἂν εἰς ης γένωνται κἂν εἰς ος οἷον σθένος ἀσθενής, γένος εὐγενής, ῥῖγος δύρριγος, ξίφος ἄξιφος, χεῖλος ἀγκυλόχειλος.

[206ᵃ]

Theogn. 123, 15: πλαίσιον: γέγονε παρὰ τὸ πέλας καὶ συγκοπῇ πλάσιος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι̅ πλαίσιος. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου.

[206ᵇ]

Ep. Cr. I 338, 22: τὰ εἰς ος δισύλλαβα τοῖς αὐτοῖς συμφώνοις κεχορηγημένα, παραληγόμενα τῷ ο̅ βαρύνεται οἷον κόττος, ὄσσος, ὄρρος, κόλλος, σπόγγος· τὸ νοσσός ἐκ τοῦ νεοσσός.

[206ᶜ]

E. M. 319, 27: ἔθρισε: παρὰ τὸ θερίζω κατὰ συγκοπὴν θρίζω καὶ ἀποθρίζω καὶ ἀπέθρισεν.

[206ᵈ]

E. Or. 55, 6, E. M. 386, 7: ἐτάζω: ὥσπερ παρὰ τὸ μάταιον γίνεται ματαιάζω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἐτεόν τὸ ἀληθές γίνεται ἐτεάζω τὸ τὴν ἀλήθειαν ἐρευνῶ καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε̅ ἐτάζω καὶ ἐξετάζω.

[206ᵉ]

Arcad. 62, 18: τὸ ἀμνός ὀξύνεται· ἀπὸ γὰρ τοῦ α̅ καὶ ἐπιθετικώτερον. ἄμενος γὰρ παρὰ τὸ μὴ ἔχειν μένος.

[206ᶠ]

Schol. BDLV ad Il. B 461: Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι (B 461) ἐν γενικῇ ἐκληπτέον καὶ χωρὶς τοῦ ι̅ ὡς τὸ «εὐμμελίω Πριάμοιο». οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου.

---

ad fr. [206ᵃ]. Hanc sententiam Lob. El. I 239 auctore indignum putat.

ad fr. [206ᵇ]. Haec sunt ex canone tonico, quem ex Herodiano derivatum esse scimus ox Eustath. 1746, 27.

ad fr. [206ᵈ]. Similiter Choer. Ep. in Psalm. 120, 22.

ad fr. [206ᶠ]. cf. Choer. 413, 11 αἱ διὰ τοῦ ε̅ω̅ γενικαί, εἰ μὲν ἀπὸ βαρυτόνων κοινῶν γενικῶν ὦσι, προπαροξύνονται οἷον Ἀτρείδου Ἀτρείδεω, Ὀρέστου Ὀρέστεω, ἀπαθεῖς δηλονότι οὖσαι· ἐὰν γὰρ πάθωσι, πρὸ μιᾶς τοῦ τέλους ἔχουσι τὴν ὀξεῖαν οἷον Ἑρμείου Ἑρμείεω καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ε̅ παροξυτόνως «Ἥρης Ἑρμείω τε» (O 214). St. B. s. Ἀσία E. M. 153, 46, Lob. El. I 256, II 96 cum not.

*208.

Choer. 318, 24: τὸ πατήρ πατέρος γίνεται κατὰ συγκοπὴν πατρός ἐν τῇ γενικῇ καὶ μήτηρ μητέρος μητρός καὶ θυγάτηρ θυγατέρος θυγατρός. τὸ δὲ ἀνήρ ἀνέρος γενόμενον κατὰ συγκοπὴν ἀνρός ἐξ ἀνάγκης ἐπλεόνασε τὸ δ καὶ ἐγένετο ἀνδρός· οὐκ ἠδύνατο γὰρ εἶναι ἀνρὸς χωρὶς τοῦ δ, ἐπειδὴ τὸ ν̄ πρὸ τοῦ ρ̄ οὔτε ἐν συλλήψει δύναται εἶναι οὔτε ἐν διαστάσει.

*209.

Choer. 348, 15: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι διατί ὥσπερ τὸ γαστήρ γαστέρος γίνεται κατὰ συγκοπὴν γαστρός; μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ ἀστήρ ἀστέρος γίνεται κατὰ συγκοπὴν ἀστρός; καὶ ἐπιλύονταί τινες λέγοντες ὅτι, ἐπειδὴ τὸ ἀστήρ ἀρσενικόν ἐστι, τούτου χάριν οὐ πάσχει συγκοπήν, οὗτοι οὐκ ἀκριβῶς λέγουσι. καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἀρσενικῶν ὁρᾶται πολλάκις ἡ τοιαύτη συγκοπὴ κατὰ τὴν γενικὴν ὡς ἐπὶ τοῦ πατήρ πατέρος πατρός καὶ ἀνήρ ἀνέρος ἀνδρός τοῦ δ μετὰ τὴν συγκοπὴν πλεονάσαντος· κρεῖττον οὖν ἐστιν ἐπιλύσασθαι οὕτως· αἱ συγκεκομμέναι γενικαὶ μιμεῖσθαι θέλουσι τὰς ὀξυτόνους εὐθείας οἷον ἡ ἀνδρός γενικὴ μιμεῖται τὴν χονδρός εὐθεῖαν καὶ πάλιν ἡ μητρός καὶ πατρός γενικὴ μιμεῖται τὴν ἰατρός εὐθεῖαν. ἐπειδὴ οὖν ἡ ἀστέρος γενική, εἰ συνεκόπτετο καὶ ἐγένετο ἀστρός, οὐκ εἶχε μιμήσασθαι εὐθεῖαν διὰ τοῦ στρος ἐκφερομένην ὀξύτονον — τὸ γὰρ Ἴστρος (ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ) βαρύνεται — τούτου χάριν ὡς μὴ ἔχουσα εὐθεῖαν ἣν ὤφειλε μιμήσασθαι, οὐ συγκόπτεται. εἰ δέ τις εἴποι ὅτι τούτῳ τῷ λόγῳ οὔτε ἡ γαστέρος γενικὴ ὤφειλε συγκοπὴν ἀναδέξασθαι καὶ γενέσθαι γαστρός, οὔτε γὰρ αὕτη ἔχει εὐθεῖαν ἣν ὤφειλε μιμήσασθαι — οὐδὲ γὰρ ἔχομεν ὡς εἴρηται εὐθεῖαν διὰ τοῦ στρος ἐκφερομένην ὀξύτονον — λέγομεν ὅτι ἐπειδὴ τὸ γαστήρ κατὰ τὴν εὐθεῖαν παραλόγως ὀξύνθη τῶν ἄλλων τῶν εἰς ηρ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν θηλυκῶν βαρυνομένων οἷον Δημήτηρ, εἰνάτηρ, μήτηρ, τούτου χάριν καὶ κατὰ τὴν γενικὴν παραλόγως ἀνεδέξατο συγκοπήν.

*210.

Ep. Cr. I 346, 17: πατέρα: συγκέκοπται ἡ γενικὴ καὶ δοτική,

---

ad fr. *208. Arcad. 128, 2 προστίθησιν ὁ τεχνικός, ὅτι τό μητρός καὶ ἀνδρός καὶ πατρός ἀπό τοῦ μητέρος καὶ ἀνέρος καὶ πατέρος ἐγένετο κατὰ συγκοπήν, διὸ οὐκ ἐφύλαξαν τόν τόνον et p. 129, 10 τό πατρός καὶ ἀνδρός καὶ τό μητρός συγκοπέντα ἠκολούθησε τῷ χαρακτῆρι τῶν εἰς ος δισυλλάβων γενικῶν (e. g. μηνός χηνός γραός) cf. Lob. El. I 258.

ad fr. *209. cf. Mon. 34, 24 τὰ εἰς νος λήγοντα ὀνόματα δισύλλαβα ὀξυνόμενα τῇ ου̅ διφθόγγῳ παραληγόμενα ἐπ' εὐθείας ὁρᾶται, γουνός, ὅθεν η δοτικὴ «γουνῷ ἀλωῆς», βουνός, κρουνός. δῆλον οὖν ὅτι ἡ γουνός γενικὴ οὐχ ὑγιαίνει· εὐθείας γὰρ χαρακτῆρα ἀνεδέξατο. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ πασῶν τῶν ἠλογημένων γενικῶν τό τοιοῦτον ἐπιδεῖξαι, ὡς ὅτι παραβαίνουσι καὶ τούς χαρακτῆρας παθοῦσαι, ad quem locum Lehrsius in hoc nostro loco vestigium huius doctrinae esse dicit. Apertum est Choeroboscum sua ex Herodiano deprompsisse, unde etiam praeceptum de anomala tonosi voc. γαστήρ fluxit, cf. Arcad. 19, 24, Mon. 16, 21. Similia tradit Choer. Ep. in Psalm. 8, 7.

ἀλλ' οὐκ ἔτι ἡ αἰτιατική, οὐ γὰρ λέγεται τὸν πάτρα· οὐδὲ ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν πλὴν Ὅμηρος «ἐξέτι πατρῶν» (Od. θ 245), ἴϲωϲ μιμούμενοϲ τὴν ἑνικὴν γενικήν.

*211.

E. M. 778, 40: ἀπὸ τοῦ ὑπερδεήϲ ἡ αἰτιατικὴ ὑπερδεέα καὶ ϲυγκοπῇ ὑπερδέα.

*212.

Choer. Dict. 180, 5: τὸ Ἥρακλεϲ ἀπὸ τοῦ Ἡράκλεεϲ γέγονε κατὰ ϲυγκοπὴν τοῦ ε̄.

*213.

Choer. Dict. 372, 15: τὸ χρέα καὶ κλέα ἀπὸ τοῦ χρέεα καὶ κλέεα

[213[a]]

Eust. 1446, 24: τοῦ ὄϲϲοϲ ὤφειλε τὸ δυϊκὸν γεγενῆϲθαι τὼ ὄϲϲεε, παθὸν δὲ ἀποκοπὴν ἢ ϲυγκοπήν, ἄδηλον γάρ φηϲι (sc. Herodianus, ut videtur, in Catholica) τὸ πάθοϲ, ἐποίηϲε τὸ ὄϲϲε.

[213[b]]

Choer. Dict. 463, 4: τὸ ϲπέεϲϲι ϲυγκοπὲν καὶ γενόμενον ϲπέϲϲι διὰ μὲν τὴν διϲυλλαβίαν ὤφειλεν ὀξύνεϲθαι, διὰ δὲ τὸν διπλαϲιαϲμὸν τοῦ ϲ̄, ὅϲτιϲ ἀεὶ ἐν βαρυνομέναιϲ δοτικαῖϲ θεωρεῖται, κατὰ τοῦτο ἐβαρύνθη. Ἡρωδιανὸϲ ἐν τῇ Α ῥαψῳδίᾳ τῆϲ Ὀδυϲϲειακῆϲ προϲῳδίαϲ.

[213[c]]

Io. Alex. 29, 2: ὠκέα ὦκα, ϲαφέα ϲάφα καὶ τούτων ἀνεβιβάϲθη ὁ τόνοϲ καὶ μετὰ τὴν ὑπεξαίρεϲιν τοῦ ε̄.

[213[d]]

Il. Pr. Ω 202: ἔκλε': τὴν κλε ϲυλλαβὴν ὀξυτονεῖ ὁ Ἀϲκαλωνίτηϲ, ἡγούμενοϲ τὸ πλῆρεϲ εἶναι ἐκλέου. οὐκ ἔϲτι δέ, ἀλλ' ἐκλέεο τετρα-

ad fr. *210. οὐδὲ pro καὶ scripsit et πλὴν adiecit Lob. El. I 258, qui confert Eustath. 2594, 4 τὸ πατρῶν ποιητικόν ἐϲτιν ὡϲ καὶ τὸ θυγατρῶν· εἰ δέ που καὶ μητρῶν ἐϲτιν, ἀλλ' οὐ προφανὴϲ ἡ χρῆϲιϲ. Iure idem Lob. Choerob. 349, 7 causam, cur neque μήτρα neque πάτρα dicatur, ἵνα μὴ ϲυνεμπέϲῃ τῇ μήτρᾳ καὶ πάτρᾳ εὐθείᾳ ineptam vocat.

ad fr. *211. Hoc Herodianeum esse demonstrat Arcad. 196, 10: τὸ «ὑπερδέα δῆμον ἔχονταϲ» καὶ «δυϲκλέα Ἄργοϲ ἱκέϲθαι» καὶ «νηλέα θυμόν» οὐκ ἔϲτι κατὰ κρᾶϲιν, ἀλλὰ κατὰ ἔνδειαν τοῦ ἑνὸϲ ε, inter quae vocabula νηλέα eo differre, quod syncope vocalis ε non in accusativo tantum, sed per omnes casus propagetur adnotat Lob. El. I 264. Atque hoc observavit iam grammaticus in Ep. Cr. I 296, 1, qui fortasse est Herodianus: νηλήϲ ἐκ τοῦ ἐλεῶ ἐλεήϲ καὶ μετὰ τοῦ νη ϲτερητικοῦ κατὰ ϲυγκοπὴν νηλεήϲ νηλήϲ· ἔϲτι δὲ καὶ νηλεήϲ, δύο γὰρ ἔχει εὐθείαϲ, ἐξ οὗ καὶ ἡ κλητικὴ «ὦ νηλεέϲ» «νηλεέϲ, οὐκ ἄρα δή ϲοι πατὴρ ἦν». cf. Il. Pr. Β 115, Eustath. 1516, 1.

ad fr. *212. Herodianum ita praecepisse patet ex Il. Pr. Λ 257: πολλά φαϲι διὰ τὴν ϲυγκοπὴν ψιλοῦϲθαι· ἀπεδείξαμεν δὲ ἡμεῖϲ ἐν ἑτέροιϲ, ὡϲ καὶ δαϲύνεται· ἑϲτήκαμεν γοῦν καὶ ἕϲταμεν, Ἡράκλεεϲ Ἥρακλεϲ cf. Mon. 47, 2.

ad fr. *213. Il. Pr. Δ 109 τὸ χρέεα χρέα ϲυγκοπῇ, nam haec pars annotationis initio perversae sana videtur. Fortasse ab Herodiano profectum est E. M.

ad fr. [213[d]]. Illustravit hunc locum Lob. El. I 273 seqq.

γεγόναςι κατὰ ςυγκοπὴν τοῦ ε̄· οὔτε γὰρ δυνάμεθα λέγειν ὅτι κατὰ κρᾶςιν γεγόναςιν, ἐπειδὴ τὸ ᾱ ςυνεςταλμένον ἔχουςιν οἷον. «παλαιγενέων κλέα φώτων» (Apoll. Rhod. I 1).

214.

Theogn. 88, 16: κνήμη: ἀπὸ τοῦ κνῶ κνήςω κνήμη καὶ κατὰ ςυγκοπὴν τοῦ ῑ κνήμη· οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Φιλόξενος.

215.

E. Gud. 331, 4 coll. E. M. 522, 38: κνώδαλα, ὥς λέγει Ἡρωδιανός, κυρίως μὲν τὰ τῆς θαλάςςης ζῷα διὰ τὸ ἐν ἁλὶ κινεῖςθαι κινώ-

---

ςυλλάβως. καὶ δῆλον ὅτι εἴτε ςυγκέκοπται ἡ ὀξεῖα εἴτε ἡ βαρεῖα ἡ μετὰ τὴν ὀξεῖαν, ὀφείλει πάλιν τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα φυλάττεςθαι· οὐδὲ γὰρ χαρακτὴρ κωλύει. τὸ μέντοι «ςὺ δ' αἴδεο καὶ μ' ἐλέηςον» (Il. Φ 74) καὶ τὰ τοιαῦτα, πρώτης ὄντα ςυζυγίας τῶν περιςπωμένων, ἄλλης ἀναλογίας ἔχεται, ὡς ἐν ἑτέροις εἴρηται.

[213e]

Il. Pr. K 67: ἐγρήγορθαι: τὸ ἐγρήγορθαι ἀνέγνωμεν προπαροξύνοντες· οὐκ ἐχρῆν δέ. εἴτε γὰρ ςυγκοπή ἐςτι τοῦ ἐγρηγορέναι, εἴτε παθητικός, ὀφείλει παροξύνεςθαι, καθότι τὰ εἰς θαι λήγοντα ἀπαρέμφατα, ἔχοντα πρὸ τοῦ θ ἀμετάβολον, παροξύνεται, κεκάρθαι, τετίλθαι, ἐςπάρθαι· μίαν μέντοι ἀφορμὴν ὁρῶ τοῦ δύναςθαι προπαροξύνεςθαι τὸ ἐγρήγορθαι τὸ τὰ εἰς θαι λήγοντα, τῇ ορ ςυλλαβῇ παραληγόμενα, μὴ παρ' ἄλλῃ τινὶ διαλέκτῳ ὁρᾶςθαι ἢ τῇ Αἰολίδι, τέτορθαι, μέμορθαι, ἔφθορθαι· ὅθεν ἐπεὶ ἡ παράληξις Αἰολικωτέρα ἐγένετο, καὶ ὁ τόνος ὁμοίως τοῖς προκειμένοις.

[213f]

Ep. Cr. I 136, 11: ἔςεται καὶ κατὰ ςυγκοπὴν ἔςται.

287, 44 δρία: Ἡςίοδος «ἀνὰ δρία βηςςήεντα φεῦγε» (scr. φεύγουςιν Op. 530) οὐκ ἀπὸ τοῦ δρίεα κατὰ ςυγκοπήν, ἀλλ' ὥςπερ ἀπὸ τοῦ θύος γίνεται θύον καὶ μέγαρος μέγαρον, οὕτω δρίος δρίον καὶ ὡς μύρον μύρα, οὕτω δρίον δρία; sed Herodianus ut ad fr. 100 demonstravi, speciem in ος ex forma in ον repetivit, non contra, ut hic.

ad fr. 214. Hoc Herodianum dixisse Lob. El. I 277 aegre credit, exstat eadem explicatio in Choer. Ep. 187, 12.

---

ad fr. [213e]. Existimavit Herodianus ἐγρήγορθαι ex ἐγρηγορέναι exsistere posse extrito ε et ν in θ verso; aliter iudicat Lob. El. I 384 pro εἴτε ςυγκοπή ἐςτι τοῦ ἐγρηγορέναι scribendum esse putans ἐκ τοῦ ἐγρηγορθέναι.

ad fr. [213f]. Eust. 718, 3 ταύτην τὴν ςυγκοπὴν καινὴν κρίνουςιν οἱ παλαιοὶ καὶ μονήρη et 655, 10: ἰςτέον ὡς τοῦ ἔςεται ςυγκοπτομένου εἰς τὸ ἔςται λέγει τις παλαιὸς τεχνικὸς ὅτι «δοκεῖ μοι μέμφεςθαι τῇ ςυνηθείᾳ ἔςται λεγούςῃ· οὐδέποτε γὰρ τὸ τρίτον τῶν τοιούτων μελλόντων χρεωκοπεῖται παραλήγεςθαι φωνήεντι, ἵνα τις εἴπῃ τὸ καλέςεται καλέςται ἢ τὸ τελέςεται τελέςται». Quis sit antiquus technicus, praesertim vagum vocabuli παλαιὸς ap. Eustathium usum reputanti vix extricabile est; verba non sunt Herodianea, sed res ab eo profecta esse potest; nam nobilissimum librum περὶ παθῶν Eustath. 586, 31 παλαιὸν περὶ παθῶν ςκέμμα vocat.

δαλά τινα ὄντα. καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ πάντων τῶν θηρίων ἡ λέξις τίθεται.

216.

E. M. 680, 57, Favorin. 371, 1: Πόλυβος: συγκοπὴ καὶ οὐχ ὑφαίρεσις· εἰ γὰρ κατ' ἔλλειψιν ἐγένετο τοῦ υ, ὤφειλεν εἶναι Πολύβος ἀπὸ τοῦ Πολύβους ὡς ὠκύπους ὠκύπος, ἀρτίπους ἀρτίπος, ἀελλόπους ἀελλόπος· ἀλλ' οὐ παροξύνεται, ἀλλὰ προπαροξύνεται, ὥστε ἢ ἀπὸ τοῦ Πολύβοος ἢ ἀπὸ τοῦ Πολύβιος συγκοπῇ Πόλυβος. περὶ παθῶν.

217.

E. M. 715, 49: σῖτα ἢ ἀπὸ τοῦ σῖτος μεταπεποίηται ἢ ἀπὸ τοῦ σιτία. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

218.

E. M. 111, 50 coll. Favorin. 112, 20: ἄντα: σημαίνει τὸ ἐξ ἐναντίας· καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ὠκέα ὦκα, κρατέα κράτα καὶ ὑπερθέσει κάρτα καὶ σαφέα σάφα, οὕτως οὖν καὶ ἀντία οἷον «ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα» (Γ 425) κατὰ συγκοπὴν ἄντα. ἢ παρὰ τὸ ἀντῶ ἄντα ὡς σιγῶ σῖγα καὶ ἠρεμῶ ἠρέμα· Ἡρωδιανός.

219.

E. M. 148, 8: ἀρπεδόεσσα: ἡ ἄγαν πεδινὴ κατὰ συγκοπὴν παρὰ τὸ ἀρί συγκειμένη. πέπονθε δέ, ἵνα σημαίνηται ἡ ἄγαν ὁμαλὸς ὁδός·

[217a]

Theogn. 26, 27: τὸ Ἀλκμάν, εἰ παρὰ τὴν ἀκμὴν ἐγένετο, πεπλεόνακε τὸ λ, εἰ δὲ παρὰ τὴν ἀλκὴν, πεπλεόνακε τὸ μ, εἰ δὲ παρὰ τὸ ἄλκιμος, ἐν συγκοπῇ γέγονε. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου.

[217b]

Il. Pr. A 464: τὸ μηρίον ἐντελέστερον τοῦ μήρου· ἐκ γὰρ συγκοπῆς αὐτοῦ γέγονε.

[217c]

Il. Pr. O 320: κατένωπα: Ἀρίσταρχος ὡς δῶμα ἀπ' εὐθείας τῆς ὤψ, ἥτις αἰτιατικὴν ἔχει τὴν ὦπα. ὁ δὲ Ἀλεξίων καὶ οἱ πλείους ὡς κατέναντα, οἷς καὶ βέλτιον πείθεσθαι, ἵνα ᾖ ἀπὸ τοῦ κατενώπια κατὰ συγκοπὴν κατένωπα ὡς μηρία μῆρα, σιτία σῖτα.

[219a]

Arcad. 88, 14: τὸ ἐπεσβόλος παροξύνεται ἀπὸ τοῦ ἔπεσι βάλλειν.

---

ad fr. 216. Lobeck. El. I 277 accentum nihil impedire contendit, quominus Πόλυβος potius ex Πολύβοος ut χείμαρρος ex χειμάρροος quam ex Πολύβιος ortum esse sumatur.

ad fr. 218. Lobeckius El. I 267 pro ἀντία ἀντέα scribi et sequentia vocabula οἷον ἀντί' Ἀλεξανδρείας in E. M. ut ad aliud caput spectantia omitti vult, sed ex Favorin., ubi plenus Homeri versus profertur, apparet Herodianum ἄντα ex ἀντία nasci opinatum esse.

ad fr. 219. cf. Lob. El. I§291 et Schmidt fragm. Didymi p. 344.

οδοῦ γάρ ἐςτιν ἐπίθετον. πέπονθε δὲ ὁμοίως τῷ ἐρθύρις Αἰολικῶς, ἐρίθυρις γὰρ ἡ μεγάλη θυρίς. οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Δίδυμος.

220.

E. Gud. 285, 16, Ep. Cr. I 208 et 216: ἴφθιμος: τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι σύνθετόν ἐστι παρὰ τὸ ἶφι καὶ τὸ θυμός ἰφίθυμος καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ ῡ εἰς ῑ ὡς Ἀφροδύτη Ἀφροδίτη ἴφθιμος· ἀλλ' εἰ ἦν σύνθετον, ὤφειλεν εἶναι κοινὸν τῷ γένει. τὰ γὰρ σύνθετα ἐπιθετικά ἐστι κοινὰ τῷ γένει, χωρὶς εἰ μὴ μηδὲν πλέον σημαίνει τοῦ ἁπλοῦ οἷον ὁ πάνσοφος καὶ ἡ πάνσοφος, ὁ φιλόσοφος καὶ ἡ φιλόσοφος, ὁ ἄοικος καὶ ἡ ἄοικος· πρόσκειται «εἰ μὴ μηδὲν πλέον σημαίνει τοῦ ἁπλοῦ» διὰ τὸ ἐναντίος ἐναντία, ἐναλίγκιος ἐναλιγκία, ἐναντίβιος ἐναντιβία. τὸ μέντοι ἴφθιμος ἔχει θηλυκὸν «ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος» (Ε 415)· οὐκ ἄρα ἐστὶ σύνθετον. ὁ δὲ Σέλευκος λέγει περὶ τοῦ ἴφθιμος πλεονασμὸν εἶναι τοῦ θ ὥσπερ παρὰ τὸ φέγγος φέγγεσθαι καὶ φθέγγεσθαι παρὰ τὸ εἰς φῶς προάγειν τὸν λόγον· ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ πρωῒ γίνεται πρώϊμος καὶ ὀψέ ὄψιμος, οὕτως καὶ παρὰ τὸ ἶφι ἴφιμος καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ ἴφθιμος· καὶ ἡμεῖς συγκατατιθέμεθα τῷ Σελεύκῳ· ἡ γὰρ διὰ τοῦ ῑμος αὕτη παραγωγὴ ποικίλην ἔχει τὴν γένεσιν, καὶ γὰρ ἀπὸ ἀρσενικοῦ νόμος νόμιμος, ἀπὸ θηλυκοῦ ἀλκή ἄλκιμος, ἀπὸ οὐδετέρων κῦδος κύδιμος, ἀπὸ ἐπιρρημάτων ὀψέ ὄψιμος, πρωῒ πρώϊμος καὶ ἀπὸ τοῦ βρί ὄβριμος καὶ ἀπὸ ἐνεστώτων προσδόκιμος, καὶ ἀπὸ μελλόντων φοιτήσιμος· ἀπὸ προθέσεως οὐδέποτε· σημειῶδες τὸ «καὶ Πέριμον Μεγάδην» (Π 695) εἰ μὴ ἄρα καὶ τοῦτο ἀπὸ ἐνεστῶτος ὡς παρὰ τὸ ὠφελῶ ὠφέλιμος, περῶ πέριμος καὶ οὕτως ἂν φυλαξαίμεθα τὴν ἀπὸ τῆς προθέσεως παραγωγήν. τὰ δὲ διὰ τοῦ ιμος παραγωγὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς συνεσταλμένον ἔχει τὸ ῐ, τὸ δὲ ἴφθιμος ἐκτείνει τὸ πρὸ τέλους ῑ.

*221.

Choer. Dict. 410, 19, E. M. 460, 1: «Θῶνος παράκοιτις» (Od.

---

ad fr. 220. Iure Lehrsius, quum Herodianus in Dichr. 293, 20 ἴφθιμος a composito ἄτιμος segreget, sententiam in E. Gud. et Ep. 216 ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς σύνθετον αὐτὸ λέγει παρὰ τὸ ἶφι καὶ θυμός ἰφίθυμος καὶ κατὰ συγκοπὴν ἴφθιμος· οἱ δὲ λοιποὶ διισχυρίζονται λέγειν ἁπλοῦν αὐτὸ εἶναι Herodiano attributam ei abiudicat. Atque omnibus locis inter se comparatis (addas An. Paris. III 271, 9 et Schol. ad Opp. Halient. I 147) crediderim epitomatores hic turbas miscuisse et Herodianum potius omnes diversorum originationes proposuisse et quid pro quaque, quid contra dici possit, explicasse et tota re absoluta alieni sententiarum expositarum calculum adiecisse neque tamen ei, quam exscriptores ei assignant, sed quam Seleucus in Ep. 208 pronunciavit. Quare in hunc modum adnotamentum constitui: τινές μέν λέγουσιν — οὐκ ἄρα ἐστὶν σύνθετον ex E. Gud. 285, 31—42, tum ὁ δέ Σέλευκος — τὴν ἀπὸ προθέσεως παραγωγὴν ex Ep. 208 insertis verbis καὶ ἡμεῖς συγκατατιθέμεθα τῷ Σελεύκῳ· et pro ἡ δὲ διὰ τοῦ ῑμος in ἡ γὰρ mutatis, κῦδος κύδιμος supplevit Lob. Proll. 161 not. 2 et regulam de quantitate addidi ex Dichr. l. c. In An. Par. III 303 ectasis vocalis ῑ sic explicatur: παρὰ τὸ ἶφι παρήχθη ἴφιμος ὡς πρωῒ πρώϊμος, τοῦ μέσου ῐ βραχέος ὄντος καὶ κατὰ πλεονασμόν τοῦ θ ἴφθιμος· μετὰ γὰρ τὸν πλεονασμὸν (μετα)τίθενται οἱ χρόνοι, τοῦ μὲν πρώτου συσταλέντος φύσει (μακροῦ), τοῦ δὲ ἑξῆς ἐκταθέντος.

ad fr. *221. Locus E. M. ex Choerobosco petitus et technicus citatus est Theo-

δ 228)· ἢ ἀπὸ τῆς Θῶνις εὐθείας ἐγένετο Θώνιδος καὶ Θώνιος Ἰωνικῶς ὥσπερ Πάριδος Πάριος καὶ κατὰ συγκοπὴν Θῶνος, ἢ ἀπὸ τῆς Θόων Θόωνος καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο̄ καὶ ω εἰς τὸ ω Θῶνος· κρεῖττον λέγειν ἀπὸ τῆς Θώνιος γενικῆς κατὰ συγκοπήν. οὐδαμοῦ γὰρ ἡ Θόων εὐθεῖα εὕρηται σημαίνουσα τὸν Αἰγύπτιον ἄνδρα, ὅντινα σημαίνει ἡ Θῶνος γενική, ἀλλ' ἕτερον ἄνδρα ὡς παρ' Ὁμήρῳ «Θόωνά τε» (Ε 152). εἰ δέ τις εἴποι, διὰ τί οὐκ ὀξύνεται ἡ Θωνός γενικὴ συγκοπεῖσα ἐκ τῆς Θώνιος ὡς ἡ πατρός, μητρός, λέγομεν τὴν αἰτίαν ταύτην· αἱ συγκοπτόμεναι γενικαὶ ὀξυνόμεναι μιμοῦνται εὐθείας οἷον ἡ ἀνδρός γενικὴ μιμεῖται τὴν χονδρός εὐθεῖαν. καὶ πάλιν ἡ μητρός καὶ πατρός καὶ θυγατρός γενικαὶ μιμοῦνται τὴν ἰατρός εὐθεῖαν. ἐπειδὴ οὖν ἡ Θῶνος γενικὴ εἰ ὠξύνετο, οὐκ ἤμελλε μιμεῖσθαι εὐθεῖαν (οὐκ ἔχομεν γὰρ εὐθεῖαν εἰς νος καθαρὸν δισύλλαβον τῷ ω παραληγομένην καὶ ὀξυνομένην, βαρυνομένην δὲ ἔχομεν ὡς ἐπὶ τοῦ κῶνος, ὦνος) τούτου χάριν οὐκ ὠξύνθη ἀλλ' ἐβαρύνθη. πρόσκειται «δισύλλαβον», ἐπειδὴ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχομεν εὐθεῖαν ὀξυνομένην οἷον κοινωνός, οἰωνός, Τιθωνός.

*222.

St. B. 628, 3: Τόμαρος ὄρος Δωδώνης, ὅ τινες Τομοῦρον καὶ τοὺς κατοικοῦντας Τομούρους· οἱ δὲ Τμάρος, οὗ τὸ ἐθνικὸν Τμάριος.

[222 a]

E. Gud. 330, 59, E. M. 523, 7: τὸ κνύζα, ὡς λέγει Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου, εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, συγκοπή ἐστιν οἷον «χαμαιζήλοιο κονύζης» (Nicand. Ther. 70), εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ παρεφθαρμένου καὶ ἐρρυπωμένου, οὐ συγκοπή ἐστιν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κνύω, ἀφ' οὗ κνύος ἡ φθορά.

[222 b]

Arcad. 149, 26: γνυπῶ τὸ γονυπετῶ.

[222 c]

Il. Pr. Ξ 351: τὸ λάγνος ἔννοιαν ἔχει συνθέσεως. Eust. 1412,

dosius, quem Choeroboscus explicavit. Theodosius autem hausit ex Herodiano, ut patet comparato Arcadio 128, 20: τὸ δὲ Θῶνος ἀπὸ τοῦ Θώνιδος καὶ Θώνιος Ἰωνικῶς καὶ κατὰ συγκοπὴν Θῶνος ἢ ἀπὸ τοῦ Θόων εὐθείας Θόωνος καὶ κράσει Θῶνος. Verba E. M. κρεῖττον λέγειν — συγκοπήν continent Herodiani sententiam et quam sic ipse Herodianus, ubi alteram explicationem alteri praefert, dicere soleat, suspicio exsistit epitomatorem, quum λέγει ὁ τεχνικός diceret, Herodianum, quem fortasse ante oculos habuit, intellexisse. Apud Io. Alex. 10, 6 ἡ Θῶνος παράκοιτις σεσημείωται· εἰ γὰρ ἐκ τῆς «Θώνιος ἐν ψαμάθοις» (Nicand. Ther. 312) συνεκόπη κἂν ὠξύνετο, ὡς ἡ πατρός, μητρός. ἀλλ' οὐδὲ συνῄρηται ἐκ τῆς Θόωνος, ὥς τινες, ἀμαρτύρου scrupulum tantum, qui utrique explicationi inhaereat, ostendit neque disertis verbis decidit, utri adstipuletur. Sed in libro περὶ παθῶν idem pronunciasse putandus est atque Choeroboscus, qui quid ἀμαρτύρου Herod. ap. Io. Al. significet, accuratius exponit et quomodo accentus abnormis expediendus sit, declarat Quod autem Lobeckius El. I 292 not. 23 Choeroboscum insulsitatis insimulat dicentem Θῶνος gravari exemplo nominativorum κῶνος ὦνος, non Choeroboscus hanc rationem invenit, sed Herodianus ipse cf. supra fr. 209 cum adnotatione et Lehrs ad Herod. p. 107.

*223.

E. M. 281, 18: δνοπαλίζω: εἴρηται παρὰ τὸ δονεῖν καὶ τὰς παλάμας δονοπαλίξαι καὶ ἐν συγκοπῇ ἢ παρὰ τὸ δονῶ καὶ πάλλω δνοπαλίζω ἀπὸ τῶν δύο ὁμοιοσήμων ὡς Ἐριχθόνιος καὶ Ἐρεχθεύς καὶ «στροφοδίνηθεν» (Il. Π 792).

*224.

E. M. 759, 19: τίπτε ἀπὸ τοῦ τίποτε κατὰ συγκοπήν· τὸ δὲ πότε ἐπιζητητικὸν χρόνου ἐστί· τὸ δὲ «τίπτε δεδάκρυσαι» (Π 7) οὐκ ἐπιζητεῖ τὸν χρόνον τοῦ δακρύειν, ἀλλὰ κατὰ παρολκὴν λαμβάνεται. παρέλκον οὖν ἐστιν.

225.

E. M. 622, 45: ἐκ τοῦ ὀλοός γίνεται ἡ κλητικὴ ὀλοέ καὶ κατὰ συγκοπὴν ὀλέ· ἐὰν δὲ ὀλός ᾖ ἡ εὐθεῖα, γένοιτ' ἂν ἡ κλητικὴ ὀλέ· καὶ οὐκ ἔστι συγκοπὴ οἷον «ἔχει μ' ἄχος, ὦ ὀλὲ δαῖμον» (Alcman fr. 47 Bergk.) ὡς τὸ «μαινόμενε φρένας ἠλέ» (Ο 128) οἱονεὶ ἀπὸ τοῦ ἠλός, ὅθεν τινὲς γράφουσι «Τρῳὰς δὲ στίχας ἠλὸς Ἄρης ὤτρυνεν» (Ε 461). τοῦτο περὶ παθῶν Ἡρωδιανός.

*226.

E. M. 283, 34: δορυξόος ἐκ τοῦ δόρυ καὶ τοῦ ξέω· οὐδεὶς δὲ λέγει Ἑλλήνων δόρυξος, ἀλλὰ δορυξόος καὶ κατὰ συγκοπὴν δορυξός. ἔστι δὲ τόπος ὅπου ξύονται τὰ δόρατα.

*227.

E. M. 425, 3: ἡ λαξός ἀπὸ τοῦ ἡ λαξόος ἡ λαξός ὡς βοηθόος βοηθός.

29: ἐκ τοῦ γόνος ἤτοι γονή οὐ μόνον ὁ λάγνος ἀλλὰ καὶ ὁ κατὰ τοὺς παλαιοὺς λάγνης ὡς οἱονεὶ λαγόνης ἤγουν πολύγονος. καὶ μέν τινες παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ τὸ γυνή τὰ τοιαῦτα παρήγαγον.

---

ad fr. *223. Hoc Herodianeum esse coniicio ex simili Herodiani explicatione vocis ὀροθύνω fr. 23.

ad fr. *224. Herodianea origo et re ipsa proditur et ratione dicendi, qua grammaticus in fine adnotamenti summam expositionis brevibus iterare solet e. g. 82 οὐκ ἄρα πλεονασμός, ἀλλὰ παραγωγή fr. 76 πλάνη ἄρα κλίσεως.

ad fr. 225. Verba ὡς τό «μαινόμενε κτλ.» ex Epim. Cr. I 442, 12 ubi eadem fonte non nominato traduntur, adieci.

ad fr. *226. Huiuscemodi vocabula etiam a Theogn. 69, 10 proferuntur λαξός, pro quo λαξός, et φίλοξος, pro quo φυλλοξός scribendum videtur, praeterea verba οὐδεὶς δὲ λέγει Ἑλλήνων admonent Herodiani, qui e. g. fr. 120 dicit: ἀλλὰ τί εἰρήκασιν Ἕλληνες;

ad fr. *227. Cum nominativis δορυξός λαξός, qui eliso ō accentum in ultimam proiiciunt, fortasse componendus est genetivus Κλεός pro Κλεόος a Κλεώ in E. M. 517, 25 Κλεός· Πίνδαρος οὐκ οἶδα ὅπου φησὶ Κλεός. Κλεόος καὶ συγκοπῇ Κλεός. ὀξῦναί σε δεῖ, ut locum emendavit Lobeck. El. I p. 303. Diserta accentus notatio in re pathologica admonet Herodiani.

*228.

E. M. 579, 19: Μενέλας «Μενέλας τε καὶ Ἀγαμέμνων» ἀπὸ τοῦ Μενέλαος. ἀμφίβολον εἴτε συγκοπῇ Μενέλας καὶ Δορύλας εἴτε κράσει τοῦ ο̄ καὶ ᾱ εἰς α μακρὸν ὡς ἐλέξαο ἐλέξα, ἐπρίαο ἐπρία, ἐπαιδεύσαο ἐπαιδεύσα.

229.

E. M. 624, 11: ὀμνύω: ὀμῶ ὀμονύω καὶ συγκοπῇ ὀμνύω περὶ παθῶν.

230.

E. M. 38, 45: ἐριπόλοι: δμωαί. Σιμωνίδης ἐκ τοῦ ἐριοπόλοι συγκοπῇ τοῦ ο̄. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

231.

E. Or. 65, 20 coll. E. M. 370, 19: ζαφελῶς: ἄγαν σφοδρῶς ἢ ἐπικότως· παρὰ τὸ ζᾱ καὶ τὸ ὀφέλλω τὸ αὔξω γίνεται ζαόφελος καὶ συγκοπῇ ζάφελος. Ἡρωδιανός.

*232.

Ep. Cr. I 28, 16, E. M. 24, 23 (448, 1): ἀθέσφατος: ἐκ τοῦ θεός καὶ φατός ἐκ τοῦ φημί τὸ λέγω θεόφατός τις ὢν καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ σ̄ θέσφατος, ἀθέσφατος.

*233.

Ep. Cr. I 417, 17 coll. 340, 19: ὕστερος: παρὰ τὴν ὑπό ὑπότερος καὶ κατὰ συγκοπὴν ὕστερος· τὸ δὲ ο̄ συγκοπτόμενον τὸ σ̄ ποιεῖ θεόφατον θέσφατον, θεοείκελον θέσκελον· καὶ εἰ οὔτε τὰ εἰς τερος τῷ ῡ παραληγόμενα ἔχει πρὸ τοῦ τ̄ τὸ σ̄ οὔτε τὰ εἰς τατος οἷον ἐγγύτερος ἐγγύτατος, ὀξύτερος ὀξύτατος, πῶς οὖν τὸ ὕστερος ὕστατος μετὰ

---

ad fr. *228. De dictione ἀμφίβολον Herodiano consueta iam dixi. Sed praetulisse videtur Herodianus crasin, quam solam commemorat Choer. Dict. 92, 5 ἡ γενικὴ λάαος τρισυλλάβως μετάγεται εἰς εὐθεῖαν καὶ γίνεται ὁ Λάαος ὥσπερ ὁ Καππάδοξ τοῦ Καππάδοκος καὶ ὁ Καππάδοκος καὶ λοιπόν κατὰ κρᾶσιν Δωρικὴν τοῦ ᾱ καὶ ο̄ εἰς ᾱ μακρὸν γίνεται Λάας ὥσπερ Πτερέλαος Πτερέλας καὶ Μενέλαος Μενέλας ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομάχῃ (486)

τοῦ στρατηλάτα
Μενέλα.

cf. Lob. El. II p. 71 et quem citat, Ahrensium de dial. Dor. 199.

ad fr. 229. Ex An. Ox. II 371, 31 ζωννύω: διὰ δύο νν· τὰ εἰς ω̄ περισπώμενα, διὰ τοῦ νυω ποιοῦντα παραγωγήν, διὰ δύο νν γράφονται οἷον χῶ χωννύω, ῥῶ ῥωννύω, ὀμῶ ὀμοννύω καὶ ὀμνύω συγκοπῇ, ubi scribi debet ὀμῶ ὀμοννύω ὀμνύω, coniicio etiam nostro loco ὀμοννύω per duplex νν exhibendum esse.

ad fr. 230. ἐριπόλοι Lob. El. I 304 pro αἰριπόλιοι.

ad fr. 231. cf. Il. Pr. I 516, Io. Alex. 39, 20.

ad fr. *232. Hoc Herodianeum esse evincit fr. 93 (E. M. 645 ὄχεσφιν): ἀπὸ τοῦ θεόφατον γίνεται θέσφατον.

ad fr. *233. Quum Herod. in Mon. 21, 15 singularem comparativi ὕστερος speciem affectione excuset, et in hoc fragmento ea ratione, qua θέσφατος ex θεόφατος Herodianus repetit, ὕστερος explicatur, probabile fit hoc ipsum doctrina eminens ab Herodiano profectum et eum locum esse, quem Herod. in Mon. significat ἴσως αἴτιον τὸ πάθος, ὡς δείκνυται ἐν ἑτέροις. Lehrsius praeter hunc locum, quem ex eius emendatione exhibui, alterum doctum adnotamentum citat ex eodem fonte haustum: Ep. p. 420, 3 (Gud. 546): ὕστατος ὄνομα γίνεται ἐκ τῆς

τοῦ c̄; τότε δέ ἐcτι τὸ c̄, ὁπότε τὸ ε̄, εὐcεβέcτερος εὐcεβέcτατος, cωφρονέcτερος cωφρονέcτατος· εἰ οὖν τὸ c̄ ἔχει, ἐχέτω τὸ ε̄, εἰ δὲ τὸ ῡ ἔχει, μὴ ἐχέτω τὸ c̄· ἀλλὰ λέγομεν, ὅτι τὸ πάθος αἴτιον, ὥcτε οὐκ εἴχετο τοῦ χαρακτηριcτικοῦ.

*234.

Ep. Cr. I 181, 16? Ζείδωρος: οἱ μὲν ἐκ τοῦ ζειά ζειόδωρος καὶ κατὰ cυγκοπὴν ζείδωρος· ἄμεινον δὲ οὕτως· τὰ τρίτα πρόcωπα τοῦ ῥήματος cυντιθέμενα ἐκβάλλει τὸ ῑ, ἔχω ἔχεις ἔχει ἐχέθυμος, φέρω φέρεις φέρει Φέρεκλος, μένει Μένεκλος καὶ Μενέλαος· ζέω ζέει ζεέδωρος καὶ ζείδωρος.

*235.

Ep. Cr. I 263: ληϊβοτείρης: ὡς παρὰ τὸ Ἄκτιον Ἀκτιονίκης, Πύθιον Πυθιονίκης καὶ cτάδιον cταδιοδρόμος καὶ μένει τὸ ō· οὕτω λήϊον ληϊοβότειρα ἔδει εἶναι· cυνεκόπη δὲ διὰ τό μέτρον· ἐπάλληλοι γὰρ εὑρίcκοντο τρεῖς βραχεῖαι καὶ κακοφωνία ἐγένετο.

*236.

E. M. 151, 39: ἄρχμενος: ἀρχόμενος καὶ κατὰ cυγκοπὴν ἄρχμενος· ὤφειλε δὲ ἄργμενος· φυλάξαν δὲ τὸ χ̄ δοκεῖ Ἰωνικὸν εἶναι, καθὸ καὶ τὸ ἔργμα ἔρχμα φαcίν· ἐνεcτῶτος οὖν εἰcιν αἱ τοιαῦται μετοχαὶ cυγκοπὴν παθοῦcαι ὡς τὸ λεγόμενος λέγμενος, ὀρόμενος ὄρμενος, δεχόμενος δέγμενος· τινὲς δὲ λέγουcι παρακείμενον εἶναι.

*237.

E. M. 631, 43: «ὄρμενον ἐξαίφνης» Ἰλιάδος Φ (14)· ἀπὸ τοῦ ὄρω τὸ διεγείρω ὄρcω ὦρκα ὦρμαι ὠρμένος καὶ κατὰ cυcτολὴν καὶ ἀνάδοcιν τοῦ τόνου ὄρμενος ἢ ἀπὸ τοῦ ὀρόμενος ὄρμενος κατὰ cυγκοπήν.

*238.

E. M. 470, 29: ἵκμενον: ἵκω ἱκόμενον καὶ cυγκοπῇ ἵκμενον· cημαίνει δὲ τὸν πορευτικὸν ἢ ὑγρὸν παρὰ τὴν ἰκμάδα.

239.

E. M. 663, 54: Περίηρς: ἐκ τοῦ περιήρης ἄρον τὸ η̄ Περίηρς· ταύτῃ ἐάν cοι προτεθῇ παρ' Ἀλκμᾶνι, ὅτι κλῖνον αὐτό, μὴ κλίνῃς· οὐ γὰρ ἀκολουθεῖ ἡ κατάληξις, εἰ γένοιτο περιήρους, πρὸς τὴν Περίηρς εὐθεῖαν. περὶ παθῶν.

ὑπό προθέcεως. πλεοναcμός ἐcτιν ἢ ἴδιος τύπος; ἴδιος τύπος. κανὼν γάρ ἐcτιν ὁ λέγων ὅτι τὸ ō cυγκοπτόμενον πέφυκε ἐφελκυcτικὸν γενέcθαι τοῦ c̄, ὥς ἐcτι θεόφατος καὶ ἐν cυγκοπῇ τοῦ ō πλεοναcμῷ τοῦ c̄ γίνεται θέcφατος. cf. etiam E. Orion. 155, 13.

ad fr. *234. Consuetudo Herodiani alteram sententiam alteri per ἄμεινον obiiciendi originem prodit et compositio vocis ζείδωρος ex ζεέδωρος congruit cum doctrina Herodianea ap. Theogn. 81: τὰ παρὰ βαρύτονον ἐνεcτῶτα cυγκείμενα, εἰ μὲν ὁ ἐνεcτὼς εἴη διcύλλαβος, τοῦ τρίτου προcώπου ἀποβάλλει τὸ ῑ καὶ οὕτως ποιεῖ τὴν cύνθεcιν οἷον φέρω φέρεις φέρει φερέοικος κτλ.

ad fr. *235. Ex praecedentibus fragmentis fons claret.

ad fr. *236—*238. Herodianea esse ostendit comparatio Io. Al. 22, 19.

ad fr. 239. Cum hoc comparari potest Eustath. 1542, 30, E. Or. 101, 19 μακάριος, ἐξ οὗ κατὰ cυγκοπὴν ὁ μάκαρς, quod componit St. B. 551, 3 cum Cά-

240.

E. M. 601, 20: νένωται κατὰ κρᾶςιν ἀπὸ τοῦ νενόηται ἢ ἀπὸ τοῦ νόῳ· — τὸ δὲ νένοται ἢ κατὰ ςυγκοπὴν τοῦ η̄ ἀπὸ τοῦ νενόηται, ὅθεν καὶ νενοέαται Ἰωνικῶς γίνεται, ἢ ἀπὸ τοῦ νένωται κατὰ ςυςτολὴν ἢ καὶ νένοται ὡς πέποται. — ἔςτι γὰρ νῶ ῥῆμα τρίτης ςυζυγίας ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ οἷον «Ἑλένης γάμῳ νένωται» (fr. 184 Nauck) καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι ἡ μετοχὴ «ὁ δ' ὑψηλὰ νενωμένος» (fr. 10 Bergk) καὶ ὁ Ἄθλιος ἐν τοῖς Σαμίων ὥροις «Ἀλλὰ λέξαςθαι νένωται». καὶ πάλιν ὡς χρυςόονται χρυςοῦνται οὕτω καὶ νόονται νοῦνται. Δημόκριτος «φρενὶ θείῃ νοῦνται». καὶ νένοται ὡς πέποται. περὶ παθῶν.

[239ᵃ]

St. B. 200, 5: Γέα πληςίον Πετρῶν ἐν Ἀραβίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Γέϊος· ἐν Πέτραις δ' ἐπιχωριάζειν κύριον ὄνομα τὸ Γέςιος. κατὰ ἀναλογίαν δ' ἔδει Γεάτης ὡς Τεγεάτης. ἔοικε δὲ Γεήςιος προϋπάρχειν ὡς τὸ Ἰθακήςιος καὶ κατὰ ςυγκοπὴν Γέςιος.

[239ᵇ]

E. Or. 57, 29: ἐχθρός: παρὰ τὸ ἔχθος ἐχθηρός καὶ ςυγκοπῇ ἐχθρός ἢ ὡς κῦδος κυδρός. Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ.

[240ᵃ]

Choer. Dict. 773: τὸ τρέφοιν ὡς παρ' Εὐριπίδῃ «ἄφρων ἂν εἴην εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας» (fr. 152 Dind.) τρεφοίην ὡς περιπατοίην καὶ ἀπὸ τοῦ τρεφοίην κατὰ ςυγκοπὴν τοῦ η̄ γέγονε τρέφοιν.

[240ᵇ]

Il. Pr. Γ 102: διακρινθεῖτε: οὕτως προπεριςπᾶται διακρινθεῖτε. ἔςτι γὰρ εὐκτικόν, κατὰ πάθος γεγονὸς ἐκ τοῦ διακρινθείητε ὁμοίως τῷ «καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε» (Od. χ 62) ὧν πάλιν πρῶτα διακρινθείη-

λnρς νῆςος Λιβύης cf. Bergk fr. Alcman. 148, Lob. Parall. 94, Proll. 282, El. I 329.

ad fr. 240. In constituendo fragmento secutus eum Lobeckium in El. II 114 (cf. Technol. 20, El. I 330). Caeterum vel sic incuria librarii adnotamentum valde detruncatum est. In initio addi debuit post νενόηται: ἢ ἀπό τοῦ νόῳ et post κατὰ ςυςτολήν: ἢ νένοται ὡς πέποται, quae verba, ut sententia proba existeret, adieci, in fine etiam repetens καὶ νένοται ὡς πέποται.

ad fr. [239ᵃ]. Dubitavi hunc articulum in ordinem recipere, quamquam explicandi ratio Herodianum sapit, propter Lobeckii El. I 328 dubitationem.

ad fr. [239ᵇ]. Inserui ἢ ante ὡς κῦδος, quia haec Herodiani, qui fortasse addiderat, ὅπερ καὶ ἄμεινον, sententia videtur esse. Ad eundem referendum est etiam E. M. 39, 53: αἶςχος αἰςχρός ὡς κῦδος κυδρός, ψύχος ψυχρός. καὶ ἀπὸ τοῦ θηλυκοῦ ςύθη ςαθρός (?) καὶ λύπη λυπρός. οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ αἰςχηρός ςυγκέκοπται. Hinc valde dubium fit, num ab Herodiano profectum sit E. Or. 58, 1 ἐλαφρός: παρὰ τὸ κουφότατον ζῷον τὴν ἔλαφον· ἐλαφηρός καὶ ςυγκοπῇ ἐλαφρός.

ad fr. [240ᵃ]. Hoc in Rhematico locum habuit cf. Lob. El. I 331 et II 140.

ad fr. [240ᵇ]. Utrum synaeresin an syncopen Herodianus intellexerit, ex hoc loco non claret, sed quum Choer. Dict. 777, 22 ἐκ τοῦ δοίημεν γέγονε κατὰ ςυγκοπὴν τοῦ η̄ δοῖμεν doceat, sic etiam Herodianum sensisse opinor.

*241.

St. B. 295, 17: Ζεφύριον: τὸ ἐθνικὸν Ζεφυριώτης. — ἔςτι καὶ ἄκρα τῆς Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς Ἀφροδίτη καὶ Ἀρςινόη Ζεφυρῖτις ὡς Καλλίμαχος. τὸ οὖν Ζεφυρίτης ἀπὸ τοῦ Ζεφυριώτης ςυγκοπῇ τοῦ ω ὡς τὸ Θρονίτης ἀπὸ τοῦ Θρονιώτης.

*242.

St. B. 458, 7: Μοψοπία: ὁ πολίτης Μοψόπειος διὰ διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ ῑ· καὶ Μοψοπιεύς. Ἡρακλείδης δὲ ὁ Ποντικὸς ἐν α' Λέςχῃ Μοψοπίτης φηςί, καὶ ἔδει Μοψοπιώτης· ἴςως δὲ καθ' ὕφεςιν τοῦ ω̄.

*243.

St. B. 323, 1: Ἰάων: ἐκ τοῦ Ἰάων τὸ Ἰάν.

*244.

E. M. 628, 10: ὄπιςθεν: διχῶς «ςτῆ δ' ὄπιθεν» (A 197) ἀπὸ τοῦ ὀπίςω ὀπίςωθεν καὶ ςυγκοπῇ τῆς cω ςυλλαβῆς· εἰ δὲ ὄπιςθεν, ςυγκοπῇ τοῦ ω̄ καὶ μετόπιςθεν Ἰλιάδος A (82).

*245.

Ep. Cr. I 413: ὁ Ἀντίμαχος ἀπὸ τοῦ ὁ τέρενος εἶπε κατὰ ςυγκοπὴν τερέντερον ἀπὸ τοῦ τερενώτερος.

*246.

E. M. 13, 28: ἀγρόμενοι: ἀγειρόμενοι: ἀγείρω καὶ κατὰ ςυγκοπὴν ἄγρω ὥςπερ παρὰ τὸ ἐγείρω ἔγρω.

*247.

E. Or. 123, 28, E. M. 644, 2: ὄφλω γίνεται κατὰ ςυγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ὀφείλω, ὅθεν καὶ βαρύνεται.

μεν καὶ διακρινθεῖμεν, ὥςπερ καὶ τὸ «ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοςμηθεῖμεν Ἀχαιοί» (Il. B 126).

---

ad fr. *241. cf. St. B. 318, 11 s. Θρόνιον.

ad fr. *243. cf. Lob. El. p. 333, qui in loco lacunoso Stephani Λυκάων.... καὶ Λυκάν ὡς μεγιςτάν nou cum Meinekio κατὰ ςυγκοπήν, sed potius Λύκος excidisse opinatur.

ad fr. *244. cf. Arcad. 129, 10: αἱ ςυγκοπαὶ ἀναβιβάζουςι ὀπίςωθεν ὄπιςθεν, ὁμόπατρος ὄπατρος.

ad fr. *245. Hoc Herodiani esse puto, quia etiam quae sequuntur, ex eiusdem libro περὶ κλίςεως petita videntur. Caeterum quamquam iure Lobeck. El. I 334 in huiusmodi formis syncopen improbata, tamen Herodianus hanc sententiam amplexus esse existimandus est neque dubito, quin etiam ab eo derivatum sit E. M. 546, 1 παρὰ τὴν κυνός γενικὴν κυνώτερος καὶ ςυγκοπῇ κύντερος ὡς μέλαν μελανώτερον μελάντερον, nam hanc passionem significare videtur in Mon. 21, 22: ἀλλ' ἴςως αἴτιον τὸ πάθος ὡς δείκνυται ἐν ἑτέροις, ἔνθα καὶ περὶ τοῦ «κύντερον ἄλλο γυναικός» (λ 424) εἰ καὶ ἔςτι ςυγκριτικόν cf. Lehrs ad h. l.

ad fr. *246. cf. Arcad. 163, 13, ubi ἄγρω omissum est.

ad fr. *247. cf. Arcad. 158, 27.

*248.

E. M. 676, 53: πλήρης: ἔστι πλεῖος πλειήρης καὶ κατὰ συγκοπὴν πλήρης.

*249.

St. B. 50, 11 et 48, 20: Αἴνεια τόπος Θρᾴκης· τὸ ἐθνικὸν Αἰνειεύς, ὃ καὶ παράσημον, ὅτι μὴ ἐνδεῖ μιᾷ συλλαβῇ τοῦ πρωτοτύπου· παρὰ μίαν γὰρ συλλαβὴν εὑρίσκεται τὰ τοιαῦτα ἐνδεῖν τοῦ πρωτοτύπου, τῆς Ἀντιοχείας Ἀντιοχεύς· ἀλλ' οὐδ' ἀπὸ τούτων γίνεται τὰ εἰς ευς ἀρσενικά, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος. ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἀντίοχος Ἀντιοχεύς καὶ τοῦ Σέλευκος Σελευκεύς, ὡς Ἅβρων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων. εἰ γὰρ παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἦν, Ἀλεξανδρειεύς ἂν ἦν. ἀμφοῖν δ' ὁ Ἀλέξανδρος ἀρχή.

250.

E. M. 279, 7: δίς καὶ τρίς: ἀπὸ τοῦ δυάκις καὶ τριάκις. καὶ λέγουσί τινες δύο συλλαβῶν ἐγένετο συγκοπή· καὶ πῶς δύναται τρισύλλαβον δύο συλλαβὰς ἐκκεκόφθαι; πρὸς τούτους λέγομεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ δυάκις καὶ τριάκις ἆρον τὸ ᾱ καὶ τὸ κ̄ καὶ κατὰ συνίζησιν δίς καὶ τρίς. οὕτως Ἡρωδιανός.

[249ᵃ]

Mon. 41, 1: χείρων: οὐδὲν εἰς ω̅ν̅ λῆγον συγκριτικὸν πρὸ τοῦ ω̄ τὸ ρ̄ ἔχει, ἀλλὰ μόνον τὸ χείρων· αἴτιον δὲ τὸ πάθος.

[249ᵇ]

Schol. ad Od. π 175, Choer. Dict. 174, 9, E. M. 576, 15: μελαγχροιής: ὀξυτόνως· τοῦτο δὲ κατὰ συγκοπὴν Ἀττικοὶ μελαγχρής.

---

ad fr. *248. Quae praecedit explicatio in E. M. παρὰ τὸ πολύ πολυήρης ab epitomatore adiecta est; cam quam recepi Herodianeam esse persuadet Arcad. 25, 1 τὸ πλήρης βαρύνεται, πλειήρης (sic Lehrsius qu. ep. 156 pro πληήρης emendavit) ὡς ξιφήρης, λιγήρης et locus e libro περὶ παθῶν in E. M. 675, 29 πλειάρειν· τὸν γὰρ πλήρην οὕτως ἔφη πλειάρειν. Lobeckius potius ex πλεήρης ortum putat El. I 339, II 102.

ad fr. *249. cf. Lob. El. I 340, Parall. 25. Corruptus est locus St. B. 514, 5: ἔστι δῆλον ὡς ἀπὸ τοῦ Πειραία Πειραιάτης καὶ Πειραιείτης καὶ καθ' ὑφαίρεσιν τῆς ει διφθόγγου Πειραιάτης, ubi Mein. Πειραιάτης καὶ Πειραιήτης καὶ καθ' ὑφαίρεσιν τῆς αι διφθόγγου Πειρήτης scribi vult, Lobeck. vero El. II 139 Πειράτης a prototypo Πεῖρα scriptum fuisse suspicatur.

ad fr. 250. Verba καὶ λέγουσί τινες — ἀπὸ τοῦ δυάκις καὶ τριάκις accesserunt ex Cod. Parisin. 346 et Zon. 556, unde etiam auctoris nomen adiectum est. πρὸς τούτους scripsi pro τούτου, Lob. πρὸς τοῦτο. Fortasse post συνίζησιν exciderunt καὶ κατὰ συστολήν. cf. Lob. El. I 388. Schol. ad Dionys. 943, 21 τὸ δίς καὶ τρίς πέπονθε· τὸ γὰρ δυάκις καὶ τριάκις παρ' Ἀριστοφάνει intellegendus videtur poeta, non grammaticus; Schoemann. de partibus orationis p. 145 dubitat, uter significetur.

---

ad fr. [249ᵃ]. Videtur autem significare syncopen diphthongi ex χερείων cf. Lob. El. I 340.

ad fr. [249ᵇ]. cf. Lob. El. I 315, II 140, Parall. 256.

251.

E. M. 52, 18: ἀκραιφνής ὁ καθαρός· κυρίως δὲ ὁ περιφανής παρὰ τὸ ἀκέραιον καὶ τὸ φαίνω ἀκεραιοφανής καὶ ἀκραιφνής συγκοπῇ. οὕτως Ὠρίων. Ἡρωδιανὸς δέ φησι μὴ γίνεσθαι δύο συλλαβῶν συγκοπήν. ἀλλ' ἀκροφανής καὶ ἀκραιφνής τοῦ ο̄ τραπέντος εἰς αι̅ ὡς ἐπὶ τοῦ μεσοπόλιος μεσαιπόλιος.

252.

E. M. 22, 30: ἄζω: ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει, ὅτι παραγωγόν ἐστιν, ἀπὸ τοῦ ἄγος ἀγίζω καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄζω ὡς σκέλος σκελίζω, τεῖχος τειχίζω. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ τὸν Ἀλκμᾶνα εἰπεῖν «ἀγίσδεο» ἀντὶ τοῦ ἄζεο.

253.

E. Or. 63, 26: ἕρματα: οἱ μὲν παρὰ τὸ εἴρω εἶρμα καὶ ἕρμα· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἔρεισμα συγκοπῇ ἕρμα· οὕτως Ἡρωδιανός.

254.

E. M. 566, 44: Λιμήρη Ἐπίδαυρον· τοῦτο δισσόν ἐστιν· ὁπότε παρὰ τοῦ λιμένος, λιμενήρη· ἢ παρὰ τοῦ λειμῶνος λειμωνήρη. οὕτως Ἡρωδιανός.

*255.

St. B. 392, 16: Κυλλήνη: τὸ ἐθνικὸν Κυλλήνιος. καὶ Κύλλιος λέγεται Ἑρμῆς κατὰ συγκοπὴν τοῦ Κυλλήνιος.

[253a]

E. Or. 117, 26, E. M. 618, 8: «οἶμα λέοντος ἔχει» Ἰλιάδος Π (752) ἀπὸ τοῦ οἰμῶ οἰμήσω «οἴμησε δὲ ἀλεὶς ὥστ' αἰετός» (Χ 308) οἴμημα καὶ κατὰ συγκοπὴν οἶμα.

[255a]

Arcad. 79, 24: τὰ εἰς τος ὀξύνεται, εἰ μὴ ἐκ πλειόνων συλλαβῶν εἰς δισυλλαβίαν μεταστῇ ὡς δύστος ὁ δύστηνος, καὶ πόστος ἐκ τοῦ πόσατος γέγονεν.

---

ad fr. 251. Verba οὕτως Ὠρίων, quae in fine posita sunt, ante Herodiani nomen inserui, nam sic in E. Or. 31, 8 ἀκραιφνές οἷον ἀκεραιοφανές explicatur. Caeterum haec non ipsius Orionis sententia est, sed alicuius grammatici antiquioris, quem Herodianus refutaverat. Tum pro ἢ scripsi ἀλλ'.

ad fr. 253 cf. Il. Pr. A 486: ἕρματα: τὸ ἕρματα, εἰ καὶ ἐκ τοῦ ἐρείσματα, οὐ ψιλοῦται, ὥς τινες κτλ. Caeterum pro ῥῆμα scripsi εἶρμα.

ad fr. 254. Pro Πίνδαρος Berkelius ad St. B. 273, 10 Ἐπίδαυρος scripsit, quod in Ἐπίδαυρον mutandum monuit Meinekius. St. B. habet: Ἐπίδαυρος: τινὲς δὲ Λειμήρη αὐτήν φασι, τὴν λειμῶνας ἔχουσαν. — τινὲς δὲ Λιμηρὰν Λακωνικὴν λέγουσι, μίαν τῶν ἑκατόν διὰ τὸ πολλοὺς ἔχειν λιμένας. cf. Hes. Λιμηρά.

ad fr. *255. cf. Lob. El. I 354. Ex St. B. huc fortasse trahenda sunt: 597, 1 Σωφηνή παρ' Ἀρριανῷ Σωφανηνή τετρασυλλάβως cf. Lob. Proll. 195 et 652, 1 Καλύκαδνος, ὃν Κάλυδνόν τινες καλοῦσιν.

---

ad fr. [253a]. Quum in Mon. 37, 24 Herodianus οἶμα unum bisyllabum dicit, quod diphthongum οι proximo ante exitum μα habeat, Lob. El. I 348 suspicatur

*256.

E. M. 423, 7: ἠϊόεις ὁ καλὰς ἠϊόνας ἔχων οἷον «ἐπὶ ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ» (Ε 63) τουτέστι ἐπὶ τῷ αἰγιαλοὺς καὶ ὄχθας ἔχοντι ποταμῷ· παρὰ τῆς ἠϊόνος γενικῆς γίνεται ἠϊονόεις καὶ κατὰ συγκοπὴν ἠϊόεις· γίνεται γὰρ καὶ ἀπὸ τῆς εἰς ος γενικῆς ὡς ὕδατος ὑδατόεις ὑδατόεσσα. ἢ παρὰ τὰ ἄνθη γίνεται (παρὰ γὰρ τοῖς ποταμοῖς ἄνθη εἰσί· καὶ γὰρ ἰονοβόστρυχος εἴρηται)· ὥσπερ θύος θυόεις «θυόεν νέφος» (Ο 153), οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἴον γίνεται ἰόεις καὶ πλεονασμῷ τοῦ η ὡς ηείδει γίνεται ἠϊόεις ὁ ἴα ἔχων Σκάμανδρος, ἁρμόζει γὰρ ἐπὶ ποταμοῦ. πρὸς διάφορα οὖν σημαινόμενα ἢ συγκοπὴ ἢ πλεονασμός.

*257.

E. M. 109, 9: Ἀνθεμίδης: ὥσπερ παρὰ τὸ Δευκαλίων Δευκαλίωνος Δευκαλιωνίδης Δευκαλίδης, οὕτω καὶ παρὰ τὸ Ἀνθεμίων Ἀνθεμίωνος Ἀνθεμιωνίδης καὶ Ἀνθεμίδης κατὰ συγκοπήν· ἢ ἀπὸ τοῦ Ἄνθεμος Ἀνθεμίδης ὡς Δεύκαλος Δευκαλίδης καὶ Κρόνος Κρονίδης, Ὕλλος Ὑλλίδης.

[256ᵃ]

Mon. 14, 15: χαρίεις: οὐδὲν εἰς εις λῆγον ὄνομα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀρσενικὸν τῷ ῑ παραλήγεται. — τὸ τοίνυν χαρίεις σημειῶδες τῷ ῑ χρησάμενον πρὸ τέλους. ὁ μέντοι Ἀνακρέων καὶ χαριτόεις εἶπεν, ἀποδοὺς τὸ ἐντελὲς τῇ λέξει.

[256ᵇ]

Mon. 27, 5: ἐκεῖθεν: οὐδὲν εἰς θεν λῆγον ἐπίρρημα τοπικὸν τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐκεῖθεν. αἴτιον δὲ τὸ πάθος· ὁ γοῦν Ἀλκαῖος κεινόθεν ἐστὶν ὅπου ἀπεφήνατο αὐτό.

αἰ γάρ κ᾽ ἄλλοθεν ἔλθῃ, τί δὲ φῇ κήνοθεν ἔμμεναι.

[256ᶜ]

Il. Pr. Z 239: ἔτας: ὁ Ἀσκαλωνίτης τὸ ἔτης ψιλωτέον φησίν, εἰ καὶ ἐπὶ τῶν ἑταίρων τάσσεται, ἐπεὶ συγκοπὴ ἐγένετο ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλατο ἄλτο.

---

ad fr. *256. Herodianea origo eleganti disserendi ratione demonstratur et dictione, nam hic πρὸς διάφορα οὖν σημαινόμενα dixit similiter atque supra fr. 113 πρὸς τὸ σημαινόμενον καὶ ἡ ἀποκοπή.

ad fr. *257. Nota est Herodiani consuetudo qua optionem inter duas interpretationes eligendi concedit atque sic ut posteriori principatum tribuat, quod etiam hic fecisse videtur cf. Lob. El. I 392.

eum subiecisse rationem τὸ πάθος i. e. συγκοπή. Atque si hoc verum est, ut videtur esse, tum locus E. Orion. ex Herodiano petitus est.

ad fr. [256ᵇ]. E. M. 321, 40: ἐκεῖθεν: οὐδὲν τῶν εἰς θεν τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται πλὴν τοῦ κεῖθεν, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐκεινόθεν γίνεται κατὰ συγκοπὴν καὶ τὸ ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖθι. τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ ἐκεινόθι καὶ τὸ ἐκεῖσε ἀπὸ τοῦ ἐκεινόσε.

258.

E. M. 655, 15: ἅπας: ἀμφίβολον, πότερον ἀφαίρεσις ἢ πρόσοδος. οὐδέποτε δασυνόμενον ᾱ ἀφαιρεῖται. πῶς οὖν τὸ ἅπας γέγονε πᾶς; ἐπλεόνασε τὸ ᾱ. πῶς δασύνεται τὸ ᾱ; τὸ γὰρ πλεονάζον ᾱ οὐδέποτε δασύνεται. ὥστε ἀμφίβολον. ὁρῶ δὲ καὶ τὸ θροῦς ὄνομα λαμβάνον τὸ ᾱ καὶ βαρυνόμενον καὶ δασυνόμενον ἕνεκεν ἀντεμφάσεως ἐν τῷ ἄθρους. οὐκ ἄρα κεκώλυται κατὰ ταύτην τὴν ἀναλογίαν καὶ τὸ πᾶς ἅπας· ὥστε μᾶλλον εἶναι πρόσοδον ἢ ἀφαίρεσιν. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς βούλεται ἐκ τοῦ ἅμα πᾶς εἶναι ἐν συγκοπῇ. περὶ παθῶν.

*259.

E. M. 243, 25: γυναιμανές: ἐκ τοῦ μαίνω μανῶ καὶ τοῦ γυνή γυναικός γίνεται γυναιμανές κατὰ συγκοπήν, οὐκ ἀπὸ τῆς γύναι κλητικῆς ἔχει τὴν σύνθεσιν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς γυναικός λέγεται γεγενῆσθαι γυναικομανές καὶ κατὰ συγκοπὴν γυναιμανές· ἢ λέγεται ὅτι ὥσπερ παρὰ τὸ τιμή γίνεται Τιμόθεος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γυνή γίνεται γυνομανές καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ō εἰς τὴν αι δίφθογγον ὥσπερ μεσοπόλιος με-

[258ª]

Il. Pr. Ω 213: ἄντιτα: παραφυλακτέον, ὅτι συλλαβὴ λείπει ἡ τι τοῦ ἐντελοῦς ὄντος ἀντίτιτα.

[258ᵇ]

Arcad. 62, 8: τὸ λίχνος βαρύτονον ὡς σύνθετον παρὰ τὸ λίαν χαίνειν.

[258ᶜ]

Il. Pr. Λ 257: ὄπατρον: ψιλωτέον οὐχ ὡς οἴονται διὰ τὴν συγκοπήν· πολλὰ γάρ φασι διὰ τὴν συγκοπὴν ψιλοῦσθαι· ἀπεδείξαμεν δὲ ἡμεῖς ἐν ἑτέροις, ὡς καὶ δασύνεται· ἑστήκαμεν γοῦν καὶ ἕσταμεν, Ἡράκλεες Ἥρακλες· τί οὖν ἐκώλυεν, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁμόπατρος ἦν, τὸ κατὰ συγκοπὴν πάλιν δασύνεσθαι; ἄμεινον οὖν λέγειν ὅτι φιλεῖ τὸ ō πρὸ τοῦ π κείμενον μὴ κατὰ ἀναφορικὴν ἔννοιαν ψιλοῦσθαι.

[258ᵈ]

Arcad. 47, 18: τὸ ὅμαργος σύνθετον ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ καὶ ἀργός· ἔστι δὲ ὄνομα κυνός.

---

ad fr. 258. Non solum extremam partem inde ab ὁ δὲ Ἡρωδιανός ab hoc profectum esse, sed totum adnotamentum clarum est; post ἀμφίβολον perspicuitatis causa inserui πότερον ἀφαίρεσις ἢ πρόσοδος; tum pro ἐμφάσεως scripsi ἀντεμφάσεως coll. Mon. 35, 30.

ad fr. *259. Quamquam Eustathius huiusemodi praeceptum a Choerobosco traditum esse dicit 380, 7: ὡς τὸ γυναιμανής οὐκ ἀπὸ τῆς κλητικῆς συντέθειται· ὁ Χοιροβοσκός δείκνυσιν ἐπὶ τοῦ Βακχέβακχος καὶ Ἀργειφόντης καὶ τῶν ὁμοίων, tamen, nisi E. M. ex fonte primario hausit, Choeroboscum ex Herodiano pendere manifestum est et conformatione expositionis, in qua duae sententiae com-

---

ad fr. [258ª]. Improbat Lob. El. I 360.

ad fr. [258ᵇ]. cf. Il. Pr. Ξ 351 cum Lehrsii adnotatione. Hinc Herodiani esse suspicari licet E. Orion. 40, 19 γλίχεσθαι παρὰ τὸ λίαν ἔχεσθαι.

caιπόλιος γυναιμανές. ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς κλητικῆς συντέθειται· ἀπὸ γὰρ τῆς κλητικῆς οὐ συντίθεται· οὔτε τὸ βακχέβακχος ἀπὸ τῆς κλητικῆς λέγεται συντεθέν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Βάκχου γέγονε Βακχόβακχε καὶ τροπῇ τοῦ ο̅ εἰς ε̅ Βακχέβακχε ὡς ἀλοτρίβανον ἀλετρίβανον.

*260.

Ep. Cr. I 288 15: μώνυχες ἀπὸ τοῦ μονώνυχες συγκέκοπται ὑφαιρέσει τοῦ ο̅ν̅ μώνυχες· δύναται δὲ ἐν τῇ συνθέσει τοῦ ὄνυχες τὸ ο̅ εἰς τὸ ω̅ ἐκτετάσθαι μονώνυχες ὡς ὄνομα συνώνυμον. ἢ ὑφέσει τοῦ ν̅, μετὰ δὲ τὴν ὕφεσιν δύναται τὸ ο̅ καὶ τὸ ω̅ εἰς ω̅ συναιρεῖσθαι, ὡς χρυσόω χρυσῶ, καὶ μοώνυχες μώνυχες· ἢ ἀπὸ τοῦ μονόνυχες ὑφέσει τοῦ ν̅, μετὰ δὲ τὴν ὕφεσιν τοῦ ν̅ γίνεται τῶν δύο ο̅ο̅ εἰς τὴν ου δίφθογγον κρᾶσις μούνυχες καὶ τροπῇ μώνυχες ὡς βοῦν βῶν.

261.

E. M. 501, 48: κελαινεφές: ἐπὶ μὲν τοῦ Διὸς παρὰ τὸ κελαίνω καὶ τὸ νέφος γίνεται κελαινονεφής ὁ τὰ νέφη μελαίνων καὶ συγκοπῇ τῆς ν̅ο̅ συλλαβῆς κελαινεφής. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι καθόλου τὰ ὑπερδισύλλαβα βαρύτονα σύνθετα ἐκκόπτει μίαν συλλαβήν, ὅπως ἀναλογῇ τοῖς δισυλλάβοις χωρὶς τοῦ ἀλέξω ῥήματος. οὐ γὰρ φύσει βαρύτονον· ὁ μέλλων γὰρ αὐτοῦ ἀλεξήσω· οἷον γανύω γανύεις γανύει Γανυμήδης· ἰθαίνω ἰθαίνεις ἰθαίνει Ἰθαιμένης καὶ οὐ λέγεται Ἰθαινομένης. οὕτως ἐκ τοῦ κελαίνω τὸ ⌐μελαίνω καὶ τὸ νέφος γίνεται κελαινεφής κατὰ συγκοπὴν ὡς τανύω τανύπεπλος. ἐπὶ δὲ τοῦ αἵματος ἐκ τοῦ φῶ

[261ᵃ]

Il. Pr. O 619: ἠλίβατος· ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν ἐσχημάτισται· καὶ ὤφειλεν ὅμοιον εἶναι τῷ ἠλιτόμηνος· συγκοπὴν δὲ ἔπαθεν.

---

parantur ita, ut altera praeferatur, et rebus. Nam tropen vocalis ο̅ in αι in compositione etiam alias Herodianus commemorat e. g. fr. 251 et in fragmento Herodianeo ap. Eustath. 183 diserte pro exemplo vocalis mutatae affertur ἀλοτρίβανον ἀλετρίβανον. — Ad maneam orationem resarciendam inserui verba οὐκ ἀπὸ τῆς κλητικῆς — οὐ συντίθεται. Similia tradit Schol. ad Dionys. 859, 24 cf. Lob. El. p. 473.

ad fr. *260. Sic locum valde depravatum auxilio Lobeckii El. I 361 restitui, ita ut non duae, ut Lobeckius opinatur, sed tres sententiae proponantur. De origine autem Herodianea propter subtilitatem in indagandis omnibus, quae inveniri possunt, rationibus dubitari non potest.

ad fr. 261. Apparet κελαινεφής ἐπὶ τοῦ Διός Herodianum a verbo repetivisse, quare initio pro παρὰ τὸ κελαινὸν scribendum est κελαίνω, quae fuit Herodiano altera forma verbi μελαίνω, et post pro οὕτως ἐκ τοῦ μελαίνω ponendum esse οὕτως ἐκ τοῦ κελαίνω τὸ μελαίνω. — Lobeck. in El. I 368 pro ὑφαίνω ὑφαίνεις ὑφαίνει ὑφαιμένης καὶ οὐ λέγεται ὑφαινομένης emendavit ἰθαίνω κτλ. Ex hoc fr. elucet E. M. 59, 58 ex eodem fonte fluxisse: ἀλετρίβανος ὁ τριβεύς παρὰ τὸ τρίβειν τὰς ἅλας· ἀλοτρίβανον οὖν καὶ ἀλετρίβανος κατὰ τροπὴν ὡς κελαινοφής κελαινεφής ἀπὸ τοῦ κελαινόν καὶ τοῦ φῶ (pro φῶς)· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ νέφος.

---

ad fr. [261ᵃ]. E. M. 427, 40 ἠλίβατος: ἀπὸ τοῦ ἀλιτῶ ἀλιτόβατος καὶ συγκοπῇ ἀλίβατος καὶ ἐκτάσει ἠλίβατος πέτρα, ἐφ' ἣν ἄν τις βαίνων ἁμαρτάνει καὶ ἀποτυγχάνει.

τὸ φαίνω καὶ τοῦ κελαινόν γίνεται κελαινοφής κελαινεφής ὡς ἐπὶ τοῦ θηροφόνα θηρεφόνα· καὶ δῆλον ὅτι οὐ cυγκοπή. οὕτως Ἡρωδιανός.

262.

Theogn. 81, 23: Τὰ παρὰ βαρύτονον ἐνεςτῶτα cυγκείμενα, εἰ μὲν ὁ ἐνεςτὼς εἴη διcύλλαβος, τοῦ τρίτου ἀποβάλλει τὸ ῑ καὶ οὕτως ποιεῖ τὴν cύνθεςιν οἷον φέρω φέρεις φέρει φερέοικος, Ἐχεκράτης, Μενέλαος, χαιρέκακος· εἰ δὲ ὑπὲρ δύο cυλλαβὰς βαρύτονος, ἐκκόπτει μίαν cυλλαβήν, ὅπως ἀναλογοίη τοῖς διcυλλάβοις οἷον γανύω γανύεις γανύει Γανυμήδης, τανύω τανύεις τανύει τανύπεπλος, ἰθαίνω ἰθαίνεις ἰθαίνει Ἰθαιμένης ὁ ἰθαινόθυμος, ἰθαιγενής, μιαίνω μιαίνεις μιαίνει μιαιφόνος· τὸ δὲ ἀλέξω ἐν τῷ ἀλεξίκακος ἀλεξιφάρμακον οὐκ ἀποβαλὸν cυλλαβὴν οὐκ ἀντίκειται· οὐ γὰρ βαρύτονον κυρίως. ὁ γὰρ ἀλεξήςω μέλλων δείκνυςι τὸν ἐνεςτῶτα περιςπώμενον, εἰ καὶ Ἀττικῶς βεβάρυνται ὡς καὶ τὸ αὔξω ἕψω, ὥςτε οὐκ ἀπὸ βαρυτόνου, ἀλλ' ἀπὸ περιςπωμένου εἶναι τὴν cύνθεςιν. cημειοῦται τὸ ἐθελόκακος ἐθελόcυχνος. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν.

263.

E. M. 616, 56: Τὸ Οἰδίπους Ἡρωδιανὸς λέγει μὴ εἶναι ἀπὸ τοῦ οἰδήςω Οἰδηςίπους κατὰ cυγκοπὴν τῆς ῆς cυλλαβῆς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ οἰδῶ Οἰδίπους· ἄμεινον γὰρ τὸ ἀπαθὲς τοῦ πεπονθότος.

264.

E. M. 299, 23: εἰλίπους· φηςὶν ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι, εἴτε ἀπὸ τοῦ εἰλῶ γέγονεν ἢ ἀπὸ τοῦ εἰλίςςω εἰλίπους διὰ τοῦ ῑ· τὰ γὰρ εἰς ω λήγοντα τριcύλλαβα μίαν cυλλαβὴν cυγκόπτουςιν ἐν τῇ cυνθέςει οἷον μιαίνω μιαιφόνος, τανύω τανύπεπλος, οὕτως οὖν καὶ εἰλίςςω εἰλίπους· cημειοῦται παρὰ τῷ Κράτητι τὸ ἐθελόcυχνος ἀπὸ τοῦ ἐθέλω· cημαίνει δὲ τὸν θέλοντα cυχνάζειν· τὸ δὲ ἀλεξίκακος καὶ ἀλεξιφάρμακος ἀπὸ περιςπωμένου γέγονεν· εἰ δέ ἐςτιν ἀπὸ τοῦ εἰλῶ, εὐλόγως πάλιν διὰ τοῦ ῑ· τὰ γὰρ ἀπὸ περιςπωμένου γινόμενα ὀνόματα ἢ διὰ τοῦ ō γίνε-

ad fr. 262. Ἰθαιμένης inseruit Lob. El. I 369 pro ἰθαινάθυμος scribens ὁ ἰθαινόθυμος collatis Epim. I 61, 10. — ὥςτε inserui relegans τὸ ἐθελόκακος ἐθελόcυχνος praemisso cημειοῦται in finem adnotamenti; haec enim Herodiani sententia probante Lobeckio l. c. — Ex eodem fonte manarunt praeter Ep. Cr. I 181, 16, quem locum posui in fr. 234, E. M. 579, 43: τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα διcύλλαβα βαρύτονα cύνθετα μετὰ τοῦ ἀμεταβόλου τρέπουςι τὸ ω̄ εἰς ε̄ οἷον φέρω φερέοικος, μένω Μενέλαος πλὴν τοῦ τέρπω τερπικέραυνος et E. M. 745, 46 τανύπεπλος: γίνεται παρὰ τὸ τανύω τανύςω (? τανύει) τανύπεπλος ὡς γανύω Γανυμήδης καὶ τανύπτερος ἡ παρατεταμένα πτερὰ ἔχουςα.

ad fr. 263. Praecedunt τὸ Οἰδίπους ὁ μὲν Θεόγνωτος (i. e. Theogn. 97, 11) ἀπὸ τοῦ οἰδήςω Οἰδηςίπους κατὰ cυγκοπὴν τῆς ῆς cυλλαβῆς, quem videmus, ut fieri solet ab epitomatoribus, reprobatam tantum ab Herodiano sententiam protulisse. Hinc iudicari potest de Choer. Orth. 264, 27 Τίςανδρος: διὰ τοῦ ῑ· παρὰ γὰρ τὸν τίςω μέλλοντά ἐςτιν ἢ παρὰ τὴν τιμῆς γενικὴν γέγονε Τιμήςανδρος καὶ κατὰ cυγκοπὴν Τίςανδρος, quae posterior explicatio sic ab Herodiano concepta fuit ἢ παρὰ τὸν τιμήςω μέλλοντα Τιμήςανδρος, quamvis eam reiecerit.

ad fr. 264. In E. M. scriptum est ὁ Ὦρος, cuius nomen saepius cum Ἡρωδιανὸς commutatum esse constat; equidem Ἡρωδιανός posui sine haesitatione, nam comparatio cum praecedentibus fragmentis originem clare demonstrat, prae-

ται ὡς μιcῶ μιcογύνης, φιλῶ φιλόπονος ἢ διὰ τοῦ ῑ οἰδῶ Οἰδίπους, εἰλῶ εἰλίπους. τὸ οὖν Ἡγέστρατος καὶ Ἡγέλοχος διὰ ε̄ γινόμενα ὡς ἀπὸ βαρυτόνου εἰcὶν ὡς μένω Μενέλαος, εἴγε τὰ εἰς γω διcύλλαβα τῷ η̄ παραληγόμενα βαρύνεται θήγω· τούτῳ τῷ κανόνι καὶ τὸ ἡγῶ, ἐξ οὗ ἡγοῦμαι, ὤφειλεν βαρύνεcθαι, ἀλλὰ περιcπᾶται· ἔcτιν οὖν Ἡγέλοχος ὡς ἀπὸ βαρυτόνου γενόμενον ὡς καὶ τὸ ἡγεμών καὶ ἡγέμαχος.

*265.

E. M. 245, 14: δαΐφρων: παρὰ τὸ δαῶ δαήcω καὶ ἐξ αὐτοῦ δαΐφρων· τὰ γὰρ ἀπὸ πρώτης cυζυγίας τῶν περιcπωμένων γινόμενα ὀνόματα ἢ τῷ ο̄ παραλήγουσιν ὡς τὸ ἁμαρτῶ ἁμαρτοεπής, μιcῶ μιcογύνης ἢ τῷ ῑ ὡς τὸ εἰλῶ εἰλίπους, οἰδῶ Οἰδίπους, ἁμαρτῶ ἁμαρτίνους· οὕτω δαῶ δαήcω δαΐφρων.

266.

E. M. 430, 24, Theogn. Cr. II 83, 7: ἡμικύκλιον: τὰ εἰς υς λήγοντα, ὁπόταν μὴ ἀπὸ γενικῆς, ἀπὸ δὲ εὐθείας cυντίθεται, ἀποβάλλει τὸ c̄, βραδύς βραδυήκοος, ὀξύς ὀξυήκοος, Λίβυς Λιβυφοῖνιξ, θῆλυς θηλύμορφος· οὕτως ὤφειλεν ἡμιcυκύκλιον· ἀλλὰ δῆλον ὅτι κατὰ cυγκοπὴν ταῦτα γίνεται ἡμίθεος, ἡμίφωνος, ἡμιμέδιμνον, ἡμίκραιρον τὸ ἥμιcυ τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ ἡμιτύμβιον τὸ δίκροccον· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἅβρων λέγει, ὅτι τὰ εἰς ῡc̄ cυντεθέντα φυλάττει τὸ ῡ, τὸ δὲ ἥμιcυς ἐκβάλλει τὴν c̄ῡ cυλλαβήν. εὕρηται δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς cπανίως μετὰ τῆς cυ cυλλαβῆς ὡς ἐν τῷ ἡμιcύχοιρος, ἡμιcύχοινιξ. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν.

*267.

St. B. 126, 6: Ἀρcυcία: χώρα τῶν Ψύρων καὶ Χίου — οἶνον ἔχουcα καλούμενον Ἀρcυηνόν, οὗ μέμνηται Στράβων ιδ′ (p. 645). καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας τοιῶcδε κλητέον κατὰ cυγκοπὴν τῆς cι. ἦν γὰρ Ἀρcυcιηνός.

268.

Zon. 603, Philem. p. 46: ἔγκαcι (Il. Λ 438): ἐγκάτοιcι καὶ ἀποβολῇ τῆς τ̄ο̄ῑ cυλλαβῆς ἔγκαcιν. οὐκ ἔcτι δὲ cυγκοπή, μάχεται γὰρ ἐπέκταcις cυγκοπῇ. ἐναντίον γάρ. ἄμεινον οὖν μεταπλαcμὸν λέγειν.

---

terea canon de verbis in γω̄ congruit cum Mon. 45, Arcad. 151, 18 (cf. Lob. Rhem. 151); quare non est, cur quin Ἡγέλοχος quasi a barytono repetiverit Herodianus, cum Lob. El. I 372 ambigam; Ἡγέλοχος enim ut Ἀρχέλοχος formatum putavit.

ad fr. *265. Etiam hoc fragmentum Herodianeum esse ex superioribus manifestum est cf. Schol. ad Od. 15, 509 et Ep. Cr. I 34 et 115.

ad fr. 266. Verba εὕρηται usque ad finem ex Theognosto sumpta sunt, subscriptio ex E. M. — Fortasse hic commemoratum et ab epitomatoribus omissum est Πολύμνια pro Πολυύμνια, de quo Ep. I 164, 9 in loco nostro simili: τὰ εἰς υς ὀξύτονα cυντιθέμενα ἐκβάλλει τὸ c̄ ὠκύς ὠκύμορος, ταχύποτμος, βαρυήκοος, εὐρυάγυια· cημειῶδες τὸ «Πολύμνια τ' Οὐρανίη τε» (Hes. Theogn. 78)· τὸ γὰρ ἀκόλουθον Πολυύμνια· πρόcκειται «ὀξύτονα» διὰ τὸ ἥμιcυς· τοῦτο γὰρ cυντιθέμενον ὅλην ἐκβάλλει τὴν ἐcχάτην cυλλαβήν, ἡμικύκλιος, ἡμίθεος cf. p. 171, 33 et 344, 21; 448, 17.

ad fr. *267 cf. Meinekium ad St. B. et Lob. El. I 350.

ἔστι γὰρ ἐγκάτοιcι καὶ κατὰ μεταπλαcμὸν ἔγκαcιν ὡc προβάτοιc πρόβαcιν, ἄcτροιc ἄcτραcιν. οὕτωc Ἡρωδιανὸc ἐν τῷ περὶ παθῶν.

*269.

Choer. Dict. 376, 5: δύναται τὸ γουνόc καὶ δουρόc καὶ μόνον καθ' ὑπέρθεcιν τοῦ ῡ γενέcθαι ἀπὸ τοῦ γόνυοc καὶ δόρυοc, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ γοῦναc γούνατοc καὶ δοῦραc δούρατοc κατὰ cυγκοπὴν γουνόc καὶ δουρόc. καὶ ἰcτέον ὅτι κρεῖττόν ἐcτι κατὰ cυγκοπὴν αὐτὰ λέγειν ἤπερ καθ' ὑπέρθεcιν τοῦ ῡ. ἐὰν γὰρ δῶμεν αὐτὰ καθ' ὑπέρθεcιν τοῦ ῡ γεγενῆcθαι, δηλονότι καὶ cυναίρεcιc τοῦ ο̄ καὶ ῡ παρακολουθεῖ εἰc τὴν οῡ δίφθογγον καὶ δηλονότι βαρύνεcθαι ὤφειλον ὥcπερ λάαοc λᾶοc καὶ κέαροc κῆροc καὶ ἔαροc ἦροc. εἰ δὲ κατὰ cυγκοπὴν αὐτὰ δῶμεν γενέcθαι, ὀξύνονται ὁμοίωc τῷ πατέροc πατρόc, μητέροc μητρόc, ἀνέροc ἀνδρόc.

[269a]

Choer. Dict. 387: Ἰcτέον ὅτι τινὲc θέλουcιν ὀξύνειν τὴν Ἀττικὴν γενικὴν τῶν ἑνικῶν οἷον τοῦ κρεώc τοῦ γηρώc τοῦ κερώc ὀξυτόνωc λέγοντεc, ὅτι ἀπὸ τοῦ κρέατοc καὶ γήρατοc καὶ κέρατοc ἐγένοντο κατὰ cυγκοπὴν τοῦ α καὶ τ̄ κρεόc καὶ γηρόc καὶ κερόc διὰ τοῦ ο ὀξυτόνωc τῷ λόγῳ τῶν εἰc οc διcυλλάβων γενικῶν οἷον ὥcπερ πατρόc μητρόc φωτόc μηνόc χηνόc παιδόc cπληνόc cυόc φρενόc γραόc καὶ λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖοι ἐκτείνοντεc τὸ ο̄ εἰc ω̄ ἐφύλαξαν τὴν ὀξεῖαν τάcιν οἷον κρεώc γηρώc κερώc. τῷ δὲ Ἡρωδιανῷ οὐ δοκεῖ τοῦτο, ἀλλὰ ταῦτα βαρυτόνωc δοξάζει λέγεcθαι οἷον τοῦ κρέωc τοῦ γήρωc τοῦ κέρωc τῷ λόγῳ τῆc cυναιρέcεωc τῆc γενομένηc ἀπὸ ὀξείαc καὶ δύο βαρειῶν εἰc ὀξεῖαν βαρεῖαν οἷον κρέαοc κρέωc, γήραοc γήρωc ὥcπερ Δημοcθένεοc Δημοcθένουc, Διομήδεοc Διομήδουc. κέχρηται δὲ λόγῳ τοιούτῳ· εἰ δὲ λέγεται cυγκοπὴν γεγενῆcθαι ἐν τῇ γενικῇ τῇ κρέωc, ὤφειλε cυγκοπὴ γενέcθαι καὶ ἐν τῇ δοτικῇ· καθόλου γὰρ πᾶcα γενικὴ cυγκοπτομένη ἔχει καὶ τὴν δοτικὴν cυγκοπτομένην οἷον πατέροc πατρόc, πατέρι πατρί, μητέροc μητρόc, μητέρι μητρί, Δημήτεροc Δήμητροc, Δημήτερι Δήμητρι, ἀνέροc ἀνδρόc, ἀνέρι ἀνδρί, θυγατέροc θυγατρόc, θυγατέρι θυγατρί. εἰ οὖν τῷ κρέατι ἡ δοτικὴ ἀρχὴν οὐ δέχεται cυγκοπὴν τοῦ ᾱ καὶ τοῦ τ̄, ἐπεὶ κρεῖ ἤμελλεν εἶναι, νυνὶ δὲ κρέαϊ ἐcτίν, οὐκ ἄρα δὲ οὐδὲ ἡ κρέα-

ad fr. 268. προβάτοιc πρόβαcιν accessit ex E. M. 310, 15, ubi Herodiani nomen suppressum est. Zonaras falso habet: ἐν τοῖc περὶ παθητικῶν.

ad fr. *269. Hoc Choeroboscum ex Herodiano petivisse et argumentum, quod fere congruit cum Mon. 34, 20 et 32, unde in fine addi potuit: η γουνόc γενικὴ εὐθείαc χαρακτῆρα ἀπεδέξατο· ἔcτι δὲ καὶ ἐπὶ παcῶν τῶν ἠλογημένων γενικῶν τὸ τοιοῦτον ἀποδεῖξαι ὡc ὅτι παραβαίνουcι καὶ τοὺc χαρακτῆραc παθοῦcαι, et explicandi ratio, qua una alteri sententiae praefertur et dicendi modus, maxime notabilis est usus verbi δίδωμι, quod hoc intellectu saepius ap. Herodianum occurrit. cf. Ep. Hom. p. 122.

ad fr. [269a]. Hoc ex libro περὶ κλίcεωc ὀνομάτων esse arbitror.

270.

E. M. 800, 47: φρόνιν: ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὴν φρόνηςιν κατὰ ςυγκοπήν.

*271.

St. B. 228, 12: Δῆμος: δημότερος ςυγκριτικόν, οὐ ςυγκοπῇ ἐκ τοῦ δημοτικώτερος, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιθετικοῦ τοῦ «δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν» (Il. M 213).

272.

E. M. 121, 10: ἀπειλήτην: ἀπειλῶ ἀπειλήςω ἠπείληςα ἠπειληςάτην δυϊκῶς καὶ ςυγκοπῇ τῆς ςα ςυλλαβῆς ἀπειλήτην. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀπειλῶ ἠπείλουν τὸ δυϊκὸν ἠπειλεῖτον ἠπειλήτην ςυςτολῇ τῆς ἀρχῆς καὶ τροπῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς τὸ η ἀπειλήτην. Ἡρωδιανός.

*273.

E. M. 225, 7: γέλαν οἷον «γέλαν δ' ἀθάνατοι θεοί» κατὰ ςυςτολὴν λαμβάνεται ὡς ἡ μετοχὴ δηλοῖ. γελάντος γὰρ ἡ γενικὴ κατὰ ςυςτολὴν τοῦ ᾱ· τὰ δὲ ἐνδέοντα ςυλλαβῇ τρίτα πρόςωπα τῶν πληθυντικῶν καταλήγουςιν εἰς τὴν παραλήγουςαν τῆς γενικῆς τῶν μετοχῶν. οὕτω Ζηνόδοτος.

τος γενικὴ δύναται ςυγκοπὴν ἀναδέξαςθαι τοῦ ᾱ καὶ τοῦ τ̄ καὶ γενέςθαι τοῦ κρεός ὀξυτόνως κἀκεῖθεν τοῦ κρεώς ὁμοίως ὀξυτόνως κατ' ἐπέκταςιν τοῦ ο̄ εἰς ω, ἀλλ', ὡς εἴρηται, αὗται αἱ γενικαὶ κατὰ κρᾶςιν γεγόναςι καὶ βαρύνονται.

[271ᵃ]

Il. Pr. A 80: χέρηϊ: ὡς Ἄρηϊ: γέγονε δὲ οὕτως. ἔςτι τι χερείονος γενικὴ καὶ αἰτιατικὴ «χερείονά περ καταπέφνων» (Il. P 539)· ὃν οὖν τρόπον τὴν χερείονα αἰτιατικὴν ςυγκόψας ἔφη «ἀλλὰ τὸν υἱὸν ἐγείνατο εἷο χέρεια» (Il. Δ 382), πληθυντικῶς δὲ τὰ χερείονα χέρεια «χέρεια δὲ χείρονι δόςκεν» (Il. Ξ 400), τοῦτον τὸν τρόπον καὶ χερείονι χέρεϊ καὶ ἐπεὶ κακόφωνόν ἐςτι, τροπὴ ἐγένετο τῆς ει̅ διφθόγγου εἰς τὴν η̄.

[271ᵇ]

Il. Pr. Λ 395: εὑρέθη τὸ πλέες καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ κινήματα. τοῦ «πλέονές κεν μνηςτῆρες» (Od. c 247) ςυγκοπή ἐςτιν ἡ πλέες φωνή.

[273ᵃ]

Il. Pr. Δ 222: κατὰ τεύχε' ἔδυν: ςυςταλτέον τὸ ἔδυν. πληθυντι-

---

ad fr. 270. cf. Lob. El. I 376. Fortasse in E. M. adnotamentum mutilatum est, et plenius ap. Eustath. 1465, 42 servatum est: οὐ πάνυ δῆλον εἴτε πρωτότυπον τὸ φρόνις ἢ ςυγκέκοπται ἐκ τοῦ φρόνηςις.

ad fr. *271. Cum Lobeckio El. I 393 scripsi pro eo, quod in Codd. est ἐκτοπῇ, ςυγκοπῇ ἐκ τοῦ δημοτικώτερος.

ad fr. *273. Lobeckius hoc γέλαν dialecti cuiusdam proprium habet. El. I 379 cf. ad Buttm. 13. Herodianeum esse docet comparatio cum Il. Pr. Δ 222, quare aut Zenodotus iunior Herodianum exscripsit aut nomen Ζηνόδοτος ex Ἡρωδιανός corruptum est.

*274.

E. M. 754, 3: τέτλαμεν: τοῦτο δύναται εἶναι καὶ ϲυγκοπῇ καὶ κινήϲει· βεβήκαμεν βέβαμεν, τετλήκαμεν τέτλαμεν. ἀξιοῖ Φιλόξενοϲ εἶναί τι καὶ τέτλημι ῥῆμα., περὶ παθῶν.

κὸν γάρ ἐϲτι ϲυγκοπὲν ἀπὸ τοῦ ἔδυϲαν· τὸ δὲ ἑνικὸν ἐκτατέον ἔδυν «δῦ δέ μιν Ἄρηϲ» (Il. P 210). ὅμοιόν ἐϲτιν αὐτῷ καὶ τὸ «ἀλλήλοιϲιν ἔφυν ἐπαμοιβαδόν» (Od. ε 481). εἰ δέ τιϲ λέγοι, ὅτι τὰ ἑνικὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ ὁμοφωνοῦντα καὶ ὁμόχρονά ἐϲτιν οἷον ἔλεγον ἐγὼ καὶ ἔλεγον ἐκεῖνοι, ἴϲτω ὅτι ἐκ ϲυγκοπῆϲ ἐϲτι τοῦτο τοῦ ἔδυϲαν. ἐν δὲ τοῖϲ τοιούτοιϲ τρίτοιϲ ἡ ϲυγκοπὴ ἀναδέχεται λῆξιν τὴν αὐτὴν τῇ παραληγούϲῃ τῆϲ γενικῆϲ τῆϲ κατὰ τὴν μετοχήν, ἔϲταϲαν ἔϲταν, ϲτάντοϲ γάρ, ἔβηϲαν ἔβαν, βάντοϲ γάρ. ἐκοϲμήθηϲαν ἐκόϲμηθεν, κοϲμηθέντοϲ γάρ· «φάνεν δέ οἱ εὐρέεϲ ὦμοι» (Od. ϲ 68) φανέντοϲ γάρ· ἔφυμεν ἔφυτε ἔφυϲαν, ἔφυν, ἐπεὶ φύντοϲ· ἔδυμεν ἔδυτε ἔδυν, ἐπεὶ δύντοϲ.

[274a]

Il. Pr. B 777: ἕϲταϲαν: δαϲυντέον τὸ ἕϲταϲαν, ὑπερϲυντέλικοϲ γάρ ἐϲτι ϲυγκεκομμένοϲ.

[274b]

Mon. 44, 27: οἶϲθα: ὅϲα εἰϲ θα λήγει δεύτερα πρόϲωπα ἐπεκτεταμένα, ταῦτα ἀποβολῇ τῆϲ θα ϲυλλαβῆϲ καταλείπει ῥητὸν τὸ ῥῆμα οἷον

---

ad fr. *274. Idem fere Schol. ad Od. υ 311 ex hoc loco a Lobeck. El. I 380 emendatum.

---

ad fr. [273a]. cf. M 33 ἴεν ἀπὸ τοῦ ἴεϲαν ϲυγκοπῇ, ὡϲ ἀπὸ τοῦ ἐτίθεϲαν ἐτίθεν Schol. A ad 273 ξύνιεν: οὕτωϲ ἡ Ἀριϲτάρχειοϲ διὰ τοῦ ε̄ ξύνιεν ὡϲ «αὐτὰρ ἐπεὶ κόϲμηθεν» (Il. Γ 1) μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ ιζ' ὁ Ἡρωδιανόϲ. E. M. 104, 31 ἀνέϲταν: «θεοὶ δ' ἅμα πάντεϲ ἀνέϲταν» ὁ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ ἔϲτην ἔϲτηϲ ἔϲτη ἔϲτημεν ἔϲτητε ἔϲτηϲαν καὶ κατὰ ϲυγκοπὴν Αἰολικὴν ἔϲταν καὶ ἀνέϲταν. E. M. 401, 43 ἔφαν: οἱ Βοιωτοὶ ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰϲ ϲ ὀξύτονον ἔβημεν ἔβαν. οὕτωϲ ἐκ τοῦ φημί τὸ λέγω ὁ παρατατικὸϲ ἔφην· τὸ πληθυντικὸν ἔφαμεν, τὸ τρίτον ἔφαϲαν καὶ Βοιωτοὶ ἔφαν. Et Choeroboscus Dict. 535, 21 sua ex Herodiano deprompsit. Similia de tertia pluralis aor. I passivi in Ep. Cr. I 429, 4 coll. E. M. 532, 32. ὁ ἀόριϲτοϲ ἐκοϲμήθηϲαν, εἶτα ἀφαιρέϲει τοῦ ε̄ καὶ ϲυγκοπῇ γίνεται κόϲμηθεν· ὁμοίωϲ καὶ τὸ τράφεν δευτέρου ἀορίϲτου τρίτον τῶν πληθυντικῶν Δωρικῶϲ καὶ Ἰωνικῶϲ καὶ τὰ ὅμοια. καὶ τὸ φάανθεν ἀπὸ τοῦ φαίνω ὁ παθητικὸϲ πρῶτοϲ ἀόριϲτοϲ ἐφάνθην, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐφάνθηϲαν καὶ ποιητικῶϲ ἢ Αἰολικῶϲ ἢ Δωρικῶϲ φάανθεν πλεοναϲμῷ τοῦ α. ἔθοϲ γὰρ ἔχουϲιν οἱ Αἰολεῖϲ καὶ Δωριεῖϲ τὰ ῥήματα ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰϲ ϲ ὀξύτονον ϲχηματίζειν τὰ τρίτα τῶν πληθυντικῶν ὡϲ τὰ οὐδέτερα τῶν μετοχῶν μὴ ὀξύτονα (sic pro ὡϲ τὰ μὴ ἔχοντα, quae verba in E. M. desunt, scribendum videtur) ὥϲπερ καὶ τὸ κόϲμηθεν. καὶ τὸ «ἀπέφθιθεν ἐϲθλοὶ ἑταῖροι» (Od. ε 110) ἀπὸ τοῦ φθῖμι φθίϲω ἔφθικα, ἔφθιμαι, ἐφθίθην, ἐφθίθημεν, ἐφθίθηϲαν καὶ Βοιωτικῶϲ ἔφθιθεν. cf. Ahrens dial. Aeol. p. 210 not. 6.

ad fr. [274a]. cf. Il. Pr. M 55, 56.

ad fr. [274b]. πάθοϲ, quod significatur, est syncope ex οἴδηϲθα vel εἴδηϲθα: Choer. Dict. 592, 23: γέγονε τὸ οἶϲθα τοῦτον τὸν τρόπον· τὸ οἶδα οἴδημι λέγουϲιν οἱ Αἰολεῖϲ, τούτου τὸ δεύτερον οἴδηϲ καὶ κατ' ἐπέκταϲιν τῆϲ θα ϲυλλαβῆϲ οἴδηϲθα ὥϲπερ ἦϲθα καὶ κατὰ ϲυγκοπὴν οἶϲθα. Ep. I 331 (An. Paris. III 328, 16; 351, 25, E. M. 618, 15) ἔϲτιν εἰδῶ περιϲπώμενον καὶ εἴδω βαρύτονον, ὁ μέϲοϲ παρακείμενοϲ οἶδα, τοῦ δὲ περιϲπωμένου ὁ μέλλων εἰδήϲω. παραγωγὸν εἰ-

*275.

Ep. Cr. I 366, 20, E. M. 667, 29: πεφυζότες: ἀπὸ τοῦ πέφυγα ἡ μετοχὴ πεφυγώς· ὁ γοῦν Ἀλκαῖος μετατιθεὶς τὸ ζ̄ εἰς τὸ ν̄ κατὰ πλεοναςμὸν ἑτέρου γ̄ φηςὶ «πεφύγγων». οἱ δὲ νεώτεροι Ἴωνες τῷ ζ̄ ἀντὶ τοῦ γ̄ χρῶνται, ὅθεν καὶ τὸ φύγω φύζω καὶ τὸ πέφυγα πέφυζα καὶ τὸ πεφυγότες πεφυζότες. κατὰ τὴν αὐτὴν ἀντιςτοιχίαν καὶ τὸ ὀλίγον ὄλιζον λέγουςιν. ἢ ὥςπερ ἀπὸ τοῦ κίςςα ῥῆμα κιςςῶ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ φύζα φυζῶ φυζήςω πεφύζηκα πεφυζηκὼς καὶ ςυγκοπῇ πεφυζώς, πεφυζηκότες καὶ ςυγκοπῇ πεφυζότες· οὐ δύναται γὰρ εἶναι μέςος παρακείμενος· οὐδέποτε γὰρ μέςος παρακείμενος διὰ δύο ςυμφώνων κατὰ ςύλληψιν ἐκφέρεται οὐδὲ διὰ διπλῶν χαρακτηρίζεται. ἀλλ' ἄμεινον τὸ πρῶτον.

*276.

Ep. Cr. I 268, 27: λελιχμότες: παρ' Ἡςιόδῳ «γλώςςηςι δνοφερῇςι λελιχμότες» (Theogn. 826) μετοχὴ πληθυντικὴ παρακειμένου κατὰ ςυγκοπήν. ἔςτι γάρ τι περιςπώμενον λιχμῶ, οὗ ὁ παρακείμενος λελίχμηκα καὶ ἡ μετοχὴ λελιχμηκὼς καὶ κατὰ ςυγκοπὴν λελιχμώς· οὐ δύναται γὰρ εἶναι μέςος παρακείμενος· οὐδέποτε γὰρ μέςος παρακείμενος διὰ δύο ςυμφώνων κατὰ ςύλληψιν ἐκφέρεται, ἔνθεν οὔτε ἀπὸ τοῦ χραιςμῶ οὔτε ἀπὸ τοῦ ὀλιςθῶ μέςοι γεγόναςι παρακείμενοι ὥςπερ οὐδὲ ἀπὸ τοῦ λιχμῶ, ἵνα μὴ διὰ δύο ςυμφώνων ἐξενεχθῶςιν.

277.

E. M. 199, 52: βλείς: Ἐπίχαρμος «τυρῷ βλείς»· φαςὶν οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ βληθεὶς καὶ κατὰ ςυγκοπὴν τοῦ η̄ καὶ θ̄ βλείς. ἢ ἀπὸ τοῦ βλῆμι ὁ δεύτερος ἀόριςτος ἔβλην οἷον «πόθεν δ' ὠλκὸς εὐπετὲς ἔβλης». ἡ μετοχὴ βλείς. κίνημα γὰρ καὶ οὐ ςυγκοπή. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

λέγηςθα λέγῃς, βάληςθα βάλῃς, ἦςθα ἦς. μόνον δὲ οἶςθα τοιοῦτον οὐκ ἀνεδέξατο. αἴτιον δὲ τὸ πάθος.

---

ad fr. *275. Tenor expositionis, cuius iam saepe meminimus, Herodianum prodit; epitomator Epimerismorum in eo Herodiani sententiam pervertisse videtur, quod dicit μετατιθεὶς τὸ ζ̄ εἰς ν̄ κατὰ πλεοναςμὸν ἑτέρου γ, nam Herodianum de πεφύγγων non aliter iudicasse atque Heraclidem ap. Eustath. 1596, 5 πεφύγγω esse praesens ex perfecto transformatum ex Il. Pr. M 125 κεκλήγοντες apparet. Caeterum causa, cur πεφυζότες perfectum medium esse non possit, accessit ex E. M., unde explendus fuit locus Epim. λελιχμότες insertis ante ἔνθεν οὔτε verbis οὐ δύναται γὰρ εἶναι — κατὰ ςύλληψιν ἐκφέρεται: de ὀλίγον ὄλιζον cf. St. B. Ὀλιζών: Θεςςαλοὶ ὡς ἱςτορεῖ Δημοςθένης ἐν κτίςεςι, τὸ μικρὸν ὄλιζον καλοῦςι.

ad fr. *276. Idem etiam Herodianum de μεμυζότε, quod Eustath. ex ipso 1746, 20 profert τὸ μυζῶ, ἐξ οὗ τὸ «μεμυζότε μυδαλέω τε» παρὰ Ἀντιμάχῳ, sensisse probabile est.

δημι τὸ δεύτερον εἴδης καὶ κατ' ἐπέκταςιν τῆς θα ςυλλαβῆς εἴδηςθα καὶ κατὰ ςυγκοπὴν τῆς δη καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ ε̄ εἰς ο οἶςθα.

*278.

E. M. 230, 50: γηράς: λέγεται ὅτι ἀπὸ τοῦ γηράσας κατὰ συγκοπὴν γηράς. οὐκ ἔστι δέ, ἀλλ' ἐντελὴς ἡ κλίσις· ἀπὸ τοῦ γηρῶ γίνεται γήρημι, ἡ μετοχὴ γηράς ὥσπερ ἵστημι ἱστάς, τὸ ἀπαρέμφατον γεράναι ὡς ἱστάναι, ἡ γενικὴ γηράντος ὡς ἱστάντος οἷον «γηράντων ἀνδρῶν» καὶ ἡ δοτικὴ «γηράντεσσι τοκεῦσιν» (Hesiod. op. 186) ἀντὶ τοῦ τοῖς γηρῶσιν, ἡ αἰτιατικὴ «γηράντας τιμᾶν». ἔστι δὲ πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τὸ γηρῶ· ὥσπερ πιμπλῶ πιμπλᾷς καὶ πιμπλεῖς, οὕτως οὖν καὶ γηρῶ γηρᾷς καὶ γηρεῖς. ἡ μετοχὴ «γηρεὶς ἐν οἰκίοισιν», ἡ γενικὴ γηρέντος ὥσπερ τιθέντος οἷον Ξενοφάνης «ἀνδρὸς γηρέντος πολλὸν ἀφαυρότερος».

*279.

E. M. 39, 40: αἴσυλος: παρὰ τὸ συλῶ ἄσυλος πλεονασμῷ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ ὡς τὸ ἀχανὲς πέλαγος τὸ λίαν κεχηνός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ αἴσυλος οἱονεὶ ὁ πάνυ συλῶν.

*280.

Choer. Dict. 98, 16: οἱ Αἰολεῖς τὸ τάλας τάλαις λέγουσι καὶ τὸ μέλας μέλαις καὶ τὸ Θόας Θόαις προστιθέντες τὸ ῑ, τὸ δὲ Αἴας Αἴαις οὐ λέγουσι διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῆς ᾱῑ διφθόγγου· ηὑρίσκετο γὰρ ἀλλεπάλληλος ἡ ᾱῑ δίφθογγος καὶ ἐκ τούτου κακόφωνος ἐγένετο ἡ λέξις.

[279ᵃ]

Mon. 46, 2: τὸ ἀεί παρ' Ἀττικοῖς αἰέν παρὰ Δωριεῦσιν, αἰὶν παρ' Αἰολεῦσι.

[279ᵇ]

Theogn. 12, 26: χαίτη· γέγονε ἀπὸ τοῦ κρατῶ κράτη, ἐκβολῇ τοῦ ρ̄ καὶ τροπῇ τοῦ κ̄ εἰς χ̄ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ χαίτη. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ.

---

ad fr. *278. Vel comparatio cum antecedente fr. probat etiam hoc Herodianeum esse: οὐκ ἔστι δέ, ἀλλ' ἐντελὴς ἡ κλίσις, in quibus ἀλλ' inserui, respondent verbis κίνημα γὰρ καὶ οὐ συγκοπή. Atque quae traduntur, prorsus congruunt cum fr. Herodianeo in Cr. An. IV 339 τὸ γηράς γηράντος καὶ τὸ γηράναι τὸ ἀπαρέμφατον ἀπὸ δευτέρας τῶν εἰς μ̄ῑ· τὸ δέ γήρησι καὶ «ἀνδρὸς γηρέντος» ἀπὸ πρώτης. cf. Schol. ad Il. P 197, Lob. ad Buttm. p. 13 et 138, El. I 384. — Pro γηρεὶς ἐν οἰκέουσιν scripsit Sylb. οἰκίοισιν.

ad fr. *279. Hoc Herodianeum esse docet Arcadius 56, 17 τὸ αἴσυλος προπαροξύνεται ὡς σύνθετον ἀπὸ τοῦ ᾱ καὶ τοῦ συλῶ ὁ πολλὰ συλῶν. — Quae in E. M. sequuntur: ἀντὶ δέ τοῦ ῑ ἔστιν ὅτε καὶ τὸ η̄ πλεονάζει οἷον ἀήσυλος. πῇ μὲν αἴσυλος λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ῑ, πῇ δέ ἀήσυλος πλεονασμῷ τοῦ η̄, num ex eodem fonte derivata sint, dubium est. Similiter in Il. Pr. Σ 410 αἴητον κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῑ ex ἄητον explicat.

ad fr. *280. Quamquam quod hic de cacophonia iteratae diphthongi ᾱῑ traditur, non verum esse demonstravit Lob. Parall. p. 21, tamen de origine Herodianea non dubito, cf. quod Herodianus in Epimerismis ap. Choer. 592, 3 φαίνεται λέγων de τάλαις et μέλαις Aeolicis. Ahrens de dial. Aeol. p. 70.

*281.

E. M. 262, 18: δείους: ἀπὸ τῆς δέους γενικῆς καὶ σπέους γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῑ δείους καὶ σπείους οἷον «χλωροὶ ὑπὸ δείους» (Il. O 4) καὶ «ἦ ῥα κατὰ σπείους» (Od. ι 330).

*282.

Ep. Cr. I 156, 31, An. Par. III 338, 2, E. M. 334, 39: εἷο: ἔστιν ἐμοῦ, σοῦ, οὗ. αὗται αἱ γενικαὶ γίνονται κατὰ διάλυσιν ἐμέο σέο ἕο, καὶ ἐπειδὴ αἱ διαλελυμέναι γενικαὶ οὐδέποτε τὰ δύο φωνήεντα ἔχουσι μακρὰ ἢ βραχέα, ἀλλὰ τὸ μὲν ἓν μακρόν, τὸ δὲ ἕτερον βραχὺ οἷον Ἀτρείδεω Πηλείδεω Ὠκεανοῖο ποταμοῖο, τούτου χάριν ἐπλεόνασε τὸ ῑ ποιητικῶς καὶ λέγεται ἐμεῖο σεῖο εἷο.

283.

E. M. 620, 44: ὀκνείω (E 255). οὐκ ἔστι πλεονασμός. λέγει γὰρ ...... ὅτι ἔστιν ὀκνῶ καὶ κατὰ Ἴωνας ὀκνέω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ ὀκνείω· οὐκ ἔστι δὲ οὕτως, ἀλλὰ κατὰ παραγωγήν· ὥσπερ παρὰ τὸ θάλπω γίνεται θαλπείω, ῥιγῶ ῥιγείω, οὕτως ὀκνῶ ὀκνείω. περὶ παθῶν.

284.

E. M. 449, 22: θείομεν (A 143) ἐνθῶμεν ἐμβαλῶμεν. Ἰστέον ὅτι ἥμαρτε Ζηνόδοτος ἀρεσάμενος τὸ θείω ἐνεστῶτα εἶναι, ἀφ' οὗ τὸ θείομεν· ἔστι δὲ ὑποτακτικὸν δευτέρου ἀορίστου ἔχον διαίρεσιν καὶ πλεονασμὸν «ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω» (Z 113) καὶ τὸ ἐὰν στῶ «μή πως με περιστείωσ' ἕνα πολλοί» (P 95)· ὥσπερ δαμῶ δαμείω, οὕτω θῶ θέω καὶ παρὰ Σαπφοῖ

[281[a]]

Il. Pr. Λ 641: τὸ κυκειῶ περισπαστέον· τοῦ γὰρ κυκεῶνά ἐστιν ἀποκοπὴ καὶ ἐπλεόνασε τὸ ῑ.

[281[b]]

Il. Pr. Λ 551: κρειῶν: περισπαστέον· ἡ γὰρ κρεῶν γενικὴ ἐπλεόνασε τὸ ῑ, ἥτις περισπᾶται διὰ τὸ ἔχειν ἐντελεστέραν τὴν κρεάων.

[281[c]]

Il. Pr. K 281: εὐκλεῖας: προπερισπαστέον· ἐκ γὰρ τοῦ εὐκλέας ἐγένετο κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ῑ.

ad fr. *281 cf. E. M. 723, 28, Choer. Dict. p. 392.

ad fr. *282. cf. Io. Alex. 11, 27 αἱ ἐκ τούτων (sc. ἐμοῦ σοῦ οὗ) διαλυθεῖσαι ἢ πλεονάσασαι τῷ ῑ πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον ἐμέο ἐμεῖο.

ad fr. 283. Lacunae signum post γάρ posui, quia nomen grammatici fortasse Φιλόξενος vel Δίδυμος vel Ἀπολλώνιος excidisse apparet, cf. Lehrs ad Il. Pr. Δ 228. De re cf. Lob. Rhem. 92 et 195.

ad fr. 284. Idem habet extremis verbis omissis Favorinus 239, 10, qui pro ἀρνησάμενος praebet rectum ἀρεσάμενος. Caeterum initio pro Ἡρωδιανός scripsi

ad fr. [281[c]]. προπερισπαστέον scripsi cum Lob. El. II 54, qui alios εὐκλεῖας ex εὐκλεέας duobus epsilis in ει contractis natum putasse ostendit cf. E. M. 392, 22 εὐκλεής: ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν τοὺς εὐκλεέας καὶ κατὰ συναίρεσιν εὐκλεῖας ἢ ἀπὸ τοῦ εὐκλέας ἐπενθέσει τοῦ ῑ.

«ὅττινας γὰρ εὖ θέω, κεῖνοί με μάλιστα cίνονται». τοῦτο ἐν πλεοναcμῷ «θείω ἀναρπάξας» (Π 437)· εἶτα ἀκολουθεῖ θείωμεν καὶ κατὰ cυcτολὴν θείομεν ὡς τὸ καταβείωμεν cυcτολῇ «δεῦρ' ἐς τοὺς φίλους καταβείομεν» (Κ 97) «μὴ ἴομεν Δαναοῖcι μαχηcόμενοι» (Μ 216) «ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν» (Γ 441). οὕτως Ἡρωδιανός. ἐν ἄλλοις δὲ ἀπὸ τοῦ θῶ θείω ὡς ὄψω ὀψείω καὶ τελῶ τελείω.

*285.

E. M. 575, 27: μεθείω (Γ 414) ἀμελήcω καταλείψω ἢ ἀπὸ τοῦ μεθῶ μεθείω ὡς τελῶ τελείω.

286.

Zon. 638: εἵαται κάθηνται οἷον «εἵαται ἄγχι νεῶν» (Κ 161) ἀπὸ τοῦ ἕαται πλεοναcμῷ τοῦ ῑ ὥcπερ κέαται «δοιαὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται» (Ω 527) πλεοναcμῷ τοῦ ῑ. οὕτως Ἡρωδιανός.

287.

Zon. 641: εἴληφα ἔλαβον: ἀπὸ τοῦ λήβω τὸ λαμβάνω λέληφα καὶ ἀποβολῇ τοῦ λ ἔληφα καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ῑ εἴληφα· ὡcαύτως καὶ

[287ᵃ]

Choer. Dict. 596, 5: τὰ Ἀττικὰ παρακείμενα ἐν τῷ ὑπερcυντελίκῳ χρονικῶς μεγεθύνονται οἷον ἀλήλιφα ἠληλίφειν, ὀμώμοκα ὠμωμόκειν, ἀγήοχα ἠγηόχειν, ἐνήνοχα ἠνηνόχειν, ὄπωπα ὠπώπειν, ὄλωλα ὠλώλειν, ὄρωρα ὠρώρειν, ὄδωδα ὠδώδειν πλὴν τοῦ ἐλήλυθα, ἐληλύθειν γὰρ ὁ ὑπερcυντέλικος διὰ τοῦ ε̄, ὅθεν ἀναλογώτερόν φαcι τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ «ὅθεν εἰληλούθειν» ὡς τρέψαν κατὰ τὸν ὑπερcυντέλικον τὴν ἀρχὴν τοῦ παρακειμένου.

Ζηνόδοτος et in fine adaotamenti pro οὕτω Ζήτει posui οὕτως Ἡρωδιανός, qui fortasse in Catholiea vel in Rhematieo altoram explicatiouem, secundum quam θείω praeseeas paragogum esso putabatur cf. An. Par. III 335, 3 θείομεν: ἔcτιν θῶ, τούτου παραγωγὸν θείω ὡς ὄψω ὀψείω, τελῶ τελείω, οὕτω καὶ θῶ θείω καὶ θείομεν amplexus est. Atque eadem iueoastantia in sequente E. M. fragmento, in quo ἢ inserui, conspieitur, quaro Herodiano assignare non dubitavi. Dixi de E. M. articulo θείομεν in Philol. XXI p. 390.

ad fr. *285. cf. An. Par. III 365, 22 ἐφείω ἐπιβάλλω, ἐπενέγκω, καὶ ἔcτιν ἐνεcτὼς εἴω καὶ ἐν cυνθέcει ἐφείω.

ad fr. 286 cf. Choer. 697, 19.

ad fr. 287. Ex Herodiano hausit Choer. 552, 3 (cf. Orion. 55, 12) ἀπὸ τοῦ λήβω τὸ λαμβάνω γίνεται λήψω λέληφα καὶ ἀπὸ τοῦ λήχω τὸ λαγχάνω λήξω λέληχα καὶ ἀπὸ τοῦ μείρω τὸ μερίζω μερῶ μέμαρκα μέμαρμαι μέμαρται· καὶ ἐπὶ τοιούτων τῶν παρακειμένων οἱ Ἀθηναῖοι ἀποβάλλουcι τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ cύμφωνον καὶ προcτιθέαcι τὸ ῑ μετὰ τοῦ ε̄ καὶ λέγουcιν εἴληφα καὶ εἴληχα καὶ εἵμαρται, ἐξ οὗ εἱμαρμένη οἱονεὶ ἡ πᾶcι μεμεριcμένη, ἵνα μὴ εὑρεθῇ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμε-

ad fr. [287ᵃ]. Ut quae Constantin. Lascaris βιβλίον γ' περὶ τῶν παρῳχημένων ἐκ τοῦ πολυμαθοῦς Ἡρωδιανοῦ se ex Herodiano excerpsisse dieit, quamvis ex Choeroboseo sumpta tamen ad Herodianum auctorem referenda sunt, sic etiam haec Choerobosci ex Herodiano petita esse videntur. de ἐληλύθειν cf. praeterea p. 600, 8. — Saepissime Herodianus in orthographia, ubi de scriptura per ε̄ι et ι agit, pleonasmi vocalis ε̄ mentionem facit e. g. νείαιρα, νείατος, Ἀργειφόντης, ἐρείπια, κλειτύς, sed haec afferro uolui, quum loci in fragmentis orthographiae plene proferendi sint.

τὸ εἴληχα· ἀπὸ τοῦ λήχω λέληχα καὶ εἴληχα. Ἡρωδιανὸς περὶ πάθους.

288.

E. M. 8, 26: ἀγείρατος: γέρας ἡ τιμή. ἀγέρατον καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ῑ ἀγείρατον. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

289.

E. M. 144, 20: Ἀρκείσιος ὁ ἥρως ὁ πάππος Ὀδυσσέως· παρὰ τὸν ἀρκέσω μέλλοντα Ἀρκέσιος καὶ Ἀρκείσιος. οὕτως Ἡρωδιανός.

[287 b]

Choer. Dict. 596, 27: ἕστηκα ὁ μέσος παρακείμενος καὶ ὤφειλεν εἶναι ὁ μέσος ὑπερσυντέλικος ἑστήκειν, ἵνα συνάρξηται τῷ μέσῳ παρακειμένῳ, ἀλλ' ἐγένετο εἱστήκειν διὰ τῆς ει διφθόγγου διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν· ἔστιν ὁ ἐνεστὼς τοῦ ἕστηκα ἑστήκω, ἐξ οὗ τὸ ἑστήξω ἑστήξειν. «ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέθλοις» παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ὕμνοις (in Apollin. 15). τούτου, φημὶ δὴ τοῦ ἑστήκω ἐνεστῶτος, δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον ἑστήκεις ἑστήκει διὰ τοῦ ε̄ ἤμελλε συμπεσεῖν τῷ δευτέρῳ καὶ τῷ τρίτῳ προσώπου τοῦ ἑστήκειν ὑπερσυντελικοῦ· ἵνα μὴ οὖν συνεμπέσῃ ὁ ὑπερσυντέλικος κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ προσώπῳ τοῦ ἐνεστῶτος, τούτου χάριν προσλαμβάνει τὸ ῑ καὶ γίνεται εἱστήκειν εἱστήκεις εἱστήκει διὰ τῆς ει διφθόγγου.

[288 a]

Il. Pr. Ω 8: πείρων: Πάμφιλος περισπᾷ, λέγων τὴν πρόσθεσιν τοῦ ῑ μὴ ἐξαλλάσσειν τὸν τόνον· εἰ δὲ περῶ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸ ῥῆμα καὶ περόωσι (Od. ζ 272) καὶ «περάᾳ μέγα λαῖτμα» (Od. ε 174) δῆλον ὅτι καὶ πειρῶν. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος βαρύνων ἀναγινώσκει ὡς κείρων. φησὶ γοῦν οὕτω γενόμενος ἐπὶ τοῦ «παννυχίη μὲν ῥ' ἥγε καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον» (Od. β 434)· τὸ πεῖρε διδάσκει ἡμᾶς καὶ τὴν πείρων μετοχὴν βαρύνειν· ὡς γὰρ ἔκειρε κείρων οὕτως ἔπειρε πείρων· εἰ γὰρ περιεσπᾶτο, ἦν ἂν ὁ παρατατικὸς ἐπείρα«. ἔστιν οὖν διττὸν τὸ ῥῆμα καὶ τὸ μὲν σὺν τῷ ῑ οὐ περισπασθήσεται.

[288 b]

Arcad. 93, 18: τὸ Εἵλως ἀπὸ τοῦ Ἕλως.

[288 c]

Arcad. 200, 9: εἵως ἀντὶ τοῦ ἕως.

[288 d]

Arcad. 44, 28: τὸ φατειός κατὰ πλεοναcμὸν ἔσχε τὴν δίφθογγον.

νος ὁ παρακείμενος καὶ ἀπὸ βραχείας et p. 574, 18 additur: λέγω λέλεχα λέλεγμαι εἴλεγμαι.

*290.

An. Ox. I 370, 4, Par. III 344, 18, E. Gud. 456, 1, E. M. 668, 20, Eustath. 101, 5: Πειρίθοος: διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὅτι ὁ Ζεὺς ὁμοιωθεὶς ἵππῳ περιέτρεχε μητέρα τούτου Δῖαν καὶ οὕτως συνεγένετο αὐτῇ καὶ ἐκεῖθεν οὗτος ἐτέχθη· παρὰ οὖν τὸ περιθέειν γέγονε Περίθοος καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ ῑ Πειρίθοος. ἄλλως τε ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς Πηρίθους λέγουσι διὰ τοῦ η̄· ἔθος δὲ ἔχουσι τὴν ει̅ δίφθογγον εἰς η̄ τρέπειν ὡς πολλάκις εἴρηται οἷον πλείων πλήων καὶ μείων μήων. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ δύο τρόπους τοῦτο ἡμάρτηται· πρῶτον μὲν ὅτι ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ῑ· οὐδέποτε δὲ ἡ περὶ πρόθεσις πλεονάζει τὸ ῑ· δεύτερον δὲ ὅτι διὰ τοῦ η̄ γράφεται παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν· οὐδέποτε δὲ οἱ Δωριεῖς τρέπουσι τὴν ει δίφθογγον εἰς τὴν η̄ τὴν ἔχουσαν ἀπὸ πλεονασμοῦ τὸ ῑ οἷον τὸ ξένος ξεῖνος λεγόμενον οὐ λέγουσι διὰ τοῦ η̄ ξῆνος· εἰ οὖν τὸ Πειρίθοος ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ῑ, δῆλον ὅτι παραλόγως παρὰ τοῖς Δωριεῦσι διὰ τοῦ η̄ γράφεται.

*291.

E. M. 537, 17, E. Gud. 344, 23: κρέccων: ὡς ἀπὸ τοῦ ταχύς γίνεται ταχίων καὶ τρίτος τύπος θάccων, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ κρατύς γίνεται κρατίων καὶ ὁ τρίτος τύπος κράccων καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ε̄ κρέccων καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ κρείccων· οὐδέποτε δὲ πρὸ δύο cc δίφθογγος εὑρίσκεται οἷον φρίccω, ἑλίccω, ἀίccω πλὴν τοῦ κρείccων καὶ τοῦ ῥήματος τοῦ ἐξ αὐτοῦ γενομένου καὶ χωρὶς τοῦ λεύccω, σημαίνει δὲ θεωρῶ, καὶ τοῦ γλαύccω, σημαίνει δὲ τὸ φωτίζω. ταῦτα διὰ τῶν δύο c̄c̄ ἐκφέρονται, ἐπειδὴ τετάρτης συζυγίας εἰσὶ τῶν βαρυτόνων. ἡ δὲ τετάρτη συζυγία τῶν βαρυτόνων διὰ τοῦ ζ̄ ἢ δύο c̄c̄ ἐκφέρεται.

292.

E. M. 99, 9: «ἀναρροιβδεῖ μέλαν ὕδωρ» (Od. μ 104): ἀντὶ τοῦ ἀναρροφεῖ· πλεονασμῷ τοῦ ῑ ἀναρροιφεῖ καὶ ἐπενθέσει τοῦ δ̄ ἀναρροιβδεῖ.

[292ᵃ]

Il. Pr. A 493: τὸ τοῖο προπερισπαστέον· τὸ γὰρ τοῦ Θεσσαλικῶς παραυξηθὲν ἐγένετο τοῖο ὡς καλοῦ καλοῖο.

---

ad fr. *290. Locum exhibui ut emendatus est ab Ahrensio de dialecto Doric. p. 160 not. 10, qui vir illustrissimus recte hoc praeceptum ab Herodiano profectum esse suspicatus est.

ad fr. *291. Herod. περὶ μον. 40, 21: κρείccων — λέγεται δὲ καὶ κρέccων μὴ πλεονάζοντος τοῦ ῑ, ad quem locum Lehrsius affirmat hunc nostrum articulum ex comparatione eorum, quae Herodianus de κάρρων in E. M. et E. Gud. dicat, Herodiani esse. cf. An. Par. III 327, 35.

ad fr. 292. In codice μέγα exstat pro μέλαν.

---

ad fr. [292ᵃ]. Herodianus formae τοῖο pariter atque Buttmannus § 35 adn. 6 τόο, unde τοῖο ῑ inserto natum sit, praestruxisse videtur cf. Schol. ad Hesiod. Scut. 23: γίνεται τοῦ ἀνθρώπου διαλυθὲν ἀνθρωπόο· ἀλλ᾽ ἔστι κανὼν ὁ λέγων, ὅτι ἐν ταῖς διαλελυμέναις γενικαῖς, ἡνίκα συστέλλεται ἡ λήγουσα, ἐκτείνεται ἡ παραλήγουσα· ἡνίκα δὲ ἐκτείνεται ἡ λήγουσα, συστέλλεται ἡ παραλήγουσα οἷον

τραπέντος τοῦ δαςέος φ εἰς τὸ ψιλὸν β̄ οἷον «τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίηςιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναρροιβδεῖ» (Od. μ 105). Ἡρωδιανός.

*293.

E. M. 689, 53: προπάροιθεν ἐπίρρημα τοπικὸν ἐκ τῆς πρό προθέςεως καὶ τοῦ πάροιθεν· τοῦτο ἐκ τοῦ πάρος πάροθεν καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ῑ.

294.

E. M. 622, 39: ὀλοοίτροχος Ἰλιάδος Ν (137): Πτολεμαῖος καὶ Ἀριςτόνικος ψιλοῦςι παροξύνοντες, ἀκούοντες τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν ὀλοόν. ἐπένθεςις δὲ τοῦ ῑ περιττή· οἱ δὲ δαςύνουςιν, ἵν' ᾖ ὅλος τροχοειδής καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀςτήρικτος. Δημόκριτος δὲ τὸ κυλινδρικὸν ςχῆμα ὀλοοίτροχον καλεῖ. περὶ παθῶν Ἡρωδιανός.

*295.

Choer. 516, 4: εἰώθαςιν οἱ Αἰολεῖς προςτιθέναι τὸ ῡ φωνήεντος ἐπιφερομένου ὡς ἐπὶ τοῦ ἕαδεν εὔαδεν καὶ πάλιν τὸ ἠώς αὐώς λέγουςιν οἱ Δωριεῖς, οἱ δὲ Αἰολεῖς τοῦτο λέγουςιν αὔως προςτιθέντες τὸ ῡ. καὶ πάλιν ἀάτην αὐάτην λέγουςιν οἱ Αἰολεῖς, ςυμφώνου δὲ ἐπιφερομένου οὐδέποτε προςτιθέαςιν ῡ οἱ Αἰολεῖς· τὸ γὰρ νόςος νοῦςος καὶ Ὄλυμπος Οὔλυμπος ποιητικά εἰςι καὶ οὐκ Αἰολικά· τοῦ δὲ ρ̄ ἐπιφερομένου πολλάκις προςτιθέαςι τὸ ῡ οἱ Αἰολεῖς οἷον αὔρηκτος, ἄρρηκτος γάρ· δῆλον οὖν ὅτι φωνῆέν ἐςτι καὶ οὐ ςύμφωνον.

[292 b]

Arcad. 100, 11: τὰ διὰ τοῦ οα̅ ςπάνια καὶ κατὰ πάθος γενόμενα παρ' Ἀττικοῖς προπαροξύνεται οἷα ὄα, χροία χρόα. τὰ δὲ ἐν ἐπενθέςει ὀξύνεται ςτοιά ςτοά, ῥοιά ῥοά.

---

ad fr. *293 cf. Io. Al. 35, 1 τὸ πάροιθεν πλεονάςαν τὸ ῑ.

ad fr. 294. Hic articulus coniunctus est in E. M. cum adnotamento de ὀλέ, quod posuimus fr. 225 et in fine τοῦτο περὶ παθῶν Ἡρωδιανός subscriptum est. Quamquam haec subscriptio ad posteriorem tantum de ὀλέ partem pertinere videtur, tamen etiam prior pars, quae exstat etiam in Schol. AB ad Iliad. l., ex Herodiano deprompta sit, nam saepius epitomatores diversos Herodiani locos in unum adnotamentum conflarunt velut in E. M. 226, 49 Herodiani de genetivo γεροντέων et de γερόντεος praecepta in unum corpus coniuncta sunt. Hac pertinet fortasse notatio in E. Or. 162, 24: φοινός παρὰ τὸν φόνον φονός ἐςτιν ὀξυτόνως καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ῑ φοινός.

ad fr. *295 cf. Il. Pr. A 554 εὔκηλον: τὸ εὔκηλον ψιλοῦται κατὰ δύο λόγους, καὶ ὅτι τὸ ῡ ἐπεντιθέμενον ψιλοῖ τὰ δαςυνόμενα φωνήεντα, ὅρος οὖρος, ὅλος οὖλος κτλ. Ξ 340 τὸ εὔαδεν ὁ Ἀςκαλωνίτης ψιλοῖ, λέγων ὡς ὅτι τὰ δαςυνόμενα ἐν τῇ ἐπενθέςει τοῦ ῡ ψιλοῦται ὡς ὅλος οὖλος· οὕτως οὖν καὶ τὸ ἕαδεν εὔαδεν γένοιτο ψιλούμενον.

κοχλίεω καὶ κοχλίαο· ἐπεὶ οὖν τοῦ ἀνθρώπου ἡ λήγουςα ςυνεςτάλη, ἐκινδύνευε δὲ ςυςτέλλεςθαι καὶ ἡ παραλήγουςα, τούτου χάριν ἐπλεόναςε τὸ ῑ, ἵν' ἐκταθῇ ἡ παραλήγουςα, τῆς ληγούςης ςυςτελλομένης.

*296.

Ep. Cr. I 2, 11 (E. M. 172, 17), Ep. 67, 10: αὐτάρ καὶ ἀτάρ, ποῖόν ἐστιν ἀναλογώτερον; καὶ λέγομεν ὅτι κατὰ πλεονασμόν ἐστι τὸ αὐτάρ· κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι παρεπόμενόν ἐστι τῇ ἐκ τοῦ ᾱ συνεστώσῃ διφθόγγῳ μετὰ τὴν ἀπόστασιν τοῦ ὑποτακτικοῦ φωνήεντος ἐκτείνειν τὸ ᾱ οἷον κλαίω κλάω, αἰετός ἀετός· εἴπερ οὖν καὶ ὁ αὐτάρ σύνδεσμος ἔνδειαν εἶχεν τοῦ ῡ ἐν τῷ ἀτάρ, παρείπετο ἂν καὶ ἡ τοῦ ᾱ ἐπέκτασις· πρότερος οὖν ὁ ἀτάρ, δεύτερος ὁ αὐτάρ πλεονασμῷ· ὁ δὲ πλεονασμὸς κοινός, οὐκ Αἰολικὸς ὡς ὁδός οὐδός «ἐπεὶ ἢ φατ' ἀριφαλέ' ἔμμεναι οὐδόν» (ρ 196) καὶ Ὄλυμπος Οὔλυμπος καὶ «ἄρτον οὖλον ἑλών» (ρ 343)· ἦν γὰρ ὅλον. νόσος νοῦσος.

297.

Ep. Cr. I 88, 23: αὔω: εἰ μὲν τὸ ξηραίνω δηλοῖ, γέγονε παρὰ τὸ ὕω τὸ βρέχω καὶ τὸ στερητικὸν ᾱ ἄϋω αὔω· εἰ δὲ τὸ φωνῶ, παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, ὥς φησιν Ἡρωδιανός, ἔνθεν καὶ αὐλός τὸ φωνητικὸν ὄργανον, ἐκ γὰρ τοῦ πνεύματος ἐξέρχεται ἡ φωνή.

298.

E. Gud. 223, 5: εὔχομαι: ὁ Ἡρωδιανός, ὅτι ἴσως ἐκ τοῦ ἔχω πεποίηται κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῡ· οἱ γὰρ εὐχόμενοι ἀξιοῦσιν ἔχειν ὧν βούλονται.

299.

E. Or. 57, 31: εὖνις: ὁ ἐστερημένος τινὸς παρὰ τὴν ἑνός γενικήν· ὁ γὰρ παρώνυμος χαρακτὴρ ἀπὸ γενικῆς γίνεται. οὕτω παρὰ τὴν ἑνός γενικὴν ἕνις καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῡ εὖνις. οὕτως εὗρον ἐν τῷ περὶ παθῶν.

300.

Zon. 614: ἐδεύησεν: ἀπὸ τοῦ δεῶ δεήσω ἐδέησα ἐδέησε καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῡ ἐδεύησεν. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

[299ᵃ]

Arcad. 111, 5: βαρύνεται τὸ ἔνη, ὀξύνεται τὸ Θενή πόλις καὶ τὸ εὐνή μετὰ τοῦ ῡ.

ad fr. *296. Herodianeam originem prodit quaestio ποῖόν ἐστιν ἀναλογώτερον, quam deprehendimus in fr. 46 et 45, cui respondetur verbis Herodiano consuetis καὶ λέγομεν ὅτι. — Idem habent An. Ox. II 349, 24, ubi pro exemplis productae post abiectam vocalem syllabae proponuntur κεφάλαιον κεφαλάδιον, οὔραιον οὐράδιον.

ad fr. 297. Non solum extrema pars, cui Herodiani nomen additum est, ab eo profectum est, sed totum, nam consuetudo est epitomatorum auctorem quem exscripserunt, nominare demum, postquam plura excerpserunt cf. e. g. fr. 258. cf. Il. Pr. Λ 461 αὖε: ψιλῶς· τέτακται γὰρ ἐπὶ τοῦ φωνεῖν. ὅταν δὲ ἐπὶ τοῦ ξηραίνειν ἢ ἅπτειν, τότε δασυντέον· ἔστι γὰρ σύνθετον (τὸ ἀφαύω addit Lehrsius, Lobeckius Technol. 11 παρὰ τὸ ᾱ στερητικὸν καὶ τὸ ὕω τὸ βρέχω).

ad fr. 300. pro δέω scripsi δεῶ ex Arcad. 161, 10 cf. E. M. 315, 56 et 258, 45, Ep. Cr. I 171, 6.

301.

Favorin. Ecl. 94, 1: ἀλεύας: μετοχή· ἀλέω ἀλεύω· τὸ δὲ ἀλέω ἀπὸ τοῦ ἀλῶ· οἱ γὰρ φεύγοντες πλανῶνται· ἡ μετοχὴ ἀλεύας καὶ «ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν» (Γ 360). οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

*302.

Choer. 487, 12: ἀπὸ τοῦ ξέω προσερχομένου τοῦ ϲ πρὸ τοῦ ω̄ γίνεται ξέϲω καὶ ἀπὸ τοῦ ἱππεύω ἱππεύϲω ὁμοίωϲ, ἀπὸ δὲ τοῦ χέω οὐ γίνεται ὁ μέλλων προσθέϲει τοῦ ϲ̄ χέϲω διὰ τὸ μὴ ϲυνεμπεϲεῖν τῷ κακοφώνῳ τῷ ἀπὸ τοῦ φορτικοῦ χέζω, ἀλλὰ χεύϲω γίνεται ὁ μέλλων καὶ τοῦ ῡ πρὸ τοῦ ϲ̄ προϲελθόντοϲ.

*303.

Choer. 546, 9: ἔϲτι πλέω, χέω πνέω, ῥέω δι' ἑνὸϲ φωνήεντοϲ καὶ πλεονάζει ὁ μέλλων τὸ ῡ καὶ γίνεται πλεύϲω, χεύϲω, πνεύϲω, ῥεύϲω.

304.

E. M. 239, 9: γουνῷ ἀλωῆϲ: παρὰ τὸ γένω ῥῆμα γίνεται γένοϲ βαρύτονον ὡϲ λέγω λόγοϲ, ὅπερ ϲημαίνει τὸ γεγεννημένον· ὁ δὲ γεννητικὸϲ γονόϲ ὀξυτόνωϲ, πλεοναϲμῷ τοῦ ῡ γουνόϲ ὁ γεννητικὸϲ τόποϲ, ὁ γόνιμοϲ καὶ κάρπιμοϲ. Ἡρωδιανόϲ.

305.

E. Or. 63, 34: ἐριούνιοϲ: παρὰ τὸ ὀνῶ ἐριόνηϲ ἐϲτὶ καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ ῡ ἐριούνηϲ· τὸ δὲ ἐρί ἐπιτατικόν ἐϲτιν· ἐριούνηϲ οὖν ὁ μεγάλωϲ ὠφελῶν. Ἡρωδιανόϲ.

306.

E. M. 641, 2: οὐλή: ὁ Ἡρωδιανὸϲ παρὰ τὸ εἰλῶ τὸ ϲυϲτρέφω γίνεται ὀλή καὶ οὐλή ἡ ϲυνεϲτραμμένη ϲάρξ· τὸ γὰρ ἐναντίον ἀπὸ τοῦ διελκύϲαι ἕλκοϲ λέγεται.

*307.

Ep. Cr. I 302, 29: οὖλοϲ: ϲημαίνει τὸν ὅλον «ἄρτον τε οὖλον ἑλών» (Od. ρ 343) καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ ῡ· ϲημαίνει καὶ τὸ μαλακόν «οὔλαϲ ἧκε κόμαϲ» (Od. ζ 231) καὶ «οὔλων τε ταπήτων» (Π 224) παρὰ τὸ εἰλῶ τὸ ϲυϲτρέφω, ἔνθεν καὶ τὸ ἑλίϲϲω, παρὰ τοῦτο ὅλοϲ καὶ οὖλοϲ· ϲημαίνει καὶ τὸ ὀλέθριον παρὰ τὸ ὄλω τὸ ὄλλυμι, ὥϲτε εἴτε ὀλέθριον εἴτε μαλακόν εἴτε τὸ ὅλον, ἐπὶ πάντων ὁ πλεοναϲμὸϲ τοῦ ῡ γέγονεν, ὅθεν, ἐπεὶ ποικίλα ϲημαίνει τὸ οὖλοϲ, ἄδηλον ἡγοῦνται ἐν τῷ

ad fr. 301. scripsi περὶ παθῶν pro περὶ παθητικῶν.

ad fr. 304. Tacito auctore exstat in E. Orion. 38, 22.

ad fr. 305. Similia habet E. M. 374, 20 et 375, 3, ex quo posteriore loco hoc affero: ἰϲτέον ὅτι τὸ ἐρί ϲυντιθέμενον ἢ μακροϲύλλαβον ἐπιφέρεται οἷον ἐρίτιμοϲ, ἢ διπλοῦν οἷον ἐρίζηλοϲ· διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἐριούνιοϲ ἐπλεόναϲε τὸ ῡ. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀρί μορίου.

ad fr. 306. Ex sequentibus inserui ὀλή καί. Epitomator enim per ἡ explicationem adiecit, quae eadem est atque Herodianea.

«βάcκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε» (Β 8), πότερον τὸν ἐπὶ ὀλέθρῳ πεμπόμενον ἢ τὸν μαλακόν.

*308.

Ep. Cr. I 327, 21: οὔνομα: πλεονάζει τὸ ῡ· τὸ γὰρ ὁλόκληρον «ὡς ὄνομ' ἐξηπάτηc' ἐμόν» (Od. ι 414)· τὰ γὰρ ἀπαθῆ παρατιθέμενα δηλοῖ τὰ πεπονθότα, Οὔλυμπος, Ὄλυμπος γάρ.

*309.

Ep. Cr. I 301, 18: οὖρος: εἴτε τὸν ἄνεμον cημαίνει εἴτε τὸ ὄρος, τὸ ῡ πλεονάζει· ἀλλ' εἰ μὲν cημαίνει τὸν ἄνεμον, γίνεται παρὰ τὸ ὄρω τὸ ὁρμῶ, ὄρος οὖρος· εἰ δὲ τὸ ἕτερον, εὔδηλον ὄρος οὖρος.

*310.

Ep. I 301, 21: οὐρά: παρὰ τὸ ὄρω τὸ ὁρμῶ ὀρά καὶ πλεοναcμῷ τοῦ υ οὐρά ὡς παρὰ τὸ κείρω κορά καὶ κουρά· παρὰ τὸ ὄρω τὸ ὁρμῶ γίνεται παρορμητικὸς τῶν ζῴων ἡ οὐρά· καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς λέγει (Υ 170)

οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰςχία ἀμφοτέρωθεν
μαςτίεται, ἑὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέςαςθαι.

*311.

Ep. Cr. 308, 29: οὐρούς: παρὰ τὸ ὀρούω πλεοναcμῷ τοῦ υ· δι' αὐτῶν γὰρ διεγείρονται καὶ καθέλκονται αἱ νῆες εἰς τὴν θάλαςςαν.

*312.

Ep. Cr. I 315, 18: οὐρεύς: παρὰ τὸ ὄρος ὀρεύς ὡς ἡνίοχος ἡνιοχεύς· λέγεται γὰρ ἐν ὄρεςι μᾶλλον δύναςθαι ἐργάζεςθαι, κατὰ πλεοναςμὸν τοῦ υ οὐρεύς.

[312[a]]

Arcad. 40, 2: τὸ μονιός ὀξύνεται ὡς τριςύλλαβον· εἰ δὲ τὸ ῡ πλεονάςῃ, προπαροξύνεται· μούνιος γάρ.

[312[b]]

Arcad. 158, 6: βόλω καὶ βούλω, ὅθεν βούλομαι, βαρύνεται.

[312[c]]

Ep. Cr. I 313, 10: ὀρουςε: ἔςτι ῥῆμα ὄρω· καὶ ὥςπερ ἀπὸ τοῦ πλήθω πληθύω, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ὄρω ὀρύω καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ο Βοιωτικῶς γίνεται ὀρούω. οἱ γὰρ Βοιωτοὶ τότε πλεονάζουςι τὸ ο̅ τῷ ῡ ςτοιχείῳ, ἡνίκα τὸ ῡ οὐχ ὑποτάςςεται φωνήεντι οἷον κύνες κούνες καὶ τὸ κῦμα κοῦμα. οὕτως καὶ τὸ ἤλευθα ἐλήλυθα εἰλήλυθα καὶ πλεοναςμῷ τοῦ

---

ad fr. *309. Il. Pr. Β 153 οὐρούς: καὶ τὸ κοῦρος θοῦρος οὗρος ἐπὶ τοῦ ἀνέμου περιςςὸν ἔχει τὸ ῡ. In nostro loco omissa sunt οὖρος ὁ ὅρος Il. Pr. Α 554 et ἐπίουρος παρὰ τὸ ὁρᾶν Il. Pr. Ν 450, de quo E. Or. 66, 11 ἐπίουρος φύλαξ παρὰ τὸ ἐφορᾶν πλεοναςμῷ τοῦ ῡ ἐπιουρός τις ὤν.

ad fr. [312[c]]. cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 180 not. 5. pro εἴληθα scripsi ἤλευθα ἐλήλυθα εἰλήλυθα.

*313.

Choer. 378, 16: τὸ καρχαρόδουν καὶ τιμήειν ἀπὸ τοῦ καρχαρόδον καὶ τιμῆεν γεγόναςι κατὰ πλεοναςμὸν τὸ μὲν τοῦ ῡ, τὸ δὲ τοῦ ῑ.

*314.

Ep. Cr. I 282, 4: ἔςτι βαρύτονον μάχω, ἀφ' οὗ τὸ μάχομαι· ἔςτι δὲ καὶ μαχῶ, ἀφ' οὗ τὸ μαχεούμενος, ὅπερ μετὰ τὴν διαίρεςιν ἐξαίρετον πάθος ἀνεδέξατο τὸν πλεοναςμόν. — ἢ μαχειόμενοι· διάφορος γὰρ ἡ γραφή.

315.

E. M. 18, 46 collat. Thesaur. Corn. Cop. Aldin. fol. 3, quem locum affert Peyron ad E. M.: Ἀδραςτεϊδῶν: Ἄδραςτος κύριον, Ἀδραςτίδης Ἀδραςτιδῶν, καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ε Ἀδραςτειδῶν οἷον «Ἀδραςτειδῶν θάλος». οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

316.

E. M. 619, 35: οἰχνεῖν ἀμφίβολον· ἢ παρὰ τὸ ἴχνος ἰχνῶ καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ο οἰχνῶ ἢ παρὰ τὸ οἴχω οἰχνῶ ὡς ὀρέγω ὀριγνῶ, ςκεδῶ ςκιδνῶ, περῶ περνῶ. ἔχεις δὲ ἀμφότερα εἰς τὸ περὶ παθῶν.

*317.

St. B. 628, 10: Τομεύς πόλις πρὸς τῇ Ὀδηςςῷ· ὁ πολίτης Το-

ο εἰλήλουθα καὶ τὸ πληθυντικὸν εἰληλούθαμεν καὶ ἐν ςυγκοπῇ εἰλήλουθμεν· ἡνίκα δὲ ὑποτάςςεται τὸ υ φωνήεντι, οὐ πλεονάζουςι τὸ ο οἷον εὐνή αὐλή.

[317ᵃ]

Il. Pr. Ϲ 501: ἵςτωρ: ἀπὸ τοῦ εἴδω εἴςω ἵςτωρ ἐλλείψαντος τοῦ ε, ἐπεὶ τῷ ῑ τὸ ςτ ἐπεφέρετο, ὡς ἐν τῷ ἱςτῷ ἱςτίον ἵςτημι. ὅθεν καὶ δαςύνεται.

[317ᵇ]

Il. Pr. Ζ 244: ἔνεςαν· ὡς ἔλεξαν· οὕτως καὶ Ἀρίςταρχος· ἀληθὲς γάρ ἐςτιν ὡς πᾶς παρῳχημένος δικύλλαβος παθὼν κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ βραχεῖαν ἀναδεξάμενος ἀναδίδωςι τὸν τόνον, κατεῖχε κάτεχε· οὕτως

ad fr. *313 cf. Lob. Parall. 248, Mehlhorn p. 84 not. 7. Schol. ad Apollon. II 404 τὸ ςκιόειν ἀντὶ τοῦ ςκιόεν κατὰ Ἰωνικὴν πρόςθεςιν τοῦ ῑ.

ad fr. *314 cf. Lob. Rhem. p. 148.

ad fr. 315. scripsi περὶ παθῶν pro περὶ παθητικῶν. — Caeterum in vicissitudine vocalis ῑ et diphthongi ει explicanda magna pars orthographiae versata est, cuius generis hic nihil profero illi libro omnia reservans.

ad fr. 316. περῶ περνῶ accessit ex Ep. Cr. I 302, 27 et 362, 4 ubi: ςεςημείωται τὸ περνῶ, διότι τὸ ν ἐπεντιθέμενον τοῖς ῥήμαςιν, ἐὰν παραλήγηται τῷ ε, τρέπει αὐτὸ εἰς ῑ, ὀρέγω ὀριγνῶ, ςκεδῶ ςκιδνῶ. οὕτως περῶ τὸ πωλῶ περνῶ. ἐχρῆν οὖν τραπῆναι τὸ ε, ἔμεινε καὶ ταύτῃ ςεςημείωται.

ad fr. *317. Alia detracti epsili exempla velut κλίςιον a κλείω, ὀρίτροφο in orthographia perponentur.

ad fr. [317ᵃ]. cf. ἴςκοντες Il. Pr. Π 41 et supra fr. [46ᵇ].

ad fr. [317ᵇ]. cf. Il. Pr. Δ 151.

μίτης καὶ Τομῖτις τὸ θηλυκόν. ὤφειλε δὲ ὡς Ἀταρνείτης διὰ διφθόγγου γράφεσθαι.

*318.

E. M. 662, 55: πέπυσμαι· ἀπὸ τοῦ πεύθω πεύσω πέπευκα· ὁ παθητικὸς πέπευσμαι· ἆρον τὸ ε̄ πέπυσμαι· εἰ δέ τις εἴποι, ὅτι ἀπὸ τοῦ πυνθάνω δύναται εἶναι, εἰπὲ ὅτι τὰ διὰ τοῦ α̅ν̅ω̅ ἄκλιτά εἰσιν.

*319.

Choer. 629, 15: ἡ ε̅υ̅ δίφθογγος τὸ ε̄ ἀποβάλλει καὶ τὸ δίχρονον φυλάττει ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ, ὀφείλει γὰρ ὁ δεύτερος ἀόριστος διχρόνῳ παραλήγεσθαι· φεύγω ἔφυγον, τεύχω ἔτυχον, πεύθω ἔπυθον, ἐξ οὗ τὸ ἐπυθόμην, ἐλεύθω ἤλυθον καὶ κατὰ συγκοπὴν ἦλθον.

*320.

E. M. 819, 13: ψύθος τὸ ψεῦδος· ἐκβολῇ τοῦ ε̄ ψύδος καὶ τροπῇ τοῦ δ̄ εἰς θ̄ ψύθος.

*321.

E. M. 84, 40: ἀμνίον: Ὅμηρος Ὀδυσσείας γ (444) «Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε» τὸ αἱμαδόχον ἀγγεῖον, παρὰ τὸ αἱμνίον τὸ τοῦ αἵματος δεκτικὸν ἀποβολῇ τοῦ ῑ.

*322.

St. B. 303, 11: Ἥραια: τὸ ἐθνικὸν Ἡραιεύς· λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ ῑ ὡς Νικαεύς.

*323.

St. B. 514, 3: Πειραιός: Πειραιεύς· λέγεται καὶ κτητικῶς Πειραϊκός μετὰ συστολῆς τοῦ ᾱ.

*324.

E. M. 66, 25: Ἄλκαος: ὃν τρόπον οἱ Ἴωνες ἐκβάλλουσι τὸ ῑ τῶν κτητικῶν ἤγουν τῆς ε̅ι̅ διφθόγγου, τὸν αὐτὸν τρόπον οἱ Αἰολεῖς

οὖν ἀνέγνωμεν «ἥμενον εἰσεῖδε» (Il. Ξ 158) προπερισπωμένως, τὸ δὲ ἕτερον «τὰ φρονέων μνηστῆρσι μεθήμενος, εἴσιδ' Ἀθήνην» (Od. α 118) προπαροξυτόνως.

[324ᵃ]

Il. Pr. Λ 301: Ἀσαῖον: παρὰ τὸ αἶσα γέγονεν, καὶ ἐξέστη πρότερον τὸ ῑ.

---

ad fr. *318. Vel dictio ἆρον τὸ ε̄ originem prodit.

ad fr. *319. Hoc cum priore comparatum de fonte dubitare non sinit.

ad fr. *321. Schol. Od. γ 444 ex Herodiano derivatum Herodiani esse hoc fr. evincit.

ad fr. *322. Unum tantum huius generis exemplum ex St. B. prompsi, cf. praeterea eundem 479, 13 Νῦσαι: τὸ ἐθνικὸν λέγεται καὶ Νυσαῖος ἐξ αὐτοῦ Νυσαιεύς καὶ Νυσαεύς ἄνευ τοῦ ῑ; 839, 17 Πυθώ: Πυθήϊος καὶ Πυθαιεύς καὶ Πυθαεύς ὡς Κρηταεύς. de hoc et sequente fr. cf. praesertim Lobeck. ad Phryn. p. 39 seqq.

ad fr. *324. Herodiani esse concluditur ex Il. Pr. Θ 217 τὸ κηλέῳ ὡς μελέῳ· γέγονε δὲ παρὰ τὸ κᾶλον καὶ κῆλον κήλειον ὡς παρὰ τὸ μῆλον μήλειον δέρος καὶ Ἰωνικῶς κήλεον καὶ κηλέῳ· ἐκεῖνο γοῦν ἐντελές ἐστι τὸ «σὺν πυρὶ κηλείῳ χάριν Ἕκτορος» (Il. Ο 744).

τῆς αι διφθόγγου ἐκβάλλουσι τὸ ι οἷον Θηβαῖος Θήβαος, ἀρχαῖος ἄρχαος, Ἀλκαῖος Ἄλκαος.

*325.

Ep. Cr. I 440, 7: χείρ· ἡ κλίσις διττὴ χειρός καὶ χερός· ἀναλογώτερος δὲ ἡ τὴν δίφθογγον ἔχουσα λόγοις τρισί, τῷ ἀπὸ γενικῆς, τῷ ἀπ' εὐθείας, τῷ ἀπὸ στοιχείων· ἀπὸ γενικῆς οὕτως· πᾶσα γενικὴ εἰς ρος λήγουσα παρὰ ἀρσενικὰ ἢ θηλυκὰ ὀνόματα μονοσύλλαβα ἀποβολῇ τοῦ ος ποιεῖ τὴν εὐθεῖαν, ψαρός ψάρ, κηρός κήρ «φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθε», θηρός θήρ, Νωρός Νὼρ ἔθνος, οὕτως χειρός χείρ· ἡ χὲρ ἄλεκτος· ἀπὸ εὐθείας οὕτως· πᾶσα εὐθεῖα μονοσύλλαβος εἰς ρ λήγουσα ἀρσενικοῦ ἢ θηλυκοῦ ὀνόματος προσθέσει τοῦ ος τὴν γενικὴν ποιεῖ. ἀπὸ στοιχείων δὲ οὕτως· τηνικαῦτα ἀποπίπτει φωνῆεν ἐν τῇ κλίσει, ὅτε εἰς ς λήγει ἡ εὐθεῖα, κτείς κτενός, εἷς ἑνός, βοῦς βοός, νεῦς νεώς, γραῦς γραός. τὸ δὲ χείρ εἰς ρ λήγει οὐκ εἰς ς· ἐκ πάθους ἄρα τὸ χερός ἦν. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ποιητὴς φυλάξας τὴν δίφθογγον ἐν παντὶ ἀριθμῷ καὶ ἐν πάσῃ πτώσει οἷον «αἱματόεσσα δὲ χείρ» (Ε 82) καὶ «χειρὸς ἑλόντε» (Α 323) καὶ «χειρί τέ μιν κατέρεξε» (Α 361) καὶ «χεῖρ' ἕλε δεξιτερήν» (α 121) καὶ «σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ» (Σ 414) καὶ «χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε» (Ρ 387) καὶ «χειρῶν δ' ἀψάμενος» (Κ 377) καὶ «χεῖρας τ' ἀλλήλων λαβέτην» (Ζ 233) διήλλαξεν ἐν τῇ πληθυντικῇ δοτικῇ «χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχήσομαι» (Α 298), οὐκέτι δὲ χειρσί· τοῦτο δὲ ἐν παραγωγῇ οὐ χέρεσσιν εἶπεν ἀλλὰ χείρεσσι «τοίω τὼ χείρεσσι ὑφ' ἡμετέρῃσι» (Ε 559) καὶ σχεδὸν ἐμήνυσεν ἡμῖν τὸ αἴτιον· οὐδέποτε γὰρ μετὰ τοῦ χ εὑρίσκεται δίφθογγος καταλήγουσα εἰς ρ συμφώνου ἐπιφερομένου οἷον «χάρμα» (Γ 51), «ἐν χόρτῳ» (Λ 773), «χέρνιβα δ' ἀμφίπολος» (α 136)· καὶ πῶς ἀναπολουμένου τούτου τοῦ λόγου καὶ ἐπὶ τοῦ φ — καὶ γὰρ οὐδὲ μετὰ τοῦ φ εὑρίσκεται δίφθογγος καταλήγουσα εἰς ρ συμφώνου ἐπιφερομένου οἷον φάρμακον, φροντίδος εὑρείης «στῆθος καὶ χείλεα φύρσω» (ς 21), «κείμενον ἐν φέρτρῳ» (Σ 236) — ἡ φθειρσί δοτικὴ συνέστη παρὰ Ἀρχιλόχῳ «φθειρσὶ μοχθίζοντα»; λέγομεν οὖν ὅτι ἡ χείρ ἐπὶ τῆς γενικῆς καὶ χειρός καὶ χερός κατ' ἀποβολὴν τοῦ ι, ἡ δὲ φθειρός οὐ διὰ τοῦ ε οὐδὲ φθερσίν.

[324 b]

Il. Pr. Η 64: μελάνει: ὡς οἰδάνει ὁ Ἀσκαλωνίτης· ἐκ γὰρ τοῦ μελαίνει, φησίν, ἐνδείᾳ τοῦ ι ἐγένετο.

ad fr. *325. Hoc adnotamentum, cuius prior pars ex Catholicae ea parto, ubi de monosyllabis agitur (p. 398, 9), sumpta videtur, Herodianeam originem et doctrina et colore prodere iam in Praef. p. CXXIX exposuimus. Anto ἢ θηλυκὰ addidi παρὰ ἀρσενικά, pro ὀνομαστικὴν substitui vocem Herodianeam εὐθεῖαν et pro ἀναλυομένου τούτου τοῦ λόγου scripsi ἀναπολουμένου et in fine pro οὐ διὰ τοῦτο οὐδὲ φθειρσίν exhibui οὐ διὰ τοῦ ε οὐδὲ φθερσίν.

ad fr. [324 b]. Lob. Rhem. 235 de μελάνω assentitur Herodiano, sed οἰδάνω omniaque similia ἀζάνω ἀλδάνω cum οἰδαίνω ἀζαίνω ἀλδαίνω a communi stirpe quasi duplici partu edita esse existimat.

*326.

Choer. 132, 11: πολλάκις οἱ Δωριεῖς τῶν εἰς εις διὰ τῆς ει διφθόγγου ἀποβάλλουσι τὸ ῑ οἷον χαρίεις χαρίες, τιμήεις τιμῆες, Μαλόεις Μαλόες· τοιοῦτοι γάρ εἰσι καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ «ὁ δὲ ἀείδων Μαλόες ἦλθε χορός» ἀντὶ τοῦ Μαλόεις. Μαλὸεις ἐστὶν ὁ Λέσβιος.

*327.

Ep. Cr. I 443, 7: ὑφαιροῦσιν οἱ Ἴωνες τὸ ῑ τῶν κτητικῶν οἷον ἀπὸ τοῦ χαλκός χάλκειος χάλκεος, Ἕκτωρ Ἕκτορος Ἑκτόρειος «Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα» (Β 416).

*328.

St. B. 451, 14: Μίδεια πόλις ἐν Ἄργει. — λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ ῑ Μιδέα.

*329.

St. B. 50, 17: Αἴνεια: τὸ ἐθνικὸν Αἰνεάτης ὡς Κόρσεια Κορσεάτης, Ὕδρεια Ὑδρεάτης, Ὀρνειαί Ὀρνεάτης, Κεγχρειαί Κεγχρεάτης τοῦ ῑ σιγηθέντος.

[326ᵃ].

Io. Alex. 15, 25: αἱ εἰς εc λήγουσαι εὐθεῖαι πληθυντικαὶ οὐδέποτε ὀξύνονται Πάριδες μῆνες Αἴαντες χωρὶς εἰ μὴ ἐκ πάθους εἶεν διὰ τὸ βιοπλανές «οἵ τε βιοπλανὲς ἀγρὸν ἐπ' ἀγροῦ φοιτῶσιν» (Callim.) καὶ τὸ ἐπιτηδές «ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν» (Α 142).

[327ᵃ]

Arcad. 38, 24: τὰ διὰ τοῦ αλεος παραγωγὰ ὑπὲρ τρεῖς συλλαβάς ἐστι καὶ παροξύνεται χωρὶς εἰ μὴ ἔνδειαν ἔχῃ τοῦ ῑ ἀπὸ κτητικοῦ ὀνόματος οἷον νηφαλέος, αὐαλέος, σμερδαλέος, θαρσαλέος· πρόσκειται εἰ μὴ ἔχῃ ἔνδειαν τοῦ ῑ ἀπὸ κτητικοῦ ὀνόματος διὰ τὸ δαιδάλειος δαιδάλεος, κονισάλειος κονισάλεος· ὅσα δὲ ἀπὸ τῶν κτητικῶν ἐγένετο κατ' ἔνδειαν τοῦ ῑ, καὶ προπαροξύνονται, Ἀγαμεμνόνεος, Ἑκτόρεος, Νεστόρεος, τέλεος, χάλκεος, χρύσεος.

---

ad fr. *326. cf. Ahrens de dialecto Doric. p. 173 cum not. 2.

ad fr. *327. cf. Il. Pros. Θ 217, quem locum in adnotatione ad fr. 324 attuli. Alii ac fortasse Herodianus ipse alio loco hanc ellipsin Aeolicam nominaverunt: Ep. Cr. I 436, 24: χρύσεος: ἀποβάλλει τὸ ῑ τῆς ει διφθόγγου· τὰ διὰ τοῦ ειος κτητικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ εος προφέρουσιν οἷον φλόγειος φλόγεος, σιδήρειος σιδήρεος, χάλκειος χάλκεος, χρύσειος χρύσεος.

ad fr. *329. Etiam aliis locis St. B. huius affectionis meminit: 409, 15 Λαμπέτεια: τὸ ἐθνικὸν δύναται καὶ Λαμπειάτης καὶ δίχα τοῦ ῑ; in quibusdam nominibus cum ellipsi etiam trope vocalis ᾱ in ω̄ coniuncta est Ἡράκλεια Ἡρακλειώτης καὶ Ἡρακλεώτης p. 304, 3. Huius generis exempla proponam in ea parte, quae est de tropo vocalium.

---

ad fr. [326ᵃ]. Ab hoc anomalo ἐπιτηδές diserte distinguit Io. Al. 30, 15 adverbiale ἐπίτηδες: τὸ ἐπιτηδές ὀνοματικῶς ὀξυνόμενον, ἐπιρρηματικῶς προπαροξυνόμενον cf. Eustath. 67, 36, Choer. Dict. 447, 10, Lob. El. I 264.

ad fr. [327ᵃ]. cf. Mon. 4, 12, ubi diserte τὸ δαιδάλεος καὶ κονισάλεος κτητικῇ Ἰωνικῇ ἐστιν ἐνδείᾳ τοῦ ῑ ὁμοίως καὶ Ἑκτόρεος καὶ Νεστόρεος.

*330.

St. B. 374, 9: Μύρλεια: τὸ ἐθνικὸν Μυρλεανός καθ' ὕφεσιν τοῦ ῐ.

*331.

Choer. 629, 29: ἡ ει δίφθογγος ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ ἀποβάλλει τὸ ε̄ καὶ φυλάττει τὸ ῐ, λείπω ἔλιπον, πείθω ἔπιθον, λείβω ἔλιβον χωρὶς τῶν διcυλλάβων τῆς ε' cυζυγίας οἷον κείρω κερῶ ἔκαρον, ἐξ οὗ τὸ ἐκάρην, φθείρω φθερῶ ἐφθάρην.

*332.

Choer. Dict. 606, 14: τὸ ἐτετύφεcαν λέγουcιν οἱ Ἴωνες ἄνευ τοῦ ῑ κατὰ τὴν παραλήγουcαν καὶ ἐγεγράφεcαν καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὡcαύτως, οἷcτιcι καὶ οἱ Ἀττικοὶ πολλάκις ἀκολουθοῦcιν ἐπεποιήκεcαν λέγοντες· ὁ δὲ κανὼν ταῦτα πάντα μετὰ τοῦ ῑ ἀπαιτεῖ οἷον ἐπεποιήκειcαν, ἐγεγράφειcαν διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἐτετύφειμεν καὶ ἐπεποιήκειμεν καὶ ἐγεγράφειμεν διὰ τῆς ει διφθόγγου τροπῇ τῆς μεν εἰς cαν γίνονται.

*333.

Choer. Dict. 527, 33: τὸ ὀψείω ὅπερ cημαίνει τὸ ἐπιθυμίαν ἔχω τοῦ θεωρῆcαι, ὀφεῖλον εἶναι. ἐν τῷ παρατατικῷ ὤψειον διὰ τῆς ει διφθόγγου ἐγένετο ὤψεον παρὰ Cώφρονι κατ' ἀποβολὴν τοῦ ῑ οἷον «ἐγὼν δέ τοι καὶ πάλιν ὤψεον (Ahrens fr. 39)».

*334.

Ep. Cr. I 367, 13: ποίη: ὅτε τὸ ο̄ μόνον ἔχει, οὐκέτι τὸ α· τὸ γὰρ ο̄ τὸ η αἰτεῖ οἷον ὀγδόη Θόη πνόη· ἐὰν γὰρ λέγῃς διὰ τοῦ ᾱ ὀγδόα, Δωρίζεις· τὸ cτοά οὐχ ὑγιῶς ἔχει τὸ ο̄· ἢ γὰρ Δώριόν ἐcτι ἢ ἐλλείπει τὸ ῐ, καὶ δῆλον· τὸ γὰρ περίcτοιον τὸ ῐ ἔχει· ποία οὖν ἐcτιν, οὐ πόα· ἡ γὰρ οι δίφθογγος αἰτεῖ τὸ α οἷον ἀλλοῖος ἀλλοία,

---

[332ᵃ]

Arcad. 148, 13: πᾶν ῥῆμα βαρύνεται ἢ περιcπᾶται, γράφω, τύπτω, ποιῶ, βοῶ. ὀξύνεται δὲ οὐδέποτε κατὰ τὴν κοινὴν cυνήθειαν, εἰ μὴ παρὰ Δωριεῦcι τὰ cυνηρημένα ἀπαρέμφατα εἰς ειν ἀφαιρέcει τοῦ ῑ ποιέν ἀντὶ τοῦ ποιεῖν, δαcμοφορέν ἀντὶ τοῦ δαcμοφορεῖν.

ad fr. *334. Hoc Herodianeum esse et res probat et dictio. Nam Herodiano consuetum est praecepta sua quasi ad praesentem quendam auditorem pronuntiare cf. e. g. E. M. 663, 54 Περίηρς fr. 239. Si hoc loco ubi in cτοά ῑ deficere dicitur Herodianus secum ipso ap. Arcad. 100, 13 τὰ ἐν ἐπενθέcει ὀξύνεται, cτοιά cτοά, ῥοιά ῥοά dissentire videtur, hoc sic expediendum arbitror, ut ap. Arcadium ad originem, hoc loco ad usum spectaverit. Atque ut de ῥῳδιός (fr. 13) dixit ad originem integrum, ad usum affectum esse, sic pronuntiare potuit, ῑ in cτοιά non origine insitum esse, sed usu huic voci ita inhaerere, ut species cτοά pro elliptica habenda sit. Fortasse ex Herodiano fluxit notatio in E. Or. 83, 11

ad fr. [332ᵃ]. cf. Choer. 496, 1 τοιοῦτοι δέ εἰcιν οἱ Δωριεῖς, λέγω δὴ πολλάκις εὑρίcκονται ἀποβάλλοντες τῆς ει διφθόγγου τὸ ῑ οἷον cυρίζεις cυρίcδες ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ «ἀδὺ δὲ καὶ τὺ cυρίcδες». E. M. 249, 29.

ὅμοιος ὁμοία· ποία ἄρα· ἐὰν οὖν λέγῃς πόα, ἔλλειψίς ἐστι τοῦ ῑ ὡς τὸ χροία χρόα.

*335.

E. M. 679, 25: ποιῶ: ἰστέον ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἀποβάλλουσι τὸ ῑ λέγοντες ποῶ· καὶ ἀποροῦσί τινες λέγοντες ὅτι, εἰ ἄρα οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῷ κλαίω καὶ καίω ἀποβάλλοντες τὸ ῑ ἐκτείνουσι τὸ δίχρονον, διατί καὶ ἐν τῷδε ἀποβάλλοντες τὸ ῑ οὐκ ἐκτείνουσι τὸ ō εἰς τὸ ω̄. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἀποβάλλοντες τὸ ῑ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττουσιν ἐν τῷ κλάω κάω· τὸ δὲ ποιῶ καὶ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ῑ ἀναγκάζεται περισπᾶσθαι· εἰ δὲ ἐξετάθη τὸ ō εἰς τὸ ω̄, οὐκ ἠδύνατο περισπᾶσθαι· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ω̄ω̄ μὴ ἔχοντα ὀνόματα προϋποκείμενα βαρύνονται· μὴ ἔχοντα δὲ ὀνόματα εἶπον διὰ τὸ ἐρωῶ. λέγουσι δέ τινες, ὅτι οὐ πάντως οἱ Ἀθηναῖοι ἀποβάλλοντες τὸ ῑ καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττουσιν· ἰδοὺ γὰρ τὸ χροιά γινόμενον παρ' αὐτοῖς κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῑ βαρύνεται· ἔστι δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἐγένετο ἀπὸ τοῦ χροιά ὀξυτόνου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ χροία βαρυτόνου· καὶ γὰρ τὸ χροιά χροία λέγεται βαρυτόνως· ἢ ἀπὸ τοῦ χροῦς χροός γέγονεν ἡ χρόα Ἀττικῶς καὶ ἐκεῖθεν χροιά ἐν ὀξείᾳ τάσει.

336.

E. M. 281, 33, Zon. 565: δοάσσατο: παρὰ τὸ δοιός δοιάζω ὡς ἵππος ἱππάζω, λίθος λιθάζω. ὁ μέλλων δοιάσω ἐδοιασάμην ἐδοιάσατο καὶ πλεονασμῷ τοῦ c̄ Αἰολικῶς ὡς ἔσεται ἔσσεται ἐδοιάσσατο καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῑ δοάσσατο. οὕτως Ἡρωδιανός.

*337.

Choer. 772, 2: Ὥσπερ ἐν ταῖς εἰς ω̄ ληγούσαις δοτικαῖς οὐ προσγράφουσιν οἱ Αἰολεῖς τὸ ῑ οἷον Ὁμήρω ἀνθρώπω, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τῶν εὐκτικῶν πολλάκις ἀποβάλλουσι τὸ ῑ. ἔστι γὰρ λάχοιμι λάχοις λάχοι· τοῦτο γίνεται Ἀττικῶς λαχοίη κατὰ πλεονασμὸν τοῦ η̄ καὶ προσθήκῃ τοῦ c̄ τὸ δεύτερον λαχοίης καὶ τροπῇ τοῦ c̄ εἰς τὸ ν̄ λαχοίην ὥσπερ ἐτύφθη ἐτύφθης ἐτύφθην, καὶ ἀποβάλλουσιν οἱ Αἰολεῖς τὸ ῑ καὶ λέγουσι λαχόης.

*338.

St. B. 284, 3: Εὔβοια: τὸ ἐθνικὸν Εὐβοιεύς καὶ Εὐβοιΐς τὸ θηλυκόν· καὶ Εὐβοεύς χωρὶς τοῦ ῑ, καίτοι τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ᾱ παραγόμενα εἰς ευς̄ φυλάττει τὴν παραλήγουσαν. διὸ καὶ τὸ Ἀλεξάνδρεια οὐ προϋπ-

eo loco posita, ubi sedes Herodianoorum praeceptornm: κολεός παρὰ τὸ κεκοιλάνθαι ἤτοι κοιλανθῆναι.

ad fr. *335. Hoc ab Herodiano profectum esse docta explanatio ostendit, de barytonesi verborum in ωω cf. Theogn. 149, 17 (Pros. Cath. 456, 24, ubi in fine canonis ex hoc loco addas καὶ τοῦ ἐρωῶ ἀπὸ τοῦ ἐρωή); χροία χρόα hoc accentu etiam ap. Arcadium p. 100, 12 proferuntur (Pros. Cath. 301, 21). Caeterum pro διατί καὶ ὧδε scripsi καὶ ἐν τῷδε.

ad fr. 336. In fine hae ineptiae, quas omisi, exstant: ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ δοκῶ δοκάζω δοκάσσατο ἀποβολῇ τοῦ κ̄· ὥστε οἱ μὲν ἔλλειψιν τοῦ κ̄, οἱ δὲ τοῦ ῑ, ἵνα μὴ παρ' ἄλλου ὡς καινὸν ἀκούσῃς.

ad fr. *338. cf. Lob. El. II 20 et 140.

ἄρχει τοῦ Ἀλεξανδρεύς, ἔδει γὰρ Ἀλεξανδρειεύς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἀλέξανδρος ὡς Τάρσος Ταρσεύς.

*339.

Choer. 832, 22: οἱ Ἀθηναῖοι τὸ ῑ τὸ ἐν διφθόγγῳ ἀποβάλλειν πεφύκασιν οἷον κλαίω κλάω, ποιῶ ποῶ καὶ τὸ τετυφυῖα καὶ γεγραφυῖα τετυφῦα γεγραφῦα λέγουσιν.

340.

E. M. 638, 54: οὖας σημαίνει τὸ οὖς. παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ γίνεται αὖας· καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ο̄ οὖας, τὸ τῆς φωνῆς ἀντιληπτικὸν αἰσθητήριον. κλίνεται οὔατος ὡς δέρας δέρατος· ἐκ δὲ τούτου γίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῡ ὄας καὶ κατὰ κρᾶσιν οὖς καὶ κατὰ Δωριεῖς ὦς. τὸ δὲ ἀμφῶες νεοτευχὲς παρὰ Θεοκρίτῳ (I 28) γίνεται οὕτως· ὡς παρὰ τὸ οὖδας γίνεται τὸ οὖδος καὶ παρὰ τὸ γῆρας γῆρος καὶ παρὰ τὸ κῶας κῶος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ὦας ὦος. εἶτα πάλιν ὥσπερ παρὰ τὸ εἶδος εὐειδής, γένος εὐγενής, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ὦος γίνεται ἀμφωής. ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς α̅ς̅ οὐ γίνεται σύνθετον εἰς η̅ς̅, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν εἰς ο̅ς̅. περὶ παθῶν.

*341.

Choer. 248, 21: τὸ πός οἷον «ᾧ πὸς ἄγ' ἱεμένοισιν» ἀπὸ τοῦ πούς γέγονε κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῡ καὶ τὸ ἀελλόπος οὐκ ἔστι φύσει εἰς ο̅ς̅, ἀελλόπους γὰρ ἦν, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῡ ἀελλόπος γέγονεν.

*341[2].

Ep. Cr. I 122, 25: δοῦρας ἡ γενικὴ δούρατος καὶ ἐν συγκοπῇ δουρός, ὑφέσει τοῦ ῡ δορός

ἀντίον δορὸς
ὀρνύμενος Ἀχιλλέως.

καὶ ἡ δοτικὴ «σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι» (Arist. Pac. 356)

[339a]

Theogn. 49, 30: τὰ εἰς υ̅ι̅ο̅ς̅ λήγοντα δύο ἐστίν, υἱός καὶ γυιός. ταῦτα δὲ οἱ Ἀττικοὶ ἄνευ τοῦ ῑ γράφουσιν.

ad fr. *339. cf. Lob. El. II 25.

ad fr. 340. Locum sic exhibui, ut emendatus est a Lehrsio ad Mon. p. 46. cf. Eustath. 1896, 5: ἰστέον ὅτι τὸ οὔατα Ἰωνικὴν ἐπένθεσιν ἔχει τοῦ ῡ. εὐθεῖα γὰρ αὐτοῦ ἑνικὴ ὄας καθ' Ἡρωδιανὸν ὡς φάος, διὸ καὶ συναιρεθέντα εἰς φῶς καὶ ὦς, ἃ δὴ μόνα ἐν οὐδετέροις εἰς ως λήγει, διὰ τοῦ τ̅ κλίνεται. cf. Lob. El. II 107.

ad fr. *341. Poetae verba praebui, ut Lobeckius Parall. 86 scribenda proposuit pro ὡς πὸς ἔχει μαινομένοισι. Quod Lobeckius arbitratur Herodianum in E. Gud. 352, 31 et ap. Theogn. An. Cr. II 135 negare omnino vocabula monosyllaba in ο̅ς̅ reperiri, non verum est, epitomatores parum accurate excerpserunt. Herodianus sic fere dixerat: εἰς ος ὄνομα μονοσύλλαβον οὐκ ἔστιν εὑρεῖν, τὸ γὰρ πός γέγονε κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῡ. Choeroboscus autem genuinam Herodiani sententiam refert.

ad fr. *341[2]. Particulam eius adnotamenti, quod Lehrsius ad Mon. p. 118 emendavit et illustravit, hic posui, reliqua satius est ad librum περὶ κλίσεως ὀνομάτων relegare.

αἱ δὲ παρὰ Τρύφωνι εὐθεῖαι δόρ καὶ δούρ, ἀφ' οὗ δορός καὶ δουρός, κακίζονται.

342.

Theogn. 88, 9: ὄλβος παρὰ τὸ ὅλος καὶ πλεοναcμῷ τοῦ β̄ ὄλβος. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

*343.

E. M. 204, 28: βόλιτον: βόλβιτον δὲ Ἴωνες οἵ τε ἄλλοι καὶ Ἱππῶναξ οἷον «βολβίτου καcιγνήτην», εἶτα «ναὶ τὸν Ποcειδῶ καὶ βολίτινον θάτερον» (Arist. Ran. 295) κατὰ παραγωγήν· πλεοναcμῷ τοῦ β̄.

[342a]

Choer. Dict. 572, 18: ἡ ε̄ῑ δίφθογγος καὶ ἡ ε̄ῡ δίφθογγος ἀποβάλλουσιν ἐπὶ τοῦ Ἀττικοῦ παρακειμένου τὸ προτακτικὸν φωνῆεν τοῦτ' ἔστι τὸ ε̄ καὶ φυλάττει ἡ μὲν ει δίφθογγος τὸ ῑ, ἡ δὲ ευ τὸ ῡ οἷον ἀλείφω ἤλειφα καὶ ἀλήλιφα, ἐλεύθω ἤλευθα ἐλήλυθα, ἡ δὲ ου δίφθογγος τὸ ὑποτακτικὸν ἀποβάλλει, τοῦτ' ἔστι τὸ υ καὶ φυλάττει τὸ ο̄ οἷον ἀκούω ἤκουα καὶ ἀκήκοα, ἐπειδὴ οἱ Ἀττικοὶ μᾶλλον τὸ ο̄ χαίρουσιν ἤπερ τὸ ε̄ καὶ δῆλον εἴγε ἐν τῷ κέκλεφα καὶ λέλεχα καὶ πέπεμφα τὸ ε εἰς ο̄ τρέπουσι κέκλοφα καὶ λέλοχα καὶ πέπομφα λέγοντες καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ ἀγήοχα τὸ ο̄ ἐπλεόνασε καὶ οὐχὶ τὸ ε̄ καὶ πάλιν ἔστιν ἐδῶ ἤδεκα ἐδήδεκα ἐδήδοκα καὶ ἐνέγκω ἤνεχα καὶ ἐνήνεχα καὶ ἐνήνοχα.

[342b]

Mὸn. 7, 25: τὸ οὐρανός Ἀλκαῖος ἀποφαίνεται λέγων καὶ ἄνευ τοῦ υ ὀρανός. — καὶ Σαπφώ·

ψαύην δ' οὐ δοκίμωμ' ὀράνω δυcαπάχεα.

---

ad fr. *343. Etiam l. 23 simile quid legitur, βόλβιτον τὴν παντοδαπὴν κόπρον. βόλιτον γὰρ ἦν. καὶ πλεοναcμῷ τοῦ β̄, κυρίως δὲ ἡ βούς. Sed nostrum locum propter testimonia Herodiani doctrinam prodentia proponere malui, omissis iis, quae ab epitomatore adiecta videntur: εἴρηται δὲ οἱονεὶ βοὸς λιτόν, τὸ ἀμάρτημα κοπρῶδες et post πλεοναcμῷ τοῦ β̄. ὡς φέρω φέρβω.

ad fr. [342a]. Quamquam quae a Choerobosc. de perfecto Attico traduntur, fere omnia ab Herodiano petita sunt, tamen hoc praeceptum in ordinem recipere nolui, quia in fine pauca ut Herodianea fierent, immutavi: Choeroboscus enim ἀγήοχα inserta syllaba γο et ἐδήδοκα inculcata syllaba δο̄ nata esse vult, de ἐδήδοκα autem habemus Herodiani placitum in E. M. 316, 25, cum quo Choer. paullo ante p. 572, 13 congruit ἐδῶ ἐδήσω ἤδεκα ἐδήδεκα καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ε̄ εἰς τὸ ο̄ ἐδήδοκα. Quare hoc posui et in ἀγήοχα nihil nisi pleonasmum vocalis ο̄ Herodianum statuisse sumpsi, pariter atque traditur a Moschop. Sched. p. 187: ἦχα καὶ Ἀττικῶς ἄγηχα καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ο̄ ἀγήοχα. τὴν γὰρ τρίτην cυλλαβὴν οἱ Ἀττικοὶ παρακείμενοι cυνεcταλμένον θέλουσιν ἔχειν, ἀλήλιφα, ἀκήκοα, ἐλήλυθα. Mirum sane foret, si Herodianus qui solet eam explicationem, quae quam paucissimas passiones requirit, praeoptare, pleonasmum syllabae γο̄ adoptaverit, cuius γ̄ nihil officii habiturum esset nisi ut extemplo evanesceret. cf. Lob. El. I 476 sqq.

*344.

E. M. 63, 13: ἀλιβδύειν: τὸ καταδύειν εἰς θάλασσαν, μεταφορικῶς δὲ τὸ κρύπτειν καὶ ἀφανίζειν· παρὰ τὴν ἅλα καὶ τὸ βδύειν Αἰολικῷ πλεονασμῷ τοῦ β̄ ὡς σίδη σίβδη, ἀλιδύειν ἀλιβδύειν. Λυκόφρων (v. 351) «εἱρκτῆς ἀλιβδύσασα λυγαίας δέμας».

*345.

Choer. 623, 19: ἤμβροτον: ἁμαρτῶ ἥμαρτον καὶ κατὰ ὑπερβιβασμὸν τοῦ ρ̄ καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ο̄ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β̄· τὸ δὲ β̄ ἐπλεόνασεν, ἐπειδὴ τὸ μ̄ πρὸ τοῦ ρ̄ οὔτε ἐν συλλήψει δύναται εἶναι οὔτ' ἐν διαστάσει.

*346.

E. M. 578, 32: μέμβλωκε: «τῷ δ' αὖτε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη Αἰεὶ παρμέμβλωκε» Ἰλιάδος Δ (11) ἀντὶ τοῦ παραμένει, πάρεστιν· ἀπὸ τοῦ μολῶ μολήσω μεμόληκα καὶ κατὰ συγκοπὴν μέμληκα καὶ διὰ τὸ ἀσύντακτον πλεονασμῷ τοῦ β̄ γίνεται μέμβληκα καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω̄ μέμβλωκα. ἢ ἀπὸ τοῦ μέλω μεμέληκα καὶ μεμέλωκα καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ πλεονασμῷ τοῦ β̄ μέμβλωκα.

347.

E. Or. 156, 20, coll. Ep. Cr. I 419, 2: ὑγρόν: οἱ μὲν παρὰ τὸ ὑδρός κατὰ μετάθεσιν ἀπὸ τοῦ ὕδος ὡς πηγή, πηδή γὰρ ἦν, καὶ γάμος ἀπὸ τοῦ δάμος ὁ δαμαστικὸς τῶν θηλειῶν, ὅθεν τὰς παρθένους ἀδαμάστους λέγουσιν «παρθένος ἀδμής» (ζ 209)· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸν ὕσω μέλλοντά φησιν ὑρός καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ̄ ὑγρός καὶ ὑγρόν ὡς ἐν τῷ ἄγνοια καὶ ἀγρός καὶ ἀνάγκη.

*348.

Ep. Cr. I 160: ἐρίγδουπος: πλεονάζει τὸ γ ὡς ἐν τῷ ἄγνοια, ἀνάγκη καὶ σύριγξ καὶ σάλπιγξ.

*349.

Ep. Cr. I 167, 6: ἔγχος: ὄνομα ῥηματικὸν παρὰ τὸ ἔχω ἔχος καὶ ἔγχος πλεονασμῷ τοῦ γ̄· ἠρέμα οὖν παρετυμολογεῖ Ὅμηρος παρατιθεὶς τὸ ῥῆμα «ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ» (Θ 494)· πλεονάζει δὲ τὸ γ̄ ὡς ἐν τῷ λόγχη, παρὰ τὸ λόγος λόχη καὶ λόγχη ἢ εἰς λόχον ἐπιτήδειος· καὶ τὸ

---

ad fr. *344. cf. E. Or. 143, 7, E. M. 712, 10 σίβδαι αἱ ῥοαί πλεονασμῷ τοῦ β̄. Lobeck. Aglaoph. 1034 not. 44. Fortasse etiam ab Herod. profecta est notatio E. Or. 130, 32 ὄμβρος· παρὰ τὸ ὁμοῦ ῥεῖν ὁμόροος ὅμορος, συγκοπὴ καὶ πλεονασμός ὄμβρος. Nam inter alias Herodianeas legitur.

ad fr. *345. cf. infra fr. 690 ἐμβραμένη i. q. εἱμαρμένη.

ad fr. *346. Eustath. in loco a Lobeckio ad Buttm. II p. 243 not. allato: τό μεμέληκε πλεονασμῷ τοῦ β̄ καὶ τροπῇ τοῦ η̄ p. 439, 23. Lob. Parall. p. 95.

ad fr. 347. Ex verbis E. Or., quae Herodiani nomen praecedunt ὑδρόν τι ὂν apparet ab Herodiano alteram sententiam prolatam fuisse eodem modo, quo fit in Epim., et tum ipsius oppositam; etiam verba ὡς ἐν τῷ ἄγνοια, quod corrupte ἀγνός scriptum est, ex Epim. addidi.

ad fr. *349. Hoc docta explanandi ratione Herodianeum esse evincitur, λίαν etiam in λίχνος syncopatum putavit Herod. ap. Arcad. 62, 8; de diplasiasmo et

γλίχεcθαι παρὰ τὸ λίαν ἔχεcθαι λίχεcθαι καὶ γλίχεcθαι· καὶ τὸ γλαμᾶc παρὰ Ἀττικοῖc, λαμᾶc γάρ· καὶ παρὰ τὸ κερῶ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ «κερόωντό τε οἶνον» (Od. θ 470) καὶ cυγκοπῇ κρῶ, διπλαcιαcμῷ κικρῶ, πλεοναcμῷ τοῦ γ̄ κιγκρῶ, ἀφ' οὗ παρὰ τῷ Cώφρονι (Ahrens fr. 2) «ἐγκίκρα ὡc εἴω» καὶ τὸ βράχω βρόχοc βρόγχοc, δίυγροc γὰρ ὁ τόποc· παρὰ τὸ χῶ τὸ cημαῖνον τὸ χωρῶ χαλῶ, οἱ γὰρ χαιρόμενοι ἐν ἀνέcει, διπλαcιαcμῷ καγχαλῶ πλεοναcμῷ τοῦ γ̄· καὶ τὸ ἔλεγχοc ὁ ἕλην ἐν ἑαυτῷ ἔχων καὶ λαμπρύναc τὸ ψεῦδοc· καὶ τὸ ἀγρόc, ἀρῶ γὰρ τὸ ἀροτριῶ, ἀρόc καὶ ἀγρόc· καὶ τὸ ὀργή, παρὰ γὰρ τὸ ὄρω ἐcτὶ τὸ cημαῖνον τὸ ὁρμῶ, παρ' ὃ τὸ ὀρίνω· «τοῦ δ' ὠρίνετο θυμόc» (Ι 595) «ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυcῆοc» (ρ 216), ὀρή καὶ ὀργή.

350.

E. M. 167, 28: ἀτρύγετοc: παρὰ τὸ τρύειν πλεοναcμῷ· ἄτρυτοc γὰρ ἀτρύετοc καὶ πλεοναcμῷ τοῦ γ ἀτρύγετοc. οὕτωc Ἡρωδιανόc.

*351.

E. M. 223, 13, St. B. 206, 17: γέγειοc: ὁ ἀρχαῖοc· παρ' Ἑκαταίῳ καὶ Καλλιμάχῳ «ἦ ῥ' ὅτι τὼc ὁ γέγειοc ἔχει λόγοc» »ἧχι γέγεια Ἄνθεα μήκωνόc τε» παρὰ τὸ γέα τὸ διὰ τοῦ ε̄ γίνεται κτητικῷ τύπῳ γέϊοc καὶ διπλαcιαcμῷ καὶ cυναιρέcει γέγειοc· ἢ παρὰ τὸ γέα γέειοc καὶ πλεοναcμῷ τοῦ γ̄ γέγειοc.

*352.

E. M. 771, 35: τυγχάνω ἀπὸ τοῦ τεύχω ἐcτὶ παραγωγὸν καὶ οὐ πλεοναcμόc, ὡc φεύγω φυγγάνω, ἐρεύγω ἐρυγγάνω.

*353.

Ep. Cr. I 71, 1: ἀνδρόc: τὸ πάθοc ἐνταῦθα πλεοναcμόc· τῶν δὲ παθῶν τὰ μὲν ἀναγκαῖα, τὰ δ' οὔ· τὰ δὲ οὐκ ἀναγκαῖα οἷον κατ' ἐμοῦ κατ' ἐμεῖο, ὑπέρ ὑπείρ, κατά καταί. τὰ δὲ ἀναγκαῖα διὰ τὴν cύνταξιν ὡc ἐνταῦθα· οὐδέποτε γὰρ ἔcτιν εὑρεῖν πρὸ τοῦ ρ̄ cύμφωνον ἄλλο ἐν διαcτάcει πλὴν αὐτὸ πάλιν τὸ ρ̄· ἀναγκαῖοc οὖν ἐνταῦθα ὁ

---

pleonasmo in κιγκρῶ cf. fr. 39; verbum χῶ etiam a St. B. 699, 7 memoratur. Caeterum praetor leviora menda sustuli χαιρῶ scribens χωρῶ et λαμπρίαc τοῦ ψεύδουc exhibens λαμπρύναc τὸ ψεῦδοc; eadem originatio verbis tantum mutatis exstat etiam in E. Or. 54, 27, E. M. 327, 15; post ὁρμῶ inserui verba παρ' ὃ τό ὀρίνω. Pariter in Ep. Cr. II 332, 12 ἀγρόc: παρὰ τὸ ἀρῶ ἀρόcω ἀρόc καὶ ἀγρόc.

ad fr. *351. E. M. aut ex pleniore Stephani exemplari, apud quem haec leguntur γῆ ἀπό τοῦ γέα κραθέν. ἀφ' οὗ τό γέγειοc κτητικόν πλεοναcμῷ τοῦ γ̄, aut ex ipso Herodiano hausit. E. Magni locum emendavit Bentleius ad Callim. fr. 103, 1. Eam tantum, quam etiam St. B. habet, explicationem praebet etiam Choerob. Orth. 189: γέγειοc cημαίνει τό ἀρχαῖον διὰ τῆc ει διφθόγγου καὶ κατά πλεοναcμόν τοῦ γ̄ γέγειοc. cf. Lob. El. I 168.

ad fr. *353. Mon. 34, 7. οὐδεμία γενική εἰc ροc λήγουcα πρό τοῦ ρ̄ ἔχει τό δ̄, ἀλλὰ μόνον τό ἀνδρόc. αἴτιον δέ τό πάθοc. ἐν τοῖc περὶ καθολικωτέραc προcῳδίαc εἴρηται cf. Arcad. 128, 3, Choer. Dict. 318, 24 (Pros. Cath. 406, 17). Similis locus est Ep. Cr. I 46, 3 ἡ γενική ἀνέροc καὶ ἐν cυγκοπῇ καὶ πλεοναcμῷ ἀναγκαίῳ ἀνδρόc. οὐ γὰρ δύναται cυcτῆναι ν̄ καὶ ρ ἐν διαcτάcει εἰ μὴ ἐν δυcὶ λέξεcιν ὡc ἐν τῷ «ἄλλοι μέν ῥα» (B 1). (Sic pro εἰ μὴ ἐν διαcτάcει scribendum esse apertum est). ἐπειcόδῳ τοῦ δ ὕδωρ. ἐχθοδοπῆcαι. Quo in loco quum ὕδωρ afferatur, quod sic ab Herodiano explicatum esse ex E. Or. scimus, etiam ἐχθοδοπῆcαι ex eodem

πλεοναςμός τοῦ δ̄ καὶ οὐκ ἄλλου ςυμφώνου, ἐπειδὴ τῷ ν̄ ἐν διαςτάςει ςύμφωνόν τι ἀπὸ τῆς τρίτης ςυζυγίας ἕπεςθαι φιλεῖ οἷον ἄντρον ἄνθος ἀνδάνω.

354.

E. Or. 156, 18, Ep. Cr. I 57, 14: ὕδωρ: παρὰ τὸ ὕω τὸ βρέχω ὕωρ καὶ πλεοναςμῷ τοῦ δ̄ ὕδωρ. οὕτως Ἡρωδιανός. καὶ «ἐχθοδοπῆςαι» (Α 518)· ἦν γὰρ ἐχθοοπῆςαι οἱονεὶ ἐχθρῶς τοὺς ὦπας προςενέγκαςθαι· ὁ δὲ πλεοναςμὸς οὗτος κατὰ μεταςχηματιςμόν, καὶ κατὰ ποιητικὴν δὲ ἄδειαν πλεονάζει τὸ δ ὡς ἐν τῷ «εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην» (Ε 203) καὶ «ἔδδειςεν δ' ὁ γέρων» (Α 33) καὶ κατ' ἀναγκαίαν ςύνταξιν ἀνδρός ὡς χονδρός.

355.

E. M. 66, 35: ἀλκυδών: ἀλκυών πλεοναςμῷ τοῦ δ̄ καὶ ἔςτι μονῆρες· οὐδὲν γὰρ εἰς ων καθαρὸν λῆγον πλεοναςμῷ τοῦ δ, ἀλλὰ μόνον τοῦτο. Ἡρωδιανός.

*356.

Ep. Cr. I 378 25: πολυδίψιον (Δ 171): τὸ δ̄ ἐπλεόναςεν ἐνταῦθα, ὅπερ ἀγνοήςαντές τινες ἱςτορίαν ἀναπλάττουςιν, ὅτι Ἴναχος οὐκ ἔςχεν ὕδωρ καὶ ἐξηράνθηςαν αἱ πηγαί· ἀλλὰ τὸ πολυβλαβὲς μᾶλλον δηλοῖ· καὶ ἔςτι πλεοναςμὸς τοῦ δ̄· τοιοῦτο δ' ὁρᾶται καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑκηβελέταο· ἀγνοοῦντες γὰρ πλεοναςμὸν εἶναι τῆς τη ςυλλαβῆς ἀναπλάςςουςι τὰ περὶ τὸν δράκοντα, ὃν ἑκατὸν ἰοῖς ἐπάταξεν· οὐκ ἔςτι δὲ οὕτως, ἀλλ' ὃν λέγουςιν Ἑκάεργον Ἑκηβόλον, ἐν πλεοναςμῷ εἶπεν Ἑκατηβόλον ὡς ἔτυμος ἐτήτυμος. ὁμοίως δὲ κἀκεῖνο ἐπλάνηςε «θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ» (λ 134)· ἐπεὶ γὰρ ἡ ἐξ καὶ τὴν ἀπό τινος ςχέςιν ςημαίνει, ἐκ Κρήτης, ἐκ Ῥόδου, οὕτω καὶ τὸ ἐξ ἁλός παραλαμβάνοντες ἀνέπλαςαν τὸ κέντρον καὶ τὴν τρυγόνα. Δημήτριος δὲ ἐπὶ τοῦ πολυδίψιον τὸν δέ ςύνδεςμον ἐδέξατο καὶ κατὰ ὑπέρθεςιν ἐλάμβανε, ὅπερ ςπάνιόν ἐςτι, «καί κεν ἐλέγχιςτος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην», ἵν' ᾖ Ἄργος δέ.

fonte fluxisse putamus et de hac voce adnotamentum, cum quo mire congruit Buttm. in Lexil. I p. 124, ex Ep. p. 57 Orionis praecepto adiunximus; dubitavi tamen addere, quod ὕδωρ et ἐχθοδοπῆςαι praemissum est addere: ἄχερδος παρὰ τὸ χείρ χερός· ἔςτι δὲ φυτὸν τραχύ, ὃ μὴ δύναται χερὶ δρεφθῆναι, quamquam etiam hoc eiusdem originis fortasse est, etiam in E. Orion. p. 20, 6 ἄχερδος βοτάνη ἣν οὐκ ἔςτι τῇ χειρὶ ἑλεῖν. ἀκανθώδης γάρ inter Philoxeni etymologias profertur, quem Herodianus ut in multis aliis secutus esse potest. Choer. Epim. in Psalm. 8, 17 ἄχερδος ob pleonasmum literae δ̄ affertur, qui locus congruit fere cum fr. 353 et 354.

ad fr. 354. Ep. locum emendavi ope E. M. 405, 50.

ad fr. *356. In E. M. 320, 2 παρὰ τὸ ἑκάς καὶ τὸ βέλος γίνεται ἑκαβελέτης καὶ πλεοναςμῷ τῆς τη ςυλλαβῆς ἑκατηβελέτης ὡς ἔτυμος ἐτήτυμος et ἑκηβελέτης καὶ πλεοναςμῷ τῆς ατ ἑκατηβελέτης duae explicationes propositae sunt; si hic ἑκατηβόλον ex ἑκηβόλον ortum dicitur, id sic interpretandum est, ut tacite ἑκηβόλον ex ἑκαβόλον natum esse significetur. Pro κἀκείνῳ ἐπλεόναςε scripsi, quod sententia flagitat, κἀκεῖνο ἐπλάνηςε; Herodian. in Od. Pr. λ 134 ἐξ non per ἀπό, sed per ἔξω explicavit. De coniunctione δέ cf. Lehrs qu. ep. p. 41 et de epitheto ipso Nitzsch Beiträge zur Geschichte der epischen Poesie p. 440 not. 167.

*357.

Ep. Cr. I 79, 9, E. M. 70, 12, E. Gud. 38, 51: ἁλοςύδνη: καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς θαλάςςης «νέποδες καλῆς ἁλοςύδνης» (Od. δ 404)· λέγεται δὲ ἐπιθετικῶς καὶ ἐπὶ τῶν νηρηΐδων καὶ τῶν φωκῶν παρὰ τὴν ἁλός γενικὴν καὶ τὸ δύνω μεταθέςει ἁλοςύδνη ἡ κατὰ τῆς ἁλὸς δύνουςα «μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου ἁλοςύδνης» (Υ 207). ἐπὶ δὲ τῆς θαλάςςης ὡς γηθόςυνος γηθοςύνη, ἁλόςυνος ἁλοςύνη καὶ πλεοναςμῷ τοῦ δ ἁλοςύδνη.

*358.

E. M. 723, 5: ςπένδω: παρὰ τὸ ςπείω ςπένδω παραγωγὴ καὶ οὐ πλεοναςμὸς ὡς κυλίω κυλίνδω, ἀμείρω ἀμέρδω.

*359.

St. B. 685, 23: Χάλυβες: λέγεται καὶ μετὰ τοῦ δ Χαλυβδικός τὸ κτητικόν. Λυκόφρων (v. 1109) «Χαλυβδικῷ κνώδοντι».

*360.

St. B. 120, 9: Ἀρκαδία: ἐκάλουν τοὺς Ἀρκάδας καὶ Ἀρκαδιώνδας τοῦ δ πλεονάςαντος.

361.

Zon. 1122 coll. E. M. 477, 22: ἰςθμός: παρὰ τὸ ἴω ἴςω ἰςμός καὶ πλεοναςμῷ τοῦ θ ἢ παρὰ τὸ ἵημι. οὕτως Ἡρωδιανός.

*362.

E. M. 683, 15: πορθμός: ὥςπερ ἀπὸ τοῦ κείρω γίνεται κορμός, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ περῶ γίνεται πορμός καὶ πλεοναςμῷ τοῦ θ πορθμός ἡ μεταξὺ δύο ἠπείρων θάλαςςα.

*363.

E. M. 141, 26: ἄρω ἧρμαι ἁρμός ὡς κείρω κορμός καὶ πλεομαςμῷ τοῦ θ ἀρθμός ὡς περῶ πορμός καὶ πορθμός.

*364.

Ep. Cr. I 26, 27, E. M. 153, 3: ἄςθμα: ὤφειλεν εἶναι παρὰ τὸ ἄω ἄςμα ὡς ξύω ξύςμα, πλεοναςμῷ τοῦ θ ἄςθμα ὡς παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ χών καὶ κατ' ἐπένθεςιν τοῦ θ χθών ἡ πάντα χωροῦςα. τὸ

[360a]

Eustath. 1746, E. Gud. 330, 59: ἀρέςκεται (ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου) ὥςπερ ἑρπύω ἑρπύζω καὶ μύω μύζω, τρύω τρύζω, οὕτως εἶναι καὶ κνύω κνύζω, ἐξ οὗ καὶ τὸ κνυζῶ ὁμοίως τῷ δίζω διζῶ.

---

ad fr. *360. cf. Lob. ad Aiac. p. 489.

ad fr. 361. cf. Schol. ad Od. c 300.

ad fr. *364. Ad χθών inserui ex E. Gud. 565, 52 (Ep. Cr. I 438, 10, An. Par. III 328, 24, E. M. 809, 11) ἡ πάντα χωροῦςα, sic enim Meinekius pro πάντας emendavit ad St. B. 699, 7, ubi χώρα ἡ μερικὴ γῆ παρὰ τὸ χῶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ καὶ χών καὶ χθών ἡ χωρητικὴ γῆ. Eadem vocis φθέγγεςθαι originatio occurrit in E. M. 792, 35 in loco, ubi Herodianus diserte nominatur.

χθαμαλή παρὰ τὸ χαμαί χαμαλή καὶ τὸ φθέγγεσθαι ὁμοίως παρὰ τὸ φῶ τὸ εἰς φῶς ἄγειν τὰ τοῦ νοῦ. οὕτω δὲ ἔχειν φαμὲν καὶ τὸν πορθμόν, παρὰ γὰρ τὸν πορμόν.

*365.

E. M. 768, 33, Gud. 535, 40; «τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν» (Od. ι 71) ἐπίρρημα ποσότητος παρήχθη ἐκ τοῦ τρίχα βαρυτόνου, σημαίνει δὲ τὸ τριχῶς. τὰ εἰς χα ἐπιρρήματα ἐπὶ ποσότητος λαμβανόμενα βαρύνεται, εἰ δὲ εἴη ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξύνεται οἷον δίχα, διάνδιχα, τρίχα καὶ τέτραχα καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ τετραχθά ὀξυτόνως· τὰ εἰς χα λήγοντα ἐπιρρήματα ἔχοντα τὸ χ πρὸ τοῦ θ ὀξύνεται.

366.

Zon. 611 collato E. M. 312, 11 et E. Gud. 158, 36: ἐγρηγορῶ: ἀπὸ τοῦ ἐγείρω ἤγερκα, ὁ μέσος παρακείμενος ἤγερα καὶ Ἀττικῶς ἐγήγερα καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ ἐγρήγορα καὶ ἐγρήγορθα προσθέσει τοῦ θ· ἀπὸ τοῦ ἐγρήγορα γίνεται ἐγρηγορῶ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐγείρω κατὰ συγκοπὴν ἔγρω. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

367.

E. Or. 111, 16: ὅρκος: παρὰ τὸ ἀρκεῖν τὸ βοηθεῖν· ὥσπερ γὰρ βοηθήματι αὐτῷ ἐχρῶντο οἱ ἀδικούμενοι κατὰ μετάθεσιν τοῦ α εἰς ο ὡς ἐν τῷ ὀκριόεις παρὰ τὰς ἄκρας καὶ ἐξοχὰς καὶ Ὄθρυς τὸ ὄρος ὡς Ἄθρυς, ὅθεν ἐστὶ μακρότερον ἀθρεῖν· οἱ δὲ παρὰ τὸ εἴργω· ἐπισχετικὸς γάρ ἐστι τῶν ὑπερβαίνειν βουλομένων ὥστε εἶναι μετάθεσιν τοῦ γ εἰς τὸ κ ὡς παρὰ τὸ γῆρυς κηρύσσω. ἐγώ, φησὶν Ἡρωδιανός, ἡγοῦμαι πλεονασμὸν εἶναι τοῦ κ· ὅρος γάρ τίς ἐστιν· οἱ γὰρ ὀμνύντες ὁρίζονται καὶ ὁμολογοῦσιν.

368.

St. B. 485, 4: οἶκος: Ἡρωδιανὸς μὲν παρὰ τὸ εἴκω, ἐν ᾧ εἴκομεν. δύναται δὲ εἶναι τὸ ἴδιον ἐνδιαίτημα παρὰ τὸ οἷον τὸ μόνον ἐῶ μονούμενος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ ὡς ὅρος ὅρκος.

369.

E. M. 634, 11: ὀρσολόπος ὀρσοοπός, ἵνα λάβῃ τὸ λ. περὶ παθῶν.

370.

Eustath. ad Dionys. v. 858: Τελμισσός ἡ πόλις πλεονασμὸν

---

ad fr. *365. Bis scripsi pro ἐπὶ μεσότητος ex Io. Alex. 33, 11 ἐπὶ ποσότητος. Caeterum Herodianus ut idem Io. Al. 39, 5 adverbia μεσότητος nominavit adverbia a genetivo plurali ducta: τὰ καλούμενα τῆς μεσότητος ἀπό γενικῶν πληθυντικῶν.

ad fr. 366. Accesserunt ex Etymologicis ἐγρήγορθα et ἐγρηγορῶ, quod vel lemmate ap. Zonar. requiritur. Similia habet etiam Choerob. 594, 33.

ad fr. 367. Ex dicendi forma ἐγὼ ἡγοῦμαι patet etiam quae praecedunt ab ipso Herodiano profecta esse.

ad fr. 368. Etiam alteram ab οἶος originationem Herodiani esse non dubium e t. In E. Or. 118, 1 originatio ab εἴκω Herodiani orthographiae assignatur.

ἔπαθεν ἐπεντεθέντος τοῦ λ̄· ἐκλήθη γὰρ ἀπὸ Τεμισσοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν.

371.

E. M. 66, 16: Ἀλκμήνην: παρὰ τὴν ἀλκὴν Ἀλκήνη καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ̄ Ἀλκμήνη ὡς Ἄλκμων Ἀλκμάων ἢ παρὰ τὴν ἀκμὴν Ἀκμήνη καὶ Ἀλκμήνη· οὐδὲν γὰρ ἔχομεν εἰπεῖν ἐπὶ τούτου πλέον· κύριον γάρ ἐστι τὸ ὑποκείμενον. οὐ δεῖ γὰρ ἐπὶ τῶν κυρίων ἐτυμολογίας λαμβάνειν. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

*372.

St. B. 562, 9: Σηλυμβρία πόλις Θράκης, κέκληται δὲ ἀπὸ Σήλυος. βρία γὰρ κατὰ Θρᾷκας ἡ πόλις ὡς Πολτυμβρία ἡ Πόλτυος πόλις.

373.

E. M. 236, 4: γναθμός: ὁ Ἡρωδιανὸς γνάθος καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ̄ γναθμός.

[372ᵃ]

Ep. Cr. I 431, 9: φθισίμβροτος: παρὰ τὸν μέλλοντα φθίσω· οἱ δὲ μέλλοντες διὰ τοῦ ῑ τὴν σύνθεσιν λαμβάνουσιν, ὅθεν τὸ φθισίμβροτος, τερψίμβροτος, Πεισίστρατος, ὅθεν καὶ ἑλκεσίπεπλος καὶ ἀλφεσίβοιαι· οὐκ ἰσχυρὸν δὲ τοῦτο λέγειν ἐπὶ πάντων· τὸ γὰρ Περσεφόνη ἔχει τὸ ε̄, ἀλλὰ δύναται πλεονασμὸς εἶναι τοῦ σ̄· καὶ τὸ ὀρσοθύρη ἔχει τὸ ο̄, ἀλλὰ δύναται παρὰ τὸν ἐνεστῶτα τὸν ὄρσω καὶ τὸ περσέπολις δύναται Δώριον εἶναι παρὰ ἐνεστῶτα περθέπολις. καθόλου δὲ τὰ παρὰ τὸ βροτός προσλαμβάνει τὸ μ̄ ἐν τῇ συνθέσει, τερψίμβροτος, Στησίμβροτος· ἀφείλετο γὰρ ἐν τῷ βροτός τὸ μ̄. παρὰ γὰρ τὸ μείρω μορτός, ὑπερθέσει μροτός, ἐπενθέσει τοῦ β̄ μβροτός. διὰ δὲ τὸ μὴ δύνασθαι συστῆναι μβ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν, ἐξέστη τὸ μ̄. ὅτε οὖν συντίθεται, ἀπεδόθη. δύναται γὰρ προηγεῖσθαι τὸ μ̄ τοῦ β̄ ἐν διαστάσει, οὐκέτι δὲ κατὰ σύλληψιν· ἓν παραιτούμεθα τὸ «ἀσπίδος ἀμφιβρότης» (B 389) διὰ τὴν κακοφωνίαν.

ad fr. *372. cf. St. B. 446, 18 Μελσημβρία.

---

ad fr. [372ᵃ]. Quamquam praeceptum colorem Herodianeum prae se fert (οὐκ ἰσχυρόν, ἐξέστη, ἀπεδόθη), tamen quia originatio vocis βροτός differt ab ea, quae ἐν Ἐπιμερισμοῖς Ἡρωδιανοῦ fuisse traditur: παρὰ τὸ μείρω μορός καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ̄ μορτός καὶ ὑπερθέσει τοῦ ρ̄ μροτός καὶ ἐπεὶ τὸ μ̄ πρὸ τοῦ ρ̄ οὔτε κατὰ σύλληψιν οὔτε κατὰ διάστασιν ἔστιν εὑρεῖν, τέτραπται τὸ β̄ καὶ γέγονε βροτός — in ordinem recipere dubitavi. Caeterum propter sententiam inserui post Περσεφόνη verba ἔχει τὸ ε̄, ἀλλὰ et post ὀρσοθύρη: ἔχει τὸ ο̄ ἀλλά, nam dici debuit inveniri quaedam a futuro derivata, quae non ῑ habeant, sed etiam ε̄ et ο̄, sed haec etiam aliter explicari posse neque necessario a futuro repetenda esse, ante ἐνεστῶτα περθέπολις adieci παρά et pro τοῦ β̄· ὅπερ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι βμ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν exhibui: τοῦ β̄ μβροτός· διὰ δὲ τὸ μὴ δύνασθαι συστῆναι μβ κτλ.

*374.

Ep. Hom. 202, 5: θυμός: ὥςπερ ἀπὸ τοῦ ὄρω πλεονασμῷ τοῦ μ̄ ὁρμή καὶ ἀπὸ τοῦ ὄδωδα ὀδή καὶ ὀδμή καὶ ὥςπερ ἀπὸ τοῦ γνάθος γναθμός καὶ ὥςπερ ἀπὸ τοῦ ἔχω ὀχός καὶ ὀχλός καὶ μοχλός, οὕτως ἀπὸ τοῦ θύω ἐπειςόδῳ τοῦ μ̄ θυμός ὁ ἀεὶ ἐν κινήσει τυγχάνων.

*375.

E. Or. 91, 9, E. M. 570, 28: λόχμη θάμνος, ὕλη, σύνδενδρος τόπος. παρὰ τὸ λοχᾶν ἐν αὐτῷ τοῦτ' ἔστιν ἐνεδρεύειν ἐν τοῖς τοιούτοις τόποις· λοχῶ οὖν λόχη καὶ πλεονασμῷ λόχμη· ὁ δὲ Φιλόξενος παρὰ τὸ λάζω ῥῆμα εὐληπτοτέρων ὄντων τῶν δασέων. ὁ μέλλων λάξω, ὄνομα λαγμός ὡς παρὰ τὸ κράζω κράξω κραγμός, τοῦ δὲ γ̄ εἰς χ̄ μεταπεσόντος λαχμός, τούτου τὸ θηλυκὸν λόχμη.

*376.

E. Or. 149, 21, E. M. 727, 54: στιγμή: παρὰ τὸ στίζω στιγμή καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ̄· ὡς δὲ φοιτῶ φοιτίζω, οὕτω στῶ στίζω τὸ τὸν διακεχυμένον καὶ πεπλανημένον λόγον στῆσαι· ὁ δὲ Φιλόξενος στίζειν τὸ τῆς ἐν τῇ ἀναγνώσει φορᾶς στάσιν ποιεῖν. στίζω στίξω στιγμή.

377.

Ep. Cr. I 83, 6 et 41, 1: ἀνία ἡ λύπη οἱονεὶ ἡ ἄνευ τοῦ ἰαίνειν οὖσα ἡ μὴ ἰαίνουσα· Ἡρωδιανὸς δὲ ἡ ἄνευ ἰάσεως. παρὰ τὸ ἰῶ τὸ θεραπεύω καὶ ὑγιάζω γίνεται ἴα καὶ κατὰ στέρησιν καὶ πλεονασμὸν τοῦ ν̄ ἀνία· ἐστέρηται γὰρ τῆς ἰάσεως· καὶ πολλάκις πέφυκε πλεονάζειν τὸ ν̄ ἐν ταῖς στερήσεσι οἷον ἀαιδής ἀναιδής, ἀαίμων ἀναίμων.

378.

Ep. Cr. I 337, 13, E. Or. 127, 14, E. M. 660, 10: πένθος: ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ πάθος φησὶ γεγενῆσθαι πλεονασμῷ τοῦ ν̄ καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ε πένθος, ὡς βάθος βένθος.

379.

Eustath. 1687, 12: Ἡρωδιανὸς ἐκ τοῦ λήχω τὸ λαγχάνω παράγων τὸ λέλογχα τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ο̄ ὁμοίως τῷ πήθω πέποθα λέγει καὶ πλεονάζειν ἐν αὐτοῖς τὸ ν̄ ὡς καὶ ἐν τῷ κέχανδα.

[379a]

E. M. 146, 3: Ἀρναῖος ὄνομα κύριον — παρὰ τὴν ἀράν ἀραῖος

ad fr. 377. Locum Epim. p. 41 (E. M. 109, 57, E. Gud. 58, 18) cum altero coniunxi, quia in eo Herodiani sententia accuratius exposita est. In E. Or. 18, 6 sic traditur: ἀνία, ἀνίατός τις οὖσα, ἡ δυσίατος· τὸ γὰρ ᾱν οὐ μόνον στέρησιν δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ δυς. Fortasse ad Herodianum referendum est E. Orion. 18, 12: ἀμείνων παρὰ τὸ μείων ὁ μὴ ἐλάσσων τινός. ἔστι δὲ πλεονασμῷ τοῦ ν̄ οἷον ἀμείων τις ὤν, habet hoc etiam Choer. Orth. 176, 6 altera etiam originatione proposita: ἢ παρὰ τὸ μένω γέγονεν ἀμένων καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ ἀμείνων ὁ μὴ μένων, ἀλλὰ ὑπὸ πάντων περιάρπαστος γενόμενος δι' ἐξοχήν (E. M. 82, 40 ὑπὸ πάντων αἱρόμενος), quae non Herodianea videtur.

380.

E. M. 194, 32: βέλεμνα: βέλη· ἔστι δὲ παρὰ τὸ ῥῆμα βέλλω βέλος βέλεμος ὡς ἔχω Ἔχεμος Τήλεμος. πλεοναςμῷ τοῦ ν βέλεμνος βέλεμνον. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

381.

E. M. 181, 44: «ἀχνάςδημι κάκως» παρὰ Ἀλκαίῳ (fr. 125 Bergk): ἔςτιν ἄχω παραγωγὸν ἀχάζω καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς ς καὶ δ πλεοναςμῷ τοῦ ν ἀχνάςδημι. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

382.

E. M. 673, 27: πιτνῶ: ἀπὸ τοῦ πέτω πιτνῶ ὡς ὀρέγω ὀριγνῶ. ὡς γὰρ λέγει περὶ παθῶν Ἡρωδιανός, οὐ δύναται εἶναι ἀπὸ τοῦ πίπτω κατὰ πλεοναςμὸν τοῦ ν, ἐπειδὴ μετὰ δύο ἀντιςτοίχων μόνον τὸ ρ τίθεται οἷον ἐχθρός.

383.

Eustath. 562, 43: τὸ δαμνᾶν ἔχει πλεοναςμὸν τοῦ ν Δώριον, ὁποῖος καθ' Ἡρωδιανὸν καὶ ἐν τῷ ἐλαύω ἐλαύνω, δύω δύνω καὶ τοῖς ὁμοίοις.

*384.

E. M. 10, 10: ἀγινῶ: ἐκ τοῦ ἄγω τὸ φέρω γίνεται πλεοναςμῷ τοῦ ν· πέφυκε γὰρ πλεονάζειν τὸ ν̄ ἐν ῥήμαςι· καὶ εἰ μὲν εὑρεθῇ φωνῆεν ἀλλεπάλληλον, φυλάττεται ἡ βαρεῖα τάςις οἷον θύω θύνω, δύω δύνω· ἐπὰν δὲ μὴ εὑρεθῇ ἀλλεπάλληλον φωνῆεν, ἀλλὰ cύμφωνον πρὸ τοῦ ν̄, περιςπᾶται οἷον ἵκω ἱκνῶ, οἴχω οἰχνῶ· οὕτως ἀγνῶ καὶ ἀγινῶ καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ν̄ ὁ εὐκταῖος τῇ μητρὶ γινόμενος. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ἀνωμάλῳ προςῳδίᾳ.

[381a]

Choer. 584: Ἡρωδιανός φηςιν, ὅτι ἐν τῷ τέμνω τέτομα καὶ κάμνω κέκαμα τὸ ν̄ τὸ πλεονάςαν κατὰ τὸν ἐνεςτῶτα ἀπεβλήθη κατὰ τὸν μέςον παρακείμενον.

---

ad fr. 380. ἔςτι δὲ παρὰ τὸ ῥῆμα βέλλω scripsi pro ἔςτι δέ καὶ ῥῆμα παρὰ βέλος. Pro Τήλεμος exspectatur nomen a verbo derivatum e. g. θελεμός a θέλω, sed fortasse Τήλεμος tantum propter exitus similitudinem adiicitur.

ad fr. 383. De ἐλάω ἐλαύω ἐλαύνω cf. Lehrs ad Mon. 22, 28 et de verbis in νῶ in universum Lobeck. Rhem. p. 126. Pullulant adnotamenta de pleonasmo literae ν̄ in verbis, quae omnia ex eodem fonte fluxerunt. En hic subiicio, ne quae Herodianus fortasse uno loco composuerat, separatim proponere cogar: Ep. Cr. I 313, 8 φορῶ φορύω, ἐξ οὗ κατὰ παρένθεςιν Δωρικὴν τοῦ ν̄ φορύνω; 313, 26 ἐκ τοῦ ὄρω ὀρύω καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ν̄ Δωρικῶς ὀρύνω καὶ ἐν ὑπερβιβαςμῷ ὀρνύω καὶ ὄρνυμι; 313, 5 ἐκ τοῦ ὄρω ὀρύω ὡς κινῶ κινύω καὶ ὀρίνω τροπῇ τοῦ ῡ εἰς τὸ ῑ. Choer. Orth. 265, 16 τίνω ἀπὸ τοῦ τίω γέγονε κατὰ πλεοναςμὸν τοῦ ν· τὸ δὲ ν ἐπὶ βαρυτόνων ῥημάτων διχρόνῳ μόνῳ πέφυκε ἐπεντίθεςθαι οἷον θύω θύνω, δύω δύνω, πίω πίνω, οὕτως οὖν καὶ τίω τίνω, de quo cf. Arcad. 159, 20t, Choer. Orth. 247, 5, E. Or. 49, 17, E. M. 259, 46 δέχνυμαι et 263, 21 δηθύνω. Ep. Cr. I 2, 28 ἀρτύνω.

ad fr. *384. Eieci verba ἢ ἐκ τοῦ ἄγω ὃ cημαίνει τὸ ἐπιπλήττομαι. cf. Choer. Orth. 168, 31. De οἰχνῶ cf. supra fr. 316.

πλεοναcμῷ τοῦ ῑ· τὸ ι μακρόν «περὶ οὐρανὸς αὐτὸν ἀγινεῖ» φηςὶν Ἄρατος (Phaenom. 23).

*385.

E. M. 363, 31: παρὰ τὸ πείρω τὸ κεντῶ καὶ διεκβάλλω πόρη καὶ πλεοναcμῷ τοῦ π πόρπη.

386.

E. Or. 92, 12, E. M. 571, 51: λύπη: ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ λύω λύη καὶ πλεοναcμῷ τοῦ π λύπη. λύcιc γὰρ ψυχῆς τὸ πάθος τὸ λυπηρόν.

*387.

Ep. Cr. I 2, 24: ἀπάτη: ἀάτη καὶ πλεοναcμῷ τοῦ π ἀπάτη.

388.

E. M. 150, 9: ἀρτεμής «ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προcιόντα» (Є 515) cημαίνει τὸν ὑγιῆ, παρὰ τὸ ἀτρεμής καθ' ὑπέρθεcιν ἀρτεμής. οὕτω Φιλόξενος. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῷ ὑπομνήματι τῶν

[384ª]

Il. Pr. M 125: κεκλήγοντες: ὡς ἀρήγοντες· οὐ γὰρ τὸ κεκληγότες ἐπλεόναcε τῷ ν οὐδὲ παρὰ τὸ «ὀξέα κεκληγώς» (Il. B 222) ἐκλίθη, ἀλλὰ παρὰ τὸ κέκληγα γέγονεν ὁ Cυρακούcιος ἐνεcτὼς κεκλήγω. — ἀκόλουθος δὲ τῷ κεκλήγω μετοχὴ ἡ κεκλήγων βαρυνομένη.

[385ª]

Il. Pr. Φ 38: ὄρπηξ: παρὰ τὸ ὄρω ἐν πλεοναcμῷ φηcι (s. Herodianus) τοῦ π γεγενῆcθαι τὸ ὄνομα.

[385ᵇ]

Arcad. 158, 29: τὸ ὄφλω βαρύνεται ἐκ τοῦ ὀφείλω ὥcπερ καὶ τὸ κέλω κέκλω καὶ μέλω μέλπω.

[386ª]

Il. Pr. Є 9: Δάρης: γέγονε τὸ Δάρης ἤτοι παρὰ τὸ δείρω καὶ ἐκδείρω (ἐοικὸς γὰρ ἱερεῖ) καὶ ἐχρῆν γε αὐτὸ εἶναι Δέρης ὡς Φέρης· ἐτράπη οὖν τὸ ε̄ εἰς α· ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω ἐν πλεοναcμῷ τοῦ ρ.

---

ad fr. *387. Comparato praecedente fragmento hunc locum libenter Herodiano adiudices, praesertim quum ex Arcad. p. 113 τὰ εἰς τη βαρύνεται εἰ μὴ ἐπὶ δήμου τάττοιτο . . . ἄτη καὶ ἀπάτη, quod Meinek. probabiliter ἄτη καὶ ἀάτη καὶ ἀπάτη emendavit, concludi possit Herodianum haec tria vocabula etiam originis vinculo coniuncta esse putasse. cf. Lehrs Mon. p. 148.

ad fr. [385ᵇ]. Pro μέλπω requiritur verbum in λω, quare μέμβλω scribendum videtur ex Eustathii statim proferendo loco.

ad fr. [386ª]. Ex hoc fr. concludas ab Herodiano profectum esse in E. Or. 50, 13 (E. M. 266, 35) δῆριc. παρὰ τὸ δαίω τὸ cφάζω καὶ κόπτω γίνεται ὄνομα βαρύτονον δάϊc (Καλλίμαχος «ἐc δάϊν ἐρχομένων») καὶ ἐκτάcει τοῦ α εἰc η̄ δήϊc καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ρ̄ δῆριc. Ex Herodiano fluxisse videtur etiam haec notatio E. Orion. 143, 12 cαργάνη· cάccω ἐcτὶ ῥῆμα καὶ cαγάνη καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ρ cαργάνη, quae inter plures alias Herodianeas reperitur.

περὶ παθῶν φηcιν, ὅτι ἀτεμήc ἐcτιν ὁ ὑγιὴc καὶ μὴ τετμημένοc καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ρ̄ ἀρτεμήc.

*389.

Ep. Cr. I 201, 24: θύρcοc: παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ πλεοναcμῷ τοῦ ρ. γίνεται δὲ ἐπείcοδοc τοῦ ρ̄ ὡc ἐν τῷ ἐγρήγορα καὶ ἰδὼc ἱδρώc καὶ ἀρτεμήc «ὡc εἶδον ζωόν τε καὶ ἀτεμέα προcιόντα». ἀτεμὴc γάρ.

*390.

St. B. 22, 3: ἀγρόc: ἀγρώτηc ὡc Μαλλόc Μαλλώτηc καὶ Ἤπειροc Ἠπειρώτηc καὶ ἀγρώcτηc πλεοναcμῷ τοῦ c.

391.

E. M. 790, 40: φερέcβιοc: ζωοποιόc· ὡc φερέπονοc, οὕτω καὶ φερέβιοc καὶ πλεοναcμῷ τοῦ c̄. περὶ παθῶν.

*392.

Ep. Cr. I 340, 23 et 417, 16: πολλάκιc τὸ ο̄ cυγκεκομμένον τὸ c̄ ποιεῖ, θεόφατον θέcφατον, ὑπόπληξ ὕcπληξ, ὑφ' οὗ πλήccονται οἱ ἵπποι, θεοείκελον θέcκελον· οὕτωc ἀπὸ τῆc ὑπὸ προθέcεωc ὑπότεροc καὶ κατὰ cυγκοπὴν ὕcτεροc.

*393.

E. Or. 153, 33, E. M. 784, 55: ὑcμίνη: παρὰ τὸ μένω γίνεται ὑπομένη, cυγκοπῇ καὶ πλεοναcμῷ τοῦ c̄ ὑcμίνη.

*394.

Ep. Cr. I 341, 25: τὸ πτόλιc ἔθει ποιητικῷ παρὰ τὸ πόλιc· πολίζω «ἐπεὶ οὔπω Ἴλιοc ἱρὴ — ἐν πεδίῳ πεπόλιcτο» (Υ 216 et 217) καὶ πτολίζω ὡc πόλεμοc πτόλεμοc. τὸ μέντοι πτολίεθρον οὐ λέγεται πολίεθρον, ἐπεὶ παρὰ τὸ πτόλιc ἐγένετο.

[390ᵃ]

Il. Pr. Ψ 160: ὀχεύω ὀχεόc καὶ ἐν πλεοναcμῷ τοῦ c̄ ὀcχεόc.

[390ᵇ]

Il. Pr. N 809: βιβάcθων: Τυραννίων περιcπᾷ, οὐχ ὑγιῶc· ὁ γὰρ χαρακτὴρ βαρεῖαν τάcιν ἀπαιτεῖ, εἴτε ἀπὸ τοῦ βιβῶ βιβάθω γενομένου τοῦ ῥήματοc, περιπλεονάcαντοc τοῦ c̄, ὥc φηcι Φιλόξενοc, εἴτε ἀπὸ ὀνόματοc τοῦ βιβαcτόc ὡc ἀΐcτόc ἀΐcθων.

[390ᶜ]

Arcad. 172, 18: ἧcο τὸ καθίζου καὶ ἧτο τὸ τρίτον καὶ πλεοναcμῷ τοῦ c̄ ἧcτο προπεριcπῶνται.

ad fr. *390. Ex eodem fonte fluxisse videtur E. M. 811, 34 ἀπὸ τοῦ χηρῶ χηρώcω χηρωτὴc ὡc γυψώcω γυψώτηc καὶ πλεοναcμῷ τοῦ c χηρωcτήc cf. Il. Pr. Є 158, ubi pro teste formae ἀγρώcτηc citatur Cοφοκλῆc ἐν Ἀλεξάνδρῳ «cτείχων δ' ἀγρώcτην ὄχλον». — Ex St. B. 216, 3 hic subiicio: Δάαι Cκυθικὸν ἔθνοc — λέγονται καὶ Δάcαι μετὰ τοῦ c.

ad fr. *392. cf. supra fr. 93 et 233, de ὕcπληξ cf. etiam E. Orion. p. 155, 17.

*395.

E. Or. 116, 13, Ep. Cr. I 313, 11: ἀπὸ τοῦ ὄρω ὀρύω καὶ πέφυκε τὸ ν̄ πλεονάζειν ἐν τοῖς ῥήμασι καὶ γίνεται ὀρύνω καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ̄ ὀτρύνω.

*396.

E. M. 803, 15: φυτεύω: παρὰ τὸ φυτόν φυτεύω· εἰ γὰρ παρὰ τὸ φύω φυεύω, ἐπεισόδῳ τοῦ τ̄ δηλονότι· οὐκ ἔστι δέ· οὐδέποτε γὰρ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ υω γίνεται παραγωγὸν διὰ τοῦ ε̄ῡω̄.

*397.

E. M. 115, 15: ἰστέον ὅτι τὸ ἀνύτω καὶ ἀρύτω ἀπὸ τοῦ ἀνύω καὶ ἀρύω γέγονε κατὰ πλεονασμὸν τοῦ τ̄.

*398.

Choer. Dict. 583, 1: τὸ βλάπτω καὶ σκάπτω ἀπὸ τοῦ σκάφω καὶ βλάβω, ἐξ οὗ καὶ τὸ «βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι» (Τ 166), λέγουσι γενέσθαι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ τ̄ καὶ τροπῇ τοῦ β̄ καὶ φ̄ εἰς π̄. καὶ ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, διατί τὸ τ̄ ἐπλεόνασε καὶ ἐτράπη τὸ β̄ καὶ φ̄ εἰς π̄; καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τὸ μὲν τ̄ ἐπλεόνασεν, ἐπειδὴ ἀναλογεῖ ὁ ἐνεστὼς τῇ γενικῇ. ἐπειδὴ οὖν ἐν τῇ γενικῇ πέφυκε πολλάκις τὸ τ̄ πλεονάζειν οἷον ἄνακος ἄνακτος, γάλακος γάλακτος, τούτου χάριν καὶ ἐν τῷ ἐνεστῶτι κατὰ μίμησιν τῆς γενικῆς τὸ τ̄ ἐπλεόνασε καὶ διὰ τοῦτο ἐτράπη τὸ β̄ καὶ φ̄ εἰς τὸ π̄ ἐν τῷ βλάβω βλάπτω καὶ σκάφω σκάπτω, ἐπειδὴ ψιλὰ ψιλῶν ἡγοῦνται καὶ δασέα δασέων καὶ μέσα μέσων κατὰ σύλληψιν οἷον κτύπος, πτῶσις, χθών, φθόνος, ἕβδομος, ὄγδοος· τούτου χάριν καὶ ἐπὶ τῆς νύξ νυχός γενικῆς τοῦ τ̄ πλεονάσαντος τροπὴ παρηκολούθησε τοῦ χ̄ τοῦ δασέος εἰς τὸ ἀντίστοιχον τὸ ψιλὸν κ̄ καὶ γέγονε νυκτός.

399.

E. M. 697, 54: πύστις: μή πως παρὰ τὸ πέπυσμαι πύσις καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ̄. οὐ δύναται δὲ πλεονασμὸς εἶναι, ἀλλὰ παραγωγὴ ἀπὸ τοῦ πυστός ὡς ὕβριστος ὑβριστής. περὶ παθῶν.

400.

E. Or. 150, 14: σιφλός: πλεονασμῷ τοῦ φ̄. κυρίως δὲ ὁ σεσι-

[399a]

Arcad. 35, 3: τὸ πόρτις ἀπὸ τοῦ πόρις.

ad fr. *397. cf. Arcad. 157, 11, Eustath. 764, 29.

ad fr. *398. cf. E. Or. 33, 18: βλάπτω: βλάβω ἐπεισόδῳ τοῦ τ̄ καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς π βλάπτω et p. 55, 2 ἐνίπτω.

ad fr. 399. Subscriptio περὶ παθῶν, quae in alienum locum ad articulum praecedentem πυρόεις, cum quo nihil societatis habet, irrepsit, huc traxi. Ex comparatione cum hoc loco etiam notationem Orion. 40, 17 Herodiani esse suspicor: γράστις: παρὰ τὸ γράω ῥῆμα τὸ ἐσθίω ὁ μέλλων γράσω γράσις καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ̄ γράστις.

ad fr. 400. cf. Ep. Cr. I 168, 15 (quem locum infra inter fragmenta, quae

νωμένος τοὺς ἴλλους, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλου μέρους τοῦ σώματος. οὕτως Ἡρωδιανός.

401.

An. Ox. II 396, 16, E. M. 644, 32: ὀφρῦς: ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ὁρῶ ὀρῦς πλεοναςμῷ τοῦ φ.

*402.

E. M. 771, 28: τρύχεται: ἔςτι ῥῆμα τρῶ, οὗ παραγωγὸν τρώω καὶ τρύω προςθέςει τοῦ χ τρύχω.

*403.

Ep. Cr. I 36, 14: ἄγχω παρὰ τὸ ἄγω· οὐδὲν γάρ ἐςτιν ἄλλο τὸ ἄγχω ἢ τὸ ἄγω καὶ ςυνάγω τὸν φάρυγγα.

*404.

E. Or. 138, 1, E. M. 647, 1: πάγχυ τὸ παντελῶς· γίνεται δὲ παρὰ τὸ πάνυ κατὰ πλεοναςμὸν τοῦ χ καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς γ̄.

*405.

E. Or. 18, 20: ἀγρυπνία: ἀϋπνία τις οὖςα κατὰ πλεοναςμὸν τῶν ςυμφώνων γ̄ρ ἀγρυπνία. οὕτως Ἡρωδιανός.

*406.

E. M. 442, 56: θάπτω: ὡς παρὰ τὸ βῶ βάπτω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ θῶ θάπτω· ἀΐδιον γὰρ ἔχουςι τὴν ἀπόθεςιν οἱ θαπτόμενοι.

407.

E. Gud. 571, 56: ψάλλειν: ἐπὶ χορδῶν παρὰ τὸ ψῶ, οὗ τὸ

---

de dialysi agunt, proponam): ἐάφθη: Ἀμμώνιος μὲν οὖν παρὰ τὸ ἐῶ φηςὶν ἐάθη καὶ πλεοναςμῷ τοῦ φ ἐάφθη ὡς ἐν τῷ ςιφλός, ςίλλος γάρ, καὶ παρὰ τὸ ςύρω ςυρετὸς καὶ ςυρφετὸς οἱονεὶ ἐκ τῆς ςεςυρμένης ὕλης οὐςία. — Ἀρίςταρχος δὲ ἔπω τι υπτίθεται ῥῆμα, ἀφ' οὗ τὸ ἕπομαι.

ad fr. 401. Ex An. Ox. II 396, 10 intellegitur Herodianum suam sententiam opposuisse aliorum opinionibus, sed locus valde mutilatus est. Herodiani videtur etiam notatio in E. Or. 143, 19 ςυρφετός· ὡς παρὰ τὸ ὕω ὑετός, οὕτω καὶ ςύρω ςυρετός καὶ πλεοναςμῷ τοῦ φ ςυρφετός. Legitur inter alias Herodianeas.

ad fr. *406. Antecesserat Herodianum in hac explicatione vocis Philoxenus E. Or. 151, 35 τάφος, ἔνθα τὰ λείψανα· παρὰ τὸ θῶ τιθῶ παραγωγὸν θάπτω καὶ πάλιν τροπῇ τοῦ θ̄ εἰς τ̄ καὶ τοῦ π̄ εἰς φ̄. περιττὸν γάρ ἐςτι τὸ τ̄ ἐν τῷ ῥήματι. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοςυλλάβων ῥημάτων. cf. Herodianum (in Cathol.) ap. Eustath. 1746, 15: ὡς ῥῶ ῥάπτω τὸ τὰ διαλελυμένα εἰς ῥῶςιν ἄγω καὶ βῶ βάπτω τὸ ἐμβιβάζω ποι τὸ ἐνιέμενον καὶ θῶ θάπτω ἀποτίθημι εἰς ταφήν, οὕτω καὶ κνῶ κνάπτω. — Verisimile est etiam Herodianum ut Philoxenum primum ex θῶ θάπω et tum cum pleonastico τ̄ (cf. fr. 398) θάπτω existere iussisse pariter atque eum μέμβλεται sic explicasse arbitror atque factum est ap. Eustath. 1722, 63 μέλω μέμλω καὶ πλεοναςμῷ ἤγουν παρενθέςει τοῦ β μέμβλω, παρεντιθέντος τοῦ β διὰ τὸ μηδέποτε κατὰ μίαν ςυλλαβὴν τὸ λ ἕπεςθαι τῷ μ̄, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ μολίςκω βλώςκω καὶ ἐκ τοῦ παραμεμέληκε παραμέμβλωκε. Ex eodem fonte fluxisse videtur E. M. 578, 39 μέμβλεται ἐν φροντίδι ἐςτίν· ἀπὸ τοῦ μέλω. καὶ μέμβλεςθαι τὸ ἐπιμέλεςθαι. Altera formae μέμβλετο explicatio, quae fortasse ab Herodiano per ἤ cum altera comparata fuit, exstat ap. Eust. 1917, 7: τὸ μέμβλετο, ποιητικὴ αὕτη λέξις, ἐκ τοῦ μεμέλητο γίνεται, ὅ ἐςτι διὰ μελήςεως ἦν, κατά τε ςυγκοπὴν καὶ ἐπένθεςιν τοῦ β δι' εὐφωνίαν καὶ ςυςτολὴν τοῦ παραλήγοντος η̄ εἰς ε.

ad fr. 407. Similia habet Choer. Ep. in Psalm. 1, 13 τὸ ψάλλω γίνεται παρὰ

παραγωγὸν ψαύω καὶ ψάλλω, παρὰ τὸ διὰ δακτύλων ἐπιψαύειν αὐτῶν. οὕτως Ἡρωδιανός.

*408.

St. B. 415, 14 s. Λίβυς· Λιβύστιον ὡς ἀπὸ τοῦ Λίβυστος τοῦ ἀπὸ τοῦ Λίβυος ὄντος κατὰ πλεονασμόν.

409.

E. M. 621, 51: ὀλίος κατὰ διάλεκτον. Ταραντῖνοι γὰρ τὸ ὀλίγος ὀλίος λέγουσιν ἄνευ τοῦ γ̄· Ῥίνθων ἐν δούλῳ Μελεάγρῳ «Ὀλίοισιν ὑμῶν ἐμπέφυκ' εὐψυχία» καὶ «ὀλίον μισθόν». Πλάτων μέντοι ὁ κωμικὸς διαπαίζει τὴν λέξιν ὡς βάρβαρον — καὶ τὸ γίννος ἴννος· οὕτω δὲ εἴρηται τὸ ἐξ ἵππου μὲν μητρός, πατρὸς δὲ ὄνου. περὶ παθῶν.

410.

E. M. 682, 52: ποῖ κῆχος: ζήτει καὶ τοῦτο· «ποῖ κῆχος; εἰς οὐρανόν» καὶ Ἀριστοφάνης «ποῖ κῆχος; εὐθὺ Σικελίας» καὶ παρὰ Φερεκράτει «ποῖ κῆχος; ἐγγύς, ἡμερῶν γε τεττάρων». καὶ ἀεὶ μὲν παρεζευγμένον εὑρήσεις τὸ ποῖ τῷ κῆχος. Ἐρατοσθένης δὲ λαμβάνει ἐκ ταύτης τῆς συντάξεως· ποῦ ἐγγὺς καὶ εἰς τίνα τόπον· ποῦ ἄγχος, ποῦ κῆχος; τὸ πῇ κῇ. πῇ ἐγγύς, πῇ ἄγχος, ὅπερ ἐστὶν ἐν τῷ ἔναγχος, κῆχος. ἔλλειψις ἄρα τοῦ γ̄ κῆχος· ἄγχος ἔχει αὐτὸ ἐν τῷ ἔναγχος. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

*411.

St. B. 664, 9: Φιγάλεια πόλις Ἀρκαδίας· Ῥιανὸς ἐν ε' Μεσσηνιακῶν «τὴν μὲν ἀνήγετ' ἄκοιτιν ἐπὶ κραναὴν Φιγάλειαν». μετωνομάσθη δὲ Φιάλεια δίχα τοῦ γ̄ ἀπὸ Φιάλου τινός.

412.

Eustath. 1235, 25: ὅτι κυρίως γέφυρά ἐστι γῆ ἐφ' ὑγρᾶς, Ἡρωδιανὸς λέγει.

*413.

St. B. 533, 1: Πορδοσελήνη νῆσος περὶ τὴν Λέσβον· τινὲς δὲ ἐκκλίνοντες τὸ δύσφημον τοῦ ὀνόματος Ποροσελήνην ἐκάλεσαν.

τὸ ψαύω, τοῦτο δέ παρὰ τὸ ψῶ τὸ προσεγγίζω· τῇ γὰρ κιθάρᾳ προσεγγίζοντες τὸ παλαιὸν ἔψαλλον. Quamquam in E. Or. 168, 17 hoc fragmentum ex Symposio profertur, tamen etiam in Pathologia locum habere potuit, cum hac fere admonitione: οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμός, ἀλλὰ παραγωγή.

ad fr. 409. Locus geminus est in Mon. 19, 25, ubi speciem Tarantinorum magis convenire dicit Herodianus. Caeterum cf. Lehrsium ad l. c., cuius emendationes recepi addens praeterea nomen Ῥίνθων, et Lob. El. I 92.

ad fr. 410. εὐθὺ pro εὐθὺς scripsi cum Valcken. ad Ammon. p. 91, pro εἰ μὲν exhibui ἀεὶ μέν, nam dicit semper κῆχος cum ποῖ coniunctum reperiri, primum Eratosthenem etiam cum ποῦ vocem composuisse. Pherecratis verba explevi ex Ep. Cr. I 344, 29 cf. Mein. fragm. Com. p. 124 ed. min. Cf. E. M. 512, 23, Apollon. de adv. 596, 30, qui eodem modo κῆχος ortum putat, sed et alio accentu signat et γ servat κηγχός. Bernhardy ad Suid. s. v. Schmidt fr. Didym. p. 59 Hes., Lob. El. II 262.

ad fr. 412. cf. E. Or. 37, 17, E. M. 229, 11 γέφυρα: ἡ ἐφ' ὑγροῦ γῆ οἱονεὶ γέφυρά τις οὖσα et Ep. Cr. I 104, 6 τοῖς τὸ γ̄ ἀποβαλοῦσι μακρὰ παρακολουθεῖ γέφυτρα γέφυρα.

*414.

St. B. 301, 3: Ἦλις: ὁ πολίτης ἀπὸ τῆς Ἤλιδος γενικῆς ἀναλόγως Ἠλίδειος ὡς Ἀδωνίδειος καὶ Εὐπολίδειος κτητικῷ τύπῳ καὶ καθ' ὕφεσιν τοῦ δ Ἠλίειος καὶ Ἠλεῖος, ἀφ' οὗ καὶ «Ἀλεῖος Ζεύς» (Callim. fr. 99). Τρύφων δέ φησιν ὅτι Ἠλίεος καὶ Ἠλέϊος καὶ Ἠλεῖος.

415.

E. M. 43, 40: ἀΐτίας: Ἡρωδιανὸς προπαροξυτόνως λέγει ἀπὸ τοῦ αἶτις αἴτιδος αἴτιδας καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ αἴτιας καὶ ἄϊτιας.

416.

E. M. 247, 5: δαμᾷ (A 61), ὡς Ἡρωδιανός, ἀπὸ τοῦ δαμάζω γίνεται δαμῶ κατὰ συγκοπήν· τὸ πρωτότυπον δαμάζω, παραγωγὸν δαμῶ, ἐξ οὗ τὸ δάμνω καὶ εἰς μι δάμνημι ἀπὸ τοῦ δαμνῶ «τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσι» (Ε 893).

417.

E. Or. 166, 29: ψιάδες: ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν φησι, ψακάδες ψαάδες ψιάδες κατὰ ἀποβολὴν καὶ μετάθεσιν· ὁ δὲ Φιλόξενός φησιν, ὅτι ψῶ καὶ παραγωγὸν ψάσω καὶ ψίω, ἀφ' οὗ ψιάς ἡ κατὰ λεπτὸν τοῦ ὕδατος ἔκδοσις ὡς λάμπω λαμπάς, ἴλλω ἰλλάς «ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν» (Ν 572). ψῶ δὲ ῥῆμα, ἀφ' οὗ τὸ ψᾶν. οὕτως ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων Φιλόξενος.

418.

Ep. Cr. I 252: κεχαρηότα: οὐκ ἀπὸ τοῦ χαίρω, τούτου γὰρ ὁ παρακείμενος κέχαρκα καὶ ὁ μέσος κέχηρα, οὔτε ἀπὸ τοῦ χαιρῶ χαιρήσω. καὶ τούτου γὰρ ὁ παρακείμενος κεχαιρηκώς· ἀλλὰ κρεῖττον λέγειν, ὅτι ἀπὸ τοῦ χαρῶ, ὅπερ γίνεται καθ' ὑποστολὴν τοῦ ι· τούτου ὁ παρακείμενος κεχάρηκα ὡς ἀπὸ τοῦ βαρῶ βεβάρηκα, ἡ μετοχὴ κεχαρηκώς ὡς βεβαρηκώς, ἡ αἰτιατικὴ κεχαρηκότα ὑφέσει τοῦ κ κεχαρηότα· τούτῳ δὲ τῷ χαρῶ συνεχῶς κέχρηνται οἱ παλαιοί «σὺ δ' οὖν ἐπειδὴ τοῦτο κεχάρηκας ποιῶν» Ἀριστοφάνης Σφηξίν (v. 764)· ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ βεβαρηκότα ὑφέσεως γινομένης γίνεται βεβαρηότα, ἀφ' οὗ «οἳ

---

ad fr. 415. cf. Ritschl de Or. et Orion. p. 64 Bergk ad Alcmanis fr. 123. Idem exstat ap. Choer. Orth. 173, 4 auctoris nomine suppresso.

ad fr. 416. Ex Herodiani sententia pro τὸ πρωτότυπον δαμῶ, παραγωγὸν δαμάζω sedem formarum δαμάζω et δαμῶ commutavi. Syncope hoc loco latiore intellectu pro ἀποβολή vel ἔλλειψις usurpata est; similiter Herod. Dichr. 298, 15 μαστίω ex μαστίζω repetit: ἐφυλαξάμην τὴν ἔλλειψιν τοῦ ζ διὰ τὸ μαστίω. Arcad. 164, 20. Lob. Rhem. p. 156.

ad fr. 417. Idem Orion p. 168, 20 ψιάς: παρὰ τὸ ψίσω τὸ ποτίσω· ὁ δὲ Ἡρωδιανός φησι τὸ ψείω σημαίνει τὸ ἐλαττοῦν τὴν οὐσίαν οὑτινοσοῦν ὑποκειμένου significat Herodianum, licet ellipsin et metathesin ex ψακάς vel ψεκάς (nam E. M. 818, 45 ψεκάδες: Ἡρωδιανὸς ψεκάδες καὶ ψιάδες ἀποβολῇ καὶ μεταθέσει) praetulerit, Philoxeni originationem non improbasse. Lobeck. Rhem. p. 286 not. innuit in verbis Philoxeni excidisse καὶ ἀπὸ τοῦ ψάω ψακάς.

ad fr. 418. In Epimerismorum adnotamentum inserui locum E. M. 382, 30: τοῦ ἐσταλκώς οὐκ οἶδε τὴν χρῆσιν. περὶ πάθους, qui ex huiuscemodi ampliore

δ' ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες υἷες Ἀχαιῶν» (γ 139), τετληκώς τετληκότι ὑφέσει τοῦ κ̄ «τετληότι θυμῷ» (δ 447) πέπτηκα πεπτηκώς «πεπτηὼς γὰρ ἔκειτο» (χ 362), οὕτως οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ κεχαρηκότα ὕφεσις ἐγένετο τοῦ κ. Ἰστέον δὲ ὅτι ἔσθ' ὅτε κατὰ τὴν ὕφεσιν τοῦ κ συστολὴ ἐπηκολούθησεν, ἑστηκότος «ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν» (Ι 79)· καὶ τῇ ὑφέσει τοῦ κ̄ συστολὴ γίνεται τοῦ η̄ συστελλομένου εἴτε εἰς τὸ ᾰ εἴτε εἰς τὸ ε· εἰς μὲν τὸ ᾰ οἷον βεβηκώς βεβηώς καὶ βεβαώς — τοῦ δὲ ἑσταώς οὐκ οἶδε τὴν χρῆσιν. περὶ πάθους. εἰς δὲ ε̄ ἑστηκώς ἑστηώς ἑστεώς «ἑστεότα χ' αὐτοῦ» διὰ τοῦ ε· τεθνηκώς τεθνηώς τεθνεώς.

*419.

St. B. 446, 5: Μεσημβρία πόλις Ποντική· ἐκλήθη ἀπὸ Μέλσου. βρία γὰρ τὴν πόλιν φασὶ Θρᾷκες· ὡς οὖν Σηλυμβρία ἡ τοῦ Σήλυος πόλις, Πολτυμβρία ἡ Πόλτυος πόλις, οὕτω Μελσημβρία ἡ Μέλσου πόλις καὶ διὰ τὸ εὐφωνότερον λέγεται Μεσημβρία.

*420.

St. B. 19, 7: Ἀγνοῦς: ὁ δημότης Ἀγνούσιος ὡς Ῥαμνούσιος· ἀπὸ τῆς γενικῆς προσόδῳ τοῦ ῑ τοῦ τ οὐ φυλασσομένου ὡς ἐν τῷ Σελινούντιος, Ὀπούντιος, Ἱεριχούντιος, τρεπομένου δὲ εἰς σ καὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ν ὑφαιρουμένου, Ἁλιμούσιος, Φηγούσιος. διακρίνεται ἡ τροπὴ τῷ ἀδιαιρέτῳ τοῦ πρωτοτύπου, ὅπερ Ἀττικοὶ φιλοῦσι· πὰρ' αὐτοῖς γὰρ οὐ λέγεται Ἀγνόεις ἢ Φηγόεις ἢ Μυρρινόεις, ὅθεν οὐδὲ διὰ τοῦ τ λέγεται Σιμούντιος, ἀλλὰ διὰ τοῦ σ̄ μετὰ τῆς ὑφέσεως τοῦ ν· τὸ δὲ Σιμοῦς Σιμόεις διαιρεῖται καὶ Ὀποῦς Ὀπόεις. τάχα δὲ καὶ τὰ δοκοῦντα διαιρεῖσθαι κυριώτερα καθέστηκεν, ὅθεν μετὰ τοῦ τ̄ λέγεται Σιμούντιος· οὐ γὰρ Ἀττικὰ ταῦτα.

*421.

St. B. 83, 17: Ἀμάρυνθος νῆσος Εὐβοίας· τὸ ἐθνικὸν Ἀμαρύνθιος καὶ Ἀμαρύσιος ὡς Τρικορύσιος· οὕτω γὰρ Παυσανίας ἐν πρώτῃ (31, 5). ἀναλογώτερον δέ μοι δοκεῖ τὸ διὰ τοῦ θ.

422.

E. M. 684, 56, E. Gud. 477, 16: πόσθη τὸ αἰδοῖον ὁ Ἡρωδιανὸς πρόσθη περὶ παθῶν παρὰ τὸ προκεῖσθαι καὶ προτεθεῖσθαι.

---

praecepto sumptus videtur. Pro ἑσταλκώς, quod nihil offensionis habet, scribendum est ἑσταώς, qui nominativus revera non reperitur. Caeterum sic Herodianum de huiuscemodi participiis indicasse apparet ex Schol. L ad Il. Ε 698 κεκαφηώς: ὁ Ἡρωδιανὸς οὕτω κανονίζει κεκαφηώς. καπῶ καπήσω κεκαπηκώς καὶ Ἰωνικῶς κεκαπηώς καὶ κεκαφηώς. Cf. Choer. Dict. 829, 6 ἀπὸ τοῦ γέγηκα καὶ τέθνηκα καὶ ἕστηκα καὶ βέβηκα κατὰ Ἴωνας ἀποβάλλεται τὸ κ̄ καὶ γίνεται ἑστηώς γεγηώς βεβαώς τεθηώς καὶ πάλιν κατὰ τοὺς αὐτοὺς Ἴωνας συστολὴ παρακολουθεῖ τοῦ η̄ εἰς ᾱ καὶ γίνεται ἑσταώς (Θ 565) «ἑσταότες παρ' ὄχεσφι» καὶ λοιπὸν κατὰ κρᾶσιν ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ τοῦ ᾱ καὶ ω εἰς ω ἑστώς, βεβώς γεγώς τεθνώς ὥσπερ βοάω βοῶ, ἐν δὲ τῇ γενικῇ τοῦ αο εἰς ῶ ἑστῶτος βεβῶτος γεγῶτος.

ad fr. *421. Cum Salmasio probante Lobeckio Proll. p. 423 pro διὰ τοῦ σ̄ scripsi διὰ τοῦ θ̄, quod commendatur etiam praecedente fragmento.

ad fr. 422. Extrema verba παρὰ τὸ addidi ex E. Gud., quum explicationem Herodianeae originationis contineant.

423.

E. Or. 101, 25, E. M. 481, 46, Zonar. 1349: μέτρον: ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει· ὡς ἀπὸ τοῦ φέρω γίνεται φέρτρον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ μείρω τὸ μερίζω καὶ ἀριθμῶ γίνεται μέρτρον καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ̄ μέτρον· καὶ ἀπὸ τοῦ δείρω δέρτρον.

*424.

Ep. Cr. I 174, 21: ἐν τῷ ἔϲϲευα ἐνδεῖ τὸ ϲ̄· πολλάκιϲ δὲ ἐπὶ ταύτηϲ τῆϲ διφθόγγου ἐνδεῖ τὸ ϲ̄ «ἀλευάμενοι νίφα λευκήν» (Hes. Op. 533), χεῦαν ἀντὶ τοῦ χεῦϲαν· γέγονε δὲ ἀναδιπλαϲιαϲμὸϲ τοῦ ἑνὸϲ ϲ̄ ὡϲ ἐν τῷ «ὁ δ' ἄρ' ἔθορε μέϲϲοϲ»· τὸ δὲ παρακείμενον ῥῆμα δύο πάθη ἀναδέδεκται περὶ τὸ αὐτὸ ϲτοιχεῖον· ὅτε γὰρ ἔνδεια γέγονε τοῦ ϲ̄, καὶ ἀναδιπλαϲιαϲμὸϲ ὁμοίωϲ τούτου, ἔϲευϲα ἔϲϲευα.

*425.

Choer. Dict. 673, 9: τὸ κάθῃ καὶ μέμνῃ καὶ δύνῃ ἀποβολὴν πεπόνθαϲι Ἰωνικῶϲ καὶ ϲυϲτολὴν τῆϲ παραληγούϲηϲ ὁμοίωϲ Ἰωνικῶϲ καὶ κρᾶϲιν τῶν φωνηέντων Ἀττικῶϲ οἷον μέμνημαι μέμνηται μέμνηϲαι καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ϲ̄ Ἰωνικῶϲ γίνεται μέμνηαι καὶ κατὰ ϲυϲτολὴν τῆϲ παραληγούϲηϲ πάλιν Ἰωνικῶϲ μέμνεαι· καὶ γὰρ οἱ Ἴωνεϲ εἰώθαϲι πολλάκιϲ ἀποβάλλειν τὸ ϲύμφωνον τοῦ δευτέρου προϲώπου ὡϲ ἐν τῷ ἐπίϲταμαι ἐπίϲταται ἐπίϲταϲαι καὶ ἐπίϲτααι καὶ τὴν παραλήγουϲαν πάντωϲ ϲυϲτέλλουϲιν ἢ τρέπουϲιν εἰϲ ε̄ οἷον ἐπίϲτεαι, χωρὶϲ εἰ μὴ τὸ δεύτερον πρόϲωπον εἰϲ ο̄ λήγει, τότε γὰρ οὐ ϲυϲτέλλεται ἡ παραλήγουϲα εἰϲ ε̄, ἀλλὰ φυλάττεται οἷον ἐφάμην ἔφατο ἔφαϲο καὶ ἔφαο, ἐξ οὗ καὶ

[424ᵃ]

Il. Pr. Λ 454: ἐρύουϲι: προπαροξύνεται· ἐνήλλακται γὰρ ὁ ἐνεϲτὼϲ χρόνοϲ ἀντὶ μέλλοντοϲ. οὕτωϲ καὶ Ἀρίϲταρχοϲ. ὁ δὲ Ἀλεξίων περιϲπᾷ, οὐκ εὖ, ἐπεί, φηϲίν, ἐν τῷ ἑξῆϲ ϲτίχῳ ὁ μέλλων παρελήφθη περιϲπώμενοϲ· «αὐτὰρ ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦϲί με δῖοι Ἀχαιοί». ἔλαθε δὲ τὸν ἄνδρα ἡ τοιαύτη ὕφεϲιϲ τοῦ ϲ̄ Ἀττικὴ οὖϲα καὶ περιϲπῶϲα τοὺϲ μέλλονταϲ διά τι αἴτιον, εἰ παραλήγοιτο τῷ ῑ ϲυνεϲταλμένῳ, ὅπερ καὶ ἐπὶ τοῦ «τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ» (Od. ο 546). τὸ μέντοι ἐρύω οὐ δύναται ἔχεϲθαι ταύτηϲ τῆϲ φύϲεωϲ, ἀλλ' ἔϲτιν ἐνεϲτὼϲ ἀντὶ μέλλοντοϲ.

ad fr. 423. Herodiani testimonium ex Zon. accessit, ubi perverse scriptum est Ἡρωδιανὸϲ λέγει· παρὰ τὸ ἀρῶ γίνεται μέτρον; in ἀρῶ latet ἀριθμῶ explicatio neglegenter omissi μείρω μερίζω. cf. E. M. 257. 25 δέρτρον «δέρτρον ἔϲω δύνοντεϲ» Ὀδυϲϲείαϲ λ (579) παρὰ τὸ δέρω· δέρτρον τὸ δέρμα ὡϲ μείρω μέτρον καὶ φέρω φέρτρον; 752, 44 παρὰ τὸ τείρω τέρτρον ὡϲ φέρω φέρτρον.

ad fr. *424. Scripsi pro παρὰ τὸ αὐτὸ ϲτοιχεῖον: περὶ et post pro ὅμοιοϲ τούτῳ — ὁμοίωϲ τούτου. De aoristis εἶπα ἤνεγκα ἔδωκα ἔθηκα ἧκα disseruit Herodian. in Rhematico ap. Choer. p. 611.

ad fr. *425. Haec Herodianea esse patet ex insequenti fragmento; sermo a

ad fr. [424ᵃ] cf. Lehrs ad h. l.

τὸ προστακτικὸν φάο «ἔπος φάο μήδ' ἐπίκευθε» (π 168). ἔστιν οὖν μέμνημαι μέμνηται μέμνησαι καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ̄ μέμνηαι καὶ κατὰ συστολὴν τῆς παραληγούσης μέμνεαι καὶ κατὰ κρᾶσιν Ἀττικὴν τοῦ ε̄ καὶ ᾱ εἰς η μέμνῃ ὥσπερ βέλεα βέλη καὶ μένει τὸ ῑ προσγεγραμμένον· καὶ πάλιν ἐστὶ δύναμαι δύναται δύνασαι καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ̄ δύνααι καὶ κατὰ συστολὴν τῆς παραληγούσης ἢ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ε δύνεαι καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε̄ καὶ αι εἰς ῃ δύνῃ καὶ μένει τὸ ῑ προσγεγραμμένον· καὶ πάλιν ἐστὶ κάθημαι κάθηται κάθησαι καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ̄ κάθηαι καὶ κατὰ συστολὴν τῆς παραληγούσης κάθεαι καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε̄ καὶ αι εἰς ῃ κάθῃ καὶ μένει τὸ ῑ προσγεγραμμένον.

426.

E. M. 483, 39: κάθου: ὁ Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ κάθησο ἀποβολῇ τοῦ σ̄ καὶ τροπῇ.

427.

E. M. 316, 25: ἐδήδαται: εἰ μὲν διὰ τοῦ ᾱ, ὡς Ἀρίσταρχος καὶ ἄλλοι, ἐστὶ πληθυντικὸν οἷον «ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδαται» (χ 56)· εἰ δὲ διὰ τοῦ ε̄, ἐστὶν ἑνικόν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐδῶ ὁ παρακείμενος ἤδεκα, διπλασιασμῷ ἐδήδεκα, ὁ παθητικὸς ἐδήδεσμαι, τὸ τρίτον ἐδήδεσται καὶ ἀποβολῇ ἐδήδεται καὶ Ἰωνικῶς ἐδήδαται. Ἡρωδιανός.

[427ᵃ]

Il. Pr. Λ 659: οὐτάμενοι· παρὰ τὸ οὐτῶ περισπώμενον ἐκπίπτει παραγωγὸν εἰς μ̄ῑ λῆγον τὸ οὔτημι, ἀφ' οὗ ἀπαρέμφατον τὸ οὐτάναι καὶ οὐτάμεναι. ἀπὸ δὴ τοῦ οὔτημι γίνεται παθητικὴ μετοχὴ οὐτάμενος καὶ οὐτάμενοι ὡς κιχράμενοι. ἀλλ' οὔ φαμεν ταύτην εἶναι ἐν τῇ νῦν συντάξει, ἀλλ' ἕτερόν τι αὐτῷ σύνηθες ῥῆμα εἶναι τὸ οὐτάζω, ὅθεν καὶ οὔτασεν ὁ ἀόριστος· οὐ γὰρ δὴ συστολὴ τοῦ οὔτησεν, ὡς πρόδηλον κἀκ τοῦ ἀπαρεμφάτου «οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν» (Il. Ξ 424) καὶ ἐκ τοῦ «οὔτασται δ' Ὀδυσσεύς» (661). τούτῳ δὴ τῷ οὔτασται παρέθηκε μετοχὴν τὴν οὐτασμένος «οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος» (Od. λ 536), ἥτις κατ' ἔλλειψιν τοῦ σ γίνεται οὐτάμενος. προπαρωξύνθη δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου διὰ τὸν χαρακτῆρα, ἐπεὶ αἱ τοιαῦται μετοχαὶ προπαρωξύνοντο, ἱστάμενος, κιχράμενος· ὁ γὰρ ἀνὴρ τῷ χαρακτῆρι μᾶλλον τοὺς τόνους προσνέμει. ἄλλως τε καὶ ἡ γινομένη τοῦ σ ὕφεσις καὶ ἀναδρομὴν ἐργάζεται τόνου.

Choerobosco dilatatus est, ex p. 882, 25 pro ἔπος φάτο recepi ἔπος φάο et post πάντως συστέλλουσι addidi ἢ τρέπουσιν ex sequentibus κατὰ συστολὴν τῆς παραληγούσης ἢ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ε̄.

---

ad fr. [427ᵃ]. cf. Herod. in Cathol. ap. Choer. 837, 19 τὸ οὐτάμενος καὶ ἐληλάμενος ὁ Ἡρωδιανὸς οὔ φησι κατὰ πάθος γίνεσθαι προπαροξύτονα ἀπὸ τοῦ οὐτασμένος καὶ ἐληλασμένος, ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς μ̄ῑ τοῦ τε οὔτημι καὶ ἐλήλημι· καί εἰσιν ἐνεστῶτες ὡς ἵστημι ἵσταμαι ἱστάμενος. cf. Pros. Cath. p. 471, 16.

*428.

Ep. Cr. I 227, 27: τὸ κόμη ἐκ τοῦ κόςμος· ὥςπερ γὰρ κόςμον ὁ δημιουργὸς ἐνέθηκε τῷ ἀνθρώπῳ τὰς τρίχας.

429.

E. M. 477, 18, Choer. Epim. in Psalm. 162, 13: ποταμός: παρὰ τὸ ποτάζω ποτάςω ποταςμός ποταμός. οὕτως Ἡρωδιανός.

430.

E. M. 714, 34: cῖτος: λέγει ὁ τεχνικός, ὅτι ὥςπερ παρὰ τὸ ἐργάζομαι γίνεται ἐργαςτής καὶ ἀποβολῇ τοῦ c̄ ἐργάτης βαρυνόμενον καὶ ἀπὸ τοῦ δεςποςτής δεςπότης οἰςτός οἶτος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ςέςειςται ςειςτός· ἀποβολῇ τοῦ c̄ καὶ ε̄ cῖτος.

*431.

E. M. 258, 7: δεςπότης: παρὰ τὸ δεςπόζω δεςπόςω δεδέςποκα δεδέςποςμαι τὸ τρίτον δεδέςποςται· δεςποςτής ἐξ αὐτοῦ καὶ τῇ ἐλλείψει τοῦ c̄ ἀνεβιβάςθη ὁ τόνος.

432.

E. Or. 29, 1: ἀγαθός: παρὰ τὸ ἀγῶ τὸ θαυμάζω, οὗ παραγωγὸν ἄγημι, ὅθεν ἄγαμαι παθητικόν· παρὰ δὲ τὸ ἀγῶ ἀγάζω γίνεται, ὡς ςκεδῶ ςκεδάζω· ἀφ' οὗ ὄνομα ῥηματικὸν ἀγαςτός καὶ ἀποβολῇ τοῦ c̄ καὶ τροπῇ τοῦ τ̄ εἰς θ ἀγαθός ὡς ἐπὶ τοῦ κρεμῶ κρεμάςτρα κρεμάθρα. οὕτως Ἡρωδιανός. ὁ δὲ Φιλόξενός φηςι ςύνθετον αὐτὸ παρὰ τὸ ἄγαν θεῖος καὶ ςυνθέςει καὶ ςυγκοπῇ ἀγαθός· ὅθεν οὐ λέγεται ἀγαθώτερος, ἵνα μὴ ὦςιν δύο ἐπιτάςεις, ἀπὸ τοῦ ἄγαν καὶ τῆς ςυγκριτικῆς παραγωγῆς.

433.

Epim. Cr. An. Paris. III 329, 11: θυγάτηρ: παρὰ τὸ θύειν κατὰ γαςτέρα καὶ ὁρμᾶν. λέγεται τὰ θήλεια τάχιον κινεῖςθαι ἐν γαςτρὶ ὄντα. οὕτως Ἡρωδιανός.

434.

E. M. 557, 26; λάταξ: παρὰ τὸ λα̅ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ ςτάζω ςτάξω ςτάξ καὶ λάταξ ἡ μεγάλη ςταγών. Ἡρωδιανός.

ad fr. *428. cf. Arcad. 110, 11 τὸ κόμη βαρύνεται ἀπὸ τοῦ κόςμος. γεγονυῖα, κόςμη γάρ. cf. An. Par. III 317, 10.

ad fr. 429. addidi ποταςμός ex Il. Pr. Ω 228 τὸ ποταμὸς ἐγένετο παρὰ τὸ ποταςμὸς καθ' ὑφαίρεςιν τοῦ c̄.

ad fr. 430. Quamquam Choer. Orth. 257, 12 similia habet (non memoratur tamen δεςπότης) et ob id τεχνικὸς Choeroboscus significari potest, tamen quominus ex ipso Herodiano hoc excerptum credatur, nihil obstat et vel si Choeroboscus intelligendus sit, nihil interest, quum is Herodianum ut in ceteris sic etiam hic exscripserit. Herodianeam originem comprobat etiam E. Orion. 146, 20, ubi inter alia Herodianea legitur: cῖτος παρὰ τὸ ςείω ςειςτός καὶ ἀποβολῇ τοῦ c̄ καὶ ἐναλλαγῇ τόνου cῖτος ὡς ἐργαςτής ἐργάτης.

ad fr. *431. Hoc et superiore fr. et Il. Pr. Λ 659, ubi diserte hyphesi literae c̄ accentum retrahi docetur, ab Herodiani profectum esse ostenditur.

ad fr. 432. In initio τινές omisi ut ab epitomatore appositum oblito se postea nomen auctoris addere. Eandem originationem habet Choer. Dictat. 72, 29 tacito, ut solet, auctoris nomine.

435.

E. M. 646, 37: πᾶα: τὸ πᾶα, ὥς λέγει Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν, ἀπὸ τοῦ πᾶσα γίνεται.

436.

E. M. 678, 44: ποῖ: παρὰ Ἀργείοις ἀντὶ τοῦ ποτί ἀφαιρέσει τοῦ τ̄, εἶτα συνόδῳ. περὶ παθῶν.

*437.

Choer. 268, 1 et 280, 25: τὸ τ̄ πέφυκε ἐλλείπειν ἐν τῇ γενικῇ οἷον τάλαντος τάλανος, μέλαντος μέλανος. ὅτι δὲ τοῦ μέλας μέλαντος ἦν ἡ γενική, δηλοῖ τὸ «μελαντείους δ' ἐπὶ πέτρας» διὰ τοῦ ν̄τ̄ ἐξενεχθὲν καὶ τὸ «μελάντερον ἠΰτε πίσσα» (Δ 277)· ὅτι δὲ καὶ τοῦ τάλας τάλαντος ἦν ἡ γενική, δηλοῖ ὁ Ἱππῶναξ εἰπὼν «τί τῷ τάλαντι Βουπάλῳ συνῴκησας» καὶ ὁ Ἀντίμαχος δὲ γινώσκει τὴν διὰ τοῦ ν̄τ̄ κλίσιν, ἐν οἷς φησιν «οἱ δὲ τὸν αἰνοτάλαντα κατέστυγον».

*438.

Choer. 386, 3: ἐπειδὴ τὰ εἰς ᾱς̄ λήγοντα οὐδέτερα πεφύκασι πολλάκις γενέσθαι καὶ εἰς ο̄ς̄ οἷον δέρας δέρος, κῶας κῶος, γῆρας γῆρος, τὰ δὲ εἰς ο̄ς̄ οὐδέτερα διὰ καθαροῦ τοῦ ο̄ς̄ κλίνονται οἷον βέλος βέλεος, τεῖχος τείχεος, εἰκότως καὶ ταῦτα τὰ εἰς ας οὐδέτερα ἔσχον ἀφορμήν, ὡς γινόμενα καὶ εἰς ος, τοῦ ἔχειν διὰ καθαροῦ τοῦ ος τὴν γενικὴν καὶ τούτου χάριν ἀποβάλλουσι τὸ τ̄ οἱ Ἴωνες οἷον κρέατος κρέαος, γήρατος γήραος, κέρατος κέραος.

*439.

E. M. 593, 34: μυελός παρὰ τὸ ἐν τῷ μυχῷ εἰλεῖσθαι, μυχελός τις ὤν.

[435ª]

Herod. ap. Theogn. 158, 19: ἐπὶ τῶν βακχευτικῶν ἐπιρρημάτων ἔσθ' ὅτε τὸ δασὺ πνεῦμα ἀλόγως ἐν τῇ ληγούσῃ συλλαβῇ ὁρᾶται ὡς ἔχει τὸ εὐοῖ εὐάν εὐαΐ· τὸ γὰρ λέγειν, ὅτι εὖ σοι ἦν καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ σ̄ γέγονεν εὖ οἷ καὶ κατὰ συναφὴν εὐοῖ ἀμφίβολον, εἰ μὴ ἄρα παρὰ τὸ εὐοῖ ὁ Εὔϊος παρῆκται.

---

ad fr. 434. pro subscriptione Ἡσίοδος secundum Ruhnkenii suspicionem exhibui Ἡρωδιανός, idem fere suppresso auctore habent Eustath. 1170, 53 et Choer. 304, 25 in loco, qui simillimus est Dichr. 283, 25.

ad fr. *437 cf. etiam Ep. Cr. I 275, 8.

ad fr. *439. Hoc Herodianeum iudico, quia Arcadius p. 55 vocabula in ελος gravari tradit nisi affecta sint et hanc ob causam notat oxytona ὀβελός, quod prosthesi auctum est, et μυελός, quod collato nostro loco Herodianus ellipsi affectum indicavit.

---

ad fr. [435ª]. cf. insignem locum E. M. 391, 15, ubi ellipsis literae σ̄ statuitur, quem ex Apollonii Dyscoli περὶ πνευμάτων libro manasse suspicatur Ahrens de dial. Dor. p. 75. cf. Pros. Cath. 503, 13 et Uhligium Mus. Rhen. XIX p. 34 seqq.

440.

E. M. 620, 36: «ὄκκα δὲ γυνὰ εἴην»· παρ' Ἀλκμᾶνι (fr. 90 Bergk). τὸ ὅτε ὄκα λέγει ἡ διάλεκτος, εἶτα διπλασιάσασα ὄκκα. περὶ παθῶν.

441.

E. M. 582, 43: μέλλιχος: κακῶς λέγουσιν οἱ λέγοντες μέλλιχος γίνεσθαι παρὰ τὸ μείλιχος ὡς κείρω κέρρω, ὡς λέγει ὁ Ἡρωδιανός, ὅτι οὐδέποτε οἱ Αἰολεῖς ἐπὶ τοῦ πλεονασμοῦ τοῦ ῑ ἀναδιπλασιάζουσι τὰ σύμφωνα οἷον τὸ κενὴ γίνεται κεινὴ καὶ οὐ γίνεται παρ' αὐτοῦ κέννη· τὸ γὰρ ξέννος οὐκ ἀπὸ τοῦ ξεῖνος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ξένος ἐστίν· ἐπὶ γὰρ τῶν βραχειῶν συλλαβῶν ποιοῦσιν τοῦ συμφώνου ἀναδιπλασιασμὸν οἷον θεράπων θερράπων, ἔνη ἔννη, ἔστι καὶ ὄνομα πόλεως.

442.

E. M. 344, 1: ἔννη: ἔστι νῶ, σημαίνει τὸ νήθω· ὁ παρατατικὸς καὶ ἐπὶ πρώτης συζυγίας καὶ ἐπὶ δευτέρας. εἰ γάρ ἐστι νώμενος ὡς κλώμενος, δηλονότι ἐστὶ δευτέρας· τοῦ νῶ παρατατικὸς ἔνων ἔνης ἔνη καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἔννη. οὕτως Ἡρωδιανός.

443.

E. M. 659, 48: Πελοπόννησος: δύναται καὶ τοῦτο πλεονασμῷ ἔχειν τὸ ν. παρὰ γὰρ τὴν Πέλοπος γενικήν· ὡσαύτως καὶ τὸ Προκόννησος ἀπὸ τοῦ Προκόνησος. περὶ παθῶν.

*444.

E. M. 579, 25: Μεννέας: ὡς παρὰ τὸ θράσος Θρασέας καὶ θάλος Θαλέας, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μένος Μενέας καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν̄ Μεννέας.

*445.

E. M. 135, 40: ἀργεννός: ὁ λευκός· παρὰ τὸ ἀργός γίνεται ἀργεινός ὡς ἐρατός ἐρατεινός καὶ ἀργεννός ἐνδείᾳ μὲν τοῦ ῑ, πλεονασμῷ δὲ τοῦ ν̄.

[440a]

Arcad. 34, 1: τὸ ἄγγρις ἡ ὀδύνη δεδιπλασίασται.

[440b]

Il. Pr. Ε 203: ἄδδην: Νικίας διὰ δύο δ̄ γράφει διὰ τὸ μέτρον ὁμοίως τῷ «κύον ἀδδεές» (Il. Φ 481) καὶ ψιλοῖ. Ἀρίσταρχος δὲ δι' ἑνὸς δ̄ καὶ βραχέως καὶ δασέως.

ad fr. 441. Verba οἱ λέγοντες usque ad κέρρω ex superioribus supplevi: adhibui praeterea E. Sorb. ap. Bastium ad Gregor. p. 640. Simillima docet Choer. Orth. 242, 15 et quos citat Ahrens de dial. Aeol. p. 62 not. Caeterum Herodianus κέννος non abiudicat Aeolibus, ut Ahrens putat, sed id tantum dicit κέννη non a κεινή formari. cf. Tzetz. in Schol. ad Hesiod. p. 260. 32; 266, 6 et 420, 23.

ad fr. 443 cf. Strab. XIII 618 et Mein. ad St. B. 121, 12 Ἀρκόννησος, qui duplex νν in nominibus a vocabulis tertiae declinationis compositis locum habere, simplex in reliquis perhibet.

ad fr. *445. Quae in E. M. sequuntur, ubi traditur ῑ in ν̄ mutari, sunt ex Heraclide ap. Eustath. cf. Ahrens de dial. Dor. p. 164.

*446.

Choer. Orth. 233, 9: κτείνω: οἱ Αἰολεῖς κτέννω λέγουςιν ἀποβάλλοντες τὸ ῑ καὶ διπλαςιάζοντες τὸ ςύμφωνον ὡς κείρω κέρρω.

*448.

Choer. Orth. 259, 7: ςίνονται: διὰ τοῦ ῑ· οἱ γὰρ Αἰολεῖς ςίννονται λέγουςι καὶ οὐχὶ ςέννονται.

*449.

Choer. Orth. 209, 12: εἶμα: ἔμμα φαςὶν οἱ Αἰολεῖς ἀποβάλλοντες τὸ ῑ καὶ διπλαςιάζοντες τὸ ςύμφωνον ὥςπερ κείρω κέρρω καὶ φθείρω φθέρρω.

450.

E. M. 665, 40: Πέρραμος: Πρίαμος Αἰολικῶς· πότε δύο ρ̄ρ̄ καὶ πότε ἕν; καὶ ἔςτιν εἰπεῖν, ὅτι, ἐὰν ςύμφωνον ἐπιφέρηται ἓν οἷον τρίτος τέρτος, οὐκέτι δύο ρ̄ρ̄· οὐ γὰρ ἠδύνατο δύο ρ̄ρ̄· καί γε ἐὰν μὲν ᾖ καθαρόν, δύο· ἐὰν δὲ ςύμφωνον, ἕν, οἷον κοπρία κόπερρα ὑπερθέςει, Πρίαμος Πέρραμος. περὶ παθῶν.

*451.

E. M. 587, 12: μέτερρα· τοῦτο τὸ πάθος τῆς Αἰολικῆς ἐςτι διαλέκτου οἷον «αἰτιάο(?) τὰ μέτερρα». ὁ γὰρ μέτριος μέτερρος παρ' αὐτοῖς εἴρηται.

*452.

Ep. Cr. I 45, 13: ἀλλότερος: ἐπὶ τούτου οὐκ ἔςτι παραγωγή, ἀλλ' ὑπέρθεςις Αἰολίδος διαλέκτου, ἢ τὸν Πρίαμον Πέρραμον λέγει καὶ τὴν κοπρίαν κόπερραν· ἀλλότριος οὖν ἦν καὶ καθ' ὑπέρθεςιν γέγονεν ἀλλότερος.

*453.

E. M. 262, 53, Choer. Orth. 194, 10: ἐκ τοῦ δέρω δέρη καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ῑ δειρή· οἱ μέντοι Αἰολεῖς δέρρα λέγουςι καὶ κατὰ μεταςχηματιςμὸν δέρρις.

*454.

St. B. 210, 18: οἱ Περραιβοὶ Αἰολεῖς ὄντες ἐδίπλουν τὰ ςύμ-

---

ad fr. *446. Hoc et sequentia fragmenta ex Choer. Orth. recepi. Nam quamquam ex Herodiani Orthographia propter scripturam per ει vel ῑ deprompta videntur, tamen fragmenta Herodiani nomine subscripta dubitari non sinunt, quin Herodian. etiam in libro περὶ παθῶν huiusccmodi praecepta proposuerit. cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 52 et 53 cum notis.

ad fr. *449. cf. Herod. Mon. 43, 9 ἔρρω· οὐδὲν ῥῆμα λῆγον εἰς ρ̄ διςύλλαβον κατὰ τὴν τῶν ποιητῶν χρῆςιν καὶ τῶν πεζῶν ἔχει τὴν πρὸ τέλους ςυλλαβὴν εἰς ρ̄ καταλήγουςαν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἔρρω. — τὰ δὲ τοιαῦτα Αἰολικὰ ἦν ἔχοντα κοινά, ἱμέρρω, ἀγέρρω, οἰκτίρρω, ὀλοφύρρω. εἴπερ οὖν Αἰολικόν, ζητητέον τί αὐτοῦ ἦν κοινόν. οὐ γὰρ αὐτὸ τὸ φθείρω, ὡς οἴονταί τινες.

ad fr. 450. cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 55 seq. cum not. 24.

ad fr. *452. Etiam hoc praeceptum hic posui, quamquam de duplicata litera ρ̄ in hac voce nullum disertum testimonium monento Ahrensio (p. 56) adest, ne similia discerperem.

ad fr. *453 cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 59 cum not. 39. — Caeterum hanc materiam delibavimus tantum hoc loco pleniora Orthographiae reservantes.

φωνα Περραιβοὺς ἑαυτοὺς καλοῦντες καὶ πόλιν Γόννον διὰ δύο $\overline{νν}$ τὴν πόλιν. γόννα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα.

*455.

E. M. 381, 22 (Ep. Cr. I 137, 6): ἔϲϲεται: τετραχῶς προφέρεται· ἔϲεται δι' ἑνὸς $\overline{ϲ}$ κοινῶς, ἔϲϲεται διὰ δύο $\overline{ϲϲ}$ ποιητικῶς· οἱ γὰρ Cικελοὶ τὰ ἐπὶ μελλόντων ῥήματα, προηγουμένων βραχέων φωνηέντων, διπλαϲιάζουϲι τὸ $\overline{ϲ}$, τελέϲϲω λέγοντεϲ· ὁμοίωϲ καὶ τὸ ἔϲω ἔϲϲω. ἐκ τοῦ ἔϲεται γίνεται ϲυγκοπῇ ἔϲται. λέγεται καὶ ἐϲϲεῖται Δωρικῶϲ Ἰλιάδοϲ Β (393) «οὔ οἱ ἄρκιον ἐϲϲεῖται φυγέειν κύναϲ». τοῦ δὲ ἐϲϲεῖται ὁ κανών· ἐπὶ τῶν μέϲων μελλόντων οἱ Δωριεῖϲ παρεντιθέντεϲ τὸ $\overline{ι}$ προπεριϲπωμένωϲ προφέρουϲιν οἷον πλευϲεῖται, ῥευϲεῖται, ἐϲϲεῖται.

*456.

Choer. Dict. 608, 12: ὁ πρῶτοϲ ἀόριϲτοϲ ἢ φύϲει μακρᾷ θέλει παραλήγεϲθαι οἷον ἐποίηϲα ἐϲτεφάνωϲα, ἐδάνειϲα, ἢ θέϲει μακρᾷ οἷον ἔνυξα, ἔπλιξα, ἔγραψα, ἔκοψα ἢ καὶ φύϲει καὶ θέϲει μακρᾷ οἷον ἤλειψα ἤμειψα, ὅθεν ἀναλογώτεροί εἰϲιν οἱ ποιηταὶ ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἓν ϲ καὶ βραχὺ παραληγομένων ἀναδιπλαϲιάζοντεϲ τὸ $\overline{ϲ}$ οἷον ἐτέλεϲα ἐτέλεϲϲα, ἐϲύριϲα ἐϲύριϲϲα, ἐγέλαϲα ἐγέλαϲϲα, ἵνα εὑρεθῇ μακρὰ ἡ παραλήγουϲα.

*457.

Ep. Cr. I 218, 18: κονίηϲι: ἡ διὰ τοῦ $\overline{ϲι}$ ἐπέκταϲιϲ εἰ μὲν ἔχει δύο ϲϲ, ἓν τὸ φωνῆεν θήρεϲϲι, κύνεϲϲι, εἰ δὲ δύο φωνήεντα, ἓν τὸ ϲ

[455ᵃ]

Arcad. 76, 15: τὸ κάϲϲοϲ ἀπὸ τοῦ κάϲοϲ γίνεται κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ $\overline{ϲ}$.

ad fr. *455. Il. Pr. Β 393 ex Lehrsii emendatione: προπεριϲπαϲτέον τὸ ἐϲϲεῖται· οὐ γὰρ προπαροξυντέον, ὥϲ τινεϲ. ἐπεὶ Δώριον. ἤδη γὰρ πολλὴ χρῆϲιϲ τῶν τοιούτων παρὰ Ἀττικοῖϲ. Comparandus est Eustath. 655, 13, ubi λέγει (sc. antea nominatus παλαιόϲ τιϲ τεχνικόϲ) καὶ δὲ καὶ Cικελικὸν εἶναι τὸ ἔϲϲεται, οὐ μὴν Αἰολικόν. Cικελοὶ γάρ, φηϲι, διπλαϲιάζουϲιν ἐν τοῖϲ τοιούτοιϲ τὸ $\overline{ϲ}$, Δωριεῖϲ δὲ τοιούτουϲ μέϲουϲ παρενθέϲει τοῦ $\overline{ι}$ προφερόμενοι περιϲπῶϲι, πλευϲεῖται, πορευϲεῖται, ῥευϲεῖται· οὕτω γοῦν καὶ «ἄρκιον ἐϲϲεῖται φυγέειν». Δίων μέντοι ἔϲϲειται προπαροξυτόνωϲ φηϲὶ λέγων, ὅτι τὰ εἰϲ μακρὸν λήγοντα τῷ αὐτῷ λέγεται τόνῳ τοῖϲ ὁλοκλήροιϲ καὶ ἐν τῇ τοῦ $\overline{ι}$ παρενθέϲει οἷον ϲφέων ϲφείων, ϲπέουϲ ϲπείουϲ, δέουϲ δείουϲ, ὅθεν εἰ καὶ τὸ ἔϲϲεται εἰϲ μακρὸν περατοῦται, εἰϲ δίφθογγον γάρ, πάλιν ἐν τῇ τοῦ $\overline{ι}$ παρενθέϲει ἔϲϲειται γενήϲεται ἐν τῷ αὐτῷ τόνῳ· νικῶϲι δὲ ὅμωϲ τὸν Δίωνα οἱ προπεριϲπῶντεϲ τὸ ἐϲϲεῖται. Quod duplicationem literae $\overline{ϲ}$ apud Siculos attinet, non obliviscendum est Herodianum ap. Theogn. 56, 18 Cυρακόϲϲιοϲ scribere, οὕτω γὰρ Ἡρωδιανὸϲ ἐν τῇ καθόλου διὰ δύο ϲϲ καὶ διὰ τοῦ $\overline{ο}$ γράφων τὸ ὄνομα παραδίδωϲιν. De Eustathii loco et de technico iam dixi ad fr. [213ᵀ].

ad fr. *457. Quae sequuntur: ϲεϲημείωται «λιμέϲι τε καὶ ἀκταῖϲ» (Μ 284) καὶ «οἵ τε παρὰ θεαῖϲ ἀγάαϲθαι» (ε 119) male praecedentibus ex Choer. libro περὶ

ad fr. [455ᵃ]. cf. Il. Pr. Ω 80 ubi μέϲϲοϲ memoratur cum Lehrsii adnotatione et Herodianus (in Cathol.) ap. Eustath. 1746, 30: θαυμαϲτὸν οὐδέν, εἴπερ τὰ εἰϲ $\overline{οϲ}$ λήγοντα τῷ $\overline{ο}$ παραληγόμενα φιλεῖ ἓν ἔχειν $\overline{ϲ}$ εἰ μὴ κατὰ πάθοϲ διπλοῦται ὡϲ τὸ τόϲϲοϲ· τοῦτο γὰρ μόνον ἔϲχεν διϲϲὸν αὐτό.

ἀνθρώποιcιν Ἀχαιοῖcιν καὶ «ἐϋξέcτηc ἐλάτηcι» (Η 5) καὶ κονίῃcι «κὰδ δ' ἔπεc' ἐν κονίῃcι μακών» (Π 469). ἔρρωται ὁ κανὼν χωρὶc εἰ μὴ μέτρον βιάcαιτο ὡc ἐν τῷ «παρ' οἴεcιν ἢ παρὰ βουcίν» (ο 386) «αἴγεcιν ἢ ὀΐεccι» (Κ 486).

*458.

Ep. Cr. I 323, 27: ὅττι: «ὅττι τοι ἐν μεγάροιcι κακόν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται» (δ 392). τὸ ὅτι πῇ μὲν cύνδεcμοc αἰτιολογικόc, πῇ δὲ ὄνομα. καὶ τοῦτο διάφορον·,ἤτοι γὰρ ἓν μέροc λόγου νοούμενον ἢ ἐν δύο λέξεcι λαμβανόμενον· πῇ μὲν γὰρ ἀκόλουθον τῷ ὅcτιc, ἐξ οὗ καὶ θηλυκὸν γίνεται ἥτιc καὶ οὐδέτερον ὅτι· καὶ ὡc ἐν τῷ ὅcτιc δύο λέξειc, οὕτω καὶ τὸ ὅτι· ποτὲ δὲ ἓν μέροc λόγου· τοῖc γὰρ πύcμαcιν εἴωθεν προcέρχεcθαι ἀναφορικὸν μόριον τὸ ο̄, ποῖοc ὁποῖοc, πόcοc ὁπόcοc. τοῦτον τὸν τρόπον τὸ τίc γίνεται κατὰ ἀναφορὰν ὅτιc ἐν μιᾷ λέξει καὶ ἀνεδόθη ὁ τόνοc· τὰ γὰρ πύcματα βαρύνεcθαι θέλει ὑπὲρ μίαν cυλλαβὴν ὄντα· οὐκ ἀντίκειται τὸ ποδαπόc· τὰ γὰρ διὰ τοῦ δαποc ἅπαντα ὀξύνονται, παντοδαπόc, τηλεδαπόc, ἀλλοδαπόc, ἡμεδαπόc. ἔνθεν καὶ τὸ ποδαπόc ἠκολούθηcε τῷ χαρακτῆρι· ἀλλ' οὐδὲ τὸ ποcαχῶc ἀντίκειται· καὶ γὰρ τὰ διὰ τοῦ αχωc ἐπιρρήματα περιcπᾶται, ἑξαχῶc, ἑπταχῶc· τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ τὸ ποcαχῶc περιεcπάcθη. ἐπεὶ δὲ τὸ ἀναφορικὸν ο̄ φυλάccεται κατὰ πᾶν γένοc, ὁποῖοc καὶ ὁποία καὶ ὁποῖον, κεκοινώνηκε τὸ ὅτιc καὶ ἐν τῷ θηλυκῷ· τούτου γὰρ τὸ θηλυκὸν ὅτιc καὶ τὸ οὐδέτερον ὅτι· τὸ γὰρ τίc φύcει κοινὸν ἀρcενικοῦ καὶ θηλυκοῦ. ἰcτέον ὅτι ἐὰν φθάcῃ γενέcθαι ἀναδιπλαcιαcμὸc τοῦ τ̄ ὅττι, ἐν μιᾷ λέξει ἐcτὶ τὸ ὄνομα καὶ οὔτε τῷ cυνδέcμῳ cυμπίπτει οὔτε τῷ ἑτέρῳ ὀνόματι τῷ ὅτι τῷ ἐν δύο λέξεcι νοουμένῳ. καὶ εἰ μέν ἐcτιν ὅτι δι'

ποcότητοc in E. M. 166, 43 (Cr. An. Ox. II 307, 14 ubi tamen locus non tam plenus est quam in E. M.) assuta sunt, non enim ad geminationem literae c̄ pertinent, sed ad terminationem ᾱιc, quam Choerob. praeeunte, ut videtur, Herodiano in perpaucis tantum exemplis non in ῃc sive ῃ̄cι transire docet. De duplicatione literae c̄ in dativis epectasi auctis egit Herod. in Pros. Odyss. ap. Choer. p. 462, 30: ὁ διπλαcιαcμὸc τοῦ c̄ ἴδιόc ἐcτι τῶν ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc δοτικῶν πληθυντικῶν, αἵτινεc καὶ μόνωc βαρύνονται οἷον κύνεccι θήρεccιν· οὕτωc οὖν καὶ cπέεccι, τοῦτο τοίνυν cυγκοπὲν καὶ γινόμενον cπέcci διὰ μὲν τὴν διcυλλαβίαν ὤφειλεν ὀξύνεcθαι, διὰ δὲ τὸν διπλαcιαcμὸν τοῦ c̄, ὅcτιc ἀεὶ ἐν βαρυνομέναιc δοτικαῖc θεωρεῖται, κατὰ τοῦτο ἐβαρύνθη· τὸ «ποccὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖcιν ἐδήcατο» ἔχει διπλαcιαcμὸν τοῦ c̄ καὶ οὐ βαρύνεται, ἀλλ' οὐ παραλήγοντοc τοῦ ε̄ ὥcπερ ἐπὶ τῶν προλεχθέντων παραδειγμάτων οἷον τοῦ κύνεccι καὶ θήρεccι καὶ τῶν τοιούτων cf. Io. Alex. 11, 21.

ad fr. *458. Quamquam hoc egregium adnotamentum tota expositione congruit cum Apollonii doctrina de coniunct. p. 502, de pron. p. 33 seqq., et praesertim de syntaxi p. 53 seqq., tamen non dubitavi inter Herodiani περὶ παθῶν fragmenta recipere, quum cardo expositionis vertatur in passione diplasiasmi et quae de hac affectione disputantur, apud Apollonium desiderantur; praeterea si locos Apollonii citatos cum hoc articulo accurate comparaveris, Herodianeam simplicitatem explicationis et perspicuitatem prae Apollonii perplexitate et contorsione praelucere videbis. In rebus autem et vel in verbis saepissime Herodianum cum patre concinere iam diu notum est. Caeterum post ἓν ἄρα μέροc particulam, quam ab epitomatore insertam opinor omisi: ἔcτιν οὖν ἐνταῦθα ὄνομα πυcματικὸν κατὰ ἀναφορὰν εἰλημμένον οὐδέτερον ἑνικὸν ἁπλοῦν πτώcεωc εὐθείαc, ἡνίκα γὰρ τοῦ οὐδετέρου ᾖ τὸ ῥῆμα, τηνικαῦτα τὸ οὐδέτερόν ἐcτιν ὀρθόν, οἷον «βέλοc ἔπεcεν» αὐτὸ τὸ βέλοc ἔχει τὸ πεcεῖν· εὐθείαc ἄρα, ὡc εἰ καὶ λέγοιc

ἑνὸς τ, ἀμφιβάλλεται, εἴτε ἓν μέρος λόγου εἴτε δύο· εἰ δὲ ὅττι διὰ δύο ττ, ἐπίκρισίς ἐστι τοῦ ἑνὸς ὀνόματος. ἐπὶ γὰρ τῶν πυσμάτων γίνεται διπλασιασμὸς τοῦ συμφώνου κατὰ ἀναφορὰν γινομένων, πῶς ὅππως, ποῖος ὁπποῖος ὁπποίη «ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκετο» (α 171), οὕτως τί καὶ ὅτι καὶ ὅττι· ἓν ἄρα μέρος λόγου.

διὰ τί τὰ πυσματικὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὄντα οἷον πηνίκα, ὅταν ἀναφορικὰ γένηται, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει οἷον ὁπηνίκα, τὰ δὲ μονοσύλλαβα ἀναβιβάζει; ἐπειδὴ τὰ μονοσύλλαβα οὐκ εἶχε τὸν τόνον φυσικόν. τὰ γὰρ πύσματα βαρύνεσθαι θέλει, χαρακτῆρος μὴ ἀντικειμένου, ὡς εἴπομεν διὰ τὸ ποδαπός καὶ ποσαχῶς, ποῖος, πόσος, πηνίκα· τὰ δὲ μονοσύλλαβα οὐκ ἠδύνατο βαρύνεσθαι, ἐκώλυε γὰρ ἡ μονοσυλλαβία· ὅταν οὖν προσλάβῃ τὸ ἀναφορικὸν ο̅ καὶ γένηται ὑπὲρ μίαν συλλαβήν, ἀναλαμβάνει τὸν ὀφειλόμενον τόνον καὶ βαρύνεται οἷον ποῦ, ὃ καὶ πῇ λέγεται, καὶ πῶς· ταῦτα οὐ φυσικῶς περιεσπάσθη, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην. οὐ γὰρ ἠδύνατο βαρύνεσθαι μονοσύλλαβα ὄντα· ἀναγκαίως ἄρα περισπᾶται καὶ δυνάμει διὰ τῆς περισπωμένης βαρύνεται· ἐὰν οὖν προσέλθῃ τὸ ο καὶ σχῇ τὴν ποσότητα τῆς βαρείας, ἀναλαμβάνει καὶ τὴν βαρεῖαν ὅπως· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ τίς· τοῦτο γὰρ βαρύνεσθαι μὲν οὐ δύναται διὰ τὴν μονοσυλλαβίαν οὐδὲ περισπᾶται διὰ τὴν βραχεῖαν κατάληξιν· ἀναγκαίως ἄρα ὀξύνεται· ὅταν δὲ γένηται μετὰ τοῦ ο̅, ἀποδίδοται αὐτῷ ἡ βαρεῖα καὶ ἀναδίδοται ὁ τόνος· οὐ μὴν ἐπὶ τοῦ συνδέσμου οὐδ' ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ὀνόματος. ὁ γὰρ κανὼν ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἀναφορικὸν τὸ ο̅ μόριον.

Τινὲς δὲ ψιλοῦσι τὸ ὅττι καὶ τὰ λοιπά, Αἰολικὸν ἀναδιπλασιασμὸν οἰόμενοι εἶναι· διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἀναπέμπουσι τοὺς τόνους. ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὁ διπλασιασμὸς ἐπὶ τούτων Αἰολικός, ἀλλ' ἴδιος αὐτῶν τῶν ἀναφορικῶν. εἴπωμεν οὖν, ποίων συμφώνων γίνονται παρ' ἡμῖν διπλασιασμοὶ καὶ τίνων παρ' Αἰολεῦσι· παρ' ἡμῖν τοίνυν τῶν ψιλῶν ἀναδιπλασιασμοὶ γίνονται, τοῦ π ἐν τῷ πάππος, ἵππος, τοῦ τ̅ ἐν τῷ κόττος, τοῦ κ ἐν τῷ μίκκος· ἐπὶ δὲ τῶν ἀμεταβόλων Ὕλλος, κόμμος, θύννος, ὄρρος, πυρρός καὶ τοῦ σ̅ κισσός καὶ τοῦ γ̅ φθόγγος. εἴ που δὲ ποιητικῶς καὶ διὰ τοῦ δ̅ ἄδδην. παρ' Αἰολεῦσι δὲ τῶν ἀμεταβόλων γίνεται, ἀγείρω ἀγέρρω, ἐγείνατο ἐγέννατο, στειλάμεναι στελλάμεναι, εἶμα ἔμμα καὶ τοῦ σ̅ τοσοῦτον τοσσοῦτον. ἄλλου δὲ συμφώνου παρ' αὐτοῖς οὐ γίνεται, ἔνθεν σημειούμεθα τὸ «πεφύγγων». οὐ γὰρ εἰώθασιν αὐτοὶ τὸ γ̅ διπλασιάζειν· ἐὰν οὖν ἕτερον διπλασιασμὸν παρ' αὐτοῖς εὕρῃς, τῷ κοινῷ ἐχρήσαντο καὶ οὐκ ἰδίως ἐποίησαν. εἰ οὖν παρακολουθεῖ τοῖς ἀναφορικοῖς τὸ διπλασιάζεσθαι, κοινὸν καὶ οὐ τῆς διαλέκτου

«οἶκος ἔπεσεν»· ἐὰν δὲ γένηται «βέλος ἥρπασε» τὸ ἁρπάσαι ἕτερον ἔχει· καὶ τοῦτο γίνεται αἰτιατικῆς, ὡς εἰ καὶ λέγοις «λίθον ἥρπασεν»· εἰ οὖν τέτυκται ῥῆμα, τὸ ὅττι ἐστὶν εὐθείας ἄρα, ὡς εἰ καὶ λέγοις «τίς τέτυκται». Leviora menda, quae tacite correxi, ne commemorem, inserui post διὰ τί πυσματικὰ verba ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν usque ad οἷον, tum post τὰ μονοσύλλαβα interieci οὐκ; post ἀναδίδοται: ὁ τόνος; ante καὶ οὐ τῆς διαλέκτου ἐστὶν posui κοινόν.

ἐστίν, οἷον ποῖος ὁποῖος, πόσος ὁπόσος, ὅσος ὅσσος. κακῶς ἐκεῖνοι ψιλοῦσιν. — οὐ σύνδεσμος οὖν τὸ ὅττι ἐνταῦθα οὐδὲ ὄνομα ἐν δυσὶ λέξεσιν, ἀλλ' ἐν μιᾷ. ὁ γὰρ διπλασιασμὸς ἀναφορικὸν τοῦτο ἐξηγεῖται, τὸ δὲ ἀναφορικὸν τὸ ἓν ὄνομα δεικνύει ὡς τὸ ὁποῖος.

ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν προκειμένων ἡγοῦνται τὸ ο̄ ἄρθρον εἶναι· κωλύει δὲ καὶ τὸ τοῦ σημαινομένου καὶ τὸ τῆς φωνῆς· εἰ γὰρ κατὰ παράθεσιν τὸ ο̄ ὡς ἄρθρον κατὰ παράθεσιν, πῶς φυλάσσεται καὶ ἐπὶ τοῦ θηλυκοῦ καὶ οὐδετέρου ὁποῖος ὁποία ὁποῖον· ἐχρῆν γὰρ ἐπὶ τοῦ θηλυκοῦ τὸ η, ἐπὶ τοῦ οὐδετέρου τὸ τό· πῶς δὲ καὶ οὐκ ἀνεδόθη ὁ τόνος; τὰ γὰρ εἰς ος περισπώμενα ἀναδίδονται κατὰ σύνθεσιν, δοῦλος σύνδουλος, κοῦρος ἐπίκουρος· εἰ οὖν ποῖος, ὤφειλεν, εἰ ὁ κατὰ σύνθεσιν ἦν, προπαροξύνεσθαι ὅποιος. εἰ δὲ οὐ προπαροξύνεται, οὐ συντέθειται· ἀλλ' οὐδὲ ἄρθρον ποτὲ μετὰ πύσματος συντάσσεται. ἐναντίον γὰρ ἄρθρον πύσματι· τὸ μὲν γὰρ πύσμα ἀγνοεῖ, τὸ δὲ ἄρθρον ἀναφέρει τὸ προεγνωσμένον. ἔστιν οὖν τὸ ο̄ μόριον προσιὸν τοῖς πύσμασιν.

*459.

E. M. 729, 38: **Στράττις**: ὥσπερ παρὰ τὸ Βάκχος γίνεται Βάκχις, Κρόνος Κρόνις, δῆμος Δῆμις καὶ Δᾶμις, οὕτω στρατός Στράτις καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ̄ Στράττις.

*460.

St. B. 196, 16: **Γαλάται**: παρήχθη τὸ Γαλάτης ἐκ τοῦ Γάλλος ὑφέσει τοῦ ἑνὸς λ̄.

461.

Favorin. Ecl. 268, 16: **κέλης**: ὁ Ἡρωδιανὸς καὶ Ὠρίων λέγει ὅτι παρὰ τὸ κέλλειν τὸ τρέχειν εἴρηται κέλης.

*462.

St. B. 455, 10: **Μολοσσία**: ὁ οἰκήτωρ Μολοσσός καὶ Μολοττοί καὶ Μολοτοί δι' ἑνός τ̄.

*463.

St. B. 643, 15: **Τυρρηνία**: λέγονται καὶ Τυρρηνοί οἱ Ἀδριᾶται ἀπὸ Τυρρηνοῦ. — καὶ Τυρρανός κατὰ Δωρίδα διάλεκτον, ἀφ' οὗ κατ' ἀφαίρεσιν καὶ γράμματος πρόσθεσιν τύραννος ἐκλήθη.

*464.

Ep. Cr. I 425, 3: **φόως**: πλεονασμὸν ἔπαθε τὸ φόως ἢ διαίρε-

[464ᵃ]

Il. Pr. Ε 256: ἔθος Ὁμήρῳ τά τῆς δευτέρας συζυγίας κατὰ τὸ

ad fr. 461. cf. Orion. 83, 17, E. M. 502, 38, Zonar. 1185 et Ritschl de Oro et Orione p. 64.
ad fr. *462. Μολοττοί καὶ cum Meinekio addidi.
ad fr. *463. καὶ Τυρρανός Meinekius adiiciendum esse iure existimat. cf. E. M. 771, 54 Τύραννοι ἤτοι ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν. ὤμοι γάρ οὗτοι.
ad fr. *464. cf. supra fr. 20.

ad fr. [464ᵃ]. In Epim. I 14 haec dialysis vocatur pleonasmus poeticus et

cιν; καὶ τί διαφέρει διαίρεcιc πλεοναcμοῦ; ὅτι ὁ μὲν πλεοναcμὸc τὸν οἰκεῖον τόνον φυλάττει, ὥρων ἑώρων, ἥνδανε ἑήνδανε· τὸ δὲ φόωc, ἐπειδὴ τὸν οἰκεῖον τόνον οὐκ ἐφύλαξεν, δηλονότι διαίρεcιν ἔπαθεν.

δεύτερον καὶ τρίτον πρόcωπον πολλάκις διαλύειν εἰc δύο ᾱᾱ, ὧν τὸ μὲν πρότερον cυνεcταλμένον ἐcτί, τὸ δὲ δεύτερον ἐκτεταμένον καὶ cὺν τῷ ῑ γραφόμενον, ὁρᾷc «οὐχ ὁράᾳc οἷοc κἀγώ» (Il. Φ 108) καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου «ἰcχανάᾳ δοκέειν» (Il. Ρ 572) καὶ «ἐκπεράᾳ μέγα λαῖτμα» (Od. ι 323) «οὐκ ἐάᾳ Κρονίδηc» (Il. Θ 414).

[464[b]]

Il. Pr. Ζ 268: εὐχετάαcθαι: Ἀρίcταρχοc τὸ δεύτερον ᾱ cυcτέλλει, καὶ ὁ Ἀcκαλωνίτηc, ἄλλοι δὲ ἐκτείνουcιν, οὐχ ὑγιῶc. ὅcα γὰρ εἰc θαι λήγει ἀπαρέμφατα μὴ κατ' Αἰολίδα διάλεκτον, τρίτην ἀπὸ τέλουc ἔχοντα τὴν ὀξεῖαν, φιλεῖ πρὸ τέλουc βραχύνεcθαι, λέγεcθαι, τίθεcθαι, ἵcταcθαι, κίχραcθαι, πίμπραcθαι. ὅcα δὲ πρὸ τέλουc ἔχει φύcει μακρὰν προπεριcπᾶcθαι θέλει, νικᾶcθαι, φιλεῖcθαι· τὰ γὰρ τοιαῦτα, δίζηcθαι, φίληcθαι, ὑποφαίνει Αἰολικὸν χαρακτῆρα. ὅθεν οἱ ἀξιοῦντεc ἐκτείνειν τὸ δεύτερον ᾱ ἐν τῷ εὐχετάαcθαι, πάντωc καὶ προπεριcπῶcιν· εἰ δὲ δεδώκαcι τρίτην ἀπὸ τέλουc τὴν ὀξεῖαν, δώcουcι καὶ τὴν παραλήγουcαν βραχυνομένην. οὕτωc οὖν πάντα τὰ τοιαῦτα ἀναγνωcτέον· «ἀλλ' ἤτοι cε γυναῖκαc ἐγὼ δεδάαcθαι ἄνωγα» (Od. π 316)· «ἐν μεγάροιcι δ' ἕκητι cέθεν κακὰ μηχανάαcθαι» (Od. γ 213), «ἄλλα τε μέν cε καὶ αἰτιάαcθαι ἄνωγα» (Il. Κ 210), καὶ ἑδράαcθαι ἄνωγον» (Od. γ 35), «μήτε μνάαcθαι ἄκοιτιν» (Od. α 39).

[464[c]]

Il. Pr. Ε 326: ἰδέειν: οὐκ ἔcτιν ἐντελὲc τὸ ἰδέειν, ἀλλὰ τοὐναντίον ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν γέγονε κατὰ διάλυcιν, ὥcπερ ἀπὸ τοῦ εὐφρανεῖν εὐφρανέειν. οἱ γὰρ δεύτεροι ἀόριcτοι καὶ μέλλοντεc οὐκ ἔχουcι τὴν περιcπωμένην ἀπὸ ἐντελείαc ὥcπερ οἱ περιcπώμενοι ἐνεcτῶτεc.

[464[d]]

Choer. Dict. 754, 27: ἄξιόν ἐcτι ζητῆcαι, διὰ τί τὸ ἐλθέ καὶ εἰπέ καὶ εὑρέ ὀξύνονται· ἰcτέον ὅτι ἀπολογεῖται περὶ αὐτῶν ὁ Ἡρωδιανὸc κατὰ δύο τρόπουc· φηcὶ γὰρ ὅτι τὰ ἀπαρέμφατα τοῦ β' ἀορίcτου εἴωθεν ὁ ποιητὴc κατὰ διάλυcιν προφέρειν οἷον φαγεῖν φαγέειν, πεcεῖν πεcέειν, ἰδεῖν ἰδέειν, ταῦτα δὲ οὐ προφέρεται κατὰ διάλυcιν. τὸ γὰρ ἐλθεῖν οὐκ εἶπεν ἐλθέειν οὐδὲ τὸ εἰπεῖν εἰπέειν οὐδὲ τὸ εὑρεῖν εὑρέειν.

---

additur: καί ἐcτι τὸ μὲν ἓν ᾱ πρὸ τέλουc βραχύ, τὸ δὲ ᾱ τὸ ἐπὶ τέλουc μακρόν, ἐπειδὴ κανών ἐcτιν ὁ λέγων, ὅτι πᾶcα cυλλαβὴ πλεονάζουcα βραχυτέρα θέλει εἶναι τῆc ἐν ᾗ πλεονάζει cυλλαβῆc. cf. etiam Schol. ad Od. ε 129: ἄγαcθε ὡc δύναcθε τοῦ δευτέρου ᾱ cυcτελλομένου. δυνατόν δὲ καὶ ὡc ἠγᾶcθε· οἶδε γὰρ αὐτοῦ καὶ τὸ κατὰ διαίρεcιν ὡc τό «θεαῖc ἀγάαcθε» (119) καὶ «τόφρα οἱ ἠγάαcθε θεοί» (122). Steph. Byz. 404, 5 Λᾶ πόλις Λακωνική· ταύτην διαλύcαc Ὅμηρόc φηcιν «οἵ τε Λάαν εἶχον ἠδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο» (Il. Β 585).

*465.

St. B. 402, 15: Κῶς: λέγεται καὶ Κώως διὰ δύο ωω καὶ Κόως, ἀφ' οὗ τὸ παρ' Ὁμήρῳ τοπικὸν «καί μιν ἔπειτα Κόων δ' εὐναιομένην ἀπένεικας» (Il. Ξ 255). λέγεται καὶ Κόος διὰ δύο οο· ἔοικεν οὖν τὸ πρωτότυπον Κῶς. οὕτως γὰρ ὁ κτίστης.

*466.

Ep. Cr. I 168, 15: ἐάφθη: Ἀμμώνιος μὲν οὖν παρὰ τὸ ἐῶ φησὶν ἐάθη καὶ πλεονασμῷ τοῦ φ ἐάφθη ὡς ἐν τῷ σιφλός, σίλλος γάρ, καὶ παρὰ τὸ σύρω συρετὸς καὶ συρφετὸς οἱονεὶ ἐκ τῆς σεσυρμένης ὕλης οὐσία, ἀλλὰ τὸ ἐῶ ῥῆμα τὴν ὑπὸ ἐμψύχων ἔφεσιν σημαίνει «οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δοῦναι» (φ 223), «οὐδ' εἴα'κλαίειν» (Η 427), «οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔμ' ἔασκες» (Ι 295)· ἐφίησι γάρ τίς τινι· τὸ δ' «ἐπ' αὐτῷ ἀσπὶς ἐάφθη» ὑπό τινος ἀψύχου. Ἀρίσταρχος οὖν ἔπω τι ὑποτίθεται ῥῆμα, ἀφ' οὗ τὸ ἕπομαι, ὁ παθητικὸς ἀόριστος εἵφθην, τὸ τρίτον εἵφθη καὶ κατὰ διάστασιν ἐάφθη δασέως. ἐπιφέρει οὖν αὐταῖς λέξεσιν οἷον «ἐφέσπετο καὶ ἐπηκολούθησεν». ἔστιν οὖν πρώτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων. πῶς δὲ ἡ ει δίφθογγος εἰς τὸ ε καὶ τὸ α διῃρεῖτο; καί φησι Τρύφων ὅτι

ἐπειδὴ οὖν, φησί, ταῦτα ἡμαρτήθησαν κατὰ τοῦτο, φημὶ τὸ μὴ διαλύεσθαι, τούτου χάριν καὶ ἐν ταῖς προστακτικοῖς κατὰ τὸν τόνον ἡμαρτήθησαν καὶ ὠξυτονήθησαν.

[464ᵉ]

Il. Pr. Ξ 221: ἄπρηκτόν γε νέεσθαι: τουτέστι πορεύεσθαι. οὕτως Ἀρίσταρχος. Δημήτριος δὲ γενεέσθαι ἀντὶ τοῦ γενήσεσθαι, βιαίως πάνυ· οὐδὲ γὰρ τὸ πυθέσθαι πυθεέσθαι γίνεται οὐδὲ τὸ λαβέσθαι λαβεέσθαι, ἵνα καὶ τὸ γενέσθαι γενεέσθαι γένηται.

[464ᶠ]

Schol. Od. ε 377: ἀλόω διαίρεσίς ἐστι τοῦ ἀλῶ.

[465ᵃ]

Il. Pr. Θ 557: πρώονες ὡς σώφρονες. τὸ γὰρ πρῶνες πληθυντικὸν διῃρέθη καὶ εἰς ὀξεῖαν καὶ βαρεῖαν ἡ περισπωμένη μετηνέχθη.

[466ᵃ]

Io. Al. 4, 28: τὸ Μηδέϊα παρὰ Σαπφοῖ τὴν ει δίφθογγον διεῖλεν.
Mon. 14, 11: Νεῖλος: Νέϊλος κατὰ διάλεκτον. ?

---

ad fr. *466. Comparatio cum Il. Pr. N 543 ostendit hoc adnotamentum Herodiani esse; hoc aliquid privum habet, refutationem Ammonii, qui ἐάφθη ex ἐάθη ortum voluit, aliquid peculiare inest in Il. Pr., ubi Tyrannionis ab ἅπτω repetentis: ἥφθη καὶ ποιητικῶς ἄφθη, προσόδῳ τοῦ ε ἐάφθη opinio probatur cum additamento: εἰ δὲ ἠβούλετο καὶ διαίρεσιν παραλαμβάνειν ὁ ἀνήρ, οὐδὲν ἦν τὸ κωλῦον. Caeterum quaedam corrupta sanavi; pro τὴν ἀπὸ ἐμψύχων ἀφαίρεσιν scripsi τὴν ὑπὸ ἐμψύχων ἔφεσιν et pro ἀφίησι ἐφίησι, nam poscitur verbum synonymum verbo συγχωρῶ, per quod ἐῶ explicatur in E. Gud. 228, 25 et post ὑπό τινος

ad fr. [465ᵃ]. Choer. 294, 18: πρώονες κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο. Lob. Il. II 122.

καὶ τὸ ταχεῖς ταχέας ἐγένετο, ὅπερ ἀδύνατον· τὸ γὰρ ταχεῖς ἐκ τοῦ ταχέας cυνείληπται· τὸ δὲ ε̄ καὶ ᾱ ἐκ τοῦ η̄ διαιρεῖται οἷον ἤγη ἐάγη «ἐν καυλῷ δ' ἐάγη» (Ν 162), ἥλη «Αἰνείας δ' ἐάλη» (Υ 278), ἧδον ἔαδον, οὕτως οὖν ἤφθη ἐάφθη ὤφειλε. καὶ γὰρ τὰ ἀπὸ τοῦ ε̄ ἀρχόμενα ῥήματα καὶ εἰς τὸ η κινεῖται καὶ εἰς τὴν ει δίφθογγον, ἐλέγχω ἤλεγχον καὶ ἕρπω εἷρπον. εἰ οὖν ἕπω, ὤφειλε τὸ παθητικὸν διὰ τοῦ η ἤφθην καὶ ἐν διαστάσει ἐάφθη· ἀλλ' οὐ πάντα τὰ ἀπὸ τοῦ η ἀρχόμενα εἰς ε̄ καὶ ᾱ διίστανται, ἀλλ' ὧν τὰ θέματα ἀπὸ τοῦ α ἄρχεται ἢ η̄, οὐκ ἀπὸ τοῦ ε̄· ἕπω δὲ τὸ θέμα· ἡ δὲ ει δίφθογγος, ἐὰν διίστηται, ἢ εἰς δύο εε̄ διίσταται οἷον εἶρτο «αὐτὰρ ἠλέκτροιςιν ἔερτο» (ο 459), εἶργε «ἐκτὸς ἔεργε Νῆα» (μ 219), ἢ εἰς ε̄ καὶ ῑ οἷον εἴςκω «ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐςκω» (Γ 197). ἐχρῆν ἢ ἐέφθη ἢ ἐΐφθη· ἀλλ' ἔςτι μονῆρες τὸ πάθος καὶ οὐδὲν αὐτῷ ὅμοιον.

*467.

Choer 561, 17: τὸ ᾔδειν ὑπερςυντέλικος διαλύεται Ἰωνικῶς εἰς ε̄ καὶ α καὶ γίνεται ᾔδεα τοῦ ν ἀποβληθέντος, διότι τὸ α ἀποβλητικόν ἐςτι τοῦ ν οἷον ἦν ἔα «ἢ κε ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇςι» (Ε 887), Ξέρξην Ξέρξεα, Πολυδεύκην Πολυδεύκεα. καὶ τὸ δεύτερον τὸ ᾔδεις καὶ τὸ τρίτον τὸ ᾔδει διαλύεται εἰς δύο εε καὶ γίνεται ᾔδεε· ὤφειλε δὲ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ προςώπῳ εἰς δύο εε̄ διαλυθῆναι ἡ ει

[466ᵇ]

Il. Pr. Ε 856: ἔγχεϊ: εἴρηται περὶ τῶν τοιούτων δοτικῶν πότε κατὰ διάςταςιν, ὡς νῦν, καὶ πότε κατὰ ςυναλοιφήν, καὶ ὅτι τὸ μέτρον πολλάκις αἴτιον· καὶ τὰ ἀντικείμενα, καίτοιγε μέτρου μὴ ἐμποδίζοντος, ὡς τὸ «πλήθει πρόςθε βαλόντε» (Il. Ψ 693). Il. Pr. Λ 297: ὑπεραέϊ: ὡς εὐςεβέϊ κατὰ διάςταςιν.

[466ᶜ]

St. B. 545, 19: Ῥόβεια: τὸ ἐθνικὸν Ῥοβειάτης καὶ Ῥοβείτης καὶ κατὰ διάλυςιν Ῥοβεΐτης.

[466ᵈ]

Il. Pr. Κ 466: δέελον: ταὐτόν ἐςτι τῷ δῆλον.

addidi ἀψύχου et pro ἐπεπέςθην exhibui ἐφέςπετο; porro post ἐάλη omisi verba ἤναςςε «καὶ πλείςτοις ἤναςςε λεοῖς», quae corrupta videntur ex Β 580 «πολὺ δὲ πλείςτους ἄγε λαούς» ut ab hoc loco aliena et pro iis posui ἧδον ἔαδον Ξ 340, quod in nostro loco ut in Il. Pr. Ν iam desideravit Lehrsius. cf. Choer. 625, 6 ἧδε καὶ κατὰ διάλυςιν τοῦ η̄ εἰς ε̄ καὶ α γίνεται ἔαδα ὥςπερ ἧλω ἐάλω.

ad fr. *467. cf. Choer. 601, 1.

ad fr. [466ᵇ]. cf. Anecd. Par. III 314, 30 Ἄργεϊ: ἰςτέον ὅτι αἱ τοιαῦται δοτικαί, ἐὰν μὲν ἔχωςιν ἐπιφερόμενον ςύμφωνον, διαιροῦνται οἷον «Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη» (Ε 1), εἰ δὲ φωνῆεν, οὐ διαιροῦνται οἷον «ςῷ θάρςει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόςκιον» (Ζ 126), ἐὰν μὴ μέτρον κωλύςῃ «χαριζομένη πόςεϊ ᾧ» (Ε 71). τινὰ δὲ χωρὶς μέτρου παρήλλακται οἷον «πρῶτα μελικρήτῳ μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ» (Od. κ 519, λ 27, ν 69).

δίφθογγος, ἐπειδὴ οἱ Ἴωνες τὴν ει δίφθογγον εἰς δύο εε διαλύουσιν ὡς ἐν τῷ εἴργω ἐέργω, ἀλλὰ διὰ τοῦτο οἱ Ἴωνες ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ τὴν ει δίφθογγον εἰς εα διαλύουσιν οἷον ᾔδειν ἤδεα, ἐπειδὴ τὸ ε οὐκ ἔστι χαρακτηριστικὸν τοῦ πρώτου προσώπου τῶν ἑνικῶν, τὸ δὲ ᾱ ναὶ οἷον τέτυφα, ἔτυψα· τούτου χάριν ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ τὴν ει δίφθογγον εἰς τὴν ε̄ καὶ ᾱ διαλύουσιν· ἐν δὲ τῷ τρίτῳ εἰς δύο εε, ἐπειδὴ τὸ ε̄ χαρακτηριστικὸν εὑρίσκεται καὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου τῶν ἑνικῶν οἷον ἔτυπτες ἔτυπτε, ἔλεγες ἔλεγε.

468.

E. Gud. 156, 49, E. M. 307, 36: ἐάων: ὁ Ἡρωδιανὸς ἐός ὁ ἀγαθός, ἀφ' οὗ τὸ θηλυκὸν ἐή, τὸ πληθυντικὸν ἐαί ἐῶν καὶ ἐν διαλύσει ἐάων «θεοὶ δωτῆρες ἐάων» (θ 325) ὡς πυλάων.

*469.

Ep. Cr. I 399, 3: τευ: «ὥς τέ τευ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἠὲ πενιχροῦ» (Od. γ 348) τὸ τευ ὄνομα νῦν ἀόριστον, τὸ δὲ «τεῦ δμῶες εἰς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον» (ω 257) πυσματικόν ἐστι. τὸ μὲν οὖν πρῶτόν ἐστι τοῦ, ὅπερ σύνηθες Ἀττικοῖς, ὃ κατὰ διάλυσιν τέο «τέο μέχρι ὀδυρόμενος» (Ω 128), συναλειφόμενον δὲ γίνεται τεῦ ὡς ἐμοῦ ἐμεῦ, σοῦ σεῦ ἐκ τοῦ ἐμέο καὶ σέο· τὸ τεοῦ τετόλμηκεν Ἀρχίλοχος «τεοῦ χολούμενος» (fr. 93 B) εἰπεῖν ἀντὶ τίνος. ἡ δοτικὴ τέῳ καὶ τὸ ἀόριστον αὐτοῦ ὅτεῳ καὶ ἐπὶ γενικῆς «ὅττεό σε χρή» (α 124). τοῦτο τὸ ὄνομα αἰτιατικὴν καὶ ὀρθὴν οὐκ ἔχει· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν «ὅτεών τε πόλιν καὶ γαῖαν ἱκάνω» (κ 39) καὶ «ὀτέοισιν» (Ο 491).

*470.

Choer. 663, 4: οὐδέποτε ὁ μέλλων ὁριστικὸς διαλύεται, ἄρα οὖν γαμέω καὶ τελέω ἐντέλειαί ἐστιν ἐνεστῶτος τοῦ γαμῶ καὶ τελῶ. εἰσὶ δὲ ἐνεστῶτες ἀντὶ μελλόντων· πρόσκειται «ὁριστικόν», ἐπειδὴ τὸ εὐφρα-

[470a]

Mon. 10, 7: τὰ εἰς ω̄ν̄ περισπώμενα, εἰ λέγοιτο ἐν πλείοσι συλλαβαῖς, διὰ τοῦ ō λέγεται, Δημοφόων, Καλλίμαχος «νυμφίε Δημοφόων, ἄδικε ξένε», Καλλικόων, Εὐφορίων «κακώτερε Καλλικόωντος», Ἱπποθόων, Εὔμολπος Δόλιχός τε καὶ Ἱπποθόων μεγάθυμος». τὸ μέντοι Ποσειδῶν ἢ Ποσειδέων ἢ Ποσειδάων.

[470b]

Il. Pr. P 65: δηῶν: περισπαστέον, ἐπεὶ καὶ ἐν ἑτέροις λέγει κατὰ διαίρεσιν σὺν τῷ ο «ἔγχεϊ δηϊόων» (Il. Σ 195).

ad fr. *469. cf. Schol. ad Od. β 114: τῷ ὅτεῳ: ὅτεῳ ὡς Πηνέλεῳ. τὸ γὰρ τῷ μετὰ τὸ γενέσθαι ὅτῳ διῃρέθη ὡς τὸ ὅτου ὅτεο καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ τ̄ «εἰρήσεται ὅττεό σε χρή» (Od. α 124), de ἐμέο σέο ἕο Io. Al. 23, 16, Lob. El. I 422 et II 97.

νέειν ἀπαρέμφατον γίνεται κατὰ διάλυσιν «εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν» (Ε 688).

*471.

Choer. 585, 3: ἤϊα: εἴω τὸ πορεύομαι· ὁ μέσος παρακείμενος εἶα καὶ κατὰ ἔκτασιν Ἀττικὴν τοῦ ε̄ εἰς η̄ ᾖα διὰ τοῦ η καὶ κατὰ διάλυσιν τοῦ ῑ ἤϊα ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ «ἤϊα πολλὰ θεοὺς γουνούμενος» (δ 433), οὗ τὸ τρίτον πρόσωπον ἤϊε «ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς» (Α 47).

*472.

Ep. Cr. I 182, 19: «ἥ τε ξείνων θέμις ἐστίν» (ι 268)· τοῦτο ἐν πλεονασμῷ τοῦ ῡ ἠΰτε ἀναγκαίως τοῦ η̄ ψιλωθέντος· τὸ γὰρ ῡ πλεονάζον ψιλοῖ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ φωνήεντα· καὶ πῶς δεῖ ἀναγινώσκειν ηὗτε ἢ ἠΰτε; ἐν διαστάσει δεῖ ἀναγινώσκειν, ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι τὸ η̄ καὶ τὸ ῡ ἐν μιᾷ συλλαβῇ χωρὶς εἰ μὴ ἐν κλίσει ῥηματικῇ ὡς τὸ αὐδῶ ηὔδων καὶ αὐχῶ ηὔχουν. ἀναγκαία ἄρα ἡ διάστασις τοῦ ἠΰτε ὁμοίως τῷ γρηῢς καὶ νηῢς.

473.

Choer. 332: λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι οὐδέποτε εὑρίσκομεν ἐν χρήσει ταύτην τὴν δοτικὴν διάστασιν ἔχουσαν τοῦ ō καὶ ῑ· οὐδὲ γὰρ

[470c]

Mon. 12, 19: οὐδὲν εἰς ῡρ̄ λῆγον οὐδέτερον μονοσύλλαβον, ἀλλὰ μόνον τὸ πῦρ· ὅπερ Σιμωνίδης καὶ ἕνεκα μέτρου δισυλλάβως ἀπεφήνατο «τοῦτο γὰρ μάλιστα φῆρες ἔστυγον πύϊρ».

[470d]

Il. Pr. Δ 228: Πειραΐδαο: ἐν τέσσαρσι συλλαβαῖς προφέρεται (? Ἡρωδιανός) τὴν εὐθεῖαν τοῦ πατρωνυμικοῦ καὶ οἱ ἄλλοι. Τυραννίων δὲ τρισυλλάβως, λέγων ὡς ὅτι οὐδὲν πατρωνυμικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ ἔχει πρὸ τέλους διεσταλμένον τὸ ῑ ἀπὸ ἑτέρου φωνήεντος οἷον Πανθοΐδης, Βοηθοΐδης, Πηλεΐδης· οὐδ' ἄρα τοῦτο. ὑπὲρ δὲ τοῦ τετρασυλλάβως ἀναγινώσκειν ἔχομεν ἐκεῖνο λέγειν, ὡς ὅτι ἐντελές ἐστι τὸ κατὰ διάλυσιν τοῦ ῑ, καὶ ὅτι οὐκ ἔχομεν τοιοῦτό τι πατρωνυμικόν, ὃ κατὰ σύλληψιν ἐξηνέχθη τοῦ ᾱ καὶ τοῦ ῑ πρὸ τέλους· παρὰ τὸ Πείραιος οὖν Πειραΐδης ἐγένετο.

[473a]

Il. Pr. Γ 198: ὀΐων: Ἀρίσταρχος δισυλλάβως ὡς αἰγῶν καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης· Ἀριστόνικος δὲ τρισυλλάβως «ὅς τ' ὀΐων μέγα

---

ad fr. *472. Quamquam simillima leguntur ap. Apollon. de adverb. 560, tamen hoc praeceptum Herodiano assignavi, quia forma et conceptio adnotamentis in libro περὶ παθῶν convenientissima est et ex Il. Pr. O 365 et A 554 apparet hoc modo Herodianum de hac specie iudicasse.

---

ad fr. [473a] cf. Leh. El. II 18 seqq. Choer. 409, 32: τὸ οἶς οἰός οὐκ ἔπαθεν ἐν τῇ γενικῇ συναίρεσιν, ἀλλ' ἐν τῇ εὐθείᾳ μόνον οἷον ὄϊς οἶς καὶ λοιπὸν

εὑρίcκεται ἐν χρήcει ἡ τριcύλλαβοc δοτικὴ ἐπὶ τούτων, φημὶ δὲ ἡ Λητόϊ καὶ Cαπφόϊ, ἀλλ' ἡ διcύλλαβοc οἷον ἡ Λητοῖ καὶ Cαπφοῖ.

*474.

Ep. Cr. I 347, 17: οἱ Ἴωνεc καὶ οἱ ποιηταὶ τὰc εἰc ου̅ ληγούcαc γενικὰc ἀπὸ τῶν εἰc ηc εὐθειῶν γινομέναc διὰ τοῦ εω προφέρουcιν οἷον Ξέρξηc Ξέρξου Ξέρξεω, Ἀτρείδηc Ἀτρείδου Ἀτρείδεω ἐναντίωc τοῖc Βοιωτοῖc καὶ Αἰολεῦcιν· ἐκεῖνοι γὰρ διὰ τοῦ αο ποιοῦcι· τὸ ᾱ ἐκ-

πῶϋ»· ὁ μέντοι Πτολεμαῖοc οὐχ ὑγιὲc αἴτιον ἐπιφέρει τῆc διcυλλάβου ἀναγνώcεωc· φηcὶ γὰρ ὅτι ἡ εὐθεῖα μονοcύλλαβόc ἐcτιν οἷc ὡc αἶξ. διαμαρτάνει δέ· οὐδέποτε γὰρ ὁ ποιητὴc μονοcυλλάβωc εἶπε τὴν εὐθεῖαν, διcυλλάβωc δὲ «τοῖcι δ' ὄϊc λάcιοc» (Il. Ω 125) καὶ «μῆλ' ὄϊέc τε καὶ αἶγεc» (Od. ι 184) καὶ «Τειρεcίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν» (Od. κ 524)· ἕνεκα δὲ μέτρου «οἰὸc ἀωτῷ» (Od. α 443) καὶ «οἰῶν τε βληχήν» (Od. μ 226). ὥcτε εἰ καὶ ἐνθάδε μέτρον οὐ κωλύει, οὐδὲν ἦν ἐμποδὼν παραδέξαcθαι τὴν τοῦ Ἀριcτονίκου ἀνάγνωcιν. καὶ γὰρ ἄλλωc τὸ ὄϊc ἀναλογώτερον ἔcται διcύλλαβον ὂν τοῦ μονοcυλλάβου· πολλὰ γὰρ τὰ εἰc ι̅c̅ λήγοντα ἐπ' εὐθείαc, οὐδὲν δὲ εἰc ο̅ι̅c̅, ὅτι μὴ μόνον τὸ οἷc καὶ παρὰ Ἀττικοῖc τὸ φθοῖc.

[473b]

Arcad. 165, 6: τὸ οἴω οἴομαι κατὰ διάcταcιν τοῦ ῑ ὀΐω γίνεται.

Mon. 24, 6: τὸ οἶδα οἱ περὶ Ἀλκαῖον ὄϊδα λέγουcι τριcυλλάβωc.

St. B. 359, 5: Ἡρωδιανὸc ὑπομνηματίζων τὸ περὶ γενῶν Ἀπολλωνίου «ἔcτιν ὅτε μετὰ τὴν διαίρεcιν ἔκταcιc γίνεται ὀΐομαι, ὄϊγον, ὄϊδα παρ' Αἰολεῦcιν ἀντὶ τοῦ οἶδα».

Theogn. 61 16: τὸ κοῖλοc εὕρηται καὶ ἐν διαλύcει κόϊλοc.

[473c]

Arcad. 121, 25: τὸ πλοῖον προπεριcπᾶται ὡc πάcχον διαίρεcιν Αἰολικῶc· πλόϊον γὰρ λέγεται.

[473d]

Il. Pr. A 129: δῷcι πόλιν Τροΐην: ἔcτι τὸ τῆc χρήcεωc τῆc Ὁμηρικῆc ἰδίωμα παραφυλάξαι οὕτωc, ὡc ὅτι εἴ που λέγει τὸ Τροία διcυλλάβωc, οὐδέποτε ἐπιφέρει τὸ πόλιc, οἷον «εἰcόκε περ Τροίην διαπέρcομεν» (Il. I 46) καὶ «ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷεc» (Il. Π 698) καὶ «Τροίῃ ἐν εὐρείῃ» (Il. Ω 256) καὶ ἀλλαχοῦ. ἐπὶ μέντοι τούτων τῶν δύο ὁμοιοπτώτωc ἐπήνεγκε τὸ πόλιν τῷ Τροΐην «δῷcι πόλιν Τροΐην» καὶ τὸ «ἤτοι ἀμφὶ πόλιν Τροΐην» (Od. λ 510).

ad fr. *474 cf. Choer. 413, 11, Ahrens de dial. Aeol. 203 cum not. 1.

ἀπὸ τῆc cυνηρημένηc εὐθείαc ἐκλίθη ἡ οἰόc γενικὴ καὶ τούτου χάριν ὡc μὴ οὖcα ἡ γενικὴ τριcύλλαβοc δυνάμει, ἀλλὰ κυρίωc διcύλλαβοc ὠξύνθη.

ad fr. [473b] cf. Lehrs ad Mon. p. 21, 10, Herodian. in Epimerism. Choer. 592, 3 ubi οἱ Αἰολεῖc τὸ Προίτου καὶ κοίλου διαλύουcι καὶ λέγουcι Προΐτου καὶ κοΐλου, quae eadem exempla habet Io. Al. 6, 19.

τεινόμενον· πᾶςα γὰρ γενικὴ ὀνόματος εἰς φωνῆεν λήγουςα καὶ περιττοςυλλαβοῦςα τῆς ἰδίας εὐθείας ἢ ἐκτείνει τὴν παραλήγουςαν καὶ ςυςτέλλει τὴν λήγουςαν οἷον καλός καλοῦ καλοῖο, ςοφός ςοφοῦ ςοφοῖο. ἢ ἐκτείνει τὴν λήγουςαν καὶ ςυςτέλλει τὴν παραλήγουςαν οἷον Ἀτρείδεω, Πριαμίδεω, Πηληϊάδεω.

*475.

Choer. Dict. 389, 10: τὸ κρέα ἀπὸ τοῦ κρέαα γέγονε κατὰ κρᾶςιν τῶν δύο ᾰᾰ εἰς ἓν ᾱ μακρὸν ὥςπερ Ναυςικάα Ναυςικᾶ. τὸ γὰρ «κρέα λυγκὸς ἔταμνε» (Callimach. Dian. 88) ἀπὸ τοῦ κρέατα γέγονε κατὰ ἀποκοπὴν τῆς τα ςυλλαβῆς, ςυνεςταλμένον γὰρ ἔχει τὸ α.

*476.

Choer. Dict. 408, 16: λᾶος: ἀπὸ τριςυλλάβου γενικῆς λάαος ἐγένετο λᾶος, κράςεως παρακολουθηςάςης τῶν δύο ᾰᾰ εἰς ἓν ᾱ, μακρὸν δηλονότι, διὸ καὶ προπεριςπᾶται οἷον «λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς» (Μ 462).

*477.

E. M. 24, 48: Ἀθηνᾶ: Ἀθήνη Ἀθηναία ὡς δίκη δικαία. καὶ ὥςπερ Ναυςικάα κατὰ κρᾶςιν τῶν δύο ᾰᾰ εἰς α μακρὸν γίνεται Ναυςικᾶ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀθηναία ἀποβολῇ τοῦ ῑ γίνεται Ἀθηνάα καὶ κράςει τῶν δύο αα εἰς ᾱ μακρὸν Ἀθηνᾶ καὶ περιςπᾶται.

*478.

E. M. 163, 43: ἔςτιν ἀάτη καὶ κατὰ κρᾶςιν γίνεται ἄτη.

ad fr. *475. Hoc Choeroboscum ex Herodiano petivisse docent Il. Pr. Λ 385 κέρα ἀγλαέ: -- οἱ δὲ ἐξέτεινον τὸ α πάλιν πληθυντικὸν ἐκδεχόμενοι -- ςυναλοιφὴν ἐκδεχόμενοι τοῦ κέραα. περὶ δὲ τῆς τοιαύτης ἀναγνώςεως δεδήλωται ἡμῖν, ὁπότε διελάβομεν περὶ τοῦ «κέρα ἐκ κεφαλῆς» (Δ 404, ad quem locum cf. Lehrsium). Dichr. 282, 4 καθόλου τὰ τρία δίχρονα τὰ ἐκ ςυναλοιφῆς ἐκτείνεςθαι θέλει, ἀέκων ἄκων, κρέαα κρέα, κέραα κέρα· εἰ μέντοι ἀποκοπήν τινα δέξεται τῆς τα ςυλλαβῆς, τοῦ κέρατα κέρα καὶ κρέατα κρέα ςυνεςταλμένον ἐςτὶ τὸ δίχρονον.

ad fr. *476. Il. Pr. Μ 462: λᾶος: περιςπαςτέον ὡς κλῆρος. ἀπὸ γὰρ εὐθείας πέπτωκε διςυλλάβου κατὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ χρῆςιν. καὶ ὤφειλε τριςυλλαβεῖν ἡ γενική, ςυναλοιφὴν δὲ λαβοῦςα βαρύνεται. cf. Choer. Dict. 93, 27, Io. Alex. 19, 1, Arcad. 128, 13; 134, 15 et 24.

ad fr. *477. cf. Dichr. 288, 6 τὸ Ἀθηνᾶ καὶ μνᾶ καὶ Δανᾶ καὶ ὅςα τοιαῦτά ἐςτι κατὰ πάθος. Mon. 7, 32. Accuratius res exposita io An. Par. IV 250, 22 ἰςτέον ὅτι τὸ Ἀθηνᾶ περιςπᾶται, διότι κρᾶςιν ἔπαθε τῶν δύο αα. ἔςτι μὲν γὰρ ἡ πρωτότυπος αὐτῆς εὐθεῖα Ἀθήνη, ἐξ ἧς κατὰ ςυςτολὴν Ἀθάνα γέγονεν, ᾧ καὶ Σοφοκλῆς χρῆται καὶ Εὐριπίδης καὶ ἕτεροι πολλοί. ἐπεὶ δὲ πολλὰ τῶν εἰς α καὶ εἰς η θηλικῶν διὰ τοῦ αια προφέρονται οἷον ἁμαξαία ἡ ἅμαξα καὶ ςεληναία ἡ ςελήνη, οὕτω κατὰ παραγωγὴν Ἀθηναία ἐλέχθη ἡ Ἀθήνη· ἐξελόντες δ' ἔτι οἱ ὕςτερον ἐκ τοῦ Ἀθηναία τὸ ῑ Ἀθηνάα εἶπον ὥςπερ καὶ τὴν ἐλαίαν ἐλάαν Ἀττικῶς, τοῦτο μὲν οὖν ἄχρηςτον εἴαςαν, κρᾶςιν δὲ ποιηςάμενοι τῶν δύο αα Ἀθηνᾶν καλοῦςι περιςπωμένως Arcad. 98, 7 et 96, 24.

ad fr. *478. Mon. 42, 25 ςημειῶδες τὸ ἄτη ἐκτεῖνον τὸ α. λέγεται δὲ καὶ τριςυλλάβως ἐν ςυςτολῇ, ὡς παρὰ τῷ Κυρηναίῳ «εἴτε μιν Ἀργείων χρὴ καλέειν Ἀάτην». τὸ δὲ αἴτιον τῆς ἐκτάςεως ἐν τῇ διςυλλάβῳ προφορᾷ ἐν ἑτέροις εἴπομεν. cf. Lob. El. II 50: «patet eum (sc. Herodianum) ἄτη non nativum putasse, tunc enim causa disserendi nulla erat, sed affectione aliquapiam corruptum, hoc est, ni fallor, crasi τῶν δύο αα, quae integra emergunt in verbo ἀάω et hinc transfluxere in nomen anapaesticum ἀάτη».

*479.

Choer. 529, 22: ἔςτιν ἐβόαον καὶ κατὰ κρᾶςιν τοῦ ᾱ καὶ ō εἰς τὸ ω̄ γίνεται ἐβόων ὥςπερ ἐλούςαο ἐλούςω, τούτου τὸ δεύτερεν πρόςωπόν ἐςτιν ἐβόαες καὶ κατὰ κρᾶςιν τοῦ ᾱ καὶ ε̄ εἰς ᾱ μακρὸν γίνεται ἐβόας ὡς τὰ ἐμά τᾱμά.

530, 11: πάλιν ἐςτὶν ἔζαον καὶ κατὰ κρᾶςιν τοῦ ᾰ καὶ ō εἰς ω γίνεται ἔζων, εἶτα τὸ δεύτερον πρόςωπόν ἐςτιν ἔζαες καὶ κατὰ κρᾶςιν Δωρικὴν τοῦ ᾰ καὶ ε̄ εἰς η̄ γίνεται ἔζης. τὸ γὰρ ᾱ καὶ ε̄ εἰς η̄ κιρνῶςιν οἱ Δωριεῖς οἷον τὰ ἐμά τῆμά. οὕτω καὶ τὸν ἐνεςτῶτα λέγομεν, ὅτι Δωρικὴν κρᾶςιν πεπονθὼς γίνεται ζῆς διὰ τοῦ η̄ καὶ ῑ ὥςπερ πεινῆς διψῆς.

*480.

Ep. I 191, 19: τοῦ ἦδα τὸ δυϊκὸν ἠδάτην· πῶς οὖν «προςαυδήτην» (Λ 136); ὡςαύτως ἐφοίτων ἐφοιτάτην, ἀλλὰ «πάντοςε φοιτή-

[479ᵃ]

Il. Pr. Ε 163: ἀέκοντας: — τὸ ἄκοντα ςυναλοιφή ἐςτι τοῦ ἀέκοντος.

[479ᵇ]

Dichr. 297, 17: τὸ ἀργός ἐκτεινόμενον ἐκ τοῦ ἀεργός ἐςτι ςυναληλιμμένον.

[479ᶜ]

Ep. Cr. I 5, 10, E. M. 172, 34: αὔτως ἐςτὶν ἐπίρρημα μεςότητος καὶ ψιλοῦται πρὸς ἀντιδιαςτολὴν ἑτέρου σημαινομένου τοῦ οὕτως· ὁμοίως δέ, εἰ τὸ μάτην σημαίνει, ψιλοῦται, τὸ γὰρ στερητικὸν ᾱ ψιλοῦται. — ἔςτιν οὖν ἐτός καὶ σημαίνει τὸ ἀληθές. τὸ γὰρ ἀληθὲς ὑπάρχει, τὸ δὲ ψεῦδος οὐκ ὑπάρχει. καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἄετος καὶ ἀνεβίβαςε τὸν τόνον, τὰ γὰρ εἰς τος δισύλλαβα ἀναβιβάζουςι τὸν τόνον ἐν τῇ ςυνθέςει καὶ κλίνεται ἀέτου, ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν οἱ ἄετοι ἀέτων καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐπίρρημα μεςότητος ἀέτως καὶ κράςει τοῦ αε εἰς τὴν αυ δίφθογγον αὔτως ὡς ἀέρα αὖρα καὶ γρᾶες γραῦς καὶ νᾶες ναῦς.

---

ad fr. *479. comparari potest etiam Schol. ad Od. θ 477 τῆ: τὸ τῆ ῥῆμα προςτακτικόν ἐςτι παρὰ ποιηταῖς εἰρημένον χρόνου ἐνεςτῶτος καὶ παρατατικοῦ. καὶ ἔςτιν ἀπὸ θέματος τοῦ τῶ ὡς λῶ λῇς λῇ, ζῶ ζῇς ζῇ, οὕτω τῶ τῇς τῇ. τούτου ὁ παρατατικὸς ἔτων ὡς ἔζων. τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ἔτης ἔτη ὡς ἔζης ἔζη. ἐκ τούτου τοῦ τρίτου κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε γίνεται προςτακτικὸν ὡς ἐχρύςου χρύςου.

ad fr. *480. Docta expositio Herodianum prodit neque tamen plene eius sententia explanata est, nam ex fragm. 272 in E. M. 121, 10: ἀπειλήτην ςυγκοπῇ τῆς

ad fr. [479ᶜ]. Hoc quamvis dubitanter assignavi Herodiano propter similem locum in Il. Pr. Ϲ 410: Φιλόξενος φηςὶ τὸ ἄητον ςύνθετον εἶναι παρὰ τὸ ἐτός ὡς θετός, ὃ σημαίνει τὴν ὕπαρξιν, ἐξ οὗ τὸ ἀληθές, ὃ καὶ γίνεται ἐτεός — τὸ παρὰ μηδενὶ οὖν ὑπαρκτόν, τουτέςτι μέγα, ἄετον καὶ ἄητον. καὶ δῆλον ὅτι ἀπολέλυται ὁ τόνος· ὁρᾶται γὰρ ςύνθετα τοιαῦτα βαρυνόμενα, ἄρρητον, ἄκλητον, ἄκμητον· οὕτως ἄητον; sed accentus mentio et dictio ὁρᾶται Philoxeni placitum ab Herodiano allatum esse demonstrant; de αὔρα ex ἀέρα nato simile habent An. Ox. II 335, 10.

την» (Μ 266), ἐϲυλᾶτον ἐϲυλάτην «τεύχεα ϲυλήτην» (Ν 202). καὶ οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ᾱ χρῶνται «φοιτάτην ποτ' εἰϲ διδαϲκάλου» καὶ πάλιν «τὼ δ' οὐκ ἐβοάτην» ἔϲπων ἔϲπαϲ «ἐϲπάτην γνάθον εὔχρηϲτον». φαμὲν οὖν, ὅτι μικτῇ γίνεται διαλέκτῳ. Δωριεῖϲ γὰρ τὸ ἐφοίτα ἐφοίτη λέγουϲι καὶ τὸ ἐϲύλα ἐϲύλη καὶ τὸ ηὔδα ηὔδη· ὁ γοῦν Cτηϲίχορόϲ φηϲι «ποταύδη», ὃ λέγει ὁ ποιητὴϲ «προϲηύδα». τὸ μὲν οὖν ὅλον Δώριον φοιτήταν, γέγονε δὲ φοιτήτην μικτόν· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ «τεύχεα ϲυλήτην» (Ν 202) καὶ «προϲαυδήτην».

*481.

Choer. 388, 14: ἰϲτέον ὅτι τῷ κρέατι κοινῶϲ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τ̄ Ἰωνικῶϲ γίνεται τῷ κρέαϊ καὶ κατὰ ϲυναίρεϲιν τοῦ ᾱ καὶ ῑ εἰϲ τὴν ᾱͅ δίφθογγον γίνεται τῷ κρέᾳ Ἀττικῶϲ. ἰϲτέον δὲ ὅτι ἅμα ϲυναίρεϲιϲ ἐγένετο, ἅμα καὶ ἔκταϲιϲ διὸ καὶ τὸ ῑ ἀνεκφώνητόν ἐϲτι· τὸ γὰρ ῑ, ἡνίκα εὑρεθῇ ἢ μετὰ τοῦ η̄ ἢ μετὰ τοῦ ω̄ ἢ μετὰ τοῦ ᾱ μακροῦ ἐν μιᾷ ϲυλλαβῇ, ἀνεκφώνητον εὑρίϲκεται οἷον τῷ Χρύϲῃ τῷ ϲοφῷ, τῇ Μηδείᾳ.

Ἄξιον δέ ἐϲτι ζητῆϲαι, διατί ὥϲπερ ἐπὶ τοῦ κέραϊ καὶ γήραϊ γίνεται κατὰ ϲυναίρεϲιν τοῦ ᾱ καὶ ῑ εἰϲ τὴν ᾱͅ δίφθογγον κρέᾳ καὶ γήρᾳ, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπὶ τοῦ ναΐ καὶ γραΐ γίνεται κατὰ ϲυναίρεϲιν νᾷ καὶ γρᾷ. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν τὴν ἀπολογίαν ταύτην· πᾶϲα δοτικὴ ἑνικῶν εἰϲ ῑ ἀνεκφώνητον λήγουϲα τὴν γενικὴν ἔχει ἰϲοϲύλλαβον τῇ εὐθείᾳ οἷον τῷ κοχλίᾳ ὁ κοχλίαϲ τοῦ κοχλίου, τῷ ϲοφῷ ὁ ϲοφόϲ τοῦ ϲοφοῦ, τῇ μνᾷ ἡ μνᾶ τῆϲ μνᾶϲ, τῷ γήρᾳ τὸ γῆραϲ τοῦ γήρωϲ, τῷ κρέᾳ τὸ κρέαϲ τοῦ κρέωϲ· τὸ γὰρ κρέαοϲ καὶ γήραοϲ πρὸϲ τὸ κρέαϊ καὶ γήραϊ ἐϲτίν. εἰ οὖν ἐγένοντο ταῦτα κατὰ ϲυναίρεϲιν, ἤμελλον ἔχειν τὸ ῑ ἀνεκφώνητον, ὅπερ ἐϲτὶν ἄτοπον· οὐδὲ γὰρ ἔχουϲιν ἰϲοϲύλλαβον τὴν γενικὴν τῇ εὐθείᾳ ὡϲ ναῦϲ ναόϲ, γραῦϲ γραόϲ. τούτου οὖν χάριν οὐ

[481[a]]

Io. Al. 18, 27: παῖδεϲ παίδων: βαρύνεται ἴϲωϲ ἐπειδὴ ὡϲ ἀπὸ ἐντελεϲτέρου τοῦ πάϊϲ γέγονεν ὡϲ μὴ εἶναι φύϲει διϲύλλαβον.

δᾷδεϲ δᾴδων: δαΐδεϲ δαΐδων γὰρ τριϲυλλάβωϲ τὸ ἐντελέϲ.

[481[b]]

Io. Al. 7, 20: τῶν ἀρϲενικῶν ἐν μὲν τοῖϲ εἰϲ ξ̄ λήγουϲι τὸ Θρᾷξ περιϲπᾶται, ἐπεὶ καὶ ἐντελέϲτερον αὐτοῦ τὸ Θράϊξ διϲύλλαβον.

ϲᾱ ἡ ἀπὸ τοῦ ἠπείλουν τροπῇ τῆϲ ει̅ εἰϲ τὸ η̄. Ἡρῳδιανὸϲ hic omissa esse suspicari licet huiuscemodi verba: ἢ φοιτήτην ϲυγκοπῇ ἐκ τοῦ φοιτηϲάτην καὶ τὸ αὐτὸ ἐπὶ τῶν ἄλλων.

ad fr. *481. cf. Il. Pr. Λ 385: κέρα ἀγλαέ: ϲὺν τῷ ῑ ἔγραψάν τινεϲ τὸ κέρᾳ ἵνα ᾖ δοτική, ὁμοίωϲ τῷ «δέπᾳ μελιηδέοϲ οἴνου» (γ 46, ubi nunc δέπαϲ) καὶ «γήρᾳ ὑπὸ λιπαρῷ» (Od. λ 136). οὕτωϲ δὲ καὶ δοκεῖ ἐπικρατεῖν ἡ παράδοϲιϲ, ὡϲ καὶ Ἀλεξίων ἀξιοῖ. cf. Lob. El. II 300 seqq.

ad fr. [481[b]]. cf. Il. Pr. Ι 605: λόγοϲ ἐϲτίν, ὡϲ πᾶϲα εὐθεῖα ἀρϲενικοῦ ὀνόματοϲ ἐν τῇ τελευταίᾳ δύο ἔχουϲα φωνήεντα ταῦτα ἐκφωνεῖ χωρὶϲ τοῦ Θρᾴξ.

cυναιροῦνται ταῦτα κατὰ τὴν δοτικήν, ἵνα μὴ εἰc ῑ ἀνεκφώνητον λήγωcιν κατὰ τὴν δοτικὴν καὶ ἔχοντα τὴν γενικὴν περιττοcύλλαβον τῆc εὐθείαc.

*482.

Choer. 92, 5: ἡ γενικὴ λάαοc τριcυλλάβωc μετάγεται εἰc εὐθεῖαν καὶ γίνεται ὁ Λάαοc ὥcπερ ὁ Καππάδοξ τοῦ Καππάδοκοc ὁ Καππάδοκοc καὶ λοιπὸν κατὰ κρᾶcιν Δωρικὴν τοῦ ᾰ καὶ ο̅ εἰc ᾱ μακρὸν γίνεται Λάαc ὥcπερ Πτερέλαοc Πτερέλαc καὶ Μενέλαοc Μενέλαc, ὡc παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομάχῃ (486) «τοῦ cτρατηλάτα — Μενέλα».

*483.

E. M. 598, 23: ὥcπερ ἀπὸ τοῦ ταναόποδοc γίνεται ταναύποδοc κράcει τοῦ α̅ο̅ εἰc τὴν α̅υ̅, cημαίνει δὲ cύροντα τὸν πόδα, οὕτωc ἀπὸ τοῦ ναῦc ναόc γίνεται ναόφι καὶ κατὰ κρᾶcιν «ναῦφιν ἀμυνόμενοι» (N 700) ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν νεῶν ἀποcοβοῦντεc.

*484.

Choer. 386, 9: ἐπὶ γενικῆc τῶν εἰc α̅c̅ οὐδετέρων ἀποβάλλουcι τὸ τ̅ οἱ Ἴωνεc οἷον κρέατοc κρέαοc, γήρατοc γήραοc, κέρατοc κέραοc καὶ λοιπὸν οἱ Ἀττικοὶ cυναιροῦcι τὸ ᾰ καὶ ο̆ εἰc ω̅ καὶ λέγουcι τοῦ κρέωc, τοῦ γήρωc καὶ κρέωc.

*485.

Choer. 882, 34: τὸ ἐκρέμαco γίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ c̅ Ἰωνικῶc ἐκρέμαο καὶ κατὰ κρᾶcιν Ἀττικὴν τοῦ α̅ο̅ εἰc ω̅ ἐκρέμω «ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖιν» (O 18). μηδεὶc δὲ οἰέcθω

[484ᵃ]

Io. Al. 7, 31: τὸ cῶc ἀπὸ τοῦ cάοc cυνῄρηται καὶ περιcπᾶται.

[484ᵇ]

Il. Pr. Γ 35: ὦχροc: οὕτωc ὦχροc ὡc ὦμοc εἰc ἀποφυγὴν τοῦ ἐπιθετικοῦ. τάχα δὲ καὶ ἄχροόc ἐcτιν, ὃ ἐν ὑπερθέcει γίνεται ἄοχροc καὶ κατὰ cυναλοιφὴν ποιεῖ τὸ ὦχροc βαρυνόμενον.

[484ᶜ]

Schol. V ad Il. H 238: αἱ Ἀριcτάρχου βῶν, ἡ Ἀριcτοφάνουc βοῦν, ἡ Ἡρωδιανοῦ βῶ, ὡc Βορέαο «Βορέω ὑπ' ἰωγῇ» (Od. ξ 533).

---

ad fr. *482 cf. supra fr. 228.

ad fr. *483 cf. Il. Pr. Ε 289: ταλαύρινον: Ἀρίcταρχοc ψιλοῖ τό ρ̅· οὐ γάρ φηcι cύνθετον δεῖ νοεῖν τὸν cχηματιcμόν, ἀλλὰ κατὰ ἁπλῆν ἔννοιαν, τὸν εὔτολμον καὶ ἰcχυρόν. ὁμοίωc δὲ καὶ Ἀριcτοφάνηc· Τρύφων δὲ cύνθετον αὐτό ἐκδέχεται παρά τό ταλαόν καὶ τὴν ῥινόν, ὁμοίωc τῷ ταναόποδα ταναύποδα.

---

ad fr. [484ᵃ]. Il. Pr. Ε 887: μόνον τό cῶc περιcπώμενον μονοcύλλαβον εἰc ω̅c̅ λῆγον ἀρcενικὸν γεγονόc ἢ ἐκ τοῦ cόοc, ὡc οἴεται Φιλόξενοc, ἢ ἐκ τοῦ cάοc, ὅπερ κρεῖττον.

ad fr. [484ᵇ] cf. E. Or. 170, 8: ὦχροc. χροῦc χρόοc ἄχροοc. ἐcτὶ δὲ κακόχρουc. καθ' ὑπέρθεcιν τοῦ ο̅ ἄοχροc. cυναλοιφῇ τοῦ ο̅ καὶ ε̅ εἰc ω̅ ὦχροc.

τὸ ἐκρέμω ὡς ἀπὸ τοῦ εἰς ω̄ εἶναι ὡς ἀπὸ τοῦ κρεμῶ κρεμᾷς, ἐπειδὴ κρεμῶμαι καὶ ἐκρεμώμην ἤμελλεν εἶναι τὸ παθητικὸν ὥσπερ βοῶμαι ἐβοώμην· νῦν δὲ κρέμαμαι καὶ ἐκρεμάμην ἐστὶν ὥσπερ ἵσταμαι ἱστάμην· ἄλλως τε εἰ ἦν ἀπὸ τῶν εἰς ω̄, ἐκρεμῶ ἤμελλεν εἶναι περισπωμένως ὥσπερ ἐβοῶ, νῦν δὲ ἐκρέμω ἐστὶ παροξυτόνως.

*486.

Choer. 253, 19: τὸ ζώς ἀπὸ συναιρέσεως ἐγένετο· ἀπὸ γὰρ τοῦ ζωός τοῦ ζωοῦ ἐγένετο καὶ κατὰ κρᾶσιν ὁ ζώς τοῦ ζῶ τῆς βαρείας καὶ ὀξείας εἰς ὀξεῖαν συναιρεθεισῶν ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἑσταώς ἑστώς, βεβαώς βεβώς, Νηρηΐς Νηρῄς.

*487.

Choer. 389, 17: ἰστέον ὅτι τὸ κρεῶν ἀπὸ τοῦ κρεάων γέγονε κατὰ κρᾶσιν τοῦ α καὶ ω̄ εἰς τὸ ω̄, διὸ καὶ περισπᾶται.

*488.

E. M. 291, 9: τὸ ἀείδω ᾄδω κράσει τοῦ ᾱ καὶ ε̄ καὶ συναιρέσει τοῦ αῑ εἰς τὴν ᾱͅ δίφθογγον.

*489.

Choer. 498, 20: ἔστι βοάω καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ α καὶ ω̄ εἰς ω̄ γίνεται βοῶ. τούτου τὸ δεύτερον πρόσωπον βοάεις, τὸ δὲ α καὶ ε εἰς α μακρὸν κιρνᾶται παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἷον τὰ ἐμά τἀμά· οὕτως οὖν καὶ βοάεις βοᾷς κατὰ κρᾶσιν τοῦ α καὶ ε εἰς τὸ ᾱ μακρὸν καὶ μένει τὸ ῑ προσγεγραμμένον· παρὰ μὲν τοῖς Δωριεῦσιν εἰς η κιρνᾶται τὸ ᾱ καὶ ε̄ οἷον τὰ ἐμά τἠμά· οὕτως οὖν καὶ ἐν τῷ ὁράεις ποιοῦσι τὸ α καὶ ε̄ εἰς η κατὰ κρᾶσιν καὶ λέγουσιν ὁρῇς καὶ πάλιν διψάεις διψῇς, πεινάεις πεινῇς καὶ μένει τὸ ῑ προσγεγραμμένον· κέχρηνται δὲ τούτοις ἀπὸ Δωρίδος διαλέκτου οὔσι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι· φημὶ δὲ τὸ πεινῇς καὶ διψῇς καὶ ὁρῇς. μὴ νομίσωμεν δὲ ὅτι τὸ ᾱ παρ' ἡμῖν, φημὶ δὲ ὡς ἐν τῷ πεινᾷς καὶ διψᾷς καὶ ὁρᾷς, ἐτράπη παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν εἰς η ἐν τῷ πεινῇς καὶ διψῇς καὶ ὁρῇς· οὐδέποτε γὰρ τὸ παρ' ἡμῖν α εἴτε μακρὸν εὑρεθῇ εἴτε βραχύ, τρέπεται εἰς η παρὰ τοῖς Δω-

[486a]

Arcad. 109, 22: τὸ ἐριώλη ἡ μεγάλη πνοὴ ἀπὸ τοῦ ἐρί καὶ τοῦ ἄω τὸ πνέω βαρύνεται.

[488a]

Arcad. 21, 25: τὸ ἱλᾶς περισπᾶται ἀπὸ τοῦ ἱλάεις.

[488b]

Arcad. 22, 3: τὸ ἀλλᾶς ἔχει τὸ ἀλλάεις ἐντελέστερον.

ad fr. *486. cf. Il. Pr. Ε 887.
ad fr. *487. cf. Il. Pr. Λ 551: κρειῶν: περισπαστέον· ἡ γὰρ κρεῶν γενικὴ ἐπλεόνασε τῷ ῑ, ἥτις περισπᾶται διὰ τὸ ἔχειν ἐντελεστέραν τὴν κρεάων.
ad fr. *489. Quod ὁρῇς Atticum esse dicitur, id spectare videtur ad Homerica ὁρῇαι et ὁρῇτο.

ριεῦϲι· τοὐναντίον γὰρ τὸ η̄ εἰϲ ᾱ μακρὸν τρέπουϲιν οἷον ἡδύ ἁδύ «ἁδύ τι τὸ ψιθύριϲμα», ἀλλ' ὡϲ εἴρηται κρᾶϲιϲ Δωρικὴ τοῦ ᾱ καὶ ε̄ εἰϲ η̄. τοιοῦτόν ἐϲτι καὶ τὸ ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ ἐπικρατῆϲαν, λέγω δὲ τὸ Ζῆϲ.

490.

Choer. 488, 33: ἰϲτέον ὅτι τὸ κρεοῖν ἀπὸ τοῦ κρεάοιν γέγονε κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ᾱ καὶ τῆϲ οι̅ διφθόγγου εἰϲ τὴν οι̅ δίφθογγον, διὸ καὶ περιϲπᾶται. ἐὰν δὲ θελήϲωϲι λέγειν ὅτι κρᾶϲιϲ παρηκολούθηϲε τοῦ ᾱ καὶ ο̄ εἰϲ ω̄, ὀφείλει διὰ τοῦ ω γενέϲθαι τοῖν κρεῷν προϲγραφομένου τοῦ ῑ· ἡ δὲ παράδοϲιϲ διὰ τῆϲ οι̅ διφθόγγου ἐπίϲταται τὴν λέξιν.

*491.

Choer. 160, 25: ἰϲτέον ὅτι γέγονε Δημοϲθένεα κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ε̄ καὶ ᾱ εἰϲ η̄ Δημοϲθένη ὥϲπερ τείχεα τείχη, βέλεα βέλη. δεῖ γινώϲκειν ὅτι ἐὰν εὑρεθῇ τὸ ε̄ ἔχον προηγούμενον φωνῆεν, τότε τὸ ε̄ καὶ ᾱ εἰϲ η̄ κιρνῶνται καὶ εἰϲ ᾱ μακρὸν οἷον εὐφυέα εὐφυᾶ, ὑγιέα ὑγιῆ καὶ ὑγιᾶ. ἐὰν δὲ εὑρεθῇ ἔχον προηγούμενον ϲύμφωνον, τότε τὸ ε̄ καὶ α εἰϲ η̄ μόνωϲ κίρνανται οἷον Δημοϲθένεα Δημοϲθένη, εὐγενέα εὐγενῆ.

[490a]

Arcad. 86, 24: τὸ ὑμνάοιδοϲ, ἐπάοιδοϲ, λυράοιδοϲ προπαροξύνεται· τὰ δὲ ἐξ αὐτῶν ὀξύνεται, ὑμνῳδόϲ, ἐπῳδόϲ, λυρῳδόϲ.

[490b]

Il. Pr. Υ 72: ϲῶκοϲ: εἰϲὶν οἳ ἀξιοῦϲι καὶ καθότι ϲύνθετόν ἐϲτι βαρύνεϲθαι αὐτό. ἐκ γὰρ τοῦ ϲάοικοϲ γεγενῆϲθαι τὴν κρᾶϲιν· οὕτω δὲ δώϲουϲι καὶ προϲκείμενον τῷ ω̄ τὸ ῑ, τῆϲ παραδόϲεωϲ οὐχ οὕτωϲ ἐχούϲηϲ.

[491a]

Io. Al. 8, 5: τὰ εἰϲ η̄ θηλυκὰ μονοϲύλλαβα ἐκ ϲυναιρέϲεωϲ περιϲπᾶται, γέα γῆ, νέα νῆ, πλέα πλῆ.

[491b]

Io. Al. 9, 5: τὰ θηλυκὰ ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν περιϲπαϲθέντα ἐκ ϲυναιρέϲεωϲ ἔϲχε τὴν περιϲπωμένην ὡϲ τὸ ἀργυρέα ἀργυρᾶ, Ἀθηνᾶ τε καὶ μνᾶ, καὶ χαλκέα τε καὶ χαλκῆ, φωκέα φωκῆ. τοιοῦτόν ἐϲτι καὶ ϲηϲαμῆ καὶ ἀμυγδαλῆ ἐπὶ τοῦ δένδρου, γαλῆ, κωλῆ, ϲυκῆ, παρδαλῆ, μυγαλῆ, κυνῆ καὶ εἴ τι ὅμοιον.

---

ad fr. *491. cf. Io. Al. 16, 13: πᾶϲα εὐθεῖα πληθυντικὴ οὐδετέρου ὀνόματοϲ ἐντελὴϲ εἰϲ ᾱ λήγει καὶ ἐπὶ τῆϲ αὐτῆϲ ϲυλλαβῆϲ ἔχει τὸν τόνον, ἐφ' ἧϲ καὶ ἡ ἑνικὴ εὐθεῖα, γράμμα γράμματα, φίλον φίλα, καλόν καλά· κάνεον μὲν κάνεα προπαροξυτόνωϲ, κανοῦν δὲ κανᾶ περιϲπωμένωϲ διὰ τὴν ϲυναίρεϲιν. αἱ δὲ εἰϲ η̄ ἐκ ϲυναιρέϲεωϲ εἰϲὶ καὶ πρὸϲ τὴν ϲυναίρεϲιν τὸν τόνον ποιοῦνται, τείχεα τείχη· αἱ γὰρ δύο βαρεῖαι εἰϲ βαρεῖαν ϲυναιροῦνται· τὰ εὐϲεβέα δὲ τὰ εὐϲεβῆ. ἡ γὰρ ὀξεῖα καὶ βαρεῖα εἰϲ περιϲπωμένην ϲυναιρεῖται. — Il. Pr. Θ 441: πᾶϲα αἰτιατικὴ ἑνικὴ

---

ad fr. [491a]. cf. Mon. 7, 5, unde Ῥέα Ῥῆ addendum.

Ἀποροῦϲι δέ τινεϲ λέγοντεϲ, καὶ πῶϲ ἐπὶ τοῦ χάλκεα χαλκᾶ καὶ χρύϲεα χρυϲᾶ καὶ ὀϲτέα ὀϲτᾶ καὶ κανέα κανᾶ ϲυμφώνου προηγουμένου τῷ ε̅ εἰϲ α̅ ἐγένετο ἡ κρᾶϲιϲ; ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἐγένετο τὸ χαλκᾶ ἀπὸ τοῦ χάλκεα κατὰ κρᾶϲιν οὔτε τὰ κανᾶ ἀπὸ τοῦ κάνεα, ἀλλὰ λέγομεν ὅτι αἱ εὐθεῖαι τούτων αἱ ἑνικαὶ διχῶϲ λέγονται καὶ ἐντελῶϲ καὶ κατὰ κρᾶϲιν. καὶ αἱ μὲν οὖν ἐντελεῖϲ εὐθεῖαι πληθυντικαὶ ἀπὸ τῆϲ ἐντελοῦϲ ἑνικῆϲ εὐθείαϲ ἐκλίθηϲαν οἷον ἀπὸ τοῦ χάλκεον χάλκεα καὶ ἀπὸ τοῦ χρύϲεον χρύϲεα καὶ ἀπὸ τοῦ ὀϲτέον ὀϲτέα καὶ ἀπὸ τοῦ κάνεον κάνεα· αἱ δὲ κατὰ κρᾶϲιν εὐθεῖαι πληθυντικαὶ ἀπὸ τῆϲ κατὰ· κρᾶϲιν εὐθείαϲ τῶν ἑνικῶν εἰϲιν, οἷον ἀπὸ τοῦ χαλκοῦν χαλκᾶ καὶ ἀπὸ τοῦ χρυϲοῦν χρυϲᾶ καὶ ἀπὸ τοῦ ὀϲτοῦν ὀϲτᾶ καὶ ἀπὸ τοῦ κανοῦν κανᾶ, τουτέϲτιν ἐν τῇ εὐθείᾳ τῶν ἑνικῶν ἐγένετο ἡ κρᾶϲιϲ καὶ ἐκεῖθεν ἡ κλίϲιϲ ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ.

*492.

Choer. 213, 25: Δεῖ παραφυλάξαϲθαι, ὅτι ἐπὶ τῶν Ἀττικῶν τῶν γινομένων κατὰ ϲυναλοιφὴν ἐν τῇ γενικῇ τοῦ ε̅ καὶ ω̅ εἰϲ τὸ ω̅ οἷον τοῦ Ἐρετριέωϲ τοῦ Ἐρετριῶϲ, τοῦ Cτειριέωϲ τοῦ Cτειριῶϲ οἱ Ἀθηναῖοι τὰϲ αἰτιατικὰϲ ϲυναλείφοντεϲ εἰϲ α̅ μόνον ποιοῦϲιν αὐτὰϲ οἷον τὸν Ἐρετριέα Ἐρετριᾶ, τὸν Cτειριέα Cτειριᾶ καὶ οὐκέτι εἰϲ η̅. καὶ λέγουϲί τινεϲ ταύτην τὴν ἀπολογίαν ὅτι ὃν τρόπον ἐποίηϲαν κρᾶϲιν οὐκ ἀπὸ

[491c]

Arcad. 126, 9: τὸ κρῆϲ ἀπὸ τοῦ κρέαϲ καὶ οὐδέτερον ὂν περιϲπᾶται.

[491d]

Io. Al. 10, 5 et 11, 1: τὸ κῆροϲ καὶ ἦροϲ ἐκ τοῦ κέαροϲ καὶ ἔαροϲ ϲυναλήλιπται, ὁμοίωϲ καὶ αἱ δοτικαὶ κῆρι καὶ ἦρι.

[491e]

Io. Al. 19, 33: τὸ φρεάτων ϲυναιρεθὲν ἐν τῇ παραληγούϲῃ ὀφείλει βαρύνεϲθαι· εἴπομεν γὰρ ὡϲ ἡ βαρεῖα καὶ ὀξεῖα εἰϲ ὀξεῖαν ϲυναιροῦνται· νῦν δὲ παραλόγωϲ περιϲπᾶται ϲυνεξελθὸν τῷ Κρητῶν θητῶν καὶ τοῖϲ ὁμοίοιϲ.

[492a]

Choer. 861: ὁ μὲν Ἡρωδιανόϲ φηϲιν, ὅτι κυρίωϲ διαίρεϲίϲ ἐϲτιν αὕτη ἡ ἐν τῷ τιθεῖϲι τιθέαϲι καὶ διδοῦϲι διδόαϲι καὶ ζεύγνυϲι ζευγνύαϲι καὶ πιϲτοῦται τοῦτο ἐκ τῶν πληθυντικῶν αἰτιατικῶν· ἰδοὺ γάρ, φηϲίν, ἐν τῷ Δημοϲθένεαϲ Δημοϲθένειϲ τὸ ε̅α̅ εἰϲ τὴν ε̅ι̅ δίφθογγον ϲυναιρεῖται καὶ πάλιν ἐν τῷ ἰχθύαϲ ἰχθῦϲ τὸ υ̅ καὶ τὸ α̅ εἰϲ τὸ υ̅ ϲυναιρεῖται καὶ πάλιν ἐν τῷ βόαϲ βοῦϲ τὸ καὶ α̅ εἰϲ τὴν ο̅υ̅ δίφθογγον ϲυναιρεῖται.

ἀπαθὴϲ εἰϲ α̅ λήγουϲα βαρύνεται ὑπεϲταλμένηϲ τῆϲ τινά. ἀπαθὴϲ διὰ τὸ εὐφυᾶ διφυᾶ καὶ τὰ τοιοῦτα.

ad fr. *492. Dichr. 291, 14: πᾶϲα αἰτιατικὴ ἀπαθὴϲ εἰϲ α̅ λήγουϲα ϲυϲτέλλεϲθαι θέλει Ἀλκμᾶνα, ποιμένα, Ἕκτορα, θώρακα, Αἴαντα, Ἀχιλλέα, βαϲιλέα. Ἀττικοὶ μέντοι ἐκτείνουϲι τὰϲ ἀπὸ τῶν εἰϲ ε̅υ̅ϲ̅ Ἀτρέα λέγοντεϲ καὶ ἱερέα. πρόϲκειται δὲ ἀπαθὲϲ διὰ τὸ χοᾶ καὶ Ἐρετριᾶ καὶ Πειραιᾶ καὶ Cτειριᾶ. — Il. Pr. Λ

τῆς κοινῆς γενικῆς, τῆς διὰ τοῦ ε̄ καὶ ō, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς τῆς διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω̄ οἷον Πειραιέως Πειραιῶς, Ἐρετριέως Ἐρετριῶς, Στειριέως Στειριῶς, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐν τῇ αἰτιατικῇ οὐκ ἀπὸ τῆς κοινῆς αἰτιατικῆς ἐποίησαν τὴν κρᾶσιν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς, τουτέστι τῆς ἐχούσης τὸ ᾱ ἐκτεταμένον, καὶ λοιπὸν εὐλόγως εἰς ᾱ μόνον ἐγένετο ἡ κρᾶσις· τὰ γὰρ ἀναδεχόμενα κρᾶσιν τοῦ ε καὶ ᾱ εἰς η̄ ἢ εἰς ᾱ μακρὸν πρὸ τῆς κράσεως συνεσταλμένον ἔχουσι τὸ ᾱ ἤγουν τὸν ὑγιέα, τὸν εὐφυέα. ἐπὶ τούτων οὖν, φημὶ δὴ τοῦ Ἐρετριᾶ, Πειραιᾶ, Στειρεᾶ εἰς α μόνως ἐγένετο ἡ κρᾶσις· τὰ γὰρ ἀναδεχόμενα κρᾶσιν τοῦ ε̄ καὶ ᾱ πρὸ τῆς κράσεως μακρὸν ἔχουσι τὸ ᾱ.

Ἰστέον δὲ ὅτι οὐκ ἔστι καταναγκαστικὸς ὁ λόγος οὗτος· πολλάκις εὑρίσκεται τὸ ε καὶ ᾱ μακρὸν εἰς η̄ κιρνάμενα ὡς ἐπὶ τοῦ Ἑρμέας Ἑρμῆς, Σωσέας Σωσῆς. ἰδοὺ γὰρ ἐνταῦθα τὸ ε καὶ ᾱ μακρὸν εἰς η κίρνανται. τὸ γὰρ Ἑρμέας καὶ Σωσέας μακρὸν ἔχουσι τὸ α, ἐπειδὴ τὰ εἰς ᾱς ἀρσενικὰ βαρύτονα μακρὸν ἔχουσι τὸ ᾱ οἷον Αἴας, Θόας, κοχλίας, Αἰνείας, γίγας, Κάλχας, χωρὶς τοῦ μέγας τοῦ ἐπιθέτου καὶ τοῦ λᾶας τοῦ προσηγορικοῦ καὶ τοῦ Αἴας παρ' Ἀλκμᾶνι· τί οὖν ἄτοπον καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐρετριέα Ἐρετριᾶ καὶ Πειραιέα Πειραιᾶ καὶ Στειριέα Στειριᾶ, εἰ καὶ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς αἰτιατικῆς, φημὶ δὴ τῆς ἐχούσης τὸ ᾱ ἐκτεταμένον, ἐγένετο ἡ κρᾶσις, γενέσθαι καὶ εἰς η τὴν κρᾶσιν; κρεῖττον οὖν ἐστιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην· διὰ τοῦτο ἐπὶ τοῦ Ἐρετριέα Πειραιέα Στειριέα Ἐρετριᾶ Πειραιᾶ καὶ Στειριᾶ οὐκ ἐγένετο εἰς η̄ ἡ κρᾶσις, ἀλλ' εἰς ᾱ μόνον, ἐπειδὴ τούτων ἡ κλητικὴ εἰς φωνῆεν λήγει οἷον ὦ Ἐρετριεῦ καὶ ὦ Πειραιεῦ καὶ ὦ Στειριεῦ. οὐδέποτε δὲ τῆς κλητικῆς εἰς φωνῆεν ληγούσης ὀφείλει ἡ αἰτιατικὴ εἰς η̄ καταλήγειν οὔτε παρ' ἡμῖν οὔτε παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἷον ὦ Χρύση τὸν Χρύσην, ὦ τοξότα τὸν τοξότην, ὦ Δημοσθένη Ἀττικῶς καὶ τὸν Δημοσθένην Ἀττικῶς μετὰ τοῦ ν. «παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις» πρόσκειται, ἐπειδὴ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν εὑρίσκεται ἡ κλητικὴ εἰς φωνῆεν λήγουσα, τῆς αἰτιατικῆς εἰς η καταληγούσης οἷον ὦ Τυδεῦ καὶ τὸν Τυδῆ, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (Δ 384) «ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἔπι Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί». τούτου χάριν ἐπὶ τοῦ Ἐρετριέα Ἐρετριᾶ, καὶ Πειραιέα Πειραιᾶ καὶ Στειριέα Στειριᾶ εἰς ᾱ μόνως ἐγένετο ἡ κρᾶσις, οὐκέτι δὲ εἰς η̄, ἵνα μὴ εὑρεθῇ τῆς κλητικῆς εἰς φωνῆεν ληγούσης ἡ αἰτιατικὴ εἰς η καταλήγουσα.

*493.

E. M. 265, 12: Δημάδης: ἀπὸ τοῦ Δημέας γίνεται Δημεάδης καὶ

223: Κισσῆς: ὡς Ἑρμῆς· καὶ μήποτε παρὰ τὸ Κισσός παρώνυμόν τι ἐγένετο Κισσέας καὶ κατὰ συναλοιφὴν Κισσῆς. Io. Al. 8, 27: Ἑρμῆς Θαλῆς Σωσῆς ἐκ τοῦ Ἑρμέας Θαλέας Σωσέας συνῃρημένα. — Il. Pr. O 339: Μηκιστῆ: ὁμοίως τῷ «ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἔπι Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί». καὶ ἤτοι ἀπεκόπη ἡ Μηκιστῆα αἰτιατική, ἢ Δωρικῶς κέκλιται, ὅπερ μοι δοκεῖ καὶ ἄμεινον. — De accusativo pluralis Io. Al. 20, 32: τὸ Ἐρετριέας Ἐρετριᾶς καὶ ἁλιέας ἁλιᾶς κατὰ συναίρεσιν περισπῶνται παρ' Ἀθηναίοις.

ad fr. *493. omisi verba initio posita οὐκ ἔχει τὸ ῑ, quae ad orthographiam

κατὰ cυναίρεcιν Δημάδηc καὶ ὤφειλεν εἰc η γενέcθαι ἡ κρᾶcιc, ἀλλὰ διὰ τὸν χαρακτῆρα εἰc α ἐγένετο. τὰ γὰρ εἰc δηc πατρωνυμικὰ ἢ τύπου πατρωνυμικοῦ ὄντα ἢ τῷ ῑ θέλει παραλήγεcθαι ἢ τῷ ᾱ οἷον Πηλείδηc Αἰακίδηc, Εὐρυμάδηc, Πυλάδηc· οὕτωc οὖν καὶ Δημάδηc.

*494.

Choer. 417, 11: ἔcτι cπέοc cπέεοc cπέεϊ καὶ κατὰ κρᾶcιν τῶν δύο εε εἰc η̄ cπῆϊ «εὗρε δὲ cπῆϊ» (Ω 83) ὥcπερ Ἡρακλέεοc Ἡρακλῆοc «τεῖχοc ἐc ἀμφίχυτον Ἡρακλῆοc θείοιο» (Υ 145).

*495.

Choer. Dict. 164, 12: Δεῖ γινώcκειν ὅτι ἐν μὲν τοῖc δυϊκοῖc τὰ δύο εε εἰc η κίρνανται οἷον Δημοcθένεε Δημοcθένη, Διομήδεε Διομήδη, ἐν δὲ τοῖc πληθυντικοῖc εἰc τὴν ει δίφθογγον οἷον Δημοcθένεεc Δημοcθένειc, Διομήδεεc Διομήδειc, cπανίωc δὲ καὶ ἐν τοῖc δυϊκοῖc, ἀλλ' εὑρίcκονται τὰ δύο εε εἰc τὴν ει δίφθογγον κιρνάμενα οἷον ταρίχεε ταρίχει, πόλεε πόλει, ὡc παρ' Αἰcχίνῃ τῷ Cωκρατικῷ «τούτω τὼ πόλει» (λέγει δὲ περὶ Ἀθηνῶν καὶ Λακεδαιμονίων) καὶ ἐν τοῖc πληθυντικοῖc εἰc η̄ οἷον ἱππέεc ἱππῆc, καὶ βαcιλέεc βαcιλῆc. ταῦτα δὲ Ἀττικὰ εἰcι καὶ ἐπὶ μόνων τῶν εἰc εὺc τοῦτο ποιοῦcιν οἱ Ἀττικοί, φημὶ δὴ τὸ κιρνᾶν τὰ δύο εε εἰc η ἐν τῇ εὐθείᾳ τῶν πληθυντικῶν.

Καὶ ἄξιόν ἐcτι ζητῆcαι διὰ ποίαν αἰτίαν ἐν μὲν τοῖc δυϊκοῖc τὰ δύο εε εἰc η̄ κιρνῶνται, ἐν δὲ τοῖc πληθυντικοῖc εἰc τὴν ει δίφθογγον. ἀπολογούμεθα οὖν ἡμεῖc περὶ τούτων οὕτωc· τὸ ῑ χαρακτηριcτικόν ἐcτι τῆc εὐθείαc τῶν πληθυντικῶν, οὐ μὴν τῆc εὐθείαc τῶν δυϊκῶν οἷον φίλοι, Ὅμηροι, κοχλίαι, Αἰνεῖαι. ἐπειδὴ οὖν τὸ ῑ χαρακτηριcτικόν ἐcτι τῆc εὐθείαc τῶν πληθυντικῶν, εὐλόγωc οὖν ἐν τοῖc πληθυντικοῖc τὰ δύο εε εἰc τὴν ει δίφθογγον κίρνανται, ἐν δὲ τοῖc δυϊκοῖc εἰc τὸ η, ἐπειδή, εἰ ἐγένετο τῶν δύο εε κρᾶcιc εἰc τὴν ει δίφθογγον ἐν τοῖc δυϊκοῖc, εὑρίcκεται τὸ ῑ ἐν τῇ τελευταίᾳ cυλλαβῇ, ὅπερ ἐcτὶ γνήcιον,

spectare solent, ab hoc loco aliena, nisi forte epitomator his verbis cavere voluit, ne quis a Δῆμοc derivatum putet, a quo Δημίδηc non Δημάδηc descenderet. Sed Herodianus sic non loquitur; res autem ab eo profecta est, uam traditur in fragmento Herodianeo ex libro περὶ κλίcεωc ὀνομάτων An. Ox. IV 334, 10 Δημάδηc ἐκ τοῦ Δημεάδηc ὄν. Etiam Priscianus II 7, 37 Demades paenultimam producere perhibet (cf. Lob. Parall. p. 6). Quum autem in E. M. p. 210, 16 in loco, qui item Herodianeao originis videtur, tradatur Δημέαc Δημεάδηc καὶ κατὰ cυγκοπὴν Δημάδηc, suspicari licet Herodianum de hoc nomine dubitasse et sic fere pronunciasse: τὸ Δημάδηc ἀμφίβολον· εἰ μὲν τὸ ᾰ cυνεcταλμένον ἐcτὶν ἀπὸ τοῦ Δημέαc Δημεάδηc καὶ κατὰ cυγκοπὴν Δημάδηc, εἰ δὲ ἐκτεινόμενον ἐκ τοῦ Δημεάδηc κατὰ cυναίρεcιν. cf. Lob. El. II 82, I 254.

ad fr. *494. cf. eundem p. 179, 22, Lob. El. II 52.

ad fr. *495. In verbis οὐκ ἀντίκεινται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔcτιν οὐδέτερα, ἀλλὰ θηλυκά alteram ex duabus a Lobeckio in El. II 56 propositis emendationibus τὸ μὲν οὐδέτερον, τὸ δὲ θηλυκόν recepi, quia paullo ante eaedem formae ταρίχει et πόλει commemoratae sunt. Altera emendatio, quam Lob. ipse praeoptat, est τὰ ῥάχει pro ταρίχει. — Similiter Theogn. p. 153, 20 οὐκ ἔcτι τῆc εὐθείαc τῶν δυικῶν τελικὸν τὸ ῑ· πίcτιc δὲ τοῦ λόγου τὸ βαcιλεύc, ὅτι ἐπὶ μὲν τῆc εὐθείαc τῶν πληθυντικῶν τὰ δύο εε εἰc τὴν ει δίφθογγον κίρναται· τὸ γὰρ ῑ εὑρίcκεται τελικὸν ἀρcενικῶν ὀνομάτων οἷον ὅμηροι, ἄνθρωποι, εἰc δὲ τὴν εὐθεῖαν

ὡς εἴρηται, τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν. τούτου χάριν ἵνα μὴ εὑρεθῇ τὸ ῑ τελικὸν ἐπὶ τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν, οὐκ ἐγένετο ἡ κρᾶσις τῶν δύο εε εἰς τὴν ε̄ῑ δίφθογγον, ἀλλ' εἰς τὸ η̄. ἔστιν οὖν εἰπεῖν καὶ ἑτέραν τοιαύτην ἀπολογίαν· οὐδέποτε εὑρίσκεται ἐν ἀρσενικοῖς ὀνόμασι εὐθεῖα δυϊκῶν εἰς οἱανδήποτε δίφθογγον λήγουσα οἷον τὼ Αἴαντε, τὼ λέβητε, τὼ Ἀτρείδα, τὼ Ὀρέστα. ὅθεν καὶ ἐπὶ τῆς εἰς ᾱ καὶ εἰς ω̄ ληγούσης δοτικῆς τῶν ἑνικῶν, δηλονότι μετὰ τοῦ ῑ οὔσης, ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν οὐκ ἔχει τὸ ῑ προσγεγραμμένον οἷον τῷ κοχλίᾳ τὼ κοχλία, τῷ ὁμήρῳ τὼ ὁμήρω. τούτων οὖν χάριν ἐν τοῖς δυϊκοῖς οὐ κίρνανται τὰ δύο εε εἰς τὴν ε̄ῑ δίφθογγον. πρόσκειται ἀνωτέρω «ἐν ἀρσενικοῖς ὀνόμασιν» διὰ τὸ ταρίχεε ταρίχει, πόλεε πόλει· ταῦτα γὰρ διὰ τῆς ε̄ῑ διφθόγγου γράφεται. ἀλλ' οὐκ ἀντίκεινται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ἀρσενικά, ἀλλὰ τὸ μὲν οὐδέτερον, τὸ δὲ θηλυκόν, ἄλλως τε δὲ καὶ σπάνιά εἰσιν, ἅτινα οὐκ ἔρρωνται εἰς κανόνα. ἔστι δὲ εἰπεῖν καὶ ἄλλην ἀπολογίαν τοιαύτην· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν πλείοσι φωνήεσι κέχρηται πολλάκις ὡς πρὸς τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν οἷον τὼ ὁμήρω οἱ ὅμηροι, τὼ κοχλία οἱ κοχλίαι. ἰδοὺ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν δύο ἔχει φωνήεντα, τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν ἓν φωνῆεν ἐχούσης. εἰκότως οὖν ἐν μὲν τοῖς πληθυντικοῖς τὰ δύο ε̄ε̄ εἰς τὴν ει δίφθογγον κίρνανται, ἐν δὲ τοῖς δυϊκοῖς εἰς τὸ η, ἵνα πλείονα σχῇ φωνήεντα ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν. ἡ γὰρ ει δίφθογγος δύο φωνήεντά εἰσι, τὸ δὲ η ἕν ἐστιν. ἔστι δὲ εἰπεῖν καὶ ἄλλην ἀπολογίαν ταύτην· ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν μείζονι χρόνῳ κέχρηται πολλάκις ὡς πρὸς τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν οἷον τὼ ὁμήρω οἱ ὅμηροι· τὸ ω̄ μεῖζόν ἐστι τῆς ο̄ῑ διφθόγγου. τὰ Μηδεία αἱ Μήδειαι, τὸ α τὸ φύσει μακρὸν μεῖζόν ἐστι τῆς ᾱῑ διφθόγγου. ἐπεὶ οὖν καὶ τὸ η̄ μεῖζόν ἐστι τῆς ε̄ι διφθόγγου, εἰκότως ἐν μὲν τοῖς δυϊκοῖς τὰ δύο εε εἰς η κίρνανται, ἐν δὲ τοῖς πληθυντικοῖς εἰς τὴν ει δίφθογγον, ἵνα εὑρεθῇ μείζονα χρόνον ἔχουσα ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν ὡς πρὸς τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν. ὅτι δὲ τὸ η̄ μεῖζόν ἐστι τῆς ει διφθόγγου, δῆλον ἐντεῦθεν· ὥσπερ ὁ εἷς στρατιώτης ὁ δυνάμενος ἔργον δύο στρατιωτῶν ποιῆσαι ἰσχυρότερος ἐκείνων ἐστί, καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ ἓν φωνῆεν ποιοῦν ἔργον, ὃ δύναται δύο φωνήεντα ποιῆσαι, ἰσχυρότερον ἐκείνων ἐστίν· ὅπερ γὰρ ἡ ει δίφθογγος ποιεῖ, τοῦτο καὶ τὸ η μόνον ποιεῖ. καὶ γὰρ ἡ ει δίφθογγος φύσει μακρὰν ἀποτελεῖ τὴν συλλαβὴν καὶ τὸ η δὲ ὡσαύτως.

*496.

Choer. 440, 14: ἰστέον ὅτι ἡ εἰς ε̄ λήγουσα εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν

τῶν δυϊκῶν τὰ δύο ε̄ε̄ εἰς η̄ τὼ Δημοσθένεε τὼ Δημοσθένη, οὐκ εἰς τὴν ε̄ῑ δίφθογγον, ὅτι μὴ τὸ ῑ τελικὸν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν. Io. Al. 16, 7 αἱ εἰς ε̄ῑς̄ ἀπὸ μὲν βαρυτόνων ἑνικῶν βαρύνονται, Δημοσθένης Δημοσθένεις, ἀπὸ δὲ ὀξυνομένων ἢ περισπωμένων περισπῶνται εὐγενής εὐγενεῖς, Ἡρακλῆς Ἡρακλεῖς. τῶν δὲ τοιούτων οἱ Ἀθηναῖοι τὴν συναίρεσιν ποιοῦνται διὰ τοῦ η̄ καὶ ὁμοίως περισπῶσιν, ἱππῆς ἐκ τοῦ ἱππέες, βασιλέες βασιλῆς.

ad fr *496. Io. Al. 14, 22 τὰ δύο ε̄ε̄ εἰς η̄ συναιροῦσιν Ἀθηναῖοι «ἐγὼ δέ

παροξυνομένη ἐν τῇ ἐντελείᾳ καὶ cυναιρουμένη περιcπᾶται οἷον εὐγενέε εὐγενῆ, εὐcεβέε εὐcεβῆ· προπαροξυνομένη δὲ ἐν τῇ ἐντελείᾳ καὶ cυναιρουμένη παροξύνεται οἷον Δημοcθένεε Δημοcθένη, Διομήδεε Διομήδη· ἰcτέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν τὼ πρέcβη παρὰ τοῖc ῥήτορcι βαρυτόνωc ἀναγινώcκεται ὡc ἀπὸ τοῦ πρέcβυc πρέcβεοc πρέcβεε πρέcβη, παρὰ δὲ Ἀριcτοφάνει περιcπωμένωc (fr. 495 Dind.) «ἥκετον πρεcβῆ δύο» ὡc ἀπὸ εὐθείαc ὀξυτόνου οἷον ὡc ἀπὸ τοῦ ὁ πρεcβεύc τοῦ πρεcβέοc τὼ πρεcβέε τὼ πρεcβῆ.

*497.

Choer. 230, 20: οὐ cυναιρεῖται ἐπὶ τῶν εἰc $\overline{\text{υc}}$ τριγενῶν ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν. οὐδὲ γὰρ λέγομεν τὼ ἡδέε τὼ ἡδῆ ὥcπερ τὼ Δημοcθένεε τὼ Δημοcθένη. δεῖ δὲ γινώcκειν ὅτι τὸ τραχύc μόνον εὑρίcκεται cυναιρούμενον κατὰ τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν εἰc τὴν $\overline{\text{ει}}$ δίφθογγον παρὰ Ἴωνι τῷ τραγικῷ οἷον τὼ τραχέε τὼ τραχῆ.

498.

Choer. 217, 15: ἰcτέον ὅτι ἐπὶ τῶν εἰc $\overline{\text{ευc}}$ κυρίων ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν διὰ δύο εε εἰc τὴν ει δίφθογγον cυναλείφει μόνωc, ἐπὶ δὲ τῶν μὴ ὄντων κυρίων εἰc τὴν $\overline{\text{ει}}$ δίφθογγον cυναλείφει τὰ δύο εε καὶ εἰc τὸ $\overline{\text{η}}$ Ἀττικῶc, βαcιλέεc βαcιλεῖc διὰ τῆc $\overline{\text{ει}}$ διφθόγγου καὶ βαcιλῆc Ἀττικῶc διὰ τοῦ $\overline{\text{η}}$. ἡ δὲ τούτων αἰτιατικὴ διὰ τῆc ει διφθόγγου μόνωc λέγεται, οὐκέτι δὲ καὶ διὰ τοῦ η οἷον τοὺc βαcιλεῖc τοὺc ἱππεῖc, καὶ τοῦτο εὐλόγωc, ἐπειδὴ οὔτε ἐν τῇ εὐθείᾳ τῶν πληθυντικῶν ἐcτι γνηcία ἡ κρᾶcιc ἡ τῶν δύο εε εἰc η. ἐμάθομεν γάρ, ὅτι τὰ δύο $\overline{\text{εε}}$ ἐν τοῖc πληθυντικοῖc εἰc τὴν $\overline{\text{ει}}$ δίφθογγον κίρνανται οἷον Δημοcθένεεc Δημοcθένειc, Διομήδεεc Διομήδειc. cημειοῦται δὲ ὁ Ἡρωδιανὸc παρὰ τῷ Cοφοκλεῖ τοὺc βαcιλῆc διὰ τοῦ $\overline{\text{η}}$ γραφομένουc κατὰ τὴν αἰτιατικὴν οἷον (Ai. 390) «τούc τε διcτάρχαc ὀλέcαc βαcιλῆc». ἔcτι δὲ καὶ παρὰ τῷ Ξενοφῶντι (Cyrop. I 1, 2) τοὺc νομῆc διὰ τοῦ $\overline{\text{η}}$.

*499.

E. M. 764, 56 (E. Or. 153, 16): τρήρων ἐπὶ περιcτερᾶc ἡ δειλή· παρὰ τὸ τρεῖν· εὐλαβὲc γὰρ τὸ ζῷον. παρὰ τὸ τρέω τὸ φοβοῦμαι

[499a]

Il. Pr. Θ 240: ὁ Ἀcκαλωνίτηc λέγει τὸ δῆμοc τὸ ἐπὶ τοῦ πλήθουc παρὰ τὸ δέμαc γεγενῆcθαι οἱονεὶ cῶμά τι τυγχάνον ἢ παρὰ τὸν δαcμόν. δύναιτο δ' ἄν τιc καὶ ἄλλωc ἐτυμολογεῖν, εἰ παρὰ τὸ δέω γένοιτο δέεμοc καὶ ἐν cυναλοιφῇ δῆμοc, τὸ cυνδεδεμένον πλῆθοc. τὸ γὰρ ἐναντίον λύη ἀπὸ τῆc διαλύcεωc.

τοι πεπόνηκα κομιδῇ τὼ cκέλη», «οὐκ ἐμοῦ κινοῦντοc αὐτὼ τὼ cκέλη χορεύετον», «καὶ πρόc γε τούτοιc ἥκετον πρεcβῆ δύο».

τρεερός κατὰ cυναλοιφὴν τρηρός καὶ παρώνυμον τρήρων ὡc ἀβρός Ἄβρων.

*500.

Choer. 667, 25: ἔcτιν ἔω καὶ κέω βαρύτονα· ταῦτα περιcπωμένωc γίνεται ἐῶ καὶ κεῶ· εἶτα ἐκ τούτων τῶν περιcπωμένων γίνονται παραγωγὰ εἰc μι οἷον ἔημι καὶ κέημι καὶ λοιπὸν ὁ παθητικὸc ἐνεcτὼc ἔεμαι καὶ κατὰ κρᾶcιν τῶν δύο εε εἰc η γίνεται ἧμαι, πῆ δὲ εἰc τὴν ει δίφθογγον κεῖμαι.

*501.

Choer. 509, 14: διὰ τοῦτο ἐν τῷ ποιεῖτε τὰ δύο εε εἰc τὴν ει δίφθογγον ἐκράθηcαν καὶ οὐκ εἰc τὸ η, ἐπειδὴ τὰ εἰc μεν καὶ εἰc τε τὰ ἴcα φωνήεντα θέλουcιν ἔχειν κατὰ τὴν παραλήγουcαν οἷον τύπτομεν τύπτετε ἐτύψαμεν ἐτύψατε, βοῶμεν βοᾶτε, ἐτύφθημεν ἐτύφθητε, χρυcοῦμεν χρυcοῦτε. εἰ οὖν τὸ ποιοῦμεν διὰ δύο φωνηέντων ἐκφέρεται κατὰ τὴν παραλήγουcαν, δηλονότι ἀναγκάζεται καὶ τὸ ποιεῖτε διὰ δύο φωνηέντων ἐκφέρεcθαι κατὰ τὴν παραλήγουcαν, καὶ δῆλον ὅτι εἰc τὴν ει δίφθογγον ἐγένετο ἡ κρᾶcιc καὶ οὐκ εἰc τὸ η.

*502.

Choer. 528, 20: διὰ τοῦτο ἐν τῷ ἐποίειc τὰ δύο εε εἰc τὴν ει δίφθογγον ἐκράθηcαν καὶ οὐκ εἰc τὸ η, ἐπειδὴ καθόλου ἐπὶ τῶν παρῳχημένων τῶν ὁριcτικῶν τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόcωπα τῶν ἑνικῶν τὰ ἴcα φωνήεντα θέλουcιν ἔχειν κατὰ τὴν λήγουcαν τῶν ἰδίων πρώτων προcώπων, ἡνίκα ἰcοcυλλαβοῦcιν αὐτά, οἷον ἔτυπτον ἔτυπτεc ἔτυπτε, τέτυφα τέτυφαc τέτυφε, ἔτυψα ἔτυψαc ἔτυψε, ἐτύφθην ἐτύφθηc ἐτύφθη, ἐβόων ἐβόαc ἐβόα, ἐπεποιήκειν ἐπεποιήκειc ἐπεποιήκει, ἐχρύcουν ἐχρύcουc ἐχρούcου, ἴδρουν ἴδρουc ἴδρου. εἰ οὖν τὸ ἐποίουν διὰ δύο φωνηέντων ἐκφέρεται κατὰ τὴν λήγουcαν, δῆλον ὅτι καὶ τὸ ἐποίειc καὶ ἐποίει ἀναγκάζονται διὰ δύο φωνηέντων ἐκφέρεcθαι κατὰ τὴν λήγουcαν, ἵνα εὑρεθῶcι τὰ ἴcα φωνήεντα ἔχοντα κατὰ τὴν λήγουcαν τῷ ἰδίῳ πρώτῳ προcώπῳ, καὶ τούτου χάριν εἰc τὴν ει δίφθογγον ἐγένετο ἡ κρᾶcιc καὶ οὐκ εἰc τὸ η.

[499 b]

Il. Pr. Τ 26: τὸ δείλη βαρυνόμενον ἔχει ἔννοιαν cυνθέcεωc· ἐτυμολογεῖται γὰρ παρὰ τὸ ἐνδεῖν τῇ ἕλῃ δεέλη.

---

ad fr. *501. Ob similem causam etiam ποιέεται in ποιεῖται et ἐποιεῖτο contrahuntur Choer. 675, 3: ἄξιόν ἐcτι ζητῆcαι, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐν τῷ ποιεῖται τὰ δύο εε εἰc τὴν ει δίφθογγον κιρνᾶται καὶ μὴ εἰc τὸ η; καὶ ἔcτιν εἰπεῖν τὴν ἀπολογίαν ταύτην· τὰ εἰc μαι καὶ τὰ εἰc ται τὰ ἴcα φωνήεντα θέλουcιν ἔχειν κατὰ τὴν παραλήγουcαν οἷον τύπτομαι τύπτεται, λέγομαι λέγεται, βοῶμαι βοᾶται, χρυcοῦμαι χρυcοῦται, cτεφανοῦμαι cτεφανοῦται· εἰ οὖν τὸ ποιοῦμαι διὰ δύο φωνηέντων ἐκφέρεται κατὰ τὴν παραλήγουcαν, δηλονότι καὶ τὸ ποιεῖται ἀναγκάζεται διὰ δύο φωνηέντων ἐκφέρεcθαι κατὰ τὴν παραλήγουcαν καὶ εὐλόγωc εἰc τὴν ει δίφθογγον ἐγένετο ἡ κρᾶcιc καὶ οὐκ εἰc τὸ η; 681, 15.

*503.

Choer. 562, 4: ἔϲτιν εἴδω· τούτου ὁ μέϲοϲ παρακείμενοϲ εἶδα καὶ κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν τοῦ ε εἰϲ ο οἶδα, ὁ ὑπερϲυντέλικοϲ εἴδειν. τούτου τοῦ εἴδειν τὸ ε ἐν τῇ ἀρχῇ Ἀττικῶϲ ἐξετάθη εἰϲ τὸ η ὡϲ ἐν τῷ ἔμελλον ἤμελλον, ἐβουλόμην ἠβουλόμην, ἐδυνάμην ἠδυνάμην, εἰκάζω ᾔκαζον καὶ ἔμεινε τὸ ι προϲγεγραμμένον τῷ η καὶ ἐγένετο ᾔδειν, τούτου τὸ δεύτερον ᾔδειϲ, τὸ τρίτον ᾔδει. ταῦτα Ἰωνικῶϲ διαλύεται ᾔδεα καὶ ᾔδεε καὶ Ἀττικῶϲ κιρνῶνται καὶ ἀποτελεῖται τὸ ᾔδη ἐγώ ὥϲπερ Εὐριπίδηϲ ἐν Ἱππολύτῳ (405) «τὸ δὲ ἔργον ᾔδη τὴν νόϲον τε δυϲκλεᾶ» καὶ ᾔδη ἐκεῖνοϲ οἷον ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ «ὃϲ ᾔδη τά τ᾽ ἐόντα τά τ᾽ ἐϲϲόμενα πρό τ᾽ ἐόντα» (Α 70). ἀλλ᾽ ἡ τοιαύτη κρᾶϲιϲ ἡ διὰ τοῦ η κατὰ τὸ πρῶτον πρόϲωπον τῆϲ νέαϲ Ἀτθίδοϲ ἐϲτὶν ἰδίωμα οἷον «ἐπεποιήκη ἐκεῖνοϲ». ἐπειδὴ δὲ εὑρίϲκομεν παρὰ τῷ ποιητῇ χρήϲειϲ τοῦ τρίτου προϲώπου, λέγω δὴ ᾔδη ἐκεῖνοϲ οἷον «ὃϲ ᾔδη τά τ᾽ ἐόντα τά τ᾽ ἐϲϲόμενα πρό τ᾽ ἐόντα» καὶ πάλιν «νήπιοϲ οὐδὲ τὰ ᾔδη ἅ ῥα Ζεὺϲ μήδετο ἔργα» (Β 38), ὄντοϲ δὲ τοῦ ποιητοῦ τῆϲ παλαιᾶϲ Ἀτθίδοϲ, λέγομεν, ὅτι Ἀριϲτάρχειόν ἐϲτι τὸ ἁμάρτημα· ὁ γὰρ Ἀρίϲταρχοϲ εἰδὼϲ τοῦτο τὸ ἰδίωμα τῆϲ νέαϲ Ἀτθίδοϲ ὑπάρχον οὐκ ὤφειλεν ἐᾶϲαι αὐτὸ παρὰ τῷ ποιητῇ ὄντι τῆϲ παλαιᾶϲ Ἀτθίδοϲ.

Choer. 600, 35: οἱ Ἴωνεϲ τὴν ει δίφθογγον τὴν οὖϲαν ἐν τῷ ὑπερϲυντελίκῳ διαλύουϲιν ἐν τῷ πρώτῳ προϲώπῳ εἰϲ α οἷον ἐτετύφειν ἐτετύφεα, ἐπεποιήκειν ἐπεποιήκεα τοῦ ν ἀποβληθέντοϲ. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὸ διαλυθὲν ἐκ τῶν Ἰώνων ϲυναιροῦϲι καὶ ποιοῦϲιν εἰϲ η ἐπεποιήκη λέγοντεϲ, ὅθεν καὶ τὸ «ἐκεχήνη ἐγώ» παρ᾽ Ἀριϲτοφάνει ἐν Ἀχαρνεῦϲιν (10) «ὅτε δὴ ἐκεχήνη προϲδοκῶν τὸν Αἰϲχύλον» ὥϲπερ τείχεα τείχη. καὶ πάλιν τὸ ᾔδειν οἱ Ἴωνεϲ λέγουϲιν ᾔδεα κατὰ διάλυϲιν ὡϲ παρὰ Καλλιμάχῳ «ᾔδεα μᾶλλον ἔγωγε» ἀντὶ τοῦ ᾔδειν· καὶ λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ε καὶ α εἰϲ η ᾔδη· ὁμοίωϲ δὲ καὶ τὸ «ἦν ἐγώ» ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον διαλύουϲιν οἱ Ἴωνεϲ εἰϲ ε καὶ α καὶ λέγουϲιν ἔα ὡϲ παρ᾽ Ὁμήρῳ «ἦ κε ζὼϲ ἀμενηνὸϲ ἔα χαλκοῖο τυπῇϲι» (Ε 887) καὶ λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖοι ϲυναιροῦϲι τὸ ε καὶ α εἰϲ η καὶ λέγουϲι χωρὶϲ τοῦ ν ἦ ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον ὡϲ παρ᾽ Ἀριϲτοφάνει ἐν Ὄρνιϲιν (97) «ἦ γὰρ ἐγὼ ὦ ξένοι — ἄνθρωποϲ» καὶ παρὰ Πλάτωνι ἡ χρῆϲιϲ εὕρηται. καὶ ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι τοῦτο, εἰ εὐλόγωϲ ἐν τῷ πρώτῳ προϲώπῳ οἱ Ἀττικοὶ εἰϲ η ποιοῦϲι τὴν ϲυναίρεϲιν, ἐπειδὴ ἡ ἐντέλεια τὸ ε καὶ α ἔχει οἷον ἐκεχήνεα ἐκεχήνη, τὸ δὲ ε καὶ α εἰϲ η κιρνᾶται οἷον τείχεα τείχη, ἐν τῷ τρίτῳ προϲώπῳ τῆϲ ἐντελείαϲ διὰ τῶν δύο εε οὔϲηϲ, διατί εἰϲ η ἐποίηϲαν τὴν ϲυναίρεϲιν οἷον ἐκεχήνεε ἐκεχήνη ἐκεῖνοϲ καὶ μὴ εἰϲ τὴν ει δίφθογγον ὡϲ ἐπὶ τοῦ Πηλέεϲ Πηλεῖϲ; ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι καθόλου ἐπὶ τῶν παρῳχημένων τῶν όριϲτικῶν τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόϲωπα τῶν ἑνικῶν τὰ ἴϲα φωνήεντα θέλουϲιν ἔχειν τῷ ἰδίῳ πρώτῳ κατὰ τὴν λήγουϲαν, ἡνίκα ἰϲοϲυλλαβοῦϲιν αὐτῷ οἷον ἔτυπτον ἔτυπτεϲ ἔτυπτε, τέτυφα τέτυφαϲ τέτυφε, ἐποίουν ἐποίειϲ ἐποίει,

ἐβόων ἐβόας ἐβόα, ἐχρύσουν ἐχρύσους ἐχρύσου· εἰ οὖν τὸ πρῶτον τὸ «ἐκεχήνη ἐγώ» δι' ἑνὸς φωνήεντος ἐκφέρεται κατὰ τὴν λήγουσαν, πῶς δύναται τὸ τρίτον τὸ ἐκεχήνη ἐκεῖνος διὰ δύο φωνηέντων ἐκφέρεσθαι κατὰ τὴν λήγουσαν; ἀναγκαίως οὖν καὶ ἐπὶ αὐτοῦ ἐποίησαν εἰς η τὴν συναίρεσιν.

*504.

Choer. 175, 6: ἀποροῦσί τινες, λέγοντες, τί δήποτε τὰ παρὰ τὸ κλέος σύνθετα, δηλονότι κύρια, δύο ἔχουσιν εὐθείας, μίαν ἐντελῆ καὶ μίαν συνῃρημένην οἷον Ἡρακλέης Ἡρακλῆς, τῶν ἄλλων τῶν ἀπὸ οὐδετέρων συνθέτων μίαν καὶ μόνην εὐθεῖαν ἐχόντων, σθένος Δημοσθένης, γένος Διογένης, φάος παμφαής; καὶ ἐπιλύονται λέγοντες, ὅτι ἐν τούτοις, φημὶ δὴ τοῖς παρὰ τὸ κλέος συνθέτοις, δηλονότι κυρίοις, καθαριεύουσι τὰ φωνήεντα καὶ εἰκότως ἔσχον συνῃρημένην εὐθεῖαν. τὰ γὰρ ἄλλα ὡς ἔχοντα σύμφωνον πρὸ τοῦ φωνήεντος, οἷον ἀσθενής εὐγενής, εἰκότως συναίρεσιν παθεῖν οὐκ ἠδύναντο. εἰ δέ τις ἀπορήσει, πῶς οὖν τὸ παμφαής καὶ χρυσοφαής καθαρεύοντα οὐκ ἔχουσι συνῃρημένην εὐθεῖαν; λέγομεν ὡς μὴ ὄντα κύρια οὐ συνῃρέθησαν, ἀμέλει καὶ ἐν τοῖς παρὰ τὸ κλέος συνθέτοις τὰ κύρια μόνα συναιροῦνται κατὰ τὴν εὐθεῖαν οἷον Ἡρακλέης Ἡρακλῆς, Νικοκλέης Νικοκλῆς, ἐπεὶ τὰ ἐπίθετα οὐ συναιροῦνται κατὰ τὴν εὐθεῖαν οἷον εὐκλεής δυσκλεής.

*505.

St. B. 708, 19: Ὠρεός πόλις Εὐβοίας. τούτου τὸ ἐθνικὸν διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται ὡς Ζελείτης, Σαμαρείτης, Μαρωνείτης. μέμνηται τοῦ ἐθνικοῦ καὶ Χάραξ ἐν χρονικῶν ιϛ' «Ἀθηναῖοι ἅμα Χαλκιδεῦσι τοῖς ἐν Εὐβοίᾳ καὶ Μεγαρεῦσι στρατεύσαντες εἰς Ὠρεὸν Φιλιστίδην τὸν Τύραννον ἀπέκτειναν καὶ Ὠρείτας ἠλευθέρωσαν». Ἀπολλόδωρος δὲ τετρασυλλάβως φησίν, οὐ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἀλλὰ διὰ τοῦ ε καὶ τοῦ ι Ὠρεΐτας «οὕτω δὲ τὴν τῶν Ὠρεϊτῶν νυκτὸς αἱροῦσιν πόλιν». καὶ δοκεῖ ἀναλογώτερον εἶναι. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος διὰ τοῦ ιτης παρ-

[504a]

Il. Pr. C 100: τὸ δῆςεν δισύλλαβον ἐκδεκτέον ποιητικόν.

ad fr. *504. Arcad. 25, 12 τὰ παρὰ τὸ κλέος ἐπίθετα ὄντα ὀξύνεται εὐκλεής ἀκλεής· κύρια δὲ ὄντα ἐν μὲν τῇ ἐντελείᾳ βαρύνεται, ἐν δὲ τῇ συναιρέσει περισπᾶται Ἡρακλέης Ἡρακλῆς. Apud Choer. 172, 8—174, 32 longa expositio est, qua demonstratur adiectiva a κλέος composita et propter accentum et propter declinationem contrahi non posse; qua in disputatione compiura insunt, quae ab Herodiano abhorrent; primum distinctio synaereseos (in Νηρῆς ex Νηρηΐς) a crasi (in Ζωός Ζώς) Herodiano ignota est; porro νηλεής a νή et ἐλεῶ, νηλής vero a λῶ derivatur contra Herodiani sententiam cf. ad fr. 211.
ad fr. *505. cf. St. B. p. 176, 23 s. Βορυσθένης: Ἔλεος Ἐλείτης [καὶ Ἐλείτης ὁ τὸ Ἕλος οἰκῶν, Ὠρεός Ὠρείτης καὶ Ὠρεΐτης.

ad fr. [504a]. cf. Lob. El. I 243, qui de hoc recte E. M. 138, 8 ἀντὶ τοῦ ἐδέησε κατὰ συγκοπὴν iudicare, sed Herodianum crasin dicturum fuisse arbitratur.

αγόμενα μιᾷ cυλλαβῇ πλεονάζει τῆς τοῦ πρωτοτύπου γενικῆς, Cτάγειρος Cταγείρου Cταγειρίτης, Ἄβδηρος Ἀβδήρου Ἀβδηρίτης, Πεντάςχοινος Πενταςχοίνου Πενταςχοινίτης, Δίολκος Διόλκου Διολκίτης· οὕτως Ὠρεός Ὠρεοῦ Ὠρεῖτης καὶ κατὰ cύνοδον τοῦ ε̄ καὶ τοῦ ῑ Ὠρείτης. οὐχ ὅμοιον δὲ τούτῳ τὸ Ζηλείτης καὶ Cαμαρείτης· ταῦτα γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ᾱ καθαρὸν ληγόντων παρῆκται.

*506.

Choer. 157, 24: τὸ ε̄ καὶ ō τριχῶς cυναιροῦνται· καὶ γὰρ εἰς τὴν ου δίφθογγον, καὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἷον Δημοςθένεος Δεμοςθένους, εὐςεβέος εὐςεβοῦς· παρὰ δὲ τοῖς Δωριεῦςι καὶ τοῖς Ἴωςιν εἰς τὴν ευ δίφθογγον οἷον Ἰδομενέος Ἰδομενεῦς (Ν 424) «Ἰδομενεῦς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα» ἀντὶ τοῦ Ἰδομενέως οὐκ ἔληγεν ἡ δύναμις. καὶ πάλιν Ὀδυςςέος Ὀδυςςεῦς (ω 397) «Ὀδυςςεῦς δὲ λαβὼν κύςε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ» ἀντὶ τοῦ Ὀδυςςέως τὴν χεῖρα ἐφίληςε. καὶ πάλιν Ἐρέβεος Ἐρέβευς» (Θ 368) «ἐξ Ἐρέβευς ἄξοντα κύνα ςτυγεροῦ Ἀίδαο». ςπανίως δὲ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις εὑρίςκεται τὸ ε καὶ τὸ ο εἰς τὴν ει δίφθογγον ςυναιρούμενα οἷον πλέον πλεῖν, δέον δεῖν, ὡς παρ' Ἀριςτοφάνει ἐν Βατράχοις (91) «Εὐριπίδου πλεῖν ἢ ςταδίῳ λαλίςτερα». καὶ πάλιν δέον δεῖν «δεῖν τόδε γενέςθαι» ἀντὶ τοῦ δέον τόδε γενέςθαι.

Choer. 391, 33: ἰςτέον δὲ ὅτι παρ' Ὁμήρῳ οὐδέποτε εὑρίςκεται ἡ γενικὴ τῶν εἰς ος οὐδετέρων εἰς ο̄ῡς̄ καταλήγουςα, ἀλλ' ἢ εἰς ε̄ῡς̄ οἷον Ἐρέβευς, θάρςευς «τοίου μιν θάρςευς πλῆςε φρένας ἀμφιμελαίνας» (Ρ 573) ἢ ἐντελῶς ἤγουν διὰ τοῦ ε̄ο̄ς̄ οἷον βέλεος «βέλεος δέ ςε τείρει ἀκωκή» (Ν 251), ςτήθεος «ἀλλ' ὅτε δὴ ὄπα τε μεγάλην ἐκ ςτήθεος ἵει» (Γ 221), τείχεος «λεξάςθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός» (Ι 67), ἄχεος «τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα» (Ρ 591). δύο δὲ μόνας γενικὰς ἐποίηςε εἰς ο̄ῡς̄.ἐπὶ τῶν εἰς ος δηλονότι οὐδετέρων «χλωροὶ ὑπὸ δείους» (Ο 4), ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ δέους καὶ «ἣ ρα κατὰ ςπείους κέχυται» (ι 330), ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦ ςπέους. τοῦτο δὲ οὐκ ἐποίηςε διὰ τὸ μέτρον (καὶ εἰ εἰς ε̄ῡς̄ γὰρ ἐποίηςε ταύτας τὰς γενικάς, ἡ αὐτὴ μακρὰ εὑρίςκετο), ἀλλὰ διὰ τὴν κακοφωνίαν τῆς ἐπαλληλίας τοῦ ε̄· ἔςτι γὰρ δέος καὶ ςπέος· καὶ εἰ ἐγένετο ἡ γενικὴ παρὰ τῷ ποιητῇ δέευς καὶ ςπέευς, ἐπαλληλία ἤμελλεν εἶναι τοῦ ε καὶ τούτου χάριν τῇ εἰς ο̄ῡς̄ γενικῇ ἐχρήςατο, φημὶ δὲ τῇ δέους καὶ ςπέους, ἅτινα ἐν πλεοναςμῷ τοῦ ῑ γίνονται δείους καὶ ςπείους.

ad fr. *506. De genetivo Ἰδομενεῦς cf. Il. Pr. N 424: Ἰδομενεύς: τινὲς περιςπῶςιν Ἰδομενεῦς ἀντὶ τοῦ Ἰδομένους, οἱ δὲ ὡς «μέθυ χίλια μέτρα» (Il. Η 471). οἱ δὲ «μέγα ἵετο» μεγάλως ἐπεθύμει. ἄμεινον δὲ τὸ εὐθεῖαν εἶναι ὡς τὸ «οὐδὲ Cκάμανδρος ἔληγε τεὸν μένος» (Il. Φ 305), unde Herodianum etiam in libro περὶ παθῶν huiuscemodi formas commemorasse quidem, sed in suspicionem vocasse concluditur cf. Lob. El. II 89. De δείευς, ςπείευς cf. Parall. p. 25.

*507.

Choer. Orth. 253, 7 (E. M. 517, 52): Κλειςθένης: παρὰ τό κλέος καὶ τό cθένος Κλεοcθένης καὶ κράςει τοῦ ε̄ καὶ ō εἰς τὴν ει̅ δίφθογγον Κλειcθένης ὥςπερ δέον δεῖν καὶ πλέον πλεῖν.

508.

Choer. Dict. 246, 7: τὸ ἀδελφιδοῦς καὶ θυγατριδοῦς τινες μὲν ἔδοξαν ἀπό cυναιρέςεως εἶναι οἷον ἐκ τοῦ θυγατριδεός, ἀδελφιδεός, τινὲς δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου δοξάζουςιν, ὅτι κατὰ διάλυςιν ἐγένοντο οἷον ἀπὸ τοῦ ἀδελφιδοῦς καὶ θυγατριδοῦς τὸ ἀδελφιδεός καὶ θυγατριδεός κατὰ διάλυςιν τῆς ου̅ διφθόγγου, λέγοντες ὅτι οὐ δύναται τὸ ἀδελφιδοῦς καὶ θυγατριδοῦς ἀπὸ τοῦ ἀδελφιδεός καὶ θυγατριδεός γενέςθαι κατὰ κρᾶςιν, ἐπειδὴ ἡ βαρεῖα καὶ ἡ ὀξεῖα εἰς ὀξεῖαν cυναιροῦνται οἷον ζωός ζώς, ἑςταώς ἑςτώς, Νηρηῖς Νηρῄς, Βριςηῖς Βριςῄς. πῶς οὖν τὸ ἀδελφιδοῦς καὶ θυγατριδοῦς, εἰ ἐγένοντο ἀπό τοῦ ἀδελφιδὲός καὶ θυγατριδὲός, περιςπῶνται καὶ οὐκ ὀξύνονται; ὤφειλον γὰρ ἀπὸ βαρείας καὶ ὀξείας cυναιρεθέντα ὀξύνεςθαι καὶ μὴ περιςπᾶςθαι. ἔςτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀδελφιδὲός καὶ θυγατριδὲός γεγόναςι τὸ ἀδελφιδοῦς κατὰ κρᾶςιν καὶ θυγατριδοῦς. οὐδὲ γὰρ δυνάμεθα λέγειν ὅτι τοὐναντίον ἀπὸ τοῦ ἀδελφιδοῦς καὶ θυγατριδοῦς γεγόναςι τὸ ἀδελφιδεός καὶ θυγατριδεός κατὰ διάλυςιν τῆς ου̅ διφθόγγου εἰς τό ο καὶ ε̄, ἐπειδή, ὥς φηςιν Ἡρωδιανός, οὐδέποτε εὐθεῖα διαλέλυται· τὸ γὰρ εἷς ἕεις κατὰ πλεοναςμὸν ἔχει τό ε̄, οὐ μὴν διελύθη. ἄρα οὖν οὐδὲ τὸ ἀδελφιδοῦς καὶ θυγατριδοῦς δύναται διάλυςιν ἀναδέξαςθαι καὶ ποιῆςαι τὸ ἀδελφιδεός καὶ θυγατριδεός. πρὸς δὲ τοὺς λέγοντας, ὅτι εἰ ἐγένοντο τὸ ἀδελφιδοῦς καὶ θυγατριδοῦς ἀπὸ τοῦ ἀδελφιδεός καὶ θυγατριδεός, ὤφειλον ὀξύνεςθαι, λέγομεν ὅτι πρός τόν χαρακτῆρα περιςπῶνται. τὰ γὰρ εἰς ουc̅ ὀνόματα ἀποςτρέφονται τὴν ὀξεῖαν τάςιν καὶ ἢ βαρύνονται ἢ περιςπῶνται. καὶ περιςπῶνται μέν, ἡνίκα ὦςιν ἁπλᾶ οἷον βοῦς νοῦς χροῦς χαλκοῦς οὗς διπλοῦς, τριπλοῦς ἁπλοῦς Cιμοῦς πλακοῦς χωρὶς τοῦ πούς καὶ ὀδούς. ταῦτα γὰρ ὀξύνονται· βαρύνονται δέ, ἡνίκα ὦςι cύνθετα οἷον εὔχρους, εὔπλους, Ἀλκίνους, Οἰδίπους· ἐπειδὴ οὖν τὸ θυγατριδοῦς καὶ ἀδελφιδοῦς ἁπλᾶ εἰςιν, εὐλόγως περιςπῶνται.

*509.

Choer. 247, 5: ἄξιόν ἐςτι ζητῆςαι, εἰ ἄρα τὰ ἀπὸ ὀξείας καὶ δύο βαρειῶν cυναιρούμενα εἰς ὀξεῖαν καὶ βαρεῖαν cυναιροῦνται οἷον Δημοςθένεος Δημοςθένους, Πολυδεύκεα Πολυδεύκη, τείχεα τείχη, βέλεα βέλη, διατί τὸ χάλκεος χαλκοῦς καὶ χρύςεος χρυςοῦς καὶ ἀργύρεος ἀργυροῦς, ἀπὸ ὀξείας καὶ δύο βαρειῶν cυναιρεθέντα οὐ cυνηρέθηςαν εἰς ὀξεῖαν καὶ βαρεῖαν, ἀλλ᾽ εἰς περιςπωμένην. ἔςτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι πρός τὸν χαρακτῆρα περιεςπάςθηςαν. τὰ γὰρ εἰς ουc̅ ὀνόματα ἁπλᾶ περιςπῶνται.

ad fr. 508. cf. Io. Al. 6, 24.
ad fr. *509. cf. Io. Al. 6, 30.

*510.

Choer. 528, 10: τοῦ ἐποίουν τὸ ἐντελὲς ἦν ἐποίεον καὶ λοιπὸν κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ ο εἰς τὴν οῡ δίφθογγον γίνεται ἐποίουν ὥσπερ χάλκεος χαλκοῦς· τὸ γὰρ ε̄ καὶ ο̄ εἰς τὴν ου δίφθογγον κιρνᾶται παρ' ἡμῖν. πρόσκειται «παρ' ἡμῖν», ἐπειδὴ παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ Ἴωσιν εἰς τὴν ευ δίφθογγον κιρνᾶται οἷον ἐποίεον ἐποίευν.

*511.

Choer. 195, 15: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι διὰ ποίαν αἰτίαν τὰ εἰς ις διὰ τοῦ εος κλινόμενα οὐ συναιροῦνται κατὰ τὴν γενικὴν καὶ γίνονται εἰς ους οἷον ὄφις ὄφεος, μάντις μάντεος, οὐδὲ γὰρ γίνονται ὄφους καὶ μάντους ὥσπερ Δημοσθένεος Δημοσθένους. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι οὐδέποτε γενικὴ εἰς ους λήγουσα γίνεται διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω̄ Ἀττικῶς οἷον Δημοσθένης Δημοσθένεος Δημοσθένους, Διομήδης Διομήδεος Διομήδους, τεῖχος τείχεος τείχους, βέλος βέλεος βέλους. ἐπειδὴ οὖν τὰ εἰς ις διὰ τοῦ εος κλινόμενα κλίνονται διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω Ἀττικῶς οἷον ὄφεως μάντεως, τούτου χάριν οὐ δύναται κρᾶσιν ἀναδέξασθαι κατὰ τὴν γενικὴν καὶ γενέσθαι εἰς ους. ἄλλως τε δὲ οὐδ' ἐστὶ γνήσιον ἐπὶ τούτων τὸ ε̄ τῆς κλίσεως· ὄφιος γὰρ ἦν καὶ μάντιος καὶ Ἀττικῶς γέγονεν ὄφεως μάντεως καὶ κατὰ συστολὴν ὄφεος καὶ μάντεος διὰ τοῦ ο.

*512.

E. M. 259, 28: Δεύνυσος ὁ Διόνυσος. Ἀνακρέων «πολλὰ δ' ἐρίβρομον Δεύνυσον». τοῦ ῑ τραπέντος εἰς ε̄ γίνεται Δεόνυσος (οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσι) καὶ συναιρέσει Δεύνυσος ὡς Θεόδοτος Θεύδο-

[512ᵃ]

Mon. 6, 9: τὸ θεύς ἐκ συναλοιφῆς ἐστι ποιητικόν.

[512ᵇ]

Io. Al. 23, 18: ἡ ἐμεῦ συνῃρημένη παρ' Ἴωσι περισπᾶται «ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον» (δ 746).

[512ᶜ]

Arcad. 200, 1: εὖ ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε̄ καὶ ο εἰς τὴν εῡ δίφθογγον Δωρικῶς.

[512ᵈ]

E. M. 398, 45: εὖτε· ὁ μὲν Ἀπολλώνιος λέγει, ὅτι ἐκ τοῦ ὅτε γίνεται πλεονασμῷ τοῦ υ οὔτε καὶ μεταθέσει τοῦ ο εἰς ε εὖτε· ὁ δὲ Ἡρωδιανός, ὅτι ἐκ τοῦ ὅτε πλεονασμῷ τοῦ ε καὶ κράσει Δωρικῇ τοῦ εο̄ εἰς τὴν εῡ γίνεται εὖτε.

ad fr. *512. cf. E. M. 277, 37, ubi Ἰόβας, ad cuius testimonium saepius Herodianus provocat, auctor huius explicationis perhibetur.

ad fr. [512ᵃ]. cf. Arcad. 130, 20, Choer. 421, 27 qui κρᾶσιν Δωρικὴν ἢ Ἰωνικὴν appellat.

τος· ἔνιοι δέ φαςιν, ὅτι ἐπειδὴ ἐβαςίλευςε Νύςης· κατὰ δὲ τὴν Ἰνδῶν φωνὴν δεῦνος ὁ βαςιλεύς

*513.

Choer. 670, 27: ποιοῦμαι ποιεῖται καὶ κατ' ἀποβολὴν τοῦ ῑ γίνεται ποιεῖαι καὶ κατ' ἀποβολὴν τοῦ ῑ γίνεται ποιέαι καὶ κράςει τοῦ εαι εἰς η ποιῇ περιςπωμένως· τὸ δὲ ῑ ἀπεβλήθη, ἐπειδὴ οὐδέποτε τοῦ ῑ μέςου ὄντος ςυναίρεςις γίνεται τῶν φωνηέντων· ἀμέλει ἐν «τῷ ἐμῷ» πρῶτον ἀποβάλλεται τὸ ῑ τοῦ τῷ ἄρθρου καὶ οὕτω γίνεται ἡ κρᾶςις· καὶ γὰρ τὠμῷ ἐςτίν. ἔςτι δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἐντελοῦς τοῦ τρίτου προςώπου κινῆςαι, φημὶ δὲ τὸ ποιῇ· ἔςτι γὰρ τὸ ἐντελὲς τρίτου προςώπου ποιέεται καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῑ γίνεται ποιέεαι καὶ κατὰ κρᾶςιν τοῦ ε̄ καὶ $\overline{αι}$ εἰς τὴν ῃ̄ γίνεται ποιέῃ ὡς τύπτεαι τύπτῃ καὶ κατὰ κρᾶςιν τοῦ ε̄ καὶ τῆς ῃ̄ διφθόγγου τῆς διὰ τοῦ η̄ καὶ ῑ εἰς τὴν ῃ̄ δίφθογγον ποιῇ.

514.

E. M. 392, 15: εὔκλεια: ὡς εὐγενής εὐγένεια, οὕτως εὐκλεής εὐκλέεια καὶ ἐνδεής ἐνδέεια καὶ κράςει εὔκλεια καὶ ἔνδεια. κρᾶςις γὰρ ἐπιφερομένου φωνήεντος καὶ οὐ ςυμφώνου· ὅπου γὰρ φωνῆέν ἐςτι, καὶ κρᾶςις, ὅπου δὲ ςύμφωνον, ςυγκοπή. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

*515.

Choer. 180, 23: Ἡρακλῆς Ἡρακλέους Ἡρακλοῦς. ἰςτέον, ὅτι ἡ Ἡρακλοῦς γενικὴ οὐχ εὑρίςκεται ἐν χρήςει.

516.

E. Gud. 294, 37: καλήζω κατὰ διάλεκτον. οἱ Αἰολεῖς τὰ τῆς πρώτης ςυζυγίας διὰ τοῦ η̄ προφέρουςιν οἷον ἀδικέω οἱ Ἴωνες, οἱ δὲ

[512°]

Mon. 9, 23: οὐδὲν τῶν εἰς $\overline{ων}$ ὀξυτόνων διὰ τοῦ $\overline{εων}$ καὶ $\overline{αων}$ λέγεται, τὸ δὲ Ποςειδῶν εἴρηται καὶ Ποςειδέων καὶ Ποςειδάων.

[514ª]

Theogn. 65, 18, Choer. Orth. 208, 28: ἀπὸ τοῦ δέος παρωνύμως γέγονε δεεινός ὡς κλέος κλεεινός καὶ κατὰ κρᾶςιν τοῦ ε̄ καὶ τῆς ει δεινός.

[514ᵇ]

Io. Al. 15, 16: αἱ γενικαὶ τῶν δυϊκῶν εἰς $\overline{οιν}$ λήγουςαι ἀπὸ τῶν ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς εὐθειῶν πρὸ μιᾶς ἔχουςι τὸν τόνον Αἴαντε Αἰάντοιν, Πάριδε Παρίδοιν. εἰ δὲ ςυναλοιφὴ παρακολουθήςῃ, καὶ αὗται περιςπῶνται, ςκελέοιν ςκελοῖν, Δημοςθενέοιν Δημοςθενοῖν.

ad fr. *513. cf. Choer. 669, 18 τύπτομαι τύπτεται τύπτεαι καὶ κράςει τοῦ ε̄ καὶ ᾱ εἰς ῃ̄ τύπτῃ ὥςπερ βέλεα βέλη et de formis μέμνῃ δύνῃ κάθῃ supra fr. 425.

ad fr. 514. Pro φαςὶ γὰρ scripsi κρᾶςις. cf. Lob. El. I 243, II 130.

ad fr. 516. Idem fere habet E. M. 845, 40 auctoris nomine suppresso, de

Αἰολεῖc ἀδικήω οἷον «ὦ Ψάπφ' ἀδικήει» (Sapph. I 20) ποθέω ποθήω οἷον «καὶ ποθήω καὶ μάομαι», οὕτωc οὖν παρὰ μὲν Ἴωcι καλέω, παρὰ δ' Αἰολεῦcι καλήω, παρὰ δὲ Κυπρίοιc καλήζω τοῦτ' ἔcτι τὸ λέγω· τοῦτο δὲ ἡγοῦνται κατὰ cυγκοπὴν γεγονέναι κλήζω. οὐκ ἔcτι δέ. εὑρίcκομεν γὰρ αὐτὸ cὺν τῷ ῑ. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κλέοc κλεΐζω καὶ κληΐζω· καὶ κλήζω ὡc χρέοc χρεΐζω χρηΐζω καὶ χρήζω. τὸ δὲ κληδὼν οὐκ ἔχει τὸ ῑ, ἐπειδὴ οὐκ ἔcτιν ἀπὸ τοῦ κληΐζω, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ κλῶ τοῦ cημαίνοντοc τὸ καλῶ γέγονε κλήcω καὶ κληδών. οὕτωc Ἡρωδιανὸc περὶ παθῶν.

[516ᵃ]

Arcad. 96, 3: τὰ εἰc cᾱ ὑπερδιcύλλαβα παρεcχηματιcμένα προπαροξύνεται, εἰ μὴ κατὰ cυναλοιφὴν εἴη ἢ ἀπὸ ὀξυτόνων εἰc ηc, δαφνήεcca, φωνήεcca. τὸ δὲ τεχνῆcca ἀπὸ τοῦ τεχνήεcca. καὶ τὰ ἀπὸ ὀξυτόνων εἰc ῆc· χερνήc χερνῆcca, Κρήc Κρητόc Κρῆcca, θήc θῆcca.

[516ᵇ]

Dichr. 285, 15: τὸ Θρήϊκοc cυcτέλλει τὸ ῑ, ἔχον διαλλαγήν· λέγεται γὰρ κατὰ cυναλοιφὴν Θρηκόc.

[516ᶜ]

Mon. 40, 17: τὸ ληcτήc ἀπὸ τοῦ ληϊcτήc τριcυλλάβου ἐcτί· διὸ ἔχει προcκείμενον τὸ ῑ.

[516ᵈ]

Io. Al. 8, 30: τιμήc τιμῆντοc, φθογγῆc φθογγῆντοc cυνῄρηται ἐκ τοῦ τιμήειc, φθογγήειc.

[516ᵉ]

Il. Pr. M 202: ὑψιπέτηc: Ἀρίcταρχοc ἐβάρυνεν εὑρὼν τὸ «ὠκυπέτα χρυcέῃcιν ἐθείρῃcιν» (Il. H 42) οὕτωc κεκλιμένον. ὡcεὶ καὶ ἀπὸ τοῦ παντοπώληc παντοπῶλα. πρόδηλον δὲ κἀκ τῶν διαλέκτων· ὑψιπέταc γὰρ εὑρέθη κατὰ τροπὴν τοῦ η̄ εἰc τὸ ᾱ, ὅπερ ζητεῖ καὶ ἡ κλίcιc καὶ ἡ βαρεῖα τάcιc· τινὲc μέντοι ἐτόλμηcαν ὡc τὸ «τιμῆc ἔcεται» (Il. I 605), οὕτωc ὑψιπετήειc ὑψιπετῆc. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ τιμῆc εὕρομεν αἰτιατικὴν «καὶ χρυcὸν τιμῆντα» (Il. C 475), ἥτιc ἐδίδαcκε τὸ τῆc εὐθείαc πάθοc· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὐδὲν εὕρομεν τοιοῦτο, ἔνθεν ἐπείcθημεν τῷ Ἀριcτάρχῳ.

[516ᶠ]

Io. Al. 40, 26: ὁ μῶν παρ' Ἀθηναίοιc διαπορητικὸc ὢν περιcπᾶται· ἀπὸ γὰρ τοῦ μὴ καὶ οὖν cύγκειται δωρικώτερον τραπείcηc τῆc ο̄ῡ διφθόγγου εἰc τὸ ω.

χρήζω pariter disputatur in libello περὶ ποcότητοc Cr. An. Ox. II 312, 22. cf. Lehrs ad Herod. p. 131, Ahrens de dial. Aeol. 133, Lob. El. II 39, qui hic κλήδην omissum esse observat. de Νηρηΐc Νηρῄc similibus cf. supra fr. 508.

ad fr. [516ᵈ]. cf. Il. Pr. I 605, Arcad. 24, 20 τὸ cθενῆc, τεχνῆc, λαχνῆc, ζαχρῆc ἀπὸ cυναλοιφῆc γίνονται, Lob. El. I 342 sqq.

*517.

E. M. 279, 46: διφῶ σημαίνει τὸ ψηλαφῶ· Ἰλιάδος Π (747) «τήθεα διφῶν» ζητῶν ἐρευνῶν. Καλλίμαχος «μὴ δ' ἀπ' ἐμεῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν» (fr. 165 Bentl.). παρὰ τὸ ἅπτω ἀφή ἀφῶ καὶ διαφῶ καὶ κράσει διφῶ τὸ τῇ ἀφῇ ὑποβάλλω. τὸ δὲ ἀφῶ Ὅμηρος «καὶ ἄγκυλα τόξ' ἀφόωντα» (Z 322). ἐκ δὲ τοῦ ἀφή γίνεται ἀφῶ ἀφάσσω ὡς αἱμῶ αἱμάσσω.

*518.

Ep. Cr. I 215, 5, E. M. 467, 57: ἱερός: κατὰ κρᾶσιν ἱρός· ἡνίκα προτερεύει τοῦ ῑ τὸ ε, εἰς ῑ γίνεται ἡ κρᾶσις οἷον ἱέραξ ἵραξ «ὥστ' ἴρηξ ὠκυπέτης» (N 62), ἡνίκα δὲ ἐν διφθόγγῳ ἐστί, τότε ἡ ει δίφθογγος ἐπικρατεῖ οἷον ὑγίεια ὑγεία.

[517^a]

Il. Pr. K 292: ἦνιν ὡς μῆνιν. — τάχα οὖν καὶ ἦνιν ἐκτείνει ὁ Τυραννίων διὰ τὸ μέτρον, οὐχὶ διὰ τὸ πληθυντικὸν «ἦνις ἠκέστας» (Il. Z 99) καὶ γὰρ πόλῑς λέγουσι καὶ πόλῑν καὶ μάντῑς καὶ μάντῑν.

[518^a]

Choer. Orth. 266, 27: τρεῖς τὸ περισπώμενον διὰ τῆς ει διφθόγγου· καὶ ὤφειλε διὰ τοῦ ῑ γράφεσθαι, ἐπειδὴ τριῶν ἐστιν ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν καὶ τρισίν ἡ δοτική. τὰ δὲ ἔχοντα κατὰ τὴν γενικὴν καὶ δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν ἐν τῇ παραληγούσῃ τὸ ῐ καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ τῶν πληθυντικῶν ἔχουσι τὸ ῐ κατὰ τὴν παραλήγουσαν οἷον πόλις πολίων πόλιες· ὄφις ὀφίων ὄφιες· εἰ οὖν τριῶν καὶ τρισίν, δῆλον ὅτι καὶ τρίες διὰ τοῦ ῐ· καὶ λοιπὸν κατὰ κρᾶσιν τοῦ ῐ καὶ τοῦ ε̆ εἰς ῑ δηλονότι μακρὸν τρῖς διὰ τοῦ ῑ ὥσπερ πόλιες πόλις, μάντιες μάντις. ἀλλὰ λέγει ὁ τεχνικός, ὅτι, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ τρίς ἐπιρρήματι, τούτου χάριν οὐκ ἐγράφετο διὰ τοῦ ῑ, ἀλλὰ διὰ τῆς ει διφθόγγου.

ad fr. *517. ex Cod. Paris. 346 ia annott. ad E. M. adieci verba καὶ ἀφῶ Ὅμηρος — ἀφόωντα et post ἐκ addidi δέ; sed quod idem cod. habet pro κράσει — κατὰ συγκοπήν reiiciendum putavi. Caeterum hoc fr. ex Herodiano fluxisse ostendit Arcad. 150, 8 σεσημείωται (sc. ut perispomenon in φῶ) τὸ διφῶ τὸ ζητῶ καὶ ἀμφαφῶ· καὶ ἴσως παρώνυμα ἂν εἴη ἀπὸ τοῦ ἀφή. cf. etiam E. Orion. 46, 10.

ad fr. *518. Eustath. 515, 37: τὸ ἱρεύς ψιλοῦται, ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος κεῖται καὶ Ἡροδώρου συναλιφὲν ἐκ τοῦ ἱερεύς ὡς τὸ πόλιες πόλις. καὶ λέγουσιν οἱ αὐτοὶ κανόνα αἰτιολογικὸν τῆς ψιλώσεως οὐ πάνυ ἀναγκαῖον. κάλλιον οὖν λέγειν ἐψιλῶσθαι αὐτὸ ὡς Ἰωνικόν. ψιλωτικοὶ γὰρ καὶ οἱ Ἴωνες.

ad fr. [517^a]. Herodianum πόλῑς ex πόλιας contractum putasse concludi potest inde, quod etiam ἰχθῦς ex ἰχθύας et Δημοσθένεις ex Δημοσθένεας contracta existimavit ap. Choer. 861, non igitur Herodianum secutus est Choer. 861, 9 et 27 pronuncians: τὸ ῑ καὶ ᾱ οὐδέποτε κιρνᾶται ὥσπερ τὸ ε̄ καὶ ᾱ· τὸ γὰρ τούς μάντις καὶ τοὺς ὄφις Ἰωνικὰ οὐ γεγόνασι κατὰ κρᾶσιν ἀπὸ τοῦ μάντιας καὶ ὄφιας, ἀλλ' ὁμοφωνία ἐστὶ τῆς αἰτιατικῆς πρὸς τὴν εὐθεῖαν οἱ μάντιες μάντις, οἱ ὄφιες ὄφις. cf. Lob. El. II 105.

*519.

Choer. 196, 26: τῷ ὄφιε κατὰ τὴν ἀκρίβειαν οὐ δύναται κρᾶσιν ἀναδέξασθαι τοῦ ῑ καὶ ē εἰς τὸ ῑ, ἐπειδὴ τὸ ῑ οὐκ ἔστι τελικὸν τῆς ἰδίας εὐθείας τῶν δυϊκῶν.

520.

Excerpt. E. Or. 186, 13: δῖος τὸ ἐπίθετον κτητικῷ τύπῳ ἀπὸ τῆς Διός γενικῆς δίϊος ἐστὶ καὶ συναλοιφῇ δῖος· διὸ καὶ μακρὸν τὸ ῑ. οὕτως Ἡρωδιανός.

*521.

E. M. 271, 3: Δίας: ὡς ἀπὸ τοῦ δράκων δράκοντος δρακοντίας, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Διός γίνεται Διίας καὶ κράσει Δίας.

*522.

Choer. Orth. 192, 16, E. M. 275, 6: διίφιλος: ὥςπερ παρὰ τὴν Ἄρηϊ δοτικὴν γίνεται ἀρηΐφιλος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ Διΐ διίφιλος καὶ κράσει τῶν δύο ιι εἰς ῑ μακρὸν Δίφιλος.

*523.

Choer. 195, 32 coll. 240, 15: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, διατί ὥςπερ ἀπὸ τοῦ ὄφιϊ γίνεται ὄφι κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ιϊ εἰς ἓν δηλονότι μακρόν, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τοῦ Ζεύς Διός Διΐ γίνεται Δῖ κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ιι εἰς ἓν μακρόν· ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐ δύναται γενέσθαι ἡ Διΐ δοτικὴ κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ιϊ Δῖ, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἡ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν ἐπ' ὀνομάτων μονοσυλλάβων ἐκφωνεῖ τὸ ῑ.

524.

Choer. 314, 26 et E. M. 218, 29: βῶξ ἐστιν εἶδος ἰχθύος, ὅστις ἱστορεῖται ἔχων βοήν· γέγονε δὲ τοῦτο παρὰ τὸ βοή βόαξ καὶ κατὰ

[523a]

St. B. 355, 21: Καπετώλιον: Ἡρωδιανὸς Καπετωλίειον καὶ ἐν συναιρέσει Καπετώλειον.

---

ad fr. 520. in Cod. Ἡρῶ (Δ superscr.). Similia habet E. M. 278, 13; sed explicatissime de hoc Ep. Cr. I 123, 20: Δῖος (Il. A 7) ὄνομα κύριον κτητικόν ἁπλοῦν πεπονθός· οὐδὲν γὰρ εἰς ος λῆγον κτητικόν δισύλλαβόν ἐστιν, εἰ δέ τι δισυλλαβεῖ, τοῦτο πέπονθε· πέπονθεν οὖν τό δῖος ὡς τὸ Χῖος θεῖος Κεῖος. καὶ τὸ μὲν θεῖος καὶ Κεῖος ἐκ τοῦ θεός θεϊός καὶ Κέως Κέϊος τοῦ ē καὶ ῑ συναιρεθέντων εἰς τὴν ει δίφθογγον· τό δὲ Χῖος διὰ τοῦ ῑ· ἀπό γὰρ τοῦ Χίϊος· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν νήσων παραγόμενα ἐθνικὰ διὰ τοῦ ῑ παράγεται, Κνίδος Κνίδιος, Ῥόδος Ῥόδιος, Λίνδος Λίνδιος, Σάμος Σάμιος. εἰ οὖν Χῖος ἡ νῆσος, Χίϊος ὤφειλεν εἶναι τὸ ἐθνικόν, ἀλλὰ κατὰ συναίρεσιν τῶν δύο ιϊ εἰς ἓν μακρὸν γίνεται Χῖος· τὸ δὲ δῖος, ὥςπερ ἀπὸ τοῦ νυχός νύχιος καὶ Στυγός Στύγιος καὶ χθονός χθόνιος, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς Διός γενικῆς δίϊος καὶ κατὰ συναίρεσιν δῖος· τινὲς δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου τό δεῖος λόγῳ τοιῷδε κτλ., quae ex Orthographia desumpta sunt.

ad fr. *524. cf. Dichr. 282: καθόλου τά τρία δίχρονα τὰ ἐκ συναλοιφῆς ἐκτείνεσθαι θέλει — Θέτιϊ Θέτι «πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ» (Σ 407) μήτιϊ μήτι «μήτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται» (Ψ 318), ἱερεύς ἱρεύς.

ad fr. 523. Prior pars ex Choer. deprompta est, qui idem fere etiam p. 83, 23 profert; inde a verbis ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς sunt ex E. M., ubi quae praecedunt et

κρᾶcιν τοῦ ō καὶ ᾱ εἰc ω̄ βῶξ. Ἡρωδιανὸc δέ φηcι καὶ διcυλλάβωc λέγεcθαι ὡc Ἀριcτοφάνηc (fr. 400 Dind.) «ἀλλ' ἔχουcα γαcτέρα μεcτὴν βοάκων» καὶ Φερεκράτηc εἰπὼν «τί ληρεῖc; ἀλλὰ φωνὴν οὐκ ἔχειν Ἰχθῦν γέ φαcι τὸ παράπαν — ἐπιφέρει, νὴ τὼ θεώ, Κοὐκ ἔcτιν ἰχθῦc ἄλλοc οὐδεὶc ἢ βόαξ» (Mein. p. 110 ed. min.).

524².

Eust. 1896, 5 coll. Choer. 394, 25: εὐθεῖα ἑνικὴ καθ' Ἡρωδιανὸν ὄαc ὡc φόαc, διὸ καὶ cυναιρεθέντα εἰc φῶc καὶ ὧc ἃ δὴ μόνα ἐν τοῖc οὐδετέροιc εἰc ωc̄ λήγει, διὰ τοῦ τ̄ κλίνεται. τὸ δὲ φόαc γίνεται καθ' ὑπερβιβαcμὸν ἐκ τοῦ φάοc.

525.

Choer. 347, 17: βούλονταί τινεc ἀναπλάττειν ἀπὸ τοῦ «ἀμύνεμεν ὤρεcιν» (Ε 486) ἀντὶ τοῦ ταῖc γυναιξὶν εὐθεῖαν τῶν ἑνικῶν ὦρ ἀπὸ τοῦ ὄαρ γενομένην κατὰ κρᾶcιν τοῦ ō καὶ ᾱ εἰc ω ὥcπερ κρείττονα κρείττω, ὧν ἐcτι καὶ Ἡρωδιανόc.

[525ᵃ]

Il. Pr. Β 262: ἐχρῆν μὲν τὸ Πυθώ περιcπᾶcθαι, ἐπειδή περ Πυθόα ἐcτί, καὶ τοῦτο ἀπῄτει ἡ cυναλοιφή· ἀλλὰ πάλιν τὸ πτωτικὸν ω ἀπέcτραπται τὸν περιcπώμενον τόνον· κατὰ τοῦτο ὠξύνετο. ταύτῃ γοῦν καὶ τοῦ χρυcοῦc περιcπωμένου τὸ δυϊκὸν ὀξύνομεν· — δεύτεροc δὲ λόγοc ἀληθήc ἐcτιν, ὅτι εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ ὁμόφωνοc οὖcα κατὰ φωνὴν ἐν τῷ αὐτῷ ἀριθμῷ πάντωc καὶ τὸν αὐτὸν τόνον ἀποφέρεται οἱ ταχεῖc — τοὺc ταχεῖc. εἰ δὲ ἡ εὐθεῖα ὀξύνεται πάντωc καὶ ἡ αἰτιατική. διὰ τοῦτο οὖν ἡ μὲν αἰδῶ αἰτιατικὴ καὶ ἠῶ μὴ κρατούμεναι ὑπὸ τῆc cυνεμπτώcεωc κατὰ τὴν εὐθεῖαν περιcπῶνται, κατεχόμεναι τῷ λόγῳ τῆc cυναλοιφῆc, οὐχ ὑπὸ τοῦ πτωτικοῦ χαρακτῆροc· ἡ δὲ Λητώ καὶ Πυθώ καθάπερ κατεχόμεναι ὑπὸ τῆc cυνεμπτώcεωc τῆc φωνῆc κατέχονται καὶ τῷ τόνῳ.

[525ᵇ]

Io. Al. 9, 4: τὸ Τηλεβῶc ἐκ τοῦ Τηλεβόαc cυνήρηται.

---

quae sequuntur non ab Herodiano, qui profecto βόαξ non ab βοάζω βοάξω repetivit, profecta videntur. Caeterum cf. Athen. VII 286 extr. et 287 init., ubi locus Pherecratis non tam plene quam in E. M. prolatus, sed titulus fabulae Μυρμηκάνθρωποι additus est. Io. Al. 7, 24: τὸ βῶξ περιcπᾶται, ἐπεὶ καὶ τούτου ἐντελέcτερόν φηcι τὸ βόαξ· μόνον γὰρ τῶν ἰχθύων φωνὴν ἀφιέναι. cf. Pros. Cath. 396, 10.

ad fr. 524². Ex Choerobosco addidi extrema verba τὸ δέ φόαc γίνεται κτλ., de ὄαc cf. supra fr. 340.

ad fr. 525. Fortasse ex Herodiano fluxit E. Or. 17, 25: ἄορεc αἱ γυναῖκεc, κατὰ ὑπέρθεcιν παρὰ τὸ ὀαρίζειν, ἔνθεν καὶ τὸ ὀάρων, nam inter alia Herodianea relatum est in E. M. 823, 40: ὁ δὲ Ὦροc λέγει, ὅτι παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γίνεται ὄαρ καὶ ὑπερθέcει ἄορ καὶ cυναλοιφῇ ὦρ, ubi nisi pro Ὦροc Ἡρωδιανόc

---

ad fr. [525ᵃ]. cf. Io. Al. 12, 31, Choer. 241, 20.

ad fr [525ᵇ]. Τηλεβόαc scripsi pro Τηλεβέοc. de βῶ ex βόα contracto cf. supra fr. [485ᶜ].

*526.

Ep. Cr. I 444, 16, Choer. Orth. 225, 33: χειροάναξ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ ᾰ γίνεται χειρῶναξ ὡς Ἱπποάναξ Ἱππῶναξ.

*527.

Choer. 242, 16 coll. p. 861: ἐν τῷ βόας βοῦς τὸ ō καὶ τὸ ᾱ εἰς τὴν ου δίφθογγον συναιρεῖται ὡς ἐν Κόλαξιν Εὐπόλιδος «θὲς νῦν ἀγροὺς καὶ πρόβατα καὶ βοῦς» (Mein. p. 189 ed. min.) καὶ παρὰ τῷ Ἡρακλείδῃ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς Λέσχης.

*528.

Choer. 395, 22: τὸ «πεδία λωτεῦντα» (Μ 283) ἐὰν ἀπὸ τοῦ λωτόεντα εἴπωμεν λωτοῦντα ἤμελλεν εἶναι διὰ τῆς ου διφθόγγου· τὸ γὰρ ο καὶ ε̄ οὐδέποτε εἰς τὴν ε̄ῡ δίφθογγον κίρναται, ἀλλ' εἰς τὴν ο̄ῡ οἷον τὸ ἐμόν τοὐμόν, προέστη προὔστη, προέβη προὔβη· ἀλλὰ λέγομεν ὅτι ἀπὸ τοῦ λωτόεντα καθ' ὑπερβιβασμὸν τοῦ ε̄ γέγονε λωτέοντα καὶ κατὰ κρᾶσιν Δωρικὴν ἢ Ἰωνικὴν τοῦ ε̄ καὶ ō εἰς τὴν ε̄ῡ δίφθογγον λωτεῦντα, ὥσπερ Ἐρέβεος Ἐρέβευς «ἐξ Ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο» (Θ 368).

*529.

Choer. 242, 10: ἰστέον ὅτι κατὰ κρᾶσιν τοῦ ō καὶ ε̄ εἰς τὴν ου̅ δίφθογγον γίνεται βοῦς ὥσπερ οἱ κρείττονες καὶ οἱ ἀρείονες καὶ οἱ βελτίονες οἷον κρείττονες κρείττοες καὶ κρείττους, ἀρείονες ἀρείοες ἀρείους, βελτίονες βελτίοες βελτίους. ἰστέον δὲ ὅτι σπανία ἐστὶν ἡ χρῆσις τῆς βοῦς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν, μᾶλλον δὲ οἱ βόες εὕρηνται. Choer. 241, 33: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, διατί, ὥσπερ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν γίνεται κατὰ κρᾶσιν τοῦ ō καὶ ε̄ εἰς ο̄ῡ δίφθογγον οἷον βόες βοῦς, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν γίνεται κατὰ κρᾶσιν τοῦ ō καὶ ε̄ εἰς τὴν ου̅ δίφθογγον οἷον βόε βοῦ. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι οὐ δύναται ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν γενέσθαι κατὰ κρᾶσιν τοῦ ō καὶ ε̄ εἰς τὴν ο̄ῡ δίφθογγον, ἐπειδή, εἰ ἐγένετο τοῦτο, ἤμελλεν εἰς ῡ καταλήγειν, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον, τὸ γὰρ ῡ οὐκ ἔστι τελικὸν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν.

[528a]

Mon. 37, 21: τὸ λουτρόν καὶ τρισυλλάβως λέγεται λοετρόν «εἰς ὅ κε θερμὰ λοετρά» (Ξ 6), ἐπεὶ καὶ τὸ ῥῆμα δισσὸν λοέω καὶ λούω «ἀλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼ λόεον» (δ 252).

ponero vis, certe Ὠρίων, unde p. 169, 1 hoc sumptum est, scribendum videtur. His locis comparatis prior Orionis locus sic emendandus sit: παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι, ἔνθεν καὶ τὸ ὀαρίζειν. cf. Eustath. 573, 29, Lob. El. II 73 seqq.

ad fr. *527. Mein. Anall. Alex. p. 381, qui pro ἐν ἀρχῇ τῆς λέσχης scribendum proponit ἐν τῇ α' (vel δ').

*530.

Choer. 530, 27: ἔστιν ἐχρύσοον καὶ κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο οο εἰς τὴν ου δίφθογγον γίνεται ἐχρύσουν ὥσπερ νόος νοῦς· εἶτα τὸ δεύτερον πρόσωπον ἐχρύσοες καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ ε εἰς τὴν ου δίφθογγον γίνεται ἐχρύσους ὥσπερ τὸ ἐμόν τοὐμόν.

*531.

E. M. 608, 18: «νώσατο δ' Ὀρφεύς» (Apoll. Rhod. IV 1409) ἀντὶ τοῦ ἐπέγνω. ἀπὸ τοῦ νοήσατο κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ η εἰς ω ὡς ὀγδοήκοντα ὀγδώκοντα.

*532.

Choer. 237, 26: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ βοῦς βοός οὐ κιρνᾶται κατὰ τὴν γενικήν. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι, εἰ ἐκίρνατο τὸ βοῦς βοός κατὰ γενικήν, εἰς ους ἤμελλεν εἶναι οἷον πλόος πλοῦς, νόος νοῦς, ῥόος ῥοῦς· τὰ γὰρ δύο οο εἰς τὴν ου δίφθογγον κιρνῶνται· καὶ λοιπὸν πρῶτον μὲν ἤμελλεν συνεμπίπτειν ἡ εὐθεῖα τῇ γενικῇ, δεύτερον δὲ πᾶσα γενικὴ ἀρσενικὴ εἰς ους λήγουσα θέλει ἔχειν τὴν αἰτιατικὴν εἰς η καταλήγουσαν οἷον τοῦ Δημοσθένους τὸν Δημοσθένη, τοῦ εὐσεβοῦς τὸν εὐσεβῆ, τοῦ εὐγενοῦς τὸν εὐγενῆ. ἀλλὰ μὴν ἡ αἰτιατικὴ οὐ καταλήγει εἰς η, τὸν βόα καὶ τὸν βοῦν· δηλονότι τῆς αἰτιατικῆς μὴ καταληγούσης εἰς η οὐδὲ ἡ γενικὴ δύναται εἶναι εἰς ους. διὰ τοῦτο οὖν οὐ συναιρεῖται.

*533.

Choer. 244, 21: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, διὰ ποίαν αἰτίαν, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ πλόος γίνεται πλοῦς κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο οο εἰς τὴν ου δίφθογγον καὶ ἀπὸ τοῦ νόος νοῦς καὶ ἀπὸ τοῦ ῥόος ῥοῦς, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ γόος καὶ θοός γίνεται κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο οο εἰς τὴν ου δίφθογγον γοῦς καὶ θοῦς. καὶ περὶ μὲν τοῦ γόος ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἔχει ῥῆμα παρακείμενον τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, τῶν ἄλλων μὴ ἐχόντων οἷον πλόος πλέω πλέεις, ῥόος ῥέω ῥέεις, νόος νοέω νοέεις, θρόος θροῶ θροεῖς. ἐπειδὴ γοῦν τὸ γόος ἔχει ῥῆμα

[533a]

Il. Pr. Δ 452: χείμαρροι: Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης παροξύνει, ἐπεὶ τὸ ἑνικόν ἐστι χειμάρρους, Νικίας δὲ ὡς εὔζωνοι, καὶ μήποτε πιθανώτερον, ἵνα ἐκ τοῦ χειμάρροος ᾖ γεγονός, εἴτε μᾶλλον ἐντελέ-

---

ad fr. *530. de χρυσόετε χρυσοῦτε cf. Choer. 509, 3 et de χρυσόεται χρυσοῦται 675, 16.

ad fr. *531. cf. supra fr. 240.

ad fr. *533. Hunc locum exscripsit E. M. 452, 54. Ad eandem causam pertinet etiam alter locus E. M. 677, 1: πλόος: ἀπὸ τοῦ πλέω γίνεται πλόος καὶ πλοῦς. καὶ τί δήποτε τὸ γόος καὶ θοός (sic emendat Lob. El. II 62 pro χλόος) μὴ ἐποίησε γοῦς καὶ θοῦς (pr. χλοῦς), εἴπερ τὸ πλόος γίνεται πλοῦς καὶ τὸ νόος νοῦς. καί φαμεν, ὡς τὰ ἀπαθῆ οὐκ εἰσὶ διηνεκῆ· ὅθεν οὐδεὶς ἐγκαλεῖ τοῖς ἀπαθέσιν· ἀλλὰ τοὐναντίον ὑπὲρ πεπονθότων ἀπολογοῦνται, quae sententia Herodiano non indigna fortasse cum praecedentibus sic comparata fuit, ut diceretur

παρακείμενον τῆς δευτέρας cυζυγίας τῶν περιcπωμένων, γοῶ γὰρ γοᾷς, εἰκότως ὡς παραλλάξαν τοῦτο πρὸς τὰ διὰ τοῦ οος παρήλλαξε καὶ κατὰ τὸ μὴ κίρναcθαι. περὶ δὲ τοῦ θοός, ὅτι, ἐπειδὴ τῶν διὰ τοῦ οος διcυλλάβων πάντων βαρυνομένων οἷον πλόος, ῥόος, θρόος, γόος, νόος, τὸ θοός μόνον ὀξύνεται, εἰκότως ὡς παραλλάξαν κατὰ τὸν τόνον παρήλλαξε καὶ κατὰ τὴν κρᾶcιν, καὶ οὐ κίρναται ὁμοίως τοῖς ἄλλοις· ἄλλως τε δὲ τὸ ὀφειλόμενον ἐν τῇ ἁπλότητι ἐν τῇ cυνθέcει ἀναδέχεται· ἐν γὰρ τῇ cυνθέcει κίρναται, ἐπειδὴ καὶ βαρύνεται οἷον Πάνθοος Πάνθους.

*534.

Choer. 332, 8: ἐπειδὴ πᾶcα γενικὴ εἰς ους λήγουcα ἔχει ἄλλην γενικὴν ὥcπερ ἐντελῆ οἷον Δημοcθένεος Δημοcθένους, Διομήδεος Διομήδους, τούτου χάριν διάλυcις ἐγένετο τῆς ου διφθόγγου εἰς δύο οο καὶ ἐγένετο Cαπφόος καὶ Λητόος ἡ ἐντελὴς γενική, ἡ δὲ Cαπφοῦς καὶ Λητοῦς κατὰ cυναίρεcιν· ἰcτέον δὲ ὅτι τῇ μὲν διὰ τοῦ ους γενικῇ κέχρηνται οἱ Ἴωνες οἷον τῆς Cαπφόος τῆς Λητόος, τῇ δὲ εἰς ους οἱ Ἀττικοὶ καὶ ἡ κοινὴ διάλεκτος οἷον Cαπφοῦς Λητοῦς.

*535.

St. B. 36, 9: Ἄθως ὄρος Θρᾴκης. εἴρηται δὲ καὶ Ἄθοος ὡς τὸ Κῶς Κόος. λέγεται καὶ κατὰ cυναίρεcιν Ἄθους.

---

cτερον οἶδε τὸ ἑνικὸν ἐν τῇ cυνθέcει ἤπερ τὸ cυναληλιμμένον «ὅccους Ἑλλήcποντος ἀγάρροος» (Il. B 845), «cτῆ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ» (Il. E 598), «ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον» (Il. Φ 8), «ἀψορρόου Ὠκεανοῖο» (Il. C 399). cπανίως δὲ τὸ ἕτερον «χειμάρρους κατ' ὄρεcφιν ὄπαζεν» (Il. Λ 493), «ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς χειμάρρῳ» (Il. E 87). τὸ μέντοι γε ἁπλοῦν ἀεὶ ἐντελῶς ἀποφαίνεται ῥόος· «ὤθει δ' ἐν cακεϊ πίπτων ῥόος» (Il. Φ 240).

[533ᵇ]

Il. Pr. K 373: ἐΰξου: Πτολεμαῖος περιcπᾷ, λέγων ἐκ τοῦ ἐϋξόου cυνηλεῖφθαι· οὐκ ἀναγκαῖον δέ· εἰ γὰρ ἤδη τέτριπται εὔξου ὡς ἡcύχου, δῆλον ὅτι τὸ ἐΰξοος πολὺ πρότερον ἔϋξους ἐγένετο ὡς εὔνους· καὶ οὕτως τὸ εὔξου ὡς εὔνου.

[533ᶜ]

Arcad. 47, 26: τὸ φροῦδος ἀπὸ τοῦ πρόοδος cύνθετον.

[535ᵃ]

Arcad. 51, 21: μόνοικος τὸ κατὰ cυναλοιφήν (sc. ἐκ τοῦ μονόοικος).

ἄλλως δέ καί φαμεν κτλ. De contractis in οῦς cf. Mon. 14, 35, ubi proferuntur χνοῦς, κνοῦς, χροῦς, Γλοῦς, θροῦς, φλοῦς, πλοῦς, ῥοῦς, de accentu vocis θοός Mon. 41, 29 et Choer. 245, 8. Arcad. 42, 10: τὰ εἰς πλοος ἐντελῆ τῶν εἰς πλους ληγόντων ἁπλᾶ ὄντα παροξύνονται διπλόος, τριπλόος, ἁπλόος.
ad fr. *535. cf. supra fr. 465.

*536.

Choer. 244, 5: τὸ πλακοῦς πλακοῦντος καὶ Cιμοῦς Cιμοῦντος γέγονε τοῦτον τὸν τρόπον. ἔστι δὲ πλακόεις πλακόεντος, Cιμόεις Cιμόεντος καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε̄ καὶ ο̄ εἰς τὴν ο̄ῡ δίφθογγον γίνεται πλακοῦς καὶ Cιμοῦς, τὸ δὲ ῑ ἀπεβλήθη, ἐπειδὴ οὐ δύνανται τρία φωνήεντα ἐν μιᾷ συλλαβῇ παραλαμβάνεσθαι· τὸ γὰρ ο̄ οὐκ ἠδύνατο ἀποβληθῆναι, ἐπειδὴ οὐδέποτε μετὰ τὴν υι δίφθογγον σύμφωνον εὑρίσκεται ἐπιφερόμενον, ἀλλὰ φωνῆεν οἷον μυῖα ἅρπυια, υἱός. εἰ ἀπεβλήθη οὖν τὸ ο̄ καὶ ἐφυλάχθη ἡ ῡῑ δίφθογγος, εὑρίσκετο μετὰ τὴν ῡι δίφθογγον σύμφωνον ἐπιφερόμενον τὸ c̄, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον. τὸ δὲ ῡ οὐκ ἀπεβλήθη, ἵνα μὴ γένηται ὑπόνοιά τις, ὅτι τὸ ο̄ καὶ ε̄ εἰς τὴν ο̄ῑ δίφθογγον κίρνανται· τὸ γὰρ ο̄ καὶ ε̄ εἰς τὴν ο̄ῡ δίφθογγον κίρναται οἷον τὸ ἐμόν τοὐμόν, πρόεστι προὔστι, προέβη προὔβη. ἐξ ἀνάγκης οὖν ἀπεβλήθη τὸ ῑ καὶ ἔμεινεν ἡ ο̄ῡ δίφθογγος.

*537.

Choer. 499, 7: ἔστι χρυσόω καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο̄ καὶ ω̄ εἰς ω γίνεται χρυσῶ· τούτου τὸ δεύτερον πρόσωπον χρυσόεις καὶ ὤφειλε κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο̄ καὶ ε̄ εἰς τὴν ο̄υ δίφθογγον γίνεσθαι χρυσοῦς, τὸ γὰρ ο καὶ ε̄ εἰς τὴν ου δίφθογγον κιρνᾶται οἷον τὸ ἐμόν τοὐμόν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἤμελλε τρία φωνήεντα εἶναι ἐν μιᾷ συλλαβῇ, φημὶ δὲ τὸ ο̄ καὶ υ καὶ ῑ, οὐδέποτε δὲ ἐν μιᾷ συλλαβῇ τρία φωνήεντα εὑρίσκονται, ἀνάγκην ἔχει ἓν ἐκ τούτων τῶν τριῶν φωνηέντων ἀποβληθῆναι. καὶ τὸ μὲν ῑ οὐ δύναται ἀποβληθῆναι, ἐπεὶ τὰ εἰς ω̄ λήγοντα ῥήματα θέλουσιν ἔχειν ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ προσώπῳ δίφθογγον τὴν μετὰ τοῦ ῑ οἷον τύπτω τύπτεις τύπτει, βοῶ βοᾷς βοᾷ· τὸ δὲ ο̄ οὐκ ἠδύνατο ἀποβληθῆναι, ἐπειδὴ ἤμελλεν εἶναι μετὰ τὴν ῡῑ δίφθογγον ἐπιφερόμενον σύμφωνον τὸ c̄, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον. — μὴ δυνάμενον οὖν μήτε τὸ ῑ ἀποβάλλειν διὰ τὸ ἔχειν τὸ πρῶτον πρόσωπον εἰς ω καταλῆγον, μήτε τὸ ο̄ διὰ τὸ μηδέποτε μετὰ τὴν ῡι δίφθογγον εὑρίσκεσθαι σύμφωνον ἐπιφερόμενον, ἐξ ἀνάγκης ἀπέβαλε τὸ ε̄ τοῦ χρυσόεις ἐντελοῦς καὶ ἔμεινεν ἡ οι δίφθογγος καὶ ἐγένετο χρυσοῖς.

*538.

Choer. 799, 20: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, διὰ ποίαν αἰτίαν τὰ μὲν ὑποτακτικὰ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων διὰ τοῦ η̄ καὶ ῑ ἐκφέρονται κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον ὁμοίως τοῖς βαρυτόνοις οἷον ἐὰν ποιῶ ἐὰν ποιῇς ἐὰν ποιῇ ὥσπερ ἐὰν τύπτω ἐὰν τύπτῃς ἐὰν τύπτῃ, τὰ δὲ ὑποτακτικὰ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων

ad fr. *536. cf. St. B. 494, 9: Ὀπόεις· λέγεται καὶ Ὀποῦς Ὀποῦντος κατὰ κρᾶσιν et 19, 12: παρ' αὐτοῖς (sc. τοῖς Ἀττικοῖς) οὐ λέγεται Ἀγνόεις ἢ Φηγόεις ἢ Μυρρινόεις. τὸ δὲ Cιμοῦς Cιμόεις διαιρεῖται καὶ Ὀποῦς Ὀπόεις.

ad fr. *537. expuli in fine verba ἀπέβαλε τὸ ῡ καὶ ἐγένετο χρυσοῖς διὰ τῆς οι διφθόγγου ἢ ὡς ἔχει τινὰ τῶν ἀντιγράφων, quae spectant ad Theodosii exemplaria, apud quem nunc p. 1008 legitur ἐκθλιφθέντος τοῦ ε̄, quod verius est et probatur a Lobeckio El. II 136 not.

οὐκ ἐκφέρονται κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον διὰ τοῦ ῃ καὶ ῐ, ἀλλ' ὁμοφωνοῦσι τοῖς ἰδίοις ὁριστικοῖς οἷον βοῶ βοᾷς βοᾷ, ἐὰν βοῶ ἐὰν βοᾷς ἐὰν βοᾷ, χρυσῶ χρυσοῖς χρυσοῖ, ἐὰν χρυσῶ ἐὰν χρυσοῖς ἐὰν χρυσοῖ. ἔστιν οὖν εἰπεῖν τὴν ἀπολογίαν ταύτην· εἰ ἐγένετο τὰ ὑποτακτικὰ τῶν τριῶν συζυγιῶν τῶν περισπωμένων κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον διὰ τοῦ ῃ καὶ ῐ ὁμοίως τοῖς βαρυτόνοις οἷον ἐὰν ποιῶ ἐὰν ποιῇς ἐὰν ποιῇ, ἐὰν βοῶ ἐὰν βοῇς ἐὰν βοῇ, ἐὰν χρυσῶ ἐὰν χρυσῇς ἐὰν χρυσῇ ὥσπερ ἐὰν τύπτω ἐὰν τύπτῃς ἐὰν τύπτῃ, σύγχυσις ἤμελλεν εἶναι καὶ οὐδεμία διάκρισις τῶν συζυγιῶν ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς.

539.

E. M. 775, 20 (Cod. Paris. 2426), Cram. Anecd. Paris. I 396:

[539ᵃ]

Il. Pr. Π 390: ἐχρῆν μὲν διὰ τὸ κλιτύας οὐρῆας (οὐρείας?) περισπᾶσθαι τὸ κλιτῦς, ἀνεγνώσθη δὲ κατ' ὀξεῖαν τάσιν ἐν ἐγκλίσει, ὁμοίως τῷ «κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων» (Od. ω 229). σχόλιον· ἐν μέντοι τῇ Ὀδυσσειακῇ προσῳδίᾳ φανερῶς τὸ γραπτῦς περισπᾷ καί φησιν ὅτι εἴη εἰρηκὼς ὡς καὶ τὸ κλιτῦς δεῖ περισπᾶσθαι. ἀμφίβολος οὖν ἐφ' ἑκατέρων ὁ τόνος· εἰ γὰρ τοῖς ἐνταῦθα εἰρημένοις πεισθείημεν, ἐκεῖνο ἀνθέλκει, εἰ δὲ ἐκείνοις, τοῦτο πάλιν ἀντίκειται.

[539ᵇ]

Il. Pr. Ω 665: τῇ δεκάτῃ τέ κε θάπτοιμεν δαινῦτό τε λαός: προπερισπαστέον, ὡς καὶ Φιλοξένῳ δοκεῖ, ἵν' ᾖ ἐκ τοῦ δαινύατο (σ 248) συναλοιφή, ὡς πυθοίατο (Α 257). ὡς οὖν τοὺς νέκυας νέκυς ἔφη, καὶ τὸ δαινύατο δαινῦτο, οὕτως ἔχει καὶ τὸ «λελῦτο δὲ γυῖα ἑκάστου» (Od. σ 237)· οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν εἰ πληθυντικόν ἐστι τὸ δαινῦτο καὶ τὸ λαὸς ἑνικόν. τῷ γὰρ σημαινομένῳ ἡ σύνταξις ἐγένετο ὁμοίως τῷ «ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος» (Il. Υ 166)· Φιλοξένῳ δὲ ἀρέσκει ἐν τοῖς εἰς μι λήγουσι καὶ ἑνικὸν αὐτὸ εὐκτικὸν εἶναι ἀκολούθως κεκλιμένον.

[539ᶜ]

Arcad. 196, 17: πᾶν δίχρονον ἐκ κράσεως ὂν ἐκτείνεται, οἱ νέκυς, οἱ βότρυς, ῥῦσθαι.

[539ᵈ]

Il. Pr. Μ 286: εἵλυται: προπερισπῶσιν, ἵνα ἐκ τοῦ εἰλύαται συναλοιφὴ ὑπάρχῃ ἢ ἐκ τοῦ εἰλύεται· δύναται γὰρ καὶ ἑνικῶς συντάσσεσθαι καὶ πληθυντικῶς. οὐκ ἀήθης δὲ ἡ τοιαύτη συναλοιφή, εἴγε καὶ τὸ ἐρύεσθαι ῥῦσθαι ἔφη «πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε»

---

ad fr. 539. In Epim. Cr. I 419, 15 idem articulus exstat auctore tacito, ubi

---

ad fr. [539ᵃ]. cf. Choer. 861. Ἡρωδιανός φησι, ὅτι ἐν τῷ ἰχθύας ἰχθῦς τὸ ῠ καὶ τὸ ᾱ εἰς τὸ ῡ συναιρεῖται.
ad fr. [539ᶜ]. cf. Diehr. 282 βότρυες βότρυς, νέκυες νέκυς.

ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν οὕτως, τοῦτο (sc. υἱος) σχηματίζων, φησίν, ὅτι ἐστὶν υἱϊς διὰ τῆς ῡῑ διφθόγγου κατὰ τὴν παραλή-

(Il. Ο 141). καὶ τὸ «ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν» (Od. χ 437), ἐν τοῖς ἑξῆς ἔφη «ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον» (Od. ω 417). τινὲς δὲ προπαροξύνουσιν ὡς ἀπὸ τοῦ εἴλυμι.

[539e]

Il. Pr. Δ 138: τὸ ἔρυτο ψιλοῦται καὶ προπαροξύνεται· οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ ἐπείσθη αὐτῷ ἡ παράδοσις. δύναται δὲ καὶ προπερισπᾶσθαι. ἔστι γάρ τι ῥῆμα ἐρύω. τούτου ὁ παρατατικὸς παθητικὸς γίνεται εἰρυόμην, τὸ τρίτον εἰρύετο, ὃ ἐν συναλοιφῇ ἔρυτο.

[539f]

Il. Pr. Π 542: εἴρυτο: Ἀρίσταρχος τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν ποιεῖ, ὑγιῶς πάνυ· ὁ δὲ Τυραννίων προπερισπᾷ, ἐκ τοῦ εἰρύετο φάσκων αὐτὸ συνηλεῖφθαι. δύναται δὲ τὸ εἴρυτο κλιθὲν ἀπὸ τῶν εἰς μι ὁμοίως τῷ ἐζεύγνυτο, ἤνυτο «θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον» (Od. ε 243) ἐκτετάσθαι. οὕτως ἀξιοῦμεν καὶ ἐπὶ τοῦ εἴλυτο (Μ 286) καὶ εἴρυτο (Δ 138).

[539g]

Il. Pr. Ω 1: λυτο: εἰ μὲν μέσος δεύτερος ἀόριστός ἐστιν ἀπὸ τῶν εἰς ῡμῑ, ὥσπερ ἤδη ἐπίσταται λέγων «νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσσα πορών» (Il. Φ 80) καὶ «τῆς δ' ἄρα κλαιούσης λύτο γούνατα» (δ 703 et υ 92), ἔκτασις ἐγένετο διὰ τὸ μέτρον. εἰ δὲ παρατατικόν τινες ἐκδέχονται, δύναται κρᾶσις τοῦ ἐλύετο γεγενῆσθαι ὥσπερ ἐκ τοῦ ἰχθύες ἰχθῦς, μύες μῦς, ῥύεσθαι ῥῦσθαι «πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε» (Ο 141). ἢ ἀπὸ τοῦ λέλυτο λύτο ὡς βέβλητο βλῆτο.

[593h]

Choer. 258, 34: ἰστέον ὅτι φησὶν ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Καθόλου, ἐν τῇ περὶ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διδασκαλίᾳ, ὡς οἱ ἥρωες εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν εὕρηται κατὰ κρᾶσιν παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἥρωσιν (Mein. ed. m. p. 285) «οἱ γὰρ ἥρως ἐγγύς εἰσιν».

[539i]

Io. Al. 32, 6: τὸ πρῴ μονοσύλλαβον παρ' Ἀττικοῖς ὀξύνεται, ἐπεὶ ἐκ τοῦ πρωΐ δισυλλάβου ὀξυνομένου κατὰ συναίρεσιν γέγονε.

[539k]

Io. Al. 23, 30: αἱ δυϊκαὶ γενικαὶ πρώτου καὶ δευτέρου νῶϊν, σφῶϊν προπερισπῶνται. ταύτας δὲ κατὰ συναίρεσιν Ἀττικοὶ προφέρονται μο-

additur: ἡ εὐθεῖα υἱϊς οὐ συναιρεῖται, ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι οὐδέποτε τῇ υι διφθόγγῳ τῇ διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ καὶ ῑ προσγεγραμμένου σύμφωνον ἐπάγεται,

ad fr. [539k]. cf. Arcad. 178, 22.

γουςαν· τούτου ἡ γενικὴ υἵïος καὶ κατὰ cυναίρεςιν τῶν δύο ϊ εἰς ἓν δηλονότι μακρὸν υἷος ὥςπερ Θέτις «Θέτι καλλιπλοκάμῳ» (C 407).

540.

Steph. B. 704, 6: Ψυττάλεια νῆςος περὶ Cαλαμῖνα. Ἡρόδοτος «εἰς τὴν νηςῖδα τὴν Ψυττάλειαν, τὴν μεταξὺ Cαλαμῖνος κειμένην καὶ τῆς ἠπείρου» (8, 76). Ἡρωδιανὸς μέντοι Ψυττάλην αὐτὴν καλεῖ. ἔοικε δὲ τὸ Ψυττάλεια πρωτότυπον εἶναι ὡς Ἀγάμμεια Μαντίνεια Ἐρύθεια Ζέλεια, ἀφ' οὗ κατὰ cυναλοιφὴν ἐγένετο ὡς Ἀγάμμη Μαντίνη Ζέλη Ἐρύθη.

*541.

Ep. Cr. I 249, 7: οἶδεν ὁ ποιητὴς διφορουμένην τὴν ἐκεῖνος. «κείνου μέντοι ὅδ' υἱός» (δ 157), «ὡς κείνῳ ἀναφανδόν» (δ 222). οἶδε δὲ τὴν ἐκεῖνος «μηδ' ἀντιάςειας ἐκείνῳ» (Od. c 146), διὸ ἐν τῷ «ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίςτροφος ἦν ἀνθρώπων» (α 177), Ἀρίςταρχος ἀπαξιοῖ ἐπεὶ κἀκεῖνος κατὰ ἔκθλιψιν τοῦ ῑ καὶ κρᾶςιν· εἰ γὰρ ἠγνόει

νοςυλλάβως τοῦ ῑ γραφομένου μὴ ςυνεκφωνουμένου, ὧν καὶ ἡ περιςπωμένη μένει μετὰ τὴν ςυναίρεςιν οἷον νῷν ςφῷν.

[539^{l}]

Arcad. 134, 17: τὸ φῴδων ἀπὸ τοῦ φωΐδων.

[539^{m}]

Il. Pr. Є 887: τὸ ζώς ἐξ ὀξυνομένου τοῦ ζωός γενόμενον δεῖ ὀξύνειν.

[540^{a}]

Eustath. 117, 41: τὸ «ὧτε χερνῆτις γυνή» (M 433) γίνεται κατὰ Ἡρωδιανὸν οὕτως· ὡςείτε καὶ ὡςεῖπερ καὶ ἀποβολῇ τοῦ ϲ καὶ κράςει τοῦ ω καὶ ε εἰς τὴν ῳ δίφθογγον διὰ τὴν τοῦ ῑ ςυναίρεςιν ὧτε καὶ ὧπερ.

[541^{a}]

Il. Pr. A 278: Πηλείδη θέλ': Ἀρίςταρχος ἀποφαίνεται ὡς κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν ςυνήθειαν τὸ ῥῆμα κατὰ τὸν ἐνεςτῶτα ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεται. ἀλλὰ μὴν καὶ ἡ κίνηςις ἡ τοῦ παρατατικοῦ· «ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέ-

sed Herod. in Il. Pr. Є 266 diserte υἷις dicit εὐθεῖαν μὴ εἰρημένην. Idem docet etiam Choer. 409, 1 cf. Arcad. 128, 13, Lob. El. I 293.

ad fr. 540. St. B. addit περὶ ὧν κατὰ τοὺς οἰκείους εἰρήκαμεν τόπους, qui sunt hi: 13, 3 Ἀγάμμεια: λέγεται καὶ Ἀγάμμη ὡς πρέςβεια πρέςβη καὶ τὸ βαςίλεια κατὰ ςυναλοιφὴν βαςίλη· οὕτως Ἀγάμμεια Ἀγάμμη· δύναται δὲ καὶ τὸ Ἀγάμμεια ἐκ τοῦ Ἀγάμμη ὡς τὸ Πηνελόπεια ἐκ τοῦ Πηνελόπη. — p. 279, 8 Ἐρύθεια. — λέγεται καὶ Ἐρύθη κατὰ ςυναλοιφὴν ὡς Ἀγάμμεια Ἀγάμμη καὶ Ζέλεια Ζέλη, Μαντίνεια Μαντίνη, unde apparet Herodianum ipsum de his vocabulis inter synaloephen et paragogen fluctuasse. Lobeckius El. II 139 nullum horum vocabulorum vel contractum vel distractum esse concedit, sed fingentium arbitrio tribuit.

ad fr. *541. Schol. ad Od. α 177 ἐπεὶ καὶ κεῖνος: ἐκ πλήρους καί· τῇ γὰρ ἐκεῖνος οὐ χρῆται, εἰ μὴ ἀναγκαςθῇ ὑπὸ μέτρου. οὕτως Ἀρίςταρχος. Hoc est Herodiani

ad fr. [540^{a}]. Accentum ex Io. Al. 32, 5 mutavi. cf. Bergk Philol. XXII 8.

τὴν ἐκεῖνος ὁ ποιητής, ἐχρῆν τὸ πάθος παραλαμβάνειν· εἰ δὲ οἶδε τὴν διςύλλαβον, παραλάβωμεν ὥςπερ κἀν τούτῳ «καὶ κεῖθι θεῷ ὡς εὐχετοῴμην» (θ 467), οὐχὶ κἀκεῖθι· οἶδε γὰρ καὶ τὸ κεῖθι «κεῖθι δὴ αἰνό-

---

λει» (287)· «ἤθελε Μηριόνης» (Il. K 229). καὶ ἐνθάδε οὖν ἄμεινον τῇ συνηθεςτέρᾳ ἀναγνώςει προςέχοντας ἐπὶ τὴν δη συλλαβὴν ὀξεῖαν παραλαμβάνειν, ἵνα κρᾶςις ᾖ τοῦ ἔθελε τριςυλλάβου γενομένου, ὡς καὶ ςύνηθές ἐςτι τῷ ποιητῇ. τὸ μέντοι ῥῆμα τῶν παραλόγων κατὰ τόνον ἐςτὶ τριςύλλαβον ὄν, ὡς δείκνυται ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων.

[541[b]]

Il. Pr. Θ 229: ὅτε δὴ φάμεν: οὐκ ἀναγκαῖον ὀξύνειν τὸν δή, ἵνα κρᾶςις γένηται ὁμοίως τῷ «μήτε ςὺ Πηλείδηθελε». ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ ἐθέλω πᾶςα ἀνάγκη τὸ ε μένειν κατὰ τὸν ποιητὴν ὡς εἴρηται· ἐπὶ δὲ τούτου τοῦ παρῳχημένου δύναται ποιητικῶς ἀποβεβλῆςθαι τὸ ε, ὥςτε ἐπὶ τὴν φα συλλαβὴν θετέον τὴν προςῳδίαν, καί ἐςτιν ὅμοιον τῷ ἐν Ὀδυςςείᾳ «Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἦδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεςθαι» (Od. π 347).

[541[c]]

Il. Pr. I 614: ἵνα μημοι ἀπέχθηαι φιλέοντι: ὁ Ἀςκαλωνίτης ἀναγινώςκει ἵνα μημοι τὰ δύο βαρυτόνως, οἷον ἵνα μὴ ἐμοὶ κατ' ὀρθὴν τάςιν· ςυγκριτικὴ γάρ ἐςτι, φηςίν, ὡς πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα. καὶ ὑγιῶς φηςιν. ἡ μέντοι παράδοςις ἐγκλιτικῶς ἀνέγνω, ἐπὶ τὴν μή τὴν ὀξεῖαν τιθεῖςα, ὁμοίως τῷ «μή μοι οἶνον ἄειρε» (Il. Z 264), τῷ μὴ εἶναι ἐν τῇ ἀντωνυμίᾳ τὸ ε, ἀλλ' ἀποβεβλῆςθαι. καὶ ὁμοία ἐςτὶν ἡ πλάνη τῷ «ἤ μ' ἀνάειρε ἢ ἐγώ ςε» (Il. Ψ 724), καὶ τῷ «τάχα δή με διαρραίςουςι καὶ αὐτόν» (Od. α 251), εἴγε ἐχρῆν καὶ ταῦτα ὀρθοτονεῖςθαι. ἀλλὰ τῷ μὴ ὁρᾶςθαι κατ' ἀρχὴν τὸ ε οὕτως ἀνέγνωςαν· τοῦτο γὰρ ἐπακολουθεῖ τοῖς πρωτοτύποις. ἐχρῆν δὲ αὐτοὺς ἐπιγνῶναι ὅτι κρᾶςις δύναται ἐπακολουθεῖν, καὶ οὕτως ῥῶςαι τὴν ὑγιῆ ἀνάγνωςιν.

[541[d]]

Il. Pr. Z 260: δέ κ' αὐτός: τοῦτο διχῶς ἀναγινώςκεται. ὅςοι γὰρ ἡγοῦνται ἐγκεῖςθαι τὸν κέ ἐγκλιτικόν, ῥωννύουςι τοῦ δέ τὴν ὀξεῖαν, ὡς καὶ ὁ Ἀςκαλωνίτης. οὕτω γὰρ καὶ τὸ ἐν τῇ Ὀδυςςείᾳ (γ 255) ἀναγινώςκει «ἤτοι μὲν τόδε κ' αὐτὸς ὀίεαι». ὅςοι δὲ τὸν καί κατὰ κρᾶςιν καὶ ἔκθλιψιν, καὶ αὐτός — καὐτός, ἐγκλίνουςι τὸν δέ.

[541[e]]

Il. Pr. N 377: τὸ ταῦτα περιςπαςτέον κατὰ τὴν πρὸ τέλους ςυλ-

---

adnotamentum, quum ad passionem et scripturam spectet. Eadem sententia explicatius in nostro fragmento profertur. Diverse statuit Aristarchus de ἐθέλω, quod quum Homero trisyllabum esse observasset, in Il. A 287 crasin sumpsit.

---

ad fr. [541[c]]. cf. Lohrs quaest. ep. p. 112.

τατον» (θ 119). οἶδε δὲ καὶ τὸ κεῖcε «αἳ κεῖcέ γε φέρτεραι ἦcαν» (Ψ 461), καὶ τὸ κεῖθεν «κεῖθεν δ' ἐc Cπάρτην τε» (α 285).

*542.

E. M. 821, 39, Schol. ad Apollon. I 108 1: ὦλλοι: ἀντὶ τοῦ οἱ ἄλλοι· αἱ τοιαῦται δὲ cυναλοιφαὶ τῆc δευτέραc εἰcὶν. Ἰάδοc, ᾗ Ὅμηροc οὐκ ἐχρήcατο. διόπερ Ζηνοδότῳ μέμφονται εἰπόντι δεῖν ἀναγινώcκειν «ὦλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρεc» (Β 1).

*543.

E. Or. 74, 15, E. M. 443, 27: θάτερον: παρὰ τὸ ἅτερον· Δωλαβήν, ἵνα ᾖ ἡ φράcιc δεικτική. τινὲc μὲν ὤξυναν, ἵνα τοῦ τὰ αὐτὰ ὑπάρχῃ cυναλοιφή· ὅπερ οὐ πιθανόν.

[542ᵃ]

Il. Pr. Λ 636: ἄλλοc: — τινὲc βούλονται δαcύνειν τὸ ᾱ καὶ ἐκτείνειν, ἵν' ᾖ ὁ ἄλλοc μὲν μογέων, τουτέcτιν ὁ Μαχάων. ἡμεῖc δὲ ἐκεῖνο παραφυλάξαι ἔχομεν, ὡc ὅτι παρὰ τῷ ποιητῇ οὐ δύναται ἡ τοιαύτη κρᾶcιc εἶναι· εἰ γὰρ καὶ κρᾶcιν ἠβούλοντο παραλαμβάνειν, ἐχρῆν εἰc τὸ ω, ὁμοίωc τῷ «οἴχετ' ἀνὴρ ὥριcτοc» (288).

[542ᵇ]

Il. Pr. Α 464: μίcτυλλον τ' ἄρα τἆλλα: τὸ τἆλλα κατὰ cυναλοιφήν ἐcτιν ὡc τἄργα. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸc τὸν τέ πληρωματικὸν ἀποδέχεται· καὶ λείπει τὸ ἄρθρον Ὁμηρικῷ ἔθει.

[542ᶜ]

Il. Pr. Ν 510: ἔτ' ἄλλα: οἱ μὲν τὸ πλῆρεc ἐκδέχονται τὰ ἄλλα, ἐν cυναλοιφῇ δὲ γενέcθαι τἆλλα ὡc τὰ ἆθλα τἆθλα. προείρηται δὲ περὶ

---

ad fr. *542. Aristonicus ad Il. l. formam ὦλλοι reiicit, quod Homerus articulo abstinent. Quod idem etiam Herodianum fecisse sumi potest, qui tamen addidit vel si articuli usus concederetur, οἱ ἄλλοι apud Homerum non in ὦλλοι contrahi potuisse. Si quis quaerat, quomodo οἱ ἄλλοι apud Homerum commisceri debuerit, respondendum est nullo modo, quum recentior demum Ias huiuscemodi crases receperit. Sed dicat quispiam Herodianum ipsum ad Λ 636 pronunciare scripturam ἄλλοc i. e. ὁ ἄλλοc reiiciendam esse, quod talis contractio Homero ignota esset, qui per ω pronunciaturus fuisset ut ὥριcτοc (ib. 288). At valde dubium est, num Herodianus in ὥριcτοc re vera crasin ex οα in ω statuerit, equidem putaverim eum ὥριcτοc, quam formam Homerus hoc loco, quia longa syllaba opus erat, adoptavit, non ex contractione, sed ex trope ut in E. M. 823, 26 ὥριcτοc ἀντὶ τοῦ ἄριcτοc Βοιωτικῶc τραπέντοc τοῦ ᾱ εἰc ω repetivisse: cui explicationi locus Il. Pr. Λ 636 non repugnat, nam id tantum dicit, si ὁ ἄλλοc per crasin proferendum sit, similiter atque ὁ ἄριcτοc ὥριcτοc ὦλλοc pronunciandum fuisse; litem autem de interpretatione speciei ὥριcτοc, quum hoc loco nihil referret, intactam reliquit. Caeterum Herodianus in multis vocabulis mutationem vocalis ᾱ in ω sumpsit, ut infra demonstrabitur. His omnibus perpensis dubitari licet, num recte apud Homerum nunc ὥριcτοc per asperum exhibeatur. cf. Duentzer ad Zenod. p. 75 et quem citat Apollon. de synt. p. 5 et p. 77.

ad fr. *543. Quamquam Apollon. de coniunctione p. 495 simillima habet (cf.

ριον· τὸ γὰρ ἕτερος ἅτερος λέγουσιν οἱ Δωριεῖς ὡς τρέχω τράχω. οὕτως οὖν καὶ τὰ ἅτερα θάτερα κατὰ συναίρεσιν τῶν δύο ᾱα εἰς ᾱ· καὶ

τῆς τοιαύτης παρ' αὐτῷ συναλοιφῆς καὶ συντάξεως τῶν ἄρθρων· ἄμεινον οὖν ἐκδέχεσθαι ἔτι καὶ ἄλλα.

[543ᵃ]

Il. Pr. Α 464: μῆρ' ἐκάη: Πτολεμαῖος τὸ ε̄ τελευταῖον λαμβάνει τοῦ μῆρε, ἵνα ἰακώτερον ἐκδέξηται τὸ κάη. καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως· δύναται δὲ καὶ ἐκάη εἶναι τὸ πλῆρες, ἐκθλίψεως γενομένης τοῦ α, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐντελεστέρου αὐτοῦ ὁρῶμεν «ἢ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα» (40)· τὸ δὲ τοιοῦτο πολὺ παρὰ τῷ ποιητῇ, λέγω δὲ τὸ καὶ τὸν χρόνον τὸν ἔξωθεν φυλάσσειν τὸ ῥῆμα καὶ συνάρχεσθαι τῷ ἐνεστῶτι.

[543ᵇ]

Mon. 17, 15: εἴ τις λέγοι, ὅτι τὸ Ζαήν καθαρεύει, οὗ καὶ αἰτιατικὴ παρὰ τῷ ποιητῇ κατ' ἔκθλιψιν τοῦ α «ὦρσε δ' ἐπὶ Ζαῆν'΄ ἄνεμον» (μ 313), πρῶτον μὲν εἴσεται, ὡς οὐχ ὑγιῶς τοῦτο παραλήψεται, οὐ πίστιν ὀφείλει ἐξ ἄλλων πτώσεων παραθέσθαι. προείπομεν δέ, ὅτι κατὰ χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων, οὐχὶ καθ' ὑπόστασιν λέγομεν ἅπαντα. ἀλλ' οὐδὲ ὁμολογούμενον τὸ Ζαῆνα.

[543ᶜ]

Il. Pr. Δ 27: ἱδρῶτ': αἰτιατική ἐστι κατ' ἔκθλιψιν εἰλημμένη, ἔνθεν προπερισπῶμεν. ὀξύνεται γὰρ ἡ εὐθεῖα ὁμοίως τῷ εὐρώς. — δύναται μέντοι καὶ ἱδρῶ τε εἶναι τὸ πλῆρες, ἐπεὶ σύνηθες αὐτῷ οὕτως τὴν αἰτιατικὴν προφέρεσθαι «ἱδρῶ ἀπεψύχοντο» (Il. Λ 621).

[543ᵈ]

Il. Pr. Θ 233: Τρώων ἀνθ' ἑκατόν: ἐπὶ τὴν ἀνθ' συλλαβὴν ἡ ὀξεῖα, ἵνα τὸ πλῆρες ᾖ ἄντα. οὕτως δὲ ἀξιοῖ Δημήτριος ὁ γονύπεσος· καὶ ἐμοὶ δὲ οὕτως ἀρέσκει τὸ τῆς διανοίας· ἄντικρυς γὰρ Τρώων ἑκατὸν καὶ διηκοσίων εἰς ἕκαστος στήσεσθαί φησιν. οὐ γὰρ κωλύεται ἡ τοῦ ἄντα σύνταξις, εἴγε ἐπὶ γενικὴν φέρεται.

[543ᵉ]

Il. Pr. Α 519: ὅταν: τὸ τέλειον ὅτε ἄν ἐστι, καὶ κατὰ συναλοιφὴν ὅτ' ἄν. ἐν δὲ τῇ συντάξει κεκοίμισται ἡ ὀξεῖα τοῦ ἄν, ὡς τὸ «οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων» (Il Θ 455), «οὐκ ἂν δὴ μείνειαν» (Il. Γ 52). ἀεὶ οὖν οὕτως ὀφείλομεν ἀναγινώσκειν ἐπὶ τὴν ἄρχουσαν ὀξεῖαν ποιοῦντες: «ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν» (Il. Λ 269).

[543ᶠ]

Il. Pr. Κ 546: ἤ τίς σφωε πόρεν: τὸ ῥῆμα ἀπὸ τοῦ π ἄρχεται καὶ ἡ σφωέ τρίτου προσώπου ἐγκλιτική ἐστι, σημαίνουσα τὸ αὐτούς

Ahrens de dial. Dor. 114), tamen hunc locum, qui concisior est et praeterea spiritus mentionem continet, Herodiano assignare malui.

τὸ ἅτερον θάτερον ὡς τὸ ἀγαθὸν τἀγαθόν· ἔμεινε δὲ τὸ τ̄ ἄτρεπτον, ἐπειδὴ ψιλοῦται τὸ ἀγαθόν, τὸ ἅτερον δὲ δασύνεται. εἰ γὰρ ἦν παρὰ

«τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν» (Il. Α 8)· «ἀλλά σφωε δόλος καὶ δεσμός» (Od. θ 317)· ὥστε οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς οὐδὲ μονοσύλλαβον τὴν σφώ, εἰ μή ποτε ὀρθοτονεῖται καὶ δευτέρου προσώπου ἐστὶ καὶ σημαίνει ὑμεῖς ἢ ὑμᾶς· «σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον» (Il. Λ 782)· ἔνθεν οὖν οἱ ἀκριβέστερον αὐτὰ παραφυλάξαντες ἔκθλιψιν δεδώκασι τοῦ ε̄ ἐν τῷ «εἰ μή σφω Αἴαντε διέκρινον» (Il. Ρ 531), ἵνα τὸ διηνεκὲς φυλαχθῇ.

[543g]

Il. Pr. Ζ 465: πρίν γ' ἔτι: Διονύσιος ὁ Σιδώνιος τόν γέ ἐκ πλήρους ποιεῖ. οὕτως καὶ Ἀλεξίων καὶ οἱ περὶ Ἡρακλέωνα· οὐ γὰρ πιθανὸν ἐγκεῖσθαι τὸ ἔτι· οὐ γὰρ δή γε καὶ πρότερον συνέβη ταῦτα τῇ Ἀνδρομάχῃ. ἔστιν οὖν τὸ τί καθ' ὕπαρξίν τινα λεγόμενον ἢ καὶ παρελκόμενον ὁμοίως τῷ «ἤ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος» (Il. Χ 11), καὶ «μήτι φόβον δ' ἀγόρευε» (Il. Ε 252), καὶ «μή τί μευ ἠΰτε παιδός» (Il. Η 235). οὐχ ὑγιῶς οὖν ὁ Πτολεμαῖος οἴεται συναλοιφὴν εἶναι.

[543h]

Il. Pr. Ω 318: ἐϋκλήις ἀραρυῖα: Ἀρίσταρχος ἐϋκλῄις ὡς ἐϋκνήμις, σύνθετον ποιῶν τὴν λέξιν, οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. εἰσὶ δὲ οἳ διεῖλον «ἐΰ κληῖς' ἀραρυῖα», οἷς συγκατατίθεται καὶ ὁ Τρύφων, οὐκ εὖ· ἄμεινον γὰρ ἐπιθετικῶς ἀκούειν καὶ μὴ πάθος ἐκδέχεσθαι πληθυντικῆς δοτικῆς, λέγω δὲ τὸ τῆς ἐκθλίψεως. ὃ δέ φημι, τοιοῦτόν ἐστιν, ὡς ὅτι ἐκθλίβεται μὲν τὸ ῑ τῆς δοτικῆς παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἑνικῆς ὑπαρχούσης καὶ πληθυντικῆς «κερκίδ' ὕφαινε» (Od. ε 62), «χέρς' ἐρέται» (Od. ν 115), καὶ «νήεσς' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν» (Il. Α 71), οὔ γε μὴν τὸ ἀπὸ τῶν εἰς ις ἐκτεταμένων θηλυκῶν.

[543i]

Il. Pr. Ξ 21: διχθάδι': τὸ πλῆρές ἐστι διχθάδια, ὥσπερ καὶ Ἀρίσταρχος βούλεται. διὸ τὴν χθα συλλαβὴν ὀξυτονητέον. παραιτητέον δὲ τοὺς βουλομένους εἶναι «διχθαδίῃ μεθ' ὅμιλον» καὶ τὴν δι συλλαβὴν ὀξύνοντας.

[543k]

Il. Pr. Φ 279: ὅς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος: παροξυτονητέον· τὸ γὰρ τέλειόν ἐστιν ἐτράφη. καὶ μέμνηται αὐτοῦ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς Ξ (21), ὅπου διαλαμβάνει περὶ τοῦ «διχθάδι' ἢ μεθ' ὅμιλον». καὶ λέγει, ὅτι συναλοιφὴν πέπονθε διὰ τοῦ η̄· δεῖ οὖν διὰ τοῦ γ̄ γράφειν, ὅς ἐνθάδε, εἶτα ἐτράφη ἄριστος, οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ τέτραφ' ἄριστος, ἀπὸ τοῦ τ̄ ποιοῦντες τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥήματος καὶ προπαροξύνοντες.

---

ad fr. [543h]. cf. Lehrs quaest. ep. p. 47 seqq.

τὸ ἕτερον θοὔτερον ἂν ἦν ὡς τὸ ἔλαιον τοὔλαιον. διὸ καὶ οὐ λέγεται θάτερος ἐπὶ ἀρσενικοῦ ὀνόματος, ἀλλ' ἅτερος.

[543[l]]

Schol. Od. λ 134: θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ: τὸ ἔξαλος ὡς ἔκβιος οἷον ἠπειρωτικὸς καὶ οὐ θαλάσσιος. ἔνιοι δὲ κατὰ παράθεσιν ἐξ ἁλός οἷον ἀπὸ θαλάσσης ὡς τὸ «ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων ἐξ ἁλός» (Od. ε 421). ἀλλ' εἴγε καὶ ἐν παραθέσει, ἡ ἐξ δύναται τὸ ἔξω δηλοῦν ὡς τὸ «ἔκ τ' ἀνδροκτασίης» (Λ 164). ὁ μέντοι Ἀσκαλωνίτης τὸ πλῆρες ἔξω ἡγεῖται, ἵν' ᾖ ἔκθλιψις τοῦ ω̄ ὡς ἐν τῷ «βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς» (Ε 142). οὐκ ἀναγκαῖον δὲ τῆς ἐξ ἤδη τὸ ἔξω σημαινούσης.

[543[m]]

Il. Pr. Σ 458: ἔξω τοῦ ῑ τὸ ἐμωκυμόρῳ: συνεκτέθλιπται γὰρ τῷ ω̄ τὸ ῑ.

[543[n]]

Il. Pr. Φ 323: τυμβοχοῆς': τὸ πλῆρες τυμβοχοῆσαί ἐστιν. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης καὶ οἱ πλείους. Κράτης μέντοι γενικὴν πτῶσιν ἐξεδέξατο. καὶ δῆλον ὅτι ἐβάρυνεν ὁμοίως τῷ οἰνοχόης. ἄμεινον δὲ ἐν τῷ ῥήματι τὸ πρᾶγμα παραλαμβάνειν ἢ ἐν τῷ ὀνόματι.

[543[o]]

Schol. BL. ad Ν 541: Αἰνέας: ὥσπερ Ἑρμέας, οὕτως Αἰνέας, καθὼς Ἡρωδιανῷ δοκεῖ.

[543[p]]

Choer. Dict. 123, 7: οὐδέποτε ἡ ῡῑ δίφθογγος ἐν τέλει λέξεως εὑρίσκεται οἷον μυῖα, ἅρπυια, υἱός. ἐν γὰρ τῷ «σύμβαλον ἀμφὶ νέκυϊ κατατεθνειῶτι μάχεσθαι» (Π 565) οὐκ ἔστιν ἐν διφθόγγῳ τὸ ῡ καὶ τὸ ῑ, ἀλλ' ἐν τῷ μέτρῳ κατὰ συνίζησιν μετροῦνται, τουτέστιν αἱ δύο συλλαβαὶ εἰς μίαν συλλαβὴν ἤγουν τὸ ῡ καὶ τὸ ῑ ὥσπερ ἐν τῷ «χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ» (Α 15) τὸ ε̄ καὶ ἡ ῳ δίφθογγος εἰς μίαν συλλαβὴν μετροῦνται οἷον χρυσῷ.

[543[q]]

Choer. Dict. 134, 21: τὸ παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ «δημεχθέα Χείλωνα κακόκνημόν τε Κόμητα» μετρεῖται κατὰ συνίζησιν τουτέστι τοῦ ε̄ καὶ ᾱ εἰς μίαν συλλαβήν.

---

ad fr. [543[m]]. Hinc apparet Herodianum totam diphthongum ῳ̄ elisam, non ῑ eiecto duo omega contracta putasse ut in E. M. 337, 4 ἐμώκυμόρῳ: ἐμῷ ὠκυμόρῳ καὶ ἐκθλίβεται τὸ ῑ τῆς ἐμῷ ἀντωνυμίας διὰ τὸ μηδέποτε γίνεσθαι κρᾶσιν τοῦ ῑ μέσου ὄντος· καὶ λοιπὸν κιρνᾶται τὰ δύο ω ω εἰς ω καὶ γίνεται ἐμώκυμόρῳ χωρὶς τοῦ ῑ. Similiter Choer. 671, 1 et E. M. 757, 24. De accentu formarum κεῖν' i. e. κεινὰ et δεῖλ' i. e. δειλὲ cf. fr. ὑπομνημάτων περὶ παθῶν Διδύμου 1 et 2 et Lohrs ad Mon. 40, 25. — Praepositiones nomini suo vel pronomini vel verbo postposita si eliduntur, anastrophen respuere docet Herodianus compluribus locis, qua de re accurate exposuit Lehrs qu. ep. 75 seqq.

ad fr. [543[q]]. Pro Χελῶνα scripsi Χείλωνα, potui etiam Χίλωνα.

*544.

Ep. Cr. I 291, 2: νημερτής ὁ στέρησιν τοῦ ἁμαρτάνειν ἔχων κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς ε̄ ὡς κρέσσων ἀπὸ τοῦ κρατύς καὶ τὸ πελεμίζω ἀπὸ τοῦ παλάμη παλαμίζω ὡς χαίτη χαιτίζω καὶ τὸ πιάζω οἱ Ἴωνες πιέζω καὶ Ἀττικοὶ καὶ Αἰολεῖς «χειρὶ δ' ἔχων ἐπίεζε βραχίονα» (Π 510). Δωριεῖς πιάζω ἀναλογώτερον.

*545.

Ep. Cr. I 387, 23: Σιδονίηθεν: παρὰ τὸ Σιδών Σιδῶνος Σιδωνόθεν

[544ᵃ]

Mon. 39, 12: κνέφαλλον σύνηθες Ἀττικοῖς τὴν τύλην καλεῖν ὁμωνύμως τῷ περιεχομένῳ τὴν περιέχουσαν. Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρεῳ

καὶ νὴ Δί' ἐκ τοῦ δωματίου γε νῷν φέρε
κνέφαλλον ἅμα καὶ προσκεφάλαιον τῶν λινῶν.

ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ κνάφου, ἥτις σημαίνει ἀκανθώδη ὕλην, ᾗ περιπεταννύντες τὰς ἐσθῆτας ἐξέθλιβον τὸ πλεονάζον τοῦ περὶ τὰς ἐσθῆτας χνοῦ, ᾧ καὶ πρὸς τὰς τύλας ἐχρῶντο, ὥσπερ καὶ νῦν. μέμνηται δὲ αὐτοῦ τοῦ ἐμβαλλομένου Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Πεισάνδρῳ

ὥσπερ κνεφάλλων ἢ πτίλων σεσαγμένος.

ὥστε καὶ ἀντίθεσις ἐγένετο τοῦ ᾱ εἰς ε̄· ἐπεὶ παρὰ τὸ κνάφος ἐγένετο.

[544ᵇ]

E. M. 48, 5: ἀκηχέδαται «παρὰ νηυσὶν ἀκηχέδαται» (Ρ 637) λυποῦνται. παρὰ τὸ ἄχω ἀχάζω ὡς ἀνιῶ ἀνιάζω. ὁ παρακείμενος ἤχακα, ὁ μέσος ἤχαδα, ὁ παθητικὸς ἤχασμαι ἤχασται, ἰωνικῶς ἠχάδαται καὶ μετὰ ἀναδιπλασιασμοῦ Ἀττικοῦ καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ε̄ ἀκηχέδαται.

[545ᵃ]

Arcad. 113, 18: τὰ εἰς ρη Ἰωνικώτερα κατὰ τροπὴν τοῦ ᾱ εἰς η. βαρύνεται κόρη Ἄσκρη Ὀλύκρη, Ἀντισάρη, δέρη.

ad fr. *544. cf. Mon. 44, 4 πιέζω: τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα οὐδέποτε τῷ ε̄ παραλήγεσθαι θέλει, σὐάζω, σκεδάζω, σκεπάζω, ἁρπάζω, λυρίζω, σαλπίζω, βαΰζω, χαιτίζω, κιθαρίζω, ἑρπύζω. σημειῶδες ἄρα παρ' Ἀττικοῖς καὶ τοῖς Ἴωσι λεγόμενον διὰ τοῦ ε̄ τὸ πιέζω, ὥσπερ καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ. προσέθηκα δὲ καὶ τὰς διαλέκτους, ἐπεὶ παρ' Ἀλκαίῳ διχῶς λέγεται, παρὰ δὲ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ ᾱ

τῶ δέσποινα θεὰ κατὰν κάραν
ἀμβᾶς' ἐπίαζε.

καὶ δῆλον ὅτι πρὸς τὸν χαρακτῆρα ἀναλογωτέρα ἡ χρῆσις ἡ διὰ τοῦ ᾱ. Similiter de Dorica specie Ἄρταμις indicat Mon. 8, 18 Ἄρτεμις. οὐδὲν εἰς μις θηλυκὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυνόμενον τῷ ε̄ θέλει παραλήγεσθαι. μονάζει ἄρα τὸ Ἄρτεμις κατὰ τὴν πρὸ τέλους συλλαβήν. — μήποτε οὖν Δωριεῖς διὰ τοῦ ᾱ προφερόμενοι αὐτὸ κατά τι κατορθοῦσιν. Ἄρταμις γὰρ λέγουσιν ὡς τὸ δύναμις καὶ Σεμίραμις. — De κρέσσων cf. supra fr. 291. Fortasse Herodianus ᾱ in ε̄ et ῑ transversum putavit in ἐρινύες. ἀρανύες τινές εἰσιν αἱ τὰς ἀρὰς ἀνύουσαι, nam haec notatio eo loco reperitur ap. Orion. 57, 12, ubi plura Herodianea proferuntur.

ad fr. *545. cf. Io. Alex. 35, τὸ Πιερίηθεν τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῆ.

ad fr. [545ᵃ]. cf. St. B. 133, 12 Ἄσκρη πόλις Βοιωτίας ἰωνικῶς σχηματι-

ὡς Πλευρωνόθεν· καὶ ὄνομα Cιδονία· καὶ ὡς Οἰχαλία Οἰχαλίηθεν, Τροία Τροίηθεν, κλιcία κλιcίηθεν, οὕτωc Cιδονία Cιδονίηθεν· οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ τὸ ᾱ φυλάccουcι Φθίαθεν, θύραθεν, πέραθεν· Ἴωνες δὲ τρέπουcι Cιδονίηθεν, Τροίηθεν, θύρηθεν. τρέπεται καὶ τὸ α εἰc ο Δεκέλεια Δεκελειόθεν, ἴcωc καὶ παρὰ τὸ πλευρὰ πλευρόθεν καὶ παρὰ τὸ ἑcπέρα ἑcπερόθεν, εἰ μὴ ἄρα παρὰ τὸ ἕcπεροc. Ἱcτίαια Ἱcτιαιόθεν.

*546.

St. B. 125, 8: Ἅρπυια: τὸ ἐθνικὸν Ἁρπυιήτηc τροπῇ τοῦ α εἰc η. p. 162, 7: Βέμβινα: ὁ πολίτηc Βεμβινίτηc ὡc Cταγιρίτηc. παρὰ δὲ Ῥιανῷ Βεμβινάτηc· ἔcτι δὲ καὶ Βεμβινήτηc· ἔοικεν οὖν ὡc Αἰγινάτηc καὶ Αἰγινήτηc κατὰ τροπὴν ὡc Πανύαcιc ἐν Ἡρακλείαc πρώτῃ

[545ᵇ]

Arcad. 114, 14: τὸ κάρη οὐδέτερον ἀπὸ τοῦ κάρα γέγονεν.

[545ᶜ]

Il. Pr. Δ 243: ἔcτητε: Πτολεμαῖοc ψιλοῖ, ἐπεὶ γίνεται cτῆτε, τὸ δὲ ἀποπῖπτον ε̄ ψιλοῦται. καὶ ἀληθεύει. ἐνθάδε μέντοι γε οὐκ ἔcτιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἕcτατε ἔκταcιc ἐγένετο τοῦ ᾱ εἰc η̄. cτάτε δὲ οὐ γίνεται. ἔνθεν δύναται δαcύνεcθαι· τὸ γὰρ αὐτὸ ἐcτι τῷ ἑcτήκαμεν τὸ ἕcτατε.

[545ᵈ]

Il. Pr. Ξ 351: ὁ Ἀcκαλωνίτηc ἀξιοῖ παροξύνειν τὸ ἕερcαι ὁμοίωc τῷ Εὐτέρπαι. καὶ γὰρ τὸ ἑνικὸν ἐέρcη ἐcτί «μή μ' ἄμυδιc cτίβη τε κακὴ καὶ θῆλυc ἐέρcη» (Od. ε 467), τὰ δὲ εἰc η̄ λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ ὁμότονα ἔχει τὰ πληθυντικά, Ἑλένη Ἑλέναι· οὕτωc εἰ ἐέρcη, καὶ ἐέρcαι· ἠλιθίωc πάνυ. οὐ γὰρ ἐνόηcεν ὅτι τὸ ἑνικὸν διὰ τὴν μετάληψιν τοῦ ᾱ εἰc η̄ πρὸ τέλουc ἔcχε τὸν τόνον, ὁμοίωc τῷ ἄελλα ἀέλλη, οὕτωc ἕερcα καὶ ἐέρcη. εἰ δὲ τὸ πληθυντικὸν οὐκέτι ἀντιθέcεωc ἔχεται, ἀπολήψεται τοῦ ἕερcα προπαροξυνομένου τὸν τόνον.

ad fr. *546. cf. supra fr. 173 et St. B. 356, 10 Καπίννα: τὸ ἐθνικὸν Καπινcθεῖcα ὡc κόρη Τερψιχόρη et 368, 5 Κάτρη πόλιc Κρήτηc, τὸν Ἰωνικὸν ἔχουcα τρόπον, ὡc Ἡρωδιανὸc περὶ τῆc Ὀλύκρηc γράφων. — Ad Herodianum referendae videntur etiam hae notationes E. Orion. p. 70, 1 ἠλαcκάζω. ἀλῶ καὶ τὸ παθητικὸν ἀλῶμαι. ἀλάcκω γίνεται παραγωγὸν ὡc βῶ βάcκω καὶ ἕτερον γίνεται παραγωγὸν ἀπὸ τοῦ ἀλάcκω ἀλαcκάζω ὡc ἀκούω ἀκουάζω, ῥίπτω ῥιπτάζω. τὸ δὲ ἀλαcκάζω Ἰωνικῇ τροπῇ τοῦ α εἰc η̄ ἠλαcκάζω; ibid. 6 collato E. M. 428, 52: ἠμαθόειc ψαμμώδηc. παρὰ τὴν ἄμμον ἀμαθόειc καὶ ἠμαθόειc ὡc ἠνεμόειc εὐήνεμοc. ἢ ἀπὸ Ἀμάθου ποταμοῦ παραρρέοντοc «Πύλου ἠμαθόεντοc» (I 153). p. 70, 7 ἤλιθα· παρὰ τὸ ἅλιc ἐπίρρημα ἐξέπεcε τὸ ἅλιθα. — ἠλίθιοc ὁ ἀνόητοc παρὰ τὴν ἅλα. ταύτηc γὰρ τὸ ὕδωρ ἄχρηcτον. ἔνθεν καὶ τὸ ἅλιον τὸ μάταιον καὶ ἄλλωc παραγωγὸν τοῦ ἀλῶ, ἀφ' οὗ ἀλήτηc. ἀπὸ τούτου καὶ ἕτερον παραγωγὸν «ἀλεὸc ἐρύῃ» καὶ αὐτὸ ἠλεὸc Ἰωνικῶc. — ibid. 18 ἠγηλάζει. ὡc ἀκούω ἀκουάζω, κύπτω κυπτάζω, οὕτωc ἄγω ἀγάζω καὶ περιττεύοντοc τοῦ λα ἀγαλάζω καὶ Ἰωνικῇ τροπῇ ἠγηλάζω. l. 25 ἠκέcταc. κεντῶ ἐcτι ῥῆμα, οὗ μέλλων κένcω, ὅθεν «κέντορεc ἵππων» (E 102). ἀπὸ τοῦ κένcω γίνεται κεντὸc καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν̄ καὶ προcθέcει τοῦ c̄ κεcτὸc ἄκεcτοc καὶ τὸ θηλυκὸν ἀκέcτη καὶ τροπῇ τοῦ α εἰc η̄ ἠκέcταc.

«δέρμα τε θήρειον Βεμβινήταο λέοντος» καὶ ἄλλως «καὶ Βεμβινήταο πελώρου δέρμα λέοντος».

*547.

St. B. 133, 12: Βότρυς πόλις Φοινίκης· ὁ πολίτης Βοτρυηνός, ὡς Παυσανίας, παραλόγως· ἀπὸ γὰρ γενικῆς καθαρευούσης τὸ η̄ ἔχει πρὸ τέλους, ὀφεῖλον τὸ ᾱ ὡς Ὀλβιανός Καρδιανός.

548.

E. Or. 77, 18: ἰξός: ὁ Ἡρωδιανὸς ἄξος τίς φησιν εἶναι παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ὄρνεα.

*549.

Ep. Cr. I 78, 24: Ἀλίζωνες οἱ Βιθυνοί «αὐτὰρ Ἁλιζώνων Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον» (Β 856). εἴρηνται οὕτως ὅτι ἡ γῆ αὐτῶν θαλάσσῃ διέζωσται καὶ οἱονεὶ χερσόνησός ἐστιν ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου τῆς Προποντίδος διεζωσμένη. Ἐπαφρόδιτος δὲ ἀλαζόνας τινὰς εἶναι αὐτοὺς ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας τῆς χώρας ἐπηρμένους· τοῦ ᾱ εἰς τὸ ῑ τραπέντος.

*550.

Ep. Cr. 13, 18, E. M. 129, 17: ἐκ τοῦ ἀμέργω κατὰ τροπὴν τοῦ ᾰ εἰς ο̄ ὡς ἄρχομαι ὄρχαμος, ἀκριόεις ὀκριόεις γίνεται ὀμόργω ὀμόρξω ὤμορξα ὠμορξάμην καὶ «ἀπομόρξατο» (ρ 304).

*551.

Ep. Cr. I 304, 19 et 332, 10, E. Or. 121, 9, An. Par. III 348, 13: ὀτηρός: Φιλόξενος παρὰ τὸ τρῶ τὸ φοβοῦμαι ῥηματικὸν ὄνομα τρεερός ὡς τήκω τακερός, σφάλλω σφαλερός καὶ συναλοιφῇ τῶν δύο ε̄ε̄ εἰς η̄ τρηρός καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἀτρηρός καὶ τροπῇ τοῦ α

[551[a]]

Il. Pr. K 67: τὰ εἰς θαι λήγοντα ἀπαρέμφατα τῇ ορ συλλαβῇ παραληγόμενα οὐ παρ' ἄλλῃ τινὶ διαλέκτῳ ὁρῶνται ἢ τῇ Αἰολίδι, τέτορθαι, μέμορθαι, ἔφθορθαι.

νάτης καὶ Καπιννήτης ὡς Αἰγινάτης καὶ Αἰγινήτης. 429, 17: Μαλειήτης ὡς Αἰγινήτης.

ad fr. *547. cf. St. B. 341, 6 Ἰστριανός ὡς Ὀλβιανός καὶ κατὰ τροπὴν Ἰστριηνός λιμήν. 547, 9 Ῥοιτία Ῥοιτιανός καὶ Ῥοιτιηνός. 573, 13 Σκαμανδρία: Σκαμανδριανός καὶ Σκαμανδριηνός.

ad fr. 548. Ex E. M. 428, 1 ἄγειν scripsi pro ἀξεῖν.

ad fr. *549. Hoc Herodianeum esse patet ex St. B. 74, 3 Ἀλιζῶνες: ἴσως δὲ διὰ τὸ ὑπερήφανον τοῦ πλούτου κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ ᾱ εἰς ῑ οὕτως ὠνομάσθησαν. Ex Il. Pr. Ε 39: δασυντέον τὸ Ἁλιζώνων· οὕτω γὰρ ἱστοροῦνται λεγόμενοι concludi potest Herodianum priorem etymologiam probasse, sed etiam alteram Epaphroditi propter mutatum spiritum parum se commendantem adiecisse. St. B. ut epitomatores solent, unam tantum commemoravit eamque, quae auctori suo minus placuit.

ad fr. *551. Philoxeni, quem Herod. saepe sequitur, nomen ex E. Or. ac-

ad fr. [551[a]]. cf. Ahrens de dial. Aeol. 16 not. 25.

εἰς ō ὀτρηρός. καὶ Ἀτρεύς κατὰ στέρηςιν τοῦ τρεῖν ἐγένετο καὶ μεταθέςει πάλιν τοῦ ᾱ εἰς ō Ὀτρεύς, οὗ ἡ γενικὴ Ὀτρῆος «λαοὺς Ὀτρῆος» (Γ 186).

*552.

E. M. 662, 11: πέποςχε: ἀπὸ τοῦ πάςχω πάςξω πέπαςχα, τὸ τρίτον πέπαςχε καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ᾰ πέποςχεν. ἐν Ἁρπαγαῖς Ἐπιχάρμου «ἁ δὲ Cικελία πέποςχε».

*553.

E. M. 216, 14: Βύκχις ὄνομα Αἰολικόν. παρὰ τὸ Βάκχος Βάκχις καὶ Βύκχις ὡς ἵππος ἵππις καὶ οἶκος Οἶκις καὶ τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ῠ ὡς βάθος βύθος.

*554.

E. Or. 11, 18: ἄμυδις Αἰολικῶς. παρὰ γὰρ τὸ ἁμάδις καὶ ἄμυδις τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς υ κατ' Αἰολεῖς ὡς cάρκες cύρκες.

*555.

Ep. Cr. I 430, 7: φωριαμός παρὰ τὸ φώρ, ὃ cημαίνει τὸν κλέπτην, ἐπεὶ πρὸς φυλακὴν τούτων κατεςκεύαςται· ἢ παρὰ τὸ φάρη φυλάςςειν, ὃ καὶ βέλτιον, ἀντιθέςει τοῦ α εἰς ω ὡς ἐν τῷ θᾶκος θῶκος, κράζω κρώζω καὶ παρὰ τὴν ἀκὴν τὸ ἀκόλουθον ἀκύς καὶ ἀντιθέςει ὠκύς καὶ τέκμαρ τέκμωρ. εἴτε οὖν παρὰ τοὺς φῶρας εἴτε παρὰ τὸ φᾶρος τὸ ἀκόλουθον φωραμός καὶ κατὰ πλεοναςμὸν τοῦ ῑ φωριαμός.

---

cessit, Ἀτρεύς ex posteriore Epimerismorum loco; idem de hac voce habet Choer. Dict. 8, 13. Herod. in Epim. in E. Or. 89, 4 etiam Ὄθρυς ex ἀθρεῖν ἀντιθέςει τοῦ α εἰς τὸ ō repetitur. In Il. Pr. Ω 316 μόρφνος ex μάρφνος a μάρπτω provenire posse dicitur. Teste Eustath. 1405, 17 βολβός a βάλλω repetitur ab Herodiano: ἔτι ἐκ τῶν εἰρημένων (sc. ex βάλλω et derivatis) παράκειται καὶ ὁ βολβός τὸ κατὰ τῆς γῆς κρομυῶδες ὁ βίᾳ ἀναβαλλόμενος κατὰ Ἡρωδιανόν cf. 1406 extr. Fortasse etiam Ep. Hom. 58, 22 ἅζω τὸ cέβομαι ἅcω ἅcιος καὶ κατὰ ἀντίθεςιν ὅcιος ex Herodiano derivatur, qui ἀντίθεςιν hoc intellectu amat. Theognostus p. 58, 2: ἅζω τὸ cέβομαι ἅcω ἅcιος καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ō ὅcιος, in E. Orion. 122, 18 inter Philoxeni etymologias profertur, a quo Herodianus ut multa alia accepit.

ad fr. *553. Pro ἵππος ἱππίς καὶ οἶκος οἰκίς scripsi ἵππος ἵππις (cf. Giese de dial. Aeol. p. 130) καὶ οἶκος Οἶκις, quod nomen proprium in Corp. inscript. n. 1210, 1 occurrit. Recte Ahrensius de dial. Aeol. p. 78 not. 5 pro βυθίς scribendam esse βύθος monuit. βύθος παρὰ τὸ βάθος praebet etiam E. Orion. 38, 15.

ad fr. *554. cf. Il. Pr. I 6 ἐχρῆν ἁμάδις τι εἶναι ὡς χαμάδις. τροπῇ δὲ τοῦ ᾱ ἐγένετο εἰς τὸ ῡ ὡς τὸ cάρκες cύρκες. καὶ ἐπειδὴ Αἰολικὴ ἡ τροπή, καὶ ὁ τόνος Αἰολικὸς καὶ τὸ πνεῦμα. Fortasse Herodiani est E. Or. 127, 17 πίcυρες· κατὰ κοινωνίαν τοῦ τ̄ πρὸς τὸ π καὶ τοῦ ε̄ πρὸς τὸ ῑ καὶ τοῦ ᾱ εἰς τὸ ῡ οἷον τέccαρες καὶ πίcυρες.

ad fr. *555. Quamquam iam supra fr. [172ᵃ] propter pleonasmum literae ῑ pauca quaedam ex Il. Pr. et ex libello περὶ Ἀττικῶν προςῳδιῶν proposui, tamen hunc locum Epimerismorum hic omittere non potui, quin accuratiora quam quae l. l. c. c. legimus, de antithesi vocalis ω̄ pro ᾱ continet, quae sine dubio ab Herodiano profecta sunt. Sed de τέκμωρ non satis accurate Herodiani sententiam relatam esse apparet ex Mon. 32, 29 cημειῶδες τὸ τέκμωρ ἔχον ἐπιπλοκὴν δύο cυμφώνων. ἢ ἴcως ἀναλογώτερον ἐκδεκτέον τὸ τέκμαρ. ἴcον γὰρ ἐγένετο τῷ νέκταρ καὶ ἔχθαρ· οὐ φιλεῖ δὲ τὰ τοιαῦτα προϋπάρχειν τῶν εἰς ωρ. τοῦ δὲ cημειοῦcθαι τὸ τέκμωρ αἴτιον ὁ πλεοναςμὸς τοῦ μ̄. Exemplis hic propositis in Ep. 447, 15 adduntur ἀράματα ἀρώματα καὶ τὸ cκύβαλον cκύβωλον τῆς Ἐφεcίων διαλέκτου. — Quae de accentu nostro Epimerismorum loco prolata sunt, praetermisi.

*556.

St. B. 54, 1: ἔcθ' ὅτε ἐπὶ τῶν τοιούτων (sc. τῶν παρὰ τῶν εἰc ε̄ῑᾱ παραγομένων ἐθνικῶν) μένοντος τοῦ ε̄, ὑφαιρουμένου τοῦ ῑ, τὸ ᾱ εἰc ω ἀμείβεται ὡc Ἡρακλεώτης Μαρεώτης καὶ Ῥαφεώτης.

557.

E. M. 570, 43, Schol. BL ad Il. Β 242: ὁ Ἡρωδιανὸc λέγει, ὅτι ἐκ τοῦ λαβή, ὃ cημαίνει τὸ ξίφος, γίνεται λάβη καὶ τροπῇ τοῦ α εἰc ω̄ λώβη ὡc ἀπὸ τοῦ φᾶρος φωριαμός.

558.

Eustath. 365, 27: οἱ Βοιωτοὶ τὴν ὅλην αι δίφθογγον εἰc η̄ καταμόνας μεταβάλλουcι, ὥc που καὶ Χοιροβοcκὸc παραcημειοῦται, ἐν οἷc ἐξηγεῖται τὸν Ἡρωδιανὸν λέγων καὶ ὅτι τὰς θηλυκὰς πληθυντικὰς εὐθείας τῶν παθητικῶν ἐνεcτώτων τὸ ποιούμεναι λεγόμεναι καὶ τὰ τοιαῦτα ποιούμενη λεγόμενη ἐκεῖνοί φαcιν.

*559.

Choer. 631, 5: οἱ Δωριεῖc ἔθος ἔχουcι τρέπειν τὸ ε̄ εἰc τὸ ᾱ οἷον τρέχω τράχω Ἄρτεμιc Ἄρταμιc.

[558ᵃ]

Mon. 43, 25: δήω: οὐδὲν εἰc ω λῆγον ῥῆμα βαρύτονον καθαρὸν διcύλλαβον τῷ η παραλήγει, ἀλλὰ μόνον τὸ δήω. — ἡ δὲ τοιαύτη παράληξιc ἢ περιcπωμένη ἐcτίν, ὥcπερ τὸ θηῶ, νηῶ, ἢ εἴπερ βαρυνόμενα εἴη, πάντωc κατὰ διάλεκτον, ὡc τὸ παίω πήω λεγόμενον παρὰ Βοιωτοῖc, τὸ παλαίω παλήω, καὶ παρ' Αἰολεῦcιν ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc ἀδικήω, ποθήω τό τε κλήω ἐκ τοῦ κλείω γενόμενον.

[558ᵇ]

Theogn. 51, 18: τὸ πάληος, ἄρχηος, Ἄχηος Βοιώτιά ἐcτιν κατὰ τροπὴν τῆc ᾱῑ διφθόγγου εἰc η.

ad fr. *556. cf. St. B. 284, 10 Εὔγεια: τὸ ἐθνικὸν Εὐγείτης ὡc Ζελείτης καὶ Εὐγεώτης ὡc Μαρεώτης. — 543, 16 Ῥαφάνεια· ὁ πολίτης Ῥαφανεώτης· τῶν δὲ εἰc ω̄τ̄η̄c̄ ἐθνικῶν τὰ πολλὰ τὸ ῑ πρὸ τοῦ ω ἔχει, Πηλιώτης Φθιώτης, cπάνια δὲ τὸ ε̄ καὶ cχεδὸν ἀπὸ τῆc ει cυcταλέντος Ἡρακλεώτης. οὕτω καὶ Ῥαφανεώτης. Ex fr. 236 ἄρχμενος concludi potest etiam E. M. 823, 11 ὤρχμενος· ἄρχω ἀρχόμενος καὶ κατὰ cυγκοπὴν καὶ τροπῇ ὤρχμενος profectum esse ab Herodiano, de ὤριcτος cf. supra ad fr. 542 et Ahrens de dial. Aeol. p. 186.

ad fr. 558. cf. Choer. Dict. 403, 10 δεῖ προcθεῖναι ἐν τῷ κανόνι τῷ λέγοντι ὅτι φύcει μακρᾶc οὔcηc τῆc τελευταίας cυλλαβῆc οὐδέποτε τρίτη ἀπὸ τέλους πίπτει ἡ ὀξεῖα «καὶ χωρὶc τοῦ η̄ τοῦ γινομένου ἀπὸ τροπῆc τῆc ᾱῑ διφθόγγου παρὰ τοῖc Βοιωτοῖc». τούτου γὰρ ἐπὶ τέλους ὄντος πολλάκις τρίτη ἀπὸ τέλους πίπτει ἡ ὀξεῖα· τὸ γὰρ τύπτομαι οἱ Βοιωτοὶ τρέποντες τὴν αι δίφθογγον εἰc η προπαροξύνουcι καὶ λέγουcι τύπτομη. Ahrens de dial. Aeol. 186 not. 1.

ad fr. *559. cf. Mon. 8, 25, de ἅτερος pro ἕτερος (E. M. 443, 27 τὸ ἕτερος ἅτερος λέγουcιν οἱ Δωριεῖc) cf. supra fr. 543. — De ἄχρι ex μέχρι orto cf. fr. [58ᵇ], de Δάρηc et Δέρηc nato fr. [386ᵃ], de ὅκκα pro ὅτε fr. 440.

*560.

Ep. Cr. I 289, 1: νηπιάας: ἔςτι τι νήπιος νηπιεία καὶ Ἰωνικῶς «ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ (I 481). καὶ ἦν μὲν τὸ ἀκόλουθον «νηπιέας ὀχέειν» (α 297). ἀλλ' ἤτοι ἀντίθεςίς ἐςτι τοῦ ε̅ εἰς α̅ ἢ νηπίας ἐςτίν, ἵνα λείπῃ φρένας, καὶ ἐν πλεοναςμῷ τοῦ α νηπιάας.

561.

Theogn. p. 93: πήρα: ἀπὸ τοῦ φέρω φέρα καὶ τροπῇ τοῦ φ̅ εἰς π̅ καὶ τοῦ ε̅ εἰς η̅ πήρα. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν.

*562.

St. B. 440, 17: Μεθώνη πόλις Θράκης Μαγνηςίας, ἣν Ὅμηρος διὰ τοῦ η̅ «οἱ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο» (B 716). ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ μέθυ· πολύοινος γάρ ἐςτι.

*563.

E. M. 263, 29: δήϊος: παρὰ τὸ δέος δέϊος καὶ δήϊος ὁ δέος ἐμποιῶν.

*564.

St. B. 403, 3: τῆς Κέω τὸ ἐθνικὸν Κέϊος καὶ ἐκτάςει Κήϊος ὡς τῆς Τέω Τέϊος καὶ Τήϊος καὶ Κεῖος διὰ διφθόγγου.

*565.

St. B. 421, 8: Λύκειον γυμνάςιον. — λέγεται καὶ Λυκήϊον.

*566.

E. M. 260, 29: δείκελον· λέγεται καὶ δείκηλον. σημαίνει δὲ τὸ ἄγαλμα ἢ ὁμοίωμα οἷον «δείκηλα προΐαλλεν» (Apoll. Rhod. IV 1672)

[560a]

E. M. 149, 41: ἄρςην: παρὰ ἄρδω τὸ ποτίζω ἄρςην ὁ ἄρδων τὴν θήλειαν — ἢ παρὰ τὸ ἔρδω τὸ πράττω. ὁ μέλλων ἔρςω καὶ ἄρςην ἐξ αὐτοῦ, ὁ πρακτικός. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ γάμου καὶ ςυμβιώςεως.

[561a]

E. Or. 68, 3: ἧπαρ ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποςίῳ παρὰ τὸ ἐπαίρεςθαί φηςιν ἔπαρ τι ὂν καὶ ἧπαρ τροπῇ τοῦ ε̅ εἰς η ἢ παρὰ τὸ ἥδω ἧδαρ καὶ ἧπαρ. ἐν τούτῳ γὰρ τὸ τῆς ἡδονῆς καὶ τὸ τῆς ἐπιθυμίας.

---

ad fr. 561. Ad Herodiannm referendae videntnr hae notationes in E. Orion. 68, 17 ἠπύει· ἔπω ἐπύω, τροπῇ τοῦ ε εἰς η̅ ἠπύει. p. 70, 22 (E. M. 434, 15) ἤπιος. παρὰ τὸ ἔπος ἔπιος καὶ τροπῇ τοῦ ε̅ εἰς η̅ ἤπιος ὁ λόγῳ καὶ μὴ πάθει πάντα ποιῶν.

ad fr. *563. Sic etiam Theogn. p. 57, qui etiam in sequentibns cum Stephano congruit, pro corrupto δήϊος ἀπὸ τοῦ δῖος scribendum esse persuadet Lob. Proll. 471.

ad fr. *564. cf. St. B. 620, 3 Τέως: τὸ ἐθνικὸν Τήϊος. ἔςτι γὰρ πρῶτον Τέϊος καὶ Τεῖος καὶ Ἰωνικῶς Τήϊος.

ad fr. *565. cf. St. B. 423, 1 Λύρκειον ὄρος Ἄργους. — τὸ τοπικὸν «Λυρκήϊον ὕδωρ» καὶ Λυρκήϊος τὸ ἀρςενικὸν καὶ Λύρκειος ὡς Ῥοίτειος.

ad fr. *566. cf. Mein. Anali. Alex. p. 284.

καὶ «δείκελον Ἰφιγόνης» παρὰ Παρθενίῳ· ὥσπερ παρὰ τὸ πέμπω πέμπελος (σημαίνει δὲ τὸν πολλῶν ἐνιαυτῶν ὄντα), οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δείκω τὸ δεικνύω γίνεται δείκελος καὶ ἐκτάσει τοῦ ε̄ εἰς η̄ δείκηλον τὸ ἴνδαλμα. Ἐπαφρόδιτος δὲ λείπειν τὸ ῑ φησὶ κατ' ἀρχὰς ἰδείκελον τὸ τὴν ἰδίαν ἑκάστου ἐμφαῖνον ὁμοιότητα.

*567.

St. B. 435, 16: Μασσαγέται. — τὸ θηλυκὸν λέγεται Μασσαγῆτις καὶ ἴσως διὰ τὸ μέτρον.

568.

E. M. 758, 20: τιθήμενος «ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα καλά» (Κ 34) ὁμοίως τῷ κιχήμενος καὶ ἀήμενος· ἤτοι ποιητικῶς ἔκτασις ἢ διαλέκτῳ ἀναπέμπεται. περὶ παθῶν.

[*568ᵃ]

Choer. 513, 4: τὸ βούλομαι ἠβουλόμην, δύναμαι ἠδυνάμην Ἀττικά· κατ' ἔκτασιν γὰρ Ἀττικὴν τοῦ ε̄ εἰς τὸ η γέγονε· τὸ δὲ ἤθελον οὐ γέγονε κατ' ἔκτασιν, ἀλλὰ β' ἐνεστῶτές εἰσιν, ὁ θέλω καὶ ὁ ἐθέλω. γίνεται τὸ ἔθελον διὰ τοῦ ε̄ ὥσπερ τύπτω ἔτυπτον, ἀπὸ δὲ τοῦ ἐθέλω διὰ τοῦ η̄ ὥσπερ ἐλέγχω ἤλεγχον.

---

ad fr. 568. Mire congruit Ep. Cr. I 165, 31 τὸ «τιθήμενον ἔντεα» ἔκτασις· οὐ γὰρ πεζολόγοι λέγουσι et magis etiam ρ 87, 27: ἄητον «τώ τ' ἐκ Θρήκηθεν ἄητον» (Ι 5) ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω παραγωγὸν εἰς μι ἄημι, οὗ τὸ τρίτον «ἄησι» παρ' Ἡσιόδῳ, τὸ πληθυντικὸν ἄεμεν ἄετε, τὸ δυϊκὸν ἄετον καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η Αἰολικῶς ὡς τὸ διζέμενος διζήμενος καὶ τιθέμενος τιθήμενος «τὸν δ' εὗρ' ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα καλά». δύναται καὶ παρὰ τὸ ἄω βαρύτονον ἄετον καὶ τροπῇ ἄητον. Hinc in nostro loco pro ἀνήμενος scripsi ἀήμενος. Ad Herodianum auctorem referendum videtur adnotamentum in Ep. I 342, 17, quod valde corruptum si mecum emendabis, non indignum summo grammatico habebis: πενθήμεναι (C 173) παρὰ τὸ πένθος πενθῶ πενθεῖν καὶ ποιητικῶς πενθέμεναι, ὡς παρὰ τὸ ἔδειν ἐδέμεναι καὶ ἐν συγκοπῇ τοῦ ε̄ ἔδμεναι, καὶ ἐκτάσει πενθήμεναι (verba καὶ παρὰ — ἔδμεναι mutato καὶ in ὡς, quae hic posita erant, praemisi). τὸ φορήμεναι καὶ ἀήμεναι οὐκ ἐκτέταται ὡς (addidi) τὸ πενθήμεναι· τὰ γὰρ εἰς ναι ἀπαρέμφατα, ἐὰν ἔχῃ μακρὸν παραλῆγον, φυλάσσει αὐτό· (pro φυλάσσεται scripsi) βῆναι βήμεναι, γνῶναι γνώμεναι· οὕτως οὖν καὶ φορῆναι καὶ ἀῆναι. τὸ δὲ ἀρήμεναι οὐ (inserui) Δωρικόν. τὸ κοινὸν ἀρῶ ἀρᾶν. τὸ δὲ ἀράμεναι καὶ ἀρήμεναι ποιητικὸν καὶ Ἰάδος (sic scripsi pro τὸ δὲ κοινὸν ἀρῶ ἀρᾷς ἀράμεναι, τὸ δὲ ἀρᾷς κοινὸν καὶ Ἰάδος). οἱ γὰρ Δωριεῖς διὰ τοῦ ε̄μεν̄ λέγουσιν, εἰπέμεν, φαγέμεν. ὡς ἔμεν· τὸ δὲ εἰπέμεναι ποιητικόν. τὸ «χροὸς ἄμεναι» (Φ 70) οὐχ ὅμοιον· οὐδὲ γὰρ τῷ ᾱ παραλήγει ὥστε συναλιφὲν ἐκ τοῦ ἀέμεναι (pro συγκοπὲν ἐκ τοῦ ἀσσέμεναι) καὶ ἐποίησε πάθος μονῆρες. συναλιφὲν poscit res, quum ᾱ productum sit cf. Lob. El. II 68 neque mirandum, quod in συγκοπέν corruptum est; nam in Schol. Od. ν 348 ἱρὸν ἀποκεκομμένον pro συναληλιμμένον positum est. De Dorici infinitivi forma cf. Ep. Cr. I 69, 10, An. Paris. III 297, 28 ἀείδειν· τὸ ἀπαρέμφατον Δωρικὸν ἀείδην καὶ ἀείδεν· τούτοις ἔθος εἰς ε̄ν̄ ποιεῖν. τὸ δὲ ἀειδέμεναι οὐ Δώριον ἀλλὰ ποιητικόν· ὅθεν Δωρικὸν μὲν τὸ ἔμεν ἀπὸ τοῦ εἰμί, ποιητικῶς δὲ ἔμεναι καὶ ἔμμεναι ἑτέρου μ̄ πλεονάσαντος. ὁμοίως τιθήμεναι, στήμεναι, παυθήμεναι, οὐτήμεναι, εὑρέμεναι, δύμεναι οὐ Δώρια, ἀλλὰ ποιητικά. cf. Ahrens de dial. Dor. p. 315 seqq. — Praeterea commemoranda sunt αἰζηός ex αἰζεός (παρὰ τὸ ἀεὶ ζῶ) κατ' ἐπαύξησιν τοῦ ε̄ εἰς η Theogn. 57, E. M. 32, 10 (cf. fr. [179ᵇ])

ad fr. [*568ᵃ]. Hoc ex Rhematico Choeroboscum sumpsisse arbitror.

*569.

Ep. Cr. I 207, 17, E. M. 381, 40, Choer. 894, An. Par. III 335, 13: παρὰ τὸ ἔω τὸ παραγωγὸν ἐμί, τὸ πληθυντικὸν ἐμέν «τρῆες ἐμέν» ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος ἀντὶ τοῦ εἰμέν. τοῦ ἐμέν τὸ προςτακτικὸν ἔθι καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ς̄ ἔςθι. Ἑκαταῖος «ἐνθάδε ἔςθι», ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ ἴςθι κατὰ τροπὴν ὥςπερ τὸ ἔχω ἴςχω «ἴςχε τέκος, μὴ πῖθι». πολλάκις γὰρ πλεονάζοντος ςυμφώνου τρέπεται τὸ ε̄ εἰς ῑ ὥςπερ ἐπὶ τοῦ μένω μίμνω, τέκω τίκτω.

570.

E. Or. 29, 22: ἀελλής: παρὰ τὸ εἴλλω ἢ ἀέλλω ἀελλής καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ο̄ ἀολλής· οὐκ ἀπῳδὸν δὲ τῷ σημαινομένῳ τοῦ ἀελλής τὸ ἀολλής. καὶ γὰρ ἐνταῦθα ἡ ἄθροιςις καὶ ςυςτροφή. οὕτως Ἡρωδιανός.

[569ᵃ]

E. M. 342, 48: ἐνίπτω· παρὰ τὸ ἐνέπω τὸ λέγω κατ' ἐπένθεςιν τοῦ τ̄ καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ῑ· τὸ γὰρ ε̄, ἡνίκα πλεονάςῃ ςύμφωνον, τρέπεται εἰς ῑ, ἐνέπω ἐνίπτω· «μή με, γύναι, χαλεποῖςιν ὀνείδεςι θυμὸν ἔνιπτε» (Γ 438). — «εἰ μέν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνιςπεν» ἀντὶ τοῦ εἶπεν ἢ ἔλεγεν Ἰλιάδος Β (80) ἀπὸ τοῦ ἐνέπω καὶ πλεοναςμῷ καὶ τροπῇ, ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα περιςπώμενον ἐνιςπῶ ἐνιςπήςω, ὁ δεύτερος ἀόριςτος ἤνιςπον καὶ κατὰ ςυςτολὴν ἔνιςπον.

[569ᵇ]

Mon. 26, 3: ὀψέ. οὐδὲν εἰς ψε λῆγον ἐπίρρημα, ἀλλὰ μόνον τὸ ὀψέ, ὅπερ ἐν ςυνθέςει φιλεῖ τρέπειν τὸ ε̄ εἰς τὸ ῑ ὥςπερ ἐπὶ τοῦ ὀψιμαθής, ὀψίτυχος, ὀψιτέλεςτον, ὀψίγονος. — ἤδη μέντοι Αἰολεῖς καὶ ἐν ἁπλῇ προφορᾷ διὰ τοῦ ῑ ἀποφαίνονται «ὄψι γὰρ ἄρξατο» ἴςως ἀναλογώτερον, ὡς δείκνυται ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων.

[570ᵃ]

Choer. 593: λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι δύναται ἔολπα εἶναι ὡς ἀπὸ τριςυλλάβου τοῦ ἐέλπω, τούτου γὰρ ὁ μέςος παρακείμενος ἤελπα καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ε̄ εἰς ο καὶ ςυςτολὴ τοῦ η̄ εἰς ε̄ ἔολπα.

[*570ᵇ]

Choer. 548: παραλήγουςαν τὴν αὐτὴν ἔχει τῷ μέλλοντι ὁ παρακείμενος χωρὶς τῶν διςυλλάβων τῆς πέμπτης ςυζυγίας τῶν βαρυτόνων τῶν παραληγομένων τὸ ε̄· ἐπὶ τούτων γὰρ τρέπεται τὸ ε̄ εἰς ᾱ κατὰ

---

et αἴητον ex ἄητον et hoc ex ἄετον ab ᾱ privativo et ἐτός composito natum Il. Pr. C 410.

ad fr. *569. Ex Choerobosco, ubi eadem atque in Epim. omissis testimoniis leguntur, addidi extrema verba πολλάκις γὰρ πλεονάζοντος, de re cf. supra fr. 37.

ad fr. 570. Scripsi pro ἀόλλω ἀέλλω et ἀελλής addidi et pro οὐ κάτωθεν οὐκ ἀπῳδόν.

---

ad fr. [569ᵃ]. Priorem particulam de ἐνίπτω Herodianeam esse ex fr. 569 consequitur, sed de ἐνίςπω dubitari licet cf. Lob. ad Buttm. II p. 167.

*571.

E. M. 615, 8, St. B. 483, 19: ὁδόϲ: παρὰ τὸ ἕω τὸ πέμπω ἐδόϲ καὶ ὁδόϲ ἡ πεπατημένη τρίβοϲ.

572.

Eustath. 110, 38: μονῆρεϲ ἐν τοῖϲ θηλυκοῖϲ ἡ χείρ, ἣ κλίνεται διχῶϲ ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ε̅, ποτὲ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου, ποτὲ δὲ κατὰ Ἡρωδιανὸν καὶ μετατεθείϲηϲ αὐτῆϲ εἰϲ η̅, ᾧ μαρτυρεῖ, φηϲίν, Ἀλκμὰν «ἐπ' ἀριϲτερὰ χηρὸϲ ἔχων».

573.

E. Or. 124, 27: οἶδα: εἴδω ἐϲτὶ ῥῆμα βαρύτονον καὶ περιϲπώμενον δηλοῦν τὸ ἐπίϲταμαι· τοῦ εἴδω παρακείμενοϲ εἶδα καὶ τροπῇ τοῦ ε̅ εἰϲ ο οἶδα κατ' Αἰολεῖϲ. οὕτωϲ Ἡρωδιανόϲ.

*574.

Ep. Cr. I 118, 6: τὰ εἰϲ ηϲ ὅτε ἐπὶ γενικῆϲ εἰϲ ο̅υ̅ϲ̅ λήγει, οὐ

τὸν ἐνεργητικὸν παρακείμενον οἷον κερῶ κέκαρκα, δερῶ δέδαρκα, ϲπερῶ ἔϲπαρκα, κτενῶ ἔκταγκα, ϲτέλλω ἔϲταλκα· πρόϲκειται. «διϲύλλαβα» διὰ τὸ ἐγερῶ ἤγερκα. ἔτι δεῖ προϲθεῖναι καὶ χωρὶϲ τῶν διϲυλλάβων τῆϲ πρώτηϲ καὶ δευτέραϲ ϲυζυγίαϲ βαρυτόνων τῶν παραληγομένων τῷ ε̅· ταῦτα γὰρ τρέπουϲι τὸ ε̅ εἰϲ ο̅ κατὰ τὸν ἐνεργητικὸν παρακείμενον παρὰ τοῖϲ Ἀθηναίοιϲ οἷον λέγω λέξω λέλεχα κοινῶϲ καὶ λέλοχα Ἀττικῶϲ, πλέκω πλέξω πέπλεξα κοινῶϲ καὶ πέπλοχα Ἀττικῶϲ, ϲτέφω ϲτέψω ἔϲτεφα κοινῶϲ καὶ ἔϲτοφα Ἀττικῶϲ, πέμπω πέμψω πέπεμφα κοινῶϲ καὶ πέπομφα Ἀττικῶϲ, ϲτρέφω ϲτρέψω ἔϲτρεφα κοινῶϲ καὶ ἔϲτροφα Ἀττικῶϲ, βρέχω βρέξω βέβρεχα κοινῶϲ καὶ βέβροχα Ἀττικῶϲ. πρόϲκειται διϲύλλαβα διὰ τὸ ἐλέγχω ἐλέγξω ἤλεγχα.

[572ᵃ]

Theogn. 45, 20: τὸ τραπεζείτηϲ ἐπὶ τοῦ κυνόϲ, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ τραπεζεύϲ παρῆκται, διὰ τῆϲ ει γράφεται· τοῦτο δὲ παρ' Ἰβύκῳ εὕρηται κατὰ τροπὴν τῆϲ ει διφθόγγου εἰϲ η̅, ὥϲ φηϲιν Ἡρωδιανὸϲ ἐν τῇ καθόλου.

[573ᵃ]

E. Or. 160, 6: φειδωλόϲ οἷον φευγωλόϲ τίϲ ἐϲτιν, ὁ φεύγων τὸ δοῦναι. Ἡρωδιανὸϲ ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ.

[574ᵃ]

Eustath. 287, 20: ϲημείωϲαι, ὅτι τινὰ τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων

---

ad fr. *571. Quum E. M. cum St. B. congruat, hoc frustulum Herodiano assignare non dubitavi.

ad fr. 572. Diphthongi ει in η̅ versae porro haec exempla, quae iam in superioribus memorata sunt, affero: κλείω ex κλήω Mon. 43, 29, ὄρηοϲ Λύκηοϲ Theogn. 51, χέρηϊ ex χέρει Il. Pr. A 80, ἀπειλήτην ex ἀπειλείτην supra fr. 272.

ad fr. *574. Non plenum esse praeceptum ex Choer. 152 patet, ubi λέβηϲ

---

ad fr. [574ᵃ]. Hoc Eustath. ex Cathol. sumpsit, sed Herodiani sententiam

τρέπουςι Δωριεῖς Διοπείθης, Εὐπείθης· ὅτε δὲ εἰς ου ἔχει τὴν γενικήν, τρέπουςιν οἷον παιδοτρίβης παιδοτρίβου παιδοτρίβας λέγουςιν.

*575.

St. B. 207, 1: γήπεδον οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ α φαςὶ δωρίζοντες.

*576.

St. B. 329, 6: Ἰθώμη: τὸ ἐθνικὸν Ἰθωμαῖος καὶ Ἰθωμαία καὶ Ἰθωμήτης διὰ τοῦ η καὶ Δωρικῇ τροπῇ Ἰθωμάτας, ἀφ' οὗ ὁ πολίτης Ἰθωμάτας καὶ Ζεὺς Ἰθωμάτας.

*577.

St. B. 450, 4: Μῆλος: ἔςτι καὶ κώμη Ἀκαρνανίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν Μηλιεύς καὶ διὰ τοῦ α Δωρικῶς.

Τροιζῆνα προπαροξυτόνως ἔγραψαν, οἷς καὶ Ἡρωδιανὸς συνηγορεῖ ἐν τοῖς περὶ ταχυτῆτος καὶ βραδυτῆτος εἰπών, ὅτι ἡ Δωρὶς καὶ Αἰολὶς διάλεκτος οὐδέποτε κατὰ γενικὴν περιττοςύλλαβον τὸ η μετατιθέαςιν εἰς ᾱ, εἰ μὴ βαρύνοιτο, Ἕλλην Ἕλλαν, Τροίζην Τροίζαν. ποιμήν δὲ καὶ λιμήν οὐκ ἂν ἐροῦςι διὰ τοῦ ᾱ, ἐπεὶ ὀξυτονεῖται. ἐπὶ μέντοι μονοςυλλάβων μετατιθέαςι τὸ ςφήξ καὶ μήν ςφάξ λέγοντες καὶ μάν. ςεςημείωται, φηςίν, τὸ ἐςθάς ὀξυνόμενον καὶ διὰ τοῦ α λεγόμενον παρὰ Πινδάρῳ ἐν Πυθιονίκαις.

[574ᵇ]

Dichr. 296, 25: τὸ ᾱ πρὸ τοῦ β θέλει ςυςτέλλεςθαι, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη γενομένη τροπὴ ἐκ τοῦ η εἰς α ὡς ἔχει τὸ ἡβήςομεν ἀβάςομεν.

[574ᶜ]

Dichr. 297, 5: τὸ ᾱ ἐπιφερομένου τοῦ μ ςυςτέλλεςθαι θέλει κατ' ἀρχήν, εἰ μὴ διαλέκτῳ εἴη κατὰ τροπὴν γενόμενον ὡς ἐπὶ τοῦ ἡμέρα ἀμέρα.

[574ᵈ]

Mon. 26, 13: τὸ α, εἰ ἔχοι ἐν ἐπιφορᾷ διπλαςιαζόμενον τὸ λλ ἐν μιᾷ λέξει, ςυςτέλλεςθαι φιλεῖ χωρὶς εἰ μὴ τροπή τις εἴη τοῦ η εἰς ᾱ παρὰ διαλέκτῳ ἀλλόμην ἐκ τοῦ ἡλλόμην.

[574ᵉ]

Arcad. 22, 5: Ἑρμᾶς καὶ Ἀρτεμᾶς Δωρικόν.

[574ᶠ]

Dichr. 296, 20: τὸ νομιζόμενον Ἴωςιν ἀνιηρός πρότερόν ἐςτι καὶ λοιπὸν τὸ ἀνιαρός ὡς ἐδέξατο τροπὴν τὴν ἐκ τοῦ η ἔμεινεν ἐκτεινόμενον.

πένης οἱ Δωριεῖς οὐ τρέπουςι τὸ η εἰς α, τὸ δὲ Ἀτρείδης Ὀρέςτης τρέπουςιν Ἀτρείδας Ὀρέςτας, omissa sunt τὰ εἰς ης κατὰ γενικὴν περιττοςύλλαβα.

---

pervertit, quem ex St. B. Τροιζήν acnisse comperimus. cf. Ahrens de dial. Dor. 136 not. 6, qui pro μήν scribendum esse χήν suspicatur, propterea, ut videtur, quia Dorica vocabuli μήν species μείς est.

578.

Choer. 347, 23: Ἡρωδιανὸς λέγει, τὰ εἰς ηρ μονοσύλλαβα, μόνου μὲν ἀρσενικοῦ γένους ὄντα, φυλάττουσι τὸ η ἐν τῇ γενικῇ οἷον θήρ θηρός, φήρ φηρός «φηρσὶν ὀρεσκῴοισιν» (Α 268) ἀντὶ τοῦ κενταύροις, θηλυκοῦ δὲ γένους ὄντα καὶ φυλάττουσι τὸ η καὶ συστέλλουσι οἷον κήρ κηρός (Σ 115), «κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι» καὶ «τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ» (Ι 378).

*579.

E. M. 155, 23: ἄσμενος: ἥδω τὸ εὐφραίνω, ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἧσμαι, ἡ μετοχὴ ἡσμένος καὶ ἄσμενος τροπῇ τοῦ η εἰς α· τινὲς δὲ λέγουσι, μὴ εἶναι μετοχήν, ὅτι πᾶσαι αἱ τοῦ παρακειμένου μετοχαὶ παροξύνονται· πρὸς οὓς φαμεν, ὅτι λέγουσιν οἱ τεχνικοὶ μετοχὴν εἶναι παρακειμένου ἀπὸ τοῦ ἥδω ἡσμένος, κατὰ συστολὴν ἄσμενος καὶ ἅμα τῇ συστολῇ ἀνεβίβασε τὸν τόνον καὶ προπαροξύνεται.

*580.

Choer. 629, 6, Anecd. Par. III 335, 20: τὸ η εἰς α τρέπεται ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ κατὰ τὴν παραλήγουσαν, εἰς α δὲ συστελλόμενον διὰ τὸ τὸν δεύτερον ἀόριστον βραχείᾳ θέλειν παραλήγεσθαι, λήβω ἔλαβον, μήθω ἔμαθον, πρήθω ἔπραθον, φήγω ἔφαγον, λήθω ἔλαθον, πήθω ἔπαθον, δήκω ἔδακον, λήχω ἔλαχον, τήκω ἔτακον, πλήσσω ἔπλαγον, ἐξ οὗ τὸ ἐπλάγην πρὸς διάφορον σημαινόμενον, εἰ μὲν γάρ τις σωματικῶς πλήσσεται, ἐπλήγην, εἰ δὲ ψυχικῶς, ἐπλάγην. ἀμέλει ὁ ποιητής, ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς ψυχικῆς διαθέσεως κατεπλήγη εἶπε διὰ τοῦ η διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, τούτου χάριν προσέθηκε τὸ φίλον ἦτορ «κατεπλήγη φίλον ἦτορ» (Γ 31), ἵνα μὴ διὰ τῆς γραφῆς τοῦ η νομισθῇ ἐπὶ σωματικῆς διαθέσεως κεῖσθαι.

*581.

Choer. 272, 34: οἱ Αἰολεῖς ἔχουσιν ἔθος πολλάκις συστέλλειν τὸ

[579ᵃ]

E. Or. 108, 26: λαγών εἴρηται παρὰ τὸ λήγειν. Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ.

[581ᵃ]

Il. Pr. Ξ 172: δασυντέον τὸ ἑδανῷ. τὸ γὰρ ἡδὺ βούλεται σημα-

---

ad fr. *579. In technicis, qui hic nominantur, praecipue est Herodianus, quem ἄσμενος ex ἡσμένος sicut ἄλμενος ex ἡλμένος natum putasse ex Io. Alex. 22, 10 scimus. De omisso augmento cf. Il. Pr. Ψ 70 ἀκήδεις: ἄμεινον βαρύνειν, ὡς ἐνόεις τῆς ἀρχούσης συσταλείσης ποιητικῶς, ὡς γὰρ ἤκουσα ἄκουσα, καὶ ἠκήδεις ἀκήδεις.

ad fr. *580. Hoc ab Herodiano profectum esse comprobat notatio E. Or. 57, 19 eo loco, quo plura Herodianea proferuntur, proposita: ἔκπαγλος μετάθεσις. ἔκπλαγον γάρ ἐστι παρὰ τὸ ἐκπλήσσω, ὅθεν τὸ «ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν» (Σ 225). τροπὴ δὲ ἐπὶ τούτου ἐστὶ τοῦ α εἰς η. παρὰ γὰρ τὸ πλήσσω. ἐπὶ μὲν ψυχικοῦ πάθους διὰ τοῦ α, ἐπὶ δὲ σωματικοῦ διὰ τοῦ η οἷον «ἐπλήγην» τὸ λαβεῖν τραῦμα. ἐπλάγην δ' ἐπὶ ψυχῇ.

ad fr. *581. cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 14 not. 16 et p. 114 not. 5, cum

ῆ εἰς τὸ ε̄ ἐν τῇ κλητικῇ καὶ ἀναβιβάζειν τὸν τόνον οἷον ὁ τριβολετήρ ὦ τριβόλετερ Αἰολικῶς (ἔστι δὲ εἶδος ἀκάνθης). τότε δὲ συστέλλουσι τὸ η εἰς τὸ ε̄ ἐν τῇ κλητικῇ, ἡνίκα μὴ μακρᾷ παραλήγεται οἷον ὁ τριβολετήρ ὦ τριβόλετερ. ἡνίκα δὲ μακρᾷ παραλήγεται, οὐ συστέλλουσι τὸ η̄ εἰς ε̄ ἐν τῇ κλητικῇ οἷον ὁ χρηστήρ. τοῦτο γὰρ μακρᾷ παραληγόμενον οὐ συστέλλει τὸ η̄ εἰς ε̄ ἐν τῇ κλητικῇ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι. τὸ οὖν σῶτερ μακρὰν ἔχον τὴν παραλήγουσαν οὐ δύναται συσταλῆναι παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι· διὰ τοῦτο ψευδαιολικόν ἐστι καὶ οὐ κυρίως Αἰολικόν.

*582.

Ep. Cr. I 416, 23 (E. M. 777, 46, E. Gud. 541): ὑπεμνήμυκε: «πάντα δ' ὑπεμνήμυκε» (X 491). γίνεται παρὰ τὸ ἠμύω τὸ κατακλίνω

ναι. γίνεται τέ τινα ἀπὸ ῥημάτων διὰ τοῦ ανος παραγόμενα ὀξύτονα, ἅπερ τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει βραχεῖαν, ἢ αὐτόθεν ἀπὸ τῶν ῥημάτων μετειληφότα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἄγω ἀγανός, στέγω στεγανός, ἢ ἐκ τῆς μακρᾶς τῆς κατὰ τὰ ῥήματα εἰς βραχεῖαν μεθιστάμενα, ὡς παρὰ τὸ ἵκω ἱκανός καὶ παρὰ τὸ πείθω πιθανός, τρώγω τραγανός, εἴδω ἰδανός· «σὰς ἰδανὰς χάριτας» ὁ Καλλίμαχος. οὕτως οὖν καὶ παρὰ τὸ ἥδω τὸ ἑδανός γένοιτ' ἂν τοῦ η̄ εἰς ε̄ τραπέντος· διὸ δασυντέον τὴν λέξιν. μὴ ἄρα ἐπιζητείτωσαν πόθεν τὸ ε̄ ἐγένετο. ὁ γὰρ χαρακτήρ, ὡς ἔφαμεν, τὴν βραχεῖαν ἀσπάζεται.

[581 b]

Arcad. 61, 3: τὰ εἰς μος ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα τὸ ε̄ προπαροξύνεται Τήλεμος Ἔχεμος ἄνεμος. τὸ δὲ θελεμός ἀπὸ τοῦ θελημός ὀξύνεται.

[581 c]

Il. Pr. A 77: ἠμέν: κεῖται ἀντὶ τοῦ ἠμήν, ὅπερ ἐστὶν ὁρκικὸν ἐπίρρημα, ὅπερ ὁ ποιητὴς ἀεὶ διὰ τοῦ ε̄ προφέρεται «ἠμὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἅρματα» (K 322) «ἠμὲν ἐμοὶ δώσειν» (Il. Ξ 275).

[581 d]

Mon. 14, 18: ἠχέεις, βρομέεις κατὰ ποιητικὴν συστολὴν τὸ ε̄ παραλήγεται.

[582 a]

Il. Pr. Λ 192: ἄλεται: συστολὴ ἐγένετο ἢ μεταβολὴ ἐγκλίσεως.

quo pro τριβολέτηρ scripsi τριβολετήρ oxytonos; de vocabulo ipso cf. Hermann Op. VI 1, 131, Lob. Proll. p. 131 not. 5.

ad fr. *582. De systole, quae fit in verbis ab ε̄ incipientibus omisso aug-

ad fr. [581 b]. Ei canoni, quo vocabula tertiam ab ultima syllabam longam habentia etiam paenultimam productam habere iubentur, contrarium dicit Herod. Dichr. 294, 19 πενθερός, sed eum addidisse id minus mirandum esse, quum ipsum appellativum, reliqua ut πνιγηρός ἀνθηρός τολμηρός πενθηρός adiectiva sint, probabiliter suspicatur Lehrsius l. c.

ad fr. [582 a]. cf. Il. Pr. Θ 18: εἴδετε: ὡς λέγετε. ἢ γὰρ συστολὰς μὲν τὰ τοιαῦτα παραληπτέον ἢ ἐναλλαγὰς ἐγκλίσεων ὡς τὸ «ὅθ' ἡδέϊ λέξεται ὕπνῳ» (Il. Δ 131), «ὄφρ' εὖ πᾶσαι εἴδετ' ἀκούουσαι» (Il. Σ 52) κτλ.

καὶ καταπίπτω, οὗ ὁ παρακείμενος ἥμυκα, ὁ Ἀττικὸς ἀναδιπλασιασμὸς ὤφειλεν εἶναι ἠμήμυκα. ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Ἀττικοὶ παρακείμενοι πάντως ἀπὸ βραχείας ἄρχεσθαι βούλονται ὡς ἐν τῷ ἀρήροκα, ἐλήλυθα, ὀμώμοκα, ἐλήλακα, κἀνταῦθα τὸ η̄ συστείλας εἰς ε̄ ἐποίησε τὸ ἐμήμυκα, ὅπερ ὁ ποιητὴς ἴσως διὰ τὸ μέτρον πλεονάσας τὸ ν̄ πεποίηκε τὸ ὑπεμνήμυκε, ὥστε ἡ μὲν τοῦ η̄ συστολὴ εἰς τὸ ε̄ διὰ τὸν Ἀττικὸν παρακείμενον γέγονεν, ἡ δὲ προσθήκη τοῦ ν τῆς ποιητικῆς ἕνεκα χρείας.

583.

Ep. Cr. I 358, 20, E. Gud. 469, 46, E. M. 662, 14: πέποσθε: ὁ Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ πήθω τὸ πανθάνω ὁ μέλλων πήσω πέπηκα πέπησμαι πεπήσμεθα πέπησθε καὶ συστολῇ τοῦ η̄ εἰς ο̄ πέποσθε.

[582^{b}]

Choer. 624, 17: πονῶ πονήσω καὶ πονέσω πρὸς διάφορον σημαινόμενον. ὁ γὰρ πονῶν ἢ σωματικῶς πονεῖ ἢ ψυχικῶς· καὶ εἰ μὲν σωματικῶς, πονέσω διὰ τοῦ ε̄, εἰ δὲ ψυχικῶς, πονήσω διὰ τοῦ η̄. διὰ τοῦτο σημειούμεθα παρὰ Ἀριστοφάνει (Pac. 820) «ἐγὼ δέ τοι πεπόνηκα κομιδῇ τὼ σκέλη», ἐπεὶ σωματικῶς λεχθὲν διὰ τοῦ η προηνέχθη.

[582^{c}]

E. M. 69, 18: ἁλμυρόν: ὥσπερ παρὰ τὸ τόλμη τολμηρός καὶ ἄτη, ἀτηρός, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἅλμη ἁλμηρός καὶ τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ῡ ἁλμυρός ὡς τηρός τυρός. ἢ κυρίως τίθεται ἡ λέξις ἐπὶ τῶν εἰς ἅλα μυρομένων ποταμῶν, ὅ ἐστιν ἐκχεομένων. ὥστε οὐ τροπὴ κατὰ Ἀπολλώνιον. Μεθόδιος.

---

mento cf. Il. Pr. Ω 388 ἔνισπες: ὡς ἔδραμες· ἔστι γὰρ ὁριστικὸν ἐκ τοῦ ἤνισπες τὴν ἀρχὴν συστείλαντος. Λ 75 τὸ πάρεσαν ἐκ τοῦ παρῆσαν ἐγένετο.

ad fr. 583. Eustathius ad Od. κ 465 p. 1663, 12 τὸ πέποσθε οἱ μὲν ἐκ τοῦ πήθω τὸ πανθάνω παράγουσιν ἀκολουθοῦντες Ἡρωδιανῷ λέγοντες, ὅτι καθὰ λήχω τὸ λαγχάνω οὗ παρακείμενος τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ο̄ λέλοχε καὶ προσλήψει τοῦ ν̄ λέλογχα, οὕτω καὶ πήθω πέποθα, οὗ παθητικὸν πρὶν ἢ προσληφθῆναι τὸ ν̄ πέποθε (scr. pro πεπόθατε) καὶ πλεονασμῷ τοῦ c̄ πέποσθε. Hi igitur quamvis ab eodem πήθω repetentes tamen aliter explicaverunt atque Herodianus, ex πέποθα passivum πέπομαι fingentes, unde cum c pleonastico πέποσθε fieret. Perfectum activi πέπονθα sic Herodianus explicavit ut Ep. Cr. I 376, 1 traditur: τινές (ut Herodianus ap. Eustath. 1687, 12) λέγουσιν παρὰ τὸ πήθω τὸ πάσχω, οὗ ὁ β' ἀόριστος ἔπαθον ὡς λήθω ἔλαθον, μήθω ἔμαθον· τούτου τοῦ πήθω ὁ παρακείμενος πέπηθα, εἶτα τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ο̄ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν̄ πέπονθα.

---

ad fr. [582^{b}]. Hoc comparatur a Choer. cum ἐπλήγην et ἐπλάγην atque ut illud ab Herodiano depromptum videtur, fortasse ex Rhematico.

ad fr. [582^{c}]. Methodius, qui saepius Herodianum exscripsit, etiam hoc ex eo transtulisse videtur, sic ut sententiae ab Herodiano prolatae auctorem subtraxerit et alterius tantum ab ipso Herodiano laudatae inventorem nominaverit. Priorem sententiam etiam Choerob. 569, 6 (Cram. An. Ox. IV 227, 15) pronunciat. τυρός in E. M. 772, 6 sic explicatur: τυρὸς παρὰ τὸ τηρεῖν κατὰ τροπήν. γάλα γὰρ τηρούμενόν ἐστιν ὁ τυρός.

*584.

Ep. Cr. I 375, 9: πέπτωκα: ἀπὸ τοῦ πτῶ πέπτηκα καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ οἰχῶ οἰχήσω ᾤχηκα καὶ κατὰ μεταβολὴν τοῦ η̄ εἰς ω̄ ᾤχωκα — Ὅμηρος «παρῴχωκε δὲ πλέων νύξ» (Κ 252), οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ πέπτηκα πέπτωκα.

*585.

Ep. Cr. I 390, 1, E. M. 375, 46: συνοχωκότε (Β 218)· ἔστι μετοχὴ πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. ἐκ τοῦ συνέχω σύνοχος συνοχῶ παρασύνθετον. ὁ μέλλων συνοχήσω, ὁ παρακείμενος συνώχηκα καὶ τροπῇ τοῦ η μακροῦ εἰς ω μακρὸν γίνεται συνώχωκα, ἡ μετοχὴ συνωχωκώς συνωχωκότος· καὶ συστολῇ Ἰωνικῇ ἢ ποιητικῇ γίνεται ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν συνοχωκότε.

586.

E. M. 675, 29: πλειάρειν: τὸν γὰρ πλήρην οὗτος (quis?) ἔφη πλειάρειν. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ η̄ εἰς ει δίφθογγον μεταβάλλουσι· τὸ γὰρ πένης πένεις λέγουσιν. περὶ παθῶν.

*587.

Choer. 152, 28: τινὲς θέλουσι τὸ ἀγκυλοχείλης εἶναι σύνθετον ἀπὸ τοῦ χηλή τοῦ θηλυκοῦ ὀνόματος, ὅπερ σημαίνει τὸν ὄνυχα, ἵνα ᾖ ἀγκυλοχήλης διὰ τοῦ η̄ καὶ κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τοῦ η̄ εἰς τὴν ει δίφθογγον γίνεται ἀγκυλοχείλης διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου, ἔθος γὰρ ἔχουσιν οἱ Βοιωτοὶ πολλάκις τὸ η̄ εἰς τὴν ει δίφθογγον τρέπειν. τὸ γὰρ Λάχης Λάχεις λέγουσι διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου καὶ τὸ λέβης λέβεις ὁμοίως.

[586ᵃ]

Arcad. 71, 22: τὸ καυστειρός ἀπὸ τοῦ η̄ ἐτράπη εἰς ει.

[586ᵇ]

Arcad. 92, 24: οἱ Βοιωτοὶ τὸ η̄ τῶν εἰς ης̅ εἰς ει̅ τραπέντες ὀξύνουσιν αὐτά, εὐγενείς ἀντὶ εὐγενής, ἀγενείς ἀντὶ ἀγενής.

[586ᶜ]

Theogn. 41, 27: οἱ Βοιωτοὶ πολλὴν ἴσασι τὴν εις̅ κατάληξιν, καθὸ παρ' αὐτοῖς εἴωθε τὸ η̄ εἰς τὴν ει̅ δίφθογγον τρέπεσθαι· τὸ γὰρ πένης πένεις γράφουσι διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου καὶ τὸ πατήρ καὶ μήτηρ παρ' αὐτοῖς διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου.

---

ad fr. *584. Pro iis, quae scripta sunt in Epim. ἀπὸ τοῦ πετῶ πετήσω πεπέτηκα καὶ συγκοπῇ πέπτηκα, exhibui veram Herodiani sententiam, quae in E. M. 176, 49 tradita est (cf. supra fr. 186).
ad fr. 586 cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 183 not.

---

ad fr. [586ᵃ]. cf. Theogn. 71, 25 καυστειρός — ἐτράπη παρὰ Βοιωτοῖς εἰς τὴν ει̅ δίφθογγον, εἴγε παρ' αὐτοῖς ἠγνόηται ἡ διὰ τοῦ η̄ γραφή· διὸ καὶ τὸ πένης, πονηρός, ἥρως παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ η̄ γραφόμενα παρ' αὐτοῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφονται.

— ἔστιν ἀντιθεῖναι τοῖς λέγουσι τὸ ἀγκυλοχείλης παρὰ τὸ χηλή οὕτως· οἱ Βοιωτοὶ τρέπουσι τὸ η̄ εἰς τὴν ει δίφθογγον, ἡνίκα μὴ τρέπεται τὸ η̄ εἰς ᾱ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν οἷον τὸ λέβης καὶ πένης οἱ Βοιωτοὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσι λέβεις καὶ πένεις λέγοντες, ἐπειδὴ ἐπὶ τούτων οὐ τρέπουσι τὸ η̄ εἰς ᾱ οἱ Δωριεῖς. τὸ δὲ Ἀτρείδης καὶ Ὀρέστης, ἐπειδὴ τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς τὸ η̄ εἰς ᾱ καὶ λέγουσιν Ἀτρείδας Ὀρέστας, οὐ τρέπουσιν οἱ Βοιωτοὶ εἰς τὴν ει δίφθογγον τὸ η̄. εἰ ἄρα οὖν τὸ χηλή λέγεται παρὰ τοῖς Δωριεῦσι χαλά κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ η̄ εἰς ᾱ, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Φοινίσσαις (1032) «χαλαῖσί τ' ὠμοσίτοις» δηλονότι οὐ δύνανται αὐτὸ ποιῆσαι οἱ Βοιωτοὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου κατὰ τροπὴν τοῦ η̄ εἰς τὴν ει δίφθογγον. οὐκ ἄρα οὖν τὸ ἀγκυλοχείλης σύνθετόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ χηλή, ἀλλ' ἔστι παρασύνθετον ἀπὸ τοῦ ἀγκυλόχειλος συνθέτου ἀπὸ τοῦ χεῖλος.

*588.

Choer. 870, 6: ἔστιν θήσω ὁ μέλλων καὶ τέθηκα ὁ παρακείμενος διὰ τοῦ η̄ ὥσπερ ποιήσω πεποίηκα καὶ κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τοῦ η̄ εἰς τὴν ει δίφθογγον γέγονε τέθεικα διὰ τῆς ει διφθόγγου ὥσπερ ἥρωες εἵρωες· οὕτως δὲ καὶ ἐπεκράτησε γράφεσθαι.

*589.

E. M. 250, 18: δαύω τὸ καίω παρὰ Σιμωνίδῃ «μηρίων δεδαυμένων» παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ῡ.

[588ª]

E. M. 452, 33: ἀπὸ τοῦ μνῶ μνήσω καὶ θνῶ θνήσω γίνεται θνήσκω καὶ μνήσκω· καὶ οὐκ ἔχει τὸ ῑ. οἱ δὲ λέγουσι σὺν τῷ ῑ, ὅτι οἱ Αἰολεῖς θναίσκω καὶ μναίσκω λέγουσι διὰ τῆς αι διφθόγγου. ἀλλ' ἰδοὺ τὸ Ἡσίοδος καὶ ἡμίονος Αἰσίοδος καὶ αἰμίονος λέγουσιν, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἔχει τὸ ῑ. ἡ μέντοι παράδοσις ἔχει τὸ ῑ ἴσως ἐκ τοῦ λέγειν τοὺς Αἰολεῖς θναίσκω καὶ μναίσκω.

---

ad fr. *588. In Hort. Adonid. ap. Ahrens p. 182 hic locus plenius profertur pariter atque ap. La Roche παρεκβολαὶ τοῦ μεγάλου ῥήματος ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ p. 32 πόθεν δῆλον ὅτι τὸ τέθεικα Βοιωτικόν ἐστιν; ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς τὸ η̄ ὅπερ οὐ τρέπουσιν εἰς ᾱ, οἱ Βοιωτοὶ τρέπουσιν εἰς τὴν ει δίφθογγον. τὸ δὲ τρεπόμενον εἰς ᾱ παρὰ Δωριεῦσιν οἱ Βοιωτοὶ εἰς τὴν ει δίφθογγον οὐ τρέπουσιν οἷον ἐν τῷ ἥρωες, ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς οὐ τρέπουσι τὸ η̄ εἰς ᾱ. — οὐδὲ γάρ φασιν ἄρωες — οἱ Βοιωτοὶ τρέποντες τὸ η̄ εἰς τὴν ει δίφθογγόν φασιν εἵρωες, ἐν δὲ τῷ ἡδύ, ἐπειδὴ τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς τὸ η̄ εἰς ᾱ ὡς Θεόκριτός (I 1) φησιν «ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα» οὐ τρέπουσιν οἱ Βοιωτοὶ εἰς τὴν ει δίφθογγον· οὐδὲ γάρ φασιν εἰδύ διὰ διφθόγγου — οὕτως οὖν καὶ ἐνταῦθα, ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς ἐπὶ τοῦ τέθηκα οὐ τρέπουσι τὸ η εἰς ᾱ, τούτου χάριν οἱ Βοιωτοὶ τρέπουσιν αὐτὸ εἰς τὴν ει δίφθογγον.

ad fr. *589. Paullo ante in E. M. dictum est Herodianum tradere δαύω τὸ κοιμῶμαι semel apud Sapph. reperire.

---

ad fr. [588ª]. hoc fragmentum ex Herodiani orthographia derivatum est, cf. supra fr. 38 et Ahrens de dial. Aeol. p. 96.

*590.

Choer. 546, 19: ἔϲτι κλαίω καὶ κλαύϲω καὶ καίω καύϲω· καὶ ἐπειδὴ ταῦτα κατὰ τὸν μέλλοντα ἔτρεψαν τὸ ῑ εἰϲ ῡ, τούτου χάριν καὶ ὁ παρακείμενος διὰ τῆϲ αυ διφθόγγου ἐγένετο οἷον κέκλαυκα.

*591.

Choer. Orth. 241, 4: ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι, εἰ τὸ νηλήτηϲ ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν γέγονε, τὸ δὲ ἀλιτεῖν διὰ τοῦ ῑ γράφεται, πῶϲ τὸ νηλήτηϲ διὰ τοῦ η̄ γράφεται; ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἐτράπη Αἰολικῶϲ τὸ ῑ εἰϲ τὸ η̄. οὕτωϲ γὰρ τὸ ἀκτῖνεϲ καὶ τὸ ψιμύθιον διὰ τοῦ η̄ προφέρονται οἱ Αἰολεῖϲ.

*592.

Ep. Cr. I 145, 9: ἔϲτιν ὅτε ἐν ϲυνθέϲει τὸ ῑ εἰϲ τὸ η̄ τρέπεται, ἐπήβολοϲ· οὐ γὰρ ῥητὸν ἐπίβολοϲ καὶ ἐπιετανόϲ· ἔτοϲ γὰρ καὶ ἐπηετανόϲ· οὐ γὰρ παρὰ τὸ ταναόϲ, ὥϲ τινεϲ, ἐπεὶ πλείονα οὗτοι διδόαϲι πάθη ἐπιταναόϲ ἐπιεταναόϲ ἐπηετανόϲ.

*593.

Ep. Cr. I 47, 28: οἱ Αἰολεῖϲ τὴν ὑπό ὑπά λέγουϲι καὶ τὴν ἀπό ἀπύ, ἴϲωϲ ἵνα καὶ τὸ ῡ ληκτικὸν γένηται προθέϲεωϲ ὡϲ τὸ ᾱ καὶ ῑ.

*594.

St. B. 227, 15: Ἑρμιὼν ἀπὸ τοῦ τὸν Δία καὶ τὴν Ἥραν ἐνταῦθα ἀπὸ Κρήτηϲ ἀφικομένουϲ ὁρμιϲθῆναι καὶ τροπῇ τοῦ ō εἰϲ ε̄, ὅθεν καὶ ἱερὸν Ἥραϲ παρθένου ἦν ἐν αὐτῇ.

*595.

E. M. 59, 58: ἀλετρίβανοϲ ὁ τριβεύϲ παρὰ τὸ τρίβειν τοὺϲ ἅλαϲ· ἀλοτρίβανοϲ οὖν καὶ ἀλετρίβανοϲ κατὰ τροπὴν ὡϲ κελαινοφήϲ καὶ κελαινεφήϲ ἀπὸ τοῦ κελαινόν καὶ φῶ· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ νέφοϲ.

*596.

Ep. Cr. I 338, 33: πρηνήϲ: ϲύνθετον παρὰ τὴν πρό καὶ παρὰ τὸ νῶ, οὗ παραγωγὸν νεύω, ῥηματικὸν ὄνομα προνήϲ καὶ ἐν ἐπεκτάϲει πρηνήϲ ὁ πρόϲω νενευκώϲ· γέγονε δὲ μεταβολὴ τοῦ ο εἰϲ η ὥϲπερ πρωών πρηών, οὕτωϲ καὶ προνήϲ πρηνήϲ καὶ ὀλιγοπελίη ὀλιγηπελίη καὶ θαλαμοπόλοϲ θαλαμηπόλοϲ καὶ αἱμοπότηϲ αἱμηπότηϲ.

*597.

Ep. Cr. I 63, 26: παρὰ τὸ ὄψομαι ἐξέπιπτε ῥηματικὸν ὄψοϲ καὶ κατὰ μεταβολὴν τοῦ ō εἰϲ τὸ ῡ ὕψοϲ, ἔνθεν ἔϲτιν ἰδεῖν πάντα· τὸ δὲ

ad fr. *591 cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 95.
ad fr. *592. pro πλειόνων scripsi πλείονα; dictio πλείω πάθη διδόαϲι Herodiani memoriam excitat.
ad fr. *593. cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 75 not. 3 et supra fr. 77.
ad fr. *594. Aliter E. M. 376, 44 Ἑρμιόνη ὄνομα πόλεωϲ. παρὰ τό εἴρω τὸ ἁρμόζω, ἀφ' οὗ Ἑρμῆϲ Ἑρμιὼν καὶ παραγωγὸν Ἑρμιόνη.
ad fr. *595. pro φῶϲ scripsi φῶ cf. supra fr. 261. de αἰέλουροϲ pro αἰόλουροϲ supra fr. 154.
ad fr. *597. de ὕψοϲ ex ὄψοϲ nato cf. Mon. 22, 5, cui loco nostrum simil-

ῡ πρὸ τοῦ διπλοῦ οὐδέποτε εὑρίσκεται, εἰ μὴ μόνον ἐν τῷ ὕψος· ἔνθεν οἱ Αἰολεῖς ἀναλογώτεροί εἰσι ἴψος λέγοντες καὶ «κατ' ἰψηλῶν ὀρέων» ἀποσῴζοντες καὶ τὸ ἴδιον τοῦ πνεύματος· γίνεται δὲ καὶ τὸ ῡ μεταβολῇ τοῦ ο̄ εἰς τὸ ῡ ὡς ἐν τῷ «κειμένω ἐν νεκύων ἀγύρει» (Π 661) καὶ «μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων» (Υ 142)· ἀγορά γὰρ ἦν καὶ ἄγυρις, καὶ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν εὑρίσκομεν τὸ μόγις μύγις, τότε τύτε, «ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες» (Δ 427)· ἐπασσότεραι γὰρ ὤφειλεν εἶναι· τὸ γὰρ ἁπλοῦν ἀσσότερος. τὸ γοῦν ὀφειλόμενον τῷ σχήματι ἀπέδωκεν ὁ ποιητὴς εἰπὼν «ἀσσοτέρω καθίσασα παρὰ πυρί» (ρ 572).

*598.

Ep. Cr. I 327, 27: οὐδὲν εἰς μα οὐδέτερον ἔχει δύο ο̄· ἀναλόγως οὖν οἱ Αἰολεῖς ὄνυμα λέγουσιν ὁμοίως τῷ ἔλυμα, ἔρυμα· ἐν τῇ συνθέσει δὲ τρέπει τὸ πρῶτον ο̄ εἰς ω̄ καὶ τὸ δεύτερον ο̄ εἰς ῡ ὁμώνυμον· γίνεται δὲ παρὰ τὸ νέμω ῥηματικὸν ὄνομα νόμα τὸ ἐπιμεριζόμενον ἑκάστῳ καὶ νέμον τὴν σημασίαν, προσόδῳ τοῦ ο̄ ὄνομα.

599.

E. M. 280, 6: Διώνυσος κατ' ἔκτασιν· ἀεὶ δέ ἐστιν ἡ ἔκτασις (Ἡρωδιανός) παρὰ τῷ ποιητῇ διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου καὶ τοῦ ῡ μακροῦ ὡς τὸ «Διωνύσοιο τιθήνας» (Ζ 132) καὶ «Διώνυσος δὲ φοβηθείς» (ibid. 135).

*600.

St. B. 171, 16: Βιστονία: τὸ ἐθνικὸν Βιστών — τὸ θηλυκὸν Βιστονίς· ἐκτέταται δὲ καὶ λέγεται Βιστωνίς διὰ τοῦ ω καὶ Βιστώνιος ποιητικῶς.

*601.

Choer. 830, 11: τετριγῶτες παρὰ τῷ ποιητῇ διὰ τοῦ ω̄ ἔχει τὴν παραλήγουσαν μὴ ὂν κατὰ κρᾶσιν· ἀπὸ γὰρ τοῦ τρίζω ἐνεστῶτος γεγο-

[601a]

Mon. 26, 31: δεῦρο: οὐδὲν εἰς ο̄ λήγει ἐπίρρημα ὑπὲρ μίαν συλλαβήν, ἀλλὰ μόνον τὸ δεῦρο. ὅπερ εὕρηται παρὰ τῷ ποιητῇ ἅπαξ κατ' ἐπέκτασιν εἰς ω̄ ἐν τῷ «ἡ δεύρω μὲν ἔποντο» (Γ 240). παραιτοῦμαι γὰρ τὴν διάφορον ἀνάγνωσιν. παρὰ δὲ τοῖς Αἰολεῦσι καὶ δεῦρυ διὰ τοῦ ῡ.

---

limum dicit Lehrsius cf. etiam E. Or. 158, 7. de ἄγυρις ex ἀγορά orto cf. Arcad. 34, 13; E. M. 14, 28. de ἐπασσύτερον Mon. 21, 26. — pro Κυρηναῖος scripsi ποιητής nisi forte Callimachi locus exeidit.

ad fr. *598. cf. Mon. 29, 12 et quem citat Lehrsius, Choer. 368, 7.

ad fr. 599. cf. Ep. Cr. I 204, 1 γίνεται πολλάκις ἔκτασις τοῦ ο ὡς τὸ ὠλεσίκαρπος καὶ «μήστωρε φόβοιο» (Ε 272) καὶ Διώνυσος καὶ «θεοὶ δωτῆρες ἐάων» (θ 235) Ἀττικῶς; p. 375, 5 τὰ ἀπὸ τῶν εἰς μι γινόμενα ὀνόματα οὐ θέλουσι μακρᾷ παραλήγεσθαι οἷον στάσις, φάσις, πόσις, χωρὶς εἰ μὴ ποιητικῶς ἢ Ἀττικῶς ἐκταθείη ὡς τὸ «θεοὶ δωτῆρες ἐάων».

ad fr. *601. Praestans de productione vocalis o ectasi in participio perfecti exemplum habemus in Ep. Cr. I 364, 11, quod nisi in una re abhorreret ab Herodiani doctrina, quam ex Eustath. 143, 5 cognovimus: πέφυα esse μέσον παρακείμενον συγκαθαρεύοντα καθαρεύοντι τῷ ἐνεστῶτι, ab eo profectum putaremus; sed facile

νεν ὁ παρακείμενος τέτριγα καὶ ἡ μετοχὴ τετριγώς· τετριγότος διὰ τοῦ ο̄, ἀλλ' ὁ ποιητὴς διὰ τὸ μέτρον ἐξέτεινε τὸ ο̄ εἰς ω̄ καὶ εἶπε τετριγῶτας διὰ τοῦ ω̄.

[601 b]

Choer. 300, 26: τὸ ταῶς οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ταός τοῦ διὰ τοῦ ο̄ εἶναι, ἐπειδή, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου, τὸ ταός τὸ διὰ τοῦ ος̄ οὐκ ἔστι σύνηθες τοῖς Ἕλλησιν.

[601 c]

Io. Al. 5, 14: τοῦ Μενέλαος προπαροξυνομένου τὸ Μενέλεως καὶ αἱ λοιπαὶ πτώσεις καὶ οἱ ἀριθμοὶ προπαροξύνονται, κἂν κατὰ γενικὴν μόνην γένηται ἡ ἐπέκτασις, ὡς ἐπὶ τοῦ πόλεως καὶ μάντεως.

[601 d]

Mon. 9, 18: καθόλου τὰ διὰ τοῦ ηδων καὶ εδων εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκὰ διὰ τοῦ ο̄ τὴν κλίσιν ἔχει· τὸ γὰρ παρὰ τῷ Κυρηναίῳ

τὰ δὲ νῦν πολλὴν τυφεδῶνα

λεσχαίνεις

ἕνεκα μέτρου τὸ ω ἐφύλαξεν.

[601 e]

Schol. Od. δ 1: κητώεσσαν: ὥσπερ τὸ ἡβώωσα ἐκτείνει διὰ τὸ εἶναι πρὸ αὐτῆς μακρὸν τὸ η̄ καὶ τηλεθόωσα σμικρύνει διὰ τὸ εἶναι τὴν πρὸ αὐτῆς συλλαβὴν βραχεῖαν ἤτοι τὸ λε̆, οὕτω κητώεις καὶ ὠτώεις καὶ κηώεις καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐκτείνει, συστέλλει δὲ τὸ ἐρόεις, κερόεις ἐρόεσσα κερόεσσα καὶ ὅσα τοιαῦτα.

---

fieri potuit, ut haec particula ab epitomatore immatata sit, id quod haud raro accidit. Quare emendatum hic subiicio: πεφυυῖα: «ὡς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα» (Α 513). πεπλάνηνταί τινες (pro γε πλανηταί τινες) [λέγοντες τὴν μετοχὴν τοῦ παρακειμένου haec verba addidi] τὸ θηλυκὸν ἔχειν τότε εἰς σ̄α, ὅτε καὶ η γενικὴ τοῦ ἀρσενικοῦ (κατὰ τὴν γενικὴν eiicienda sunt) ἔχει τὸ ω ἑστῶτος ἑστῶσα, βεβῶτος βεβῶσα, τεθνεῶτος τεθνεῶσα, γεγῶτος γεγῶσα· καὶ ὤφειλε πεφυῶσα, ἐπεὶ καὶ «ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας» (ε 477), ἀλλὰ λέγομεν, ὅτι, ὅπου μὲν φυσικῶς κλίνεται, διὰ τοῦ ο̄ ὑπάρχει ἡ γενική, ὅτε δὲ πάθος ἐστὶ ποιητικόν, διὰ τοῦ ω ὡς τὸ μεμαῶτες· καὶ «νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ (δ 112). ἔστι δὲ τὰ θηλυκὰ αὐτῶν οὐ διὰ τοῦ σ̄α, ἀλλὰ διὰ τοῦ ῡια, «Διὸς ἐκγεγαυῖα» (Γ 197), ὡς ὁ κείνων λόγος οὐχ ἕστηκεν· ἔστιν οὖν εἰπεῖν ὅτι τότε ὁ παρακείμενος τῆς μετοχῆς [κατὰ τὴν γενικὴν addidi] τὸ ω̄ ἔχει, ὅτε τὸ ἀρσενικὸν δισυλλαβεῖ καὶ τὸ θηλυκὸν ὁμοίως ἔχει εἰς σ̄α, βεβώς βεβῶτος βεβῶσα, ἑστώς ἑστῶτος ἑστῶσα· ἐὰν δὲ ὑπερβῇ τὰς δύο συλλαβάς, τὴν υι δίφθογγον λαμβάνει τὸ θηλυκόν, γεγαώς γεγαυῖα μεμαώς μεμαυῖα· ἐν δὲ τῷ πεφυῶτας πάθος ἐστίν· ἦν γὰρ φύω καὶ πέφυκα ἐκτεταμένου

---

ad fr. [601 e]. Hoc quominus Herodiano adiudicemus, nihil obstat, sed ab eo abhorret, quod est in E. M. 113, 49 ἀντιόωσα: ἐκ τοῦ ἀντιῶ ἀντιᾷς ἀντιᾷ τό ὑπαντιῶ δευτέρας συζυγίας ἡ μετοχὴ ἀντιῶσα ὡς βοῶσα καὶ ποιητικῷ πλεονασμῷ τοῦ ο̄ ὡς βοόωσα γελόωσα, τηλεθόωσα διὰ τὸ εἶναι τὴν πρὸ αὐτῆς συλλαβὴν βραχεῖαν, τό δὲ ἡβώωσα καὶ τὸ μαιμώωσα μόνον διὰ τοῦ ω μεγάλου διὰ τὸ εἶναι τὴν πρὸ αὐτῆς συλλαβὴν μακράν, nam Herodianus ἀντιόωσα propter mutatum accentum non pleonasmum, qui ex eius doctrina accentum non mutat, sed diaeresin dicturus fuit. Caeterum de adiectivis in εις cf. Ep. Cr. I 12 et 408 et Lehrsium ad Herodian. p. 43.

*602.

Ep. Cr. I 447, 29: ὦμος ἐκ τοῦ οἴσω μέλλοντος· ὁ γὰρ ἐνεστὼς οὐκ εἴρηται καὶ ὥσπερ τὸ ω τρέπεται εἰς τὴν οι δίφθογγον ὡς ἀγκών ἀγκῶνος ἀγκώνη καὶ ἀγκοίνη, θῶ τὸ εὐωχοῦμαι θώσω θώνη καὶ θοίνη, οὕτως καὶ ἡ οι τρέπεται εἰς ω καὶ γίνεται ὦμος.

*603.

Choer. 403, 20: τὸ Ὅμηροι τρέποντες τὴν ο̅ι̅ δίφθογγον οἱ Βοιωτοὶ εἰς τὸ υ̅ μικρὸν προπαροξύνουσι καὶ λέγουσιν Ὅμηρυ.

*604.

Ep. Cr. I 301, 31, ἐκ τοῦ οὐτῶ ὄνομα οὐτηλὴ καὶ Δωρικῇ τροπῇ τῆς ο̅υ̅ διφθόγγου εἰς ω̅ ὡς βοῦν βῶν καὶ Βοιωτικῇ πάλιν τροπῇ τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον ὡς τέθηκα τέθεικα καὶ ἥρωες εἵρωες γέγονεν ὠτειλὴ διὰ τοῦ ω̅ καὶ τῆς ε̅ι̅ διφθόγγου.

[*602ᵃ]

Choer. 897, 28: ὥσπερ ἀπὸ τοῦ τυφθεὶς τυφθέντος γέγονε τυφθείην, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ θεὶς θέντος γέγονε θείην καὶ ἀπὸ τοῦ στὰς στάντος γέγονε σταίην καὶ ἀπὸ τοῦ δοὺς δόντος γίνεται δοίην καὶ κατ' ἔκτασιν τοῦ ο̅ δῴην προσγραφομένου τοῦ ι̅ «δῴη κῦδος ἀρέσθαι» (Π 88).

[604ᵃ]

Arcad. 126, 23: τὸ κατὰ διάλεκτον τροπῇ γινόμενον βῶς ἀπὸ τοῦ βοῦς βοός περισπᾶται.

[604ᵇ]

Mon. 7, 26: Ἀλκαῖος εἰς ω̅ ἀποφαίνεται τὸ ὄνομα (sc. οὐρανός) ὠρανός λέγων κατὰ τροπὴν τῆς ου διφθόγγου εἰς τὸ ω̅.

τοῦ υ̅, ὑφέσει τοῦ συμφώνου πέφυα, ἡ μετοχὴ πεφυώς πεφυότος ὤφειλεν εἶναι καὶ «ἐξ ὁμόθεν πεφυότας»· γέγονεν οὖν ὑπέρθεσις χρόνου συσταλέντος τοῦ υ̅ καὶ ἐκταθέντος τοῦ ω. Choeroboscus 829, 24 et hanc explicationem proponit et alteram εἴτε ἐκ τοῦ ἐμπέφυα μέσου παρακειμένου γέγονεν ἡ μετοχὴ ἐμπεφυώς, quae posterior cum Herodiani sententia congruit, ex qua extrema verba in Epim. sic mutanda forent: ἦν γὰρ φύω καὶ μέσος παρακείμενος πέφυα — γέγονεν οὖν ἔκτασις τοῦ ο εἰς ω. Nam non sumi potest Herodianum υ̅ in πέφυα pro producto habuisse, quum simile δέδια brevi ῐ praefinitum sit. Quod paullo ante Choer. ἑσταῶτες γεγαῶτες κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α fieri dicit, ab Herodiano alienum est.

ad fr. *602. Quum Herodianus in Cathol. ap. Theogn. 114 ἀγκοίνη ex ἀγκώνη ortum esse iubeat, hoc adnotamentum ab eo profectum videtur. cf. E. Or. 170, 30.

ad fr. *603. cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 291.

ad fr. *604. monente Ahrensio de dial. Aeol. p. 183 Βοιωτικῇ et Δωρικῇ transposui.

---

ad fr. [*602ᵃ]. Hoc in Rhematico locum habuit, fortasse verba Homerica Choeroboscus de suo addidit, nam ap. Hom. scriptum est δώῃ.

605.

E. M. 464, 34: ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει τὸ ἰαύω παρὰ τὸ αὔω· τούτου ὁ ἀόριστος αὖσα καὶ διαλύσει καὶ τροπῇ τοῦ ῡ εἰς ε̄ γίνεται ἄεσα οἷον «πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ Ἄεσα» (τ 342) καὶ τὸ πληθυντικὸν ἀέσαμεν ὥσπερ καὶ τὸ αὔξεται ἀέξεται.

*606.

Choer. 568, 31: τὸ ὑφήφασται γέγονε τοῦτον τὸν τρόπον· ἔστιν ὑφάζω ὑφάσω ὕφακα ὕφασμαι ὕφασται καὶ ὑφύφασται Ἀττικῶς· ἢ ὑφαίνω ὕφαγκα καὶ ὕφασμαι καὶ ὑφύφασμαι Ἀττικῶς ὥσπερ μεμόλυμαι μεμόλυσμαι καὶ μεμίαμαι μεμίασμαι καὶ ἐκεῖθεν ὕφασται καὶ ὑφύφασται ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος. καὶ ἐπειδὴ οὐ θέλει ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἔχειν ἐν τῇ α΄ καὶ β΄ συλλαβῇ τὸ αὐτὸ στοιχεῖον οἷον ἀλήλιφα καὶ ἐλήλυθα καὶ ὀμώμοκα, τούτου χάριν καὶ τροπὴ παρηκολούθησε τοῦ ῡ εἰς τὸ η ἐνταῦθα, ἐπειδὴ πολλάκις τὸ η εἰς τὸ ῡ τρέπεται οἷον ἅλμη ἀλμυρός.

*607.

Ep. Cr. I 37, 26, E. Gud. 97, 30, E. M. 179, 3: Ἀφροδίτη: Εὐριπίδης παρὰ τὸ ἀφροσύνη «τὰ μωρὰ γὰρ πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς» (Troad. 989). ὁ δὲ Δίδυμος παρὰ τὸ ἁβρὸν τῆς διαίτης· τὸ γὰρ β̄ τῷ φ̄ συγγενές ἐστι· δῆλον δὲ ἀπὸ τοῦ τοὺς Μακεδόνας Φίλιππον Βίλιππον καλεῖν καὶ τὸν φαλακρόν βαλακρόν καὶ τὸν Κεφαληνόν Κεβαληνόν καὶ τοῦ Φρύγας Βρύγας καὶ τοὺς ἀνέμους διὰ τὸ φυσᾶν φυσητὰς ὄντας βύκτας. καὶ Ὅμηρος «βυκτάων ἀνέμων» (κ 20). διχῶς δὲ ἡ ἁβροδίαιτος· ὅτι δεῖ αὐτῇ διὰ κάλλος χλιδῆς, ἢ ὅτι κατεχόμενοι τῇ θεᾷ ἁβροὶ καὶ πολυτελεῖς. οὕτω Δίδυμος· ἐγὼ δὲ νομίζω μᾶλλον παρὰ τὸ δύνειν ἐκ τοῦ ἀφροῦ τοῦ θαλασσίου· ἐκεῖθεν γὰρ ἀνῆλθεν. Ἡσίοδος (Theogn. 195) «τὴν δ' Ἀφροδίτην — ἀφρογένειάν τε θεὰν καὶ ἐϋστέφανον Κυθέρειαν — κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες, οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ — θρέφθη· ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις. — ἠδὲ φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφάανθη».

608.

Eustath. 1913, 15: εἰς τὴν μεταχώρησιν τοῦ υ καὶ ῑ πρὸς ἄλληλα

---

ad fr. *606. de ὑφήφασται cf. Mon. 44, 25. Similiter Herodian. in E. M. 785, 26 ὕφα ὕφασμα aut ab ὑφαίνω aut ab ὑφάζω repetit.

ad fr. *607. Quum ex E. M. 767, 19, E. Gud. 231, 47 sciamus Herodianum Ἀφροδίτη ex Ἀφροδύτη nasci voluisse pariter atque δίμηνος ex δυόμηνος δύμηνος neque ignoremus eum antecessorum sententias proferre solere, non dubitavi hoc adnotamentum ei assignare, ita ut quae in initio ap. Etymol. posita sunt, in finem relegarem additis verbis ἐγὼ δὲ νομίζω, qua ratione suam sententiam aliis opponere solet; omisi verba: καὶ ἐπαφρόδιτος (nam sic, non Ἐπαφρόδιτος scribi debet) παρὰ τὸ ἀφραδές τουτέστι μὴ νομιζομένην φρόνησιν διὰ τὸ ἀφραδὲς καὶ ἄγνωστον τῆς μίξεως· ἢ παρα τὸν ἀφρόν της συνουσίας ut ab epitomatoribus assuta.

ad fr. 608. cf. Eustath. 413, 5 τὸ στρυφνός, εἰ καὶ ὁ λόγος κατὰ Ἡρωδιανόν διὰ τοῦ ῡ αὐτὸ ἀπαιτεῖ — ὡς γὰρ τέρπω τερπνός στέγω στεγνός, οὕτω καὶ στύφω στυφνός. καὶ καθάπερ κέντον κέντρον, οὕτω πλεονασμῷ τοῦ ρ̄ στυφνὸς καὶ στρυφνός — ὅμως εὕρηται καὶ διὰ τοῦ ῑ προφερόμενον· στριφνός γάρ φησιν.

χρήσιμον καὶ τὸ στρυφνός ἐκ τοῦ στύφω παρὰ Ἡρωδιανῷ καὶ μεταθέσει στιφρός, ὅθεν ἴσως καὶ ῥῆμα στιφρῶ.

*609.

Ep. Cr. I 411, 25: τεῖχος: παρὰ τὸ τεύχω ὡς παρὰ τὸ χεύω χεῖμα· ἔχει δὲ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι τὴν ευ δίφθογγον, σημαίνει δὲ ἀγγεῖον. καὶ γὰρ εἴωθεν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ῥήματος γενέσθαι διάφορα ὀνόματα ὡς παρὰ τὸ νέω τὸ πορεύομαι νόος καὶ νέος.

*610.

St. B. 652, 12: Ὑρμίνη πόλις τῆς Ἤλιδος· «ὅσσον ἐφ' Ὑρμίνη καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα» (B 616). τὴν δ' Ὑρμίνην Ἐχεφυλίδας φησὶ τὰς νῦν Ὁρμίνας, Ὁρμίνας δὲ καὶ τοὺς Ἐπειοὺς καλεῖσθαι.

*611.

St. B. 644, 16: Ὕασις πόλις Λιβύης. λέγεται καὶ Ὄασις.

*612.

Choer. 442, 30: δύο δύω: ἔστι δὲ καὶ δοιώ ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν κατὰ διάλεκτον ὀξυτόνως διὰ τῆς οι διφθόγγου ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ «δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν» (Γ 236) καὶ πάλιν «δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεαί» (Δ 7) καὶ πάλιν «δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει» (Ω 527).

*613.

Choer. 832, 25: Ἴωνες τὸ τετυφυῖα καὶ τὰ ὅμοια λέγουσι διὰ τῆς οι διφθόγγου καὶ οὐ διὰ τῆς ῡι.

*614.

E. M. 818, 47, Theogn. 70: χορός οἶμαι παρὰ τὸ χαίρειν χαρός

Eodem loeo et Ἀφροδίτη et ἴφθιμος ob eandem eausam afferuntur, quae exempla ex eodem Herodiano Enstathium sumpsisse probabile est. In E. Orionis eo loeo, ubi alia Herodianea eollocata sunt, hoc exstat: ἀκριβής· τινὲς παρὰ τὸ ἄχρι καὶ βαιόν. plenius hoe servatum est in E. M. 52, 55: ἀκριβής: παρὰ τὸ κρύβω κρυβὴς καὶ ἀκριβής τροπῇ τοῦ ῡ εἰς ῑ· τὸν γὰρ ἀκριβῆ αὐδεὶς δύναται κρύψαι ἢ λαθεῖν τι. ἢ παρὰ τὸ ἄχρι καὶ τὸ βαιὸν γίνεται ἀχριβής καὶ ἀκριβής. ὁ γὰρ ἀκριβὴς καὶ ἄχρι μικροῦ καταγινώσκεται. αὔτως Ὠρίων καὶ Χοιροβοσκός (in Orthogr. p. 171, 30, ubi tamen prior tantnm originatio proposita et ἀκρυβής ἀκριβής diserte eum ἀφροδύτη Ἀφροδίτη comparatum est. Haee Herodiani opinio videtnr, qui fortasse addidit τινὲς δὲ παρὰ τὸ ἄχρι καὶ βαιόν. cf. Lob. Rhem. 56.

ad fr. *609. Extrema verba Herodiani sententiam continere apparet ex E. M. 748, 44 ὁ Ἡρωδιανός φησι γίνεσθαι διάφορα ὀνόματα ἀπὸ ῥημάτων ὡς παρὰ τὸ νέω τὸ παρεύαμαι νεός (ser. νέας) καὶ νόος καὶ παρὰ τὸ θέω θεός καὶ θαός. Lob. Rhem. p. 71 hanc vocis τεῖχος, eum qua conponit etiam ταῖχος, originationem probat, Eustatb. loco modo eitato proponit ex eodem, ut videtur, foute, ἐκ ταῦ δεύω δεύσω δεῖσα ἡ ὑγρασία καὶ ἐκ ταῦ χεύματος ὁ χειμών.

ad fr. *610. cf. Enstath. ad Hom. 304, 14: ὁ τὰ ἐθνικὰ ἐκθέμενος Ὑρμίνας δύο εἶναί φησιν ἀπὸ Ὑρμίνης, τὰς ὕστερον διὰ ταῦ α κληθείσας. Pro Ὁρμίνας δὲ Mein. probabiliter Ὁρμινεῖς suspicatur.

ad fr. *613. cf. Theogn. 103, 11 τρίττοια ἡ θυσία, quod est τριττύα Lob. El. II 25 not. 5.

ad fr. *614. Theogn. l. c. habet χαίρω χαρῶ χορός τροπῇ τοῦ ω εἰς ο̄, ubi collato E. M. loeo exeiderunt post χαρῶ — χαρός καὶ et post χορός ἢ παρὰ τὸ

καὶ χορός ἢ ἐκ τοῦ χῶρος ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον τροπῇ τοῦ ω̄ εἰς ο̄.

*615.

Choer. 277, 25: τὸ Ἄπολλον Αἰολικῶς συστέλλει τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ κατὰ τὴν κλητικήν· τὸ δὲ Ποσείδαον (Ξ 357) ψευδαιολικόν ἐστιν καὶ οὐ κυρίως Αἰολικόν, ἐπειδὴ οὐκ ἴσασιν οἱ Αἰολεῖς ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως εἰς ω̄ν̄ τὴν εὐθεῖαν, ἀλλ' εἰς αν̄· Ποτιδάν γὰρ λέγουσιν.

*616.

St. B. 539, 14: Πυθῶθεν διὰ τοῦ ω̄ ὡς Κριῶθεν καὶ μετὰ συστολῆς Πυθόθεν ὡς Λεσβόθεν.

*617.

Ep. Cr. I 46, 16, E. Orion. 28, 11, An. Par. III 329, 9: ἀμύμων: ὁ μὲν Φιλόξενος παρὰ τὸ μύω μύσω μύμων καὶ κατὰ στέ-

[614a]

Arcad. 135, 15: ὅτε κατὰ διάλεκτον ἡ γενικὴ τροπὴν ὑπομένει τοῦ ω̄ν̄ εἰς ᾱν̄, περισπᾶται κυανεᾶν ἀμφοτερᾶν.

[614b]

Mon. 10, 17: οὐδὲν περισπώμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τρέπει τὸ ω̄ εἰς ᾱ παρ' Αἰολεῦσιν ἢ Δωριεῦσι· τὸ δέ γε Ποσειδῶν ἐτράπη· Ποσειδάν γὰρ λέγεται.

[614c]

Il. Pr. I 393: σώωσι: Τυραννίων προπερισπᾷ ὡς νοῶσιν — Ἀπίων δὲ διὰ τοῦ ᾱ γράφει· — ἡ δὲ πλείων χρῆσις, ὧν ἐστι καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ὡς σώζωσι. καὶ δῆλον ὅτι τοῦ σώωσι συστολὴν αὐτοὺς δεῖ παραδέξασθαι. πρόδηλον κἀκ τῆς μετοχῆς «τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην σώοντες ἑταίρους» (Od. ι 430).

[614d]

Il. Pr. A 363: εἴδομεν: προπαροξύνεται τὸ εἴδομεν ἀπὸ βαρυτόνου τοῦ εἴδω. οὐ θαῦμα δέ, εἰ τὸ αὐτὸ καὶ ὡς βαρύτονον καὶ ὡς περισπώμενον κλίνει. ἢ ὅτι ἀνθ' ὑποτακτικοῦ ἐστι καὶ ἡ συστολὴ ἀνέδωκε τὸν τόνον· οὐ γὰρ παροξύνομεν κατὰ τὸν Πάμφιλον.

[617a]

Arcad. 10, 5: τὰ εἰς ῡν̄ λήγοντα βαρύνεται ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, Φόρκυν, Πόλτυν, Γόρτυν, τέκτυν ὁ τέκτων.

χῶρος. Χῶρος ipsum Herod. ap. St. B. 699, 7 duxit ut χθών et χώρα παρὰ τό χῶ ῥῆμα. De dictione ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον cf. Lehrs ad Mon. 39, 13. Tertiam originationem, quae in E. M. (Choer. Ep. in Psalm. 188, 19) proponitur ἢ παρά τό χείρ χερός χορός, ut ab Herodiano alienam praetermisi. Herodianum exscripsit etiam Epimerista in Cram. An. Ox. II 424, 3: χορός: ἐκ τοῦ χῶρος, ὃ σημαίνει τὸν τόπον, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τό περιεχόμενον· ἐκ τοῦ οὖν χῶρος, ὃ σημαίνει τὸν τόπον κατὰ συστολὴν τοῦ ω̄ εἰς ο̄ καὶ καταβιβάσει τοῦ τόνου χορός ὁ λαός ὁ περιεχόμενος ὑπὸ τοῦ τόπου.

ad fr. [614c]. cf. ὄρμενος, si quidem ex ὠρμένος natum est, supra fr. 237, νένοται pro νένωται supra fr. 240.

ρηcιν ἀμύμων ὁ μὴ ἀνακεκλιμένοc· οἱ δὲ παρὰ τὸ μῶμοc κατὰ cτέρηcιν ἄμωμοc ἀμύμων παραcύνθετον· τὸ δὲ ω̄ εἰc ῡ ὡc τὸ χελώνη χελύνη παρὰ Cαπφοῖ.

618.

St. B. 638, 13: Τροία ἀπὸ Τρωόc κατὰ Βοιωτοὺc ἢ μᾶλλον ὡc Βοιωτιακόν, ὡc Ἡρωδιανόc.

*619.

St. B. 290, 10: ἔcτι καὶ Ἐφύρη Κράννουν λεγομένη, ὥc φηcι Κινέαc ὁ ῥήτωρ β′ περὶ Θεccαλίαc καὶ Ἐπαφρόδιτοc.

620.

E. M. 723, 17: cπέργυc: παρὰ τὸ πρέcβυc τροπῇ τοῦ β̄ εἰc γ̄ πρέcγυc καὶ ὑπερθέcει cπέργυc. περὶ παθῶν.

*621.

St. B. 3, 20: Ἀβαντίc: τὸ Ἀβαντία θηλυκὸν τοῦ Ἀβάντιοc κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τοῦ β̄ εἰc μ̄ Ἀμαντία ἐλέχθη παρὰ Ἀντιγόνῳ ἐν Μακεδονικῇ περιηγήcει. Καλλίμαχοc δὲ Ἀμαντίνην ὡc Λεοντίνην αὐτὴν ἔφη «καὶ Ἀμαντίνην ᾤκιcαν Ὠρικίην».

*622.

Zon. 1496: παῖc: ὁ Ἡρωδιανόc· παρὰ τὸ βαιόν γίνεται βάϊc καὶ πάϊc κατὰ τροπὴν τοῦ β̄ εἰc π̄, ἐκ δὲ τοῦ πάϊc γίνεται κατὰ cυναίρεcιν παῖc.

*623.

St. B. 5, 1: Ἀβαρνίc πόλιc καὶ χώρα καὶ ἄκρα τῆc Παριανῆc. — εὕρηται δὲ καὶ διὰ τοῦ π̄ Ἀπαρνίc, ὡc παρὰ Ἀρτεμιδώρῳ τῷ γεωγράφῳ.

[618[a]]

Choer. 333: λέγει ὁ Ἡρωδιανόc, ὅτι ἐcτὶ τὴν Cαπφών καὶ τὴν Λητών ἡ αἰτιατικὴ καὶ κατὰ τροπὴν Ἰωνικὴν τοῦ ω̄ εἰc οι̅ δίφθογγον γίνεται τὴν Cαπφοῖν καὶ τὴν Λητοῖν.

[618[b]]

Io. Al. 36, 7: τὸ ἁρμοῖ cυμπεριcπᾶται τῷ ἁρμῷ· τὰ δὲ ἀπὸ βαρυτόνων βαρύνεται ἔξω ἔξοι.

---

ad fr. 618. Meinekius ad h. l. pro ὡc Βοιωτιακὸν legi vult ἢ μᾶλλον ὡc κλοιόc Ἰακόν. Sed fortasse significare voluit Herodianus Τροία ex Τρωΐα natam non vere Boeoticum esse ut αἰδοῖοc pro αἰδῷοc, sed quasi vel Pseudoboeoticum. cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 193. Similem notationem invenies etiam ap. Orion. 154, 28: Τροία: Βοιωτικὸν ὄνομα. Τρώc Τρωόc, Τρωΐα καὶ Τροία.

ad fr. *619. cf. supra fr. 50 Θούμαιον pro Ἰθώμη.

ad fr. 620. cf. Choer. 234, 25: τὸ πρέcβυc παρὰ Δωριεῦcι κατὰ τροπὴν τοῦ β̄ εἰc γ̄ εὕρηται πρέcγυc.

ad fr. *621. cf. Hes. Ἄμαντοι: ἔθνοc Ἠπειρωτικόν. E. M. 76, 54 Ἄμαντεc.

ad fr. *622. Sic pro παρὰ τὸ βαίνειν γίνεται βαῖc καὶ παῖc κατὰ τροπὴν τοῦ β̄ εἰc π̄ scripsi ex Ep. Cr. I 369, 33, E. M. 657, 40, ubi auctoris nomen deest.

---

ad fr. [618[a]]. de ἀγκοίνη ex ἀγκώνη verso cf. Theogn. p. 114.

ad fr. [618[b]]. cf. E. M. 144, 48 et 663.

624.

E. M. 224, 42: Γαριμᾶς ἐκ τοῦ Μαρικᾶς ἢ ἐκ τοῦ Γαριμᾶς τὸ Μαρικᾶς· βάρβαρον δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἡ κλίσις καὶ ὁ τόνος. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

*625.

E. M. 371, 19: ἐρεχμός καὶ ἐρεγμός. παρὰ τὸ ἐρεύγω ἐρευγμός, ὃς λέγεται καὶ ἐρεγμός· δοκεῖ δὲ ταῦτα παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἐκφέρεσθαι διὰ τοῦ χ̄, διωχμόν γὰρ λέγουσι καὶ ληχμόν, ὡς Ἀντίμαχος «ληχμὸν δ' ἐμπάζεσθαι ἀλεείνων».

*626.

St. B. 459, 8: Μυγδονία, μοῖρα Μακεδονίας. — ἐλέγετο καὶ Μυχθονία.

*627.

E. M. 168, 36: αὐδή ἡ φωνὴ παρὰ τὸ αὐγὴ κατὰ τροπήν, δι' ἧς αὐγάζεται καὶ φωτίζεται τὸ τοῦ νοῦ· Ἀπολλώνιος δὲ παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ, ὅπερ ἐν διαιρέσει ἀΰω λέγεται; καὶ ἐξ αὐτοῦ αὐτὴ καὶ τροπῇ αὐδή.

*628.

St. B. 489, 17: Ὀλιζών πόλις Θετταλίας. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ

[627ᵃ]

E. Orion. 46, 18: Δημήτηρ· τροπῇ τοῦ γ̄ εἰς δ̄ οἷον γημήτηρ τις οὖσα· ἢ παρὰ τὸ δηόω γῆν καὶ τέμνειν ἐν τῇ ἀρόσει.

[628ᵃ]

E. Or. 151, 16: τάριχος: παρὰ τὸ ἐν τῇ ταριχείᾳ ἰσχναίνεσθαι ἢ παρὰ τὸ γάρρον ἴσχειν ἢ καὶ γάρρον ἐξιχωρίζεσθαι. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ συμποσίῳ. καὶ ἔστι τροπὴ τοῦ γ̄ εἰς τ̄.

[628ᵇ]

E. Or. 162, 18: φάτνη παρὰ τὸ φάγνη καὶ τροπῇ τοῦ γ̄ εἰς τ̄ φάτνη· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ συμποσίῳ.

---

ad fr. 624. pro exemplo γ̄ in κ̄ mutati Ep. Cr. I 33, 18 (cf. Schol. ad Hesiod. Theog. v. 28) affertur τὸ κῆρυξ ἐκ τοῦ γῆρυς.

ad fr. *625. Supra fr. 236 (E. M. 151, 40) ἄρχμενος· ὤφειλεν ἄργμενος, φυλάξαν δὲ τὸ χ̄ δοκεῖ Ἰωνικὸν εἶναι καθὸ καὶ τὸ ἔργμα ἔρχμα φασίν. — E. M. 287, 25 δραχμή παρὰ τὸ δέδραγμαι. Ex eodem fonte Orion p. 34. 19: βρεχμός: παρὰ τὸ βρέχω βρέξω βρεγμός ὡς παρὰ τὸ ἔχω ἕξω ἐχμός καὶ συνοχμός.

ad fr. *626. Ob diversam etymologiam Μυκάλη et Μυχάλη dicebatur St. B. p 459, 16 Μυκάλη πόλις Καρίας. — ἐκλήθη δὲ ἐπεὶ αἱ λοιπαὶ Γοργόνες ἐπὶ τόκῳ (ἐπ' οἴκτῳ Mein.) μυκώμεναι τὴν κεφαλὴν Μεδούσης ἀνεκαλοῦντο. οἱ δὲ Μυχάλην αὐτήν φασι, ἐπεὶ ἐν μυχῷ κεῖται τῆς Καρικῆς ἁλός.

ad fr. *627. Ex fr. 364 et E. M. 792, 34 Herodianum φθέγγεσθαι a φέγγος παρὰ τὸ εἰς φῶς ἄγειν τὰ τοῦ νοῦ duxisse comperimus, quare a vero non aberrabimus, si nostrum locum eidem auctori assignamus, praesertim cum ex Herodiani more etiam antecessoris sententia proferatur.

ad fr. *628 cf. supra fr. 575 πεφυζότες.

ad fr. [627ᵃ]. Herodiani esse ex fr. 110 suspicari licet.

ad fr. [628ᵃ]. Urbs Γάβιοι πόλις Λατίνων St. B. 192, 6 appellatur p. 597, 19 Τάβιοι πόλις Λατίνων.

μικρὰ εἶναι. Θεσσαλοὶ γάρ, ὡς ἱστορεῖ Δημοσθένης ἐν κτίσεσι, τὸ μικρὸν ὄλιζον καλοῦσιν.

*629.

E. M. 200, 27: βλῆρ Αἰολικῶς τὸ δέλεαρ· οἱ Αἰολεῖς τὸ δ̄ εἰς β̄ τρέπουσι· τοὺς γὰρ δελφῖνας βελφῖνάς φασι καὶ τοὺς Δελφοὺς Βελφούς· οὕτως οὖν δέλεαρ βέλεαρ καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ συναλοιφὴν βλῆρ πεποίηται. οὕτω καὶ οἱ Βοιωτοὶ ποιοῦσιν.

*630.

Ep. Cr. I 339, 9: πέζη «πέζῃ ἔπι πρώτῃ» (Ω 272) παρὰ τὸ πέδον πέδη καὶ πέζη, τὸ κοινὸν πέζα, τὸ Ἰωνικὸν πέζη. ἔχει δὲ συγγένειαν τὸ δ πρὸς τὸ ζ̄· ζυγὸν γὰρ κατὰ τροπὴν ἐκ τοῦ δυγόν τὸ δύο ἄγον καὶ αὐτὸ τὸ ῥῆμα ζεύγω καὶ ζεύξω παρὰ τὸ δύο ἄγειν ὑπὸ τὸ αὐτό, τοῦτο γὰρ κυρίως σημαίνει· τρέπεται δὲ ζ̄ εἰς δ ὀλοφύζω ὀλοφυδνός, παίζω παιδνός.

631.

E. Or. 99, 26: E. Gud. 383, 14, E. M. 575, 10: μέζεα τὰ αἰδοῖα, ὅτι μέσα εἰσὶ τῆς οὐρᾶς, μέσεα ὄντα· Ἡσίοδος (Op. 510) «οὐρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο». Σικελοὶ δὲ καὶ Ταραντῖνοι μέσα αὐτὰ καλοῦσι· ἢ κατὰ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς ζ̄ μέδεα ὡς καὶ Ἀρχίλοχος «ἶνας δὲ μεδέων ἀπέθρισεν» καὶ μέζεα.

---

ad fr. *629. cf. Hesych. s. v. Ahrens de dial. Aeol. 41 not. 5, Lob. Parall. 75.

ad fr. *630. In fine posui pro τρέπεται δὲ δ̄ εἰς ζ̄: ζ̄ εἰς δ̄, quod et loci intellectus desiderat (dicitur enim et δ transire in ζ̄ et versa vice) et Herodiani doctrina ab Eustath. 1868, 33 τοῦ ὀλοφυδνόν ὀλοφύζω ἐστὶ πρωτότυπον κατὰ Ἡρωδιανόν servata, cf. eundem 1900, 3 de παιδνός a παίζω propagato. Lob. Rhem. 161.

ad fr. 631. verba Archilochi accesserunt ex codd. Paris. ap. Bekk. An. 1438. (E. Gud. 390, 48.) Haec Herodiani notatio inter Sorani etymologias irrepsit pariter atque statim μάγειρος. Longum de δ̄ in ζ̄ mutatione adnotamentum habet Eustath. 153, 22 maximam quidem partem ex Herodiano depromptum sed cum alienis commixtum: τὸ ἐριδμαίνω ἀπὸ τοῦ ἐρίζω παράγεται, τραπέντος καὶ ἐνταῦθα τοῦ ζ̄ εἰς δ κατὰ συγγένειαν, καθὰ καὶ ἐν τῷ ἕζω ἕδος, ῥέζω ἔρδω, σκύζω σκυδμαίνω ὥσπερ καὶ ἐριδμαίνω· εὕρηται γὰρ ἐν χρήσει καὶ τοῦτο· ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον τὸ ζ̄ εἰς δ̄ μεταποιεῖται, ὡς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ ἐν τῷ ἐρίζω ἐρίσδω καὶ τοῖς ὁμοίοις Δωρικοῖς, ἀλλὰ καὶ ἔμπαλιν τὸ δ̄ εἰς ζ̄ ὡς ἐν τῷ ἀρίδηλος ἀρίζηλος ἀστὴρ καὶ ἐν τοῖς εἰς ζ̄ε λήγουσιν ἐπιρρήμασιν. ὡς γὰρ ἔστι τὸ οἴκαδε, οὕτω καὶ Ἀθήναδε, Θήβαδε, ἔραδε τὸ εἰς ἔραν ἤτοι γῆν. τροπῇ δὲ τοῦ δ γέγονεν Ἀθήναζε, ἔραζε. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις ἰστέον δὲ ὅτι κοινῶς παραδείγματα τῆς εἰς ἄλληλα μεταχωρήσεως τοῦ δ̄ καὶ τοῦ ζ καὶ τὸ κνίζα κνίδη, ἁρμόζω ἁρμόδιον, φράζω ἀριφραδές καὶ φράδμων, ζα ἐπιτατικὸν δα, ἴζμεν κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἴδμεν, εἰ καὶ οἱ ὕστερον ἐπέκριναν μὴ εὑρίσκεσθαι ἐν συλλήψει πρὸ ἀμεταβόλου διπλοῦν σύμφωνον, πέδον πεζός, ὄζω, οὗ μέσος παρακείμενος ὄζωζα καὶ ὄδωδα, ὥσπερ καὶ χάζω κέχαδα, χλάζω κέχλαδα παρὰ Πινδάρῳ, πεδοῖ παρὰ Αἰσχύλῳ, τὸ δ' αὐτὸ καὶ πεζῇ, δεύω τὸ βρέχω Δεύς καὶ Ζεύς ὁ ἀήρ, ὀκλάζω ὀκλαδίας δίφρος, ἕζω ἐδώλιον η τῆς νηὸς κληΐς· ἐκ δὲ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἕδρα καὶ ἰδνῶ καὶ ἰδρύω καὶ ἀΐδιος ὁ μὴ ἵζων ἀλλὰ βέβαιος καὶ στάσιμος· ὄζω ὀδμή, ζήμιος δήμιος ὁ ζημιῶν τοὺς κολαζομένους, κλύζω κλύδων, μέρζω σμερδαλέον καὶ σμερδανόν, μήδεα μέζεα τὰ οἴδοια, ἀδιεχές· οὕτω δὲ καὶ μαδὸς μαζός. — De ἀΐζηλος pro ἄδηλος cf. supra fr. 179.

*632.

St. B. 120, 14: τὸ πατρωνυμικὸν (sc. τοῦ Ἀρκάς) Ἀρκασίδαι. ὤφειλεν οὖν Ἀρκαδίδης, ἀλλὰ διὰ τὸ κακόφωνον οὕτως ἐγένετο.

*633.

E. M. 412, 1: τὸ ζ διαλύουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς σ καὶ δ ζυγός σδυγός, ζευκτῆρες σδευκτῆρες, θερίζω θερίσδω, συρίζω συρίσδω. Θεόκριτος «ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται» (I 2).

*634.

Choer. Dict. 210, 3: τὸ ζ εἰς δ τρέπουσιν οἱ Βοιωτοὶ οἷον Ζῆθος Δῆθος, οὕτως καὶ Ζεύς Δεύς.

*635.

E. M. 316, 57: ἕδος παρὰ τὸ ἕζω τὸ καθέζομαι κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ ζ εἰς δ οἷον ζυγός δυγός καὶ ζωμός δωμός.

*636.

St. B. 319, 19: Θύμβρα, πόλις Τρῳάδος· οὗ ποταμὸς Θύμβρις, ἀφ᾽ οὗ Ἀπολλωνίου Θυμβραίου ἱερόν. λέγεται καὶ διὰ τοῦ ζ Ζυμβραῖος. λέγεται καὶ Θύμβριος. Ἑλλάνικος δὲ Δύμβριός φησι διὰ τοῦ δ καὶ Δυμβριεύς.

*637.

Choer. 761, 1: τότε τρέπεται τὸ θ εἰς τ ἐν τοῖς εἰς θι προστακτικοῖς, ἡνίκα προηγεῖται ἕτερον θ οἷον τύφθηθι τύφθητι, λέχθηθι

[632ᵃ]

Choer. 589, Cram. An. Ox. III 398: κατὰ τὸν Ἡρωδιανὸν ἔδει ἀπὸ τοῦ δείδω εἶναι δέδοιδα τὸν μέσον παρακείμενον· ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ χρῆναι τρία παράλληλα δ παραλαμβάνεσθαι (τὸ γὰρ τοιοῦτο ψελλισμῷ, φησίν, ὑποπίπτει) ἀντεισῆλθε τοῦ τρίτου δ τὸ κ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου τοῦ δείδω δείσω δέδεικα, ὃς ἐσιγήθη διὰ τὸ τοῦ μέσου παρακειμένου πολύχρηστον.

---

ad fr. *633. cf. supra fr. 381, ubi Herodianus ἀχνάσδημι ex ἀχάζω cum ν pleonastico propagat.

ad fr. *634. cf. Mon. 6, 16 Ζεύς ὑπὸ Βοιωτῶν Δεύς καὶ Δάν. Ab Herodiano profectum videtur etiam E. Or. 28, 23: ἀποσκύδμαινε (Ω 65): σκύζω ἐστὶ ῥῆμα, οὐ ὄνομα ῥηματικὸν σκύδος ἢ λοιδορία· καὶ ὡς παρὰ τὸ ἄζω ἀζαίνω, Σώφρων «ἐγὼ δὲ σίτου μὲν οὐδὲν ἀζαίνομαι», καὶ Ἰωνικῶς παρ᾽ Ὁμήρῳ (λ 587) «καταζήνασκε δὲ δαίμων». οὕτω καὶ σκύζω σκυζαίνω καὶ ἐνθέσει τοῦ μ καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τοῦ μ καὶ ζ ἐγένετο σκυδμαίνω. ἐρίζω ἐριζαίνω καὶ τῷ αὐτῷ λόγῳ ἐριδμαίνω. cf. Eustath. ad fr. 631 citatum. E. Or. 64, 10 ἔρδω: παρὰ τὸ ῥέζω τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ καὶ μεταθέσει τοῦ ρ cf. fr. [8ᵃ].

ad fr. *635. Quod hic dicitur ζυγός in δυγός mutari, non repugnat fr. 630, ubi ζυγὸν ex δυγόν ortum esse traditur, nam hoc ad usum, illud ad ortum spectat. cf. E. M. 411, 53. — Tropen literae ζ in δ sumpsit Herodianus in Cathol. ap. Theogn. 52 in ῥέζω ἔρδω.

ad fr. *637. cf. Choer. 762, 3 φασί τινες ὡς οὐκ ὤφειλε τραπῆναι τὸ θ εἰς τὸ τ ἐν τῷ τύφθητι· οὐ γὰρ πάντως τρέπεται, ὅτε ἐπαλληλία τῶν δασέων ἐστίν· ἰδοὺ γάρ ἐστιν «ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι» (ε 110) καὶ ὅμως οὐκ ἐτράπη τὸ θ εἰς

λέχθητι, νύχθηθι νύχθητι, ἡνίκα δὲ μὴ προηγεῖται ἕτερον θ, οὐ τρέπεται τὸ θ εἰς τ οἷον φάθι ἀντὶ τοῦ εἰπέ ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἱππεῦσι (23) «αὐτὸ φάθι».

*638.

Choer. 884, 6: ἐθέθην ὤφειλεν εἶναι ὁ παθητικὸς πρῶτος ἀόριστος, ἀλλὰ διὰ τὴν κακοφωνίαν τῆς ἐπαλληλίας τοῦ δασέος θ τροπὴ παρηκολούθησε τοῦ πρώτου θ εἰς τ καὶ γέγονεν ἐτέθην ὥσπερ τὸ τέθυμαι ἐθύθην καὶ ἐτύθην. εἰ δέ τις εἴποι, διατί γὰρ τὸ πρῶτον θ ἐτράπη καὶ μὴ τὸ τελευταῖον; λέγομεν ὅτι οὐκ ἠδύνατο τὸ τελευταῖον θ τραπῆναι, ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἀόριστος ὁ παθητικὸς εἰς θην θέλει λήγειν οἷον ἐτύφθην.

*639.

Ep. Cr. I 429, 25: φηρσίν (A 268) ἀντὶ τοῦ θηρσί κατὰ μετάθεσιν τοῦ θ εἰς φ ὡς καὶ τὸ θλᾶν φλᾶν.

*640.

St. B. 390, 8: Κύδνα πόλις Μακεδονίας, ἣ κατὰ παραφθορὰν Πύδνα λέγεται.

*641.

St. B. 369, 16: αἱ Κλαζομεναὶ ὕστερον μετωνομάσθησαν Πλαζομε-

---

[640ᵃ]

Choer. 611, 35: οἱ Βοιωτοὶ τὸ ἤνεγκα ἤνειγξα λέγουσι, διὰ τῆς ει διφθόγγου τὴν παραλήγουσαν ποιοῦντες· περὶ δὲ τοῦ τὴν λήγουσαν διὰ τοῦ ξ εἶναι λέγομεν ὅτι ἡ πρὸς ἀναλογίαν τοῦ μέλλοντος τοῦτο πεποιήκασιν, ἐνέγξω γάρ ἐστιν ὁ μέλλων διὰ τοῦ ξ ἢ ἀπὸ τοῦ ἤνεγκα γίνεται κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τοῦ κ εἰς ξ· ἔθος γὰρ ἔχουσιν οἱ Βοιωτοὶ τρέπειν τὸ κ εἰς ξ ὡς Ἀριστοφάνης δηλοῖ ἐν Νεφέλαις (343) λέγων «εἴξασι γοῦν ἐρίοισι πεπταμένοισιν»· τοῦτο γὰρ τὸ εἴξασι κατὰ Βοιωτοὺς γέγονε τροπῇ τοῦ κ εἰς ξ, εἴκασι γάρ ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἐοίκασιν ἀπὸ τοῦ εἴκω θέματος τοῦ σημαίνοντος τὸ ὁμοιῶ.

τ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δασέων. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ὥσπερ κακόν ἐστιν ἡ κλοπὴ καὶ ὅμως οἱ μὲν φεύγουσιν αὐτήν, οἱ δ' οὔ, οὕτως κακόφωνον μὲν ποιεῖ τὴν λέξιν ἡ ἐπαλληλία τῶν δασέων καὶ ὅμως τινὰ μὲν φεύγοντα αὐτὴν τρέπουσι τὸ θ εἰς τὸ τ, τινὰ δὲ μὴ φεύγοντα αὐτὴν οὐ τρέπουσι τὸ θ εἰς τ ὡς τὸ ἀπέφθιθον cf. 636, 4 seqq.

ad fr. *641. Verba sic transposui, ut Κλαζομεναί, quod in fine locum habet, in principium transmigraverit.

---

ad fr. [640ᵃ]. In Moo. 45, 13 εἴξασι· οὐδεὶς παρακείμενος τρίτον πρόσωπον εἰς σι ἔχει τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν διὰ τοῦ ξα, ἀλλὰ μόνον τὸ εἴξασι «τοῖς βιβλίοις εἴξασι» nihil de affectione ut in aliis permultis αἴτιον δὲ τὸ πάθος additum est, sed suspicari licet Herodianum hanc abnormem formam sic expedivisse ut Choeroboscus, quamquam Ahrens de dial. Aeol. p 174 hanc Boeoticam male a grammaticis fictam esse inde contendit, quod praepositio ἐξ contraria ratione ξ in ς mutat. Nam scimus Herodianum non semper rectum perspexisse.

ναί, ὡς ἀπὸ τῆς Αὐλῶνος Καυλωνία καὶ ἀπὸ Μετάβου ἥρωος τὸ Μεταπόντιον καὶ Ἐπίδαυρος Ἐπίταυρος.

*642.

St. B. 64, 20: Ἀκτή: ἔστι Ἀττικός καὶ Ἀττική κατὰ τροπὴν διὰ τὴν εὐφωνίαν.

643.

E. M. 274, 45: Διθύραμβος ὁ Διόνυσος· ἐπίθετόν ἐστι τοῦ Διονύσου· ὅτι ἐν διθύρῳ ἄντρῳ τῆς Νύσσης ἐτράφη· καὶ ὁμωνύμως τῷ θεῷ ὁ εἰς αὐτὸν ὕμνος· ἢ ἀπὸ τοῦ δύο θύρας βαίνειν, τήν τε κοιλίαν τῆς μητρὸς Σεμέλης καὶ τὸν μηρὸν τοῦ Διός ἀπὸ τοῦ δὶς τετέχθαι, ἅπαξ μὲν ἀπὸ τῆς μητρός, δεύτερον δὲ ἀπὸ τοῦ μηροῦ τοῦ Διός, ἵν' ᾖ ὁ δὶς θύραζε βεβηκώς. Πίνδαρος δέ φησι λυθίραμβον· καὶ γὰρ Ζεὺς τικτομένου αὐτοῦ ἐπεβόα «λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα», ἵν' ᾖ λυθίραμμος καὶ διθύραμβος κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμόν. Ἡρωδιανὸς δέ φησι τὰ προστακτικὰ μὴ συντίθεσθαι.

644.

E. M. 503, 47: Κένται: ἔστι διαλέκτου. ὡς γὰρ τὸ παρ' ἡμῖν φίλτατον φίντατον καὶ δέλτα δέντα, οὕτω Κέλται καὶ Κένται. περὶ παθῶν.

*645.

Ep. Cr. I 235, 22, E. M. 544, 1: κύκνος γίνεται παρὰ τὸ κλῶ τὸ φωνῶ· κρακτικὸν γάρ ἐστι τὸ ζῷον ὡς καὶ χήν· ἐκ τοῦ κλῶ οὖν παραγωγὸν καὶ ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ῥηματικὸν κλύκος καὶ ὑπερθέσει καὶ μεταθέσει τοῦ λ εἰς ν̄ κύκνος.

*646.

St. B. 506, 10: Παρνασσός ὄρος Δελφῶν. — ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Λαρνασσός διὰ τὸ τὴν Δευκαλίωνος λάρνακα αὐτόθι προσενεχθῆναι.

647.

E. M. 538, 42: κρίκος: παρὰ τὸ κλείω κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε̄ κλίκος ὁ πάντοθεν περικεκλεισμένος· καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ̄ κρίκος ὡς

---

ad fr. *642. cf. E. Orion. 29, 26: Ἀττική παρὰ τὴν ἀκτήν. παραθαλασσία γάρ ἐστιν ὡς Κρήτη Κρητική.

ad fr. 643. cf. Bergk ad Pindar. fr. 62. Quamquam Herodiani mentio etiam ab alio grammatico originationem vocis a λῦθι ῥάμμα improbante iniecta esse potest, tamen ab ipso Herodiano etymon ὁ δὶς θύραζε βεβηκώς acceptum videtur. Nam similiter in Symposio E. Or. 89, 2 κάραβος παρὰ τὸ κάρᾳ βαίνειν et ἐν τῷ περὶ σχημάτων E. M. 137, 32 Αἴγισθος ἀπὸ τοῦ θῶ τὸ θηλάζω repetit.

ad fr. 644. libri titulum addit Cod. Paris 2638.

ad fr. *645. Comparato fr. 647 non dubitandum, quin etiam hoc Herodiani sit. Omisi quae sunt in fine ἢ ἀπὸ τοῦ κύκλος, ut ex alio fonte addita.

ad fr. *646. cf. E. M. 655, 5 Παρνασός, ὄρος ἐστὶ Δελφῶν ἀπὸ Παρνασοῦ ἥρωος· Ἄνδρων δέ φησιν, ἐπειδὴ προσώρμισεν ἡ λάρναξ τοῦ Δευκαλίωνος. καὶ τὸ μὲν πρότερον Λαρνησσός ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ λ εἰς π̄ Παρνασός. Schol. ad Apoll. B 711.

ad fr. 647. Herodiani nomen accessit ex cod. Paris. 2631 in Cr. An. Paris. IV 46. Quae de accentu adiuncta sunt, ex Catholica deprompta cum hoc ad-

ἄλγος ἀλγαλέος καὶ ἀργαλέος. ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐν ὑπερθέσει γίνεται κίρκος «ῥήξασα κίρκους» παρὰ Σοφοκλεῖ ὥσπερ τὸ κερκίς· παρὰ τὸ κρέκειν γάρ·· καὶ ὡς καρδία κραδία. Ἡρωδιανός.

648.

E. M. 655, 9: παρρησία: οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ παντορησία κατὰ συγκοπήν, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. ἀλλὰ παρὰ τὸ πᾶν γίνεται· συγκοπῇ γὰρ οὔ, ἀλλὰ τροπῇ ἡ πάντα ἐν ῥήσει ἔχουσα καὶ λέγουσα. περὶ παθῶν.

*649.

Choer. 281, 25: ὁ δελφίς ὁ Τελχίς οὐ καταλήγουσι φύσει εἰς ς, ἀλλ' εἰς ν̄, τροπὴ δὲ ἐγένετο τοῦ ν̄ εἰς ς̄ κατὰ Δωρικὴν διάλεκτον ὥσπερ ἦν ἦς, εἴρπομεν εἴρπομες ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ (7, 1) «ἦς χρόνος» καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ (7, 2) «εἴρπομες ἐκ πόλιος». καὶ οὕτω λοιπὸν ἀπετελέσθη ἡ εἰς ς̄ κατάληξις οἷον δελφίν δελφίς, Τελχίν Τελχίς.

*650.

Ep. Cr. I 160, 18: οὐδέποτε τὸ ξ̄ ἐν παραθέσει τρέπεται, ἀλλ' ἐν συνθέσει· παρὰ Βοιωτοῖς λέγεται ἐς συμφώνου ἐπιφερομένου, ἐὰν δὲ καθαρεύῃ, εἰς δύο σς̄ Ἔσσαρχος ποταμός (? Ahrens: ἐσσάρχι πολέμῳ).

*651.

St. B. 160, 17: Βατίεια τόπος τῆς Τροίας ὑψηλός· κέκληται ἀπὸ Βατείας τινός, ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ Τρωϊκῶν, ἢ ἀπὸ τοῦ πάτου τῶν ἵππων ἤγουν τῆς ἀναστροφῆς, τροπῇ τοῦ π εἰς β ἢ ἀπὸ τῶν βάτων.

*652.

St. B. 448, 14: Μεταπόντιον πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Μετάβου τοῦ Σισύφου τοῦ Αἰόλου· τὸν γὰρ Μετάποντον οἱ βάρβαροι Μέταβον ἔλεγον.

*653.

E. M. 76, 39: ἀμαλή ἡ ἁπαλή· ἡ δὲ λέξις Μακεδόνων· ἔστι δὲ ἁπαλὴ καὶ τροπῇ ἀμαλὴ παῖς καὶ ἀμαλόν ἀμαλῶς ἁπαλόν ἁπαλῶς

*654.

Ep. Cr. I 66, 23: σημειώδης ἡ ἀμφί, ὅτι μόνη ἔχει δασὺ σύμφωνον, διόπερ οἱ Αἰολεῖς ἀμπί λέγουσι διὰ τοῦ ψιλοῦ, τὸ ὀφειλόμενον

notamento eodem modo conglutinata sunt, quo saepius diversa ad unum vocabulum spectantia in unum contracta deprehendimus. Similia habes in Ep. Cr. I 224, 24, unde addidi verba «ῥήξασα — γάρ· καί, non recepi καὶ ἐν τῷ κυκλοτερὴς παρὰ τὸ τέλος κυκλοτελής, quae ab epitomatore apposita videntur.

ad fr. 648. pro ἐν αὐτῇ ἔχουσα Ritschl de Or. et Orion. p. 63 ἐν αὑτῇ proposuit, ipse scripsi ἐν ῥήσει ἔχουσα, καὶ autem hic idem est atque ἤτοι. Choer. Ep. in Psalm. 122, 8 sequitur sententiam ab Herodiano reprobatam: παντορρησία καὶ παρρησία.

ad fr. *651. pro τροφῆς scripsi ex Arcad. 78, 24 ἀναστροφῆς. Originatio a πάτος in E. M. 191, 38 Epaphrodito adscribitur: Ἐπαφρόδιτός φησιν ἀπὸ τοῦ πατῶ πάτος· καὶ ἀπὸ τοῦ πάτου τῶν ἵππων· τοὺς γὰρ ἐν ταῖς ὁδοῖς ὁλκούς τε καὶ συνεχεῖς τριμμοὺς πάτους ἔλεγον· πάτος οὖν πάτεια καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ πατίεια καὶ Βατίεια.

ad fr. *654. cf. Mon. 45, 19 ἀμφί· οὐδεμία πρόθεσις διὰ δασέος συμφώνου

πνεῦμα ἀποδιδόντες· εὕρηται δὲ καὶ ἐν συνθέϲει τὸ π ἔχουϲα παρὰ Ἀττικοῖϲ ἀμπεχόνη, ἀμπίϲχουϲα «ἀμέλει ταδί μοι πρῶτ' ἀμπίϲχου λαβών».

655.

Eustath. 561, 12: τροπὴ τοῦ ψιλοῦ εἰϲ δαϲὺ καὶ ἐν τῷ κεκαφηώϲ γίνεται κατὰ Ἡρωδιανόν.

*656.

Ep. Cr. I 353, 24 (An. Par. III 331, 14): οἱ Αἰολεῖϲ τὸ πτ εἰϲ δύο ϲϲ μετατιθέαϲι· τὸ γὰρ νίπτω νίϲϲω λέγουϲι καὶ τὸ ὄπτω ὄϲϲω.

*657.

Ep. Cr. I 129, 6: ἀπομόρξατο: ἀπομόργω ἐϲτὶν ἐνεϲτὼϲ ἐκ τοῦ ἀμέργω τὸ ἐκπιέζω μεταθέϲει τοῦ ρ̄ εἰϲ λ̄ ἀμέλγω καὶ ἀμολγόϲ.

*658.

E. M. 500, 48: κεκορυϲμένοϲ: ὁ παθητικὸϲ παρακείμενοϲ κεκόρυϲμαι, ἡ μετοχὴ κεκορυϲμένοϲ καὶ οἱ Ἀττικοὶ τρέπουϲι τὸ ϲ̄ εἰϲ θ, τὸ κλαυϲμόϲ κλαυθμόϲ λέγοντεϲ καὶ τὸ ἀριϲμόϲ ἀριθμόϲ.

659.

Eustath. 114, 15, Favorin. 429, 18: Ἡρωδιανὸϲ λέγει, ὅτι τέτραπται τὸ μάρτυρεϲ ἀπὸ τῆϲ μάρτυϲ εὐθείαϲ, ἣν ἡ Αἰολέων διάλεκτοϲ διὰ τοῦ ρ̄ προφέρει. ἐκεῖνοι γάρ, φηϲί, τὸ ϲ̄ εἰϲ ρ̄ μεταβάλλουϲι τὸ οὗτοϲ οὗτορ λέγοντεϲ καὶ τὸ ἵπποϲ ἵππορ. οὕτωϲ οὖν, φηϲί, καὶ μάρτυϲ μάρτυρ, ἀφ' ἧϲ ἐκπίπτει πληθυντικὸν οἱ μάρτυρεϲ παρά τε τοῖϲ κωμικοῖϲ καὶ Ἱππώνακτι.

ἐκφέρεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀμφί· λέγεται δ' ἔϲθ' ὅτε καὶ ἀμπί ἐν ϲυνθέϲει διὰ τοῦ π̄, καὶ ἴϲωϲ ἀναλογώτερον.

ad fr. 655. Schol. L ad Il. Ε 698 κεκαφηότα: ὁ Ἡρωδιανὸϲ οὕτω κανονίζει· καπῶ καπήϲω κεκαπηκώϲ καὶ Ἰωνικῶϲ κεκαπηώϲ καὶ μεταθέϲει τοῦ ψιλοῦ εἰϲ δαϲὺ κεκαφηώϲ. Apud Eustath. praecedunt ἡ διὰ τοῦ φ γραφὴ τοῦ ἐφιάλτου ἢ διὰ τὸ ἴϲωϲ δαϲύνεϲθαι τὸ ἰάλλω παρά τιϲι γίνεται ἢ κατά τινα γλῶϲϲαν τροπὴ τοῦ ψιλοῦ εἰϲ δαϲύ et paullo post sequuntur: ἐν δὲ τοῖϲ Ἡρωδιανοῦ κεῖται καὶ ἠπιάληϲ ἠπιάλητοϲ, οὗ χρῆϲιϲ, φηϲί, παρὰ Cώφρονι οἷον, Ἡρακλῆϲ Ἠπιάλητα πνίγων cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 43.

ad fr. *656. cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 67. Herodianum sic de ὄϲϲω iudicasse ut ex ὄπτω transversum putaret, inde concludi potest, quod Theogn. p. 145 τὰ διὰ τοῦ ωϲϲω πάντα διὰ τοῦ ω γράφεται, ὄϲϲω quod in Ep. Herod. 252 πλὴν τοῦ ὄϲϲω excipitur, praetermisit utpote non primitus in ϲϲω exiens cf. Lob. Rhem. p. 100. Ex pluribus locis, quibus similia traduntur, unum tantum comparo: Ep. Cram. I 291, 21 τὸ νίτρον ἐὰν μὲν παρὰ τὸ νίπτω, τὸ π ἀπέβαλεν· εἰ δὲ παρὰ τὸ νίζω, τὸ ϲ̄, ὅπερ καὶ λίτρον οἱ Ἀττικοὶ λέγουϲι κατὰ τροπήν, ὡϲ πνεύμων πλεύμων· τὸ δὲ νίπτω ποιεῖ τὸ νίϲϲω. Αἰολεῖϲ γὰρ τὸ πίπτω πίϲϲω λέγουϲι καὶ τὸ πέπτω πέϲϲω· τὸ δὲ νίζω οὐκ ἐγένετο ἐκ τοῦ Αἰολικοῦ· οὐδέποτε γὰρ τὰ παρ' αὐτοῖϲ δύο ϲϲ τρέπουϲι εἰϲ ζ̄.

ad fr. *657. cf. Ep. Cr. I 13, 7, E. M. 129, 6. Urbium nomina, quorum scriptura inter ρ̄ et λ fluctuat, Meinekius ad Steph. B. 76, 10 composuit, inter quae est etiam Ἀμοργόϲ et Ἄμολγοϲ (Arcad. 47, 17).

ad fr. *658. Hoc ex Herodiano fluxisse evincit fr. 177, quod ex hoc loco emendavi.

*660.

St. B. 659, 20: Φάρcαλος πόλις Θεccαλίαc. τὸ ἐθνικὸν Φαρcάλιος. λέγεται καὶ Φαρράλιος διὰ δύο ρ̄ρ̄ ὡς Μυρρίνη καὶ κόρρη καὶ «ἐπὶ κόρρης».

*661.

E. M. 685, 23: τὸ ποτί τὴν πρός πρόθεςιν cημαίνει Δωρικῶς. ἡ γὰρ πρός κατ' ἐπέκταςιν προςί ὡς ἐν ἐνί (ἀναλόγως· παρέπεται γὰρ ταῖς προθέςεςι τὸ μέχρι τῆς διςυλλαβίας αὐξάνεςθαι) καὶ τροπῇ Δωρικῇ τοῦ c̄ εἰς τ̄ καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ̄ ποτί ὥςπερ coί τοί.

*662.

E. M. 335, 37: τὰ δύο cc εἰς ζ̄ τρέπουςιν Αἰολεῖς. τὸ γὰρ ἐπιπλήςςω ἐπιπλάζω. Cαπφώ «τὸν δ' ἐπιπλάζοντα ἄνεμοι φέροιεν» (fr. 18 Bergk).

[660ª]

Arcad. 9, 6: τὸ ἄρρην Ἀττικῶς ἀπὸ τοῦ ἄρςην γέγονεν.

[661ª]

Mon. 10, 25: εἴρηται ὁ δαίμων παρ' Ἀλκαίῳ διὰ τοῦ ᾱ μένοντος τοῦ c̄ Ποςείδαν, παρὰ δὲ Δωριεῦςι τρεπομένου τοῦ c̄ εἰς τ̄ Ποτειδάν κατ' ὀξεῖαν τάςιν, εἴρηται δὲ καὶ Ποτιδᾶς ὡς κερκιδᾶς.

[662ª]

Il. Pr. C 519: ὀλίζων ἐςχημάτιςται ςυγκριτικῶς κατὰ πάθος. παρὰ γὰρ τὸ ὀλιγώτερος κατὰ δεύτερον τύπον τὸ ὀλιγίων μὴ εἰρημένον ςυγκριτικῶς, ὑπερθετικῶς δὲ ἐν τῷ ὀλίγιςτος ἐξέπιπτε· τρίτος τύπος ὁ διὰ δύο c̄c̄ ὀλίςςων. τὰ δὲ δύο cc μετέπεςεν εἰς ζ̄ καὶ ἀπετελέςθη τὸ ὄλιζον. οὕτως οὖν ἐςχηματίςαμεν καὶ τὸ μεῖζον, λέγω δὲ κατὰ τὴν αὐτὴν τροπὴν τῶν ςτοιχείων.

---

ad fr. *660. cf. ap. St. B. s. Τυρρηνία Τυρρηνοί et Τυρςηνὴ θάλαςςα, Τυρςηνίς Τυρςηνικός et s. Χερρόνηςος Χερςόνηςος. — In E. Gud. 301, 6 comparat Herod. κάρςων κάρρων et in E. M. 515, 19 Κρῖςα Κίρςα Κίρρα cum μυρςίνη μυρρίνη.

ad fr. *661. cf. fr. 84. In fine pro cóc τóc scripsi coί τοί, de quibus Ep. Cr. I 409, 32 ἡ τοί ἀντωνυμία κατὰ τροπὴν Δωρική, κατὰ δὲ χρῆςιν κοινή.

ad fr. *662. Hoc ex Herodiano petitum esse docet locus simillimus in Mon. 23, 7 κράζω: τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα ὁριςτικά, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους μόνον τὸ ᾰ, ἔχει αὐτὸ ςυνεςταλμένον, ὑπεςταλμένης τῆς Αἰολίδος διαλέκτου. — παρῃτηςάμεθα δὲ Αἰολίδα διάλεκτον διὰ τὸ πτάζω

ἔπταζον ὥςτ' ὄρνιθες ὦκυν
αἴετον ἐξαπίνας φανέντα.

ἐκ δὲ τοῦ κοινοῦ ἦν τοῦ ἔπτηςςον. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ πλάζω·

τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' ἄνεμοι φέροιεν
καὶ μελέδωνα.

ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήςςοντα. — Sed omisi quae in E. M. praecedunt ἐμπάςςω καὶ Αἰολικῶς ἐμπάζω ut incertum. cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 46 cum not. 3. — Doctum adnotamentum in Epim. I 62, 16, in quo docetur Tarentinos verba in ζω in ςςω et contra mutasse, ab Heraclido profectum est Eustath. 1654, 23 cf. Ahrens p. 98, 6 neque Herodianus tradidisse videtur verba in ςςω in ζω transformari cf. supra adnotationem ad fr. 656.

*663.

St. B. 167, 8: Βήρυτος πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης Βηρύτιος ὡς Ἀζώτιος Αἰγύπτιος· σεσημείωται τὸ Μιλήσιος ἐν τοῖς τοπικοῖς, ὅτι ἐτράπη ἁπλοῦν ὂν ὡς τὸ Θεοδόσιος Ἀθανάσιος Ἀμβρόσιος. τὸ γὰρ θεόδοτος καὶ ἀθάνατος καὶ ἄμβροτος σύνθετα. τὸ δὲ χαρίσιος οὐ τοπικόν.

*664.

St. B. 214, 11: Γυμνησίαι: καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς ἐθνικὸν Γυμνήσιος καὶ Γυμνησία. καὶ Γυμνησίς ἀπὸ τῆς Γύμνητος γενικῆς τροπῇ τοῦ σ̄ εἰς τ̄.

*665.

St. B. 384, 10; Κρήτη: ἀπὸ τῆς Κρητός γενικῆς Κρῆτις καὶ τροπῇ τοῦ τ̄ εἰς σ̄ Κρησίς.

*666.

St. B. 472, 18: Νέπετος πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Νεπεσῖνος. ἡ τροπὴ δὲ τοῦ τ̄ εἰς σ̄ ἰδιάζουσα καὶ σεσημείωται.

*667.

St. B. 164, 25: Βέροια, πόλις Μακεδονίας, ἣν Φέρωνα κτίσαι φασίν, αὐτοὺς δὲ τὸ φ̄ εἰς β̄ μεταποιεῖν ὡς Φάλακρον Βάλακρον καὶ Βίλιππον καὶ Κεβαλῖνον, ἄλλοι ἀπὸ Βεροίας τῆς Βέρητος τοῦ Μακεδόνος.

*668.

St. B. 672, 22: Φρυγία: οἱ Φρύγες λέγονται καὶ Βρίγες.

*669.

Choer. 698, 30: οἱ Ἴωνες ψιλωτικοί εἰσι, τοῦ γὰρ ἥλιος δασυνομένου τὸ ἀπηλιώτης Ἰωνικῶς διὰ τοῦ π ἐπεκράτησεν, ἐπειδὴ διὰ τοῦ φ ὤφειλεν εἶναι διὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι δασὺ φωνῆεν ὥσπερ ἐπὶ ἡμῶν ἐφ' ἡμῶν· πάλιν τοῦ ἱστίον δασυνομένου τὸ ἐπίστιον Ἰωνικῶς διὰ τοῦ π̄ ἐπεκράτησεν οἷον «ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ» (Ζ 265), ἐπειδὴ διὰ τοῦ φ̄ ὤφειλεν εἶναι. καὶ πάλιν τὸ οὐχὶ Ἰωνικῶς οὐκί λέγεται ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ «ἠὲ καὶ οὐκί».

*670.

E. M. 229, 51: γῆ παρὰ τὸ γῶ τὸ χωρῶ ἡ πάντα χωροῦσα· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ χῶ τροπῇ τοῦ χ εἰς γ̄ γῶ.

---

ad fr. *663. Dubia est trope literae τ̄ in θ̄ terminatione non mutata in E. M. 579, 23 Μενέσθης: ὡς ἀπὸ τοῦ ἀργός γίνεται Ἀργέστης, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μένος Μενέστης καὶ Μενέσθης κατὰ τροπήν, quam adnotationem habet etiam Schol. BL ad Ε 609, Eustath. 596, 23, Choer. Dict. 137, 30 cf. Lehrs Aristarch. p. 310 not. ***. Sed ut in Il. Pr. Ν 809 ex ἐγερτός ἐγέρθω, ἐρεκτός ἐρέχθω, ἀϊστός ἀΐσθων existere voluit, sic etiam ὄρθρος ex ὄρτος metathesi literae τ̄ et pleonasmo literae ρ̄ propagasse videtur in E. Or. 117, 23 ὄρθρος: ὄρω. μέλλων Αἰολικὸς ὄρσω, ὄνομα ὄρτος καὶ μεταθέσει τοῦ τ̄ εἰς θ [καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ̄] ὄρθρος. Nam haec notatio reperitur in sede Herodianearum.

ad fr. *667. cf. E. M. 195, 37 ubi ὡς Φερενίκη Βερενίκη ἡ γυνὴ τοῦ πατρὸς Πτολεμαίου καὶ κεφαλήν κεβαλήν λέγουσιν et supra fr. 607.

ad fr. *670. cf. Meio. ad St. B. 699, 7 s. χώρα, qui pro χώρα ἡ μερικὴ γῆ, ἀφ' οὗ τό χῶ ῥῆμα probabiliter scribi vult γῆ παρὰ τὸ χῶ, ἀφ' οὗ χωρῶ ῥῆμα.

*671.

Choer. 588, 16, Ep. Cr. I 375, 20: πέφρικα: ἐνεργητικοῦ ἐστι παρακειμένου, ἀλλ' οὐ μέσου· εἰ γὰρ ἦν μέσου παρακειμένου διὰ τοῦ γ ἂν ἐξηνέχθη. τὰ γὰρ τῆς τετάρτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων διὰ τοῦ γ ἐκφέρονται κατὰ τὸν μέσον παρακείμενον. ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῶν ἐχόντων διὰ τοῦ ξ τὸν μέλλοντα ἐκφερόμενον οἷον πλήσσω πλήξω πέπληγα, νύσσω νύξω νένυγα, φρίσσω φρίξω πέφριγα· ἀλλ' ἐνεργητικοῦ ἐστι παρακειμένου καὶ οὐ μέσου· ἀπὸ γὰρ τοῦ φρίσσω φρίξω γέγονε πέφριχα καὶ διὰ τὴν τῶν δασέων σύγχυσιν ἐτράπη τὸ χ εἰς κ καὶ γέγονε πέφρικα καὶ ὁ μέσος παρακείμενος πέφριγα.

672.

E. Or. 147, 7, E. M. 719, 29, Zon. 1655: σκότος: ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ σχέθειν ἡμᾶς πολλάκις προϊέναι, ὅ ἐστιν ἐπισχεῖν.

673.

Schol. in Aristot. Categ. p. 85 b. 42: ἡ σκιά, ὡς Ἡρωδιανός φησι, παρὰ τὸ σχέθειν. ἐπέχει γὰρ ἡμῶν τὸ εἰδέναι ἢ τῶν προσόδων καὶ τῶν πολλῶν ἐνεργειῶν ἐπέχει.

*674.

Anecd. Par. III 358, 1, E. M. 755, 14: τετύκοντο: ἀπὸ τοῦ τεύχω ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔτυχον, ὁ παθητικὸς ἐτυχόμην ἐτυχόμεθα ἐτύχοντο καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τετύχοντο καὶ τετύκοντο κατὰ τροπὴν ὥσπερ καὶ τὸ κεκάδοντο ἀπὸ τοῦ χάζω.

*675.

E. Or. 65, 11, E. M. 321, 24: ἐκεχειρία: παρὰ τὸ ἔχω καὶ χείρ γίνεται ἐχεχειρία καὶ τροπῇ τοῦ χ εἰς κ ἐκεχειρία.

*676.

St. B. 407, 4: Λακεδαίμων: Λακεδαίμονα οἱ μὲν ἀπὸ Λακεδαίμονος ἢ ὅτι μετὰ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον συνθεμένων κλήρῳ διανείμασθαι τὴν χώραν καὶ τὸν λαχόντα πρῶτον ταύτην λαβεῖν, καὶ Λαχεδαίμονα κληθῆναι ἢ Λαβεδαίμονα, διότι ἀγαθῷ δαίμονι ταύτην ἔλαβεν ὁ λαβὼν ἢ ἔλαχεν ὁ λαχών, καὶ τροπῇ τοῦ β ἢ τοῦ χ εἰς κ Λακεδαίμων.

---

ad fr. 672. Hoc adnotamentum perversum est in Koesii Excerpt. Orion. 189, 31: ἀπὸ τοῦ σκιάζειν ὠνόμασται· οἱ δέ φασιν, ὅτι σκοπός ἐστι· δεῖ προσκοπεῖσθαι τὸν προερχόμενον ἐν αὐτῷ. οὕτως Ἡρωδιανός· οἱ δὲ παρὰ τὸ σχέθειν.

ad fr. 673. Similiter Choer. Ep. in Psalm. 175, 30, sed de suo addens ἢ ἐκ τῆς σύν προθέσεως καὶ τοῦ κίω τὸ πορεύομαι. cf. Lob. Rhem. p. 89.

ad fr. *674. cf. Choer. 629, 23. Lob. ad Buttm. s. χάζω.

ad fr. *675. Il. Pr. Ε 759 μάχεται τὸ ἐκεχειρία, ὅπερ οὐκ ἔχει γνήσιον τὸ κ ἀπὸ τοῦ ἔχειν γενόμενον. Ep. Cr. I 249 30 τὸ ἐκεχειρία οὐκ εἶχε τὸ κ, ἀλλὰ τὸ χ ἐχεχειρία, διὸ καὶ ἐφυλάχθη τὸ πνεῦμα τοῦ ἔχειν.

ad fr. *676. In Il. Pr. Γ 182 Herodianus vocem pro composita habet. Similia leguntur in Ep. Cr. I 17 extr. Λακεδαίμων ἐστὶ σύνθετον· οὕτως δέ φασι λέγεσθαι τὴν πόλιν, ἐπειδὴ ἐν αὐτῇ πρῶτον οἱ θεοὶ ἔλαχον καὶ ἐκληρώσαντο τὰς πόλεις οἱονεὶ Λαχεδαίμων τις οὖσα τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν.

*677.

Choer. 259, 16: ἐπὶ τῶν εἰς ος καθαρῶν διὰ τοῦ α ἐχόντων τὴν παραλήγουσαν μακρὰν ὑπερβιβασμὸν ποιοῦνται τοῦ χρόνου οἱ Ἀθηναῖοι καὶ τὴν μὲν τελευταίαν ἐκτείνουσιν εἰς τὸ ω, τὴν παραλήγουσαν συστέλλουσιν εἰς τὸ ε̆ οἷον Μενέλαος Μενέλεως, Ἰόλαος Ἰόλεως, λαός λεώς, ναός νεώς· ὅθεν τὸ Οἰνόμαος, ἐπειδὴ οὐκ ἔχει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν, τὸ γὰρ ᾰ συνεσταλμένον ἐστίν, οὐκ ἐγένετο παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς διὰ τοῦ ε̆ καὶ ω̄ οἷον Οἰνόμεως. Εἰ δέ τις εἴποι καὶ πῶς τὸ ἵλαος συνεσταλμένον ἔχον τὸ ᾰ οἷον ὡς παρὰ Παρθενίῳ «ἵλαος, ὦ ὑμέναιε» (Mein. p. 286) γίνεται παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις διὰ τοῦ ε̆ καὶ ω̄ οἷον ἵλεως, λέγομεν ὅτι τὸ ἵλαος μᾶλλον ἐκτείνει τὸ ᾱ (σπάνιον γὰρ τὸ ἐν συστολῇ εὑρισκόμενον) καὶ τούτου χάριν ἐγένετο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἵλεως· ὅτι γὰρ ἐκτείνει τὸ ᾱ, ἐδήλωσε Παρθένιος ἐν τῷ Βίαντι εἰπών

Ἵλαος ταύτην δέχνυσο πυρκαϊήν (Mein. p. 262).

ἔστι δὲ ἐλεγεῖον. καὶ ἐν τῷ Εὐφορίωνος Δημοσθένει ὁμοίως ἐκτεταμένον εὑρίσκεται οἷον «δαίμονος ἱλάοιο» (Mein. p. 45).

*678.

Choer. 830, 4: πολλάκις παρὰ τοῖς ποιηταῖς ὑπερβιβασμοὶ γίνονται χρόνων· ἰδοὺ γάρ ἐστι Κρονίων Κρονίωνος διὰ τοῦ ω̄ ὥσπερ Πηλείων Πηλείωνος καὶ Ἀτρείων Ἀτρείωνος. «ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων» (Α 405) καὶ ἐν τῷ «Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονος ἄσσον ἱκοίμην» (Ξ 247) ὑπερβιβασμὸς ἐγένετο χρόνου καὶ τὸ μὲν ῑ ἐξετάθη, τὸ δὲ ω συνεστάλη εἰς τὸ ο̆.

*679.

Choer. 599, 3: ἰστέον ὅτι ἐώλπειν καὶ ἐῴκειν καὶ ἐώργειν ὑπερβιβασμὸν ἀνεδέξαντο τοῦ χρόνου. ἔστι γὰρ ὁ μέσος παρακείμενος ἔολπα καὶ ἔοργα καὶ ἔοικα καὶ λοιπὸν ὁ ὑπερσυντέλικος ὤφειλεν εἶναι ἠόλπειν καὶ ἠόργειν καὶ ἠοίκειν, ἀλλὰ κατὰ ὑπερβιβασμὸν τοῦ χρόνου γεγόνασι ταῦτα, ἐώλπειν, ἐώργειν, ἐῴκειν τῆς πρώτης συλλαβῆς συσταλείσης εἰς τὸ ε̆, τῆς δὲ δευτέρας ἐκταθείσης εἰς τὸ ω̄ ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἑορτάζω ἑώρταζον γέγονε· τούτου ὁ παρατατικὸς ὤφειλεν εἶναι ἡόρταζον καὶ γέγονε κατὰ ὑπερβιβασμὸν τοῦ χρόνου ἑώρταζον.

---

ad fr. *678. Quae ap. Choer. de ἐμπεφυῶτας praecedunt, omisi, cf. adnotationem ad fr. 601 et Lob. El. 1 535. De Κρονίονος agit Choeroboscus etiam 285, 5.

ad fr. *679. Sequitur apud Choeroboscum satis longa expositio de causa affectionis, quae in eo sita esse perhibetur, quod πᾶς παρακείμενος ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος πάντως ἔχει τὸν ὑπερσυντέλικον συναρχόμενον αὐτῷ χωρὶς τῶν Ἀττικῶν, sed omittitur ea, quae in E. M. 351, 8 affertur: κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι οὐδέποτε λέξις Ἑλληνικὴ εὑρίσκεται ἀπὸ τοῦ η̄ ἀρχομένη ἐπιφερομένου τοῦ ο̄ χωρὶς εἰ μὴ ἐν διφθόγγῳ εἴη ἢ κατὰ διάλεκτον· πρόσκειται «εἰ μὴ ἐν διφθόγγῳ» διὰ τὸ ἠοῦς ἠοῖ καὶ «πρωὶ δ' ὑπ' ἠοῖ» «κατὰ διάλεκτον» διὰ τὸ ἠῶ. οἱ γὰρ Ἴωνες διαλύοντες λέγουσιν ἠόα. κατὰ τοῦτον τὸν κανόνα ἐγένετο ὁ ὑπερβιβασμὸς τοῦ χρόνου καὶ τὸ μὲν ε̄ ἐφυλάχθη διὰ τὸ ο̄, τὸ δὲ ο̄ ἠμείφθη εἰς ω κτλ. — Praeterea quantitatis transgressionem statuit Choer. 567, 8 in ὄρω ὦρα ὄρωρα, τὸ γὰρ «ὑπώρορα μοῦσα λιγεῖα» διὰ τὸ μέτρον ὑπερβιβασμὸν ἀνεδέξατο (Ep.

*680.

Choer. 341, 19: Καλχηδών Καλχηδόνος, ἡ κατὰ Βυζάντιον καὶ Χαλκηδὼν καλεῖται· εὑρίσκομεν γὰρ διφορουμένην τὴν χρῆσιν.

*681.

Ep. Cr. I 396, 31: τάφος: ὁ ἐπὶ τῶν νεκρῶν γίνεται μὲν παρὰ τὸ θάπος μεταβολῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ καὶ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν. γίνεται δὲ παρὰ τὸ θάπτω καὶ ὤφειλεν εἶναι θάπος ὡς κόπτω κόπος, ἀλλ' ὑπερβιβασμὸς γέγονε καὶ ἐναλλαγὴ στοιχείων Ἰωνική· καὶ τάφος δέ, ὃ σημαίνει τὴν κατάπληξιν οἷον «τάφος δ' ἕλε πάντας Ἀχαιούς» (φ 122) παρὰ τὸ θήπω γενόμενον ῥῆμα ἔδει εἶναι θάπος· ἔθαπον γὰρ ὁ δεύτερος ἀόριστος· ἀλλ' Ἰωνικῶς ἀνέστρεψε τὰ στοιχεῖα. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐνταῦθα καὶ ἐντεῦθεν. τὸ μὲν παρὰ τὸ ἔνθα καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐνθαῦτα, τὸ δὲ παρὰ τὸ ἔνθεν καὶ ὤφειλεν ἐνθεῦτεν. Ἴωσι δὲ σύνηθες τὰ μὲν παρ' ἡμῖν ψιλὰ εἰς δασέα μεταβάλλειν καὶ ἔμπαλιν τὰ δασέα εἰς ψιλά.

*682.

Ep. Cr. I 173, 21: ἔρδοι «μὴ νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι» (Ξ 261)

[681[a]]

Choer. Orth. 213, 30: ἀπὸ τοῦ ἐννέα γέγονεν ἐννεάκοντα καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἐνενάκοντα, καὶ ἐπειδὴ ὁ πεντήκοντα καὶ οἱ λοιποὶ τὸ η παραλήγονται οἷον ἑξήκοντα καὶ ἑβδομήκοντα καὶ ὀγδοήκοντα, τούτου χάριν ἐκείνων τρεψάντων τὸ α εἰς $\overline{η}$, ἔτρεψε καὶ τοῦτο καὶ γέγονεν ἐνενήκοντα.

[681[b]]

E. Or. 117, 30: ὀθνεῖον: ὑπέρθεσις στοιχείου. ὡς ἄριστος ἀριστεῖον, νόθος νοθεῖον, μεταθέσει τοῦ $\overline{ν}$ ὀθνεῖον.

[682[a]]

Ep. Cr. I 383, 27 (E. M. 134, 8): ὁ ἄρ σύνδεσμος οὐκ ἔστιν ἐκ

Cr. I 466, 8), quae etiam Herodiani sententia fuisse videtur, recentiores pro aoristo habent cf. Buttm. s. ὄρνυμι.

ad fr. *681. Choer. 635, 25 οἱ Ἴωνες ἔθος ἔχουσι τὰ παρ' ἡμῖν ψιλὰ εἰς δασέα τρέπειν καὶ τὰ παρ' ἡμῖν δασέα εἰς ψιλά· ἰδοὺ γὰρ τὴν παρ' ἡμῖν χύτραν λεγομένην (εἴρηται γὰρ χύτρα παρὰ τὸ χέειν ἡμᾶς ἐξ αὐτῆς) κύθραν λέγουσι κατὰ μετάθεσιν τοῦ $\overline{χ}$ τοῦ δασέος εἰς τὸ ψιλὸν $\overline{κ}$ καὶ τοῦ $\overline{τ}$ τοῦ ψιλοῦ εἰς τὸ δασὺ $\overline{θ}$ καὶ πάλιν ὥσπερ παρὰ τὸ κόπτω γίνεται κόπος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ θάπτω γίνεται θάπος καὶ Ἰωνικῶς τάφος. — Similia habet Apollon. Synt. p. 55, 17 et in E. Or. 151, 30 τάφος· θήπω ἐστὶ ῥῆμα τὸ ταράττομαι καὶ ἐκπλήττομαι. ἔνθεν τὸ «τέθηπά τε» (Ζ 168). ἔστιν οὖν θήπω καὶ ῥηματικὸν ὄνομα θάπος τροπῇ κατ' Ἴωνας τοῦ θ εἰς $\overline{τ}$ καὶ τοῦ $\overline{π}$ εἰς $\overline{φ}$ τάφος. Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων, quem locum Sturzius invenire non potuit. Scribendum videtur ἐν τῷ περὶ ῥημάτων. — De metathesi spiritus in ἀραιός ex ῥαίω et ἔρδω ex ῥέζω cf. supra fr. [8[a]].

ad fr. *682. ἔρδω ex ῥέζω ortum putasse Herodianum scimus ex Theogn.

ad fr. [681[a]]. cf. Lob. El. 1 503.

ad fr. [681[b]]. Haec notatio legitur inter alias ab Herodiano profectas; similis exstat etiam in Choer. Orth. 245, 31.

παρὰ τὸ ῥέζω ὑπερθέσει τοῦ ε̄ καὶ τροπῇ τοῦ ζ̄ εἰς δ ἔρδω· γίνεται δὲ ὑπέρθεσις ὥσπερ σπείρω σπόριον ὄσπριον, νόθος νοθεῖον ὀθνεῖον· μείρω μέμαρκα μέμορε ἔμμορε.

*683.

E. M. 379, 31: ἔροτις ἡ ἑορτή. ὡς γὰρ παρὰ τὸ κάλπη κάλπις καὶ φήμη φῆμις, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἑορτὴ παρώνυμον ἔροτις ὡς αὐλὴ αὐλίς.

*684.

Ep. Cr. I 71, 28: τὸ ἄγρει ἐστὶν ὡς προστακτικὸν ἐπίρρημα καὶ πληθυντικὸν ἀγρεῖτε φασὶ καὶ ὁ ποιητής «ἀγρεῖθ' αἱ μὲν δῶμα κορήσατε» (υ 149). ὁ δέ γε Ἀντίμαχος ἀργεῖτε ἔφη ὑπερβιβάσας τὸ ρ̄.

685.

E. Gud. 301, 6 (E. M. 492, 38): κάρρων: οἷον «ναὶ κάρρων βῶς» τρίτος τύπος ἐστὶ τῶν συγκριτικῶν. ὡς γὰρ παρὰ τὸ βαθύς γίνεται βαθύτερος βαθίων, ὁ τρίτος τύπος βάσσων, ἔνθεν παρ' Ἐπιχάρμῳ «βάσσον τὸ χωρίον». ἐλαχύς ἐλαχίων ἐλάχιστος, ἐλάσσων, ταχύτερος ταχίων τάχιστος ὁ τρίτος τύπος τάσσων καὶ θάσσων, βραχύς βραχύτερος, βραχίων βράσσων, ὅπερ συνεμπίπτει τῷ ἀπὸ τοῦ βραδύς διὰ τὸ ἀμαυρῶσαι τὸ σύμφωνον, γλυκύς γλυκύτερος γλυκίων γλύκιστος ὁ τρίτος τύπος γλύσσων. κέχρηται δὲ Ξενοφάνης τῷ ὀνόματι οἷον «γλύσσονα σῦκα» καὶ πάλιν παχύς παχύτερος παχίων πάχιστος ὁ τρίτος τύπος πάσσων «μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα» (ζ 230) ἀντὶ τοῦ μείζονα καὶ παχύτερον. καὶ πάλιν μακρότερος οἷον μῆκος μηκίων μήκιστος ὁ τρίτος τύπος μάσσων οἷον «τοσσοῦτον ὀΐομαι ἢ ἔτι μάσσον» (θ 203) ἀντὶ τοῦ μακρότερον. οὕτως οὖν καὶ κρατύς κρατύτερος κρατίων κράτιστος ὁ τρίτος τύπος κράσσων, ὑπερθέσει κάρσων καὶ κάρρων ὡς ἡ μυρσίνη μυρρίνη. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν.

τοῦ ῥά· ὁ γὰρ ῥά ἐγκλιτικός ἐστι καὶ ὑποτακτικός, ὁ δὲ ἄρ οὐκ ἔστιν ἐγκλιτικός.

---

p. 52, quod praeceptum propter spiritus transgressionem modo commemoravimus cf. fr. [8a]. ἔμμορε ex μέμορε repetit Herod. in Cr. An. III 263, 24 (Choer. 593, 29, ubi tamen Herodiani non diserta fit mentio), quare non dubitamus, quin etiam duo reliqua exempla nostro loco allata ab Herodiano proposita sint, quamquam a Lobeckio El. I 504 reprobantur. ὄσπριον ex σπόριον propagatum esse dicit etiam Choer. Orth. 242, 28. — Simile adnotamentum recurrit in Ep. 383, 20 ῥέξαι: τὸ θέμα ῥέζω, ὃ κατὰ ὑπέρθεσιν καὶ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ ζ εἰς δ̄ γίνεται ἔρδω.

ad fr. *683. cf. Hesych. ἔροτιν ἑορτὴν Κύπριοι Ahrens de dial. Aeol. 159.

ad fr. *684. cf. Io. Al. 29, βαρύτονον τὸ ἄγρει, ὃ κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ ῥήματος πληθυντικῶς εἴρηται «ἀγρεῖθ' αἱ μὲν δῶμα κορήσατε».

ad fr. 685. cf. Mon. 37, 4 cum Lehrsii adnotatione. Fortasse ex Herod. fluxit E. Or. 101, 22 μηκίων: παρὰ τὸ μακρός μακρίων καὶ μακίων καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄ μηκίων, ἔνθεν τὸ μήκιστος, καὶ τρίτος τύπος μάσσων.

---

ad fr. [682a]. de ἄρ et ῥά cf. Arcad. 184, 16; 185, 1; Il. Pr. Λ 249 ὁ ῥά σύνδεσμος ἐγκλιτικός ὢν κτλ.

*686.

E. M. 492, 44: κάρτα: παρὰ τὸ κρατύς κρατέα ὡς ταχύς ταχέα καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ μεταθέσει κάρτα.

*687.

E. M. 188, 23: βραδύς βραδίων βράδιστος καὶ ἐν ὑπερθέσει βάρδιστος Ἰλιάδος Ψ (310) «ἀλλά τοι ἵπποι — βάρδιστοι θείειν» ἀντὶ τοῦ βραδύτατοι.

688.

E. M. 667, 22: πεφαργμένος ἀντὶ τοῦ πεφραγμένος καὶ ἐφάρξαντο ἀντὶ τοῦ ἐφράξαντο καὶ φαρκτόν φρακτόν· ὥστε ὑπέρθεσις. περὶ παθῶν.

*689.

E. M. 214, 44: βρόταχον τὸν βάτραχον Ἴωνες καὶ Ἀριστοφάνης καὶ παρὰ Ξενοφάνει· βάτραχος καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν βράταχος καὶ βρόταχος.

*690.

E. M. 334, 10: ἐμβραμένα παρὰ Σώφρονι ἡ εἱμαρμένη ὑπερθέσει τοῦ ρ̄ καὶ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν πλεονασμῷ τοῦ β. καὶ Λάκωνες οὕτω λέγουσιν.

*691.

E. M. 285, 56: δραθεῖν: δαρθεῖν καὶ δραθεῖν καθ' ὑπέρθεσιν ὡς καρδία κραδία.

*692.

E. M. 287, 9: δρατά: «περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει» ἐπεσώρευε δὲ τὰ ἐκδεδαρμένα σώματα τῶν ἀνῃρημένων ἀνδρῶν Ἰλιάδος Ψ (169), ὡς φθείρω φθαρτός φθαρτή φθαρτά, οὕτω δείρω τὸ ἐκδέρω δαρτός δαρτά καὶ καθ' ὑπέρθεσιν δρατά ὡς ὀφιόσπαρτον ὀφιόσπρατον.

*693.

E. M. 443, 3: θάρσος: παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω ὁ μέλλων Αἰολικὸς θέρσω, ῥηματικὸν ὄνομα θέρσος καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς α θάρσος,

ad fr. *686. cf. Io. Al. 29, 2 ὠκέα ὦκα, σαφέα σάφα, καὶ τούτων ἀνεβιβάσθη ὁ τόνος καὶ κατὰ τὴν ὑπεξαίρεσιν τοῦ ε̄. Similiter καρτερός ex κρατερός factum est Diehr. 294, 11, Il. Pr. A 280, Arcad. 70, 23.

ad fr. *687. De τάρβος ex τρέπω orto cf. fr. 203. Non deciderim de origine adnotationis in E. M. 753, 29 τέρπεσθαι μετάθεσίς ἐστι τοῦ ρ· παρὰ τὸ τρέπεσθαι καὶ μετάγεσθαι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῶν βιωτικῶν φροντίδων ἢ ἀπὸ τοῦ θεραπεύω τέρπω. Quum ap. Hes. exstet glossa τερπώμεθα τρεπώμεθα, cogitari potest Herodianum simile quid de hac voce sensisse atque Didymum, praesertim quum plurima hypertheseos exempla, quae sine dubio Herodiani sunt, etiam ap. Hesych. reperiantur, e. g. βάρδιστοι βραδύτατοι κατὰ ἀντίθεσιν. E. Or. 34, 21: βραδύς. παρὰ τὸ βάρος βαρύς· ὑπερθέσει τοῦ ρ καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ̄ βραδύς.

ad fr. *689. Hes. βρόταχος βάτραχος.

ad fr. *690. cf. Ahrens de dial. Dor. 285, 349. Comparari potest et propter hyperthesin et propter pleonasmum literae β ἥμβροτον supra fr. 345.

ad fr. *691. cf Choer. 624, 24 δέρθω ἔδαρθον κατὰ ὑπερβιβασμὸν γίνεται ἔδραθον et 625, 7 δέρκω ἔδαρκον ἔδρακον et 9 πέρθω ἔπαρθον ἔπραθον et κραδία ἀντὶ τοῦ καρδία μεταθέσει τοῦ ρ E. M. 543, 43.

ἀφ' οὗ θραςεῖς, καθ' ὑπέρθεςιν τοῦ ρ̄· οἱ γὰρ θερμοὶ καὶ θραςεῖς καὶ θαρςαλέος ὁ ἀνδρεῖος.

*694.

St. B. 361, 8: Κάρπαθος νῆςος πληςίον τῆς Κῶ. Ὅμηρος «Κράπαθόν τε Κάςον τε καὶ Κῶν» (Β 676).

*695.

E. M. 764, 25: τραςιά: παρὰ τὸ τέρςω τὸ ξηραίνω τερςιά καὶ ταρςιά ὡς παρὰ Cιμωνίδῃ καὶ καθ' ὑπέρθεςιν τραςιά.

*696.

E. M. 273, 14: διέφραςαι παρὰ Ἰβύκῳ. ἔςτιν ἔφθαρςαι καὶ κατὰ πάθος ἔφαρςαι καὶ καθ' ὑπέρθεςιν ἔφραςαι καὶ διέφραςαι.

697.

E. Gud. 316, 35: κερκίς: κρέκω γὰρ προκατάρχει ῥῆμα οἷον «γλυκεῖα μᾶτερ, οὔτι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱςτόν». κρέκω κρεκίς καὶ καθ' ὑπερβιβαςμὸν κερκίς· παρὰ τὸ κρέκειν, ὅ ἐςτιν ἠχεῖν. περὶ παθῶν.

*698.

E. M. 276, 21: δίκρον καὶ δίκροον τὸ δίκρανον ξύλον. Ἀριςτοφάνης «δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμαςιν» (fr. 637 Dind.). Καλλίμαχος «δίκρον φίλτρον ἀειραμένη». εἴρηται, ὅτι δίκαρόν τι ἐςτι, τὸ δύο ἄκρας καὶ δύο κάρη ἔχον καὶ κατὰ ςυγκοπὴν δίκρον. Ἀπολλώνιος δὲ ἀπὸ τοῦ δικάρανόν φηςι ςυγκεκόφθαι. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ τοῦ Ἀςκληπιάδου ἐν τῷ ι' τῶν παντοδαπῶν παρὰ τὸ κόρος, ὃ ςημαίνει τὸν κλάδον, ἔνθεν καὶ κορυθαλὶς ἡ δάφνη λέγεται καὶ κορεῖν τὸ τοῖς κλάδοις ςαροῦν. ἐγὼ δὲ νομίζω μᾶλλον παρὰ τὸ κέρας, ὃ δὴ καὶ κέρος, ἵν' ᾖ δίκερος καὶ ὑπερθέςει δίκρεος καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ο δίκροος.

699.

E. M. 515, 19: Κρῖςα πόλις τῆς Φωκίδος. ἀπὸ τούτου λέγουςι Κριςαῖον κόλπον καὶ Ὅμηρος «Κρῖςάν τε Ζαθέην» (Β 520). ὑπερθέςει γίνεται Κίρςα καὶ ἀντιθέςει τοῦ ς̄ εἰς ρ̄ Κίρρα ὡς χερςόνηςος χερρόνηςος. Λευκρίνης δὲ ἡγεῖται δύο εἶναι πόλεις, ἄλλην τὴν Κρῖςαν καὶ ἄλλην τὴν Κίρραν. ἀντείρηται δὲ ὑπὸ πολλῶν. οὔτε γὰρ γεωγράφων εἶπέ τις πόλεις δύο διαφόρους, ἀλλ' οὐδὲ τῶν περιηγητῶν. μόνος δὲ αὐτὸς καὶ τοῦτο διὰ ἄγνοιαν τοῦ πάθους· ὅθεν ἱςτορίαν δίδωςι διεψευςμένην. ἡ αὐτὴ οὖν Κρῖςα καὶ Κίρρα. περὶ παθῶν.

---

ad fr. *694. Κράπαθος ἡ Κάρπαθος νῆςος Hes.

ad fr. *695. Hes. ταρςιήν τὴν τραςιήν.

ad fr. 697. Idem titulo omisso in An. Ox. II 380, 2.

ad fr. *698. Pro Ἀλέξανδρος δὲ ὅτι Ἀςκληπιάδης Meinek. An. Al. p. 16 emendavit Ἀλεξάνδρου ὁ τοῦ Ἀςκληπιάδου cf. Lehrs ad Herod. p. 429. Herodianeam originem prodit antecessorum mentio, quorum sententiae suam consuetis verbis ἐγὼ δὲ νομίζω opponit. De re cf. Lob. ad Phrynich. p. 233 Parall. 42 not. El. I 300.

ad fr. 699. Verba καὶ ἀντιθέςει τοῦ ς εἰς ρ ad explendam sententiam adieci; pro ἀντίκειται scripsi ἀντείρηται; post διὰ ἄγνοιαν verba καὶ ἰδιωτιςμὸν ut

*700.

E. M. 287, 50: δρίφος: δρίφος Cυρακούcιοι «φέρ' ὦ τὸν δρίφον», δίφορος γὰρ καὶ δίφρος καὶ δρίφος.

*701.

E. M. 205, 3: βόρμος: βρόμος καὶ καθ' ὑπέρθεcιν βόρμος καὶ βόρμοξ. ἔcτι δὲ τροφὴ τετραπόδων.

702.

Zon. 1264: Κύρβαντες: Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ κρύβειν Κρύβαντες καὶ Κύρβαντες, ὅθεν καὶ κυρβαcία καὶ κρυβαcία.

703.

St. B. 528, 10: Πνύξ τὸ παρ' Ἀθηναίοις δικαcτήριον, περὶ οὗ φηcιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν οὕτως· ἔcτιν πύκνη πύκν· οὐ δύναται δὲ καταλῆξαι καὶ ὑπερετέθη τὸ ῡ καὶ ἐτράπη τὸ κ̄ εἰc ξ̄ πνύξ. ὑπέρθεcιν ἄρα ἔχει διὰ τὴν κατάληξιν· ἐν δὲ τῇ γενικῇ ἀπέλαβε τὴν τάξιν μετὰ τοῦ κ̄ πνύξ πυκνός «τῆς πυκνὸς τᾶς ἡνίας» (Arist. Eqq. 1109) καὶ πυκνί «τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ πυκνί» (Arist. Pac. 680) καὶ πύκνα.

*704.

E. M. 76, 52: ἀμάνδαλον τὸ ἀφανὲς παρὰ Ἀλκαίῳ. ἀμαλδύνω ἀμάλδανον τὸ ἀφανὲς καὶ ἀφανιζόμενον· καὶ ὑπερθέcει ἀμάνδαλον.

*705.

E. M. 596, 32: μέταccαι: ἡγοῦντο πάντες τοῦτο εἶναι μέccαται καὶ ἐν ὑπερθέcει μέταccαι· ὥcτε εἶναι μεταξύ τινας. δύναται δὲ καὶ οὕτως ὡς ἐπίccας λέγεcθαι Ἰωνικῶς παρ' Ἑκαταίῳ. ἔcτιν ἔπιccαι αἱ ἐπιγενόμεναι τοῖς προγόνοις. ὡς οὖν ἐπί ἔπιccαι, οὕτω μετά μέταccαι.

[703a]

Cram. An. Ox. III 263, 24: ἔμμορε Ζηνόβιος καὶ Ἡρωδιανὸς οὕτω κανονίζουcι· μείρω μερῶ, ὁ μὲν παρακείμενος μέμορα καὶ ἐν ὑπερθέcει τοῦ μ̄ ἔμμορα.

additamentum epitomatoris eieci. — De Πέρραμος Πρίαμος similibus Aeolicis formis cf. supra fr. 450—452.

ad fr. *700. Inserui καὶ δίφρος.

ad fr. *701. cf. Hes. βόρμος, ὃν καὶ βρόμον λέγουcιν.

ad fr. *705. Pro μεcαίταται scripsi μέccαται. De ἔπιccα cf. St. B. 90, 21 Ἄμφιccα: παραγωγή, ὡς ἐκ τοῦ ἀντί Ἄντιccα καὶ ἐκ τῆς ἐπί ἔπιccα, οὕτως ἀμφί Ἄμφιccα.

ad fr. [703a]. Hinc concludi potest etiam adnotamentum Anecd. Par. III 337, 26 ἔccυται: παρὰ τὸ cῶ ὁρμῶ γίνεται cύω καὶ παραγωγὸν cῦμι. ὁ μέλλων cύcω, ὁ παρακείμενος cέcυκα, ὁ παθητικὸς cέcυμαι καὶ τὸ τρίτον cέcυται καὶ ἐν ὑπερθέcει ἔccυται (Epim. Cr. I 156, 25, E. M. 383, 44) ab Herodiano profectum esse.

*706.

E. M. 83, 42: Cιμωνίδης τὸν ἀριθμόν ἀμιθρόν εἶπε καθ' ὑπέρθεcιν. ἐκ δὲ τοῦ ἀμιθρός ἀμιθρῶ ἀμιθρήcω ἀμιθρῆcαι τὸ ἀριθμῆcαι.

707.

E. M. 99, 13: ἀναρριχᾶcθαι: cημαίνει τὸ ἀναδίδοcθαι τὸ ὕδωρ καὶ οἱονεὶ τρόπον ἀράχνης τοῖc ποcὶ καὶ χερcὶν ἀντιλαμβανόμενον ἀνιέναι πρὸc τὸ πρόcαντες. ἀραχνιῶ ἀραχνιᾶcθαι καὶ ἀναρριχᾶcθαι ταὐτόν ἐcτιν. οὕτω τεχνικὸc ὁ ἀνήρ. οὐ κλίνεται δὲ ὁ παρατατικὸc ἠναρριχώμην, ἀλλ' ἀνηρριχώμην. εὑρίcκεται δὲ καὶ χωρὶc τῆc αν cυλλαβῆc παρ' Ἱππώνακτι ἀρριχῶμαι. ἄλλωc οὖν ἐcχημάτιcται. ἄρριχοc λέγεται ὁ κόφινοc, ἐν ᾧ κομίζουcι τοὺc βότρυc. ἐξ αὐτοῦ ἀρριχῶ καὶ ἀναρριχῶ. ἀλλ' οὖν γε οὕτω κρεῖττόν ἐcτιν ἀρριχᾶcθαι καὶ ἀναρριχᾶcθαι. οὕτωc Ἡρωδιανὸc ἐν τῷ περὶ παθῶν.

708.

E. M. 60, 37: Ἀλέρα καὶ Ἐλάρα: «Ἐλάραc γενεά». οὕτω παρὰ Cιμωνίδῃ. Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρῳ (fr. 279 Bergk) οἷον «Ἀλέραc ὄζον». ὅτι δὲ τὸ πρῶτόν ἐcτιν ἀληθέc, πίcτιc τούτου ἐκ τοῦ παρ' Ἡcιόδῳ μετὰ προcθήκηc τοῦ ῑ λέγεcθαι τὸ πατρωνυμικόν. Εἰλαρίδην γάρ φηcι Τιτυόν. καθ' ὑπέρθεcιν ἄρα τὸ Ἀλέρα γέγονεν. οὕτωc Ἡρωδιανόc.

[706a]

Mon. 20, 30: ἀνήρ: οὐδὲν εἰc ηρ λῆγον ὀξυνόμενον ἔχει τὸ ν̄ πρὸ τοῦ η, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀνήρ. τὸ δ' αἴτιον πρόδηλον.

[708a]

Schol. Od. ξ 485: ἐμμαπέωc: ταχέωc, ἅμα τῷ λόγῳ. οὕτω δὲ

---

ad fr. *706. ἀμιθρόc habet etiam Hes. — Huc fortasse pertinet etiam St. B. 618, 10 Τέλμερα πόλιc Καρίαc. — Τρεμίλην (sic enim Meinek. propter p. 633, 8 Τρεμίλη pro Τερμίλην scribendum suspicatur) δ' ἑξῆc παραθήcομαι, ἑτέραν ἔχουcαν γραφήν, τὴν αὐτὴν οὖcαν, ὡc οἶμαι. — Addi potest etiam St. B. 549, 12 Cαγαλαccόc πόλιc Πιcιδίαc. λέγεται καὶ Cελγηccόc, inter quae intercedit Cαλαγαccόc. — De Γαριμᾶc Μαρικᾶc cfr. fr. 624, de πρέcβυc cπέργυc fr. 620. Commemoro etiam notationem E. Or. 159, 39 inter alias Herodianeas positam: φολίc. παρὰ τὸ λέπω λοπίc, ὑπέρθεcιc πόλιc: μετάθεcιc τοῦ π̄ φολίc, de quo cf. Lob. El. I p. 513.

ad fr. *707. ταὐτόν scripsi pro τοῦτο. — τεχνικόc pro ἐθνικόc scribendum proposuit Sylburgius vere, pro ὁ ἀνήρ velim ὁ πατήρ, sed etiam illud ferri potest, intellegitur tum aut Didymus aut Apollonius. — ἀρριχῶμαι pro ἀριχῶμαι posui et ἀρριχᾶcθαι pro ἀραχνιᾶcθαι cum Sylburgio. — Antecessoris sententiam amplexus est in Catholica in Schol. ad Aristoph. Pac. 70. τὸ ἀναρριχᾶcθαι τοῖc Ἀττικοῖc παρὰ τὸ ἀρχαῖόν ἐcτι γενόμενον ἀραχνιῶ καὶ ἐν ὑπερθέcει τῶν cτοιχείων ἀναρριχῶ, τοῦ μὲν ν̄ εἰc τὴν χώραν τοῦ ρ̄ τεθέντοc, τοῦ δὲ ῑ ἀμοιβαίωc καὶ τοῦ ρ̄ εἰc τὴν χώραν τοῦ ν̄, τοῦ δὲ χ̄ πληcίον τοῦ ω. ταῦτα Ἡρωδιανὸc ἐν τῷ ϛ' τῆc καθόλου.

---

ad fr. [706a]. Recte suspicatus esse videtur Lehrsius ad h. l. Herodianum ἀνήρ ab ἄρρην transpositis literis duxisse.

ad fr. [708a]. De φόαc ex φάοc orto cf. supra fr. 524, de λωτεῦντα ex λω-

709.

E. M. 197, 55: βιπτάζω: Cώφρων καὶ Ἐπίχαρμος τὸ βαπτίζω βιπτάζω λέγουσιν. οὕτως Ἡρωδιανός.

710.

E. M. 743, 50 collat. 756, 27: τάγηνον: τοῦτο Ἰωνικῶς τινες τήγανον λέγουσι καὶ Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ τήκω τήκανον καὶ μεταθέσει τοῦ κ̄ εἰς γ̄ τήγανον καὶ καθ' ὑπέρθεσιν τάγηνον οἷον «ἐμοῦ δὲ ὥσπερ ἐπὶ ταγήνου ἔσιζεν ἡ καρδία».

711.

E. M. 106, 23: ἀνήγκακα: ἰστέον ὅτι βάρβαρόν ἐστιν οὐχ εὑρισκόμενον παρ' Ἕλλησιν ἐν χρήσει, ὡς λέγει Ἡρωδιανός. μόνῃ γὰρ τῶν Ἀλεξανδρέων δημώδει συνηθείᾳ εὑρίσκεται. λέγουσι δέ τινες Ἀττικὸν εἶναι· ὅπερ οὐκ ἔστιν. οὐ γὰρ ἔχει ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σύμφωνον. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀναγκάζω ἀναγκάσω ἠνάγκακα καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀνήγκακα. δύναται καὶ σύνθετον εἶναι ἀπὸ τοῦ ἀγκάζω τὸ ταῖς ἀγκάλαις λαμβάνω καὶ ἐκ τούτου ἀγκάσω ἤγκακα καὶ μετὰ τῆς ἀνά προθέσεως ἀνήγκακα.

712.

E. M. 56, 27: ἀλάλημαι: ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν ἀπὸ τοῦ ἄλημι ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἤλαμαι καὶ Ἀττικῶς ἀλήλαμαι. ἔνθεν τὸ «ἀληλάμενοι περὶ κύκλον» (Apoll. Rhod. IV 1198, ubi nunc scriptum est ἑλισσόμεναι) καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ἀλάλημαι.

Φιλόξενος σχηματίζει τὴν λέξιν ἐν δευτέρῳ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων· παρὰ τὸ ἔπος παράγουσι σύνθετον τὸ ἀμεπής ὡς ψεῦδος ἀψευδής· εἶτα ἐξ αὐτοῦ παράγουσι μεσότητος ἐπίρρημα ἀμεπῶς ὡς ἀψευδῶς καὶ ἐν Ἰωνικῇ διαλύσει ἀμεπέως ὡς ἀψευδέως. καὶ ἐπεὶ τρεῖς βραχεῖαι ἀλλεπάλληλοι οὐ συνίστανται, τῷ διπλασιασμῷ τοῦ μ̄ καὶ ἀντιπαραχωρήσει (ὑπερθέσει B) τοῦ ᾱ καὶ ε̄ γίνεται ἐμμαπέως. BHQ Vind. 133.

[712ᵃ]

Arcad. 76, 21: βαύνασος καὶ βάναυσος.

ad fr. 709. Hes. βιπτάζειν ἐπιβάπτειν.

ad fr. 710. cf. Aristoph. Eqq. 929: τὸ μὲν τάγηνον — τευθίδων ἐφεστάναι σίζον. Meinekius phil. exercitt. in Athen. I p. 11 propter Athen. VI p. 229b τὴν λοπάδα τήγανον προσαγορεύων. χωρὶς δέ τοῦ τ̄ στοιχείου Ἴωνες ἤγανον λέγουσιν, ὡς Ἀνακρέων, χεῖρά τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν, recte, ut videtur, ἤγανον init. pro τήγανον scribi vult.

ad fr. 712. περὶ παθῶν scripsi pro περὶ παθητικῶν.

τόεντα λωτέοντα contracto fr. 528, de ὦχρος ex ἄχροος propagato Il. Pr. Γ 35 (Ep. Cr. I 447, 9).

ad fr. [712ᵃ]. Sic in cod. Havn. cf. Tryphon. Velsen p. 94 (E. Gud. 104, 4) βαύνασος. Τρύφων ὁ τοῦ Ἄμμωνος ἀπὸ τοῦ βαῦνος βάναυσος λέγει κατὰ πάθος, ὤφειλε γὰρ ὡς παρὰ τὸ ἵππος Ἵππασος, κριός κρίασος, οὕτω βαῦνος βαύνασος. γέγονε δέ ἐν ὑπερθέσει. — ῑ et ῡ in μύτιλος et πύτιλος utpote ex integris μίτυλος πίτυλος propagatis traiecta esse putasse Herodianum ex Arcad. p. 55, 23 coniici licet cf. Lob. Proll. 114, El. I 522, Lehrs ad Herod. Mon. 21, 2.

ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ ΔΙΔΥΜΟΥ.

1.

Il. Pros. Λ 160: κειν': λέγει ὁ τεχνικὸς ἐν τῷ α' ὑπομνήματι τῷ περὶ παθῶν Διδύμου· τὰ ὀξύτονα ἡνίκα ἐκθλίβηται τὴν ὀξυνομένην cυλλαβήν, ἀναπέμπει τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τὴν ὀπίcω cυλλαβήν, καὶ ἐὰν ᾖ ἡ ἐκθλιβεῖcα cυλλαβὴ ἡ ἔχουcα τὴν ὀξεῖαν βραχεῖα, ἡ δὲ ὀπίcω cυλλαβὴ φύcει μακρά, τῷ τονικῷ παρεγγέλματι γίνεται περιcπώμενον. περιcπᾷ γοῦν τὸ δεῖλ'. ἐν δὲ τῇ Ὁμηρικῇ προcῳδίᾳ ἐναντιοῦται τούτῳ.

2.

Il. Pros. Ρ 201: ζητεῖ ὁ Ἡρωδιανὸc ἐν τῷ α' ὑπομνήματι τῷ περὶ παθῶν Διδύμου περὶ τοῦ ἆ δεῖλ', πῶc δεῖ τονίζειν αὐτὸ καί φηcι. πολὺ δὲ πρότερον παρὰ τῷ ποιητῇ ἐcτὶ τὸ τῆc ἀναγνώcεωc «ἆ δεῖλ' οὐδέ τί τοι θάνατοc» ἢ «ἆ δεῖλ' οὐδέ τί τοι θάνατοc». τὸ γὰρ πλῆρέc ἐcτιν ἆ δειλέ· οὐ γάρ, ὡc οἱ ἐξηγηcάμενοι, τοῦ δείλαιε ἀποκοπή. ἐν ἑτέροιc γὰρ αὐτὸc λέγει «ἆ δειλώ, τί νυ δάκρυ κατείβετον» (Od φ 86). περιγέγραπται οὖν ἡ ὀξεῖα, εἶτα καὶ ἀνάπαυcιc γέγονεν. ἆρα οὖν φυλαχθήcεται ἡ ὀξεῖα, ἢ ἐπεὶ περιγέγραπται τὸ φωνῆεν τῆc ὀξείαc περιγέγραπται καὶ ὁ τόνοc; τὸ κρινόμενον ἐκεῖνο, ἵνα ἐπιcτάμενοι ἀναγνῶμεν. ἕν ἐcτιν εἰπεῖν, εἰ ἅπαξ περιγέγραπται τὸ φωνῆεν τὸ ἔχον τὴν ὀξεῖαν, ὁ τόνοc γενέcθω τῆc προτέραc cυλλαβῆc, οὐχὶ τῆc ἐπὶ τέλουc.

3.

Schol. A ad Il. Γ 272 et E. M. 116, 51: ἄρωτο· ἄρω ἐcτὶ τὸ cημαντικὸν τοῦ ἁρμόζω, οὗ μέλλων ἄρcω, ἀόριcτοc ἦρcα «Θέτιc ὤμοιcιν ἐπῆρcεν» (Il. Ο 167 et 339) ἀντὶ τοῦ ἐφήρμοcεν «καὶ πώμαcιν ἄρcον ἅπαντα» (Od. β 353) ἀντὶ τοῦ ἐφάρμοcον. τοῦ ἄρω ὁ παρακείμενοc ἦρκα, ὁ παθητικὸc ἦρμαι, ὑπερcυντέλικοc ἤρμην, τὸ τρίτον ἦρτο, cυcτολῇ ἄρτο, ἐπενθέcει τοῦ ω ἄωρτο ὥcπερ εἶθα εἴωθα. οὕτωc Ἡρωδιανὸc ἐν τῷ β' ὑπομνήματι τῷ περὶ παθῶν Διδύμου.

---

ad fr. 1. α' eum Sehmidt. fr. Didym. 344 inserui et pro τοῦ cam Lehrs Arist. p. 21 τῷ scripsi. In fine τὸ δεῖλ' Heynius pro τὸ δῆλον emendavit. — De re cf. Il. Pr Λ 441, ἆ δεῖλ': ἐπεὶ μετὰ τὰc προcαγορευτικὰc ἀνάγκη cτίζειν, ὡc καὶ ἡ cυνήθεια μαρτυρεῖ cτίζουcα μετὰ τὴν δευτέραν λέξιν, οὐκ ἔcτι δὲ πλήρηc ἀλλὰ cυνήλειπται, οὕτωc δὲ ἡμῶν ἀναγινωcκόντων πεπονθυῖαν τὴν λέξιν βαρβαριcμὸc γίνεται, εἴτε ὀξύνοιμεν εἴτε περιcπάcοιμεν. ἀναγκαίωc ἐκ πλήρουc γράφειν τὴν λέξιν «ἆ δειλέ» δεῖ, ἵνα καὶ ἡ cτιγμὴ καὶ ὁ τόνοc ἀναλόγωc καὶ Ἑλληνικῶc ἔχῃ. οὕτωc δὲ καὶ Ἀρίcταρχοc ἔγραψεν ἐκ πλήρουc, ὡc Δίδυμοc μαρτυρεῖ· τὸ μὲν γὰρ μέτρον οὐκ ἂν δόξαι βλάπτεcθαι τοῦ cτοιχείου προcτιθέντοc, ἐπεὶ ὅταν δέῃ ὑγιὲc αὐτὸ παριcτάναι, πάλιν ἀφαιρεθήcεται ὡc «βουκόλε ἐπεὶ οὔτε κακῷ» (Od. υ 227) «ἢ οὐ μέμνῃ ὅτε τ' ἐκρέμω» (Il. Ο 18). οὕτωc δὲ καὶ ἐν τοῖc ἑξῆc «ἆ δειλέ, οὐ μέν coί γε» (452). cf. Lehrsium ad h. l. et ad Mon. 40, 25 s. κρείccων.

ad fr. 3. In E. M. scriptum est Ἰωνικῶc κατὰ cυcτολὴν ἄρτο. — Verba ὥcπερ εἶθα εἴωθα ex E. M. addidi. Pro ποιήματι scripsi ὑπομνήματι eum Lehrs Arist. p. 20 ed. II secundum titulum in duobus reliquis fragmentis consignatum; Lobeckius El. I 480 pro ποιήματι proposuit τμήματι.

ΠΕΡΙ ϹΥΝΤΑΞΕΩϹ ΤΩΝ ϹΤΟΙΧΕΙΩΝ.

1.

Schol. ad Dionys. Bekk. An. 798, 16: Ἐπὶ τῶν δύο βραχέων φωνηέντων τοῦ ε̆ καὶ ο ὅ τε Ἡρωδιανὸς καὶ ὁ τούτου πατὴρ Ἀπολλώνιος ἐζήτηϲαν, τί τίνοϲ ἐϲτὶ βραχύτερον. Καὶ ὁ μὲν Ἀπολλώνιόϲ φηϲι τὸ ο εἶναι βραχύτερον τοῦ ε̆, ἀποδείξει τοιαύτῃ χρώμενοϲ. λέγει γὰρ ὅτι τὸ ῑ ἑκατέρῳ αὐτῶν προϲθεὶϲ ποιήϲειϲ δηλονότι δύο διφθόγγουϲ, καὶ ἡ μέν ἐϲτι μείζων ἡ τὸ ε̄ ἔχουϲα, ἡ δὲ ἐλάϲϲων ἡ τὸ ō ἔχουϲα, ὡϲ εἶναι αὐτὴν καὶ βραχεῖαν ἐν τοῖϲ τόνοιϲ, ὡϲ ἐν τῷ Ὅμηροι, Πρίαμοι καὶ τὰ ὅμοια.

Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸϲ τὸ ε̄ μᾶλλον λέγει βραχύτερον, ἀποδεικνὺϲ οὕτωϲ. φηϲὶ γὰρ πρὸϲ τὸν πατέρα, ὅτι οὐ δεῖ τῇ παραθέϲει τοῦ ῑ ἐξετάζειν ἐκείνων τὴν δύναμιν, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν ἄνευ τινὸϲ παραθέϲεωϲ καὶ μάλιϲτα τῆϲ τοῦ ῑ· τοῦτο γὰρ ϲυγγένειάν τινα ἔχει πρὸϲ τὸ ε̄, καὶ δείκνυϲιν ἐκ τοῦ τὴν ἐκφώνηϲιν τοῦ ῑ εἶναι ὄνομα τοῦ ε̄ γράμματοϲ. τῷ ϲυγγενεῖ οὖν προϲτεθὲν μεγάλην τινὰ καὶ δυναμικωτάτην δίφθογγον ἀπετέλεϲεν· τὸ δὲ ō, προϲελθόντοϲ τοῦ ῳ οὐκ ἔχει ϲυγγένειαν, οὐκ ἐνεδείξατο ὅλην τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν. ὡϲ ἐπὶ παραδείγματοϲ ἀνθρωπείου, ἵνα μᾶλλον καὶ ϲαφῶϲ αὐτὸ νοήϲωμεν, εἴ τιϲ ἀδελφὸν αὐτοῦ θεάϲαιτο χρείαν ἔχοντα βοηθείαϲ, ὅλῃ τῇ ψυχῇ ὑπεραϲπίζει αὐτοῦ καὶ ϲυμπράττει καὶ ὑπερμαχεῖ· ἀλλ' οὖν οὐχ ὅλῃ ψυχῇ ὑπὲρ ξένου τοῦτο ποιήϲει, ἐξ οὗ καὶ ἀδρανεϲτέρα ἡ τῶν ἀμφοτέρων δύναμιϲ πρὸϲ τοὺϲ ἐξ ἐναντίαϲ ὤφθη. οὕτωϲ καὶ ἐπὶ τοῦ ῑ νόηϲον, ὅτι οὐχ ὁμοίωϲ ἐπεδείξατο τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ὡϲ ἐπὶ τοῦ ε̄ τοῦ ϲυγγενοῦϲ. Διὰ τοιούτων λόγων ὁ Ἡρωδιανὸϲ ἀποϲτρέψαϲ τὴν τοῦ πατρὸϲ δόξαν, ἐπιφέρει τοιαύτην δικαιολογίαν, δεικνὺϲ τὸ ε̄ βραχύτερον ἐλεγχόμενον ὑπὸ τῆϲ κλίϲεωϲ τῶν ὀνομάτων. φηϲὶ δὲ ἀληθέϲτατον κανόνα τοιοῦτον, ὅτι πᾶϲα κλητικὴ τῆϲ ἰδίαϲ εὐθείαϲ ἢ ἴϲη ἐϲτὶν ἢ ἐλάϲϲων, μείζων δὲ οὐδέποτε. ἢ γὰρ φυλάϲϲει τὸ τῆϲ τελευταίαϲ ϲυλλαβῆϲ φωνῆεν, καὶ δῆλον ὅτι ἴϲη ἐϲτίν, ὡϲ ἀπὸ τοῦ ὁ Ξενοφῶν — ὦ Ξενοφῶν, ἡ καλή — ὦ καλή, τὸ παιδίον — ὦ παιδίον· ἢ ἐὰν μὲν τρέπῃ, οὔτε εἰϲ ἴϲον οὔτε εἰϲ μεῖζον τρέπει αὐτό, ἀλλὰ πάντωϲ εἰϲ ἔλαττον. ὁ Ὀρέϲτηϲ —

---

ad fr. 1. Similia habet Theodosius ed. Goettling. p. 33, 22 apud quem initio sic legitur: ποῖόν ἐϲτι βραχύτερον τὸ ε̆ ἢ τὸ ō; λέγομεν δή, ὅτι Ἀπολλώνιοϲ καὶ ὁ τούτου υἱὸϲ Ἡρωδιανὸϲ ἐζήτηϲε περὶ τούτων. Notabile est Theodosium more posteriorum grammaticorum substituere pro Ὅμηροϲ Ὅμηρε nomina Νικόλαοϲ, Γεώργιοϲ. Fere idem in brevius contractum habemus paucis paginis post in Bekk. An. p. 800, ubi Apollonius et Herodianus quasi confabulantes introducuntur: πρὸϲ ὃν φηϲιν Ἡρωδιανόϲ, ὅτι ὥϲπερ (scr. ὡϲ ὅτι ex more Herodianeo pro simplici ὅτι) οὐ δεῖ τῇ παραθέϲει τοῦ ῑ τὴν τοῦ ε̆ καὶ ō δύναμιν ἐξετάζεϲθαι, ἀλλ' ἰδίᾳ ἕκαϲτον αὐτῶν. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιοϲ πρὸϲ αὐτόν. Ὦ τέκνον, τίνι λόγῳ, καί φηϲιν ὅτι πᾶν ϲτοιχεῖον κτλ. Canonem de vocativo habet etiam Theogn. 104, 4 πᾶϲα κλητικὴ κατὰ τὴν ἐϲχάτην ϲυλλαβὴν ἢ ἴϲον ἔχει χρόνον τῇ εὐθείᾳ ἢ ἐλάττω, οὐδέποτε δὲ μείζω κτλ.

ὦ Ὀρέστα· τὸ ᾱ τοῦ η βραχύτερον. ὁ Μέμνων — ὦ Μέμνον· ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τὸ ω, ἐπὶ δὲ τῆς κλητικῆς τὸ ο. ὁ Ἀπόλλων — ὦ Ἄπολλον. ὁ Ἀριστοφάνης — ὦ Ἀριστόφανες. ἐπὶ τοῦ Ὅμηρος οὖν καὶ ἐπὶ πάντων τῶν εἰς οc φυλάττει τὸ ο ἡ κλητική, ἢ ἐὰν τρέπῃ αὐτό, ὥσπερ καὶ τρέπει, πάντως εἰς βραχύτερον τοῦ ο̄. ἐπειδὴ οὖν εἰς ε̄ τρέπει, δῆλον ὅτι βραχύτερόν ἐστι τοῦ ο̄, οἷον ὁ Ὅμηρος — ὦ Ὅμηρε.

*2.

Ep. Cr. I 158 (128), E. M. 351, 8: εἴκω, ὁ μέσος παρακείμενος οἶκα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ ἔοικα, ὁ μέσος ὑπερσυντέλικος ἐῴκειν καὶ ὤφειλεν εἶναι ἠοίκειν· ἀλλὰ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι οὐδέποτε λέξις Ἑλληνικὴ εὑρίσκεται ἀπὸ τοῦ η̄ ἀρχομένη ἐπιφερομένου τοῦ ο̄, χωρὶς εἰ μὴ ἐν διφθόγγῳ εἴη ἢ κατὰ διάλεκτον. πρόσκειται «εἰ μὴ ἐν διφθόγγῳ» διὰ τὸ ἠοῦς ἠοῖ καὶ «πρωῒ δ' ὑπηοῖοι» (Θ 530, C 277. 303). «κατὰ διάλεκτον» διὰ τὸ ἠῶ· οἱ γὰρ Ἴωνες διαλύοντες λέγουσιν ἠόα. κατὰ τοῦτον τὸν κανόνα ἐγένετο ὑπερβιβασμὸς τοῦ χρόνου καὶ τὸ μὲν ε̄ ἐφυλάχθη διὰ τὸ ο̄, τὸ δὲ ο̄ ἠμείφθη εἰς ω καὶ ἔμεινε τὸ ῑ προσγεγραμμένον. ὅμοιόν ἐστι τὸ ἑώρταζον καὶ ἐώργειν καὶ ἐώλπειν.

*3.

E. M. 440, 14: κανών ἐστιν ὁ λέγων ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι τὸ η̄ καὶ τὸ ῡ ἐν μιᾷ συλλαβῇ χωρὶς εἰ μὴ ἐν κλίσει ῥήματος ὡς αὐδῶ ηὔδων, αὐχῶ ηὔχουν· ἀναγκαία οὖν ἡ διάστασις τοῦ ἠΰτε ὁμοίως τῷ γρηῢς καὶ νηῢς.

4.

Theogn. Cr. II 78, Bekk. An. 1385: τὸ ἰῶτα μόνον ἐκ πάντων (τῶν στοιχείων) καὶ τρισύλλαβον καὶ προπερισπώμενον. καὶ ἐχρῆν αὐτὸ προπαροξύνεσθαι, ἀλλ' ἐπεὶ στοιχεῖον ἦν, ἠκολούθησε τοῖς δισυλλάβοις ἔχουσι πρὸ τέλους τὸν τόνον. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ συντάξει τῶν στοιχείων.

*5.

Choer. Dictat. 101, 20: ὅτι τὸ ῑ ἀσθενέστερόν ἐστι πάντων τῶν φωνηέντων, δῆλον ἐντεῦθεν. τῶν φωνηέντων τὰ μέν εἰσι προτακτικά, τὰ δὲ ὑποτακτικά. καὶ προτακτικὰ μέν εἰσι ταῦτα, α, ε, η, ο, ω, ὑποτακτικὰ δὲ δύο ῑ καὶ υ. καὶ τὸ ῡ δὲ τὸ ὑποτακτικὸν πολλάκις εὑρίσκεται τοῦ ῑ προτακτικόν, ὡς ἐν τῷ μυῖα καὶ ἅρπυια καὶ υἱός καὶ τοῖς ὁμοίοις. εἰ ἄρα οὖν τὸ ῑ καὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ ὑποτακτικόν ἐστι, δηλονότι ἀσθενέστερόν ἐστι πάντων τῶν φωνηέντων.

ad fr. *3. Similia habet Apollon. de adverb. 560, 1, ex quo loco scripsi ἀναγκαία pro ἀναγκαίως et Herodianus περὶ παθῶν fr. 97 (E. M. 762, 49), ubi docetur propter hunc canonem pro τοιηύτη dici τοιαύτη. cf. An. Ox. III 237.

ad fr. *5. Ad vocalem ῑ pertinet etiam, quod tradit Choer. Dict. 196, 25: τὸ ὄφιε κατὰ τὴν ἀκρίβειαν οὐ δύναται κρᾶσιν ἀναδέξασθαι τοῦ ῑ καὶ ε̄ εἰς ῑ, ἐπειδὴ τὸ ῑ οὐκ ἔστι τελικὸν τῆς ἰδίας εὐθείας τῶν δυϊκῶν· τελικὰ γὰρ τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν τρία εἰσὶν οἷον ᾱ ε̄ ω Ἀτρείδα, Ἕκτορε, φίλω (cf. fr. περὶ παθῶν 519). Theogn. 153, 20 οὐκ ἔστι τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν τελικὸν τὸ ῑ κτλ.

6.

Theogn. Cr. II 26, Bekk. An. 1425: τὸ ῡ καθαρὸν ἐν ἀρχῇ λέξεως παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι πρὸ τοῦ χ εἶναι ἀπείρηται καὶ τὸ αἴτιον ὀχυρόν· πᾶν γὰρ φωνῆεν πρὸ τοῦ χ ψιλοῦται καὶ τὸ υ ἐν ἀρχῇ λέξεως δασύνεται. δύο οὖν κανόνων ἀλλήλοις ἀνθισταμένων ἐξέφυγεν τὸ υ πρὸ τοῦ χ εὑρίσκεσθαι· καθαρὸν δὲ εἶπον, ἐπεὶ τὸ ὗρχα οὐ καθαρὸν ἔχον τὸ υ πρὸ τοῦ χ̄ εὕρηται. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ τάξει τῶν κδ στοιχείων.

*7.

Choer. Dict. 123, 7: οὐδέποτε ἡ ῡῑ δίφθογγος ἐν τέλει λέξεως εὑρίσκεται οἷον μυῖα, ἅρπυια, υἱός. ἐν γὰρ τῷ «σύμβαλον ἀμφὶ νέκυϊ κατατεθνειῶτι μάχεσθαι» (Π 565) οὐκ ἔστιν ἐν διφθόγγῳ τὸ υ καὶ τὸ ῑ, ἀλλ' ἐν τῷ μέτρῳ κατὰ συνίζησιν μετροῦνται, τουτέστιν αἱ δύο συλλαβαὶ εἰς μίαν συλλαβὴν ἤγουν τὸ υ καὶ τὸ ῑ ὥσπερ ἐν τῷ «χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ» (Α 15) τὸ ε̄ καὶ ἡ ῳ δίφθογγος εἰς μίαν συλλαβὴν μετροῦνται οἷον χρυσῷ. καὶ ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, διὰ ποίαν αἰτίαν οὐδέποτε ἡ υι δίφθογγος ἐν τέλει λέξεως εὑρίσκεται. καὶ ἔστιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην, ἐπειδὴ οὐδέποτε μετὰ τὴν ῡῑ δίφθογγον εὑρίσκεται σύμφωνον ἐπιφερόμενον οἷον μυῖα, ἅρπυια, υἱός. εἰ ἐτίθετο οὖν ἡ ῡῑ δίφθογγος ἐν τέλει λέξεως, συνέβαινε λέξιν ἐπιφέρεσθαι ἀρχομένην ἀπὸ συμφώνου καὶ λοιπὸν εὑρίσκετο μετὰ τὴν υι σύμφωνον ἐπιφερόμενον ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον.

ad fr. 6. l. 4 addidi ἐν ante ἀρχῇ, Bekk. An. ἄρχον. l. 6 ὗρχα scripsi pro ὗρχας. Eundem canonem auctore et libro tacitis profert Choer. Dict. 633, 5; transscripsit etiam Macrobius II p. 300: denique ῡ, quia nunquam sine aspiratione incipit, nunquam literae χ̄ praeponitur, ne alterius natura violetur, aut τοῦ ῡ, si incipiat sine aspiratione, aut τοῦ χ̄, si qua vocalem cum aspiratione sustineat. — De ῡ in fine dualis haec tradit Choer. 236, 3: οὐ δύναται ἡ βότρυε εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν γενέσθαι κατὰ κρᾶσιν τοῦ ῡ καὶ ε̄ εἰς ῡ μακρὸν βότρυ, ἐπειδὴ ἤμελλεν εἰς τὸ ῡ καταλήγειν, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον· τὸ γὰρ ῡ οὐκ ἔστι τελικὸν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν et p. 242, 1: οὐ δύναται ἡ εὐθεῖα βόε τῶν δυϊκῶν γενέσθαι καὶ κρᾶσιν τοῦ ο̄ καὶ ε̄ εἰς τὴν ου δίφθογγον βοῦ, ἐπειδὴ ἤμελλεν εἰς ῡ καταλήγειν κτλ.

ad fr. *7. l. 22 propterea quod ῡῑ diphthongus in fine locum non habeat, Choerob. h. l. deminutiva in ῦς velut Διονῦς, Καμμῦς, Λαρδῦς, Κλαυσῦς in dativo non in ῡι, sed in ῡ exire dicit; idem p. 409, 1 υἶς nominativum non contrahi docet, quod υι ante consonam poni non possit, sed hoc ab Herodiano alienum est, qui, quum diserte in Il. Pros. Ε 266 υἷς εὐθεῖαν μὴ εἰρημένην dicat, quaesivisse non potest, cur non contrahatur, sed magis Herodianum sapit, quod p. 463, 19 traditur ob hanc causam ab υἷς υἷος υἱος dativum υἷσι formari non potuisse, sed υἱάσι, et porro, quod de optativo passivi verborum in υμι p. 781, 16 profertur: τὰ εὐκτικὰ τῶν τῆς δ' συζυγίας τῶν εἰς μ̄ῑ οὐκ ἔχουσι τὸ ῑ πρὸ τοῦ μ̄, ζευγνύμην γὰρ καὶ ὀμνύμην καὶ ὀλλύμην χωρὶς τοῦ ῑ· οὐκ ἔχουσι δὲ ῑ κατὰ τὴν παραλήγουσαν, ἐπειδὴ οὐδέποτε μετὰ τὴν ῡῑ δίφθογγον εὑρίσκεται σύμφωνον ἐπιφερόμενον οἷον υἱός ἅρπυια, μυῖα, αἴθυια. Sed male intellexisse videtur Herodianum Theognostus 125, 24: μῦς μυὸς μυΐδιον καὶ ἐν συγκοπῇ τοῦ ῑ μύδιον· τοῦ γὰρ ῡ καὶ ῑ εἰς τὴν ῡῑ δίφθογγον συναιρεθῆναι μὴ δυναμένων διὰ τὸ μηδέποτε τὴν ῡῑ δίφθογγον ἐπὶ τέλους λέξεως μήτε μετὰ συμφώνου εὑρίσκεσθαι ἐξέπεσε τὸ ῑ καὶ ἔμεινεν μόνον τὸ ῡ. cf. Lob. El. II 22 seqq.

*8.

Τιμοθέου Γάζης κανόνες καθολικοὶ περὶ cυντάξεως in 'Anecd. Paris. IV p. 214, 13—244 extr.

Τὰ ἄφωνα πρὸ τῶν ἀμεταβόλων ἐν cυλλήψει εἰcὶν ἤγουν ὁμοῦ εἰcιν, καὶ οὐκ ἔcτι χωρὶc τὸ ἄφωνον καὶ χωρὶc τὸ ἀμετάβολον οἷον ἀκμή, ἀτμόc, ὄγκοc, ἀγρόc, ἔκλαιον, ἔθνηcκον, ἔπλεον, ἁβρόc· ἰδοὺ ἐπὶ τούτων δύο cύμφωνα ὁμοῦ εἰcιν, ἐπειδὴ ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου ἐcτίν. δεῖ προcθεῖναι χωρὶc τῶν ὄντων ἀπὸ τῆc ἐξ προθέcεωc. ταῦτα γὰρ ἐν διαcτάcει ἔχουcι τὸ ἄφωνον μετὰ τῶν ἐπιφερομένων ἀμεταβόλων, ἤγουν ἐν ἄλλῃ cυλλαβῇ τὸ ἄφωνον καὶ ἐν ἄλλῃ τὸ ἀμετάβολον οἷον ἐκλῦcαι, ἐκνευρίcαι, ἐκρεῦcαι, ἐκμάξαι.

Τὰ cύμφωνα τὰ ἐν ἀρχῇ λέξεωc εὑριcκόμενα ἀεὶ ἐν cυλλήψει εἰcὶ καὶ οὐ χωρὶc οἷον κτύποc, κτῆμα, πτῶcιc, cθένοc, θρόνοc· οὐδὲ γὰρ προηγεῖται αὐτῶν φωνῆεν τὸ ὀφεῖλον τοῦ ἑνὸc cυμφώνου τὴν cύνταξιν ἀναδέξαcθαι.

Τὸ c̄ πρὸ πάντων τῶν ἀφώνων ἐν cυλλήψει ἐcτίν, ἤγουν ὁμοῦ εἰcι τὰ δύο, τὸ c καὶ τὸ ἐπιφερόμενον ἄφωνον, οἷον ἔcβεcε, φάcγανον, θεόcδοτοc, ἀcκόc, ἀcτήρ, ἀcπίc, ἀcθενήc, ἀcχημοcύνη, ἑωcφόροc· ἰδοὺ ἐπὶ τούτων τὸ c̄ μετὰ τῶν ἐπιφερομένων ἀφώνων ὁμοῦ ἐcτι. δεῖ προcθεῖναι χωρὶc τῶν ὄντων ἀπὸ τῆc εἰc προθέcεωc καὶ ἀπὸ τῆc πρόc καὶ ἀπὸ τοῦ δυc ἐπιρρήματοc· ταῦτα γὰρ ἐν διαcτάcει ἔχουcι τὸ c̄ μετὰ τῶν ἐπιφερομένων ἀφώνων, ἤγουν ἐν ἄλλῃ cυλλαβῇ ἔχουcι τὸ c̄ καὶ ἐν ἄλλῃ τὸ ἐπιφερόμενον ἄφωνον οἷον εἰcφέρω, προcφορά, δυcτυχήc.

Τὸ c̄ μετὰ πάντων τῶν ἁπλῶν cυμφώνων κατὰ cύλληψιν θέλει εἶναι ἤγουν ὁμοῦ· καὶ ἢ κατὰ πρόταξιν εὑρίcκεται ἢ καθ' ὑπόταξιν. καὶ προηγεῖται μὲν οἷc οὐχ ὑποτάττεται οἷον cθένοc, cκιά, cπῶ, cτῆναι, cφαῖρα, cχίζω· ὑποτάττεται δὲ ὧν οὐ προηγεῖται οἷον ἅλc, Τῖρυνc, ἔcτι δὲ ὄνομα πόλεωc, μάκαρc, cημαίνει δὲ τὸν μακάριον. δεῖ προcθεῖναι χωρὶc τῶν ὄντων ἀπὸ τῆc εἰc καὶ τῆc πρόc προθέcεωc καὶ ἀπὸ τοῦ δυc ἐπιρρήματοc· ταῦτα γὰρ ἐν διαcτάcει ἔχουcι τὸ c̄ πρὸc τὸ ἐπιφερόμενον cύμφωνον οἷον προcφέρω, εἰcβολή, δυcτυχήc.

Τὰ cύμφωνα τὰ ἐν ἀρχῇ λέξεωc εὑριcκόμενα, καὶ ἐν τῷ μέcῳ ἐὰν εὑρεθῶcιν, ἐν cυλλήψει εὑρίcκονται, οἷον ἐν τῷ κτῆμα τὸ κτ ἐν ἀρχῇ λέξεωc ἐcτίν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἔτικτον εὑρεθέντα ἐν τῷ μέcῳ τὸ κ̄ καὶ τὸ τ̄ ὁμοῦ ἐcτιν· πάλιν κλαίω ἔκλαιον, πρίζω ἔπριζον, βδέλλα ἑβδομάc, χθὼν ἐχθέc, φθείρω ἐφθόνουν· ἰδοὺ ἐπὶ τούτων τὰ cύμφωνα τὰ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆc λέξεωc ὄντα εὑρεθέντα καὶ ἐν τῷ μέcῳ ὁμοίωc εἰcί. δεῖ προcθεῖναι χωρὶc τῶν ὄντων ἀπὸ τῆc εἰc προθέcεωc καὶ τῆc πρόc

---

l. 28 cum Cramero pro Ἄπυc scripsi ἅλc, quod recurrit p. 244, 16. de re cf. Lob. Parall. p. 32 seqq. et St. B. 163, 19 Βερέκυντοc γενικὴ τῆc εὐθείαc ἀρρήτου. — Similia de c̄ habent Bekk. An. 1128 cf. etiam Hephaest. p. 4 Westphal., qui ex Timocreonte affert etiam χέρc. l. 35 pro ἀλλὰ δὲ scripsi ἀλλὰ καί.

καὶ τῆς ἐξ καὶ τοῦ δυς ἐπιρρήματος· ἐπὶ τούτων γὰρ τὰ cύμφωνα εὑρίcκονται ἐν ἀρχῇ λέξεως καὶ ὅμως ἐν τῷ μέcῳ οὐχ εὑρίcκονται ἐν cυλλήψει, ἀλλ' ἐν διαcτάcει, τουτέcτιν ἐν ἄλλῃ cυλλαβῇ τὸ ἓν cύμφωνον καὶ ἐν ἄλλῃ τὸ ἕτερον οἷον ἐν τῷ cφαῖρα τὸ c καὶ τὸ φ ἐν ἀρχῇ εἰcὶ καὶ ὅμως ἐν τῷ εἰcφέρω καὶ προcφορὰ ἐν τῷ μέcῳ εὑρεθέντα οὐκ εἰcὶν ὁμοῦ, ἀλλ' ἐν διαcτάcει· καὶ πάλιν ἐν τῷ cτῆναι τὸ c καὶ τὸ τ ἐν ἀρχῇ εἰcι καὶ ὅμως ἐν τῷ δυcτυχής ἐν τῷ μέcῳ εὑρεθέντα οὐκ εἰcὶν ὁμοῦ ἀλλ' ἐν διαcτάcει· καὶ πάλιν ἐν τῷ κλαίω τὸ κ καὶ τὸ λ ἐν ἀρχῇ εἰcι καὶ ὅμως ἐν τῷ ἐκλῦcαι ἐν τῷ μέcῳ εὑρεθέντα οὐκ εἰcὶν ὁμοῦ, ἀλλ' ἐν διαcτάcει.

Τὰ ψιλὰ τῶν ψιλῶν ἡγοῦνται καὶ τὰ δαcέα δαcέων καὶ τὰ μέcα μέcων κατὰ cύλληψιν οἷον ἔπιπτον, ἔτικτον· τὸ γὰρ π καὶ τ ψιλὰ ὄντα ἅμα εἰcὶ καὶ τὸ κ καὶ τὸ τ ὁμοίως· καὶ πάλιν ἔφθειρον, ἐχθαίρω τὸ μιcῶ· τὸ γὰρ φ καὶ θ δαcέα ὄντα ἅμα εἰcὶ καὶ τὸ χ καὶ θ ὁμοίως· καὶ πάλιν ἑβδομάς, ὄγδοος· τὸ γὰρ β καὶ δ μέcα ὄντα ἅμα εἰcὶ καὶ τὸ γ καὶ δ ὁμοίως. δεῖ προcθεῖναι χωρὶς τῶν ὄντων ἀπὸ τῆς ἐξ διὰ τὸ ἐκτείνω, ὃ cημαίνει τὸ ἕλκω· ἐνταῦθα γὰρ τὰ ψιλὰ ἐν διαcτάcει εἰcίν, ἐν ἄλλῃ γὰρ cυλλαβῇ ἐcτι τὸ κ καὶ ἐν ἄλλῃ τὸ τ. πρόcκειται «ψιλὰ ψιλῶν» διὰ τὸ Πιτθεύς καὶ Βάκχος καὶ Cαπφώ. ταῦτα γὰρ ἐν διαcτάcει εἰcίν, ἀλλ' οὐχ ἡγοῦνται ἐνταῦθα ψιλὰ ψιλῶν, ἀλλὰ ψιλὰ δαcέων· πρόcκειται δὲ καὶ «μέcα μέcων» διὰ τὸ ἀγκών καὶ ἔγχος· ἐνταῦθα γὰρ ἐν διαcτάcει εἰcὶ τὰ cύμφωνα, ἐν ἄλλῃ δὲ cυλλαβῇ ἐcτὶ τὸ ἓν cύφωνον, καὶ ἐν ἄλλῃ τὸ ἕτερον, ἐπειδὴ οὐχ ἡγοῦνται μέcα μέcων, ἀλλὰ πῇ μὲν μέcον ψιλοῦ ὡς ἐν τῷ ἀγκών, πῇ δὲ μέcον δαcέος, ὡς ἐν τῷ ἔγχος. οὐχ ὡς ἔτυχε δὲ ψιλὰ ψιλῶν ἡγοῦνται καὶ δαcέα δαcέων καὶ μέcα μέcων κατὰ cύλληψιν, οὐδὲ τὸ θ δαcὺ ὂν προηγεῖται τοῦ φ δαcέος ὄντος κατὰ cύλληψιν, οὐδὲ τὸ β μέcον ὂν προηγεῖται τοῦ γ μέcου ὄντος κατὰ cύλληψιν, ἀλλὰ τὰ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας cυζυγίας ψιλά, δαcέα, μέcα προηγοῦνται τῶν τῆς τρίτης cυζυγίας δαcέος, ψιλοῦ, μέcου. cεcημείωται τὸ λάτβατα καὶ τὸ λακπάτητον. ἐνταῦθα γὰρ τὸ γ καὶ τὸ κ τῆς β' ὄντα cυζυγίας προηγοῦνται τοῦ β καὶ π τῆς πρώτης ὄντα cυζυγίας, ὅπερ ἄτοπον.

Τὰ ἀμετάβολα πρὸ τῶν ἀφώνων ἐν διαcτάcει εἰcὶν οἷον ἕρπω τὸ βαδίζω, ἕλκω, ἄνθος, ἄρτος, ἔργον, ἔμβολος, cύμφωνον, cύμπονος.

Τὰ ὑποταττόμενά τινι ἐν cυλλήψει, ἐὰν ἀντιπροηγήcωνται, ἐν διαcτάcει ἀντιπροηγοῦνται, οἷον ἐν τῷ πρῶτος τὸ ρ τῷ π ὑποτέτακται κατὰ cύλληψιν, ἀντιπροηγηcάμενον δὲ τὸ ρ τοῦ π ἐν τῷ ἕρπω

l. 9 scr. ἐκλῦcαι pro ἑλκύcαι. — Ad l. 11 seqq. cf. Choer. Dict. 481, 25. — l. 19 pro Γότθος, quod Gaza antiquo nomini substituit, posui Πιτθεύς, quod Herodianus pro exemplo posuerit. l. 26 pro φ δαcέος ὄντα scr. ὄντος. l. 30 pro τὸ γ καὶ τὸ β scr. τὸ γ καὶ τὸ κ. Caeterum hanc particulam ab epitomatore in usum tironum dilatatam in brevius contraxi, quod etiam in toto hoc articulo aliquoties feci. — l. 36 εἰcίν· ante ἀντιπροηγοῦνται omisi.

κατὰ διάςταςιν αὐτοῦ ἀντιπροηγήςατο. πάλιν ἐν τῷ θνήςκω τὸ ν̄ τῷ θ̄ ὑποτέτακται κατὰ cύλληψιν, ἀντιπροηγηςάμενον δὲ τοῦ θ̄ ἐν τῷ ἄνθος κατὰ διάςταςιν αὐτοῦ ἀντιπροηγήςατο.

Πᾶςα ςυλλαβὴ καταλήγουςα εἰς c̄ ἔχει καὶ τὴν ἑξῆς ςυλλαβὴν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ c̄ οἷον ἀνάccω, ἑλίccω, νύccω, ὀρύccω, τινάccω. δεῖ προςθεῖναι χωρὶς τῶν ἀπὸ τῆς εἰς προθέςεως καὶ τῆς πρός καὶ τοῦ δυς ἐπιρρήματος. ἐπὶ τούτων γὰρ πολλάκις λήγει εἰς c̄ ἡ ςυλλαβὴ καὶ οὐκ ἄρχεται ἡ ἐπιφερομένη ςυλλαβὴ ἀπὸ τοῦ c̄ οἷον προςφορά, εἰςφορά, δυςτυχής.

Ἀμετάβολον ἀμεταβόλου οὐ προηγεῖται κατὰ cύλληψιν, ἀλλὰ κατὰ διάςταςιν οἷον ἀρνός, Ἑρμῆς, ἄλμη, ἔρνος, ὅλμος. ἰδοὺ ἐπὶ τούτων τὸ ἓν ἀμετάβολον ληκτικόν ἐςτι τῆς προηγουμένης ςυλλαβῆς καὶ τὸ ἕτερον ἀρκτικὸν τῆς ἐπιφερομένης καὶ οὐκ εἰςὶν ὁμοῦ. δεῖ προςθεῖναι χωρὶς τοῦ μ̄ καὶ ν̄, ταῦτα γὰρ εὑρίςκονται κατὰ cύλληψιν ὡς ἐν τῷ μνᾶ, μνημεῖον· ἐνταῦθα γὰρ τὸ μ̄ καὶ τὸ ν̄ ὁμοῦ εἰςιν.

Ἡμίφωνον ἡμιφώνου οὐ προηγεῖται κατὰ cύλληψιν, ἀλλὰ κατὰ διάςταςιν οἷον πλήccω, τίλλω, πανςέληνον, ἄλςος, θάλψαι, ἄρξαι, μέμψαι· ἰδοὺ γὰρ ἐπὶ τούτων δύο ἡμίφωνα, ὧν τὸ μὲν ἓν ληκτικόν ἐςτι τῆς προηγουμένης ςυλλαβῆς, τὸ δὲ ἕτερον ἀρκτικὸν τῆς ἐπιφερομένης· δεῖ προςθεῖναι χωρὶς τοῦ μ̄ καὶ τοῦ ν̄ καὶ τοῦ c̄ καὶ τοῦ μ̄ καὶ τῶν ςυλλαβῶν τῶν οὐςῶν ἐν τέλει λέξεως· ἐπὶ τούτων γὰρ εὑρίςκονται ἡμίφωνα ἡμιφώνων προηγούμενα κατὰ cύλληψιν, καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ μ̄ καὶ ν̄ ὡς ἐπὶ τοῦ μνᾶ καὶ μνημεῖον, ἐπὶ δὲ τοῦ c̄ καὶ μ̄ ὡς ἐπὶ τοῦ ςμῶ καὶ ςμιλίον καὶ κόςμος· ἐπὶ δὲ ςυλλαβῶν τῶν οὐςῶν ἐν τέλει λέξεως οἷον ἅλς, μάκαρς, Τῖρυνς, ἕλμινς. ἰδοὺ ἐπὶ τούτων εὑρέθηςαν ἡμίφωνα ἡμιφώνων προηγούμενα κατὰ cύλληψιν, ἐπειδὴ οὐκ ἔχουςι φωνῆεν ἐπιφερόμενον τὸ ὀφεῖλον τοῦ ἑνὸς ςυμφώνου τὴν ςύνταξιν ἀναδέξαςθαι.

Οὐδέποτε τὰ ἁπλᾶ ςύμφωνα μετὰ τῶν διπλῶν ςυμφώνων εὑρίςκονται κατὰ cύλληψιν, ἀλλ' ἐν διαςτάςει, οἷον θάλψαι, πέμψαι, ἄρξαι, ἄγξαι· ἰδοὺ γὰρ ἐπὶ τούτων τὸ μὲν ἁπλοῦν ςύμφωνον τῆς προηγουμένης ςυλλαβῆς ληκτικόν ἐςτι, τὸ δὲ διπλοῦν ἀρκτικὸν τῆς ἐπιφερομένης. δεῖ προςθεῖναι χωρὶς εἰ μὴ ἐν τέλει λέξεως, πολλάκις γὰρ ἐν τέλει λέξεως εὑρίςκονται τὰ ἁπλᾶ μετὰ τῶν διπλῶν κατὰ cύλληψιν ὡς ἐπὶ τοῦ ςάρξ, ςάλπιγξ· ἐπὶ τούτων γὰρ ἐν ςυλλήψει εἰςὶ τὰ ςύμφωνα, καὶ τοῦτο ἐξ ἀνάγκης· οὐδὲ γὰρ ἔχουςι φωνῆεν ἐπιφερόμενον τὸ ὀφεῖλον τοῦ ἑνὸς ςυμφώνου τὴν ςύνταξιν ἀναδέξαςθαι.

Δεῖ γινώςκειν, ὅτι οὐδέποτε δύο τὰ αὐτὰ ςύμφωνα ἐν ςυλλήψει εὑρίςκονται, ἀλλ' ἐν διαςτάςει οἷον πάλλω, τίλλω, πλήccω, ςάκκος, πυρρός, ἄγγελος, ςυμμίγδην· ἰδοὺ ἐπὶ τούτων τὸ μὲν ἓν ςύμφωνον ληκτικόν ἐςτι τῆς προηγουμένης ςυλλαβῆς, τὸ δὲ ἕτερον ἀρκτικὸν τῆς ἐπιφερομένης.

*9ᵃ.

An. Ox. IV 332, 10: ὅcα cύμφωνα μὴ δύναται ἐν ἀρχῇ λέξεων ἐκφωνεῖcθαι, ταῦτα καὶ ἐν μέcῃ λέξει εὑρεθέντα χωριcθήcεται ἀλλήλων· οἷον ἄνθος, ἔργον· οὐ δύναται δὲ εὑρεθῆναι ἀπὸ τοῦ νθ ἀρχομένη οὐδὲ ἀπὸ τοῦ ρτ πλὴν τούτων ἤγουν θμ, φν, γδ, χμ, κμ, cτ, cδ· ταῦτα γὰρ οὐδέποτε ἐν cυμπλοκῇ ἐν ἀρχῇ εὑριcκόμενα, ἐν μέcῳ ἀλλήλων οὐ χωρίζονται οἷον ἴθμα, ἀφνειός, ὄγδοος, αἰχμή, ἀκμή, φάcγανον, θεόcδοτος· εἰ γὰρ παρὰ τοῖς κοινοῖς οὐχ εὕρηται λέξις ἀπὸ τοῦ cδ ἀρχομένη, ἀλλὰ παρὰ τοῖς Αἰολεῦcίν ἐcτιν οἷον cδυγός ἀντὶ τοῦ ζυγός.

9ᵇ.

E. M. 521, 29: κμέλεθρα: δεῖ γινώcκειν, ὅτι τὸ κ πρὸ τοῦ μ οὐδέποτε εὑρίcκεται ἐν ἀρχῇ λέξεως· τοῦ γὰρ πολύκμητος οὐχ εὕρηται ἐν χρήcει τὸ ἁπλοῦν αὐτοῦ, ἤγουν τὸ κμητός· καὶ τὸ κέκμηκα, ὃ δηλοῖ τὸ κεκοπίακα, οὐκ ἔcτι ἀπὸ τοῦ κμῶ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κεκάμηκα. λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς τὸν Πάμφιλον ἀναγαγεῖν ἐν ταῖς Γλώccαις τὸ κμέλεθρα (cημαίνει δὲ τὰς δοκούς).

*10.

E. M. 249, 15: Δαcλήρα: δεῖ γινώcκειν, ὅτι τὸ Δαcλήρα (ὄνομά ἐcτι λίμνης) καὶ Βρυcμός (ἔcτι δὲ ὄνομα βαcιλέως) καὶ Πάcνης καὶ Μάcνης (ὀνόματα ποταμῶν) καὶ Ὀcροήνη, ὅπερ τινὲς Ὀρροήνη λέγουcιν (ἔcτι δὲ χώρα οὕτω καλουμένη ἐν Cυρίᾳ) τὸ c ἐν cυλλήψει ἔχουcι μετὰ τῶν ἐπιφερομένων cυμφώνων. ὅτι γὰρ οὐκ ἔcτιν ἐν διαcτάcει, δῆλον ἐκ τοῦ μὴ ἄρχεcθαι ἐπιφερομένην cυλλαβὴν ἀπὸ τοῦ c· εἰ γὰρ ἦν τὸ c ἐν διαcτάcει καὶ ἔληγεν ἡ cυλλαβὴ εἰς τὸ c, εἶχεν ἂν ἡ ἐπιφερομένη cυλλαβὴ ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ c διὰ τὸν κανόνα τοῦτον· πᾶcα γὰρ cυλλαβὴ καταλήγουcα εἰς c, ἔχει καὶ τὴν ἑξῆς cυλλαβὴν ἀπὸ τοῦ c ἀρχομένην οἷον νύccω, πλήccω καὶ τὰ ὅμοια.

*11.

Choer. 691, 13: ἐν τῷ τέτυπται τὸ φ εἰς τὸ π ἐτράπη καὶ ἐν τῷ νένυκται τὸ χ εἰς τὸ κ, ὅτι οὐκ ἠδύνατο οὔτε τὸ φ οὔτε τὸ χ πρὸ τοῦ τ εἶναι οὔτε κατὰ cύλληψιν οὔτε κατὰ διάcταcιν· κατὰ διάcταcιν μέν, ἐπειδὴ οὐδέποτε οὔτε cυλλαβὴ οὔτε λέξις εἰς δαcὺ καταλήγει,

---

ad fr. *9ᵃ. θμ reperitur in initio vocis in Θμοῦις nomine urbis Aegyptiacae, φν in Φναίτης ὄνομα παρ' Αἰγυπτίοις βάρβαρον quod affert Choerob. in E. M. 796, 47, ubi de φνεί vel τοφνεί disputat, quem locum in orthographia proposui, pro νδ posui γδ et pro ὄνθος ὄγδοος, pro ἄνθος ἴθμα.

ad fr. 9ᵇ. cf. Rankium de Hesych. p. 123.

l. 22 scripsi pro ἐcτὶ — ἔχουcι. — nomen Βρυcμός etiam ap. Arcad. 58, 24 occurrit, sed falso inter appellativa relatum est. De re cf. etiam Hephaest. p. 7 Westph., qui praeter Πάcνης et Μάcνης (ὀνόματα παρὰ Ξάνθῳ ἐν τοῖς Λυδιακοῖς) affert μάcλης per passionem ex μάcθλης ortum et quod cum Βρυcμός comparari potest ἐcμός.

ad l. 33 cf. Ep. Hom. 4, 27 ἀριθμήμεναι: τὸ θ μετὰ τοῦ μ ἐν cυλλήψει ἐcτίν. οὐδέποτε γὰρ cυλλαβὴ εἰς δαcὺ λήγει.

ὅθεν τὸ Ἀτθίc καὶ Cαπφώ καὶ Βάκχος τὰ πρῶτα διὰ ψιλῶν γράφομεν· κατὰ cύλληψιν δὲ οὐκ ἠδύνατο οὔτε τὸ φ̅ οὔτε τὸ χ̅ πρὸ τοῦ τ̅ εἶναι, ἐπειδὴ τὸ φ̅ καὶ τὸ χ̅ δαcέα εἰcί, τὸ δὲ τ̅ ψιλόν. ψιλὰ δὲ ψιλῶν ἡγοῦνται καὶ δαcέα δαcέων καὶ μέcα μέcων κατὰ cύλληψιν οἷον πρῶτοc, κτύποc, χθών, ἑβδομάc, ἐρίγδουποc, ὀγδόη· πῶc οὖν τὸ φ̅ καὶ τὸ χ̅ δαcέα ὄντα ἠδύναντο τοῦ τ̅ ψιλοῦ ὄντοc προηγεῖcθαι κατὰ cύλληψιν;

*12.

Choer. 689, 30: γίνεται τὸ δεύτερον πρόcωπον τέτυπcαι καὶ ἐτέτυπcο διὰ τοῦ π καὶ c̅ καὶ διὰ τὴν κακοφωνίαν κίρναται τὸ π̅ καὶ τὸ c̅ εἰc ψ̅ καὶ γίνεται τέτυψαι καὶ ἐτέτυψο, ὥcπερ καὶ ἀπὸ τοῦ Πέλοπι δοτικῆc ἑνικῆc γίνεται ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν προcόδῳ τοῦ c̅ διὰ τοῦ π̅ καὶ c̅ καὶ κατὰ κρᾶcιν τοῦ π̅ καὶ c̅ εἰc ψ Πέλοψι διὰ τοῦ ψ. Πάλιν ἐcτὶ τὸ δεύτερον πρόcωπον νένυκcαι καὶ ἐνένυκcο διὰ τοῦ κ̅ καὶ c̅ καὶ διὰ τὴν κακοφωνίαν κίρνανται τὸ κ̅ καὶ c̅ εἰc ξ καὶ γίνονται νένυξαι καὶ ἐνένυξο διὰ τοῦ ξ̅, ὥcπερ ἀπὸ τῆc κόρακι δοτικῆc ἑνικῆc γίνεται ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν προcόδῳ τοῦ c̅ κόρακcι διὰ τοῦ κ̅ καὶ c̅ καὶ κατὰ κρᾶcιν τοῦ κ̅ καὶ c̅ εἰc ξ̅ κόραξι.

13.

Steph. Byz. s. v. Ἀγβάτανα, πολίχνιον Cυρίαc, Ἡρόδοτοc τρίτῳ (c. 62 et 64). Δημήτριοc δέ φηcιν Ἀγβάτανα διττά, τὰ μὲν τῆc Μηδίαc, τὰ δὲ τῆc Cυρίαc. Κτηcίαc δὲ πανταχοῦ τῶν Περcικῶν τὰ παρὰ Μήδοιc Ἀγβάτανα διὰ τοῦ α γράφει· παρὰ δὲ τοῖc ἀρχαίοιc διὰ τοῦ ε̅ τὸ Περcικόν. παρὰ Χάρακι δὲ καὶ αὕτη διὰ τοῦ ε̅, ἣν καὶ Ἐπιφάνειάν φαcι κεκλῆcθαι. Ἡρωδιανὸc δ' ἐν τῷ περὶ cυντάξεωc cτοιχείων ἐγκρίνει τὴν διὰ τοῦ κ̅ γραφήν, παραιτούμενοc τὴν διὰ τοῦ γ̅ λέγων οὕτωc «μή τι ἄρα παρακινδυνεύει τὸ β ὑποτετάχθαι τῷ γ̅, ὡc ὑποτέτακται ἐν τῷ λάγβατα ὅρκια».

14.

Choer. 503, 16: τὰ ὑπὸ τοῦ Ἡρωδιανοῦ λεγόμενα ταῦτα· ὅτι τὸ πρῶτον πρόcωπον τῶν δυϊκῶν ἐνταῦθα ἀναγκάζεται ἔχειν τὸ τ̅ ἢ τὸ θ, τὸ χαρακτηριcτικὸν τοῦ δυϊκοῦ ῥήματοc, καὶ τὸ μ τοῦ πληθυντικοῦ, καὶ λοιπὸν ἀναγκάζεται γενέcθαι τύπτομθον ἢ τύπτομτον, ἀδύνατον δὲ τὸ μ̅ πρὸ τοῦ τ̅, οὐ cυνίcταται γὰρ οὔτε κατὰ cύλληψιν οὔτε κατὰ διάcταcιν· κατὰ cύλληψιν μέν, ὅτι τὰ ὑποταccόμενά τινι ἐν cυλλήψει, ἐὰν ἀντιπροηγήcωνται, ἐν διαcτάcει ἀντιπροηγοῦνται οἷον ἐν τῷ πρῶτοc τὸ ρ̅ ὑποτέτακται τῷ π κατὰ cύλληψιν, ἐὰν δὲ προηγήcηται τὸ ρ̅ τοῦ π̅, κατὰ διάcταcιν αὐτοῦ προηγεῖται, ὡc ἐπὶ τοῦ ἕρπω· καὶ πάλιν ἐν τῷ κλέοc τὸ λ ὑποτέτακται τῷ κ̅ κατὰ cύλληψιν, ἀντιπροηγούμενον

---

ad fr. 13. Secutus sum Meinekium pro [ἐν] οἷc suspicantem ὡc ὑποτέτακται.
l. 33 scripsi τύπτομθον ἢ τύπτομτον pro τύπτοθμον ἢ τυπτόμετον et pluries pro ὑποτέτακται τοῦ — τῷ.

δὲ τὸ λ̅ τοῦ κ̅ ἐν τῷ ἕλκω κατὰ διάcταcιν αὐτοῦ ἀντιπροηγεῖται· καὶ πάλιν ἐν τῷ θνήcκω τὸ ν̅ ὑποτέτακται τῷ θ̅ κατὰ cύλληψιν, ἀντιπροηγούμενον δὲ τὸ ν̅ τοῦ θ̅ ὡc ἐν τῷ ἄνθοc κατὰ διάcταcιν αὐτοῦ προηγήcατο. ἐπειδὴ οὖν τὸ μ̅ ὑποτέτακται τῷ θ̅ καὶ τῷ τ̅ κατὰ cύλληψιν ὡc ἐν τῷ τμῆμα καὶ Ἀθμονίc (cημαίνει δὲ δῆμον Ἀττικόν), δῆλον ὅτι ἐὰν προηγήcηται τοῦ θ̅ καὶ τοῦ τ̅ τὸ μ̅, οὐ δύναται αὐτῶν ἀντιπροηγήcαcθαι κατὰ cύλληψιν, ἀλλὰ κατὰ διάcταcιν. Ἀλλ' οὐδὲ πάλιν κατὰ διάcταcιν δύναται ἀντιπροηγήcαcθαι τὸ μ̅ τούτων, φημὶ δὲ τοῦ τ̅ καὶ τοῦ θ̅, ἐπειδὴ πᾶcα cυλλαβὴ καταλήγουcα εἰc τὸ μ̅ θέλει ἔχειν τὴν ἑξῆc cυλλαβὴν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ β̅ ἢ ἀπὸ τοῦ π̅ ἢ ἀπὸ τοῦ φ̅ ἢ ἀπὸ τοῦ ψ̅ ἢ ἀπὸ τοῦ μ̅ οἷον cυμβουλή, cύμπονοc, cύμφωνοc, cύμψηφοc, cυμμέτοχοc· ἐπειδὴ οὖν οὔτε κατὰ cύλληψιν οὔτε κατὰ διάcταcιν ἠδύνατο τὸ μ̅ πρὸ τοῦ θ̅ ἢ τοῦ τ̅, ἐξ ἀνάγκηc ἐπιλιμπάνει τὸ πρῶτον πρόcωπον τῶν δυϊκῶν, ἡνίκα τὸ πρῶτον πρόcωπον τῶν πληθυντικῶν τὸ μ̅ ἔχει ἐν τῇ τελευταίᾳ cυλλαβῇ.

*15.

Choer. 541, 14: ἔcτι τέμω τεμῶ, νέμω νεμῶ, δέμω δεμῶ, βρέμω βρεμῶ καὶ ὀφείλονται ταῦτα κατὰ τὸν παρακείμενον φυλάξαι αὐτό τε τὸ ἀμετάβολον καὶ γενέcθαι τέταμκα, νέναμκα, δέδεμκα, βέβραμκα ὥcπερ κερῶ κέκαρκα, φθερῶ ἔφθαρκα, οὐκ ἐγένετο δὲ οὕτωc, ἀλλὰ τέτμηκα, νενέμηκα, δεδέμηκα, βεβρέμηκα διὰ τὸ μηδέποτε εὑρίcκεcθαι τὸ μ̅ πρὸ τοῦ κ̅ μήτε κατὰ cύλληψιν μήτε κατὰ διάcταcιν· κατὰ cύλληψιν μέν, ἐπειδὴ τὰ ὑποταττόμενά τινι ἐν cυλλήψει, ἐὰν ἀντιπροηγῶνται, ἐν διαcτάcει ἀντιπροηγοῦνται, οἷον τὸ ρ̅ ὑποτέτακται τῷ π̅ κατὰ cύλληψιν ἐν τῷ πρῶτοc, ἀντιπροηγούμενον δὲ αὐτοῦ ἐν τῷ ἕρπω κατὰ διάcταcιν αὐτοῦ ἀντιπροηγεῖται· πάλιν τὸ ν̅ ὑποτέτακται τῷ θ̅ κατὰ cύλληψιν ἐν τῷ θνήcκω, ἀντιπροηγούμενον δὲ αὐτοῦ ἐν τῷ ἄνθοc ἀντιπροηγεῖται αὐτοῦ. πάλιν τὸ λ̅ ὑποτέτακται τῷ κ̅ κατὰ cύλληψιν ἐν τῷ κλέοc, ἀντιπροηγούμενον δὲ αὐτοῦ ἐν τῷ ἕλκω κατὰ διάcταcιν ἀντιπροηγεῖται αὐτοῦ· πάλιν τὸ ρ̅ ὑποτέτακται τῷ γ̅ κατὰ cύλληψιν ἐν τῷ γραῦc, ἀντιπροηγηcάμενον δὲ αὐτοῦ ἐν τῷ ἔργῳ κατὰ διάcταcιν ἀντιπροηγεῖται αὐτοῦ· εἰ ἄρα οὖν τὸ μ̅ ὑποτέτακται τῷ κ κατὰ cύλληψιν ὡc ἐν τῷ ἀκμὴ καὶ ἄκμων, δηλονότι ἀντιπροηγούμενον αὐτοῦ κατὰ διάcταcιν θέλει ἀντιπροηγήcαcθαι αὐτοῦ· ἀλλ' οὐδὲ ἐν διαcτάcει δύναται προηγεῖcθαι αὐτοῦ, φημὶ δὲ τὸ μ̅ τοῦ κ̅, ἐπειδὴ πᾶcα cυλλαβὴ καταλήγουcα εἰc τὸ μ̅ θέλει ἔχειν τὴν ἑξῆc ἀρχομένην ἢ ἀπὸ τοῦ β ἢ ἀπὸ τοῦ φ̅ ἢ ἀπὸ τοῦ ψ̅ ἢ ἀπὸ τοῦ π̅ ἢ ἀπὸ τοῦ μ̅ οἷον cύμβουλοc, cύμπονοc, cύμφωνοc, cύμψηφοc, cυμμέτοχοc.

l. 21 omisi post βεβρέμηκα verba τοῦ η̅ πλεονάcαντοc utpote a Choerobosco apposita, nam Herodianus quin a formis perispomenis propagaverit haec perfecta, non dubium est. l. 33 pro ἄκμων δηλονότι, ἀντιπροηγούμενον δὲ scripsi mutata interpunctione et omisso δέ. Similia exstant in Choer. Ep. in Psalm. 31, 22, quae in E. M. 606, 45 translata sunt.

*16.

Choer. Dict. 623, 19: ἁμαρτῶ, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἥμαρτον καὶ κατὰ ὑπερβιβασμὸν τοῦ ρ̄ καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ο̄ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β̄ ἤμβροτον. τὸ δὲ β̄ ἐπλεόνασεν, ἐπειδὴ τὸ μ̄ πρὸ τοῦ ρ̄ οὔτε ἐν συλλήψει δύναται εἶναι οὔτ' ἐν διαστάσει· καὶ ἐν συλλήψει μέν, ἐπειδὴ ἀμετάβολον ἀμεταβόλου προηγεῖται οὐδέποτε, οἷον ἅρμα, ἔρνος, ἅλμη, εἰ μὴ τὸ μ̄ πρὸ τοῦ ν̄ οἷον μνᾶ μνημεῖον· ἐν διαστάσει δὲ οὐκ ἠδύνατο εἶναι τὸ μ̄ πρὸ τοῦ ρ̄, ἐπειδὴ τὸ ρ̄ οὐ θέλει ἔχειν πρὸ ἑαυτοῦ ἕτερον σύμφωνον κατὰ διάστασιν, εἰ μὴ αὐτὸ τὸ ρ̄, οἷον ἔρραπτον, ἐρράφην, ἐρράφησαν, ἐπίρρημα, ὑποδηματόρραφος, ἄρρωστος. πρόσκειται «κατὰ διάστασιν», ἐπειδὴ ἕτερα σύμφωνα εὑρίσκονται προηγούμενα τοῦ ρ̄ κατὰ σύλληψιν οἷον δρῶ, κρέας, Τρώς, γραῦς, βρέχω. δεῖ προσθεῖναι χωρὶς τῶν ἀπὸ τῆς πρός, εἰς, ἐξ, καὶ τοῦ δυς ἐπιρρήματος· ἐπὶ τούτων γὰρ εὑρίσκεται ἕτερα σύμφωνα προηγούμενα τοῦ ρ̄ κατὰ διάστασιν ὡς δύσριγος, δύσροια, πρόσριψον, ἐκρεῦσαι. ἐπειδὴ οὖν, ὡς δέδεικται, οὐκ ἠδύνατο τὸ μ̄ πρὸ τοῦ ρ εἶναι οὔτε κατὰ σύλληψιν οὔτε κατὰ διάστασιν, ἐξ ἀνάγκης ἐπλεόνασε τὸ β ἐν τῷ ἤμβροτον.

*17.

Choer. 318, 26: τὸ ἀνήρ ἀνέρος γενόμενον κατὰ συγκοπὴν ἀνρός ἐξ ἀνάγκης ἐπλεόνασε τὸ δ, καὶ ἐγένετο ἀνδρός· οὐκ ἠδύνατο γὰρ εἶναι ἀνρός χωρὶς τοῦ δ, ἐπειδὴ τὸ ν̄ πρὸ τοῦ ρ̄ οὔτε ἐν συλλήψει δύναται εἶναι οὔτε ἐν διαστάσει κτλ.

*18.

Ep. Cr. I 236, 1: κλάζω, ὁ μέλλων κλάγξω· καὶ ὤφειλεν ὁ ἐνεστὼς ἔχειν τὸ ν̄· ἀλλὰ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι οὐδέποτε τὸ ν̄ πρὸ τοῦ ζ̄ ἐν μιᾷ λέξει εὑρίσκεται. πρόσκειται «ἐν μιᾷ λέξει» διὰ τὸ ἐνζεῦξαι· τοῦτο γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν μιᾷ λέξει, ἀλλὰ δύο. ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ πλάγχθη ἀπὸ τοῦ πλάζω γενόμενον καὶ οὐκ ἔχει ὁ ἐνεστὼς τὸ ν̄.

*19.

E. M. 370, 15 (Ep. Cr. I 383, 21): παρὰ τὸ ῥέζω τὸ πράττω ὑπερθέσει ἔρζω καὶ τροπῇ Δωρικῇ, ἐπειδὴ ἐν ἁπλῇ λέξει σύμφωνον πρὸ τοῦ ζ̄ οὐχ ὁρᾶται, γίνεται ἔρδω. πρόσκειται «ἐν μιᾷ λέξει» διὰ τὸ ἐνζεῦξαι σύνθετον καὶ μελάνζοφος· ἐκφέρεται δὲ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος διὰ τοῦ ξ τῷ λόγῳ τοῦ ἔρζω, ἵνα φυλάξῃ τὸ ὀφειλόμενον τοῦ ζ̄ «ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις» (Δ 37).

---

ad fr. *16. cf. περὶ παθῶν fr. 345 et de βροτός fr. [372^{a}]. Quaedam mutavi ex simili loco Choer. p. 318 seq., ἐρράγησαν pro ἔρραγον, πρόσριψον pro πρόσριψις, praeterea scripsi ἐρράφην pro ἔρραφον.
ad fr. *17. Reliqua congruunt fere cum praecedente fr., cf. περὶ παθῶν fr. 353.
ad fr. *18. Extremam partem καὶ μὴ ἔχον τὸ ν̄ correxi ex E. M. 516, 31.
ad fr. *19. cf. Herod. in Cathol. ap. Theogn. 52, 20.

*20.

Choer. 684, 17: ἐν μὲν τῷ ἔρραγκα καὶ μεμίαγκα καὶ μεμόλυγκα ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ τὸ ν̄ εἰς γ̄ τρέπεται διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ κ̄· τὸ γὰρ ν̄ ἐπιφερομένου τοῦ γ̄ ἢ κ̄ ἢ ξ̄ ἢ χ̄ ἐν μιᾷ λέξει εἰς τὸ γ̄ τρέπεται οἷον σύγχυσις, συγγενής, συγκληρονόμος, συγξηρᾶναι. πρόσκειται «ἐν μιᾷ λέξει» διὰ τὸ σὺν Γεωργίῳ, ἐν χειρί· ἐνταῦθα γὰρ οὐκ ἐτράπη τὸ ν̄ εἰς τὸ γ̄, ἐπιφερομένου γ̄ ἢ χ̄· ἀλλ' οὐκ ἀντίκεινται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ἐν μιᾷ λέξει, ἀλλὰ δύο λέξεις εἰσίν, ἐν παραθέσει γάρ εἰσιν. ἐν δὲ τῷ ἔρραμμαι καὶ μεμίαμμαι καὶ μεμόλυμμαι παθητικῷ παρακειμένῳ τὸ ν̄ εἰς μ̄ ἐτράπη διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ μ̄· τὸ γὰρ ν̄ ἐπιφεροέμνου τοῦ π̄ ἢ τοῦ β̄ ἢ τοῦ φ̄ ἢ τοῦ ψ̄ ἢ αὐτοῦ τοῦ μ̄ ἐν μιᾷ λέξει εἰς τὸ μ̄ τρέπεται οἷον σύμβιος, σύμπονος, σύμφωνος, σύμψηφος, συμμέτοχος. πρόσκειται «ἐν μιᾷ λέξει» διὰ τὸ ἐν Βυζαντίῳ, σὺν πολλοῖς. ἐνταῦθα γὰρ οὐ τρέπεται τὸ ν̄ εἰς τὸ μ̄ ἐπιφερομένου τοῦ β̄ καὶ τοῦ π̄, ἐπειδὴ δύο μέρη τοῦ λόγου εἰσίν· ἐν παραθέσει γάρ εἰσιν.

*21.

E. M. 215, 11: ἐγώνγα: πᾶσα συλλαβὴ εἰς ν̄ λήγουσα ἐν μιᾷ λέξει, ἐὰν συντεθῇ μεθ' ἑτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ τοῦ γ̄ κ̄ ξ̄ χ̄ τρέπει τὸ ν̄ εἰς γ̄· πρόσκειται «ἐν μιᾷ συλλαβῇ» διὰ τὸ «σὺν Γεωργίῳ, ἐν κεφαλαίῳ»· δύο γὰρ μέρη λόγου εἰσί. δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τὸ ἐγώνγα καὶ ἰώνγα δοκοῦσι τούτῳ τῷ κανόνι ἀντικεῖσθαι. ἔστι γὰρ ἐγώ καὶ τοῦτο οἱ μὲν Δωριεῖς ἐγών λέγουσιν, οἱ δὲ Βοιωτοὶ ἰών. εἶτα ταῦτα γίνεται κατ' ἐπέκτασιν ἐγώνγα καὶ ἰώνγα καὶ προφέρεται τὸ γα ἐν μιᾷ λέξει καὶ οὐ τρέπει τὸ ν̄ εἰς γ̄. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· ὅτι ὥσπερ τὸ ναί καὶ τὸ εἰ ἐπεκτείνεται καὶ γίνεται ναίχι καὶ εἴθε καὶ ἐφύλαξε τὴν αὐτὴν τάσιν, ἣν εἶχον καὶ πρὸ τῆς ἐπεκτάσεως, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ ἐγών καὶ ἰών ἐπεκταθέντα καὶ γενόμενα ἐγώνγα καὶ ἰώνγα τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐφύλαξε, λέγω δὴ τὴν πρὸ τῆς ἐπεκτάσεως, καὶ τὴν αὐτὴν τάσιν, λέγω δὴ τὴν ὀξεῖαν. τούτου χάριν καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν ἐφύλαξε, λέγω δὴ τὸ ν̄.

*22.

Choer. 691, 33: ἐν τῷ μεμίανται καὶ μεμόλυνται τρίτῳ προσώπῳ, ἐπειδὴ οὐκ ἐπιφέρεται σύμφωνον τὸ ὀφεῖλον τρέψαι αὐτό, τούτου χάριν ἐφυλάχθη τὸ ν̄· τὸ γὰρ τ̄ ἐπιφέρεται· τὸ δὲ ν̄ ἐπιφερομένου τοῦ δ̄ ἢ θ̄ ἢ τ̄ φυλάττεται οἷον ἔνδον ἔνθα ἐντυχία καὶ ἔντευξις.

---

ad fr. *20. cf. E. Gud. 450, 20 (περὶ παθῶν fr. 42): ἔστι πᾶν καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν πάμπαν, τὸ δὲ μ̄ διὰ σύνταξιν. οὕτως Ἡρωδιανός.

ad fr. *21. cf. περὶ παθῶν fr. 90.

ad fr. *22. De κν in fine vocabuli illicitis cf. Herod. περὶ παθῶν ap. St. B. Πνύξ: ἔστι πύκνη πύκν. οὐ δύναται δὲ καταλῆξαι καὶ ὑπερετέθη τὸ ν̄ καὶ ἐτράπη τὸ κ̄ εἰς ξ̄ πνύξ. ὑπέρθεσιν ἄρα ἔχει διὰ τὴν κατάληξιν. — De λ̄ ante σ̄ cf. St. B. Μεσημβρία: Μελσημβρία ἡ Μέλσου πόλις καὶ διὰ τὸ εὐφωνότερον λέγεται Μεσημβρία.

*23.

Choer. Dict. 514, Bekk. Anecd. (Schol. ad Dionys.) p. 693: Τὸ ρ̄ ἐνομίϲθη φωνῆεν εἶναι ἐκ τούτων τῶν κανόνων· τὸ ρ̄ γὰρ μόνον ἐκ πάντων τῶν ϲυμφώνων δέχεται καὶ δαϲεῖαν οἷον ῥαπίζω, ῥάπτω, δέχεται καὶ ψιλὴν οἷον μέροϲ, φέρω ὥϲπερ τὰ φωνήεντα.

Τὰ δὲ εἰϲ α λήγοντα θηλυκά, ϲυνεϲταλμένον ἔχοντα τὸ α, ἐὰν μὲν ἔχωϲι πρὸ τοῦ α ϲύμφωνον, τρέπουϲι τὸ ᾱ εἰϲ η̄ ἐν τῇ γενικῇ, οἷον μοῦϲα μούϲηϲ, δόξα δόξηϲ, δίψα δίψηϲ, ἐὰν δὲ φωνῆεν ἔχωϲι πρὸ τοῦ ᾱ, φυλάττουϲι τὸ ᾱ καὶ ἐν τῇ γενικῇ οἷον μαῖα μαίαϲ, Ἀντιόχεια Ἀντιοχείαϲ, Ἀλεξάνδρεια Ἀλεξανδρείαϲ. ὁμοίωϲ καὶ τὰ ἔχοντα τὸ ρ φυλάττουϲι τὸ ᾱ ἐν τῇ γενικῇ οἷον ϲφαῖρα ϲφαίραϲ, θύρα θύραϲ. δῆλον οὖν ὅτι οὐκ ἔϲτι ϲύμφωνον τὸ ρ̄, ἀλλὰ φωνῆεν, ὡϲ τὸ ἴδιον τῶν φωνηέντων ἀποτελοῦν. εἰ γὰρ ἦν ϲύμφωνον, οὐκ ὤφειλε τὸ ᾱ φυλαχθῆναι ἐν τῇ γενικῇ, ἀλλὰ τραπῆναι εἰϲ η̄.

Καὶ ἐξ ἄλλου δὲ λόγου δείκνυται τὸ ρ̄ φωνῆεν ὑπάρχον. τὰ εἰϲ οϲ̄ λήγοντα ἀρϲενικὰ ποιοῦντα κατ' ἰδίαν θηλυκά, τουτέϲτι μὴ ὄντα κοινὰ τῷ γένει, διὰ τὸ ὁ φιλόϲοφοϲ καὶ ἡ φιλόϲοφοϲ, εἰ μὲν ἔχουϲι πρὸ τοῦ ο̄ φωνῆεν, εἰϲ ᾱ ποιοῦϲι τὸ θηλυκὸν οἷον Βυζάντιοϲ Βυζαντία, Ῥόδιοϲ Ῥοδία, ἀλλότριοϲ ἀλλοτρία, μέτριοϲ μετρία· εἰ δὲ ϲύμφωνον ἔχουϲι πρὸ τοῦ ο, εἰϲ η̄ ποιοῦϲι τὸ θηλυκὸν οἷον ϲοφόϲ ϲοφή, καλόϲ καλή, ἀγαθόϲ ἀγαθή, εἰ δὲ ἔχουϲι πρὸ τοῦ ο̄ τὸ ρ̄, εἰϲ ᾱ ποιοῦϲι τὸ θηλυκὸν οἷον φοβερόϲ φοβερά, χλιαρόϲ χλιαρά, καθαρόϲ καθαρά. δῆλον οὖν ὅτι οὐκ ἔϲτι ϲύμφωνον τὸ ρ, ἀλλὰ φωνῆεν· εἰ γὰρ ἦν ϲύμφωνον, εἰϲ η̄ ὤφειλε ποιῆϲαι τὸ θηλυκὸν καὶ οὐκ εἰϲ ᾱ.

Δείκνυται δὲ καὶ ἀπὸ τῆϲ Αἰολίδοϲ διαλέκτου τὸ ρ̄ φωνῆεν. εἰώθαϲι γὰρ οἱ Αἰολεῖϲ φωνήεντοϲ ἐπιφερομένου προϲτιθέναι τὸ ῡ ὡϲ ἐπὶ τοῦ εὔαδε. καὶ πάλιν τὸ ἠώϲ ἀώϲ λεγόντων τῶν Δωριέων οἱ Αἰολεῖϲ λέγουϲιν αὔωϲ τὸ ῡ προϲτιθέντεϲ. καὶ πάλιν ἀάτην αὐάτην λέγουϲιν οἱ Αἰολεῖϲ. ϲυμφώνου δὲ ἐπιφερομένου οὐδέποτε προϲτιθέαϲι τὸ ῡ οἱ Αἰολεῖϲ· τὸ γὰρ νόϲοϲ νοῦϲοϲ καὶ Ὄλυμποϲ Οὔλυμποϲ ποιητικὰ εἰϲι καὶ οὐκ Αἰολικά. τοῦ δὲ ρ̄ ἐπιφερομένου πολλάκιϲ προϲτιθέαϲι τὸ υ οἱ Αἰολεῖϲ οἷον αὔρηκτοϲ, ἄρηκτοϲ γάρ. δῆλον οὖν ὅτι φωνῆέν ἐϲτι καὶ οὐ ϲύμφωνον τὸ ρ̄.

Δείξομεν δὲ πάλιν, ὅτι τὸ ρ̄ ϲύμφωνόν ἐϲτι καὶ οὐ φωνῆεν. Πῶϲ δέ; ὅτι πᾶν φωνῆεν καθ' ἑαυτὸ φωνὴν ἀποτελεῖ, τὸ δὲ ρ̄ οὐ δύναται

ad fr. 23. Alteram particulam de ρ̄ aspirato et lenito fere iisdem verbis in Tryphonis tractatu περὶ τοῦ ρ̄ ποῦ δαϲύνεται καὶ ψιλοῦται, quem Velsen in Tryphonis fr. p. 9 ex MS bibliothecae Vindobonensis exhibuit, invenies, sed hoc non impedit, quominus sumamus Choerobosenm, unde nostra excerpsimus, ap. Gaisf. p. 516 coll. p. 905 et in Anecd. Ox. IV 178, ex Herodiano, qui hic ut in omnibus fere scriptis antecessorum placita, si ipsi placebant, in usum suum converterit, petivisse. In re congruit fere Arcad. 200, 21 cf. etiam Mon. 35, 6 cum Lehrsii annotatione.

Prior de vi et natura literae ρ̄ pars item a Choerobosco ll. cc. (An. Ox. IV

καθ' ἑαυτὸ φωνὴν ἀποτελεῖν, μετὰ γὰρ τοῦ ω ἐκφωνεῖται, δῆλον οὖν, ὅτι οὐκ ἔστι φωνῆεν, ἀλλὰ σύμφωνον. ἄλλως τε οὐδέποτε ἐν μιᾷ συλλαβῇ τρία φωνήεντα εὑρίσκονται, ἀλλ' ἢ ἓν ἢ δύο φωνήεντα ὡς ἐπὶ τῶν διφθόγγων οἷον εὖχος, οἶκος, αὐλῶ. ἐὰν οὖν εἴπωμεν τὸ ρ φωνῆεν εἶναι, εὑρεθήσονται ἐν τῷ ῥεῦμα ἢ ῥοῦς τρία φωνήεντα ἐν μιᾷ συλλαβῇ, ὅπερ ἀδύνατον. Ἔτι δὲ οὐδὲν ὄνομα ἀρσενικὸν εἰς φωνῆεν λήγει οἷον Αἴας, Πλάτων, Φοῖνιξ, τὸ γὰρ ἱππότα καὶ μητίετα Ζεύς καὶ τὰ τοιαῦτα ποιητικὰ κατὰ μεταπλασμὸν γενόμενα καὶ τὸ τοιόσδε καὶ τοιουτοσί ἐπεκτεταμένα. πῶς οὖν τὸ ρ δύναται φωνῆεν εἶναι, ὅπου ὁ ῥήτωρ καὶ ὁ Νέστωρ καὶ τὰ τοιαῦτα εἰς ρ λήγουσιν; εὑρεθήσεται γὰρ ἀρσενικὸν ὄνομα εἰς φωνῆεν λῆγον, ὅπερ ἀδύνατον.

Τὸ ρ̄ ἀρχόμενον λέξεως δασύνεσθαι θέλει οἷον ῥώμη, ῥήτωρ, ῥαπίζω πλὴν τοῦ Ῥᾶρος καὶ Ῥάριον πεδίον, μεταξὺ δὲ δύο φωνηέντων ἐν ἁπλῇ λέξει ψιλοῦσθαι θέλει οἷον μέρος, φέρει, χαίρω. πρόσκειται «ἐν ἁπλῇ λέξει» διὰ τὸ φιλορωμαῖος καὶ μισορήτωρ. ἐνταῦθα γὰρ ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ἁπλῆ λέξις, μένει τὸ ῥ δασυνόμενον καὶ φυλάττον τοῦ Ῥωμαῖος καὶ ῥήτωρ τὴν δασεῖαν. πρόσκειται δὲ «μεταξὺ δύο φωνηέντων» διὰ τὸ ἀφρός καὶ ὠχρός. ἐνταῦθα γὰρ τὸ ρ δασύνεται, ἐπεὶ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὸ ρ μετὰ τῶν δασέων δασύ ἐστι καὶ μετὰ τῶν ψιλῶν ψιλόν· μετὰ τῶν δασέων οἷον θρόνος, ἄφρων, μετὰ δὲ τῶν ψιλῶν ψιλὸν οἷον κάπρος, ἄκρος, τρόπος. τούτων οὖν χάριν προσλαμβάνει ὁ παρατατικὸς ἕτερον ρ οἷον ἔῤῥαπτον ἐῤῥάπιζον, ἵνα φυλαχθῇ τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνεστῶτος καὶ δασυνθῇ. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι ἐὰν εὑρεθῇ δύο ρρ τὸ μὲν πρῶτον ψιλοῦται, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται οἷον πόῤῥω ἄῤῥωστος, ἐπίῤῥημα, ἀῤῥαγές. διὰ τοῦτο οὖν ψιλοῦται δὲ πρῶτον ρ̄, ἐπειδὴ οὔτε συλλαβὴ οὔτε λέξις εἰς δασὺ καταλήγει, ὅθεν Ἀτθίς καὶ Σαπφώ καὶ Βάκχος τὰ πρῶτα ψιλοῦται καὶ οὐ δασύνεται.

*24.

E. M. 324, 14: ἐκ Ῥώμης: ἡ ἐξ πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ ξ̄ εἰς κ̄· δεῖ δὲ προσθεῖναι χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ μετὰ παρέλκοντος οἷον ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ «διὲξ σωλῆνος» καὶ πάλιν «διὲξ τὸ μύρτον» ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ μύρτον, σημαίνει δὲ τὴν μυρσίνην. ἔτι δεῖ προσθεῖναι καὶ χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ ἐν τέλει στίχου οἷον ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ

ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ
τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός (XXII 30 et 31)

καὶ χωρὶς τοῦ πάρεξ. ταῦτα πάντα ἐσημειωσάμεθα, ἐπειδὴ ἐπὶ τούτων τῶν χρήσεων ἐφυλάχθη τὸ ξ τῆς προθέσεως συμφώνου ἐπιφερομένου.

176, 29 seqq.) ex Herodiano prompta est et ex libro περὶ συντάξεως τῶν στοιχείων, ubi huiuscemodi disputatio aptum locum habuit.

ad fr. *24 l. 37 scr. ἐφυλάχθη pro ἐφύλαξε. Conf. Il. Pr. I 7 τὸ παρέξ παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ δύο μέρη λόγου ἐστὶ καὶ ἐγκλίνονται αἱ δύο προθέσεις, διὸ καὶ πολλάκις εὑρίσκεται καὶ εἰς κ λήγουσα ἡ ἐξ «παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς» (Od. π 165). — μετὰ γοῦν τῆς διά οὖσα ἡ ἐξ οὐ τρέπει τὸ ξ «διὲξ σωλῆνος εἰς ἄγγος». Τυραννίων δὲ ἓν μέρος λόγου ἤκουσεν, ἵν' ᾖ ἐπίρρημα, καὶ βαρύνει· καὶ ἔχει λόγον

*25.

Ep. Cr. I 333, 26: παρὰ τὸ πτῶ τὸ πίπτω γίνεται εἰc μοc ὄνομα πτμόc καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ο διὰ τὴν ἀcυνταξίαν τοῦ πτμ πότμοc ἐπὶ τῆc τύχηc διὰ τὴν μετάπτωcιν καὶ μεταβολὴν τῶν πραγμάτων, ὅθεν Μένανδρόc φηcιν «τὸ τῆc τύχηc γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ».

*26.

Choer. Dict. 488, 25: κατὰ τὴν ἀcυνταξίαν ἐπιλιμπάνουcι ῥήματα ὡc τὰ τοιαῦτα· ἐπὶ τοῦ ἵcταται, δίδοται, πεποίηται πρὸ τοῦ τ προέρχεται τὸ ν καὶ ἀποτελεῖται τὸ τρίτον πρόcωπον τῶν πληθυντικῶν οἷον ἵcτανται, δίδονται, πεποίηνται· ἐπὶ δὲ τοῦ τέτυπται καὶ νένυκται καὶ κέκαρται, ἐπεὶ πρὸ τοῦ τ ἐcτὶ cύμφωνον προcερχομένου τοῦ ν, ἀcυνταξία γίνεται· εὑρίcκεται γὰρ πντ καὶ κντ καὶ ρντ· ἀλλ' οὐ δύνανται τὰ τρία cύμφωνα ὁμοῦ παραλαμβάνεcθαι, ἐπειδή, ἡνίκα εὑρεθῶcι τρία cύμφωνα ὁμοῦ, θέλει εἶναι τὸ πρῶτον μὲν ἢ c ἢ κ ἢ π, τὸ δὲ δεύτερον ἄφωνον, τὸ δὲ τρίτον ἀμετάβολον, cφραγίc, cτρατόc, cτρῶμα, cκληρόc, cκῆπτρον, κάτοπτρον, οἰκτρόc, πλῆκτρον χωρὶc τοῦ ἐχθρόc καὶ ἔφθραcαι. τούτου οὖν χάριν διὰ τὴν ἀcυνταξίαν ἐπιλιμπάνει ἐνταῦθα τὸ τρίτον πρόcωπον τῶν πληθυντικῶν καὶ διὰ μετοχῆc ἀναπληροῦνται καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματοc οἷον τετυμμένοι εἰcί καὶ κεκαρμένοι εἰcί καὶ νενυγμένοι εἰcί.

*27.

Choer. 636, 4 (E. M. 456, 12): ἰcτέον ὅτι θρέφω καὶ θρέχω ὤφειλεν εἶναι ὁ ἐνεcτώc, ἵνα cυνάρξηται τῷ θρέξω καὶ θρέψω μέλλοντι, ἀλλ' ἐπειδὴ κανών ἐcτιν ὁ λέγων ὅτι τὸ ρ μετὰ δαcέοc δαcύ ἐcτιν οἷον

ὡc 'Ηρόδοτοc ἐν δ' (46) «πάρεξ τοῦ Cκυθικοῦ ἔθνεοc». ἀλλ' οὐ παρ' 'Ομήρῳ.' v. Mon. 25, 24. Choer. Orth. 213, 20 ἑκκαίδεκα: ὁ ἀριθμὸc ὁ cύνθετοc κ καὶ οὐ ξ· ἐτράπη γὰρ ἡ πρόθεcιc διὰ τὸ ἐπαγόμενον cύμφωνον. De numerali ἕξ disseruit Herod. in περὶ παθῶν in E. M. 346, 15 (fr. 146) φυλάττεται τὸ τέλοc τῶν ἀριθμῶν ἐν τῇ cυνθέcει πεντέμηνον λεγόμενον καὶ ἐν πεντεcυρίγγῳ ξύλῳ. — εἰ οὖν ἄρα τὸ τέλοc τῶν ἀριθμῶν φυλάττεται, ὁ δὲ ἕξ ἀριθμὸc τὸ ξ ἔχει, φυλάccει ἄρα τὸ τέλοc τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἕξκλινον λέγων. ἀλλ' ἔcτιν εἰπεῖν πρὸc τοῦτο, ὅτι οὐδὲ μίαν λέξιν ἔχομεν εἰc διπλοῦν καταλήγουcαν καὶ ἐν cυνθέcει φυλαccομένην. εἰcὶ δέ αἱ φυλαccόμεναι ἐν παραθέcει οἷον «πὺξ μέν ἐνίκηcε» (Ψ 634) «λὰξ ποδὶ κινήcαc» (Κ 158). εἰ οὖν ἕξπουc ἐν cυνθέcει, ὀφείλει τρέπεcθαι καὶ μὴ καταλήγειν εἰc διπλοῦν. ἀλλ' ἀνάλογον, ὅτι πεφύλακται τὸ τέλοc τοῦ ἀριθμοῦ ὡc καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ οἷον ἑξέτηc κτλ.

ad fr. *25 l. 1 formam πτῶ communi πίπτω substruxisse Herodianum scimus ex Choer. Orth. 249, 17 cf. adnot. ad fr. 37 περὶ παθῶν. — De asyntaxia literarum ζμ Herodianus, ut videtur in E. Or. 28, 23 ἀποκύδμαινε: cκύζω cκυζαίνω καὶ ἐνθέcει τοῦ μ καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰc δ διὰ τὴν ἀcυνταξίαν τοῦ μ καὶ ζ ἐγένετο cκυδμαίνω.

ad fr. *26. Verba ἀλλ' οὐ δύναται — ἔφθραcαι inserui ex p. 695, 6; pro ἔφθραcαι scripsi, quod sententia flagitat, ἔφθραcαι per metathesin ex ἔφθαρcαι natum, quod ipsum quidem non usurpavit Ibycus, sed ἔφραcαι eliso θ E. M. 273, 24 (περὶ παθῶν fr. 695), cf. praeterea E. M. 673, 27 πιτνῶ: ἀπὸ τοῦ πέτω πιτνῶ ὡc ὀρέγω ὀριγνῶ· ὡc γὰρ λέγει περὶ παθῶν 'Ηρωδιανόc (fr. 382), οὐ δύναται εἶναι ἀπὸ τοῦ πίπτω κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ ν, ἐπειδὴ μετὰ δύο ἀντιcτοίχων μόνον τὸ ρ τίθεται οἷον ἐχθρόc.

ad fr. *27. De re cf. Lob. Parall. p. 46. — Omisi quae in media exposi-

χρόνος, ἀφρός, μετὰ δὲ τῶν ψιλῶν ψιλὸν οἷον κάπρος, Ἀτρεύς, κριός, οὐδέποτε δὲ εὑρίσκεται λέξις δισύλλαβος ἐν χρήσει ἀρχομένη ἀπὸ δύο δασέων τῆς δευτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ δασέος — τοῦ γὰρ «ἀπέφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι» (ε 110) ὁ φθίθω ἐνεστὼς οὐχ εὑρίσκεται ἐν χρήσει — τούτου χάριν οὐκ ἐγίνοντο θρέφω καὶ θρέχω, ἀλλὰ τρέφω καὶ τρέχω, ἵνα μὴ εὑρεθῶσιν ἀρχόμενα ἀπὸ δύο δασέων τῆς δευτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ δασέος. ἐν δὲ τῷ μέλλοντι ἀποστάντος τοῦ δασέος φ καὶ χ τοῦ ὄντος κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβὴν καὶ προσελθόντος τοῦ διπλοῦ εὐθέως τὸ ὀφειλόμενον ἦλθε κατὰ τὴν ἄρχουσαν καὶ γέγονε θρέψω καὶ θρέξω. Ὡσαύτως καὶ τὸ θρίξ ὀφεῖλον κατὰ τὴν γενικὴν εἶναι θριχός, ἵνα φυλάξῃ τὴν ἄρχουσαν τῆς εὐθείας (θέλει γὰρ ἡ εὐθεῖα φυλάττεσθαι καὶ ἐν ταῖς ἑξῆς πτώσεσιν οἷον Λάχης Λάχητος, Πάρις Πάριδος, Αἴας Αἴαντος), οὐκ ἐγένετο οὕτως, ἀλλὰ τριχός κατὰ μετάθεσιν τοῦ $\bar{\theta}$ εἰς τὸ ἀντίστοιχον τὸ ψιλόν, φημὶ δὲ τὸ $\bar{\tau}$, ἵνα μὴ εὑρεθῇ δισύλλαβος λέξις ἀρχομένη ἀπὸ δύο δασέων, τῆς δευτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ δασέος· ἐν δὲ τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν ἀποστάντος τοῦ δασέος τοῦ ὄντος ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ καὶ προσελθόντος τοῦ διπλοῦ τοῦ $\bar{\xi}$ εὐθέως τὸ ὀφειλόμενον $\bar{\theta}$ προσῆλθε κατὰ τὴν ἄρχουσαν καὶ γέγονε θριξί.

*28.

Choer. 486, 21: τῆς Μόψοπος γενικῆς ἡ εὐθεῖα ἐπιλιμπάνει διὰ τὸ ἀσύντακτον· ἤμελλε γὰρ εἶναι ἡ εὐθεῖα ὁ Μόψοψ, ὅπερ ἐστὶν ἀσύντακτον, τουτέστιν οὐκ ἔχον χαρακτῆρα Ἑλληνικόν· οὐδέποτε γὰρ ἐν ἁπλῇ λέξει κατὰ συνέχειαν συλλαβῶν τὸ αὐτὸ διπλοῦν εὑρίσκεται. πρόσκειται «ἐν ἁπλῇ λέξει» διὰ τὸ ἐξάξαι, ἐνταῦθα γὰρ τὸ αὐτὸ διπλοῦν ἐστι κατὰ συνέχειαν συλλαβῶν, τουτέστι μετὰ τὴν συλλαβὴν τὴν ἔχουσαν διπλοῦν εὐθέως ἑτέρα συλλαβὴ ἐπάγεται ἔχουσα τὸ αὐτὸ διπλοῦν. ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἁπλῆ λέξις, ἀλλὰ σύνθετος, ἀπὸ γὰρ τῆς ἐξ προθέσεως σύγκειται καὶ τοῦ ἆξαι ῥήματος. πρόσκειται δὲ «κατὰ συνέχειαν συλλαβῶν» διὰ τὸ ζευγίζω· ἐνταῦθα γὰρ τὸ αὐτὸ διπλοῦν ἐστι καὶ ἐν ἁπλῇ λέξει, ἀλλ' οὐ κατὰ συνέχειαν συλλαβῶν. οὐδὲ γὰρ μετὰ τὴν συλλαβὴν τὴν ἔχουσαν τὸ διπλοῦν εὐθέως ἐπιφέρεται ἡ ἑτέρα συλλαβὴ ἔχουσα τὸ αὐτὸ διπλοῦν, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν συλλαβῶν τῶν ἐχουσῶν τὸ διπλοῦν ἐστιν ἑτέρα συλλαβή. «τὸ αὐτὸ δὲ διπλοῦν» πρόσκειται διὰ τὸ ζεῦξαι· ἐνταῦθα γὰρ ἐν ἁπλῇ λέξει καὶ κατὰ συνέχειαν συλλαβῶν ἐστι τὸ διπλοῦν, ἀλλ' οὐκ ἔστι τὸ αὐτὸ διπλοῦν. διὰ τοῦτο Ξέρξης βάρβαρον εἶναι λέγομεν ὡς ἔχον ἐν ἁπλῇ λέξει κατὰ συνέχειαν συλλαβῶν τὸ αὐτὸ διπλοῦν. τῆς οὖν Μόψοπος γενικῆς εἰ ἐλέγετο ἡ εὐθεῖα,

---

tione prolata sunt de φθαρείς, φθίσθαι, ῥεχθέν, θρέφθη, quae contra regulam peccare negantur. De reduplicatione, quae nunquam fit per aspiratam exceptis poeticis ῥερυπωμένα, ῥερῖφθαι, ῥεραπισμένῳ cf. Choer. 554, 30. Herodianum arbitror non praetermisisse Χωχή, κώμη πρὸς τῷ Τίγριδι ποταμῷ, Steph. Byz. s. v. sed ut vocem barbaram canoni non subiectam esse tradidisse.

ἤμελλεν εἶναι Μόψοψ καὶ λοιπὸν ηὑρίcκετο ἐν τῇ αὐτῇ cυλλαβῇ καὶ ἐν ἁπλῇ λέξει τὸ αὐτὸ διπλοῦν, ὅπερ ἐcτὶν ἀδύνατον.

St. Byz. 458, 14: Μοψοπία, ἡ Ἀττική, ἀπὸ Μόψοποc. Καλλίμαχοc· ἄρρητοc ἡ Μόψοψ εὐθεῖα.

Eustath. 149, 1 (Cr. An. Ox. III 398, 3): τοῦ δείδοικα τὸ πρωτότυπον ὃν δέδοικα ἐκ τοῦ δείδω τὸ δειλιῶ ἔχει ἀπορίαν πῶc διὰ τοῦ κ̄ ἐκφέρεται καὶ μὴ διὰ τοῦ θεματικοῦ δ διὰ τὸν κανόνα, δι' οὗ ὥριcται καθολικῶc, ὅτι ἐπὶ τῶν βαρυτόνων, δι' οὗ cυμφώνου ἐκφέρεται ὁ ἐνεcτώc, διὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ μέcοc παρακείμενοc οἷον λείβω λέλοιβα λέγω λέλογα κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν, καθ' ὃν ἔδει ἀπὸ τοῦ δείδω δέδοιδα εἶναι τὸν μέcον παρακείμενον. λύcιc δὲ τῆc ἀπορίαc ταύτηc τὸ μὴ χρῆναι τρία παράλληλα δ παραλαμβάνεcθαι. τὸ γὰρ τοιοῦτον ψελλιcμῷ, φηcίν (sc. Herodianus), ὑποπίπτει. διὸ ἀντειcῆλθε τοῦ τρίτου δ τὸ κ̄ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου τοῦ δείδω δείcω δέδεικα, ὃc ἐcιγήθη διὰ τὸ τοῦ μέcου παρακειμένου πολύχρηcτον. ὅτι δ' ἐν πολλοῖc ἡ παραλληλία φεύγεται, δηλοῖ καὶ ὁ τεμένιοc, ὃν δέον ὂν διφθόγγῳ παραλήγεcθαι κατὰ τὸν κανόνα τοῦ κήτειοc κήδειοc ἐπιτήδειοc καὶ τῶν ὁμοίων, ὅμωc, ἵνα μὴ ἐπάλληλα εἴη τὰ τρία ε̄, ἐγράφη διὰ μόνου τοῦ ῑ. Cοφοκλῆc (Oed. Tyr. 756) «τεμενίαν τε φυλλάδα». οὕτω καὶ τὸ «Ἴριδι δίῃ» κακίζεται κατὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν διχρόνων.

Choer. Dict. 187, 2: τὸ Χάρυβδιc Χαρύβδιοc, Cάρδιc Cάρδιοc οὐκ ἐκλίθηcαν διὰ τοῦ δοc διὰ τὴν κακοφωνίαν· εὑρίcκετο γὰρ ἀλλεπάλληλον τὸ δ, ὅπερ ἐcτὶ κακόφωνον, quam observationem Eustath. 1716, 48 Herodiano deberi diserte dicit, unde etiam Priscianus IV 6, 34 hausit: non dicunt Graeci Χαρύβδιδοc, quamvis regula exigat, sed Χαρύβδιοc.

St. B. 120, 14 s. Ἀρκαδία: τοῦ Ἀρκὰc τὸ πατρωνυμικὸν Ἀρκαcίδαι. ὤφειλεν οὖν Ἀρκαδίδηc, ἀλλὰ διὰ τὸ κακόφωνον οὕτωc ἐγένετο.

Choer. 98, 16: δεῖ γινώcκειν, ὅτι οἱ Αἰολεῖc τὸ τάλαc τάλαιc λέγουcι καὶ τὸ μέλαc μέλαιc καὶ τὸ Θόαc Θόαιc προcτιθέντεc τὸ ῑ, τὸ δὲ Αἴαc Αἴαιc οὐ λέγουcι διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῆc αι διφθόγγου· ηὑρίcκετο γὰρ ἀλλεπάλληλοc ἡ αι δίφθογγοc καὶ ἐκ τούτου κακόφωνοc ἐγένετο ἡ λέξιc.

Il. Pr. Α 80: χέρηϊ: γέγονεν οὕτωc· ἔcτι τι χερείονοc γενικὴ καὶ αἰτιατικὴ «χερείονά περ καταπέφνων» (Il. Ρ 539). ὃν οὖν τρόπον

l. 6 de δέδοικα idem tradit Choer. 589, sed Apollonio hanc explicationem assignat. Eustath. p. 878, 34 cum τεμένιοc comparat Ἰλίεια, ἑορτὴ δέ αὐτὰ ἦcαν ἐν Ἰλίῳ, γράφεcθαι μὲν ὤφειλε κατὰ τὴν παραλήγουcαν διὰ τοῦ ῑ τῷ λόγῳ τοῦ Ὀλύμπια καὶ Πύθια, πρὸc βραχεῖαν δέ τινα διαφορὰν πλεονάcαντοc τοῦ ε̄ τὴν διὰ τῆc ει ἔcχε γραφήν. ὡc δέ καὶ ἐν ἄλλοιc τὸ τῶν cτοιχείων ἀλλεπάλληλον διακόπτεται, δηλοῦται καὶ ἐν τῷ τεμένιοc, ὅπερ ἐχρῆν μὲν διὰ τῆc ει διφθόγγου γραφῆναι κατὰ τὸ τέγοc τέγειοc καὶ ἐπιτέγειοc, ἐξέπεcε δέ τοῦ ε̄, οὐ λόγῳ κανόνοc, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐπαλληλίζοιτο τὰ τρία ε̄.

τὴν χερείονα αἰτιατικὴν cυγκόψας ἔφη «χέρεια» (Il. Δ 400), πληθυντικῶc δὲ τὰ χερείονα χέρεια, τοῦτον τὸν τρόπον καὶ χερείονι χέρει· καὶ ἐπεὶ κακόφωνόν ἐcτι, τροπὴ ἐγένετο τῆc ει διφθόγγου εἰc τὸ η. οὕτωc Ἡρωδιανόc.

Il. Pr. Γ 219: οὐδὲν θαυμαcτόν, εἰ διὰ τοῦ ι πολλάκιc τῶν τοιούτων γενικῶν (sc. πόcεοc ὄφεοc ἔχεοc) τὴν παραλήγουcαν προφέρονται Ἴωνεc, τὴν δὲ δοτικὴν διὰ τοῦ ε, οὐχὶ δὲ διὰ τοῦ ι· τάχα γὰρ διὰ τὸ κακόφωνον. ὁ γοῦν ποιητήc φηcιν «εὐνήν τ' αἰδομένη πόcιοc» (Od. π 75), τῇ δὲ δοτικῇ «χαριζομένη πόcεϊ ᾧ» (Il. Ε 71).

Choer. 391, 32: ἰcτέον, ὅτι παρ' Ὁμήρῳ οὐδέποτε εὑρίcκεται ἡ γενικὴ τῶν εἰc οc οὐδετέρων εἰc ουc καταλήγουcα, ἀλλ' ἢ εἰc ευc οἷον Ἐρέβευc, θάρcευc ἢ ἐντελῶc ἤγουν διὰ τοῦ εοc οἷον βέλεοc, cτήθεοc, τείχεοc, ἄχεοc. δύο δὲ μόναc γενικὰc ἐποίηcεν εἰc ουc, τὸ «χλωροὶ ὑπὸ δείουc» (Ο 4) καὶ «ἧ ῥα κατὰ cπείουc κέχυται» (ι 330). τοῦτο δ' οὐκ ἐποίηcε διὰ τὸ μέτρον, ἀλλὰ διὰ τὴν κακοφωνίαν τῆc ἐπαλληλίαc τοῦ ε. ἔcτι γὰρ δέοc καὶ cπέοc καὶ εἰ ἐγένετο ἡ γενικὴ παρὰ τῷ ποιητῇ δέευc καὶ cπέευc, ἀλλεπαλληλία ἤμελλεν εἶναι τοῦ ε καὶ τούτου χάριν τῇ εἰc ουc γενικῇ ἐχρήcατο, φημὶ δὲ τῇ δέουc καὶ cπέουc, ἃ ἐν πλεοναcμῷ τοῦ ε γίνονται δείουc καὶ cπείουc.

Choer. Orth. 244, 31; 273, 1: περὶ ποcότητοc 296, 14: τὰ εἰc ευc ὡc ἐπὶ τὸ πλεῖcτον οὐ θέλουcι τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεcθαι, εἰ μὴ ἀπὸ πρωτοτύπου cχῶcι τὴν ει δίφθογγον. πρόcκειται «ὡc ἐπὶ τὸ πλεῖcτον» διὰ τὸ Νειλεύc οὐκ ἐπὶ τοῦ πατρὸc τοῦ Νέcτοροc ἀλλ' ἐπὶ τοῦ λεγομένου Ἀττικῶc ὁ Νείλεωc τοῦ Νείλεω. πρόcκειται «εἰ μὴ ἀπὸ πρωτοτύπου cχῶcι τὴν ει δίφθογγον» διὰ τὸ Ῥοιτειεύc καὶ Cιγειεύc.

St. B. 431, 1: Μανθυρέα κώμη Ἀρκαδίαc· τὸ ἐθνικὸν Μανθυρεύc διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δύο εε.

St. B. 176, 20: Βορυcθένηc: ἀπὸ τῆc εἰc οc εὐθείαc ἡ διὰ τοῦ ιτηc παραγωγὴ πλεονάζει μιᾷ cυλλαβῇ ὡc τόποc τοπίτηc, Κανωπίτηc. τὸ δὲ Ἰήτηc ἀπὸ τῆc Ἴου διὰ τὸ ι ἐξηνέχθη διὰ τοῦ η.

ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ
ΠΕΡΙ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Περὶ συντάξεως.

1.

Priscian. II 3: Si antecedens syllaba terminet in consonantem, necesse est etiam sequentem a consonanti incipere ut «artus» «ille» «ardnus» nisi sit compositum ut «abeo» «adeo» «pereo». Herodianus tamen de orthographia ostendit rationabilius esse sonoriusque quantum ad ipsam vocis prolationem in compositis quoque simplicium regulam in ordinandis syllabarum literis servare.

*2.

Eustath. p. 709, 15 ad Il. Θ 206: κανὼν γραμματικὸς λέγει, ὡς, εἰ μέσον δύο φωνηέντων εὑρεθῇ σύμφωνον ἐν ἁπλότητι ἢ συνθέσει ἢ καὶ συναλοιφῇ, τῷ δευτέρῳ τουτέστι τῷ ἐπαγομένῳ φωνήεντι ἀκολουθεῖ. ἐν ἁπλότητι μὲν ἐπὶ τοῦ ἔτι τὸ τ̄ τῷ ῑ συντάσσεται, ἐν συνθέσει δὲ ἐπὶ τοῦ κατάγω ὁμοίως τῷ μετ' αὐτὸ ᾱ συμβιβάζεται, ἐν συναλοιφῇ δὲ ἐπὶ τοῦ κατ' ἐμὲ τῷ ἐφεξῆς συγγράφεται.

*3.

Τιμοθέου Γάζης κανόνες καθολικοὶ περὶ συντάξεως in Anecd. Paris. IV p. 239, 15—240, 4:

Πᾶν σύμφωνον μεταξὺ δύο φωνηέντων ἐν ἑνὶ μέρει λόγου ἤγουν ἐν μιᾷ λέξει τῷ ἐπιφερομένῳ φωνήεντι συνάπτεται οἷον ἄγω, φέρω, δέρω, χαίρω, Πλάτωνος, Θέωνος, πρόσοδος, ἔξοδος, εἴσοδος, δυσώδης. ἰδοὺ ἐπὶ τούτων τὸ σύμφωνον μεταξὺ δύο φωνηέντων ὑπάρχον τῷ ἐπιφερομένῳ φωνήεντι συνάπτεται καὶ οὐ τῷ προηγουμένῳ. ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ ἄγω τὸ γ̄ μετὰ τοῦ ω ἐστὶ καὶ οὐ μετὰ τοῦ ᾱ. ἐπὶ δὲ τοῦ φέρω τὸ ρ̄ μετὰ τοῦ ω ἐστι καὶ οὐ μετὰ τοῦ ε̄. καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς ὁμοίως. πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι «ἐν ἑνὶ μέρει λόγου» ἤγουν ἐν μιᾷ λέξει, ἐπειδὴ ἐὰν εὑρεθῶσι δύο μέρη λόγου ἤγουν δύο λέξεις, οὐ συνά-

ad fr. *2. Canonem grammaticum, qui hic proponitur, collato fr. 1 ab Herodiano profectum esse iudico. cf. Eustath. 984, 17. De Ζῆν vel Ζῆ — Ν ut Aristarchus scripsit cf. Lob. El. II 273, Spitzner ad Iliad. Ξ 265.

πτεται τὸ cύμφωνον τῷ ἐπιφερομένῳ φωνήεντι, ἀλλὰ χωρὶc εὑρίcκεται τὸ cύμφωνον τῆc προηγουμένηc λέξεωc, καὶ χωρὶc τὸ φωνῆεν τῆc ἐπιφερομένηc οἷον ὑπὲρ Ἀπολλωνίου, cὺν Ἀπολλωνίῳ, πρὸc Ἀπολλώνιον. ἐπὶ τούτων γάρ, ἐπειδὴ δύο λέξειc εἰcίν, οὐ cυνάπτεται τὸ cύμφωνον τῷ ἐπιφερομένῳ φωνήεντι, ἀλλὰ χωρίc ἐcτι τὸ cύμφωνον καὶ χωρὶc τὸ φωνῆεν. ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ ὑπὲρ Ἀπολλωνίου τὸ ρ̄ χωρίc ἐcτι καὶ τὸ α χωρίc, ἐπὶ δὲ τοῦ cὺν Ἀπολλωνίῳ τὸ ν̄ χωρὶc καὶ τὸ α χωρίc, ἐπὶ δὲ τοῦ πρὸc Ἀπολλώνιον τὸ c̄ χωρὶc καὶ τὸ α χωρίc. δεῖ προcθεῖναι χωρὶc τῶν ἐχόντων ἔκθλιψιν· ἐπὶ τούτων γὰρ τὸ cύμφωνον τῷ ἐπιφερομένῳ φωνήεντι cυνάπτεται οἷον κατ' Ἀπολλωνίου, μετ' Ἀριcτάρχου, ἐπ' αὐτῷ, κατ' αὐτόν, καθ' ἡμῶν. ἰδοὺ γὰρ ἐπὶ τούτων εἰ καὶ δύο λέξειc εἰcί, τὸ cύμφωνον τῷ ἐπιφερομένῳ φωνήεντι cυνάπτεται, ἐπειδὴ ἔκθλιψιc ἐγένετο.

Περὶ cυμφώνων.

4.

Il. Pr. Θ 441: ἀμβωμοῖcι: Χρύcιπποc ὑφ' ἓν προφέρεται· ὁ μέντοι Ἀρίcταρχοc δύο μέρη λόγου παραλαμβάνει καὶ προπεριcπᾷ. λέγει γοῦν καὶ ἀλλαχοῦ «χρύcειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν» (Od. η 100). χρὴ μέντοι γινώcκειν, ὅτι διὰ τοῦ μ γράφεται κἂν παράθεcιc ᾖ ὁμοίωc τῷ «ἂμ φόνον, ἂν νέκυαc» (Il. K 298). τὸ δὲ αἴτιον ἐν τοῖc περὶ ὀρθογραφίαc εἴρηται.

5.

E. M. 792, 34: φθέγμα ὁ μὲν Ὦροc δι' ἑνὸc γ̄ γράφει, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸc διὰ δύο φθέγγμα· καὶ ἴcωc παρὰ τὸ φθέγγομαι· τὸ δὲ φθέγγομαι κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ θ̄ γίνεται· παρὰ τὸ φῶ τὸ λάμπω γίνεται φέγγοc καὶ φέγγω φθέγγω παρὰ τὸ εἰc φῶc ἄγειν τὰ τοῦ νοῦ.

6.

E. Orion. 150, 21: cπόγγοc εἰ μὲν διὰ τοῦ π παρὰ τὸ cπᾶν τὰ ὑγρά, διὰ δὲ τοῦ φ παρὰ τὸ cφίγγειν κατὰ τὰc ἐκθλίψειc. οὕτωc Ἡρωδιανόc.

7.

E. Gud. 87, 52: ἀcπάραγοc ὁ λεγόμενοc φάρυγξ. εἴρηται ἄνευ τοῦ α cφάραγοc παρὰ τὸ cφαραγεῖν ὅ ἐcτιν ἠχεῖν, δι' αὐτοῦ γὰρ ἡ

ad fr. 4. cf. Schol. ad Od. ε 329. 330 καὶ τὸ ἀμπεδίον καὶ τὸ ἀμπέλαγοc διὰ τοῦ μ̄ γραπτέον. Il. Pr. Π 248 τεύχεcί τε ξὺν πᾶcι καὶ ἀγχεμάχοιc ἑτάροιcιν κατὰ παράθεcιν ἐδεξάμεθα ἐνθάδε τὴν cύν πρόθεcιν διὰ τὴν διαcτολὴν τὴν πρὸc τοὺc ἑταίρουc. διὸ προπεριcπᾶται τὸ πᾶcι, cὺν τεύχεcι πᾶcι καὶ τοῖc ἑταίροιc. ἔcτι μέντοι καὶ cύνθετόν ποτε καὶ τρίτη ἀπὸ τέλουc ἔcται ἡ ὀξεῖα ἀπ' εὐθείαc τῆc cύμπαντεc καὶ αἰτιατικῆc τοὺc cύμπανταc. καὶ οὕτωc ἀνεγνώcθη τὸ «cύμπαcι Πυλίοιcι» (Od. γ 59). καὶ δῆλον ὅτι ἐνθάδε μὲν ἡ γραφὴ διὰ τοῦ μ̄ ἐcτί, ἐπεὶ κατὰ cύνθεcιν, ἐν δὲ τῷ «τεύχεcί τε ξὺν πᾶcι» φυλάξει τὸ ν̄ ἑαυτῆc ἡ πρόθεcιc διὰ τὴν παράθεcιν.

ad fr. 5. Idem Zonar. 1807.

ad fr. 6. Idem E. M. s. v. et E. Gud. p. 507, 15, ubi in lemmate cκύτοc pro cπόγγοc scriptum est.

ad fr. 7. Verba quae nomen Herodiani sequuntur, sunt nihil nisi repetitio

φωνὴ φέρεται: Ἡρόδικος δέ φηϲι πλεοναϲμῷ τοῦ ᾱ καὶ τοῦ ϲ εἶναι ἀϲφάραγον ἀντὶ τοῦ φάρυγγα. Πτολεμαῖος δὲ ὅτι οἱονεὶ ἀϲπαίρει· ἄλλοι δὲ διὰ τὸ μὴ ϲπᾶϲθαι ἀϲπάραγον καὶ ἀϲφάραγον· κερατώδη γὰρ εἶναι. οἱ δὲ κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ ᾱ ἀϲφάραγον τὸν φέροντα τὴν φωνήν. οὕτωϲ Ἡρωδιανόϲ.

8.

E. Orion. 57, 29: ἐχθρόϲ: παρὰ τὸ ἔχθοϲ ἐχθηρὸϲ καὶ ϲυγκοπῇ ἐχθρόϲ ἢ ὡϲ κῦδοϲ κυδρόϲ. οἱ δὲ διὰ τοῦ κ̄ γράφοντέϲ φαϲιν εἶναι ἐκθρόϲ ὁ ἔξω τεθορηκώϲ, εἴτε ϲύμβαϲιϲ ἡ φιλία. οὕτω φηϲὶν Ἡρωδιανὸϲ ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ, διὰ δὲ τοῦ χ̄ γράφει.

9.

E. Or. 167, 15: ψυχρόϲ: παρὰ τὸ ψῦχοϲ ψυχρόϲ. οὕτωϲ ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ Ἡρωδιανόϲ.

Περὶ φωνηέντων.

10.

Theogn. 12, 26 et 85, 7: Πᾶϲα λέξιϲ ἀπὸ τῆϲ χε ϲυλλαβῆϲ ἀρχομένη φεύγει τὴν διὰ τῆϲ αι διφθόγγου γραφήν· ϲεϲημειωμένου τοῦ χαίτη, ὃ δηλοῖ τὴν τρίχα· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ κρατῶ κράτη· ἐκβολῇ τοῦ ρ̄ καὶ τροπῇ τοῦ κ̄ εἰϲ χ καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ ῑ χαίτη. οὕτωϲ Ἡρωδιανὸϲ ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ. ἔτι δὲ καὶ τὸ χαίρω καὶ χαίνω καὶ τὸ χαιόϲ, ὃ δηλοῖ τὴν ῥάβδον, καὶ τῶν παρ' αὐτῶν ϲυγκειμένων τοῦ χαιρέκακοϲ καὶ τῶν ὁμοίων.

11.

Eustath. 1392, 23: ϲημείωϲαι ὡϲ γαιήοχοϲ μὲν μοναχῶϲ διὰ διφθόγγου· γεοῦχοϲ δὲ καὶ γηοῦχοϲ καθ' Ἡρωδιανὸν μὲν καὶ Δίδυμον διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ παρὰ τὴν ψιλογραφουμένην γέαν, ἧϲ ϲυναίρεμα

primo loco positae originationis, quae iam in fine inde a verbis οἱ δὲ κατὰ πλεοναϲμὸν iterata est: παρὰ τὸ ϲφάραγοϲ πλεοναϲμῷ τοῦ ᾱ (καὶ delevi) ἀϲφάραγον τὸν βρόγχον (pro βρόχον). Similiter Zon. 316 ὁ δὲ Ἡρωδιανὸϲ λέγει παρὰ τὸ ϲφαραγεῖν ὅ ἐϲτι τὸ ἠχεῖν· δι' αὐτοῦ γὰρ ἡ φωνὴ φέρεται· καὶ κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ α ἀϲφάραγοϲ. cf. E. M. 160, 50, Lob. El. I 15. Caeterum haec vitia codicis sustuli: l. 1 Ἡρόδικοϲ scripsi ex Il. Pr. N 29 pro Ἀριδείκηϲ, et l. 2 pro ἀϲπάραγον ἀϲφάραγον. l. 2 in cod. est Πολέμαχοϲ, pro ὅμωϲ scripsi οἱονεί, pro ἀπαίρει ἀϲπαίρει. l. 3 pro κερατώδηϲ κερατώδη et l. 4 pro τοῦ ρ τοῦ α et ἀϲφάραγον pro ἀϲπάραγον.

ad fr. 8 l. 8 ἢ inserui ante ὡϲ κῦδοϲ et addidisse opinor Herodianum δ' καὶ ἄμεινον collato E. M. 39, 53 αἶϲχοϲ αἰϲχρόϲ ὡϲ κῦδοϲ κυδρόϲ, ψῦχοϲ ψυχρόϲ· καὶ ἀπὸ τοῦ θηλυκοῦ ϲάθη ϲαθρόϲ καὶ λύπη λυπρόϲ. οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ αἰϲχηρόϲ ϲυγκέκοπται. De derivatione vocis ἔχθοϲ cf. Apoll. de adv. 558 ἐχθέϲ παρὰ τὸ ἐκτὸϲ τοῦ χρόνου πεπτωκέναι τὸ κατάϲτημα ἐϲχημάτιϲται, τῶν ψιλῶν ἀντιϲτοίχων εἰϲ τὰ δαϲέα μεταπεϲόντων, καθὼϲ ἐϲτιν ἐπινοῆϲαι καὶ ἐπὶ τοῦ ἔχθοϲ. τὸ γὰρ ἀπόβλητον καὶ ἐκτὸϲ ἡμῶν τοιοῦτον et E. M. s. ἐχθέϲ.

ad fr. 9. Hoc ψυχρόϲ cum ἐχθρόϲ in orthographia comparatum fuit, ἐχθρόϲ autem propter duplicem scripturam et per κ et per χ memoratum.

ad fr. 10. Transiit in E. M. 807, 48, ubi ut in altero Theognosti loco pro ἐκβολῇ scriptum est ἀποβολῇ.

ad fr. 11. cf. Orion. 40, 27 γαιήοχοϲ παρὰ τὴν γαῖαν ἔχειν.

ἡ γῆ, ἄλλοι δὲ διὰ τῆς αι διφθόγγου παρὰ τὴν λοιπὴν γαῖαν, ἐξ ἧς καὶ γαιήοχος.

12.

E. M. 639, 18 coll. Choer. Orth. p. 243. 6: ὀρίγανον: διὰ τοῦ ῑ γράφεται κατὰ παράδοσιν· ὤφειλε δὲ ἐκ τῆς ἐτυμολογίας διὰ διφθόγγου γράφεσθαι. τὰ γὰρ ἀπὸ δοτικῆς τῶν εἰς ος οὐδετέρων συντιθέμενα γίνεται τοιοῦτον τὸν τρόπον· εἰ μὲν φωνῆεν ἐπιφέρεται ἢ ἓν ἁπλοῦν σύμφωνον, φυλάττεται ἡ ει δίφθογγος οἷον ὄρει ὀρείαυλος, ὀρειγενής ὁ ἐν τῷ ὄρει γεννηθείς, ἔγχει ἐγχείμορος. εἰ δὲ δύο σύμφωνα ἐπιφέρηται, ἀποβάλλουσι τὸ ε· ἔγχει ἐγχίκτυπος, ὄρει ὀρίτροφος χωρὶς τῶν παρὰ τὸ κάλλος καὶ τὸ ὕψος οἷον καλλιπάρθενος, ὑψίθρονος. κρεῖττον δὲ σημειοῦσθαι μόνα τὰ παρὰ τὸ κάλλος· περὶ γὰρ τῶν δοκούντων παρὰ τὸ ὕψος εἶναι λέγεται, ὅτι παρὰ τὸ ὕψι ἐπίρρημά εἰσι. τούτων οὕτως ἐχόντων τὸ ὀρίγανον ὤφειλε διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεσθαι· παρὰ γὰρ τὴν ὄρει δοτικὴν καὶ τὸ γάνος τὸ σημαῖνον τὴν χαρὰν γίνεται· τὸ γὰρ ὀρίγανον ἐν τῷ ὄρει χαίρει. ἀλλὰ διὰ τοῦ ῑ ἐπεκράτησε λέγεσθαι. Ἡρωδιανός.

13.

E. Gud. 100, 48: ἄχρι ἀπὸ τοῦ μέχρι ἀποβολῇ τοῦ μ καὶ μεταθέσει τοῦ ε εἰς α. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ.

14.

Steph. Byz. 359, 5 s. v. Καρία: Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ ἀμφίβολον αὐτό (sc. utrum Κᾶϊρα an Κάειρα) φησιν. ἐν δὲ τῇ καθόλου χρήσει ἑπόμενος διὰ διφθόγγου φησίν· ὑπομνηματίζων δὲ τὸ περὶ γενῶν Ἀπολλωνίου διὰ τοῦ ῑ μακροῦ.

E. M. 692, 33: τὸ πρώϊρα οἱ μὲν διὰ τοῦ ῑ λέγουσιν ὡς ἀπὸ τοῦ πρῷρα κατὰ διάστασιν τοῦ ῑ πρώϊρα. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν διὰ τοῦ ειρα.

Schol. ad Arat. v. 342 Bekk. p. 82: διὰ τοῦτο (sc. τὸ προνενευκέναι καὶ προπλεῖν) καὶ πρῷρα καλεῖται κατὰ Ἡρωδιανὸν ἐτυμολογοῦντα αὐτὴν παρὰ τὸ προϊέναι τὸ προπορεύεσθαι, πρόϊρά τις οὖσα καὶ πρῷρα, προσγεγραμμένον ἔχουσα τὸ ῑ.

E. M. 318, 50 s. ἐθείρησι: ἔθειρα γράφεται διὰ διφθόγγου· πάντα γὰρ τὰ διὰ τοῦ ειρα προπαροξυνόμενα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφον-

ad fr. 12. Etymologici Magni locus, in quo Herodiani nomen exstat, exscriptus est ex ampliore exemplari Orthographiae Choerobosci, simile praeceptum habent etiam Theogn. p. 95 et An. Ox. II 398, 7. l. 10 voce ἐγχείμορος rectius existimat Lob. ad Phrynich. p. 683 ἐγχείμαργος, quod exstat ap. Eustath. 460, 25 et alio Choerobosci loco p. 207 et An. Ox. l. c. l. 16 originatio, quae hic ap. Choeroboscum excipit verba ἐν τῷ ὄρει χαίρει: ἢ παρὰ τὸ ὁρᾶν καὶ τὸ γανῶ τὸ λαμπρύνω οἱονεὶ τὸ λαμπρῦνον τὴν ὅρασιν· ὁρᾶν γὰρ καλῶς ποιεῖ τὸ ὀρίγανον ut a Choerobosco assuta a me omissa est.

ad fr. 12. Propter scripturam per ῑ ἄχρι in Orthographia, opinor, prolatum et in transcursu originis mentio facta erat.

ται δότειρα, cώτειρα, ὀλέτειρα, γενέτειρα, εὐπάτειρα, Δηϊάνειρα. οὕτως οὖν καὶ τοῦτο. καὶ καθόλου τὰ εἰς ρα θηλυκὰ οὐδέποτε ἔχει ἐν τῇ παραληγούςῃ τὸ ῑ μόνον, ἀλλ' ἢ μετὰ τοῦ ῶ οἷον πρῷρα ἢ μετὰ τοῦ ᾱ οἷον cφαῖρα. cεcημείωται τὸ εἰρά καὶ Κάειρα ἀμφιβαλλόμενα.

E. M. 483, 4: Κάειρα: τὸ εἰρά καὶ τὸ Κάειρα ἀμφιβάλλονται· ὥcπερ δὲ ἀπὸ τοῦ μάκαρ μάκαρος γίνεται μάκαιρα, αὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Κάρ Καρόc γίνεται Καῖρα καὶ κατὰ διάλυcιν Κάϊρα καὶ τῷ λόγῳ τῶν εἰς ρᾱ θηλυκῶν Κάειρα διὰ τῆς ει διφθόγγου.

His locis comparatis sic fere Herodianum in Orthographia praecepisse existimaverim:

Πρώειρα οἱ μὲν διὰ τοῦ ῑ λέγουcι, ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, καίπερ ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ προϊέναι τὸ προπορεύεcθαι πρόϊρά τις οὖcα καὶ πρῷρα προcγεγραμμένον ἔχουcα τὸ ῑ, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφειν πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν διὰ τοῦ ειρᾱ. Πάντα γὰρ τὰ διὰ τοῦ ειρᾱ προπαροξυνόμενα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφονται, ἔθειρα, δότειρα, cώτειρα, ὀλέτειρα, γενέτειρα, εὐπάτειρα, Δηϊάνειρα. οὕτως οὖν καὶ τοῦτο. καὶ καθόλου τὰ εἰς ρα θηλυκὰ οὐδέποτε ἔχει ἐν τῇ παραληγούcῃ τὸ ῑ μόνον, ἀλλ' ἢ μετὰ τοῦ ῶ οἷον πρῷρα ἢ μετὰ τοῦ α οἷον cφαῖρα ἢ μετὰ τοῦ ō οἷον μοῖρα ἢ μετὰ τοῦ ε̄ οἷον cτεῖρα. cεcημείωται τὸ εἰρά καὶ Κάειρα ἀμφιβαλλόμενα. τὸ μὲν εἰρά διφορεῖται κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν· εἰ μὲν παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω, διὰ διφθόγγου· εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ἱερὰν εἶναι διὰ τὸ ῑ. τὸ δὲ Κάειρα πρὸς μὲν τὸν παραcχηματιcμὸν διὰ τοῦ ῑ· ὥcπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ μάκαρ μάκαρος γίνεται μάκαιρα οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Κάρ Καρόc γίνεται Καῖρα καὶ κατὰ διάλυcιν Κάϊρα· τῷ δὲ λόγῳ τῶν εἰς ρᾱ θηλυκῶν Κάειρα διὰ τῆς ει διφθόγγου.

15.

E. Gud. 289, 31: Κάβιροι: ὁ Ἀλεξίων διὰ τοῦ ῑ, ὡcαύτως ὁ Φιλόξενος· καὶ Ἡρωδιανὸς λέγει τὴν παράδοcιν δίφθογγον ἔχειν καὶ ἴcως cυνέδραμε τῷ μάγειρος αἴγειρος πέπειρος ὄνειρος.

16.

E. Orion. 17, 14: αἴγειρος παρὰ τὸ αἴρεcθαι εἰς ὕψος καὶ αὔξεcθαι, ὅθεν Ὅμηρός φηcι (Od. η 106) «μακεδνῆς αἰγείροιο». οὕτως εὗρον ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ Ἡρωδιανοῦ.

E. M. 28, 39: αἴγειρος, διὰ τῆς ει διφθόγγου· εὕρηται καὶ χωρὶς τοῦ ῑ ὡς τὸ «καὶ αἰγέρων ἔφυcαν εὐγενέcτεραι». καὶ ὅτι τὰ εἰς ρος ῥηματικὰ τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται οἷον μάccω μάγειρος, πέπτω πέπειρος, ὀνῶ ὄνειρος. οὕτως οὖν καὶ ἀΐccω αἴγειρος ἢ παρὰ τὸ

l. 19 verba ἢ μετὰ τοῦ ō — cτεῖρα addidi ex Choer. Orth. 196, 20. l. 20 τὸ μέν εἰρά (accentum ex Arcadio 97, 1 in εἶρα mutavi) — l. 23 διὰ τοῦ ῑ composui ex E. M. 303, 38 coll. Eust. 1060, 36.

ad fr. 15. l. 29 pro cυνέδραcε cum cod. Paris. 2720 in An. Paris. IV 52 scripsi cυνέδραμε; pro τὸ μάγειρος τῷ μ.

αἴρω τουτέςτιν εἰς ὕψος αἴρεςθαι καὶ αὐξάνεςθαι. Quum in hoc E. Magni loco etymon ἀΐςςω primo loco positum et in Choer. Orthogr. 177, 29 altera originatio ne commemorata quidem sit, praeterea etiam ap. Theogn. 71, 22 ἀΐςςω αἴγειρος legatur, apparet in E. Orionis Herodiani adnotamentum omissum et explicationem ab eo alienam ei obtrusam esse. Quare sic Herodianum, ut est ap. Choerob., de voce egisse pro certo affirmem:

αἴγειρος: διὰ διφθόγγου τὰ δύο· εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ῑ οἷον «καὶ αἰγέρων ἔφυςαν εὐγενέςτεραι» καὶ κατὰ πλεοναςμὸν τοῦ ῑ αἴγειρος· τὰ γὰρ εἰς ρος ῥηματικὰ τῇ ει διφθόγγῳ θέλουςι παραλήγεςθαι· οἷον ἀΐςςω αἴγειρος, μάςςω μάγειρος, ὀνῶ ὄνειρος· τὸ δὲ αι τῆς πρώτης ςυλλαβῆς γέγονεν ἀπὸ τοῦ ἀΐςςω αἴγειρος κατὰ κρᾶςιν.

17.

E. Orion. 100, 4: μάγειρος παρὰ τὸ μάςςω ἤγουν ὁ τὰς μάζας μερίζων. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ.

18.

E. Gud. 415, 45: ξῖρις: ὁ μέντοι Ὦρος ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ διὰ τῆς ει γράφει, ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι τῆς ὀρθογραφίας τοῦ Ἡρωδιανοῦ ἐγκρίνει τὴν διὰ τοῦ ῑ γραφήν.

19.

E. M. 539, 11: κριός· ὁ Ἡρωδιανός φηςι παρὰ τὸ κεκρίςθαι τὰς τρίχας· διαφέρουςι γὰρ αἱ τρίχες τοῦ κριοῦ τῶν ἄλλων ζώων· τινὲς δὲ λέγουςι παρὰ τὸ κέρας γίνεςθαι κεριός καὶ ςυγκοπῇ κριός. οὐ καλῶς· κεραῖος γὰρ ὤφειλεν εἶναι ὡς κνέφας κνεφαῖος οὖδας οὐδαῖος.

---

ad fr. 17. Lehrsius me monuit pro μερίζων scribendum esse φυρῶν vel simile quid, sed in libello περὶ ποςότητος 316, 24 legimus δαιτρός ὁ μάγειρος ὁ μερίζων τὰ ὄψα. In E. Orion. et in E. M. 573, 6 Herodianeae originatio Philoxeni opponitur et ipsa ex Herodiano ut videtur deprompta: ὁ δὲ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ ἀναδιπλαςιαςμοῦ πλεοναςμὸν λέγει τοῦ μ̄· παρὰ ἀγείρειν τὸ ςυναθροίζειν ἤτοι ἐξ ὧν ἀρτύει ἢ ὧν παραςκευάζει ὄψιον et E. Gud. 375, 54 Φιλόξενος δὲ λέγει, ὅτι παρ' Αἰολεῦςιν ἡ γραφὴ διὰ τοῦ ῑ ἐςτὶ μάγιρος. Ibidem: Ἀλεξίων δέ φηςι ἢ ὅτι μαγεία τίς ἐςτιν ἡ ἄρτυςις τῶν ἑψημάτων ἢ ἐπεὶ εἰς μικρὰ (pro μίαν) αὐτὰ ςυγκόπτει· ῥηματικὸς γὰρ ὁ τύπος καὶ ἁρμόζει τῷ μάςςω ῥήματι.

ad fr. 18. l. 19 ἐγκρίνει pro ἐπικρίνει emendavit Bloehius ad E. M. p. 980. Ex hoc loco patet Herodianum hanc vocem in orthographia attigisse neque tamen, utram scripturam adoptaverit, sed vix dubitandum est, quin scripturam per ῑ praetulerit secundum canonem, quem Choer. Orth. 242 ab Herodiano pariter atque multa alia sumpsisse videtur: τὰ εἰς ρις βαρύτονα τῇ ει διφθόγγῳ οὐ παραλήγονται. Eustath. 391, 37, E. M. 209, 30 τὰ διὰ τοῦ ιρις ἀποςτρέφεται τὴν ει δίφθογγον.

ad fr. 19. l. 22 ζώων post τῶν ἄλλων accessit ex Choer. Epim. in Psalm. 137, 26. Lehrsius pro ἄλλων suspicatus est αἰγῶν. — Idem quod in E. M., exstat etiam in E. Gud. 347, 3. In Et. Orion. 82, 15 res perversa est, quum Herodiano assignetur sententia, quam reprobatam ab eo esse apparet: κριός Ἡρωδιανὸς οὕτω ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ κέρας κέριος, ςυγκοπῇ κριός. Quidam vocabulum per ει scripsisse videntur cum κρείων cognatum putantes ὥςπερ λέγεται κρείων ὁ βαςιλεύς, οὕτω καὶ κριός ὁ ἐξέχων τῆς ποίμνης, quae verba praemissa sunt modo prolatis Herodianeis in E. M. Atque sic exhibuerunt quidam nomen Titanis Κρεῖος, quod vetatur τῷ κανόνι τῶν διὰ τοῦ ιος διςυλλάβων ἀρςενικῶν διὰ τοῦ ῑ

*20.

E. M. 539, 20: Κρῖος ὄνομα Τιτᾶνος· παρὰ τὸ κεκρίσθαι. προπερισπᾶται πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ κριός τοῦ προσηγορικοῦ. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος καὶ τὸ κύριον ὀξύνει· τὰ διὰ τοῦ ῑος δισύλλαβα ἀρσενικὰ τὴν ει δίφθογγον ἀποστρέφεται, βίος, δῖος, Χῖος ὁ πολίτης τῆς Χίου, Θρῖος ὄνομα ποταμοῦ, Κίος ὄνομα κύριον, Πῖος ὄνομα κύριον, Τίος ὄνομα κύριον. οὕτως οὖν καὶ Κρῖος. πρόσκειται ἀρσενικὰ διὰ τὸ νειός, ὃ σημαίνει τὴν ἀρουμένην γῆν· ἔστι δὲ θηλυκόν· σεσημείωται ταῦτα, θεῖος, Κεῖος ὁ τῆς Κέω πόλεως, πλεῖος, μεῖος, λεῖος, ῥεῖος. οὕτω δὲ λέγουσιν οἱ Κύπριοι τὸν ἀσθενῆ παρὰ τὸ ῥεῖα, ὃ σημαίνει τὸ εὐχερές. χρεῖος παρὰ τὴν χρείαν. τὸ δὲ Φλῖος (σημαίνει δὲ τὸν Διόνυσον) διφορεῖται. τινὲς μὲν γὰρ διὰ τοῦ ῑ γράφουσιν αὐτό, τινὲς δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου.

21.

E. Orion. 40, 20: γρῖπος παρὰ τὸ ἀγρεῖν, ὅ ἐστι παρακολουθεῖν τῇ ἄγρᾳ. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ.

22.

E. Orion. 77, 7: ἰκμάς παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι ἄνωθεν πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ Διὸς ὕοντος. οὕτως Ἡρωδιανός.

23.

E. Orion. 76, 26: ἵμερος· παρὰ τὸ ἵημι ἵεσθαι· «ἵετο γὰρ βαλέειν» (Π 383 et 866). ὁ ποθῶν γὰρ ἵεται ἐπὶ τὸ ποθούμενον. οὕτως Ἡρωδιανός.

24.

E. Orion. 76, 23: ἱμονία παρὰ τὸν ἱμάντα. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ.

25.

E. Orion. 77, 3: ἶπος: παρὰ τὸ ἴπτω καὶ ἰάπτω, ὡς κόπτω κόπος, καὶ ἴπτω ἶπος· ἔστι δὲ εἶδος παγίδος. οὕτως Ἡρωδιανός.

26.

E. Or. 160, 6: φειδωλός οἷον φευγωλός τίς ἐστιν ὁ φεύγων τὸ δοῦναι. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ.

γραφομένων et altero canone in libro περὶ ποσότητος 289, 12 πᾶν ὄνομα καὶ πᾶν μέρος λόγου, ᾧ ἔγκειται τὸ κρι μόριον, διὰ τοῦ ῑ γράφεται. Atque de hoc Κρῖος habemus praeclarum fragmentum, vid. fr. seq.

ad fr. *20. Hoc fragmentam quin Herodiano debeatur, extra dubinm ponit et doctrinae praestantia et mira cum Arcadio 37, 16—22 congruentia. Choerobosc. l. c. et p. 271, ut solet, Herodianum exscripsit. cf. Lehrs de Arist. p. 285 ed. II.

ad fr. 21. Idem E. Gud. 129, 54 et E. M. s. v., in quo postremo libri nomen non additum est. Canonem, ex quo per ῑ scribendum sit vocabulum, Choer. Orth. 188 affert: πᾶσα συλλαβὴ ἀπὸ τῆς γρι ἀρχομένη ἀποστρέφει τὴν ει δίφθογγον.

ad fr. 24. cf. Choer. Orth. 223, 30 ἱμονία διὰ τοῦ ῑ· παρὰ γὰρ τὸ ἱμάς ἱμάντος γέγονεν.

ad fr. 26. οἷον φευγωλός inserui ex E. Gud. 549, 56 φειδωλός φευδωλός (scribe φευγωλός) τις ὢν ὁ φεύγων τὴν δόσιν καὶ τὸ δοῦναι cf. Excerpta cod.

27.

Herodian. περὶ μον. λέξ. 23, 20: οὐκ ἀγνοῶ, ὅτι καὶ τὸ βαρυνόμενον (sc. εἶμι) ἡ παράδοσις διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει· οὐχ ὑγιῶς μέντοι οὔτε κατὰ τὸ κίνημα αὐτοῦ οὔτε κατὰ τὴν Αἰολίδα διάλεκτον, ὡς δέδεικταί μοι ἐν τοῖς περὶ ὀρθογραφίας.

28.

E. M. 197, 48: βινεῖν: λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι τοῦτο διφορεῖται κατὰ τὴν γραφήν· τινὰ γὰρ τῶν ἀντιγράφων διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσι τὴν λέξιν, τινὰ δὲ διὰ τοῦ ῑ.

29.

E. M. 206, 34: [Ἰὼ ἡ Ἰνάχου εἰς βοῦν μεταβληθεῖσα καὶ μετὰ τὴν διὰ γῆς καὶ θαλάσσης πλάνην εἰς Αἴγυπτον παραγενομένη ἐπιβᾶσά τε βροχθώδους τόπου τοῦ Νείλου τῶν χηλῶν ἴχνη τῷ πηλῷ ἐνεχάραξεν. ὁ δὲ τῆς χώρας βασιλεὺς ἑωρακὼς τὸ μὲν τῆς ἐμπροσθίας χηλῆς τῷ ει στοιχείῳ ἐμφερές, τὸ δὲ τῆς ὀπισθίας τῷ ω Εἰὼ τὴν βοῦν ὠνόμασεν· ὥστε κατὰ τοῦτον τὸν λόγον καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου, δεῖ γὰρ Εἰώ]. ὁ μέντοι Ἡρωδιανός φησι διὰ τοῦ ῑ παρὰ τὸ ἰέναι σχηματιζόμενον, ὅτι πολλήν, φησίν, ἦλθεν γῆν.

Paris. post Orionem p. 190, 22. Caeterum Herodianus verbum δοῦναι in φειδωλός inesse non sumpsit, ut apparet ex Choer. Orth. 273: φειδωλός: διὰ διφθόγγου· ὥσπερ παρὰ τὸ ἁμαρτῶ γέγονεν ἁμαρτωλός, οὕτως καὶ παρὰ τὸ φείδω φειδωλός οἱονεὶ ὁ φεύγων τὸ δοῦναι, φευγωλός (sic scribe pro φευδωλός) γάρ. cf. An. Ox. II 422, 14 τὸ φεύγω παρὰ τὸ φέβω τὸ φοβοῦμαι, ὅθεν καὶ φείδω. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ β εἰς δ τρέπουσιν.

ad fr. 27. Quod ad declinatum attinet, in orthographia Herod. Apollonii sententiam amplexus esse videtur, quam refert Choer. 848 Gaisf., Cram. IV 346 δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι ὁ Ἀπολλώνιος τὸ εἶμι διὰ τοῦ μακροῦ ῑ γράφει ἐκ τοῦ καὶ τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ διὰ συνεσταλμένου τοῦ ῐ οἷον ἴτον ἴτον ἴμεν ἴτε καὶ ἐν συνθέσει ἔξιτον καὶ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἴσι καὶ ἴασιν οἷον «καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν» (Π 160). Cui Apollonii sententiae non concinere paradosin demonstratur Herodiano auctore: οὐ συνᾴδει δὲ αὐτῷ ἡ παράδοσις· φησὶ γὰρ ὁ Ἡρωδιανός δεῖ τὴν παράδοσιν γινώσκειν τὸ εἶμι ἐν τοῖς ἑνικοῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου οἷον «εἶμι μὲν οὐδ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται» (Od. β 318) καὶ τὸ δεύτερον εἶς οἷον «τῇ δ' εἶς, ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν» (Hesiod. Op. 206) ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ πορεύῃ καὶ τὸ τρίτον τῶν ἑνικῶν εἶσιν οἷον «εἶσι περὶ πτόλιος μαχεούμενος» (Ρ 147) ἀντὶ τοῦ πορεύεται. τὰ μέντοι δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικά, ὡς εἴρηται, διὰ συνεσταλμένου τοῦ ῐ εἰσί. (cf. An. Paris. III 315, 20 ἴθι ἐκ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, τὸ α' τῶν πληθυντικῶν ἴμεν καὶ τὸ προστακτικόν ἴθι. φασὶ γὰρ δύο εἶναι πρωτότυπα ῥήματα ἴω διὰ τοῦ ῑ καὶ εἴω διὰ τῆς ει διφθόγγου, καὶ τὰ μὲν ἑνικὰ διὰ τῆς ει γράφεται ὡς ἀπὸ τοῦ εἴω οἷον εἶμι εἶς εἶσι· τὰ δὲ πληθυντικὰ διὰ τοῦ ῑ ὡς ἀπὸ τοῦ ἴω, τὸ πληθυντικόν ἴμεν ἴτε ἴσι πλεονασμῷ ἴασι, ἐκ τούτου οὖν τοῦ ἴμεν τροπῇ τῆς μεν εἰς θι ἴθι.) — De Aeolica dialecto id dixisse Herodianum consentaneum est, quod a Choerob. Gaisf. 843, 17, Cr. An. IV p. 341 traditur: verba in μι diphthongum non in proxima ultimae habere excepta dialecto Aeolica, in qua tamen nulla nisi αι diphthongus finem μι praecedat: τὰ εἰς μι οὐ θέλουσι παρ' ἡμῖν διφθόγγῳ παραλήγεσθαι οἷον τίθημι δίδωμι σεσημειωμένου τοῦ εἰμί τοῦ σημαίνοντος τὸ ὑπάρχω καὶ τοῦ εἶμι τοῦ σημαίνοντος τὸ πορεύομαι. παρὰ δὲ τοῖς Αἰολεῦσιν εὑρίσκονται διφθόγγῳ παραληγόμενα οἷον ἴσταιμι κίχραιμι γέλαιμι διὰ τῆς αι διφθόγγου· δῆλον οὖν ὅτι οὐκ εἰσὶν Αἰολικά. cf. Eustath. 1664, 18.

ad fr. 28. cf. E. Orion. 34, 25, E. Gud. 108, 49, Schol. ad Aristoph. Ran. 740.

30.

E. M. 370, 38: γίνεται ἐρέθω ἐρεθεύω καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ῑ ἐρειθεύω. οὕτω Φιλόξενος· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἔριθος ἐριθεύω φηςίν.

31.

E. Gud. 205, 32 collato E. M. 372, 28: ἐρείπω καὶ ἐρείπια: καὶ λέγει ὁ Δίδυμος, ὅτι διὰ τοῦ ῑ ὤφειλε γράφεςθαι, ἐπειδὴ παρὰ τὸ ἐρίπνη ἐςτίν, ὅπερ ςημαίνει τὴν μεγάλως περιπνεομένην. τὸ δὲ ἐρίπνη διὰ τοῦ ῑ παρὰ τὴν ερι ἐπίταςιν. ὁ δὲ Φιλόξενος λέγει, ὥς φηςιν ὁ τεχνικός, ὅτι ἐρίπω διὰ τοῦ ῑ ὤφειλεν, ὡς καὶ ὁ Δίδυμός φηςιν. εἰπὼν δὲ «ὤφειλεν» ἐδήλωςεν οὐ διὰ τοῦ ῑ γράφεςθαι, ἀλλὰ διὰ τῆς ει διφθόγγου τῆς παραδόςεως οὕτως ἐχούςης· ἔςτι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἔρα ἡ γῆ ἐρέπτω καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ῑ καὶ ἀποβολῇ τοῦ ⁊ ἐρείπω.

32.

E. M. 122, 53, Favorin. 120, 21: ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι τὰ ἀπὸ βαρυτόνου μεταγόμενα εἰς περιςπώμενον ςυςτέλλει τὴν παραλήγουςαν οἷόν ἐςτι τὸ φείδω φιδῶ· οὕτως ἐςτὶ καὶ τὸ ἀπιθῶ ῥῆμα, ὅπερ ἀεὶ παρ' Ὁμήρῳ γράφεται διὰ τοῦ ῑ ὡς ἀπὸ τοῦ πιθῶ δευτέρου μέλλοντος γενόμενον, παρ' ἡμῖν δὲ διὰ διφθόγγου γράφεται ἐκ τοῦ ἀπειθής ὀνόματος καθὰ καὶ τὸ ἀφειδῶ ῥῆμα ἐκ τοῦ ἀφειδής.

33.

E. M. 520, 15: κλίςιον: ὁ μὲν τεχνικὸς διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ ι· λέγει ὅτι παρὰ τὸ κλείω ἐςτίν, ὃ ςημαίνει τὸ περιέχω. καὶ ἐκεῖθεν κλιςιάς καὶ κλίςιον τὸ ὑποκοριςτικόν. τοῦτο παρὰ μὲν Ὁμήρῳ ςυςτέλλει τὸ ι καὶ προπαροξύνεται οἷον «περὶ δὲ κλίςιον θέε πάντῃ» (ω 208), παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἐκτείνεται τὸ ῑ καὶ παροξύνεται ὡς τὸ θηρίον· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ῑ παρώνυμα τριβράχεα προπαροξύνεται ςτόμα ςτόμιον, θρόνος θρόνιον, πτύξ πτυχός πτύχιον. οὕτως καὶ κλιςιάς κλίςιον· τὰ δὲ δακτυλικὰ πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον.

34.

Choer. Orth. 266, 27: τρεῖς: τὸ περιςπώμενον διὰ τῆς ει διφθόγγου· καὶ ὤφειλε διὰ τοῦ ῑ γράφεςθαι, ἐπειδὴ τριῶν ἐςτι ἡ γενικὴ τῶν

ad fr. 30. cf. Choer. Orth. 199, 15.

ad fr. 31. In E. M., unde verba τῆς παραδόςεως οὕτως ἐχούςης inserui, sequuntur ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς διὰ τῆς ει διφθόγγου· οἱ δὲ ποιηταὶ (? πρὸ αὐτοῦ) διὰ τοῦ ῑ, quo demonstratur technicum in E. Gud. esse Herodianum.

ad fr. 32. Verba inde ab ὅπερ addidi ex Favorino, continent enim Herodiani sententiam, qui in Cathol. ap. Arcad. 156, 19 et 174, 18 verbum ἀπειθῶ a nomine ἀπειθής propagatum affert. cf. Theogn. 149, 6.

ad fr. 33. l. 22 in E. Gud. 328, 29 et in Cod. Paris. 2638 pro ὁ Ἡρωδιανός scriptum est ὁ Ὦρος, sed E. M. rectum nomen servasse videtur, quum Herodiano sententia apta (E. M. 500, 39, E. Gud. 312, 14, Arcad. 119) exponatur; pro παρὰ τὸ κλίνω scripsi κλείω cum Schol. ad Od. ω 208, pro καὶ posui ὃ. l. 23 pro κλίςις ab hoc loco alieno scripsi κλιςιάς.

ad fr. 34. Quae sequuntur p. 267, 5 πρὸς ὃν ἔςτιν εἰπεῖν, ὅτι πρῶτον κτλ. contra Herodiani sententiam a Choerobosco proferuntur.

πληθυντικῶν καὶ τριςὶν ἡ δοτική. τὰ δὲ ἔχοντα κατὰ τὴν γενικὴν καὶ δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν ἐν τῇ παραληγούςῃ τὸ ῑ καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ τῶν πληθυντικῶν ἔχουςι τὸ ῑ κατὰ τὴν παραλήγουςαν οἷον πόλις πολίων πόλιες, ὄφις ὀφίων ὄφιες· εἰ οὖν τριῶν καὶ τριςίν, δῆλον ὅτι καὶ τρίες διὰ τοῦ ῑ· καὶ λοιπὸν κατὰ κρᾶςιν τοῦ ῑ καὶ τοῦ ε̄ εἰς ῑ δῆλον ὅτι μακρὸν τρῖς διὰ τοῦ ῑ ὥςπερ πόλιες πόλις, μάντιες μάντις. ἀλλὰ λέγει ὁ τεχνικός, ὅτι, ἵνα μὴ ςυνεμπέςῃ τῷ τρίς ἐπιρρήματι, τούτου χάριν οὐκ ἐγράφετο διὰ τοῦ ῑ, ἀλλὰ διὰ τῆς ει διφθόγγου. καὶ ἄλλως ὅτι οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ η γράφουςιν αὐτὸ τρῆς ἔθος ἔχοντες τὴν ει δίφθογγον εἰς η τρέπειν.

35.

Choer. Orth. 274: Φθιρῶν: ἰςτέον, ὅτι τὸ «Φθιρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον» (B 868) ὁ τεχνικὸς διὰ τοῦ ῑ γράφει λέγων παρὰ τὸ Φθίρ τὸ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

36.

περὶ ποςότητος Cram. An. Ox. II 303: τὰ εἰς υς λήγοντα ὀνόματα διὰ τοῦ ῑ γράφονται κατὰ τὴν παραλήγουςαν καὶ οὐκ ἔχει δίφθογγον τὴν ει οἷον πίτυς, ἰλύς, ἰςχύς, ἰχθῦς, δριμύς, ἥμιςυς, ὀϊζύς, Ἐρινύς, ἰξύς ἡ ῥάχις, λιγύς, βριθύς ὁ ἰςχυρός χωρὶς τοῦ κλειτύς, ςημαίνει δὲ τὰ ἐξέχοντα μέρη τῶν ὀρέων. τοῦτο γὰρ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὥς φηςιν Ἡρωδιανός.

37.

Choer. Orth. 183, 31: βοϊκὰ ζεύγη: ῑ ἡ παράδοςις· Ἡρωδιανὸς δὲ δίφθογγον αὐτῷ ἔταξεν ἐν τῷ περὶ ὀρθογραφίας.

38.

E. Orion. 118, 1: οἶκος; παρὰ τὸ εἴκω τὸ οἶκος, ὑφ' ὃν ὑποχωροῦμεν. Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ.

39.

E. M. 226, 49: γερόντειον: τὸ τει δίφθογγον· τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ων βαρυτόνων διὰ τοῦ ντ κλινομένων διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, λέων

ad fr. 35. Technici nomine a Choerobosco Herodianum designari diserte dicit Eustath. 368, 11 ἡ γραφὴ τῆς παραληγούςης τῶν Φθειρῶν τούτων διάφορος κατὰ τὸν Χοιροβοςκόν· οἱ μὲν γὰρ πλείους διὰ διφθόγγου γράφουςιν αὐτό, ὁ δὲ τεχνικός φηςι διὰ τοῦ ῑ, τεχνικὸν λέγων τὸν Ἡρωδιανόν· παρὰ τὸ Φθίρ γάρ, φηςί, γέγονε κύριον τὸ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

ad fr. 36. cf. Eustath. 1066, 19 ὡς καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουςί τινες τὴν κλιτύν ἀπὸ τοῦ κλέτας πλεοναςμῷ τοῦ ῑ, δηλοῦςιν οἱ τὸν Ἡρωδιανὸν ἀμφιπενόμενοι τεχνικοί.

ad fr. 37. cf. Arcad. 51, 25 et Lob. Proll. 320 seqq., ubi dicit Choeroboscum verbis ὁ δὲ λόγος οὐ ςυγχωρεῖ, quae propositis adnexa sunt, innuisse sibi displicere Herodiani sententiam, qua βοεικός ex βοειακός contractum putavit.

ad fr. 38. Ex Choer. Orth. 205, 21 apparet, quomodo hoc praeceptum in Orthographia locum invenerit: εἴκω τὸ ὑποχωρῶ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ἀντιπαράκειται γὰρ αὐτῷ τὸ οἶκος οἱονεὶ εἰς ὃν ὑποχωροῦμεν πάντες. cf. E. M. 617, 26, St. B. 485, 4, Choer. Epim. in Psalm. p. 77, Lob. Rhemat. 59.

ad fr. 39. In articulo E. Magni duo Herodiani aduotamenta, unum de γε-

λεόντειος δορά (τὸ κύριον διὰ τοῦ ῑ), δράκων δρακόντειον αἷμα, γέρων γερόντειος, Ἀνακρέων Ἀνακρεόντειος, Λαομέδων Λαομεδόντειος καὶ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ων περισπωμένων, Ξενοφῶν Ξενοφώντειος, Δημοφῶν Δημοφώντειος πλὴν τοῦ Ποσειδῶν Ποσειδώνιος· καὶ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ων βαρυτόνων μὴ κλινομένων διὰ τοῦ ντ δίφθογγον ἔχει «Θέων Θεώνειος, Τρύφων Τρυφώνειος πλὴν τοῦ Ἀπόλλων Ἀπολλώνιος καὶ Ἀμμώνιος. τὰ θηλυκὰ αὐτῶν ταῦτα διφθογγογραφεῖται Ἀπολλωνεία βάξις καὶ Ἀπολλωνεία φήμη. οὕτως Ἡρωδιανός.

40.

E. M. 629, 7: ὀπτανεῖον· δεῖ γινώσκειν ὅτι διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, πρῶτον μὲν ὅτι λέγεται ὀπτανήϊον, δεύτερον δὲ τῷ λόγῳ τοῦ βαλανεῖον· λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ καθόλου, ὅτι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται καὶ προπαροξύνεται, οἷον ὀπτάνιον.

41.

Phot. p. 99: θωρακείοις: προμαχῶσιν ἢ δρυφάκτοις· λουρικίοις διὰ διφθόγγου. οὕτως αὐτὸ Ἡρωδιανός.

42.

Eustath. ad Dionys. 815: τὸ Δορύλαιον τὸ καὶ Δορυλάϊον, κατὰ δὲ τὴν ὀρθογραφικὴν τέχνην Δορυλάειον διὰ διφθόγγου.

43.

E. M. 604, 42: νηρίτης σημαίνει τὸν θαλάσσιον κοχλίαν. τινὲς λέγουσιν ἀπὸ τοῦ Νηρεύς γίνεσθαι· ἀλλ' ὤφειλε γράφεσθαι διὰ διφθόγγου ὁ τεχνικὸς λέγει νηρείτης ὡς Ὠρεύς Ὠρέος Ὠρεῖτης καὶ Ὠρείτης. ἀλλ' ἔστιν νέω νῶ· τὸ ἀπαρέμφατον νεῖν οἷον «πεζῇ πορεύου· νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίστασαι». ὁ μέλλων νήσω· ἐκ τούτου γίνεται νηρός, λέγεται ὁ ἰχθῦς ἀπὸ τοῦ νήχεσθαι, ἐξ οὗ νηρίτης ὡς τόπος τοπίτης.

ρόντειος adiectivo alterum de genetivo γεροντέων coniuncta sunt illud ex Orthographia, hoc ex libro περὶ παθῶν translatum, ita ut subscriptio οὕτως Ἡρωδιανός ad utrumque pertineat. Lobeck ad Phrynich. p. 371 de origine Herodianea huius praecepti non dubitat, sed postrema non satis patefacta esse dicit, sed ad Aiac. p. 114 exceptionem πλὴν τοῦ Ἀπόλλων etc. recte se habere pronunciat feminina Ἀπολλωνεία Ἀμμωνεία ad exitum ειος revolvi suspicatus propter topica Ἀπολλωνία Ἀμμωνία.

ad fr. 40. De βαλανεῖον cf. infra canones generales, Choerob. Orth. p. 186 et 245, Lob. Phrynich. p. 276. verbo ἐνταῦθα epitomator Orthographiam significare videtur, quam ante oculos habuit haec describens.

ad fr. 42. Sic emendat Meinekius ad Steph. Byz. 236, 9 hunc locum scribens Δορυλάϊον pro Δορυλάειον et Δορυλάειον pro Δορύλλειον. Firmatur Meinekii coniectura Choer. Orth. 197, 10 Δορυλάειον: δίφθογγος ει καὶ Κοτιάειον.

ad fr. 43. l. 23 scripsi γίνεσθαι pro γίνεται, l. 24 δὲ post ὁ τεχνικὸς omisi et post λέγει pro ἀπὸ τοῦ Νηρῆς, ἀλλ' ὤφειλεν εἶναι Νηρηΐτης ex superioribus male repetitis nihil nisi νηρείτης. Lobeckius Proll. 395 (cf. ad Buttm. II 433) pro ὀρεύς scripsit Ὠρεύς. cf. Steph. Byz. s. Ὠρεός.

44.

E. M. 703, 14: λέγει Ὦρος διὰ διφθόγγου ῥειτός καὶ ὀξύνεται, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ ῑ ῥῖτος, καὶ βαρύνεται ὡς cῖτος.

45.

E. Orion. 108, 26: Νέαιρα τὸ ἔcχατον τῆς κοιλίας. νέατον τὸ ἔcχατον. ὅθεν καὶ λαγών τὸ αὐτὸ εἴρηται παρὰ τὸ λήγειν. Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ.

In E. M. 599, 3 postquam inepta explicatio (a νέεcθαι) allata est, quae ipsis verbis sumpta est ex Choerob. Orthogr. 241 haec altera sequitur nunc non satis ab illa distincta:

νέαιρα καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ῑ νείαιρα ὡς τὸ «νειαίρῃ δ' ἐν γαcτρὶ διὰ ζωcτῆρος ἔλαccεν» (Ε 539) ὡς νέατος νείατος «νείατον ἐς κενεῶνα» (Ε 857) καὶ «ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων» (Ζ 295). παρὰ τὸ νέος γίνεται νέατος ὥcπερ παρὰ τὸ μέcον γίνεται μέcατον καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ῑ νείατον ὡς ἔcχατον· ὅθεν καὶ λαγών τὸ αὐτὸ εἴρηται παρὰ τὸ λήγειν.

46.

Eustath. 183, 6: τὸ Ἀργειφόντης ἀεὶ τὴν διὰ διφθόγγου ἔχει γραφήν. ἰcτέον δὲ ὅτι τὸ Ἀργεφόντης καθὰ καὶ τὸ ἀνδρεφόντης, ἐξ ὧν Ἀργειφόντης καὶ ἀνδρειφόντης Δωρικά εἰcιν, ὡς Ἡρωδιανὸς δηλοῖ ἐν οἷς λέγει τοιαῦτα· αἱ εἰς ο̅c̅ ὀξύτονοι γενικαὶ cυντιθέμεναι cυμφώνου ἐπιφερομένου ἢ διὰ τοῦ ο̅ λέγονται οἷον Ζηνός Ζηνόθεος, θριπός θριπόβρωτος, ἁλός ἁλοθήκη, ἢ διὰ τοῦ ῑ οἷον Αἴγιπαν, πυρίχαλκος, νυκτίκοραξ. οὕτως οὖν φηcι καὶ ἀλοτρίβανος ὡς ἀλοπώλης καὶ ἁλοθήκη. ὁ μέντοι διὰ τοῦ ε̅ ἀλετρίβανος μήποτε Δώριόν ἐcτιν. οἱ γὰρ τὸν Ἀπόλλωνα Ἀπέλλωνα εἰπόντες καὶ τὸν ἀνδροφόνον ἀνδρεφόνον, οὗτοι καὶ τὸν ἀλοτρίβανον ἀλετρίβανον εἴποιεν ἄν.

E. M. 137, 1: ὥcπερ ἀπὸ τοῦ ἀλοτρίβανον γίνεται ἀλετρίβανον τροπῇ τοῦ ο̅ εἰς ε̅, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἀργοφόντης γίνεται ἀργεφόντης καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ῑ ἀργειφόντης. Δίδυμος δὲ διὰ τοῦ ῑ γράφει, λέγει γάρ, ὥcπερ ἀπὸ τοῦ α̅ρ̅ι̅ ἐπιτατικοῦ γίνεται ἀριδείκετος, οὕτω τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ α̅ρ̅ι̅ γίνεται ἀριφόντης καὶ πλεοναcμῷ τοῦ γ̅ ἀργιφόντης.

47.

E. M. 436, 56: ἠρήκαμεν· ἤρημεν διὰ τοῦ η γράφεται. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

---

ad fr. 44. cf. Choer. Orth. 256, Arcad. 79, 4.

ad fr. 45. post κοιλίας interpunxi et pro νέατον καὶ scripsi νέατον τὸ monente Lehrsio. τὸ αὐτὸ εἴρηται ex E. M. inserui l. 11 per se patet νείαιρα propter scripturam per ει̅ diphthongum in Orthographia locum habuisse.

ad fr. 46. De re confer Lob. ad Phrynich. p. 677 seqq.

ad fr. 47. Pro hoc scribendum arbitror ἠρήκαμεν: ἤρημαι διὰ τοῦ η̅ γράφεται Ἡρωδιανὸς περὶ ὀρθογραφίας, sic ut ἠρήκαμεν ab εἰρήκαμεν distingueretur.

48.

Il. Pr. A 129: δῷϲι: Ζωΐλοϲ ὁ Ἀμφιπολίτηϲ καὶ Χρύϲιπποϲ ὁ Cτωϊκὸϲ ϲολοικίζειν οἴονται τὸν ποιητήν, ἀντὶ ἑνικοῦ πληθυντικῷ χρηϲάμενον ῥήματι. τὸ γὰρ δῷϲι φαϲὶ πληθυντικόν. ἀγνοοῦϲι δέ· ἔϲτι γὰρ τὸ δῷ ἑνικὸν ἐπεκτεταμένον, ὡϲ τὸ λέγῃ λέγῃϲι, φέρῃ φέρῃϲι· τοιοῦτόν ἐϲτι καὶ τὸ ἐν τῇ Ὀδυϲϲείᾳ (α 168) τὸ «φῇϲιν ἐλεύϲεϲθαι» καὶ τὸ «εἰϲόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδῷϲιν ἔεδνα» (Od. θ 318)· κἀνταῦθα γὰρ ἀποδῷ. διὸ καὶ τὸ ῑ ἔχει προϲκείμενον· μέμνηται αὐτοῦ κἀν τῇ ὀρθογραφίᾳ Ἡρωδιανόϲ.

49.

Choer. Gaisf. 857, 18, Cram. IV 34: τὸ φῇϲ οὐκ οἶδεν ὁ Ἀπολλώνιοϲ ϲὺν τῷ ῑ γεγραμμένον· ἡ δὲ παράδοϲιϲ καὶ ὁ Ἡρωδιανὸϲ ϲὺν τῷ ῑ οἶδεν.

Epim. Cr. I 432, 25: φῇϲ: τὸ φῇϲ οὐ δοξάζει ὁ τεχνικὸϲ ϲὺν τῷ ῑ γράφειν· ἡ μέντοι παράδοϲιϲ οἶδεν αὐτὸ ϲὺν τῷ ῑ γεγραμμένον.

E. M. 791, 49: δεῖ γινώϲκειν, ὅτι τὸ φῇϲ ἐνεϲτώϲ ἐϲτι δευτέρου προϲώπου καὶ ϲὺν τῷ ῑ γράφεται. καὶ ὅϲον κατ᾽ ἀναλογίαν, οὐκ ὤφειλεν ἔχειν τὸ ῑ· τὰ γὰρ εἰϲ μῑ τροπῇ τῆϲ μῑ εἰϲ ϲ̄ τὸ δεύτερον ποιοῦϲιν. εἰ οὖν τὸ φημί οὐκ ἔχει τὸ ῑ (τὰ γὰρ εἰϲ μῑ οὐ θέλει διφθόγγῳ παραλήγεϲθαι χωρὶϲ τοῦ εἰμί καὶ εἶμι) δῆλον ὅτι οὐδὲ τὸ φῇϲ ὤφειλεν ἔχειν τὸ ῑ· ἀλλὰ κατὰ παράδοϲιν ἔχει τὸ ῑ. — τινὲϲ δὲ θέλουϲι λέγειν ὑπὲρ τοῦ φῇϲ· ὅτι τὸν μὲν τόνον ἀπὸ τῶν εἰϲ μι ἔϲχε, τὴν δὲ γραφὴν ὡϲ ἀπὸ τῶν εἰϲ ω ἀπὸ τοῦ φῶ. τὰ γὰρ εἰϲ ω̄ θέλει ἔχειν ἐν δευτέρῳ καὶ τρίτῳ προϲώπῳ δίφθογγον μετὰ τοῦ ῑ· ἄλλοι δὲ θέλουϲιν αὐτὸ εἶναι Δωρικὸν ὥϲπερ τὸ ζῇϲ, οἷϲτιϲι καὶ ὁ τόνοϲ ἀντίκειται· ὤφειλε γὰρ περιϲπᾶϲθαι καὶ τὸ τρίτον τῶν ἑνικῶν. ὤφειλε γὰρ ἀποβολῇ τοῦ ϲ̄ ποιεῖν τὸ τρίτον.

50.

E. M. 229, 54: γηγενήϲ· χωρὶϲ τοῦ ῑ. οἱ γὰρ Δωριεῖϲ γαγενήϲ λέγουϲιν, ὥϲ φηϲιν Ἡρωδιανόϲ. ὅλα ταῦτα χωρὶϲ τοῦ ῑ, ἐπειδὴ ἀπὸ τῆϲ γῆ εὐθείαϲ ἔχει τὴν ϲυνθήκην οἷον γήπεδον, γηπόνοϲ, γηλεχήϲ ὡϲ

ad fr. 48. cf. Ep. Cr. I 431, 1, Lob. El. II 264, ubi etiam p. 286 de scripturae δῴηϲι et δώηϲι fluctuatione disputatur. de qua praeter Choerobosci locum περὶ ποϲότητοϲ in E. M. 73, 43 (ubi utrum ἁλῴη an ἁλώη scribendum sit disceptatur) habemus memorabilem locum in Anecd. Paris. III 348, 25 δῴηϲι: ἀορίϲτου δευτέρου ἐϲτὶ τῶν εἰϲ μι εὐκτικόν, ἡ μετοχή ἐϲτιν δούϲ δόντοϲ, δοίην εὐκτικόν, τὸ β΄ δοίηϲ καὶ τὸ γ΄ δοίη καὶ κατ᾽ ἐπέκταϲιν τοῦ ō εἰϲ ω δῴη καὶ πλεοναϲμῷ τῆϲ ϲι ϲυλλαβῆϲ δῴηϲιν, ἔχει ἐν τῷ δω̄ τὸ ῑ, ἐν δὲ τῷ η̄ οὐδαμῶϲ (cf. Choer. Dict. 897, 32). εἰ δὲ ἐϲτιν ὑποτακτικόν, γέγονεν ἀπὸ τοῦ δώω ἕκτηϲ ϲυζυγίαϲ, οὗ ὁ μέλλων δώϲω, τὸ ὑποτακτικόν τοῦ ἐνεϲτῶτοϲ ἐὰν δώω, τὸ β΄ ἐὰν δώῃϲ καὶ τὸ γ΄ ἐὰν δώῃ καὶ προϲθέϲει τῆϲ ϲι ϲυλλαβῆϲ ἐὰν δώῃϲι (cf. Schol. Ven. ad Il. A 324 δώῃϲιν ἀπὸ τοῦ δώω, ἐπεὶ δύο δεῖ λαμβάνειν τὰϲ ἐπεκτάϲειϲ, ἐὰν ἐϲτιν ἀπὸ τοῦ δῶ, τό τε η̄ καὶ τὴν ϲῑ ϲυλλαβήν).

ad fr. 49. cf. περὶ ποϲότητοϲ 311. 11, Il. Pr. P 174.

ad fr. 50. In Choerob. Orthogr. haec non reperiuntur. — Omnes hic relatae voces exstant etiam ap. Hes.

παρὰ Καλλιμάχῳ «τελεχέες θεράποντες ἀςιγήτοιο λέβητος» (hymn. in Del. 286). — Χοιροβοςκός.

51.

E. M. 263, 48: Δηώ ἡ Δημήτηρ· καὶ διφορεῖται, ὥς φηςιν ὁ τεχνικός. οἶδε γὰρ ἡ παράδοςις τὸ η̅ μετὰ τοῦ ι̅ καὶ χωρίς. καὶ εἰ μὲν μὴ ἔχει τὸ ι̅, λέγει ὅτι ἐςτὶ παρὰ τὸ δήω τὸ cημαῖνον τὸ εὑρίςκω. καὶ γὰρ ἡνίκα περιήρχετο εἰς Ζήτηςιν τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, κατ' εὐφημιςμὸν ἔλεγον πάντες «δήεις» τουτέςτιν εὑρήςεις. ἢ ἐπειδὴ αὕτη ἐφεῦρε τὸν cῖτον. εἰ δὲ ἔχει τὸ ι̅, λέγεται ὅτι γέγονε παρὰ τὸ δαίω τὸ κόπτω κατὰ τροπὴν Ἰωνικὴν τοῦ α̅ εἰς η̅. καὶ γὰρ ἡ Δημήτηρ γῆ ἐςτιν. ἡ δὲ γῆ διακόπτεται ἐν τῷ ἀροτριᾶςθαι. ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω, ὅτι μετὰ λαμπάδων ἐζήτει τὴν θυγατέρα κτλ.

52.

E. M. 770, 36: Τρῳάς· τὸ μὲν Τρῳαί cημαίνει τὰς Τρωϊκὰς ἢ γυναῖκας ἢ ἵππους, τὸ δὲ δμῳαί τὰς δούλας. καὶ οὐκ ὤφειλεν ἔχειν τὸ ι̅, ὅτι ἐςτὶ Τρώς Τρωός καὶ δμώς δμωός χωρὶς τοῦ ι̅ καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν καὶ γίνεται Τρωός καὶ δμωός χωρὶς τοῦ ι̅. λέγει δὲ ὁ τεχνικός, ὅτι ἔχει τὸ ι̅, ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάςταςιν «Τρωϊάδας γυναῖκας» (Il. I 139) καὶ ἵππους. καὶ Τρῳούς ἀντὶ τοῦ Τρωϊκοὺς ἢ ἄνδρας ἢ ἵππους (Ψ 291). ἀποβολῇ τοῦ κ̅ Τρωΐους καὶ ςυναιρέςει Τρῳούς.

53.

E. M. 741, 43: τὸ cῷος, ἔλεγεν ὁ Δίδυμος, cὺν τῷ ι̅ γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ὁ cῶς τοῦ cῶ· τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ εἰς ω̅ς̅ διὰ τοῦ ω̅ο̅ς̅ cὺν τῷ ι̅, Μίνως Μινῷος, ἥρως ἡρῷος· οὕτω cῶς cῷος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λαβόμενος αὐτοῦ λέγει, ὅτι τὸ cῶς ἀπὸ τοῦ cῶος πέπονθε. λέγει δὲ πάλιν ὁ τεχνικός, ὅτι οὐδέν ἐςτιν εἰς ω̅ς̅ μονοςύλλαβον πλέον ἀρςενικὸν εἰ μὴ τοῦτο. δεῖ δὲ γινώςκειν ὅτι τὸ cῶος ἄνευ τοῦ ι̅ ἡ παράδοςις οἶδε· καὶ λέγει ὁ τεχνικός, ὅτι ἐςτὶ cώω cώςω διὰ τοῦ ω̅ μεγάλου ὡς γνώω γνώςω καὶ cόω διὰ τοῦ ο̅ μικροῦ. ταῦτα τρέπουςι τὸ τελευταῖον ω̅ εἰς ο̅ς̅ καὶ γίνεται ἐκ τοῦ cώω τὸ cῶος, ἐκ δὲ τοῦ cόω τὸ cόος.

ad fr. 52. cf. Lehrs Il. Pr. Ψ 291, Eustath. 541', 22. De viris errari docet Lobeck. El. II 45, quum hi Τρῶες appellentur, Τρῳούς autem ἵππους oxytonos scribendum praecipi propter διαςτολήν, ut Trois regis equi, quos hoc loco poeta celebrat, distinguerentur a caballis Troianorum; femininum Τρῳαί semper accentum in ultima habere. cf. Hesych. Τρώϊοι ἵπποι· ἀπὸ Τρωὸς τοῦ ἥρωος ἢ ἀπὸ Τροίας.

ad fr. 53 l. 25. De ortu formae cῶς aliter statuit in Il. Pr. Ε 887 cῶς γεγονὸς ἢ ἐκ τοῦ cόος, ὡς οἴεται Φιλόξενος, ἢ ἐκ τοῦ cάος, ὅπερ κρεῖττον. l. 26 epitomator neglexit Herodianum addidisse περιςπώμενον, quod pro πλέον substituit Gaisfordius, et excepisse propria cf. Il. Pr. l. c. Lob. El. II 121. — Servatum est hoc fragmentum a Choerobosco, qui etiam Ori Milesii sententiam per ι̅ exhibentis profert, cuius futiles contradictiones omisi.

ΠΕΡΙ ΑΝΕΚΦΩΝΗΤΟΥ.

1.

E. M. 292, 56: δυcωπεῖcθαι ὑφορᾶcθαι, φοβεῖcθαι μεθ' ὑπονοίας, cκυθρωπάζειν· οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ κρίνειν καὶ ἐλέγχειν λαμβάνουcι· δυcωπεῖν γὰρ εἴρηται, παρ' ὅcον οἱ κατακεκριμένοι κακῶc ἔχουcι τοὺc ὦπαc. οὕτωc εὗρον εἰc τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν τὴν λέξιν· καὶ εἰc τὸ ἀνεκφώνητον Ἡρωδιανόc.

*2.

Choer. Dict. 100, 34: Τότε εὑρίcκεται τὸ ῑ ἀνεκφώνητον, ἡνίκα εὑρεθῇ ἢ μετὰ τοῦ ᾱ μακροῦ ἢ μετὰ τοῦ η̄ ἢ μετὰ τοῦ ω̄ ἐν μιᾷ cυλλαβῇ οἷον τῷ κοχλίᾳ, τῷ Χρύcῃ, τῷ καλῷ. πρόcκειται «ἐν μιᾷ cυλλαβῇ» διὰ τὸ Λάϊοc (ἔcτι δὲ ὄνομα κύριον) καὶ ἠϊών ὁ αἰγιαλόc καὶ ἥρωϊ. Ἰδοὺ γὰρ ἐνταῦθα τὸ ῑ μετὰ τοῦ ᾱ μακροῦ καὶ μετὰ τοῦ η̄ καὶ μετὰ τοῦ ω̄ οὐκ ἔcτιν ἀνεκφώνητον, ἀλλ' ἐκφωνούμενον οἷον Λάχητι, λέβητι, ἠδέϊ, ταχέϊ, τῇ Cαπφόϊ, τῇ Λητόϊ.

*3.

Choer. Dict. 124, 6: οἱ Αἰολεῖc τοῖc εἰc ω̄ ληγούcαιc δοτικαῖc οὐ προcγράφουcι τὸ ῑ, τῶ Ὁμήρω γάρ φαcι καὶ τῶ cοφῶ χωρὶc τοῦ ῑ· καὶ πάλιν οἱ Βοιωτοὶ ταῖc εἰc η ληγούcαιc δοτικαῖc οὐ προcγράφουcι τὸ ῑ, τῆ Ἑλένη γάρ φαcι καὶ τῆ Πηνελόπη χωρὶc τοῦ ῑ.

*4.

Choer. Dict. 124, 11: ἔcτι ζελᾶc τοῦ ζελᾶ τῷ ζελᾷ (οὕτωc δὲ λέγεται κατὰ Θρᾷκαc ὁ οἶνοc) καὶ τούτου ἡ δοτικὴ εὑρίcκεται παρ' Εὐριπίδῃ (?) χωρὶc τοῦ ῑ. cυcτεῖλαι γὰρ βουλόμενοc τὸ ᾱ οὐ προcέγραφε τὸ ῑ οἷον

ταὐτὸν ποιεῖ τό τ' Ἀττικὸν τῷ ζελά cυγκεραννύc.

*5.

Choer. Dict. 124, 17: ἔcτι τῷ κυανοχαίτῃ καὶ γίνεται κατὰ μεταπλαcμὸν τῷ κυανοχαῖτα καὶ οὐκ ἔχει προcγεγραμμένον τὸ ῑ οἷον ὡc παρὰ Ἀντιμάχῳ «πατρί τε κυανοχαῖτα Ποcειδάωνι πεποιθώc».

---

ad fr. *2. Non alienum iudico hic subiicere quae de pronunciatione iota ineffabilis a Choerobosco eodem loco proferuntur, quorum certe ea particula quae cur ῑ infirmissima omnium vocalium sit, exponit, ex Herodiani libro περὶ cυντάξεωc cτοιχείων prompta videtur. Δεῖ γινώcκειν ὅτι οἱ μὲν γραμματικοὶ ὡc πρὸc τὴν ἐκφώνηcιν ἀποβλέποντεc λέγουcι τὸ ῑ ἀνεκφώνητον εἶναι, ἡνίκα εὑρεθῇ ἢ μετὰ τοῦ ᾱ μακροῦ ἢ μετὰ τοῦ η̄ ἢ μετὰ τοῦ ω οἷον τῷ Χρύcῃ, τῷ cοφῷ, τῷ Αἰνείᾳ. οἱ δὲ μουcικοὶ τῆc ἀκριβείαc φροντίζοντεc λέγουcιν, ὅτι ἐκφωνεῖται μέν, οὐκ ἐξακούεται δὲ διὰ τὸ μέγεθοc τῶν μακρῶν φωνηέντων. Εἰ γὰρ φωνῆέν ἐcτι, φαcίν, πῶc δύναται ἀνεκφώνητον εἶναι; ἀλλ' ὥcπερ αὐλοῦ φαcι καὶ ὀργάνου ἠχούντων ὁ αὐλὸc οὐκ ἐξακούεται διὰ τὸ μείζονα ἦχον ἔχειν τὸ ὄργανον καὶ τὸν τοῦ αὐλοῦ ἦχον ἀcθενέcτερον ὄντα, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ ῑ ἀcθενέcτερον ὑπάρχον πάντων τῶν φωνηέντων, ἡνίκα εὑρεθῇ μετὰ τοῦ ᾱ μακροῦ ἢ μετὰ τοῦ η̄ ἢ μετὰ τοῦ ω ἐν μιᾷ cυλλαβῇ, οὐκ ἐξακούεται διὰ τὸ μέγεθοc τούτων· ὅτι δὲ ἀcθενέcτερόν ἐcτι πάντων τῶν φωνηέντων δῆλον ἐντεῦθεν κτλ, quae posui in fragmentis libri περὶ cυντάξεωc cτοιχείων 5.

*6.

E. M. 201, 45: βοᾷ: ἔχει τὸ ī προσγεγραμμένον. τὸ δὲ βοᾶν καὶ γελᾶν ἀπαρέμφατον οὐκ ἔχει τὸ ī προσγεγραμμένον, ὅτι ἀπὸ τοῦ παρατατικοῦ γέγονε τοῦ ἐβόα καὶ ἐγέλα καὶ ὁ παρατατικὸς οὐκ ἔχει τὸ ī προσγεγραμμένον ἢ ὅτι τὰ εἰς ν̄ λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ ν̄ τι ἀνεκφώνητον.

*7.

E. M. 410, 47: τινὲς λέγουσι τὸ ζῆς ζῇ μὴ ἔχειν τὸ ī προσγεγραμμένον κατασκευάζοντες ἀπὸ τοῦ εἰς μι̅ τοῦ ζῆμι. οἵτινες οὐκ ἀκριβῶς λέγουσιν· εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ εἰς μι̅, ὤφειλεν εἶναι ἡ μετοχὴ ζάς ὥσπερ στάς καὶ τὸ θηλυκὸν ζᾶσα ὥσπερ στᾶσα. νῦν δὲ ζῶν ἐστιν ἡ μετοχὴ καὶ τὸ θηλυκὸν ζῶσα· καὶ εἰ ἀπὸ τοῦ εἰς μι, ὤφειλεν εἶναι τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ζάμεν ὥσπερ φάμεν. νυνὶ δὲ ζῶμέν ἐστιν ὥσπερ βοῶμεν. ἄρα οὐκ ἔστιν ἀπὸ τῶν εἰς μι.

Sequuntur, quae ad orthographiam spectant in Herodiani praeter Orthographiam scriptis omnibus, composita cum epitomatorum adnotamentis, quae Herodianeae originis videntur esse.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ.

Περὶ τῆς αι διφθόγγου.

Τὰ ἔχοντα τὴν αι δίφθογγον κατά τινα συλλαβὴν καὶ πεφυκότα ἀποβάλλειν τὸ ī κατὰ διάλεκτον διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται οἷον κλαίω κλάω, καίω κάω, αἰετός ἀετός, αἰεί ἀεί, ἑταῖρος ἕταρος, παλαιός παλαός.

Τὰ εἰς εων̅ λήγοντα ὀξύτονα, ὧν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ ωνος̅ ἐκφέρεται, διὰ τοῦ ε̅ ψιλοῦ γράφεται δίχα τῶν γινομένων παρὰ πρωτοτύπων διὰ τῆς αι̅ οἷον συφεών, ἀνδρεών, λυμεών, ἀπατεών. τὸ δὲ ἐλαιών διὰ τῆς αι̅ διφθόγγου γραφόμενον οὐκ ἐναντιοῦται. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐλαία, ὡσαύτως καὶ Ἑκατομβαιών παρὰ τὸ ἑκατομβαῖος.

Τὰ διὰ τοῦ αιων̅ βαρύτονα κύρια ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τῆς αι̅ διφθόγγου γράφεται οἷον Εὐφραίων, Αἰγαίων, Εὐγαίων, μεθ' ὧν καὶ δυσαίων, εὐαίων, ἰσαίων.

ad fr. *6. Explicatius de infinitivo in ᾶν sine ī subscripto agit Choer. Dict. 720, 28—723, 25, unde hoc E. Magni adnotamentum in brevius contractum opinor. Herodiani autem sententiam a Choerobosco proferri inde patet, quod apud Arcadium 173, 13 ζῆν δρᾶν sine ī exhibentur et quod omnes huius generis infinitivi apud Hesychium sine ī reperiuntur. Diverse ab Herodiano statuisse Apollonium huiuscemodi infinitivis ī attribuentem docet Macrob. p. 325 Bipont.

l. 20 περὶ ποσότητος p. 311, 30, cod. τὴν αι δίφθογγον συλλαβήν. l. 24 sic fere collato Theogn. 28, 22 canon in libro περὶ ποσότητος p. 297, 1 restituendus est nequiter corruptus, nam ibi ἀπαταιών λυμαιών scribendum esse dicitur, ἐλαιών habet Theogn., Ἑκατομβαιών recepi ex Arcad. 18, 8.

l. 29 Theogn. 28, 33.

Τὰ εἰς εμων ὀξύτονα ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τοῦ ε γράφεται, ἡγεμών, κηδεμών, ἀκρεμών. πρόσκειται «ὀξύτονα ὑπὲρ δύο συλλαβάς» διὰ τὸ δαίμων δισύλλαβον βαρύτονον διὰ τῆς αι διφθόγγου γραφόμενον.

Πάντα τὰ εἰς ας λήγοντα ἀρσενικὰ παροξύτονα, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ου περατοῦται, τὴν παρατέλευτον διὰ τοῦ ε ψιλοῦ ἔχει γραφομένην οἷον Ἀνδρέας Χαρέας Μνασέας, Ἀνδρέου γὰρ καὶ Χαρέου καὶ Μνασέου.

Πάντα τὰ εἰς νης σύνθετα παροξύτονα παρὰ τὸ γένος ἢ σθένος γινόμενα διὰ τοῦ ε γράφεται οἷον Διογένης, Ἐπιγένης, εὐγενής, Δημοσθένης, Καλλισθένης, Κλεισθένης.

Τὰ εἰς της εἴτε βαρύτονα εἴτε ὀξύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ ι τὸ σ οὐκ οἶδε τὴν διὰ τῆς αι διφθόγγου πρὸ τέλους γραφήν, οἷον κηδεστής, Ὀρέστης, Θυέστης. σεσημείωται τὸ παλαίστης διὰ διφθόγγου.

Τὰ διὰ τοῦ ετης εἴτε ὀξύτονα εἴτε βαρύτονα, μηδενὸς συμφώνου πρὸ τοῦ τ ἡγουμένου διὰ τοῦ ι γράφει τὴν παραλήγουσαν, εὑρετής, προπετής, εὐπετής, εὐνέτης, ὀφειλέτης, φυλέτης, ἐρέτης, πλὴν τοῦ προσαίτης ὁ πένης καὶ εὐχαίτης ὁ καλλίθριξ ἵππος.

Τὰ εἰς της ἔχοντα πρὸ τοῦ τ ἀμετάβολον καθόλου πᾶσαν δίφθογγον ἀποστρέφεται κατὰ τὴν παραλήγουσαν οἷον ὀξύντης, ἀγύρτης, ἑγέρτης, ὀρίντης, αὐθέντης, Λαέρτης, ποικιλτής, Σιβύρτης.

Τὰ εἰς ης λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ η ἀμετάβολον οὐκ οἶδε τὴν αι δίφθογγον πρὸ τέλους οἷον Ἀκέλης, ἀμελής, ἀφελής, εὐμενής, δυσμενής, Δημοσθένης, Ὑπέρης, ὑψικέρης, ἀμερής.

Τὰ διὰ τοῦ αιος ἀρσενικὰ κύριά τε καὶ προσηγορικὰ ὀξύτονα δισύλλαβα διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται οἷον λαιός, σκαιός, Σκαῖος δὲ τὸ κύριον, φαιός, Σαῖος ὄνομα ἔθνους, βαιός καὶ Βαῖος τὸ κύριον. σεσημείωται τὸ θεός διὰ τοῦ ε γραφόμενον.

Τὰ διὰ τοῦ αιος γινόμενα κατὰ διάστασιν διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται οἷον Ἰουδαῖος Ἰουδαϊκά, Ἑβραῖος Ἑβραϊκά.

Τὰ εἰς ος καθαρὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύτονα τριγενῆ διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται οἷον κραταιός, Ἀχαιός, παλαιός. σεσημείωται τὸ ἐνεός, στερεός. πρόσκειται «ὀξύτονα» διὰ τὸ κήλεος ὁ καυστικός. «τριγενῆ» διὰ τὸ Κελεός. τὰ γὰρ μονογενῆ διὰ τοῦ ε γράφεται.

Τὰ εἰς τεος λήγοντα ὀνόματα τῷ ε ψιλῷ παραλήγεται πλὴν τῶν παρὰ ἀριθμῶν γινομένων οἷον γραπτέος, ἐπαινετέος, λεκτέος. τὸ τριταῖος καὶ τεταρταῖος ἐπὶ ἡμερῶν παρὰ ἀριθμῶν διὰ τῆς αι διφθόγγου.

---

l. 1 περὶ ποσ. 297, 7, Theogn. 34, 24. l. 9 περὶ ποσ. 297, 22. l. 12 Theogn. 43, 19. l. 15 Theogn. 43, 19, exceptionibus ex Ep. Cr. I 35, 28, E. Gud. 16, 47 ex An. Ox. II 322, 20 additis. l. 19 Theogn. 43, 27. l. 22 Theogn. 43, 33. l. 25 Theogn. 48, 4, Arc. 37, 4, E. M. 417, 26. l. 29 περὶ ποσ. 315, 11. l. 31 περὶ ποσ. 288, 8. l. 35 περὶ ποσ. 297, 14. l. 37 ἐπὶ ἡμερῶν παρὰ scripsi pro περὶ μέτρων καί. Theogn. 50, 26, Choer. Orth. 254, 24.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς α καὶ η θηλυκῶν ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ος διὰ τοῦ αιος γενόμενα χαίρει τῇ αι διφθόγγῳ οἷον Ῥώμη Ῥωμαῖος, δάφνη δαφναῖος, Θήβη Θηβαῖος, τρίτη τριταῖος, Γάζα Γαζαῖος, μοῦσα μουσαῖος, δρόμος δρομαῖος, λῆνος ληναῖος.

Τὰ ἀπὸ οὐδετέρων διὰ τοῦ αιος γινόμενα διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται, γῆρας γηραιός, γέρας γεραιός, κράτος κραταιός.

Εἰσί τινα ὀνόματα διὰ τοῦ αιος ἀπὸ ἀπτώτων, ἅτινα διὰ τῆς αι γράφεται, μάτην μάταιος, χύδην χυδαῖος, πάλαι παλαιός.

Τὰ διὰ τοῦ αιος ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα μὴ ἔχοντα τὸ λ ἢ τὸ τ, διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται οἷον Ἰουδαῖος, ὀβελιαῖος, ἡμισαῖος, Βιθυναῖος, ταλαντιαῖος, ἐναυσιαῖος. πρόσκειται «πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα» διὰ τὸ ἀδελφιδεός, θυγατριδεός ὁ ἀδελφιδοῦς καὶ θυγατριδοῦς. ταῦτα γὰρ ὀξύνεται καὶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται. τὸ νηφαλέος, ἀργαλέος, σμερδαλέος ὁ καταπληκτικὸς καὶ χαλεπός, ποιητέος, νοητέος διὰ τοῦ ε γράφεται, διότι ἔχει τὸ λ καὶ τὸ τ.

Τὰ διὰ τοῦ αιθος διὰ τῆς αι γράφεται, Σάλαιθος, Κύναιθος, Ὀλίγαιθος, Κύμαιθος.

Τὰ διὰ τοῦ αικος σπάνια διὰ τῆς αι γράφεται, Πάταικος, Φίλαικος, Μίθαικος.

Τὰ διὰ τοῦ εμος ἁπλᾶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τοῦ ε γράφεται οἷον ἄνεμος, πόλεμος, Ἔχεμος, Τήλεμος, Ἰάλεμος, κοάλεμος, Φάλεμος, ἄτρεμος, ἄνθεμος, θελεμός. πρόσκειται ἁπλᾶ διὰ τὸ ἄναιμος σύνθετον παρὰ τὸ αἷμα καὶ εἴ τι παρ' αὐτὸ ἕτερον, σύναιμος, πολύαιμος.

Τὰ διὰ τοῦ αιτερος καὶ αιτατος ἀπὸ τῶν εἰς ος χαίρει τῇ αι διφθόγγῳ οἷον φίλος φιλαίτερος, πλησιαίτερος, περαίτερος, μεσαίτατος, ἰδιαίτατος καὶ τὰ ὅμοια.

Πάντα τὰ εἰς εστερος καὶ εστατος συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικὰ διὰ μόνου τοῦ ε γράφεται οἷον εὐτελέστερος, εὐτυχέστατος.

Τὰ διὰ τοῦ ετος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἅπαντα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται οἷον νιφετός, αἰετός χωρὶς τῶν παρὰ τὸ χαίτη συγκειμένων ὡς τὸ εὔχαιτος.

Τὰ διὰ τοῦ αια δισύλλαβα ἀπαρασχημάτιστα διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται οἷον γαῖα, γραῖα, μαῖα, Φαῖα, Ζαῖα ἡ πόλις, αἶα. σεσημείωται τὸ Ῥέα, Βρέα, θέα τὸ βαρύτονον, ὅπερ Συρακόσσιοι θάα λέγουσιν. τὸ γὰρ γέα γῆ διὰ τοῦ ε γραφόμενον καὶ εἰς η συναιρούμενον

---

l. 1 περὶ ποσ. 315, 17, Theogn. 52, 22, Choer. 201, 27. l. 5 Theogn. 52, 15, περὶ ποσ. 316, 3. l. 7 περὶ ποσ. 315, 14, Theogn. 53, 17. l. 9 περὶ ποσ. 315, 23. l. 16 περὶ ποσ. 318, 18; emendavit Lob. Proll. 363 Σάλαιθος pro Γάλαιθος, Κύναιθος pro Κύμαιθος. cf Theogn. 59, 3. l. 18 Theogn. 60, 24.
l. 20 Theogn. 64, 13, Choer. Epim. in Psalm. 57, 1. l. 24 Theogn. 70, 27, περὶ ποσ. 317, 30; 314, 29. l. 27 περὶ ποσ. 307, 3. l. 29 An. Ox. II 324, 34.
l. 32 Theogn. 102, 17, E. M. 222, 39 τὰ ἀπὸ περισπωμένων μονοσυλλάβων ῥημάτων διὰ τοῦ αια γινόμενα θηλυκὰ διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται οἷον μῶ μαῖα, γῶ γαῖα non Herodiani est, qui γαῖα pro paronymo a γῆ habet Dichr. 288, 24;

δῆλόν ἐστιν ὡς ἑτέρῳ κανόνι ὑπείκει. τὸ νέα οὐκ ἀντίκειται, ἀπὸ γὰρ τοῦ νέος.

Πάντα τὰ εἰς εα λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ παροξύτονα διὰ τοῦ ε γράφεται, γέα, μηλέα, πτελέα, ἰτέα, Νεμέα, Μαντινέα, Ἐλέα πόλις Ἰταλίας. σεσημείωται τὸ Ἡλιαία, ἐλαία καὶ Ἐλαία πόλις τῆς Ἀσίας Αἰολική, Πυλαία.

Πάντα τὰ εἰς εα λήγοντα παροξύτονα θηλυκὰ συναιρέσει ὑποπίπτοντα τοῦ ε καὶ α εἰς η διὰ τοῦ ε γράφεται οἷον συκέα, σησαμέα, ἀμυγδαλέα, χολέα, λεοντέα, συκῆ γὰρ καὶ ἀμυγδαλῆ.

Τὰ διὰ τοῦ αια παρώνυμα διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται σεληναία, ἁμαξαία, θυραία, εὐναία, γαληναία, σφενδοναία, δραχμαία, ὀπαία.

Πάντα τὰ εἰς αια λήγοντα προπαροξύτονα διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται οἷον Ἥραια, Ποτίδαια, Ἱστίαια, Πλάταια.

Τὰ διὰ τοῦ αινα προπαροξύτονα διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται οἷον θέαινα, Λάκαινα, δράκαινα, θεράπαινα, σμύραινα εἶδος θαλαττίου θηρίου, τρίαινα· τὸ χλαῖνα μόνον δισύλλαβον ὂν τὴν αι δίφθογγον ἐφύλαξεν ὡς καὶ τὸ δέσποινα μονῆρες ὂν τὴν οι δίφθογγον. πρόσκειται «προπαροξύτονα», ἐπεὶ τὸ Ἑλένα διὰ τοῦ ε γράφεται, ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἑλένη γέγονε κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς α μακρόν.

Πάντα τὰ εἰς αιρα λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξύνεται καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται οἷον μάχαιρα, μάκαιρα, νέαιρα, χίμαιρα· «προπαροξύτονον» εἶπον διὰ τὸ ἡμέρα, διφθέρα, χολέρα, ἑσπέρα, Τερμέρα.

Τὰ εἰς ρα βαρύτονα, ἐὰν ἔχῃ τὸ ι, ἐν διφθόγγῳ αὐτὸ ἔχει παραληγόμενον οἷον σφαῖρα, μάχαιρα, ὀλέτειρα.

Τὰ διὰ τοῦ σα οὐκ οἶδε τὴν διὰ τῆς αι διφθόγγου γραφήν, ἐρώεσσα, τιμήεσσα, χαρίεσσα, μόνον τὸ Θρᾷσσα δισύλλαβον καὶ διὰ τῆς ᾳ διφθόγγου ἀπὸ τοῦ Θράϊσσα συναιρεθὲν καὶ τὸ αἶσα, ὅ ἐστι παραγωγὸν ἀπὸ τοῦ δαίω τὸ μερίζω καὶ Φαῖσα.

Τὰ εἰς θη δισύλλαβα βραχείᾳ φύσει παραληγόμενα σπάνια οἷον

---

cum Herodiano concinit E. M. 222, 54 τὸ γέα κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ α εἰς η γίνεται γῆ. ἐκ τούτου γίνεται ἄλλη παραγωγὴ διὰ τῆς αι διφθόγγου γαῖα ὥσπερ σελήνη Σεληναία, Ἀθήνη Ἀθηναία. l. 3 περὶ ποσ. 306, 27 Ἐλέα et Ἐλαία propria addidi ex Steph. Byz., Ἡλιαία scripsi pro ἁλιαῖα et Πυλαία pro πτελέα. cf. An. Ox. II 323, 4 Ἐλαία: τὰ εἰς αια λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ πρό μιᾶς τόν τόνον ἔχοντα ἅπαντα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται οἷον μηλέα, συκέα, ἀπιδέα (scr. ἀμυγδαλέα vel πτελέα), σησαμέα καὶ τὰ ἑξῆς· πλὴν τοῦ μαῖα πτελέα (scr. Πυλαία) ῥομφαία, Ἀλθαία. Idem An. Ox. II 407, 20. l. 7 περὶ ποσ. 306, 30 et Theogn. 103, 18, An. Ox. II 410, 12, E. M. 733, 33 τὰ διὰ τοῦ αια παροξύτονα θηλυκὰ μὴ ἐπιδεχόμενα συναίρεσιν διὰ διφθόγγου γράφεται, ἐλαία, ἀλκαία. μὴ ἐπιδεχόμενα συναίρεσιν διὰ τό συκέα συκῆ, ἀμυγδαλέα ἀμυγδαλῆ καὶ τὰ ἐπὶ δένδρων διὰ τοῦ ε γράφεται συκομορέα (quod huc traxi ex superioribus, ubi corrupte συκομοραία scriptum est). l. 10 Theogn. 103, 14. l. 12 περὶ ποσ. 301, 15, Theogn. 102, 31. l. 14 Theogn. 99, 16, περὶ ποσ. 316, 6, An. Ox. II 325, 22. l. 20 περὶ ποσ. 301, 18, Theogn. 151, 14 et 106, 2, Choer. Epim. in Psalm. 39, 4. l. 24 περὶ ποσ. 301, 22, Theogn. 101, 8. l. 26 Theogn. 99, 23, l. 30 Theogn. 109, 11.

μέθη, ποθή. τὸ Αἴθη διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται· ἔςτι δὲ ὄνομα κύριον.

Τὰ διὰ τοῦ ελη θηλυκὰ βαρύτονα μονογενῆ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται οἷον θυμέλη, κυψέλη, ἕλη, νεφέλη.

Τὰ εἰς μη ἔχοντα πρὸ τοῦ μ̄ ςύμφωνον κατὰ ςύλληψιν ἢ κατὰ διάςταςιν ἢ βραχεῖ ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι παραλήγεται οἷον δεςμή, ἐφετμή, Μέδμη, λόχμη, λόγχη, τόλμη, ἴθμη, δυθμή. ςεςημειωμένου τοῦ αἰχμή.

Τὰ διὰ τοῦ ενη θηλυκὰ ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς μονογενῆ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται ἐπί τε βαρυτόνων καὶ ὀξυτόνων, ἐπὶ βαρυτόνων, ὠλένη, Κλυμένη, ὀξύτονα δεξαμενή, εἱαμενή. πρόςκειται μονογενῆ διὰ τὸ κελαινή.

Τὰ διὰ τοῦ ετη ἅπαντα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται οἷον τηλυγέτη, Βρεμέτη, Ὠκυπέτη, Δημαρέτη, τελετή. τὸ χαίτη, βαίτη ἡ διφθέρα, δαίτη ςεςημείωται διὰ τῆς αι διφθόγγου γραφόμενα.

Τὰ διὰ τοῦ αιον οὐδέτερα μονογενῆ προπαροξύτονα διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται, ςεςημειωμένου τοῦ χαῖον διςυλλάβου μόνου καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου γραφομένου. ὁ γὰρ κανὼν περὶ τριςυλλάβων γίνεται οἷον Κώπαιον, Ἥραιον τὸ τέμενος, νόμαιον τὸ μονογενές, ἔλαιον, οὔραιον, Cκύλλαιον, πρέμναιον, Κίρκαιον τὸ ὄρος, Δίρκαιον, Κότταιον τὸ ὄρος, Ἕρμαιον, Φοίβαιον, Κύταιον ἡ πόλις, γύναιον, Λύκαιον τὸ ὄρος, δέραιον. ςεςημείωται τὸ ὄρνεον, ὄςτρεον διὰ τοῦ ε γραφόμενα. λέγεται δὲ καὶ ὄςτρειον διὰ τῆς ει διφθόγγου κατὰ πλεοναςμὸν τοῦ ι. οὕτω δὲ κάνεον διὰ τοῦ ε ψιλοῦ καὶ κατὰ ςυναίρεςιν γίνεται κανοῦν. ὤεον δὲ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γραφόμενον οὐ μάχεται, διότι ἐκ πλεοναςμοῦ ἔχει τὸ ε· τὸ χρύςεον, ἀργύρεον, χάλκεον καὶ εἴ τι ὅμοιον οὐ μονογενές. ἀπὸ γὰρ τοῦ χρύςειος, ἀργύρειος, χάλκειος Ἰωνικῶς ἐγένετο χρύςεος καὶ ἀργύρεος καὶ τὸ οὐδέτερον ἔχει χρύςεον καὶ ἀργύρεον καὶ χάλκεον. τὸ δένδρεον καὶ αὐτὸ οὐκ ἀντίκειται, ἐκ πλεοναςμοῦ γὰρ τὸ ε.

Τὰ διὰ τοῦ αιον ὑπὲρ τρεῖς ςυλλαβὰς εἴτε προπαροξύνεται εἴτε προπεριςπᾶται, διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται οἷον Χαλαςτραῖον τὸ νίτρον, Cτεφαναῖον ὄνομα τόπου, Ἠλακαταῖον ὄρος Θεςςαλίας, Καναςτραῖον, Ἀμυκλαῖον, Ἀραχναῖον.

Τὰ εἰς θρον οὐδέτερα διὰ τοῦ ε γράφεται οἷον βέρεθρον, πολίεθρον, πέλεθρον, θύρεθρον. ςεςημείωται τὸ ὕπαιθρον.

Τὰ εἰς ος οὐδέτερα εἴτε διςύλλαβα εἴτε ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς ὀνόματα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφει τὴν παραλήγουςαν οἷον βέλος, δέλος,

l. 3 An. Ox. II 326. l. 5 Theogn. 111, 33. l. 9 Ep. Cr. I 127, 20, E. M. 328, 10, An. Ox. II 323, 8. l. 13 Theogn. 117, 18. l. 16 Theogn. 127, 3, περὶ ποc. 309, 28, Choer. Orth. 262, 30. l. 31 Theogn. 127, 20, Ἠλακαταῖον explevi ex St. B. s. v. ap. Theogn. τόποc Λακωνικῆc ad vocem praetermissam pertinere videntur. l. 35 περὶ ποc. 309, 21, coll. An. Ox. II 324, 3, unde πέλεθρον θύρεθρον addidi. l. 37 Theogn. 77, 3, περὶ ποc. 309, 19. Specia-

βρέφος, δέος, κλέος, μέγεθος, ςτέλεχος. ςεςημείωται τὸ λαῖφος καὶ αἶςχος διὰ τῆς αι διφθόγγου γραφόμενα.

Τὰ διὰ τοῦ εγω ῥήματα διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ γράφεται οἷον φλέγω, ψέγω· ἢ καὶ τὰ ἔχοντα τὸ ο ἐγκείμενον ἐν τοῖς ὀνόμαςιν ἔχει τὸ ε̄ ἀντιπαρακείμενον ἐν τοῖς ῥήμαςιν.

Τὰ διὰ τοῦ εδω ῥήματα εἴτε βαρύτονα εἴτε περιςπώμενα διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ γράφεται, ἔδω τὸ ἐςθίω, μέδω. ταῦτα δὲ διφορεῖται· εἰςὶ γὰρ βαρύτονα καὶ περιςπώμενα ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ «Δωδώνης μεδέων» (Π 234) καὶ ἐδῶ, ἐξ οὗ ἤδεςται ἐδεςτόν καὶ ἀνέδεςτον τὸ μὴ ἐςθιόμενον. περιςπώμενα δέ εἰςι πεδῶ μεδῶ ςκεδῶ. ςεςημείωται τὸ αἰδῶ, ὃ ςημαίνει τὸ αἰδοῦμαι. γράφεται δὲ διὰ τῆς αι διφθόγγου.

Τὰ διὰ τοῦ εθω ῥήματα διςύλλαβά τε καὶ ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ γράφεται καὶ βαρύνεται οἷον ςπερέθω, ςχέθω, νεμέθω, ἔθω, βρεμέθω, ἀερέθω, χρεμέθω, φαέθω, τελέθω, ἐγερέθω, φλεγέθω. τὸ τηλεθῶ περιςπώμενον ςεςημείωται τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχον φύςει μακρὰν καὶ τὸ αἴθω ἐπὶ τοῦ καίω διὰ τῆς αι διφθόγγου γραφόμενον.

Τὰ διὰ τοῦ εζω ῥήματα διςύλλαβα οὐδέποτε τῇ αι διφθόγγῳ παραλήγεται οἷον ῥέζω, ἕζω. τὸ παίζω ςεςημείωται διὰ τῆς αι διφθόγγου.

Τὰ διὰ τοῦ ελω ῥήματα διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ γράφεται, πέλω, κέλω, μέλω, θέλω.

Τὰ διὰ τοῦ εμω̄ ῥήματα διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ γράφεται, πλὴν τοῦ μαιμῶςα ἢ ὁρμῶςα.

Τά εἰς νω̄ ῥήματα παραληγόμενα τῇ αι διφθόγγῳ, ἐὰν ἔχῃ τὸ α ἐν τῷ μέλλοντι ἀναφαινόμενον, διὰ τῆς αι̅ διφθόγγου γράφεται οἷον φανῶ φαίνω, ῥανῶ ῥαίνω. τὸ μέντοι μένω διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ γράφεται, ἐπειδὴ οὐκ ἔχει ἐν τῷ μέλλοντι τὸ α.

Τὰ διὰ τοῦ αιρω̄ ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς ὄντα διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται οἷον μαρμαίρω τὸ λάμπω, μεγαίρω τὸ φθονῶ, καρκαίρω τὸ κτυπῶ. πρόςκειται ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς διὰ τὸ δέρω καὶ φέρω.

Τὰ διὰ τοῦ αιω διςύλλαβα ἢ καὶ ὑπὲρ δύο ςυλλαβάς, μὴ μελετήςαντα παραςχεῖν ςυναίρεςιν ἢ ἐν κινήςει τινὶ γεννᾶν τὸ ο ἢ τὸ υ προςλαμβάνειν ἐν τῷ μέλλοντι διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται οἷον κλαίω, καίω, παίω, ναίω τὸ οἰκῶ. ἐπὶ γὰρ τοῦ κολυμβῶ διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ. προςλαμβάνει γὰρ τὸ ῡ ἐν τῷ νεύςω. γαίω τὸ γαυριῶ, ῥαίω, παλαίω, κεραίω, λιλαίω, ἀγαίω, ςταλαίω, χαλαίω, κρεμαίω, διχαίω. πρόςκειται «μὴ μελετήςαντα πάςχειν ςυναίρεςιν» διὰ τὸ ποιέω ποιῶ, νοέω νοῶ.

---

tim de nominibus in εφος̅ An. Ox. II 394, 16 τὰ διὰ τοῦ εφος διςύλλαβα μονογενῆ διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ γράφονται, βρέφος, κέφος, ςτέφος, νέφος χωρὶς τοῦ λαῖφος. l. 3 E. M. 559, 21. l. 6 Ep. Cr. I 235, 5 (E. M. 498, 57), Theogn. 140, 30. l. 12 Theogn. 141, 13. l. 17 Theogn. 142, 1 cf. Mon. 22, 31. l. 19 E. M. 444, 48; μέλω scripsi pro φέλω. l. 21 Ep. Cr. I 91, 5. l. 23 περὶ ποc. 312, 1, Theogn. 141, 20 et 145, 4. l. 27 περὶ ποc. 312, 6 cf. Theogn. 145, 9. l. 30 Theogn. 145, 24 cf. Ep. Cr. I 259, 8 et 112, 11, Choer. Ep. in Psalm. 3, 55, An. Ox. II 324, 8.

πρόσκειται «μὴ ἐν κινήσει τινὶ γεννῶντα τὸ ο̅» διὰ τὸ ῥέω ῥοή καὶ πνέω πνοή καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον. ταῦτα γὰρ καὶ τὸ υ̅ προσλαμβάνει ἐν τῷ ῥεύσω, πλεύσω μέλλοντι· καὶ ὁμοίως δὲ ἐν τῷ νεύσω, χεύσω. καὶ τρέπει τὸ ε̅ εἰς ο̅ ἐν τῷ χοή καὶ προχοή. σεσημείωται τὸ κέω, ἐξ οὗ τὸ κέομαι καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ ι̅ καὶ συγκοπῇ τοῦ ο̅ κεῖμαι. σημειωτέον διὰ τοῦ ε̅ ψιλοῦ γραφόμενον καὶ τὸ ἔω τὸ ὑπάρχω, ἐξ οὗ τὸ εἰμί, καὶ τὸ ἔω τὸ πορεύομαι, ἐξ οὗ τὸ εἶμι τὸ περισπώμενον, καὶ ἕω τὸ δασυνόμενον καὶ βαρυνόμενον, ἐξ οὗ παραγωγὸν τὸ ἑννύω.

Τὰ εἰς α̅ι̅ λήγοντα ἐπιρρήματα μονοσύλλαβα τρία ἐστὶν αἵ, τὸ δασυνόμενον ὡς ὅταν λέγωμεν αἳ τάλας, καὶ αἴ τὸ εὐκτικόν, ὅπερ ἀντὶ τοῦ εἴ γέγονε Δωρικῇ τροπῇ τοῦ ε̅ εἰς α̅ ὡς κύπειρον καὶ τὸ ναί συγκαταθέσεως.

Τὰ σχετλιαστικὰ εἰς α̅ι̅ λήγοντα ἐπιρρήματα χαίρει τῇ α̅ι̅ διφθόγγῳ βαβαί, ἀτταταῖ, παπαῖ, μεθ' ὧν πάλαι καὶ χαμαί.

Περὶ τῆς ει διφθόγγου.

Τὸ β̅ κατὰ πάντα οὐ θέλει ἔχειν τὴν ε̅ι̅ δίφθογγον προηγουμένην οἷον θλίβω, λίβανον, λιβάς, κιβωτός. εἰ δέ που εὑρέθη τὸ β̅ ἔχον τὴν ει δίφθογγον προηγουμένην, γνῶθι ὅτι ἐν ῥήματί ἐστιν ἔχοντι τὸ ο̅ ἀντιπαρακείμενον διὰ τῆς ο̅ι̅ διφθόγγου οἷον ἀμείβω ἀμοιβή, λείβω λοιβή, στείβω στοιβή.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς β̅ι̅ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ι̅ γράφεται, εἰ μή ἐστι κατὰ γλῶσσαν Λακώνων ἢ κατὰ πάθος οἷον Βισάλται, ἔστι δὲ ἔθνος Θράκης, βίος ἡ ζωή, βιός τὸ τόξον, βιόδωρος, Βιθυνία, βιστάκια, σημαίνει τὰ πιστάκια, ψιττάκια. πρόσκειται «εἰ μή ἐστι κατὰ γλῶσσαν Λακώνων» διὰ τὸ βείδιοι· τοῦτο διὰ τῆς ε̅ι̅ διφθόγγου γράφεται· βείδιοι λέγονται οἱ ἄρχοντες παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις. βειέλοπες οἱ λεγόμενοι ἱμάντες — ὁ δὲ Δίδυμος διὰ τοῦ ι̅ γράφει — πρόσκειται «εἰ μή ἐστι κατὰ πάθος», ἐπειδή ἐστιν ἐὰν βῶ κατὰ προσθήκην τοῦ ι̅ ἐὰν βείω κατὰ πάθος.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς β̅λ̅ι̅ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ι̅ γράφεται χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως ῥήματος σχῇ αὐτήν. πρόσκειται «ἀπὸ κλίσεως ῥήματος» διὰ τὸ βλῆμι καὶ βλεῖο.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς β̅ρ̅ι̅ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ι̅ γράφεται οἷον Βρισηΐς, βρί τὸ μέγα, βριθοσύνη τὸ βάρος, βριαρός ὁ ἰσχυρός, βριάειν αὔξειν καὶ οὐκ ἔχει δίφθογγον.

---

l. 9 Theogn. 155, 30. l. 13 Theogn. 158, 25. περὶ ποσ. 314, 26. l. 16 Choer. 218, 28. l. 21 περὶ ποσ. 289, 31, Choer. 183, 24 cf. E. M. 198, 9 de βίος et compositis: τὰ παρὰ βίος συγκείμενα εἴτε κατ' ἀρχὰς λέγεται εἴτε κατὰ τὸ μέσον διὰ τοῦ ι̅ γράφεται οἷον βιωφελής, βιοτελής, βιοπλανής (ὄλβιος, quod Herod. non a βίος, sed ab ὅλος derivavit), ἀμφίβιος. l. 30 E. M. 201, 35. l. 33 περὶ ποσ. 289, 27, Choer. 183, 24.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς γλι συλλαβῆς ἀρχομένη ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον Γλιςᾶς, γλίον τὸ ἰςχυρόν, γλία ἡ κόλλα, γλιῶςαι τὸ παίζειν.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς γρι συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον γρίντης ὁ βυρςεύς, γριπεύς ὁ ῥάπτων τὰ ἁλιευτικὰ δίκτυα, γριφᾶςθαι· οὕτω λέγουςι τὸ γράφειν Λάκωνες, γρῖφος, cημαίνει δὲ τὸ δύςλυτον αἴνιγμα, γρῖνος τὸ δέρμα, γρίςων ὁ χοῖρος, γρῖπος παρὰ τὸ ἀγρεῖν, ὅ ἐςτι παρακολουθεῖν τῇ ἄγρᾳ.

Πᾶν ὄνομα καὶ πᾶν μέρος λόγου, ᾧ ἔγκειται τὸ κρι μόριον, διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον κριός, κριτής, κρίςις, κριθή, κριθάριον, κριθιῶ, κρίθινος. cεςημείωται τὸ κρείςςων, καὶ κρέςςων μὴ πλεονάζοντος τοῦ ῑ λέγεται

κρέςςων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος·

ἦν θεὸς ἢ κρέςςον· τί ὀνηςόμεθα;

τὸ κρειοφάγος οὐκ ἐναντιοῦται, κρεοφάγος γάρ, καὶ κρείων, κρέων γάρ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς τρι συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον τριςμάκαρες, τριςάθλιος, τριςάκις, τριςςῶς, τριςμύρια, τριςόλβιος. cεςημείωται τὸ τρεῖς πληθυντικὸς ἀριθμὸς καὶ τὸ τρεῖς τὸ ῥῆμα τὸ cημαῖνον τὸ τρέμεις· ἐκ τοῦ τρῶ τρεῖς.

Οὐδέποτε μετὰ τοῦ φ εὑρίςκεται δίφθογγος καταλήγουςα εἰς ρ̄ cυμφώνου ἐπιφερομένου οἷον φάρμακον «φροντίδος εὑρείης — cτῆθος καὶ χείλεα φύρςω» (c 21), «κείμενον ἐν φέρτρῳ» (C 236) πλὴν τοῦ φθειρςὶ παρὰ Ἀρχιλόχῳ «φθειρςὶ μοχθίζοντα» ἀπὸ τοῦ φθείρ φθειρός.

Οὐδέποτε μετὰ τοῦ χ̄ εὑρίςκεται δίφθογγος καταλήγουςα εἰς ρ̄ cυμφώνου ἐπιφερομένου οἷον χάρμα «αὐλῆς ἐν χόρτῳ» (Λ 773), «χέρνιβα δ' ἀμφίπολος» (α 136), ὅθεν ὁ ποιητὴς φυλάξας τὴν δίφθογγον τοῦ χείρ ἐν παντὶ ἀριθμῷ καὶ ἐν πάςῃ πτώςει διήλλαξεν ἐν τῇ πληθυντικῇ δοτικῇ «χερςὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχήςομαι» (Α 301), οὐκέτι δὲ χειρςί· τοῦτο δὲ ἐν παραγωγῇ οὐ χέρεςςιν εἶπεν ἀλλὰ χείρεςςι «τοίω τὼ χείρεςςι ὑφ' ἡμετέρηςι» (Ε 559).

Τὰ ἀπὸ τῆς ψι συλλαβῆς ἀρχόμενα οὐ γράφεται διὰ τῆς ει διφθόγγου οἷον ψιλός, ψιλή, ψιλίον· cημαίνει δὲ τὸ ἐπιτιθέμενον ἐν ἄκροις τῶν χειρῶν, ὅπερ ἐν τῇ cυνηθείᾳ ψέλιον εἰώθαςι λέγειν διὰ τοῦ ε̄. ψίω τὸ ἐμβρωματίζω.

Οὐδέποτε πρὸ τῶν δύο ρρ εὑρίςκεται δίφθογγος ὑποδηματορράφος, Κίρρα.

Οὐδέποτε πρὸ δύο cc δίφθογγος εὑρίςκεται οἷον ἑλίςςω, φρίςςω,

---

l. 1 Choer. Orth. 187, 30, E. M. 234, 23 cf. Hes. s. vv. l. 3 περὶ ποc. 290, 15, Choer. 188, 15, E. Orion. 40, 20 cf. fr. 21. l. 8 περὶ ποc. 289, 19 καὶ κρέccων — ὀνηcόμεθα ex Mon. 40, 23 inserui. cf. fr. 20. l. 15 περὶ ποc. 289, 7, Choer. Epim. in Psalm. 97, 25 cf. fr. 34. l. 19 Ep. Cr. I 441, 16 cf. fr. 35. l. 23 Ep. Cr. I 441, 10. l. 30 περὶ ποc. 289, 18, l. 32 χειρῶν scripsi pro χειλέων. l. 34 Choer. Orth. 229, 20. l. 36 Choer. 218, 1; 255, 1; 205, 9; περὶ ποc. 304, 10, Ep. Cr. I 6, 15, E. M. 537, 20, An. Paris. III 327, 27 cf. Lehrs ad Mon. 40, 25.

μέλιccα, κιccόc, τριccόc χωρὶc τοῦ κρείccων καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ ῥήματοc γινομένου κρειccῶ καὶ λεύccω καὶ γλαύccω τὸ φωτίζω.

Οὐδέποτε ἡ ει δίφθογγοc πρὸ τῶν δύο cυμφώνων εὑρίcκεται ἐν cυλλήψει. εἰ δὲ ἐγράφετο δίφθογγοc (sc. in μίcγω), μέμοιγα ἦν ὁ μέcοc παρακείμενοc· οὐκ ἔcτι δὲ ἀλλὰ μέμιγα.

Οὐδέποτε τὸ c̄κ̄ ἐν cυλλήψει ὂν ἔχει τὴν ει δίφθογγον προηγουμένην χωρὶc μιᾶc λέξεωc καὶ ταύτηc ἀμφιβαλλομένηc οἷον Ἡρακλεῖcκοc Ἡρακλεΐcκοc. παραδείγματα δὲ ταῦτα· βαcιλίcκοc, μειρακίcκοc, ἴcκω. ἀμέλει ἔcτιν εἴδω εἴcω διὰ τῆc ει διφθόγγου. καὶ προcελθόντοc τοῦ κ̄ διίcταται τὸ ῑ καὶ γίνεται εἴcκω διὰ μὴ δύναcθαι τὴν ε̄ῑ δίφθογγον προηγεῖcθαι, ἡνίκα ἐcτὶν τὸ cκ ἐν cυλλήψει· ἡνίκα δὲ γίνεται cύλληψιc, ἀποβάλλει τὸ ε̄ καὶ γίνεται ἴcκω διὰ τοῦ ῑ.

Αἱ ἀναδιπλαcιάcειc ἀεὶ διὰ τοῦ ῑ γράφονται, τιτρώcκω.

Τὰ ἀμφιβαλλόμενα κατὰ τὴν πρώτην cυλλαβήν, ἔχοντα δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ cυλλαβῇ τὸ ῑ ἢ τὸ ῡ διὰ τοῦ ι γράφεται, δριμύc, ἰλύc, Τῖφυc, Τῖρυc, κῖκυc, βριθύc, πίτυc, Ἶριc, ἶβιc, Ἶcιc, ῥιπίc, Βιθυνία, Λακινία.

Πολλά ἐcτιν ὀνόματα ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα γραφομένων τῶν ῥημάτων διὰ διφθόγγου, τῶν δὲ ὀνομάτων διὰ τοῦ ῑ οἷον πείθω πιθανόc, οἰκτείρω οἰκτιρμόc, cείω cῖτοc, νείφω νιφετόc, λείχω λίχανοc. οὕτω καὶ παρὰ τὸ λείπω λιμόc.

Τὰ παρὰ τὸ ἀεί διὰ τῆc ε̄ῑ διφθόγγου γράφεται, ἀείμνηcτοc, ἀειγενήc, ἀείφρουροc, ἀειπάρθενοc, ἀειφανήc. τὸ μέντοι ἀΐδιοc μόνον διὰ τοῦ ῑ γράφεται παρὰ τὸ ἀῒ Αἰολικόν. καὶ τὸ ἀειπάρθενοc διὰ τῆc ε̄ῑ διφθόγγου γράφεται κοινῶc, Αἰολικῶc δὲ διὰ τοῦ ῑ.

Τὸ εἴκελοc διφορεῖται κατὰ τὴν γραφήν, τὰ μέντοι παρ' αὐτὸ cυντεθειμένα δίφθογγον ἔχει, θεοείκελοc, πανείκελοc, ἀνδρείκελοc.

Περὶ τῆc ἐπὶ τέλουc cυλλαβῆc.

Καθόλου τὰ εἰc ν λήγοντα εἴτε ἀρcενικὰ εἴτε θηλυκὰ οὐκ ἔχει πρὸ τοῦ ν δίφθογγον οἷον Ἕλλην, αὐχήν, Τιτάν, Πλάτων, Τρύφων, Cιδών, Χαλκηδών, δελφίν, Cαλαμίν. πρόcκειται ἀρcενικὰ καὶ θηλυκὰ διὰ τὰ οὐδέτερα· ταῦτα γὰρ πολλάκιc πρὸ τοῦ ν̄ ἔχει δίφθογγον οἷον ὀcτοῦν, χρυcοῦν, χαλκοῦν, ἀργυροῦν.

l. 3 An. Ox. II 325, 26. l. 6 Choer. 268, 1. l. 9 ἴcκω inserui, pro ἡνίκα προcελθὼν τὸ scripsi προcελθόντοc τοῦ. περὶ ποc. 291, 1, Choer. 176, 20 cf. Il. Pr. Λ 799, Π 44, Ep. Cr. I 151, 5, E. M. 272, 11 et 318, 9. l. 13 Ep. Cr. I 219, 10, An. Paris. III 313, 4. pro parum apto exemplo κιχείω posui τιτρώcκω. l. 14 Choer. 195; 183, 17; 264, 6 et 8; 236, 12; περὶ ποc. 302, 22. l. 17 E. M. 568, 26. l. 21 An. Paris. III 321, 11, περὶ ποc. 284, 3. l. 25 περὶ ποc. 284, 29, Ep. Cr. I 156, 6, Choer. Orth. 177, 12. l. 28 Choer. Orth. 167, 26 et περὶ ποc. 294, 11. cf. Dict. 270, 11; 281, 6, ubi additur τούτου χάριν τὸ κτείν κτενόc ἔτρεψε τὸ ν̄ εἰc c̄ καὶ γέγονε κτείc καὶ ἐφύλαξε τὴν αὐτὴν κλίcιν τουτέcτι τὴν διὰ τοῦ ν̄; 378, 7 et E. M. 583, 4 μήν ἦν καὶ ἐτράπη τὸ η̄ Δωρικῶc εἰc τὴν ει δίφθογγον· ἐπειδὴ τὰ εἰc ν̄ λήγοντα ἀρcενικὰ οὐ θέλει ἔχειν πρὸ τοῦ ν δίφθογγον οἷον cωλήν, Πλάτων, ἔτρεψε τὸ ν εἰc c̄ καὶ ἐγένετο μείc.

Πάντα τὰ δικατάληκτα διὰ τοῦ ῑ μακροῦ γράφεται οἷον δελφίϲ δελφίν, Ἐλευϲίϲ Ἐλευϲίν, γλωχίϲ γλωχίν, Τελχίϲ Τελχίν, ἑρμίϲ ἑρμίν, Τραχίϲ Τραχίν, ῥηγμίϲ ῥηγμίν, ὠδίϲ ὠδίν, πηρίϲ πηρίν, ἴϲ ἴν, ῥίϲ ῥίν, θίϲ θίν. τὸ δὲ θίϲ καὶ ῥίϲ ὁ Ἀρίϲταρχοϲ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου ἀξιοῖ γράφεϲθαι καὶ ἀκολουθῶν τῇ ἐτυμολογίᾳ ἔλεγεν, ὅτι τὸ θείϲ παρὰ τὸ θείνεϲθαί ἐϲτι· καὶ γὰρ ἐν αἰγιαλῷ θείνονται καὶ τύπτονται τὰ κύματα· ἢ παρὰ τὸ θέειν, καὶ γὰρ ἐν αἰγιαλῷ θέει ἤγουν τρέχει τὰ κύματα. τὸ δὲ ῥείϲ παρὰ τὸ ῥεῖν γέγονε, καὶ γὰρ ἐκ τῆϲ ῥινὸϲ ῥέουϲι καὶ κατέρχονται τὰ περιττώματα τῆϲ κεφαλῆϲ. ἀκολουθῶν οὖν ταύτῃ τῇ ἐτυμολογίᾳ εἴρηκεν αὐτὸ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου. ἡ δὲ παράδοϲιϲ οἶδεν αὐτὸ διὰ τοῦ ῑ γράφεϲθαι.

Πάντα τὰ εἰϲ ειρ λήγοντα εἴτε ἁπλᾶ εἴτε ϲύνθετα διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γράφεται οἷον χείρ παρὰ τὸ ἔχειν, ὅπερ οἱ Αἰολεῖϲ χήρ φαϲι τρέποντεϲ τὴν ει εἰϲ τὸ η οἷον πλείων πλήων, μείων μήων, φθείρ τὸ ἀπὸ τῆϲ φθορᾶϲ τοῦ ϲώματοϲ ἀπὸ τοῦ φθείρω, Εἴρ ὄνομα ποταμοῦ ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ ϲυμπλέκω, πολύχειρ, αὐτόχειρ, ἑκατόγχειρ, ἀντίχειρ, χρυϲοέθειρ, Βέχειρ, Ϲάπειρ, Ἀλάζειρ, Λίγειρ, Ἐλάτειρ, μεθ' ὧν τὰ Βοιωτικὰ πατείρ, μήτειρ. ϲεϲημείωται τὸ Φθίρ τὸ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ Ἐνδυμίωνοϲ, ἀφ' οὗ τὸ «Φθιρῶν ὄροϲ ἀκριτόφυλλον» (Β 868).

Τὰ εἰϲ ξ λήγοντα ἀποϲτρέφεται τὴν ει δίφθογγον οἷον πέρδιξ, μάϲτιξ, θρίξ, ψίξ, Τέμμιξ, Φοῖνιξ, Χοῖνιξ, ἄϊξ, πίφιξ.

Τὰ εἰϲ ιϲ ὀξύτονα θηλυκὰ ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν κοινολεκτούμενα ἀποϲτρέφεται τὴν ει δίφθογγον, ϲανίϲ, ῥανίϲ, βολίϲ, θυρίϲ, ἀψίϲ, γλωϲϲίϲ, ἀϲπίϲ, ϲφραγίϲ, κρηπίϲ, κεραμίϲ, κηκίϲ, φαρκίϲ, φλυκτίϲ, ψωφίϲ, ψηφίϲ, ψωμίϲ. πρόϲκειται «ὀξύτονα» διὰ τὸ ἀντήρειϲ, εἰϲ ὃ ἐπερείδεταί τιϲ· «ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν» διὰ τὸ κλείϲ, ὅθεν καὶ τὸ κατάκλειϲ «κοινολεκτούμενα»· τὸ γὰρ εὐϲεβίϲ καὶ εὐγενίϲ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γράφουϲιν οἱ Βοιωτοί.

Τὰ εἰϲ ειϲ ἔχοντα οὐδέτερον εἰϲ εν διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γράφεται οἷον χαρίειϲ χαρίεν, ἀϲτερόειϲ ἀϲτερόεν, δενδρήειϲ δενδρῆεν, αἱματόειϲ αἱματόεν, τιμήειϲ τιμῆεν, ἑρϲήειϲ ἑρϲῆεν, ἠχήειϲ, κερόειϲ, φωνήειϲ, εἷϲ ἕν.

Τὰ εἰϲ ειϲ διὰ τοῦ εντοϲ κλινόμενα διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γράφε-

---

l. 1 Choer. 168, 15 collat. p. 187, 21 γλωχίϲ, 192, 11 δελφίϲ, 197, 25 ἑρμίϲ, 263, 18 Τραχίϲ, 255, 1 ῥηγμίϲ, 281, 10 et 18 ὠδίϲ, 243, 30 πηρίϲ, 220, 18 ἴϲ, 217, 26 θίϲ et 255, 4 ῥίϲ, 197, 29 Ἐλευϲίϲ. Verba inde a τό θίϲ καὶ ῥίϲ ὁ Ἀρίϲταρχοϲ addidi ex E. Gud. 30, 29. l. 12 canonem composui ex libro περὶ ποϲ. 283, 15, Choer. 273, 33 collato E. Gud. 566, 44, Choer. 274, 5, Theogn. 41, 23, Arcad. 20. 15 cf. Choer. Epim. in Psalm. 4, 7. l. 20 Choer. 170, 10; 263, 19; 274, 14; 276, 31; 279, 15; 249, 32. l. 22 Choer. Orth. 172, 10 collato E. M. 183, 39 et περὶ ποϲ. 305, 7; de ἀψίϲ praecepit Choer. praeterea 182, 4, de γλωχίϲ 187, 21, κεραμίϲ 227, 23, κηκίϲ 227, 25, φαρκίϲ 271, 10. φλυκτίϲ 275. 11, ψωφίϲ 279, 10, ψηφίϲ 279, 13, ψωμίϲ 279, 28. Epim. Cr. I 283, 23. l. 29 Choer. 174, 10; 208, 12; δενδρήειϲ 194, 13, ἑρϲήειϲ 210, 7, ἠχήειϲ 217, 1, κερόειϲ 231, 1, φωνήειϲ 274, 21, Ep. Cram. I 283, 23. l. 33 Choer. 174, 13, de Ϲιμόειϲ 262, 4.

ται, δαφνήεις δαφνήεντος, ἀςτερόεις ἀςτερόεντος, Cιμόεις Cιμόεντος. ἄλλως οἱ Δωριεῖς ἄνευ τοῦ ῑ προφέρονται αὐτὰ οἷον ἀςτερόες αἱματόες καὶ ἡμεῖς λοιπὸν προςθέςει τοῦ ῑ γράφομεν.

Τὰ εἰς ῑς μονοςύλλαβα μονογενῆ κοινολεκτούμενα ἀποςτρέφεται τὴν ει δίφθογγον, οἷον κίς, λίς πλὴν τοῦ κλείς καὶ κτείς. πρόςκειται «μονογενῆ» διὰ τὸ εἷς τριγενές. «κοινολεκτούμενα» διὰ τὸ μείς.

Καθόλου τὰ εἰς ῑς λήγοντα εἴτε ἀρςενικὰ εἴτε θηλυκὰ εἴτε δικατάληκτα εἴτε μὴ εἴτε ἁπλᾶ εἴτε ςύνθετα εἴτε μακροκατάληκτα εἴτε μὴ μακροκατάληκτα, οἷον ἂν τόνον ἐπιδέχηται, κατὰ κοινὴν διάλεκτον ὄντα ἀποςτρέφεται τὴν διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφήν· εἰ δέ τι διὰ τῆς ει διφθόγγου εὑρεθῇ γραφόμενον, τοῦτο ἔχει ἐν τῇ γενικῇ ἀναφαινόμενον τὸ ε̄ οἷον Πάρις, ὄφις, μάντις, Θέτις, κράςτις, πίςτις, ὄρνις, Βούςιρις, Ὄςιρις, Ἧτις ὄνομα πόλεως, λιπόπατρις, Εὔπολις, ἄπολις, κνημίς, ἀςπίς, ῥανίς, βολίς, ψηφίς, κρηπίς, Ἐλευςίς. πρόςκειται «κατὰ κοινὴν διάλεκτον» ἐπειδὴ οἱ Βοιωτοὶ τὸ λέβης πένης παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ η̄ γραφόμενα διὰ τῆς ει γράφουςιν οἷον λέβεις, πένεις. πρόςκειται «εἰ δέ τι εὑρεθῇ διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενον, τοῦτο ἔχει ἐν τῇ γενικῇ ἀναφαινόμενον τὸ ε̄» διὰ τὸ χαρίεις χαρίεντος, τιμήεις τιμήεντος, εἷς ἑνός, κτείς κτενός. ταῦτα γὰρ διὰ τῆς ει γράφεται καὶ ἔχει ἐν τῇ γενικῇ τὸ ε̄ ἀναφαινόμενον. δεῖ σημειώςαςθαι τὸ κλείς κλειδός, ὃ σημαίνει τὸ κλειδίον καὶ τὰ παρ' αὐτὸ οἷον κατάκλεις κατάκλειδος, ἀντήρεις ἀντήρειδος. σημαίνει δὲ πᾶν εἰς ὃ ἐπερείδεταί τις. ταῦτα γὰρ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται καὶ οὐκ ἔχει τὸ ε̄ ἐν τῇ γενικῇ ἀναφαινόμενον. ἀντιτιθέαςι δέ τινες πρὸς τὸν λόγον τὸν λέγοντα «εἰ δέ τι εὑρεθῇ διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενον, τοῦτο ἔχει ἐν τῇ γενικῇ τὸ ε̄», ἰδοὺ γὰρ τὸ ὄφις ὄφεως καὶ πόλις πόλεως καὶ μάντις μάντεως καὶ τὰ ὅμοια ἔχει ἐν τῇ γενικῇ τὸ ε̄ ἀναφαινόμενον καὶ οὐ γράφεται διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἀλλὰ διὰ τοῦ ῑ. πρὸς οὓς ἐςτιν εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο γίνεται, ἐπειδὴ οὐκ ἔςτι κοινὸν τὸ ε̄, ἀλλὰ κατὰ Ἀττικούς. ἔςτι γὰρ ὄφις ὄφιος κοινῶς. οἱ Ἀττικοὶ οὖν ἔτρεψαν τὸ ῑ εἰς ε̄ καὶ τὸ ο̄ εἰς ω̄ καὶ ἐγένετο ὄφεως καὶ πόλεως.

Τὰ εἰς ψ̄ λήγοντα πᾶςαν δίφθογγον ἀποςτρέφεται, λίψ, θρίψ, αἰγίλιψ, Κίνυψ, Κύκλωψ, Πέλοψ, ἴψ, ςκίψ, ὃ καὶ ςκνίψ καὶ κνίψ λέγουςιν, Νίψ Νιβός ὄνομα κρήνης.

Πᾶν ὄνομα ςτοιχείου εἰς ῑ καταλῆγον οὐκ ἔχει αὐτὸ ἐν διφθόγγῳ

---

l. 4 Choer. 230, 1, adhibito Arcadio 125, 22. l. 7 Choer. 167, 17, περὶ ποc. 295, 21 collato Choer. 217, 28 Θέτις, 232, 12 κράςτις et πίςτις, 244, 4 ὄρνις, 184, 19 Βούςιρις, 245, 4 Ὄςιρις, 216, 25 Ἧτις. verba πρὸς οὓς ἐςτιν εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο γίνεται, quae excidisse apparet, ipse addidi cf. praeterea An. Ox. II 342, 8 et Anecd. Paris. III 296, 16. l. 32 Choer. 218, 18; 224, 17 ἴψ, 236, 20 λίψ, 258, 17 ςκίψ, Epim. in Psalm. 174, 2, E. M. 568, 15, Ep. Cr. I 391, 5, ubi canon sic conceptus est: δίφθογγος εἰς διπλοῦν οὐ λήγει οἷον λίψ, θρίψ, κνίψ, ςτίξ et paullo post l. 20 τὰ εἰς ξ οὐδέποτε διφθόγγῳ παραλήγεται οἷον ςτίξ. l. 35 Choer. 276, 3, περὶ ποc. 309, 26, Ep. Cr. I 284, 7.

οἷον ξῖ, πῖ, φῖ, ψῖ, χῖ χωρὶϲ τοῦ ε̅· τοῦτο γὰρ ῑ ἔχει ἐν διφθόγγῳ. καί ἐϲτιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν ϲτοιχείων ἀφ' ἑαυτοῦ θέλει ἄρχεϲθαι οἷον ἄλφα ἀπὸ τοῦ α̅ ἄρχεται, βῆτα ἀπὸ τοῦ β̅· εἰ οὖν τὸ ε̅ τὸ ὄνομα τοῦ ϲτοιχείου διὰ τοῦ ῑ ἐγράφετο, οὐκ ἤμελλεν ἀπὸ ἑαυτοῦ ἄρχεϲθαι. τούτου οὖν χάριν διὰ τῆϲ ε̅ι̅ διφθόγγου γράφεται, ἵνα εὑρεθῇ ἀπὸ τοῦ ε̅ ἀρχόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΟ ΤΕΛΟΥϹ ϹΥΛΛΑΒΩΝ.

Περὶ ὀνομάτων.

Περὶ τῶν εἰϲ α̅ν̅.

Τὰ εἰϲ α̅ν̅ οὐ παραλήγεται τῇ ε̅ι̅ διφθόγγῳ οἷον Ἀλκμάν, Παιάν, Ἑρμάν, Ποτιδάν ὁ Ποϲειδῶν, Τιτάν. τὸ γὰρ Ἀργειάν, ἔϲτι δὲ ὄνομα ὄρουϲ Μεϲϲηνίαϲ, ἀπὸ τοῦ Ἀργεῖοϲ ἔχει τὴν δίφθογγον.

Περὶ τῶν εἰϲ ω̅ν̅.

Πᾶν ὄνομα ἀρϲενικὸν ἢ θηλυκὸν εἰϲ δ̅ω̅ν̅ λῆγον ἑνὶ φωνήεντι θέλει παραλήγεϲθαι, Ϲιδών ἐπὶ τοῦ πολίτου καὶ ἐπὶ τῆϲ πόλεωϲ, Ϲαρπηδών, ϲηπεδών, χελιδών, ϲινδών. τὸ δὲ Ποϲειδῶν διφορεῖται. παρὰ γὰρ τοῖϲ Ἀθηναίοιϲ διὰ τῆϲ ε̅ι̅ διφθόγγου γράφεται, οἱ δὲ Αἰολεῖϲ καὶ οἱ Δωριεῖϲ διὰ τοῦ ῑ.

Πάντα τὰ εἰϲ ι̅μ̅ω̅ν̅ κύρια παροξύτονα διὰ τοῦ ῑ γράφεται, οἷον Ϲίμων, Τίμων, Κίμων. τὸ γὰρ λειμών καὶ χειμών ὀξύνονται.

Πάντα τὰ εἰϲ μ̅ω̅ν̅ βαρύτονα ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ παρὰ τὸ εἷμα γινόμενα τουτέϲτιν τὸ ἔνδυμα, διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γράφεται οἷον λευχείμων, ἀνείμων, μελανείμων.

Τὰ εἰϲ ι̅φ̅ρ̅ω̅ν̅ διὰ μόνου τοῦ ῑ γράφεται οἷον καλλίφρων, μελίφρων, Ἀλκίφρων, περίφρων.

Τὰ εἰϲ τ̅ω̅ν̅ λήγοντα μὴ ὄντα κοινὰ τῷ γένει οὐ θέλει τῇ ε̅ι̅ διφθόγγῳ παραλήγεϲθαι οἷον Βίτων, χιτών, Τρίτων ὄνομα ποταμοῦ, Κρίτων, Ἴτων, Ἀρίϲτων, Χαρίτων. πρόϲκειται «μὴ κοινὰ τῷ γένει» διὰ τὸ ὁ γείτων καὶ ἡ γείτων.

Τὰ εἰϲ ω̅ν̅ καθαρὰ ϲυγκριτικὰ οὐ παραλήγεται τὴν ε̅ι̅ δίφθογγον, ἀλλὰ τὸ ῑ, ἀλγίων, αἰϲχίων, βραδίων, ταχίων, ἡδίων, γλυκίων, βελτίων, κακίων, φιλίων, μεθ' ὧν καὶ διπλαϲίων, χωρὶϲ τοῦ χερείων καὶ ἀρείων καὶ διϲυλλαβῶν τινων μείων, πλείων.

Τὰ ἐπὶ μηνῶν τῶν Ἀθηναίων διὰ τοῦ ῑ γράφεται κατὰ τὴν

---

l. 10 Choer. 263, 21. l. 14 περὶ ποϲ. 294, 17, Choer. Orth. 257, 25; 277, 13, Dict. 298, 31 et de Ποϲειδῶν 253, 22, Mon. 10, 30. l. 19 περὶ ποϲ. 289, 25, l. 20 λειμών χειμών ex Pros. Cath. ap. Arc. 13, 9 addidi. l. 21 περὶ ποϲ. 290, 10. l. 24 περὶ ποϲ. 290, 13. l. 26 Choer. Orth. 264, 10 et περὶ ποϲ. 295, 5. l. 30 Choer. 171, 22; 184, 20; 184, 24; 184, 27; 188, 22; 193, 3; 265, 4; 270, 24. cf. An. Paris. III 342 τὰ εἰϲ ω̅ν̅ ϲυγκριτικὰ τριϲύλλαβα διφθόγγῳ θέλει παραλήγεϲθαι· δ' εἰϲὶ ταῦτα· καὶ τὰ δύο ἐκφωνοῦϲι τὸ ῑ οἷον πλείων, μείων, τὰ δὲ δύο ἀνεκφώνητον αὐτὸ ἔχουϲιν οἷον λῴων, ῥᾴων. l. 34 περὶ ποϲ. 295, 18.

παραλήγουσαν οἷον Ἐλαφηβολιών, Πυανεψιών, Βοηδρομιών, Μεταγειτνιών.

Καθόλου τὰ διὰ τοῦ ιων βαρύτονα τρέποντα τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ εἰς τὸ ο εἴτε κύρια εἴτε μὴ κύρια ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον κατὰ τὴν παραλήγουσαν οἷον Ἐχίων Ἐχίονος, βραχίων βραχίονος, Ἰξίων Ἰξίονος, Πανδίων Πανδίονος, πίων πίονος ὁ λιπαρός, Ἀμφίων Ἀμφίονος, Ἀρίων Ἀρίονος, Δηΐων Δηΐονος, πρίων πρίονος, κίων κίονος, κυλλοποδίων κυλλοποδίονος, Ὑπερίων Ὑπερίονος.

Τὰ διὰ τοῦ ειων διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται μὴ ὄντα συγκριτικὰ φυλάττοντα τὸ ω κατὰ τὴν γενικὴν οἷον Ἀτρείων Ἀτρείωνος, Καδμείων Καδμείωνος, Ἀργείων Ἀργείωνος, Πηλείων Πηλείωνος. πρόσκειται «μὴ συγκριτικὰ» διὰ τὸ χερείων χερείονος, ἀρείων ἀρείονος. τὸ δὲ Ὠρίων Ὠρίωνος Εὐριπίδης συνέστειλεν.

Τὰ εἰς δης εἰς ων ἔχοντα πατρωνυμικὰ τὴν αὐτὴν παραλήγουσαν θέλει ἔχειν, Κρονίδης Κρονίων, Ἀτρείδης Ἀτρείων.

Περὶ τῶν εἰς ξ.

Τὰ εἰς αξ ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον κατὰ τὴν παραλήγουσαν οἷον Φαῖαξ, κλῖμαξ, κόραξ, θρῖδαξ πλὴν τοῦ μεῖραξ καὶ λεῖμαξ, σημαίνει δὲ τὸν λειμῶνα, καὶ τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένου λείαξ.

Περὶ τῶν εἰς ρ.

Τὰ εἰς ηρ βαρύτονα ἑνὶ φωνήεντι θέλει παραλήγεσθαι οἷον Πίηρ, πλὴν τοῦ Ἐξαύτηρ.

Περὶ τῶν εἰς ας.

Τὰ εἰς ας εἴτε ὀξύτονα εἴτε περισπώμενα ἀρσενικὰ οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι οἷον Ζηνᾶς, Μητρᾶς, Γλισᾶς, Κερκιδᾶς, πινακᾶς, Φιλητᾶς, Κομητᾶς, Μαρικᾶς, ἱλᾶς ὁ εὐμενής, ἱμάς, ἀνδριάς. πρόσκειται «ἀρσενικὰ» διὰ τὸ πελειάς Ἡρακλειάς θηλυκά.

Τὰ διὰ τοῦ ιας ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἀρσενικὰ διὰ τοῦ ι γράφεται οἷον Χαβρίας, Ἱππίας, φρονηματίας, Κινησίας, Σωσίας, πωγωνίας, Γλαυκίας, τοξίας, Λυσίας, Ἀγρίας, Γοργίας, Φανίας, τραυματίας, ὀνοματίας. τὸ γὰρ Αἰνείας καὶ Αὐγείας καὶ Ἑρμείας ἐκ τοῦ Αἰνέας καὶ Αὐγέας καὶ Ἑρμέας πλεονασμῷ τοῦ ι γέγονεν. ὡσαύτως καὶ παρείας ὁ ὄφις διὰ τῆς ει διφθόγγου, τὸ δὲ Παρίας κύριον διὰ τοῦ ι γράφεται.

---

l. 3 περὶ ποc. 294, 27, Choer. 168, 6, unde E. M. 92, 1 translatum est, 171, 26; 182, 6; 193, 3; 249, 11; 230, 10; 230, 12; 269, 27, An. Ox. II 352, 4, Arc. 27, 17 et 18, 5. l. 9 Choer. 269, 27; 176, 29; 249, 21; de Ὠρίων 280, 16. l. 14 Choer. 250, 33 et 229, 3. l. 17 Choer. 218, 5; 229, 10; 238, 22. l. 21 Choer. 250, 15. l. 24 Choer. 270, 29, περὶ ποc. 295. 13, Theogn. 44, 13 cf. Ahrens Philol. XXIII p. 12 not. l. 28 Choer. Orth. 180, 16; 229, 26; 263, 11; 176, 4; 176, 10. Theogn. 42, 20, περὶ ποc. 288, 32, Choer. Dict. 32, 9.

Περὶ τῶν εἰς ης.

Τὰ εἰς ος ἀρσενικὰ εἴτε ἀπὸ εὐθείας εἴτε ἀπὸ γενικῆς ποιοῦντα πατρωνυμικὰ ἢ τύπον πατρωνυμικὸν ἔχοντα εἰς δης διὰ τοῦ ι γράφει τὴν παραλήγουσαν, Κρονίδης, Κλυτίδης, Πριαμίδης, Ταντολίδης, Ἑκτορίδης, Πελοπίδης, Κεκροπίδης, Μεμνονίδης, Φοινικίδης, Ἀλεξανδρίδης, Λεωνίδης, Ἀπολλωνίδης, Βηλίδης, Κοδρίδης, Λαγίδης, Ὑπερίδης — ὥσπερ γὰρ παρὰ τὴν ἀνὰ πρόθεσιν γίνεται Ἄνιος καὶ παρὰ τὴν ὑπὸ Ὕπιος ποταμός, οὕτω καὶ παρὰ τὴν ὑπὲρ ὕπερος καὶ ἐκεῖθεν λοιπὸν Ὑπερίδης — Εὐριπίδης. τύπου δὲ πατρωνυμικοῦ ὄντα παρετάθησαν διὰ τῆς ει Λυσιθείδης, Κηκείδης, Κυθνείδης, Ὠρείδης, Ἐχεφυλλείδης, Σκυθρωπείδης, Θαρρελείδης, Φιλομηλείδης «Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς» (Od. δ 343).

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ης εἰς τὴν ου δίφθογγον ἐχόντων τὴν γενικὴν διὰ τοῦ ιδης γινόμενα διὰ τοῦ ι γράφεται οἷον Λυκάμβης Λυκάμβου Λυκαμβίδης, κορυνήτης κορυνήτου Κορυνητίδης, Βούτης Βούτου Βουτίδης.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ης εἰς ους ἐχόντων τὴν γενικήν, εἰ μὲν βραχείᾳ παραλήγεται, διὰ τοῦ ι γράφεται, Εὐτυχίδης, Πλεισθενίδης, Ἀχαιμενίδης· εἰ δὲ μακρᾷ παραλήγεται, διὰ τῆς ει Εὐήρης Εὐηρείδης, Εὐκλείδης, Ἡρακλείδης, Χαρικλείδης. τὸ δὲ Θουκυδίδης, Θρασυμηδίδης, Δικηρίδης τύπου ἔχονται πατρωνυμικοῦ.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ευς ὄντα πατρωνυμικὰ διὰ τῆς ει θέλει γράφεσθαι, Πηλείδης, Ἀτρείδης, Αἰγείδης, Νηλείδης, Βασιλείδης, Οἰνείδης· τὸ δὲ Ἀλκείδης ἀπὸ τοῦ Ἀλκαῖος τροπῇ τῆς αι διφθόγγου εἰς τὴν ει.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ως Ἀττικῶν διὰ τῆς ει γράφεται, ὁ Νείλεως τοῦ Νείλεω Νειλείδης ὁ υἱὸς τοῦ Νείλεω, ὁ Εὔνειως τοῦ Εὔνεω Εὐνείδης.

Τὰ εἰς δης μητρωνυμικὰ διὰ τοῦ ι γράφεται οἷον Λητωΐδης ὁ υἱὸς τῆς Λητοῦς, Λαναΐδης ὁ υἱὸς τῆς Λανάης, Φιλυρίδης ὁ υἱὸς Φιλύρας. ὅθεν Νιοβίδης ὁ τῆς Νιόβης. ὅθεν τὸ Φιλομηλείδης τὸ παρ' Ὁμήρῳ οὐ λέγομεν εἶναι πατρωνυμικὸν οὐδὲ λέγομεν τὸν υἱὸν τῆς Φιλομήλας. ὄνομα κύριόν ἐστιν. εἰ γὰρ ἦν μητρωνυμικόν, διὰ τοῦ ι ὤφειλεν εἶναι· καὶ ὁ Διονύσιος λέγει ὅτι ἀπὸ μητέρων οὐ σχηματίζει πατρωνυμικὸν ὁ Ὅμηρος.

Τὰ διὰ τοῦ ινης ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον, Αἰσχίνης, Σμικρίνης, Λεπτίνης, ἀργυροδίνης.

---

l. 2 hunc canonem composui ex E. M. 165, 39 seqq. Choer. Orth. 184, 33; 201. 7; 230, 19; 235, 25; 256, 33; 270, 17, περὶ ποс. 298 et 299. In extremis verbis secutus sum Lob. Parall. p. 5 pro Κηδείδης Κηκείδης et pro Θαρραλείδης Θαρρελείδης scribentem, pro Καλλείδης et Ἀχιλλείδης inextricabilibus posui Κυθνείδης ex Choer. 201, 7 et Ὠρείδης ex Schol. ad Apoll. B 110: Ὠρείδης διὰ τῆς ει διφθόγγου ἡ παραλήγουσα. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ τρίτῳ τῆς καθόλου.

l. 13 περὶ ποс. 298, 30. l. 17 E. M. l. c., περὶ ποс. 299, 1. l. 22 E. M. l. c., Choer. 173, 21; 186, 1; 202, 29; 245, 10. l 25 E. M. l. c., περὶ ποс. 298, 20, Choer. 245, 9. l. 27 E. M. l. c., περὶ ποс. 299, 9. l. 34 Choer. 171, 3, Theogn. 44, 3.

Τὰ διὰ τοῦ ιϲηϲ πάντα διὰ τοῦ ι γράφεται οἷον Ἀγχίϲηϲ, Ἀντίϲηϲ, Ἀμφίϲηϲ, Ἐρίϲηϲ ὄνομα κύριον, Κυρίϲηϲ ποταμὸϲ Κελτικῆϲ, Τιπαϲίνηϲ ἐθνικόν.

Τὰ εἰϲ ιτηϲ παρώνυμα μὴ ἔχοντα ἀντιπαρακείμενον τὸ ο μήτε ἀπὸ πρωτοτύπου τὸ ε διὰ τοῦ ι γράφεται, Μεμφίτηϲ, τοπίτηϲ, πολίτηϲ, Ναυκρατίτηϲ, τεμενίτηϲ, Ἀϲκαλωνίτηϲ, βωνίτηϲ, ἐπαλξίτηϲ, Θερϲίτηϲ, λοχίτηϲ, μεϲίτηϲ, Μαργίτηϲ, Ταυρομενίτηϲ, Φαϲηλίτηϲ, Χρυϲίτηϲ, Ζευγίτηϲ, ϲτυλίτηϲ, ἑρκίτηϲ, ϲτεφανίτηϲ, πυρίτηϲ, ὁδίτηϲ, μαγνίτηϲ, φεγγίτηϲ, λυχνίτηϲ καὶ εἴ τι ὅμοιον. πρόϲκειται «μὴ ἔχοντα ἀντιπαρακείμενον τὸ ο» διὰ τὸ ἀλείτηϲ· ἀντιπαράκειται γὰρ αὐτῷ ἀλοίτηϲ. καθόλου δὲ τὰ ἔχοντα τὸ ο ἀντιπαρακείμενον ἔχει τὸ ε ἐγκείμενον ἐν τοῖϲ ῥήμαϲιν ὥϲπερ ϲπείρω ϲπορά καὶ φθείρω φθορά, οὕτωϲ ἀλείτηϲ ἀλοίτηϲ κατὰ διάλεκτον Αἰολικήν· οἱ γὰρ Αἰολεῖϲ τὴν ει δίφθογγον εἰϲ οι τρέπουϲι· τὸ γὰρ ὄνειροϲ ὄνοιροϲ λέγουϲι καὶ τὸ ἐπείγω ἐποίγω. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀλιτῶ τὸ ἁμαρτάνω ἀλείτηϲ ὁ ἁμαρτωλὸϲ παρὰ τὸ τὰϲ λιτὰϲ μὴ τηρεῖν· ὅθεν καὶ Ἀλεξίων τὸ ἀλείτηϲ ἠξίου διὰ τοῦ ι γράφεϲθαι· ἡ δὲ παράδοϲιϲ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου. πρόϲκειται «μὴ ἀπὸ πρωτοτύπου τὸ ε ἔχοντα»· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰϲ ευϲ διὰ τοῦ ειτηϲ γινόμενα διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γράφει τὴν παραλήγουϲαν οἷον ἱερεύϲ ἱερείτηϲ, Caμαρεύϲ Caμαρείτηϲ, Ἀταρνεύϲ Ἀταρνείτηϲ. τὸ δὲ τραπεζίτηϲ ἐπὶ διαφόρου ϲημαϲίαϲ διάφορον ἔϲχε τῆϲ παραληγούϲηϲ τὴν γραφήν. ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ διαπονουμένου διὰ τοῦ ι γράφεται, παρὰ τὸ τράπεζα· ἐπὶ δὲ τοῦ κυνόϲ, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ τραπεζεύϲ παρῆκται, διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γράφεται. τοῦτο δὲ παρ' Ἰβύκῳ εἴρηται κατὰ τροπὴν τῆϲ ει διφθόγγου εἰϲ η. ἔτι τὰ παρὰ τῶν εἰϲ εια γινόμενα διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γράφεται, Ζέλεια Ζελείτηϲ, Καυκώνεια Καυκωνείτηϲ, Δικαιάρχεια Δικαιαρχείτηϲ, Ἁγνώνεια Ἁγνωνείτηϲ, Μαρώνεια Μαρωνείτηϲ. ἔτι τὰ ἀπὸ τῆϲ εἰϲ οϲ εὐθείαϲ ἢ γενικῆϲ τὸ ε παραληγομένηϲ γινόμενα διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γράφεται Ὠρεόϲ Ὠρεοῦ Ὠρεῖτηϲ καὶ κατὰ ϲύνοδον τοῦ ε καὶ ι Ὠρείτηϲ. Ἕλοϲ Ἕλεοϲ Ἑλεῖτηϲ καὶ Ἑλείτηϲ. ἔδει οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ Βορυϲθένηϲ Βορυϲθένεοϲ Βορυϲθενείτηϲ διὰ διφθόγγου· οὐ γὰρ ὅμοιον τῷ τεμενίτηϲ οὐδὲ τῷ ἑρκίτηϲ· οὐ γὰρ ἀπὸ τῆϲ γενικῆϲ ἀλλ' ἀπὸ τῆϲ εἰϲ οϲ εὐθείαϲ ταῦτα καὶ εἰκότωϲ ἔχει τὸ ι· τὸ δὲ Βορυϲθένηϲ οὐκ εἰϲ οϲ λήγει. ἀλλ' ἠκολούθηϲε τῷ πλείονι χαρακτῆρι διὰ τοῦ ι, τὰ γὰρ διὰ διφθόγγου ὀλίγα· ἔτι καὶ πάντα παρὰ τὸ ῥέειν διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γράφεται, εὐρρείτηϲ, βαθυρρείτηϲ, ἀκαλαρρείτηϲ ὁ ἡϲύχωϲ ῥέων. ἀκαλὸν γὰρ παρὰ Cικελοῖϲ τὸ ἥϲυχον.

---

l. 1 Choer. 170, 1, E. M. 14, 57. l. 4 Choer. Orth. 169, 7, περὶ ποϲ. 292, 32, Theogn. 45, 5. De Ζελείτηϲ Ὠρείτηϲ Βορυϲθενείτηϲ quae proposui, sumpta sunt ex St. B. s. Ὠρεόϲ et Βορυϲθένηϲ; praeterea consului Choer. 184, 29 (E. M. 218, 23); 200, 16; 217, 31; 230, 27; 236, 29; 239, 23; 239, 24; 264, 4 et 5; 270, 28; 276, 18; 169, 14 coll. E. Gud. 33, 20, Ep. Cr. I 28, 29, Choer. 169, 28; 256, 11; 280, 17.

Περὶ τῶν εἰς ῑϲ.

Τὰ εἰς ρῑϲ βαρύτονα τῇ ει διφθόγγῳ οὐ παραλήγεται οἷον ἔριϲ, ἶριϲ, ἔϲτι δὲ εἶδοϲ ὀρνέου, καὶ Ἶριϲ, δῆριϲ, Cῖριϲ, ἔϲτι δὲ ὄνομα πόλεωϲ Φοινίκηϲ, ξῖριϲ, ἔϲτι δὲ εἶδοϲ ἀρωματικοῦ φυτοῦ, κῖριϲ, ἔϲτι δὲ εἶδοϲ ἱέρακοϲ· λέγεται δὲ καὶ παρὰ Κυπρίοιϲ Κῖριϲ ὁ Ἄδωνιϲ, παρὰ δὲ Λάκωϲιν ὁ λύχνοϲ. πρόϲκειται «βαρύτονα» διὰ τὸ χειρίϲ χειρῖδοϲ.

Περὶ τῶν εἰς οϲ.

Τὰ διὰ τοῦ ῑοϲ διϲύλλαβα ἀρϲενικὰ τὴν ει δίφθογγον ἀποϲτρέφεται, βίοϲ, βιόϲ τὸ τόξον, δῖοϲ, Δῖοϲ τὸ κύριον, ἴοϲ ὁ μόνοϲ, ἰόϲ τοῦ ὄφεωϲ, μνιόϲ ὁ ἁπαλόϲ παρ᾽ Εὐφορίωνι, Χῖοϲ ὁ πολίτηϲ τῆϲ Χίου. Θρῖοϲ ὄνομα ποταμοῦ, Κίοϲ ὄνομα κύριον, Πῖοϲ ὄνομα κύριον, Τίοϲ ὄνομα κύριον, Κρῖοϲ ὄνομα Τιτᾶνοϲ καὶ κριόϲ ὁ προηγούμενοϲ τῆϲ ποίμνηϲ παρὰ τὸ κεκρίϲθαι τὰϲ τρίχαϲ· διαφέρουϲι γὰρ αἱ τρίχεϲ τοῦ κριοῦ τῶν ἄλλων ζώων. τινὲϲ δὲ λέγουϲι παρὰ τὸ κέραϲ γίνεϲθαι κεριόϲ καὶ ϲυγκοπῇ κριόϲ. οὐ καλῶϲ. κεραῖοϲ γὰρ ὤφειλεν εἶναι ὡϲ κνέφαϲ κνεφαῖοϲ, οὖδαϲ οὐδαῖοϲ. πρόϲκειται «ἀρϲενικά» διὰ τὸ νειόϲ, ὃ ϲημαίνει τὴν ἀρουραίαν γῆν. ἔϲτι δὲ θηλυκόν. ϲεϲημείωται ταῦτα· θεῖοϲ, Κεῖοϲ ὁ τῆϲ Κέω πόλεωϲ, πλεῖοϲ, μεῖοϲ, λεῖοϲ, ῥεῖοϲ, οὕτω δὲ λέγουϲιν οἱ Κύπριοι τὸν ἀϲθενῆ παρὰ τὸ ῥεῖα, ὃ ϲημαίνει τὸ εὐχερέϲ. χρεῖοϲ παρὰ τὴν χρείαν. τὸ δὲ Φλῖοϲ — ϲημαίνει δὲ τὸν Διόνυϲον· ἔϲτι δὲ καὶ ὄνομα πόλεωϲ — διφορεῖται. τινὲϲ μὲν γὰρ διὰ τοῦ ῑ γράφουϲιν αὐτό, τινὲϲ δὲ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ϲ̄ ληγόντων ὀνομάτων μονοϲυλλάβων περιϲπωμένων διὰ τοῦ ειοϲ παραγόμενα διὰ τῆϲ ει γράφεται οἷον βοῦϲ βόειοϲ, ϲῦϲ ϲύειοϲ, μῦϲ μύειοϲ, παῖϲ παιδεῖοϲ τρόποϲ· δεῖ δὲ προϲθεῖναι μὴ ἀπὸ τῶν εἰς αυϲ, ἐπειδὴ ταῦτα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον γραῦϲ γράϊοϲ

---

l. 2 Choer. 242, 10 et 227, 30 et 228, 8. Cῖριϲ urbs Phoeniciae ignota sed cognita Italiae et Pannoniae Steph. B. — E. M. 209, 25 Βούϲιριϲ ὁ ἥρωϲ ὁ τῆϲ Αἰγύπτου βαϲιλεύϲ, ἀφ᾽ οὗ καὶ ἡ πόλιϲ οὕτω καλεῖται· εἴρηται παρὰ τὸ βοῦϲ εἴρειν ὁ δυνάμενοϲ μόνοϲ ζευγνύειν δύο βοῦϲ. παρὰ τὸ βοῦϲ καὶ τὴν ϲειράν, ἵν᾽ ᾖ ὁ ἰϲχυρὸϲ καὶ ἀνδρεῖοϲ, ὥϲτε δύναϲθαι βοῦν ἄγειν ϲειραῖϲ ὥϲπερ καὶ Λαέρτηϲ λέγεται. γράφεται δὲ διὰ τοῦ ῑ. ὤφειλε δὲ διὰ διφθόγγου. τὰ γὰρ εἰς ιριϲ ἀποϲτρέφεται τὴν ει δίφθογγον οἷον Ὄϲιριϲ ὁ Διόνυϲοϲ παρ᾽ Αἰγυπτίοιϲ (scripsi pro παρ᾽ αἶγα). ἔϲτι καὶ ὄνομα πόλεωϲ οὕτω λεγομένη καὶ Νεῖλοϲ, καλάϲιριϲ λινοῦν ἱμάτιον. Ἶριϲ ἡ τῶν θεῶν ἄγγελοϲ. Κῖριϲ ὄνομα ποταμοῦ, Τῖριϲ ὄνομα δούληϲ, ϲῖριϲ ἢ ξῖριϲ. ποτὲ μὲν γὰρ διὰ τοῦ ϲ̄ λέγεται, ποτὲ δὲ διὰ τοῦ ξ̄ καὶ ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ποτὲ δὲ διὰ διφθόγγου. κρεῖττον δὲ διὰ τοῦ ῑ. ϲημαίνει δὲ ἀρωματικὸν φυτόν. χωρὶϲ εἰ μὴ ἔχει τοῦτο ἀπὸ προϋποκειμένου διὰ τὸ χείρ χειρόϲ χειρίϲ. ϲημαίνει τὸ χειρομανικόν. — Choer. 221, 7 et E. M. 475, 46 τὰ εἰς ριϲ θηλυκὰ ῥηματικὰ διϲύλλαβα βαρύτονα ἑνὶ φωνήεντι παραλήγεται, χαίρω χάριϲ, εἴρω ἔριϲ — κυρίωϲ γὰρ ἡ μάχη ἡ διὰ λόγων γενομένη — καὶ Ἶριϲ, δαΐω τὸ κόπτω δάϊϲ δῆϊϲ δῆριϲ. τὸ κουρίϲ ὃ ϲημαίνει τὸ ἐργαλεῖον τοῦ κουρέωϲ ὀξύνεται. τὸ δὲ Χαῖριϲ Χαίριδοϲ ὄνομα κύριον ἀρϲενικόν ἐϲτι. τὸ θοῦριϲ ἀπὸ τοῦ θοῦροϲ γίνεται. cf. fr. 18. l. 8 E. M. 539, 3, Choer. 191, 29; 226, 21; 263, 29; 271, 1; 275, 14. — 219, 9; 232, 3; 238, 16; 241, 18; An. Ox. I 23, 20, II 377, 30, E. M. 472, 43 cf. fr. 19 et 20. l. 23 περὶ ποϲ. 286, 3.

καὶ γρήϊος παρὰ Καλλιμάχῳ «γρήϊον εἶδος ἔχουςα» τουτέςτι γραός. ναῦς νάϊος καὶ νήϊος. πρόςκειται «περιςπώμενα» διὰ τὸ Τρώς Τρώϊος ἤγουν ὁ Τρωϊκός.

Τὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων μονοςυλλάβων τῶν μὴ ληγόντων εἰς ϲ̄ διὰ τοῦ ιος παραγόμενα, μὴ σημαίνοντα μέρος σωματικὸν ἢ μετουςίαν διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον νύξ νύχιος, μήν μήνιος, σκοτομήνιος, σημαίνει δὲ τὴν ἐσκοτισμένην νύκτα, Στύξ Στύγιος, Θρᾷξ Θρᾴκιος, χθών χθόνιος, Φρύξ Φρύγιος, Κάρ Κάριος. πρόςκειται «μὴ σημαίνοντα μέρος σωματικὸν» διὰ τὸ χήν χήνειος, θήρ θήρειος πούς. πρόςκειται «μὴ μετουσιαστικὰ» διὰ τὸ φλόξ φλόγειος ἤγουν ὁ μετέχων πυρός.

Τὰ διὰ τοῦ ειος σημαίνοντα μέρος σωματικὸν ἢ μετουςίαν διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· τὰ σημαίνοντα μέρος σωματικὸν οἷον ἀνθρώπειος χείρ, βουβάλειον κέρας, ἐλάφειος βύρσα, βόειος ὁπλή, χοίρειος, δόρκειος, θήρειος, γύπειος χολή, δρακόντειον αἷμα. τὸ δὲ κύριον διὰ τοῦ ῑ Δρακόντιος. λέοντειος δορά. τὸ δὲ κύριον διὰ τοῦ ῑ. μετουσιαστικὰ δὲ οἷον χάλκειος ὁ μετέχων τοῦ χαλκοῦ καὶ χρύσειος ὁ μετέχων χρυσοῦ. ἀργύρειος, σιδήρειος, δούρειος.

Πάντα τὰ εἰς ος καθαρὸν κτητικὰ ἀπὸ τῶν εἰς ρος γινόμενα μὴ ἀπὸ πόλεως παραλήγεται ἡ ει δίφθογγος οἷον ταῦρος ταύρειος, χοῖρος χοίρειος, ἄργυρος ἀργύρειος ὡς χρύσειος. τὰ γὰρ ἀπὸ πόλεως τὴν παραγωγὴν ἔχοντα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Τύριος, Κύπριος. σεσημείωται τὸ Κάριος παρὰ τὸ Κάρ Καρός τῷ κανόνι τῶν μονοσυλλάβων.

Τὰ διὰ τοῦ ρειος ἀπὸ τῶν εἰς ρος ἐχόντων τὸ τ̄ τῆς προηγουμένης συλλαβῆς ἐχούσης τὸ ε̄ ἔχει τὸ ει διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενον οἷον ἀβέλτερος ἀβελτέρειος, ἕτερος ἑτέρειος, ἡμέτερος ἡμετέρειος. τὸ νέρτερος νερτέριος οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔχει φύσει ἐν τῇ προηγουμένῃ τοῦ τ̄ συλλαβῇ τὸ ε̄. ἐνερότερος γὰρ ἦν παρὰ τὴν ἔραν τὴν γῆν συγκοπῇ τοῦ ο̄ καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε̄ γίνεται νέρτερος καὶ λοιπὸν ὡς μὴ ἐχούσης φύσει ἐν τῇ προηγουμένῃ τοῦ τ̄ συλλαβῇ τὸ ε̄ οὐκ ἠκολούθησε τούτοις.

Τὰ διὰ τοῦ ιος καθαρὸν ἐχούσης τῆς παραληγούσης τὸ ρ̄, καιροῦ ὑπόνοιαν ἔχοντα, διὰ τοῦ ῑ γράφεται χωρὶς εἰ μὴ ὦσιν ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων οἷον καίριος ἀκαίριος, ἀώριος «πραγμάτων ἀωρίων», παναώριος «ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον» (Ω 540), ἑσπέριος, ἡμέριος, ἠέριος. εἶπον χωρὶς εἰ μὴ ὦσιν ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων διὰ τὸ θέρος θέρειος.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ης εἴτε περιττοσυλλάβως κλίνεται εἴτε ἰσοσυλλά-

l. 4 περὶ ποc. 286, 28, Choer. Orth. 191, 29, Epim. in Psalm. 5, 23, Cram. Ep. I 349, 8; 438, 20. φλόγειος habet etiam Arc. 44, 27 cf. Ep. Cr. I 40, 4; 54, 20 et 273, 28; 373, 10; 426, 26, E. M. 64, 27. l. 11 περὶ ποc. 285, 9, Choer. 185, 25; 186, 23; 196, 9; 277, 23, An. Paris. III 343, 4. l. 18 περὶ ποc. 285, 21. l. 23 Choer. 216, 16, E. M. 430, 1. l. 31 Ep. Cr. I 437, 5, E. M. 810, 18, εἶπον scripsi pro εἶπε. l. 37 E. M. 139, 42, Choer. Orth. 171,

βως, διὰ τοῦ ειος γινόμενα κτητικὰ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, εἰ μὴ τρέπει τὸ τ εἰς c Ἰορδάνειος, Αἰςχίνειος, Ἀριςτοφάνειος, Δημοςθένειος, Ἀριςτοτέλειος, Ἀςκληπιάδειος, Ἄρης Ἄρειος, Ἡρακλῆς Ἡράκλειος, Θηρικλῆς Θηρίκλειος «Θηρίκλειον ζεῦγος». Θηρίκλειον κύλικος εἶδος, ἐπιτηδής ἐπιτήδειος. πρόςκειται «χωρὶς εἰ μὴ τρέπει τὸ τ εἰς c» διὰ τὸ ἱκέτης ἱκέςιος, δεςπότης δεςπόςιος, ςυμπότης ςυμπόςιος.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ευς ὑπὲρ μίαν ςυλλαβὴν διὰ τοῦ ειος παραγόμενα διὰ τῆς ει γράφεται οἷον Ὀδυςςεύς Ὀδύςςειος, Ἀχιλλεύς Ἀχίλλειος, βαςιλεύς βαςίλειος. καὶ τὸ κύριον δὲ ὄνομα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ις διὰ τοῦ ειος γινόμενα πρὸ μιᾶς ἔχοντα τὸν τόνον διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, δῆρις δηρεῖος καὶ τροπῇ Δαρεῖος οἱονεὶ ὁ πολεμικός. Ἧτις ὄνομα πόλεως καὶ Ἠτεῖος ὁ πολίτης, μάντις μαντεῖος ὁ Ἀπόλλων. ἔφορος γὰρ τῆς μαντείας. πρόςκειται «πρὸ μιᾶς ἔχοντα τὸν τόνον», ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ μάντις γίνεται κύριον Μάντιος.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ωρ, εἰ μὲν τρέπει τὸ ω, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται διὰ τὸ εἶναι κτητικὰ οἷον Νέςτωρ Νεςτόρειος «Νεςτορέῃ παρὰ νηΐ» (Β 54)· εἰ δὲ φυλάττει τὸ ω, διὰ τοῦ ι οἷον πέλωρ πελώριος, ἕλωρ ἑλώριος.

Αἱ γενικαὶ αἱ εἰς τος λήγουςαι τὰ κτητικὰ διὰ τῆς ει διφθόγγου ςχηματίζουςιν οἷον Αἴαντος Αἰάντειος, Θόαντος Θοάντειος, Βύζας Βύζαντος Βυζάντειος τὸ κτητικὸν Βυζαντίου, Βυζάντιος δὲ τὸ ἐθνικόν. Ἄβας Ἄβαντος Ἀβάντειος τὸ κτητικὸν ἢ τοῦ κυρίου ἢ τῶν Ἀβάντων. τὸ δὲ Ὑάντιος ὡς ἐθνικὸν ςυνέςτειλεν Ἀπολλώνιος ἐν τῷ «Ὑαντίου Ὀγχηςτοῖο» (Arg. III 1241) ἢ παρὰ λόγον ὡς «Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν» (Od. γ 190) καὶ παρὰ τὸ Ἀπέςας Ἀπεςάντειος ἔμελλεν εἶναι ὥςπερ Αἴας Αἴαντος Αἰάντειος, ἀλλὰ λέγεται Ζεὺς Ἀπεςάντιος.

Πάντα τὰ εἰς ιος κτητικὰ ἀπὸ πρωτοτύπων εἰς τος γινόμενα, εἰ μεταβάλλει τὸ τ εἰς c, διὰ τοῦ ι γράφεται οἷον ἄμβροτος ἀμβρόςιος, ἀκήρατος ἀκηράςιος, ἐνιαυτός ἐνιαύςιος, πλοῦτος πλούςιος. εἰ δὲ φυλάττει τὸ τ, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον Καλλίςτρατος Καλλιςτράτειος, Ἀρχέςτρατος Ἀρχεςτράτειος. παράλογον δὲ τὸ «Αἰπύτιον παρὰ τύμβον» (Β 604). δεῖ προςθεῖναι «εἰ μὴ ἐθνικὰ εἴη». ταῦτα δὲ

29; 217, 2; 256, 22; 209, 10; Ep. Cr. I 36, 24, An. Ox. II 363, 30. l. 7 Choer. 185, 17, περὶ ποc. 286, 13. l. 11 E. M. 248, 31, Choer. 216, 25. l. 17 Ep. Cr. I 333, 11, pro διὰ τοῦ ιος κτητικὰ scripsi διὰ τὸ εἶναι κτητικά. περὶ ποc. 285, 27. Choer. 208, 32; 241, 26; E. M. 660, 41, E. Gud. 458, 49. l. 21 περὶ ποc. 285, 29; Steph. B. s. Βυζάντιον et Ἀβαντίς collato Eustath. ad Dionys. 803 cf. Lobeck. ad Ai. p. 113, de Ἀπέςας quae dedi sunt ex Choer. Dict. 39, 14 coll. Steph. B. 104, 16. l. 29 περὶ ποc. 287, 30, E. M. 80, 42, Ep. Cr. I 1, 16, An. Ox. II 320, 4, Eustath. ad Dionys. 803 Αἰπύτιον τύμβον comparat cum Ποιάντιον υἱόν.

κἂν τὸ τ̄ φυλάττῃ, διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Βοιωτός Βοιώτιος, Αἴγυπτος Αἰγύπτιος.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ω̅ν̅ βαρυτόνων διὰ τοῦ ν̅τ̅ διὰ τῆς ε̅ι̅ διφθόγγου γράφεται λέων λεόντειος δορά κτλ. fr. 39.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ω̅ν̅ ὀξυτόνων διὰ τοῦ ι̅ο̅c̅ παραγόμενα κτητικὰ διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Παφλαγών Παφλαγόνος Παφλαγόνιος, Καλυδών Καλυδῶνος Καλυδώνιος, χθών χθονός χθόνιος.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς οc οὐδετέρων παραγόμενα ἀρcενικά, εἰ μὲν τὸ α παραλήγοιτο, διὰ τοῦ ῑ cχηματίζεται οἷον ἄγος ἅγιος, θάλπος Θάλπιος, πέλαγος πελάγιος. εἰ δὲ μὴ παραλήγοιτο τὸ α, διὰ τῆς ε̅ι̅ διφθόγγου γράφεται οἷον τέλος τέλειος, ὄρος ὄρειος, εἶδος εἴδειος, ἕρκος ἕρκειος, ἦθος ἠθεῖος, κῆδος κήδειος. cεcημείωται τὸ τέμενος τεμένιος, διὰ τοῦ ῑ γραφόμενον, ἵνα μὴ εὑρεθῇ τὸ ε̄ ἀλλεπάλληλον ἐν τριcὶ cυλλαβαῖc.

Τὰ παρὰ τὸ γέα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον βαθύγειος, εὔγειος, ἔγγειος, μεcόγειος, κατώγειος, ὑπόγειος, ἀνώγειος, γέγειος ὁ ἀρχαῖος. ἀπὸ γὰρ τοῦ γέα γέγονε γέειος διὰ τῆς ε̅ι̅ διφθόγγου καὶ κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ γ̄ γέγειος.

Τὰ κτητικὰ τὰ ὑπὲρ δύο cυλλαβὰς ἔχοντα μακρὰν τὴν παραλήγουcαν οὐδέποτε διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἀλλὰ διὰ διφθόγγου οἷον Αἰάντειος, κύνειος, αἴγειος, ἀνθρώπειος, Ἀργεῖος.

Τὰ διὰ τοῦ ι̅ο̅c̅ τριcύλλαβα βαρύτονα ἔχοντα ἐν τῇ πρώτῃ cυλλαβῇ τὸ α, μεθ' ὃ ἐπιφέρεται δύο cύμφωνα ἢ καὶ πλείονα, διὰ τῆς ε̅ι̅ διφθόγγου γράφεται οἷον Καδμεῖος, Βακχεῖος, ἀcτεῖος, ἀγρεῖος ὁ ἄγροικος. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀνημέρου ἄγριος προπαροξυτόνως διὰ τοῦ ῑ· χωρὶς τοῦ ἀντίος. τοῦτο γὰρ βαρύτονόν ἐcτι καὶ ἔχει ἐν τῇ πρώτῃ cυλλαβῇ τὸ ᾱ, μεθ' ὃ ἐπιφέρεται δύο cύμφωνα· τὸ δὲ Ἄμφιος καὶ Ἄγριος καὶ Βάκχιος καὶ Μάντιος οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔcτι προπεριcπώμενα, ἀλλὰ προπαροξύτονα.

Τὰ διὰ τοῦ ε̅ι̅ο̅c̅ τριcύλλαβα πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα καὶ ἐν τῇ κατ' ἀρχὴν cυλλαβῇ τὸ ᾱ μακρὸν διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται πλὴν τοῦ ἀντίος οἷον Καδμεῖος, Βακχεῖος, ἀνδρεῖος. οὕτω καὶ Δαρεῖος.

---

l. 5 An. Ox. II 321, 31. l. 8 περὶ ποc. 288, 12 et 283, 5, An. Par. III 326, 6, unde verba ἵνα μὴ usque ad finem recepi pro iis, quae in libro περὶ ποc. leguntur: ἀπὸ τοῦ τεμενικός λεγόμενον ἄλλως τε καὶ τόπου δηλωτικόν, nam Herodianum propter epallelian τεμένιος dictum esse testatur Eustath. 149, 1 (Cr. An. Ox. III 398) ὁ τεμένιος δέον ὂν διφθόγγῳ παραλήγεcθαι κατὰ τὸν κανόνα τοῦ κήτειος, κήδειος, ἐπιτήδειος καὶ τῶν ὁμοίων, ἵνα μὴ ἐπάλληλα εἴη τὰ τρία ε̄, ἐγράφη διὰ τοῦ ῑ. Cοφοκλῆς (Oed. T 756) «τεμενίαν τε φυλλάδα». — Choer. 268, 19; 216, 29; 233, 19; 246, 21, Ep. in Psalm. 33, 16, E. M. 422, 18, Il. Pr. Φ 471, Lob. ad Ai. p. 119. l. 15 Choer. 178, 22; 189, 31; 214, 5, Choer. Ep in Psalm. 5, 20. l. 19 Choer. 173, 33 huc referendum est etiam ψόγειος Choer. 279, 26 cf. Hes. s. v. l. 22 περὶ ποc. 284, 6, Choer. 173, 26, Βάκχιος et Μάντιος addidi ex Arc. 41, 29, Theogn. 58, 24. — E. M. 248, 31, Ep. Cr. I 8, 5, Choer. Ep. in Psalm. 123, 21, An. Ox. II 319, 1 et 351, 26, An. Par. III 327, 14. l. 30 Choer. 195, 31.

Τὰ εἰς ος καθαρὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντα, μὴ ὄντα κύρια μήτε πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἑτέρου σημαινομένου τονωθέντα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον ἀγρεῖος, Ἀργεῖος τὸ ἐθνικόν. Ἀρνεῖος ὁ μήν, ἀχρεῖος. τοῦτο δὲ οἱ Ἀττικοὶ προπαροξύνουσι. ἠθεῖος· σημαίνει δὲ φιλοφρόνησιν ἀπὸ νεωτέρου πρὸς παλαιότερον. πρόσκειται «μὴ πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἑτέρου σημαινομένου τονωθέντα» διὰ τὸ μύριος καὶ νύμφιος. τὸ γὰρ νυμφίος ὁ γαμετὴς παροξύνεται, τὸ δὲ κτητικὸν ὁ νύμφιος οἶκος προπαροξύνεται., τὸ δὲ μυρίος πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ μύριος παροξύνεται. σημαίνει δὲ παροξύτονον ἀόριστον πληθύν, τὸ δὲ προπαροξύτονον τὸν ἀριθμόν.

Τὰ διὰ τοῦ ειος ὀνόματα ποταμῶν δίφθογγον ἔχει, Πηνειός, Ἀλφειός, Σπερχειός, Ὀλμειός πλὴν τοῦ Μηνιός.

Τὰ διὰ τοῦ ειος κύρια ὀξύτονα τρισύλλαβα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον Πηνειός, Ἀρνειός, Ἀλφειός, Σπερχειός, Ὀλμειός, Ἐπειός.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος διὰ τοῦ ιος γινόμενα, ἡνίκα προπαροξύνεται, διὰ τοῦ ι γράφεται, οἷον ὀρθός ὄρθιος, λοῖσθος λοίσθιος, κάπρος κάπριος, Αἰτωλός Αἰτώλιος, Κάϋστρος Καΰστριος «Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα» (Β 46), αἰζηός αἰζήϊος, ὅμοιος ὁμοίιος, γελοῖος γελοίιος, ἡνίκα δὲ ὀξύνεται, διὰ τῆς ει διφθόγγου οἷον θαμειός, ἀδελφειός, ἀρνειός.

Τὰ διὰ τοῦ ιος κύρια ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ὄντα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τοῦ ι γράφεται χωρὶς τῶν παρὰ τὸ κλέος καὶ τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ευς οἷον Θεοδόσιος, Ἀθανάσιος, Ἀστέριος, Ἀμβρόσιος, Ταλθύβιος. πρόσκειται «ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς» διὰ τὸ Ἐπειός καὶ Δαρεῖος καὶ Ἀρνεῖος τρισύλλαβα. πρόσκειται «κύρια» διὰ τὰ κτητικὰ Ἀριστάρχειος, Ἡροδότειος βίβλος. πρόσκειται «χωρὶς τῶν παρὰ τὸ κλέος καὶ τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ευς», ἐπειδὴ ταῦτα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον Ἡρακλῆς Ἡράκλειος, Ἀνδροκλῆς Ἀνδρόκλειος, Σοφοκλῆς Σοφόκλειος, Ἀχιλλεύς Ἀχίλλειος, βασιλεύς Βασίλειος. πρόσκειται «ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον», ἐπειδὴ ἐστί τινα ὀνόματα κύρια ὑπὲρ τρεῖς συλλαβάς, ἅτινα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, καὶ οὔτε παρὰ τὸ κλέος εἰσὶν οὔτε ἀπὸ τῶν εἰς ευς οἷον Νυττέρειος, ἔστι δὲ ὄνομα λιμένος. Πεδεύκειος ὄνομα ἀνδρός, Δαρδανειός ὄνομα ποταμοῦ.

l. 1 περὶ ποσ. 284, 15, An. Paris. l. c. Arc. 41, 21. l. 11 περὶ ποσ. 284, 27, Choer. 172, 14; de Μηνιός cf. Fritzschium ad Theocr. XXV 15, Pausan. 5, 1, accentus ex hoc loco pro Μήνιος exhibendus est Μηνιός. l. 13 Choer. 210, 11 nomen Δεινειός post Ὀλμειός omisi. ex Πηνειός male repetitum videtur.

l. 15 Ep. Cr. I 199, 26, Κάϋστρος Καΰστριος addidi ex p. 235, 29. Similis canon recurrit p. 101, 14, An. Ox. II 319, 25; 368, 2, An. Par. III 322, 15 cf. St. B. s. φῦλον: ἔμφυλος ἐμφύλιος ὡς Βοιωτός Βοιώτιος καὶ κάπρος κάπριος καὶ Πάμφυλος Παμφύλιος. l. 20 περὶ ποσ. 292, 8, pro Προκόπιος, Γεώργιος, Ἀναστάσιος posterioris aevi nominibus substitui ex Steph. B. 167, 9 Θεοδόσιος, Ἀθανάσιος, Ἀμβρόσιος. Pro Αἰπεῖος scripsi Ἐπειός, pro Ἀργεῖος Ἀρνεῖος. De andronymicis in ειος cf. Lob. ad Ai. p. 115, qui tria tantum Βασίλειος Ἡράκλειος Ἄρειος (cf. Ep. in Psalm. 5, 30) exstare pertendit, sed ex hoc loco apparet plura nomina huius generis in usu fuisse atque fortasse nomen patronymici characteris Ἀχιλλείδης ab Ἀχίλλειος hoc loco relato repetitum est. Nimis breviter canon conceptus et in Ep. Cr. I 406, 8, E. M. 746, 19, unde Ταλθύβιος recepi.

Τὰ διὰ τοῦ διος ὑπὲρ δύο cυλλαβὰς μὴ μετουcιαcτικὰ παρηγμένα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Ῥοδίος, Cχεδίος, Ὁδίος. ἴδιος, ἀΐδιος, μαψίδιος, παυρίδιος, ἁρμόδιος, Κνίδιος, Ῥόδιος, ἐρῳδιός καὶ τὰ λοιπά. πρόcκειται «μὴ ὄντα μετουcιαcτικὰ» διὰ τὸ κνίδειος καρπός καὶ cίδειος κλάδος.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰc ᾱν ὑπὲρ μίαν cυλλαβὴν ὄντα διὰ τοῦ ιοc παραγόμενα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Τιτάν Τιτάνιος, Παιάν Παιάνιος. τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ Ἀλκμάν Ἀλκμάνιος ὤφειλεν εἶναι διὰ τοῦ ῑ· ἀλλ' ἔcτιν Ἀλκμάνειος, ἐπειδὴ τὰ ἐπὶ πραγματειῶν διὰ διφθόγγου γράφεται οἷον Ἀλκμάνειος, Μενάνδρειος, Ἀριcτοφάνειος, Εὐριπίδειος. πρόcκειται «ὑπὲρ μίαν cυλλαβὴν» διὰ τὸ Πάν Πανός Πάνειος.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰc ην ὑπὲρ μίαν cυλλαβὴν ὄντα διὰ τοῦ ιοc παραγόμενα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον γέρην γερήνιος ὁ ἔντιμος (?), Ἕλλην Ἑλλήνιος ὁ Ἑλληνικός. τὸ δὲ αὐχήν ὁ τράχηλος αὐχένιος διφορεῖται καὶ διὰ τοῦ ῑ καὶ διὰ τῆc ει διφθόγγου γραφόμενον. πρόcκειται «ὑπὲρ μίαν cυλλαβὴν» διὰ τὸ χήν χήνειος πούc. τὸ γὰρ μήν μήνιος διὰ τοῦ ῑ γραφόμενον ὑπάγεται τῷ κανόνι τῶν μὴ ληγόντων εἰc ε̄ μονοcυλλάβων.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰc ιν διὰ τοῦ ιοc παραγόμενα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον δελφίν δελφίνιος, Ἐλευcίν Ἐλευcίνιος, Τραχίν Τραχίνιος.

Τὰ διὰ τοῦ ονιοc καὶ ωνιοc ὑπὲρ δύο cυλλαβὰς μὴ cημαίνοντα μέρος cωματικὸν μήτε κτητικὰ ἀπὸ τῶν εἰc ων βαρυτόνων διὰ τοῦ ῑ γράφεται Μακεδόνιος, δαιμόνιος, Cαρπηδόνιος, Ἑλικώνιος, Κιθαιρώνιος, Μαραθώνιος καὶ τὰ ὅμοια. πρόcκειται «μὴ ὄντα μετουcιαcτικὰ» διὰ τὸ χελώνειος καὶ χελώνειος οὐρά. πρόcκειται «μήτε κτητικὰ» διὰ τὸ Θεώνειος, Τρυφώνειος. cεcημείωται τὸ Ἀπολλώνιος καὶ Ἀμμώνιος.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰc ξ̄ ἢ εἰc ψ ἢ εἰc ρ̄ διὰ τοῦ ιοc παραγόμενα διὰ τοῦ ῑ γράφεται, Φαιάκιος, Κιλίκιος, Θρῄκιος, Ναρύκιος, Βεβρύκιος, Ἀράβιος, Πελόπιος, ἀέριος, αἰθέριος, cωτήριος, ὀλετήριος, μακάριος. τὸ δὲ cμιλάκειος μετουcιαcτικὸν καὶ τὸ περδίκειος «περδίκειον κάρα» ἐπὶ μέρους cωματικοῦ.

Τὰ διὰ τοῦ ιοc ἀπὸ τῶν εἰc οc διcυλλάβων ὀξυτόνων μακρᾷ παραληγομένων παραγόμενα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Μυcός Μύcιος, Λυδός

l. 1 Theogn. 54, 20 coll. Arc. 39, 15 omisi post μετουcιαcτικὰ verba ἢ ἀπὸ ῥήματοc et in fine πρόcκειται «μὴ ἀπὸ ῥήματοc» διὰ τὸ ἐπιτηδεύω ἐπιτήδειοc διὰ τῆc ει διφθόγγου γραφόμενον, quia Choer. 209, 10 ἐπιτήδειοc rectius ab ἐπιτηδήc repetere videtur. l. 6 περὶ ποc. 287, 3 cf. Ep. Cr. I 101, 21 et An. Ox. II 322, 18. l. 12 περὶ ποc. 287, 10. l. 18 περὶ ποc. 287, 17. l. 20 Theogn. 55, 1 coll. Arc. 39, 22 et fr. 39. l. 26 Arc. 40, 5, Theogn. 55, 29, περὶ ποc. 287, 24, Ep. Cr. I 183, 21, E. M. 65, 26; 421, 22, An. Ox. II 327, 21, de πελώριοc, ἑλώριοc cf. supra; praecipuus canon de nominibus a nominibus in ηρ derivatis exstat in An. Ox. II 323, 22: τὰ ἀπὸ τῶν εἰc ηρ ὑπὲρ μίαν cυλλαβὴν διὰ τοῦ ιοc γινόμενα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον cυντακτήρ cυντακτῆροc cυντακτήριοc, ἀcτήρ ἀcτέροc ἀcτέριοc, ὀλετήρ ὀλετῆροc ὀλετήριοc, cωτήρ cωτῆροc cωτήριοc· πρόcκειται «ὑπὲρ μίαν cυλλαβὴν» διὰ τὸ θήρ θηρόc θήρειοc (pro θήριοc).

l. 31 περὶ ποc. 287, 20, Ep. Cr. I 58, 30; 443, 10, An. Ox. II 380, 9.

Λύδιος, βωμός βώμιος, ῥυθμός ῥύθμιος. cεcημείωται τὸ χάλκειος καὶ χρύσειος μετουσιαστικά.

Τὰ εἰς ιος ἐθνικὰ προπαροξύτονα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Πύλιος, Φρύγιος, Δήλιος, Ῥόδιος. τὸ δὲ Ἀργεῖος καὶ Ἠλεῖος οὐκ ἐναντιοῦνται, προπεριςπώμενα γάρ.

Τὰ εἰς σιος διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον ἀσπάσιος, Ταράσιος, ἀμβρόσιος, ἱκέσιος, ἀνάρσιος, Ἐφέσιος, Συρακόσσιος. ὁμοίως καὶ τὰ ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν διακόσιοι, τριακόσιοι, πεντακόσιοι. τὸ δὲ χρύσειος μετουσιαστικόν.

Τὰ διὰ τοῦ τιος διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Ὑπάτιος, Εὐστράτιος, Ἀέτιος, Φιλοίτιος, Μενοίτιος, ὑστάτιος, ὀσσάτιος. τὸ δὲ ἐλάτειος μετουσιαστικὸν καὶ τὸ γερόντειος καὶ Ἀχερόντειος κτητικά. τοῦτο δὲ διὰ τὸ μέτρον ἔφη Ἀριστοφάνης (Ran. 471) «Ἀχερόντιος δὲ σκόπελος αἱματοσταγής» ὁμοίως τῷ «Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν» (Od. γ 190) καὶ τῷ «Αἰπύτιον παρὰ τύμβον» (B 604).

Τὰ διὰ τοῦ ιος πρὸ τοῦ ῑ η ῃ ω ἔχοντα διὰ τοῦ ῑ γράφεται, νήϊος, βασιλήϊος, Ἰλιήϊος, Κώϊος, πατρώϊος, ἡρώϊος, Τρώϊος, Μινώϊος, Λητώϊος.

Τὰ διὰ τοῦ λιος τρισύλλαβα κἄν τε ἐθνικὰ ᾖ κἄν τε κύρια, διὰ τοῦ ῑ γράφεται, φαλιός, σκολιός, λαλιός, βαλιός, πολιός. Βαλίος, Ἅλιος. τὸ δὲ μήλειος μετουσιαστικόν.

Τὰ εἰς λιος ὑπερτρισύλλαβα διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἐνάλιος, Δασάλιος, θεμέλιος, ἠέλιος, καμήλιος, Ταργήλιος, ἀπατήλιος, Αἰτώλιος, ἀποφώλιος. τὸ δὲ ἀμπέλειος μετουσιαστικόν.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς νος ἐχόντων ἔννοιαν τοπικὴν διὰ τοῦ ιος παραγόμενα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Αἶνος Αἴνιος, Δάρδανος Δαρδάνιος.

Τὰ παρὰ μέλλοντα διὰ τοῦ ιος γινόμενα διὰ τοῦ ῑ γράφεται, Ὀρθώσιος, ἀσπάσιος, φυλάξιος, πλησίος, δεξιός, ἀνεψιός.

Τὰ διὰ τοῦ ιος τρισύλλαβα, εἰ ἔχοι ῡ ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ, διὰ τοῦ ῑ γράφεται, Σύριος, Τύριος, Κύπριος, νύχιος, Στύγιος, Μύσιος, Πύθιος, δύϊος, κύκλιος, μύριος καὶ μυρίος, νύμφιος καὶ νυμφίος.

---

l. 3 περὶ ποc. 288, 22, pro Δηλεῖος scripsi Ἠλεῖος. l. 6 Theogn. 56, 25, unde E. M. 80, 35 derivatum est. Arc. 40, 18, An. Ox. II 324, 16. l. 10 Theogn. 57, 1, Arc. 40, 18, Steph. B. s. Ἀχέρων et Ἀβαντίς. l. 16 Theogn. 57, 7, Arc. 40, 23. l. 19 Theogn. 57, 31, Arc. 41, 1, περὶ ποc. 288, 5. l. 22 Theogn. 57, 18, Arc. l. c. In E. M. 33, 30 canon sic conversus est: αἰθάλειος: τὰ ἀπὸ τῶν εἰς λος βαρυτόνων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς μὴ ὄντα ἐθνικὰ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφονται, Αἴολος Αἰόλειος [ὁ ποικίλος]. [αἴθαλος αἰθάλειος, σημαίνει δὲ τὸν καπνόν]. δαίδαλος ὁ ποικίλος δαιδάλειος, μέγαλος μεγάλειος [ὡς ἀπὸ τοῦ μεγάλεος]. βαρύτονα πρόσκειται διὰ τὸ ὀμφαλὸς ὀμφάλιος. μὴ ἐθνικὰ διὰ τοῦ Μαίναλος Μαινάλιος (pro Εὐδαμόλιος). De hoc loco disseruit Lob. Proll. p. 101, ubi αἰόλειος significare ποικίλος et μεγάλειος ex μεγάλεος ortum negat. Dubium est etiam, num αἴθαλος αἰθάλειος proposuerit Herodianus, quum in Mon. 4, 12 et ap. Arcad. 39 δαιδάλεος et κονισάλεος tantum excipiat ex nominibus in αλεος at proparoxytona et αἰθαλέος scribendum indicasse videtur. l. 25 An. Ox. II 322, 27. l. 27 Theogn. 58. 1, E. M. 635, 41, Arc. 41, 12. l. 29 Theogn. 58, 6, Arc. 41, 16.

Τυχίοϲ, Φρυγίοϲ, Πλυτίοϲ, Κλυτίοϲ, Ϲκυφίοϲ κύρια. τὸ δὲ κύκνειοϲ μέροϲ ϲώματοϲ ϲημαίνει.

Τὰ διὰ τοῦ ῑοϲ παρ' ἐπιρρήματα γινόμενα διὰ μόνου τοῦ ῑ γράφεται, ὄψιοϲ, πρώϊοϲ, ϲτάδιοϲ παρὰ τὸ ϲταδόν, ἀμφάδιοϲ, ἐκτάδιοϲ, ὀπιϲθίδιοϲ, ῥηΐδιοϲ, ἀντίοϲ.

Τὰ εἰϲ ῑοϲ τριϲύλλαβα κύρια ἔχοντα τὴν τρίτην μακρὰν διὰ τοῦ ῑ γράφεται, Μούλιοϲ, Βάκχιοϲ, Ἑρχίοϲ.

Τὰ διὰ τοῦ ιοϲ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, μὴ ὄντων τετραπόδων διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον ἐρῳδιόϲ, βομβυλιόϲ, χαραδριόϲ, αἰγυπιόϲ, κωβίοϲ, ϲκορπίοϲ. πρόϲκειται «μὴ ὄντα ἐπὶ τετραπόδων» διὰ τὸ ἀρνειόϲ, ϲημαίνει δὲ τὸν ἄρνα. γέγονε δὲ οὕτωϲ· ἀρήν ἀρῆνοϲ καὶ κατὰ ϲυγκοπὴν ἀρνόϲ καὶ μετάγεται αὕτη ἡ γενικὴ εἰϲ εὐθεῖαν οἷον ἀρνόϲ κατὰ πλεοναϲμὸν τῆϲ ει γίνεται ἀρνειόϲ ὡϲ ἀμνόϲ ἀμνειόϲ, ἀδελφόϲ ἀδελφειόϲ.

Τὰ διὰ τοῦ φῑοϲ κύρια διὰ τοῦ ῑ γράφεται, Ἄμφιοϲ, Ϲκυφίοϲ, Ϲόφιοϲ, Ϲτρόφιοϲ, Χρυϲάφιοϲ χωρὶϲ τοῦ Ἀλφειόϲ.

Τὰ διὰ τοῦ ῑϲιοϲ διὰ τοῦ ῑ γράφεται, Χαρίϲιοϲ, Ἀφροδίϲιοϲ, Ἀρτεμίϲιοϲ πλὴν τοῦ Ἀρκείϲιοϲ, Ϲιμοείϲιοϲ.

Τὰ διὰ τοῦ ῑνδοϲ εἴτε διϲύλλαβα εἴτε ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Ἰνδόϲ, Ἄλινδοϲ, Ἴϲινδοϲ πόλιϲ Μακεδονίαϲ, Ἄρινδοϲ ὄνομα ποταμοῦ.

Τὰ εἰϲ θοϲ οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεϲθαι οἷον ἔριθοϲ, λέκιθοϲ, Λάπιθοϲ, Προβάλινθοϲ, πίθοϲ.

Τὰ εἰϲ ῑκοϲ ὀξύτονα κτητικὰ διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Ὁμηρικόϲ, δουλικόϲ, βαϲιλικόϲ, δεϲποτικόϲ πλὴν τοῦ βοεικόϲ, Δαρεικόϲ, Δεκελεικόϲ, Κεραμεικόϲ. τὸ δὲ ὑεικὸν δέρμα παρὰ Ἀξιονίκῳ ἡμάρτηται. οὐδέποτε γὰρ λέξιϲ ϲημαίνουϲα μέροϲ ϲώματοϲ ἔχει εἰϲ κον κτητικόν, ἀλλὰ διὰ καθαροῦ τοῦ ον· οὐ γὰρ λέγομεν χοιρικὸν κέραϲ, ἀλλὰ χοίρειον οὐδὲ ἀνθρωπικὸϲ πούϲ, ἀλλ' ἀνθρώπειοϲ. οὕτωϲ οὖν οὐ δεῖ λέγειν ὑεικόν, ἀλλὰ ὕειον δέρμα.

Τὰ εἰϲ ῑκοϲ εἴτε κύρια εἴτε προϲηγορικά, μὴ κτητικῆϲ ἐννοίαϲ ἐχόμενα, διὰ τοῦ ῑ γράφεται· καὶ ῑ μακρῷ μὲν παραλήγεται ταῦτα. Εὔνικοϲ,

---

l. 3 περὶ ποϲ. 288, 22, Theogn. 58, 16, Arc. 41. 24 cf. E. M. 40, 18 τὰ ἀπὸ ἀπτώτων διὰ τοῦ ιοϲ γινόμενα ὀνόματα ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἀρκῶ ἄρκιοϲ, αἰτῶ αἴτιοϲ, An. Ox. II 320, 30, ubi adduntur ἁρμόζω ἁρμόδιοϲ, πλήϲϲω πλάγιοϲ. l. 6 Theogn. 58, 22, Arc. 41, 28. l. 8 περὶ ποϲ. 293, 17, Arc. 42, 1, Choer. Orth. 168, 22; 174, 32, E. M. 195, 53 et 146, 33. l. 14 περὶ ποϲ. 293, 20; de Ἄμφιοϲ Choer. Orth. 168 et in E. M. 92, 42. l. 16 περὶ ποϲ. 293, 26, E. M. 144, 20, Choer. Orth. 172, 1; 276, 18. l. 18 Theogn. 54, 5.

l. 21 Choer. 248, 25; 237, 15; 248, 29; 229, 22, ubi de κακῖθοϲ (hoc accentu, quum primo loco κάκιθοϲ scriptum sit) agitur, quod vocabulum omisi, quia perversa pronunciatione ex κακηθόϲ ap. Arc. 49, 25 ortum videtur. Theogn. 58, 30. l. 22 pro Προβάλιθοϲ scripsi Προβάλινθοϲ. l. 23 Theogn. 59, 7, περὶ ποϲ. 286, 25, Choer. Orth. 186, 17, 183, 15 et 31; 186, 4; 193, 13; 196, 6; 233, 17, Arc. 52, 1 seqq. ὑεικόϲ recepi ex Choer. 270, 15 coll. E. M. 775, 30.
l. 30 Theogn. 59, 30, Arc. 51, 23, Choer. Orth. 187, 25; 201, 17; 228, 21.

Κάϊκος, Γρήνικος, Φιλόνικος, Ἑλλάνικος, Ἀριστόνικος, Καμικός, Παλικός. συνεσταλμένῳ τῷ ῑ παραλήγεται, ἀνθέρικος, Κύζικος, Ὤρικος, Ἀσφόδικος, Ὄρικος, Σίνδικος, Νήρικος, Θορικός.

Τὰ εἰς ικος σύνθετα ὀνόματα παρὰ τὴν νίκην γινόμενα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Καλλίνικος, Ἐπίνικος, Στρατόνικος. τὸ φιλόνικος ἐπὶ τοῦ τὴν νίκην φιλοῦντος. τὸ δὲ φιλόνεικος διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενον παρὰ τὸ νεῖκος ἐγένετο. καὶ τὸ προύνεικος δὲ διὰ διφθόγγου γράφεται· σημαίνει δὲ τοὺς ὑβριστὰς καὶ τοὺς ἄνδρας ἱσταμένους ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ φέροντας τὰ ὤνια καὶ λαμβάνοντας ὑπὲρ τούτων μισθόν. εἴτε δὲ τοὺς ὑβριστὰς σημαίνει εἴτε τοὺς ἄλλους, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. καὶ ἐπὶ μὲν τῶν ὑβριστῶν, ἐπειδὴ παρὰ τὴν πρό πρόθεσιν καὶ τὸ νεῖκος γέγονε πρόνεικος, τὸ δὲ νεῖκος διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· εἰ δὲ τοὺς ἄλλους σημαίνει, ἐπειδὴ παρὰ τὴν πρό πρόθεσιν καὶ τὸ ἐνείκω Βοιωτιακὸν γέγονε προένεικος καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ ε εἰς τὴν ου δίφθογγον προύνεικος ὥσπερ τὸ ἐμόν τοὐμόν.

Οὐδεὶς μὴν Μακεδόνων τὴν ει δίφθογγον ἔχει ἐν παρατελεύτῳ, διὸ Ξανθίας ὁ μὴν διὰ τοῦ ῑ.

Πάντα τὰ εἰς σκος κύρια ἢ ὑποκοριστικὰ διὰ τοῦ ῑ γράφεται, κορακίσκος, στυλίσκος, παιδαρίσκος, χιτωνίσκος. οὐδέποτε γὰρ τὰ σκ ἐν συλλήψει ἔχοντα ἔχει τὴν ει δίφθογγον προηγουμένην κτλ. cf. supra p. 430, 6.

Πάντα τὰ εἰς ιλος ἔχοντα πρὸ τέλους τὸν τόνον διὰ τοῦ ῑ γράφεται, εἰ μὴ ἀπὸ συναιρέσεως εἴη, Ἶλος, πῖλος, σπῖλος, τῖλος, κτίλος, φίλος. σεσημείωται τὸ χεῖλος· χέλλος γὰρ λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς ὥσπερ κείρω κέρρω καὶ τὸ Νεῖλος· Νῆλος γὰρ κατὰ διάλεκτον.

Πάντα τὰ εἰς ιλος δισύλλαβα ὀξύτονα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον χιλός ἡ τροφή, ψιλός. σεσημείωται τὸ δειλός παρὰ τὸ δέος τὸ σημαῖνον τὸν φόβον.

Πάντα τὰ εἰς ιλος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς πρὸ τέλους ἔχοντα

l. 4 περὶ ποσ. 290, 30, Choer. Orth. 271, 12; προύνεικος addidi ex Choer. Orth. 251, 5, pro cuius verbis ἐνεῖ καὶ Βοιωτιακῶς recepi ex E. M. s. v. ἐνείκω Βοιωτιακόν cf. Lob. Rhem. p. 59, Aglaoph. 1325. Memorabilis est locus ex Cyrilli lexico ap. Cram. An. Par. IV 189, 9: προύνεικοι: λέγονται οἱ μισθοῦ τὰ ὤνια κομίζοντες ἐκ τῆς ἀγορᾶς. δῆλον δέ ἐστιν, εἴτε κατὰ τὸν Ἀλεξίονος λόγον εἴτε κατὰ τὸν Δημητρίου διὰ ει διφθόγγου γραφή ἐστι, παρὰ γὰρ τὸ ἐνέγκαι, οὕτω καὶ Φιλόξενος. — προύνεικος: καὶ οἱ μὲν ἀπὸ τῶν νεικῶν ἐσχημάτισαν· ἐπὶ γὰρ ἀπαιδεύτων κεῖσθαί φασι τὴν φωνήν. Ἀλεξίων μέντοι παρὰ τὸ ἐνοητές (scr. ἐνείκω Βοιωτιακόν)· κυρίως γὰρ λέγεσθαι προυνείκους τοὺς μισθοῦ τὰ ἐξ ἀγορᾶς ὤνια κομίζοντας παῖδας· Δημήτριος δέ φησιν τοὺς διδόντας τὰ ὤνια πρὶν λαβεῖν τιμήν. cf. Schmidt. ad Hesych. s. v. προυνικός. l. 16 Choer. 242, 32. l. 22 περὶ ποσ. 291, 3 pro ἔπιλος scripsi πῖλος, cf. Choer. 263, 10, τῖλος addidi ex Mon. 14, 14, l. 23 χεῖλος explevi ex Choer. 278, 10, l. 24 Νεῖλος ex Mon. 14, 10. Ἶλος accessit ex Choer. 220, 34, de πῖλος cf. eundem 249, 25, de κτίλος 233, 27. l. 26 περὶ ποσ. 291, 7; diphthongum in δειλός Choer. 193, 24 ex verbo δείδω repetit: ὥσπερ παρὰ τὸν βήσω μέλλοντα βηλός, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δείδω δείσω δειλός, utraque originatio coniungitur in Ep. Cr. I 115, 3 δειλός παρὰ τὸ δέω τὸ φοβοῦμαι πλεονασμῷ τοῦ ῑ, ὁ μέλλων δείσω δειλός ἢ παρὰ τὸ δέος δεελός καὶ δειλός. l. 29 περὶ ποσ. 291, 10 cf. Lob. Proll. 115 cum

τὸν τόνον διὰ τοῦ ῑ γράφεται, Ζωῖλος, Μυρςίλος, Ὀργίλος, Πενθίλος, ναυτίλος, Πορςίλος, Καδμῖλος.

Τὰ διὰ τοῦ ιλος βαρύτονα ἀρςενικά, μὴ ὄντα cύνθετα ἀπὸ ὀνόματος ἔχοντα τὴν ει δίφθογγον, διὰ τοῦ ῑ γράφεται χωρὶς τοῦ Νεῖλος οἷον Πάμμιλος, Διόμιλος, ὅμιλος τὸ πλῆθος, Τρωῖλος, Ζωῖλος. πρόςκειται «βαρύτονα» διὰ τὸ δειλός ὀξυνόμενον. πρόςκειται «ἀρςενικὰ» διὰ τὸ χεῖλος οὐδέτερον. πρόςκειται «μὴ ὄντα cύνθετα ἀπὸ ὀνόματος ἔχοντα τὴν ει δίφθογγον», ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ χεῖλος καὶ τοῦ δειλός γίνεται τρίχειλος, ἀγκυλόχειλος, κροκόδειλος· παρὰ γὰρ τὸ δειλός διὰ τῆς ει διφθόγγου. καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ εἵλη τοῦ σημαίνοντος τὴν θερμαςίαν γίνεται εὔειλος διὰ τῆς ει διφθόγγου. σημαίνει δὲ τὸν τόπον ἔχοντα τὴν θερμαςίαν.

Τὰ ἔχοντα δύο λλ εἰς ος κύρια διὰ τοῦ ῑ γράφεται καὶ προπαροξύνεται, Κύριλλος, Μέγιλλος, Τήριλλος, Πέριλλος, Ἄϊλλος, ἔπιλλος, ἀνάςιλλος, Cόφιλλος, δόριλλος, Πράςτιλλος.

Τὰ διὰ τοῦ ιγμος διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον φοινιγμός, συριγμός.

Τὰ εἰς μος καθαρὸν οὐ παραλήγει τῇ διφθόγγῳ, χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ cυναιρέςεως ἔχει τὴν ει δίφθογγον οἷον φιμός, κημός, λιμός, cιμός, μῖμος, τῖμος, ἀγώγιμος, ὄψιμος, ὠφέλιμος, θανάςιμος, γνώριμος, ἄλκιμος, γόνιμος, ἀοίδιμος ὁ περιβόητος, ὄβριμος ὁ ἰςχυρός, εὐδόκιμος. πρόςκειται «εἰς μος καθαρὸν» διὰ τὸ εἱρμός καὶ ςειςμός. ταῦτα γὰρ cύμφωνον ἔχει πρὸ τοῦ μ. πρόςκειται «χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ cυναιρέςεως ἔχει τὴν ει δίφθογγον» διὰ τὸ Δεῖμος τὸ σημαῖνον τὸν φόβον· δέϊμος γὰρ διὰ τοῦ ῑ καὶ κατὰ cυναίρεςιν τοῦ ε καὶ ῑ εἰς τὴν ει δίφθογγον γίνεται δεῖμος.

Τὰ εἰς ος διςύλλαβα ἔχοντα τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν cυλλαβὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ cυμφώνου ἀρχομένην ἑνὶ φωνήεντι θέλει παραλήγεςθαι οἷον Νίνος, μῖμος, βίβλος.

Τὰ εἰς ος ὑπὲρ δύο cυλλαβὰς ἔχοντα ἐν τῇ ἀρχούςῃ καὶ ἐν τῇ μετὰ ταύτην τὸ αὐτὸ cύμφωνον διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον τίτανος, διδάςκαλος, δίδυμος, Cιςίννης.

Τὰ διὰ τοῦ ινος βαρύτονα διὰ τοῦ ῑ γράφεται, οἷον ξύλινος, δερμάτινος, Κρατῖνος, Ἀκραγαντῖνος, Κωνςταντῖνος.

Τὰ εἰς νος ὀξύτονα παρώνυμα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, εἰ μὴ καιρὸν σημαίνει, οἷον δεινός παρὰ τὸ δέος δεεινός καὶ δεινός,

not. 7, l. 2 Καδμῖλος addidi ex Choer. 229, 13 coll. Arc. 56, 2. l. 3 περὶ ποc. 291, 13 Διόμιλος cum Lob. Proll. 117 not. 10 scr. Ἀνθόμιλος. Eundem causam plenius profert Choer. 276, 23, minus accurato 220, 34, 229, 13, εὔειλος cf. eundem 210, 6. Ep. Cr. I 303, 7, An. Ox. II 326, 10 et 473, 13, ubi adduntur Καδμῖλος, ναυτίλος, προπῖλος (scr. Πορςίλος), κτίλος. l. 13 Choer. 227, 16, Theogn. 62, 10, Arc. 54, 12. l. 16 περὶ ποc. 290, 28. l. 17 περὶ ποc. 291, 27 cf. Theogn. 63, 8, Lob. Rhem. 282, de δεῖμος Choer. 195, 4, E. M. 261, 14, de λιμός Choer. 235, 12, de μῖμος 240, 11, cιμός 259, 1, φιμός 272, 8.

l. 26 Choer. 240, 11, περὶ ποc. 293, 26, Theogn. 65, 6. l. 29 Theogn. 65, 9 cf. Lob. Proll. 156 cum not. 2. l. 32 περὶ ποc. 297, 26. l. 34 περὶ ποc.

κλεινός, ἐλεεινός καὶ ἐλεινός, ὀρεινός, βορεινός, ἐρατεινός, ποθεινός, κελαδεινός, σκοτεινός, αἰπεινός, εὐδεινός, ψυχεινός, ταπεινός, φαεινός, φωτεινός καὶ τὸ κύριον ὄνομα ὁμοίως Φωτεινός διὰ διφθόγγου. τὸ δὲ χειμερινός, θερινός, αὐρινός, ὀπωρινός ἐπὶ καιροῦ διὰ τοῦ ῑ· τὸ ταχινός καὶ ἀληθινός, ἀδινός, πυκινός οὐκ εἰσὶ παρώνυμα, ἀλλ' ἐξ ἐπιρρήματος τοῦ τάχα καὶ ἄληθες καὶ ἄδην καὶ πύκα. τὸ φυζακινός λεπτακινός διὰ τοῦ ῑ γραφόμενα οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν. ἀπὸ οὖν τοῦ φύζα τοῦ σημαίνοντος τὴν φυγὴν γέγονε φυζεινός διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ακ γέγονε φυζακινός διὰ τοῦ ῑ· τὸ λεπτακινός καὶ αὐτὸ γέγονεν ἀπὸ τοῦ λεπτός, λεπτεινός διὰ διφθόγγου καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ακ λεπτακινός διὰ τοῦ ῑ.

Τὰ διὰ τοῦ ινος δισύλλαβα προσηγορικὰ διὰ τοῦ ῑ γράφεται, λίνος, σχῖνος, πρῖνος, σπίνος εἶδος ὀρνέου, πίνος ὁ ῥύπος, δῖνος ἡ συστροφή, γρῖνος.

Τὰ διὰ τοῦ ινος ὀνόματα δισύλλαβα πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα μὴ ἔχοντα ἀπὸ πλεονασμοῦ τὸ ῑ διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον σχῖνος, πρῖνος, δῖνος· τὸ δὲ ξεῖνος διὰ διφθόγγου γράφεται· ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ κενός γίνεται κεινός κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῑ οἷον «κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἕσπετο χειρὶ παχείῃ» (Γ 376), τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ξένος γέγονε ξεῖνος. καὶ πάλιν οἱ Αἰολεῖς ξέννος λέγουσιν· μηδεὶς δὲ οἰέσθω ὅτι τὸ ξέννος ἀπὸ τοῦ ξεῖνος γέγονεν· οὐδέποτε γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ ῑ τὸ ἀπὸ πλεονασμοῦ ἀποβάλλουσι καὶ διπλασιάζουσι τὸ σύμφωνον οἷον ὁ κενός γίνεται κεινός καὶ οὐ λέγουσι παρ' αὐτοῦ κέννος· ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ξένος γέγονε ξέννος· καὶ γὰρ πολλάκις καὶ ἐπὶ βραχείας συλλαβῆς ποιοῦνται τοῦ συμφώνου διπλασιασμὸν οἷον Ἔννη· ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως, θεράπων θερράπων. οὕτω καὶ ξένος ξέννος.

Τὰ διὰ τοῦ ινος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς πρὸ τέλους τὸν τόνον ἔχοντα [μὴ ἔχοντα ἀπὸ πλεονασμοῦ τὸ ῑ] ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον καὶ πάντα ἐκτείνει τὸ ῑ καὶ προπερισπᾶται οἷον Ἀγαθῖνος, Κωνσταντῖνος,

---

297, 28 et 298, 9 coll. Theogn. 65, 16 et p. 67, Choer. 190, 26; 194, 19; 231, 5; 208, 28; 245, 29; 186, 2; 210, 19; 179, 22; 207, 33; 279, 23; 268, 26; 273, 30; 179, 32; 243, 2. de adiectivis ab advorbiis derivatis cf. praeter Choer. 179, 33, E. M. 17, 33; 58, 50, Ep. Cr. I 315 et 349, 26; 432, 23, ubi additur ὡς δίψα διψηρός πλεονασμῷ τοῦ ακ διψακηρός ἅμα τῷ πλεονασμῷ συσταλέντος τοῦ η, E. M. 801, 42. l. 12 Theogn. 65, 33. l. 15 Choer. Orth. 190, 28 et 142, 15; geminum de Aeolico displasiasmo adnotamentum ex Herodiano profert E. M. 582, 43, unde post λέγουσι l. 23 inserui παρ' αὐτοῦ. l. 27 περὶ ποσ. 297, 33, Choer. 170, 26; 197, 31; 188, 15; 198, 1 et 3; 228, 18; 236, 14 et 19; 247, 9 et 13; 260, 1; 264, 6 et 8; 276, 17 cf. Ep. Cr. I 125, 13 ἐκεῖνος: καθόλου αἱ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λήγουσαι μονοπρόσωποι ἀντωνυμίαι φιλοῦσι διφθόγγῳ παραλήγεσθαι οἷον αὐτός, οὗτος, ὁ δεῖνα· σεσημείωται τὸ ὅδε «ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει» (Α 287). πρόσκειται ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν διὰ τὸ μίν καὶ νίν. πρόσκειται μονοπρόσωποι, ἐπειδὴ δεύτερον καὶ πρῶτον (pro τρίτον) πρόσωπον κατὰ ἀκολουθίαν οὐκ ἔχουσιν. E. M. 793, 45. Verbis canonis μὴ ἔχοντα ἀπὸ πλεονασμοῦ τὸ ῑ significari videtur scriptura Ἀγαθεῖνος, Ἱππαρεῖνος Lobeckio Proll. 191, sed quum haec scriptura ipso canone reprobetur, potius ex sequente canone ea verba in hunc irrepsisse suspicor.

Cαβῖνος, Ἐχῖνος, Ἀκραγαντῖνος, Πραξῖνος, Ἐρυθῖνος, Καλλῖνος, Λατῖνος, Λεοντῖνος, Πρηξῖνος, παλλακῖνος, Τελεςῖνος, Ταυρῖνος, Χαρῖνος. τὸ δὲ καρκίνος βραχὺ ἔχει τὸ ῑ καὶ προπαροξύνεται. πρόςκειται «ὀνόματα» διὰ τὴν ἐκεῖνος ἀντωνυμίαν. αὕτη γὰρ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται καὶ προπεριςπᾶται.

Τὰ διὰ τοῦ ινος προπαροξύτονα διὰ τοῦ ῑ γράφεται, φήγινος, λίθινος, δρύϊνος, ξύλινος, κόφινος, ἀνθρώπινος, κάμινος, ἔνδινος ὅθεν ἔνδινον. πλὴν εἰ μὴ ὦςιν ἀπὸ ἁπλοῦ ἔχοντα τὴν ει δίφθογγον οἷον ἀπὸ τοῦ ξένος γίνεται ξεῖνος κατὰ πλεοναςμὸν τοῦ ῑ καὶ ἐκεῖθεν εὔξεινος καὶ ἀπὸ τοῦ πεῖνα ὀξύπεινος.

Πάντα τὰ εἰς ποc λήγοντα ὀνόματα παρὰ τὸν ἵππον γινόμενα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Χρύςιππος, Ἀρίςτιππος, Ἕριμπος. καὶ τὰ θηλυκὰ ὡςαύτως οἷον Ξανθίππη, Λευκίππη, Μελανίππη.

Τὰ εἰς κροc γινόμενα διςύλλαβα εἴτε κύρια εἴτε μὴ κύρια ἀποςτρέφεται τὴν ει δίφθογγον, μικρός, πικρός, ἴγκρος.

Τὰ εἰς ροc ἔχοντα προηγούμενον ςύμφωνον εἴτε διςύλλαβα εἴτε ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς ἀποςτρέφεται τὴν ει δίφθογγον, Ἴμβρος ὄνομα πόλεως, Κίμβρος ἐθνικόν, λιβρός ἡ ςκοτεινὴ νύξ, φιτρός, δίκρος, ἴγκρος ὁ ἐγκέφαλος, λίςτρος ὁ ξυςτήρ.

Τὰ διὰ τοῦ ιροc διςύλλαβα κύρια καὶ βαρύνεται καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Ἶρος, εἰ καὶ παρὰ τὸ εἴρειν «οὕνεκ᾽ ἀγγέλεςκε κιὼν ὅτε κέν τις ἀνώγοι» (c 7), Πῖρος ὄνομα ποταμοῦ, Τίρος ὄνομα ποταμοῦ, Cκίρος τὸ κύριον, μεθ᾽ ὧν ἱρός ὁ ἱερός, λιρός ὁ ἀναιδής, ςιρός τὸ προςηγορικὸν ὁ κατώγειος οἶκος.

Τὰ διὰ τοῦ ειροc προπαροξύτονα ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἷον μάςςω μάγειρος, πέπτω πέπειρος, ὀνῶ τό ὠφελῶ ὄνειρος, ἀΐςςω αἴγειρος, ἥδω Ἄνδειρος ὄνομα ποταμοῦ. κονῶ Κόνειρος ὄνομα ἔθνους, καίω καυςτειρός, οἷς ἴςως ςυνέδραμε τό Κάβειροι, ὅπερ Ἀλεξίων καὶ Φιλόξενος διὰ τοῦ ῑ, ἡ δὲ παράδοςις δίφθογγον ἔχει.

---

l. 6 Choer. 170, 30; 201, 11; 246, 17. l. 11 περὶ ποc. 290, 14. l. 14 Choer. 239, 16, Arc. 74, 4. l. 16 Choer. 235, 6; 239, 16. E. M. 387, 40. l. 20 Theogn. 69, 31, Arc. 68, 12; Ep. Cr. I 210, 6, unde Ἶρος explovi. In E. M. 475, 23 τὰ διὰ τοῦ ιροc διςύλλαβα κύρια καὶ βαρύνονται καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφονται οἷον Κίρος ὄνομα κύριον, Πῖρος ὄνομα ποταμοῦ, καὶ Τίρος ὄνομα ποταμοῦ, Μίρος ποταμὸς Φρυγίας. ςκῖρος ὁ γύψος. Cβῆρος (? Cῆρος) δὲ ὄνομα κύριον. πρόςκειται κύρια διὰ τὸ λῆρος ἡ φλυαρία καὶ νειρός ὀξύτονον. οὐκ ἔςτι δὲ κύριον. ςημαίνει δὲ τὸν ὁρμητικόν. praeter vocabala, quae Theogn. et Arcad. proferunt, Κίρος et Μίρος propria proponuntur omisso Cκίρος; ex appellativis ςκῖρος ὁ γύψος, quod ap. Hesych. ςκεῖρος scriptum est, et adiectivum νειρός, quod Hesych. explicat ςφοδρός, ἔςχατος. Hinc apparet grammaticum E. Magni non ab omni parte Herodianea tradere, sed suspicio oritur Herodianam etiam quaedam vocabula per ει scribi adnotasse, licet id fortasse non probaret. De ἱρός cf. Choer. 223, 33, de λιρός 235, 3 et 238, 25. l. 25 Theogn. 71, 19, E. M. 28, 39, Choer. 177, 29; 245, 7, E. Orion. 17, 14. Ep. Cr. I 306, 6 ubi τὰ διὰ τοῦ ειροc ῥήματα (scr. ῥηματικὰ) δίφθογγον (οὐκ omittendam) ἔχει. cf. supra fr. 15, 16, 17.

Τὰ διὰ τοῦ ιροϲ ἐπὶ πόλεωϲ λεγόμενα καὶ μὴ οὐδέτερα διὰ τοῦ ῑ γράφεται, Πίϲτιροϲ, Ϲτάλιροϲ, Κύϲτιροϲ, Δύϲιροϲ, Ϲίτιροϲ, Βεδύϲιροϲ, Κάμιροϲ ὄνομα πόλεωϲ. τὸ ἤπειροϲ οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν. οὐκ ἐπὶ πόλεωϲ γὰρ ἀλλ' ἐπὶ χωρίου. οὔτε τὸ Ϲτάγειροϲ· ἔχει γὰρ οὐδέτερον τὰ Ϲτάγειρα. κατὰ δὲ τὴν παράδοϲιν διὰ τοῦ ῑ γράφεται. τὰ δὲ ἄλλα πάντα διὰ τῆϲ ει γράφεται, μάγειροϲ, Κάμειροϲ (sc. ὁ ἥρωϲ) χωρὶϲ εἰ μὴ ὦϲιν ἀπὸ διϲυλλάβου οἷον ἄϊροϲ.

Τὰ διὰ τοῦ ιϲοϲ διϲύλλαβα κύρια μονογενῆ βαρύτονα διὰ μακροῦ τοῦ ῑ γράφει τὴν παραλήγουϲαν οἷον Κρῖϲοϲ, Νῖϲοϲ, Ἶϲοϲ, Κῖϲοϲ, Πῖϲοϲ.

Τὰ εἰϲ ιϲϲοϲ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον κυπάριϲϲοϲ, νάρκιϲϲοϲ, Μέλιϲϲοϲ, Μύρμιϲϲοϲ, Βόλιϲϲοϲ, Ἀρχέμιϲϲοϲ ὄνομα ποταμοῦ, περιϲϲόϲ.

Τὰ εἰϲ ιϲοϲ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ ὀξύτονα καὶ βαρύτονα διὰ τοῦ ῑ γράφεται, Κηφιϲόϲ, Ἰλιϲόϲ, Κεδριϲόϲ, Ἀμιϲόϲ, Ἀμνιϲόϲ, Ἄρνιϲοϲ, Λάριϲοϲ, Μήριϲοϲ, Μάριϲοϲ, Πάμιϲοϲ, Κρίμιϲοϲ, Μόρμιϲοϲ, Ναΐϲοϲ, ὕριϲοϲ. τὸ δὲ παράδειϲοϲ ἀπὸ τοῦ δεῖϲα ἔχει τὴν ει δίφθογγον.

Τὰ διὰ τοῦ ιϲοϲ ἐπὶ ποταμῶν ὀξύνεται καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται Ἰλιϲόϲ, Κηφιϲόϲ, Ἀμνιϲόϲ. εἰ δέ τι βεβαρυτόνηται, τοῦτο παρώνυμον ὤφθη ἀπὸ θηλυκοῦ Ἄρνιϲοϲ Ἄρνιϲα, Λάριϲοϲ Λάριϲα.

Τὰ εἰϲ ϲτοϲ ὑπερθετικὰ διϲύλλαβα ὄντα φυλάττει τὴν δίφθογγον, λώων λῷϲτοϲ, ῥάων ῥᾷϲτοϲ, μείων μεῖϲτοϲ, πλείων πλεῖϲτοϲ. εἰ δὲ εἴη ὑπὲρ δύο ϲυλλαβάϲ, ἀποβάλλει τὸ ε, ἀρείων ἄριϲτοϲ, χερείων χείριϲτοϲ.

Τὰ διὰ τοῦ ιτοϲ ἀποϲτρέφεται τὴν ει δίφθογγον οἷον ἄτιτοϲ ὁ ἀτιμώρητοϲ, ἀκόνιτοϲ, Ἐπαφρόδιτοϲ, ἀδήριτοϲ, ϲῖτοϲ, μίτοϲ, λιτόϲ, Τρῖτοϲ, ῥῖτοϲ· δεῖ προϲθεῖναι χωρὶϲ τοῦ κλειτόϲ ὁ εὔδοξοϲ καὶ τὰ παρ' αὐτό· ταῦτα γὰρ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γράφεται οἷον πολύκλειτοϲ, ἀγάκλειτοϲ, Ἡράκλειτοϲ. τὸ δὲ ἄϲειϲτοϲ πολύϲειϲτοϲ οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔϲτι διὰ τοῦ ιτοϲ ἀλλὰ διὰ τοῦ ειϲτοϲ.

Τὰ εἰϲ φοϲ μονογενῆ μὴ ὄντα οὐδέτερα ἁπλᾶ μὴ ὄντα Ἰταλικὰ ἑνὶ φωνήεντι θέλει παραλήγεϲθαι οἷον λόφοϲ, ζόφοϲ, κέκφοϲ, ϲέρφοϲ, γρῖφοϲ, ἔριφοϲ, Τήλεφοϲ, Κίνυφοϲ, Ϲέριφοϲ. πρόϲκειται «μονογενῆ» διὰ τὸ ὁ

l. 1 E. M. 488, 7, Theogn. 71, 33, ubi de Πύϲτιροϲ· τοῦτο καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται, Choer. 259, 22, ubi idem de urbibus canon atque in E. M. proponitur, unde κατὰ δὲ τὴν παράδοϲιν διὰ τοῦ ῑ γράφεται addidi. περὶ ποϲ. 283, 10; de ἤπειροϲ Choer. 217, 7, An. Ox. II 327, 1. l. 8 Theogn. 72, 13. l. 11 Theogn. 73, 5, Arc. 77, 9. l. 14 Theogn. 73, 12, Arc. 77, 14, παράδειϲοϲ ex Choer. 251, 17 apposui. l. 18 Choer. 172, 12; 220, 26; 228, 25; verba εἰ δέ τι l. 19 usque ad finem ipse addidi, quum ex superiore canone appareat hunc non plenum esse praetermissis barytonis fluviorum nominibus. cf. Lob. Proll. 414. l. 21 E. M. 676, 13, An. Paris. III 328, 20. l. 25 περὶ ποϲ. 293, 3, Theogn. 74, 25 et 75, 21, Arc. 79, 3 et 82, 8, E. M. 703, 15, Choer. 170, 4; 180, 29; 238, 12; 252, 26; 256, 16; 257, 12. cf. fr. 44. l. 31 Choer. 257, 3; 188, 5, περὶ ποϲ. 294, 1, Theogn. 76, 13.

κοῦφος, ἡ κοῦφος τὸ κοῦφον· «μὴ ὄντα» δὲ «οὐδέτερα» διὰ τὸ λαῖφος· «ἁπλᾶ» δὲ διὰ τὸ φιλοῖφος ὁ συνουσιαστής· «Ἰταλικὰ» δὲ διὰ τὸ Ῥοῦφος.

Τὰ εἰς φος λήγοντα οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι οἷον γρῖφος, ἔριφος, Κίνυφος, Σέριφος, ξίφος, στῖφος.

Τὰ εἰς χος οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι οἷον Σωτήριχος, Ἰάμβλιχος, Φρύνιχος, ὄσσιχος, μείλιχος ὁ πρᾶος, δόλιχος τὸ ὄσπριον, δολιχός ὁ μακρός· τάριχος, λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως. δεῖ προσθεῖναι χωρὶς τοῦ τεῖχος καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ, εὔτειχος, δίτειχος, καλλίτειχος. ταῦτα γὰρ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται.

Περὶ τῶν εἰς υς.

Τὰ εἰς υς λήγοντα ὀνόματα διὰ τοῦ ι γράφεται κατὰ τὴν παραλήγουσαν καὶ οὐκ ἔχει δίφθογγον τὴν ει, οἷον πίτυς, ἰλύς, ἰσχύς, ἰχθύς, δριμύς, ἥμισυς, ὀϊζύς, Ἐρινύς, ἰξύς ἡ ῥάχις, λιγύς, βριθύς ὁ ἰσχυρός χωρὶς τοῦ κλειτύς, σημαίνει δὲ τὰ ἐξέχοντα μέρη τῶν ὀρῶν. πρόσκειται «τὴν ει δίφθογγον» διὰ τὸ εὐρύς καὶ αἰπύς. ταῦτα γὰρ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλ' οὐ τῇ ει.

Περὶ τῶν εἰς ευς.

Τὰ εἰς ευς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, εἰ μὴ ἀπὸ πρωτοτύπου ἔχει τὴν ει δίφθογγον οἷον βασιλεύς, ἱππεύς, Ἰλεύς ὄνομα κύριον, Ἀχιλλεύς, ἐριθεύς· ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου, Ἐρετριεύς, ἁλιεύς, Ἰλιεύς ἀπὸ τοῦ Ἰλίου. τὸ δὲ Ἴλιον πόλις ἐστίν. Κιτιεύς, Δωριεύς, Τειριεύς, Φινεύς. πρόσκειται «ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον» διὰ τὸ Νειλεύς· τοῦτο γὰρ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· οὐκ ἐπὶ τοῦ Νηλέως τοῦ πατρὸς τοῦ Νέστορος, ἐκεῖνο γὰρ διὰ τοῦ η γράφεται, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ λεγομένου Ἀττικῶς οἷον ὁ Νείλεως τοῦ Νείλεω. πρόσκειται «εἰ μὴ ἀπὸ πρωτοτύπου ἔχει τὴν ει δίφθογγον» διὰ τὸ Ῥοιτειεύς καὶ Σιγειεύς. ἀπὸ γὰρ τοῦ Ῥοίτειον καὶ Σίγειον γεγόνασι. ἔστι δὲ ἀκρωτήριον Τροίας.

Περὶ τῶν εἰς α θηλυκῶν ὀνομάτων.

Τὰ διὰ τοῦ τρια προπαροξύτονα πάντα διὰ μόνου τοῦ ι γράφεται, ψάλτρια, μαθήτρια, μονάστρια, λεκάστρια ἡ πόρνη, αὐλήτρια, πανδοκεύτρια, Ἐρέτρια, ποιήτρια.

l. 4 περὶ ποσ. l. c. collatis reliquis epitomatoribus; omisi exceptionem quae in περὶ ποσ. addita est: σεσημείωται τὸ στεῖφος· ἔστι δὲ ἄθροισμα ὄχλου; nam abest a Choer. et Theogn., qui diserte στῖφος praescribit, quod etiam ap. Hesych. exstat. cf. Ep. Cr. I 300, 21. l. 6 περὶ ποσ. 294, 4, ubi quod est βόττιχος scripsi ὄσσιχος. Choer. 265, 8; 266, 22, Theogn. 76, 25, Ep. Cr. I 112, 1. l. 12 περὶ ποσ. 303, 3 cf. fr. 36. l. 19 περὶ ποσ. 296, 14, Choer. 244, 31; 273, 1, unde accesserunt Τειριεύς pro corrupto Τηριεύς, Δωριεύς et Φινεύς. E. M. 226, 39. cf. Lob. Parall. 26 et locos Stephani B. ibi citatos. l. 31 Theogn.

Καθόλου τὰ διὰ τοῦ εια προπαροξύτονα εἴτε ἐπὶ πόλεως εἴτε ἐπ' ἄλλης τινὸς οἱασοῦν σημασίας πλὴν τῶν διὰ τοῦ τρια διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ἀλήθεια, εὐλάβεια, Ἀλεξάνδρεια, Ἀπάμεια, Μήδεια, βοήθεια, ὠφέλεια, χαλκοβάρεια, Πηνελόπεια, ἀναίδεια, εὐγένεια, ἀδράνεια, ἀπώλεια, Ἀντιόχεια, Ἄντεια, ἐπιφάνεια, ἀπέχθεια, εὔκλεια, ἄδεια. σεσημειωμένων τοῦ πότνια, Ὄμπνια, Λάμια, Πολύμνια.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ευς ἀρσενικῶν διὰ τοῦ εια παρηγμένα θηλυκὰ δίφθογγον ἔχει οἷον βασιλεύς βασίλεια, πανδοκεύς πανδόκεια, ἱερεύς ἱέρεια. τοῦτο δὲ οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνοντες τὸ α ἱερεία παροξυτόνως λέγουσιν.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς υς ἀρσενικῶν διὰ τοῦ εια παρηγμένα θηλυκὰ δίφθογγον ἔχει οἷον ὀξύς ὀξεῖα, βαρύς βαρεῖα, ἡδύς ἡδεῖα, ἥμισυς ἡμίσεια, θῆλυς θήλεια, λίγεια, ἐλάχεια, μεθ' ὧν καὶ θάλεια ἐπιθετικῶς, θαλία δὲ ἐπὶ τῆς ἀνέσεως ἢ εὐωχίας.

Τὰ διὰ τοῦ εια παρώνυμα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου παρηγμένα θηλυκὰ δίφθογγον ἔχει οἷον Πηνελόπη Πηνελόπεια, Καλλιόπεια, Πλειστοδόκεια, Εὐρώπεια, χαλκοβαρής χαλκοβάρεια, ἠριγενής ἠριγένεια, ἱππόδασυς ἱπποδάσεια.

Τὰ ἐπὶ πραγματείας ἤγουν συγγράμματος διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται ἡ Ὀδύσσεια ἡ κατὰ Ὀδυσσέα, Ἡράκλεια ἡ κατὰ Ἡρακλέα, Τηλεγόνεια ἡ κατὰ Τηλέγονον, Δολώνεια, Γιγάντεια, Διομήδεια.

Τὰ διὰ τοῦ εια ἐπὶ πόλεων προπαροξύτονα θηλυκὰ δίφθογγον ἔχει οἷον Ἀλεξάνδρεια, Ἀπάμεια, Καισάρεια, Ἀντιόχεια, Θέσπεια· τὸ δὲ ὀξυτόνως λεγόμενον Θεσπιά διὰ τοῦ ι. τὰ δὲ ἐπὶ χώρας ὄντα διὰ τοῦ ι γράφεται καὶ παροξύνεται, Λυκία, Πισιδία, Κιλικία, Σικελία, Παφλαγονία, Ἀρμενία, Συρία, Καππαδοκία, Ἰταλία, Ἀσία, Θεσσαλία, Βοιωτία, Βιθυνία, Ἰτουρία.

Τὰ διὰ τοῦ ια εἴτε ἐπὶ πόλεως εἴτε ἐπὶ χώρας πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, ἐπὶ χώρας οἷον Καππαδοκία, Ἀσία, Γαλατία, Ἰταλία, Λυκία· ἐπὶ δὲ πόλεως οἷον Φαρσαλία, Ἀπολλωνία, Φθία. πρόσκειται «πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα» διὰ τὸ Ἀλεξάνδρεια.

Τὰ διὰ τοῦ εια δισύλλαβα μονογενῆ ἔχοντα τὸ α μακρὸν ὀξύτονα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται ζειά, χειά, φειά, μεθ' ὧν καὶ τὰ βαρύτονα μνεία, χρεία, λεία, δεία ἢ ἔνδεια καὶ θεία τὸ τριγενές. σεση-

98, 24, Choer. 247, 11, περὶ ποσ. 300, 23. l. 1 Theogn. 98, 28, Choer. 178, 12, περὶ ποσ. 300, 19, Ep. Cr. I 370, 17. l. 7 περὶ ποσ. 300, 3, Choer. 190, 6, Dichr. 290, 20. l. 11 περὶ ποσ. 300, 5, Choer. 208, 5, Theogn. 99, 10; de θάλεια et θαλία Choer. 291, 21. l. 15 περὶ ποσ. 300, 8, Choer. 206, 15. l. 19 περὶ ποσ. 299, 26, Choer. 189, 7 et 196, 33. l. 22 περὶ ποσ. 299, 17, Choer. 178, 12 et 183, 20, Theogn. 103, 32, Θέσπεια et Θεσπιά ex Il. Pr. Β 498.
l. 28 Choer. 271, 17. l. 33 hunc canonem finxi ex Theogn. 103, 23 coll. Arc. 98, 13, Dichr. 290, 24. Ep. Cr. I 181, 12, Choer. Ep. in Psalm. 91, 35 et 131, 33.

μείωται τὸ φλιά, cτιά, Θριά, μεθ' ὧν καὶ cκιά. τὸ δὲ Φλία βαρύνεται ὡς καὶ τὰ τριγενῆ βραχυκατάληκτα δῖα, ἴα, μία.

Τὰ διὰ τοῦ ια ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc ὀξύτονα διὰ τοῦ ι γράφεται οἷον λαλιά, καλιά, cποδιά, ῥοδωνιά, ἱμονιά τὸ ἀντλητήριον, ὁρμιά, πραcιά, ἀνθρακιά. cεcημείωται διὰ τῆc ει διφθόγγου γραφόμενα τὸ παρειά, φορβειά, cτελειά, φορειά, ἀρειά.

Τὰ διὰ τοῦ εια θηλυκὰ ἔχοντα ῥῆμα ἀντιπαρακείμενον διὰ τοῦ ευω, εἰ μέν ἐcτιν ἀπὸ τῶν εἰc μων ὀξυτόνων, διὰ τοῦ ι γράφεται οἷον ἡγεμών ἡγεμονεύω ἡγεμονία, κηδεμών κηδεμονεύω κηδεμονία· εἰ δὲ μή ἐcτιν ἀπὸ τῶν εἰc μων, διὰ τῆc ει διφθόγγου γράφεται οἷον ἀλαζών ἀλαζονεύω ἀλαζονεία καὶ ἀπὸ ἄλλης δὲ οἱαcδήποτε καταλήξεωc ἐάν ᾖ, διὰ διφθόγγου γράφεται οἷον ῥήτωρ ῥήτοροc ῥητορεύω ῥητορεία, εἴρων εἰρωνεύω εἰρωνεία, πρᾶγμα πραγματεύω, ἐξ οὗ πραγματεύομαι, πραγματεία. ὁμοίωc κολακεία, ἑρμηνεία, προφητεία, ξενιτεία, ἀριcτεία ἐκ τοῦ ἀριcτεύc, ἀλητεία, βουλεία ἡ βούλευcιc, γοητεία, δυναcτεία, ἱκετεία· ἱκεcία δὲ διὰ τοῦ ι. λαγνεία, λάγνοc γὰρ τὸ ἀρcενικόν, προcτατεία, προcτάτηc γὰρ τὸ ἀρcενικόν, προcταcία δὲ διὰ τοῦ ι, νηcτεία, πολιτεία, τερατεία, πρεcβεία, δεcποτεία, ὑδρεία τὸ ἐπὶ τῆc ὑδρεύcεωc, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀγγείου διὰ τοῦ ι ὑδρία. χωρὶc τῶν ἀπὸ τῶν εἰc οc cυνθέτων διὰ τοῦ ια παραγομένων θηλυκῶν, κἂν γὰρ ἔχῃ ἀντιπαρακείμενον ῥῆμα διὰ τοῦ ευω, διὰ τοῦ ι γράφεται οἷον πρόεδροc προεδρεύω προεδρία, φιλανθρωπία, ἀcωτία, ἐμπορία, παρθενία, cυνοδία· ἡνιοχεία διὰ τῆc ει διφθόγγου ἐκ τοῦ ἡνιοχεύc, ἑcπερεία ἐκ τοῦ ἑcπερεύc, μαcτροπεία ὁμοίωc. Ἰcτέον δὲ ὅτι ἐκ τούτων τὰ διὰ τοῦ τ ἐκφερόμενα διὰ τῆc ει διφθόγγου γράφεται, ὅcα δὲ διὰ τοῦ c, διὰ τοῦ ι γράφεται.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰc οc ἁπλῶν μὴ ἔχοντα ῥῆμα ἀντιπαρακείμενον διὰ τοῦ ευω διὰ τοῦ ια γινόμενα θηλυκὰ διὰ τοῦ ι γράφεται οἷον κακόc κακία, cοφόc cοφία, μωρόc μωρία, ἥcυχοc ἡcυχία. πρόcκειται «μὴ ἔχοντα ῥῆμα ἀντιπαρακείμενον διὰ τοῦ ευω» διὰ τὸ δοῦλοc δουλεύω δουλεία, μοιχόc μοιχεύω μοιχεία.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰc οc cυνθέτων διὰ τοῦ ια γινόμενα παροξύτονα ὄντα διὰ τοῦ ι γράφεται οἷον φιλόcοφοc φιλοcοφία, κακοῦργοc κακουργία, πρόθυμοc προθυμία, ἄcωτοc ἀcωτία, ῥάθυμοc ῥαθυμία, ἀcπιδοποιόc ἀcπιδοποιΐα, ὀρθογράφοc ὀρθογραφία, εὔκαιροc εὐκαιρία, ἀεργόc ἀεργία, ὑπερήφανοc ὑπερηφανία (ἀνόρεκτοc ἀνορεξία, ὑπόδεκτοc ὑποδεξία διὰ τὴν cύνταξιν?). πρόcκειται «παροξύτονα» διὰ τὸ βοηθόc βοήθεια καὶ εὔεροc εὐέρεια.

l. 3 Theogn. 105, 25, περὶ ποc. 301, 10 (Epim. Cr. An. Paris. III 335, 6), Arcad. 98, 23. l. 7 Choer. 181, 1, περὶ ποc. 300, 25, Theogn. 104, 3. l. 27 περὶ ποc. 305, 3, Theogn. 104, 28, Choer. 171, 12. l. 32 περὶ ποc. 304, 22, Choer. 171, 12; 269, 18, ubi de ὑποδεξία agitur, de quo cf. II. Pr. I 73 cum Lehrsii adnotatione, qui Herodianum haec ap. Arcad. p. 99 a futuris repetere monet.

Τὰ ἀπὸ ἀρσενικῶν ἐχόντων τὸ τ̄ διὰ τοῦ ια γινόμενα καὶ τρέποντα τὸ τ̄ εἰς c̄ διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον (ἄλουτος ἀλουcία?) ἀθάνατος ἀθαναcία, ὑπηρέτης ὑπηρεcία.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ης βαρυτόνων εἰς ο̄ῡc̄ ἐχόντων τὴν γενικὴν γινόμενα θηλυκὰ διὰ τοῦ ῑ γράφεται καὶ διὰ τῆς ε̄ῑ διφθόγγου· διὰ τοῦ ῑ μὲν παροξυνόμενα, διὰ δὲ τῆς ε̄ῑ διφθόγγου προπαροξυνόμενα οἷον αὐθάδης αὐθάδους αὐθαδία καὶ αὐθάδεια, κακοήθης κακοήθους κακοηθία καὶ κακοήθεια, cυνήθης cυνηθία καὶ cυνήθεια.

Τὰ εἰς η̄c̄ ἀρcενικὰ εἰς θηλυκὰ μεταγόμενα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται καὶ μάλιcτα ὀξύτονα ὄντα οἷον ἀληθής ἀλήθεια, εὐλαβής εὐλάβεια, ἀκρίβεια, ἀπέχθεια, ἀδεής ἀδέεια καὶ ἄδεια, εὐκλεής εὐκλέεια καὶ εὔκλεια, ἀναίδεια, εὐγένεια, ἀπάθεια, εὐμάθεια. λέγεται δὲ καὶ ποιητικώτερον ἀναιδία, εὐγενία, ἀπαθία, εὐμαθία. τὸ μέντοι ἀμαθία μόνως παροξύνεται καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

Τὰ παρὰ τὸ ἦθος διφορεῖται, ἀήθεια καὶ ἀηθία, ποιητικώτερον δὲ διὰ τοῦ ῑ καὶ παρὰ τὸ κέρδος φιλοκέρδεια καὶ φιλοκερδία, αἰcχροκέρδεια καὶ αἰcχροκερδία· καὶ τὰ παρὰ τὸ παθεῖν καὶ μαθεῖν, εὐπάθεια καὶ εὐπαθία, εὐμάθεια καὶ εὐμαθία, προμήθεια καὶ προμηθία, εὐέπεια καὶ εὐεπία, ὠφέλεια καὶ ὠφελία, εὐμάρεια καὶ εὐμαρία, οἰκωφελία καὶ κοινωφελία μόνως καὶ ἀμαθία· καὶ τὸ ῑ ποιητικόν. τὰ παρὰ τὸ φυή διὰ τοῦ ῑ εὐφυΐα· εὕρηται καὶ εὐφύεια παρὰ Ἀλέξιδι. τὰ παρὰ τὸ τύχη διὰ τοῦ ῑ, εὐτυχία· εὕρηται καὶ εὐτύχεια παρὰ Σοφοκλεῖ. τὰ παρὰ τὸ ἔτος διὰ τοῦ ῑ γράφεται· τὰ δὲ παρὰ τὰ ἄλλα διὰ διφθόγγου.

Τὰ ἀπὸ ἐνεcτώτων παρηγμένα θηλυκὰ προπαροξύτονα δίφθογγον ἔχει οἷον ἀπόλω ἀπώλεια, ἐξώλεια, προώλεια, μήδω Μήδεια, θέρω θέρεια, θάλλω Θάλεια, ἀνθῶ Ἄνθεια, χαίρω Χάρεια, κρατῶ Κράτεια.

Τὰ παρὰ μέλλοντα διὰ τοῦ ι̅α̅ διὰ τοῦ ῑ γράφεται, θύcω θυcία, ἄξω ἀξία, λούcω λουcία καὶ ἀλουcία, ὀρέξω ὀρεξία, ἔχω ἕξω ἑξία καὶ εὐεξία, πέψω πεψία ἀπεψία.

Τὰ διὰ τοῦ c̄ῑᾱ ὑπὲρ δύο cυλλαβὰς μὴ ἔχοντα ἀντιπαρακείμενον ῥῆμα διὰ τοῦ ε̄ῡω̄ διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον ἱκεcία, τὸ δὲ ἱκετεία διὰ τῆς ε̄ῑ διφθόγγου, ἱκετεύω γάρ· μετουcία, ἀφαcία, γερουcία, πανδοcία, ἐκκληcία, ὑπερβαcία. πρόcκειται «μὴ ἔχοντα ἀντιπαρακείμενον ῥῆμα διὰ τοῦ ε̄ῡω̄» διὰ τὸ περιccεύω περιccεία διὰ τῆς ε̄ῑ διφθόγγου.

---

l. 1 Choer. 269, 23. ἀλουcία Herodianus videtur sic propagasse λούcω λουcία καὶ ἀλουcία cf. infra. l. 4 Choer. 182, 10. l. 9 Choer. 179, 9; 178, 25 et 28, Theogn. 105, 1, περὶ ποc. 299, 22, ubi ὁ πολιτικὸc διὰ τοῦ ῑ corruptum est ex ποιητικώτερον ut in E. M. 462, 15; περὶ ποc. 299, 29. l. 15 E. M. 462, 14 cf. Lob. El. II 28 ad Phrynich. 493. de προμήθεια cf. etiam An. Ox. II 402, 27 ἐκ τοῦ μήθω τὸ μανθάνω προμηθής καὶ προμήθεια καὶ προμηθία. τὰ γὰρ παρὰ τὸ μαθεῖν cύνθετα ἅπαντα διφοροῦνται πλὴν τοῦ ἀμαθία et de compositis a φυή E. M. 399, 37 εὐφυΐα: ὤφειλε διὰ διφθόγγου ὡc γίνεται ἀπὸ τῶν εἰc η̄c̄ ὡc εὐcεβήc εὐcέβεια, ἀλλὰ τὰ παρὰ τὸ φύω καὶ ὄζω (pro δυc scr.) cύνθετα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον εὐωδία δυcωδία, ἀφυΐα καὶ εὐφυΐα. l. 24 περὶ ποc. 300, 12, Choer. 180, 17; 219, 26, E. M. 558, 1 cf. Lob. ad Ai. 158 et Parall. 164. l. 27 Theogn. 105, 16. l. 30 Theogn. 105, 19, γερουcία — ὑπερβαcία l. 33 addidi ex

Τὰ διὰ τοῦ νῑᾱ θηλυκὰ ἔχοντα μακρὸν τὸ ᾱ διὰ τοῦ ῑ γράφεται μὴ ὄντα ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ευω̄ ῥημάτων οἷον μανία, πενία, γωνία, ξενία, Βιθυνία, γειτονία, ἁρμονία, ἀνία. πρόσκειται «ἔχοντα μακρὸν τὸ ᾱ» διὰ τὸ δυσγένεια, εὐγένεια, σαφήνεια, εὐμένεια. πρόσκειται «μὴ ὄντα ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ευω̄ ῥημάτων» διὰ τὸ ἑρμηνεία, πορνεία, ἀλαζονεία.

Πάντα τὰ διὰ τοῦ ιᾰ καθαρεύοντα παροξύτονα διὰ μόνου τοῦ ῑ γράφεται οἷον εὐφυΐα, μεγαλοφυΐα, λογοποιΐα. τὸ δὲ ὑγίεια προπαροξυτόνως λέγεται.

Τὰ διὰ τοῦ ια θηλυκὰ μονογενῆ παροξύτονα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντα κατὰ κοινὴν διάλεκτον, μὴ ὄντα σύνθετα ἀπὸ ἁπλοῦ ἔχοντα τὴν ει δίφθογγον μήτε ἀπὸ ἐθνικῶν γινόμενα κύρια διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον κοιλία, ἀγγελία, εὐσπλαγχνία, ἀδοξία, εὐδία, ἁμαρτία, δυσωδία, φαντασία, εὐμορφία, θεωρία, οἰκία. πρόσκειται «μονογενῆ» διὰ τὸ Πολυδευκεία χείρ καὶ Ἀγαμεμνονεία ναῦς. ταῦτα γὰρ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται ὅτι τριγενῆ ἐστιν, Ἀγαμεμνόνειος Ἀγαμεμνονεία Ἀγαμεμνόνειον. πρόσκειται «παροξύτονα» διὰ τὸ εὐσέβεια καὶ ἀναίδεια· ταῦτα γὰρ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. πρόσκειται «ὑπὲρ δύο συλλαβὰς» διὰ τὸ μνεία καὶ χρεία. ταῦτα γὰρ ὁμοίως γράφεται· πρόσκειται «κατὰ κοινὴν διάλεκτον», ἐπειδὴ πολλάκις οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ εια προπαροξυτόνων μακρὸν ποιοῦσι τὸ ᾱ καὶ καταβιβάζουσι τὸν τόνον καὶ φυλάττουσι τὴν ει δίφθογγον οἷον ἀλήθεια κοινῶς καὶ ἀληθεία Ἀττικῶς, ἱέρεια κοινῶς καὶ ἱερεία Ἀττικῶς. πρόσκειται «μὴ ὄντα σύνθετα ἀπὸ ἁπλῶν ἔχοντα τὴν ει δίφθογγον» διὰ τὸ σιτοδεία, ὃ σημαίνει τὴν ἔνδειαν τοῦ σίτου. τοῦτο γὰρ πρὸ τοῦ ᾱ τόνον ἔχει, ἀλλ' ἀπὸ ἁπλοῦ γέγονεν ἔχοντος τὴν ει̅ δίφθογγον. ἀπὸ γὰρ τοῦ δεία, ὃ σημαίνει τὴν ἔνδειαν, ὅπερ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ἐφύλαξε τὴν ει̅ δίφθογγον. πρόσκειται «μὴ ἀπὸ ἐθνικῶν γινόμενα κύρια», ἐπειδή ἐστιν Ἀργεῖος ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ Ἄργους καὶ Ἀργεία γυνὴ ἡ τοῦ Ἄργους. καὶ γίνεται τὸ Ἀργεία ὄνομα κύριον καὶ φυλάττει τὴν ει̅ δίφθογγον τοῦ ἐθνικοῦ. τούτων οὖν οὕτως ἐχόντων τὸ ὑγεία πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχον οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν γραφόμενον διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἐπειδὴ δυνάμει προπαροξύτονόν ἐστιν. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ εὐσεβής γέγονεν εὐσέβεια, οὕτως ἀπὸ τοῦ ὑγιής ὑγίεια προπαροξυτόνως καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ῑ καὶ τῆς ει διφθόγγου γέγονεν ὑγεία. δεῖ σημειώσασθαι τὸ ἀνδρεία, ὅτι πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχον διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφεται. λέγω δὲ τὸ ἐπὶ τῆς ἀρετῆς οἷον ἡ ἀνδρεία ὥσπερ ἡ δικαιο-

---

Ep. Cr. I 421, 8. l. 1 Choer. 169, 1, περὶ ποσ. 303, 31, Ep. Cr. I 41, 5, An. Ox. II 320, 14 et 339, 13. l. 7 περὶ ποσ. 301, 1. l. 10 περὶ ποσ. 305, 21, cum quo loco congruit fere E. M. 461, 35, ubi Atticis formis productis adduntur εὐκλεία, θυεία ἡ ἴγδη; de quo cf. Lob. ad Phrynich. 165, et memoratur Apollonium per ῑ exhibere ἀνδρία, Orum autem per ει scribere: εὕρηται γὰρ κατὰ διάστασιν ἀνδρεῖα.

cύνη. πρόςκειται «τὸ ἐπὶ τῆς ἀρετῆς», ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς γυναικὸς ὥςπερ ἀνδρεῖος ἀνήρ ἀνδρεία γυνή.

Πάντα τὰ εἰς ιλλα ὀνόματα διὰ τοῦ ῑ γράφεται, cκίλλα ἡ βοτάνη, Κίλλα ἡ πόλις, Μύριλλα, Τελέςιλλα, Κύδιλλα.

Τὰ διὰ τοῦ ινα ἀποςτρέφεται τὴν ει δίφθογγον, Μύρινα, Ἄρπινα, Ἰουςτῖνα, Φαυςτῖνα, Ἀντωνῖνα, Κωνςταντῖνα, Καμάρινα χωρὶς τοῦ πεῖνα τοῦ ἐπὶ τῆς ἐνδείας, πῖνα δὲ ἐπὶ τοῦ θαλαςςίου διὰ τοῦ ῑ, καὶ τοῦ τέρεινα, ὃ cημαίνει τὴν ἁπαλήν.

Τὰ διὰ τοῦ ιννα διὰ τοῦ ῑ γράφεται, Φίλιννα, Ἤριννα, Κόριννα, Βίτιννα.

Πάντα τὰ διὰ τοῦ ειρα προπαροξύτονα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται κτλ.

Τὰ διὰ τοῦ ιcα μὴ ὄντα ἀπὸ ῥημάτων ἐχόντων τὴν ει δίφθογγον διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον cάριcα, Πῖcα, Λάριcα, Ἔμιcα, Κρῖcα, κνῖcα, Νῖcα. πρόςκειται «μὴ ὄντα ἀπὸ ῥημάτων ἐχόντων τὴν ει δίφθογγον» διὰ τὸ πεῖcα ἡ πειθώ καὶ δεῖcα ἡ ὑγραςία. ἀπὸ γὰρ τοῦ δεύcω μέλλοντος γέγονε δεῦcα καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ῡ εἰς ῑ δεῖcα.

Πάντα τὰ εἰς ccα λήγοντα διὰ τοῦ ῑ γράφεται, κίccα, πίccα, βαςίλιccα, Φοινίκιccα, μέλιccα· οὐδέποτε γὰρ πρὸ τῶν δύο cc ἡ ει δίφθογγος εὑρίςκεται κτλ.

Τὰ εἰς ᾱ λήγοντα διςύλλαβα μονογενῆ ἔχοντα πρὸ τοῦ ᾱ διπλοῦν διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ῥίζα, cχίζα, δίψα, Φρίξα.

Τὰ εἰς ᾱ λήγοντα ὑπὲρ δύο cυλλαβὰς ἔχοντα πρὸ τοῦ ᾱ διπλοῦν διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Δούριζα λίμνης ὄνομα, Τυρόδιζα ὄνομα πόλεως.

Περὶ τῶν εἰς η̄.

Τὰ εἰς η̄ λήγοντα θηλυκὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ η̄ ἢ τὸ β ἢ τὸ γ ἢ τὸ δ οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεςθαι οἷον τριβή, ἐρυςίβη, cτίβη ἡ ψυχρία, Θήβη, ἥβη ἡ ἀκμή, βλάβη, λώβη, λοιβή ἡ cπονδή, cτοιβή, ἀμοιβή ἡ ἀνταπόδοςις· ταῦτα μὲν δίφθογγον ἔχει, ἀλλ' οὐ τὴν ει. τὰ δὲ ἔχοντα τὸ γ̄ οἷον cιγή, πηγή, καὶ τὸ δ Cίδη, κνίδη ὁ κόςμος καὶ ἡ τρυφή.

l. 3 Theogn. 100, 27, περὶ ποc. 302, 20. l. 5 περὶ ποc. 298, 6, Choer 171, 8; 227, 21; 250, 12; 269, 1, Ep. in Psalm. 139, 30, Theogn. 100, 31, E. M. 27, 9. l. 9 Theogn. 100, 33. l. 11 cf. fr. 14. Choer. 196, 20, περὶ ποc. 300, 14, Ep. Cr. I 357, 28. l. 13 Choer. 236, 8; 227, 8; 248, 19; 199, 13 et 196, 16, Theogn. 102, 3, Eustath. 1766, 29 et 1819, 39. Scriptura vocis δεῖcα fluctuasse videtur inter ῑ et ει, nam ap. Hesych. δίcαλα i. e. δῖcα vel διcαλία legitur et in E. M. 263, 1 etiam etymou δίω, unde δῖcα fiat, proponitur. l. 18 Theogn. 99, 31, περὶ ποc. 304, 8. l. 21 Theogn. 100, 12. l. 23 Theogn. 100, 15. l. 26 περὶ ποc. 301, 34, Choer. 257, 20; 256, 25; 262, 9, Theogn. 108 et 109; de nominibus in δη singularem canonem profert E. M. 465, 54 τὰ εἰς δη βαρύτονα οὐ θέλει διφθόγγῳ παραλήγεςθαι, κνίδη, ἔςτι δὲ βοτάνη cτυπτική, Cίδη ὄνομα πόλεως, πέδη, cημαίνει δὲ τὸν δεςμόν, κράδη, cημαίνει τὴν cυκῆν. πρόςκειται «βαρύτονα» διὰ τὸ cπουδή καὶ αὐδή cf. An. Ox. I 258, Lob. Rhem. p. 258.

Τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ η ἢ τὸ θ ἢ τὸ φ ἢ τὸ χ οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι οἷον τίτθη ἡ τροφός, κριθή, μέθη, ποθή ἡ ἐπιπόθησις, ἀγρίφη τὸ δίκελλον, σκιδάφη ἡ ἀλώπηξ, Ἐρίφη, κορυφή. Μυστίχη, πυρρίχη, Σιμίχη.

Τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ η ἢ τὸ λ ἢ τὸ μ ἢ τὸ ν οὐ παραλήγεται τῇ ει διφθόγγῳ οἷον κίχλη, τρίγλη, ὁμίχλη, εἰσίθμη, ἰφθίμη, τιμή, παλάμη, σπιθαμή, αἰχμή ἡ λόγχη, πολίχνη ἡ μικρὰ πόλις, λίμνη, κυλίχνη, σημαίνει δὲ φιάλην ἰατρικήν. Αἴτνη χωρὶς τοῦ Εὐδείπνη, ἔστι δὲ ὄνομα νήσου, καὶ τοῦ πείνη, ἀπὸ γὰρ τοῦ πένομαι γέγονε πεῖνα καὶ κατὰ τροπὴν Ἰώνων τοῦ α εἰς η πείνη.

Τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ η ἢ τὸ κ ἢ τὸ π ἢ τὸ τ οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι.

Τὰ διὰ τοῦ ιλη μήτε ἀπὸ κράσεως ἔχοντα μήτε ἀπὸ πλεονασμοῦ τὸ ι ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον οἷον σμίλη τὸ σμιλίον, ἴλη ἡ ἄθροισις, παστίλη ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ ἐνιαυτοῦ, σπατίλη τὸ ἀπόξυσμα τῶν δερμάτων καὶ τὸ ὑγρὸν διαχώρημα, μυστίλη ὁ κοῖλος ἄρτος, μαρίλη ἡ κόνις ἡ γινομένη ἐκ τοῦ σβέννυσθαι τοὺς καρπούς. πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι «μὴ ὄντα ἀπὸ κράσεως» διὰ τὸ δείλη ἡ δειλινή. τοῦτο γὰρ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ἀλλ᾽ ἀπὸ κράσεώς ἐστιν, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐνδεῖν τῇ ἕλῃ, ὅ ἐστι τῇ θερμασίᾳ — τότε γὰρ ἄρχεται ἡ θερμασία τοῦ ἡλίου ἐνδεῖν — γέγονε δεέλη καὶ κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο εε εἰς τὴν ει δίφθογγον δείλη. πρόσκειται πάλιν «μὴ ἔχοντα ἀπὸ πλεονασμοῦ τὸ ι» ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ἕλη τοῦ σημαίνοντος τὴν θερμασίαν γίνεται εἵλη διὰ τῆς ει διφθόγγου κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι. δεῖ προσθεῖναι χωρὶς τοῦ ὀφειλή τὸ χρέος καὶ ἀπειλή καὶ ὠτειλή τὸ τραῦμα.

Τὰ διὰ τοῦ ινη μονογενῆ, μὴ γενόμενα ἀπὸ ἐπιθέτων κύρια ἀποστρέφεται τὴν διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφὴν οἷον δίνη, ῥινή, ἰατρίνη, θριδακίνη, ὑσμίνη, Ὠκεανίνη, Εὐηνίνη, Αἰητίνη, Ἀδρηστίνη, εἰλαπίνη, μυρσίνη, Κλεοβουλίνη, δωτίνη, ἡρωΐνη, ῥητίνη, ἀξίνη, Παλαιστίνη. πρόσκειται «μονογενῆ» διὰ τὸ ἐκεῖνος ἐκείνη. πρόσκειται «μὴ ἀπὸ ἐπιθέτων γινόμενα κύρια» διὰ τὸ φωτεινός φωτεινή καὶ τὸ κύριον ὄνομα Φωτεινή. μετάγεται γὰρ ἀπὸ ἐπιθέτου. χωρὶς τοῦ πείνη, ὅπερ ἀπὸ τοῦ πεῖνα γέγονεν.

Τὰ εἰς τη λήγοντα οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι οἷον

l. 1 περὶ ποc. 302, 7, Choer. 257, 20, E. M. 41, 22, ubi Σίφη ἡ πόλις additur. l. 5 περὶ ποc. 302, 12, Choer. 257, 20; 264, 23. l. 11 Choer. 257, 20. An. Ox. II 321, 20 τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ παραληγόμενα ἑνὶ τῶν ψιλῶν ἢ ἑνὶ τῶν δασέων ἢ τὸ κ λ μ ν οὐ θέλουσι τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι πλὴν τοῦ Εὐδείπνη, πείνη, εἵλη, ὀφειλή, ἀπειλή, ὠτειλή. l. 13 περὶ ποc. 303, 16, Choer. 259, 28; 195, 26, An. Ox. II 347, 8, Theogn. 110 et 111; in E. M. 655, 48 παστείλη per ει scriptum est. cf. Lob. Proll. 108. l. 26 Choer. 170, 33 coll. E. M. 276, 15, E. Gud. 146, 36 et 9, 6, Choer. 190, 18; 172, 16; 191, 8; 199, 33; 216, 9; 218, 22; 255, 5 et 6; 270, 5, περὶ ποc. 306, 25, Ep. Cr. I 422, 10. l. 34 Choer. 169, 23.

Ἀμφιτρίτη, Ἀφροδίτη, λιτή πλὴν τοῦ εἱρκτή. τοῦτο γὰρ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται.

Τὰ εἰς τη λήγοντα θηλυκὰ βαρύτονα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἑνὶ φωνήεντι παραλήγεται, Θεοδότη, μελέτη, Ἀφροδίτη, Ἀμφιτρίτη, ἐλάτη. πρόσκειται «ὑπὲρ δύο συλλαβὰς» διὰ τὸ χαίτη ἢ θρίξ καὶ κοίτη. πρόσκειται «βαρύτονα» διὰ τὸ τελευτή ὀξύτονον.

Περὶ οὐδετέρων.

Τὰ διὰ τοῦ ιον οὐδέτερα δισύλλαβα μονογενῆ βαρύτονα διὰ τοῦ ι γράφεται οἷον μνίον, ῥίον, σίον, ἴον, δρίον, τοῦτό τινες καὶ δρίος γράφουσι, Δῖον ἡ πόλις. σεσημείωται τὸ κρεῖον τὸ δεκτικὸν τῶν κρεῶν ἀγγεῖον, εἶον ὃ καὶ ἤϊον ἐν διαλύσει λέγεται, τὸ εἰς τὸ ἰέναι ἐπιτήδειον, νεῖον τῆς νηὸς τὸ πυθμενοειδὲς ξύλον, διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενα.

Τὰ ὑποκοριστικὰ διὰ τοῦ ι γράφεται οἷον ἰχθύδιον, δελφάκιον.

Τὰ διὰ τοῦ ιδιον ὑποκοριστικὰ τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους, εἰ μὲν ἀπὸ πρωτοτύπου ἔχει τὸ ε, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον φύσεως φυσείδιον, λέξεως λεξείδιον, γλυκείδιον, ἐξείδιον, ὀξείδιον, ῥησείδιον, ταμιείδιον, θυείδιον, εἰ δὲ μή, διὰ τοῦ ι βιβλίον βιβλίδιον, κοιλία κοιλίδιον, γωνία γωνίδιον, ὀψάριον ὀψαρίδιον, κοχλίας κοχλίδιον, ῥιπίδιον, σελίδιον, ψαλίδιον, γραμματίδιον, ὅτε ἀπὸ τοῦ γραμμάτιον ὑποκοριστικόν, διὰ τοῦ ι, ὅτε δὲ ἀπὸ τοῦ γραμματεῖον, διὰ τῆς ει διφθόγγου.

Τὰ διὰ τοῦ οντιον ὑποκοριστικὰ μονογενῆ διὰ τοῦ ι γράφει τὴν παραλήγουσαν οἷον λεόντιον ὁ μικρὸς λέων, δρακόντιον, ἀκόντιον, ὀδόντιον ἡ βοτάνη καὶ τὸ τοῦ στόματος, γερόντιον. τὸ δὲ δρακόντειον αἷμα καὶ λεόντειον μετουσιαστικὰ καὶ τὸ γερόντειον κτητικόν.

Τὰ διὰ τοῦ ιον οὐδέτερα πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα μὴ ὄντα κτητικὰ μηδὲ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ευω ῥημάτων ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ω ληγόντων ἐνεστώτων διὰ τοῦ ι γράφεται οἷον ἑρκίον, τειχίον, τεκνίον, βιβλίον. πρόσκειται «μὴ ὄντα κτητικὰ» [διὰ τὸ κουρεῖον, βαφεῖον], πρόσκειται «μὴ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ευω ῥημάτων» [διὰ τὸ πορνεύω πορνεία, πρυτανεύω πρυτανεία]. πρόσκειται «μὴ ὄντα ἀπὸ τῶν εἰς ω ῥημάτων» διὰ τὸ ἄγω ἀγγεῖον, λέγω λογεῖον καὶ ἀναλογεῖον.

Τὰ διὰ τοῦ ιον οὐδέτερα μονογενῆ προσηγορικὰ ἔχοντα μετὰ τὴν πρώτην δύο σύμφωνα κατὰ σύλληψιν ἢ κατὰ διάστασιν, πρὸ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον, μὴ ὄντα ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ευω ῥημάτων διὰ τοῦ

---

l. 3 Choer. 173, 16, unde E. M. 94, 46; περὶ ποσ. 304, 13, Choer. Ep. in Psalm. 38, 3. l. 8 Theogn. 121, 12, Arc. 119, 4. l. 14 περὶ ποσ. 309, 32. l. 15 Theogn. 121, 21, Choer. 187, 29; 206, 26; 220, 1; 238, 18; 246, 24; 255, 20; 266, 19; 185, 2; 230, 16; 244, 19; 256, 21; 257, 29; 190, 11, E. M. 241, 4. l. 23 Theogn. 123, 1, Herod. in E. M. 226, 49. l. 27 An. Ox. II 322, 5; lacunas codicis explevi verbis uncinis inclusis. l. 34 Theogn. 123, 24.

ῑ γράφεται οἷον ὀγκίον, ἀντίον τοῦ ἱςτοῦ, κυμβίον, ἰςχίον. πρόςκειται «μὴ ἔχοντα ῥῆμα διὰ τοῦ ευω» διὰ τὸ πορνεύω πορνεῖον.

Τὰ διὰ τοῦ αντιον οὐδέτερα μονογενῆ διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Αἰάντιον ἡ πόλις, Περγάντιον ἡ πόλις, βαλάντιον τὸ ἀκόντιον. πρόςκειται «μονογενῆ», ἐπεὶ τὰ τριγενῆ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον Αἰάντειον βούλημα.

Τὰ διὰ τοῦ ινιον μονογενῆ οὐδέτερα διὰ τοῦ ῑ γράφει τὴν παραλήγουςαν οἷον ἑλένιον ἡ βοτάνη, Ὁρμένιον, Παρθένιον ὄνομα ὄρους, αὐχένιον. τοῦτο δὲ διφορεῖται ὡς καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. ςεςημείωται τὸ γένειον διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενον.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ευς διὰ τοῦ ειον γενόμενα οὐδέτερα μονογενῆ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται καὶ προπεριςπᾶται, κουρεὺς κουρεῖον, κναφεὺς κναφεῖον, γραμματεὺς γραμματεῖον, βαλανεὺς βαλανεῖον, βαφεὺς βαφεῖον πλὴν τοῦ Θηςεὺς Θήςειον καὶ Φύτειον πόλις ἀπὸ Φυτέως τοῦ κτίςαντος αὐτήν. πρόςκειται «μονογενῆ» διὰ τὸ βαςιλεὺς βαςίλειον· ἔςτι δὲ τριγενές. βαςίλειος οἶκος, βαςιλεία χεὶρ καὶ βαςίλειον οἴκημα.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ω διὰ τοῦ ειον γινόμενα οὐδέτερα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται καὶ προπεριςπᾶται, γράφω γραφεῖον, ἄγω ἀγγεῖον, λέγω λογεῖον, φέρω φορεῖον, πορνεύω πορνεῖον, πρυτανεύω πρυτανεῖον, ταμιεύω ταμιεῖον.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος ἀρςενικῶν παρηγμένα οὐδέτερα εἰς ον καθαρὸν λήγοντα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον πρῶτος πρωτεῖον, διδάςκαλος διδαςκαλεῖον, ςτοῖχος ςτοιχεῖον.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων διςυλλάβων διὰ τοῦ ειον γινόμενα οὐδέτερα μονογενῆ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, δάνος δάνειον, γένος γένειον, βρένθος βρένθειον, γῆτός γήτειον. πρόςκειται «μονογενῆ» διὰ τὸ ἄγος ἅγιον διὰ τοῦ ῑ. ἀλλ' οὐκ ἔςτι μονογενές, ὁ ἅγιος γὰρ καὶ ἡ ἁγία καὶ τὸ ἅγιον. χωρὶς τοῦ ἴχνος ἰχνίον.

Τὰ διὰ τοῦ ειον οὐδέτερα ἀπὸ τῶν εἰς μα οὐδετέρων γινόμενα πρὸ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον μὴ ὑποκοριςτικὴν ἔχοντα ςημαςίαν διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον ςῆμα ςημεῖον, ςῶμα ςωματεῖον, γράμμα γραμματεῖον. τὸ δὲ ςωμάτιον καὶ γραμμάτιον ὑποκοριςτικά ἐςτι καὶ προπαροξύτονα καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

Εἰςί τινα ἀπὸ τῶν εἰς διπλοῦν ληγόντων γινόμενα διὰ τοῦ ειον, ἅτινα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον Κύκλωψ Κυκλώπειον· ἔςτι δὲ ὄρος ἐν Λιβύῃ, Φοῖνιξ Φοινίκειον, κῆρυξ Κηρύκειον.

Τὰ διὰ τοῦ ειον τριςύλλαβα κύρια ἢ καὶ ἰδιάζοντα κατὰ πόλεων

---

l. 3 Theogn. 124, 8. l. 7 Theogn. 124, 24. l. 11 περὶ ποc. 308, 21, Choer. 219, 10 coll. E. Gud. 262, 54 et E. M. 451, 45. l. 17 περὶ ποc. l. c. Choer. 237, 9; 189, 17, E. M. 569, 21; 280, 27; 253, 24; 268, 19. l. 21 περὶ ποc. 308, 31. l. 24 Choer. 189, 9; 183, 16, E. M. 225, 43; 230, 25, Choer. Ep. in Psalm. 28, 21. l. 29 περὶ ποc. 309, 3, Choer. 262, 22. l. 34 Choer. 230, 28, E. M. 511, 47, ubi additum est: ἰςτέον ὅτι ἔςτι καὶ κηρύκιον διὰ τοῦ ῑ, ὅπερ ἐπὶ μόνης τῆς ῥάβδου λέγεται τοῦ Ἑρμοῦ. l. 37 Theogn. 127, 25, Choer.

προπαροξύτονα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· εἶπον δὲ «ἰδιάζοντα» διὰ τὸ Λάγειον παρὰ Ἀλεξανδρεῦσιν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει μόνον λεγόμενον καὶ τὸ Λύκειον Ἀθήνησι, Χλούνειον τόπος ἐν Αἰωλίᾳ, ὅπου ἦν ὁ χλούνης, Λαύρειον τόπος ἐν Ἀττικῇ ἔχων μέταλλα· τὸ γὰρ χαλκεῖον προπερισπώμενον κοινὸν κατὰ πᾶσαν πόλιν ἐπὶ τόπου λαμβανόμενον. ἔστωσαν δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· Γύθειον, Σέρρειον ἡ πόλις, Φίκειον ὄνομα τόπου. τοῦτο δὲ εὕρηται καὶ διὰ βραχέος τοῦ ι. ἴσως δὲ ξυνέδραμε τῷ Ῥύτιον Αἴγιον Σούνιον. Βούδειον, Σίγειον, Λέπρειον Καυκώνων πόλις, Ῥοίτειον πόλις, Φύτειον, Κράνειον γυμνάσιον ἐν Κορίνθῳ.

Τὰ διὰ τοῦ ειον τρισύλλαβα ν παραληγόμενα προπαροξύτονα ἀπὸ ἑνὸς φωνήεντος ἀρχόμενα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ὄνειον, Φάνειον, κράνειον, κώνειον, δάνειον, γένειον, κάνειον, Πάνειον, κτένειον.

Τὰ διὰ τοῦ ειον μονογενῆ τρισύλλαβα προπαροξύτονα ἀπὸ ἑνὸς συμφώνου ἀρχόμενα, ἔχοντα τὸ η ἢ τὸ ω διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, κώρειον, Ζώτειον, γήτειον, χήλειον, γήρειον, βήχειον, κήτειον.

Τὰ διὰ τοῦ ειον μονογενῆ τρισύλλαβα προπερισπώμενα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, μνημεῖον, σημεῖον, πρωτεῖον, σφηκεῖον, ἠχεῖον, πορνεῖον, λυχνεῖον, ἀρχεῖον, φυλλεῖον, στοιχεῖον, ἀγγεῖον, χυτρεῖον, χυρρεῖον, τοπεῖον, σκαφεῖον, κουρεῖον τὸ κοινῶς λεγόμενον. τὸ δὲ ἰδίως παρ' Ἀθηναίοις προπαροξύνεται καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται, γραφεῖον, πρεσβεῖον, χαλκεῖον, λοφεῖον, πορθμεῖον, μουσεῖον, βραβεῖον, φορεῖον, πορεῖον, ποδεῖον, πομπεῖον, ὀχεῖον. σεσημείωται βαῖον ἐπὶ φοίνικος διὰ τοῦ ι γραφόμενον.

Τὰ διὰ τοῦ ιον οὐδέτερα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς μονογενῆ προπαροξύτονα διὰ τοῦ ι γράφεται οἷον Βυζάντιον, παρθένιον, γενέθλιον, θεοφάνιον, συβόσιον, αἰπόλιον χωρὶς τῶν κτητικῶν διὰ τὸ Ἀνακτόρειον καὶ Ἡράκλειον.

Τὰ διὰ τοῦ ειον οὐδέτερα μονογενῆ ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον μαγειρεῖον, ἰατρεῖον, ὀρφανοτροφεῖον, ἰχθυοτροφεῖον, ἰαμβεῖον, βαλανεῖον, ὀπτανεῖον, ὅπερ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς προπαροξύνεται καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται. πρόσκειται «μονογενῆ» διὰ τὸ ἐναντίον. «πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα» διὰ τὸ αἰπόλιον καὶ ἀρτοπώλιον. «ὑπὲρ τρεῖς συλλαβάς» διὰ τὸ παιδίον· οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ κανόνος· οὐ γὰρ πάντα τὰ τρισύλλαβα διὰ τοῦ ι. ἰδοὺ γὰρ τὸ πτωχεῖον, πορνεῖον, πρωτεῖον διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται.

255, 23; 237, 20, 24, E. M. 533, 29, Arc. 121, 1. l. 11 Theogn. 128, 4, Arc. 121, 3, Choer. 233, 12. l. 14 Theogn. 128, 9. Post τὸ ω verba μὴ ἔχοντα τὸ μ πρὸ τῆς ει διφθόγγου, quae ad accentum e. g. in σημεῖον spectant, omisi. l. 17 Theogn. 128, 16, περὶ πόσ. 309, 1. l. 25 An. Ox. II 322, 1 et 333, 23. l. 29 Choer. 186, 6; 192, 20, E. M. 187, 10, περὶ ποσ. 308, 26, Theogn. 128, 29.

Τὰ διὰ τοῦ ειον ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς κύρια μονογενῆ προπαροξύτονα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, Ἀδραμύττειον, Κροκύλειον, Ὑπάτειον, Ἐφιάλτειον, Κηρύκειον, Ταντάλειον, Δασκύλειον, Φορβάντειον, Νάξειον, Κυκλώπειον, Μυρμήκειον. τὸ γὰρ ἕτερον προπερισπᾶται. Κλεάδειον, Γορδίειον, Δοκιμίειον πόλεις Φρυγίας, Δορυλάειον, Κοτιάειον, Καπετωλίειον καὶ ἐν συναιρέσει Καπετώλειον.

Τὰ ἐπὶ τεμενῶν καὶ ἑορτῶν διὰ τοῦ ειον οὐδέτερα μονογενῆ ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς προπαροξύτονα καὶ προπερισπώμενα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται πρυτανεῖον, Νεμεσεῖον, Σεραπεῖον, Ὀσιρεῖον, Ἀνουβεῖον, Βενδίδειον, Θετίδειον, Ἡράκλειον, Ποσειδώνειον, Χαρώνειον, Αἰάκειον κτλ.

Τὰ διὰ τοῦ ινον προπαροξύτονα ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον χωρὶς εἰ μὴ ἔστιν ἀπὸ ἁπλοῦ ἔχοντος τὴν ει δίφθογγον οἷον κύμινον, σέλινον, ἀνθρώπινον, λίθινον, ξύλινον· «χωρὶς εἰ μὴ ἔστιν ἀπὸ ἁπλοῦ» διὰ τὸ ξεῖνος ξένος ἄξεινον.

Τὰ εἰς ρον οὐδέτερα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντα ἑνὶ φωνήεντι παραλήγεται οἷον πέλεθρον, τέρεθρον, βέρεθρον, φέλετρον καὶ φέλετρα· οὕτω καὶ θύρετρον. πρόσκειται «ὑπὲρ δύο συλλαβὰς» διὰ τὸ ῥεῖθρον καὶ κλεῖθρον.

Τὰ εἰς ᾱ λήγοντα ὀνόματα τῶν στοιχείων ἑνὶ φωνήεντι θέλει παραλήγεσθαι οἷον ἄλφα, βῆτα, γάμμα, δέλτα. οὕτως οὖν καὶ τὸ ϲ̄ ἑνὶ φωνήεντι θέλει παραλήγεσθαι.

Πᾶν ὄνομα οὐδέτερον εἰς ισμα λῆγον διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον βάδισμα, ῥάπισμα, σόφισμα. ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ζω ῥημάτων βαδίζω, ῥαπίζω, σοφίζω· σεσημείωται τὸ ἔρεισμα ἐκ τοῦ ἐρείδω γενόμενον, ὅ ἐστιν ὑποστήριγμα, καὶ δάνεισμα.

Τὰ εἰς ῑ λήγοντα οὐδέτερα οὐ θέλει τὴν ει δίφθογγον παραλήγεσθαι οἷον μέλι, κιννάβαρι, σίνηπι, πέπερι, στίμμι.

Περὶ ῥημάτων.

Ὅσα ῥήματα ἐν τῷ μέλλοντι ἔχει τὸ ε̄, ταῦτα πολὺ πρότερον καὶ ἐν τῷ ἐνεστῶτι εἶχεν οἷον κερῶ κείρω, δερῶ δείρω, φθερῶ φθείρω.

---

l. 1 Theogn. 129, 5, Choer. 197, 10 et Καπετώλειον ex Steph. B. s. Καπετώλιον. l. 7 Theogn. 129, 5 cf. Cathol. p. 374, 28. De festorum nominibus cf. An. Ox. III 277, 26: τὰ διὰ τοῦ ια ὀνόματα ἐπὶ ἑορτῶν λεγόμενα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Ἀπατούρια, Ἀρτοφόρια, Βουφόνια, Διάσια, Ἐλευσίνια, Θαλύσια, Θεσμοφόρια, Ἴσθμια (pro Ἴσια scripsi), Κρόνια, Ποσειδώνια, Τιτάνια, Ὑακύνθια, Ὀσχοφόρια καὶ τὰ ὅμοια πλὴν τοῦ Αἰάκεια, Κυδωνίδεια, Ἀντιγόνεια, Δημήτρεια, Διόμεια, Διπόλεια, Ἡράκλεια, Ἡφαίστεια, Θήσεια, Πανάκεια, Φιλεταίρεια καὶ εἴ τι ὅμοιον. γίνωσκε δὲ ὅτι Ἀσκληπιεῖα (sic scripsi pro Ἀσκληπιαῖα vel Ἀσκληπίαια) ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ διὰ διφθόγγου γράφεται et Theodos. 69, 25 Goettling., qui habet etiam modo prolatum canonem: τὰ διὰ τοῦ ια οὐδέτερα ἐπὶ ἀγώνων λεγόμενα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Δήλια· ἔστι δὲ ἀγὼν τελούμενος ἐν τῇ Πυθοῖ τῆς Ὀλυμπίας πλὴν τοῦ Νέμεια. Νεμέα γάρ ἐστι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ Νέμεια. ἦν δὲ τὰ Νέμεια ἀγὼν τελούμενος ἐν τῇ Νεμέᾳ cf. Mein. ad Callimach. p. 228. De Ἰλίεια cf. Eustath 878, 34, Lob. Parall. p 23. l. 12 Choer. 228, 34 et 258, 6. l. 16 Ep. Cr. I 351, 1, An. Ox. II 324, 3. l. 20 Choer. 259, 3, περὶ ποc. 309, 23. l. 23 περὶ ποc. 309, 9. l. 27 Choer. 259, 13. l. 30 περὶ ποc. 311, 34,

Ὅcα ῥήματα ἐν κινήcει εὑρίcκεται γεννῶντα τὸ ō, τὸ ē πρότερον εἶχεν οἷον ἀμείβω ἀμοιβή, λείβω λοιβή, λείχω λοιχός.

Τὰ ἔχοντα ὥcπερ ἀναδιπλαcιαcμόν τινα ἤγουν πλεοναcμὸν κατὰ τὴν ἄρχουcαν διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον cτῶ ἱcτῶ, δῶ διδῶ, θῶ τιθῶ, χρῶ κιχρῶ, μνήcκω μιμνήcκω, πλῶ πιπλῶ, τρώcκω τιτρώcκω.

Τὰ εἰc βω λήγοντα ῥήματα οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεcθαι οἷον cτίλβω, θλίβω, βιβῶ, τρίβω, φέρβω, cέβω, βαυβῶ τὸ καθεύδω. τρία δ' ἐcτὶν εἰc βω ῥήματα διὰ τῆc ει διφθόγγου γραφόμενα οἷον ἀμείβω, cτείβω τὸ περιπατῶ καὶ λείβω καὶ εἴβω κατὰ ἀποβολὴν τοῦ λ.

Τὰ εἰc πτω λήγοντα ῥήματα ἑνὶ φωνήεντι παραλήγεται οἷον βάπτω, cκάπτω, τύπτω, ἴπτω, λίπτω, νίπτω, πίπτω, ῥίπτω, πλὴν τοῦ φιλαλειπτῶ.

Τὰ εἰc χω ῥήματα τῇ ει διφθόγγῳ οὐ παραλήγεται οἷον κιχῶ ὀμιχῶ αὐχῶ πλὴν τοῦ cτείχω καὶ λείχω.

Τὰ διὰ τοῦ ειδω ῥήματα εἴτε διcύλλαβα εἴτε τριcύλλαβα διὰ τῆc ει διφθόγγου γράφεται, εἴδω, φείδω, ἐρείδω. τοῦτο διὰ τοῦ ῑ γράφεcθαι λέγει ὁ Ἀπολλώνιοc, ἀλλ' ἡ παράδοcιc διὰ τῆc ει διφθόγγου οἶδεν αὐτὸ γεγραμμένον.

Τὰ διὰ τοῦ ιζω ῥήματα εἴτε διcύλλαβα εἴτε ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον τρίζω, cχίζω, πρίζω, κτίζω, χαρίζω, χωρίζω, βαπτίζω, ὀνειδίζω, αἰκίζω, πορίζω, Λυδίζω, λακτίζω. cεcημείωται τὸ δανείζω, χρήζω, κλήζω, μειζῶ. τὸ μὲν δανείζω ἀπὸ τοῦ δάνειον γέγονε δανειάζω ὥcπερ γένειον γενειάζω καὶ ἐν cυγκοπῇ δανείζω. τὸ δὲ χρήζω διὰ τοῦ η̄ γράφεται καὶ μετὰ τοῦ ῑ, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ χρέοc γέγονε χρεΐζω καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ē εἰc η̄ καὶ cυναιρέcει τοῦ ῑ γέγονε χρήζω. ὡcαύτωc ἀπὸ τοῦ κλέοc κλεΐζω καὶ κληΐζω καὶ κλῄζω κατὰ διάλεκτον. τὸ δὲ μειζῶ διὰ τῆc ει διφθόγγου, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ μείζων cυγκριτικοῦ γέγονε· τὸ δὲ μείζων cυγκριτικὸν γράφεται διὰ διφθόγγου, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ μέγαc γέγονε μεγάτεροc ὁ πρῶτοc τύποc καὶ ὁ δεύτεροc μεγίων καὶ ὁ τρίτοc ὁ διὰ δύο cc μέccων. τὰ δὲ δύο

Choer. 201, 10. l. 1 περὶ ποc. 311, 3, Choer. 175, 29; 238, 7, Theogn. 136, 18. l. 3 περὶ ποc. 312, 34, Choer. 249, 17, E. Gud. 467, 51. l. 6 Choer. 218, 28; 203, 10, 265, 21, Epim. in Psalm. 17. 17. l. 11 Choer. 249, 17; 199, 5; 200, 12; 278, 13; 222, 18; 258, 32; περὶ ποc. 312, 18, Epim. in Psalm. 56, 25, exceptum ἐρείπτω ἀνερείπτω, ἀφ' οὗ ἀνηρείψαντο omisi ut fictum ab epitomatoribus ex aoristo ἀνηρείψαντο Lob. Rhem. p. 43 seqq.; sed conferas fr. 31.
l. 14 Choer. Orth. 245, 1 cf. Dict. 590, 2. l. 16 Choer. 202, 5, E. M. 372, 22, Choer. Dict. 571, 22 cf. Lob. Rhem. 72. l. 20 περὶ ποc. 312, 19, qui locus omnino congruit cum Herodiano περὶ παθῶν in E. Gud. 294, 37 de χρήζω, unde etiam κλῄζω addidi, quod fortasse in παίζω ab hoc loco alieno latet. Adnotamentum de ortu comparativi μείζων explevi premens Herodiani vestigia in ll. Pr. C 519 in E. Gud. s. κάρρων, cf. praeterea Mon. 41, 9. Theogn. 142, 6 in reliquis Herodianum secutus est, sed suas ipsius ineptias de origine verbi χρήζω supposuit Herodianeae explicationi. Videas Choer. 260, 20; 185, 6; 193, 10, Dict. 649, 6, Ep. in Psalm. 28, 18.

σς μετέπεσεν εἰς ζ καὶ ἀπετελέσθη μέζων καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ ι μείζων.

Τὰ διὰ τοῦ εινω δισύλλαβα, εἰ μὲν διὰ τοῦ ε ἐκφέρεται κατὰ τὸν μέλλοντα, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον κτενῶ κτείνω, τενῶ τείνω· εἰ δὲ μὴ ἐκφέρεται διὰ τοῦ ε, διὰ τοῦ ι γράφεται οἷον κλίνω κλινῶ, κρίνω κρινῶ.

Τὰ διὰ τοῦ εινω ὑπὲρ δύο συλλαβάς, μὴ συντεθειμένα ἀπὸ ἁπλοῦ γραφομένου διὰ τοῦ ι, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον φαείνω, ἀλεείνω, ἐρεείνω πλὴν τοῦ ὀρίνω ὠδίνω. «ὑπὲρ δύο συλλαβὰς» δὲ διὰ τὸ κρίνω κλίνω· «ἀπὸ ἁπλῶν» δὲ «διὰ τοῦ ι γραφομένων» διὰ τὸ κρίνω καὶ συγκρίνω.

Πάντα τὰ διὰ τοῦ ειρω τὴν διὰ τοῦ ι μόνου γραφὴν ἀποστρέφεται οἷον ἀγείρω, ἀείρω, ἱμείρω, οἰκτείρω, ἐγείρω, ἐθείρω τὸ ἐξ ἔθους τι διαπράττομαι, σπείρω, εἴρω, δείρω.

Τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα ἔχοντα δύο τὰ αὐτὰ σύμφωνα οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι οἷον τίλλω, πάλλω, ἀΐσσω, ἑλίσσω. πρόσκειται «βαρύτονα» διὰ τὸ κρεισσῶ.

Τὰ παρὰ μέλλοντα ἢ ἐνεστῶτα περισπώμενον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ ειω γινόμενα παραγωγὰ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον θῶ θείω, σῶ σείω, κῶ τὸ ὑπνῶ, ἐξ οὗ κῶμα ὁ ὕπνος, κείω, οὗ ὁ μέλλων κείσω καὶ παθητικὸν κείομαι καὶ κατὰ συγκοπὴν κεῖμαι, ὀλῶ ὀλείω, κιχῶ κιχείω, ὄψω ὀψείω, βρώσω βρωσείω, ποιήσω ποιησείω, γαμήσω γαμησείω, τελῶ τελείω, κρατῶ κρατείω, ῥιγῶ ῥιγείω, ὀκνῶ ὀκνείω, θάλπω θαλπείω.

Τὰ διὰ τοῦ ιω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς περισπώμενα μὴ ἀπὸ ὀνομάτων ἔχοντα τὴν γένεσιν τῶν διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφομένων διὰ τοῦ ι γράφεται, μηνιῶ, μητιῶ, ἀνιῶ, μειδιῶ, ἀγωνιῶ, ἀκηδιῶ, ἐρυθριῶ, κοπιῶ, ἀγαλλιῶ, ἀξιῶ, μετριῶ. πρόσκειται «μὴ ἀπὸ ὀνόματος γεγενημένα ἔχοντα τὴν ει δίφθογγον» διὰ τὸ οἰκεῖος οἰκειῶ, τέλειος τελειῶ, ἀνδρεῖος ἀνδρειῶ, ἀχρεῖος ἀχρειῶ. τὸ ἐσθίω, ἀτίω, ἀΐω τὸν τόνον ἀμείψαντα τὴν διὰ τοῦ ι γραφὴν ἐφύλαξαν, οἷς ἀκόλουθον καὶ τὸ μαστίω ἐκ τοῦ μαστίζω γενόμενον.

Τὰ διὰ τοῦ ιω δισύλλαβα βαρύτονα μὴ παρ' ἐνεστῶτα ἢ μέλλοντα παρηγμένα μηδὲ ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ ι μηδὲ ἔχοντα ἀντιπαρακείμενον τὸ ο διὰ τοῦ ι γράφεται, ἴω, ὅπερ καὶ περισπᾶται, ἐξ οὗ

---

l. 3 περὶ ποσ. 310, 28. l. 7 Choer. 212, 14; 176, 14; 244, 8, Ep. in Psalm. 59, 13, περὶ ποσ. 310, 32; 283, 25. l. 12 Choer. 194, 3; 201, 20 et 22; 232, 20; de οἰκτείρω dissensio fuit cf. infra s. v. l. 15 Choer. 272, 29, de verbis in ιλλω specialis canon proponitur in An. Ox. II 421, 28 τὰ διὰ τοῦ ιλλω ῥήματα (δισύλλαβα dele) διὰ δύο λλ ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ι γράφεται οἷον ποικίλλω, ναυτίλλω, τίλλω τὸ ἀνασπῶ. l. 18 Theogn. 146, 13 et 147, 12, Choer. 189, 9 et 246, 1, E. M. 220, 42, Herod. περὶ παθῶν in E. M. 620, 44 et in E. M. p. 449 s. θείομεν. l. 25 Theogn. 146, 19, περὶ ποσ. 311, 13, Arc. 164, 16. l. 33 Theogn. 146, 33, Ep. Cr. II 329, 14, I 401, E. Gud. 529, Ep. in Psalm.

καὶ ἵημι, μνίω τὸ ἐϲθίω, τίω διφορεῖται περὶ τόνον οὐ περὶ γραφήν, λίω δ καὶ αὐτὸ διφορεῖται γεγονὸϲ ἀπὸ τοῦ λῶ λιῶ τὸ θέλω, πίω, ἀφ' οὗ πίϲω καὶ πιπίϲκω, ψίω, κτίω, ἐξ οὗ τὸ «εὐκτίμενον πτολίεθρον», δίω τὸ διώκω. ϲημειωτέον τὸ εἴω τὸ πορεύομαι διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γραφόμενον. πρόϲκειται «μὴ παρ' ἐνεϲτῶτα ἢ μέλλοντα παρηγμένα» διὰ τὸ θῶ θείω, ϲῶ ϲείω, κῶ κείω. «μηδὲ ἀπὸ πλεοναϲμοῦ ἔχοντα τὸ ῑ» διὰ τὸ χέω χείω, πνέω πνείω. «μηδὲ ἔχοντα ἀντιπαρακείμενον τὸ ō» διὰ τὸ κλείω κλοιόϲ.

Τὰ διὰ τοῦ ιω ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ ὄντα βαρύτονα κλινόμενα εἰϲ μέλλοντα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον μητίω μητίϲω, κονίω κονίϲω, κυλίω κυλίϲω, μηνίω μηνίϲω τὸ ὀργίζομαι ὥϲπερ καὶ τὸ μηνιῶ περιϲπώμενον, δηρίω δηρίϲω. πρόϲκειται «ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ» διὰ τὸ κλείω κλείϲω. πρόϲκειται «βαρύτονα» διὰ τὸ ἀχρειῶ ἀχρειώϲω, τελειῶ τελειώϲω. πρόϲκειται «κλινόμενα εἰϲ μέλλοντα» διὰ τὸ κιχείω, ὃ ϲημαίνει τὸ καταλαμβάνω καὶ τὸ ὀλείω ὃ ϲημαίνει τὸ ἀπόλλυμι, καὶ ὀψείω ὃ ϲημαίνει τὸ ἐπιθυμίαν ἔχω τοῦ θεωρῆϲαι· ἀλλ' οὐ κλίνεται εἰϲ μέλλοντα.

Τὰ εἰϲ μι οὐ θέλει παρ' ἡμῖν διφθόγγῳ παραλήγεϲθαι οἷον τίθημι, δίδωμι ϲεϲημειωμένου τοῦ εἰμί τὸ ὑπάρχω καὶ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. παρὰ δὲ τοῖϲ Αἰολεῦϲι πολλὰ εὑρίϲκεται διφθόγγῳ παραληγόμενα οἷον ἵϲταιμι, κίχραιμι, γέλαιμι διὰ τῆϲ αι διφθόγγου.

Τὰ εἰϲ ναι ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν̄ κλιτικὸν οὐ θέλει διφθόγγῳ παραλήγεϲθαι οἷον τυφθῆναι, τυπῆναι, τετυφέναι. πρόϲκειται «ἔχοντα τὸ ν̄ κλιτικόν» διὰ τὸ μεῖναι. τοῦτο γὰρ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλ' οὐκ ἔχει τὸ ν̄ κλιτικόν, ἀλλὰ θεματικόν, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐνεϲτῶτοϲ ἔχει αὐτό. μένω γάρ ἐϲτιν ὁ ἐνεϲτὼϲ καὶ ἔχει τὸ ν̄. παράλογα οὖν ἐϲτι ταῦτα, φημὶ δὲ τὸ θεῖναι, δοῦναι, εἶναι ὡϲ διφθόγγῳ παραληγόμενα ἔχοντα τὸ ν̄ κλιτικόν κτλ.

Περὶ ἐπιρρημάτων.

Τὰ εἰϲ ει διϲύλλαβα ἐπιρρήματα εἴτε βαρύτονα εἴτε περιϲπώμενα διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γράφεται. καὶ βαρύτονα μὲν δύο ἐϲτὶ τὸ ἄγρει παρακελευϲματικὸν ἐπίρρημα καὶ τὸ οἴκει παρὰ Μενάνδρῳ ἀντὶ τοῦ οἴκοι. περιϲπώμενα τὰ τοπικὰ Δώρια τουτεῖ, τηνεῖ, πεῖ, αὐτεῖ. τὸ δὲ ἐκεῖ ἀποκέκοπται.

Τὰ ὀξύτονα εἰϲ ει λήγοντα ἐπιρρήματα διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γραφόμενα δύο ἐϲτί, τὸ ἐπεί χρονικὸν καὶ τὸ ἀεί.

59, 31 cf. Lob. Rhem. p. 17. Verbi εἴω τὸ πορεύομαι meminit Choer. Dict. 584, 31. Ex hoc canone repetitur in Ep. Cr. I 125, 2 scriptura verbi φθίω per ῑ, quum p. 426, 32 tradatur: τὸ φθίω διφορεῖται καὶ διὰ τοῦ ῑ καὶ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου ὡϲ τὸ «φθείϲει δὲ τὸ ϲὸν μένοϲ» (Ζ 407), cum quo congruit Choer. Orth. 273, 6; 275, 12 et Hesych. l. 9 περὶ ποϲ. 311, 17. l. 17 Choer. Dict. 743, 17. l. 21 Choer. Dict. 724, 7 cf. Choer, Ep. in Psalm. p. 25. l. 29 Theogn. 159, 4, Io. Al. 36, 29. l. 34 Theogn. 159, 10, Io. Al. 36, 26, Choer. 212, 28 et 176, 33; 172, 32.

Τὰ δεικτικῶς ἐπεκτεινόμενα διὰ τοῦ ῑ γράφεται, δευρί, νυνί, τουτί, ὡδί, ἐνθαδί, ἐντευθενί. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν αὐτωνυμιῶν ἐκεινοσί, οὑτοσί. τὸ οὖν οἱονεί καὶ ὡσπερεί γραφόμενα διὰ τῆς ει διφθόγγου οὐκ ἔστι κατὰ ἐπέκτασιν, ἀλλὰ διάφορα μέρη λόγου εἰσίν. τὸ γὰρ οἱονεί δύο μέρη λόγου ἐστίν τὸ οἷον ὄνομα καὶ τὸ εἰ σύνδεσμος συναπτικός. τὸ δὲ ὡσπερεί τρία μέρη λόγου ἐστίν. ἔστι γὰρ ὡς ἐπίρρημα καὶ τὸ πέρ σύνδεσμος παραπληρωματικὸς καὶ τὸ εἰ σύνδεσμος συναπτικός.

Τὰ εἰς ῐ λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα διὰ βραχέος τοῦ ῐ γράφεται ἶφι, νόσφι, αὖθι, ἄγχι, μέχρι, ἄρτι, ἔτι, ἦρι, ὕψι, χῶρι, ἦχι, ναίχι, μεθ' ὧν καὶ οὐχί καὶ πρωΐ ὀξύτονα.

Τὰ εἰς τῑ λήγοντα ἐπιρρήματα ὀξύτονα, εἰ γένοιτο ἀπὸ τῶν εἰς ζω ληγόντων ῥημάτων ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ως ἐπιρρημάτων, διὰ συνεσταλμένου τοῦ ῐ γράφεται οἷον Ἰαστί, Λυδιστί, Φρυγιστί, Δωριστί, μεγαλωστί, δημιωστί, ἱερωστί, νεωστί. τὰ δὲ ἀπὸ πτωτικῶν διὰ μακροῦ τοῦ ῑ γράφεται, ἀπνευστί, ἀνωϊστί, ἀκονιτί, ἀναιμωτί, ἀκλαυτί, πανθοινί, ἀκριτί, ἀμογητί. τὸ ῑ ἔσθ' ὅτε καὶ συνεσταλμένως προφέρεται ἀδείᾳ ποιητικῇ. τὰ δὲ παρωνύμως παρηγμένα τινὲς διὰ τῆς ει διφθόγγου, τινὲς δὲ διὰ τοῦ ῑ μακροῦ γράφουσιν.

[Τὰ ἔχοντα θ̄ λ̄ μ̄ ξ̄ ρ̄ φ̄ χ̄ ψ̄ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον διὰ τοῦ θ̄ ἀμοθεί, ἀμοχθεί. τὸ ἀμισθί σεσημείωται μόνον διὰ τοῦ ῑ. τὸ λ̄ ἀσυλεί, πανομιλεί, ἀναυλεί, οἷς ἀκόλουθον καὶ τὸ ἀμέλει. τὸ μ̄ πανδημεί, ἀτρεμεί, ἠρεμεί. τὸ ξ̄ αὐτολεξεί. τὸ ρ̄ ἀμετρεί. τὸ αὐτοχειρί δὲ διὰ τοῦ ῑ. τὸ φ̄ παμψηφεί. τὸ χ̄ τριστοιχεί, ἀμαχεί. τὸ ψ̄ παμψηφεί.]

---

l. 1 Theogn. 159, 14, Io. Al. 36, 34, Dichr. 301, 3, Choer. 200, 32, περὶ ποc. 314, 8. l. 8 Theogn. 159, 21, Io. Al. 37, 3, Ep. Cr. I 131, 16, E. M. 169, 27. l. 11 Dichr. 300, 17 et Io. Al. 37, 1. Haec sunt, quae ex ipsius Herodiani scriptis et Ioannis technici vestigia accurate premente Herodianeu esse demonstrari potest; Theognostus et Choerob. et scriptor περὶ ποσότητος complures canones speciales proponunt, in quibus quid Herodiano assignandum sit, certo dici non potest. Id sane apparet Herodianum ad scripturam per ῑ inclinasse, et ex Ioannis verbis, qui si Herodianus ει praeoptasset, aliter regulam de accentu proposuisset atque fecit, et ex loco Eustathii 702, 2 τὸ αὐτονυχεὶ ἐν μὲν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἄλλοι δὲ διὰ διφθόγγου αὐτὸ ἔγραψαν. Quum autem pro certo sumendum sit Herodianum in Orthographia explicite de scripturae diversitate egisse, non ab re fore arbitror, si quae ab epitomatoribus, quos dixi, prolata sunt, sub uno conspectu proponam: τὰ καθαρεύοντα ἐπιρρήματα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον ἀθεεί, αὐτοβοεί χωρὶς τοῦ πρωΐ: περὶ ποc. 313, 11. l. 19 Choer. 172, 20, περὶ ποc. 313, 13, Theogn. 165, 6, qui de exitibus θει μει λει tantum agit. In reliquis Choer. et scriptor περὶ ποc. differunt, nam Choerob. omnibus in τει diphthongum assignat, in hoc certe declinans ab Herodiano, quem adverbiis in τι productum ῑ attribuisse ex Dichr. patet, scriptor περὶ ποc. in universum ῑ vindicat exceptis ἀπλευστεί, ἀγελαστεί, ἀνοητεί, ἀκηρυκτεί. Neque vero Choerobosens sibi constat, nam p. 245, 6 dicit ὀνομαστί διὰ τοῦ ῑ, ἐπειδὴ καὶ συνέσταλται. Aliter rursus Anecd. Ox. II 319, 20 τὰ εἰς ει λήγοντα παραληγόμενα ἢ τὸ ρ̄ ἢ τὸ λ̄ ἢ τὸ ξ̄ ἢ τὸ φ ἢ τό ψ διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον αὐτολεξί, αὐτοψί, αὐτονυχί. σεσημείωται τὸ ἄγρει καὶ ἀμέλει et Ep. Cr. I 124, 21 τὰ εἰς θι ἐπιρρήματα βαρύτονα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον οὐρανόθι, αὐτόθι, ἔνδοθι· πρόσκειται βαρύτονα διὰ τὰ ὀξύτονα, ταῦτα γὰρ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφονται οἷον ἀμοθεί, τὸ ἄνευ μάχης παρὰ Θουκυδίδῃ (V 77), ἀμοχθεί. σεσημείωται τὸ ἀμισθί τὸ ἄνευ μισθοῦ.

Πάντα τὰ ἀριθμητικὰ ἐπιρρήματα διὰ τοῦ ῑ γράφεται, δίϲ, τρίϲ, τετράκιϲ καὶ τετράκι.

Τὰ εἰϲ ῐϲ ἐπιρρήματα πεφυκότα λέγεϲθαι καὶ ἄνευ τοῦ ϲ διὰ τοῦ ῐ γράφεται, αὖτιϲ καὶ αὖτι, μέχριϲ καὶ μέχρι, αὖθιϲ καὶ αὖθι.

Πᾶν ἐπίρρημα εἰϲ ιον λῆγον προπαροξύτονον τύπου ὀνοματικοῦ ὑπάρχον διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ῥᾴδιον, τάχιον, ἔγγιον.

Πᾶν ἐπίρρημα τοπικὸν εἰϲ κα λῆγον τὸ ῑ παραλήγεται οἷον αὐτίκα, ὁπηνίκα, ἡνίκα, πηνίκα.

Τὰ εἰϲ ᾱν λήγοντα ἐπιρρήματα οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεϲθαι οἷον ἄγαν, πέραν, λίαν.

ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ ΠΕΡΙ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑϹ ΚΑΤΑ ϹΤΟΙΧΕΙΟΝ.

Α.

Ἀβάκαινον πόλιϲ Ϲικελίαϲ. ἡ παραλήγουϲα διὰ διφθόγγου.

Ἀβάντειοϲ τὸ κτητικὸν ἢ τοῦ κυρίου ἢ τῶν Ἀβάντων, οὐ τόπου τινὸϲ Ἀβαντίου ὡϲ τὸ Βυζάντειοϲ Βυζαντίου, ἀλλ' ὡϲ Θόαϲ Θοάντειοϲ. τὸ δὲ Ἀβάντιοϲ, ἀφ' οὗ δοκεῖ εἶναι τὸ Ἀβαντιάϲ, ϲυϲτέλλεται ὡϲ ἐθνικὸν ὡϲ Ὑάντιοϲ ϲυνέϲτειλεν Ἀπολλώνιοϲ ἐν τῷ «Ὑαντίου Ὀγχηϲτοῖο» (Argon. III 1241) ἢ παρὰ λόγον ὡϲ «Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν» (Od γ 190).

Ἀβαντία τὸ θηλυκὸν τοῦ Ἀβάντιοϲ κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τοῦ β εἰϲ μ Ἀμαντία ἐλέχθη παρὰ Ἀντιγόνῳ ἐν Μακεδονικῇ περιηγήϲει.

Ἀβαρνίϲ πόλιϲ καὶ χώρα καὶ ἄκρα τῆϲ Παριανῆϲ. εὕρηται δὲ καὶ διὰ τοῦ π Ἀπαρνίϲ ὡϲ παρὰ Ἀρτεμιδώρῳ τῷ γεωγράφῳ.

ἄβληρα ἡνία. εὔληρα καὶ ἐπὶ ἱματίου καὶ ἐπὶ δεϲμοῦ τίθεται. ἔϲτι δὲ παρὰ τὸ εἰλῶ εἴληρα καὶ εὔληρα. παρὰ δὲ Ἐπιχάρμῳ αὔληρα εἴρηται παρὰ τὸν αὐλόν, ἵν' ᾖ τὰ ἐπιμήκη.

Ἀβρινάται Ποντικὸν ἔθνοϲ. καὶ μετὰ τοῦ ρ καὶ χωρὶϲ τοῦ ρ λέγεται.

ἀβρότη ἀμβρότη θεία.

Ἀβύλη ϲτήλη Ἡρακλέουϲ. λέγεται καὶ Ἀλύβη.

---

l. 1 Choer. 191, 23, περὶ ποϲ. 313, 22; 315, 6, Theogn. 160, 4. l. 3 E. M. 169, 25. l. 5 περὶ ποϲ. 314, 21. l. 7 περὶ ποϲ. 314, 24, Theogn. 156, 1. l. 9 Choer. 234, 24, E. Gud. 369, 4. l. 13 St. B. s. v. l. 14 Steph. Byz. s. Ἀβαντίϲ, verba paullulum immutavi sententia salva, ut verba ad orthographicum praeceptum quadrarent. l. 20 St. B. — Hesych. Ἄμαντοι (Ἄμαντεϲ?) ἔθνοϲ Ἠπειρωτικόν. l. 22 St. B. — Hesych. habet tantum Ἀβαρνεύϲ: Φωκαέων φυλή οἱ Ἄβαρνοϲ πόλιϲ Φωκαέων. l. 24 ἄβληρα Hes. et Theogn. 131, 11 εὔληρα Hes. et Schol. ad Il. Ψ 481, ubi Ἡρωδιανόϲ φηϲι τίθεϲθαι. αὔληρα ex E. M. 393, 6 collato Hesych. αὔληρα ἡνίαϲ. l. 27 Steph. B. 9, 1, ubi ὁ δὲ τεχνικόϲ φηϲι καὶ — λέγεϲθαι. l. 29 Hes. l. 30 Ἀβύλη Hes., Ἀλύβη Eust. ad Dionys. 64 cf. Lob. El. I 511.

Ἀcβυcταῖοι Λυβύων ἔθνος. λέγονται δὲ καὶ Ἀcβύcται. Καλλίμαχος Αἰτίων πρώτῃ. καὶ Ἀcβύται· Ἀγροίτας α΄ Λιβυκῶν.

Ἀγαθοῦcca: ἡ Τῆλος ἐκαλεῖτο πρότερον, ὡς Ἴαcων. διὰ δύο cc.

ἀγακλειτός: διὰ τῆς ε̅ι̅ διφθόγγου. ἔγκειται γὰρ τὸ κλειτός. γράφεται δὲ διὰ τῆς ε̅ι̅ διφθόγγου· ἀπὸ γὰρ τοῦ κλείω γέγονε τοῦ cημαίνοντος τὸ δοξάζω. τὸ δὲ κλείω διὰ τῆς ε̅ι̅ διφθόγγου γράφεται, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ κλέος γέγονε κλέω καὶ κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ ι̅ κλείω καὶ κλειτός καὶ ἐν cυνθέcει ἀγακλειτός.

ἀγακλεῖος (Ψ 529), οἱ δὲ ἀγακλῆος.

Ἀγαμεμνόνειος: τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ω̅ν̅ βαρυτόνων δίφθογγον ἔχει.

Ἀγάμμεια. ἄκρα καὶ λιμὴν περὶ Τροίαν. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἄγαμον τὴν Ἡσιόνην ὑπὸ τοῦ πατρὸς παραδοθῆναι τῷ κήτει. διὰ δύο μ̅μ̅.

Ἀγβάτανα πολίχνιον Cυρίας. Δημήτριός φηcιν Ἀγβάτανα διττά, τὰ μὲν τῆς Μηδίας, τὰ δὲ Cυρίας. Κτηcίας δὲ πανταχοῦ τῶν Περcικῶν τὰ παρὰ Μήδοις Ἀγβάτανα διὰ τοῦ α γράφει. παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τοῦ ε̅ τὸ Περcικόν, παρὰ δὲ Χάρακι δὲ καὶ αὕτη διὰ τοῦ ε̅. κρείττων δὲ ἡ διὰ τοῦ κ̅ γραφή.

ἀγγαρρεύει καὶ ἀγγαρρεύεται καὶ ἄγγαρος. δύο γ̅γ̅.

ἄγγελος: β΄ γγ· παρὰ τὸ ἄγω ἐγένετο ἄγελος καὶ κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ γ̅ ἄγγελος ὁ τὰς ἀγγελίας ἄγων.

Ἀγγελή δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. δύο γ̅γ̅.

ἀγείρω: διὰ τῆς ε̅ι̅ διφθόγγου. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ἀγέρρω λέγουcι καὶ παρὰ τὸ ἀγερῶ ἀγείρω· καὶ διὰ τὸ ἔχειν ἀντιπαρακείμενον τὸ ο̅ οἷον ἀγορά ὡς ἀλείφω ἀλοιφή.

ἀγελαίας: ἀγραύλους. ἀγελείης λαφυραγωγοῦ.

ἀγινεῖν: τὸ γ̅ι̅ ι̅· ἀπὸ τοῦ ἄγω ἀγνῶ καὶ κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ ι̅ μακροῦ γίνεται ἀγινῶ.

ἅγιος: διὰ τοῦ ι̅· ἐκ γὰρ τοῦ ἅγος γέγονεν ἅγιος.

ἀγκυλοχείλης: ε̅ι̅. παρὰ γὰρ τὸ χεῖλος.

ἀγλαΐα: ἀπὸ τοῦ ἀγλαός ἀγλαΐα.

---

l. 1 Ἀcβυcταῖοι Hes., Ἀcβύcται St. B. s. v., Ἀcβύται Herod. περὶ μον. 11, 20. l. 3 Hes. et St. B. 621, 1. διὰ δύο cc ipse addidi, quia ob hanc causam in Orthographia vocem memoratam esse arbitror. l. 4 Choer. Orth. 180, 29. Hes. l. 9 Hes. cf. Il. Pr. K 281 εὐκλεῖας. Lob. El. II 54. l. 10 Herod. in E. M. 226, 49, Hes. l. 13 διὰ δύο μμ ipse addidi, reliqua ex St B., Hesych. etiam duplex μ̅ habet. l. 14 Steph. B. s. v., Ἡρωδιανὲς δ' ἐν τῷ περὶ cυντάξεως cτοιχείων ἐγκρίνει τὴν διὰ τοῦ κ̅ γραφὴν κτλ., pro quibus scripsi κρείττων δὲ κτλ. l. 19 Hes. l. 20 Choer. Orth. 179, 1. l. 22 Steph. B. et Hes., ap. quem Schmidt s. Ἀγελή restituere vult Ἀγγελή. l. 23 Choer. 275, 21. l. 26 Hes. l. 27 Choer. 168, 31. Hes. ἀγεινεῖν, qua scriptura nihil aliud nisi productio vocalis significatur. l. 29 Choer. 182, 5. l. 30 Hes. collat. E. M. 11, 15 τινές φαcι, ὅτι ἀπὸ τοῦ χηλή, ὃ cημαίνει τὸν ὄνυχα, γίνεται κατὰ τροπὴν Βοιωτῶν τοῦ η̅ εἰς ει δίφθογγον. κακῶς δὲ λέγουcιν κτλ. cf. ἀγκυλόχειλος in libro περὶ ποcότητος 291, 20. l. 31 Choer. 180, 28.

Ἄγλαυρος θυγάτηρ Κέκροπος. λέγεται καὶ Ἄγραυλος ὅθεν Ἀγραυλὴ δῆμος.

Ἀγρίαι ἔθνος Παιονίας. παρὰ Πολυβίῳ δὲ διὰ τοῦ ᾱ· λέγονται καὶ Ἀγράϊοι τετρασυλλάβως καὶ Ἀγριεῖς, ὡς Θεόπομπος, καὶ Ἀγριᾶνες.

ἀγρεῖος ὁ ἀγροῖκος διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου τῷ λόγῳ τοῦ ἀρνεῖος. ἄγριος δὲ ὁ ἀνήμερος διὰ τοῦ ῑ.

Ἀγχίσης: διὰ τοῦ ῑ τὸ χῑ. τὰ παρὰ τὸ ἄγχι καὶ ἐρί καὶ ἀρί καὶ τὴν ἀμφί καὶ ἀντί καὶ ἐπί πρόθεσιν διὰ τοῦ ῑ γράφεται· ἀρίδηλος, ἐριβρεμέτης, ἀμφίρρυτος, ἀντίθεος, ἀγχίθεος, Ἀγχίσης, ἀγχίμαχος· τὸ γὰρ ἀγχέμαχος ἐτράπη διὰ εὐφωνίαν τὸ ῑ εἰς ε̅· τὰ δὲ παρὰ τὸ ἄγχι σύνθετά εἰσι χωρὶς τοῦ Ἀγχίσης. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἄγχι παρήχθη καὶ ἔστιν ἁπλοῦν. ἄλλως· τὰ διὰ τοῦ ισης διὰ τοῦ ῑ γράφεται κτλ.

ἄδδην (Ε 203) Νικίας διὰ δύο δδ γράφει διὰ τὸ μέτρον ὁμοίως τῷ «κύον ἀδδεές» (Il. Φ 481) καὶ ψιλοῖ. Ἀρίσταρχος δὲ δι' ἑνὸς δ̅ καὶ βραχέως καὶ ψιλῶς.

ἀδελφειός: ει̅.

ἀδήριτος: διὰ τοῦ ῑ· ἔστι δῆρις δηρίω ὥσπερ κόνις κονίω καὶ μῆτις μητίω. τούτου τοῦ δηρίω ὁ παθητικὸς παρακείμενος δεδήριμαι δεδήρισαι δεδήριται διὰ τοῦ ῑ καὶ λοιπὸν ἐκεῖθεν ἀδήριτος διὰ τοῦ ῑ. καὶ ἄλλως τὰ διὰ τοῦ ιτος ἀποστρέφεται τὴν ει̅ δίφθογγον.

Ἅιδης παρὰ τὸ ἀΐδης καὶ μένει τὸ ῑ προσγεγραμμένον.

Ἀδραμύτειον πόλις τῆς κατὰ Κάϊκον Μυσίας. ἡ γραφὴ διχῶς, διὰ τοῦ ῑ καὶ διὰ τοῦ δ̅ καὶ διὰ διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ ῑ καὶ δι' ἑνὸς τ̅ καὶ διὰ δύο. ἀλλὰ δι' ἑνὸς τ̅, ὅταν ἔχῃ δίφθογγον, καὶ διὰ δύο τὸ ῑ μόνως. κέκληται ἀπὸ Ἀδραμύτου κτίστου, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν πολιτείαις καὶ ἄλλοι. τινὲς δὲ ἀπὸ Ἕρμωνος τοῦ Λυδῶν βασιλέως. τὸν γὰρ Ἕρμωνα Λυδοὶ Ἄδραμυν καλοῦσι Φρυγιστί. οὐ δύναται δέ, ὡς Ἡρωδιανός, διὰ τὸ μὴ ἔχειν τὸ τ̅ τὸ Ἄδραμυς. — λέγεται δὲ καὶ Ἀδραμύττιον διὰ τοῦ ῑ, ὡς Κρατῖνος.

ἀδράνεια: ει̅. παρὰ τὸ ἀδρανής.

Ἀδράνη πόλις Θρᾴκης, ὡς Θεόπομπος, Πολύβιος δὲ διὰ τοῦ η̅ Ἀδρήνη.

Ἀδράστεια πόλις ἀπὸ Ἀδράστου βασιλέως, ὃς καὶ πρῶτος ἱδρύσατο τὸ Νεμέσεως ἱερόν. λέγεται καὶ Ἀδρήστεια.

ἀδράφαξις εἶδος λαχάνου, γράφεται δὲ καὶ ἀτράφαξυς.

---

l. 1 Hes. Ἄγλαυρος, St. B. Ἄγραυλος, unde composui quae dedi. l. 3 St. B. l. 5 Choer. 175, 5, περὶ ποσ. 284, 9, St. B. 22, 8, E. M. 13, 22. l. 7 E. M. 14, 50 coll. Choer. Orth. 170, 1, unde illud haustum est. l. 13 Il. Pr. Ε 203. Hes.: ἄδδην τοῦ ἑνὸς δ̅ πλεονάζοντος. l. 16 Choer. 174, 31 cf. ἀρνειός. l. 17 Choer. 170, 4. l. 21 Choer. 180, 12, E. M. 17, 20; 42, 26. Hes l. 22 St. B., Hes. habet Ἀδραμύτιον Ἕρμωνος. l. 30 Choer. 179, 8. l. 31 St. B. l. 33 St. B. habet Ἀδράστεια, Hes. Ἀδρήστεια, et iure Schmidt. ap. eum Ἀδραστία ἡ Νέμεσις in Ἀδράστεια mutandum arbitratur. l. 35 ἀδράφαξις Hes., ἀτράφαξυς Arcad. 92, 3.

Ἀδρηστίνη: διὰ τοῦ η τὸ δρη̄. τὸ τι̅ ῑ. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ινη̄ κτλ.

Ἀδρίας: ῑ· τὰ διὰ τοῦ ιας κτλ.

ᾄδω: ἀείδω κράσει τοῦ ε̄ καὶ α εἰς ᾱ μακρὸν καὶ συναιρέσει τοῦ αι̅ εἰς ᾳ δίφθογγον.

ἀεί: διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου. εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ῑ οἷον αἰέν καὶ αἰές καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ῑ ἐκ τοῦ ἄε προσθήκῃ τοῦ ῑ εἰς τὸ ε̄ ἀεί.

ἀείδελον: τὸ λίαν ὁρατόν· διὰ τῆς ει γράφεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ εἴδω εἴδελος καὶ ἐν συνθέσει ἀείδελος ὁ μὴ θεωρούμενος. παρὰ δὲ Νικάνδρῳ ἐπὶ τοῦ ἀεὶ φανεροῦ κεῖται, περὶ οὗ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀείδηλον γέγονε κατὰ συστολὴν τοῦ η εἰς ε̄ «τοῦ δὲ τέρας περίσημον — ἀείδελον ἐστήρικτο» Νίκανδρος (Ther. 20). ἐπὶ δὲ τοῦ ἀοράτου ἐχρήσατο τῇ λέξει Ἡσίοδος περὶ Αὐτολύκου. φησὶ γὰρ «ὅττι κε χερσὶ λάβεσκε, ἀείδελα πάντα τίθεσκεν» (fr. 61 Dind.).

ἀείδω: διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀντιπαράκειται γὰρ αὐτῷ τὸ ο̄, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀλείφω ἀλοιφή εἴρηται, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἀείδω ἀοιδή γέγονεν.

ἀείκελος: τὸ ει̅ δίφθογγος. ἀπὸ τοῦ εἴκω τοῦ σημαίνοντος τὸ ὁμοιῶ γέγονεν εἴκελος καὶ ἐκεῖθεν ἀείκελος ὁ ἀνόμοιος.

ἀεικής: ὁ ἀναιδὴς καὶ σκληρός, διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου. παρὰ γὰρ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ οἶκος οἱονεὶ εἰς ὃν ὑποχωροῦμεν, γίνεται ἀεικής ὁ μὴ εἴκων.

ἀείρω: διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ἀέρρω λέγουσιν. ἡμεῖς δὲ τὸν μέλλοντα λέγομεν ἀερῶ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ ἀείρω καὶ διὰ τὸ ἔχειν τὸ ἀείρω ἀντιπαρακείμενον τὸ ο̄ ἐν τῷ ἀορτήρ.

ἀεργία: διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

Ἀζανία μέρος τῆς Ἀρκαδίας ἀπὸ Ἀζᾶνος τοῦ Ἀρκάδος. οἱ οἰκήτορες Ἀζᾶνες καὶ Ἀζῆνες.

Αἰζήν Ταντάλου παῖς, ἀφ' οὗ ἐν Φρυγίᾳ πόλις Αἰζανοί. λέγεται καὶ Ἀζανοί· Στράβων.

---

l. 1 Choer. 170, 33 et Hes. l. 2 Choer. 180, 16. l. 3 E. M. 21, 91. An. Paris. III 298, 13 (cod. Coisl. 387) τὸ ἀείδω συναλοιφὴν παθὸν ἅπαξ γέγονεν ᾄδω. κράσεως δὲ γεγονυίας μακρὸν γίνεται τὸ ᾱ τὰ ἐμά τἀμά. γέγονε δὲ κρᾶσις τοῦ ᾱ καὶ ε̄ εἰς ᾱ μακρόν. ὑπερηχεῖται δὲ τὸ ῑ διὰ τὸν μακρὸν χρόνον ὡς καὶ τὸ Νηρηΐς Νηρῄς. τὸ δὲ πάϊς παῖς οὐχ ὑπερηχεῖται. οὐ γὰρ μακρὰ ἡ συναλοιφή. οὐκ ἂν δέ τις εἴποι ὡς παραπλησίως τὸ ᾄδω ἐκ τοῦ ἀείδω γέγονε τῷ φαίνω καὶ αἴρω ἐκ τοῦ φαείνω καὶ ἀείρω. ὤφειλε γὰρ οὕτως ὑπερηχεῖσθαι τὸ ῑ διὰ τὸ μακρὸν γενέσθαι τὸ ᾱ ὡς ἀείδω ᾄδω οὕτως ἀείρω ᾄρω καὶ φαείνω φᾴνω, νῦν δὲ φαίνω καὶ αἴρω λέγεται· ὡς γὰρ τεκμαίρω σκαίρω χαίρω καὶ ἐθείρω ἐγείρω, οὕτως ἀείρω καὶ αἴρω λέγεται. καὶ πάλιν ὡς ἀλεείνω καὶ ῥαίνω καὶ δραίνω καίνω, οὕτως οὖν φαείνω καὶ φαίνω κατ' ἴδιον χαρακτῆρα ἑκάτερα. l. 5 Choer. 176, 33. Hes. l. 8 Choer. 177, 8, E. M. 21, 19, Hes. l. 15 Choer 181, 32, Hes. l. 18 Choer. 177, 12, Hes. cf. περὶ ποσ. 284, 19 ἀεικέλιος: ει. τὸ μὲν γὰρ εἴκελος διφορεῖται κατὰ τὴν γραφήν. τὰ μέντοι παρ' αὐτὸ συντεθειμένα δίφθογγον ἔχει, θεοείκελος, πανείκελος, ἀνδρείκελος. Hes. habet ἀϊκελίου. l. 20 Choer. 177, 16 coll. E. M. 12, 46. l. 23 Choer. 175, 25. l. 26 Choer. 171, 12 cf. can. gen. l. 27 St. B. l. 29 St. B. 31, 3, ubi Ἡρωδιανὸς διὰ τῆς αι ἐν πρώτῃ τῶν

Ἀζειῶται: ει.

Ἄζιλις πόλις Λιβύης. τινὲς δὲ Ἄζιριν μετὰ τοῦ ρ̄ λέγουσι τὸν χῶρον. Χάραξ δὲ Ἄζιρον λέγει αὐτήν.

ἀηδών: τοῦτο καὶ σὺν τῷ ι̅. ἐκ γὰρ τοῦ ἀείδω ἀειδών καὶ τροπῇ τῆς ει Αἰολικῶς εἰς η̅ ἀηδών καὶ φυλάττει τῆς ε̅ι̅ τὸ ι̅.

ἀηδόνειος: ει.

Ἀθαρραβίτης νομὸς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Ἀθάρραβις πόλις. Ἑκαταῖος δὲ ἐν δευτέρῳ περιηγήσεως δι' ἑνὸς ρ̄ καὶ τοῦ μ̄ «Ἀθαραμβίτης νόμος καὶ Ἀθαράμβη πόλις».

ἀθεεί: ει.

Ἀθήνησι καὶ Θήβησι δίχα τοῦ ι̅.

Ἄθλιβις πόλις Αἰγύπτου. Νικάνωρ δ' Ἑρμείου διὰ τοῦ ρ̄ φησιν Ἄθριβις. οὕτω καὶ Στράβων.

Ἄθωος τὸ τοπικὸν χωρὶς τοῦ ι̅ καὶ Ἀθώους τοὺς ἐνοικοῦντας, τὸ δὲ δηλοῦν τὸ ἀζήμιον προπερισπᾶται καὶ διὰ τοῦ ι̅ ἐκ τῆς θωῆς.

Αἰανῖτις Ναβαταίων χώρα· διὰ διφθόγγου. Σοφοκλῆς δὲ Αἰαντία γράφει δίχα τοῦ ν̄.

Αἴγειος: τὸ γ̅ε̅ι̅ δίφθογγος ὡς μέρος σώματος. — Αἰγαῖος «Αἰγαῖον πέλαγος» Αἰγαῖος πόντος παρὰ τὴν Αἰγὰν τῆς Αἰολίδος ἄκραν.

Αἴγειρα πόλις Ἀχαΐας. ε̅ι̅ δίφθογγος.

αἴγειρος: cf. fr. 16, sic etiam Hes.

Αἴγινα ὄνομα πόλεως. τὸ γ̅ι̅ ἰῶτα. τὰ διὰ τοῦ ι̅ν̅α̅ διὰ τοῦ ι̅ γράφεται χωρὶς τοῦ πεῖνα καὶ τοῦ τέρεινα ἡ ἁπαλή οἷον Βέμβινα Καμάρινα Βέλβινα ὄνομα πόλεως, Ἄρπινα ὄνομα ἵππου, ὅπερ τινὲς διὰ δύο ν̅ν̅ γράφουσι, Καμάρινα λίμνη δυσώδης ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ «μὴ κίνει Καμάριναν» — οὕτω καὶ Αἴγινα.

ἀΐδηλος: ι̅.

ἀΐδιος: διὰ τοῦ ι̅.

αἰδοῖος καὶ αἰδῷος σὺν τῷ ι̅. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ω̅ς̅ διὰ τοῦ ω̅ο̅ς̅ παραγωγὰ σὺν τῷ ι̅ γράφεται καὶ προπερισπᾶται Μίνως Μινῷος, ἥρως ἡρῷος, πάτρως πατρῷος, ἠώς ἠῷος καὶ αἰδώς αἰδῷος.

καθόλου λέγων «Αἰζήν κτλ.», sed alteram scripturam ei ignotam fuisse non credibile est. Αἰζήν etiam ap. Arc. 8, 25 et Mon. 16, 4 exstat, cf. Lob. Parall. 191.
l. 1 St. B., Hes. l. 2 St. B. l. 4 Theogn. 32, 17. cf. E. M. 23, 38, Hes. sine ι̅ scribit. l. 6 Hes. l. 7 St. B. l. 10 Hes. et Theogn. 165, 4.
l. 11 Theogn. 157, 26. in E. M. 25, 13 ut videtur a Choerobosco traditur haec adverbia cum ι̅ scribi, quamvis non deberent, quum eandem scripturam atque adverbia in θεν servarent. l. 12 St. B. l. 14 St. B., Arc. 87, 12 et E. M. 26, 30. l. 16 locum Stephani intactum reliqui, coniecturas virorum doctorum videas ap. Meineckium. l. 18 prior pars sumpta est ex E. M. 28, 35 αἴγειος: τὸ γει δίφθογγον ὡς μέρος σώματος. τὸ Δωρικὸν αἰγαῖος· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ει αι λέγουσι. τὸ γὰρ κύπειρον κύπαιρον λέγουσι· τὸ δὲ αἴγειον αἰγαῖον πέλαγος; posterior de Αἰγαῖος ex St. B. s. Αἰγά. l. 20 St. B. cf. E. M. 28, 53 ἔστι δὲ τὸ Ἄργιρον (scr. Αἴγιρον) ὄνομα πόλεως· τινὲς δὲ ὡς καὶ ὁ Χοιροβοσκὸς εἰς τὸ ἀκτῖνα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσιν αὐτό. l. 22 E. M. 27, 9 coll. Theogn. 100, 31, Choer. 171, 8. Hes. l. 27 Hes. E. M. 41, 44. l. 28 Choer. 175, 3. Hes. l. 29 αἰδοῖος Hes., αἰδῷος Choer. ἐν τῷ περὶ ποσότητος in E. M.

ἀῖζηλος: ἄδηλος.

αἰζηός: οὐκ ἔχει τὸ ῑ προςγεγραμμένον. Ἀπολλώνιος μὲν ὁ Ἀρχιβίου σὺν τῷ ῑ οἶδεν αὐτὸ λέγων γεγονέναι ἐκ τοῦ αἰζήϊος. ἀλλ' εἰ ἦν ἀπὸ τοῦ αἰζήϊος, οὐκ ὤφειλεν ὀξύνεσθαι, ἀλλὰ προπερισπᾶσθαι. ἡ γὰρ ὀξεῖα καὶ βαρεῖα εἰς περισπωμένην συνέρχονται οἷον Ἀχελώϊος Ἀχελῷος, ὑπερώϊον ὑπερῷον. ὥσπερ οὖν ἀπὸ τοῦ Αἰτωλός γίνεται Αἰτώλιος κατὰ παραγωγὴν τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου φυλαττομένου καὶ ἀπὸ τοῦ κάπρος κάπριος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ αἰζηός αἰζήϊος.

Αἰθάλη ἐκαλεῖτο ἡ Λῆμνος ἴσως ἀπὸ τῶν αἰθαλῶν ἀναδεδομένων ἐκ τῶν Ἡφαίστου κρατήρων. Αἰθαλίτης τὸ ἐθνικόν, ἀπὸ δὲ τοῦ Αἰθάλεια Αἰθαλείτης ὡς Ζελείτης.

Αἴθικες ὡς Κίλικες ἔθνος ἐν Θετταλίᾳ οἰκοῦν ἐν τῷ Πίνδῳ ὄρει (B 744).

αἴθουσσα: ἔχει δισσὸν μὲν τὸ σ̄ ἐπὶ τοῦ προσηγορικοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ κυρίου κατά τινας ἕν, λέγω δὲ ὅτε σημαίνει θυγατέρα Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυόνης.

αἶκνον δεῖπνον.

ἄϊκες αἱ ὁρμαὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται. ἐγένετο γὰρ παρὰ τὸ ἀΐσσω ἀΐξ. καὶ πάλιν τὰ εἰς ξ̄ λήγοντα ἀποστρέφεται τὴν ει̅ δίφθογγον οἷον πέρδιξ μάστιξ θρίξ· οὕτως οὖν καὶ ἀΐξ.

Αἰλία πόλις Παλαιστίνης. τὸ αι δίφθογγον, τὸ λι ῑ κατὰ παράδοσιν.

Αἴνεια τόπος Θρᾴκης ἀπὸ Αἰνείου· Αἰνία διὰ τοῦ ῑ πόλις Περραιβῶν.

Αἰνείας: διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου τὸ νει̅. εὕρηται γὰρ καὶ Αἰνέας λεγόμενον καὶ προσθέσει τοῦ ῑ Αἰνείας.

αἰπεινός: διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου. τὰ γὰρ εἰς νος̅ ὀξύτονα παρώνυμα μὴ ἐπὶ καιροῦ λαμβανόμενα ἀποστρέφεται τὴν διὰ τοῦ ῑ μόνου γραφήν.

Ἄϊρος: ῑ.

29, 28, Arc. 42, 24. l. 1 Herod. περὶ παθῶν fr. 179 in E. M. 41, 44, Hes., Lehrs ad Herod. p. 457. l. 2 E. M. 32, 10 ubi qui citatur technicus est Herodianus. Hes. l. 9 St. B. et E. M. s. v. l. 12 St. B. 47, 4. Hes. s. v., alii Αἴθυκες scripsisse videntur, ut apparet ex Choer. Dict. 80, 16, ubi τὰ εἰς υξ̅ δισύλλαβα φύσει μακρᾷ παραληγόμενα ἁπλᾶ μὴ ὄντα θηλυκὰ διὰ τοῦ κ̄ κλίνονται οἷον αἶθυξ αἴθυκος ὁ εὐκίνητος παρὰ τὸ αἰθύσσω. ἔστι δὲ ὄνομα ἔθνους καὶ κύριον. Lehrsius ad Dichr. p. 347 suspicatur hoc gentile Αἴθυκες confusum esse a Choerob. cum Αἴθικες, quamquam non negat hoc etiam recte habere posse. Similis vocalium ῑ et ῡ variatio reperitur in Ἀλλόβριγες et Ἀλλόβρυγες. Fortasse sic Herodiani in Orthogr. adnotamentum processit: Αἶθιξ διὰ τοῦ ῑ τὸ ἐθνικόν, αἶθυξ ὁ εὐκίνητος παρὰ τὸ αἰθύσσω διὰ τοῦ ῡ, τινὲς δὲ καὶ τὸ ἐθνικὸν διὰ τοῦ ῡ γράφουσιν. l. 14 Mon. 12, 27, ad quem locum Lehrsius citat Ep. Hom. 278: εἰς σα ἔχομεν τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς καὶ μετὰ δισσοῦ τοῦ σ̄· δισύλλαβα δὲ οὐκ ἔχομεν ὅμοιον τῷ μοῦσα et significari αἴθουσσα ἔμπουσσα Συράκουσσα opinatur. l. 17 Hes., scribitur etiam αἶκλον et εἶκλον Hes. l. 18 Choer. 170, 10, Il. Pr. O 709, Hes. l. 21 St. B., Choer. 178, 18. l. 23 St. B. s. v. l. 25 Choer. 176, 4. l. 27 Choer. 179, 17. l. 30 Hes., E. M. 488, 16.

αἴcθηcιc: αἰcθητήριον, αἰcθητόc καὶ αἰcθάνομαι καὶ ὅcα ὅμοια διὰ τῆc αι διφθόγγου. τὸ δὲ ἐcθήc καὶ ἔcθημα διὰ τοῦ ε̄.

αἰcχίων: διὰ τοῦ ῑ γράφεται. τὰ γὰρ εἰc ων καθαρὰ cυγκριτικὰ οὐ παραλήγεται τὴν ει δίφθογγον κτλ.

αἶcχοc: διὰ τῆc αι διφθόγγου.

ἀΐτηc: διὰ τοῦ ῑ γράφεται. πάντα γὰρ διὰ τοῦ ιτηc διὰ τοῦ ῑ γράφεται κατὰ τὸν κανόνα τοῦ Ἀcκαλωνίτηc.

ἀΐτιαc: τὰc ἐρωτικάc· διὰ τοῦ ῑ. ὥcπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ ὁ δεcπότηc ἀρcενικοῦ γίνεται ἡ δεcπότιc διὰ τοῦ ῑ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἀΐτηc ἡ ἀΐτιc ἀΐτιδοc καὶ ἐντεῦθεν ἀΐτιαc.

Ἀκαδήμεια γυμνάcιον Ἀθήνηcιν. κέκληται ἀπὸ Ἀκαδήμου. γράφεται καὶ διὰ τοῦ ε̄ Ἐκαδήμεια.

ἀκακαλλίc καὶ κακαλίc.

ἀκαλαρείτηc τὸ ρει δίφθογγοc. δεῖ γὰρ γινώcκειν, ὅτι πάντα τὰ παρὰ τὸ ῥέειν διὰ τῆc ει διφθόγγου γράφεται οἷον εὐρείτηc, βαθυρείτηc. οὕτωc οὖν ἀκαλαρείτηc. cημαίνει τὸ ἡcύχωc ῥέον.

Ἀκαμάντιον πόλιc τῆc μεγάληc Φρυγίαc. τὸ ἐθνικὸν Ἀκαμάντιοc ὡc Βυζάντιοc, τὸ δὲ κτητικὸν τοῦ Ἀκάμαντοc διὰ τῆc ει διφθόγγου.

ἀκέραιοc: αι· παρὰ τὸ κέραc.

ἀκηδία: ῑ. Ἀπολλώνιοc δὲ ὁ τὰ Ἀργοναυτικὰ τὸ δει δίφθογγον γράφει «μὴ δέ μ' ἀκηδείηcιν ἀφορμηθῆτε λιπόντεc» (Β 219).

ἀκηδίλωτον: ῑ.

Ἀκιδαλίνη: ῑ· ἔcτι δὲ ὄνομα κρήνηc παρὰ τὸ Ἀκίc Ἀκίδοc.

ἀκονιτί: ῑ.

Ἀκραγαντῖνοc: διὰ τοῦ ῑ μακροῦ. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ινοc κτλ.

ἀκρατία καὶ ἀκραcία: ῑ ἡ παράδοcιc.

ἀκρίβεια: διὰ τῆc ει διφθόγγου ὁμοίωc τῷ ἀπέχθεια, ἀναίδεια, ἐντρέχεια.

ἀκριβήc: διὰ τοῦ ῑ γράφεται. ὥcπερ ἀπὸ τοῦ Ἀφροδύτη γίνεται Ἀφροδίτη τροπῇ τοῦ ῡ εἰc ῑ, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ ἀκρυβήc γίνεται ἀκριβήc διὰ τοῦ ῑ. καὶ γὰρ τὸν ἀκριβῆ οὐδεὶc δύναται κρύψαι ἢ λαθεῖν τι.

ἀκροθίνιον ἀπαρχὴ τῶν θινῶν: ῑ.

ἀκτίc: διὰ τοῦ ῑ μακροῦ ὡc δικατάληκτον κτλ.

l. 1 Choer. 214, 3. l. 3 Choer. 171, 22 cf. can. gen. l. 5 Choer. 179, 29. l. 6 Choer. 173, 1. l. 8 Choer. 173, 4, E. M. 43, 10. l. 11 St. B. Ἀκαδήμεια et Ἑκαδήμεια E. M. 44, 9, Hes. Ἀκαδημία et Ἐχεδημία. l. 13 Hes.
l. 14 Choer. 169, 28, Hes. l. 17 St. B. l. 19 Choer. 182, 27, sed locus mutilatus in E. M. 46, 40 plenior exstat: ibi etiam altera originatio a κεράννυμι proposita est. Hes. l. 20 E. M. 47, 35. Hes. ἀκηδίᾳ. l. 22 Choer. 183, 13, Hes. l. 23 Choer. 172, 16, Ἀκίc habet etiam Hes. l. 24 Choer. 172, 18. Hes. l. 25 Choer. 170, 26. l. 26 Choer. 178, 29. Hes. l. 27 Choer. 178, 25. Hes. l. 29 Choer. 171, 30 et E. M. 52, 55, ubi ἡ παρὰ τὸ ἄχρι καὶ βαιόν — οὕτωc Ὠρίων καὶ Χοιροβοcκόc. E. Orionis hanc posteriorem tantum originationem profert altera, quae est Herodiani, omissa. l. 33 Choer. 182, 33. Hes.
l. 34 Choer. 167, 15.

ἄκυτος παρὰ τὸ κύω κυτός καὶ ἄκυτος. Καλλίμαχος ἄκυθος εἰπὼν (hymn. in Apoll. 53) μεταλήψει στοιχείου ἐχρήσατο.

Ἁλαί δύο δῆμοι τῆς Ἀττικῆς. ἑκατέρου ὁ δημότης ἄνευ τοῦ ῑ Ἁλαεύς. Τρύφων δ' ἐν παρωνύμοις «Ἁλαῖος καὶ Ἁλααῖος· ἀπὸ δὲ τοῦ Ἁλαῖος λέγεται Ἁλαιεύς», ἀλλ' ἐν τοῖς ἑξῆς καθ' ἔθος Ἀττικὸν ἔνδειάν φησι τοῦ ῑ.

ἀλάβαστος: λήκυθος . . . . ἀλάβαστρον· μυροθήκη ψήφινος.

ἀλαζονεία: διὰ τῆς ει διφθόγγου· διὰ τὸ ἔχειν ῥῆμα ἀντιπαρακείμενον διὰ τοῦ ευω.

ἀλεείνω: τὸ ει δίφθογγος. τὰ γὰρ διὰ τοῦ εινω κτλ.

ἄλειαρ: διὰ τῆς ει διφθόγγου· ἐκ γὰρ τοῦ ἄλεαρ γέγονεν ἄλειαρ. σημαίνει τὰ ἄλευρα.

ἄλεισον: διὰ διθόγγου γράφεται. γέγονε γὰρ ὡς λέγει Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιβίου παρὰ τὸ λεῖον ἄλειον καὶ ἐπενθέσει τοῦ σ ἄλεισον τοῦ α ἐπιτατικοῦ ἢ στερητικοῦ, τουτέστιν τὸ μὴ ὂν ὁμαλὸν ἀλλὰ περιφερές· παρὰ τὸ εὖ λεῖον.

ἀλείτης ὁ ἁμαρτωλός: διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται διὰ τὸ ἀντιπαρακεῖσθαι τὸ ο ἐν τῷ ἀλοίτης· τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ ο ἀναφαινόμενον ἔχει τὸ ε ἐγκείμενον οἷον σπείρω σπορά, ἀλείφω ἀλοιφή. οὕτως οὖν ἀλείτης ἀλοίτης. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀλιτῶ τὸ ἁμαρτάνω, ὅθεν καὶ Ἀλεξίων τὸ ἀλείτης ἠξίου διὰ τοῦ ῑ γράφεσθαι. ἡ δὲ παράδοσις διὰ τῆς ει διφθόγγου· ἀλήτης δὲ ὁ πλανήτης διὰ τοῦ η. δεῖ γὰρ γινώσκειν ὅτι ὥσπερ τὸ πεδήτης καὶ κομήτης καὶ πλανήτης οὐ ῥηματικά, ἀλλὰ παρώνυμα ἀπὸ τοῦ πέδη καὶ πλάνη καὶ κόμη, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἄλη, ὃ σημαίνει τὴν πλάνην, γίνεται ἀλήτης. οὕτω Φιλόξενος εἰς τὸ ῥηματικὸν αὐτοῦ.

ἄλειφα καὶ ἄλειφαρ τὸ ἄλειμμα διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀλείφω γέγονε φυλαχθείσης τῆς λει συλλαβῆς διφθόγγου.

ἀλείφω: τὸ λει δίφθογγος· τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ ο ἀντιπαρακείμενον ἔχει τὸ ε ἐγκείμενον οἷον λέγω λόγος, δέρω δορά, οὕτω καὶ ἀλείφω ἀλοιφή, ὅ ἐστι τὸ ἄλειμμα, διὰ τῆς ει διφθόγγου τροπῇ τοῦ ο εἰς ε. τὰ δὲ ὀνόματα τὰ ἐκ τοῦ ἀλείφω γινόμενα, εἰ μὲν διὰ τοῦ πτ ἐκφέρεται, φυλάττει τὴν ει δίφθογγον, ἀλείπτω ἀλείπτης, ἄλειπτον, ἀνή-

l. 1 E. M. 54, 52, ubi quae de lapsu Callimachi in significatu dicta sunt, ab epitomatore adiecta videntur; paullo post in Methodii articulo haec ab Herodiano profecta videntur: παρὰ τὸ κύω ἄκυτος ἄκυθος ὡς λύω λυτός ἄλυτος καὶ ὤρται ὀρτός ὀρθός. Hes. habet ἄκυθος et ἀκυθῶν ἀγρυπνῶν, in quo fortasse latet ἄκυθον ἄγονον; etiam ap. Arc. 49, 24 ἄκυθος exstat. l. 3 St. B., Hes. l. 7 Hes. cf. E. M. 55, 34, Schmidt. Hes. p. LXXXVII. l. 8 Choer. 181, 1. l. 10 Choer. 176, 14. cf. can. gen. l. 11 Choer. 181, 29. l. 13 Choer. 179, 17 coll. E. M. 61, 32, cui praecepto ex Choerobosci Orthographia prompto subscriptum est οὕτως Χοιροβοσκός. Hinc inserui ὡς λέγει Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιβίου. l. 17 Choer. 169, 14, E. M. 61, 41, E. Gud. 33, 20, Theogn. 45, 24, Ep. Cr. I 28, 29. ἀλεῖτις scriptum est in Il. Pr. I 571. l. 27 Choer. 175, 16. l. 29 Choer. 175, 8, E. M. 61, 1.

λειπτον. εἰ δὲ διὰ τοῦ φ ἐκφέρεται, σύνθετα ὄντα, διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον ὑπηλιφής, ἀνυπηλιφής· πρόσκειται «σύνθετα» διὰ τὸ ἄλειφα καὶ ἄλειφαρ ἄλειμμα.

Ἀλεξάνδρεια: ει.

ἀλήθεια: τὸ θει δίφθογγος· ἔστι κανὼν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς ης ἀρσενικὰ εἰς α θηλυκὰ μεταγόμενα κτλ.

ἀληθινός: ῑ.

Ἀλήσιον πόλις τῆς Ἤλιδος «πέτρης τ' Ὠλενίης καὶ Ἀλησίου» (Il. Λ 757), γράφεται καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου.

ἀλίνειν ἀλείφειν, ἀλῖναι ἐπαλεῖψαι, ἀλεῖναι ἐπαλεῖψαι, ἐπαλεῖναι ἐπαλεῖψαι, καταλεῖναι καταμῖξαι.

ἀλῖσαι τὸ κυλίσαι. γράφεται διὰ τοῦ ῑ. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ιω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς κτλ.

ἀλιτήριος ὁ ἁμαρτωλὸς ἀπὸ τοῦ ἀλιτρός παρὰ τὸ ἀλιτεῖν ῥῆμα διὰ τοῦ ῑ.

Ἀλίφηρα πόλις Ἀρκαδίας. εὕρηται ἡ παραλήγουσα διὰ διφθόγγου.

Ἀλκμαίων: Ἀλκμέωνας τὸ ε ψιλὸν ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἔχει ἡ χρῆσις. συστεῖλαν τὴν αι δίφθογγον εἰς τὸ ε φυλάττει τὸ ω ὡς κύριον ἐν τῇ γενικῇ.

Ἀλλόβροξ ἔθνος Γαλατικόν, διὰ τοῦ ο Χάραξ, Ἀπολλόδωρος διὰ τοῦ υ, Πολύβιος δὲ διὰ τοῦ ῑ αὐτοὺς καλεῖ Ἀλλόβριγας, καὶ οὕτως οἱ πλείους.

ἀλοᾷ τύπτει. ἀλοίᾳ ἔτυπτε Ἀττικῶς, ἀφ' οὗ καὶ πατραλοίας.

Ἄλπεις καὶ Ἄλπεια ὄρη καὶ Ἄλβια. διχῇ ἡ γραφὴ καὶ διὰ τοῦ π καὶ διὰ τοῦ β καὶ Ἀλβία χώρα διὰ τοῦ β.

ἀλυίω καὶ ἀλύω.

Ἀλφειός: διὰ τῆς ει διφθόγγου κατὰ τὴν παράδοσιν. εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ῑ Ἀλφεός καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῑ Ἀλφειός.

ἀλψή μετὰ τοῦ ῑ παρὰ τὸ ἀλοιῶ παρὰ τὴν ἀσταχύων ἀλοίησιν, ἀλωή χωρὶς τοῦ ῑ σημαίνει τὸ σύμφυτον χωρίον καὶ σύνδενδρον τόπον παρὰ τὴν ἄλσιν τὴν αὔξησιν.

ἁμᾶ: ζητεῖται ἐν τῷ περισπωμένῳ ἁμᾶ εἰ προστεθήσεται τὸ ῑ.

Ἀμαζόνειον τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ. οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ Κύμη. Ἑκαταῖος δ' ἐν τοῖς Αἰολικοῖς διὰ τοῦ ῑ γράφει τὸ ὄνομα. ἔστι καὶ ἄλλο διὰ τοῦ κ Ἀμαζονικόν ἐν Βοιωτίᾳ. ἔστι δὲ καὶ ἐν Βιθυνίᾳ Μαζαῖον κατὰ παραφθοράν, ὡς Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνιακοῖς.

l. 4 Choer. 178, 12. l. 5 Choer. 179, 9. l. 7 Choer. 179, 33. l. 8 Ἀλήσιον St. B., Ἀλείσιον Choer. in E. M. 61, 37, Hes. Ἀλίσιον. l. 10 Hes. cf. Lob. Rhem. 238. l. 12 Choer. 183, 3, Hes. l. 14 Choer. 169, 21, Hes. l. 16 St. B. Hes. Ἀλίφηρα. l. 17 An. Ox. II 337, 4, Ἀλκμέων etiam a Choer. Dict. 72, 2 in nominibus in εων numeratur. l. 20 St. B. l. 23 Hes. l. 24 St. B. In E. M. 623, 1 etiam scriptura per ο Ὄλπια profertur. l. 26 ἀλυίω Arc. 165, 24; idem ἀλύω, hoc etiam Hes. l. 27 Choer. 168, 19 et 177, 25. l. 29 E. M. 74, 21. l. 32 Herod. in ιθ' Catholicao ap. Schol. ad Pind. Pyth. III 65; ap. Hes. exstat etiam forma ὁμᾶ ὁμοῦ. l. 33 St. B.

ἀμαθία: ῑ ἡ παράδοϲιϲ καὶ βραχύ.

ἅμακιϲ ἅπαξ Κρῆτεϲ, ἀματίϲ Ταραντῖνοι.

ἀμάκιον ἄβαξ Λάκωνεϲ.

ἀμαλή ἁπαλή. ἡ δὲ λέξιϲ Μακεδόνων.

Ἄμανον ὄροϲ πρὸϲ τῇ Κιλικίᾳ. ὁ οἰκήτωρ Ἀμανίτηϲ. εἰϲὶ δὲ καὶ Ἀμμανῖται διὰ δύο μμ, γένοϲ τῶν Ναβαταίων Ἀράβιον ὡϲ Ἰώϲηποϲ.

ἁμαρτῇ δαϲέωϲ. περιϲπᾷ δὲ καὶ ὁ Ἀϲκαλωνίτηϲ καὶ οἱ πλείουϲ. ὀξύνει δὲ ὁ Ἀρίϲταρχοϲ βουλόμενοϲ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἁμαρτήδην ἀποκεκόφθαι· διὸ καὶ κατ' αὐτὸν χωρὶϲ τοῦ ῑ γράφεται. ἐπικρατεῖ μέντοι τὸ περιϲπώμενον γενόμενον παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἀρτῶ.

Ἀμαρύνθιοϲ τὸ ἐθνικὸν καὶ Ἀμαρύϲιοϲ ὡϲ Τρικορύϲιοϲ. ἀναλογώτερον δέ μοι δοκεῖ τὸ διὰ τοῦ ϲ̄.

ἁματροχιά ἐϲτι τὸ ἅμα τρέχειν καὶ μὴ ἀπολείπεϲθαι οἷον ὁμοδρομία τιϲ οὖϲα· τρόχουϲ γὰρ τοὺϲ δρόμουϲ ἔλεγον οἷον «τῇ ῥ' ἔϲχε Μενέλαοϲ ἁματροχιὰϲ ἀλεείνων» Ἰλιάδοϲ Ψ (422), ἁρματροχιά δὲ τὸ ἀπὸ τῶν τροχῶν ἴχνοϲ δηλονότι ὁ τύποϲ, ἡ ἐγχάραξιϲ τοῦ τροχοῦ «οὐδέ τι πολλὴ — γίγνετ' ἐπιϲϲώτρων ἁρματροχιὴ κατόπιϲθεν — ἐν λεπτῇ κονίῃ» (Ψ 504).

Ἀμβρακία: εὕρηται καὶ διὰ τοῦ π̄ ἀντὶ τοῦ β̄, ὅθεν καὶ τὸ Ἀμπρακιώτηϲ ἀπὸ τῆϲ Ἄμπρακοϲ γενικῆϲ καὶ Ἀμπρακία.

ἀμείβω: διὰ τῆϲ ε̄ῑ διφθόγγου διὰ τὸ ἔχειν ἀντιπαρακείμενον τὸ ο̄ ἐν τῷ ἀμοιβή ὥϲπερ λείβω λοιβή, ἀλείφω ἀλοιφή.

ἀμείνων: διὰ τῆϲ ει διφθόγγου (παρὰ τὸ μείων καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ ν̄ καὶ πάλιν παρὰ τὸ μένω γέγονεν ἀμένων καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ ῑ ἀμείνων ὁ μὴ μένων, ἀλλ' ὑπὸ πάντων αἱρόμενοϲ).

ἀμέλεια δίφθογγοϲ παρὰ τὸ ἀμελήϲ.

ἀμιναῖον: δι' ἑνὸϲ ν̄ τὸν οἶνον λέγει· ἡ γὰρ Πευκετία Ἀμιναία λέγεται.

ἀμίξαι τὸ οὐρῆϲαι καὶ ὀμίξαι.

Ἀμμωνία ἡ μεϲόγειοϲ Λιβύη. ὁ οἰκήτωρ Ἀμμώνιοϲ· ταῦτα διὰ τοῦ ῑ. τὸ δὲ Ἀμμώνειον διὰ διφθόγγου ὡϲ Δημήτρειον καὶ Ἀπολλώνειον.

ἀμνίον: τὸ αἱματοδόχον ἀγγεῖον. παρὰ τὸ αἷμα αἱμνίον. καὶ ἀμνίον. Ζηνόδοτοϲ δὲ ἐν ταῖϲ ἀπὸ τοῦ δ̄ γλώϲϲαιϲ τίθηϲι τὴν λέξιν κτλ.

l. 1 Choer. 179, 4 et 15. l. 2 Hes. s. ἅμακιϲ et ἀματίϲ. l. 3 Hes. cf. Ahrens de dial. Dor. p. 85 et supra Ἄμαντοι i. q. Ἄβαντεϲ. l. 4 Hes., E. M. 76, 39. l. 5 St. B. l. 7 Il. Pr. Ε 656 (E. M. 78, 20) cf. Φ 162. Hes. consueta commixtione diphthongi ει cum ῃ ἁμαρτει. — Dicitur etiam ὁμαρτῇ Hes. Similiter variant ἁμαρτῶ et ὁμαρτῶ, de quibus agit E. M. 623, 20. l. 11 St. B.

l. 13 E. M. 79, 32 et 145, 14; Hes. s. ἁματροχίαϲ, quod Schmidt. oxytonos scribere debnit, et ἁματροχιαί. cf. Meinek. ad Callim. p. 153. l. 19 St. B. l. 21 Choer. 175, 29. l. 23 Choer. 176, 6, E. M. 82, 43. E. Orion 18, 12 priorem tantum habet originationem. l. 26 Choer. 179, 3. l. 27 Hes. l. 29 Hes., E. M. 83, 32 cf. Lob. El. I, 79. l. 30 St. B. l. 33 Schol. ad Od. γ 444. Eustath. 1476, 40, E. M. 84, 40. Hes. suis locis habet αἱμνίον ἄμνιον et δάμνια De Zenodoti glossis cf. Düntzer de Zenodoti studiis p. 29.

Ἀμνιcόc ὁ ποταμόc διὰ τοῦ ῑ γράφεται. τὰ γὰρ εἰc ῑcoc τριcύλλαβα ἐπὶ ποταμῶν διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Ἀμνιcόc, Κηφιcόc, Ἰλιcόc.

ἀμορβεύων ἀκολουθῶν. ὀμορβεῖν ἀκολουθεῖν.

Ἀμοργόc νῆcoc μία τῶν Κυκλάδων. λέγεται καὶ Ἄμολγοc προπαροξυτόνωc.

ἀμόρξαι ἀποψῆcαι καὶ ὀμόρξαι.

ἀμφιειμένοι: ἐνδεδυμένοι. διὰ τῆc ει διφθόγγου. εὕρηται γὰρ παρὰ τοῖc Αἰολεῦcι καὶ χωρὶc τοῦ ῑ οἷον ἀμφιέμμενοι.

ἀμφικτυόνεc οἱ περίοικοι Δελφῶν.

ἀμφίcβαινα εἶδοc ὄφεωc μακροκέφαλον. λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ μ̄ ἀμφίcμαινα.

Ἄμφιοc Ἀμφίων.

Ἀμφιτρίτη ἡ θάλαccα· ἀμφιτρίτη δὲ ἡ πέτρα ἢ ποταμόc. εἴρηται παρὰ τὸ ῥεῖν ἢ παρὰ τὸ τρεῖν. φόβον γὰρ ἐμποιεῖ τοῖc πλέουcιν, ὥc φηcι Δίδυμοc. ὤφειλε διὰ τῆc ει γράφεcθαι εἴτε παρὰ τὸ ῥεῖν εἴτε παρὰ τὸ τρεῖν. ὑπεβλήθη δὲ κανόνι τῶν εἰc τη θηλυκῶν καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

Ἄμφρυcοc πόλιc Φωκίδοc. τινὲc δὲ διὰ τοῦ β̄ φαcίν. γράφεται καὶ διὰ δύο cc.

ἀναγκαῖον: τὸ δεcμωτήριον, ἀνάκειον τὸ Διοcκουρεῖον.

ἀναιδήc: τὸ ναι δίφθογγοc καὶ ἀναίδεια διὰ διφθόγγου τὸ δει.

Ἀνακτόριον Ἀκαρνανίαc πόλιc. τὸ ἐθνικὸν Ἀνακτόριοc καὶ Ἀνακτορία ἡ γῆ. Σοφοκλῆc δέ φηcι διὰ τῆc ει «Ἀνακτόρειον τῆcδ᾽ ἐπώνυμον χθονόc».

ἀναρίτηc ζῷον κοχλιῶδεc: ῑ.

ἀναρριχᾶcθαι: παρὰ τὸ ἄρριχοc ὁ κόφινοc, εὑρίcκεται καὶ χωρὶc τῆc αν cυλλαβῆc παρ᾽ Ἱππώνακτι ἀρριχῶμαι.

---

l. 1 Choer. 172, 12. l. 4 Hes. l. 5 St. B. s. Ἀμοργόc et Arc. 47, 17. l. 7 Hes. l. 8 Choer. 176, 24. Ahrens de dial. Aeol. 51 not. 4. l. 10 Hes. et Arc. 15, 27, ex quo accentum perversum ἀμφικτύονεc restitui. In E. M. 90, 51 ἀμφικτιών καὶ τροπῇ τοῦ ῑ εἰc ῡ ἀμφικτυών ὡc τριφάλεια τρυφάλεια Orus explicat, qui ab Herodiano petivisse videtur. l. 11 Hes. s. v. l. 13 cf. can. gen. E. M. 92, 1 et 42. l. 14 E. Gud. 49, 39; Choer. 173, 16 διὰ τοῦ ῑ γράφεται κατὰ τὴν παράδοcιν. γράφεται δὲ διὰ τοῦ ῑ, ὅτι τὰ εἰc τη λήγοντα κτλ. l. 19 St. B. et Herod. in Schol. ad Apoll. A 54, Ἄμβρυccοc habet Theogn. 73. l. 21 Hes., alii ἀνάκαιον vel ἀνάκειον E. M. 98, 30: ἀνάκαιόν τι δεcμωτήριον παρὰ τοῖc Βοιωτοῖc οὕτω καλούμενον ὡc καὶ παρὰ τοῖc Κυπρίοιc ὁ κέραμοc. ἀξιοῦcι δέ τινεc ἀνάκειον γράφεcθαι, ὅπερ ἐcτὶ τὸ Διοcκουρεῖον, ἄνακεc γὰρ οἱ Διόcκουροι. cf. Schmidt ad Hes. s. v. l. 22 Choer. 178, 23. l. 23 St. B.

l. 26 Hes., Lob. Proll. 396 hoc et νηρίτηc per ει scribi adnotat fortasse non ob aliam causam quam ut iota longum esse indicetur. l. 27 Herod. περὶ παθῶν fr. 707 in E. M. 99, 14. Hes. ἀναριχᾶcθαι ἀναβαίνειν cum simplici ρ̄ scriptum est, sed postea ἀρριχᾶcθαι. — De scripturae vocabuli ἄρριχοc inconstantia cf. Lob. Proll. 337: nihil tam fluxum et instabile quam nomen corbis cophinique ἄρριχοc, quod non solum ἀρίcκοc dicitur Hes., sed etiam mutata vocali ὕριχοc et ὑρίcκοc additoque sigma cύριχοc et cυρίcκοc.

ἀναρροιβδεῖ: ἀναρροφεῖ.

ἄνδειρον: ἄκρον ἢ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. γράφεται καὶ ἄνδηρον.

ἀνδρεία ἰσχύς: ει.

ἀνδρείκελος διὰ τῆς ει διφθόγγου. τὰ γὰρ παρὰ τὸ εἴκελος, ὅπερ διφορεῖται κατὰ γραφήν, συντιθέμενος δίφθογγον ἔχει.

ἀνδρειφόντης: ἀπὸ τῆς ἀνδρί δοτικῆς καὶ τοῦ φένω τὸ φονεύω. ἀλλ' ἐγράφη ἂν διὰ τοῦ ῐ· ἀλλὰ γράφεται δρει δίφθογγος. καὶ γίνεται παρὰ τὴν ἀνδρός γενικὴν ἀνδροφόντης καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ε ἀνδρεφόντης καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι ἀνδρειφόντης.

Ἀνεμώρεια πόλις Φωκίδος ἡ νῦν Ἀνεμώλεια. Ὅμηρος (Β 421) καὶ Λυκόφρων (v. 1073).

ἄνεῳ μετὰ τοῦ ι· ἔστι γὰρ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν οἱ ἄνεῳ «τίπτ' ἄνεῳ ἐγένεσθε» (Β 322).

ἀνηρείψαντο οἱ θεοὶ ἀπὸ τῆς γῆς ἀνήρπασαν. δίφθογγος τὸ ρει. ἀνερέψαντο γάρ. ἔστιν ἔρα ἡ γῆ, ἐκ τούτου γίνεται ἐρέπτω τὸ εἰς γῆν καταβάλλειν καὶ ἀνερέπτω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι ἀνερείπτω καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀνηρείψαντο.

ἄνθιμος: τὸ θι ῐ· παρὰ γὰρ τὸ ἄνθος γέγονεν ἄνθιμος.

ἀνθρωπίσκος διὰ τοῦ ι. πάντα γὰρ εἰς σκος ὑποκοριστικὰ κτλ.

ἀνία: διὰ τοῦ ι ἀπὸ τοῦ ἰάω τὸ θεραπεύω. ἡ γὰρ ἀνία ἐστέρηται τῆς θεραπείας.

ἀνόκαιον ὑπερῷον: γράφεται καὶ ἀνώγεων.

ἀντήρεις σημαίνει πᾶν εἰς ὃ ἐπερείδεταί τις. οὐχ εὕρηται δὲ ἡ εὐθεῖα ἐν χρήσει. αἱ δὲ ἄλλαι πτώσεις τὴν κλίσιν ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου εἰς ις ληγούσης εὐθείας ἔχουσιν. ὥσπερ γὰρ ἀσπὶς ἀσπίδος καὶ σανὶς σανίδος, οὕτω καὶ ἀντήρεις ἀντηρίδος ὡς παρ' Εὐριπίδῃ «κρήμνη σεαυτὴν ἐκ μέσης ἀντηρίδος».

---

l. 1 Hes. Herodian. in E. M. 99, 9. l. 2 ἄνδειρον habet Arc. 123, 3, ἄνδηρον Hes. et E. M. 101, 39 ubi pro ἄνω εἶναι τῶν δειρῶν τουτέστι τῶν διώρυγων scribendum est διερῶν. Sic diversam scripturam concinnandum arbitratus sum.
l. 3 Hes. περὶ ποσ. 306, 17, E. M. 461, 54 cf. can. gen. l. 4 περὶ ποσ. 284, 29, Ep. Cr. I 156, 6, Hes. habet ἀνδρείκελον et ἀνδρίκελον. l. 6 E. M. 102, 14, Choer. 178, 9 cf. fr. 48. Hes. ἀνδριφόντης habet. l. 10 St. B. Hes.
l. 12 E. M. 105, 17, Schol. ad Od. β 240, Hes. l. 14 Choer. 176, 1, E. M. 107, 57. Hes. ἀνερίψαντο et ἀνηρείψαντο cf. fr. 31. l. 18 Choer. 182, 9.
l. 19 Choer. 176, 20. l. 20 Choer. 169, 1, Herdd. in Ep. Cr. I 83.
l. 22 Hes. Choer. 182, 7 ἀνώγειον παρὰ τὸ ἄνω καὶ γέα et ibid. 31 ἀνώγαιον scriptum est. An. Ox. II 338, 11 ἀνώγεων: τὸ γε ψιλόν· τὰ παρὰ τὸ γέα συντιθέμενα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται γεωμέτρης, γεώλοφος, οὕτω καὶ ἀνώγεων.
l. 23 E. M. 112, 19, Ep. Cr, I 283, 28, An. Par. III 296, 18, Choer. Ep. in Psalm. 60, 6. Hesychius habet ἀντηρίδες τὰ ἀντερείδοντα ξύλα ἢ λίθινα κατασκευάσματα. In libello περὶ ποσ. 296, 2 ἀντήρεις ἀντήρειδος cum κατάκλεις κατάκλειδος componitur ut exemplum ab eo canone, quo vocabula, in quorum genetivo ε non provenit ut in χαρίεις χαρίεντος, per ις exhibenda esse praescribitur. Choer. Orth. 173, 21 ἀντήρεις διὰ τῆς ει διφθόγγου εἰς ὃ ἐπερείδεταί τις. τοῦτο δὲ κατὰ τὴν παράδοσιν διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. His locis comparatis Herodiani sententiam E. M. et Ep. Cr. accuratius repraesentare videntur. cf. Lob. Parall. 232.

ἀντίος: παρὰ τὸ ἄντω ῥῆμα βαρύτονον γίνεται ἀντῶ περισπώμενον, ἀφ' οὗ ἄντην ἐπίρρημα καὶ ἀντίος, ὅθεν καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται. τὰ παρὰ ἐπιρρημάτων γινόμενα διὰ τοῦ ιος προπαροξύνεται καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον ἶφι ἴφιος, πρωΐ πρώϊος. οὕτω καὶ ἄντην ἀντίος. κατὰ τόνον μόνον ἥμαρτε καὶ οὐ κατὰ γραφήν.

ἀνώγειος: πάντα τὰ παρὰ τὸ γέα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται κτλ.

ἀνῷγεν: πρόσκειται τῷ ω τὸ ῑ. ἀπὸ γὰρ θέματος τοῦ ἀνοίγω πέπτωκεν.

ἀπείλω καὶ ἀπειλή: διὰ τῆς ει διφθόγγου. οἱ γὰρ Αἰολεῖς διὰ τοῦ ε̄ ἐκφέρουσιν αὐτὰ οἷον ἀπέλλω, ἀπέλλη ὥσπερ κείρω κερῶ.

ἄπειρος: εἴτε ἐπὶ τοῦ ἀμαθοῦς εἴτε ἐπὶ τοῦ μεγάλου διὰ διφθόγγου γράφεται. ἐπὶ μὲν τοῦ ἀμαθοῦς ἐκ τοῦ πεῖρα γέγονε ἄπειρος οἷον ὁ ἐστερημένος τῆς πείρας. τὸ δὲ πεῖρα διὰ διφθόγγου γράφεται, οἱ γὰρ Αἰολεῖς πέρρα λέγουσιν· ἐπὶ δὲ τοῦ μεγάλου καὶ αὐτὸ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὅτι ἀπὸ τοῦ πέρας γέγονε ἄπερος καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῑ ἄπειρος οἱονεὶ ὁ μὴ ἔχων πέρας.

ἀπερείσια: τὸ ρει δίφθογγον ἐκ τοῦ ἄπειρος ἀπειρέσια καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀπερείσιος καὶ ἀπερείσια.

Ἀπεσάντειος ἤμελλεν εἶναι ὥσπερ Αἴας Αἰάντειος, ἀλλὰ λέγεται Ζεὺς Ἀπεσάντιος.

ἀπινύσσων ἀπινύτως ἔχων.

ἀπόδειξις: τὸ δει δίφθογγος. Ἡρόδοτος γὰρ ἀπόδεξις ἐν ὑπομνήματι αὐτοῦ.

ἀπώλεια: τὰ παρὰ τὸ ὀλῶ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται καὶ ἐκτείνει τὸ ο̄ εἰς ω̄, ἀπώλεια, ἐξώλεια.

Ἀργέννουσα νῆσος παρὰ τὸ Ἀργεννὸν ἀκρωτήριον, ἀφ' οὗ ἀργεννόεις καὶ κατὰ συναίρεσιν ἀργεννοῦς καὶ Ἀργέννουσα. Ἀνδροτίων ἐν τῷ τετάρτῳ τῆς Ἀτθίδος διὰ τοῦ ῑ.

Ἀργεῖος: ει.

Ἀργειφόντης cf. fr. 46.

ἄργιλος ἡ σμηκτὶς γῆ.

---

l. 1 E. M. 113, 5 (E. Or. 27, 23). cf. Arc. 41, 8 et 27, Choer. Orth. 173, 26. l. 6 Choer. 178, 30. l. 8 Il. Pr. Ξ 168. l. 10 Choer. 175, 32. l. 12 Choer. 178, 2. — pro πέρα scripsi πέρρα cf. Ahrens de dial. Aeol. 59. l. 18 Choer. 180, 26, Ep. Cr. I 22, 26. An. Par. III 309, 17. Hes. s. vv. l. 20 Choer. Dict. 39, 15 et St. B. l. 22 Hes. Schol A ad Il. Ο 10: Ἀριστοφάνης κῆρ ἀπινύσσων. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ διὰ δύο σσ (5, 342) cf. Lob. Rhem. 248. l. 23 Choer. 176, 12. l. 25 Choer. 178, 30; 180, 19. l. 27 St. B. cf. Lob. Proll. 188, qui adnotat ἀργεννόεις nihil aliud esse atque ἀργινόεις, unde Ἀργίνουσα. l. 30 cf. can. gen. περὶ ποσ. 288, 12 et 284, 15, Il. Pr. Φ 467 et Β 269. Stephanus secutus est sententiam, quae in Schol. V ad Il. Φ 467 adiicitur: τὸ Ἀργεῖος οὐκ ἀπὸ οὐδετέρου παρῆκται, ἄλλως τε καὶ ἔχει δύο σύμφωνα: dicit enim 113, 4 τὸ ἐθνικὸν πασῶν (sc. urbium Ἄργος dictarum) Ἀργεῖος οὐ παρὰ τὸ Ἄργος οὐδέτερον (ἦν γὰρ διὰ τοῦ ῑ), ἀλλὰ παρὰ τὸν Ἄργον τὸν κτίστην. cf. Lob. ad Ai. p. 119. l. 32 Hes. Ἄργιλος πόλις Θρᾴκης, Ἄργιλα πόλις Καρίας

ἀργίλοφοι: λαπάραι κωδίων.

Ἀργύννιον ἱερὸν Ἀφροδίτης ἐν Βοιωτίᾳ. Ἀριστοφάνης δὲ Ἀργύννειον διὰ διφθόγγου.

Ἀργυννίς ἡ Ἀφροδίτη. λέγεται καὶ Ἀργουνίς.

ἀργυρίδιον: διὰ τοῦ ῑ τὸ ρι· ἐκ τοῦ ἄργυρος ἀργύριον ἀργυρίδιον.

ἀργυροδίνης παρὰ τὸ δίνη ἡ συστροφή. διὰ τοῦ ῑ γράφεται διὰ τὸν χαρακτῆρα τῶν διὰ τοῦ ινη καὶ πάλιν οἱ Αἰολεῖς δίννας λέγουσι καὶ οὐ δέννας. ἐὰν γὰρ δέννας, διὰ τῆς ει διφθόγγου ἤμελλε γράφεσθαι, ἀλλὰ δίννας λέγουσιν ἤγουν διὰ τοῦ ῑ. διὰ τοῦτο καὶ τὸ παρ' αὐτὸ ἀργυροδίνης διὰ τοῦ ῑ γράφεται. Καὶ ἄλλως δὲ τὰ διὰ τοῦ ινης ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον.

Ἀρδέα κατοικία τῆς Ἰταλίας. ἔστι καὶ πόλις Ἰλλυρίας διὰ τοῦ ῑ.

Ἀρίων: τὸ κύριον ὄνομα διὰ τοῦ ῑ γράφεται κατὰ διαστολὴν τῶν συγκριτικῶν, τὸ δὲ Ἄρειος ἀπὸ τοῦ Ἄρεως γεγονὸς ἤγουν τοῦ σημαίνοντος τὸν ἀνδρεῖον διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται.

ἀρειά ἡ ἀπειλὴ διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ φυτοῦ ἀρία καὶ παροξύνεται.

ἀριστοκεία: τὸ κει δίφθογγος. ἐκ τοῦ ἀριστοκεύς ἀρσενικοῦ.

Ἀρμένη κώμη Παφλαγονίας· Μένιππος ἐν περίπλῳ. παρὰ δὲ Ξενοφῶντι ἐν Ἀναβάσεως ς' (α 9) Ἁρμήνην διὰ τοῦ η.

ἁρμονία: ῑ. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἅρμων ἅρμονος ἁρμονία.

ἁρμῷ: ἁρμός ἁρμοῦ ἁρμῷ. αὕτη ἡ δοτικὴ μετῆλθεν εἰς ἐπιρρηματικὴν σημασίαν καὶ ἐφύλαξε τὴν αὐτοῦ γραφὴν οἷον ἁρμῷ. παρὰ δὲ τοῖς Συρακουσίοις ἁρμοῖ λέγεται.

ἀρνειός: τὸ νει δίφθογγος διὰ τὸ ἀρνεός καὶ ἄλλως, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀδελφός γίνεται ἀδελφειός κατὰ πλεονασμὸν τῆς ει διφθόγγου οὕτω καὶ ἀρνός ἀρνειός.

ἀρνεῖος ὁ μὴν προπερισπώμενον ει: τὰ γὰρ διὰ τοῦ ειος τρισύλλαβα πρὸ μιᾶς ἔχοντα τὸν τόνον κτλ.

ἄρνειος ὁ πούς προπαροξύτονον καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ειος σημαίνοντα μέρος σωματικὸν κτλ.

ἀρπεδόεσσα καὶ ἑρπεδόεσσα.

St. B. haec vocabula etiam per duplex λλ et Ἄργιλος proprium per ει scribi adnotat Lob. Proll. 118. l. 1 Hes., in Bekk. An. 443, 4 ἀργέλοφοι per ε scribitur Lob. Proll. 296. l. 2 St. B. expletus a Meinekio, qui de hac duplici temenicorum forma citat Lob. ad Phyn. p. 567 seqq. l. 4 St. B. l. 5 Choer. 173, 4 cf. can. gen. l. 7 Choer. 171, 3. l. 13 St. B. l. 14 Choer. 171, 26, Hes. ἀρείων βελτίων, Ἀρίων ὁ ἵππος (Il. B 346), ubi Ἀρείων scribitur, Ποσειδῶνος υἱός καὶ μιᾶς τῶν Ἐρινύων. l. 17 E. M. 139, 20, Choer. 177, 4, Hes. l. 19 Choer. 180, 14. l. 20 St. B., eadem urbs ab eodem nominatur Ἀλμήνη πόλις πρός τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ ὡς Ἀρριανός, ad quem l. cf. Mein. l. 22 Choer. 180, 25. l. 23 E. M. 144, 19, Hes. s. ἁρμοῖ et ἁρμῷ. l. 26 Choer. 168, 22 et 174, 18. l. 29 Choer. 174, 22 cf. can. gen. l. 31 Choer. 174, 27. l. 33 Herod. in E. M. 148, 8, ap. Hes. ἑρπεδόεσσα, quod Schmidtio Aeolicum videtur, sed potest eodem modo ab ἐρί quo ἀρπεδόεσσα ab ἀρί repeti.

ἄρρην ἄρσην.

ἀρρενικὸν χρώματος εἶδος χλωρόν, ὅπερ ἡμεῖς ἀρσενικὸν λέγομεν.

ἀρρηφορία ἑορτὴ ἐπιτελουμένη τῇ Ἀθηνᾷ παρὰ τὸ ἄρρητα καὶ μυστήρια φέρειν. λέγεται καὶ διὰ τοῦ ε̄ ἐρρηφορία παρὰ τὴν Ἕρσην τὴν Κέκροπος θυγατέρα. ταύτῃ γὰρ ἦγον τὴν ἑορτήν.

Ἀρταῖοι γένος Περσικόν, Ἡρόδοτος Ἀρτεάτας αὐτοὺς καλεῖ διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ.

Ἀρτεμίσιον πόλις Οἰνωτρῶν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Φίλιστος δὲ Ἀρτεμίτιον αὐτὴν καλεῖ, ἴσως Δωρικῶς. ἔστι καὶ πόλις Εὐβοίας.

Ἀρτεμίτα. τὸ ἐθνικὸν Ἀρτεμιτηνός. Ἀπολλόδωρος δ' Ἀρταμιτηνός φησι διὰ τοῦ ᾱ.

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι: οἱ μὲν τῷ ᾶσιν ἔχοντι, οἱ δὲ Ἀσιανῷ, ἀγνοεῖ δὲ Ὅμηρος τὴν Ἀσίαν ὡς καὶ τὴν Εὐρώπην, ἐν γενικῇ δὲ αὐτὸ ἐκληπτέον καὶ χωρὶς τοῦ ι Ἀσίω ἀντὶ τοῦ Ἀσίου καὶ Ἰωνικῶς Ἀσίεω καὶ Ἀσίω ὡς τὸ «ἐϋμμελίω Πριάμοιο».

Ἀσέα κώμη τῆς Ἀρκαδίας, ὁ κωμήτης Ἀσεάτης. λέγεται δὲ ἡ κώμη καὶ Ἀσία καὶ κωμήτης Ἀσιάτης.

Ἀσκαλωνίτης: διὰ τοῦ ῑ. τὰ γὰρ εἰς τη̄ς λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα εἴτε ἁπλᾶ εἴτε σύνθετα μὴ ἔχοντα ἀντιπαρακείμενον τὸ ο̄ μήτε ἀπὸ πρωτοτύπου τὸ ε μήτε ἀπὸ πλεονασμοῦ τὸ ι ἑνὶ φωνήεντι παραλήγεται οἷον Ἀσκαλωνίτης, μνηματίτης ὁ ἐπιτάφιος λόγος, πολίτης, μυθίτης ὁ στασιαστής, τεμενίτης, Σικελιώτης, στρατιώτης.

ἄσσα τινά, Ἀττικοὶ δὲ ἄττα λέγουσιν. ἅσσα ἅτινα.

ἀσταφίς σταφίς.

ἀστεῖος, ὅπερ ἀντιδιέσταλται τῷ ἄγροικος, καὶ ἀστεΐζω καὶ ἀστεϊσμός ἀπὸ τῆς ἄστεος γενικῆς, τὸ δὲ προάστιος παρὰ τὸ προάστιον ὡς Βυζάντιος.

ἀστερόεις αἱματόεις διὰ τῆς ει διφθόγγου· τὰ γὰρ εἰς ε̄ῑς κτλ.

ἄστλιγγας αὐγάς ἢ ἀστριγγας ἢ ὄστλιγγας.

ἀσφάραγος φάρυγξ ἢ βρόγχος ἢ λάχανον ἀτελές, ἀσπάραγος.

κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα (Od. λ 539) ἄδηλον πότερον σφόδελον ἢ ἀσφοδελόν. λέγεται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ α. τινὲς δὲ γράφουσι σποδελόν διὰ τὴν σποδὸν τῶν καιομένων νεκρῶν. ἄμεινον δὲ ἀσφοδελόν διὰ τὸ Περσεφόνης εἶναι λειμῶνα τὸν τόπον.

---

l. 1 Hes. Herodianus, qui in libro περὶ γάμου καὶ συμβιώσεως vocabulum aut ab ἄρδω ἄρσω aut ab ἔρδω ἔρσω propagavit, scripturam per ε̄ pro priore habuit. E. M. 149, 41. l. 2 Hes. l. 3 Hes. E. M. 149, 13. l. 6 St. B. s. Ἀρταία et Ἀρτεᾶται cum Meinekii adnotatione. l. 8 St. B. cf. Choer. 169, 33 et 172, 1 Ἀρτεμίσιον Ἀφροδίσιον: ῑ ἀμφότεραι αἱ συλλαβαί· ἡ παράδοσις. l. 10 St. B. cum Mein. adnot. l. 12 St. B. Herod. Cathol. in Schol. BDLV ad Il. B 461, E. M. 153, 42, Hes. l. 16 St. B. Ἀσέα et Ἀσεάτης, Hes. Ἀσία et Ἀσιώτης.

l. 18 Choer. 169, 7. μυθίτης ex Anacr. profert E. M. 593, 49 cf. Bergk ad Anacr. fr. 16. l. 23 Hes. l. 24 Hes., qui etiam ὀσταφίς profert cf. περὶ παθῶν fr. 24 in E. M. 636, 4. l. 25 St. B. l. 28 Choer. 174, 10. l. 29 Hes. s. ἄστλιγγας et ὄστλιγξ cf. E. M. 159, 38. l. 30 Hes. cf. Herod. in E. Gud. 87, 52. l. 31 Schol. ad Od. l. c. cf. Hes. ἀσφόδελος et σφοδελός.

ἀτειρής ὁ ἀκαταπόνητος. τὸ τει δίφθογγον. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ειρω ἀποστρέφεται τὴν διὰ τοῦ ῑ μόνου γραφήν — τείρω ἀτειρής. καὶ ἄλλως ἐκ τοῦ ἀτερής γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ῑ ἀτειρής οἱονεὶ ὁ μὴ ὢν ἁπαλός.

ἀτίθασσον ἀνήμερον· τιθασσεύειν γὰρ λέγεται τὰ ἄγρια θηρία ἡμεροῦν.

ἄτιμος: ῐ. παρὰ γὰρ τὸ τιμή καὶ ἄλλως τὰ διὰ τοῦ ῑμος κτλ.

Ἀτρείδης καὶ Αἰγείδης ἀπὸ τοῦ Ἀτρεύς καὶ Αἰγεύς διὰ τῆς ει διφθόγγου. τὰ γὰρ εἰς δης κτλ.

ἀτρέκεια ἡ ἀλήθεια παρὰ τὸ ἀτρεκής.

ἀτρυγηφάγου καὶ ὀτρυγηφάγου.

Αὔασις πόλις Αἰγύπτου. ταύτην δὲ καὶ Ὄασιν καλοῦσιν.

Αὐγείας. δίφθογγος τὸ γει. ἀπὸ γὰρ τοῦ αὐγή Αὐγέας καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι Αὐγείας.

ἀφάδειος ἐχθρός ἀπὸ τοῦ ἀφανδάνειν. λέγεται δὲ καὶ ἀφάδιος.

Ἀφάναι χωρίον Σικελίας ἄσημον. γράφεται καὶ διὰ δύο νν.

ἄφιξις διὰ τοῦ ῑ γράφεται. γέγονε δὲ ἀπὸ τῶν παθητικῶν ῥημάτων ἐκ τοῦ ἀφῖγμαι ἀφῖξαι ἀφῖκται. καὶ τὸ ἱκανός παρὰ τὸ ἱκέσθαι, εἰς πάντα γὰρ δύναται παραγενέσθαι ὁ ἱκανός. οὕτως καὶ ἄφιξις διὰ τοῦ ῑ. καὶ ἄλλως τὰ ἀμφιβαλλόμενα κατὰ τὴν γραφὴν κτλ.

ἀφνειός: τὸ φνει δίφθογγος διὰ τὸ καὶ χωρὶς τοῦ ῑ αὐτὸ εὑρεθῆναι ἀφνεός.

Ἀφροδίτη διὰ τοῦ ῑ.

ἀφυῖα διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

Ἀχερόντειος διὰ τὸ μέτρον Ἀριστοφάνης ἔφη «Ἀχερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγής» (Ran. 471).

Ἀχιλῆος: οὕτως ἀναγνωστέον δι' ἑνὸς λ διὰ τὸ μέτρον καὶ διὰ τὸ ἄχος, ὅ ἐστι λύπην, φέρειν τοῖς Ἰλιεῦσιν· ἢ διὰ τὸ μὴ θιγεῖν χείλεσιν θηλῆς, ὅ ἐστι τροφῆς. ὅλως γὰρ οὐ μετέσχε γάλακτος. ἀναλογώτερον δ' ἡ δι' ἑνὸς λ γραφή.

ἀχρεῖος: δίφθογγος καὶ προπερισπᾶται παρὰ τὸ χρεία.

ἀψίς: διὰ τοῦ ῐ. τὰ γὰρ εἰς ις ὀξύτονα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον.

Ἄψυνθος πόλις Θρᾴκης. διχῶς ἡ γραφὴ καὶ διὰ τοῦ ῡ καὶ διὰ τοῦ ῑ.

Ἀῷος ποταμός.

l. 1 Choer. 172, 20; posteriorem tantum originationem praebet E. Orion. 18, 16. l. 5 Hes. cum duplici σσ. l. 7 Choer. 182, 16. l. 8 Choer. 173, 23 — de ῑ subscripto in Ἀτρείδῃσι Choer. περὶ ποσ. in E. M. 166, 30. l. 10 Choer. 179, 28. l. 11 Hes. E. M. 167, 24. l. 12 St. B. l. 13 Choer. 176, 10. l. 15 Hes., quem recte emendasse Schmidtium monstrat canon ap. Theogn. 54, 20 cf. can. gen. l. 16 St. B., ap. Hes. per νν scriptum est. l. 17 Choer. 173, 7. l. 21 Choer. 175, 1 et 168, 27, ubi etymologia proponitur ab ἔνος ὁ ἐνιαυτός, ἄφενος ὁ ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ συναγόμενος πλοῦτος. l. 23 Choer. 170, 16, Ep. I 37, 26, E. M. 179, 3 cf. περὶ παθῶν fr. *607. l. 24 Choer. 182, 10. l. 25 St. B. l. 27 An. Par. III 300, 22. l. 31 Choer. 178, 1, Il. Pr. B 269. l. 32 Choer. 172, 5. l. 34 St. B. l. 35 et in E. M. 117, 34 et ap. Hes., apud quem

Β.

βαίβυκος πελεκᾶνος· Φιλητᾶς, Ἀμερίας δὲ βαύβυκος.

Βακχεῖος σημαίνει Διόνυσον διὰ τῆς ει διφθόγγου κατὰ τὸν κανόνα τοῦ ἀνδρεῖος. Βάκχιος δὲ τὸ κύριον διὰ τοῦ ῑ.

βαλανεῖον διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀπὸ τοῦ βαλανεύς γάρ.

βαλβίς ἡ ἀφετηρία τοῦ δρόμου διὰ τοῦ ῑ γράφεται. ἡ γὰρ γενικὴ βαλβῖδός ἐστιν.

βαράγχια τὰ βραγχία τῶν ἰχθύων.

βάρακες τὰ προφυράματα τῆς μάζης. Ἀττικοὶ δὲ βήρηκες.

Βασιλείδης: τὸ λει δίφθογγος· ἐκ τοῦ βασιλεύς.

βασίλειος: τὸ λει δίφθογγος· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ευς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ ειος παραγόμενα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον Ὀδυσσεύς Ὀδύσσειος, Ἀχιλλεύς Ἀχίλλειος, οὕτω καὶ βασιλεύς βασίλειος. καὶ τὸ κύριον δὲ ὄνομα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται καὶ ἄλλως δὲ εὕρηται κατὰ διάστασιν τὸ ῑ καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η οἷον βασιλήϊος.

βασμός βαθμός.

βατηρίαν ῥάβδον καὶ βακτηρίαν.

βαφεῖον: ει.

Βενέβεντος χωρίον ἐν Ἰταλίᾳ. ἔστι καὶ ἄλλη Καμπανίας διὰ τοῦ δ.

Βέννα πόλις Θρᾴκης καὶ διὰ ἑνὸς ν καὶ διὰ δύο. καὶ ἡ γραφὴ διάφορος καὶ διὰ διφθόγγου (sc. Βεῖνα) καὶ διὰ τοῦ ε̄, ὅπερ κρεῖττον.

βέρεθρον βάραθρον.

Βερεκύνδαι δαίμονές τινες. Βερεκύνται Φρυγῶν τι γένος.

Βῆσσα πόλις Λοκρῶν. Ἡρωδιανὸς δι' ἑνὸς σ γράφει, Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ Ἐπαφρόδιτος καὶ Ἡρακλέων διὰ δύο. «Βῆσσάν τε Σκάρφην τε καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς». ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς τοῦ τόπου φύσεως ναπώδους οὔσης.

---

proparoxytonos Ἄωος exhibetur, et ap. St. B. 244, 12 sine ῑ scriptum est, sed Meinekius Anall. Alex. p. 279, ubi E. Magni locum egregie illustrat, ῑ addit, opinor, ex mente Herodiani propter characterem vocabulorum in ῳος velut Ἀχελῷος (Arc. 42, 22) et quia dissoluta forma exstat in E. M. Ἀῷος βασιλεύς — ἀφ' οὗ καὶ ὄρος τι ὠνομάσθη Ἀῴϊος. l. 2 Hes. Choer. Dict. 80, 19 βαίβυκες λέγονται οἱ πελεκᾶνες. l. 3 Choer. 185, 31, Arc. 41, 29, Hes. ὁ Βάκχιος ὁ Διόνυσος. l. 5 Choer. 186, 6 cf. can. gen. l. 6 Choer. 183, 29. l. 8 Hes. Herod. in E. M. 188, 9. l. 9 Hes. l. 10 Choer. 186, 1. l. 11 Choer. 185, 17. l. 16 Hes. cf. Moer. Att. p. 97, Phryn. p. 423. l. 17 Hes. l. 18 Choer. 183, 27. l. 19 St. B. l. 21 St. B. l. 23 Hes. E. M. ὁ ποιητὴς βέρεθρον τὸ χάσμα διὰ τοῦ ε̄, φησίν, Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ ᾱ. l. 24 Hes., Βερεκύνται etiam St. B. l. 25 St. B. Hinc intellegimus Herodianum, qui plerumque Aristarchi vestigia premit, in hoc vocabulo Zenodotum proprium ab appellativo distinguentem secutum esse, nam Aristonicus tradit: Βῆσσα (Β 502) Ζηνόδοτος γράφει Βῆσαν ἐν τῷ ἑνὶ σ̄ διὰ τὸ βήσσας λέγεσθαι τῶν ὀρῶν τοὺς καθύγρους τόπους. ἔστι μέντοι προσηγορικὰ ἅ τινων κύρια γίνεται οἷον κυπάρισσος καὶ πόλεως ὄνομα. His locis comparatis apparet etiam, quod iam Lehrsius de Arist. p. 266 ed. II monuit, Eustathium ad Ρ 276 dicentem Βῆσσα ab Herodiano per duplex σσ scriptum esse non accurate referre. Neque Hesychius appellativum a proprio distinguit: βῆσσαι κλίμακες κοιλίαι καὶ ὑδρηλοὶ τόποι. καὶ τὰ βάσιμα ὄρη. καὶ πόλις.

βιβλία βυβλία.

βιβλίον βιβλίδιον: διὰ τοῦ ῑ.

Βίβλινος οἶνος οἷον «ὕδωρ δὲ πίνει, τὸν δὲ βίβλινον στυγεῖ» ἀπὸ Βιβλίνης οὕτω καλουμένης Θρᾳκίας ἀμπέλου ἥτις διὰ τὸ εὐθαλὴς εἶναι Ἑλλάδι μετετέθη καὶ ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ Πόλλιδος τοῦ Σικυωνίου τυράννου, ἔνθεν αὐτόν τινες καὶ Πόλλιον καλοῦσιν. Ἐπίχαρμος δὲ ἀπὸ Βιβλίνων ὀρῶν τῆς Θρᾴκης, ἔνθα φύεται, λελέχθαι αὐτὴν οἴεται. Σῆμος δ' ἐν τῇ ἕκτῃ τῆς Ἰλιάδος ἐν Νάξῳ φησὶν εἶναι ποταμὸν Βιβλίνην, ἀφ' οὗ καλοῦσιν οἶνον βίβλινον διὰ τὰς πεφυκυίας ἀμπέλους. διὰ τοῦ μ̄ γράφουσι τὸν ποταμὸν Βιμβλίνην καὶ τὸν Νάξιον οἶνον διὰ τοῦ μ Βίμβλινον.

Βῖδος φρούριον ἐν Σικελίᾳ οὐδετέρως. εὕρηται δὲ καὶ διὰ διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ ῑ.

Βιθυνία: διὰ τοῦ ῑ τὸ βι· τὰ γὰρ ἀμφιβαλλόμενα κτλ. νι ῑ. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ια ἐπὶ χώρας ὄντα διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

βῖκος τὸ ἀγγεῖον ῑ ἡ παράδοσις καὶ βικία τὸ ὑποκοριστικόν.

βλάθρον φυτὸν πτέρει ὅμοιον, ὅπερ ἔνιοι βλαχρόν.

βλακίας: ἰχθῦς ποιός. βλασκείας. ἰχθῦς ποιός.

βλένα μύξα. οἱ δὲ διὰ τοῦ π πλένα καὶ πλέννα τὰ ἀσθενῆ καὶ δυσκίνητα.

βλέτυγες φλυαρίαι. οἱ δὲ βλέκυγες.

βλητός βελτός ὁ ἀπόπληκτος.

βλήχων γλήχων. καὶ οὕτως λέγεται.

βλιμάζειν, βλιαρόν, βλικάς σύκου φύλλον, βλίκανον, βλίμη, βλίξ, βλιμάξαι, βλίτον εἶδος λαχάνου διὰ τοῦ ῑ.

βλῖτυξ βλέτυς ἡ βδέλλα.

βόειος: ει· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ειος σημαίνοντα μέρος σώματος κτλ.

βοεικός cf. fr. 37 et can. gen.

βοήθεια: ἐκ τοῦ βοηθός γέγονεν. ἔστι δὲ ὁ βοηθός παρὰ τὸ βοή καὶ θοός οἱονεὶ ὁ κατὰ τὴν μάχην ταχὺς καὶ ἐκ τούτου γίνεται βοήθεια διὰ τῆς ει διφθόγγου.

βόλιτον: βόλβιτον δὲ Ἴωνες οἵ τε ἄλλοι καὶ Ἱππῶναξ οἷον «βολβίτου κασιγνήτην» εἶτα «ναὶ τὸν Ποσειδῶ καὶ βολίτινον θάτερον» (Arist. Ran. 295) παραγωγῶς πλεονασμῷ τοῦ β.

Βολισσός πόλις Αἰολικὴ ἐπ' ἄκρου Χίου πλησίον. Θουκυδίδης

l. 1 Hes. l. 2 Choer. 185, 2. l. 3 E. M. 197, 32, St. B. 168, 10. Hes. Βίβλινος εἶδος οἴνου κτλ. l. 12 St. B. l. 14 Choer. 183, 17. l. 16 Choer. 184, 3. l. 17 Hes. cf. Schol. ad Nicand. Ther. 39 et Theocrit III 13, postea apud Hes. βλήχρα πτέρις exstat, pro quo Schmidt. βλῆχρον ponendum indicat in Schol. Theocrit. βληχρόν scriptum. l. 18 Hes. l. 19 Hes. E. M. 199, 37. l. 21 Hes. βλέκυξ βλέκυγος ἡ φλυαρία, Choer. Dict. 83, 1. l. 22 Hes. s. βλητός et βελτός. l. 23 Hes. Arcad. 16, 6. l. 24 Choer. 184. l. 25 Hes. s. βαῖτυξ, quod ex βλῖτυξ corruptum, et βλέτυες. l. 27 Choer. 185, 25. l. 29 Choer. 186, 26 cf. can. gen. l. 32 E. M. 204, 28, Hes. βόλβιτα ἀφόδευμα βοός — βόλυνθον τὸ αὐτό — βολίτοις βολβίτοις cf. Schmidt. l. 35 St. B.

Βολίσκον αὐτὴν καλεῖ ἐν ὀγδόῃ (c. 24 ubi ἐν Βολίσσῳ). Ἀνδροτίων δὲ δι' ἑνὸς c̄ γράφει.

βομβῶνες βουβῶνες.

βορβορυγή· ποιός τις ἦχος, ὃν καὶ κορκορυγὴν καλοῦσιν.

βορβορόκη.

βορέας· ἓν ρ̄ καὶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ.

βορέη ἡ φῦσα. γράφεται δὲ καὶ βοέη.

βορεινός: ει.

βόρμος, ὃν καὶ βρόμον λέγουσιν. ἔστι δὲ τροφὴ τετραπόδων τὸ πολλαχοῦ μὲν σπειρόμενον, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτομάτως φυόμενον.

Βορυσθένης πόλις καὶ ποταμὸς τοῦ Πόντου. ὁ πολίτης Βορυσθενίτης. ἔδει Βορυσθενείτης διὰ διφθόγγου κτλ.

Βοσπόριον τοῦ Βυζαντίου λιμήν. οἱ δ' ἐγχώριοι Φωσφόριον αὐτὸ καλοῦσι παραγραμματίζοντες.

τὸ ἐθνικὸν τοῦ Βόσπορος Βοσπόριος καὶ Βοσποριανός καὶ Βοσπορανός καὶ Βοσπορηνός. διχῶς γὰρ καὶ διὰ τοῦ α καὶ διὰ τοῦ η ὡς Τιβαρανός καὶ Τιβαρηνός. Σοφοκλῆς δ' ἐν Φινεῖ πρώτῳ διὰ διφθόγγου τὴν πρὸ τέλους φησὶ τὸ κτητικόν «οὐδ' ἂν τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ».

Βούδειον πόλις ἐν Μαγνησίᾳ τῇ κατὰ Εὐρώπην ἀπὸ τοῦ οἰκίσαντος Βουδείου. ἔστι καὶ Βούδειοι ἔθνος Μηδικόν.

Βουθρωτός νῆσος περὶ Κέρκυραν καὶ Βουτρωτός.

Βοῦρα πόλις Ἀχαΐας. τὸ ἐθνικὸν Βουραῖος καὶ Βουραϊκός κτητικόν. λέγεται καὶ Βούρειος διὰ διφθόγγου. τὸ δὲ διὰ τοῦ ι ὡς Νύσσα Νύσσιος, Βοίβη Βοίβιος.

Βούσιρις: τὰ δύο ῐ. τὸ σι· τὰ γὰρ ἀμφιβαλλόμενα κτλ. τὸ ρις διὰ τὸ εἰς δος εἶναι τὴν γενικήν.

Βρέκυν τὸν Βρέκυντα τὸν Βρίγα. Βρίγες γὰρ οἱ Φρύγες.

βράγχος: νόσημά τι τῶν ἐν τῷ σώματι γιγνομένων περὶ τὸν βρόγχον, ὃ καὶ ὗς μάλιστα διαφθείρει.

---

l. 3 Hes. Herod. in E. M. 206, 56 βουβών — ὅπερ τινές φασι βομβῶνα. l. 4 Hes. l. 5 Arc. 107, 6 βορβορόπη Eust. 1329, 30 cf. Bergk poet. lyr. p. 611 ed. II Schmidt. ad Hesych. βορβορωπόν. l. 6 Choer. 184, 32, Hes. βορρᾶς δὲ δύο ρ̄ρ̄ κατὰ παράδοσιν, βορά δὲ ἡ τροφὴ ἓν ρ̄. Sic Choer. 185, 1 emendandus videtur ex Hes., ubi βορά βορέας βορρᾶς. Apud Choer. legimus βορρά ἡ τροφή: δύο ρρ κατὰ παράδοσιν, ubi excidisse arbitror βορά ἡ τροφή [ἓν ρ̄, βορρᾶς] δύο ρρ κατὰ παράδοσιν. l. 7 Hes. l. 8 Choer. 186, 2. cf. can. gen. l. 9 Hes. et E. M. 205, 3. l. 11 St. B. cf. can. gen. l. 13 St. B. l. 15 St. B. l. 20 St. B., ap. Hes. et in E. M. 206, 44 vitioso Βούδιον scriptum est. l. 22 St. B. et E. M. 210, 22. l. 23 St. B. l. 26 Choer. 184, 19. l. 28 Hes. St. B. Βερέκυντος γενικὴ τῆς εὐθείας ἀρρήτου. ἔστι δὲ πόλις Φρυγίας. καὶ ἡ χώρα Βερεκυντία. ἦν γάρ τις Βερεκύντης, ἀφ' οὗ ἡ χώρα Βερεκυντία. cf. Lob. Parall. 166 seqq.

l. 29 Hes. βρόγχος λέγεται ὁ λαιμός καὶ φάρυγξ, ὃς καὶ βράγχος παρὰ τοῖς παλαιοῖς λέγεται. E. M. 211, 19 et 215, 27 βρόγχος ὁ λαιμός ἢ βρόχθος, ὃν καὶ φάρυγγα καλοῦσι· ἡ μὲν συνήθεια βρόγχον καλεῖ, οἱ δὲ ἀρχαῖοι βράγχον et l. 51 βρόχθος τὸ ὀλίγον πόμα καὶ ἡ φάρυγξ, δι' ἧς καταπίνομεν· παρὰ τὸ βρέχω βέβροχα βρόχος καὶ βρόχθος κατὰ πλεονασμόν. cf. Hes. βραγχῶντος. βρόχοις ἀλόν-

Βρέντιοι ἔθνος ἐν Ἰταλίᾳ διὰ τοῦ ν ἢ Βρέττιοι διὰ τῶν δύο ττ.

Βρεττανίδες νῆσοι ἐν τῷ ὠκεανῷ. λέγονται καὶ διὰ τοῦ π Πρεττανίδες ὡς Πτολεμαῖος.

βρεχμός βρέγμα: τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς.

Βριςηΐς βριμός βριαρός διὰ τοῦ ι γράφονται. τὰ γὰρ ἀπὸ τῆς βρι καὶ βι συλλαβῆς ἀρχόμενα κτλ.

βρόταχος βάτραχος.

βρότειος διὰ τῆς ει διφθόγγου κατὰ τὸν κανόνα τοῦ βόειος.

Βρουςίς μοῖρα Μακεδονίας. τινὲς δὲ γράφουσι διὰ τοῦ υ.

βρύκος κῆρυξ.

Βρυςιαί πόλις Ἤλιδος.

βύτανα κόνδυλοι. οἱ δὲ βρύτανα.

βρύτεα στέμφυλα, ἃ καὶ βρύτια.

βρύττιον πόμα ἐκ κριθῆς. — βρῦτον πᾶν τὸ ἐκ κριθῆς πόμα.

βρωςείω: ει.

Βύζαντες παρ' Ἡροδότῳ (IV 194). κακῶς διὰ τοῦ γ Γύζαντες.

Βυζάντιος τὸ ἐθνικὸν τοῦ Βύζας διὰ τοῦ ι, τὸ δὲ κτητικὸν διὰ διφθόγγου. ἔστι καὶ ἐπὶ τῆς χώρας Βυζάντεια διὰ διφθόγγου. ἀπὸ δὲ τοῦ Βυζάντιος Βυζαντία Βυζαντιακός. καὶ Βυζαντειανός διὰ διφθόγγου ὡς Ἡρακλειανός.

βυθμός βυσσός βυθός. ἄντρον πυθμήν.

Βυρςίνης Μυρςίνης. ἦν δὲ αὕτη γυνὴ Ἱππίου τοῦ τυράννου. ἐν τοῖς Ἱππεῦσι (v. 417).

βῴδιον βούδιον.

βωνίτης σημαίνει τὸν βούκολον. Καλλίμαχος «οἵους βωνίτῃσιν ἐνικρύπτουσι γυναῖκες» (fr. 157 Bentl.) διὰ τοῦ ι ὡς πολίτης.

Γ.

Γάβαλα πόλις Φοινίκης. ἔστι καὶ χώρα Ἀραβίας καὶ λέγεται ἡ πρώτη συλλαβὴ διὰ τοῦ ε Γέβαλα καὶ τὸ ἐθνικὸν Γεβαληνός.

Γάδειρα πόλις καὶ νῆσος ἐν τῷ ὠκεανῷ.

τος. — βρόγχος ῥόφημα· ὁ λάρυγξ· ὁ καταπότης. l. 1 Hes. et Eustath. ad Dionys. 362. l. 2 St. B. Hes. habet Βρεττανία νῆσος ἡ περὶ τὸν ὠκεανόν. In E. M. Βρεντανίδες et Βρεντανοί scriptum est. l. 4 Hes. E. M. 212, 2 βρέγμα καὶ βρεχμόν τὸ τῆς κεφαλῆς κρανίον, ὅπερ ὁ ποιητὴς βρεγμόν καλεῖ. ὥσπερ παρὰ τὸ ἔχω γίνεται ἑχμός καὶ νεοχμός, οὕτω καὶ παρὰ τὸ βρέχω γίνεται βρεχμός καὶ βρέχμα p. 285, 10: παρὰ τὸ δέχω δοχμός ὡς βρέχω βροχμός. Hes. βροχμόν τὸ βρέγμα. l. 5 Choer. 183, 24. l. 7 Hes. E. M. 214, 44. l. 8 Choer. 185, 33 et 186, 23. l. 9 St. B. l. 10 Hes. βρύχος ὁ κῆρυξ, Theogn. 76, 17 βρύοχον κήρυκα Hes. cf. Schmidt. βρυκάνη Herod. περὶ μον. 18, 21 βρύχανα σάλπιγγι καμπύλῃ Hes. l. 11 Hes. St. B., ubi Berkelius et Pearso Βρυσειαί, quae videtur altera scriptura esse. l. 12 Hes., Theogn. 19, 2, Bekk. An. 1355 βύζανα κόνδυλος. l. 13 Hes. E. M. 216, 20 — βρύτια habet etiam Athen. II 56, unde Suidas sumpsit, ap. Hes. cod. βρυττιά. l. 14 Hes. l. 15 Choer. 185, 9 cf. can. gen. l. 16 St. B. l. 17 St. B. l. 21 Hes. l. 22 Hes. l. 24 Hes. l. 25 E. M. 218, 22, Choer. 184, 29. Hes. l. 28 St. B. l. 30 St. B. ει. ἀπὸ γὰρ τοῦ γῆ καὶ τὸ δειρά τοῦ σημαίνοντος τὴν ἐξοχὴν γέγονε Γάδειρα οἱονεὶ

Γάζα πόλις Φοινίκης. ἐκλήθη καὶ Ἄζα. — ὁ πολίτης Γαζαῖοι. λέγονται καὶ Γαζηνοὶ καὶ Γαζῖται παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις. εἰσὶ καὶ διὰ τοῦ η̄ ἔθνος Γαλατῶν χρυσοφοροῦν, ὡς Εὐφορίων. λέγονται καὶ διὰ τοῦ ᾱ Γαζᾶται ὡς πολυΐστωρ.

γαζαφυλάκιον· θησαυροφυλάκιον.

γαῖα γέα γῆ.

γαιάοχος ἠπειρώτης· γαιήοχος ὁ τὴν γῆν συνέχων. γεοῦχος ὁ τὴν γῆν ἔχων.

γαιογράφοι τὰ ἐν τῇ γῇ γράφοντες.

γαΐτης γηΐτης γεωργός.

Γαιτοῦλοι ἔθνος Λιβύης. Ἀρτεμίδωρος Γαιτυλίους αὐτούς φησιν.

γαληνόν· ἥσυχον ἱλαρὸν εὔδιον — γαληρόν τὸ αὐτὸ καὶ γαλερόν.

γάλινθοι· ἐρέβινθοι. οἱ δὲ γέλινθοι.

Γάμβρειον πόλις Ἰωνίας. γράφεται διὰ διφθόγγου, ὡς δηλοῖ τὸ Γαμβρήϊον.

γαμφαί ἢ γναμφαί. γνάθοι.

γάνδος ὁ πολλὰ εἰδὼς καὶ πανοῦργος. τινὲς δὲ γάδος.

γανυρόν λευκόν ἡδύ λιαρόν.

γαργαίρειν πληθύειν, καρκαίρειν κινεῖσθαι σπαίρειν.

γάργαλα πλῆθος πολλά.

γαργαλισμός. γαγγαλισμός. ἡδυπάθειά τις.

Γάργαρα πόλις τῆς Τρῳάδος. Ἑλλάνικος δὲ Γάργασον ἔφη τὴν πόλιν διὰ τοῦ c̄, ἀλλ' οἴομαι σφάλμα εἶναι.

γέγειος σημαίνει τὸν ἀρχαῖον διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. ἀπὸ γὰρ τοῦ γέα γέγονε γέειος διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ γ γέγειος.

Γεδρωσία· ἐν τοῖς τοῦ πολυΐστορος διὰ τοῦ κ̄ εὑρέθη ἡ πρώτη συλλαβή, ἀλλ' ἦν ἀδιόρθωτον τὸ βιβλίον.

γεῖσα: ει.

γείτων καὶ γειτνιῶ τὸ γει δίφθογγος.

γέλαρος ἀδελφοῦ γυνή. Φρυγιστί. λέγεται καὶ γάλλαρος.

Γελασῖνος: διὰ τοῦ ῑ· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ινος κτλ.

γῆς δειρά. τὰ γὰρ Γάδειρα ἀρχὴ τῆς γῆς. Choer. 189, 13 et E. Or. 40, 26 Γάδειρα οἷον τῆς γῆς δειρά. — Hes. l. 1 St. B. E. M. 223, 13, ubi Euphorionis locus profertur Πολυχάρει: Γαιζῆται περὶ δείρια χρυσοφοροῦντες Mein. Anall. p. 68, per αι in prima syllaba scriptum est vocabulum. l. 5 Hes. in Bachmanni Anecd. I 183, 9 γαζαφυλάκειον scriptum est. l. 6 E. M. 223, 48. l. 7 Hes. cf. fr. 11. l. 9 Hes. E. M. 222, 30. l. 10 Hes. l. 11 St. B. l. 12 Hes. l. 13 Hes. idem habet λέβινθος et Creticum ῥάβινθος. l. 14 St. B. l. 16 Hes. l. 17 Hes., qui infra γάσος habet. cf. Schmidt. l. 18 Hes. E. M. 223, 46 γανερόν. l. 19 Hes. l. 20 Hes. i. q. γάργαρα et γέργερα. l. 21 Hes.; Bekk. An. 87, 28 γαγγαλίζειν οὐ γαργαλίζειν. l. 22 St. B. — Hes. Γάργαρον. l. 24 Choer. p. 189, 31, St. B. 206, 17, E. M. 223, 23. l. 27 St. B. l. 29 Choer. 189, 16. l. 30 Choer. 189, 1, ubi eadem originatio proponitur atque in E. Orion. 40, 24 γείτων παρὰ τὴν γῆν γεῖτων καὶ γείτων ὁ ἐν τοῖς αὐτοῖς τόποις. l. 31 Hes. l. 32 Choer. 188, 15.

Γενέα κώμη Κορίνθου. τινὲς δὲ Τενέα γράφουςι.

γένειον: τὸ ει δίφθογγος. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων κτλ.

γηγενής cf. fr. 50.

γήδιον: τριῶν ὄντων τῶν πρωτοτύπων γῆ καὶ γαῖα καὶ γέα ἐκ ποίου τούτων γέγονε τὸ γήδιον; λέγει δὲ ὁ Δίδυμος, ὅτι ἔςτι γέα διὰ τοῦ ε καὶ ἐπειδή, ἡνίκα ἡ τελευταία ςυλλαβὴ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται καὶ παραλήγει τῷ ε ἢ τῷ ο, τότε γίνεται διὰ διον ἡ παραγωγὴ καὶ προςέρχεται κατὰ τὴν παραλήγουςαν τὸ ι οἷον πράξεως πραξείδιον, λέξεως λεξείδιον, βοῦς βοός βοίδιον, νόος νόου νοίδιον. οὕτως οὖν καὶ γέα γέας γείδιον διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ κατ' ἔκταςιν Ἀττικὴν τοῦ ε εἰς η γήδιον διὰ τοῦ η καὶ ι ὥςπερ εἰκάζω ἤκαζον καὶ εἴδειν ἤδειν (περὶ δὲ τούτου ζήτει εἰς τὸ περὶ κτητικῶν τοῦ Χοιροβοςκοῦ).

γήπεδον τὸ πρὸς τοῖς οἴκοις ἐν πόλει κηπίον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ α φαςὶ δωρίζοντες.

γήτειον τὸ χλωρὸν κρόμμυον. γράφεται διὰ τῆς ει διφθόγγου. τὰ διὰ τοῦ ειον γινόμενα οὐδέτερα κτλ., καλεῖται καὶ γήθυον.

γήτης: μετὰ τοῦ ι ἀπὸ τοῦ γηΐτης ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος, γεωργός.

γῆρυς φωνή, ὅθεν καὶ κῆρυξ τοῦ κ πρὸς γ ςυγγένειαν ἔχοντος.

γηοῦχος cf. fr. Orth. 30.

Γιγάντεια ἡ πραγματεία ὡς ἡ Ὀδύςςεια καὶ Δολώνεια διὰ τῆς ει διφθόγγου προπαροξύνεται.

Γίγαρτα: ι. ἐν ςυςτολῇ γὰρ εὕρηται.

γιγνώςκει γινώςκει.

γίνεται τὸ ἀποτελεῖται διὰ τοῦ ι, γείνεται τὸ ἐπὶ τοῦ γεννᾶται διὰ διφθόγγου. τὸ δὲ γίνεται ἐπὶ τοῦ τελειοῦται ἀπὸ τοῦ γίγνομαι γέγονε κατὰ ἀποβολὴν τοῦ γ. τὸ δὲ γίγνεται διὰ τοῦ ι γράφεται, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ γένομαι γένεται ἐν πλεοναςμῷ ςυμφώνου γίγνεται. τὸ ε γὰρ ἐν πλεοναςμῷ ςυμφώνου γενόμενον τρέπεται εἰς τὸ ι οἷον μένω μίμνω, τέκω τίκτω. οὕτως οὖν καὶ γένεται γίγνεται.

Γλιςᾶς διὰ τοῦ ι. πᾶςα γὰρ ςυλλαβὴ ἀπὸ τῆς γλι ἀρχομένη ἀποςτρέφεται τὴν ει δίφθογγον.

---

l. 1 St. B. l. 2 Choer. 189, 9. l. 4 E. M. 230, 3. pro νοῦς νοός scripsi νόος νόου. cf. Apoll. de adv. 586, 12, Lob. El. I 463. l. 14 Steph. B. 207, 1 cf. E. M. s. v. et Hes. γήπεδα et γάπεδα. l. 16 E. M. 302, 22 et Hes. l. 18 Hes., ubi γηΐτης, ad quem locum Schmidt. adnotat in Soph. Trach. 32 in cod. Laur. γηίτης i. e. γήτης legi. l. 19 Hes. l. 21 Choer. 189, 7. l. 23 Choer. 189, 30. l. 24 Hes., E. M. 231, 22, Choer. Orth. 187, 6, cuius brevius praeceptum hic pono: ἢν γνῶ γνώςω γνώςκω καὶ γιγνώςκω, μνῶ μνήςω μνήςκω καὶ μιμνήςκω· οὐδέποτε οὖν ἐν τοῖς τοιούτοις εὑρίςκεται δίφθογγος. nam alterum non prorsus Herodianeum est: νώςω γνώςω γνώςκω γιγνώςκω. l. 25 Coer. 188, 26, E. M. 232, 24 cf. Herod. περὶ παθῶν fr. 37 in E. M. 500, 31. l. 31 Choer. 187, 30, E. M. 243, 23; fuisse videntur, qui per duplex ςς scriberent, nam sic Γλιςςᾶς in E. M. et ap. Hes. Γλίςςα reperitur, sed Herodianus hanc scripturam improbasse putandus est, quum in Il. Pr., ap. Eustath. et St. B. Γλιςᾶς exstet.

γλυκείδιον: διὰ τῆς ει διφθόγγου τὸ κει· ἀπὸ γὰρ τοῦ γλυκέος γενικῆς γίνεται κτλ.

γλύξις ὁ ἀνειμένος οἶνος καὶ ἄτονος, ὃν ἔνιοι μὲν ἁπλόστομον, οἱ δὲ γλεῦξιν.

γλυφεῖον ἄντρον τι καὶ ὄργανον.

γλωχίς: ῑ ὡς δικατάληκτον.

γλωσσίς: ῑ· τὰ γὰρ εἰς ις ὀξύτονα θηλυκὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν κοινολεκτούμενα κτλ.

γνάθος καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ γναθμός.

γνάμπτω ἐκ τοῦ κάμπτω· σύνηθες δὲ τοῖς παλαιοῖς λέγειν γνάπτω «ἀνεγνάφθη δὲ ἡ αἰχμή» (Γ 348) ἄνευ τοῦ μ̄ καὶ «ἐπέγναψε γὰρ ἅπαντας» (Β 14) ἄνευ τοῦ μ̄· ἐν τῇ συνηθείᾳ «οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες» (Π 428).

γνάφαλλον τύλη· λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ κ̄ κνάφαλλον. καὶ ὁ γναφεύς κναφεύς.

γνόφος λέγεται δνόφος τοῖς Αἰολεῦσι (Ahrens I 73, II 80, 109, Doricum esse dicit) ἀπὸ τοῦ δονεῖσθαι τὰ νέφη.

Γόνδραι Θρᾴκιον ἔθνος· λέγεται δὲ παρ' Ἡρωδιανῷ Κίνδραι καὶ Ῥόνδαι.

Γόννοι πόλις Περραιβίας ἀπὸ Γουνέως κληθεῖσα τοῦ ἀπογόνου Κύφου. οὕτως φησὶν Ὅμηρος. ὁ πολίτης Γούνιος καὶ Γουνία ἡ γυνὴ καὶ ἡ χώρα. γράφεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ῡ· τοὺς δὲ Περραιβοὺς Αἰολεῖς ὄντας τὰ σύμφωνα διπλοῦν καὶ Περραιβοὺς καλοῦντας ἑαυτοὺς καὶ Γόννον διὰ δύο νν τὴν πόλιν. γόννα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα.

γόργυρα: Ἀλκμὰν διὰ τοῦ ε φησί.

Γορδυαία χώρα Περσική. τὸ ἐθνικὸν Γορδυαῖος. καὶ Γορδόχους αὐτούς φασι καὶ Γόρδους.

Γόρτυν πόλις Κρήτης. οὕτως δὲ διὰ τοῦ ν̄· καὶ ὕστερον Γόρτυς.

γράδιον: σὺν τῷ ῑ. καὶ λέγουσί τινες, ὅτι ἐπειδὴ καὶ τὸ γραΐδιον ἔχει τὸ ῑ, τούτου χάριν καὶ τὸ γράδιον οἷον «γραϊδίων κολοσυρτόν» παρὰ Ἀριστοφάνει (Plut. 536). οὐκ ἔστι δὲ καταναγκαστικὸς οὗτος ὁ λόγος· ἰδοὺ γὰρ καὶ τὸ αἰζηός οὐκ ἔχει τὸ ῑ καὶ ὅμως τὸ αἰζήϊος ἐπλεόνασε

l. 1 Choer. 189, 27. l. 3 Hes. l. 5 Hes., io E. M. 235, 18 γλύφιον scriptum est. l. 6 Choer. 187, 21. l. 7 Choer. 187, 33. l. 9 Herod. in E. M. 236, 4, Hes. γαθμοί γνάθοι. l. 10 E. M. 236, 10 ubi qoae sequontur verba καὶ τὸ ἐοίκαμεν ὑπὸ συγκοπὴν ἀχθὲν ἔοιγμεν pertineotia ad vicissitudinem literarum γ̄ et κ̄ ab epitomatore adiecta sunt sic ut quae statim de composito ἀναγνάμπτω dicta sunt. — Hes. habet γναμπτὸς et ἀγναπτός, γνάμψεν et γνάπτει κάμπει. l. 15 Hes. cf. Moo. 39, 12 τύλη, ὅπερ σύνηθες Ἀττικοῖς κνέφαλλον καλεῖν — ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ κνάφου — ὥστε καὶ ἀντίθεσις ἐγένετο τοῦ ᾱ εἰς ε̄· εἰσὶ μέντοι οἳ καὶ διὰ τοῦ γ γράφουσιν. — Hes. habet etiam κνάμπτω κνάπτω, κνάφος κνέφαλλον. l. 17 haec eadem etymologia exstat etiam io E. M. 236, 31, ἢ παρὰ τὸ νείφω νόφος καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ̄ γνόφος ἢ παρὰ τὸ δοκεῖν καὶ τὸ νέφος γίνεται· δόνοφος καὶ ἐν συγκοπῇ δνόφος καὶ γνόφος. l. 19 St. B. sic pro Κίνδρα et Ῥόνδα scripsi. l. 21 St. B. l. 26 Hes. s. v. et E. M. s. γέργυρα et γόργυρον. Mon. 17, 26, uode acceotum falsum γεργύρα correxi. cf. Lob. Proll. 274 ool. l. 27 St. B. l. 29 St. B. l. 30 E. M. 239, 41 cf. Lob. El. I 463.

τὸ ῑ. τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ γράδιον μὴ ἔχον τὸ ῑ ἐν τῷ γραΐδιον ἐπλεόναcε. δεῖ γινώcκειν ὅτι οὔτε ἀπὸ τῆc γραίαc εἰ ἔcτι, δυνάμει ἔχει τὸ ῑ, οὔτε ἀπὸ τῆc γραῦc γραόc. ἀπὸ μὲν τοῦ γραῦc, ὅτι, ἐπειδὴ ἡ τελευταία cυλλαβὴ τῆc γενικῆc τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ φωνήεντοc ἤρξατο, τότε διὰ τοῦ διον γίνεται ἡ παραγωγὴ οἷον μῦc μυόc μύδιον, βότρυc βοτρύδιον, βιβλίον βιβλίδιον. οὕτωc οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ γραῦc γραόc γράδιον. ἀπὸ δὲ τοῦ γραῖα γραίαc εἰ ἔcτιν, οὐ δύναται πάλιν ἔχειν τὸ ῑ, ἐπειδὴ πάλιν ἡ τελευταία cυλλαβὴ τοῦ πρωτοτύπου τῆc γενικῆc ἀπὸ φωνήεντοc ἤρξατο καὶ τῇ αι διφθόγγῳ παραλήγεται. τότε δὲ διὰ τοῦ διον γίνεται ἡ παραγωγὴ καὶ ἀποβάλλεται τῆc ᾱι διφθόγγου τὸ ῑ οἷον κεφάλαιον κεφαλαίου κεφαλάδιον, cπήλαιον cπηλαίου cπηλάδιον. οὕτωc οὖν καὶ γραίαc γράδιον χωρὶc τοῦ ῑ. ἀλλ' εἰ ἡ παράδοcιc ἔχει τὸ ῑ, cυνηγορήcωμεν αὐτῷ καὶ εἴπωμεν αὐτὸ cὺν τῷ ῑ γράφεcθαι. ἔcτι γραῦc γραύιδι παρὰ Καλλιμάχῳ· καὶ ἐπειδὴ ἡ τελευταία cυλλαβὴ τῆc γενικῆc τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ cυμφώνου ἄρχεται, τούτου χάριν διὰ τοῦ ιδιον γίνεται ἡ παραγωγὴ οἷον ψυχῆc ψυχίδιον, γνώμηc γνωμίδιον· οὕτωc οὖν καὶ γραῦιc γραύιδοc γραυίδιον καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῡ καὶ cυναιρέcει τοῦ ᾱ καὶ ῑ εἰc τὴν αι δίφθογγον γρᾴδιον ἢ λέγεται ὅτι ἀπὸ τοῦ γραῖα γραΐc γραΐδοc γραΐδιον καὶ κατὰ cυγκοπὴν τοῦ ἑνὸc ῑ καὶ cυναιρέcει γρᾴδιον.

γραμματείδιον: ἀμφίβολον εἴτε διὰ τῆc ει διφθόγγου εἴτε διὰ τοῦ ῑ. καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ γραμμάτιον τοῦ cημαίνοντοc τὸ μικρὸν γράμμα, διὰ τοῦ ῑ γράφεται ὡc ὀψάριον ὀψαρίδιον, λαχάνιον λαχανίδιον. εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ γραμματεῖον γέγονε τοῦ cημαίνοντοc τὴν μικρὰν δέλτον διὰ τῆc ει διφθόγγου ὥcπερ ἀγγεῖον ἀγγείδιον, γραφεῖον γραφείδιον.

Γράcτιλλοc πόλιc Μακεδονίαc, ὃ καὶ διὰ τοῦ π̄ γράφεται κατὰ τὴν πρώτην cυλλαβὴν Πράcτιλλοc, ὡc Εὔπολιc.

γραφεῖον: διὰ τῆc ει διφθόγγου καὶ ἐκεῖθεν γραφείδιον.

Γρήνικοc ποταμόc.

γρίντηc ὁ βυρcεύc, γρῖνοc τὸ δέρμα, γρίcων ὁ χοῖροc. Ἀριcτοφάνηc δέ φηcι ὄνομα δρομέωc, γρῖποc τὸ δίκτυον, γριπεύc ὁ ῥάπτων τὰ ἁλιευτικὰ δίκτυα, γρῖφοc τὸ δύcλυτον αἴνιγμα, γριφᾶcθαι — οὕτωc λέγουcι τὸ γράφειν — Λάκωνεc διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἐπειδὴ πᾶcα λέξιc ἀπὸ τῆc γρι cυλλαβῆc ἀρχομένη διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

γρῦλοc χοῖροc.

γρύπαι αἱ νεοccιαὶ τῶν γυπῶν· οἱ δὲ γύπαι.

γρυπόc ῥυβόν ἐcτι παρὰ τοῖc Αἰολεῦcι τὸ ἐπικαμπὲc ἤτοι ῥαιβόν

l. 21 E. M. 241, 3, Choer. 190, 11; 189, 22. Hes. habet γραμματίδιον. l. 27 St. B. Πράcτιλλοc habet etiam Hes. l. 29 Choer. 189, 18. l. 30 Hes. etyma diversa invenies ap. Choer. 187, 25, E. M. 241, 17. l. 31 περὶ ποc. 290, 15, E. M. 241, 46, Choer. 188, 5 et 13, Hes. s. v. l. 36 Arc. 52, 54, γρύλλοc praebet Hes. ex Eleorum dialecto cf. Schmidt ad h. l. l. 37 Hes. l. 38 E. Orion. 41, 7.

καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς π ῥυπός καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ γρυπός. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς Ἐλέγχοις.

Γρώνεια πόλις Φωκίδος. ἡ δὲ διὰ τοῦ υ Τρωάδος ἐστίν.

γυναίκιον: ῑ τὸ ὑποκοριστικὸν καὶ προπαροξύνεται. τὸ δὲ κτητικὸν διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται καὶ προπερισπᾶται.

γωρυτός τοξοθήκη. θύλακος· οἱ δὲ χωρυτός.

Δ.

δᾷδες λαμπάδες ἔχει τὸ ῑ, ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν δαΐδων. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ δαίω τὸ διακόπτω καὶ καίω. ὁ μέλλων δαίσω καὶ λοιπὸν ἐκ τοῦ δαίς καὶ δᾴς κατὰ συναίρεσιν· ἔμεινε δὲ τὸ ῑ ἀνεκφώνητον.

δάειρα: ει.

δάμνησι: «τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν»· ἄνευ τοῦ ῑ (sic Dionysius Sidonius in Schol. ad Ε 746), ὁ δὲ Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ῑ, τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ δάμνημι, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ δάμνω ὑποτατικοῦ.

δανείζω: ει.

δάνειον: δίφθογγος· παρὰ τὸ δάνος δάνειον. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος δισυλλάβων οὐδετέρων κτλ.

Δάνουβις ἢ Δάνουσις Ἴστρος ὁ ποταμός.

δάπιδες: τάπητες.

Δαρεικός δίφθογγος. καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ Δαρεῖος γέγονεν Δαρειακός καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ α Δαρεικός.

δάρειρ: τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν διάστημα.

Δασκύλιον πόλις: ῑ.

δατητής: παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὁ διανεμητής. Ἀριστοτέλης «τίνες οἱ δατηταί». Ἀπολλόδωρος διὰ τοῦ σ φησί· παρὰ τὸ δαίω δαστός καὶ ῥῆμα δαστῶ ὁ παρακείμενος δεδάσται καὶ ἐνδείᾳ τοῦ σ δεδάτηται, ἀφ' οὗ ὄνομα δατητής ὡς πεποίηται ποιητής.

δείδω: τὸ φοβοῦμαι· γράφεται διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ δέος γέγονε δέω καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῑ δείω καὶ κατ' ἐπένθεσιν (pro ἐπέκτασιν scripsi) τοῦ δ δείδω.

δείκηλον: τὸ δει διὰ τῆς ει διφθόγγου. λέγεται καὶ δείκελον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἄγαλμα καὶ τὸ εἴδωλον οἷον «δείκηλα προΐαλλε» (Apollon. IV 1672) καὶ «δείκελον Ἰφιγόνης» παρὰ Παρθενίῳ. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ πέμπω πέμπελος (σημαίνει δὲ τὸν πολλῶν ἐνιαυτῶν ὄντα) καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἄγω γίνεται ἄγελος καὶ ἄγγελος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ

l. 3 St. B. l. 4 Choer. 189, 34. l. 6 Hes. l. 8 E. M. 244, 29. l. 12 E. M 244, 34 coll. 318, 53. λέγεται δὲ καὶ Δαῖρα Hes. l. 13 E. M. 247, 11. l. 16 Choer. Orth. 193, 10. cf. can. gen. Hes. δανίζω consueto vitio. l. 17 Choer. 193, 16. cf. can. gen. l. 19 St. B. l. 20 Hes. l. 21 Choer. 193, 13, Hes. l. 23 Hes., Ahrens II 72 vult δᾶριρ, sed cf. Schmidt. l. 24 St. B. l. 25 E. M. 249, 43. l. 29 Choer. 193, 21. l. 32 Choer. 195, 12, E. M. 260, 28.

δείκω τὸ δεικνύω γίνεται δείκελον καὶ ἐπεκτάσει τοῦ ε̄ εἰς η̄ δείκηλον. Ἐπαφρόδιτος δὲ λείπειν τό ῑ φησὶ κατ' ἀρχὰς ἰδείκελον τὸ τὴν ἰδίαν ἑκάστου ἐμφαῖνον ὁμοιότητα.

δείλη: διὰ τῆς ει διφθόγγου παρὰ τό ἐνδεῖν καὶ ἐλλείπειν τῇ ἕλῃ τουτέστι τῇ θερμασίᾳ δεέλη καὶ κατὰ κρᾶσιν δείλη.

δειελός (hoc accentu scribendum secundum Arcad. 55, 4): ἡ παρ' Ἀττικοῖς ὀψία δείλη Ἰλιάδος Φ (232) «εἰσόκεν ἔλθῃ δειελὸς ὀψὲ δύων». ἡ δείλη δειελός εἴρηται ὡς ἑσπέρα ἕσπερος, ὠνή ὦνος, χολή χόλος. σύνηθες Ἴωσι τὸ ε̄ πλεονάζειν ἥλιος ἠέλιος, δειλινόν δειελινόν οἷον «δειελινὸν κλίνοντες ὑπὸ ζόφον ἠέλιοιο» (Apoll. Rhod. I 452).

δειλός: διὰ τῆς ει διφθόγγου· ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸν βήσω μέλλοντα γίνεται βηλός, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δείδω δείσω σημαῖνον τὸ φοβοῦμαι γίνεται δειλός τῆς ει διφθόγγου ἐκ τοῦ ῥήματος οὔσης.

δεῖμα: διὰ τῆς ει διφθόγγου. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ ποιήσω γίνεται ποίημα, οὕτω καὶ ἀπό τοῦ δείσω μέλλοντος γίνεται δεῖμα.

δειμαλέος: τὸ δει δίφθογγος· ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ τάρβος γίνεται ταρβαλέος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δεῖμα τοῦ σημαίνοντος τὸν φόβον δειμαλέος γραφόμενον διὰ τῆς ει διφθόγγου.

δεῖμος: διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· ἀπὸ γὰρ τοῦ δέος γίνεται δέϊμος καὶ κατά συναίρεσιν τοῦ ε καί ῑ εἰς τὴν ει̅ δίφθογγον, δεῖμος.

δεῖν: δίφθογγος. σημαίνει δὲ τὸ δέον. γράφεται δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ δέον γέγονε δεῖν ὡς πλέον πλεῖν οἷον δεῖν γενέσθαι ἀντὶ τοῦ πρέπον γενέσθαι.

δεινός: ει̅· οἱονεὶ ὁ δέους ἐμποιητικός. καὶ ὥσπερ ἀπό τοῦ ἔλεος γίνεται ἐλεεινός διά τῆς ει διφθόγγου, οὕτω καὶ παρὰ τὸ δέος δεεινός καὶ κατά κρᾶσιν διὰ τῆς ει διφθόγγου.

δεινῶ καὶ δεινοποιῶ: διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀπὸ γὰρ τοῦ δεινός ὀξυτόνου γέγονε· τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ συγκείμενα ἅπαντα διά διφθόγγου γράφεται, δεινολόχος, Δεινομένης καί Δεινίας καὶ Δείνων.

δεῖπνον: διά τῆς ει διφθόγγου (ἐκ τοῦ δεῖ τὸ πρέπει καὶ πόνος τό δείπονός τις ὂν καὶ δεῖπνος, μεθ' ὃν δεῖ πονεῖν. Ἐπαφρόδιτος δὲ παρὰ τὸ δάπτω δάπτον καὶ δάπνον κατά τροπὴν καὶ πλεονασμόν).

δειρά: τὸ σημαῖνον τόν τράχηλον διά τῆς ει διφθόγγου. δέρρα γὰρ λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς.

δείρω: διὰ τῆς ει διφθόγγου. δέρρω γὰρ λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς ὥσπερ τὸ κείρω κέρρω· γέγονε δὲ ἀπό τοῦ μέλλοντος δερῶ πλεονασμῷ

l. 4 Choer. 195, 26, E. Orion. 46, 15, E. M. 261, 20 cf. Il. Pr. I 26. l. 6 E. M. 261, 14. pro Ἀττικοὶ τὸ δείελος scripsi ἡ παρ' Ἀττικοῖς ὀψία δείλη secutus Eustath. 1235, 7. Hesych. habet δίελος. l. 11 Choer. 193, 24, E. M. 261, 28. l. 14 Choer. 194, 32. l. 16 Choer. 195, 18. l. 19 Choer. 195, 4. l. 22 Choer. 193, 33. l. 25 Choer. 194, 19 cf. E. Or. 46, 12. l. 28 Choer. 194, 28, E. M. 262, 31. l. 31 Choer. 193, 30, E. M. 262, 35. l. 34 Choer. 194, 10, E. M. 262, 53. l. 36 Choer. 194, 3.

τοῦ ῑ δείρω. καὶ διὰ τὸ ἀντιπαρακεῖcθαι αὐτῷ τὸ ō οἷον δορά· τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ ō ἀντιπαρακείμενον ἔχει τὸ ē ἐγκείμενον οἷον cπείρω cπορά, ἀλείφω ἀλοιφή. καὶ πάντα τὰ διὰ τοῦ ειρω ἀποςτρέφεται τὴν διὰ τοῦ ῑ μόνου γραφὴν οἷον οἰκτείρω, κείρω. οὕτω καὶ δείρω διὰ τῆς ει διφθόγγου.

δεῖcα: ὃ cημαίνει τὴν ὑγραcίαν διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ἀπὸ γὰρ τοῦ δεύcω μέλλοντος γέγονε δεῦcα καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ υ εἰς ῑ δεῖcα καὶ τὸ παράδειcος διὰ τῆς ει διφθόγγου. παρὰ γὰρ τὴν δεῖcαν γέγονεν. τὸ δὲ δῖcα ἡ δυcωδία εἴρηται παρὰ τὸ δίω τὸ διὰ τοῦ ῑ γραφόμενον ὃ cημαίνει τὸ φοβοῦμαι, ἵν' ᾖ δῖcα ἡ δυcοcμία, ἣν φεύγομεν. εἴτε οὖν διὰ τοῦ ῑ εἴτε διὰ τῆς ει διφθόγγου ἄδηλον, τὸ δίω γὰρ καὶ δείω διφορεῖται ὅθεν δέος καὶ δίον διὰ τοῦ ῑ, ὅθεν «τρὶς περὶ ἄςτυ μέγα Πριάμου δίον» (Χ 251).

Δεκελεικός: διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀπὸ γὰρ τοῦ Δεκέλεια γέγονεν.

δελφίς: ῑ· τὰ γὰρ δικατάληκτα κτλ.

δενδρήεις: τὸ εις δίφθογγος· ἐπεὶ δενδρήεντός ἐςτιν ἡ γενική.

Δέρα τόπος Λακωνικῆς. τὸ ἐθνικὸν Δεραῖος καὶ Δερεάτης. καὶ τὸν δῆμον δὲ Δειράδας φαςὶ καὶ τοὺς δημότας Δειραδιώτας ἀπὸ ἥρωός τινος.

Δέρβη: ὁ κατοικῶν Δερβήτης ὡς Cιδήτης Πυλήτης. λέγεται δ' ἴςως καὶ Δέρβεια καὶ τὸ ἐθνικὸν Δερβείτης. τινὲς δὲ Δέλβειαν, ὅ ἐςτι τῇ τῶν Λυκαόνων φωνῇ ἄρκευθος.

Δερβίκκαι ἔθνος πληςίον τῶν Ὑρκανῶν. Ἀπολλώνιος (Aphrodisiensis, Mein. in Indice suspicatur Ἀπολλόδωρος) δὲ δὶς τὸ κ καλῶς (fortasse κακῶς et initio Δερβίκαι Mein.) γράφει. Κτηςίας δὲ Δερβιςςούς αὐτούς φηςι καὶ Τερβιςςούς.

δέτρον: παρὰ τὸ δείρω ὡς μείρω μέτρον.

δευρί: τὸ ἐπίρρημα διὰ τοῦ ῑ ἐκ τοῦ δεῦρο τροπῇ τοῦ ō εἰς ι.

δεύρω: δεῦρο.

Δεύς: Ζεύς.

Δηϊάνειρα: διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· πάντα γὰρ τὰ διὰ τοῦ ειρᾱ κτλ.

Δημάδης: οὐκ ἔχει τὸ ῑ. ἀπὸ γὰρ τοῦ Δημέας γίνεται Δημεάδης καὶ κατὰ ςυναίρεςιν Δημάδης. καὶ ὤφειλεν εἰς τὸ η γίνεςθαι ἡ κρᾶςις, ἀλλὰ διὰ τὸν χαρακτῆρα εἰς ᾱ ἐγένετο· τὰ γὰρ εἰς δης πατρωνυμικὰ ἢ τύπου πατρωνυμικοῦ ὄντα ἢ τῷ ι θέλει παραλήγεςθαι ἢ τῷ

---

l. 6 Choer. 196, 16, E. M. 263, 1. Hes. habet δίcαλα ἀκαθαρcία i. e. δῖcα vel δicαλία cf. Schmidt ad h. l. l. 14 Choer. 196, 6. l. 16 Choer. 192. 11. l. 17 Choer. 196, 31. l. 18 St. B. l. 21 St. B. l. 24 St. B. l. 28 E. Gud. 389, 27; etiam Hesychius δέτρον pro δέρτρον praebet. l. 29 Choer. 196, 31. l. 30 Hes., Herod. περὶ μον. λέξ. 26, 33. l. 31 Hes. περὶ μον. 6, 17. l. 32 Choer. 196, 20. l. 34 E. M. 265, 11 cf. 210, 1.

ᾱ οἷον Πηλείδης Αἰακίδης Εὐρυμάδης Πυλάδης. οὕτως οὖν καὶ Δημάδης.

δηρίω: διὰ τοῦ ῑ τὸ ρ̄ῑ. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ιω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα κτλ.

δηῶν: γέγονε παρὰ τὸ δήϊος. διὸ καὶ σὺν τῷ ῑ γράφεται τὸ δηῶν.

Δηώ: Δημήτηρ.

Δίας: ὁ ἥρως εἷς τῶν Τιτάνων παρὰ τὴν Διὸς γενικὴν γίνεται Δΐας καὶ κράσει Δίας. τὸ δὲ Δείας γίνεται παρὰ τὸ δέος Δεΐας καὶ ἐν συναλοιφῇ Δείας διὰ τῆς ει διφθόγγου ὁ δέος ἐμποιῶν.

διαττᾶν: διασήθειν, διάττειν ὁρμᾶν.

διηλίτης: ὁ δι' ὅλου ἁμαρτάνων.

διιπετής: διὰ τοῦ ῑ γράφεται παρὰ τὴν Διῒ δοτικὴν γεγονὸς παρὰ τὸ πεσεῖν οἱονεὶ ὁ ἐκ Διὸς πεπτωκώς.

δίνη: τὸ δι ῑ· τὰ γὰρ εἰς ῑνη μονογενῆ κτλ. καὶ ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς δίννας λέγουσι καὶ οὐχὶ δέννας.

δῖνος: διὰ τοῦ ῑ· τὰ διὰ τοῦ ῑνος ὀνόματα πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα κτλ. σημαίνει δὲ δῖνος καὶ εἶδος ὀρχήσεως καὶ εἶδος ποτηρίου καὶ συστροφὴν ὕδατος.

δίνω: τὸ συστρέφω ὁμοίως διὰ τοῦ ῑ. οἱ γὰρ Αἰολεῖς δίννω λέγουσιν.

δίκτυον: παρὰ τὸ δικεῖν ὅ ἐστι βάλλειν.

Διομήδεια: ει.

Διόνυσος: οἱ μὲν Διόνυξον αὐτὸν ὀνομάζουσιν, ὅτι σὺν κέρασι γεννώμενος ἔνυξε τὸν Διὸς μηρὸν ὡς Στησίμβροτος, οἱ δὲ Δεύνυσον. Ἀνακρέων «πολλὰ δ' ἐρίβρομον Δεύνυσον»· τοῦ ῑ τραπέντος εἰς ε̄ γίνεται Δεόνυσος — οὕτω γὰρ οἱ Σάμιοι προφέρουσι — καὶ συναιρέσει Δεύνυσος ὡς Θεόδοτος Θεύδοτος. ἔνιοι φασίν, ὅτι, ἐπειδὴ ἐβασίλευσε Νύσης, δεῦνον δὲ τὸν βασιλέα λέγουσιν οἱ Ἰνδοί, ὡς Ἰόβας. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύσσης τοῦ ὄρους ὀνομάσθαι, ἐπεὶ ἐν τούτῳ ἐγεννήθη, ὡς Πίνδαρος, καὶ ἀνετράφη. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πολλὰ διανύσαι καὶ κατορθῶσαι, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Θάσιος. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ δονεύειν καὶ κινεῖν τὰ σώματα πλεονασμῷ τοῦ ῑ ὡς πυκνός πυκινός. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Διὸς ὑετοῖς κεράννυσθαι ὅ ἐστιν ὕδασιν, ὡς πιθανεύεται Ἀριστόδημος.

l. 3 Choer. 191, 1. l. 5 Il. Pr. P 65, Hes. l. 6 ap. Hes. sine ῑ scriptum est, sed cf. fr. 51. l. 7 E. M. 270, 10 et 271, 3, Choer. 192, 13. l. 10 Hes. E. M. 271, 34. l. 11 Herod. Il. Pr. Ι 90, sic etiam Hes., apud quem tamen et διελίτης et διλίτης reperitur. l. 12 Choer. 192, 30. l. 14 Choer. 190, 18.

l. 16 Choer. 190, 28. l. 19 Choer. 190, 24; fuisse quosdam qui δείνη δεῖνος scriberent, concludi potest ex Hes., qui habet δεῖναι, δείναις, δείνας, δεινεύει, δεινεύειν, δεινήεντα, δείνησιν, δείνοις, δεῖνος, δεινωτήν, δεινωτοῖς et δεινεύοιτο, δινῆεν δινωτήν δινήσας δινωτοῖσι; etiam in E. M. 262, 21 δεῖνος προπερισπᾶται ὁ ψυκτήρ. l. 21 E. Orion. 46, 17. l. 22 Choer. 196, 33. l. 33 reliqua incertiora sunt quum auctores etymologiarum taceantur neque sciri possit, an ab epitomatore adiecta sint. περὶ παθῶν fr. 599: παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ ἀεί ἐστιν ἡ ἔκτασις Διώνυσος διὰ τοῦ ωι καὶ τοῦ ῡ μακροῦ ὡς τὸ «Διωνύσοιο τιθήνας» καὶ «Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς Ἰλιάδος Ζ. E. M. 259, 28; 277, 35; 280, 6, ubi

δῖος: ῑ.

Διπόλεια: τὸ δι ῑ κατὰ τὴν ἀρχὴν παρὰ τὴν Διῒ δοτικήν, κατὰ δὲ τὴν παραλήγουσαν διὰ τῆς ει διφθόγγου, γράφεται δὲ καὶ Διπόλια (e. g. Arist. Pac. 420).

δίς: τρίς τετράκις καὶ τὰ ἑξῆς ἐπιρρήματα ἀριθμητικὰ διὰ τοῦ ῑ πάντα.

δισσά: διττά.

διφᾶν: ὅ ἐστι ψηλαφᾶν διὰ τοῦ ῑ γράφεται· παρὰ γὰρ τὸ ἅπτω ἀφή ἀφῶ καὶ μετὰ τῆς διά προθέσεως διαφῶ καὶ κράσει διφῶ τὸ τῇ ἀφῇ ὑποβάλλειν.

Δίφιλος: ῑ. ὥσπερ γὰρ παρὰ τὴν Ἄρηϊ δοτικὴν γίνεται ἀρηΐφιλος, οὕτω παρὰ τὴν Διῒ Δίφιλος καὶ κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ῐῐ εἰς ἓν μακρὸν Δίφιλος.

διψῆν: διψᾶν.

Διώνη ἡ θεός· ἀπὸ τοῦ Διὸς Διώνη κατ' ἔκτασιν τοῦ ο̆ εἰς ω̄, ὅτι αὐτὴ πρῶτον γέγονε γαμετὴ τοῦ Διός. ἢ ἀπὸ τοῦ διὰ πάντων ἰέναι.

Διώρης: ὄνομα κύριον διὰ τοῦ ῑ γραφόμενον. ἢ γὰρ παρὰ τὴν διά πρόθεσιν καὶ ὁρῶ διαόρης καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω̄ καὶ κράσει τοῦ ῑ καὶ ᾰ εἰς ῑ μακρόν. ἢ ὡς ἀπὸ τοῦ ὕλη ὑλώρης παραγωγόν, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς Διός γενικῆς Διώρης «Διώρεος ἄλκιμος υἱός» (P 429).

δμῳῶν: σὺν τῷ ῑ καὶ περισπωμένως. θηλυκὸν γάρ ἐστιν. οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός.

δοιάσσατο: δοάσσατο.

δοκή: δοχή.

δολφός: ἡ μήτρα i. q. δελφύς.

δόμορτις: γυνή τις.

Δονουσία: νῆσος μικρὰ Ῥόδου, εἰς ἣν Διόνυσος ἐκ Νάξου τὴν Ἀριάδνην μετεκόμισε τοῦ πατρὸς Μίνω διώκοντος αὐτήν. ἔοικεν οὖν Διονυσία εἶναι καὶ κατὰ παραφθορὰν Δονουσία.

---

etiam haec ex Herodiano sumpta videntur: Διόδωρος ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ τόπου τῆς Νύσης λέγει Διόνυσον ὡς ἐν Νύσῃ παρὰ νυμφῶν ἀνατραφέντα τοῦ Διὸς μηροῦ εἰστεθέντα καὶ τὸν μηρὸν ὄνομα λέγει τόπου. Choer. 191, 19.

l. 1 Choer. 191, 29 cf. fr. 20. l. 2 verba usque ad ει διφθόγγου sumpsi ex Choer. 192, 20, ubi quae addita sunt πολεῖον ut βαλανεῖον per ει prosperispomenos scribenda esse, ut aliena omisi, γράφεται δὲ καὶ Διπόλια ipse addidi propter Hes., qui habet Διιπόλεια et Διιπόλια. l. 5 Choer. 191, 23. l. 7 Hes. l. 8 Choer. 191, 25, E. M. 279, 46. Quosdam per ει scripsisse coniectari licet ex Hes., ubi δειφήσαντες ψηλαφήσαντες, quod non pro δεφήσαντες voce nihili sed pro διφήσαντες est, δειφῶν ζητῶν et διφᾶν ζητεῖν ψηλαφᾶν ἐρευνᾶν.

l. 11 Choer. 192, 17. l. 14 Hes. l. 15 E. Or. 46, 21 expletum ex E. M. 280, 41. l. 17 Choer. 192, 7 et E. M. 280, 47. l. 21 Schol. ad Od. τ 121. Choer. Dict. 452, 2 ἡ γραφὴ οὐκ ἔστιν ἡ αὐτή. τὸ μὲν γὰρ Τρῳαί καὶ δμῳαί καὶ θῳαί ἔχουσι τὸ ῑ προσγεγραμμένον κατὰ τὴν παραλήγουσαν, τὸ δὲ Τρῶες, δμῶες, θῶες οὐκ ἔχουσι τὸ ῑ προσγεγραμμένον κατὰ τὴν παραλήγουσαν. l. 23 Herod. in E. M. 281, 33. Hes. l. 24 Hes. l. 25 Hes. l. 26 Hes. l. 27 St. B. s. v. et Eust. ad Dionys. 530. Meinekius Δονουσία ex Δόνουσα vel Δονοῦσσα corruptum putat. cf. Lob. Proll. 417 not. 17.

δορύαλλος: λέγεται καὶ δόρυλλος· Ἀριστοφάνης «αἱ γυναῖκες τὸν δορύαλλον φράγνυνται». ἔςτι δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἐφ' ὕβρει τραγῳδοποιοῦ Δορύλλου. ἢ παρὰ τὸ δείρειν τὸ τυπτόμενον καὶ τὸ τιλλόμενον τὰς τρίχας καὶ οἱονεὶ ἐκδερόμενον. οὕτω γὰρ πάλαι ἐψίλουν ὡς δηλοῖ Ἀριστοφάνης «ἠβυλλιῶςαι τἄρτι παρατετιλμέναι» (Ran. 519).

δορύκνιον: εἶδος βοτάνης παρὰ Νικάνδρῳ Ἀλεξιφαρμάκοις (376). γράφεται δὲ καὶ δορύχνιον. Δημοφῶν δὲ ἐτυμολογεῖ αὐτὸ οὕτω κεκλῆςθαι διὰ τὸ δόρατι ἴςον εἶναι κατὰ τὴν ἀναίρεςιν.

Δορυλάειον cf. fr. 42.

δουράτειος: διὰ τῆς ει διφθόγγου ὡς μετουςιαστικόν.

δούρειος: διὰ τῆς ει διφθόγγου πρῶτον μὲν ὅτι ἀνεφάνη τὸ ε ἐν τῷ δούρεος, δεύτερον δὲ ὅτι τὰ διὰ τοῦ ειος σημαίνοντα μέρος σωματικὸν ἢ μετουςιαστικὸν διὰ τῆς ει γράφεται. λέγεται δὲ καὶ δώρειος.

δράγμα: διὰ τοῦ γ. δραχμή: διὰ τοῦ χ.

δριμύς: ῐ. τὰ ἀμφιβαλλόμενα κτλ.

δρίφακτος καὶ δρύφακτος: κράββατος, δρύφακτοι αἱ τοῦ δικαστηρίου θύραι ἢ τὰ διαφράγματα ἢ τὰ περιτειχίσματα.

δροίτη: ἡ πύελος. ὁ δὲ Αἰτωλός φησι τὴν σκάφην, ἐν ᾗ τιθηνεῖται τὰ βρέφη. Παρθένιος δὲ τὴν σορὸν καὶ Αἰσχύλος. καὶ ἔςτι παρὰ τὸ δόρυ καὶ τὸν οἶτον τὸν θάνατον τὸ δόρυ τὸ εἰς θάνατον ἐπιτήδειον. ἢ ἐκ δρυὸς εἰς οἶτον πεποιημένη καὶ εἰς τὸ δέχεσθαι τὸ σκῆνος. κατὰ τὸν Ἕρμιππον οὖν διὰ τοῦ ῡ γράφεται παρὰ τὴν δρῦν τὴν ξυλίνην. ὅτε δὲ τὴν σορόν, διὰ τῆς οῑ.

Δρυόπη: γράφεται καὶ Δρυόπα.

Δρύουςα ἢ Δρυοῦςςα: ἡ Σάμος τὸ παλαιόν.

δύο: δύω.

δύω: δοιώ.

Δυρράχιον πόλις Ἠπείρου ἡ πρότερον κληθεῖςα Ἐπίδαμνος, νῦν δὲ Δυρράχιον, ὅτι κατὰ τὸν τόπον προεχούσης ἄκρας γεωλόφου τὸ κῦμα προςπῖπτον καὶ σχιζόμενον ῥαχίαν ποιεῖ μεγάλην, ὅθεν διὰ τὴν ῥαχίαν καὶ τὸ δύςορμον Δυρράχιον ὠνόμαςαν τὸν τόπον. Ἀλέξανδρος ἐν Εὐρώπῃ «δυςραχίου τ' Ἐπίδαμνος ἐπ' ἀγχιάλου χθονὸς ἀκτῆς».

δῶςι: ὅταν μὲν ἑνικῶς ᾖ, σὺν τῷ ῑ, ὅταν δὲ πληθυντικῶς, ἄνευ τοῦ ῑ.

l. 1 E. M. 283, 45, Hes., apud quem voc. per ῡ scriptum est, quum in E. M. per ῑ exhibeatur. l. 6 E. M. 283, 37. Hes. δορύκνιον. l. 10 Choer. 196, 13. l. 11 Choer. 196, 9. l. 14 δράγμα Hes., δραχμή ex Hes. et E. M. 287, 20, ubi de scriptura per χ̄ ad ἐρεχμός et ἐρεγμός mittimur, quo loco traditur δοκεῖ ταῦτα παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι ἐκφέρεσθαι διὰ τοῦ χ κτλ. l. 15 Choer. 191, 5. l. 16 Hes. — E. M. 288, 45 δρυφάκτους: εἴρηται κυρίως πάντα τὰ ἀπὸ ξύλων γινόμενα. δρυόφρακτός τις ὢν ὁ ἐκ δρυῶν φραγμός. πάλαι γὰρ τὰ πάντα ξύλα δρύας ἐκάλουν καὶ δρυμόν. l. 18 E. M. 288, 3. l. 24 St. B. l. 25 Hes. et St. B. s. Σάμος, sed ap. Hes. etiam Δόρυςςα οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Σάμος. l. 26 Hes., E. M. 289, 29. l. 27 E. M. 289, 28. l. 28 E. M. 291, 25, St. B. s. v., unde verba Alexandri apposui, de quibus cf. Mein. Anall. p. 374. l. 33 Hes. cf. fr. 48.

δωτήρ καὶ δωτῆρες: ἀπὸ τοῦ δοτήρ τοῦ διὰ τοῦ ō μικροῦ ἐκταθέντος εἰς ω̄ δωρῆρες διὰ τοῦ ω̄ ὥσπερ παρὰ τῷ ποιητῇ «θεοὶ δωτῆρες ἐάων» (Od. θ 325).

δωτίνη: ῑ. τὰ γὰρ εἰς ῑνη μονογενῆ κτλ.

ε.

ἑβδομήκοντα: τὰ διὰ τοῦ κοντα ἀριθμητικὰ θέλει πρὸ τοῦ κ ἔχειν τὸ η̄ φωνῆεν· ἀπὸ γοῦν τοῦ ἕξ γέγονεν ἑξάκις καὶ ἐκ τοῦ ἑξάκις ἑξήκοντα τροπῇ Δωρικῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄. τὸ δὲ ἑβδομήκοντα καὶ ὀγδοήκοντα ἐκ τοῦ ἕβδομος καὶ ὄγδοος ὤφειλεν εἶναι ἑβδομόκοντα καὶ ὀγδοόκοντα διὰ τοῦ ō. ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ διὰ τοῦ κοντα ἀριθμητικὰ οὐ θέλει παραλήγεσθαι οὔτε τὸ ō οὔτε τὸ ε̄, ἐξ ἀνάγκης ἔτρεψε τὸ ō εἰς τὸ η̄ καὶ γέγονεν ἑβδομήκοντα καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ ἐνενήκοντα ὁμοίως γέγονεν ἀπὸ τοῦ ἐννέα ἐννεάκοντα καὶ κατὰ ὑπερβιβασμὸν ἐνενάκοντα· καὶ ἐπειδὴ καὶ ὁ πεντήκοντα καὶ οἱ λοιποὶ τῷ η̄ παραλήγονται οἷον ἑξήκοντα καὶ ἑβδομήκοντα, τούτου χάριν ἐκείνων τρεψάντων τὸ ᾱ εἰς η̄ ἔτρεψε καὶ τοῦτο καὶ γέγονεν ἐνενήκοντα.

ἔγγειος: διὰ τῆς ει διφθόγγου. τὰ γὰρ παρὰ τὸ γέα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται κτλ.

ἐγείρω: ει. παρὰ γὰρ τὸν ἐγερῶ γέγονε μέλλοντα. καὶ πάλιν οἱ Αἰολεῖς ἐγέρρω λέγουσιν.

ἔγκαρτα: τοὺς κεκουρευμένους πυρούς· ἀλλὰ καὶ ἔγκαρπα Φρύνιχος Δαναΐσιν.

ἐγχείησι: τὸ χει δίφθογγος, διότι ἀνεφάνη τὸ ε̄ ἐν τῷ ἔγχεος ὥσπερ τὸ ἐλεγχείη.

ἐγχείμαργος: διὰ τῆς ει διφθόγγου. παρὰ γὰρ τὴν ἔγχει δοτικὴν γέγονεν.

ἐγχειρίδιον βίβλος μικρὰ καὶ ξίφος· γέγονε δὲ παρὰ τὴν ἐν χειρί δοτικήν.

ἔγχουσα εἶδος βοτάνης, ἢ καὶ διὰ τοῦ ᾱ λέγεται ἄγχουσα, Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ ε̄.

ἐν χρῷ: ἰστέον ὅτι δύο μέρη λόγου εἰσὶ τὸ ἐν χρῷ, πρόθεσις δηλονότι καὶ ὄνομα καὶ οὐχὶ ὥσπερ τινὲς ἐνόμισαν ἐπίρρημα. γράφεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ ν̄ καὶ μετὰ τοῦ γ̄. καὶ προσγραφομένου τοῦ ῑ ἡ κλίσις τοῦ χρωτός Ἀττικῶς. ὁ χρώς γὰρ τοῦ χρῶ τῷ χρῷ τὸν χρώ ὥσπερ

l. 1 Choer. 191, 19. l. 4 Choer. 191, 8. l. 6 Choer. 213, 22, E. M. 308, 42. Quod hic mutatio vocalis ᾱ in ἡ Dorica trope vocatur, inde explicari potest, quod Dorienses η in α vertere soliti in his η servant. cf. Ahrens de dial. Dor. p. 150. l. 17 Choer. 214, 5. ap. Hes. corrupte ἔγγια τὰ ἐν τῇ γῇ.
l. 19 Choer. 201, 20. l. 21 Hes. l. 23 Ep. Cr. I 143, 5, E. M. 315, 16, E. Gud. 158, 58. l. 25 Choer. 203, 21. cf. fr. 12. l. 27 Choer. 206, 30 coll. E. M. 313, 26, ubi altera originatio additur ad significatum ξίφος aptata: ἢ παρὰ τὴν ἔγχει δοτικὴν καὶ τὸ ἴδιον ἐγχειίδιον καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ ἐγχειρίδιον.
l. 29 E. M. 314, 30. l. 31 E. Gud. 191, 31, E. M. 313, 51 accusativum τὸν χρώ l. 34 pro τὰν χρῶν scripsi ex Choer. Dict. 254, 25 cf. Lob. El. II 302. ἐν

Ἀττικῶς ὁ γέλως τοῦ γέλω. μὴ προςγραφομένου δὲ εὔδηλων ὡς ἀποκοπῆς γενομένης τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἐν χρῷ εἴρηται, χρωτί γὰρ ἀπεκόπη.

ἐγχύλης διὰ τοῦ ῡ, εἶδος ἰχθύος.

ἐγών Δωριέων διάλεκτός ἐστι. — ἢ καὶ ὁ ποιητὴς ἐκκλίνας τὴν χασμωδίαν τῶν φωνηέντων εἶπε τὸ ἐγών μετὰ τοῦ ν.

ἐγώνγα: πᾶσα συλλαβὴ εἰς ν λήγουσα ἐν μιᾷ λέξει, ἐὰν συντεθῇ μεθ' ἑτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ τοῦ γ̄ κ̄ ξ̄ χ̄ τρέπει τὸ ν̄ εἰς γ. — δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ ἐγώνγα καὶ ἰώνγα δοκεῖ ἀντικεῖσθαι κτλ.

Ἐδουμαῖοι ἔθνος Ἀράβων. τινὲς δὲ διὰ τοῦ ῑ γράφουσιν.

ἔθειρα: διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἐκ γὰρ τοῦ ἐθείρω γέγονεν οἱονεὶ ἡ ἐξ ἔθους ἐπιφοιτῶσά τινι. ὑπάγεται δὲ καὶ κανόνι τῶν εἰς ρα θηλυκῶν.

ἐθείρω: διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ειρω ῥήματα κτλ. τὸ δὲ ἐθείρω σημαίνει τὸ ἐξ ἔθους ἐπιμελοῦμαι ἢ ἐξ ἔθους τινὶ ἐπιφοιτᾶν.

ἔθνος: τὸ ε̄ ψιλόν, ἐπεὶ τὰ εἰς ος οὐδέτερα τὸ ε̄ παραλήγεται κτλ.

εἴ: δίφθογγος. αἴ γὰρ λέγουσιν οἱ Δωριεῖς· ἔθος δὲ ἔχουσι τὸ ε̄ εἰς ᾱ τρέπειν οἷον τρέχω τράχω, Ἄρτεμις Ἄρταμις. οὕτως οὖν καὶ εἴ αἴ.

εἶα: ἔστι παρακελευσματικὸν ἐπίρρημα καὶ γράφεται διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου.

εἱαμενή ὁ κάθυγρος τόπος διὰ τῆς ει διφθόγγου.

εἶαρ: τὸ αἷμα καὶ εἰαροπότης ὁ αἱματοπότης, ὥς φησι Καλλίμαχος «τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔδαπτεν»· διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου· γέγονε γὰρ παρὰ τὸ εἴω τὸ πορεύομαι τὸ τοῦ ἰέναι καὶ πορεύεσθαι ἡμᾶς αἴτιον. ὡς γὰρ εἴλω εἶλαρ καὶ ἔδω ἔδαρ εἶδαρ, οὕτω καὶ εἶαρ.

εἶαρ τὸ ἔαρ.

εἴασκε: ἀπὸ τοῦ ἐάω ἐῶ ἐᾷς ἐᾷ, ὁ παρατατικὸς εἴων εἴας εἴα καὶ Ἰωνικῶς εἴασκε. ἐκ τούτου ἔασκε ἀποβληθέντος τοῦ ῑ. τὰ γὰρ τοιαῦτα ἀποβάλλουσι τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκτασιν οἷον ἔτυπτον ἔτυπτες ἔτυπτε τύπτεσκεν, ἦγον ἦγες ἦγε ἄγεσκεν. οὕτω καὶ τοῦτο. ἐκ τούτου οὖν τοῦ ἔασκε γίνεται εἴασκε διὰ τῆς ει διφθόγγου κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῑ.

χροΐ habet Hes. l. 4 Hes., ubi ἔγχελυς corrigunt, Schmidtius vero ἀγχύλης anguilla dictum fuisse suspicatur. l. 5 E. M. 314, 37, Ep. Cr. I 150, 11 cf. περὶ παθῶν fr. *90. l. 7 E. M. 315, 11 cf. περὶ παθῶν l. c. l. 10 St. B. l. 11 Choer. 201, 29, E. M. 318, 50, Hes. cf. fr. 14. l. 14 Choer. 201, 22, E. M. 318, 44, Hes. l. 16 E. M. 319, 19 cf. can. gen. l. 17 Choer. 212, 25. l. 19 Choer. 213, 14; originatio quae additur ab ἔω τὸ ἐκπέμπω ἔα εἶα non Herodiani est, qui huiuscemodi vocabula pro nativis habuit; in E. M. 294, 45 adiicitur παρατίθεται τὴν χρῆσιν ὁ τεχνικὸς οὕτως «εἶα δὴ ξύλον ἄγειρέ μοι σεαυτῷ», ubi technicus est ipse Choeroboscus, quamquam is Herodianum hoc loco etiam expilasse putandus est. l. 21 Choer. 203, 30; originatio ab ῥειαμενή Choerobosco debetur. l. 22 E. M. 294, 47. Herod. in Schol. BV ad Τ 87 εἶαρ ὅπερ ἐστὶ παρὰ Σαλαμινίοις αἷμα. Hes. habet εἶαρ et ἶαρ. l. 26 Choer. 207, 23. l. 27 Choer. 210, 22, E. M. 295, 11, E. Gud. 162, 24 et 50, Hes.

εἵαται: ἧνται καὶ Ἰακῶς ἕαται οἷον «οἱ δὴ νῦν ἕαται ϲιγῇ (Γ 134) καὶ εἵαται πλεοναϲμῷ τοῦ ῑ ὡϲ κέαται κείαται.

εἴβω: διὰ τῆϲ ει διφθόγγου. ἀπὸ γὰρ τοῦ λείβω γέγονε κατὰ ἀποβολὴν τοῦ λ εἴβω. τρία δέ ἐϲτιν εἰϲ βω ῥήματα διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γραφόμενα οἷον ἀμείβω ϲτείβω καὶ λείβω κεὶ εἴβω κατὰ ἀποβολὴν τοῦ λ.

εἶδαρ ἡ βρῶϲιϲ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου. ἐκ τοῦ ἔδω τὸ ἐϲθίω γέγονε ἔδαρ καὶ κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ ῑ εἶδαρ.

εἴδεται: ει δίφθογγοϲ.

εἰδικόν: ἡνίκα μὲν τὸ εἶδοϲ ϲημαίνει οἷον γένοϲ εἶδοϲ γενικόν εἰδικόν, διὰ τῆϲ ει διφθόγγου, ἡνίκα δὲ τὸ ἴδιον οἷον κοινὸν ἴδιον, διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

εἰδήμων, εἰδημόνωϲ.

εἶδον: τὸ εἶδον ἐν μὲν τῇ ὁριϲτικῇ ἐγκλίϲει παρὰ τοῖϲ ποιηταῖϲ καὶ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον «οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην» (ψ 40) καὶ «εἶδον γὰρ ϲκοπιὴν εἰϲ παιπαλόεϲϲαν ἀνελθών» (κ 194), «Τηλέμαχοϲ μνηϲτῆρϲιν ἐφήμενοϲ εἶδεν Ἀθήνην» (Od. α 118, ubi legitur μνηϲτῆρϲι μεθήμενοϲ εἴϲιδ' Ἀθήνην). παρὰ τοῖϲ ἰαμβογράφοιϲ ἤγουν ἐν ἰάμβῳ καὶ ἐν ῥητορικῷ δὲ λόγῳ ἤγουν πολιτικῷ οὐ δεῖ διὰ τοῦ ῑ γράφειν αὐτό, ἀλλὰ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου μόνον. εἰ δὲ εὑρέθη παρὰ τοῖϲ τραγικοῖϲ διὰ τοῦ ῑ γραφόμενον τὸ ἴδον, οὐδὲν θαυμαϲτόν. οἱ γὰρ τραγικοὶ ποιητικαῖϲ λέξεϲιν εἰώθαϲι κεχρῆϲθαι. ὅτι γὰρ τὸ εἶδον ἐν πολιτικῷ λόγῳ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γράφεται δῆλον, εἴγε οὐκ ἀναβιβάζει τὸν τόνον ἐν τῷ παρεῖδον καὶ ϲυνεῖδον. εἰ γὰρ ἐγράφετο διὰ τοῦ ῑ, ἤμελλεν ἀναβιβάζειν τὸν τόνον ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ «εἴϲιδ' Ἀθήνην» (α 118). ἐν δὲ ταῖϲ λοιπαῖϲ ἐγκλίϲεϲι καὶ ἐν ταῖϲ μετοχαῖϲ διὰ ϲυνεϲταλμένου τοῦ ῑ γράφεται μόνωϲ οἷον ἴδω ἰδών, ἴδοιμι, ἰδέ, ἐὰν ἴδω καὶ ἐξ αὐτοῦ δὲ γενόμενοϲ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ μέϲοϲ ἐν μὲν τοῖϲ ὁριϲτικοῖϲ διφορεῖται οἷον εἰδόμην καὶ ἰδόμην. ἐν δὲ ταῖϲ μετοχαῖϲ καὶ ἐν ταῖϲ λοιπαῖϲ ἐγκλίϲεϲι διὰ τοῦ ῑ μόνου γράφεται οἷον ἰδέϲθαι, ἰδοίμην ἐὰν ἴδωμαι «ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήϲω καὶ ἴδωμαι» (ν 215) καὶ ἰδόμενοϲ ἡ μετοχή, τὸ γὰρ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γραφόμενον «εἰδόμενοϲ Ἀκάμαντι θοῷ» (Ε 462) οὐκ ἀντίκειται, ἐπειδὴ οὐκ ἔϲτιν ἐπὶ τούτου τοῦ ϲημαινομένου, λέγω δὲ τοῦ θεωρήϲαϲ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὁμοιωθείϲ, ἰδοὺ τῷ προϲτακτικόν.

εἶδοϲ: ει, ἐπεὶ ἀντιπαράκειται αὐτῷ τὸ οἶδα.

---

l. 1 E. M. 295, 55, E. Gud. 162, 57, Choer. Dict. 697, 15 et 698, 21 cf. Herod. ap. Zon. 638 et Arc. 170, 3, Hes. l. 3 Choer. 203, 10. l. 7 Choer. 207, 10. Hes. habet εἶδαρ et ἶδαρ. l. 9 Choer. 202, 22, Hes. l. 10 Choer. 206, 20, E. M. 296, 38, ubi λέγει Ὦροϲ, quod non impedit, quin Choerobosci praeceptum Herodiano assignemus, ex quo saepe Orus pendet quamvis adversarium agens. l. 13 Hes., qui tamen etiam ἰδήμων habet, nisi hoc ex ἴδμων corruptum est. l. 14 Choer. Dict. 627, 25. l. 36 Choer. 207, 15; probabile est Herodianum addidisse τὸ δὲ ἶδοϲ τὸ καῦμα ῑ. cf. Hes.

εἴδωλον: ει, παρὰ τὸ εἴδω εἴδωλον ὡς ἕω ἕωλος, φείδω φειδωλός, αἰτῶ Αἰτωλός.

εἰδῶμεν μάθωμεν δίφθογγος, ἴδωμεν θεασώμεθα.

εἰδώς: διὰ τῆς ει διφθόγγου. παρὰ γὰρ τὸν εἴδω ἐνεστῶτα γέγονε ὁ μέσος παρακείμενος οἶδα, ἡ μετοχὴ εἰδώς. εἴδω γὰρ τὸ γινώσκω δίφθογγος.

εἶθαρ εὐθέως. ἔστιν ἐπίρρημα διὰ τῆς ει διφθόγγου· ἀπὸ γὰρ τοῦ εὐθύς γέγονεν εὖθαρ καὶ τροπῇ τοῦ ῡ εἰς ῑ εἶθαρ.

εἴθε: διὰ τῆς ει διφθόγγου· ἀπὸ γὰρ τοῦ εἴ γέγονεν εἴθε καὶ πάλιν ὅτι οἱ Δωριεῖς αἴθε λέγουσι καὶ ἔθος ἔχουσι τὸ ε̄ εἰς τὸ α τρέπειν. οὕτως εἴθε αἴθε.

εἰθύφαλλον: τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον.

εἴκελος: διὰ τῆς ει διφθόγγου· ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἄγω γέγονεν ἄγελος καὶ ἄγγελος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἴκω τὸ ὁμοιῶ, ὅπερ διὰ διφθόγγου γράφεται, γέγονεν εἴκελος.

εἴκοσι: διὰ τῆς ει διφθόγγου κατὰ παράδοσιν. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ εἷς γέγονεν ἕεις κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε καὶ φυλάττει τὴν ει δίφθογγον, οὕτω καὶ τὸ εἴκοσι γίνεται κατὰ πλεονασμὸν ἐείκοσι καὶ φυλάττει τὴν ει δίφθογγον.

εἴκω: τὸ ὑποχωρῶ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· ἀντιπαράκειται γὰρ αὐτῷ τὸ οἶκος οἱονεὶ εἰς ὃν ὑποχωροῦμεν πάντες· τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ ο ἀντιπαρακείμενον ἔχει τὸ ε ἐγκείμενον. εὑρέθη δὲ ἐν διαστάσει καὶ ὁ πρῶτος ἀόριστος οἷον ἔειξε.

εἰκών: ει δίφθογγος. ἀπὸ γὰρ τοῦ εἴκω τὸ ὁμοιῶ γέγονεν εἰκών. ἀντιπαράκειται γὰρ τὸ ο ἐν τῷ ἔοικα. τὰ γὰρ ἔχοντα ἀντιπαρακείμενον τὸ ο ἔχει τὸ ε̄ ἐγκείμενον οἷον κείρω κουρεύς, ἀγείρω ἀγορά, οὕτως καὶ εἴκω τὸ ὑποχειρῶ οἶκος καὶ εἴκω τὸ ὁμοιῶ ἔοικα. τὸ δὲ Ἰκόνιον ἡ πόλις καὶ τοῦτο παρὰ τὸ εἰκών ὃν διὰ τοῦ ῑ γράφεται. τὸ

---

l. 1 E. M. 296, 8, Hes. l. 3 Choer. 202, 23, Hes. l. 4 Choer. 202, 20 coll. E. M. 236, 34, Hes. l. 7 Choer. 207, 26, E. M. 297, 4, Hes. l. 9 Choer. 213, 3, E. M. 297, 3, Hes. l. 12 Hes. quod quamquam ut praecedentia verba εἰθύ, εἰθύοντα, εἰθυνομόμενον, εἰθυπτίων ex corrupta scriptura natum esse potest, Schmidtius tamen defendit, quia Pausanias Atticista ap. Eustath. 1413, 38 διά διφθόγγου γράφει. Atque suspicari licet Herodianum ἰθύφαλλον probasse alterius scripturae mentionem iniiciens. l. 13 Choer. 209, 24. Hes. γίνεται δὲ καὶ ἴκελος διὰ τοῦ ῑ ὡς ἐν ἄλλοις. τοιοῦτον καὶ ἴδρις παρὰ τὸ εἴδω, ἐξ οὗ τὸ οἶδα, ἀλλά καὶ ὁ ἴδιος ὁ γνωστὸς ἡμῶν καὶ παρὰ τὸν εἴσω τούτου μέλλοντα ὁ ἵστωρ παρ' Ἀττικοῖς ἐδασύνθη, ἀλλὰ καὶ ἴδμων. ὁ γὰρ εἰδήμων ὡς ἀπὸ περισπωμένου γέγονε καὶ φυλάττει τὴν ει δίφθογγον· ἔστι δὲ εἴδω καὶ τὸ ὁμοιῶ «εἰδομένη ξείνῳ» (α 105), ἐξ οὗ ὁ μέλλων εἴσω, ἐξ οὗ τὸ εἴσκω καὶ ἐΐσκω. παρὰ τοῦτο οὖν τὸ εἴδω γίνεται ἐκ τοῦ μέλλοντος τοῦ εἴσω ἶσος. κυρίως δὲ ἶσον τὸ ὅμοιόν τινι «ἶσος Ἐνυαλίῳ» (Ε 31). Ep. Cr. I 210, 10; etiam Hes. habet ἴκελος.
l. 16 Choer. 204, 12. l. 20 Choer. 206. fr. 38. — εἴκω τὸ ὁμοιῶ, ἐξ οὗ εἰκών καὶ εἰκότως· ει· τὸ δὲ ἵκω τὸ παραγίνομαι ῑ Choer. 214, 27 seqq. l. 24 Choer. 205, 21 et Steph. B. s. Ἰκόνιον, unde inserui priorem de origine nominis fabulam; utramque autem narratiunculam ab Herodiano memoratam fuisse, praeter Stephani et Choerobosci cum eo necessitudinem etiam inde coniectari licet, quod E. M. 470, 45 utramque profert.

δὲ Ἰκόνιον γέγονεν ἀπὸ τῆςδε τῆς αἰτίας. φαςὶ γὰρ ὅτι ἦν Ναννακός ὃς ἔζηςεν ὑπὲρ τὰ τριακόςια ἔτη. τοὺς δὲ πέριξ μαντεύςαςθαι, ἕως τίνος βιώςεςθαι. ἐδόθη δὲ ὁ χρηςμός, ὅτι τούτου τελευτήςαντος πάντες διαφθαρήςονται. οἱ δὲ Φρύγες ἀκούςαντες ἐθρήνουν ςφοδρῶς. ὅθεν καὶ παροιμία «τὸ ἐπὶ Ναννακοῦ κλαύςειν» ἐπὶ τῶν λίαν οἰκτιζομένων. γενομένου δὲ κατακλυςμοῦ ἐπὶ Δευκαλίωνος πάντες διεφθάρηςαν. ἀναξηρανθείςης γὰρ τῆς γῆς ὁ Ζεὺς ἐκέλευςε τῷ Προμηθεῖ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ εἴδωλα ἀναπλάςαι ἐκ τοῦ πηλοῦ καὶ προςκαλεςάμενος τοὺς ἀνέμους ἐμφυςῆςαι πᾶςιν ἐκέλευςε καὶ ζῶντα ἀποτελέςαι. διὰ οὖν τὰς εἰκόνας ἐκεῖ διαγραφῆναι Ἰκόνιον ἐκλήθη. ἄλλοι δέ φαςι γυναῖκα κατοικεῖν τὸν τόπον παράνομον, ἣ τοὺς ἐπιξενουμένους ἐκέλευςε ςυγγενέςθαι αὐτῇ καὶ μετὰ τὴν ςυνουςίαν ἀνῄρει, ἵνα μὴ ἡ ἀςέλγεια αὐτῆς ἐπιγνωςθῇ. Περςέα δὲ τὸν Δανάης ἐπὶ τοὺς τόπους ἀφικόμενον καὶ μέλλοντα ταὐτὰ πάςχειν δείξαντα τὸ τῆς Γοργοῦς πρόςωπον ἀπολιθῶςαι αὐτήν. τὴν δὲ εἰκόνα ἐπὶ πολὺν χρόνον διαμεῖναι λιθίνην, ἀφ' ἧς αἰτίας καὶ τοὺς κατοικοῦντας τὴν πόλιν οὕτως ὠνόμαςαν. καὶ ἔδει διὰ διφθόγγου, διὰ δὲ τοῦ ῑ γράφεται, ἐπειδὴ εὑρέθη ἡ ἀρχομένη ςυςτελλομένη παρὰ Μενάνδρῳ.

εἴλαθι: οἱ Αἰολεῖς γὰρ ἔλλαθι λέγουςιν.

εἰλαπίνη ἡ εὐωχία διὰ τῆς ει διφθόγγου τὸ πρῶτον, ἐλαπίναν γὰρ φαςιν οἱ Αἰολεῖς.

εἶλαρ τὸ φύλαγμα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, παρὰ γὰρ τὸ εἴλω ἐςτὶν τὸ ςυγκλείω.

Εἰλείθυια: διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα ςυλλαβή. παρὰ γὰρ τὸ ἐλεύθω τὸ παραγίνομαι γέγονεν Ἐλεύθυια καὶ Εἰλεύθυια καὶ τροπῇ τοῦ ῠ εἰς ῑ Εἰλείθυια.

εἰλεός ἡ μαγειρικὴ τράπεζα· ἔςτι γὰρ ἐλεός. Ὅμηρος Ἰλιάδος Ι (215) «καὶ εἰν ἐλεοῖςιν ἔχευαν» καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ῑ εἰλεός.

εἰλεός ὁ καὶ εἰλυός ἡ κατάδυςις τοῦ θηρίου διὰ τῆς ει διφθόγγου.

εἵλη ἡ θερμαςία διὰ τῆς ει διφθόγγου· παρὰ γὰρ τὸ ἕλη γέγονε κατὰ πλεοναςμὸν τοῦ ῑ.

εἴλη ςυςτροφὴ πλῆθος.

εἰλιγγιᾶν καὶ ἰλιγγιᾶν.

εἰλικρινής ὁ καθαρὸς διὰ τῆς ει διφθόγγου κατὰ τὴν ἄρχουςαν.

---

l. 19 Choer. 224, 16, E. Gud. 566, 33. cf. Ahrens do dial. Aool. p. 284. l. 20 Choer. 208, 10, Hes. εἰλαπίνη et ἰλαπίνη. l. 22 Choor. 208, 17, Hes. εἶλαρ et ἶλαρ. l. 24 Choer. 209, 1, E. M. 298, 38, Hes., apud quem etiam forma Εἰλύθυια exstat. l. 27 E. M. 298, 32, Choer. 203, 7. l. 29 Choer. 209, 23, E. M. 299, 45, Herod. in An. Paris. IV 181, cf. περὶ προςῳδίας Ἀττικῆς fr. 3. Hes. habet εἰλεός et ἰλεός pariter atque Choer., qui l. c. εἰλεός per ει exhibet, p. 220, 32 ἰλεός ὁ φωλεός καὶ ἡ κατάδυςις διὰ τοῦ ῑ· τὰ γὰρ παρὰ τὸ εἰλῶ παραγωγὰ ὀνόματα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον ἰλύς, ἴλη ἡ ἄθροιςις. l. 30 Choer. 212, 21. l. 32 Hes. haec scriptura reperitur etiam ap. Herodotum, vulgo ἴλη ut etiam ap. Hes. scriptum legitur et praecipitur a Choer. l. c. l. 33 utrumque Hes. s. vv. habet, idem εἴλιγγος et ἴλιγγος, εἶλιγξ et ἶλιξ. l. 34 Choer. 204, 5,

παρὰ γὰρ τὸ κρίνω καὶ τὸ ἕλη τὸ σημαῖνον τὴν θερμασίαν γέγονεν εἰλικρινής οἱονεὶ ὁ ἐν τῇ ἕλῃ κεκριμένος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῑ. τὸ δὲ λι γέγονεν οὕτως. εἱλοκρινής ἦν καὶ τροπῇ τοῦ ο̄ εἰς ῑ εἰλικρινής. τὸ κρῑ ἐκ τοῦ κρίνω.

εἰλίπους.

εἰλίσσω τὸ ει̅ δίφθογγος, τὸ λι̅ ῑ, ἐπειδὴ οὐδέποτε πρὸ τῶν δύο σσ εὑρίσκεται ἡ ει δίφθογγος κτλ.

εἰλιτενής ἄγρωστις Θεόκριτος ἡ ἐν τοῖς ἕλεσι γενομένη. ῥιζοβόλος γὰρ ἡ ἐπὶ πολὺ διϊκνουμένη. πλεονασμῷ τοῦ ῑ.

εἴλλω εἴργω κωλύω.

εἴλυμα: ἐκ τοῦ εἰλῶ εἰλύω εἰλύσσω γίνεται εἴλυμα τὸ σκέπασμα καὶ εἰλύεται τὸ καλύπτεται.

εἰλύς παρὰ τὸ εἰλύω· τὸ πηλῶδες τοῦ ποταμοῦ.

εἰλυσπᾶσθαι ῑ γραπτέον.

εἰλύσσεται εἰλεῖται.

εἰλύσω ἐν ἰλύϊ κρύψω.

εἰλυφάζω: παρὰ τὸ εἴλω εἰλύφω εἰλυφάζω. Ὅμηρος (Υ 492) «ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζων» ἀντὶ τοῦ εἰλῶν καὶ ἀναστρέφων. σημαίνει δὲ καὶ φῶς παρέχω ὡς τὸ «τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζεν» Ἡσίοδος (Scut. 275).

εἰλύω περιβάλλω.

εἰλῶ: διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀνεφάνη γὰρ ἐν τῷ ἑλίσσῳ καὶ ἑλλεδανός ὁ δεσμός.

Εἵλωτες: παρὰ γὰρ τὸ Ἕλως Ἕλωτος γέγονεν Ἕλωτες καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῑ Εἵλωτες. Εἵλωτες δ' εἰσὶν οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσσηνιακήν· λέγονται καὶ Εἱλῶται καὶ Ἕλειοι καὶ Εἱλεῖται.

εἷμα τὸ ἱμάτιον διὰ τῆς ει διφθόγγου· ἕμμα γάρ φασιν οἱ Αἰολεῖς ἀποβάλλοντες τὸ ῑ καὶ διπλασιάζοντες τὸ σύμφωνον ὥσπερ κείρω κέρρω, φθείρω φθέρρω. τὸ δὲ ἱμάτιον καὶ τὰ παρ' αὐτὸ πάντα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον ἱματίζω, ἱματισμός, ἱματιοφόρος καὶ ἱματιοπώλης. ὅτι δὲ γράφεται τὸ ἱμάτιον διὰ τοῦ ῑ, δῆλον ἐκ τοῦ γενέσθαι αὐτὸ κατὰ συναίρεσιν τοῦ ο καὶ ῑ εἰς τὴν οι δίφθογγον· εἰ δὲ ἐγράφετο διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου, θουμάτιον ἤμελλεν εἶναι κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο̄ καὶ ε εἰς τὴν ου δίφθογγον.

εἱμένος τὸ ἐνδεδυμένος διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφεται. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ἐμμένοι καὶ ἀμφιεμμένοι φασὶν ὥσπερ κείρω κέρρω, φθείρω φθέρρω.

εἰμί τὸ ὑπάρχω· δίφθογγος τὸ πρῶτον, τὸ δεύτερον ῑ. οἱ γὰρ

E. Orion. 58, 5, E. M. 298, 57. Hes. l. 5 cf. Herod. περὶ παθῶν fr. 264 in E. M. 299, 25. l. 6 Choer. 205, 8, E. M. 299, 20. l. 8 E. M. 299, 17. l. 10 Hes. l. 11 E. M. 299, 53 Hes. l. 13 Hes., qui tamen etiam ἰλύς habet, quod praescribit Choer. 225, 2. l. 14 E. M. 299, 55, Hes. habet εἰλισπᾶσθαι et ἰλυσπᾶσθαι. l. 15 Hes. l. 16 Hes., qui etiam ἰλύσω ἰλύϊ καλύψω, κρύψω. l. 17 E. Or. 66, 9, E. M. 300, 1, Hes. l. 21 Hes. l. 22 Choer. 212, 23, Hes. l. 24 Choer. 208, 25, St. B. s. Ἕλος Arcad. 93, 18. l. 27 Choer. 209, 12; 222, 22, E. M. 300, 15. l. 34 Choer. 203, 27. l. 36 Choer. Orth. 210, 32, Dict. 848, 2.

Αἰολεῖϲ ἐμμί λέγουϲι ὥϲπερ κείρω κέρρω, γέγονε δὲ εἰμί οὕτωϲ· ἔϲτιν ἔω τὸ ϲημαῖνον τὸ ὑπάρχω· τοῦτο τρέπον τὸ ω̅ εἰϲ μι̅ γίνεται ἐμί. καὶ ἐπειδὴ τὰ εἰϲ μι̅ φύϲει μακρᾷ παραλήγεται, καὶ τοῦτο ἀναγκάζεται φύϲει μακρᾷ παραλήγεϲθαι ἢ τρέπον τὸ ε̅ εἰϲ η̅ ἢ προϲλαμβάνον τὸ ι̅. τὸ γὰρ ε̅ ἐν τοῖϲ ῥήμαϲι διχῶϲ μεγεθύνεται ἢ διὰ προϲθήκηϲ τοῦ ι̅ οἷον ἔχω εἶχον, ἕλκω εἷλκον ἢ διὰ τὸ τρέπεϲθαι εἰϲ η̅ οἷον ἐλαύνω ἤλαυνον, ἐλέγχω ἤλεγχον. καὶ ὤφειλε μᾶλλον τρέψαι τὸ ε̅ εἰϲ η̅ ἤπερ προϲλαβέϲθαι τὸ ι̅· τὰ γὰρ εἰϲ μι̅ οὐ θέλει διφθόγγῳ παραλήγεϲθαι οἷον τίθημι δίδωμι χωρὶϲ τοῦ εἶμι τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ πορεύομαι. ἀλλ' εἰ ἔτρεψεν τὸ ε̅ εἰϲ η, οὐκ ἤμελλε φυλάττειν λείψανόν τι τοῦ πρωτοτύπου οἷον λέγω λόγοϲ, νέμω νόμοϲ, διδῶ δίδωμι, τιθῶ τίθημι, ἄρδω ἀρδεύω· τούτου χάριν προϲέλαβε τὸ ι̅ καὶ γέγονεν εἰμὶ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου, ἵνα φυλάξῃ τι τῆϲ φωνῆϲ τοῦ πρωτοτύπου. διατί δὲ πάλιν οὐκ ἔτρεψε τὸ ε̅ εἰϲ η̅; ἵνα μὴ ϲυνεμπέϲῃ τὸ ἠμί τὸ ϲημαῖνον τὸ λέγω τὸ γενόμενον ἀπὸ τοῦ φημί.

εἶμι τὸ πορεύομαι διὰ τῆϲ ει̅ διφθόγγου τὸ πρῶτον. ἀπὸ γὰρ τοῦ εἴω γέγονε τροπῇ τοῦ ω̅ εἰϲ μι̅.

εἶναι: ει̅. ἀπὸ γὰρ τοῦ εἰμὶ γίνεται τὸ πρῶτον πρόϲωπον τῶν πληθυντικῶν ἐμέν, ὅπερ κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ ϲ̅ γίνεται ἐϲμέν, καὶ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ ἐμέν γίνεται ἔναι τὸ ἀπαρέμφατον καὶ κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ ι̅ εἶναι.

εἰνάτηρ: ἡ νύμφη διὰ τῆϲ ει̅ διφθόγγου. παρὰ τὸ εὐνή γέγονεν εὐνάτηρ καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ υ̅ εἰϲ ι̅ εἰνάτηρ.

εἴνατοϲ: ἐκ τοῦ ἔννατοϲ κατὰ μεταβολὴν τοῦ ν̅ εἰϲ ι̅. καὶ ἡ μὲν τῶν Ἀργείων διάλεκτοϲ μεταβάλλει τὸ ι̅ εἰϲ ν̅. καὶ γὰρ τὸ ϲπείδω ϲπένδω λέγουϲι καὶ τὸ αἰεί αἰέν. ἡ δὲ τῶν Ϲικελῶν τὸ ἀνάπαλιν τὸ ν̅ εἰϲ ι̅ μεταβάλλει, τὸ γὰρ ἐννάνυχον εἰνάνυχον καὶ τὸ ἔνδον ἔνδοι.

Εἴνατοϲ πόλιϲ Κρήτηϲ, ὡϲ Ξενίων φηϲί.

εἵνεκα: ἕνεκα πλεοναϲμῷ τοῦ ι̅ εἵνεκα.

εἰνοϲίφυλλον: διὰ τῆϲ ει διφθόγγου. ϲημαίνει δὲ τὸν κινοῦντα τὰ φύλλα. παρὰ γὰρ τὴν ἔνοϲιν, ὃ ϲημαίνει τὴν κίνηϲιν, καὶ τὸ φύλλον γέγονεν ἐνοϲίφυλλον καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ ι̅ εἰνοϲίφυλλον διὰ τῆϲ ει διφθόγγου.

εἷο δίφθογγοϲ ἡ ἀντωνυμία. ἕο γὰρ ἦν.

εἶποϲ παγίϲ.

l. 16 Choer. Orth. 211, 14 cf. fr. 27. l. 18 Choer. Dict. 726, 5, E. M. 301, 8, de diphthongo in εἶναι cf. E. M. l. c. et Choer. Dict. 725, 25. l. 22 Choer. 205, 12, E. M. 302, 16. l. 24 E. M. 302, 1 cf. Ahrens de dial. Dor. p. 104 not. 1, ubi ex Eustathio 722, 58 Heraclide auctore simile praeceptum profertur, quo tamen non impedimur, quin sumamus idem tradidisse Herodianum. l. 28 St. B. Hes E. M. 302, 14. l. 29 E. M. 302, 20, Hes. l. 30 Choer. 203, 3. Hes., qui infra habet ἐννοϲίφυλλον, quod ad eum locum ex Simonide ap. Plut. Mor. 722, 6 citat Schmidt. l. 34 Choer. 202, 32, Hes.; explicatius Choer. 202, 12. l. 35 Hes., sed diserte ἶποϲ praescribitur a Choer. 223, 27, quae scriptura est etiam ap. Hes. s. ἶποϲ.

εἶπας: τὸ θέμα ἔπω τὸ λέγω, ὁ πρῶτος ἀόριστος εἶπα. ἡ μετοχὴ ὤφειλεν εἶναι ἔπας καὶ ἐπών. ἀλλὰ μὴν ὁ εἴπας καὶ ὁ εἰπών ἐφύλαξε τὴν παραλήγουσαν τοῦ εἶπα τὴν ει δίφθογγον.

εἴπεσκε τὴν τῆς μετοχῆς ἀρχὴν ἐφύλαξε τῆς εἰπών εἰπόντος, οὐ μὴν τοῦ ἐνεστῶτος· ἔπω γάρ ἐστιν ὁ ἐνεστώς.

Εἰραφιώτης: διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐρράφθαι γέγονεν ἐρραφιώτης καὶ εἰραφιώτης προσελθόντος τοῦ ι καὶ ἀποβληθέντος τοῦ ρ. Εἰραφιώτης γὲ λέγεται ὁ Διόνυσος διὰ τὸ ἐρράφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διός. ἢ παρὰ τὸ ἔριφος γέγονεν ἐραφιώτης καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι Εἰραφιώτης. καὶ γὰρ ὑπὸ ἐρίφων φασὶν ἀνατραφῆναι τὸν Διόνυσον. καὶ λέγεται Ἐρίφιος παρὰ Λάκωσιν.

εἰρά ἡ ἐκκλησία εἰ μὲν παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω διὰ διφθόγγου, εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ἱερὰν εἶναι, διὰ τοῦ ἰῶτα.

εἴργω: δίφθογγος. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐέργω γίνεται κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο εε εἰς τὴν ει δίφθογγον. καὶ ἄλλως, ὅτι ἀνεφάνη τὸ ε ἐν τῷ ἔργαθεν· ἢ διὰ τὸ ἀντιπαρακεῖσθαι τὸ ο οἷον ὀργή. ἡ δὲ ὀργή εἴργει τινὰ τοῦ καλῶς βουλεύεσθαι (pro βούλεσθαι scripsi). τὰ δὲ ἔχοντα τὸ ο ἀντιπαρακείμενον ἔχει τὸ ι ἐγκείμενον, κτείνω κτόνος, εἴρω ὅρμος, οὕτω καὶ εἴργω ὀργή.

εἴρερος δούλεια: ει.

εἰρεσία ἡ κωπηλασία διὰ τῆς ει διφθόγγου. παρὰ γὰρ τὸ ἐρέτης γέγονεν ἐρεσία καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι εἰρεσία.

εἰρεσιώνη: ει.

εἴρην ὄνομα ἡλικίας παρὰ τὸ εἴρειν καὶ λέγειν. ὁ ἤδη λέγων καὶ δημηγορῶν.

εἰρήνη δίφθογγος κατὰ τὴν ἄρχουσαν. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ λάμπω λαμπήνη, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἴρω τοῦ σημαίνοντος τὸ λέγω γίνεται εἰρήνη, ὅπερ διὰ διφθόγγου γράφεται.

εἴρια: δίφθογγος· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐρίου γέγονεν εἴρια κατὰ πλεονασμόν.

εἱρκτή: ἡ φυλακὴ διὰ τῆς ει διφθόγγου. τοῦ γὰρ εἴργω τὴν δίφθογγον ἐφύλαξεν.

εἱρμός: διὰ τῆς ει διφθόγγου. παρὰ γὰρ τὸ εἴρω τὸ συμπλέκω.

εἰροπόκος: διὰ τῆς ει διφθόγγου. παρὰ γὰρ τὸ ἔριον καὶ τὸ πέκω τὸ ξαίνω γέγονεν ἐροπόκος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι εἰροπόκος.

l. 1 E. M. 302, 24, Choer. Dict. 613. l. 4 E. M. 302, 43. l. 6 Choer. 212, 32, E. M. 302, 53, Hes. l. 12 E. M. 303, 38 cf. fr. 14. Hes. habet et εἰράων et ἱράων quamvis etiam hoc ab εἰρεῖν repetens. l. 14 Choer. 205, 15, Hes. l. 20 Hes. E. M. 303, 2. Apud. Hes. scriptum est etiam ἵρεροc (nam pro ἵερον ponendum esse ἵρερον et Hesychii glossam collato Apollon. lex 92, 23 restituendam ἵρερον δουλείαν· οἱ δὲ εἴρερον monuit Schmidt.). Choer. 226, 6 ἵρεος ἡ δουλεία i. e. ἵρεροc. l. 21 Choer. 208, 22, E. M. 303, 9, Hes. l. 23 E. M. 303, 18, Hes. l. 24 E. M. 303, 37, Hes. l. 26 Choer. 209, 19. l. 29 Choer. 207, 31. l. 31 Choer. 198, 17, Hes. l. 33 Choer. l. c. Hes. l. 34 Choer. 208, 2.

εἴρυσθαι τὸ φυλάξαι· ἔστι ἐρύω ἐρύσω εἴρυκα εἴρυμαι εἴρυται καὶ τὸ ἀπαρέμφατον εἰρύσθαι ὡς λελύσθαι. ἀπὸ δὲ τοῦ ἔρυμι τὸ παθητικὸν ἔρυμαι καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἔρυσθαι προπαροξυτόνως καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ ὡς ζεύγνυμι ζεύγνυσθαι. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ εἰλκύσθαι. εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ ἑλκύω εἰλκύσθαι, εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ἕλκυμι εἵλκυσθαι.

εἰρύαται: εἰρύω εἴρυμι, τὸ παθητικὸν εἴρυμαι, τὸ γ΄ εἴρυνται καὶ Ἰωνικῶς εἰρύαται.

εἰρύσασθαι τὸ φυλάξαι· μέσος ἀόριστος α΄ παθητικὸς ἀπὸ τοῦ θέματος τοῦ ἐρύω ἐρύσασθαι καὶ Ἰωνικῷ πλεονασμῷ.

εἴρω τὸ συμπλέκω διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀνεφάνη γὰρ ἐν τῷ ἕρμα τὸ κώλυμα. καὶ πάλιν ὅτι ἀντιπαράκειται αὐτῷ τὸ ὅρμος ὁ περιτράχηλος κόσμος καὶ ὁ λιμὴν παρὰ τὸ εἴρειν καὶ συμπλέκειν τὰς ναῦς. καὶ ἄλλως, ὅτι οἱ Αἰολεῖς ὀρράτω λέγουσιν. ἔστι δὲ ἐρῶ εἶρα ἔρρον τὸ προστακτικόν. ἔθος γὰρ ἔχουσι τὸ ε̄ τρέπειν οιον ὄνειρος ὄνοιρος.

εἴρω τὸ λέγω διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀνεφάνη γὰρ ἐν τῷ ἐρῶ μέλλοντι, καὶ πάλιν ὅτι τὰ διὰ τοῦ ειρω βαρύτονα ἀποστρέφεται τὴν διὰ τοῦ ῑ μόνου γραφήν.

εἴρων δίφθογγος. παρὰ γὰρ τὸ εἴρω τὸ λέγω γέγονεν οἱονεὶ ὁ διὰ λόγων παραλογιζόμενος· τὸ δὲ εἴρω δέδεικται διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενον.

εἰρωνεία: διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ κατὰ τὴν ἄρχουσαν καὶ κατὰ τὴν παραλήγουσαν ἡ μὲν ἄρχουσα, ὅτι παρὰ τὸ εἴρων εἴρωνος γέγονεν, ὅπερ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ὡς δέδεικται, κατὰ δὲ τὴν παραλήγουσαν, ὅτι παρὰ τὸ εἰρωνεύω ἐστὶν εἰρωνεία ὡς μοιχεύω μοιχεία.

εἷς διὰ τῆς ει διφθόγγου τὸ ὄνομα. τὰ γὰρ εις εις ἔχοντα οὐδέτερον εἰς εν διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον χαρίεις χαρίεν, ἀστερόεις ἀστερόεν, οὕτως οὖν καὶ εἷς ἕν.

εἵς ἡ μετοχὴ δίφθογγος διὰ τὸ τὴν γενικὴν ἐκφέρεσθαι διὰ τοῦ εντος.

εἷς τὸ ὑπάρχεις. διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀπὸ γὰρ τοῦ εἰμί γέγονε τροπῇ τοῦ μ εἰς ς.

εἰσάμενος: διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀπὸ γὰρ τοῦ εἰδῶ ῥήματος τοῦ σημαίνοντος τὸ ὁμοιῶ γέγονεν εἴσω εἶσα εἰσάμην καὶ εἰσάμενος ἡ μετοχή.

εἰσῆμεν: ἀντὶ τοῦ εἰσῄειμεν: σὺν τῷ ῑ Καλλίας Πεδήταις. καὶ εἰσῆσαν ἀντὶ τοῦ εἰσῄεσαν σὺν τῷ ῑ, Ἀγάθων Ἀερόπῃ. καὶ εἰσῄα ἀντὶ τοῦ εἰσῄειν.

εἰσί διὰ τῆς ει διφθόγγου τὸ πρῶτον. ἀνεφάνη γὰρ τὸ ε ἐν τῷ ἔασι.

l. 1 E. M. 303, 56, Hes. l. 6 E. M. 304, 6. l. 8 E. M. 304, 9, Hes. l. 10 Choer. 209, 27 ex emendatione Ahrensii de dial. Aeol. p. 99 cum not. cf. p. 81. l. 15 Choer. 210, 3. l. 18 Choer. 202, 33, E. Orion. 58, 3. l. 21 Choer. 203, 24. l. 25 Choer. 208, 12. l. 28 Choer. 208, 15. l. 29 Choer. 211, 20. l. 31 Choer. 202, 24, Hes. l. 34 E. M. 301, 56. l. 35 Choer. 211, 22.

ἐῖσκω κατὰ διαίρεσιν «ἐῖσκω πηγεσιμάλλῳ» (Il. Γ 197), τὸ δὲ «ἴσκοντες» (Λ 799) διὰ τοῦ ῑ γραπτέον. οὐδέποτε γὰρ τὰ εἰς σκω ῥήματα κοινὰ ὄντα διφθόγγῳ τῇ διὰ τοῦ ῑ παραλήγεται.

εἴσω: διὰ τῆς ει διφθόγγου. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τῆς ἐξ γίνεται ἔξω καὶ ἀπὸ τῆς πρὸ πρόσω, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς εἰς εἴσω.

εἶτα: διὰ τῆς ει διφθόγγου· ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ δή γίνεται δῆτα, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἰ γίνεται εἶτα.

εἴωθα: διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀνεφάνη γὰρ τὸ ε̄ ἐν τῷ ἔθος καὶ ἐν τῷ ἔωθα· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ εἴωθα ἔωθα λέγουσιν. γέγονε δὲ τὸ εἴωθα τούτῳ τῷ τρόπῳ· ἔστι ῥῆμα ἔθω ὃ σημαίνει τὸ ἐξ ἔθους τι διαπράττομαι, ἐξ οὗ καὶ ἔθνος. τούτου ὁ μέσος παρακείμενος εἶθα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω εἴωθα καὶ εἴωθε.

εἰῶσιν: ἔστιν ἐῶ τὸ συγχωρῶ β΄ συζυγίας τῶν περισπωμένων. τὸ πληθυντικὸν ἐάομεν ἐῶμεν, τὸ γ΄ ἐάουσιν ἐῶσι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ «καὶ οὐκ εἰῶσιν ἐκπέρσαι» (Il. Υ 139 καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι). πλεονάζει γὰρ τὸ ῑ ὥσπερ καὶ ἐκ τοῦ ἕωλον γίνεται εἵωλον.

Ἑκαλή δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. ὁ δημότης Ἑκάλιος. καὶ Ἑκάλειος Ζεύς.

ἐκαρβάνιζεν: ἐβαρβάριζεν. καρβάν γὰρ ὁ βάρβαρος.

Ἑκατόννησοι αἱ περὶ Λέσβον: δύο νν.

Ἐκβάτανα cf. Ἀγβάτανα.

ἔκδραχμον: ἐξάδραχμον.

ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖθι, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ ἐκείνοθι παρὰ τὸ ἐκεῖνος.

ἐκεῖθεν: οὐδὲν τῶν εἰς θεν τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται πλὴν τοῦ ἐκεῖθεν, ὅπερ ἐκ τοῦ ἐκείνοθεν γίνεται κατὰ συγκοπὴν καὶ τὸ ἐκεῖσε ἀπὸ τοῦ ἐκείνοσε.

ἐκεῖνος: ει δίφθογγος. καὶ γὰρ οἱ Δωριεῖς κῆνος καὶ τῆνος διὰ τοῦ η ποιοῦσι τὴν γραφήν. ἔθος γὰρ ἔχουσι τὴν ει δίφθογγον τρέπειν οἷον πλείων πλήων, μείων μήων. αἱ δὲ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι αἱ μονοπρόσωποι ἀπὸ φωνήεντος θέλουσιν ἄρχεσθαι οἷον αὐτός οὗτος, οὕτως οὖν καὶ τὸ ἐκεῖνος προσέλαβε τὸ ε διὰ τὸν κανόνα τοῦτον.

ἐκεινοςί: διὰ τοῦ ῑ τὸ σι. κατ' ἐπέκτασιν γάρ ἐστιν. αἱ δὲ ἐπεκτάσεις οὐ γίνονται διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἀλλὰ διὰ τοῦ ῑ. τὸ οὖν οἱονεί καὶ ὡσπερεί γραφόμενα διὰ τῆς ει διφθόγγου οὐκ ἔστι κατ' ἐπέκτασιν, ἀλλὰ διάφορα μέρη λόγου εἰσίν. τὸ γὰρ οἱονεί δύο μέρη λόγου ἐστὶν τὸ οἷον ὄνομα καὶ τὸ εἰ σύνδεσμος συναπτικός. τὸ δὲ

l. 1 E. M. 272, 11. Il. Pr. Λ 799, Π 41, Choer. 268, E. M. 318. 9 ἐκ τοῦ εἴδω τὸ ὁμοιῶ ὁ μέλλων εἴσω καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ̄ εἴσκω καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα. καὶ ἐπειδὴ οὐδέποτε ἡ ει δίφθογγος πρὸ τοῦ σκ εὑρίσκεται, διαλύεται καὶ γίνεται ἐῖσκω. μέλλοντα οὐκ ἔχει. l. 4 Choer. 202, 10. l. 6 Choer. 213, 6. l. 8 Choer. 210, 27, E. M. 306, 46, Hes. cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 101 cum not. 1. l. 13 E. M. 306, 41, Hes. l. 17 St. B. Hes. l. 19 Hes. l. 20 Hes. St. B. l. 22 Hes. l. 23 E. M. 321, 35, Hes. l. 24 E. M. 321, 10 cf. Mon. 27, 5. l. 27 Choer. 206, 9, E. M. 321, 30 et 508, 30. l. 32 Choer. 200, 32.

ὡσπερεί τρία μέρη λόγου ἐστίν. ἔστι γὰρ ὡς ἐπίρρημα καὶ τὸ πέρ σύνδεσμος παραπληρωματικὸς καὶ τὸ εἰ σύνδεσμος συναπτικός.

ἑκκαίδεκα: ὁ ἀριθμὸς ὁ σύνθετος κ καὶ οὐ ξ. ἐτράπη γὰρ [ὡς καὶ adieci] ἡ πρόθεσις διὰ τὸ ἐπαγόμενον σύμφωνον.

ἐκολῴα: ἐθορύβει. σὺν τῷ ι. γίνεται γὰρ παρὰ τὸ κλῶ τὸ κράζω κλοιός καὶ κλῳός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο κολῳός καὶ κατὰ παραγωγὴν κωλῳῶ.

ἐκ Ῥώμης: ἡ ἐξ πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ ξ εἰς κ κτλ.

Ἑκτόρειος: διὰ τῆς ει διφθόγγου. εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ι «Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα» (Β 416).

Ἐλαία πόλις τῆς Ἀσίας Αἰολική. ἔστι καὶ ἑτέρα Ἰταλίας διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, Ἐλέα, ἐξ ἧς Ἐλεᾶται, τῆς δὲ προτέρας Ἐλαῖται.

Ἐλάρα «Ἐλάρας γενεά» οὕτω παρὰ Σιμωνίδῃ. Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρῳ (fr. 279 Bergk) κτλ.

ἐλάραι τὰ ἐν τῷ αὐλῷ τῶν δοράτων ἁρμοζόμενα. λέγεται καὶ ἀλάρα.

Ἐλάτεια πόλις μεγίστη Φωκίδος. ἔστι καὶ Θετταλίας. ἔστι καὶ Θεσπρωτίας, ἣν καὶ Ἐλατρίαν φασὶ διὰ τοῦ ρ.

ἐλεγεῖον: ει.

ἐλεγχείη τὸ ὄνειδος. τὸ χει δίφθογγος, διότι ἀνεφάνη τὸ ε ἐν τῷ ἔλεγχος ἐλέγχεα.

ἐλεινός: διὰ τῆς ει διφθόγγου. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ δέος δεεινός καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ τῆς ει διφθόγγου εἰς τὴν ει δίφθογγον δεινός, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔλεος γίνεται ἐλεεινός καὶ κράσει ἐλεινός.

ἐλειός εἶδος ἱέρακος.

ἐλειός ὁ σκίουρος.

Ἐλένεια ἑορτὴ ἀγομένη ὑπὸ Λακώνων.

ἑλένιον βοτάνη τις.

Ἐλευσίς ὄνομα πόλεως. διὰ τοῦ ι γράφεται ὡς δικατάληκτον.

Ἐλιμία: Ἀλέξανδρος ἐν Εὐρώπῃ Ἐλίμειόν φησι διὰ μακροῦ τὴν μει συλλαβήν, τὴν δὲ λι διὰ βραχέος τοῦ ι.

ἐλινύω τὸ ἡσυχάζω διὰ τοῦ ι γράφεται κατὰ τὸν κανόνα τὸν εἰρημένον ἐν τῇ περὶ τοῦ Βιθυνία διδαχῇ (pro διφθόγγῳ scripsi).

ἑλινός ἡ ἄμπελος.

Ἐλιπεύς: ὁ Ἐνιπεύς ποταμός.

---

l. 3 Choer. 213, 20. l. 5 Hes. Ep. Cr. I 135, 3, E. M. 323, 19. l. 8 cf. περὶ συντάξεως στοιχείων fr. 24. l. 10 Choer. 208, 32, Hes. l. 12 St. B. l. 14 Herod. περὶ παθῶν fr. 708 in E. M. 60, 37. l. 16 Hes. cf. Schmidt., qui pro ἄλαρα suadet ἀλάρα. l. 18 St. B. l. 20 Hes., Choer. 214, 24. l. 21 E. M. 327, 20, Hes. l. 23 Choer. 208, 28. l. 26 Hes. l. 27 Hes. l. 28 Hes. ex Meinekii emendatione. l. 29 Hes. l. 30 Choer. 197, 29. l. 31 St. B. l. 33 Choer. 200, 9, Hes. habet ἐλινύειν et ἐλεινύειν consueto errore; idem etiam ὀλινύει. l. 35 E. M. 330, 29, Hes. ἐλενοί. l. 36 Hes.

Ἑλλάνικος: διὰ τοῦ ῑ τὸ ν̄ι. παρὰ γὰρ τὸ Ἕλλην Ἑλληνικός καὶ τροπῇ τοῦ η̄ εἰς α. καὶ ἄλλως τὰ εἰς κος κτητικὰ διὰ τοῦ ῑ γράφεται. ἢ ἀπὸ τοῦ Ἕλλην Ἕλληνος καὶ τοῦ νίκη γέγονεν Ἑλλανόνικος καὶ συγκοπῇ Ἑλλάνικος.

Ἑλλοί οἱ οἰκήτορες τῆς περὶ Δωδώνην χώρας Ἑλλοπίας καὶ Σελλοί.

ἔλπος ἔλαιον, στέαρ, εὐθηνία. ἔλφος βούτυρον. Κύπριοι.

Ἔμεια διὰ τῆς ει διφθόγγου τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ εια προπαροξυτόνων. καὶ ἄλλως· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεργῶ ἐνέργεια καὶ ἀνθῶ Ἄνθεια, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ἐμῶ Ἔμεια διὰ τῆς ει δίφθόγγου. ἔστι δὲ τόπος πλησίον Μυκηνῶν. Ἔμεια δὲ λέγεται, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἤμεσεν ὁ Κέρβερος ἀνελθὼν ἐκ τοῦ Ἅιδου ἢ ἐπειδὴ ὁ Θυέστης φαγὼν τὰ τέκνα αὐτοῦ ἐκεῖ ἤμεσεν.

Ἔμισα ἡ πόλις ὡς Λάρισα καὶ Ἐμισαῖος ὡς Λαρισαῖος.

ἐμίχθη: τὸ μῑ κατὰ παράδοσιν. μέμιγά ἐστιν ὁ μέσος παρακείμενος. εἰ δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου ἐγράφετο, μέμοιγα ἤμελλεν εἶναι. ἐὰν γὰρ εὑρεθῇ τὸ ε̄ ἐν δισυλλάβῳ μέλλοντι ἢ μόνον ἢ μετὰ τοῦ ῑ, τρέπεται εἰς τὸ ο̄ οἷον [φθείρω φθερῶ ἔφθορα] πείθω πείσω πέποιθα λείβω λείψω λέλοιβα. εἰ οὖν τὸ μίγω μίξω διὰ τῆς ει διφθόγγου ἐγράφετο, μέμοιγα ἤμελλεν εἶναι ὁ παρακείμενος. ἀλλὰ μὴν μέμιγα ἐστίν. καὶ δῆλον ὅτι μίγω καὶ μίξω διὰ τοῦ ῑ καὶ ἐμίχθη ὁμοίως.

ἐμμέμυκεν παρὰ τὸ μεμυκέναι. τινὲς δὲ ἐμνήμυκεν.

ἐμῳκυμόρῳ: ἐμῷ ὠκυμόρῳ. καὶ ἐκθλίβεται τὸ ῑ τῆς ἐμῷ ἀντωνυμίας διὰ τὸ μηδέποτε γίνεσθαι κρᾶσιν τοῦ ῑ μέσου ὄντος· καὶ λοιπὸν κιρνᾶται τὰ δύο ωω εἰς ω̄ καὶ γίνεται ἐμῳκυμόρῳ χωρὶς τοῦ ῑ.

ἐνάζω: λιτανεύω πρὸς τοῖς ναοῖς.

ἐν ἀκαρεῖ: ἐν ῥιπῇ. Ἀκαρῆ, ἀκαρί, ἐν ἀκαρεῖ. η, ῑ, δίφθογγος.

ἔνδεια: διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐνδεής ἐνδέεια καὶ κράσει ἔνδεια ὡς εὐκλεής εὐκλέεια εὔκλεια.

ἐνδεξιᾷ τοπικὸν καὶ περισπώμενον. ὅταν δὲ ᾖ προπαροξύτονον, ἄνευ τοῦ ῑ ἀντὶ τοῦ ἐπιδεξίως.

ἔνδιος σημαίνει τὸν μεσημβρινὸν καιρόν, διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

ἔνδινα τὰ ἔντερα διὰ τοῦ ῑ γράφεται ὡς ἀνθρώπινος. ἔνδινος γάρ.

l. 1 Choer. 201, 17, E. M. 331, 17, Theogn. 60, 1. l. 5 St. B. 268, 20 et 561, 5, Hes. Ἑλλοί et Σελλήεις. cf. E. M. 709, 30. l. 6 Hes. l. 7 Choer. 206, 20, E. M. 334, 19. l. 13 Choer. 199, 13. l. 14 Choer. 212. 6. φθείρω addidi ex Choer. Dict. 582, 24, ne deesset exemplum futuri per simplex ε̄ prolati. l. 21 Hes. l. 22 E. M. 337, 4, H. Pr. Σ 458. l. 25 Hes. E. M. 337, 10 cum simplici ν̄, quum Lob. Rhem. 13 et 353 duplex praeferat. l. 26 Hes. l. 27 Herod. in E. M. 392, 15. In E. M. 338, 16 ἔνδεια: τὰ ἐλλείποντα μιᾷ συλλαβῇ κατὰ τὸ θηλυκὸν διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται ἐνδεής ἐνδέεια καὶ ἔνδεια, ἀδεής ἀδέεια καὶ ἄδεια est Choerobosci sententia syllabam excisam putantis p. 179, 5; tum sequitur Herodiani ἢ ὡς εὐκλεής εὐκλέεια καὶ κατὰ κρᾶσιν εὔκλεια, οὕτω καὶ ἐνδεής ἐνδέεια καὶ ἔνδεια. l. 29 E. M. 338, 43, Hes. Schol. ad Od. ρ 365.
l. 31 Choer. 200, 7, E. M. 339, 1 ubi quae proponuntur originationes παρὰ τὸ ἐνδεῖν καὶ ἐλαττοῦσθαι τὴν ἡμέραν ἢ παρὰ τὸ ἰδίω τὸ ἱδρῶ γέγονεν ἐνίδιος καὶ ἔνδιος, quarum prior ap. Choer. excidit, ab Herodiano alienae sunt. l. 32 Choer.

ἐνδόcθια τινὲς λέγουσι τὰ ἐντόcθια.

ἐνεῖκαι τὸ ἐνέγκαι. ἔcτι γὰρ Ἰωνικόν. παρὰ τὸ ἐνέκω ἐνέξω πλεονασμῷ τοῦ ῑ ἐνείκω ἤνεικα, ἐξ οὗ «ἀλλά μ' ὑπήνεικαν» (Ε 885) καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἐνεῖκαι.

ἐνεκολάβιcε κατέπιεν. οἱ δὲ ἐνεκολήβαcεν.

ἔνη καὶ Αἰολικῶς ἔννη. ἔcτι καὶ ὄνομα πόλεως.

ἐνθαδί: τὸ ἐπίρρημα διὰ τοῦ ῑ. ὥcπερ γὰρ ἐκ τοῦ δεῦρο γίνεται δευρί κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς ῑ, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἐνθάδε ἐνθαδί κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς ῑ.

ἐνθριμματίς· οἱ μὲν πλείους διὰ τοῦ ῑ, ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ υ ἤτοι ἀπὸ τοῦ θρύου ἢ ἀπὸ τοῦ θρύβεcθαι.

ἐνίοτε: ῑ. ἢ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἔcτιν καὶ τοῦ ὅτε ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ ἔνιοι.

Ἐνιπεύς: διὰ τοῦ ῑ. ἔcτι δὲ ὄνομα ποταμοῦ. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐνιπή τοῦ cημαίνοντος τὴν ἀπειλὴν γέγονεν. καὶ γὰρ ὁ ποταμὸς οὗτος ἄγριός ἐcτι καὶ ἀπειλοῦντι ἔοικεν. τὸ δὲ ἐνιπή διὰ τοῦ ῑ, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐνίπτω γέγονεν, ὅπερ διὰ τοῦ ῑ γράφεται· τὰ γὰρ εἰς πτω ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον οἷον νίπτω, ῥίπτω, πίπτω πλὴν τοῦ φιλαλείπτω καὶ ἐρείπτω.

ἐννέα: δύο ν̄ν.

ἔννεον: ἔcτι ῥῆμα νέω, ὁ παρατατικὸς ἔνεον καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν̄ ἔννεον (Φ 11).

ἔννη: ἔcτι νῶ, σημαίνει τὸ νήθω — ὁ παρατατικὸς ἔνων ἔνης ἔνη καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν̄ ἔννη.

ἐννύχιον κρύπτεις. cκοτεινῶς καὶ δολίως. τινὲς δὲ ἐμμύχιον ἐν τῷ μυχῷ.

ἐνοπαῖς ἐνωτίοις ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς τῶν ὤτων ὀπαῖς κεῖcθαι. Coφοκλῆς.

ἐντερόνεια: ἐντεριώνη τὸ μεcαίτατον τῆς νεώς. ἤτοι τὸ μέcον τοῦ ξύλου καρδία, οἱ δὲ μυελός.

ἐνωματία: ῑ.

ἐνωπιδίως ἐcίδεcκεν: τινὲς ἐνωπαδίως γράφουσι τὸ εἰς αὐτοὺς τοὺς ὦπας ὁρᾶν καὶ γινώcκειν (Od. ψ 94 ubi Bekk. per α).|

ἐνώπιον μετώπιον: ῑ. τὸ δὲ προcωπεῖον διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ προπεριcπᾶται.

201, 11, E. M. 339, 5, Hes., ubi haec originatio profertur ἀπὸ τοῦ ἐνδύcαcθαι τῷ θώρακι καὶ τοῖς ἄλλοις ὅπλοις; futiles sunt, quae in E. M. proponuntur.

l. 1 Hes., E. M. 345, 50. l. 2 E. M. 339, 32. Hes. l. 5 Hes., E. M. 340, 33 cf. Arist. Eqq. 263. l. 6 Herod. in E. M. 582, 49. l. 7 Choer. 200, 29. l. 10 Hes. l. 12 Choer. 199, 3. l. 13 Choer. 199, 4 et 24. l. 19 Choer. 213, 19. l. 20 E. M. 344. 6. — Huc referendum videtur Hes. ἔννεεν: ἐξέτεινε, ubi pro ἐξέτεινε ἐνήχετο vel ἔνηχε scribendum proponam. l. 22 Herod. in E. M. 344, 1. l. 24 Hes. l. 26 E. M. 344. 47, Hes. s. v. et ἐνώταις, accentum ex E. M. collato Arc. 113, 15 posui. l. 28 Hes. cf. Schol. Arist. Eqq. 1185. l. 30 Hes. Choer. 207, 29 ἐνωμάτεια: ει· ἐνωμάτεια τάγματα δίφθογγος. ἡ παράδοσις corruptus videtur, praesertim si conferas Lob. ad Phryn. 521. l. 31 E. M. 345, 1. l. 33 E. M. 346, 10, Hes. s. vv.

ἐνώτια.

ἐξάκλινον, ἐξάπουν. Ἀττικῶς ἔξπουν καὶ ἔξκλινον λέγεται, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐξπηχυστί καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ ἔξπουν.

ἐξείδιον: σημαίνει δὲ τὴν ἕξιν. διὰ τῆς ει διφθόγγου τὸ ξει. γέγονε δὲ ἀπὸ τῆς ἕξεως ἐξείδιον ὥσπερ ἀπὸ τῆς λέξεως λεξείδιον καὶ ὄφεως ὀφείδιον ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς γενικῆς. εἰ δὲ ἀπὸ τῆς ἕξιος, ἑξίδιον διὰ τοῦ ῑ.

ἐξίτηλος: ῑ. παρὰ τὸ ἐξιέναι τὸ ἐξελθεῖν. λέγεται δὲ κυρίως τὸ ἀπολλύμενον.

ἔξμετρα: ἑξάμετρα.

ἐξουθενεῖ παρακρίνει, ἐξουθενούμενοι κατευτελιζόμενοι.

ἔξω: χωρὶς τοῦ ῑ. πάντα γὰρ τὰ ἀπὸ προθέσεως ἀρχόμενα ἐπιρρήματα χωρὶς τοῦ ῑ γράφεται οἷον ἀνά ἄνω, κατά κάτω, εἰς εἴσω, οὕτως οὖν καὶ ἐξ ἔξω καὶ πρός πρόσω. ὁμοίως καὶ τὰ εἰς ω̄ ἀπὸ ἐπιρρημάτων γινόμενα χωρίς τοῦ ῑ γράφεται οἷον ἐγγύς ἐγγυτέρω ἐγγυτάτω, ἔξω ἐξωτέρω καὶ ἐξωτάτω, πέραν περαιτέρω καὶ περαιτάτω.

ἐόλητο: ἐκεκίνητο καὶ ἐτετάρακτο. γράφεται καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου «ἡ μὲν ἄρ' ὡς αἰόλητο νόον μελεδήμασι κούρη». Ἀπολλώνιος (III 471).

Ἔορτος ἢ Ἐορδός Μακεδών, ἀπὸ ἔθνους.

ἐοσσητήρ ἐπίκουρος τιμωρός. ἀντὶ τοῦ ἀοσσητήρ.

ἐπαλξίτης ὁ λίθος ὁ ἐπάνω τῆς ἐπάλξεως τῷ κανόνι τοῦ Ἀσκαλωνίτης. ἢ καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ις διά τοῦ ιτης γινόμενα διά τοῦ ῑ γράφεται οἷον Ναύκρατις Ναυκρατίτης, Ταμίαθις Ταμιαθίτης.

ἐπεί: διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐί γέγονε καὶ τῆς ἐπί προθέσεως.

ἐπείγω τὸ σπεύδω, ἐξ οὗ καὶ ἐπείκτης καὶ ἔπειξις καὶ ἐπειγωλή ἡ σπουδή, γράφεται διὰ διφθόγγου.

ἐπαίτης ἀπὸ τοῦ αἰτῶ αἰτήσω αἰτητής καὶ ἐπαίτης.

Ἐπειός: δίφθογγος. τὰ γάρ διά τοῦ ειος κύρια ὀξύτονα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται.

ἐπήρεια: δίφθογγος. ἐπηρεάζω γὰρ καὶ ἐπηρεασμός.

ἐπί ἡ πρόθεσις ῑ, ἐπεί ὁ σύνδεσμος δίφθογγος.

l. 1 Hes. s. ἐνοποῖς et ἐνώταις, sic scripsit Herod., Orus Milesius ἐνῴδια E. M. 345, 3. l. 2 Herod. περὶ παθῶν fr. 146 in E. M. 346, 15. l. 4 Choer. 206, 26, E. M. 347, 54 cf. Lob. Proll. 394. l. 7 Choer. 199, 30. Pro τεθηλός scripsi ex Hes. τὸ ἐξιέναι; nam quod habet E. M. 348, 30 τοῦ δήλου, ab Herodiano non profectum est. l. 9 Hes. l. 10 Hes. cf. Lob. ad Phryn. p. 182. l. 11 E. M. 350, 6 cf. infra περαιτέρω. l. 16 E. M. 352, 1. Herodianum per ε̄ scripsisse probat Hes. ἐόληται τετάρακται. l. 19 Hes., St. B. 272, 2 ὀξύνεται ὁ Ἐορδός, ὡς Ἡρωδιανὸς ἕκτῃ. l. 20 Hes., qui habet etiam ὀσσητήρ. l. 21 Choer. 200, 16. l. 24 Choer. 212, 28, E. M. 356, 7. l. 26 E. M. 356, 33, Choer. 203, 15 causa quae utrobique additur: ἀντιπαράκειται γὰρ αὐτῷ τὸ οἴγω· ὁ γὰρ κατεπείγων ὥς τι ἀνύσαι βουλόμενος κλεῖθρα οἴγει (aliquid eiusmodi sententia flagitat pro κατεπε(γει) dubitari potest, num ab Herodiano profecta sit.

l. 28 E. M. 354, 29. ἐπέται οἱ θεράποντες ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι τοῖς δεσπόταις, E. M. 354, 57. l. 29 Choer. 210, 11, Hes. cf. can. gen. l. 31 Choer. 204, 1. l. 32 Choer. 200, 4.

Ἐπιδάμνιος τὸ ἐθνικόν· εὕρηται παρὰ Παρθενίῳ καὶ διὰ διφθόγγου.

Ἐπίδαυρος.

ἐπιείκεια: διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ κατὰ τὴν πρώτην καὶ κατὰ τὴν παραλήγουσαν. παρὰ τὸ εἴκω γάρ ἐστιν τὸ σημαῖνον τὸ ὑποχωρῶ. καὶ γὰρ ὁ ἐπιεικὴς εὐχερῶς ὑποχωρεῖ, ὅπερ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ὁμοίως καὶ ἡ παραλήγουσα τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ εια προπαροξυτόνων.

ἐπιτάξ, ἐπιζάξ Ἀθηναῖοι.

ἐπιζυγκλεῖν ἐπισκαρδαμύττειν, ἐπιστένειν, ἐπικατακλᾶν.

ἐπίσιον τὸ ἐφήβαιον· διὰ τοῦ ῑ τὰ δύο. ἀπὸ γὰρ τοῦ τὰ σία τὰ ξηρά. ξηρὸν γάρ ἐστιν· ἢ παρὰ τὸ εἰσιέναι ἐπείσιον (sic scribendum propter etymon, legitur ap. Lycophr. 1385), σημαίνει δὲ τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρὸς καὶ τοῦ γυναικός. γράφεται δὲ καὶ ἐπίσειον.

ἐπίσωτρα: τὰ ἐπικείμενα τοῖς τροχοῖς σιδήρια, ἐπὶ τὴν γῆν σοούμενα καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἐπίσσωτρα.

ἐπισχερώ: γράφεται χωρὶς τοῦ ῑ.

ἐπιτήδειος: ει. ἀπὸ τοῦ ἐπιτηδής ἐπιτήδεος καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐπιτήδειος.

ἐπίχειρα: τὸ χει δίφθογγος. παρὰ τὴν χεῖρα γάρ.

ἐπῴχατο: σὺν τῷ ῑ ἀπὸ τοῦ οἴγω.

ἐραπίδα: ἃ ἡμεῖς ἐλαπέδα.

Ἐρασῖνος: ἔστι δὲ ὄνομα κύριον διὰ τοῦ ῑ τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ ινος προπερισπωμένων. γέγονε δὲ παρὰ τὸν ἐράσω μέλλοντα.

ἐρατεινός: διὰ τῆς ει διφθόγγου. οἱ γὰρ Δωριεῖς ἐρατεννός λέγουσι ὥσπερ ποθεινός ποθεννός καὶ διὰ τὸν κανόνα τῶν εἰς νος ὀξυτόνων παρωνύμων.

ἐρατεινεύειν: στρατεύεσθαι ἢ δυσφορεῖν.

Ἐρατινοί ἔθνος ὑπεράνω Ἀράβων.

ἐργαλεῖον: ει δίφθογγος καὶ προπερισπᾶται κατὰ παράδοσιν.

---

l. 1 St. B. s. Ἐπίδαμνος. cf. Mein. Anall. Al. p. 288. l. 3 ap. St. B. etiam forma Ἐπίταυρος memoratur. l. 4 Choer. 209, 5. l. 9 Hes. ἐπιτάξ habet E. M. 365, 26 et exstat in περὶ μον. 25, 7 ex emendatione Blochii pro ἐπιδάξ. Hesychius praebet etiam ἐπιτάξ eum eadem interpretatione. l. 10 Hes., idem ζικνῶσαι σκυθρωπάσαι, pro quo E. M. 411, 52 ζιγνῶ τὸ σκυθρωπάζω καὶ ζιγνῶσαι τὸ σκυθρωπάσαι. cf. Lob. Rhem. p. 60. l. 11 Choer. 200, 5, E. M. 363, 56. verba γράφεται δὲ καὶ ἐπίσειον addidi propter Hesych. ἐπίσειον. l. 15 E. M. 364, 32, Hes. l. 17 E. M. 365, 16 ubi quod additur etymon vanum est.

l. 18 Choer. 209, 10, qui p. 215, 3 duas originationes vocabuli ἐπιτηδής proponit ab ἔτης ἐτητής ἐτηδής ἐπιετηδής ἐπιτηδής et ab ἥδω ἠδής ἐπιηδής ἐπιτηδής. l. 20 Choer. 210, 10. l. 21 E. M. 368, 35. l. 22 Hes., qui antea ἐλάπεδον τέμενος praebet. cf. Lob. El. I 101 not. 13 et Schmidt. et Mein. ad Hes. l. 23 Choer. 198, 1. l. 25 Choer. 210, 19. l. 28 Hes., Phot. 12, 7 ἐρατειχεύειν στρατεύεσθαι. — Hes. ἀρατειχεύειν καταρᾶσθαι, οἱ δὲ στρατεύεσθαι et ῥατιχεύειν καταρᾶσθαι. l. 29 Hes., qui tamen statim ἐρατινόν ἐπέραστον ἔνδοξον habet pro ἐρατεινός, cuius femininum paullo ante recte ἐρατεινή scriptum fuit.

l. 30 Choer. 203, 32, Hes.

Ἐργάνη ἡ Ἀθηνᾶ ἀπὸ τῶν ἔργων, λέγεται καὶ Ὀργάνη.

ἐρεείνω διὰ τῆς ει διφθόγγου· τὰ γὰρ διὰ τοῦ εινω κτλ.

ἐρείδω: διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀνεφάνη γὰρ τὸ ε ἐν τῷ ἐρηρέδαται καὶ ὑπερείδομαι ὁμοίως διὰ τῆς ει διφθόγγου.

ἐρείκω τὸ σχίζω. διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀνεφάνη γὰρ τὸ ε ἐν τῷ ἐρέχθω καὶ αὐτὸ γὰρ τὸ σχίζω σημαίνει.

ἔρειξις ἡ κατεσχισμένη γῆ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ἐκ γὰρ τοῦ ἐρείκω ἐρείξω ἔρειξις.

de ἐρείπω ἐρέπτω ἐρίπτω ἐρείπτω cf. fr. 31.

ἔρεισμα: ει δίφθογγος, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐρείδω· εὑρέθη·γὰρ καὶ ἐρηρέδαται.

ἔρισμα: ι. ἐπὶ τῆς φιλονεικίας (sic scripsi pro φρουρᾶς).

Ἐρέσιος Ἀπόλλων: ι.

Ἐρέτρια πόλις.

ἐρέχθων (ε 83): οὕτω διὰ τοῦ ε Ἀρίσταρχος. καί φησι στεναγμοῦ τινος καὶ ποιᾶς φωνῆς ἔμφασιν δηλοῦν καὶ ἴσως παρὰ τὸ ἐρείκω. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ φωνῆς ἁπλῶς ὡς τὸ «πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ἐρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ» (Ψ 30), ὁ δὲ Ἀπίων ἐρίχθων λέγει διακόπτων.

ἐρεχμός καὶ ἐρεγμός ὅς λέγεται καὶ ἐρεγχμός. δοκεῖ δὲ ταῦτα παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἐκφέρεσθαι διὰ τοῦ χ. διωχμὸν γὰρ λέγουσι καὶ ληχμόν ὡς Ἀντίμαχος «ληχμὸν δ' ἐμπάζεσθαι ἀλεείνων».

ἐρήρειστο: ἥρμοστο καὶ ἐπέπηκτο. φυλάσσει δὲ τὴν ει δίφθογγον πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐρήριστο, ὅπερ σημαίνει τὸ φιλονεικῶ.

ἐρήριπται: πέπτωκεν.

ἐριδήσασθαι ἁμιλληθῆναι, φιλονεικῆσαι.

ἐριθεύς: διὰ τοῦ ι, παρὰ γὰρ τὸ ἔριθος γέγονεν. ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου.

ἔριθος: ι. σημαίνει δὲ τὸν ἐργάτην καὶ τὴν γυναῖκα τὴν ἐργαζομένην τὰ ἔρια. γέγονε δὲ τὸ ἀρσενικὸν ἀπὸ τοῦ ἔρα, ὅ ἐστιν ἡ γῆ, ἔραθος καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς ι ἔριθος. ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς ἀπὸ τοῦ ἔριον γέγονεν ἔριθος. ὁμοίως δέ ἐστι τὸ λέκιθος (sic pro τολοβινθος scripsi), ὃ σημαίνει τὸν κρόκον τοῦ ᾠοῦ.

---

l. 1 Hes. s. vv. l. 2 Choer. 212, 14. l. 3 Choer. 202, 5 τοῦτο διὰ τοῦ ι γράφεσθαι λέγει ὁ Ἀπολλώνιος, ἀλλ' ἡ παράδοσις διὰ τῆς ει διφθόγγου οἶδεν αὐτὸ γεγραμμένον. Choer. Dict. 571, 22, Hes. ἐρείδω scribit, sed habet etiam ἐριδόμενος ἐρίδων, quae est Apollonii scriptura. l. 5 Choer. 201, 32, E. M. 372, 16, Hes., qui tamen etiam ἐρίκω ἐρικόμενος praebet aeque corruptum atque ἐρίκω ap. Arcad. 152, 13 cf. Lob. Rhem. 57 et 59. l. 7 Choer. 202, 3, E. M. l. o. l. 9 Choer. 200, 12 praescribit ἐρείπτω, Hes. habet ἐρίπει καταβάλλει.

l. 10 Choer. 198, 33. l. 12 Choer. 198, 32. l. 13 Hes. St. B. 447, 3. l. 14 Hes. St. B. l. 15 E. M. 371, 24, Hes. habet ἐρέχθων διακόπτων et ἐρε.θων διακόπτων ἐπείγων. l. 19 E. M. 371, 19. l. 22 E. M. 373, 50 cf Hes. ἐρηρεῖσθαι ἡρμόσθαι, ἐρήρισται ἐρίζει et Choer. Dict. 571. l. 24 Hes. l. 25 Hes. et Il. Ψ 792, ubi Schol. V ἐν δέ τισι τῶν ὑπομνημάτων γράφεται ἐριζήσασθαι. cf. Lob. Rhem. 152, Buttm. II 178. l. 26 Choer. 199, 15. l. 28 Choer. 199, 8, E. M. 373, 39, ad etymon quod attinet, fortasse altera ab ἔριον originatio est

ἐρίκη εἶδος φυτοῦ. ὤφειλε διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεςθαι, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐρείκω γέγονεν. ἀλλ' ἔςτι κανὼν ὁ λέγων, ὅτι τὰ διὰ τοῦ ικη ἀποςτρέφεται τὴν ει δίφθογγον.

ἐρινεός: ῑ. cημαίνει δὲ τὴν ἀγρίαν cυκῆν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐρίζω γέγονεν ἐρινός καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ε ἐρινεός. ἐριςτικὸν γάρ ἐςτι τὸ δένδρον. ἀνέρχεται γὰρ καὶ εἰς τοῖχον καὶ εἰς ἕκαςτον τόπον.

Ἐρινεός πόλις Δωριέων ὑπὸ τὸν Παρναςςόν. λέγεται καὶ Ἐρινειός.

ἐρινός: τὸ ρι διὰ τοῦ ῑ.

ἐρίπιον, ἐρίπνη.

ἔριφος: ῑ.

Ἕρκειος Ζεύς.

Ἑρμείας: διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἑρμέας γέγονε κατὰ πλεοναςμὸν τοῦ ῑ.

ἑρμηνεία: ει.

ἑρμίς: ῑ. cημαίνει δὲ τοῦ κραββάτου τὸν πόδα, ἐπειδὴ ἀγάλματα Ἑρμοῦ ὡς ἐφόρου ὕπνου καὶ ὀνείρων ἐκεῖ ἔγλυφον ἢ παρὰ τὸ ἐνείρεςθαι καὶ ἐμπλέκεςθαι ἐν τῇ κλίνῃ. καὶ διὰ τὸ δικατάληκτον διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον ἀκτίς ἀκτίν, οὕτως ἑρμίς ἑρμίν.

ἑρςήεις: διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀνεφάνη γὰρ τὸ ε ἐν τῇ ἑρςήεντος γενικῇ.

Ἐρυθῖνοι: πόλις Παφλαγονίας. λέγεται δὲ παρὰ τὸ ἔρευθος. διὰ τοῦ ῑ τὸ θι. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ινος πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα κτλ.

ἐρυςίβη: διὰ τοῦ ῑ γράφεται. ἐρυςίβη δὲ λέγεται ἡ πάχνη ἡ γενομένη ἐν τῇ δυςαερίᾳ καὶ φθείρουςα τοὺς καρπούς.

Ἑρχιά δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς ἀπὸ Ἐρχίου τοῦ ξενίςαντος Δήμητρα.

ἐρῳδιός: τὸ ρω ω μέγα cὺν τῷ ῑ καὶ τὸ δι ῑ. ἡ παράδοςις. λέγεται καὶ ῥῳδιός παρ' Ἱππώνακτι.

ἔρω: εἰ μὲν χωρὶς τοῦ ῑ ἀποκοπή ἐςτιν ἀπὸ τῆς ἔρωτος γενικῆς καὶ ἔρωτι δοτικῆς. εἰ δὲ μετὰ τοῦ ῑ, ὁ ἔρος τοῦ ἔρου τῷ ἔρῳ.

ἔςεται δι' ἑνὸς c κοινῶς, ἔςςεται διὰ δύο cc ποιητικῶς. οἱ γὰρ

---

epitomatorum, ut concludi potest ex Hesych. ἐριθοι οἱ γεωργοί. παρὰ τὸ τὴν ἔραν ἐργάζεςθαι, ἥτις ἐςτὶ γῆ. καταχρηςτικῶς δὲ καὶ οἱ ἐριουργοί. cf. fr. 30.

l. 1 Choer. 202, 1 collat. p. 272, 20, ubi diserte traditur φερίκη, quod quidam φερείκη scriberent, Herodianum per ῑ protulisse. ἐρίκη exstat etiam ap. Arc. 107, 14 et ap. Hes. l. 4 Choer. 199, 17 et 198, 29, Herod. in E. Orion. 61, 24. l. 7 St. B. l. 8 Choer. 198, 8, E. M. 374, 2, Hes. etyma omisi. l. 9 Hes. per ῑ exhibet cf. fr. 31. l. 10 Hes., Choer. 214, 13 ἐρίφια. l. 11 Hes., E. M. 375, 24 Ἕρκιος. l. 12 Choer. 210, 15. l. 14 Choer. 214, 26. l. 15 Choer. 197, 25, E. M. 376, 36, Hes. l. 19 Choer. 210, 17, Hes., qui habet etiam ἐρρήεντα. l. 21 St. B., Choer. 197, 31, Hes. l. 23 Choer. 214, 3, Hes. E. M. 378, 56, An. Ox. II 323, 18 causa additur haec: τὰ ἀπὸ μελλόντων cυντιθέμενα τῷ ῑ παραλήγεται, cτήςω Cτηςίχορος, ἐρύςω ἐρυςίβη. l. 25 St. B., Hes. habet Ἑρχειά cf. Mein. ad St. B. l. 27 Choer. 214, 9, Herod. περὶ παθῶν fr. 13 in E. Or. 57, 3, E. M. 380, 30, E. Gud. 210, 58, περὶ μον. 18, 3, Hes. l. 29 E. M. 379, 52, Hes. habet ἔρωι ἔχοντι, quod Voss. et Thes. III c. 2078 D ἔρωι ἔρωτι scribendum suspicantur. l. 31 E. M. 381, 22 cf. Il. Pr. B 393.

Ϲικελοὶ τὰ τῶν μελλόντων ῥήματα προηγουμένων βραχέων φωνηέντων διπλασιάζουϲι τὸ ϲ, τελέϲϲω λέγοντεϲ. ὁμοίωϲ καὶ τὸ ἕϲω ἕϲϲω. ἐκ τοῦ ἕϲεται ϲυγκοπῇ ἕϲται. λέγεται καὶ ἐϲϲεῖται Δωρικῶϲ Ἰλιάδοϲ Β (393) «οὗ οἱ ἄρκιον ἐϲϲεῖται φυγέειν κύναϲ». ἐπὶ τοῦ μέϲου μέλλοντοϲ οἱ Δωριεῖϲ παρεντιθέντεϲ τὸ ῑ προπεριϲπῶϲιν οἷον ἐκ τοῦ ἕϲεται καὶ πλεύϲεται καὶ ῥεύϲεται ἐϲϲεῖται, πλευϲεῖται, ῥευϲεῖται.

ἕϲευα: ἐκ τοῦ ϲῶ ϲεύω ὁ ἀόριϲτοϲ ἔϲευϲα καὶ ἀποβολῇ τοῦ ϲ ἕϲευα καὶ ἔϲϲευα.

ἐϲθήϲ τὸ ἱμάτιον καὶ ἔϲθημα τὸ αὐτὸ διὰ τοῦ ε̄. παρὰ γὰρ τὸ ἕω τὸ ϲημαῖνον τὸ ἐνδύομαι. — αἴϲθηϲιϲ καὶ αἰϲθητήριον αἰϲθητόϲ καὶ αἰϲθάνομαι καὶ ὅϲα ὅμοια διὰ τῆϲ αι διφθόγγου.

ἔϲϲυτο.

ἑϲτία καὶ ἑϲτιάτωρ: διὰ τοῦ ε ψιλοῦ.

Ἑϲτίαια πόλιϲ Εὐβοίαϲ. Ὅμηροϲ (Β 537) «πολυϲτάφυλον θ Ἑϲτίαιαν». ἡ δὲ διὰ τοῦ ῑ Ἰωνικὴ γραφή ἐϲτιν. — ἔϲτι δὲ καὶ Θετταλίαϲ Ἱϲτίαια. ὁ πολίτηϲ Ἱϲτιαεύϲ. Ἔφοροϲ δὲ τὸ ἐθνικὸν Ἑϲτιαῖόϲ φηϲι. καὶ Ἱϲτιώτηϲ ὁ τῆϲ Θεϲϲαλικῆϲ. τῆϲ δὲ Εὐβοίαϲ ἀδιάφοροϲ κατὰ τὴν γραφὴν καὶ διὰ τοῦ ῑ καὶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ.

Ἑταιεῖϲ διὰ διφθόγγου ὡϲ Διπαιεῖϲ.

ἑταιρεῖοϲ: δίφθογγοϲ τὸ ρει̅. τῷ λόγῳ τῶν κτητικῶν προπεριϲπωμένων.

ἑταιρία: τὸ ται δίφθογγοϲ. τὸ ρι̅ ῑ. ἡ παράδοϲιϲ.

εὐαδήϲ εὐήνεμοϲ: οἱ δὲ εὐαήϲ.

Εὐβοιεύϲ καὶ Εὐβοεύϲ χωρὶϲ τοῦ ῑ, καίτοι τὰ ἀπὸ τοῦ εἰϲ ᾱ παραγόμενα εἰϲ ευϲ φυλάττει τὴν παραλήγουϲαν. διὸ καὶ τὸ Ἀλεξάνδρεια οὐ προϋπάρχει τοῦ Ἀλεξανδρεύϲ. ἔδει γὰρ Ἀλεξανδρειεύϲ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἀλέξανδροϲ ὡϲ Ταρϲόϲ Ταρϲεύϲ.

Εὐβοῖϲ τὸ θηλυκὸν καὶ Εὐβοϊκόϲ κτητικόν.

εὐδεινόϲ: ει̅. ὡϲ ποθεινόϲ.

εὔελοϲ εὐήλιοϲ.

---

l. 7 E. M. 383, 42, Hes. ἔϲευα et ἔϲϲευα, ἐϲϲεύαντο ἐϲϲεύοντο. l. 9 Choer. 214, 14, Hes. ἐϲθήματα ἱμάτια, ἐϲθητά corrupte pro αἰϲθητά ὁρατά. l. 12 Hes., idem ϲεϲύα(ν)ται, E. M. ἔϲτι ϲῶ τὸ ὁρμῶ. παραγωγὸν ϲῦμι ὁ μέλλων ϲύϲω ϲέϲυκα ϲέϲυμαι καὶ ἐν ὑπερθέϲει ἔϲϲυμαι. l. 13 Choer. 214, 19. l. 14 St. B. s. Ἑϲτίαια et Ἱϲτίαια. Hes. habet Ἑϲτίαια ἡ πάλαι Ταλαντία ὀνομαζομένη. l. 19 St. B. l. 20 Choer. 198, 24, Hes. l. 22 Choer. 198, 23. l. 23 Hes. cf. Lob. Rhem. 4 not. 3, Parall. 156. l. 24 St. B., Hes. habet Εὐβοεύϲ, E. M. 389, 6 prorsus reprobat Εὐβοιεύϲ: τὸ ἐθνικὸν Εὐβοεύϲ καθ' ὑφαίρεϲιν τοῦ ῑ. τὰ γὰρ εἰϲ ᾱ λήγοντα φυλάττει τὴν παραλήγουϲαν τοῦ πρωτοτύπου καὶ ἐν τοῖϲ εἰϲ ευϲ οἷον Ἑλλοπία Ἑλλοπιεύϲ, Ὀρθωϲία Ὀρθωϲιεύϲ. οὕτω καὶ Εὔβοια Εὐβοιεύϲ ὤφειλεν εἶναι. οἱ δὲ λέγοντεϲ Εὐβοεῖϲ καὶ Φωκαεῖϲ ϲὺν τῷ ῑ ἁμαρτάνουϲιν. ἔοικε δὲ τὰ πολλὰ ἐν τοῖϲ τοιούτοιϲ τὸ ῑ ἀποβάλλειν ὡϲ Νῦϲα Νυϲαῖοϲ καὶ ἐξ αὐτοῦ Νυϲαιεύϲ καὶ Νυϲαεύϲ ἄνευ τοῦ ῑ (sic ex St. B. scripsi pro Νύϲϲα Νυϲϲαεύϲ), Νίκαια Νικαεύϲ, quod adnotamentum, quamquam Herodianea continet, non prorsus Herodianeum est, quum ex St. B. collato Hes. appareat, Herodianum Εὐβοεύϲ praetulisse quidem, sed alterum Εὐβοιεύϲ non prorsus reiecisse. l. 28 St. B., de feminino E. M. 389, 14 Ori et Socratis cuiusdam grammatici opiniones refert.
l. 29 Choer. 207, 33. l. 30 Hes., a Choer. 210, 6, E. M. 390, 31 comme-

εὐερκείας ἀσφαλείας.

εὐήθεια μωρία ἄνοια.

Εὐηνίνη ἡ Εὐήνου: διὰ τοῦ ι τὸ νι. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ινη μονογενῆ κτλ.

εὐήρεια ἡ εὐπάθεια καὶ εὐχέρεια.

εὐθυεπείαις: ὀρθολογίαις.

εὐθύκαινα ἡ σχοῖνος. διὰ τὸ εὐθέως κτείνειν. καὶ δύναται εἶναι εὐθύκταινα.

Εὐκάρπεια δῆμος τῆς μικρᾶς Φρυγίας. ἔστι δὲ καὶ Εὐκαρπία φρούριον Σικελίας.

εὔκλεια: ει.

εὐκταῖος.

εὐλάβεια.

εὐμάρεια.

Εὐνεῖδαι: διὰ τῆς ει διφθόγγου τὸ νει. παρὰ γὰρ τὸ Εὔνεως γέγονεν. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ Νείλεως Νειλείδης, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Εὔνεως Εὐνείδης.

εὐνεικής εὐκρινής, εὔνικος πολὺ νικῶν.

Εὐνείκη ῥοδόπηχυς: ὄνομα Νηρηΐδος. οὐ παρὰ τὸ νίκη, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἐνείκω τὸ κομίζω ὡς τὸ «μελιηδέα οἶνον ἐνείκω» (Ζ 258). Εὐνείκη οὖν ἡ τὰ καλὰ κομίζουσα ἢ ἡ ἄβαρις, ἣν οἷόν τε καλῶς ἐνεγκεῖν.

εὔξεινος.

εὐπαθείας: εὐθαρσίας.

εὐπατέρειαν: ἀγαθοῦ πατέρος θυγατέρα.

εὐρεῖα: διὰ τῆς ει διφθόγγου. εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ι εὐρέα· καὶ ἄλλως· τὰ ἀπὸ τῶν εἰς υς ἀρσενικῶν διὰ τοῦ εια παρασχηματιζόμενα θηλυκὰ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται.

εὐρεῖος ποταμοῦ: διὰ τῆς ει διφθόγγου. εὐρεής γὰρ καὶ εὐρεέος καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς τὴν ει δίφθογγον εὐρεῖος.

εὐρείτης.

Εὐριπίδης: διὰ τοῦ ι τὸ ρι καὶ πι. παρὰ γὰρ τὸ Εὔριπος Εὐριπίδης. καὶ πάλιν τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος διὰ τοῦ ιδης γινόμενα διὰ τοῦ ι γράφεται χωρὶς τοῦ Κύθνος Κυθνείδης· ἔστι δὲ ὄνομα κύριον.

εὔριπος διὰ τοῦ ι. παρὰ γὰρ τὸ ῥιπίζω γέγονεν Εὔριπος οἱονεὶ

moratur etiam εὔειλος παρὰ τὸ εἵλη, quocum comparari potest εὔερος Ionice εὔειρος, quod ap. Hes. in εὔιρος corruptum est, pronunciatum. cf. Lob. ad Phryn. p. 146 seqq. l. 1 Hes., in E. M. 390, 17 εὐερκίας scriptum est. l. 2 Hes. l. 3 Choer. 199, 33, Hes. l. 5 E. M. 390, 50; ap. Hes. corrupte scriptum est εὐηχερία εὐηρία εὔπλοια. l. 6 Hes. l. 7 Hes. cf. Lob. Proll. 36. l. 9 St. B. l. 11 Hes. Herod. περὶ παθῶν fr. 514 in E. M. 392, 15. l. 12 Choer. 214, 24: ap. Hes. perverse εὐκτέον scriptum est. l. 13 Hes. l. 14 Hes. l. 15 Choer. 202, 27, E. M. 393, 35, περὶ ποс. 298, 20, Hes. l. 18 Hes., apud quem vocabula confusa sunt. l. 19 E. M. 393, 31 coll. περὶ ποс. 302, 23 et Choer. 272, 21. l. 22 Hes. l. 23 Hes., cf. E. M. 462, 14. l. 24 Hes. l. 25 Choer. 208, 5. l. 28 Choer. 211, 30, E. M. 396, 5, Hes. l. 30 Hes., E. M. 396, 1 cf. ἀκαλαρείτης. l. 31 Choer. 201, 7. l. 34 Choer. 200, 19, ubi

ὁ εὐχερῶς ῥιπιζόμενος καὶ ἐπιφερόμενος ἢ παρὰ τὸ εὐρύ γέγονεν εὔρυπος καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ῠ εἰς ῑ Εὔριπος ὥσπερ ἀφροδύτη ἡ Ἀφροδίτη καὶ δύφρος δίφρος.

Εὐρώπεια: διὰ τῆς ει διφθόγγου. τὰ γὰρ διὰ τοῦ εια θηλυκὰ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου παρηγμένα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον Καλλιόπη Καλλιόπεια, Πλειστοδόκη Πλειστοδόκεια. οὕτω καὶ Εὐρώπη Εὐρώπεια.

εὐφυῖα.

Ἐφέσιος: εὕρηται καὶ Ἐφέσεια διὰ διφθόγγου. οὕτω γὰρ ἐν Ἀλεξάνδρῳ Σοφοκλῆς.

Ἐφιάλτης ὄνομα κύριον παρὰ τὸ ἰάλλω τὸ ἐκτείνω γέγονεν ἰάλτης καὶ ἐπιάλτης καὶ ἐφιάλτης.

Ἐφωδίων: Ἐρατοσθένης διὰ τοῦ τ̄ Ἐφωτίων ἀναγράφει, Μαινάλιον περιοδονίκην παγκρατιαστήν. ὁ δὲ Πολέμων διὰ τοῦ δ.

ἐχθρός cf. fr. 8.

Ἐχινάς: διὰ τοῦ ῑ. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐχῖνος.

ἐχῖνος: διὰ τοῦ ῑ τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ ῑνος προπερισπωμένων.

Ἐχίων: ἔστι δὲ ὄνομα κύριον· διὰ τοῦ ῑ. ἐκ γὰρ τοῦ ἔχις ἔχιος, ὅ ἐστιν εἶδος ὄφεως, γέγονεν Ἐχίων καὶ τῷ λόγῳ τοῦ Ἀμφίων διὰ τοῦ ῑ.

ἐχυρός ὀχυρός.

ἑῷος: διὰ τοῦ ω σὺν τῷ ῑ.

Ζ.

Ζαΐα πόλις Βοιωτίας ἀρχαιοτάτη. Ἡρωδιανός. καὶ διὰ τοῦ ε̄ καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου.

Ζάμολξις. λέγεται καὶ Ζάλμοξις καὶ Σάλμοξις.

Ζαχρηής μεγάλως ἐπικείμενος «Ζαχρηῶν ἀνέμων» (Ε 525), τὸ δὲ Ζαχρειής πάνυ χρειώδης.

---

quae sequuntur οἱονεὶ ὁ πλατὺς κατ' ἀντίφρασιν τοῦτ' ἔστιν ὁ μὴ πλατύς ab Herodiani sententia deflexa videntur, sed ad εὐρύς a veteribus vocem relatam fuisse apparet etiam ex Hes. Εὔριπος θαλάσσιος τόπος πολύχροος τὸ πλάτος τῆς μεσότητος τῶν ὑδάτων ἢ ὁ εὐχερῶς μεταβαλλόμενος, ubi Kusterus πολύρροος διὰ τὸ πλάτος. l. 4 Choer. 206, 15, E. M. 397, 42, λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ῑ Εὐρωπία παρὰ Σοφοκλεῖ Αἰχμαλώτισι «καὶ νησιώτας καὶ μακρὰς Εὐρωπίας» καὶ Εὐριπίδης ἐν Θησεῖ «σχεδὸν παρ' αὐτοῖς κρασπέδοις Εὐρωπίας». St. B., Hes. habet Εὐρωπία ἡ Ἥρα. l. 8 Hes., E. M. 399, 37 εὐφυῖα ὤφειλε διὰ διφθόγγου ὡς γίνεται ἀπὸ τῶν εἰς ης ὡς εὐσεβής εὐσέβεια· ἀλλὰ τὰ παρὰ τὸ φύω καὶ ὄζω (pro δυς scripsi) σύνθετα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον εὐωδία δυσωδία, ἀφυΐα καὶ εὐφυΐα et p. 462, 23 τὰ παρὰ τὸ φυὴ διὰ τοῦ ῑ εὐφυΐα. εὕρηται καὶ εὐφύεια παρ' Ἀλέξιδι. l. 9 St. B. s. Ἔφεσος. Hes. Ἐφέσια. l. 11 E. M. 403, 32, Eustath. 561, 8, qui postquam ἐπιάλτης et ἐφιάλτης et ἐπίαλτος ἠπίαλος attulit, addit: ἐν δὲ τοῖς Ἡρωδιανοῦ κεῖται καὶ ἠπιάλης ἠπιάλητος, οὗ χρῆσις, φησί, παρὰ Σώφρονι «Ἡρακλῆς Ἠπιάλητα πνίγων». Hes. ἐπιάλης ὁ Ἐφιάλτης, ὃν Αἰολεῖς Ἐφέλην, ἄλλοι Ἐπιάλλην (aut ἠπιάλην aut ἐπιάλτην scr.) καὶ Ἐπωφέλην καλοῦσιν, infra ἐπωφέλης ὁ καλούμενος Ἐφιάλτης. l. 13 Hes. l. 16 Choer. 198, 7, Hes. l. 17 Choer. 198, 3, Hes. l. 18 Choer. 199, 21. l. 20 Hes. l. 21 Choer. 214, 11 ubi ἑώϊος. διὰ τοῦ ω· κτητικὸν γάρ. Hes. l. 23 St. B. l. 25 E. M. 407, 45, Hes. Ζάμολξις et Σάμολξις. l. 26 Hes., sed prius etiam ap. Hes. Ζαχρειῶν, quod tamen pro insiticio habet Schmidt., scriptum est ut

Ζειά: δίφθογγοϲ. ἔϲτι δὲ εἶδοϲ κριθῆϲ ἤγουν αὐτὴ ἡ κριθή. ἔϲτι δὲ παρὰ τὸ ζέειν [ζεά inserui] καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ ι ζειά ἤγουν ἡ τοῦ ζέειν αἴτιοϲ ἤγουν τοῦ ζῆν.

Ζείδωροϲ ἄρουρα· διὰ τῆϲ ει διφθόγγου· ἢ γὰρ παρὰ τὸ ζειά γέγονε ζειόδωροϲ καὶ κατὰ ϲυγκοπὴν τοῦ ο ζείδωροϲ· ἢ παρὰ τό ζῆν γέγονε ζήδωροϲ οἱονεὶ ἡ τὰ πρὸϲ τὸ ζῆν δωρουμένη τοῦ η εἰϲ τὴν ει δίφθογγον μετατεθέντοϲ Βοιωτικῶϲ. ἄμεινον δὲ οὕτωϲ· τὰ τρίτα πρόϲωπα τοῦ ῥήματοϲ ϲυντιθέμενα ἐκβάλλει τὸ ι ἔχω ἔχειϲ ἔχει ἐχέθυμοϲ· φέρω φέρειϲ φέρει Φέρεκλοϲ, μένει Μένεκλοϲ καὶ Μενέλαοϲ. ζέω ζέει ζεέδωροϲ καὶ κατὰ κρᾶϲιν τῶν δύο εε εἰϲ τὴν ει δίφθογγον ζείδωροϲ.

Ζειρά: ϲημαίνει τὴν ζώνην καὶ χιτῶνα καὶ χλαμύδα. διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γράφεται (παρὰ τὸ δεῖν ὅ ἐϲτι δεϲμεύειν γέγονε καὶ κατὰ μετάθεϲιν τοῦ δ εἰϲ ζ ζειρά?).

Ζέλεια πόλιϲ Τρῳάδοϲ· οἱ δὲ Ζέλην αὐτήν φαϲι· παρὰ Ποϲειδίππῳ δ' εὕρηται διὰ τοῦ ι Ζελίη· τὸ ἐθνικὸν Ζελείτηϲ. Ἡρωδιανὸϲ δὲ Ζελειατῶν φηϲι κτλ.

Ζέρεθρα βάραθρα· κοῖλοι τόποι.

Ζευγίϲιον: διὰ τοῦ ι γράφεται τῷ χαρακτῆρι τῶν διὰ τοῦ ιϲιον διὰ τοῦ ι γραφομένων οἷον χαρίϲιον, Προβαλίϲιον, Ἀρτεμίϲιον.

Ζεφύριον: τὸ ἐθνικὸν Ζεφυριώτηϲ. τὸ Ζεφυρίτηϲ ἀπὸ τοῦ Ζεφυριώτηϲ.

Ζῆϲ Ζῇ cf. περὶ ἀνεκφωνήτου fr. 7.

Ζήτρειον: τὸ τῶν δούλων κολαϲτήριον. διὰ τῆϲ ει διφθόγγου.

Ζίλαι ὁ οἶνοϲ παρὰ Θρᾳξί.

Ζύγιον: ι· ὑποκοριϲτικὸν γὰρ τοῦ ζυγοῦ.

Ζωάγρια: ἡ παράδοϲιϲ.

Ζωγράφοϲ: οὐκ ἔχει τὸ ι προϲγεγραμμένον· ἔϲτι γὰρ ζῷον ζῴου ζῳογράφοϲ. καὶ ἐπειδὴ οὐδέποτε μεταξὺ τοῦ ι ὄντοϲ ἢ τοῦ υ ἡ ϲυμφώνου κρᾶϲιϲ γίνεται, ἀλλὰ πρῶτον ἀποβάλλει αὐτὸ καὶ οὕτω γίνεται ἡ κρᾶϲιϲ, βελτίονα βελτίω, τῷ ἐμῷ τὠμῷ, τοῦ ἀνθρώπου τἀνθρώπου

etiam in E. M. 408, 29. l. 1 Choer. 215, 17, E. M. 410, 14, Ep. Cr. I 181, 12. Hes. habet ζειά et ζιά. l. 4 Choer. 215, 20, E. M. 410, 13, Ep. Cr. I 181. 15. Hes. Verisimile est Herodiannm omnes a Choerohosco prolatas originationes proposnisse, sed reliquis ita fere nt in Ep. Cr. l. c. ἄμεινον δὲ οὕτωϲ extremo loco positam antehabuisse; nam expositio haec de compositis a tertia persona congruit cum Herod. ap. Theogn. II 81. l. 12 Choer. 215, 14, E. M. 410, 20. Hes. habet ζειρά et ζιραί. l. 15 St. B. l. 18 Hes. Ahrens de dial. Aeol. p. 232. l. 19 Choer. 215, 10, Hes. l. 21 St. B., qui addit Ἀρκάδιοϲ δὲ διὰ διφθόγγου γράφει. l. 24 Choer. 215, 27, E. M. 411, 33, ubi additur: εὕρηται δὲ καὶ διὰ τοῦ ι ϲυνεϲταλμένου; accentum posni ex canone ap. Theogn. 128, 9. Hes. ζητρεῖον. l. 25 Hes., ἔϲτι ὁ ζελάϲ τοῦ ζελά (οὕτω δὲ λέγεται κατά Θρᾷκαϲ ὁ οἶνοϲ). Choer. Dict. 124, 11; ὁ ζήλαϲ τοῦ ζήλα. οὕτω δὲ λέγεται κατὰ Θρᾷκαϲ ὁ οἶνοϲ. Cobeti excerpta ex cod. Marian. 489. ζειλά· τόν οἶνον οἱ Θρᾷκεϲ. Phot. 51, 22. l. 26 Choer. 316, 1. l. 27 Choer. 216, 2, Hes. l. 28 E. M. 413, 51 cf. Lob. El. I 444, qni qnamquam inre hanc cansam non veram esso contendit, tamen collata Il. Pr. C 458 hoc adnotamentnm Herodiano non ahindicem.

ὡς καὶ τὸ ἄνθρωπος τἄνθρωπος, τούτου χάριν καὶ τὸ ζῳογράφος πρῶτον ἀποβάλλει τὸ ῑ καὶ οὕτω ποιεῖ τὴν κρᾶσιν τοῦ ω̄ καὶ ο̄ εἰς ω̄ χωρὶς τοῦ ῑ.

Ζῴδιον σὺν τῷ ῑ, ἐπειδὴ εὕρηται καὶ κατὰ διάστασιν. Ἄρατος «Ζωΐδιον δέ ἑ κύκλον ἐπίκλησιν καλέουσιν» (Phaen. 343). ἢ ἐπειδή ἐστι ζῷον ζῴου, ὅπερ ἔχει προσγεγραμμένον τὸ ἰῶτα· καὶ ἐπειδὴ ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς γενικῆς τῶν πρωτοτύπων ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, γίνεται ζωΐδιον τοῦ ῑ ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου ὄντος.

Ζῷον γράφεται μετὰ τοῦ ῑ, ἐπειδὴ εὕρηται καὶ κατὰ διάστασιν παρὰ Σιμωνίδῃ οἷον «τόδ' ἡμῖν ἑρπετὸν παρέπτατο ζώϊον κάκιστον» καὶ διὰ τὸν χαρακτῆρα τῶν διὰ τοῦ ω̄ο̄ν̄· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ω̄ο̄ν̄ οὐδέτερα μονογενῆ θέλει ἔχειν τὸ ῑ οἷον Πτῷον ὄνομα ὄρους, προστῷον, περίστῳον, ὑπερῷον. οὕτω καὶ ζῷον σὺν τῷ ῑ.

Ζῳός.

Ζώω.

Η.

τὸ ᾗ ἀντὶ τοῦ ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ καθά περισπᾶται καὶ ἔχει τὸ ῑ προσγεγραμμένον, τὸ δὲ ἤ ἰσοδυναμοῦν τῷ ὡς «ἣ θέμις ἐστί» (Β 73) ὀξύνεται καὶ χωρὶς τοῦ ῑ γράφεται.

ἠγνοίησεν: ἠπείθησεν· ἠγνόησεν. ὡς τὸ «Ἕκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν» (Β 807).

ᾖα καὶ ᾖε σὺν τῷ ῑ ἀντὶ τοῦ ἐπορευόμην καὶ ἐπορεύετο· εἰ μέντοι χωρὶς τοῦ ῑ γράφεται, γίνεται ἐκ τοῦ ἔω ὁ μέσος ἔα καὶ Ἀττικῶς ἦα καὶ σημαίνει τὸ ὑπῆρχον.

ᾔδει εἴδω· ὁ μέλλων εἴσω, ὁ μέσος παρακείμενος εἶδα, ὁ ὑπερσυντέλικος εἴδειν. καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ε̄ τῶν παρῳχημένων εἰς η̄ τρέπουσι, τὸ ἐβουλόμην ἠβουλόμην λέγουσιν. οὕτω καὶ τὴν ε̄ῑ δίφθογγον ἐποίησαν εἰς η̄ καὶ ῑ προσγεγραμμένον ᾔδειν.

---

l. 4 E. M. 413, 14, Choer. 216, 5. l. 9 E. M. 413, 23 cf. Arc. 121, 27. An. Ox. II 371, 23 ζῷον προσγράφεται τὸ ῑ. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ῳ̄ο̄ν̄ οὐδέτερα μονογενῆ ἔχει τὸ ῑ προσγεγραμμένον. l. 14 adiectivum ab Arcadio 38, 9 adiectivis in ῳος μετὰ προσγεγραμμένου ῑ adnumeratur, quamquam Lob. El. I 444 boc ζωός propter accentum tantum adiectum esse suspicatur. Idem Lob. animadvertit grammaticum in E. M. 822, 45 diserte excipere a scriptura per ῳ σῷος et ζωός (τὰ διὰ τοῦ ῳ̄ο̄ν̄ μονογενῆ ἔχει τὸ ῑ· πρόσκειται μονογενῆ διὰ τὸ ὁ σῷος, ὁ ζωός τὸ ζωόν). Atque hio locus E. M. ab ipso Herodiano profectus esse videtur, qui in Orthogr. fr. 53 σῷος amplexus tamen in Catbol. Didymi scripturam σῷος commemoravit. Eodem modo, arbitror, in Catholica scripturam ζῳός a grammaticis quibusdam adoptatam tetigit ipse ῑ reiiciens. l. 15 quidam per ῑ scripserunt, ut patet ex Cboer. 216, 3 ζῷσον τὸ ζω σὺν τῷ ῑ, sed Herodianus hoc improbasse putandus est collato canone ap. Theogn. 148, 10, E. M. 237, 28 τὰ διὰ τοῦ ω̄ω̄ καθαρὰ δισύλλαβα διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου γράφεται οἷον ζώω, χώω, γνώω, σώω, πλώω, ῥώω· ὅμοιον καὶ κολωῶ κατὰ τὴν γραφὴν οὐ κατὰ τόνον οὐδὲ κατὰ ποσότητα τῶν συλλαβῶν· τοῦτο δέ καὶ πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ἐστὶ καὶ παρὰ Φιλοξένῳ σὺν τῷ ῑ. τὸ δὲ ἀλώω ἡβώω ἢ ἐπαύξησιν χρόνου ἔσχον ἢ πλεονασμὸν τοῦ ω̄. cf. Lob. El. I 444. l. 17 Io. Al. 31, 13, Il. Pr. l. c., E. M. 416, 14. l. 20 Hes. l. 22 E. M. 423, 35. l. 25 E. M. 419, 28.

ἤδειcθα: ἐκ τοῦ ἤδειν ἤδειc κατὰ ἐπέκταcιν τῆc θα cυλλαβῆc γίνεται ἤδειcθα τὸ κοινότερον διὰ τοῦ ι, τὸ δὲ Ἀττικώτερον διὰ τοῦ η, ἤδηcθα. Εὔπολιc.

ἠδέcθην cὺν τῷ ι· παρὰ τὸ αἰδῶ περιcπώμενον. Εὐριπίδηc Ἀλόπη οὐ μὴν cύγ' ἡμᾶc τοὺc τεκόνταc ἠδέcω (fr. 110 Nauck.).

ἤειν ἤειc ἤει: ἐκ τοῦ εἶα μέcου παρακειμένου Ἀττικῇ ἐκτάcει ἦα ἤειν ἤειc ἤει καὶ πληθυντικῶc ἦμεν. Ἀριcτοφάνηc Πλούτῳ (659) «ἔπειτα πρὸc τὸ τέμενοc ἦμεν τοῦ θεοῦ» καὶ ἐν Γηρυτάδῃ «ἦcαν εὐθὺ τοῦ Διονυcίου» ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο.

ἠθεῖοc: διὰ τῆc ει διφθόγγου. παρὰ τὸ θεῖοc κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ η ἠθεῖοc ὡc βαιόν ἠβαιόν.

ἠλακάτη: διὰ δὲ τοῦ ε ἠλεκάτη.

Ἠλεῖοc ὁ πολίτηc διὰ τῆc ει διφθόγγου.

ἡμεῖc: δίφθογγοc. ἀμέc γὰρ λέγουcι οἱ Δωριεῖc καὶ ἄμμεc οἱ Αἰολεῖc.

ἡμετέρειοc: κτητικόν ἐcτι. cημαίνει δὲ τὸν ἡμετέρου· ἐχρῆτο δὲ τῇ λέξει Ἀνακρέων «οὔτε γὰρ ἡμετέρειον οὔτε καλόν». ὑπάγεται δὲ κανόνι τοιούτῳ· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ρειοc κτλ.

ἡμῖν: διὰ τοῦ ι. ἄμμι γὰρ λέγουcιν οἱ Αἰολεῖc βαρυτόνωc καὶ cυcτέλλοντεc τὸ ι. ἧμιν λέγουcιν οἱ Ἴωνεc προπεριcπωμένωc καὶ ἁμῖν λέγουcιν οἱ Δωριεῖc. ἔcτιν οὖν καὶ ἧμιν προπεριcπώμενον διὰ τοῦ ι μακροῦ.

ἡμίcεια ἀπὸ τοῦ ἥμιcυc καὶ ἐκ τοῦ οὐδετέρου δῆλόν ἐcτιν, ἡμίcεα γὰρ ὡc καὶ θήλεα.

τὸ ἦν ἐγώ, ὃ cημαίνει τὸ ὑπῆρχεν, γέγονεν οὕτωc· ἔcτιν εἰμί τὸ ὑπάρχω. τούτου ὁ παρατατικὸc εἶν διὰ τῆc ει διφθόγγου τροπῇ τοῦ μ εἰc ν καὶ λοιπὸν Ἀττικῶc ἐκτείνεται, τὸ δὲ ι ἀπεβλήθη, ἐπειδὴ τὰ εἰc ν λήγοντα ῥήματα οὐ θέλει ἔχειν πρὸ τοῦ ν, τί ποτε ἀνεκφώνητον οἷον βοᾶν γελᾶν περᾶν.

«ἤομεν ὡc ἐκέλευεc» (Od. κ 251) ἀπὸ τοῦ εἴω τὸ πορεύομαι τροπῇ τοῦ ε εἰc η καὶ ἔχει τὸ ι προcγεγραμμένον.

ἤπειροc ἡ γῆ. γράφεται δὲ τὸ μὲν η ἐκ τοῦ α cτερητικοῦ, ἄπεροc γὰρ λέγεται κατὰ ἐτυμολογίαν. τὸ δὲ πει δίφθογγοc, ὅτι ἔχει ἀπὸ πρωτοτύπου φωνῆc τὸ ε. πέραc γὰρ οὐκ ἔχει, ἄπερόc τιc οὖcα καὶ ἤπειροc.

ἠπίαλοc καὶ ἠπιάληc καὶ ἠπιόληc· cημαίνει τὸν ῥιγοπύρετον καὶ δαίμονα τοῖc κοιμωμένοιc ἐρχόμενον. Ὅμηροc καὶ οἱ πλείουc ἠπιό-

---

l. 1 E. M. 420, 9. ἤδηcθα ἤδειc Hes. l. 4 E. M. 420, 16. l. 6 E. M. 420, 1. l. 10 Choer. 216, 29, E. M. 422, 13, Il. Pr. Z 518, Hes. l. 12 Hes. l. 13 St. B. s. Ἦλιc. E. M. 426, 32. l. 14 Choer. 217, 14. l. 16 E. M. 429, 30, Choer. 216, 16. l. 19 Choer. 216, 12. l. 23 Choer. 217, 20. l. 25 Choer. Dict. 866, 10, E. M. 431, 15. l. 30 Choer. 217, 24, Hes. l. 32 Choer. 217, 7. l. 36 E. M. 434, 6.

λης λέγουςι διὰ τοῦ η̄, πλὴν διαφόρως ἐχρήςαντο τῇ λέξει. ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπίαλον αὐτὸν ἔφη. Ἀπολλώνιος δέ φηςι τὸν ἐπιάλτην ἠπιάλην καλεῖςθαι καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ο̄ ἠπιόλην.

Ἥραια ἄκρα οὕτω λεγομένη καταντικρὺ Καλχηδόνος, ταύτην δ' ἐν τῇ ςυνηθείᾳ Ἡρίαν φαςί τινες, κακῶς· ἄλλοι δὲ Ἥριον μυθοποιοῦντες ὡς ἐκεῖςε ὀρύξαντες τάφους χύτρας εὗρον καὶ ὀςτᾶ. πειςτέον μᾶλλον τῷ Βιθυνῷ Δημοςθένει ἐν τῷ β' βιβλίῳ

ἔςτι δέ τις προπάροιθε κλυτῆς Καλχηδόνος ἄκρη
Ἥραια κτλ.

καὶ ἄλλοι οὕτως. τὸ ἐθνικὸν Ἡραιεύς. λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ ῑ ὡς Νικαεύς.

Ἡρακλείη: δίφθογγος κατὰ τὴν παραλήγουςαν· ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἡρακλῆς γίνεται Ἡράκλειος κτητικὸν διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου καὶ λοιπὸν τὸ θηλυκὸν Ἡρακλεία διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου οἷον Ἡρακλεία χεὶρ καὶ ἐκ τούτου γίνεται Ἡρακλείη κατὰ μετάθεςιν τοῦ ᾱ εἰς η̄.

Ἡρακλειώτης: τὸ κλει̅ δίφθογγος. Ἡράκλεια γάρ. οὕτως ἡ παράδοςις.

ἠρήκαμεν: διὰ τοῦ η̄ γράφεται, τὸ δὲ εἰρήκαμεν διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου.

Ἠρικεπαῖος ὁ Διόνυςος.

ἠρόμην, εἰ μὲν ἔχει τὸ ῑ, ςημαίνει τὸ ἐκουφιζόμην καὶ ἔςτιν ἀπὸ τοῦ αἴρομαι ᾐρόμην ὡς αἰςχύνομαι ᾐςχυνόμην. εἰ δὲ ςημαίνει τὸ ἠρώτων, οὐκ ἔχει τὸ ῑ καὶ ἔςτιν ἀπὸ τοῦ ἔρω τὸ ἐρωτῶ ἔρομαι ἠρόμην.

ἥρῳ ςὺν τῷ ῑ ἀπὸ κλίςεως.

ἡρωίνη: τὸ ι̅ν̅η̅ διὰ τοῦ ῑ. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ι̅ν̅η̅ κτλ.

ἡρῷον.

Ἡρῴδης ἔχει τὸ ῑ προςγεγραμμένον. ἔςτι γὰρ ἥρως ἥρωος ἥρωϊ· καὶ γίνεται Ἡρωΐδης καὶ κατὰ ςυναίρεςιν τοῦ ω̄ καὶ ῑ εἰς τὴν ῳ δίφθογγον Ἡρῴδης καὶ ἄλλως· τὰ εἰς δης πατρωνυμικὰ ἢ τύπου πατρωνυμικοῦ θέλει ἔχειν πρὸ τοῦ δ̄ ἢ τὸ ῑ ἢ τὸ ᾱ οἷον Πηλείδης, Πυλάδης, Μινῴδης.

Ἡρῳδιανός: ἀπὸ τοῦ Ἡρῴδης γίνεται Ἡρῴδιος καὶ Ἡρῳδιανός ὡς ἀπὸ τοῦ εὐτυχής Εὐτύχιος Εὐτυχιανός.

ἡρῷςςα προπεριςπωμένως ςὺν τῷ ῑ ἐκ ςυναλοιφῆς τοῦ ἡρώϊςςα.

ἦς ὅτε μέν ἐςτιν ὁριςτικόν, οὐ προςγράφεται τὸ ῑ, ὅτε δὲ ὑποτακτικόν, ἔχει καὶ τὸ ῑ ἐὰν ὦ ἐὰν ᾖς, ἐὰν ᾖ καὶ κατ' ἐπέκταςιν τῆς ςι̅ ςυλλαβῆς γίνεται ᾖςι.

---

l. 4 St. B. l. 12 Choer. 217, 2. l. 16 Choer. 216, 27. — λέγεται δὲ καὶ Ἡρακλεώτης. St. B. l. 18 E. M. 436, 56 cf. fr. 47. Zon. et Hes. s. ἠρηκώς.
l. 20 Hes., alii Ἠρικαπαῖος. l. 21 E. M. 437, 28. l. 24 E. M. 437, 54 cf. Lob. El. II 48 et 299. l. 25 Choer. 216, 9; forma contracta ἡρῴνη ap. Suid. exstat, sed Herm. em. rat. p. 39 sine ῑ scribendum iudicat. l. 26 E. M. 438, 14. Hes. pro ἡρῷον vitioso ἡρώειον. l. 27 E. M. 437, 56. l. 32 E. M. 438, 5. l. 34 Herod. in Schol. Apoll. IV 1309. l. 35 E. M. 431, 39.

ἦςθα ἐκ τοῦ ἦς ἐπεκτάςει γίνεται· καὶ εἴ ἐςτιν ὁριςτικόν, τὸ ῑ οὐ προςγράφουςιν οἷον «χθὲς ἦς θεατρικός», εἰ δέ ἐςτιν ὑποτακτικόν, μετὰ τοῦ ῑ γράφεται· ὅτε δὲ πάλιν λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ᾔδειςθα, κατὰ ςυγκοπὴν γίνεται ᾖςθα μετὰ τοῦ ῑ.

ἡςςήθη ἡττήθη, ἧςςον ἧττον.

ᾖςμεν ἀντὶ τοῦ ᾔδειμεν Εὐριπίδης Ἑκάβῃ (1111) «εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν — πύργους πεςόντας ᾖςμεν», ᾖςτε ἀντὶ τοῦ ᾔδειτε Σοφοκλῆς Κόλχοις «ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ᾖςτε τὸν Προμηθέα» καὶ ᾖςαν ἀντὶ τοῦ ᾔδεςαν Εὐριπίδης Ῥήςῳ (855) «οὐδ' ἀφιγμένον — τὸ πάμπαν ᾖςαν». ςὺν τὸ ῑ.

Ἦτις ὄνομα πόλεως διὰ τοῦ ῑ τὸ τις. Ἠτεῖος ὁ πολίτης.

ἧχι τοπικὸν ἐπίρρημα κατ' ἐπέκταςιν τῆς χι ςυλλαβῆς ἐκ τοῦ ᾗ δαςυνομένου καὶ περιςπωμένου. ἔχει δὲ καὶ τὸ ῑ προςγεγραμμένον.

ἠϊών ςὺν τῷ ῑ.

ἠῷος ςὺν τῷ ῑ.

Θ.

θᾶκος ὁ καὶ θῶκος καλούμενος ἡ καθέδρα.

θάλεια ἐπιθετικῶς διὰ τῆς ει διφθόγγου «τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν» (Η 475), «δαιτὶ ςυνήορός ἐςτι θαλείῃ» (Od. θ 99). ἐπὶ δὲ τῆς εὐωχίας αὐτῆς διὰ τοῦ ῑ «θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ» (Ι 143 et 285). Θάλεια δὲ ἡ μοῦςα διὰ τῆς ει διφθόγγου τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ εια προπαροξυνομένων καὶ ἄλλως ὡς παρὰ τὸ ἐνεργῶ ἐνέργεια, οὕτω καὶ παρὰ τὸ θαλῶ Θάλεια καὶ θέρω θέρεια.

θαρριά τραςιά.

θάρρος θάρςος θράςος.

Θαῦμος ἢ Θαῦλος. Ἄρης Μακεδόνιος.

θειάζω: ει.

θειλόπεδον: ςημαίνει δὲ τὸν τόπον ἔνθα ξηραίνονται αἱ ςταφυλαί· διὰ τῆς ει διφθόγγου τὸ θει. παρὰ γὰρ τὸ ἕλη τὸ ςημαῖνον τὴν θερμαςίαν γέγονεν εἵλη διὰ τῆς ει διφθόγγου κατὰ πλεοναςμὸν τοῦ ῑ. καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ εἵλη καὶ τὸ πέδον τὸ ςημαῖνον τὸ χαμηλὸν γέγονεν εἱλόπεδον καὶ πλεοναςμῷ τοῦ θ θειλόπεδον.

l. 1 E. M. 431, 35. l. 5 Hes. l. 6 E. M. 438, 53. l. 11 Choer. 216, 25, Steph. Byz. l. 12 E. M. 116, 12, Hes. cf. Il. Pros. M 260. l. 14 Hes. l. 15 Hes. l. 17 E. M. 441, 11, Hes. s. vv. l. 18 Choer. 219, 21 et 26 coll. 180, 20, E. M. 442, 1. Ex Hesych. concludi potest quosdam θαλία ἡ εὐωχία etiam per ει et paroxytonos scripsisse θαλεία (ὡς) παιδεία, εὐθυμία, ἡδονή, nam accentus comparatio cum παιδεία docet hic non id vitium irrepsisse, quod saepius ap. Hes. invenitur, ut ει et ῑ posteriorum more commutata sint; sed possunt duo vocabula confusa esse θαλία et θάλεια, nam postea habet Hes. θαλία εὐθηνία εὐωχία. cf. Lob. Parall. p. 354, Lehrs quaest. ep. 168 seqq. l. 24 Hes., ex E. M. 764, 24 tertia forma addi potest ταρςιά ap. Simonid., ex qua τραςιά per hyperthesin ortum est cf. Lob. El. I 494. l. 25 Hes. l. 26 Hes. l. 27 E. M. 449, 45, Hes. l. 28 Choer. 219, 3.

θείνω τὸ τύπτω διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀνεφάνη γὰρ τὸ ε ἐν τῷ μέλλοντι, θενῶ γάρ.

θεῖναι: ει δίφθογγος. ἀνεφάνη γὰρ ἐν τῷ ἔθεμεν τὸ ε.

θεῖος: παρὰ τὸ θεός θέϊος καὶ κατὰ συναίρεσιν θεῖος.

Θελγῖνες οἱ Τελχῖνες.

θεμέλιον: ι· παρὰ τὸ θήσομαι θεμέλιον ὡς κείσομαι κειμήλιον.

Θεμίσκυρα πόλις, ἥ ἐστιν ἀντίον Θερμώδοντος καὶ ἡ χώρα. οἱ οἰκοῦντες Θεμισκύριοι. λέγεται καὶ Θεμισκύρειοι (Apoll. Rhod. II 995 ἔνθα Θεμισκύρειαι Ἀμαζόνες).

θεμίστειος δίκαιος.

θεοειδής. θεοείκελα.

θέρεια παρὰ τὸ θέρω θέρεια ὥσπερ παρὰ τὸ θάλλω θάλεια.

θερείβοτον. σημαίνει τὸν τόπον τὸν ἔχοντα ἐν τῷ θέρει βοσκάς. θέρος θέρους ἡ δοτικὴ θέρει καὶ μετὰ τοῦ βοτοῦ, ὃ σημαίνει τὴν βόσκησιν.

Θερσίτης: ι ὡς παρώνυμον παρὰ τὸ θάρσος, ὃ οἱ Αἰολεῖς θέρσος λέγουσι. ἢ παρὰ τὸ θέρω, ὃ σημαίνει τὸ θερμαίνω, ῥηματικὸν ὄνομα. θερμὸς γὰρ καὶ προπετὴς ἦν.

Θέσπεια, πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος «Θέσπειαν Γραῖάν τε» (Β 498). γράφεται καὶ διὰ τοῦ ι καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννῃ κτλ. πληθυντικῶς δὲ Θεσπιαί ὀξυτόνως.

Θεστίδειον πόλις Θεσσαλική. Ἑλλάνικος δὲ δίχα τοῦ σ φησίν.

Θέτις ἡ μήτηρ Ἀχιλλέως καὶ ἡ θάλασσα. ἡ δὲ γῆ λέγεται Τηθύς.

Θηβαῖος ἔθνος: αι.

θήλεια: ει· τὰ ἀπὸ τῶν εἰς υς κτλ.

Θηρίκλειον κύλικος εἶδος ἀπὸ Θηρικλέως κεραμέως.

Θήσειον: διὰ τῆς ει διφθόγγου. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ευς διὰ τοῦ ειον παραγόμενα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται.

θίασος θιασώτης: ι.

θιπόβρωτος καὶ θριπόβρωτος ὁ ὑπὸ σητῶν βεβρωμένος.

θίς διὰ τοῦ ι ὡς δικατάληκτον.

θλίβω: ι· τὰ γὰρ εἰς βω λήγοντα ῥήματα οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι κτλ. καὶ ἄλλως τὸ β κατὰ πάντα οὐ θέλει ἔχειν τὴν ει δίφθογγον προηγουμένην οἷον λίβανον λιβάς κιβωτός κτλ.

---

l. 1 Choer. 219, 19. l. 3 Choer. 219, 25. l. 4 Choer. 219, 9. l. 5 Hes. l. 6 Choer. 219, 23. Hes. habet θεμείλια ex Il. Ξ 493. l. 7 St. B. cf. E. M. 445, 27. l. 10 Hes., Herod. in Schol. ad Pind. Ol. I 18. l. 11 Hes. l. 12 Choer. 219, 26. l. 13 Choer. 219, 29, E. M. 447, 9. l. 16 Choer. 217, 31, E. M. 447, 22, Hes. l. 19 St. B. s. v., Il. Pr. B 498. Hes., apud quem Mein. pro Θέσπιος ποταμὸς Βοιωτίας emendat Θεσπιαί πόλις. l. 22 St. B. s. v. l. 23 Hes., Choer. 217, 28. l. 24 Hes., Choer. 220, 14. l. 25 Choer. 220, 4. l. 26 Choer. 256, 21. Hes., qui habet etiam Θερίκλειον. l. 27 Choer. 219, 10, E. M. 451, 39, Hes. l. 29 Choer. 219, 32, Hes. l. 30 Hes. l. 31 Choer. 217, 26. l. 32 Choer. 218, 28, Hes.

θνήσκω: ὡς παρὰ τὸ τρῶ τρώσω τρώσκω καὶ βρῶ βρώσω βρώσκω καὶ βιβρώσκω, οὕτω παρὰ τὸ θνῶ θνήσω θνήσκω. ὁ Δίδυμος χωρὶς τοῦ ῑ. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀρέσω μέλλοντος γίνεται ἀρέσκω καὶ ἀπὸ τοῦ μεθύσω μεθύσκω πλεονασμῷ τοῦ κ̄ καὶ μετάγονται εἰς ἐνεστῶτα, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ μνῶ μνήσω καὶ θνῶ θνήσω γίνεται θνήσκω καὶ μνήσκω. καὶ οὐκ ἔχει τὸ ῑ. οἱ δὲ λέγουσι σὺν τῷ ῑ, ὅτι οἱ Αἰολεῖς θναίσκω καὶ μναίσκω λέγουσι διὰ τῆς αῑ διφθόγγου· ἀλλ' ἰδοὺ τὸ Ἡσίοδος καὶ ἡμίονος Αἰσίοδος καὶ αἰμίονος λέγουσιν, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἔχει τὸ ῑ. ἡ μέντοι παράδοσις ἔχει τὸ ῑ [ἴσως ἐκ τοῦ λέγειν τοὺς Αἰολεῖς θναίσκω καὶ μναίσκω]. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι διὰ τοῦ ισκω̄ γίνεται ἡ παραγωγή, θνῄσκω καὶ μνῄσκω. οὐ καλῶς δὲ λέγουσι· καὶ γὰρ τὰ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων διὰ τοῦ ισκω̄ ποιοῦσι τὴν παραγωγὴν οἷον εὑρῶ εὑρεῖς εὑρίσκω, στερῶ στερεῖς στερίσκω· τὰ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τοῦ ασκω̄ ἡβῶ ἡβᾷς ἡβάσκω, τὰ δὲ τῆς τρίτης διὰ τοῦ ωσκω̄ βιῶ βιοῖς βιώσκω. εἰ οὖν ἀπὸ τοῦ θνῶ θνήσω θνήσκω γέγονε καὶ μνῶ μνήσω μνήσκω, ταῦτα δὲ δευτέρας συζυγίας ἐστίν, ὤφειλε διὰ τοῦ ασκω̄ εἶναι ἡ παραγωγὴ καὶ οὐ διὰ τοῦ ισκω̄· ὡς δὲ δευτέρας συζυγίας ἐστί, καὶ δῆλον ἐκ τοῦ μνῶμαι ὡς βοῶμαι καὶ δηλοῖ τὸ τέθνημι τέθναθι γινόμενον διὰ τοῦ ᾱ ὥσπερ ἵστημι ἵσταθι. ἔχει δὲ τὸ η τὰ δύο ταῦτα.

Θουρία πόλις Μεσσηνίας. τὸ ἐθνικὸν Θουριάτης. τινὲς δὲ Θουνίαν καὶ Θουνιάτης.

Θρᾷξ: Θρᾴξ, ἐξ οὗ τὸ Θρήϊκες ἀκρόκομοι (Δ 533) καὶ κατὰ συναίρεσιν Θρᾷξ. καὶ πάντα τὰ ἀπ' αὐτοῦ θηλυκὰ διὰ τοῦ ῑ γράφεται, Θρήϊσσα γυνὴ καὶ Θρᾴϊσσα, Ἀθηναῖοι δὲ Θρᾷττα λέγουσι. καὶ τὸ Θρᾴκη δὲ ἔχει τὸ ῑ. Θρᾳκίας καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ̄ Θρᾳσκίας ὁ ἄνεμος.

---

l. 1 E. M. 452, 29. Choerobosenm hic loqui Usenero libenter eoneedo, sed is non solum in iis Herodianum secutns est, quae de seriptura ab Herodiauo probata per ῃ̄ tradit, sed etiam quae de scriptura sine ῑ dicta sunt, petiit ex eodem, qui etiam Heraelidis eorumque, qni ῑ reprobabant, mentionem feeisse putandus est secundum morem sunm diversarum diversas sententias proferendi. Sed Choerohoscus Herodiani sententiam paullulum obscnravit, quam aeenratius tradiderunt Ep. Cram. I 196, 25 τό μέντοι θνήσκω καὶ μιμνήσκω ὁ μέν Δίδυμος ἄνευ τοῦ ῑ, η μέντοι παράδοσις οὐκ ἐπείσθη αὐτοῖς (αὐτῷ?), ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς θναίσκω μναίσκω λέγουσιν. An. Par. III 323, 26 θνῄσκοντας: ἔχει δέ τὸ ῑ κατὰ παράδοσιν προσγεγραμμένον ἀλόγως. In Il. Pr. Λ 799 μὴ δύνασθαι τὰ τοιαῦτα τῶν ῥημάτων, λέγω δέ τὰ διὰ τοῦ σκω, ἔχειν πρὸ τέλους δίφθογγον ἐκφωνουμένην ὅτι μὴ τὴν διὰ τοῦ ῡ πιφαύσκω· ὁ δέ λόγος παραιτεῖται τὴν Αἰολίδα διάλεκτον διὰ τὸ μιμναίσκω καὶ θναίσκω voce ἐκφωνουμένην significat esse verba in σκω̄, quorum terminationem diphthongus ῑ ἀνεκφώνητον continens praecedat intellegens sane θνῄσκω et θρῴσκω. cf. Mon. 22, 31 παίζω· οὐδὲν εἰς ζω λῆγον ῥῆμα ἔχει πρὸ τέλους τὴν αι δίφθογγον ἐκφωνουμένην, ἀλλὰ μόνον τὸ παίζω, ubi indicantur verba ἀνεκφώνητον ῑ habentia σφαδᾴζω, ματᾴζω, τερᾴζω. — Hes. omisit ῑ in verbo θνήσκω, sed servavit Theogn. 15, 3. cf. etiam Bast. ad Gregor. p. 719, Schmidt. ad Didym. p. 339 seqq. l. 9 haec verba ut ex superioribus repetita secludenda censuit Usenerus in Iahnii Anall. 91, 246. l. 10 Heraelidem significari putat Usenerus l. c. comparato Eustathio ad Od. μ 295 p. 1722 et Π 362 p. 1064. l. 20 St. B. l. 22 E. M. 454, 2, St. B. s. Θρᾴκη: τὸ ἐθνικόν φασι καὶ Θρέϊκες καὶ θηλυκῶς Θρέϊσσα.

Θρῖα δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. λέγεται καὶ Θριώ καὶ Θριαί. θριαί· δὲ αἱ μαντικαὶ ψῆφοι, ἃς εὗρεν Ἀθηνᾶ.

θρῖα φύλλα συκῆς.

θρίδαξ καὶ θίδραξ.

Θρινακία ἡ Σικελία διὰ τοῦ ῑ. ὥσπερ οὖν ἀπὸ τοῦ Φρυγός γίνεται Φρυγία καὶ ἀπὸ Φαίακος Φαιακία, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ θρῖναξ θρίνακος Θρινακία· θρίνακι γάρ ἐστιν ὁμοία. ἢ παρὰ τὸ ἐκ τριῶν συγκεῖσθαι ἄκρων λέγεται Θρινακία οἱονεὶ τρινακρία τις οὖσα, καὶ γὰρ τρία ἀκρωτήρια ἔχει ἡ Σικελία. ἔστι δὲ ταῦτα Λιλύβαιον, Πάχυνον, Πέλωρον. γράφεται καὶ Τρινακρία.

θρῖναξ: σημαίνει δὲ τριαινοειδὲς ἐργαλεῖον ἐργατικόν· διὰ τοῦ ῑ γράφεται. παρὰ γὰρ τὸ τρία τρίναξ καὶ θρῖναξ. καὶ πάλιν τὰ εἰς ᾱξ ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον κατὰ τὴν παραλήγουσαν.

θρίψ εἶδος σκώληκος διὰ τοῦ ῑ γράφεται· καὶ γὰρ τὰ εἰς ψ λήγοντα πᾶσαν δίφθογγον ἀποστρέφεται.

θρυλῶ.

θρῴσκω σὺν τῷ ῑ «θρῴσκουσι κύαμοι» (Ν 589). Δίδυμος δὲ χωρὶς τοῦ ῑ. ἀπὸ γὰρ τοῦ θορήσω μέλλοντός φησι γεγενῆσθαι, ὡς τρώσω τρώσκω καὶ διπλασιασμῷ τιτρώσκω, οὕτω θορήσω θρώσκω συγκοπῆς γενομένης καὶ μεταβολῇ ἄνευ τοῦ ἰῶτα (ἄνευ addidi et τοῦ ἰῶτα quod post γενομένης positum fuit, huc retraxi). οἱ δὲ ἄλλοι πάντες σὺν τῷ ῑ. οὕτως δὲ ἔχει ἡ παράδοσις καὶ δῆλον ὅτι παρὰ τὸ θορῶ γέγονε παραγωγὸν θορίσκω θωρίσκω, ἐξ οὗ μεταθέσεως τοῦ ρ̄ γενομένης προσεγράφη τὸ ῑ ἀκολούθως (pro προσεχῶς, quod ante γενομένης locum habet in cod. scripsi προσεγράφη vocem post γενομένης ponens et pro τοῦ ῑ exhibui τὸ ῑ). καὶ τὸ θρῳσμός σὺν τῷ ι, ὥσπερ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιβίου, ἐπεὶ παρὰ τὸ θορίσκειν ἐστίν. σημαίνει γὰρ τόπον ὑψηλόν, ἀφ' οὗ ἐστι θορεῖν «ἐπὶ θρῳσμῷ πεδίοιο» (Κ 160). θορισμός θροισμός θρῳσμός· γίνεται δὲ πολλάκις ἔκτασις τοῦ ο ὡς τὸ ὠλεσίκαρπος καὶ «μήστωρε φόβοιο» (Ε 272) καὶ Διώνυσος καὶ «θεοὶ δωτῆρες ἐάων» (θ 325).

θυιάς.

Θύμβρα πόλις Τρῳάδος, οὗ ποταμὸς Θύμβρας, ἀφ' οὗ Ἀπόλλω-

l. 1 St. B. διὰ τοῦ ῑ Choer. 217, 34, qui addit παρὰ τὸ τρισσόν, E. M. 455, 39 παρὰ τό τρία γέγονε θρία. — καὶ αὗται τρεῖς εἰσι τόν ἀριθμόν. Hes. item per ῑ. l. 3 Hes., Choer. 218, 25 διὰ τοῦ ῑ γράφεται. παρὰ γὰρ τὸ τρί γέγονε κατὰ μετάθεσιν τοῦ τ̄ εἰς θ. καὶ γὰρ τό φύλλον τῆς συκῆς τριμερές ἐστιν. cf. E. Orien. 72, 12 ἡ Ἀθηνᾶ ἔρριψε τὰς ψήφους ἐν τόπῳ τῆς Ἀττικῆς, ἐξ ὧν ἐκλήθη Θριάσιον πεδίον. l. 4 Hes. l. 5 Choer. 218, 12, E. M. 456, 8, St. B. — Τρινακρία Hes. l. 11 Choer. 218, 5, E. M. 456, 5, Hes. l. 14 Choer. 218, 18, Hes. l. 16 E. M. 456, 42 et Hes. emendatus pro θρυλλῶ. l. 17 Ep. Cr. I 203, 20, E. M. 456, 49. Eustath. 1227, 28 τὸ θρῴσκω ὅτι ἐν τῇ παραληγούσῃ τὸ ῑ προσγράφουσι, δηλοῦσιν οἱ τεχνικοί κτλ. Hes. vocabula sine ι exhibet, sed Theogn. 20, 27 servavit ῑ. cf. Schmidt ad Didym. p. 340. l. 32 Hes., scribebatur etiam θυάς E. M. 457, 19. Arcad. 97, 23 θυῖα. l. 33 St. B. — Hes. Θύμβρα.

νος Θυμβραίου ἱερόν, ἐν ᾧ ἐτοξεύθη Ἀχιλλεύς. λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ζ Ζυμβραῖος. λέγεται καὶ Θύμβριος. Ἑλλάνικος δὲ Δύμβριός φησι διὰ τοῦ δ καὶ Δυμβριεύς.

θυνός ὁρμή, θύννος ὁ ὄρκυνος.

Θυραῖον πόλις Ἀρκάδων. Θυρέα, περὶ ἧς Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι ἐπολέμησαν. ἔστι καὶ Ἀκαρνανίας Θύριον διὰ τοῦ ῑ. τὸ ἐθνικὸν Θυριεύς. Ἀνδροτίων δὲ Θούριός φησιν.

θωή ἔχει τὸ ῑ, ἐπειδὴ εὕρηται θωϊή ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ «ὡς δ' ἄν σε θωϊὴ λάβοι», ὅθεν καὶ ἀθῷος ὁ ἀζήμιος σὺν τῷ ῑ.

Θῶμις ὁ Κάνωπος πόλις.

θωρακεῖον cf. fr. 41.

Ι.

ἰάλλω: παρὰ τὸ ἴω παραγωγόν. ἰάλλω οἷον ἰέναι ποιῶ.

Ἰάμνια πολίχνιον Φοινίκης· τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἰαμνιάτης· ἔστι δὲ καὶ Ἰαμνίτης καθ' ὕφεσιν τοῦ α.

Ἰαπετός ὄνομα κύριον διὰ τοῦ ῑ γράφεται, παρὰ γὰρ τὸ ἰάπτω, ὅπερ κατ' ἔλλειψιν τοῦ α ἴπτω γίνεται. τὸ δὲ ἴπτω διὰ του ῑ γράφεται. τὰ γὰρ εἰς πτω ῥήματα οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι.

Ἴασος καὶ Ἰάσων ῑ παρὰ τὸν ἰάσω μέλλοντα, ἐξ οὗ τὸ ἰάσομαι.

ἶβις εἶδος ὀρνέου καὶ ἶβυξ: ῑ· τὰ γὰρ ἀμφιβαλλόμενα κτλ.

Ἰβιών πόλις ἐν Αἰγύπτῳ ὀξυτόνως λεγομένη, μᾶλλον δὲ νῆσος. ῑ.

Ἴβυκος παρὰ τὸ ἶβυξ καὶ ἄλλως· τὰ ἀμφιβαλλόμενα.

ἴγδη: διὰ τοῦ ῑ ἡ ἄρχουσα.

ἴγκρος ἐγκέφαλος διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

ἰγμαλέος ὑγρός ἢ ἰκμαλέος.

ἴγνητες οἱ γνήσιοι ῑ.

ἰδέα: ι.

ἰδεχθής ἀπρεπής ἀσθενής καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου.

Ἴδη ὄρος Τροίας. γράφεται δὲ διὰ τοῦ ῑ· τὰ γὰρ εἰς δη βαρύτονα οὐ θέλει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι.

ἴδρις: εἴδω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ ὁ μέλλων εἴσω καὶ εἴσομαι. ἀπὸ τούτου τοῦ εἴδω καὶ εἴσω ὄνομα εἶδις ἀποβολῇ τοῦ ε ἶδις καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ ἴδρις.

l. 4 Hes. cf. Arc. 63, 25 et 193, 17, περὶ μον. 33, 15 (Choer. 220, 14 θύννα ἢ θῦνα), περὶ διχρ. 287, 1. l. 5 St. B. s. Θυραῖον et Θυρέα. l. 8 E. M. 26, 23, Hes. in utroque vocabulo ῑ omisit. cf. supra ἀθῷος. l. 10 Hes., Θῶνις St. B. 320, 26. l. 13 E. Or. 77, 20. l. 14 St. B. l. 16 Choer. 222, 16 collato Il. Pr. A 567, ubi Herodianus ἴπτω ab ἰάπτω repetit, non contra ut Choeroboscus. l. 20 Choer. 225, 8, E. M. 464, 15. l. 21 Choer. 221, 14, Hes. l. 22 Choer. 221, 5. l. 23 Choer. 221, 18. l. 24 Choer. 225, 1, Hes. l. 25 Choer. 226, 1, Hes. l. 26 Hes. l. 27 Choer. 225, 21, Hes., St. B. 209, 18. l. 28 Choer. 220, 21, Hes. l. 29 Hes. l. 30 E. M. 465, 22, St. B., Hes. l. 32 E. Orion. 78, 19.

ἰδίῳ τὸ ἱδρῶ διὰ τοῦ ῑ κατὰ τὴν ἄρχουσαν καὶ τὴν παραλήγουσαν.

Ἰδομενεύς: ῑ.

ἱδρῶ ἱδρῶτα κατ' ἀποκοπὴν «ἱδρῶ ἀπεψύχοντο» (Λ 620) ἄνευ τοῦ ῑ, εἰ δὲ δοτική, μετὰ τοῦ ῑ.

ἱέρεια: διὰ τοῦ ῑ ἡ ἄρχουσα κατὰ παράδοσιν καὶ ἡ παραλήγουσα διὰ τῆς ει διφθόγγου· τά γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ευς διὰ τοῦ εια παρασχηματιζόμενα θηλυκὰ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον βασιλεύς βασίλεια, ἱερεύς ἱέρεια· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τοῦ ἱερεία ἐκτείνοντες τὸ α καὶ καταβιβάζουσι τὸν τόνον καὶ φυλάττουσι τὴν αὐτὴν γραφὴν οἷον ἱερεία.

ἱερεία ἡ θυσία.

Ἱεράπολις πόλις Συρίας, ἣ καὶ Ἱερόπολις διὰ τοῦ ο.

ἱήιος ἐπίθετον Ἀπόλλωνος ὁ τοξότης ἀπὸ τοῦ ἵημι παρὰ τὴν ἕσιν τῶν βελῶν. τινὲς δὲ ψιλοῦσιν, ἐπεὶ ἰάσεως αἴτιος ὁ θεός. τὸ δὲ «ἤϊε Φοῖβε» (Ο 365) κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῑ γέγονε. Ἀρίσταρχος δασύνει ἀπὸ τῆς ἕσεως τῶν βελῶν, οἱ δὲ περὶ Κράτητα ψιλῶς ἀπὸ τῆς ἰάσεως. ἄμεινον δὲ ψιλοῦσθαι. τὸ γὰρ η πρὸ φωνήεντος ψιλοῦται.

Ἰήτης ἀπὸ τῆς Ἴου διὰ τὸ ῑ ἐξενέχθη διὰ τοῦ η (sc. pro Ἰίτης).

ἶθαρ εὐθέως.

Ἰθάς ὁ τῶν Τιτάνων κῆρυξ Προμηθεύς. τινὲς Ἴθαξ.

ἰθύς: ῑ τὰ ἀμφιβαλλόμενα κτλ. καὶ ἰθύνω ἀπὸ ἰθύς.

Ἰθώμη πόλις Θεσσαλίας· καλεῖται δὲ καὶ Θούμαιον ἀποβολῇ τοῦ ῑ καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς τὴν ου δίφθογγον.

ἰκμᾶν λικμᾶν σῖτον καθαίρειν.

ἰκτῖνος: ῑ· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ινος κτλ.

ἵκω ἥκω: ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἵκω διὰ τοῦ ῑ γράφεται ποιητικῶς ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς, τὸ δὲ διὰ τοῦ η γραφόμενον πεζολόγων ἐστὶ καὶ ἰαμβογράφων. ἐν δὲ ταῖς παθητικαῖς φωναῖς καθόλου διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον ἀφῖγμαι ἀφῖκται.

ἰλαδόν: διὰ τοῦ ῑ γράφεται. παρὰ τὸ ἴλη τὸ σημαῖνον τὴν ἄθροισιν γέγονεν, ὅπερ διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

ἵλαος τὸ ἱλαρός. ῑ. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ἴλλαος λέγουσι καὶ οὐχὶ ἔλλαος.

---

l. 1 Choer. 221, 31, Hes. l. 2 Choer. 220, 21 et 222, 20. l. 3 E. M. 466, 46, Hes. Choer. tamen 225, 15 εὑρίσκεται ἡ δοτικὴ τοῦ ἱδρώς κατ' ἀποκοπὴν τοῦ τι; fortasse utrumque Herodianus defenderat cf. Lob. El. II 300. l. 5 Choer. 225, 26. l. 10 Hes., nam licet Pseudoherodiano ap. Lob. ad Phryn. 456 ignotum fuerit, germanum id ignorasse vix credibile est. l. 11 St. B. 327, 10. l. 12 E. M. 469, 48, Il. Pr. O 365, Hes. l. 17 St. B. 176, 22. l. 18 Hes., qui habet etiam εἶθαρ. cf. Apoll. lex. 90, 24: ἶθαρ εὐθέως, τινὲς δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσιν: «εἶθαρ δὲ προσηύδα» (Il. Μ 353). Choer. 207, 26 εἶθαρ praescribit ab εὐθὴς εὖθαρ εἶθαρ. l. 19 Hes. cf. Τίταξ. l. 20 Choer. 225, 12. Hes.: ἰθύς εὐθύς, ἰθύνω εὐθύνω. — formae ab ῑ incipientes sunt Ionicae. l. 21 St. B. s. v. l. 23 Hes. cf. Lob. El. I 110. l. 24 E. M. 470, 40, Hes. l. 25 Choer. 222, 30, An. Paris. III 310, 25, Hes. l. 29 E. M. 225, 15, E. Or. 77, 6 ἴλη τὸ πλῆθος παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι. ap. Theogn. 162, 6 εἰλαδόν scriptum est. l. 31 Choer. 225, 6.

ἵλεοϲ ἵλαοϲ ἵλεωϲ (pro ἵλλεοϲ Pearso et Albertus) τριχῶϲ τὸ ἱλαρόν.

ἵληθι: διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

ἱλύϲ: ϲημαίνει τὴν ἄθροιϲιν διὰ τοῦ ῑ γράφεται· τὰ γὰρ παρὰ τὸ εἰλῶ παραγόμενα ἢ ϲύνθετα ὀνόματα μὴ κατὰ τὸ ἄρχον μέροϲ διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

ἱμάτιον: διὰ τοῦ ῑ γράφεται καὶ τὰ παρ' αὐτὸ πάντα οἷον ἱματιοπῶλιϲ, ἱματιοφόροϲ. ὅτι δὲ γράφεται διὰ τοῦ ῑ, δῆλον ἐκ τοῦ γενέϲθαι αὐτὸ κατὰ ϲυναίρεϲιν τοῦ ο̅ καὶ ῑ εἰϲ τὴν ο̅ι̅ δίφθογγον κτλ.

ἱμείρω: διὰ τοῦ ῑ γράφεται κατὰ τὴν ἀρχὴν ὡϲ ἀπὸ τοῦ ἵμεροϲ γεγονόϲ.

ἵμεροϲ cf. fr. 23.

ἱμονιά cf. fr. 24.

Ἴναχοϲ ὄνομα ποταμοῦ διὰ τοῦ ῑ γράφεται· παρὰ γὰρ τὸ ἴϲ ἰνόϲ, ὃ ϲημαίνει τὴν δύναμιν, καὶ τὸ χέεϲθαι Ἴναχοϲ οἱονεὶ ὁ μετὰ δυνάμεωϲ χεόμενοϲ.

Ἰναχία: τὸ ἐθνικὸν Ἰνάχειοι διὰ διφθόγγου ὡϲ Αἰϲχύλοϲ Προμηθεῖ δεϲμώτῃ (590)

τῆϲ Ἰναχείηϲ, ἣ Διὸϲ θάλπει κέαρ

καὶ οὐδετέρωϲ «ϲύ τ' Ἰνάχειον ϲπέρμα τοὺϲ ἐμοὺϲ λόγουϲ» (Prom. 705) καὶ διὰ τοῦ ῑ Ἰνάχιον.

ἰνδάλλω γράφεται διὰ τοῦ ῑ, ἐπειδὴ κανών ἐϲτιν ὁ λέγων· ἐν τοῖϲ παραγωγοῖϲ εἰώθαϲι πολλάκιϲ τὴν φύϲει μακρὰν εἰϲ θέϲιν μακρὰν μεταβάλλειν ὥϲπερ ἐϲτὶ τὸ πένηϲ πενιχρόϲ, λήβω λαμβάνω, ἥδω ἁνδάνω, δήκω δαγκάνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ εἴδω παραγωγὸν ἰνδάλλω, ἐξ οὗ καὶ ἴνδαλμα.

ἶνεϲ: διὰ τοῦ ῑ ὡϲ δικατάληκτον.

ἶνιϲ ὁ υἱόϲ: ῑ.

Ἰνωπόϲ ὄνομα ποταμοῦ διὰ τοῦ ῑ γράφεται· παρὰ γὰρ τὸ ἴϲ ἰνόϲ, ὃ ϲημαίνει τὴν δύναμιν καὶ παρὰ τὸ ὄψ ὀπόϲ, ὃ ϲημαίνει τὴν φωνήν, γέγονεν Ἰνωπόϲ ἐκτάϲει τοῦ ο̅ παρακολούθωϲ εἰϲ τὸ ω̅.

Ἰξίων καὶ κατὰ τὴν ἄρχουϲαν καὶ κατὰ τὴν παραλήγουϲαν διὰ τοῦ ῑ.

ἰξόϲ: ἵκω ἵξω ἵξομαι ἰξόϲ ὁ φθάνων μέχριϲ ὧν ἂν φθάνωϲι τόπων

---

l. 1 Hes. l. 3 Choer. 224, 14, Hes. l. 4 Choer. 225, 2, E. Orion. 76, 19 et 78, 10. l. 7 cf. s. εἶμα. Choer. 222, 22. l. 10 Choer. 223, 7. l. 12 Choer. 223, 5 παρὰ τὸ ἵεϲθαι τὸ ϲημαῖνον τὸ προθυμεῖϲθαι. l. 13 Choer. 223, 30 διὰ τοῦ ῑ· παρὰ γὰρ τὸ ἱμάϲ ἱμάντοϲ γέγονεν. l. 14 Choer. 222, 13. De altera parte compositionis χέεϲθαι cf. Herod. περὶ ϲχημάτων fr. 3 et ϲυμπόϲιον fr. 4.
l. 17 St. B. l. 22 E. M. 471, 35, Hes. l. 27 Choer. 220, 18. E. Orion. 77, 12 ἶνεϲ τὰ νεῦρα. παρὰ τὸ ἔω ῥῆμα τὸ ὑπάρχω. ῥηματικὸν ὄνομα ἴν ὡϲ καὶ θέω θίν, ῥήϲϲω ῥήξω ῥηγμίν. αἱ δὲ ἶνεϲ τοῦ εἶναι καὶ ϲυνεϲτάναι [δύναμιν inserui] παρέχουϲι τῷ ϲώματι. l. 28 Choer. 220, 20, Hes., E. Or. 76, 20 ἶνιϲ ὁ ἀπόγονοϲ. παρὰ τὴν ἰνὸϲ γενικὴν παρωνύμωϲ. l. 29 Choer. 222, 19 l. 32 Choer. 221, 25. l. 34 E. Or. 77, 18.

τὰ πτηνά· ἀντὶ τοῦ ἔνθα ἱκνοῦνται. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἄξος τις φησὶν εἶναι παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ὄρνεα.

ἰοειδής μέλας. ει ἡ παράδοσις.

ἴον τὸ ἄνθος παρὰ τὸ ἀνιέναι ταχύ.

Ἰόπη πόλις Φοινίκης. λέγεται καὶ Ἰοπία διὰ τοῦ ῑ καὶ ἴσως ἐκ τοῦ Αἰθιοπία. τὸ δὲ ἐθνικὸν Ἰοπίτης. ἐκ δὲ τοῦ Ἰόπεια διὰ διφθόγγου Ἰοπεύς καὶ Ἰοπείτης.

ἴος ὁ μόνος καὶ ἰός τὸ βέλος διὰ τοῦ ῑ γράφεται. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ιος δισύλλαβα διαφόρως τονούμενα διὰ τοῦ ῑ γράφεται, βίος βιός, Χῖος, Θρῖος, μνιός ὁ ἁπαλός παρ' Εὐφορίωνι.

ἰοχέαιρα: ῑ· ἡ τῷ ἰῷ χαίρουσα ἢ ἰοὺς χέουσα.

ἶπος ἡ παγὶς τῶν μυῶν· παρὰ γὰρ τὸ ἴπτω γέγονε τὸ σημαῖνον τὸ βλάπτω. τὰ γὰρ εἰς πτω οὐ θέλει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι.

Ἱππάρχειος Ἑρμῆς: χει δίφθογγος.

ἵππος: ῑ. πρὸ γὰρ τῶν δύο ππ ἡ ει δίφθογγος οὐκ ἔστιν.

Ἶρις ἡ θεός· παρὰ τὸ εἴρειν καὶ λέγειν. ἄγγελος γὰρ ἡ θεός.

ἱρός ὁ ἱερός διὰ τοῦ ῑ γράφεται· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἱερός γέγονεν ἱρός κατὰ κρᾶσιν τοῦ ῑ καὶ ε εἰς ῑ μακρόν.

Ἶρος ὄνομα κύριον ἐν Ὀδυσσείᾳ, ὁ πτωχὸς καὶ πένης, ὅς κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν διὰ τῆς ει γράφεται· παρὰ γὰρ τὸ εἴρω τὸ λέγω καὶ ὁ ποιητὴς δηλοῖ λέγων «Ἶρον δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες — οὕνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κιών, ὅτε πού τις ἀνώγοι» (Od. σ 5—7). ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἱερός γίνεται κράσει ἱρός καὶ Ἶρος κύριον. πολλὰ γὰρ εὑρίσκεται ὀξύτονα, ἅτινα γινόμενα κύρια, βαρύνεται οἷον ξανθός Ξάνθος, πυρρός Πύρρος, γλαυκός Γλαῦκος, λευκός Λεῦκος. οὕτως οὖν καὶ ἱρός Ἶρος. ἄλλως τὰ διὰ τοῦ ιρος δισύλλαβα κύρια καὶ βαρύνεται καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

Ἰσαῖος: ῑ.

Ἴσανδρος: ῑ κατὰ παράδοσιν.

Ἴσαυρα πόλις καὶ Ἰσαυρία: ῑ.

Ἰσίδωρος: ῑ· παρὰ τὴν Ἶσιν καὶ τὸ δῶρον.

---

l. 3 Choer. 226, 3, Hes. l. 4 E. Or. 77, 11. l. 5 St. B. l. 8 E. M. 472, 43, Choer. 223, 19, qui ἰός παρὰ τὸν ἰόν τὸ φάρμακον τοῦ ὄφεως ἢ παρὰ τὸ ἀνιέναι repetit pariter atque Hes. l. 11 Choer. 223, 26, Hes. l. 12 Choer. 223, 27, Hes., qui tamen etiam εἶπος habet. l. 14 Choer. 226, 4, Hes. l. 15 Choer. 225, 22. l. 16 E. Or. 77, 9. Ἶρις σημαίνει καὶ τὴν θεόν καὶ τὸ τόξον ἐν οὐρανῷ φαινόμενον διὰ τοῦ ῑ, ἐπειδὴ τὰ εἰς ρις θηλυκὰ ῥηματικὰ δισύλλαβα βαρύτονα ἐνὶ φωνήεντι παραλήγεται, χαίρω χάρις, εἴρω ἔρις καὶ Ἶρις. Choer. 221, 7, E. M. 475, 38 ἢ κατὰ τὸν κανόνα· τὰ ἀμφιβαλλόμενα κτλ. Choer. 221, 19. l. 17 Choer. 223, 33. l. 19 E. M. 475, 15, Choer. 221, 21, Ep. Cr. I 210, 6 cf. εἰρά. Herodianum sic disseruisse arbitror: si Ἶρος ab εἴρω propagatum esset, per ει scribi debuit. Sed paradosis ῑ habet. Ideo alii ab ἱερός ἱρός repetiverunt, sed non necesse est, nam vel si ab εἴρω provenit, propter characterem per ῑ exhibendum est. l. 28 Choer. 222, 28. l. 29 Choer. 224, 4. l. 30 Choer. 225, 24. l. 31 Choer. 222, 27.

Ἶσις παρὰ τὸ ἶσον· αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ γῇ, ἥτις ἐστὶν ἴση καὶ σφαιροειδής.

ἶσος: ῑ κατὰ παράδοσιν.

Ἰσσηδόνες ἔθνος Σκυθικόν. Ἀλκμὰν δὲ μόνος Ἐσσηδόνας αὐτούς φησιν. εὑρίσκεται δὲ ἡ δευτέρα παρ' ἄλλοις διὰ τοῦ ε̄ (sc. Ἰσσεδόνες).

ἱστία: παρὰ τὸ ἵζω· ἡ δὲ ἑστία παρὰ τὸ ἕζω. τοῦ ἵζω ὁ μέλλων ἵσω καὶ ῥηματικὸν ὄνομα ἱστός καὶ ἱστία. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου.

ἰσχανῶ: τὸ ἐπιθυμῶ. πολλάκις τὸ ε̄ ἐν τοῖς ῥήμασι ἐπιφερομένων δύο συμφώνων τρέπεται εἰς ῑ οἷον τέκω τίκτω, οὕτω καὶ ἔχω ἴσχω διὰ τοῦ ῑ. καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ φῶ γίνεται φαίνω καὶ παμφαίνω καὶ ἐκεῖθεν ὁ μέλλων παμφανῶ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἴσχω γίνεται ἰσχαίνω καὶ ὁ μέλλων ἰσχανῶ καὶ ἰχανῶ ἀποβληθέντος τοῦ σ̄ καὶ ἐκταθέντος τοῦ ῑ καὶ μετάγεται ὁ μέλλων εἰς ἐνεστῶτα.

ἰσχάδες: παρὰ τὸ ἴσχω παραγωγὸν ἰσχνῶ, ἰσχνάς καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν̄ ἰσχάδες. τὰ λεπτυνθέντα σῦκα ἐν τῷ ξηραίνεσθαι.

ἰτέα: παρὰ τὸ ἰέναι· ταχέως γὰρ αὔξεται.

ἴτης ὁ ἐπὶ πάντα ὁρμῶν. παρὰ τὸ ἰέναι. ἀπὸ τούτου εἰσιτήρια.

ἶφι ἰσχυρῶς· (ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ νόστος νόστου γέγονε νοστόφι νόσφι?) οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἴς ἰνός γίνεται ἰνόφι καὶ κατὰ συγκοπὴν ἶφι. τὸ δὲ ἴς διὰ τοῦ ῑ γράφεται ὡς δικατάληκτον.

Ἶφις ῑ: παρὰ τὸ ἶφι. τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ πάντα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Ἰφιμέδουσα, Ἰφιγενής Ἰφικλῆς. καὶ κατὰ τὸν κανόνα· τὰ ἀμφιβαλλόμενα κτλ.

Ἰφίαλος ὁ Ἐφιάλτης.

ἴχλα κίχλα.

ἰχθῦς: παρὰ τὸ ἰθύειν ἰθύς ἰθύς τις ὤν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ χ ἰχθύς.

Ἴχανα πολίχνιον τῆς Σικελίας διὰ τὸ τῇ αὐτοῦ ἁλώσει πολλὰ προσλιπαρῆσαι τοὺς Συρακουσίους. ἰχανᾶν δὲ τὸ ἐπιθυμεῖν.

Ἴχναι πόλις Μακεδονίας. Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ (c. 123). Ἐρατοσθένης δὲ Ἄχνας αὐτήν φησι. Φιλητᾶς δ' ἄλλην φησὶ διὰ τοῦ α. τὸ ἐθνικὸν Ἰχναῖος καὶ Ἰχναία ἡ Θέμις.

l. 1 E. Orion. 76, 21. — Choer. 321, 16 ἶσις (sic enim pro ⟊ЄIC scribendum) ἐστι δὲ ὀνομα]δαίμονος· διὰ τοῦ ῑ· παρὰ γὰρ τὸ ἵεσθαι ὅ ἐστι πλανᾶσθαι (E. M. 476, 50 addit αὕτη ἐστὶν ἡ Ἰώ). καὶ ἄλλως· τὰ ἀμφιβαλλόμενα. l. 3 Choer. 224, 4. πολλάκις εὕρηται καὶ ἐν συστολῇ. An. Par. III 337, 12. l. 4 St. B. l. 6 E. Or. 78, 3. l. 9 Choer. 223, 12, Hes. habet ἰσχανάᾳ ἰσχανάασθαι, ἰσχανόωντο et ἰχανᾷ ἰχανᾶν ἰχανόων ἰχανῶσα ἰχανῶ. l. 15 E. Or. 77, 21. l. 17 E. Or. 76, 25, Choer. 224, 10. καὶ δῆμος φυλῆς Ἀκαμαντίδος· ὁ δημότης Ἰτεαῖος. Ἀνδροτίων δὲ τρισυλλάβως φησίν. St. B. Hes. Ἰταία corrupte. l. 18 E. Or. 78, 7. l. 19 Choer. 224, 22. l. 22 Choer. 221, 15, E. M. 480, 40. l. 25 Hes. l. 26 Hes. l. 27 E. Or. 78, 9. l. 28 St. B. l. 30 St. B. Hes. habet Ἰχναίαν χώραν τὴν Μακεδονίαν. καὶ τιμᾶται Ἰχναία Θέμις et s. v. ἄχνην Λυδῆς κερκίδος verba γράφεται δὲ καὶ ἴχνη ad Herodoti locum spectare videntur iure Schmidtio.

Καίτρεαι ὅπλα Ἰβηρικά. οἱ δὲ κυρτίας.

κακιθός.

Καλαμένθη ἥτις καὶ Καλαμίνθη, πόλις Λιβύης. Ἑκαταῖος περιηγήσει. κρεῖττον οὖν ὡς Ἡρόδοτος διὰ τοῦ ι̅ πόλις Φοινίκων.

Καλακτίτης καὶ Καλοακτίτης διὰ τοῦ ι̅, ἐπεὶ καὶ παρὰ τὸ Ἀκτή Ἀκτίτης.

Καλαύρεια νησίδιον πρὸς τῇ Κρήτῃ. διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται.

Κάλβιος κρήνη Λυκίας. τινὲς δὲ αὐτὴν διὰ τοῦ μ̅ φασίν.

καλήζω σὺν τῷ ι̅ εὑρίσκομεν· ἀπὸ γὰρ τοῦ κλέος κλεΐζω καὶ κληΐζω καὶ κλήζω, ὡς χρέος χρεΐζω χρηΐζω χρήζω.

καλιά: ἔστι δὲ οἶκος. διὰ τοῦ ι̅ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ καλιός οἶκος.

καλλά ἡ κάννα· κάλαμος.

Καλλῖνος: ἔστι δὲ ὄνομα Ἐφεσίου τινὸς ἐλεγειογράφου· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ι̅ν̅ο̅ς̅ διὰ τοῦ ι̅ μακροῦ γράφεται πλὴν τοῦ καρκίνος.

καλλιπάρῃος.

Κάλπη πόλις Βιθυνῶν. Θεόπομπος ὀγδόῳ Ἑλληνικῶν. τινὲς Κάρπειαν τὴν πόλιν φασὶ καὶ Καρπητανοὺς τὸ ἐθνικὸν ὡς Καλπειανούς.

Καλύδνα νῆσος. καὶ Καλύμνα, ἣν ὁ Σκήψιος πληθυντικῶς Καλύμνας φησί.

Καλχηδών ἡ κατὰ Βυζάντιον, ἥτις καὶ Χαλκηδών καλεῖται. εὑρίσκομεν γὰρ διφορουμένην τὴν χρῆσιν.

καλῴδιον.

Καμάρινα: διὰ τοῦ ι̅. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ι̅ν̅α̅ κτλ.

λυσιν «καιροσσέων δ' ὀθονέων» nativam scripturam esse concludas. l. 1 Hes. ubi Palmer καῖτραι vel κέτραι. l. 2 ap. Hes. et Choer. 229, 23 ex κακηθός corruptum esse apparet ex Arcad. 49, 25. l. 3 St. B. l. 5 St. B. 348, 5. l. 7 St. B. collat. Choer. 233, 34, qui Apollonium Καλαύρεια, Dionysium Periegetam Καλαύρια ι̅ correpto pronunciare tradit. l. 9 St. B. 348, 3. l. 10 Herod. περὶ παθῶν in E. Gud. 294, 37. l. 12 Choer. 229, 7, Hes. καλιαί et καλιός. l. 13 Hes. καλλά ἡ κάννα Lob. Proll. 155. l. 14 Choer. 228, 18.

l. 16 Hes. per ι̅ exhibet atque sic Herodianus scripsisse videtur. Eustath. 67, 43 τὴν παρειὰν παρηΐην ἐθέλει λέγειν ὁ ποιητὴς κατὰ διάλυσιν τῆς ει διφθόγγου καὶ παρήϊον τὸ τῶν ἵππων παραγναθίδιον. καὶ τὴν καλλιπάρῃον διὰ τοῦ η̅ γράφει, τὸ μὲν ε̅ τῆς διφθόγγου τρέψας εἰς η̅, τὸ δὲ ι̅ προσγεγράφθαι ἀφεὶς ι̅ subscribendum, vel omissum esse tradit, alii ex Doriensium et Aeolensium more diphthongum ε̅ι̅ in η̅ mutatam esse voluerunt E. M. 487, 4 καλλιπάρῃον: τὸ ρη η̅. διατί; Δωρικῶς. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ε̅ι̅ δίφθογγον εἰς η̅ τρέπουσιν· ἢ οἱ Αἰολεῖς. cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 191 not. 5. l. 17 St. B. s. Κάλπη et Καρπηΐα. l. 19 St. B. 350, 6 et 12, Il. Pr. B 677, Hes. E. M. 486, 26 Κάλυμνος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ σῖτος ἀντὶ τοῦ Καλύμνιος. ὁ γὰρ Φιλάδελφος ἐκ Καλυδνῶν μετήνεγκε τὸ σπέρμα. l. 21 Choer. Dict. 314, 19 cf. Bernhardy ad Dionys. 803. St. B. et Hes. Χαλκηδών. l. 23 Hes. sine ι̅, sed in E. M. 486, 14, E. Gud. 296, 45: καλῴδιον τὸ σχοίνιον σὺν τῷ ι̅. καὶ ὤφειλεν εἶναι καλίδιον, ἐπειδὴ ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται οἷον κάλος κάλου· τότε γὰρ διὰ τοῦ ιδιον γίνεται ἡ παραγωγὴ οἷον γνώμη γνωμίδιον. ἀλλὰ συνεξηκολούθησε ὡς τὸ λαγῴδιον (sic scripsi pro τῷ λαγῴδιον propter E. M. 550, 6) τῷ (inserui) στῴδιον. — In E. Gud. in fine additum est κῴδιον, quod abest ab E. M.; equidem omisi, quia diversum est στῴδιον. cf. infra κῴδιον.

l. 24 Choer. 227, 21.

Κάμιρος πόλις Ῥόδου. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ιρος ἐπὶ πόλεως λεγόμενα κτλ. — Κάμειρος δὲ ὁ ἥρως διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται ὡς μάγειρος.

Κάμινος: ῑ.

Κάνη πολίχνιον Λοκρῶν — εἰςὶ δὲ καὶ Κάνναι διὰ δύο νν.

Κάνωπος δεῖ λέγειν, οὐ Κάνωβος, ἐπειδὴ οὐδὲν εἰς ος λῆγον ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς παραληγόμενον τῷ ω ἔχει τὸ β ἀρκτικὸν τῆς τελευταίας ςυλλαβῆς, ἀλλ' ἢ ἕτερον ἢ τό π Κρότωπος, ἄνθρωπος. οὕτω καὶ Κάνωπος. γράφεται δ' ὅμως διὰ τοῦ β. Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ κτλ.

κάπετος τάφρος, οἱ δὲ ςκάπετον.

Καπετωλίειον: Ἡρωδιανὸς ἐν ἓξ ςυλλαβαῖς καὶ ἐν ςυναιρέςει Καπετώλειον. τά δὲ Καπετωλεῖα ἐπὶ ἀγῶνος προπεριςπᾶται κτλ.

καπηλεῖον: ει δίφθογγος. παρά τὸ καπηλεύω.

κάππα: καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ (Bentley fr. p. 418) γράφεται κόππα, τὸ ἀνεςτραμμένον Ρ καὶ C χαρακτηριςμός.

κάρα κεφαλή. τοῦτο Ἀττικοὶ διὰ τοῦ α λέγουςιν, Ὅμηρος δὲ Ἰακῶς κάρη.

Κάραλλις ἡ Καράλλεια Ἰςαυρικὴ πόλις. ἔςτι καὶ Κάραλις δι' ἑνὸς λ Λιβυκὴ πόλις.

καρβαΐζει Καρικῶς λαλεῖ καὶ βαρβάρως καὶ καρβάζει καὶ καρβανίζει.

Καρδαμύλη πόλις. τὸ ἐθνικὸν Καρδαμυλίτης. παρὰ δὲ τῶν ἐγχωρίων Cκαρδαμυλίτης λέγεται.

Κάρηςος πόλις καὶ ποταμὸς δι' ἑνὸς ς γράφεται καὶ βαρύνεται.

Καρουεντός πόλις Λατίνων. Διονύςιος β' (?) Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. ἔν τιςι δὲ γράφεται Καρυεντὸς καὶ τὸ ἐθνικὸν Καρυεντανός.

Κάρπαθος νῆςος πληςίον τῆς Κῶ. Ὅμηρος «Κράπαθόν τε Κάςον τε καὶ Κῶν» (Il. B 676).

Καρπαςία νῆςος κατὰ τὴν ἄκραν τὴν Cαρπηδονίαν. Ξεναγόρας δὲ Κάρπαθον αὐτήν φηςι. Δημήτριος δ' ὁ Cαλαμίνιος Καρβαςίαν φηςί, ὅτι πρὸς τόν καλούμενον κάρβαν ἄνεμον κεῖςθαι δοκεῖ.

κάρρων: ἀπὸ τοῦ κρατύς κρατύτερος κρατίων ὁ τρίτος τύπος κράςςων ὑπερθέςει κάρςων καὶ κάρρων ὡς μυρςίνη μυρρίνη.

κάρτιςτοι κράτιςτοι.

---

l. 1 E. M. 488, 7, Hes. St. B. 351, 16 et 88, 13. l. 4 Choer. 230, 14, Hes. l. 5 St. B. l 6 E. M. 489, 25, St. B. cf. Mon. 13, 29 Κάνωβος. οὐδὲν εἰς βος λῆγον ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς τῷ ω παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον ὁ Κάνωβος κτλ. l. 11 Hes l. 12 St. B. Καπετώλιον Choer. 233, 25 Καπετωλειον: ει δίφθογγος καὶ προπαροξύνεται. Hes. habet Καπετώλιον ὄρος. Καπετώλιος ὁ Ζεύς. l. 14 Choer. 234, 3. l. 15 Hes. cf. Schmidt. l. 17 Hes. Choer. 228, 10. l. 19 St. B. l. 21 Hes. l. 22 St. B. l. 24 Theogn. 73, 2. Il. Pr. M 20, alii Καρηςςός per duplex ςς oxytonos pronunciabant atque sic vocabulum ap. Hes. scriptum est. l. 25 St. B. l. 27 St. B., etiam Hes. habet Κάρπαθος νῆςος et Κράπαθος ἢ Κάρπαθος. l. 29 St. B. l. 32 Herod. περὶ παθῶν in E. Gud. 301, 6, Hes. l. 34 Hes.

Κασσώπη πόλις ἐν Μολοσσοῖς. πάντες διὰ δύο σσ, Ἡρωδιανὸς δὲ μόνος δι' ἑνὸς σ.

Κασταναία πόλις Θεσσαλίας. Εὔδοξος δὲ διὰ τοῦ θ φησίν. ἔστι καὶ Καστανία διὰ τοῦ ῑ πόλις πλησίον Τάραντος.

κᾷτα καὶ εἶτα.

καταγωγεῖον ει δίφθογγος ἡ παράδοσις. καταγώγιον ῑ ἡ παράδοσις καὶ προπαροξύνεται.

κατακόκκας ἢ κατακίκκας. κατάπλασμα.

καταλοφάδεια: ει.

κατειλὰς ἡμέρα χειμερινή.

κατένωπα ὡς κατέναντα, οὕτως ὁ Ἀλεξίων καὶ οἱ πλείους — Ἀρίσταρχος δὲ ὡς κατὰ δῶμα.

κατιτήρια ὡς εἰσιτήρια. κατιτήριον δὲ ὁ τοῦ νεκροῦ ὀβολός.

καττύειν κάττυμα.

κατωκάρᾳ ἐπίρρημά ἐστι σύνθετον καὶ σὺν τῷ ῑ γράφει Ἡρωδιανός.

Καύκασος τὸ ὄρος. λέγεται καὶ διὰ τοῦ ῑ Καύκασις.

Καυλίον.

Καυλωνία πόλις Ἰταλίας, ἣν Αὐλωνίαν Ἑκαταῖος καλεῖ κτλ.

καυστειρὸς ἀπὸ τοῦ η ἐτράπη εἰς ει.

κεγχρῆς κέρκνος ἱέραξ.

κεδῶ κεδάζω λέγεται καὶ μετὰ τοῦ σῖγμα καὶ χωρὶς τοῦ σῖγμα.

κέδροπα τά ὄσπρια καί κέρδοπα.

κίκυνα.

κειμήλιον: διὰ τῆς ει διφθόγγου τό πρῶτον ὥσπερ παρὰ θήσω μέλλοντα γίνεται θεμέλιον, οὕτω καὶ παρὰ τὸν κείσω μέλλοντα κειμήλιον.

Κεῖος ὁ πολίτης τῆς Κέω. παρά γὰρ τό Κέω γέγονε Κέϊος καί κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ ῑ εἰς τὴν ει δίφθογγον Κεῖος.

Κειριάδαι δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς.

κειρία: σημαίνει δὲ τὸ σχοινίον τὸ δεσμεῦον τὴν κλίνην. διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. ἢ γὰρ παρὰ τὸ κείρω γέγονε παρὰ τὸ εἰς

l. 1 St. B. l. 3 St. B. Eudoxi scripturam servavit Hesych. Κασθανέα i. e. Κασθαναία. l. 5 Hes. cum ῑ. l. 6 Choer. 234, 12 et 13. l. 8 Hes. ? l. 9 Hes., Theogn. 161, 27. l. 10 Hes. cf. Lob. Proll. 440 not. 5. l. 11 Il. Pr. O 320. Hesychii cod. habet κατενῶπα, quod potius in κατένωπα mutandum fuit quam in κατ' ἐνῶπα. l. 13 pro βόλος emendavit Schmidt. ad Hes. κατιτήρια ἡ ἐπὶ καθόδῳ θυσία. Choer. 232, 28. l. 14 Hes., qui extra ordinem etiam κάσσυμα habet. l. 15 Schol. ad Arist. Pac. 153, Ioann. Alex. 29, 24, Hes. κάτω κάρα sine ῑ. l. 17 St. B. l. 18 Hes., καυλεῖα προπερισπωμένως ὡς φυλλεῖα. Choer. 227, 11, quae forma exstat compluribus Nicandri locis: Ther. 75, 535, 882. l. 19 St. B. s. v. et E. M. 494, 9. l. 20 Arc. 71, 22, ap. Hes. καυστηρῆς exstat. l. 21 Hes. cf. Schmidt.; diversum fortasse, quod idem Hes. praebet κεγχρίς ὀρνέου εἶδος. l. 22 E. M. 498, 55. l. 23 Hes. l. 24 Theogn. 101, 7, Hes. corrupte κεικύνη συκάμινος. l. 25 Choer. 232, 31, Hes. l. 27 Choer. 232, 3, E. M. 507, 52. l. 29 St. B. et Hes. l. 30 Choer. 230, 22, E. Or. 83, 8, Hes.

λεπτὰ κείρεσθαι αὐτὰς ἢ παρὰ τὸ κέρας τὸ σημαῖνον τὰς τρίχας γέγονε κερία καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῑ κειρία.

κεῖρις ὄρνεον. ἱέραξ. οἱ δὲ ἀλκυόνα.

κειρύλος:. τοῦτον ἔνιοι κήρουν (Schmidt. κουρέα) λέγουσι. ἔστι δὲ ὄρνεον. ὁ δὲ Ἀντίγονος τῶν ἀλκυόνων ἄρρενας κηρύλους φησί et κηρύλος ἄρσην ὄρνις συνουσιαστικός, τινὲς δὲ ἀλκυόνα.

κείρω: ει δίφθογγος. τὰ διὰ τοῦ ειρω βαρύτονα κτλ.

κεῖται: ει δίφθογγος. ἀνεφάνη γὰρ τὸ ε ἐν τῷ κέαται.

κείω τὸ κοιμῶμαι διὰ τῆς ει διφθόγγου. εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ῑ οἷον κέω.

κείων (Od. ξ 425) δίφθογγος. σημαίνει τὸ καίων. ἀνεφάνη γὰρ τὸ ε ἐν τῷ «κέδρου τ᾽ εὐκεάτοιο» (ε 60)

κεκλειμένος: ει δίφθογγος ὡς «κεκλειμένων τῶν ἐμπορειῶν» καὶ κέκλειται, ἀπὸ δὲ τοῦ κλίνω κέκλινται διὰ τοῦ ῑ.

κεκλίαται: ἀπὸ τοῦ κλείω γίνεται κέκλειται καὶ συστολῇ τῆς ει διφθόγγου «αἴθ᾽ ἁλὶ κεκλίαται» (Od. δ 608) κτλ.

κελαδεινός: ει ὡς ὀξύτονον καὶ πάλιν οἱ Αἰολεῖς κελαδεννός λέγουσι.

κελαινόν μελαινόν.

κέλης παρὰ τὸ κέλλειν τὸ τρέχειν.

κελλὸν καὶ σκελλὸν στρεβλὸν διεστραμμένον.

Κελτοί ἔθνος ἕτερον Γαλατῶν.

κεναγγία: ῑ. οὐ γὰρ διὰ τὸ ἄγγος ἄγγεος τὴν ει δίφθογγον ἕξει· λέγεται δὲ κεναγγῶ κεναγγία.

κενέβρεια τὰ θνησίδια καὶ νεκριμαῖα κρέατα.

κεραμεικός διὰ τῆς ει διφθόγγου, παρὰ τὸ κεραμεύς κεραμέως κεραμέϊ γέγονε κεραμεικός διὰ τῆς ει διφθόγγου.

κεραμίς: ῑ. τὰ γὰρ εἰς ις θηλυκὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν κοινολεκτούμενα.

κεράτιον ῑ. ὑποκοριστικὸν γάρ.

---

l. 3 Hes. l. 4 Hes. cf. Lob. Proll. 123 et infra s. κίρις. l. 7 Choer. 232, 20, Hes. l. 8 Choer. 232, 22. l. 9 Choer. 232, 23; utramque formam praebet Hes. l. 11 Choer. 232, 26, E. M. 508, 3, Hes. habet κειώσασθαι καθήρασθαι. cf. Lob. Rhem. p. 15. l. 13 Choer. 334, 7 cf. Herod. in Ep. Cr. I 396, 12. l. 15 Herod. περὶ παθῶν in E. M. 500, 9, Hes. κεκλίαται et κεκλιμένοι habet. l. 17 Choer. 232, 29, Hes. l. 19 Hes. l. 20 Herod. ap. Favorin. eclog. 268, 16, Hes. l. 21 Hes. l. 22 Hes. τό δὲ Κένται ἐστὶ διαλέκτου. ὡς γὰρ τό παρ᾽ ἡμῖν φίλτατον φίντατον καὶ δέλτα δέντα, οὕτω Κέλται Κένται. Herod. περὶ παθῶν in E. M. 503, 27. l. 23 Choer. 229, 5. l. 25 Hes. per ει. l. 26 Choer. 233, 17, Arcad. 52, 1. Hes., apud quem G. Dindorf. in Thesaur. IV p. 1447 D in articulo κεραμεικὴ μάστιξ bis formam κεραμικὴ restitui iubet ea, ut videtur, opinione ductus Κεραμεικός de loco Atheniensi, κεραμικός de fictilibus dici, quod discrimen interesse inter utramque formam Lobeckii adnotatione ad Phryn. p. 147 consulta vix concedas, quamquam non infitiandum est etiam Herodianum alterius speciei κεραμικός mentionem iniecisse, si recorderis Choer. p. 234, 10 etiam hoc referre: κεραμεικός κόλπος: ῑ τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ ικος. l. 28 Choer. 227, 23. l. 30 Choer. 228, 14.

κέραφος cκέραφος. χλευαςμός κακολογία.

κερβολεῖ cκερβολεῖ λοιδορεῖ.

Κέρκυρα νῆcoc. καὶ Κόρκυρα.

κερόεις: ει. κερόεντος γάρ.

Κεφαλλήν ἔθνος ἀπὸ Κεφάλου τοῦ Δηϊονέως κληθέν. κεῖται δὲ παρὰ τῷ Cοφοκλεῖ ἐν τῷ «ὦ ξεῖνε Κεφαλλήν». ἡ δὲ παλαιὰ χρῆςις ἅπαςα ἔχει τοὺς Κεφαλλῆνας καὶ τὴν Κεφαλληνίαν ἐν δυςὶ λλ.

κήδειος: τὸ δει δίφθογγος.

κηκίς: ῑ. ὡς δικατάληκτον.

κήλειος ὁ καυςτικός.

κηλώνειον.

κήξ ὁ λάρος κατὰ Ἀπίωνα. λέγεται δὲ καὶ καύηξ.

κηρύκειον: διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἔςτι γάρ τινα ἀπὸ τῶν εἰς διπλοῦν ληγόντων γινόμενα διὰ τοῦ ειον, Φοῖνιξ Φοινίκειον, οὕτω καὶ κηρύκειον.

Κήτειοι γένος Μυςῶν ἢ μεγάλοι.

Κηφιςός ὄνομα ποταμοῦ. γράφεται δὲ διὰ τοῦ ῑ, ἐπειδὴ τὰ διὰ τοῦ ιςος ἐπὶ ποταμῶν καὶ ὀξύνεται καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Ἰλιςός Κηφιςός.

κῆχος: τὸ πῆ κῆ· πῆ ἐγγύς, πῆ ἄγχος, ὅπερ ἐςτὶν ἐν τῷ ἔναγχος, κῆχος. ἔλλειψις ἄρα τοῦ γ κῆχος.

κιβώριον καὶ κιβούριον.

κιβωτός γράφεται διὰ τοῦ ῑ τῷ λόγῳ τοῦ θλίβω.

κιγκλίς.

κίδαρις πῖλος βαςιλικός, ὃν καὶ τιάραν. ἔνιοι δὲ κίταριν διὰ τοῦ τ.

κίκκαςος καὶ κίγκαςος βόλου ὄνομα.

κῖκυς καὶ κικύω: ῑ. τὰ γὰρ ἀμφιβαλλόμενα κτλ.

---

l. 1 Hes. Loh. El. I 128. l. 2 Hes. l. 3 Hes., qui habet Κέρκυρα et Κερκυραία atque Κορκυραία μάςτιξ. St. B. 655, 13. l. 4 Choer. 231, 11.

l. 5 Eust. ad Dionys. 431 et Hom. 1396, 7. Κεφαλλήν per duplex λ, quod ordo requirit, iam Albertus in Hesychio restituit. l. 8 Choer. 233, 19, Hes. l. 9 Choer. 227, 25. l. 10 Arcad. 44, 8, Hes. l. 11 Hes. E. Or. 83, 10 coll. E. M. 510, 48 ἐκ τοῦ κῆλον μετὰ τοῦ νεύειν γίνεται καλώνειον ἢ κηλώνειον τὸ ἀνανεῦον καὶ κατανεῦον ξύλον. κηλώνιον δὲ ἐπὶ ἵππου. κήλων γὰρ λέγεται ὁ θερμὸς εἰς ςυνουςίαν. παρὰ τὸν κήςω μέλλοντα· δηλοῖ τὸ καύςω. l. 12 Hes.

l. 13 Choer. 230, 28, E. M. 511, 47. ἔςτι καὶ κτητικὸν τὸ τοῦ κήρυκος ὡς παρὰ Cοφοκλεῖ «γράμμα κηρύκειον». Choer. 233, 26, E. M. 511, 54. ἔςτι καὶ ὄνομα λόφου τῆς Ἐφέςου οὗ φαςι τὸν Ἑρμῆν ἀναβάντα τὴν γένεςιν τῆς Ἀρτέμιδος τοῖς θεοῖς ἀνακηρύξαι, τοῦ Διὸς τοῦτο προςτάξαντος. Theogn. 129, 8, E. M. 511, 55. Apud Hes. κηρύκειον cκῆπτρον pro κηρύκιον a Schmidtio repositum est, sed Κηρύκιον ὄρος τῆς Ἐφέςου intactum relictum. Herodianus certe, ut ex Theogn. l. c. patet, hoc intellectu per ει vocabulum exhibuit. In E. M. 511, 50 de scriptura per ῑ hoc adnotatur: ἰςτέον ὅτι καὶ κηρύκιον διὰ τοῦ ῑ, ὅπερ ἐπὶ μόνης τῆς ῥάβδου λέγεται τοῦ Ἑρμοῦ, quod ex pleniore Choerobosci exemplari derivatum videtur. l. 16 Hes. Arc. 44, 10 et 22. l. 17 Choer. 228, 25, Hes.

l. 20 Herod. περὶ παθῶν, E. M. 682, 52. Hes., qui addit ἄλλοι κῆγχος.

l. 22 Choer. 233, 29, prius habet Hes. l. 23 Choer. 230, 5, Hes. l. 24 Choer. 234, 24, Hes. l. 25 Hes. l. 26 Hes. l. 27 Choer. 229, 8, Hes., Choerobosco etiam κίκις notum fuit, quod ex κῖκυς per tropen repetit.

Κίκυνα.

Κιλικία καὶ Cικελία (pro Κιλικία scr.) ταῦτα κατὰ παράδοςιν.

κίλλεια εἶδος λαχάνου. ἢ ἀκάνθαι τῶν ἐχίνων. ἢ πηγὴ ἢ κρήνη. ἢ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. χωρίον δαςύ, ὅπερ διαφόρως προςαγορεύουςιν, οἱ μὲν Κάλλιον, οἱ δὲ Κυλίαν, ἄλλοι Κύλλου πήραν.

Κιμμερίους φηςὶν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ὑποκάτω τοῦ Πόντου εἶναι. γράφεται καὶ Κερβερίων καὶ ἔοικε καὶ Cοφοκλῆς περιπεπτωκέναι τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὁμοίως καὶ Ἀριςτοφάνης ἐν Βατράχοις (189) οἷον «ἢ Κερβερίους λέγω». Πρωτέας δὲ ὁ Ζευγματίτης χειμερίους γράφει. ἀεὶ γὰρ οὗτοι ἐν χειμῶνί εἰςιν. ἔνιοι δὲ Κεμμερίους. κέμμερον γὰρ λέγουςι τὴν ὁμίχλην. καὶ Cκυθικὸν ἔθνος Κιμμέριοι.

Κιμωλία τὰ δύο ῑ ἡ παράδοςις· νῆςος δὲ ἡ Κίμωλος.

κίναιδος.

κινάμωμον: ῑ. ἡ παράδοςις.

Κινηςίας: ῑ. ὥςπερ ἀπὸ τοῦ ςώςω Cωςίας, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κινήςω Κινηςίας.

κινῶ: διὰ τοῦ ῑ. παρὰ γὰρ τὸ κιεῖν. οἱ δὲ Λάκωνες κινέω λέγουςι καὶ διὰ τοῦ ῑ.

κίρις εἶδος ἱέρακος. λέγεται δὲ καὶ παρὰ Κυπρίοις Κίρις ὁ Ἄδωνις. παρὰ δὲ Λάκωςιν ὁ λύχνος. ῑ. τὰ ἀμφιβαλλόμενα κατὰ τὴν πρώτην.

κίρκος κρίκος ἱέραξ.

κιρςός πάθος τι περὶ τὸ ςῶμα, ἄλλοι κριςςόν.

κίς ὁ ςκώληξ: ῑ. τὰ γὰρ εἰς ῑς μονοςύλλαβα κτλ.

κίςηρις: ἡ πρώτη ῑ καὶ ἡ τρίτη.

κίςτη κιβωτός. ῑ. ἡ παράδοςις.

---

l. 1 Theogn. 101, 7; sed Κικυννῆς δῆμος Hes. per duplex νν. l. 2 Choer. 232, 25. l. 3 Hes. cf. eundem s. Κύλλου πήρα. l. 6 E. M. 513, 41 cf. Hes. κερβέριοι ἀςθενεῖς. φαςὶ δὲ καὶ τοὺς Κιμμερίους Κερβερίους. καὶ τὴν πόλιν οἱ μὲν Κερβερίαν καλοῦςιν, οἱ δὲ Κιμμερίην. ἄλλοι δὲ Κιμμ..... ἔςτι δὲ τόπος ἐν ᾅδου Κερβέριος et κάμμερος ἀχλύς et κέμμερος ἀχλύς, ὁμίχλη. l. 12 Choer. 228, 11.

l. 13 Choer. 234, 24, Hes. l. 14 Choer. 230, 18, Hes. per duplex νν. l. 15 Choer. 229, 26. l. 17 non, ut Ahrens de dial. Dor. 208 not. interpretatur, κηνέω diphthongo ει Laconice mutata. Choer. 227, 14 cf. E. Gud. 322, 41, ubi quae leguntur quamquam egregie ab Ahrensio emendata sunt, tamen, quum de scriptura per diphthongum et simplicem vocalem, de consonis vero omnino sermo non sit, sic restituenda videntur: κινῶ διὰ τοῦ ι. πρῶτον μὲν παρὰ τὸ κιεῖν ἐςτι. δεύτερον δὲ ὅτι κινέω λέγουςιν οἱ Λάκωνες. [καὶ διὰ τοῦ ῑ hoc ex Choer. l. c]. [καὶ διὰ τοῦ ῑ propter sequentia addidi]. εἰ δὲ ἐγράφετο διὰ τῆς ει διφθόγγου, κεινίω (pro κινείω scripsi) ἔμελλον λέγειν, καὶ γὰρ τὰ εἰς νω περιςπώμενα, ἡνίκα μὲν [διφθόγγῳ παρα]λή[γεται], διὰ τοῦ ι γράφεται παρὰ τοῖς Λάκωςιν οἷον [ἐπαινῶ ἐπαι]νίω (pro μνείω), ἡνίκα δὲ φωνήεντι [ἑνὶ] παραλήγεται, διὰ τοῦ ε οἷον δονῶ δονέω. εὖ οὖν τὸ κινῶ κινέω λέγουςιν οἱ Λάκωνες. Quod etsi non verius est quam quod Ahrensii emendatione efficitur verba in νω consona praefinita velut ὑμνῶ apud Lacones per ιω proferri, tamen ad rem propositam magis aptum est. Neque dubito, quin etiam hoc ab Herodiano profectum sit, quem non ubique verum tradidisse constat.

l. 19 Choer. 227, 30 et 228, 8, Hes. In E. M. 575, 14 κίρρις per duplex ρρ.

l. 21 Hes. cf. Herod. in An. Paris. IV 46 coll. E. M. 538, 42. l. 22 Hes.

l. 23 Choer. 230, 1. l. 24 Choer. 227, 27; apud Hes. κίςςηρις, sed extra ordinem. l. 25 Choer. 230, 9, Hes.

Κίτιον: ῑ. ἔστι δὲ πόλις Κύπρου.

κιχῆλαι αἱ κίχλαι.

κιχλισμός γέλως σφοδρός.

κίων: ῑ ἢ παρὰ τὸ κίειν, ὅ ἐστιν εἰς ὕψος πορεύεσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἰών μετοχὴν προσθήκῃ τοῦ κ κίων.

κλεῖθρα: διὰ τῆς ει διφθόγγου. οἱ γὰρ Ἴωνες διὰ τοῦ η̄ καὶ ῑ γράφουσι κλῆθρα, τρέποντες τὴν ει δίφθογγον. καὶ ἐκ τοῦ κλείω τὸ ἀσφαλίζω.

Κλεινίας: ει̅ δίφθογγος τὸ κλει. παρὰ γὰρ τὸ κλέος καὶ τὸ κλεινός γίνεται Κλεινίας.

κλεινός: δίφθογγος. τὰ γὰρ εἰς νος ὀξύτονα παρώνυμα διφθόγγῳ παραλήγεται.

κλείς: ει̅ δίφθογγος.

Κλεισθένης: παρὰ τὸ κλέος καὶ τὸ σθένος Κλεοσθένης καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς τὴν ει̅ δίφθογγον Κλεισθένης, ὥσπερ δέον δεῖν καὶ πλέον πλεῖν.

Κλειταγόρας: ει.

Κλειτοφῶν: ει δίφθογγος. παρὰ τὸ κλείω τὸ δοξάζω γέγονε κλειτός καὶ ἐκεῖθεν Κλειτοφῶν.

κλειτύς: σημαίνει δὲ τὰ ἐξέχοντα μέρη τῶν ὀρῶν διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφεται. παρὰ γὰρ τὸ κλέτος (vel κλέτας sic Eustath.), σημαίνει δὲ τὸ αὐτὸ τῷ κλειτύς, γέγονε κλετύς καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ κλειτύς διὰ τῆς ει διφθόγγου.

κλείω τὸ δοξάζω. παρὰ γὰρ τὸ κλέος γέγονε κλέω καὶ κλείω προσθέσει τοῦ ῑ.

κλῄζω σὺν τῷ ῑ γράφεται. ἀπὸ γὰρ τοῦ κλέος κλεΐζω καὶ κληΐζω καὶ κλῄζω. — τὸ δὲ κληδών οὐκ ἔχει τὸ ῑ, ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ κληΐζω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κλῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ καλῶ γέγονε κλήσω καὶ κληδών.

κληδοῦχος: γυνή. ῑ. ἀπὸ τοῦ τὰς κλεῖς τῆς οἰκίας ἔχειν.

κλῖμαξ: ῑ. τὰ εἰς αξ ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον κατὰ τὴν παραλήγουσαν. γέγονε δὲ παρὰ τὸ κλίνω κλῖναξ καὶ κλῖμαξ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ν εἰς μ.

κλίνη: ῑ. ἀπὸ γὰρ τοῦ κλίνω.

l. 1 Choer. 232, 11. l. 2 Hes., idem ἴχλα κίχλα et ἰχάλη κίχλη τὸ ὄρνεον. l. 3 Hes., idem κικλισμός γέλως, ad quem l. Schmidt. adnotat: «imo κιχλισμός», sed in E. M. κιχλισμός πορνικὸς γέλως πολὺς καὶ ἄκοσμος· διὰ τοῦ κ κικλισμός ἦχόν τινα ἀποτελοῦν. l. 4 Choer. 230, 10, E. Or. 83, 6. l. 6 Choer. 232, 14, Hes. l. 9 Choer. 231, 2. l. 11 Choer. 231, 5. l. 13 Choer. 233, 1. l. 14 Choer. 231, 10, E. M. 517, 51. l. 17 Choer. 231, 4. l. 18 Choer. 231, 7. l. 20 Choer. 233, 25 cf. fr. 36. Hes. habet κλίτυς τόπος κατωφερής et κλιτῦς καὶ κλιτύες τὰ ἀποκλίματα τῶν ὀρῶν et ap. ipsum Herodianum in Il. Pros. Π 390 scriptum est κλιτῦς. l. 24 Choer. 231, 12, Hes. l. 26 Herod. περὶ παθῶν in E. Gud. 291, 37, Hes. habet κληΐζόμενος ψηφιζόμενος, et κληδών sine ῑ atque κλήδην, de quo in E. M. 519, 32 idem edicitur atque de κληδών. l. 30 Hes. l. 31 Choer. 229, 10, Hes. l. 34 Choer. 229, 10, Hes.

κλίνω: ῑ. κλινῶ γὰρ ὁ μέλλων. καὶ οἱ Αἰολεῖς κλίννω λέγουσι καὶ οὐ κλέννω.

κλίσιον κλισιάς: ῑ.

Κλιτόριον ὄνομα πόλεως ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ διὰ τοῦ ῑ γράφεται. παρὰ γὰρ τὸ κλύω γέγονε Κλυτόριον καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ῡ εἰς ῑ Κλιτόριον ὥσπερ Ἀφροδύτη Ἀφροδίτη. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κλιτόριον σημαίνει καὶ τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός, ὅθεν καὶ κλιτοριάζειν λέγουσι τὸ αἰσχρῶς ἅπτεσθαι.

κλῳός ἔχει τὸ ῑ. ἀπὸ γὰρ τοῦ κλοιός.

κλοῖστρον κλῷστρον.

κνῖσα: Ἡρωδιανὸς ἐθέλει ἀπὸ μέλλοντος αὐτὴν γενομένην τοῦ κνίζω κνίσω δι' ἑνός τε γράφεσθαι σ καὶ ἔκτασιν λαβεῖν τοῦ ῑ.

κνίψ καὶ σκνίψ ζῷον.

κνυζοί οἱ τὰ ὄμματα πονοῦντες et σκνιφόν ἀμυδρὸν βλέποντα. Ἀττικοὶ γὰρ καὶ τὸ σκότος σκνίφος λέγουσιν.

Κνωσός πόλις δι' ἑνὸς σ, Τρύφων δὲ διὰ δύο.

κόγχναι αἱ ὄγχναι.

Κοδρίδης: διὰ τοῦ ῑ τὸ δρι. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος διὰ τοῦ ιδης γινόμενα διὰ τοῦ ῑ γράφεται, Κόδρος Κοδρίδης, Κρόνος Κρονίδης.

κοίης ἱερεὺς Καβείρων ὁ καθαίρων φονέα. οἱ δὲ κόης.

κοιλία: παρὰ τὸ κόϊλον κοῖλον κοιλία.

κοινεῖον πορνεῖον.

Κοινός δεσπότης.

κοῖον ἐνέχυρον κώϊον ἐνέχυρον κῶα ἐνέχυρα.

κολοσσός ἀγάλματα ὑπερμεγέθη, ἀνδριάντες.

κολωνία τάφος. Ἠλεῖοι.

κολῳός θόρυβος, ἀταξία, ταραχή· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ζῴου.

l. 1 Choer. 227, 19, Hes. l. 3 Hes. cf. fr. 33. l. 4 Choer. 227, 31, E. M. 519, 50, Hes. l. 9 Arcad. 38, 8. l. 10 Hes. l. 11 Eust. 1819, 39, Choer. 227, 8, Diehr. 289, 25, E. Orion. 83, 4, Anecd. Paris. III 347, 21 ubi quod dicitur ἐκτέταται ποιητικῶς τὸ κνῖ non est Herodiani, qui ut ex Diebron. concludi potest propter characterem nominum in ea produci voluit. l. 13 Hes. Choer. 258, 17, E. M. 718, 18 habet etiam tertiam formam σκίψ: σκῖπες. σκίψ γάρ ἐστιν ἡ εὐθεῖα. τὰ δὲ εἰς ψ λήγοντα πᾶσαν δίφθογγον ἀποστρέφεται. λέγουσι δὲ καὶ σκνίψ καὶ κνίψ. καὶ τὸ μὲν σκνίψ κλίνεται διὰ τοῦ π καὶ διὰ τοῦ φ οἷον σκνιφός καὶ σκνιπός, τὸ δὲ κνίψ διὰ τοῦ π̄ μόνου κλίνεται. cf. Lob. ad Phryn. 399. l. 14 Hes. l. 16 Theogn. 72, 10, Hes. Κνωσός per simplex σ̄. l. 17 Hes. l. 18 Choer. 230, 19. l. 20 Hes. l. 21 Choer. 231, 14, Hes. l. 22 Hes. Arc. 121, 5. l. 23 Hes., E. M. 523, 38 Κοινός βασιλεὺς Μακεδόνων. — ἔνιοι δὲ ἁμαρτάνουσι Καινόν αὐτὸν καλοῦντες. l. 24 Hes. quod postremum rectius κῷα scribitur, idem habet κοιάζειν κῳάζειν ἐνεχυράζειν, κοιώσατο ἀφιερώσατο καθιερώσατο et κειώσασθαι καθήρασθαι. l. 25 Hes., qui habet κολοσσία ἀνδριάντος σκιά καὶ τὸ εἰς ὕψος ἀνάστημα et κολασσία κτλ., quod Schmidt. non in κολοσσία mutandum esse monet. l. 26 Hes., sed Choer. 233, 30 κολωνεία διὰ τῆς ει διφθόγγου κτητικῷ τύπῳ, quod emendatius traditur in E. M. 525, 38 κολώνεια κτητικός τύπος εἰς ἰδιότητα ἀναπέμπεται. l. 27 Hes., cum quo congruit Arc. 42, 25 τὸ κολῳός ὀξύνεται ἀπὸ τοῦ κολοιός et de verbo κολῳῶ Theogn. 148, 15: καὶ παρὰ Φιλοξένῳ σὺν τῷ ῑ. Hinc patet in Schol. A ad Il. A 575: ἀπὸ τοῦ κολοιός

κομψεία: ει δίφθογγος. κομψεύω γάρ.

Κονείδης Θησέως παιδαγωγός.

κονίω: ῑ. παρὰ τὸ κόνις κονίω.

κόοι τὰ χάσματα τῆς γῆς καὶ τὰ κοιλώματα.

κοράλλιον: (ἴσως τὸ ἅλιον ἔγκειται· ἀπὸ θαλάσσης ταῖς κόραις κόσμος?) ποιηταὶ οὖν τὸ α΄ διὰ τοῦ ο ἡ κοινή τε διὰ τοῦ ο̄, Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ ω̄.

Κόρεια θυσία τῇ Κόρῃ τελουμένη, ει.

κόρρη κόρση. κρόταφος.

Κορώνεια πόλις Βοιωτίας.

κόσσαβος. κότταβος.

κουρεῖον: ει. παρὰ τὸ κουρεύς κουρεῖον ὡς βαλανεύς βαλανεῖον.

κοχλίδιον: διὰ τοῦ ῑ. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ γωνία γίνεται γωνίδιον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ κοχλίας κοχλίδιον.

κόψιχος: εἶδος ὀρνέου, ὃ κόσσυφος παρ' ἐνίων λέγεται.

κραδία καὶ κραδίη καρδία.

Κράμβουτις πόλις Αἰγύπτου. Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιβύης. Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ ο̄ γράφει Κράμβοτις.

κράνεια (pro κρανεῖα). ἔστι δὲ εἶδος δένδρου. οὕτως λέγεται ὁ καρπὸς κρανείης (Od. κ 242). διὰ τῆς ει διφθόγγου. εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ῑ κρανέη.

Κράνεια χωρίον Ἀμβρακιωτῶν. Θεόπομπος πεντηκοστῷ πρώτῳ.

Κράπαθος ἡ Κάρπαθος νῆσος πλησίον Κῶ.

κράστις ὁ χλωρὸς χόρτος. ῑ ὥσπερ πίστις. διὰ τοῦ κ̄ Ἀττικοί, διὰ τοῦ γ οἱ νῦν γράστιν φασίν.

κράτεια: παρὰ τὸ κρατῶ κράτεια ὡς ἀνθῶ Ἄνθεια.

ἐγένετο τό κολψός, τοῦ ο̄ τραπέντος εἰς ω, διό καὶ τό ῑ γράφεται κλοιός κλψός. ὁ δὲ Φιλόξενος παρὰ τό κλῶ τό κλάζω, ὅ ἐστι ἀπό τοῦ κλῶ κατὰ παραγωγὴν [κλωός καὶ κολωός] καὶ οὐ προσγράφει τό ῑ, Philoxeni sententiam non recte relatam esse, quem ῑ scripsisse testantur etiam An. Paris. III 366, 31 εἴρηται κολῳός παρὰ τό κλῶ ῥῆμα, ὃ σημαίνει τό φωνῶ, καὶ γίνεται ῥηματικόν ὄνομα κλῳός ὡς σῶ (scr. pro σῶς) σῷος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο̄ κολῳός μετά τοῦ ἀνεκφωνήτου ῑ. ἐκ τούτου ἐγένετο κολῳῶ β΄ συζυγίας τῶν περισπωμένων, τό β΄ κολῳᾷς, ὁ παρατατικός ἐκολῴων καὶ τό γ΄ ἐκολῴα «Θερσίτης δέ τι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα» (B 212). οὕτω Φιλόξενος. Idem in E. Orion. 85, 11, ubi rectius σῶ pro σῶς, nam de rhematicis nominibus sermo est, quamquam Didymus a σῶς repetivit σῷος. l. 1 Choer. 234, 5, Hes. l. 2 Hes., ap. Plut. Thes. 4 Κοννίδας. l. 3 Choer. 228, 4. l. 4 Hes. κώους τὰ κοιλώματα τῆς γῆς καὶ πάντα τὰ σπήλαια ἔλεγον. St. B. 402, 8. l. 5 Choer. 228, 15, Hes. κοράλλιον λίθος θαλάσσιος ἐρυθρός et κωραλλεῖς οἱ ἀναλέγοντες τό κουράλιον περὶ Σικελίαν.

l. 8 Hes. l. 9 Hes. l. 10 St. B., ap. Hes. Κορωνία, quam formam quamvis non optimae notae inveniri tamen adnotavit Schmidt. l. 11 Hes. l. 12 Choer. 231, 15. τό δὲ ἰδίως παρ' Ἀθηναίοις προπαροξύνεται. Theogn. 128, 22, E. M. 533, 30, Hes. corrupte κουρίον, quod Schmidt. in κοῦρειον mutavit.
l. 13 Choer. 230, 16. l. 15 Hes. l. 16 Hes. l. 17 St. B. l. 19 Choer. 231, 21, Hes. habet κράνεια λεπτοκάρυα a κράνειον et κρανία τόξον. εἶδος δένδρου. περικεφαλαία (i. e. κράνια i. q. κράνεα a κράνος). l. 22 St. B. l. 23 Hes., St. B. s. Κάρπαθος. l. 24 Hes., Choer. 232, 12, apud quem ἡ τῶν κτηνῶν χλωροφαγία scribendum est pro χλοροφαφία. l. 26 Choer. 231, 23, E.

κρεῖον: παρὰ τὸ κρέας κρέον καὶ κατὰ πλεοναςμὸν τοῦ ῑ κρεῖον. λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανός, ὅτι τὸ κρεῖον ὅμοιόν ἐςτι τῷ θεῖον, ἐν τῇ Ἰλιακῇ προςῳδίᾳ (I 206). ἰςτέον δέ, ὅτι ἡ κοινὴ δόξα ἔχει, ὅτι τὸ κρεῖον κρεοδόχον ἀγγεῖον cημαίνει, ὁ δὲ Εὐφορίων τὸ κρέας λέγει εἶναι. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τὴν ἐκ τῶν ὠμῶν κρεῶν πεπληρωμένην τράπεζαν. ὁ δὲ Πτολέμαχος (Πτολεμαῖος?) τὸν ἀπὸ τοῦ cτέατος πλακοῦντά φηcιν αὐτὸ cημαίνειν.

κρείουcα ἡ βαcιλεύουcα. διὰ τῆς ει διφθόγγου. εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ῑ οἷον κρέουcα. (γέγονε δὲ ἐκ τοῦ κρατῶ κρατείων καὶ τὸ θηλυκὸν κρατείουcα καὶ κατὰ cυγκοπὴν κρείων καὶ κρείουcα?).

κρείccων: διὰ τῆς ει διφθόγγου. εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ῑ οἷον κρέccων. γέγονε δὲ οὕτως· ὥcπερ ἀπὸ τοῦ ταχύς γίνεται ταχίων καὶ θάccων, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κρατύς γίνεται κρατίων καὶ κράccων καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ε καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ῑ κρείccων.

Κρεμμυών κώμη Κορίνθου. Εὔδοξος ἕκτῳ γῆς περιόδου. ἔςτι καὶ Κρομμυών πόλις Λιβύης διὰ τοῦ ο. καὶ Ἑκαταῖος.

κρέμυον: κρόμυον.

κρῖ ἡ κριθὴ διὰ τοῦ ῑ γράφεται. γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ κριθή κατὰ ἀποκοπὴν τῆς θη cυλλαβῆς ἢ ἀπὸ τοῦ κρίμνον τοῦ cημαίνοντος τὸ παχὺ τοῦ ἀλεύρου ὁμοίως κατὰ cυγκοπὴν κρῖ.

κρίβανος ἡ κάμινος, ἔνθα ὤπτων τοὺς ἄρτους. διὰ τοῦ ῑ γράφεται. παρὰ γὰρ τὸ κρῖ τὸ cημαῖνον τὴν κριθὴν καὶ τοῦ βαῦνος τὸ cημαῖνον τὴν κάμινον. οἱ δὲ Δωριεῖς κλίβανος λέγουςιν.

κριθή: διὰ τοῦ ῑ. τὰ γὰρ εἰς θη οὐ θέλει παραλήγεcθαι τῇ ει διφθόγγῳ κτλ. λέγεται κριθή ἢ παρὰ τὸ προκρίνεcθαι τῶν δρυῶν — ὀπτοὺς γὰρ βαλάνους ἔτρωγον οἱ ἀρχαῖοι καὶ πάλιν ἤρξαντο ἀπὸ κριθῆς ὕςτερον ἄρτον ἐcθίειν — ἢ διὰ τὸ κρίνεcθαι καὶ διαχωρίζεcθαι αὐτὴν ἀπὸ τῶν ἀχύρων ὑπὸ τῶν ἀνέμων. τὸ δὲ κρίνω διὰ τοῦ ῑ. κρινῶ γὰρ ὁ μέλλων καὶ οἱ Αἰολεῖς κρίννω λέγουςιν.

κρικάδεια: τὸ ἐναλλάξαι τοὺς δακτύλους ὥcπερ κρυβούς: ει.

κρίκος κίρκος.

κριός παρὰ τὸ κεκρίcθαί τὰς τρίχας. ῑ τῷ κανόνι τῶν διὰ τοῦ ιος διcυλλάβων ἀρcενικῶν διὰ τοῦ ῑ γραφομένων.

M. 535, 19. l. 1 E. M. 536, 54, Arcad. 119, 6, Choer. 231, 17 cf. Mein. Anall. Alex. 145. l. 8 Choer. 231, 19, Hes. l. 11 Choer. 232, 6 cf. Herod. περὶ παθῶν in E. Gud. 301, 6, E. M. 537, 17, qui sua ex Choer. hausit, addit: οὐδέποτε δὲ πρὸ τῶν δύο cc εὑρίcκεται δίφθογγος πλὴν κτλ. l. 15 St. B. l. 17 Hes., Mus. κρέμμυον κρόμμυον; Schmidtio glossa Boeotica videtur. l. 18 Choer. 226, 8, E. M. 558, 13, Hes. l. 21 Choer. 226, 24, E. Orion. 82, 17, Hes κρίβανος ὁ βαῦνος τῶν κριθῶν· κριθαῖς γὰρ τό πρότερον ἐχρῶντο καὶ βαίνους τὰς καμίνους ἔλεγον, καταχρηςτικῶς δὲ καὶ ὁ λέβης. l. 24 Choer. 226, 32, E. M. 538, 20, E. Orion. 82, 13. l. 30 Hes., in Schol. Il. Ψ 34 κρικαδίαν. l. 31 Hes. cf. supra κίρκος. l. 32 Choer. 226, 16 cf. fr. 19. Hes. habet κριός, in qua glossa Schmidtius in verbis Ἀθηναῖοι δὲ τὰς τραχείας κόγχους καλοῦςι κριούς codicis scripturam ex Athenaeo in κρείους mutavit iniuria.

Κρῖοϲ ὄνομα Τιτᾶνοϲ· παρὰ τὸ κεκρίϲθαι τῷ κανόνι τοῦ κριόϲ.

Κρῖϲα: ἔϲτι δὲ ὄνομα πόλεωϲ, διά τοῦ ῑ, ἐπειδὴ καὶ Κίρρα λέγουϲι διὰ τοῦ ῑ καὶ οὐδέποτε πρὸ τῶν δύο ρρ εὑρίϲκεται δίφθογγοϲ ὑποδηματορράφοϲ.

κροκόδειλοϲ: ει.

Κροκόλειον νῆϲοϲ Ἰθάκηϲ.

Κρόνια ἑορτή ἑκατομβαιῶνοϲ μηνὸϲ Κρόνῳ· ῑ.

Κρονίων: διὰ τοῦ ῑ, ἐπεὶ τὸ Κρονίδηϲ διὰ τοῦ ῑ. τὰ γάρ εἰϲ ων πατρωνυμικά κτλ.

κροϲϲόϲ.

κρυμνόϲ ἢ κρυμόϲ· πάγοϲ, ψῦχοϲ, μέγα ῥῖγοϲ.

κρυπτεία: ει δίφθογγοϲ. κρυπτεύω γάρ.

κρωπίον δρέπανον· τινὲϲ δὲ διὰ τοῦ β κρωβίον.

κτεινύω: διὰ τῆϲ ει διφθόγγου καὶ δι᾽ ἑνὸϲ ν κατά παράδοϲιν, τὸ δὲ ἀποκτίννυται διὰ τοῦ ῑ καὶ διὰ δύο νν.

κτείνω: κτενῶ γάρ ἐϲτιν ὁ μέλλων. καὶ πάλιν οἱ Αἰολεῖϲ κτέννω λέγουϲιν ἀποβάλλοντεϲ τὸ ι καὶ διπλαϲιάζοντεϲ τό ϲύμφωνον ὥϲπερ κείρω κέρρω.

κτείϲ: ει. κτενόϲ γάρ ἡ γενική.

κτίλοϲ ὁ προηγούμενοϲ τῆϲ ποίμνηϲ κριόϲ.

κτῴμην: ϲύν τῷ ῑ Ϲοφοκλῆϲ ἀπὸ τοῦ κταοίμην.

κυβεῖον: τόποϲ, εἰϲ ὃν ϲυνῆϲαν κυβεύοντεϲ. ει.

Κυβέλη ἡ μήτηρ τῶν θεῶν καί Κυβήβη.

κύβεϲιϲ ἢ κύβιϲιϲ· πήρα.

Κυθέρεια: ει τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ εια προπαροξυτόνων.

κυκανᾷ ἀπό τοῦ κυκῶ τὸ ταράϲϲω, ἐὰν δὲ κυρκανᾷ, πλεοναϲμὸϲ τοῦ ρ.

κυκεῶ: κυκεῶνα κατ᾽ ἀποκοπὴν τῆϲ να ϲυλλαβῆϲ. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ μετά τοῦ ῑ κυκειῶ.

---

l. 1 Choer. 226, 16 cf. fr. 20. l. 2 Herod. in E. M. 515, 19 Κρίϲα πόλιϲ Φωκίδοϲ. η αὐτὴ καὶ Κίρρα. St. B. Hes. l. 5 Choer. 229, 17, Hes. l. 6 St. B. Hes. habet Κροκύλεια πόλιϲ ex emendatione Schmidtii pro Κροκύλια. l. 7 Hes. l. 8 E. M. 540, 32, Choer. 229, 4, Hes. l. 10 Hes. Herod. ap. Eustath. 1746, 30: τὰ εἰϲ οϲ λήγοντα τῷ ο παραληγόμενα φιλεῖ ἓν ἔχειν ϲ̄ εἰ μὴ κατὰ πάθοϲ διπλοῦται ὡϲ τό τόϲϲοϲ. τοῦτο (sc. ὅϲϲοϲ) μόνον ἔϲχε διϲϲόν αὐτό. τό γὰρ κροϲϲόϲ οὐκ οἶδα ϲύνηθεϲ Ἕλληϲιν. l. 11 Hes. κρυμνόϲ formam vitiosam esse adnotat Schmidt. praeeunte Thesauro; Arc. p. 59, 29 habet κρυμόϲ. l. 12 Choer. 234, 5. l. 13 Hes., apud quem vitiose scriptum est κρόπιον et κρόβιον. Theogn. 69, 4 κρῶποϲ. l. 14 Choer. 233, 23. l. 16 Choer. 233, 9. l. 19 Choer. 230, 4; 231, 27, Hes. de κτίϲ vero, quod idem s. κτιδέα affert ἔϲτι ζῷον ὅμοιον γαλῇ, οὗ τό δέρμα εὔθετον εἰϲ περικεφαλαίαϲ, idem sensisse Herodianus putandus est, quod traditur in Schol. AD ad Il. K 335 (cf. Il. Pr. ad h. l.): ἴκτιϲ ἐϲτιν· τό γὰρ μονοϲύλλαβον οὐ δύναται κατ᾽ ἔκταϲιν οὔτε κατὰ ϲυϲτολὴν λέγεϲθαι (sc. κτίϲ) κτλ. l. 20 Hes. διὰ τοῦ ῑ addit Choer. 233, 27 cf. Herod. περὶ παθῶν in E. Gud. 350, 36. l. 21 E. M. 542, 41. l. 22 Hes. l. 23 Hes. ἔϲτι καὶ Κυβέλη πόλιϲ Φοινίκηϲ St. B. s. Κυβέλεια. l. 24 Hes. l. 25 Choer. 231, 20, Hes. l. 26 E. M. 543, 53. l. 28 Hes. cf. Il. Pr. Λ 642.

κύκλῳ ἐπίρρημα τοπικόν. ἔχει δὲ τὸ ῑ προςγεγραμμένον ὡς ἀπὸ δοτικῆς. τὸ μέντοι πόρρω καὶ ἔξω καὶ ἄφνω οὐ παρὰ δοτικῆς· διὸ οὐδὲ προςγεγραμμένον ἔχει τὸ ῑ.

Κυκλώπειον: ἔστι δὲ ὄρος ἐν Λιβύῃ. γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος. ει.

κυλίω: ῑ. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ῑω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς κτλ.

Κυλλοποδίων: ῑ ὁμοίως τῷ ἐχίων.

κύμινον: διὰ τοῦ ῑ γράφεται· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ινον προπαροξύτονα ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον.

κύνειος: ει. σημαίνει δὲ μέρος σώματος.

Κύννα ὄνομα πόρνης.

Κυννίδαι γένος Ἀθήνησιν, ἐξ οὗ ὁ ἱερεὺς τοῦ Κυννείου Ἀπόλλωνος.

Κύπειρον: ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης. ει, ἐπειδὴ Κύπαιρον λέγουσιν οἱ Δωριεῖς διὰ τῆς αι διφθόγγου. ἔθος γὰρ ἔχουσι τρέπειν τὸ ε εἰς α οἷον Ἄρτεμις Ἄρταμις.

Κύρβαντες Κορύβαντες.

Κύριλλος: ῑ. τὰ γὰρ ἔχοντα δύο λλ εἰς ος κύρια διὰ τοῦ ῑ γράφεται καὶ προπαροξύνεται.

Κυτίνιον: διὰ τοῦ ῑ. τὸ ῑ ἀπὸ τοῦ κύτινος Κυτίνιον ὡς κόφινος κοφίνιον.

Κῴδιον: ἰστέον ὅτι [τὸ κῴδιον καὶ] στῴδιον εὐλόγως ἔχει τὸ ῑ. τὸ δὲ λαγῴδιον παραλόγως. ἔστι γὰρ στοιά στοιᾶς. καὶ ἐπειδὴ ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, ἐγένετο ἡ παραγωγὴ διὰ τοῦ διον στοίδιον ὡς γραφεῖον γραφείδιον καὶ κατὰ ἔκτασιν στῴδιον καὶ ἔχει τὸ ῑ. [τὸ δὲ κῴδιον σημαίνει τὸ τῶν προβάτων δέρμα παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῶν κοιμᾶσθαι. παρὰ τὸ κῶ τὸ κοιμῶμαι γίνεται ὄνομα ῥηματικὸν κῶς. Νικοχάρης Λημνίαις «πλέομεν ὦ κόρη 'πὶ κῶς». τοῦτο γίνεται κατὰ πλεονασμὸν κῶας ὡς ἀπὸ τοῦ ὦς ὠτός γίνεται ὦας «κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαότα» (Apoll. Rhod. II 1198) καὶ γίνεται διὰ τοῦ ιδιον ἡ παραγωγὴ κωατίδιον καὶ συγκοπῇ τοῦ ατ γίνεται κωΐδιον καὶ συναιρέσει κῴδιον]. τὸ δὲ λαγῴδιον οὐκ ὤφειλεν ἔχειν τὸ ῑ. εἴτε ἀπὸ τοῦ λαγώς λαγῶ εἴτε λαγός λαγοῦ γέγονεν. λαγίδιον γὰρ ὤφειλεν εἶναι, εἴτε ἀπὸ τοῦ λαγωός λαγωοῦ γέγονεν· λαγώδιον γὰρ ὤφειλεν εἶναι χωρὶς τοῦ ῑ, ἐπειδὴ ἡ τελευταία

l. 1 E. M. 544, 12. l. 4 Choer. 231, 25, cf. can. gen. l. 6 Choer. 228, 6. l. 7 Choer. 230, 12. l. 8 Choer. 228, 34. l. 10 Choer. 230, 32, Hes. l. 11 Hes. Arc. 96, 22. l. 12 Hes.; ex Κυννίδης ap. Choer. 230, 27 Κυννίτης corruptum videtur. l. 14 Choer. 232, 17, Hes. l. 17 Hes. l. 18 Choer. 227, 16. l. 20 Choer. 228, 29. l. 22 E. M. 550, 5, Gud. 356, 58. Verba quae his cancellis [] seclusi, ab Herodiano aliena sunt, nam is περὶ παθῶν in E. M. 638, 54 non ὦας ex ὦς, sed contra ὦς ex ὦας oriri vult; praeterea κώδιον et ap. Hes. et ap. Choer. 231, 23 sine ῑ scriptum est atque existimandum est Herodianum κώδιον ab κῶος κώους repetivisse. De στῴδιον non dubium est, quin cum ῑ scripserit, quum etiam voci προστῷον propter στοιά

cυλλαβὴ τῆc γενικῆc τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ φωνήεντοc ἄρχεται καὶ διὰ τοῦ διον γίνεται ἡ παραγωγή. ἀλλ' ἔcτιν εἰπεῖν ἀπὸ τοῦ λαγωόc λαγωοῦ γέγονε λαγῴδιον καὶ ἔχει τὸ ῑ κατὰ cυνεκδρομὴν τοῦ [κῴδιον καὶ] cτῴδιον. cυνεξέδραμε τούτοιc καὶ τὸ καλῴδιον.

κωμῳδόc, μελιῳδόc, ῥαψῳδόc cὺν τῷ ῑ παρὰ τὸ ᾠδή.

κώνειον: δίφθογγοc ει. ἔcτι γάρ τινα προπαροξύτονα διὰ τοῦ ειον τριcύλλαβα, ἅτινα διὰ τῆc ει διφθόγγου γράφεται οἷον γένειον, δάνειον, βρένθειον. ἔcτι δὲ εἶδοc πολυτελοῦc μύρου. οὕτωc οὖν καὶ κώνειον διὰ τῆc ει διφθόγγου καὶ διὰ τὸ κωνεάζομαι, ἐφάνη γὰρ τὸ ε̄ ἐν τούτῳ.

Κῷοc: cὺν τῷ ῑ γράφεται, ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάcταcιν, Καλλίμαχοc «τῷ ἴκελον τὸ γράμμα τὸ Κώϊον» — ἢ ὅτι τὰ εἰc οc κτητικὰ τῷ ῑ θέλει παραλήγεcθαι χωρὶc τοῦ θηλυκόc ὁ τοῦ θήλεοc, Λιβυκόc ὁ τῆc Λιβύηc, ἁλυκόc ὁ τῆc θαλάccηc. ἔcτωcαν δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνοc ταῦτα Ἡροδότειοc, Θηβαϊκόc, πατρώϊοc· οὕτωc οὖν καὶ Κώϊοc.

Κωχεύει: μετεωρίζει. φέρει. κουφίζει. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ κωφεύει.

Λ.

λάβδα καὶ λάμβδα cτοιχεῖον ὑγρὸν καὶ ἀμετάβολον.

λάγβατα ὅρκια.

Λάγειον: οὕτωc δὲ λέγεται τὸ ἱπποδρόμιον Ἀλεξανδρείαc ἀπὸ Λάγου τινόc. διὰ τῆc ει διφθόγγου γράφεται.

Λαγίδηc: ῑ. τὰ γὰρ εἰc οc διὰ τοῦ ιδηc γινόμενα κτλ.

λαγνεία: ει· διὰ τῆc ει διφθόγγου γράφεται. τὰ γὰρ εἰc ηc ἔχοντα ἀντιπαρακείμενον ῥῆμα διὰ τοῦ ευω τὸ θηλυκὸν διὰ τῆc ει γράφεται οἷον ληcτήc ληcτεύω ληcτεία, ἱκέτηc ἱκετεύω ἱκετεία, πολίτηc πολιτεύω πολιτεία, λάγνηc λαγνεύω λαγνεία.

λαγῷα κρέα καὶ λάγεια.

λαγῴδιον μετὰ τοῦ ῑ.

λαίαν κτῆcιν· Δωριεῖc ἐπὶ τῆc λείαc. i. e. λᾴαν cὺν τῷ ῑ.

---

attribuerit ap. Arcad. 122 et E M. 665, 1. Si quaeritur quomodo hoc de κῴδιον praeceptum in locum alioquin Herodianeum irrepserit, id culpa epitomatorum factum videtur, qui quae Herodianus refellit, eum ipsius Herodiani placitis confundere solent. Fuerunt forsitan, qui κῴδιον sic explicarent, ut hoc loco factum est, quos contra Herodianus surrexit, sed quae ipse dixit de hac voce, perierunt; fortasse ipse scripturam κῴδιον sic excusari posse exposuerat, ut κοῖον κῷον τὸ ἐνέχυρον Hes., quod ipsum a κείω propagatum est, subesse sumatur.

l. 5 Choer. 281, 13, Hes. l. 6 Choer. 233, 12, Hes. l. 11 E. M. 551, 29. Κῷοc cum ῑ St. B. 403, 5 τῆc Κῶ μονοcυλλάβου Κῷοc καὶ Κώϊοc ὡc Μινώϊοc. Arcad. 38, 7, Hes. Κῶοc sine ῑ. De nominibus in ῡκοc cf. Arc. 52, 11. l. 16 Hes. l. 18 prius Hes., alterum E. M. 552, 27. l. 19 Herod. ἐν τῷ περὶ cυντάξεωc cτοιχείων ap. St. B. s. Ἀγβάτανα cf. Hes. s. v. l. 20 Choer. 237, 26, Theogn. 127, 27. l. 22 Choer. 235, 25. l. 23 Choer. 237, 32; 236, 27. l. 27 Hes., apud quem ex hac varia scriptura interpretatur Schmidt. glossam λαγώνεια· λαγοῦ κρέα. — λαγῷα habet etiam E. M. 554, 25 ἐκ τοῦ λαγώc γίνεται λαγῷοc τὸ ἐπίθετον καὶ λαγῷα κρέα. l. 28 E. M. 554, 26 cf. κῴδιον et καλῴδιον. l. 29 Hes.

λᾶιδος (i. e. λᾷδος σὺν τῷ ι̅) λῆδος τριβώνιον.

Λᾷος σὺν τῷ ι̅, λέγεται γὰρ καὶ τρισυλλάβως Λάϊος.

λακάρτη λακάρη δένδρον τι.

Λακέρεια: ε̅ι̅ δίφθογγος τῷ κανόνι τῶν διὰ τοῦ ε̅ι̅α̅ προπαροξυτόνων. ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως.

Λακίνιον ὄρος Κρότωνος. καὶ Λακινία χώρα. διὰ τοῦ ι̅ τὸ κ̅ι̅ καὶ τὸ ν̅ι̅. τὰ γὰρ ἀμφιβαλλόμενα κτλ.· καὶ ἄλλως ἀπὸ τοῦ Λακῖνος.

Λακῖνος: ι̅ καὶ προπερισπᾶται. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ι̅ν̅ο̅ς̅ ὀνόματα κτλ.

λακπατῆσαι λακτίσαι καταπατῆσαι. ἀνατρέψαι.

[λακρίς καὶ] λάκτις· κώπη τορύνη.

λάκτιμα λάκτισμα (Aeschyl. Agam. 1601?).

λαλαμίς λαῖλαψ. ἀντὶ τοῦ λαλαμίς λαιλαμίς γράφουσι.

Λάμπεια ὄρος Ἀρκαδίας Παρθένιος Ἀνθίππη. τὸ ἐθνικὸν δύναται καὶ Λαμπειάτης καὶ δίχα τοῦ ι̅.

Λάμπη πόλις Κρήτης, ἣν Ξενίων ἐν Κρητικοῖς διὰ δύο π̅π̅ γράφει καὶ διὰ δύο α̅α̅ καὶ διὰ τοῦ η̅.

λαμπήνη εἶδος ἁμάξης· ἔνιοι ἀπήνη.

Λαμπώνεια πόλις Τρῳάδος. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Λαμπωνεύς. Ἑλλάνικος δὲ Λαμπώνιον αὐτήν φησι καὶ τὸ ἐθνικὸν Λαμπωνιεύς.

Λαοδαμάντεια νῆσος ἐν Λιβύῃ Ἀρτεμίδωρος. ἐκαλεῖτο δὲ Λαομεδόντεια, ἴσως ἀπὸ Λαομέδοντος τοῦ Τρωός. τὸ ἐθνικὸν ἀμφότερον Λαομεδοντίτης καὶ Λαοδαμαντίτης.

λαοπίζει ἢ λαπίζει γαυροῦται.

λαπάσσειν λαπάζειν κενοῦν.

Λάρισα: ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως. διὰ τοῦ ι̅ γράφεται. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ι̅σ̅α̅ κτλ.

λασιτός: κίναιδος· ἢ λεσιτός· πόρνη.

λατρεία ἐκ τοῦ λατρεύω.

Λαύρειον: ἔστι δὲ τόπος τῆς Ἀττικῆς ποιῶν μέταλλον. διὰ τῆς

l. 1 Hes., qui habet etiam λήδιον τριβώνιον εὐτελές et ληίδιον εὐτελὲς ἱμάτιον. Itaque σὺν τῷ ι̅ scripsit Herodianus cum Didymo ap. Eustath. 1146, 58 cf. Schmidt. Didym. p. 342. l. 2 Hes. secundum Schmidtii explicationem. cf. Lob. El. II 34. l. 3 Hes. l. 4 Choer. 236, 31 cf. St. B. s. v., unde addas τὸ ἐθνικὸν Λακεριεύς καὶ Λακερειεύς. l. 6 Choer. 236, 12, E. M. 555, 17, St. B. s. v. l. 8 Choer. 236, 14. l. 9 Hes. cf. λάγβατον ἀνατετραμμένον. Eust. 625, 22 παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ «λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν»· τινὲς λακπάτητον διὰ τοῦ κ̅ γράφουσι. l. 10 Hes., Arcad. 35, 6 interpretatur τρυγών, quod Schmidt. iure in τορύνη mutavit, sed cf. eundem ad Hes. l. 11 Hes. l. 12 Hes., sic Schmidt. emendavit pro λάλαβις λαῖλαψ. ἀντὶ τοῦ λαλαμίς λαιμάτησις γράφουσιν. l. 13 St. B. l. 15 St. B. l. 17 Hes. Schmidt. suspicatur pro ἀπήνη λαπήνη. l. 18 St. B. l. 21 St. B. l. 24 Hes. s. λαοπίζειν et λαπίζει cum Schmidtii adnotatione. l. 25 Hes. l. 26 Choer. 236, 8; sic etiam scriptum est ap. St. B., Hes. habet Λάρεισα. l. 28 Hes., idem λαίσιτος κίναιδος. πόρνη. l. 29 E. M. 557, 40, Hes. λατρεία δουλεία. l. 30 Choer. 237, 20. Hes.

ει̅ διφθόγγου γράφεται. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ειον̅ τρισύλλαβα ἰδιάζοντα καὶ προπαροξύνεται καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται.

λάχεια: σημαίνει δὲ τὴν καλῶς ἐσκαμμένην γῆν· διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ εια̅ ἀπὸ ἐνεστώτων προπαροξυτόνων οἷον κρατῶ κράτεια, λαχῶ λάχεια, ἐνεργῶ ἐνέργεια.

Λεβάδεια πόλις Βοιωτίας: ει̅.

λείαξ: διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου. παρὰ γὰρ τὸ λεῖον γέγονε λείαξ.

λείβω.

λεῖκνον: διφορεῖται. καὶ γὰρ διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφεται καὶ διὰ τοῦ ι̅. καὶ εἰ μὲν διὰ τῆς ει διφθόγγου, σχηματίζεται οὕτως· ἐκ τοῦ λέχος γίνεται λέχνον καὶ λέκνον καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι̅ λεῖκνον. καὶ γὰρ οἱ ἀρχαῖοι ἐν τοῖς πτυαρίοις ἐποίουν τοὺς οἰκείους υἱοὺς καθεύδειν διὰ τὸ πολύγονον. εἰ δὲ διὰ τοῦ ι̅, οὕτως· ἔστι λικμᾶν, ὃ γίνεται παρὰ τὸ λίαν καμεῖν, ἐξ οὗ γίνεται λίκμον καὶ μεταθέσει τοῦ μ εἰς ν̅ λίκνον.

λεῖμαξ: σημαίνει δὲ τὸν λειμῶνα. διὰ τῆς ει διφθόγγου.

λειμών: διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφεται· παρὰ τὸ λείβω τὸ καταστάζω λειβὼν καὶ λειμών.

λειόβατος: παρὰ τὸ λεῖον. ἔστι δὲ εἶδος ἰχθύος.

λεῖος: διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀνεφάνη γὰρ ἐν τῷ λεαίνω.

λείριον: ει̅. παρὰ τὸ λεῖον λεΐον καὶ προσθέσει τοῦ ρ λείριον.

λειρόφθαλμος: εἰ σημαίνει τὸν προσηνῆ, διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου

l. 3 Choer. 236, 33, E. M. 558, 1, Hes. λάχεια εὔσκαφος καὶ εὔγειος· παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι, ὅ ἐστι σκάπτεσθαι πυκνῶς. l. 6 Hes. l. 7 Choer. 238, 23. Hes. habet λίαξ παῖς ἀρχιγένειος, vel potius ex Schmidtii coni. ἀρτιγένειος; sed idem etiam λίαν pro λείαν et λιανέω. l. 8 Hes., qui tamen etiam habet λίβει, quod exstare etiam in Galeni lexico 516 adnotat Schmidt. l. 9 Choer. 236, 28, E. M. 562, 43. Hes. habet λεῖκνον et λίκνον. l. 16 Choer. 238, 22, Hes. Falso Choer. 235, 23 λῖμαξ: ι̅ ἡ παράδοσις. l. 17 E. M. 562, 29, Choer. 239, 4, ubi altera originatio ἢ παρὰ τὸ λεία οἱονεὶ ὅπου ἡ λεία κατανέμεται τουτέστι τὰ πρόβατα, quae etiam ap. Orion. 93, 3 proponitur. Hes., apud quem tamen etiam λιμών exstat. l. 19 Choer. 237, 29, Hes.

l. 20 Choer. 238, 16, Hes. λειπογνώμων, λειπομορία, λειποτακτήσας Hes., idem λιπογνώμων, λιποτακτήσας. Schmidtius scripturam per ει̅ improbavit ε̅ secludens, sed ex Choer. 239, 6 apparet grammaticos de vocabulorum a λείπω ductorum scriptura diverse statuisse, atque sic etiam Herodianus statuisse videtur, qui ap. Arcad. 116, 12 et 118, 22 λειπόπατρις habet, quod vulgo λιπόπατρις scribi solet; idem autem λιπερνήτης παρὰ τὸ λείπεσθαι ἐρνέων ἤγουν φυτῶν ap. Zonar. 1309 per ι̅ protulit, quomodo etiam ap. Hesych. exhibetur. Apud Hes. per ι̅ scripta sunt haec: λιπαυρεῖ, λιπήμεροι, λιπόβιοι, λιποζύγων, λιπόνεως, λιποστρατίῃ, λιποταξίου, quod ex Aristophane vel, ut Meinekio Anall. Alex. p. 162 videtur, Antiphane Choeroboscus profert. Ex Herodiano fluxerunt etiam haec ap. Choerob. λιποκτέανος, λιποναῦται neque dubitaverim quin Origenes, quem Choerob. citat, sua exempla ex Herodiano petiverit, λιπστρόφια παρὰ Νεοπτολέμῳ, ἐλλιπέες παρ᾽ Εὐφορίωνι. l. 21 Choer. 237, 30. τὸ δὲ λιρός ὁ ἀναιδὴς διὰ τοῦ ι̅ παρὰ τὸ λίαν (ὁρᾶν· οἱ γὰρ ἀναιδεῖς λίαν ὁρῶσιν?)· τὸ δὲ λίαν διὰ τοῦ ι̅ γράφεται Choer. 235, 3. Verba seclusa fortasse a Choerobosco addita sunt et fortasse pro ὁρᾶν scribendum est ὁρμᾶν ab etymo ὅρω, nam Hes., qui similia de scriptura λείριον λειριόεντα praebet, explicat: ἀμέτρως γὰρ ὁδεύονται οὗτοι In E. Orion. 93, 4 λιρὸς ὁ ἀναιδής. παρὰ τὸ λίαν τινὶ προσκεῖσθαι ἢ παρὰ τὸ λίαν ὁρᾶν· ἐπεὶ ἀτενεῖς εἰσι τούτων αἱ ὄψεις.

l. 22 E. M. 562, 37, Choer. 235, 11.

γράφεται καὶ γίνεται παρὰ τὰ λείρια τὰ ἄνθη. εἰ δὲ σημαίνει τὸν ἀναιδῆ, παρὰ τὸ λίαν ὁρᾶν (? ὁρμᾶν).

λειτουργεῖν: τὸ ὑπηρετεῖν. διὰ τῆς ει διφθόγγου. παρὰ γὰρ τὸ λήϊτον τὸ δημόσιον καὶ τὸ ἔργον γέγονε ληϊτουργεῖν καὶ κατὰ συστολὴν τοῦ η εἰς ε λεϊτουργεῖν καὶ κατὰ συναίρεσιν τοῦ ε καὶ ι εἰς τὴν ει δίφθογγον λειτουργεῖν.

λειφαιμήσας λιφαιμήσας.

λειχήν: διὰ τῆς ει διφθόγγου παρὰ τὸ λείχω. καί φασιν ἐκ τοῦ λείχειν τὸ πάθος ἐπαίρεται.

λείχω διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἀντιπαράκειται γὰρ αὐτῷ τραπεζολοιχός.

λείψανον: διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. ἢ παρὰ τὸ λείβω λείψω γίνεται· καὶ γὰρ ἔσπενδον ἐπὶ τῶν τεθνεώτων· ἢ παρὰ τὸ λείπω λείψω. λείψανα γάρ εἰσι τὰ ἐγκαταλείμματα.

λειψανδρία.

Λειψύδριον χωρίον τι ὑπὲρ Πάρνηθος, ὃ ἐτείχισεν Ἀλκμαίων.

Λειώδης ὄνομα κύριον διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, παρὰ τὸ λεῖον, ὅπερ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται.

λέκιθος: σημαίνει δὲ τὸν κρόκον τοῦ ᾠοῦ. διὰ τοῦ ι γράφεται τὸ κι.

λεξείδιον, εἰ μὲν ἀπὸ τῆς λέξις λέξεως, διὰ τῆς ει διφθόγγου· εἰ δὲ ἀπὸ τῆς λέξιος Ἰωνικῶς, διὰ τοῦ ι ὡς ἀπὸ τῆς ῥήσεως ῥησείδιον, ἀπὸ δὲ τῆς ῥήσιος γενικῆς Ἰωνικῆς ῥησίδιον καὶ τὰ ὅμοια.

Λεοντῖνος τῷ κανόνι τοῦ Λακῖνος.

λήδιον cf. λᾷδος.

λήϊον: σιτοφόρον χωρίον· ἀπὸ τοῦ λειαίνειν τὴν τροφήν. ἀγριοῦνται γὰρ οἱ λιμώσσοντες· βέλτιον δὲ ε ψιλῷ διὰ τὴν ἐπιφαινομένην κατὰ καιρὸν λειότητα τῶν ἀσταχύων.

ληῖτη ἱέρεια, οἱ δὲ ληστή.

λῆμα καὶ λῆμμα· τὸ μὲν τίθεται ἐπὶ ψυχικοῦ παραστήματος, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ λαμβανομένου· καὶ ἔστι τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ λῶ τὸ θέλω, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ λήβω τὸ λαμβάνω.

---

l. 3 Choer. 237, 4, Ep. in Psalm. 172, 19, E. M. 562, 52. Hinc non video, cur Schmidt. ad Hes. λείτειραι ἱέρειαι et λείτορες ἱέρειαι has formas reiciat, quum simili modo ex λήτειραι et λήτορες repeti possint. Hes. habet etiam ληιτουργεῖν ληιτουργός. l. 7 sic habet Hes., neque prius eum Schmidtio reiciam; sed in λείφητρα λείψανα iure idem ε proscripsit. l. 8 Choer. 238, 9, E. M. 562, 57; altera originatio παρὰ τὸ λεῖον κατὰ ἀντίφρασιν τὸ μὴ λεῖον ὄν (E. Or. 93, 1) ab Herodiano aliena videtur. Hes., apud quem λειχανός recte reicitur a Schmidtio. l. 10 Choer. 238, 7, Ep. in Psalm. 157, 21. l. 12 Choer. 238, 3, E. M. 563, 5, Hes. l. 15 Hes. l. 16 Hes. l. 17 Choer. 237, 17. l. 19 Choer. 237, 15, Hes. l. 20 E. M. 560, 12, cui loco subscriptum est nomen Choerobosci, ex cuius Orthogr. 238, 18, ubi tamen praeceptum mutilatum nunc exstat, in E. M. transiit. l. 23 Choer. 236, 19. l. 24 Hes. l. 25 Hes., qui habet λαῖον ἡ σιτόσπορος γῆ et λεῖον ὁ σῖτος ἢ ὁμαλόν. E. M. 563, 12 λήϊα σιτοφόρα χωρία καὶ συναιρέσει λῆα. l. 28 Hes. l. 29 E. M. 563, 41, Hes.

λῇς λῇ μετὰ τοῦ ῑ παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω.

ληΐσταρχος: ἀρχιληστής. — ληΐστῆρες, λήτειραι. — ληΐτή, λῇτον σὺν τῷ ῑ.

ληϊστής ἔχει προσκείμενον τὸ ῑ· ἀπὸ γὰρ τοῦ ληΐστής τρισυλλάβου ἐστίν.

Λητώ: λέγει ὁ Ἡρωδιανός — ὅτι τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀντιγράφων ἐν ταῖς εἰς ω̄ ληγούσαις εὐθείαις εἶχεν τὸ ῑ προσγεγραμμένον οἷον ἡ Λητωί, ἡ Σαπφωί σὺν τῷ ῑ.

λίαν: ῐ. τὰ γὰρ εἰς αν̄ λήγοντα ἐπιρρήματα οὐ θέλει τῇ εῑ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι.

λίβανος: ῐ. παρὰ τὸ λείβω. καὶ γὰρ συναλιφὴ ἀπὸ τοῦ ἀλείφω. ἔστι δέ τινα ὀνόματα ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα ἅτινα οὐ φυλάττει τὴν τοῦ ῥήματος γραφὴν ὡς ἐπιτοπλεῖστον πείθω πιθανός, λείβω λίβανος.

λιβρόν: σκοτεινόν, μέλαν, δίυγρον.

λιμβεία παρὰ τὸ λιμβεύω.

λιμβός: διὰ τοῦ ῑ κατὰ παράδοσιν.

λιμήρη Ἐπίδαυρον· τοῦτο διςςόν ἐστιν. ὁπότε παρὰ τοῦ λιμένος λιμενήρη ἢ παρὰ τοῦ λειμῶνος λειμωνήρη λειμήρη. οὕτως Ἡρωδιανός.

?λίμμα: ῑ παρὰ τὸ λείπω λίμμα. πολλὰ δέ ἐστιν ὀνόματα· κτλ. cf. λίβανος.

λιμός: διὰ τοῦ ῑ γράφεται. καὶ ὤφειλε διὰ τῆς εῑ διφθόγγου γράφεσθαι, ἐπειδὴ παρὰ τὸ λείπω ἐστίν· ὁ γὰρ λιμός λεῖψίς ἐστι τῶν ἐπιτηδείων. ἀλλ' ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ῑ; λέγει δὲ ὁ Τρύφων, ὅτι συνέπαθε ἡ φωνὴ τῷ σημαινομένῳ· ἐπειδὴ γὰρ ἔνδειαν σημαίνει τινὸς τῶν ἐπιτηδείων, τούτου χάριν καὶ ἔνδειαν φωνήεντος ἀνεδέξατο. ὁ δὲ Ἀπολλώνιός φησι, ὅτι τὸ λιμός διὰ τοῦ ῑ γράφεται ἐξ ἀφορμῆς τοῦ λιμπάνω· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ανω εἰ μὲν πλεονάζει τὸ ν̄, συστέλλει τὴν ἀρχήν, οἷον λήθω λανθάνω, μήθω μανθάνω, πήθω πανθάνω, λείπω λιμπάνω. εἰ δὲ μὴ πλεονάζει τὸ ν̄, φυλάττει τὴν ἀρχὴν οἷον αὔξω αὐξάνω.

l. 1 E. M. 564, 23. l. 2 Hes. l. 4 περὶ μον. 40, 18. l. 6 Choer. Dict. 335, 25. l. 9 Choer. 234, 34. l. 11 Choer. 234, 30, Hes. l. 14 Hes., Choer. 235, 6, E. M. 564, 52, λιμβρός ἡ σκοτεινὴ νύξ· ῑ· τὰ γὰρ εἰς ρος ἔχοντα προηγούμενον σύμφωνον κτλ. l. 15 Choer. 238, 33. l. 16 Choer. 236, 17. Hes. l. 17 E. M. 566, 34. Λιμηρά ἡ Ἐπίδαυρος διὰ τὸ λιμένας ἔχειν εὐφυεῖς οἷον λιμενηρά. Hes. — St. B. Ἐπίδαυρος: τινὲς Λειμήρη αὐτήν φασι, τὴν λειμῶνας ἔχουσαν· τινὲς δὲ Λιμηρὰν Λακωνικὴν λέγουσιν μίαν τῶν ἑκατὸν διὰ τό πολλοὺς ἔχειν λιμένας. l. 19 Choer. 238, 26. Hes. extra ordinem λίμα ὑστέρημα, quod Mus. in λεῖμμα, Is. Vossius in λίμμα mutavit. l. 21 Choer. 235, 12, E. M. 566, 4 et 25, unde auctorum nomina accesserunt cf. Choer. 272. Herodiani sententia ea fuisse videtur, quae in E. M. 568, 26, Choer. Ep. in Psalm. 27, 24 proponitur: λιμός propter characterem vocabulorum in ῑμος per ῑ scribi (cf. canon. gen.): πολλά ἐστιν ὀνόματα ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα γραφομένων τῶν ῥημάτων διὰ διφθόγγου, τῶν δὲ ὀνομάτων διὰ τοῦ ῑ οἷον πείθω πιθανός, οἰκτείρω οἰκτιρμός, σείω σῖτος, νείφω νιφετός, λείχω λίχανος. Ibidem cum λιμός propter significatum defectus defectum literae patiente comparatur χιράς πάθος περὶ τὴν χεῖρα. καὶ ἐμιμήσατο τὸ πάθος ἡ γραφή.

λιπαρεῖν τὸ παρακαλεῖν διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ὅτι παρὰ τὸ λίαν παρεῖναί ἐστιν.

λίπος: διὰ τοῦ ῑ γράφεται. συνεσταλμένη γάρ ἐστιν ἡ λι συλλαβή.

λίς σημαίνει τὸν λέοντα ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς δὲ ἐπὶ τῆς λείας «πέτρη γὰρ λίς ἐστι περιξέστη εἰκυῖα» (μ 79) διὰ τοῦ ῑ γράφεται· τὰ γὰρ εἰς ις κοινολεκτούμενα ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον Πάρις, πόλις, ἀσπίς, ῥανίς.

λίταργος ὁ ταχύς διὰ τοῦ ῑ γράφεται· παρὰ γὰρ τὸ λίαν ἀργὸν εἶναι ἤγουν ταχύν.

λιτός: ῑ κατὰ παράδοσιν. καὶ πάλιν τὰ διὰ τοῦ ιτος ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον.

λίτρα: ῑ· εὕρηται γὰρ ἐν συστολῇ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν.

λιχμῶ: παρὰ τὸ λείχω. τὸ λι ῑ, ἐπειδὴ οὐ πάντα ἀκόλουθα τὰ παραγωγὰ τοῖς πρωτοτύποις.

λίχνος διὰ τοῦ ῑ.

λιχνεία: τὸ χνει δίφθογγος παρὰ τὸ λιχνεύω.

λίψ σημαίνει τὸν ἄνεμον καὶ τὴν ἧτταν καὶ τὴν λιβάδα. ἀμφότερα παρὰ τὸ λείβω λείψω γέγονεν ἢ παρὰ τὸ λείπω λείψω, διὰ τοῦ ῑ δέ. τὰ γὰρ εἰς ψ λήγοντα πᾶσαν δίφθογγον ἀποστρέφεται.

λογεῖον: σημαίνει εἶδος κρατῆρος καὶ τὸν τόπον τοῦ θεάτρου διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ω ῥημάτων διὰ τοῦ ειον γινόμενα καὶ προπερισπᾶται καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον ᾄδω ᾠδεῖον, κείρω κουρεῖον, σκάπτω σκαφεῖον, ἄγω ἀγγεῖον. οὕτω καὶ λέγω λογεῖον.

Λόκοζος πόλις Φρυγίας. — κατεκλύσθη δέ, ὡς Ξάνθος ὁ Λυδός, ὃς καὶ διὰ τοῦ ξ γράφει ἐν τόποις (Λυδιακοῖς?) Λοκοξίτας τούτους καλῶν.

λοφάδεια.

λοχίτης: ὁ ἐνεδρεύων. τὰ παρὰ τῶν εἰς ος διὰ τοῦ ιτης κτλ.

Λύκαια πόλις Ἀρκαδίας. Θεόπομπος πεντηκοστῷ ἕκτῳ. παρὰ δὲ Μενελάῳ Λύκαιθα μετὰ τοῦ θ.

l. 1 Choer. 234, 27, E. Orion. 93, 6, E. M. 566, 47, Hes. l. 3 Choer. 235, 9. l. 4 Choer. 235, 28, Hes., qui diserte de aequabili utriusque vocabuli scriptura pronunciat; ex eo addidi etiam versum Homericum. l. 8 Choer. 236, 25, E. M. 567, 38, Hes. λιταργίζειν τροχάζειν. l. 10 Choer. 238, 12, E. M. 567, 40 et 714, 46, cf. cod. Voss. ad priorem locum E. M. a Gaisfordio p. 1611 allatum: λιτός· ὁ πένης καὶ δημότης· ἢ ὁ ἐκ λιτανείας ζῶν· ἢ ὁ ἐπὶ τῆς γῆς κοιμώμενος. λιτός ὁ εὐτελὴς χιτὼν καὶ ἀποίκιλος. Δίδυμος παρὰ τὸ λεῖον αὐτὸ λέγει διὰ τῆς ει. ἡ δὲ παράδοσις διὰ τοῦ ῑ· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ιτος ἀποστρέφεται τὴν ει σῖτος, ἐπαφρόδιτος, μῖτος (scr. pro λῖτος) χωρὶς τοῦ κλειτός ὁ ἔνδοξος καὶ τὰ παρ' αὐτό. cf. Arcad. 79, 5, Hes. l. 12 Choer. 235, 24. Hes. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι διὰ τοῦ β λίβρα. l. 13 E. M. 568, 10, Hes. l. 15 Choer. 238, 30, παρὰ τὸ λίαν χαίνειν Arc. 62, 8. l. 16 Choer. l. c. l. 17 Choer. 236, 20, E. M. 568, 13, Hes. l. 20 Choer. 237, 9, E. M. 569, 26. Hes. hoc vocabulum et λόγια θέσφατα μαντεύματα, quod recte per ῑ scribitur, per ῑ effert. l. 25 St. B. l. 27 Hes. a Schmidtio emendatus, Theogn. 164, 27 καταλοφάδεια (sic scribendum pro τελλοφάδεια) cf. Io. Al. 33, 20. l. 28 Choer. 236, 25, Hes. l. 29 St. B.

Λύκαιον τὸ ὄρος.

Λύκειον τὸ γυμνάσιον.

Λύκτος πόλις Κρήτης ἀπὸ τοῦ Λύκτου τοῦ Λυκάονος· ἔνιοι δὲ Λύττον αὐτήν φασι διὰ τὸ κεῖσθαι ἐν μετεώρῳ τόπῳ. τὸ γὰρ ἄνω καὶ ὑψηλὸν λύττον φασί.

Λυκώρεια κώμη ἐν Δελφοῖς. ὁ πολίτης Λυκωρεύς καὶ Λυκώριος καὶ Λυκωρείτης. ἔστι καὶ Λυκώρειος Ζεὺς καὶ Λυκώρειον διὰ διφθόγγου.

Λύρκειον ὄρος Ἄργους.

Λυρνατία χερρόνησος καὶ χωρίον Λυκίας. Ἀλέξανδρος ἐν δευτέρῳ περὶ Λυκίας.

Λυρνησσός πόλις Τρωϊκή. διὰ δύο σσ.

Λυσάνδρεια πανήγυρις ἀπὸ Λυσάνδρου ὀνομασθεῖσα. ει.

λύσειοι τελεταί· οὕτως ἐλέγοντό τινες τελεταί, ἐπεὶ καὶ Λύσιος ἐλέγετο ὁ Διονύσιος. ει.

λυσιμάχειος βοτάνη εὑρεθεῖσα ὑπὸ Λυσιμάχου. ει.

Λυχνιτός πόλις Ἰλλυρίας ἀρσενικῶς λεγομένη. Ἡρωδιανός. ἄλλοι δὲ Λυχνιδός.

λῴων βελτίων. σὺν τῷ ῑ.

Μ.

μάγειρος: ε̄ῑ.

μάδισος: δίκελλα· οἱ δὲ μαδιβός.

μαζός μαστός.

Μάζυες οἱ Λιβύης νομάδες. — εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι Μάξυες καὶ ἕτεροι Μάχλυες.

μακέλη καὶ μάκελλα· δίκελλα.

Μακέτης Μακεδόνιος καὶ Μακέτις γυνὴ καὶ Μάκεσσα ἐπιθετικῶς, ὡς Ἡρακλείδης, καὶ Μάκεττα διὰ δύο τ̄τ̄ καὶ δι' ἑνὸς τ̄.

Μακετία λέγεται Μακεδονίας μοῖρα κτλ. γράφεται δὲ δι' ἑνὸς τ̄ καὶ διὰ δύο ττ.

Μάκιστος πόλις τῆς Τριφυλίας. τὸ ἐθνικὸν Μακίστιος καὶ Μακιστία. εὕρηται καὶ Μακέστιος διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ.

Μάκρυες ἔθνος Λιβύης. Ῥιανὸς δὲ Μάκριας διὰ τοῦ ῑ τούτους φησί.

μαλακός μαλθακός.

l. 1 Theogn. 127, 10, Λυκαῖος ὁ Πύθιος Hes. collat. Theogn. 53, 1. l. 2 St. B., Theogn. 127, 28, Hes., Choer. 237, 24. Λύκειος ὁ Ἀπόλλων St. B. l. 3 St. B., Hes. Λύκτος et λύττοι οἱ ὑψηλοὶ τόποι habet. l. 6 St. B. l. 8 St. B., Hes. l. 9 St. B. ῑ. Arcadius per ε̄ι, qui antiquiorss secutus videtur, quum monente Meinekio Λυρνατεύς gentile ab hac forma ap. Arist. Vent. nom. p. 973 inveniatur. l. 11 sic St. B. et Theogn. 72, 23, Hes. Λυρνησός per simplex σ̄. l. 12 Hes. l. 13 Hes. l. 15 Hes. l. 16 St. B. l. 18 Hes. l. 20 cf. fr. 17. l. 21 Hes. l. 22 Hes. l. 23 St. B. l. 25 Hes., Theogn. 111, 3 et 100, 23. l. 26 St. B. l. 28 St. B. Hes. Μακεττία ἡ Μακεδονία per duplex ττ. l. 30 St. B. l. 32 St. B. l. 34 Hes. μαληκός idem et Arc. 51, 19, Theogn. 59, 11; 26.

μαλάϲϲειν μαλθάϲϲειν.

μαλάχη μολόχη.

Μάλεα ἄκρα πρὸϲ τῇ Πελοποννήϲῳ. καὶ Μάλεια διὰ διφθόγγου.

Μαλειήτηϲ ὡϲ Αἰγινήτηϲ· λέγεται καὶ Μαλεάτηϲ Μαλεᾶτιϲ.

μάλευρον ἄλευρον.

μᾶλλον τὸ ἐπίρρημα τὸ α μακρὸν ἔχει. τὰ δὲ ἔχοντα δύο ϲύμφωνα ὅμοια ἑπόμενα βραχὺ ἔχει τὸ δίχρονον [οἷον ἄλλοϲ, γάλλοϲ, θαλλόϲ, θάλλω, πάλλω, ἅλλομαι καὶ ἀγάλλομαι Mon. 26, 16 cf. Dichr. 292, 10] καὶ τὰ ὅμοια. ὅθεν Λάκωνεϲ τὸ μᾶλλον μάλιον λέγουϲι διὰ τὸ μὴ ϲυϲτεῖλαι τὸ ᾱ. λοιπὸν ἐν οἷϲ ἐπιφέρηται δύο ϲύμφωνα ὅμοια, ϲυϲτέλλει τὸ δίχρονον ἤγουν τὸ ῑ οἷον ἴλλοϲ, ἴκκοϲ καὶ ἴλλαοϲ οἱ Αἰολεῖϲ (pro καὶ ἵλαοϲ scripsi), ἐπειδὴ ἀνεδιπλαϲίαϲε (hoc inserui), ϲυνέϲτειλε τὸ δίχρονον ἤγουν τὸ ῑ διὰ τὸ μὴ δύναϲθαι ὡϲ εἴρηται αὐτὸ ἐκτείνεϲθαι (hoc inserui) τῶν δύο ἐπιφερομένων ϲυμφώνων.

Μαντίνεια πόλιϲ Ἀρκαδίαϲ. Ὅμηροϲ «οἳ Τεγέαν τ' εἶχον καὶ Μαντινέην ἐνέμοντο» (Β 607).

Μαντύη καὶ Μάντυα πόλιϲ Ῥωμαίων. γράφεται καὶ Μάντουα τῷ τῶν Ῥωμαίων ἔθει.

Μαργίτηϲ παρὰ τὸ μάργοϲ.

Μαρικᾶϲ cf. Γαριμᾶϲ.

μάρκαϲ μακάριοϲ.

Τὴν μάρτυϲ εὐθεῖαν ἡ Αἰολέων διάλεκτοϲ διὰ τοῦ ρ̅ προφέρει· ἐκεῖνοι γὰρ τὸ ϲ̅ εἰϲ ρ μεταβάλλουϲι τὸ οὗτοϲ οὗτορ λέγοντεϲ καὶ ἵπποϲ ἵππορ· οὕτωϲ οὖν καὶ μάρτυϲ μάρτυρ, ἀφ' ἧϲ ἐκπίπτει πληθυντικὸν μάρτυρεϲ παρά τε τοῖϲ κωμικοῖϲ καὶ Ἱππώνακτι.

μάϲθλη καὶ μάϲθληϲ ἀπὸ τοῦ ἱμάϲϲω.

μαϲταρίζω.

μαϲτροπόϲ καὶ μαϲτροφόϲ.

ματᾴζω πρὸϲ τὸ ᾱ τὸ ῑ γραφόμενον ἔχει ὡϲ τὸ ϲφαδᾴζω, τερᾴζω.

ματεῖ ζητεῖ et μαϲτεύει ζητεῖ.

μάτιοϲ μάταιοϲ.

ματιολοιχόϲ.

ματύαι γνάθοι.

μαῦρον τὸ ἀμαυρόν.

---

l. 1 Hes. l. 2 Hes. l. 3 St. B., Hes. corrupte Μάλια. l. 4 St. B. a Mein. emendatus. l. 5 Hes. l. 6 Choer. 239, 33. μάλιον habet etiam Hes. l. 9 Λάκωνεϲ pro Ἴωνεϲ scripsi, quum Eustath. 1643, 32 οἱ Δωριεῖϲ — τὸ μᾶλλον μάλλιον (sic?). l. 15 St. B. — Μαντινέη habet etiam Hes. l. 17 St. B. l. 19 Choer. 239, 23. l. 21 Hes. sic pro μάκαρϲ nisi mendosum est. cf. Lob. El. I 509. l. 22 Herod. ap. Eustath. 114, 15. Hes. μάρτυϲ μάρτυρ ex Alberti emendatione pro μάρτυρ μάρτυϲ. l. 26 Hes. et Herod. ap. Zon. 1332. Choer. 240, 10. l. 27 Hes. μαϲταρύζω Theogn. 142, 29. l. 28 Hes. l. 29 Herod., Mon. 23, 6, Hes. ματαΐϲϲει i. e. ματᾴζει. l. 30 Hes. idem ματὴρ et μαϲτήρ. l. 31 Hes. l. 32 Herod. in Schol. Arist. Nub. 451, ματαιολοιχόϲ Hes. l. 33 Hes. idem μάθυιοι γνάθοι. l. 34 Hes.

μεγαλλεῖον ὄνομα μύρου ἀπὸ Μεγάλου Cικελιώτου εὑρόντος αὐτό.

μεγαλοφυείας: μεγαλονοίας.

Μεγαρικός κτητικόν· οὕτω δὲ καὶ τοὺς Μεγαρικοὺς κεράμους διὰ τοῦ ε̄ χρὴ λέγειν, οὐ διὰ τοῦ ᾱ, ὡς οἱ ἔμποροι τὴν ἄρχουσαν παραφθείροντες.

μεγήρατα. Ἡσίοδος «μεγήρατα τέκνα θεάων» (Theogn. 240) μεγάλως ἐπέραστα ἢ ὑπερήφανα διὰ τὸ κάλλος· ἢ μέγα ἐρίζοντα περὶ κάλλους.

μέδεα τὰ αἰδοῖα παρὰ τὸ μέδειν καὶ ἄρχειν τῆς γενέσεως ὡς καὶ Ἀρχίλοχος «ἶνας δὲ μεδέων ἀπέθρισε» καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς ζ μέζεα Ἡσίοδος (op. 512) «καὶ ὑπὸ μέζε' ἔθεντο». ἢ ὅτι μέσα ἐστὶ τῆς οὐρᾶς μέσεα ὄντα. Cικελοὶ δὲ καὶ Ταραντῖνοι μέσα αὐτὰ καλοῦσι. ἐκ δὲ τοῦ μέδεα κατὰ τροπὴν τοῦ ε̄ εἰς η̄ μήδεα.

μεθίω ἀμελῶ — μεθείω ἀμελήσω ἢ ἀπὸ τοῦ μεθῶ μεθείω ὡς τελῶ τελείω.

·μεθόπωρον μετόπωρον.

Μεθώνη πόλις Μαγνησίας, ἣν Ὅμηρος διὰ τοῦ η «οἱ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο» (B 716).

μειζῶ διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφεται, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ μείζων συγκριτικοῦ γέγονεν. τὸ δὲ μείζων διὰ διφθόγγου κτλ.

μείς μήν.

μελάντειοι ὅροι: ει̅.

μειλίγματα μείλια μείλιχος μειλίσσεσθαι.

Μελίταια πόλις Θεσσαλίας. Ἀλέξανδρος Ἀσίᾳ. Θεόπομπος δὲ Μελίτειαν αὐτήν φησι.

μελίταινα πόα τις, ἣν ἔνιοι μελίκταιναν (ἄλλοι μελισσόφυλλον).

μεμνέῳτο «ὡς μεμνέῳτο δρόμου» (Ψ 361). προπαροξυνητέον. γράφεται δὲ καὶ σὺν τῷ ῑ τὸ ω̄. οὕτω δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης ἐκ τοῦ μεμνέοιτο ἡγούμενος αὐτὸ εἶναι. παρὰ μέντοι Ξενοφῶντι ἄνευ τοῦ ε̄

l. 1 Theogn. 129. 1, qui diserte inter properispomena refert, quare ap. Hes. pro codicis scriptura μεγαλίον potius μεγαλλεῖον restituendum fuit: «Orus Milesius in E. M. 587, 7 testis est scribi μετάλλειον, sed in libris Aristophanis (Τελμισεῦσι) διὰ τοῦ γ̄ exaratum reperiri» Schmidt ad Hes. l. c. l. 2 Hes. iure intactum reliquit Schmidt Musuro ε̄ secludente; conferri potest cum εὐφύεια παρ' Ἀλέξιδι E. M. 462, 23. l. 3 St. B. 439, 5. l. 6 E. M. 574, 52; qui ab ἐρίζω derivabant, per ῑ scripsisse patet ex Hes. μεγήριτα τίμια μεγαλόχαρτα. cf. Schmidt. l. 9 E. M. 575, 10, cod. Paris. ap. Bekk. Anecd. 1438, E. Gud. 390, 42. Hes. habet μέζος et μήδεα. l. 14 E. M. 575, 27. Hes. μεθίω, pro quo Musur. recte μεθείω. l. 16 Hes., idem μεθόπιον. l. 17 St. B. Hes. Μεθώνη. l. 19 περὶ ποc. 312, 26. l. 21 Hes., E. M. 583, 4. l. 22 Choer. Dict. 281, 28 μελαντείους δ' ἐπὶ πέτρας Hes., apud quem Schmidt. ε̄ inseruit; ap. Apollon. IV 1707 πέτρας Μελαντίους scriptum est. l. 23 Hes., apud quem iure vocabula per ῑ exhibita seclusit Schmidt, in E. M. 587, 48 discrimen futile statuitur μειλίγματα τὰ πραΰντικά per ει et μιλίγματα δαιτὸς τὰ λείψανα.
l. 24 St. B. l. 26 Hes. l. 27 Il. Pr. Ψ 361 (Schol. ad Arist. l. c.), transiit in E. M., ubi additum est post Xenophontis scripturam Κράτης δὲ μεμνοῖτο et in fine Πίνδαρος δὲ Δωρικώτερον διὰ τῆς αι μεμναῖτο (Pind. fr. N. 277). cf. Lob. ad Buttm. II 244.

ἐϲτὶν ὁ ϲχηματιϲμὸϲ καὶ προπεριϲπᾶται ἐν Κύρου παιδείαϲ πρώτῳ (6, 3) «ἀλλ' ὅτε τὰ ἄριϲτα πράττοι, τότε μάλιϲτα τὸν θεὸν μεμνῷτο». τὸ ἀνάλογον δὲ διὰ τοῦ η̄ προϲκειμένου τοῦ ῑ παρ' Ἀριϲτοφάνει ἐν Πλούτῳ δευτέρῳ (992) «ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου». καὶ πάλιν προπεριϲπαϲτέον.

μεμορυχμένα.

Μεμφίτηϲ παρὰ τὸ Μέμφιϲ.

μεϲαύχενεϲ· Ἀριϲτοφάνηϲ φηϲί «μεϲαύχεναϲ νέκυαϲ» οὕτω διὰ τοῦ μ̄ γραπτέον μεϲαύχενεϲ, ὅτι μέϲον αὐχένα ἀϲκοῦ πιέζει, ὃ περιεβάλλοντο ϲχοινίον. παρῳδεῖ δὲ τὰ ἐν τῷ Φιλοξένου Κύρῳ· ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ δ̄ γράφουϲι δεϲαύχενεϲ καὶ [βυϲαύχενεϲ] οὐ καλῶϲ.

μεϲοπέρδην· μεϲοφέρδην τὸν μέϲον φερόμενον· τὸ γὰρ παλαιὸν τῷ π̄ ἀντὶ τοῦ φ̄ ἐχρῶντο προϲτιθέντεϲ τὸ τῆϲ δαϲύτητοϲ ϲημεῖον.

Μεϲϲήνη καὶ χώρα καὶ πόλιϲ. — χώρα δὲ Μεϲϲηνία καὶ Μέϲϲη κατ' ἀποκοπὴν ἢ Μέϲη καὶ Μεϲήνη, ὥϲ τινεϲ.

Μέταβον οἱ βάρβαροι τὸν Μεταπόντιον ἔλεγον.

μέταυλον μέϲαυλον.

Μῄονεϲ οἱ Λυδοὶ λέγονται ἀπό τινοϲ Μῄονοϲ ἢ Μαίονοϲ τραπέντοϲ μὲν τοῦ ᾱ εἰϲ η̄, τοῦ δὲ ῑ μένοντοϲ ἀνεκφωνήτου· λέγονται δέ ποτε καὶ τετραϲυλλάβωϲ Μηΐονεϲ ἐκφωνηθέντοϲ τοῦ προϲγραφομένου ῑ. Ἡρακλείδηϲ δέ, φαϲίν, ἄνευ τοῦ ῑ γράφει τοὺϲ ἀπὸ τοῦ Μαίονοϲ κληθένταϲ Μήοναϲ λέγων Βοιωτίαν εἶναι τὴν τοιαύτην μεταβολὴν ὡϲ τῶν Βοιωτῶν τὴν ὅλην αι̅ δίφθογγον εἰϲ η̄ καταμόναϲ μεταβαλλόντων, ὥϲ που καὶ ὁ Χοιροβοϲκὸϲ παραϲημειοῦται, ἐν οἷϲ ἐξηγεῖται τὸν Ἡρωδιανὸν λέγων καὶ ὅτι τὰϲ θηλυκὰϲ πληθυντικὰϲ εὐθείαϲ τῶν παθητικῶν ἐνεϲτώτων τὸ ποιούμεναι λεγόμεναι καὶ τὰ τοιαῦτα ποιούμενη λεγόμενη ἐκεῖνοί φαϲιν, οὕτω δὲ καὶ τὰ ὅμοια.

μιγέωϲι μιχθῶϲι.

Μιδάειον πόλιϲ Φρυγίαϲ. — καὶ Μιδάϊον λέγεται καὶ Μιδήϊον.

μικκόϲ ὁ μικρόϲ· ἐπειδὴ ἀνεδιπλαϲιάϲθη τὸ κ̄, ϲυϲτέλλουϲι τὸ ῑ.

μικρόϲ: διὰ τοῦ ῑ γράφεται· κανὼν δὲ τοιοῦτοϲ· τὰ εἰϲ κρ̅ο̅ϲ̅ γε-

l. 6 Hes., Eust. ad Od. ν 435 διχῶϲ μεμορυγμένα ἢ μεμορυχμένα. Lob. El. I 187. l. 7 Choer. 239, 24. l. 8 Hes. cum Schmidtii adnotatione. l. 12 Hes. cum Schmidtii annotatione, qui comparat ϲκαπέρδα. l. 14 St. B. Hes. habet Μέϲϲην πόλιϲ Λακωνικῆϲ et Μεϲϲήνη ἡ ἀρινή, in quo Schmidtio Μεϲηνή ἡ Ἀριηνή latere videtur, cuius meminit St. B. Quadratum testatus. l. 16 St. B. Hes. Μετάβολοι. l. 17 Hes. l. 18 Eustath. 365, 24, quem haec de scriptura vocis Μῄονεϲ praecepta ex Choerobosco exscripsisse, Choeroboscum autem ipsum ex Herodiano excerpsisse verisimillimum est. Hes. habet Μῄονεϲ Λυδοί, Μῃονίϲ Λύδη, Μῃονία ἡ Λυδία cum ῑ subscripto. cf. etiam E. M. 583, 36. l. 28 Hes. cf. E. M. 587, 25, An. Ox. II 325, 26: τὸ μι ῑ· εἰ γὰρ ἐγράφετο διὰ διφθόγγου, ὤφειλεν εἶναι ὁ μέϲοϲ παρακείμενοϲ μέμοιγα. ὁ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ ἔμιγον· βραχὺ τὸ ῑ. ὁ παθητικὸϲ ἐμίγην, μιγείϲ μιγέντοϲ, μιγῶμεν μιγῶϲι καὶ «ἐπεί κε νομῷ μιγέωϲιν» (Β 475). cf. Buttm. II p. 244. l. 29 St. B. l. 30 Choer. 240, 8. Schol. ad Hesych. μαμμυκόν, Gregor. Corinth. 282, E. M. 587, 36. l. 31 Choer. 239, 16, E. M. 587, 40.

νόμενα διcύλλαβα εἴτε κύρια εἴτε μὴ κύρια ἀποcτρέφεται τὴν ε̄ι δίφθογγον.

μῖλαξ ἡ λικία· ἔνιοι δὲ μέλλαξ. καὶ παρ' Ἑρμίππῳ ἐν θεοῖς, ἀγνοήcας Ἀρτεμίδωρος. ἐκεῖ γὰρ μῖλάξ ἐcτιν.

Μίλητος· ἔcτι ὄνομα πόλεως, διὰ τοῦ ῑ γράφεται· Μίλλατος γὰρ λέγουcιν οἱ Αἰολεῖς ὥcπερ ὅμιλος ὅμιλλος, πέδιλον πέδιλλον· εἰ δὲ ἐγράφετο διὰ τῆς ε̄ι διφθόγγου, ἔλεγον ἂν Μέλλετος ὥcπερ κείρω κέρρω.

μιλτοπάρῃοι.

μίμνω: ἔcτι τινὰ ῥήματα ἅτινα πλεονάζει cύμφωνον καὶ τρέπει τὸ ε̄ εἰς ῑ· ἔcτιν οὖν μένω, γίνεται δὲ μίμνω.

μῖμος: ῑ· τὰ εἰς οc διcύλλαβα ἔχοντα τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν cυλλαβὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ cυμφώνου ἀρχομένην ἑνὶ φωνήεντι θέλει παραλήγεcθαι οἷον Νῖνος, βίβλος.

μινψα εἶδος ἀμπέλου.

μιμνήcκω ὁ μὲν Δίδυμος ἄνευ τοῦ ῑ, ἡ μέντοι παράδοcις οὐκ ἐπείcθη αὐτῷ.

Μίνως βαcιλεύς. τινὲς διὰ διφθόγγου. παρὰ τὸ μένω Μένως καὶ Μείνως, ἐπεὶ κατέμεινεν ἡ Εὐρώπη ἐν Κρήτῃ Ἀcτερίωνι γαμηθεῖcα, ἐξ ἧς γέγονεν ὁ Μίνως. ἡ δὲ παράδοcις ἔχει τὸ ῑ, ἐπεὶ παρὰ τὸ μίμνω Μίμνως καὶ Μίνως.

μιcγάγκεια: ε̄ι.

μίcγω cf. supra μιγέωcι et can. general.

μῖcος: ῑ· ὥcπερ ἀπὸ τοῦ ἀφροδύτη γέγονεν Ἀφροδίτη καὶ δύφρος δίφρος, οὕτω μύcος μῖcος.

μίτυλον ἔcχατον νήπιον Λάκωνες. — μύτιλον ἔcχατον, ἀφ' οὗ καὶ τὸν νεώτατον. οἱ δὲ καὶ τὸ ἀποβαῖνον. καὶ ὁ νήπιος καὶ ὁ νέος.

μνψα δουλεία. cὺν τῷ ῑ.

μόλιβος καὶ μόλυβδος· εἰ μὲν ῑ ἐcτίν, τὸ ō οὐκ ἔcτιν οἷον «καὶ μόλιβος ὥcτε δίκτυον κατῆγε» Σοφοκλῆς· ἐὰν δὲ τὸ ῡ, τὸ ō «ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη» Ἰλιάδος Ω (80).

Μολοccοὶ καὶ Μολοττοὶ καὶ Μολοτοί δι' ἑνὸς τ̄.

Μολυκρία πόλις Αἰτωλίας. Στράβων δεκάτῃ (p. 460). Θουκυδίδης δευτέρᾳ (c. 84) Μολύκρειον αὐτὴν καλεῖ, Εὐφορίων δὲ Μολυκρίαν αὐτήν φηcιν.

---

l. 3 Hes. cf. Mein. Com. ed. min. I p. 143. l. 5 Choer. 239, 29, Hes. l. 8 Hes. cum ῑ subscripto cf. καλλιπάρῃος. l. 9 Choer. 240, 15, qui inde μιμνήcκω et μίμηcις repetit. l. 11 Choer. 240, 11. l. 14 Hes. ἔcτι δὲ καὶ πόλις Μινψα. St. B. cum ῑ cf. Lob. El. I 452 cum not. l. 15 Ep. Cr. I 196 cf. θνήcκω. l. 17 E. M. 588. 23. l. 21 Hes., E. M. 588, 55. l. 23 Choor. 240, 20, E. M. 588, 50 ubi ἔcτι δὲ τὸ μῑ μακρὸν ἀπὸ παραδόcεως. l. 25 Hes., Arc. 55, 23. Mon. 21, 4, ad quem locum Lehrsius suspicatur Herodianum μύτιλος aeque atque πύτιλος per traiectionem ex μίτυλος et πίτυλος orta putasse. l. 27 Hes. l. 28 E. M. 590, 8. Hes. habet μολυβδαίνῃ μολυβίδι. l. 31 St. B. l. 32 St. B.

Μομβρώ ἡ Μορμώ.

Μοψοψία ἡ Ἀττικὴ ἀπὸ Μόψοπος. ὁ πολίτης Μοψόπειος διὰ διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ ῑ.

Μυκάλη πόλις Καρίας. Δίδυμος δὲ ὄρος τὴν Μυκάλην φησίν. ἐκλήθη δὲ ἐπεὶ αἱ λοιπαὶ Γοργόνες ἐπὶ τόκῳ (Mein. ἐπ' οἴκτῳ) μυκώμεναι τὴν κεφαλὴν Μεδούσης ἀνεκαλοῦντο· οἱ δὲ Μυχάλην αὐτήν φασιν, ἐπεὶ ἐν μυχῷ κεῖται τῆς Καρικῆς ἁλός.

Μυκαλησσός πόλις μεσογεία Βοιωτίας.

Μυκέρινα ὄνομα πόλεως.

Μυλάντειοι θεοί.

Μύλας εἷς τῶν Τελχίνων ὃς τὰ ἐν Καμείρῳ ἱερὰ Μυλαντείων ἱδρύσατο.

Μύλιττα ἡ Οὐρανία. Ἀσσύριοι.

Μυργέται ἔθνος Σκυθικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἔν τισι δὲ τῶν Ἡρωδιανοῦ γράφεται διὰ τοῦ γ̄ Γυργετῶν κακῶς.

Μύρινος πόλις ἐν Λήμνῳ ἀπὸ Μυρίνης ἢ Μυρίνου.

Μύρκινος τόπος καὶ πόλις κτισθεῖσα παρὰ τῷ Στρυμόνι ποταμῷ. Παρθένιος δὲ Μυρκιννίαν αὐτήν φησι.

Μυρμήκιον πολίχνιον τῆς Ταυρικῆς. Στράβων ἑνδεκάτῃ (p. 494). Ἡρωδιανὸς διὰ διφθόγγου γράφει καὶ προπερισπᾷ· τὸ ἐθνικόν, ἐὰν μὲν διὰ διφθόγγου, Μυρμηκειεύς, εἰ δὲ διὰ τοῦ ῑ γράφεται, Μυρμήκιος. Ἀρτεμίδωρος δὲ Μυρμηκίαν αὐτήν φησι.

μυρρίνη μυρσίνη.

Μυρρινοῦς δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. ὁ δημότης Μυρρινούσιος. Διονύσιος δὲ ὁ Τρύφωνος Μυρρινοῦττά φησιν. ὁ δημότης ἐκ Μυρρινούττης διὰ δύο ττ̄.

Μύρσινος πόλις Ἤλιδος «καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα» (B 616). ὕστερον δὲ Μυρτούτιον ἐκλήθη.

μυστίλη ὁ κοῖλος ἄρτος.

N.

νάθραξ καὶ νάρθαξ· νάρθηξ. Δωρικῶς.

Ναιάδες ἢ Ναΐδες, Νηΐδες.

ναίω τὸ οἰκῶ διὰ τῆς αι διφθόγγου ὡς τὸ «ναῖε δὲ Σατνιόεντος

l. 1 Hes., idem Μομμώ, ὃ ἡμεῖς Μορμώ φαμεν. l. 2 St. B. l. 4 St. B. Hes. Μυκάλη ὄρος Καρίας. l. 8 St. B. — Hes. per simplex σ̄. l. 9 Theogn. 100, 33. Hes., qui etiam habet Μουκέρινα, ut Schmidtius suspicatur, ex scriptore Dorico. l. 10 Hes. et St. B. s. Μυλαντία. l. 11 Hes. et St. B. s. Μυλαντία; nomen Μύλλας per duplex λλ exstat ap. Arc. 21, 27. l. 13 Hes., qui habet etiam Μιλίτης Ἀφροδίτης, pro quo ordo Μιλύτης postulat. l. 14 St. B. l. 16 St. B., sic etiam Hes. per simplex ν̄, E. M. 595, 25 Μυρίννα. l. 17 St. B. l. 19 St. B. l. 23 Hes., apud quem vitiose μυρίνη. l. 24 St. B. l. 27 St. B., Hes. l. 29 Arc. 109, 9, ubi diserte cum πυστίλη et μαρίλη opponitur nominibus oxytonis in ειλη ὠτειλή, ἀπειλή, ὀφειλή. Quare iure ap. Hes. Schmidt. σ̄ seclusit. l. 31 Hes., Theogn. 40, 18. l. 32 Hes. l. 33 E. M. 598, 45 cf. An. Ox. II 326, 4.

ἐυρρείταο παρ' ὄχθας» (Z 34) ἐξ οὗ γίνεται ὁ ναός. νέω δὲ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ τὸ πορεύομαι ὡς τὸ «νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαίην» (C 101) καὶ τὸ κολυμβῶ ὡς «στόμα καλλιρρόοιο Ἷξε νέων».

Νακόλεια πόλις Φρυγίας· ἔστι καὶ οὐδέτερον Νακόλαιον. καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ νύμφης νύμφαιον καὶ Ἥρας Ἥραιον, οὕτω Νακόλης Νακόλαιον ἀπὸ Νακόλης νύμφης. τὸ ἐθνικὸν Νακολαιεύς. εἰ δέ ἐστι Νακόλεια διὰ τῆς ει διφθόγγου, παρὰ τὸν Νάκολον τὸν Δασκύλου παῖδα, τὸ ἐθνικὸν ἔσται Νακολεύς.

νάρθηξ: cf. νάθραξ.

Νάστος πόλις Θράκης. γράφεται καὶ Νέστος.

ναῦς: τοῦ ὀνόματος αἱ εὐθεῖαι ποικίλαι οἷον νεῦς διὰ τοῦ ε, νηῦς διὰ τοῦ η, ναῦς διὰ τοῦ α, νᾶς παρὰ Δωριεῦσι· χρῆται οὖν ὁ ποιητὴς ταύταις ταῖς φωναῖς νηυσί, νευσί, νέεσσιν, νήεσσιν. οἱ Αἰολεῖς νάεσσι. τί οὖν; οὐκ οἶδεν Ὅμηρος τὴν ναυσί; ναί, ἐν συνθέσει, Ναυσίθοος, ναυσίκλυτος.

νεάτη ἡ ἐσχάτη· καὶ νήτη χορδὴ ὑπὸ τῶν μουσικῶν πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς τε ὑπάτης καὶ τῆς μέσης.

νείαιρα.

νεῖον: τῆς νηὸς τὸ πυθμενοειδὲς ξύλον.

νείατον ἔσχατον διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ μέσον γίνεται μέσατον, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ παρὰ τὸ νέον νέατον καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι νείατον.

νεῖκος ἡ φιλονεικία διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται ἐκ τοῦ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ καὶ τοῦ νε στερητικοῦ γέγονε νέεικος καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ τῆς ει διφθόγγου νεῖκος· ἡ γὰρ φιλονεικία τοῦ ὑποχωρεῖν ἐστέρηται. εἰ γὰρ ὑποχωροῦμεν, οὐκ ἔστι φιλονεικία. — τὸ δὲ νῖκος τὸ νίκημα διὰ μόνου τοῦ ι «νῖκος ἀπωσάμενος» (M 276)· οὕτως γὰρ διὰ τοῦ ι Ἀρίσταρχος. βούλεται γὰρ λέγειν τῆς νίκης τὴν ἧτταν.

νεικῶ φιλονεικίαν σημαίνει, νικῶ δὲ νίκην.

Νεῖλος: οὐδὲν εἰς ος λῆγον δισύλλαβον βαρύτονον τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ Νεῖλος. Νῆλος γὰρ λέγεται κατὰ διάλεκτον.

Νείλεως διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. ἢ γὰρ παρὰ τὸ νέος καὶ λεώς γέγονε νεόλεως καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ ο εἰς τὴν ει δίφθογ-

l. 4 St. B. cum Meinekii adnotatione. l. 10 St. B. l. 11 E. M. 605, 23, Il. Pr. K 109. l. 15 Hes. l. 17 Hes. cf. fr. 45. l. 18 Theogn. 121, 18, Hes. l. 19 Choer. 240, 33. l. 22 Choer. 240, 17, E. M. 601, 56; quae de νῖκος addidi, sunt ex Schol. ad Il. l., ubi cod. A Ἀρίσταρχος νῖκος διὰ τοῦ ι κτλ., BL Ἡρωδιανὸς διὰ μόνου τοῦ ι, ἵνα δηλοῖ τὸ νίκημα. cf. de hoc νῖκος Lob. ad Phryn. 647. In An. Par. III 368 νῖκος sic derivatur: παρὰ τὸ ἐνὶ εἴκειν, εἶτα κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε νιείκη καὶ ἐλλείψει τοῦ ἑτέρου ε καὶ κράσει τῶν β' ιι εἰς ι μακρὸν γίνεται νίκη, quae originatio congruit cum Ep. Cr. I 440, 2 in loco, quem ex Herodiano depromptum esse et testimoniorum copia et Homerici usus accurata observatio demonstrat. De νεῖκος in An. Par. diversa etymologia proponitur παρὰ τὸ τοῖς νέοις ἐοικέναι γέγονε νέεκος καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς τὴν ει δίφθογγον νεῖκος, ἡ γὰρ φιλονεικία τοῖς νέοις πρέπει. l. 28 Choer. Dict. 653, 5. καὶ τὸ μὲν νικῶ ἐστι δευτέρας συζυγίας οἷον νικᾷς, τὸ δὲ νεικῶ πρώτης ἐστὶ συζυγίας E. M. 606, 6. l. 29 Mon. 14, 10 coll. Choer. 240, 27 Νεῖλος διὰ τῆς ει διφθόγγου, οἱ γὰρ Δωριεῖς διὰ τοῦ η γράφουσιν. l. 31 Choer. 241, 9, E. M. 602, 23.

γον Νείλεως ὡς πλέον πλεῖν, δέον δεῖν. ἢ ὥσπερ ἡ ἀβλῆτος καὶ ἀτρῶτος γενικαὶ μετάγονται εἰς εὐθεῖαν καὶ προπαροξύνονται, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡ Νηλέως γενικὴ ἀπὸ τοῦ Νηλεύς εὐθείας μετάγεται εἰς εὐθεῖαν καὶ προπαροξύνεται οἷον Νείλεως κατὰ τροπὴν τῶν Βοιωτῶν τοῦ η εἰς ει δίφθογγον ὥσπερ οὐτήσω ὠτειλή.

νειός ἡ ἀνανεουμένη γῆ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· παρὰ γὰρ τὸ νεῶ γέγονε νεός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι̅ νειός.

νειρός σφοδρός.

νείσεται εἰσέρχεται, νείσαντο ἐπορεύοντο, νείσοντο ἐπορεύοντο, νεισόμενος πορευσόμενος, νίσεσθαι πορεύεσθαι, νισόμενον πορευόμενον.

νείφω τὸ χιονίζω διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἔστι γὰρ νέφος καὶ ἐξ αὐτοῦ γίνεται νόφος καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ γνόφος. ἐκ τούτου οὖν τοῦ νέφος γίνεται νέφω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι̅ νείφω. τὸ δὲ νήφω ἐπὶ τοῦ φρονῶ, ἐξ οὗ καὶ νηφαλέος, διὰ τοῦ η̅ γράφεται. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀρχιβίου τοῦτο κατὰ τροπὴν γεγενῆσθαι λέγει ἀπὸ τοῦ νείφω τὸ χιονίζω κατὰ τροπὴν τῆς ε̅ι̅ διφθόγγου εἰς η̅. τοὺς γὰρ λειποψυχοῦντας πολλάκις ὕδατος ῥανίσι νήφειν ποιοῦμεν.

νεογιλλός.

νεοττοί νεοσσοί.

νέτωπον νετώπιον μύρον συντιθέμενον ἐκ πολλῶν μιγμάτων. οἱ δὲ μετώπια.

νευστάζων: νεύων, ἐπινεύων. — νυσταλέον ὑπνηλόν. — νυσταλωπιᾶν νυστάζειν.

νέφος: ε̅. τὰ διὰ τοῦ εφος δισύλλαβα μονογενῆ διὰ τοῦ ε̅ γράφεται χωρὶς τοῦ λαῖφος.

νεῷ: οἱ νεῴ σὺν τῷ ι̅. πρῶτον ἀπὸ τοῦ οἱ Μενέλαοι καὶ οἱ ναοί γέγονε κατὰ τροπὴν τοῦ ο̅ εἰς ω̅ καὶ μένει τὸ ι̅ προσγεγραμμένον.

---

l. 6 Choer. 241, 18, E. M. 602, 37. l. 8 Hes., idem νίρον μέγα cf. can. gen. de nom. in ι̅ρ̅ο̅σ̅. l. 9 Hes. Ex his formis νείσεται νείσονται νίσεσθαι νισόμενος, quae praesentis et imperfecti sunt, si per duplex σ̅σ̅ scribuntur, per ι̅ exhibendae sunt secundum canonem, quo ε̅ι̅ ante σσ poni vetatur; si per simplex σ̅, ε̅ι̅ locum habere potest. Species futuri et aoristi quum simplex σ̅ legitimum sit, utramque scripturam admittunt. Sed quum ap. Hesych. scriptura inter ε̅ι̅ et ι̅ tantum neque tamen inter simplex et duplex σ̅ fluctuet (nam νισσόμενον ex Musuri correctione dedit Schmidtius), effici videtur Herodianum verbum per simplex σ̅ protulisse, et variatio scripturae per ι̅ et ει indicat, opinor, Herodianum exposuisse utramque scripturam inveniri. Sed ita eum rem decidisse suspicor ut factum est in E. M. 606, 12 νίσομαι τό πορεύομαι καὶ «νισόμενον πόλεμόνδε» (N 186) σημαίνει τὸν περιγενησόμενον. ὤφειλε γὰρ διὰ τῆς ε̅ι̅ διφθόγγου, ἀνεφάνη γὰρ τὸ ε̅ ἐν τῷ νέομαι, ἀλλ' ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ι̅ θεματικόν, ὡς ἀπὸ τοῦ νίω ἐνεστῶτος ὁ μέλλων νίσω, quod adnotamentum Herodianeae originis esse eo magis credibile est, quod Herodianus propensus fuit ad praesens ex futuro repetendum velut λεύσετε pro praesenti ex futuro ficto habuit in E. M. 562, 8 cf. Lob. ad Buttm. II 249, Spitzner ad Il. XIII 196 et qui ab iis citantur. l. 11 Choer. 241, 29 et 34, E. M. 605, 34, Theogn. 138 ex Herod. περὶ συζυγιῶν. Hes. habet νίφει. l. 18 Arc. 54, 15; νεογιλός Hes. l. 19 Hes., idem νεοττίς et νεοσσίς. l. 20 Hes. l. 22 Hes. cf. E. M. 609, 34 νυστάζω ἀπὸ τοῦ νευστάζω ἀποβολῇ τοῦ ε̅. l. 24 E. M. 601, 44, Hes. l. 26 E. M. 616, 32.

δεύτερον δὲ ὅτι πᾶϲα εὐθεῖα ἀρϲενικῶν τε καὶ θηλυκῶν πληθυντικῶν εἰϲ φωνῆεν λήγουϲα ἀνεπέκτατοϲ εἰϲ ῑ θέλει λήγειν οἷον οἱ καλοί, αἱ μοῦϲαι. αἱ γὰρ θεματικαὶ εὐθεῖαι πληθυντικαὶ ἤγουν αἱ μὴ ἀπὸ ἑνικοῦ κεκλιμέναι οἷον οἱ πέντε καὶ οἱ ἑπτὰ οὐκ ἀντίκεινται ἡμῖν μὴ λήγουϲαι εἰϲ ῑ, ἐπειδὴ οὐκ εἰϲὶν ἀπὸ ἑνικοῦ κεκλιμέναι. εἰ ἄρα οὖν οἱ Μενέλεῳ καὶ οἱ νεῴ εἰϲ φωνῆεν λήγουϲιν, εἰϲ τὸ ι δηλονότι θέλουϲι καταλήγειν.

νήδυμοϲ.

νήϊον: παρὰ τὸ ναῦϲ ναόϲ νάϊοϲ καὶ τροπῇ νήϊοϲ καὶ νήϊον ξύλον τὸ πρὸϲ νεῶν καταϲκευὴν ἐπιτήδειον. ἔϲτι δὲ καὶ ὄροϲ πληϲίον Ἰθάκηϲ οὕτω καλούμενον οἷον «ἡμεῖϲ δ' ἐξ Ἰθάκηϲ ὑπονηΐου» (γ 81) τῆϲ ὑπὸ τῷ Νηΐῳ ὄρει κείμενον. οὕτω δὲ «Θήβη ὑποπλακίη» (Ζ 387) ἡ ὑπὸ τῷ Πλακίῳ ὄρει. διὰ τοῦ ῑ γράφεται. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰϲ αυϲ θηλυκῶν μονοϲυλλάβων διὰ τοῦ ιοϲ παραγωγὰ διὰ τοῦ ῑ γράφεται, γραῦϲ γράϊοϲ καὶ «γρήϊον εἶδοϲ ἔχουϲα».

νηλήτειϲ: ἀναμάρτητοι. παρὰ τὸ μὴ ἀλιτεῖν. καὶ νηλίτιδεϲ τὸ αὐτό.

νηλόϲ (νῆλοϲ) ἔριον. ἄμεινον λῆνοϲ.

νῆϲ.

νηπιέη ἡ τῶν νηπίων ἡλικία. — νηπιέηϲι νεότηϲι. — νηπιάαϲ ὀχέειν νηπιότηταϲ, ἀφροϲύναϲ καὶ ματαιότηταϲ ἔχειν ἢ ὑπ' αὐτῶν ἔχεϲθαι.

Νηρῇδεϲ: ἔχει τὸ ῑ· ἀπὸ γὰρ τοῦ Νηρηΐδεϲ καὶ Βριϲηΐδεϲ καὶ Χρυϲηΐδεϲ καὶ Καδμηΐδεϲ ϲυνηρέθη Νηρῇδεϲ, Βριϲῇδεϲ, Χρυϲῇδεϲ καὶ Καδμῇδεϲ.

Νήρικοϲ πόλιϲ Ἀκαρνανίαϲ. [Λούπερκοϲ δὲ ταύτην Νήριτόϲ φηϲιν ἢ Νήριτον ὡϲ τὸ ὄροϲ.]

νηρίτηϲ.

νῆϲ τὸ ἕνηϲ, ὅπερ ἐϲτὶν εἰϲ τρίτην. Δωριεῖϲ δὲ νᾶϲ λέγουϲιν.

---

l. 7 de hoc vocabulo idem sensisse Herodiannm cum Aristarcho opinor. Schol. Il. Β 2: Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμοϲ ὕπνοϲ· ὅτι τὸ νήδυμοϲ μετὰ τοῦ ν̄ καὶ οὐχὶ ἥδυμοϲ, ὡϲ ἔνιοι, παρὰ τὸ ἡδύϲ ὡϲ δῆλον ἐκ τοῦ «νήδυμοϲ ἀμφιχυθείϲ» (Il. Ξ 253). οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ χωρὶϲ τοῦ ν̄ λέγουϲι καὶ Ἀντίμαχοϲ «ἐπεί ῥά οἱ ἥδυμοϲ ἐλθὼν» καὶ Cιμωνίδηϲ «οὗτοϲ δέ τοι ἥδυμον ὕπνον ἔχων». ἴϲωϲ οὖν ἐνόμιϲαν ἀπὸ τοῦ ἡδύϲ εἶναι παραγωγὸν τὸ ἥδυμοϲ ὡϲ ἔτυμοϲ ἐτήτυμοϲ. ὁ δὲ ποιητὴϲ ἐπὶ τοῦ ἀνεκδύτου τίθηϲι τὴν λέξιν καὶ δῆλον, φηϲὶν Ἀρίϲταρχοϲ, ὅτι παρὰ τὸ δύω ἢ δύνω ἐξέπιπτε ῥηματικὸν τὸ δύμοϲ καὶ κατὰ ϲτέρηϲιν τοῦ νη̄ ὁ νήδυμοϲ ἐγίνετο, ὅθεν καὶ οἱ δίδυμοι δύο ἐκ μιᾶϲ καταδύϲεωϲ τῆϲ γαϲτρόϲ· καὶ οὐ παρὰ τὸ ἡδύϲ. λέξει γὰρ δαϲυνομένῃ οὐ ϲυντίθηϲι τὸ νη. cf. E. M. 602, 53, Hes. etiam scripturae sine ν meminit ἥδυμοϲ ὕπνοϲ. l. 8 E. M. 603, 14, Hes. νήϊον et ὑπὸ νηΐῳ. l. 15 Hes. νηλήτηϲ γέγονε παρὰ τὸ νη̄ τὸ ἐπιτατικὸν μόριον καὶ τὸ ἀλιτεῖν τὸ ϲημαῖνον τὸ ἁμαρτεῖν. καὶ ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι, εἰ ἄρα τὸ νηλήτηϲ ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν γέγονε, τὸ δὲ ἀλιτεῖν διὰ τοῦ ῑ γράφεται, πῶϲ τὸ νηλήτηϲ διὰ τοῦ η̄ γράφεται. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἐτράπη Αἰολικῶϲ τὸ ῑ εἰϲ τὸ η̄, οὕτωϲ γὰρ τὸ ἀκτῖνεϲ καὶ τὸ ψιμύθιον διὰ τοῦ η̄ προφέρονται οἱ Αἰολεῖϲ Choer. 241, 3, E. M. 603, 49. l. 16 Hes. l. 17 Herod. Epim. in E. Orion. 110, 33, Choer. Dict. 193, 16. l. 18 Hes., E. M. 604, 24. l. 21 E. M. 604, 54, Choer. Dict. 243, 25. l. 24 St. B. Hes. habet Νήρικοϲ πόλιϲ Ἠπείρου.
l. 26 fr. 43; Hes. νηρῖται μεγάλοι, quod Heinsins et Pearso correxerunt sic νηρῖται· (κοχλίαι) μεγάλοι. l. 27 Hes.

Νηcαῖον πεδίον, ἀφ' οὗ παρὰ Μήδοις οἱ Νηcαῖοι ἵπποι.

νίζε cημαίνει τὸ νίπτε. οἱ Αἰολεῖς τὰ εἰς πτω ῥήματα εἰς δύο cc μεταβάλλουcι νίπτω νίccω, Ταραντίνων δὲ φωνῇ γίνεται νίζω. παρὰ τὸ νίζω γίνεται νίτρον ὡς μάccω μάκτρον καὶ πλήccω πλῆκτρον.

νίκη: παρὰ τὴν ἐνί δοτικὴν καὶ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ γίνεται ἐνιείκη καὶ κατὰ ἀποβολὴν τῶν δύο εε καὶ κράcει τῶν δύο ιι γίνεται νίκη οἱονεὶ ἡ ἐνὶ ὑποχωροῦcα, ὡς καὶ ὁ ποιητὴς δηλοῖ λέγων «ἑτεραλκέα νίκην» τὴν ἑτεροκλινῆ. τινὲς δὲ cχηματίζουcιν οὕτως. παρὰ τὸ νη cτερητικὸν καὶ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ οἱονεὶ ὁ μηδενὶ ὑποχωρῶν. κακῶς δὲ λέγουcιν. ἀντίκειται γὰρ αὐτῷ ἡ γραφή.

νίκλον: τὸ λίκνον.

νίρνος φθείρ. Ἀχαιοί. ἢ νίρμος.

Νίcιβις πόλις ἐν τῇ Περαίᾳ τῇ πρὸς τῷ Τίγρητι ποταμῷ. Φίλων ἐν Φοινικικαῖς Νάcιβίς φηcι διὰ τοῦ α. cημαίνει δέ, ὥς φηcι Φίλων, νάcιβις τὰς cτήλας. Cτράβων δὲ ἑκκαιδεκάτῃ διὰ τοῦ ι (p. 747).

νιφάς νιφετός διὰ τοῦ ι. εἰcὶ γὰρ ὀνόματα κτλ.

Νιφάτης ὄρος Ἀρμενίας· ἔοικε δὲ παρὰ τὸ νείφειν, ἀλλ' ὀνοματικῶς διὰ τοῦ ι γράφεται.

Νομαντία: τὸ ἐθνικὸν Νομαντῖνος. λέγεται καὶ διὰ τῆς ου.

Νοcτία κώμη Ἀρκαδίας. Ἔφορος τὸ ἐθνικὸν Νεcτάνιος ἔφη, ὥcτε κατ' αὐτὸν Νεcτανίαν λέγεcθαι.

Νουκρία πόλις Τυρcηνίας. εἴρηται καὶ Νακρία διὰ τοῦ α.

νυκχάcας: γράφεται δὲ καὶ νευχάcας (sic ex Phot. 303, 9 pro νυκχάcας) ὅπερ ἐcτὶ νεανιευcάμενος. τὸ δὲ νυκχάcας νύξας.

Νῦcαι πόλεις πολλαί. τὸ ἐθνικὸν Νυcεύς. λέγεται καὶ Νυcαῖος καὶ ἐξ αὐτοῦ Νυcαιεύς τριcυλλάβως καὶ Νυcαεύς ἄνευ τοῦ ι.

νώ ἡμᾶς.

Νώνακρις τόπος ἐπώνυμος Ἀρκαδίας. τινὲς δὲ Νώναπις.

---

l. 1 Bt. B. Sic per η etiam Hes. Νηcαίας ἵππους; alii Νιcαῖον ἵππον dicebant ut Herod. III 106, Strab. XI 522; 530; scripturam per υ vitiosam esse docet Coray ad Heliod. IX 19, Schmidt, ad Hes. s. v. Apud Herodotum nunc Νηcαῖοι restitutum est cf. Stein. ad VII 40. l. 2 E. M. 605, 42. l. 5 E. M. 605, 55, ubi tertia etiam antecedit originatio: νίκη παρὰ τὴν ἐνί δοτικὴν καὶ τὸ ἵκω τὸ παραγίνομαι γίνεται ἐνιίκη καὶ κράcει τῶν δύο ιι εἰς ἓν μακρὸν νίκη ἀποβολῇ τοῦ ε· καὶ πολλάκις πέφυκεν ἀποβάλλειν κατὰ τὴν ἀρχὴν τὸ ε οἷον ἐρύω ἐρυτῆρες ῥυτῆρες, ἔχω ἐχείρ χείρ. Quum in Ep. Cr. I 440, 1 χειρός: κατὰ ἀφαίρεcιν τοῦ ε γέγονε παρὰ τὸ ἔχω ὡς παρὰ τὸ ἐνὶ εἴκειν νίκη καὶ ἐρῳδιός ῥῳδιός κατὰ Cιμωνίδην «ῥῳδιῷ κατηυλίcθην» in loco, quem alia etiam indicia Herodianeum esse produnt, derivatio ab ἐνὶ εἴκειν proponatur, hanc pro ea habeam, quam Herodianus reliquis praetulerit; exstat etiam in E. Orion. 107, 25. l. 11 Hes., apud quem νεηκλᾶ· λικνᾶ Salmasius ex νεῖκλα λίκνα corruptum esse vidit. l. 12 Hes. l. 13 St. B., qui tertiam scripturam Uranii Νίcιβις affert. l. 16 Choer. 241, 33. l. 17 St. B. l. 19 St. B. l. 20 St. B. l. 22 St. B. l. 23 Hes. l. 25 St. B. l. 27 Hes. oxytonos et sine ι. E. M. 609, 39, Il. Pr. Ε 219. l. 28 Hes. St. B. Νώνακρις πόλις Ἀρκαδίας.

Ξ.

Ξανθικός ὁ μήν· ῑ. οὐδεὶς γὰρ μὴν Μακεδονικὸς τὴν ει δίφθογγον ἔχει ἐν παρατελεύτῳ.

Ξεῖνος διὰ διφθόγγου γράφεται· ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ κενός γίνεται κεινός κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῑ οἷον «κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἕσπετο χειρὶ παχείῃ» (Γ 376), τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ ξένος γέγονε ξεῖνος. μηδεὶς δὲ οἰέσθω, ὅτι τὸ ξέννος ἀπὸ τοῦ ξεῖνος γέγονεν· οὐδέποτε γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ ῑ τὸ ἀπὸ πλεονασμοῦ ἀποβάλλουσι καὶ ἀναδιπλασιάζουσι τὸ σύμφωνον οἷον τὸ κενός γίνεται κεινός καὶ οὐ λέγουσι κέννος· ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ξένος γέγονε ξέννος. καὶ γὰρ πολλάκις καὶ ἐπὶ βραχέων ποιοῦνται τοῦ συμφώνου διπλασιασμὸν οἷον Ἔννη· ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως· θεράπων θεράπων. οὕτω καὶ ξένος ξέννος.

Ξένιος: ῑ καὶ τὸ κύριον καὶ τὸ ἐπίθετον.

Ξερόν τὸ ξηρὸν τῆς γῆς.

Ξίμβαι ῥοαί. Αἰολεῖς.

Ξῖρις: ἔστι δὲ εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ. διὰ τοῦ ῑ γράφεται. τὰ γὰρ εἰς ρις κτλ.

Ξιφίζειν ἀνατείνειν τὴν χεῖρα, καὶ ὀρχεῖσθαι.

Ξιφύδρια κοχλία.

Ξυλεία: ει. ξυλεύω γάρ.

Ξυλήφιον: ῑ ὡς ὑποκοριστικὸν καὶ δοκιμώτερον τὸ ξυλήριον καὶ ξυλάριον.

Ξυλοφορία: ῑ ἡ παράδοσις.

Ξύμμαχοι σύμμαχοι.

Ξυνά κοινά.

Ο.

Ὄα ἀπὸ τοῦ οἶα γέγονεν, ἐξ οὗ καὶ τὸ διὰ τῆς ῳ διφθόγγου ᾦα. δηλοῖ δὲ δῆμον Ἀττικὸν καὶ τοῦ χιτῶνος τὸ ἄκρον.

Ὄγγα Ἀθηνᾶ καὶ Ὄγκας Ἀθηνᾶς.

---

l. 2 Choer. 242, 32, Hes. Ξανθικά· ἑορτὴ Μακεδόνων, ξανθικοῦ μηνὸς ἡ ξανδικοῦ ἀγομένη. l. 4 Choer. 242, 15 cf. simillimum Herodiani praeceptum in E. M. 582, 43. l. 13 Choer. 242, 31. l. 14 Hes. E. M. 611, 22 ξηρόν καὶ ξερόν. γίνεται δὲ κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ε ξερόν. l. 15 Hes., qui habet etiam ῥίμβαι· ῥοαὶ μεγάλαι, ἄμεινον δὲ διὰ τοῦ ξ ξίμβαι. l. 16 Choer. 242, 10 cf. fr. 18. Apud Hes. ξειρίς per ει et oxytonos scriptum est, apud eundem ex Schmidtii emendatione etiam ζεῖριν· ἄρωμά τι ποιόν. Theogn. 24, 10, quem locum attulit Schmidt., ὕστα· ξυρίς; in E. M. 209, 25 etiam σῖρις forma commemoratur: σῖρις ἢ ξῖρις· ποτὲ μὲν γὰρ διὰ τοῦ σ λέγεται, ποτὲ δὲ διὰ τοῦ ξ καὶ ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ι γράφεται, ποτὲ δὲ διὰ διφθόγγου. κρεῖττον δὲ διὰ τοῦ ι. l. 18 Hes., idem σκιφίζει· ξιφίζει. ἔστι δὲ σχῆμα μαχαιρικῆς ὀρχήσεως. l. 19 Hes., idem σκιφύδρια εἶδος κογχυλίου. cf. Schmidt. l. 20 Choer. 243, 1. l. 21 Choer. 242, 29, E. M. 611, 22. l. 23 Choer. 242, 28. l. 24 Hes. l. 25 Hes., E. M. 611, 29. l. 27 Theogn. 106, 6, E. M. 612, 38, Arc. 100, 12 et 17, Hes. ὄα, οἶαι, ᾦα ἡ μηλωτή siue ι ut ap. Arcad. 100, 23, sed ap. eundem etiam ᾦιαι· ἄκραι, ἔσχατα, μηλωταί, λέγναι; porro ὄη δένδρον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, quam formam etiam St. B. profert. l. 28 Hes. St. B. Ὀγκαῖαι·

ὁ δεῖνα: ὥσπερ τὸ Νέα πόλις δύο ὀνόματά ἐστι καθ' ἑνὸς ὑποκειμένου, οὕτω καὶ τὸ ὁ δεῖνα δύο ἀντωνυμίαι εἰσὶ καθ' ἑνὸς ὑποκειμένου. τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι μία λέξις ἐστὶ καὶ οὐ δύο. οἵτινες κακῶς λέγουσιν. εἰ γὰρ ἦν μία λέξις, οὐκ ὤφειλε κατὰ πτῶσιν ἐναλλάττεσθαι ἡ ἀρχὴ οἷον φιλάνθρωπος φιλανθρώπου φιλανθρώπῳ· γράφεται διὰ διφθόγγου οὕτως ἐχούσης τῆς παραδόσεως καὶ ἴσως πλανηθείσης ἔκ τοῦ τινας λέγεσθαι ὅτι μία λέξις ἐστίν. οἱ γὰρ λέγοντες, ὅτι μία λέξις ἐστί, λέγουσιν, ὅτι παρὰ τὴν ὅδε ἀντωνυμίαν γέγονεν ὁδεῖνα καὶ ὁδεῖνα. αἱ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν μονοπρόσωποι ἀντωνυμίαι θέλουσιν ἔχειν δίφθογγον, αὐτός, οὗτος, ἐκεῖνος· μόνον τὸ ὅδε οὐκ ἔχει· τούτου χάριν ὁ δεῖνα ἔχει τὴν ει δίφθογγον. πρόσκειται «ὑπὲρ μίαν συλλαβήν» διὰ τὴν μίν καὶ σφίν μονοπρόσωπον. μονοπρόσωποι δὲ λέγονται αὗται, ἐπειδὴ οὐκ ἔχουσι πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον κατὰ ἀκολουθίαν. τὸ γὰρ ἐγώ, σύ οὔκ εἰσι τοιοῦτον, ἀλλὰ τὸ ἵ.

ὀδμή ὀσμή.

ὄθματα ὄμματα.

ὀθνεῖον: ει δίφθογγος. ἀνεφάνη γὰρ τὸ ε ἐν τῷ «ὀθνέην ὁδόν» (ἔστι δὲ παρὰ τὸ νόθος νοθεῖος καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ ὀθνεῖος).

οἰδαίνω «οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον» (Il. I 554) ἐνδείᾳ τοῦ ι ὡς μελάνει (H 64).

ὄϊζυε, ὀϊζύομεν οἰζύει, ὀϊζύος οἰζύς, οἰζυρά.

οἴειος: ει.

οἰκεῖος: ει. οἰκήϊος γὰρ οἱ Δωριεῖς.

οἰκετεία ει ἡ θεραπεία.

οἰκία ὁ οἶκος διὰ τοῦ ι τὸ κι· ἐκ τοῦ οἶκος γὰρ γέγονεν οἰκία.

οἰκιμβάζειν στραγγεύεσθαι διατρίβειν. ὀκιμβάζειν διατρίβειν καὶ στραγγεύεσθαι. σκιμβάζει χωλεύει.

οἰκονομία: ι παρὰ τὸ οἰκονόμος.

οἶκος.

οἰκτίρω οἰκτείρω· διὰ τοῦ ι γράφεται καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἔχει δὲ λόγον ἑκάτερα. τὸ γὰρ οἰκτίρω διὰ τοῦ ι γράφεται διὰ τὸ οἰκτιρμός γράφεσθαι διὰ τοῦ ι. καὶ πάλιν οἱ Αἰολεῖς οἰκτίρρω λέγουσι καὶ οὐχὶ οἰκτέρρω. οἱ δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεσθαί φασιν αὐτό,

---

πύλαι Θηβῶν. Εὐφορίων Θρᾳκί. Ὄγκα γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ Φοίνικας. l. 1 E. M. 614, 47, ubi praeceptum melius servatum est quam ap. Choer. 246, 7.
l. 15 Hes. l. 16 Hes. cf. Ep. Cr. I 102, 30. l. 17 Choer. 245, 31, E. M. 616, 8. l. 19 Il. Pr. H 64 et Ξ 73. l. 21 Hes. E. M. 619, 56 ὁ Ἀπολλώνιος λέγει (de adv. p. 538) ὅτι ἐστὶν οἴ ἐπίρρημα σχετλιαστικὸν ἢ θρηνητικόν. ἐκ τούτου γίνεται οἴζω ὡς λίαν λιάζω καὶ αἴ αἰάζω. ἐκ δὲ τοῦ οἴζω γίνεται οἰζύω καὶ κατὰ διάλυσιν ὀϊζύω καὶ ὀϊζυρός. l. 22 Hes. habet οἴϊας. l. 23 Choer. 244, 28, ubi l. 24 οἰκεῖα τὰ ἴδια. ει δίφθογγος ὡς κτητικόν, τῆς οἰκίας γάρ. Hes.
l. 24 Choer. 246, 25. l. 25 Choer. 244, 26. l. 26 Hes. Theogn. 21, 3.
l. 28 Choer. 244, 3. l. 29 fr. 38. l. 30 Choer. 243, 26. Herodianus propter canonem generalem τὰ διὰ τοῦ ειρω scripturam per ει praeoptavisse putandus est et Hes. habet οἰκτείρειν ἐλεεῖν.

ἐπειδὴ οἰκτερῶ ἐστιν ὁ μέλλων. ὅσα γὰρ ῥήματα ἐν τῷ μέλλοντι ἔχει τὸ ε̄, καὶ ἐν τῷ ἐνεστῶτι τὸ ε̄ ἔχει καὶ ἢ μόνον ἢ μετὰ τοῦ ῑ αὐτὸ ἔχει· μόνον μὲν οἷον νέμω νεμῶ, δέρω δερῶ. μετὰ δὲ ἑτέρου φωνήεντος οἷον κείρω κερῶ, ἐγείρω ἐγερῶ, ἀείρω ἀερῶ. εἰ οὖν οἰκτερῶ φαμεν τὸν μέλλοντας διὰ τοῦ ε̄, δηλονότι ὁ ἐνεστὼ διὰ τῆς ε̅ι̅ διφθόγγου γράφεται.

Ὀϊλεύς: λέγεται δὲ καὶ Ἰλεύς. διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἐπειδὴ τὰ εἰς ε̅υ̅c̅ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὐ θέλει τῇ ε̅ι̅ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι κτλ.

οἴομαι καὶ κατὰ διάλυσιν ὀΐομαι.

οἱονεί: δίφθογγος. δύο γὰρ μέρη λόγου ἐστίν, ὄνομα καὶ ὁ σύνδεσμος καὶ ἐν συνθέσει (pro συναιρέσει scripsi) γέγονεν οἱονεί τὸ ἐπίρρημα.

οἶσθα οἶδας. ἑκατέρως Ἀττικῶς.

Οἰσύμη πόλις Μακεδονίας. ταύτην Αἰσύμην Ὅμηρος (Il. Θ 304) ἔφη.

οἰσύπειον: ἔριον ῥυπαρὸν προβάτων. τὸ αὐτὸ οἰσυπηρόν καὶ οἰσυπηρός.

Οἴτη ὄρος περὶ Τραχῖνα. οἱ οἰκοῦντες Οἰταῖοι. καὶ θηλυκὸν Οἰταίη καὶ Οἰτηΐς, ἴσως ἀπὸ τοῦ Οἰταιεύς Οἰταιίς καὶ Οἰτηΐς.

Οἴτυλος πόλις Λακωνικῆς. «ἠδ' Οἴτυλον» (B 585) ὡς δάκτυλον ἀπὸ τοῦ Οἰτύλου ἥρωος. τινὲς δὲ τὸ οι ἄρθρον φασὶν εἶναι καὶ τὴν πόλιν Τύλον.

ὀκεῖλαι ἐξώκειλα. ὀκέλλω γάρ.

ὄκκα παρ' Ἀλκμᾶνι· τὸ ὅτε ὄκα λέγει ἡ διάλεκτος. εἶτα διπλασιάσασα ὄκκα.

ὀκνείω ὀκνῶ.

ὄκταλλος ὁ ὀφθαλμὸς παρὰ Βοιωτοῖς.

ὀλαιτοί: σπερμολόγοι. καὶ ὀλατοί.

ὄλῃαι ἀποθάνοις.

ὀλίος κατὰ διάλεκτον. Ταραντῖνοι γὰρ τὸ ὀλίγος ὀλίος λέγουσιν ἄνευ τοῦ γ̄.

Ὀλμειός ποταμός: ει ὡς Ἀλφειός.

ὄλοκες αὔλακες.

ὀλόπτειν, ὀλούφειν τίλλειν.

ὄλπα ἡ ἐλπίς.

l. 7 Choer. 244, 31. cf. Il. Pr. Δ 264. l. 9 Choer. 244, 17, Hes., apud quem etiam οἶμαι. l. 10 Choer. 246, 19, Hes. οἱονεί ὡσπερεί. l. 13 Hes.
l. 14 St. B. l. 15 Hes. l. 17 St. B. l. 19 St. B. Il. Pr. l. c. l. 22 Choer. 245. 20; 246, 32, Hes. l. 23 Herod. περὶ παθῶν in E. M. 620, 36, Hes.
l. 25 Hes. Herod. περὶ παθῶν in E. M. 620, 44. l. 26 Arc. 54, 5, Hes. ὄκκον ὀφθαλμόν. l. 27 Hes. l. 28 Hes. Orus Milesius in E. M. 621, 32 at videtur ex Herodiano: ὄλῃαι Τυραννίων προπερισπᾷ καὶ τὸ ῑ προσγράφει οἰόμενος παρέλκειν τὴν α̅ι̅· οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ «πρώτῃ ἐπαύρῃαι» (Ο 17). ἔστι δὲ μέσος ἀόριστος δεύτερος καὶ οὐ περισπᾶται οὐδὲ προσγράφεται τὸ ῑ. l. 29 Herod. περὶ παθῶν in E. M. 621, 51. l. 31 Choer. 246, 17, Hes. Arc. 44, 16. l. 32 Hes. Arc. 125, 6. l. 33 Hes. l. 34 Hes.

Ὄμβρικοι ἔθνος Ἰταλικόν. λέγονται καὶ Ὄμβροι καὶ Οὔμβροι παρὰ τοῖς Ἰταλικοῖς συγγραφεῦσιν.

ὁμηρεία ει παρὰ τὸ ὁμηρεύω.

ὅμιλος: ῑ. ὅμιλλος γὰρ λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς. καὶ πάλιν τὰ διὰ τοῦ ιλος κτλ.

ὀμιχεῖν οὐρεῖν. διὰ τοῦ ῑ γράφεται. τὰ γὰρ εἰς χῶ τῇ ει διφθόγγῳ οὐ παραλήγεται.

ὀμίχλη ἢ ὀμίχλα.

ὀνείατα σημαίνει καὶ τὰ βρώματα καὶ πάντα τὰ ὠφελοῦντα. διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ η̄ γράφουσιν αὐτὸ οἷον ὀνήατα. κατὰ ἔθος γὰρ ἔχουσι τὴν ει δίφθογγον εἰς η τρέπειν. γέγονε δὲ καὶ παρὰ τὸν ὀνήσω μέλλοντα ὄνειαρ ὀνείατος κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τοῦ η̄ εἰς τὴν ει δίφθογγον.

ὄνειδος: ει δίφθογγος. (παρὰ γὰρ τὸ εἶδος καὶ τὸ ὀνῶ τὸ μέμφομαι γέγονεν ὄνειδος. ὄνειδος γὰρ τὸ κατὰ τὸ εἶδος μεμπτόν?)

Ὄνειον ὄρος ἐν Κορίνθῳ.

ὄνειρος: ει. τὰ διὰ τοῦ ειρος κτλ.

ὀνομαστί: ῑ, ἐπειδὴ καὶ συνέσταλται.

ὀξύπεινος: ει.

ὀπτανεῖον μαγειρεῖον.

Ὀπικοί ἔθνος Ἰταλίας. οἱ δὲ ὅτι Ὀφικοί ἀπὸ τῶν ὄφεων.

ὀπιπεύω διὰ τοῦ ῑ γράφεται· παρὰ γὰρ τὸ ὄπτω τὸ θεωρῶ γίνεται ὀπτεύω καὶ κατὰ διπλασιασμὸν ὀπιπτεύω καὶ ὀπιπεύω.

ὄπισθεν καὶ ὄπιθεν.

ὀπτίλλος ὀφθαλμός.

ὀπωρινός διὰ τοῦ ῑ γράφεται. τὰ γὰρ εἰς νος ὀξύτονα ἐπὶ καιροῦ λαμβανόμενα κτλ. οὕτω καὶ ὀπωρινός διὰ τοῦ ῑ μακροῦ ὅλα.

ὀρεινός ὑπάγεται τῷ κανόνι τῶν εἰς νος ὀξυτόνων.

ὄρειος: ει ἀπὸ τοῦ ὄρεος γενικῆς. ὅριον δὲ τὸ δασυνόμενον ῑ καὶ Ζεὺς Ὅριος.

ὀρείχαλκος.

ὀρεοκόμος.

ὀρεσκῷος ὁ ἐν ὄρεσι διαιτώμενος. ἀπὸ τοῦ κείω τὸ κοιμῶμαι

l. 1 St. B. l. 3 Choer. 246, 23. l. 4 Choer. 244, 22, Hes., ubi ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι κατ' αὐτὸν ὄχλον. cf. Ep. Cr. I 303, 7, E. Orion. 118, 9. l. 6 Choer. 245, 1, Hes. l. 8 Hes. l. 9 Choer. 245, 21, E. M. 626, 3 cf. Ahrens de dial. Aeol. 191 not. 5. Hes. l. 14 Choer. 245, 17. l. 16 Hes. l. 17 cf. fr. 15, 16, 17 et can. gen. de ειρος. καὶ ἄλλως, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς ὄνοιρος λέγουσιν Choer. 245, 17. l. 18 Choer. 245, 6. l. 19 Choer. 246, 17. l. 20 Hes. cf. fr. 40. l. 21 St. B. Hes. Ὀφικοί οἱ νῦν Ὀπικοί. l. 22 Choer. 244, 5, Hes. l. 24 Hes. l. 25 sic Arcad. 54, 15 per duplex λλ, unde iure Schmidtius Hesychio ὀπτίλλοι ὀφθαλμοί restituendum iudicat. l. 26 Choer. 243, 2. l. 28 Choer. 245, 29. l. 29 Choer. 246, 21. l. 31 E. M. 630, 52, Hes. ὀρείχαλκος et ὀρίχαλκος. l. 32 Hes., alias etiam ὀρεωκόμος Arist. Thesm. 491 invenitur cf. Lob. ad Phryn. 697. l. 33 An. Paris. III 344, 33, E. M. 630, 12. Hes. ὀρεσκῴοισιν· ὀρεσιοίκοις ἢ ὀρεσικοίτοις· κεῖαι γὰρ κοιμηθῆναι.

γίνεται ὀρεcίκοιος καὶ κατὰ cυγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ ο εἰc ω ὀρεcκῷος καὶ μένει τὸ ι προcγεγραμμένον.

Ὀρεcτία πόλιc. ι.

ὀρεύω φυλάccειν.

ὀρθοέπεια: ει δίφθογγος τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ εια προπαροξυτόνων.

ὀρίγανον.

ὀρίνω διὰ τοῦ ι γράφεται. οἱ γὰρ Αἰολεῖc ὀρίννω λέγουcι καὶ οὐχὶ ὀρέννω. καὶ ἄλλωc, ἐπειδὴ εὕρηται κλινόμενον μετὰ τὸν παρατατικόν. εἰ δὲ μετὰ τῆc ει διφθόγγου ἐγράφετο, οὐκ ἐκλίνετο μετὰ τὸν παρατατικόν. τὰ γὰρ διὰ τοῦ εινω ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc διὰ τῆc ει διφθόγγου γραφόμενα ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται, ἐρεείνω, φαείνω, ἀλεείνω. καὶ ἰcτέον ὅτι πάντα τὰ ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc διὰ τοῦ εινω διὰ τῆc ει διφθόγγου γράφεται πλὴν τοῦ ὀρίνω καὶ ὠδίνω.

ὀριχᾶται γλίχεται ἐπιθυμεῖ.

ὀρκάνη εἱρκτὴ δεcμωτήριον.

ὅρκμον φράγμα.

ὀρμειαὶ ὁρμιαί.

Ὀρνειαὶ ἢ Ὀρνεαί, κώμη Ἀργείαc.

ὄρνιc ὄρνιθοc· ι διὰ τὸ εἰc θοc εἶναι τὴν γενικήν.

ὀροβάκχη βοτάνη τιc.

ὀρούα χορδή. — ὀρύα χορδὴ ἑφθή.

ὀρρωδῶ καὶ ἀρρωδῶ.

ὀρτὴ ἀπὸ τοῦ ἑορτὴ κατὰ ἀφαίρεcιν.

ὄρυμοc βωμόc. οἱ δὲ ὄρυμβοc.

ὄρφνα καὶ ὄρφνη· cκοτία. νὺξ μέλαινα.

ὄρχαμοc ἡγεμών. παρὰ τὸ ἄρχω ἄρχαμοc καὶ ὄρχαμοc.

ὅcιοc διὰ τοῦ ι ὡc Χαρίcιοc, ἀφροδίcιοc.

Ὄcιριc διὰ τοῦ ι τῷ λόγῳ τοῦ Βούcιριc.

ὀcτακὸc εἶδοc καράβου. οἱ δὲ ἀcτακὸν λέγουcιν.

ὄcπριον δεῖ λέγειν καὶ οὐκ ὄcπρεον. παρὰ γὰρ τὸ cπόροc cπόριον καὶ ὑπερβιβαcμῷ ὄcπριον. Χοιροβοcκόc.

---

l. 3 St. B. Eudaemon et Orus teste Stephano urbem Arcadicam Ὀρέcτειον per ει exhibuerunt. l. 4 Hes. et Theogn. 50, 21, ubi ὀρεύω ὀρεόc, vulgo ὠρεύω. l. 5 Choer. 246, 5. l. 7 cf. fr. 12. l. 8 Choer. 244, 8, Hes. l. 15 Hes., qui cum eadem interpretatione praebet ἀρίχεται et ἀρόχεται. cf. Lob. Rhem. 67, qui omnes has formas cum ὀριγνᾶcθαι societate coniunctas putat. l. 16 Hes., qui habet etiam ἐρκατή, quod Schmidt. probabiliter in ἐρκάνη mutatum velit. l. 17 Hes., idem ὀρχμαὶ φραγμοί. l. 18 Hes. Lob. El. I 429. l. 19 St. B. Hes. Ὀρνειαὶ πόλιc. Eustath. ad Hom. 291, 6 Ὀρνειαὶ ἢ δίχα τοῦ ι Ὀρνεαί, τοῦτο γὰρ μάλιcτα ἐν κοινῇ χρήcει κεῖται. — γράφονται δὲ διὰ διφθόγγου αἱ Ὀρνειαὶ ὡc καὶ Βρυcειαὶ καὶ Αὐγειαί. l. 20 Choer. 244, 4. l. 21 Hes., alii ὀροβάγχη. cf. Schmidt. l. 22 Hes. cf. Theogn. 106, 21. l. 23 E. M. 633, 38. l. 24 Herod. περὶ παθῶν in E. M. 634, 13, Hes. ὀρτὴ ἑορτή. l. 25 Hes. l. 26 Hes. l. 27 E. M. 634, 32. l. 28 Choer. 244, 18, Theogn. 58, 1, E. M. 635, 41. l. 29 Choer. 245, 4. Hes. l. 30 Hes. l. 31 E. M. 635, 48 ex Choer. Orth.

ὄςτρεια: ει. ὄςτρεα γάρ.

ὅ ςφιν ἀντὶ τοῦ ὃς αὐτοῖς. Ἀρίσταρχος εἰδὼς ὅτι ὁ ποιητὴς προτακτικοῖς χρῆται ἀντὶ ὑποτακτικῶν τὸ «ὅ σφιν προΐει» (Α 336, ubi tamen σφῶϊ, sed substitui possunt loci β 160; 228; η 158) καὶ τὰ λοιπὰ δι' ἑνὸς σ̄ γράφει.

ὀςχεός: ἀπὸ τοῦ ὀχεύω ὀχεὸς καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ̄ ὀσχεός.

ὅτι: ἰστέον ὅτι τὸ ὅτι πῇ μέν ἐστι σύνδεσμος αἰτιολογικός, πῇ δὲ ὄνομα οὐδέτερον. ἐὰν δὲ ἀναδιπλασιασμὸν δέξηται τοῦτο ὅτι, μόνον ἐστὶ ὄνομα ἐν μιᾷ λέξει ἀκουόμενον καὶ οὐκέτι συμπίπτει συνδέσμῳ, ἀλλ' ἔστιν οὐδέτερον ὄνομα.

ὄττεσθαι κληδονίζεσθαι, ὀττεύεσθαι ὁμοίως. — ὄσσα κληδὼν καὶ φήμη.

οὐθέν οὐδέν — οὐδένεια οὐθένεια.

οὐκί οὐχί.

οὔριος ἐπιτήδειος, ἐπιδέξιος ἄνεμος, τὸ δὲ οὔρειος ὄρειος.

οὕτως τὸ ἀνάλογον, τὸ δὲ οὕτω κατ' ἔλλειψιν.

ὀφείλει δεῖ γενέσθαι κατ' ἀνάγκην. — ὀφέλλει ὠφελεῖ αὔξει. ὄφελες ὤφειλες.

ὀχεῖον ἡ ἄγκυρα: ει.

ὄχθοιβος λῶμα.

ὀψαρίδιον διὰ τοῦ ῑ. ὥσπερ παρὰ τὸ οἰκία γέγονεν οἰκίδιον διὰ τοῦ ῑ, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ὀψάριον ὀψαρίδιον ὡς γωνία γωνίδιον.

ὀψὲ δύων ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου· εἰ γὰρ ἦν σύνθετον, διὰ τοῦ ῑ ἐγράφετο ὀψιδύων ὡς ὀψιμαθής, ὀψιτέλεστον. οὕτως δὲ καὶ τὸ «ὀψὲ δύοντα Βοώτην» (Od. ε 272).

ὀψείω τὸ ἐπιθυμίαν ἔχω τοῦ θεωρῆσαι. διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου. εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ῑ παρὰ Σώφρονι «ἐγὼ δέ τοι πάλιν ὤψεον». καὶ ἄλλως. τὰ ἀπὸ ἐνεστώτων ἢ μελλόντων διὰ τοῦ ειω̅ παραγωγὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφεται.

Π.

πάγχυ παντελῶς. γίνεται παρὰ τὸ πάνυ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ χ.

παιδεία: ει. παιδεύω γάρ.

244, 29, Hes. l. 1 Choer. 245, 28. l. 2 E. M 614, 13, Hes. ὅς σφιν habet. cf. Choer. 247, 1 ΟΤΩ (sc. ὃ σφῶϊ) χωρὶς τοῦ σ̄ ὅτε σύμφωνον ἐπιφέρηται. Hes. ὃ σφῶϊ· ὃς ὑμᾶς emendatus ab Alberto. l. 6 Il. Pr. Ψ 160, E. M. 637, 27, Theogn. 50, 20, Hes. l. 7 E. M. 636, 40, Ep. Cr. I 323, 27, quod adnotamentum recepi inter fragmenta περὶ παθῶν. l. 11 Hes. l. 13 Hes. Choer. 246, 18 οὐδένεια ει̅ διὰ τὸ οὐδένες παρακείμενον. l. 14 Hes. l. 15 Hes. l. 16 Herod. in E. M. 643, 42, Hes. οὕτω χωρὶς τοῦ σ̄, ὅτε σύμφωνον ἐπιφέρηται. l. 17 Hes. l. 19 Theogn. 128, 27, E. M. 645, 12, Hes. l. 20 Hes. E. M. 645, 22 ὄχθωβος et 570, 53 ὄχθοβος. l. 21 Choer. 214, 19. l. 23 Il. Pr. Φ 232, Hes. l. 26 Choer. Orth. 246, 1, quem explevi Sophronis loco ex Dict. 528, 2, Hes. habet ὀψείοντες et ὀψίοντες, priore loco comparans κλαυσείοντες βρωσείοντες.
l. 31 E. M. 647, 1. l. 32 Choer. 254, 3, Hes.

παιδεῖος: ει δίφθογγος τὸ κτητικόν.

παιδιά τὸ σημαῖνον τὸ παίγνιον διὰ τοῦ ῑ γράφεται καὶ παρ' ἡμῖν μὲν ὀξύνεται, παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις βαρύνεται.

παιδίου πλοκάμοισι: ῑ.

παῖς: Ἡρωδιανός· παρὰ τὸ βαιόν γίνεται βάϊς καὶ πάϊς κατὰ τροπὴν τοῦ β̅ εἰς π, ἐκ δὲ τοῦ πάϊς γίνεται κατὰ συναίρεσιν παῖς.

παλάμηφι (Γ 338 et alias): προσγράφεται τὸ ῑ ἐκ παραδόσεως. ἔχει δὲ κανόνα· αἱ διὰ τῆς φι̅ συλλαβῆς γινόμεναι ἐπεκτάσεις προσερχόμεναι ταῖς πτώσεσιν, εἰ μὲν φυλάττουσι τὴν αὐτὴν φωνήν, καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν φυλάττουσιν.

παλάσια τὰ συγκεκομμένα σῦκα. καὶ διὰ τοῦ θ̅ παλάθια καὶ παλάθη.

παλίνσκιος.

παλίωξις: διὰ τοῦ ῑ γράφεται. ἔστι γὰρ πάλιν καὶ δίωξις. ἐκ τούτων γίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ν̅ καὶ τοῦ δ̅ παλιίωξις καὶ κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ῑῑ εἰς ἓν μακρὸν παλίωξις.

παμφαίνῃσι (Ε 6) ἔχῃσι καὶ τὰ τοιαῦτα ἔχει τὸ ῑ προσγεγραμμένον κατὰ τὴν παραλήγουσαν. ἔστι γὰρ ἐὰν παμφαίνω καὶ τὸ τρίτον παμφαίνῃ καὶ λοιπὸν κατ' ἐπέκτασιν τῆς σι̅ συλλαβῆς γίνεται παμφαίνῃσι καὶ ἔχῃσιν.

πανδοκεῖον πανδοχεῖον.

πανδοκεύτρια: ῑ. τὰ γὰρ διὰ τοῦ τρια̅ κτλ.

πανσυδίῃ et πασσυδίῃ πασσυδίᾳ.

παράδεισος: ει̅.

πάρδαλις ποιὸς ὄρνις. — παρδαλέην παρδάλεως δοράν.

παρειαί: ει. παραῦαι (pro παραυναί praeeunte Ahrensio de dial. Aeol. p. 36) λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς τρέποντες τὸ ῑ εἰς ῡ καὶ τὸ ε̅ εἰς α̅. καὶ ἄλλως ὅτι εὕρηται καὶ παρήϊα κατὰ διάστασιν τοῦ ῑ καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η̅.

παρείας τὸ σημαῖνον τὸν ὄφιν διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον παρείας παρείου καὶ ἔστιν ἡ χρῆσις παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ (690) «ὀδὰξ ἐλαβόμην ὡς παρείας ὢν ὄφις». παρείας δέ ἐστιν εἶδος

l. 1 Choer. 253, 27, ubi corrupte πάδειος. l. 2 E. M. 657, 50. l. 4 Choer. 253, 28. l. 5 Zon. 1496. l. 7 Ep. Cr. I 316, 18. l. 11 Hes. l. 12 Hes. E. M. 648, 25 παλίσκιος. l. 13 Choer. 249, 1, E. M 648, 42, Hes. l. 16 E. M. 650, 7; quae sequuntur neque Herodianea sunt et confusa esse animadvertit Ahrens de dial. Dor. p. 302. l. 20 Hes. πανδοκεῖον: ει δίφθογγος. κτητικὸν γὰρ ἀπὸ τοῦ πανδοκεύς Choer. 254, 4; Hes. habet etiam πανδοχεύς.
l. 21 Choer. 247, 11. l. 22 Hes. l. 23 Hes. Choer. 251, 27, E. M. 651, 45: παρὰ τὸν δεύσω μέλλοντα τὸν σημαίνοντα τὸ βρέξω γέγονε παράδευσος καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ῡ εἰς ει̅ παράδεισος. ἢ παρὰ τὴν δεῖσα, ὃ σημαίνει τὴν ὑγρασίαν, παράδεισος. l. 24 Hes. idem: πόρδαλις ὁ ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια πάρδαλις. ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ προάλλεσθαι· ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ παράλλεσθαι. Similiter Apion et Herodorus ap. Eustath. 890, 9, Ep. Cr. I 356, 18, E. M. 652, 29 ubi: ἐπὶ μὲν τοῦ ζῴου διὰ τοῦ ο̅ δεῖ προφέρεσθαι, ἐπὶ δὲ τοῦ δέρματος (sc. παρδαλῆς) διὰ τοῦ α̅.
l. 25 Choer. 251, 34, Ep. Cr. I 343, 13, E. M. 650, 32. cf. praeterea Ahrens p. 191 not. 5. l. 29 Choer. Dict. 32, 9 et 119, 30, Hes. παρεῖαι ὄφεις· ὄφεων εἴδη μεγάλας παρειὰς ἐχόντων.

ὄφεως ἔχον τὰς παρειὰς ἐπηρμένας. τὸ δὲ Παρίας Παρίαντος ὄνομα κύριον διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

παρείκαμεν παρεπέμψαμεν.

παρείκει παρέρχεται.

πάρεσαν παρῆσαν.

παρθενοπίπης σημαίνει τὸν περιβλεπόμενον τὰς γυναῖκας. διὰ τοῦ ῑ γράφεται. τὰ γὰρ παρὰ τὸ ὀπιπεύω διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον παιδοπίπης.

Παρνασσός ὄρος Δελφῶν. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Λαρνασσός διὰ τὸ τὴν Δευκαλίωνος λάρνακα αὐτόθι προσενεχθῆναι.

Πάρνης Πάρνηθος τὸ ὄρος τῆς Ἀττικῆς.

Παρπάρων χωρίον ἐν Ἀσίᾳ Αἰολικόν. τινὲς Περπερηνήν τοῦτο καλοῦσιν.

παρρησία παρὰ τὸ πᾶν γίνεται.

Παρώρεια πόλις Ἀρκαδίας. λέγεται δὲ καὶ Παρωραία.

Πάσσιρος ὁ τὴν Εἰρήνην κτίσας Ὑπερβόρειος. ἐκαλεῖτο δὲ Εἰρήνη καὶ Πελαγοῦσσα.

παττάλους πασσάλους.

πατάνια τὰ ἐκπέταλα λοπάδια καὶ τὰ ἐκπέταλα καὶ φιαλοειδῆ ποτήρια, ἃ πέδαχνα καλοῦσι· τινὲς δὲ διὰ τοῦ β βατάνια λέγουσιν.

πατρῷος ὄνομα κτητικὸν οἷον πατρῷος δοῦλος, πατρῷον κτῆμα, ὅπερ διαλύσει γίνεται πατρώϊος. διαφέρει δὲ τοῦ πατρωός. πατρωός γὰρ λέγεται ὁ παρὰ τῇ συνηθείᾳ πατροιός (vel πατρυιός).

πεδανῷ ὕπνῳ ἢ ἠπεδανῷ· κούφῳ. Ἴων Ἀγαμέμνονι. τινὲς δὲ οὐ βεβαίῳ.

πέδιλα: ῑ. σημαίνει τὰ ὑποδήματα καὶ κατὰ ἐτυμολογίαν ὤφειλε διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεσθαι. πέδιλα γὰρ λέγονται παρὰ τὸ περὶ τοὺς πόδας εἰλεῖσθαι. διατί δὲ διὰ τοῦ ῑ; ἐπειδὴ πέδιλλα λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς ὥσπερ ὅμιλος ὅμιλλος. εἰ δὲ ἐγράφετο διὰ τῆς ει διφθόγγου, πέδελλα εἶχον λέγειν. καὶ ἄλλως (inserui), ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὰ παρὰ τὸ εἱλῶ συγκείμενα ἐν ὀνόμασι κατὰ τὸ τέλος ἢ παραγόμενα ἐν ὀνόμασι διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον ὅμιλος· ἔστι δὲ παρὰ τὸ

l. 3 Hes., quod Schmidt. e dialecto Boetica et Rhodia pro παρήκαμεν dictum suspicatur. l. 4 Hes., quod idem Schm. e dialecto pro παρίκει, non pro παρήκει opinatur collatis glossis παρικτόν ἵκαντι et ἵκει nec non εἴκει, sed sub παρικτόν ε secludit παρ[ε]ίκει. l. 5 Hes. l. 6 Choer. 250, 18, E. M. 654, 52, Hes. l. 9 St. B. E. M. 655, 4, apud Hes. per simplex σ̄ scriptum. l. 11 St. B. Hes. s. v. Πάρνηθος ὄχθος. cf. Schmidt. l. 12 St. B. l. 14 Herod. περὶ παθῶν in E. M. 655, 9, Hes. l. 15 St. B. l. 16 Hes. cf. Theogn. 71, 29, St. B. 348, 2. l. 18 Hes. l. 19 Hes. l. 21 E. M. 656, 28, ubi πατρῖος ex alterutro corruptum est cf. Lob. El. II 25 not. 5. Hes. habet πατρῷος et πατρώϊος et Schmidt. ad πάροιος πρᾷος hoc ex πατροιός πατρωός corruptum putat coll. E. M. 26, 35, ex quo πατρωός sine ῑ scripsi, aut ex πατροῖος Boeotica forma pro πατρῷος coll. E. M. 224, 38. l. 24 Hes. cf. E. M. 422, 12, E. Gud. 238, 30, Lob. Proll. 183. Idem Hes. πεδανός ταπεινός πεδεινός. l. 26 Choer. 247, 13. Similia habent E. Orion. 132, 5, E. M. 658, 51, ubi sic excusatur scriptura per ῑ: οὐ πάντως τὰ ῥηματικὰ ὀνόματα φυλάττει τὴν γραφὴν τοῦ ῥήματος ὥσπερ εἴρω Ἶρις καὶ νείφω

ὁμοῦ εἱλεῖcθαι· ἰλεόc, cημαίνει δὲ τὴν κατάδυcιν, ἴλη, cημαίνει δὲ τὴν ἄθροιcιν, ἰλύc, Ἰλιccόc. οὕτω καὶ πέδιλον διὰ τοῦ ῑ. πρόcκειται «κατὰ τὸ τέλοc» διὰ τὸ εἰλίπουc. «ἐν ὀνόμαcι» δὲ διὰ τὸ εἰλίccω καὶ εἰλύω.

πείθω: ει. πέποιθα γάρ ἐcτιν ὁ μέcοc παρακείμενοc.

πείκειν ξαίνειν. πεῖκοc ἔριον ξάμμα.

πεῖνα διὰ τῆc ει διφθόγγου, παρὰ γὰρ τὸ πένω, ἐξ αὐτοῦ δὲ πένομαι, γέγονε πένα καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ῑ πεῖνα καὶ πεινῶ ῥῆμα.

πεινῆν πεινᾶν.

πεῖρα: ει, ἐπειδὴ πέρρα λέγουcιν οἱ Αἰολεῖc ἀποβάλλοντεc τὸ ῑ καὶ διπλαcιάζοντεc τὸ cύμφωνον.

Πειραιεύc διὰ τῆc ει διφθόγγου· παρὰ τὸ περαιοῦcθαι γέγονε περαιεύc καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ῑ Πειραιεύc. τὸ δὲ ραι ἐκ τοῦ πέραc καὶ προcέλαβε τὸ ῑ.

Πειραcία πόλιc Μαγνηcίαc — λέγεται καὶ Πειρεcία.

Πειρήνη πηγὴ ἐν Κορίνθῳ. διὰ τῆc ει διφθόγγου γράφεται.

Πειρίθοοc διὰ τῆc ει διφθόγγου γράφεται.

πείρινθοc ἢ καὶ πείρινθα λέγεται. cημαίνει δὲ τὸ τετράγωνον τὸ ἐπάνω τῆc ἁμάξηc, εἰc ὃ ἐντίθεται τὰ κομιζόμενα. οὕτωc Ἀπίων. ὁ δὲ Δίδυμοc τὸ ἐκ ῥιπῶν πεπλεγμένον πλινθίον ῥίπενθα καὶ καθ' ὑπέρθεcιν καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ῑ πείρινθα. ἢ παρὰ τὸ περιθέειν γίνεται πέρινθοc καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ῑ. ἡ περί οὐ μόνον ἐν τῷ Πειρίθοοc, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πείρινθοc.

πειρῶν ἀντὶ τοῦ περῶν. Ἰλιάδοc Ω (pro Ψ scripsi) 8.

πεῖcα παρὰ τὸ πείθω.

Πειcίcτρατοc παρὰ τὸν πείcω μέλλοντα.

πεῖcμα εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ cυνηθείᾳ λεγομένου εἴτε ἐπὶ τῶν ἀπο-

---

νιφάc. Hes. habet πέδιλα ὑποδήματα καὶ ἔcτιν οἷον ποδόειλα; idem etiam πέδειλα. l. 4 Choer. 251, 24. l. 5 Hes., qui tamen etiam πίκειν πίκεται habet cf. Lob. Rhem. 58. E. M. 667, 10 πείκω καὶ πέκτω, ὅθεν πεξαμένη· ἢ παρὰ τὸ πέκω καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ῑ πείκω. Arcad. 152, 10 πέκω καὶ πείκω καὶ πέκτω. E. Gud. 456, 25 optime servavit praeceptum: πείκειν cημαίνει τὸ ξαίνειν. διὰ τῆc ει διφθόγγου· πρῶτον ὅτι τὸ πείκειν — cημαίνει τὸ κτενίζειν, ἐξ οὗ καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ «πεξαμένη χειρὶ πλοκάμουc ἔπλεξε φαεινούc» (Ξ 176) — γέγονε πέκειν καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ῑ πείκειν, δεύτερον δὲ διὰ τῆc ει διφθόγγου γράφεται, ὅτι ἀντιπαράκειται αὐτῷ τὸ πόκοc, τὰ δὲ ἔχοντα τὸ ō ἀντιπαρακείμενον ἔχει τὸ ē ἐγκείμενον οἷον λείβω λοιβή, πείκω πόκοc. l. 6 Choer. 251, 24, E. M. 667, 36. l. 8 Hes. E. M. 667, 47 πεινῶ παρὰ τὸ πένω πένομαι, ᾧ παρέπεται πολλάκιc τοῦτο. l. 9 Choer. 252, 7. — Hes. πεῖρα, πειράζω, πειρᾶν, πείρατα πέρατα, πειραταί, πειρατήριον. cf. E. M. 667, 668. l. 11 E. M. 667, 58, Choer. 252, 22. l. 14 St. B. l. 15 Choer. 252, 29, E. M. 668, 4; etymologiae a πεῖρα, a πέραc ἄπεροc ἄπειροc ἀπειρήνη ἡ πολλή, ἀπὸ Πειρῆνόc τινοc sane dubiae sunt. l. 16 Choer. 251, 32, E. M. 668, 15. l. 17 E. M. 668, 21. extrema explicatio Herodiani videtur, qui etiam Apionis et Didymi protulisse putandus est. cf. E. M. 489, 5, Schol. Ω 190, Lob. El. I 153, Choer. 253, 4 πείρινθοc: ει· παρὰ γὰρ τὸ περιθέειν γέγονε πέρινθοc καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ῑ πείρινθοc. l. 23 cf. H. Pr. h. l., E. M. 668, 30. l. 24 E. M. 667, 39, nam sic pro πεῖρα scribendum est. cf. Arc. 97, 20 πεῖcα ἡ πειθώ. Hes. πείcη, qui tamen etiam πίcη. l. 25 Choer. 253, 18, E. M. 668, 46; καὶ Πείcανδροc ὁμοίωc Choer. 253, 25. l. 26 E. M. 668, 39. Hes. habet etiam πίcματα.

γείων σχοινίων διὰ διφθόγγου γράφεται· παρὰ γὰρ τὸ πείθω πείσω γίνεται. τὰ γὰρ ἀπόγεια σχοινία πείθειν καὶ εἴκειν τὴν ναῦν ποιοῦσιν. ἐκ τοῦ πείσω μέλλοντος γίνεται καὶ πεῖσα ἡ πειθώ. τὸ δὲ πείσεται ἐπὶ τοῦ παθεῖν ἀπὸ τοῦ πήθω πήσω ἐστὶ κατὰ τροπὴν τοῦ η̅ εἰς ε̅ι̅ δίφθογγον.

πειώλης διὰ τῆς ε̅ι̅ διφθόγγου· σημαίνει δὲ τὸν πόρνον καὶ τὸν διὰ τὸ πέος ἀπολλύμενον· παρὰ γὰρ τὸ πέος γέγονε πεόλης καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ καὶ ἐκτάσει τοῦ ο̅ εἰς τὸ ω πειώλης.

· πελάγιος: ῑ. ἀπὸ τοῦ πέλαγος.

Πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ Πελασγικόν.

πέλεια: ε̅ι̅. τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ ε̅ι̅ προπαροξυτόνως· καὶ ἄλλως, οἱ Δωριεῖς διὰ τοῦ η̅ γράφουσιν αὐτό. καὶ ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ παρὰ τὸ μαῖα γίνεται μαιάς μαιάδος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ πέλεια πελειάς πελειάδος φυλαττομένης τῆς αὐτῆς γραφῆς.

Πελεός: Ἀχαιὸς Φρίξῳ· καὶ μήποτε τὴν παρ' Ὁμήρῳ Πτελεόν. δύναται δὲ καὶ τὰ Πέλη τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ λεγόμενα δηλοῦν.

πελιός: ῑ.

Πελοπόννησος: δύναται καὶ τοῦτο πλεονασμῷ ἔχειν τὸ ν̅. παρὰ γὰρ τὴν Πέλοπος γενικήν· ὡσαύτως καὶ Προκόννησος ἀπὸ τῆς Προκόνησος.

πελώριος: ῑ.

πέμπε Αἰολεῖς πέντε.

Πεντέλεια ὄρος Ἀρκαδίας.

πέπειρα γραῖα.

πέπειρος παρὰ τὸ πέπτω, πέπειρος βότρυς ὁ ἀκμαῖος βότρυς. ε̅ι̅ ὡς ὄνειρος.

πεπραδῖλαι εἶδος ἰχθύων.

περαιτέρω: ἀπὸ τοῦ πέρας περατέρω πλεονασμῷ τοῦ ῑ περαιτέρω· ὅσοι τὸ ἐγγυτέρω καὶ ἐγγυτάτω καὶ τὰ ὅμοια σὺν τῷ ῑ βούλονται γράφεσθαι, ἀπὸ δοτικῆς λέγουσιν αὐτὰ εἶναι, ὁ ἐγγύτατος τοῦ ἐγγυτάτου, τῷ ἐγγυτάτῳ καὶ ὁ ἀνώτατος τοῦ ἀνωτάτου τῷ ἀνωτάτῳ. καὶ λέγει ὁ Ἐπαφρόδιτος, ὅτι τινὰ τῶν ἀντιγράφων σὺν τῷ ῑ εἶχεν αὐτὰ γεγραμμένα· κρεῖττον δέ ἐστι χωρὶς τοῦ ῑ ταῦτα γράφεσθαι· λέγει

---

l. 6 Choer. 252, 3, E. M. 668, 37. l. 9 Choer. 251, 4. l. 10 Hes. cf. Lob. ad Phryn. p. 109. l. 11 Choer. 253, 29. cf. Ahrens de dial. Dor. 163, qui Δωριεῖς διὰ τοῦ η̅ pro ῑ emendavit, hinc ap. Hes. πελήαρ· περιστεράς. Λάκωνες.
l. 15 Hes. cf. St. B. Πέλη πόλις Θεσσαλική διττή, μία μὲν ὑπὸ Εὐρυπύλῳ, ἑτέρα δὲ ὑπὸ Ἀχιλλεῖ. ἔστιν οὖν ἀπὸ τοῦ Πέλη Πέλεια ὡς Ζέλη Ζέλεια. — Per simplex λ scriptum etiam Πέλιννα πόλις Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι, sed per duplex λλ Πέλλα πόλις Μακεδονίας, Θεσσαλίας, Ἀχαΐας, κοίλης Συρίας et Πελλήνη πόλις Ἀχαΐας. λέγεται καὶ Πελλίνα ὡς Μιτυλίνα. l. 17 Choer. 251, 4, Arc. 41, 3, Hes. l. 18 Herod. περὶ παθῶν in E. M. 659, 48, St. B., Hes. l. 21 E. M. 660, 41, Hes. l. 22 Hes. unde πεμπάς πεντάς, πεμπάσσεται Hes. l. 23 Hes. l. 24 Hes. l. 25 E. M. 626, 17; 661, 18, Hes. l. 27 Hes. Theogn. 111, 12 πραδῖλαι. cf. Lob. Proll. 108; 165, Parall. 101. l. 28 E. M. 663, 30. — Hes. περαιτέρω sine ῑ exhibet.

δὲ ὁ τεχνικός, ὅτι εἴ τις τὸ ἔξω ϲὺν τῷ ῑ γράφει, ἐπειδὴ οἱ Ϲυρακούϲιοι ἔξοι λέγουϲιν, οὐκ ἐπιχειρεῖ καλῶϲ· ἰδοὺ γὰρ τὸ ἔνδον ἔνδοι λέγουϲιν, ὡϲ παρὰ Θεοκρίτῳ «ἔνδοι Πραξινόα»; καὶ ὅμωϲ τὸ ἔνδον οὐ γράφεται διὰ τοῦ ω (pro ō Usener Iahn. Annall. 91, 250) καὶ τὸ ῑ. τί οὖν ἄτοπον καὶ τὸ ἔξω γράφεϲθαι χωρὶϲ τοῦ ῑ, εἰ καὶ λέγουϲιν οἱ Ϲυρακούϲιοι ἔξοι;

περιδέραιον.

περίνα περίναιον τὸ αἰδοῖον et περίνοϲ τὸ αἰδοῖον.

περίϲτῳον ϲὺν τῷ ῑ γράφεται τῷ χαρακτῆρι τῶν διὰ τοῦ ῳον· καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ϲτοιά γίνεται τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ ϲτοά περίϲτοιον καὶ ἐκτάϲει τοῦ ō εἰϲ ω̄ περίϲτῳον· εὐλόγωϲ προπαροξύνεται, τὸ δὲ προϲτῷον προπεριϲπᾶται. καὶ ὤφειλεν ἢ τὰ δύο προπεριϲπᾶϲθαι ἢ τὰ δύο προπαροξύνεϲθαι, ἀλλ᾽ ἡ παράδοϲιϲ τὸ μὲν ἓν οἶδε προπαροξύτονον, τὸ δὲ ἕτερον προπεριϲπώμενον.

περιτρέφετο περιεπήϲϲετο· ὅθεν καὶ τροφαλίϲ τὸ πεπηγμένον.

Πέρνη: ἔνιοι μετὰ τοῦ τ̄ Πτέρνη. εἶναι γάρ τι ἀκρωτήριον τῆϲ Αἰγίνηϲ οὕτω προϲαγορευόμενον.

Περουϲία πόλιϲ Τυρρηνῶν· γράφεται δὲ διχῶϲ, καὶ διὰ τοῦ ō καὶ δίχα αὐτοῦ.

Περραιβοί: οἱ Περραιβοὶ Αἰολεῖϲ ὄντεϲ ἐδίπλουν τὰ ϲύμφωνα Περραιβοὺϲ ἑαυτοὺϲ καλοῦντεϲ καὶ Γόννον διὰ δύο νν τὴν πόλιν· γόννα γὰρ οἱ Αἰολεῖϲ τὰ γόνατα.

Πέρραμοϲ Πρίαμοϲ Αἰολικῶϲ.

πέρυϲι: τὸ ἐξ αὐτοῦ μεταποιηθὲν πέρυτιϲ Δώριόν ἐϲτιν.

πέϲϲαι πεῖϲαι.

πέϲϲον πεδίον Αἰολεῖϲ.

πεϲϲόϲ πεττόϲ, πέϲϲω πέττω, πεϲϲεύω πεττεύω.

πεϲϲύγγιον ϲκυτεῖον. — πιϲύγγιον ϲκυτεῖον.

πέϲϲυρα πίϲυρα τέϲϲαρα. — πέϲϲυρεϲ τέϲϲαρεϲ. Αἰολεῖϲ. — πίϲυραϲ τέϲϲαραϲ.

l. 7 Hes. per simplex ρ̄ et αι diphthongum scribit; eandem scripturam praeoptat Orus Milesius in E. M. 663, 47 secutus Herodianum. l. 8 Hes. — Schmidt. ad hos locos monet περίνεοϲ et περίναιον διὰ τοῦ ε̄ et πηρίϲ vel περίν διὰ τοῦ η̄ solas esse Graecas formas. l. 9 E. M. 665, 1; etiam Hes. περίϲτῳον. l. 15 Hes. Eustath. 620, 14 ϲημείωϲαι ὅτι ὁ ϲοφὸϲ Ἡρωδιανὸϲ τὸ «περιϲτρέφεται κυκόωντι» (Ε 903) περιτρέφεται γράφει πάνυ ὀρθῶϲ. ἐν γοῦν τοῖϲ περὶ τροφαλίδοϲ φηϲί· τροφαλίδα ῥητέον διὰ τοῦ ō, οὐ τρυφαλίδα διὰ τοῦ ῡ· ἡ γὰρ λέξιϲ εἴρηται παρὰ τό τρέφεϲθαι ὅ ἐϲτι πήγνυϲθαι καὶ παράγει χρῆϲιν αὐτίκα τό «ὡϲ δ᾽ ὅτε τιϲ γάλα» ἕωϲ «περιτρέφεται» (Ε 903) τὸ γάλα δηλαδὴ «κυκόωντι τρέφεται» ἀντὶ τοῦ πήγνυταί φηϲιν. l. 16 Hes. St. B. Πέρνη πόλιϲ Θρᾴκηϲ ἀντικρὺ Θάϲου. l. 18 St. B. l. 20 St. B. 210, 18 et 518, 5 cf. Eust. 335, 38. Hes. Περαιβοὶ per simplex ρ̄. l. 23 Herod. περὶ παθῶν E. M. 665, 40. Hes. Πέρραμοϲ, cf. quos laudat ad Hes. l. Schmidt. l. 24 Theogn. 163, 18 cf. Schmidt. ad Hes. πέρυϲι. l. 25 Hes., ad quem l. Schmidt. «non liquet πεῖϲαι a πείθω deducendum sit an a πιπίϲκω. Hoc verum puto et formam Aeolicam iudico».
l. 26 Hes. Ahrens de dial. Aeol. p. 66. l. 27 Hes. l. 28 Hes., prius est Aeolica forma; cf. Schmidt. l. 29 Hes. — E. M. 673, 33 πίϲυρεϲ ἀντὶ τοῦ τέϲϲαρεϲ κατὰ τὴν κοινωνίαν τοῦ τ πρὸϲ τὸ π καὶ τοῦ ε̄ πρὸϲ τὸ ῑ καὶ τοῦ α εἰϲ

πέτακνον ποτήριον ἐκπέταλον. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ πέταχνον.

πέτευρον ςανίς, ἐφ' ἧς αἱ ὄρνεις κοιμῶνται κτλ. — πέτευρον λέγεται ἢ καὶ πέντευρον.

πῆ.

Πήγαςα πόλις Καρίας — οὐδετέρως. — δεῖ δὲ οὐ διὰ τοῦ δ γράφειν Πήδαςα, ἀλλὰ διὰ τοῦ γ̄ Πήγαςα.

πηγή: ἐκ τοῦ πηδῶ γέγονε πηδή καὶ κατὰ μετάθεςιν τοῦ δ εἰς γ πηγή.

Πηλαγονία μοῖρα Μακεδονίας. οἱ οἰκήτορες Πηλαγόνες. ἔςτι δὲ καὶ ὄνομα κύριον. ἔοικε δὲ γράφεςθαι τὸ μὲν τῆς χώρας ὄνομα μετὰ τοῦ ἐθνικοῦ κατὰ τὴν δευτέραν ςυλλαβὴν διὰ τοῦ α, τὸ δὲ τοῦ ἥρωος μόνον διὰ τοῦ ε̄.

Πηλείων: διὰ τῆς ει διφθόγγου· τὰ γὰρ εἰς δης καὶ εἰς ων πατρωνυμικὰ τὴν αὐτὴν παραλήγουςαν θέλει ἔχειν κτλ.

πηλιδνόν πελιδνόν.

Πηλούςιον ἡ πόλις οὐδετέρως. ῑ.

πήνα ἀπήνη.

Πηνειός: ἔςτι δὲ ὄνομα ποταμοῦ. ει ὡς Ἀλφειός.

Πηνελόπεια: διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου· ἔςτι δὲ ὄνομα κύριον. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ει̅α̅ προπαροξύτονα κτλ.

Πήρεια Θεςςαλίας χωρίον.

Πηρεφόνεια Περςεφόνεια. Λάκωνες.

πηρίν: ςημαίνει δὲ τὸν ὄρχιν. διὰ τοῦ ῑ γράφεται διὰ τὸ εἶναι δικατάληκτον. πηρίς γὰρ καὶ πηρίν τὰ ἔξωθεν τῶν αἰδοίων.

πῆριξ πέρδιξ. Κρῆτες.

πῖαρ.

τό ῡ οἷον τέςςαρες καὶ πίςυρες. Ahrens de dial. Aeol. p. 40. l. 1 Hes.? l. 2 Hes. Lobeckio auctore Proll. 264 idem vocabulum est atque πέταυρον, quod pro πέντευρον Vossius restituendum censet. Comparat Lob. etiam πέδευρα· ὕςτερα. Λάκωνες et πέδουρος μετέωρος Hes., sed de postremo cf. Schmidt. l. 4 Hes. cum ῑ subscripto. Io. Al. 31, 2. l. 5 St. B. — Hes. Πήδαςος· πόλις καὶ ἔθνος βαρβαρικόν καὶ κύριον ὄνομα καὶ ἵππου. l. 7 Choer. 248, 17; E. M. 669, 16. Sic etiam Herodian. Epim. in E. Orion. 138, 16. l. 9 St. B. — Hes. Πηλαγόνες· γέροντες, παλαιοί, γηγενεῖς, ubi Schmidt. probabiliter conicit γίγαντες Πελλαῖοι. In scriptura per ᾱ et ε̄ congruit St. B. cum Il. Pr. Φ 141, ubi citatur ex Callimacho (cf. E. M. 669, 51) «Πηλαγόνων ἐλατῆρα» et Πηλεγών «ὃς τέκε Πηλεγόνα», a quibus discernitur tertium barytonum Πηλάγων (Δ 295). l. 13 Choer. 250, 33 cf. 249, 21. l. 15 Hes. l. 16 Choer. 251, 3. l. 17 Hes. Lob. El. I 19 sed cf. Schmidt. l. 18 Choer. 253, 3, Arc. 44, 22, Hes. habet praeter Πηνειός etiam Πηνιός. l. 19 Choer. 250, 24. l. 21 Steph. Byz. Eustath. ad Hom. 341, 38 τό ἐν Πηρείῃ ἀμφιβέβληται· τινὰ μέν γὰρ ἀντίγραφα διὰ διφθόγγου (i. e. Πειρίῃ) τὴν ἄρχουςαν ἔχει, τὴν δὲ παραλήγουςαν διὰ μόνου διχρόνου· αἰτία δέ τις οὐ παραδέδοται τῆς τοιαύτης γραφῆς. ἐν ἑτέροις ἡ μὲν ἀρχὴ τὸ η̅ ἔχει, ἐν διφθόγγῳ δέ ἡ παράληξις γίνεται· καὶ εὕρηται οὕτω καὶ ἐν τῇ κατὰ στοιχεῖον ςυλλογῇ τῶν ἐθνικῶν, ἔνθα κεῖται, ὅτι Πήρεια χωρίον Θετταλικόν, ὅπερ τυχόν ὑλῶδες ἦν καὶ ἀγαθόν τρέφειν ἵππους. Hes. Πηρίῃ locum Homericum (Il. Β 766) respiciens habet. cf. Mein. ad St. B. l. c. l. 22 Hes. l. 23 Choer. 248, 30, E. M. 671, 3, Hes. πηρίς cf. supra περίνα. l. 25 Hes. l. 26 Hes., qui habet etiam πέαρ, ex quo Schmidt. ap. Theogn. 80, 2 πέπαρ corruptum putat; Lob. tamen ςκέπαρ legi vult.

πῖδαξ: cημαίνει δὲ τὴν πηγήν. διὰ τοῦ ῑ γράφεται. τὰ γὰρ εἰς αξ λήγοντα οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεcθαι — ὥcπερ δὲ παρὰ τὸ κλίνω γέγονε κλῖναξ καὶ κλῖμαξ, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ πίω γέγονε πῖαξ καὶ προcθέcει τοῦ δ πῖδαξ διὰ τοῦ ῑ.

Πιδύτης: ἔcτι δὲ ὄνομα κύριον· διὰ τοῦ ῑ. παρὰ γὰρ τὸ πιδῶ γέγονεν.

πιδῶ: διὰ τοῦ ῑ. ἢ παρὰ τὸ πίνω γέγονεν (ἢ παρὰ τὸ πηδῶ?).

πίειρα: cημαίνει δὲ τὴν λιπαράν. κατὰ μὲν τὴν ἄρχουcαν διὰ τοῦ ῑ γράφεται, παρὰ γὰρ τὸ πίω γέγονε· κατὰ δὲ τὴν παραλήγουcαν διὰ τῆc ει διφθόγγου τῷ λόγῳ τῶν εἰc ρα θηλυκῶν.

Πίηρ: ῑ. τὰ γὰρ εἰc ηρ βαρύτονα ἑνὶ φωνήεντι θέλει παραλήγεcθαι πλὴν τοῦ Ἐξαύτηρ· ἔcτι δὲ ὄνομα κύριον καὶ βαρύνεται· ἡνίκα δὲ cημαίνει τοὺc ὀγκίνουc, ὀξύνεται.

πιθανός: ῑ.

πίθεν: ῑ· δεύτεροc γὰρ ἀόριcτόc ἐcτιν.

πιθήcω: ῑ· ἦν γὰρ ἐξ ἀρχῆc πείθω διὰ τῆc ει διφθόγγου. καὶ ὁ β' αὐτοῦ μέλλων πιθῶ. τοῦτο εἰc ἐνεcτῶτα παραλαμβάνεται καὶ ποιεῖ τὸ πιθῶ πιθήcω. οὕτωc καὶ εἴρω ἐρῶ.

πίθοc διὰ τοῦ ῑ γράφεται κατὰ τὸν κανόνα· τὰ εἰc θοc οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεcθαι.

Πικίαντεc ἔθνοc Ἰταλίαc.

πῖλοc: ῑ. λέγουcι δὲ ἀρcενικόν· cημαίνει δὲ τὸ πιλίον, διὰ τοῦ ι τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ ιλοc· καὶ ἄλλωc, παρὰ τὸ πιέζω πιέcω γέγονεν οἱονεὶ πίελόc τιc ὢν καὶ κατὰ κρᾶcιν τοῦ ῑ καὶ ε̄ εἰc ἓν μακρὸν πῖλοc ὥcπερ ἱερεύc ἱρεύc, ἱερόc ἱρόc. ὁ δὲ Ἀπολλώνιοc παρὰ τὸ πιλνῶ ῥῆμα, ὃ cημαίνει τὸ προcπελάζω· καὶ γὰρ πιλνᾶται (φηcί) καὶ cυνάπτεται, ἵνα καταcκευαcθῇ. οἱ δὲ παρὰ τὸ πελάζω, ἐπεὶ cυμπελάζεται ἀλλήλοιc τὰ ἔρια.

πιλῶ: διὰ τοῦ ῑ. ὥcπερ γὰρ παρὰ τὸ φίλοc γέγονε φιλῶ, οὕτω καὶ παρὰ τὸ πῖλοc πιλῶ καὶ πιλήcω ὁ μέλλων. ἐν δὲ τῇ cυνηθείᾳ φαcὶν πιλώcω.

πιμελὴ διὰ τοῦ ῑ γράφεται· παρὰ γὰρ τὸ πίω καὶ τὸ μέλοc πιομελή τιc οὖcα καὶ κατὰ cυγκοπὴν πιμελή. cημαίνει δὲ τὸ λίποc.

πίμπλημι: πιπλῶ πίπλημι κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ μ πίμπλημι, πιπρῶ πίπρημι καὶ πίμπρημι.

l. 1 Choer. 248, 12 cf. Eustath. 890, 10. E. M. 671, 20 addit alteram originationem: τινὲc δὲ παρὰ τὸ πηδᾶν κατὰ μετάθεcιν τοῦ η εἰc ῑ Βοιωτικῶc ὥcπερ ἥκω ἵκω· πηδᾶν γὰρ λέγεται ἐπὶ ἀλλομένου ὕδατοc κατὰ μετάθεcιν Αἰολικήν. ἀπὸ τούτου γίνεται καὶ πιδύω καὶ Πιδύτηc. l. 5 Choer. 249, 9. l. 7 Choer. 249, 4. l. 8 Choer. 248, 5. l. 11 Choer. 250, 15 cf. Arc. 19, 22. l. 14 Choer. 254, 3, Hes. l. 15 Choer. 252, 11. Hes. πιθών. l. 16 Choer. 250, 30 cf. fr. 32. Hes. πιθήcαc. l. 19 Choer. 248, 29. l. 21 St. B.; idem populus atque paullo ante memorati Πικεντῖνοι Choer. Dict. I 31, 32. l. 22 Choer. 249, 25; extrema pars inde ab ὁ δὲ Ἀπολλώνιοc ex E. M. 672, 8. Hes. l. 29 Choer. 249, 29, E. M. l. c. l. 32 Choer. 248, 9, E. Orion. 129, 6 et 136, 3, E. M. 672, 19, Hes. l. 34 Ep. Cr. I 371. Hes. πιπλῶν· πληρῶν.

πῖνα: ἔςτι δὲ ὄνομα λίθου· διὰ τοῦ ῑ. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ῑνᾱ ἀποςτρέφεται τὴν ει δίφθογγον χωρὶς τοῦ πεῖνα τοῦ ἐπὶ τῆς ἐνδείας. πῖνα δὲ ἐπὶ τοῦ θαλαςςίου διὰ τοῦ ῑ.

πίνω διὰ τοῦ ῑ γράφεται· ἀπὸ γὰρ τοῦ πίω γέγονε κατ' ἐπένθεςιν τοῦ ν̄. τὸ δὲ ν̄ ἐπὶ βαρυτόνων ῥημάτων ἐχόντων ἓν δίχρονον μόνον εἴωθεν ἐπεντίθεςθαι οἷον δύω δύνω, θύω θύνω. οὕτως οὖν καὶ πίω πίνω. καὶ ἰςτέον ὅτι τὸ πίνω μόνως ἐκτείνει τὸ ῑ οἷον «Νέςτορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης» (Ξ 1). τὸ δὲ πίω καὶ ἐκτείνει καὶ ςυςτέλλει· ἐκτείνει μὲν ὡς τὸ «πιόμεν' ἐκ βοτάνης» (Ν 493) καὶ Ἀριςτοφάνης ἐν Ἥρωςι «πῶς πίομαι», ςυςτέλλει δὲ ὡς τὸ «οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλυςςόντες περὶ θυμῷ» (Χ 70), «ἱδρῶ ἀπεψύχοντο πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν» (Χ 2).

πίπτω: παρὰ τὸ πτῶ πίπτω καὶ εὐλόγως διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἐπειδὴ οἱ ἀναδιπλαςιαςμοὶ ἀπὸ βραχείας θέλουςιν ἄρχεςθαι· καὶ πάλιν τὰ εἰς πτῶ λήγοντα ῥήματα ἑνὶ φωνήεντι παραλήγεται κτλ.

Πῖρος ὄνομα ποταμοῦ.

Πῖςα: ἔςτι δὲ ὄνομα πόλεως· διὰ τοῦ ῑ γράφεται· παρὰ τὸ πίω πίςω γὰρ γέγονεν πῖςα οἱονεὶ ἡ ἔχουςα πολὺ ὕδωρ. καὶ ἄλλως, ἐπειδὴ εὕρηται ἡ πι ςυλλαβὴ ςυςτελλομένη παρὰ Πινδάρῳ.

πιςάκνα πιθάκνη.

πίςεα: ςημαίνει δὲ τοὺς καθύγρους τόπους, ὡς Ὅμηρος (Υ 9) «καὶ πίςεα ποιήεντα» καὶ παρὰ Ἀπολλωνίῳ «πιςεά τε προλιπὼν καὶ ἐλεςπίδας» (Ι 1266). διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἐπειδὴ παρὰ τὸ πίω πίςω ὡς λύω λύςω. ἐκ τούτου ῥηματικὸν ὄνομα πῖςος καὶ πίςεα.

Πιςιδία: ῑ ἡ παράδοςις.

πίςιρα πίτυρα. Ἀχαιοί.

πίςορ πίθος. Λάκωνες.

Πίςτιρος ἐμπόριον Θράκης.

Πιςύη πόλις Καρίας· λέγεται καὶ Πιτύη.

πίττη πίςςη.

πίτυλος καὶ πύτιλος. cf. μίτυλος.

πιφαύςκω.

l. 1 Choer. 250, 12, E. M. 672, 43, Hes. Vulgo πίννα scribi adnotat Schmidt.

l. 4 Choer. 247, 25, E. M. 672, 55, Drac. Strat. p. 73. l. 13 Choer. 249, 17. l. 16 Theogn. 69, 32, Arc. 68, 12, E. M. 475, 23. ῑ quamquam apud Herodotum et Strabonem Πεῖρος per ει exhibetur. l. 17 Choer. 248, 19, St. B. s. v., Diebron. 289, 25, Hes. l. 20 Hes. Laconicum est. l. 21 Choer. 248, 1, E. M. 673, 15. Hes. habet πίςεα et πείςεα. l. 25 Choer. 247, 31. St. B. Πιςιδία, Πιςίδαι, Πιςίδης αἱ δεύτεραι καὶ πρῶται ςυςτέλλονται· λέγεται καὶ Πιςιδική καὶ Πιςιδικόν καὶ Πιςιδεῖς μετ' ἐκτάςεως τοῦ ῑ. l. 26 Hes. l. 27 Hes.

l. 28 St. B., idem Βίςτιρος πόλις Θρᾴκης, ὡς Πίςτιρος τὸ ἐμπόριον. Hes. Πίςτα· Πίςτειρα πόλις. — Πίςτιρος etiam E. M. 488, 10. l. 29 St. B. cf. Meinek. l. 30 Hes. l. 31 Hes. habet πίτυλος et post πυτία πίτυλος, pro quo ordo πύτυλος, quod praebet Phot., vel πύτιλος postulat, quod posterius restituendum arbitror. l. 32 Hes., Il. Pr. Λ 799. E. M. 673, 54 λέγεται καὶ πιφραύςκω πλεοναςμῷ τοῦ ρ̄.

πίφιγξ κορυδαλός et πιφαλλίς πίφιγξ.

Πλαραῖοι ἔθνος Ἠπείρου. λέγονται δὲ καὶ Πλάριοι.

πλατεῖα παρὰ τὸ πλατύς.

Πλειάς σημαντικόν ἐστι τοῦ ἐνιαυτοῦ, δύνουσα γὰρ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ δηλοῖ, ἀνατέλλουσα δὲ τὸ τέλος· διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν Πληϊάς κατ' ἔκτασιν τοῦ ε̄ εἰς η.

πλεῖν πλέειν.

πλεῖν πλέον· Ἀττικοὶ ἑκατέρως λέγουσιν.

Πλεισθένης: ἔστι δὲ ὄνομα κύριον. ει̅ δίφθογγος· ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ δέον γέγονε δεῖν κατὰ κρᾶσιν Ἀττικὴν τοῦ ε̄ καὶ ō εἰς τὴν ει δίφθογγον καὶ παρὰ τὸ πλέον πλεῖν, οὕτω καὶ παρὰ τὸ πλέον καὶ σθένος γέγονε Πλεοσθένης καὶ κράσει Πλεισθένης.

Πλειστοδίκεια: τὸ μὲν Πλειστοδίκεια παρὰ τὸ Πλειστοδίκη ἐστίν, ὅπερ ἀπὸ τοῦ δίκη ἐστί· τὸ δὲ Πλειστοδόκεια παρὰ τὸ Πλειστοδόκη, ὅπερ ἀπὸ τοῦ δέκομαι Ἰωνικοῦ ἐστι τοῦ σημαίνοντος τὸ δέχομαι. ἀμφότερα διὰ διφθόγγου τῷ λόγῳ τοῦ Πηνελόπεια.

πλεῖστος: ει̅.

πλείων: ει· εἴρηται γὰρ καὶ πλέον· καὶ ἄλλως τῷ κανόνι τῶν συγκριτικῶν.

πλειών: σημαίνει δὲ τὸν ἐνιαυτόν. διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· παρὰ γὰρ τὸ πλεῖον τὸ σημαῖνον τὸ πλῆρες γέγονεν οἱονεὶ ὁ πλήρης χρόνων. τὸ δὲ πλεῖον ἐδείχθη διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γραφόμενον.

πλευμονία νόσος ἡ ἐρωτική et πνεύμων ὁ πνεύματος αἴτιος.

Πλημμύριον ἡ ἄκρα παρὰ Συρακούσας. ῑ.

πλοχμοί πλόκαμοι.

πλῴζω ἔχει τὸ ῑ. σημαίνει δὲ τὸ πλωΐζω. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ λέπω γίνεται λεπίζω, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ πλώω πλωΐζω καὶ κατὰ συναίρεσιν πλῴζω. ἢ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ λέγω λόγος, οὕτω ἀπὸ τοῦ πλέω γίνεται πλόος, ἐξ οὗ πλοΐζω ὡς ἄνθρωπος ἀνθρωπίζω καὶ κατὰ συναίρεσιν πλῴζω ὡς χροΐζω χρωΐζω χρῴζω.

l. 1 Hes., Choer. 249, 32, E. M. 673, 56 πίφιξ: ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου, διὰ τοῦ ῑ γράφεται καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ κατὰ τὴν λήγουσαν. ἡ μὲν πρώτη παρὰ τὸ πίω γέγονε· χαίρει γὰρ τὸ ὄρνεον τοῦτο τοῖς ὕδασιν· ἡ δὲ λήγουσα, ἐπειδὴ τὰ εἰς ξ λήγοντα τὴν ει δίφθογγον ἀποστρέφεται. ἔτι δὲ καὶ τῷ κανόνι τῶν ἀμφιβαλλομένων. l. 2 St. B. l. 3 Choer. 252, 25. l. 4 Choer. 252, 18, E. M. 675, 50. l. 7 Hes., Choer. 251, 15. l. 8 Hes. πλεῖν. σημαίνει δὲ τὸ πλέον. διὰ τῆς ει διφθόγγου. ὥσπερ γὰρ τὸ δέον γίνεται δεῖν κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε̄ καὶ ο εἰς τὴν ει̅ δίφθογγον Ἀττικῶς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ πλέον πλεῖν Ἀττικῶς Choer. 251, 19. l. 9 Choer. 253, 7, E. M. 675, 55. l. 13 E. M. 675, 57. l. 17 E. M. 676, 13. l. 18 Choer. 252, 9. l. 20 Choer. 252, 12. Hes.: ἀπὸ τοῦ πάντας τοὺς καρποὺς τῆς γῆς συμπληροῦσθαι. l. 24 Hes. E. M. 677, 31 πνεῦμα παρὰ τὸ πνέω καὶ πνεύμων ἀναλογώτερον διὰ τοῦ ν̄· ταμίας γὰρ τοῦ πνεύματος καὶ ἐν αὐτῷ τὸ πνεῦμά ἐστι πεπιλημένον. l. 25 Choer. 250, 23, St. B. l. 26 Hes. l. 27 E. M. 677, 20 cf. Usener in Iahn. Annall. 91, 242.

πνίγω: ῑ, ἐπειδὴ ὁ παρακείμενος πέπνιγά ἐςτι καὶ οὐ πέπνοιγα.

πόα ποία.

ποδεῖον εἴλημα τῶν ποδῶν.

ποδοκάκη καὶ ποδοκάκκη.

ποεῖν ποιεῖν.

Ποιάντιον (γ 190) Ποίαντος παῖδα.

ποῖ κῆχος οἷον ποῦ γῆς· εἰς τίνα τόπον.

ποικίλαι: διὰ τοῦ ῑ, ἐπειδὴ ὁ μέλλων ποικιλῶ. ἔςτι γὰρ παρὰ τὸ ποικίλλω.

πολιτεία: παρὰ τὸ πολίτης ῑ καὶ παρὰ τὸ πολιτεύω δίφθογγος.

Πολύϊδος: ἔςτι δὲ ὄνομα κύριον μάντεως Ἰλιάδος Ε (148) «ὁ δ' Ἄβαντα μετῴχετο καὶ Πολύϊδον». διὰ τοῦ ῑ γράφεται· οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιβίου καὶ ἔςτι, φηςί, πολυίδμων μάντις ὤν. οὕτω δὲ καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριςτοφάνει· μαρτυρεῖ δὲ Φιλόξενος. καὶ Σοφοκλῆς δὲ Μάντεςι συνέςτειλεν «ὁρῶ πρόχειρον Πολυίδου τοῦ μάντεως» (fr. 357 Nauck) καὶ πάλιν «καὶ ἔςτιν εἰ μὴ Πολυΐδῳ τῷ Κοιράνου» (fr. 358).

πολύξεινος: ει.

Πομπηϊούπολις πόλις Παφλαγονίας· τινὲς δὲ δίχα τοῦ ῠ Πομπηιόπολις λέγουςι καὶ Πομπηιοπολίτης.

πόποι παπαῖ.

Πορδοςελήνη νῆςος περὶ τὴν Λέςβον, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουςα. τινὲς δὲ ἐκκλίνοντες τὸ δύςφημον τοῦ ὀνόματος Ποροςελήνην ἐκάλεςαν.

πόρις καὶ πλεοναςμῷ τοῦ τ πόρτις.

πόρρω: παρὰ τὴν πρός πρόθεςιν γίνεται πρόςω καὶ κατὰ μετάθεςιν πόρςω καὶ τροπῇ τοῦ ϲ εἰς ρ πόρρω ὡς μυρςίνη μυρρίνη.[1]

Ποςειδῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ οἱ Δωριεῖς διὰ τοῦ ῑ.

---

l. 1 Choer. 250, 6, Hes. l. 2 Hes., Arcad. 100, 16, Theogn. 106, 10. Hes. etiam ποίη. l. 3 Theogn. 128, 26, Hes. l. 4 Hes. l. 5 Hes., E. M. 679, 25. l. 6 Hes. παρὰ λόγον διὰ τοῦ ῑ. St. B. 3, 12. l. 7 Hes. Herod. περὶ παθῶν in E. M. 682, 52. l. 8 Choer. 250, 4. l. 10 Choer. 247, 7. l. 11 Choer. 250, 21, E. M. 681, 22 collat. cod. Paris. 2630 et 2638 ap. E. Gud. p. 1041 et Cyrill. in An. Paris. IV p. 188, 29, E. Gud. 471, 27. l. 18 Hes. l. 19 St. B. l. 21 Hes., Theogn. 158. l. 22 St. B. s. v.; Hes. Πορδοςελήνη· μεταξὺ Λέςβου καὶ Μυςίας νῆςος. l. 24 Il. Pr. P 40, E. M. 684, 2, Hes. πόριπα et πόρτις. l. 25 E. M. 683, 42. Hes. πόρρω, πόρςω et πρόςω. l. 27 Choer. 253, 20. Omisi etymologiam a Choerobosco propositam ἀπὸ τοῦ τό πέδον ςείειν Πεδοςείων καὶ ἐν ὑπερβιβαςμῷ Ποςειδέων καὶ Ποςειδῶν, cui accedunt plures aliae in E. M. 584, 25 et Cram. An. Ox. III 210 et ipsae, ut videtur, ex Choerobosco petitae. Quae Herodiani sententia fuerit, vix extricari potest. E. Gud. 476, 57 Ποςειδῶν: ἰςτέον, ὅτι τό Ποςειδῶν παρ' ἡμῖν καὶ τοῖς Ἀθηναίοις διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, παρὰ τοῖς Ἴωςι δὲ διὰ τοῦ ῑ μακροῦ. καὶ παρὰ τοῖς Αἰολεῦςι καὶ Δωριεῦςίν ἐςτιν διὰ τοῦ ῑ γραφόμενον, ἀλλ' οἱ Αἰολεῖς βαρύνουςιν, τρέποντες τό ϲ εἰς τ καὶ τό τελευταῖον εἰς ᾱν οἷον Ποτίδαν. Choer. Dict. 277, 28 et 299, 4. De scriptura vocis accuratissime exposuit Herod. in Mon. 10, 6; nuperrime Ahrensius in Philologo XXIII 1 seqq. copiosissime omnibus grammaticorum locis perpensis egit. Equidem hic satis habui quosdam locos ex Herodiano derivatos pro-

πραγματεία ἡ πρᾶξιϲ καὶ ἡ ϲυγγραφή ει̅, πραγμάτια τὰ πράγματα ι̅.

πρᾷοϲ καὶ πράωϲ.

? πράϲειον: ει̅ δίφθογγοϲ ἡ βοτάνη.

πρέϲβεια διὰ τῆϲ ει̅ διφθόγγου γράφεται· ϲημαίνει δὲ τὴν γεγηρακυῖαν· τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ εια̅ προπαροξυτόνων. καὶ ἄλλωϲ· τὰ ἀπὸ τῶν εἰϲ υϲ διὰ τοῦ εια παρεϲχηματιϲμένα — οὕτω καὶ πρέϲβυϲ πρέϲβεια. ἐκ τούτου δὲ γίνεται κατὰ ϲυγκοπὴν πρέϲβα. ἰϲτέον δὲ ὅτι ϲπανίωϲ πάνυ εὕρηται ἐν χρήϲει.

Πρηξῖνοϲ: γέγονε παρὰ τὸν πράξω μέλλοντα πραξῖνοϲ καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰϲ η̅ Πρηξῖνοϲ.

πρίων πρίονοϲ: ι̅. παρὰ τὸ πρίζω.

προάϲτειον: ει̅· πρὸ τοῦ ἄϲτεοϲ γάρ. προάϲτιον Σοφοκλῆϲ (pro ὁ φιλόϲοφοϲ) ι̅.

Προβαλίϲιοϲ διὰ τοῦ ι̅. ὥϲπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ Τρικόρυνθοϲ Τρικορύϲιοϲ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Προβάλινθοϲ Προβαλίϲιοϲ. τὸ δὲ Προβάλινθοϲ διὰ τοῦ ι̅ γράφεται, ἐπειδὴ τὰ εἰϲ θοϲ οὐ θέλει διφθόγγῳ παραλήγεϲθαι.

Προκόννηϲοϲ μία τῶν Σποράδων ἐν τῇ Προποντίδι.

προμήθεια: ει̅ καὶ προπαροξύνεται· οὕτωϲ ἡ παράδοϲιϲ.

προϲέχεια: ει̅ δίφθογγοϲ καὶ προπαροξύνεται. ἀπὸ τοῦ προϲεχήϲ.

πρόϲϲκωμμα: διὰ δύο ϲϲ παρὰ τὸ ϲκώπτω καὶ ἡ πρόϲ πρόθεϲιϲ φυλάττεται εἰϲ τὰ ῥήματα. ὁ γὰρ παθητικὸϲ παρακείμενοϲ δεικνύει τὸ προϲέϲκωπται.

---

pouere, reliqua quae ad Herodiani doctrinam spectant, ad Monadicorum locum afferam. — Hes. habet Ποϲειδάων Ποϲειδῶν. — Ποϲείδεα· ἑορτὴ Ποϲειδῶνι τελουμένη. Ποϲ[ε]ιδήϊον τὸ τοῦ Ποϲειδῶνοϲ. De hoc Eustath. ad Dionys. 916: Ποϲίδειον λέγεται τετραϲυλλάβωϲ κατὰ τὸ ἐντελὲϲ τὸ τοῦ Ποϲειδῶνοϲ τέμενοϲ, τὴν μὲν παραλήγουϲαν ἔχον διὰ διφθόγγου τῷ λόγῳ τῆϲ περιοχῆϲ, τὴν δὲ προπαραλήγουϲαν διὰ τοῦ ι̅ τῇ ἀπελεύϲει τοῦ τῆϲ διφθόγγου ἑνὸϲ ϲτοιχείου — ὡϲ καὶ τὸ ἀλγινόειϲ· διαλυθὲν δὲ ἐκ τετραϲυλλάβου τὸ τοιοῦτον ἐντελὲϲ Ποϲίδειον εἰϲ πενταϲυλλαβίαν γέγονε Ποϲιδήϊον· ἡ δὲ ῥηθεῖϲα τῆϲ διφθόγγου ϲυϲτολὴ καὶ ἐν ἄλλοιϲ γέγονεν, ἐν οἷϲ καὶ ὁ λιμόϲ ἀπό τοῦ λέλειμμαι καὶ ἡ ἰδέα ἐκ τοῦ εἴδουϲ καὶ αἱ χιράδεϲ αἱ τῶν χειρῶν ῥαγάδεϲ καὶ τὰ χίμετλα τὰ ἐν τῷ χειμῶνι ὡϲ ἐπὶ τό πολὺ γινόμενα ἀποκαύματα, in quibus Oppiani testimonium ad ἀλγινόειϲ, quod exstat etiam in Hesiod. theogon. 214, 226, omisi. Cf. Eustath. ad Dionys. 803, ubi cum Ποϲιδήϊον comparantur Ἰκόνιον et ἀλγινόειϲ, de quo cf. Lob. ad Ai. p. 184 et El. II 112. l. 1 Choer. 254, 13, ubi πραγματεία ἡ πρᾶϲιϲ ει̅, πραγματία δὲ ἡ ϲυγγραφή ι̅, quae corrupta esse patet. Hes. habet πραγματεία ϲύγγραμμα βίβλου ἢ λόγων. — πραγμάτιον sumpsi ex E. Gud. 478, 37. l. 3 Hes. cum ι̅ subscripto. E. Gud. 478, 31 πρᾷοϲ (παρὰ τὸ ῥᾷον ὃ ϲημαίνει τὸ εὔκολον)· ἔχει δὲ τὸ ι. τὰ γὰρ εἰϲ ον καθαρὰ διϲύλλαβα διφθόγγῳ παραληγόμενα τέϲϲαρά ἐϲτι· καὶ τὰ μὲν δύο ἐκφωνεῖ τὸ ι̅ οἷον πλεῖον μεῖον (pro δεῖον), τὰ δὲ δύο οὐχὶ οἷον ῥᾷον πρᾷον. cf. Lob. ad Phryn. 404 not. l. 4 Choer. 254, 7. Num eadem atque πραϲιαί ap. Hes.? l. 5 Choer. 253, 12, emendatus ex E. M. 687, 3. l. 10 Choer. 247, 9. l. 12 Choer. 249, 11. l. 13 Choer. 259, 28 e Suida emendatus, ubi locus Sophoclis profertur: τὸν ἄνδρ' ἐφ' ἡμῖν; οὗτοϲ ἐκ προαϲτίου. cf. Hes. Lob. Parall. 253. l. 15 Choer. 248, 23. Pro Τρικόρινθοϲ scripsi Τρικόρυνθοϲ ex St. B. pariter atque Προβάλινθοϲ pro Προβάλιθοϲ. l. 19 St. B., Hes., E. M. 689, 14. l. 20 Choer. 254, 6, Hes. l. 21 Choer. 254, 8. l. 22 Choer. 254, 15 scripsi πρόϲϲκωμμα pro πρόϲϲκομμα et προϲέϲκωπται pro προ-

προςτῷον.

προςχών: τοῦτο ποτὲ μὲν δι' ἑνὸς ϲ γράφεται, ποτὲ δὲ διὰ δύο· διὰ δύο μέν, ὅτε cημαίνει τὸ προσορμίcαc· ὅτε δὲ cημαίνει τὸ ἰδών, δι' ἑνός. τοιοῦτόν ἐcτι καὶ τὸ προcτῆναι· ἐὰν γὰρ εἴπω, προccτῆναί μου τὴν τροφὴν ἐπὶ τοῦ cτομάχου, διὰ δύο cc γράφεται· ὅτε δὲ cημαίνει τὸ προΐcταcθαι δι' ἑνός.

προcωπεῖον.

προτί.

προύνεικοc: ει· cημαίνει δὲ τοὺc ὑβριcτὰc καὶ τοὺc ἄνδραc τοὺc ἱcταμένουc ἐν ταῖc ἀγοραῖc καὶ φέρονταc τὰ ὤνια καὶ λαμβάνονταc τοὺc ὑπὲρ τούτων μιcθούc. καὶ ἐπὶ τῶν ὑβριcτῶν, ἐπειδὴ παρὰ τὴν πρό πρόθεcιν καὶ τὸ νεῖκοc γέγονε πρόνεικοc καὶ πλεοναcμῷ τοῦ υ προύνεικοc, τὸ δὲ νεῖκοc διὰ τῆc ει διφθόγγου γράφεται· εἰ δὲ τοὺc ἄλλουc cημαίνει, ἐπειδὴ παρὰ τὴν πρό πρόθεcιν καὶ τὸ ἐνεῖκαι Βοιωτικῶc γέγονε προένεικοc καὶ κατὰ κρᾶcιν τοῦ ο καὶ ε εἰc τὴν ου δίφθογγον προὔνεικοc, ὥcπερ τὸ ἐμόν τοὐμόν.

προυcελεῖν et προυτελεῖν.

πρόχνυ «πρόχνυ καθεζομένη» (Ι 566) οἱονεὶ πρόγονυ καὶ κατὰ cυγκοπὴν πρόγνυ καὶ πρόχνυ.

πρυτανεῖον: ει τῷ λόγῳ τοῦ βαλανεῖον. καὶ ἄλλωc τὰ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ειω κτλ.

πρῴ ἀντὶ τοῦ πρωΐ et πρωΐ Ἀττικώτερον τὸ ὑφέν.

πρῳζόν ἔχει τὸ ι· ὥcπερ ἀπὸ τοῦ χθέc γίνεται χθιζόν οἷον «χθιζά τε καὶ πρωϊζά (Β 303, ubi πρωϊζ') τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ πρωΐ γίνεται πρωϊζόν καὶ κατὰ cυναίρεcιν πρῳζόν.

πρῴην cὺν τῷ ι γράφεται.

πρῷρα cὺν τῷ ι.

πτάξ πτώξ.

πτιcάνη: ι παρὰ τὸ πτίccω, ἀφ' οὗ πίcοc· ἦν γὰρ πτίcοc ὡc ἀπὸ τοῦ μέλαντοc μέλανοc.

πτολίεθρον: ἐκ τοῦ πόλιc κατὰ ποιητικὸν ἔθοc γίνεται πτόλιc καὶ πτολίεθρον. διαφέρει δὲ ὅτι πόλιc λέγεται καὶ χωρὶc τοῦ τ, τὸ δὲ πτολίεθρον ἄνευ τοῦ τ οὐ λέγεται.

Πτῷον ὄροc.

εcκόψεται. l. 1 Arc. 122, 10, Hes. Cf. περίcτῳον. l. 2 E. M. 700, 19. l. 7 Hes., Theogn. 128, 34. l. 8 Hes. cf. Herod. in Anecd. Ox. III 267, 32. l. 9 Choer. 251, 5, E. M. 691, 19. Hes. habet προυνικοί, quod probat Mein. Anall. Alex. 398, quum Lob. Rhem. p. 59 προὔνεικοc praeoptet. l. 17 Hes. E. M. 690, 11 προυcελεῖν λέγουcι τὸ ὑβρίζειν. l. 18 E. M. 691, 50, Hes. l. 20 Choer. 253, 34; Et. M. 694, 3 addit: ἢ ὅτι εὕρηται καὶ κατὰ διάcταcιν πρυτανήϊον. Hes. l. 22 Hes., Io. Al. 32, 6. l. 23 E. M. 691, 56. Hes. πρωϊζά. l. 24 E. M. 692, 12, Io. Al. 29, 31, Theogn. 154, 32. l. 27 E. M. 692, 26, Hes. cf. fr. 14. l. 28 Hes., Dichr. p. 345 Lehrs. l. 29 Choer. 248, 3; pro πίccoc et πτίccoc scripsi πίcoc et πτίcoc ex Arcad. 75, 4. πιcóc habet Hes. s. ὄcπροc cf. Lob. Parall. 33. l. 31 E. M. 694, 38, Hes. l. 34 Arc. 122, 2, unde ducunt πτωΐδεc· νύμφαι ap. Hes.

πύαλος et πύελος.

Πύθ[ε]ια πανήγυρις καὶ ἑορτὴ Ἑλληνική.

πυκινός πυκνός.

πυλαυρός: πυλωρός. — πυλαωρός.

πυνθάνω: παρὰ τὸ πεύθω πυνθάνω ὡς λείπω λιμπάνω.

πύξινον: ῑ. πύξις γάρ.

πύον τὸ ἔμπυον.

πυράγρη ἡ πυράγρα.

πύρδαλον ὀψοποιεῖον ὀπτανεῖον. καὶ τὸ καύσιμον φρύγανον ἢ ξύλον. ἢ μαγειρεῖον. ἢ λείψανον. οἱ δὲ πύρδανον. — πύρδανα· τὰ λείψανα καὶ τὰ ζώπυρα τοῦ πυρός.

πυρεῖον.

πύστις πεῦσις.

πῶϋξ: ποιὸς ὄρνις.

Ῥ.

ῥᾶ σημαίνει τὸ εὐχερές. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ῥέα σχηματίζουσιν αὐτό, οἷς καὶ ὁ τόνος καὶ ἡ παράδοσις ἀντίκεινται καὶ ἡ Αἰολικὴ διάλεκτος. ὁ τόνος μὲν ὅτι εἰ ἦν ἀπὸ τοῦ ῥέα ὤφειλε περισπᾶσθαι· ἡ παράδοσις δέ, ὅτι οὐκ ὤφειλεν ἔχειν τὸ ῑ ἡ τῶν Αἰολέων δὲ διάλεκτος, ὅτι εἰ ἦν ἀπὸ τοῦ ῥέα οὐκ ὤφειλον οἱ Αἰολεῖς προστιθέναι τὸ β καὶ λέγειν βρᾷ· τότε γὰρ προστίθεται τὸ β τῷ ρ̄, ἡνίκ' ἐπιφέρεται τὸ κ̄ ἢ τὸ δ̄ ἢ τὸ τ̄ ἢ τὸ ζ. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τὸ ῥᾴδιον λέγεται βράδιον Αἰολικῶς, ὡς ἐπιφερομένου τοῦ δ̄. ἐκ τούτου γίνεται κατὰ ἀποκοπὴν καὶ εὐλόγως ἔχει τὸ ῑ. οὐδὲν δὲ ξένον, εἰ δύο συλλαβῶν γέγονεν ἀποκοπή. καὶ γὰρ πολλάκις καὶ δύο συλλαβῶν γίνεται ἀποκοπὴ οἷον μακάριος μάκαρ, προπάροιθεν πρόπαρ. οὕτως οὖν καὶ ῥᾴδιον ῥᾷ. τὸ δὲ ῥᾴδιον ἔχει τὸ ῑ προσγεγραμμένον, ἐπειδὴ εὑρίσκεται τὸ ῑ κατὰ διάστασιν ἐν τῷ ῥηΐδιον, ὃ σημαίνει τὸ εὔκολον καὶ εὐχερές. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ῥέα γίνεται ῥεῖδιον καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς η̄ ῥηΐδιον.

Ῥάβεννα πόλις Ἰταλίας. Ἕρμιππος ὁ Βηρύτιος Ῥούενναν αὐτὴν καλεῖ. Διονύσιος δ' ἐν ἑκκαιδεκάτῳ Ῥωμαικῆς ἀρχαιολογίας καὶ πλη-

l. 1 Hes. l. 2 Hes. de scriptura per ει cf. Schmidt., St. B. 539, 1 τὰ Πύθια habet. l. 3 Hes. l. 4 Hes., Lob. Proll. 260. l. 5 Choer. 254, 27. l. 6 Choer. 247, 32, Hes. l. 7 Choer. 254, 22, Arc. 121, 21, Hes. πυόν et πυιόν. l. 8 Hes. l. 9 Hes. l. 12 Hes. l. 13 Hes. l. 14 Hes., E. M. 699, 10 πώϋγγες αἱ αἴθυιαι. l. 16 E. M. 700, 25; cf. fr. περὶ παθῶν in E. M. 210, 43 et simillimum de ῥᾷ praeceptum ap. Apollon. de adv. p. 567. — Hes. habet ῥᾷ, ῥᾷστος, ῥᾳδίως, porro ῥᾴδια; ῥᾴων, ῥᾷον, ῥᾷστα et haec a ῥᾴδιος composita ῥᾳδιουργεῖ, ῥᾳδιουργός, ῥᾳθυμία, ῥᾴθυμος, ῥᾳστωνεύεται, ῥᾳστώνη, de quibus E. M. 700, 50 ῥᾳδιουργεῖν. τὰ παρὰ τὸ ῥᾴδιον ἔχουσι τὸ ῑ προσγεγραμμένον οἷον ῥᾴθυμος, ῥᾳστώνη; de ῥᾴων Choer. Ep. in Psalm. 135, 26 ῥᾴων ἔχει τὸ ῑ. τὰ γὰρ εἰς ων̄ δισύλλαβα καθαρὰ διφθόγγῳ παραληγόμενα δ' ἐστί καὶ τὰ μὲν δύο ἐκφωνεῖ τὸ ῑ πλείων, μείων, τὰ δὲ δύο οὐχί, ῥᾴων λᾴων. Cf. E. M. 700, 56. — Porro Hes. habet ῥηϊδίως et ῥηΐδια. l. 30 St. B.

θυντικῶς καὶ διὰ τοῦ η καὶ δι' ἑνὸς ν «ἀμφότεροι ἀπήντησαν Φλουμίῳ (an Οὐολουμνίῳ Mein.) περὶ τοὺς καλουμένους Ῥαβηνούς».

ῥάγα: ἣν ἡμεῖς ῥῶγα θηλυκῶς, Ἀττικοὶ ῥᾶγα.

ῥάδαμνος βλαστὸς ἁπαλός. — ῥάδαμον· καυλὸν βλαστόν.

ῥαδάνη κρόκη. ὁμοίως ῥοδάνη.

ῥαδανόν ῥαδινόν ἀπὸ τοῦ ῥᾳδίως δονεῖσθαι (Il. C 576). — ῥαδαλόν· ἁπαλόν εὐδιάσειστον (lectio Zenodotea). — ῥαδινόν· λεπτόν ἁπαλόν εὐδιάσειστον.

ῥᾴδια ὑπόδημα ποιόν. οἱ δὲ σανδάλιον. — ῥαίδια· σανδάλια. οἱ δὲ ὑποδήματα γυναικεῖα.

Ῥαικός Ἕλλην· Ῥωμαῖοι δὲ τὸ γ προσθέντες Γραικόν φασι.

ῥαῖσαι φθεῖραι. ῥαῖσαι· τρισυλλάβως Ἀττικοὶ τὸ ἐκ νόσου ἀναλαβεῖν.

ῥάκος.

ῥαπίδες ὑποδήματα περόναι. ἀρπίδες· κρηπῖδες ἢ ὑποδήματα.

ῥέζει πράττει θύει ἱερεύει παρασκευάζει.

ῥεῖα διὰ τῆς ει διφθόγγου. παρὰ τὸ ῥέω γέγονε ῥέα ὡς τὸ ἠρέμα παρὰ τὸ ἠρεμῶ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι ῥεῖα διὰ τῆς ει διφθόγγου. τὸ γὰρ εὐχερὲς ῥεύσει ἔοικεν.

ῥεῖθρον ῥεῦμα. λέγεται δὲ καὶ ῥέεθρον.

ῥείτης: ἐξ οὗ τὸ βαθυρρείτης καὶ εὐρρείτης. παρὰ γὰρ τὸ ῥέω ῥεῖτης καὶ κατὰ συναίρεσιν ῥείτης.

ῥέμφος τὸ στόμα ἢ ῥίς. — ῥάμφος· ῥύγχος τὸ ἐπὶ τῷ στόματι τῶν μεγάλων πετεινῶν.

---

l. 3 Hes. cf. Diehr. 284, 22. l. 4 Hes. cf. Lob. Proll. 168. l. 5 Hes. l. 6 Hes. cf. E. M. 701, 52. l. 9 Hes. — Choer. 256, 21 ῥοίδια ὑποδήματα, sic etiam Theogn. cf. Schmidt, quaestiones Hesychian. p. C. l. 11 Hes. Ῥαικὸς ἀπὸ τοῦ Γραικός ἀποβολῇ τοῦ γ E. M. 701, 4. — Γραικὸς ὁ Ἕλλην. St. B. cf. Hes. Βροχός Ῥᾶχος. l. 12 Hes. l. 13 Hes. per simplex κ; in An. Ox. II 407, 2 ῥάκκος διὰ δύο κκ. l. 14 Hes. E. M. 702, 33 ῥαπίδες κρηπῖδες. ἆρον τὸ κ καὶ τρέψον τὸ η εἰς α. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀρπὶς ὀξυτόνου μετὰ τοῦ ι [ἐκτεταμένου] ὑπερθέσει καὶ συστολῇ χρονικῇ ῥαπίς. cf. ἀρπὶς in E. M. 148, 36, Lob. El. I 493.
l. 15 Hes. E. M. 701, 36 ῥέξας. παρὰ τὸ ἔρδω τὸ θύω ὑπερβιβασμῷ ῥέδω, τροπῇ Δωρικῇ ῥέζω, ὁ μέλλων ῥέξω. cf. E. M. 370, 15 et Herod. in Cathol. ap. Theogn. 52, ubi contra ox ῥέζω ἔρδω repetitur. l. 16 Choer 256, 8, E. M. 703, 4, Hes. l. 19 Hes. Choer. 255, 26 ῥεῖθρον διὰ τῆς ει διφθόγγου. παρὰ γὰρ τὸ ῥέειν γίνεται ῥέεθρον καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς τὴν ει δίφθογγον ῥεῖθρον. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ εἰς ον λήγοντα ῥηματικὰ ἢ ἰσοσυλλαβεῖ τῷ ῥήματι ἢ περιττοσυλλαβεῖ, τὰ δὲ περιττοσύλλαβα οὐδέποτε ἔχει τὸ ε μετὰ τοῦ θρ ἐν τῇ παρατελεύτῳ συλλαβῇ. καὶ τὰ μὲν ἰσοσυλλαβοῦντα τῷ ῥήματι ἔχει τὸ ρ ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ ἔχον εἴτε τὸ τ ὡς νίζω νίτρον ἢ τὸ π ὡς νίπτω νίπτρον, τρέφω θρέπτρον ἢ τὸ κ ὡς πλήσσω πλῆκτρον ἢ τὸ λ μετὰ τοῦ τ ὡς φύω φύτλον. καὶ βαρύνουσι πάντα πλὴν τοῦ λουτρόν. τὰ δὲ περιττοσύλλαβά ἐστι τὸ αν παραληγόμενα οἷον τύπτω τύμπανον, δρέπω δρέπανον, λείπω λείψανον· καὶ τὸ η τὰ εἰς ρον μετὰ τοῦ θ οἷον θέλγω θέλγηθρον, μέλπω μέλπηθρον. καὶ τὸ ε τὰ εἰς λον ἔχοντα τὸ θ οἷον ἕδω τὸ καθέζομαι ἕδεθλον· ἔστι δὲ παρ' αὐτὸ καὶ τὸ ἕδος· γενῶ, ἐξ οὗ τὸ γενήσομαι, γένεθλον. ἢ ἔχοντα τὸ τ ὡς τὸ ἔχω ἔχετλον. τὸ τοίνυν ῥέεθρον ἄλογον διὰ τοῦ ε, ὤφειλε γὰρ διὰ τοῦ η ὡς μέλπηθρον θέλγηθρον. τὸ ῥεῖθρον πέπονθε συναλοιφὴν ἐκ τῶν δύο εε εἰς τὴν ει δίφθογγον. Sic fore locum corruptissimum sanandum iudico. l. 20 Choer. 256, 11, E. M. 703, 11. l. 22 Hes.

Ῥηγῖνος: ἔστι δὲ ἐθνικόν. διὰ τοῦ ῑ γράφεται. ἴστεον δὲ ὅτι Ῥήγιον πόλις πλησίον Σικελίας, Ῥήγιον δὲ λέγουσιν ἐπειδὴ σεισμοῦ γενομένου ἀπετελέσθη τὰ ἐκεῖ ῥηγέντος τοῦ τόπου ἐκείνου. καὶ παρὰ τὴν ῥῆξιν δέ φασιν ὅτι καὶ ὁ πορθμὸς διὰ μέσου γέγονεν.

ῥῆγμα στάλαγμα.

ῥηγμίς: ῑ ὡς δικατάληκτον.

ῥῆγος τὸ πορφυροῦν περιβόλαιον. ῥέξαι γὰρ τὸ βάψαι καὶ οἷον μεταποιῆσαι. ὅτι δὲ ῥαγεῖς ἔλεγον τοὺς βαφεῖς καὶ ῥέγος τὸ βάμμα σαφὲς Ἀνακρέων ποιεῖ «ἁλιπόρφυρον ῥέγος» (fr. 138) καὶ παρὰ Ἰβύκῳ «ποικίλα ῥέγματα» (fr. 58).

ῥηδίων καρούχων ῥαιδίων. — ῥεδίων ἁρμάτων.

ῥησείδιον: ει παρὰ τῆς ῥήσεως γενικῆς — ῥησίδιον δὲ διὰ τοῦ ῑ ἀπὸ τῆς ῥήσιος Ἰωνικῶς.

ῥητίνη: ῑ ὡς ἀξίνη.

ῥητορεία: ει, ἀπὸ τοῦ ῥητορεύω.

ῥῖγος: ῑ· ἀπὸ γὰρ τοῦ φρίσσω γέγονε φρίγος καὶ ἀποβολῇ τοῦ φ ῥῖγος. τὸ δὲ φρίσσω διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἐπειδὴ οὐδέποτε πρὸ τῶν δύο σσ ει δίφθογγος εὑρίσκεται.

ῥίζα: ῑ. ἔχει γὰρ τὸ ῑ πάντως συνεσταλμένον.

ῥίμβαι ῥοαὶ μεγάλαι. ἄμεινον δὲ διὰ τοῦ ξ ξίμβαι. — ξίμβαι ῥοαί. Αἰολεῖς.

ῥίν ὤφειλε διὰ διφθόγγου γράφεσθαι. ἀπὸ γὰρ τοῦ ῥέω γίνεται· ἐκ γὰρ τῆς ῥινὸς ῥεῖ καὶ κατέρχεται τὰ περιττώματα τῆς κεφαλῆς. ἀλλ' ἡ παράδοσις διὰ τοῦ ῑ ὡς δικατάληκτον.

ῥινή: ἰστέον ὅτι ἐστὶν ῥινὴ ὀξύτονον καὶ ῥίνη βαρύτονον. ἀλλὰ τὸ μὲν ὀξύτονον σημαίνει τὸ λεγόμενον ῥινίον, τὸ δὲ βαρύτονον εἶδος ἰχθύος. γράφεται δὲ διὰ τοῦ ῑ τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ ινη.

ῥινός: σημαίνει δὲ τὸ δέρμα. διὰ τοῦ ῑ γράφεται. ἢ γὰρ παρὰ τὸ ῥινή, ὅπερ ἐστὶν εἶδος ἰχθύος, ὅπερ διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἢ παρὰ τὸ ῥίον, ὃ σημαίνει τὸ ἄκρον. καὶ γὰρ τὸ δέρμα ἄκρον ἐστὶ καὶ οἱονεὶ ἐπιφάνεια τῆς σαρκός.

ῥιπή: ῑ. παρὰ τὸ ῥίπτω.

ῥιπίδιον.

Ῥῖτος: ῥιτοί δέ εἰσι ποταμοὶ δύο διὰ φάραγγος ὑπὸ γῆν ῥέον-

---

l. 1 Choer. 254, 30, E. M. 703, 25, St. B., Hes. Ῥηγῖνος. l. 5 Hes., idem ῥῖγμα σταλαγμός. l. 6 Choer. 255, 1, utramque formam habet Hes. l. 7 E. M. 703, 28, Hes. habet ῥέγματα, ῥέγος et ῥῆγος; sed pro ῥαγεύς legimus ap. eum ῥηγεύς et ῥογεύς. l. 11 Hes. l. 12 Choer. 255, 20 et in E. M. 560, 12, Hes. ῥησίδιον. l. 14 Choer. 255, 5. l. 15 Choer. 255, 22. l. 16 Choer. 255, 10 (E. M. 704, 4, ubi additur ἡ ἀποβολὴ τοῦ φ ἔκτασιν πεποίηται τοῦ ῑ) et Herod. περὶ παθῶν ap. Theogn. p. 89, 32. l. 19 Choer. 256, 19, Diehr. 288, 20. l. 20 Hes. Schmidt. comparat ῥυστόν· δόρυ. Κρῆτες pro ξυστόν. l. 22 E. M. 704, 21, Choer. 255, 4, E. Gud. 30, 29 cf. can. gen. Hes. ῥίς ῥίν. l. 25 Choer. 255, 6, Hes. l. 28 Choer. in E. M. 704, 26, Orth. 255, 13. l. 32 Choer. 255, 17, Hes. l. 33 Choer. 256, 21, Hes. l. 34 Choer. 256, 13, E. M. 703,

τες ἐν τῷ Θριασίῳ πλησίον Ἐλευσῖνος. (λέγει Ὧρος διὰ διφθόγγου ῥειτός καὶ ὀξύνει ὡς κλειτός.) ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου λέγει, ὅτι διὰ τοῦ ῑ γράφεται καὶ βαρύνεται οἷον ῥῖτος, cῖτος, Τρῖτος. ἔcτι δὲ ὄνομα ποταμοῦ.

ῥοβδεῖ ἀναρριπτεῖ μετ' ἤχου. — ῥοιβδεῖ· ῥοιζεῖ· διώκει· ῥοφεῖ. — ῥοιζεῖ· διώκει. ὁρμᾷ. τρέχει.

ῥοδωνιά: ῑ ὡς ἰωνιά.

ῥοθεῖν καὶ ῥοχθεῖν.

Ῥοίτειον: ει. ἐπειδὴ τὰ διὰ τοῦ ειον τρισύλλαβα μακρὰν ἔχοντα τὴν παραλήγουσαν οὐδέποτε διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον Cίγειον, Λύκειον, ἔcτι δὲ τόπος, γένειον, βρένθειον.

ῥύεινα ἄρνα. Κύπριοι.

ῥωγμός ῥῆξις.

ῥώδιγγες πληγαὶ ὕφαιμοι διακεκομμέναι. οἱ δὲ μώλωπες. — ῥώτιγγες πληγαὶ ὕφαιμοι διακεκομμέναι.

C.

Cαγαλαccός πόλις Πιcιδίας. λέγεται καὶ Cελγηccός.

cάγδας εἶδος μύρου. ἢ ψάγδας.

cάκος ἀcπίς. ἀφ' οὗ οἱ νεώτεροι cάγην τὴν πανοπλίαν φαcί.

cάκος αἴγειος.

cαλάβη θύρας ὀπή. — cαλάμβη· ὀπή, δι' ἧς τὸ cέλας βαίνει.

Cαμάρεια: ει. Ἄρεως γὰρ ἔγκειται ἡ γενική.

cάμβαλα cάνδαλα.

Cάπαι ἔθνος Θρᾳκῶν.

Cάπειρες ἔθνος ἐν τῇ μεcογαίᾳ τῆς Ποντικῆς, οἱ διὰ τοῦ β λεγόμενοι Cάβειρες.

Cάραπις.

Cάρδις: ῑ. ὥcπερ γὰρ τὸ πόλιες καὶ ὄφιες γίνεται πόλις καὶ ὄφις κατὰ κρᾶcιν τοῦ ι καὶ ε εἰς ῑ μακρόν, οὕτω καὶ παρὰ τὸ Cάρδιες γίνεται Cάρδις κατὰ κρᾶcιν τοῦ ι καὶ τοῦ ε εἰς ῑ μακρόν.

12, Arc. 79, 4. cf. fr. 44. Hes. habet Ῥειτοί. l. 5 Hes. cf. Herod. περὶ παθῶν in E. M. 99, 9. l. 7 Choer. 255, 3, Hes. l. 8 haec vocabula cognata videntur cf. Hes. et E. M. 705, 29. l. 9 Choer. 255, 23. l. 12 Hes. Schmidt. ex ῥῆνα transposito digamma et η in ει mutato ortum putat. l. 13 Hes. et ῥωχμοῖς· ῥήξεσιν ἢ ῥηγμοῖς. E. M. 706, 4: παρὰ τὸ ῥήσσω ῥηγμός καὶ μεταθέσει ῥωχμός. l. 14 Hes. Posteriorem formam Atticam esse perhibet Schmidt. ut λέπατνον pro λέπαδνον. l. 17 St. B. l. 18 Hes. l. 19 Hes. l. 20 Hes. cum simplici κ, E. M. 707, 39 σάκκος παρὰ τὸ σάσσω τὸ φορτῶ. τέσσαρα δέ ἐστιν εἰς κος ὀνόματα γραφόμενα διὰ δύο κκ, σάκκος, λάκκος, μάκκος, κόκκος. l. 21 Hes. l. 22 Choer. 261, 4; sic enim Ἄρειος pro Σαμάρειος scribendum est ex E. M. 708, 5 cf. St. B. l. 23 Hes. Aeolicum. l. 24 Hes. Σάϊος ἔθνος οἱ πρότερον Κίκονες idem. St. B. Σάπαι ἔθνος Θρᾴκης. λέγονται δὲ Σαπαῖοι καὶ Σάϊοι. l. 25 St. B. Arc. 20, 16; ap. St. B. Hes. s. Βέχειρ: Σάπειρ ἢ μετὰ τοῦ σ Σάσπειρ, in E. M. 195, 43 Ἄπειρ ἢ μετὰ τοῦ σ Σάπειρ. l. 27 Hes., Theogn. 129, 20 Σεραπεῖον οὐκ ἐφύλαξε τὸ δ τῆς γενικῆς τοῦ Σεράπιδος. l. 28 Choer. 257, 31, E. M. 708, 26, ubi gentile Σαρδινοί etiam per ει scri-

Σαρδόνιος γέλως.

σάρισα εἶδος ἀκοντίου μακροῦ.

Σαρπήδοντος Σαρπηδόνος. ἅλις δὲ ταύτῃ χρῆται τῇ γενικῇ Σαρπήδοντος. ἔστι δὲ Αἰολικὴ ἀπὸ εὐθείας τῆς Σαρπηδών.

Σειληνός: Σειληνοὶ δὲ λέγονται οἱ γέροντες τῶν Σατύρων. διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται (ἢ παρὰ τὸ σείεσθαι περὶ τὸν ληνὸν γέγονεν ἢ παρὰ τὸ σεσηρέναι καὶ χαίνειν σερηνός καὶ κατὰ προσθήκην τοῦ ῑ καὶ μετάθεσιν τοῦ ρ̄ εἰς λ Σειληνός?).

σειρά: διὰ τῆς ει διφθόγγου. παρὰ γὰρ τὸ εἴρω τὸ σημαῖνον τὸ συμπλέκω γέγονεν εἱρά καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ σ̄ σειρά. οἱ δὲ Δωριεῖς διὰ τοῦ η γράφουσιν αὐτὸ σηρά. καὶ ἐκ τούτου γνωρίζεται δίφθογγον ἔχειν· τρέπουσι γὰρ ἐκεῖνοι τὴν ει̅ δίφθογγον εἰς η̄.

σειρήν: διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου. παρὰ γὰρ τὸ εἴρω τὸ σημαῖνον τὸ συμπλέκω γίνεται εἱρήν καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ̄ σειρήν.

σείριος: ἔστι δὲ ἀστήρ. διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται.

σειρομάστης εἶδος ἀκοντίου.

σεισάχθεια: σημαίνει δὲ τὸ ἀποσείεσθαι τὸ ἄχθος. διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. κατὰ τὴν παραλήγουσαν τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ εια̅ προπαροξυτόνων.

σείω: διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου· ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ πνέω γέγονε πνείω διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου ἐπενθέσει τοῦ ῑ καὶ παρὰ τὸ πλέω πλείω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ σέω σείω διὰ τῆς ει διφθόγγου.

Σελασία πόλις τῆς Λακωνικῆς. — Σελλασία πόλις Λακωνική. Θεόπομπος ἐν τετάρτῳ Ἑλληνικῶν.

σελίδιον: ῑ. ὡς ψαλίς ψαλίδιον, οὕτω καὶ σελίς σελίδιον.

σέλινον: διὰ τοῦ ῑ. οἱ γὰρ Αἰολεῖς σέλιννα λέγουσιν ὥσπερ ὅμιλος ὅμιλλος. καὶ ἄλλως· τὰ διὰ τοῦ ινον̅ προπαροξύτονα μὴ ὄντα σύνθετα κτλ.

σελλίζεσθαι ψελλίζεσθαι.

σεμίδαλις: ῑ ἡ β′ συλλαβή, ἐπεὶ καὶ συστέλλεται.

bendum docetur. St. B. s. v. Σάρδις et Σαρδιανός. l. 1 Hes., E. M. 709, 4 σαρδώνιος, sed 273, 46 σαρδάνιον γέλωτα. l. 2 Choer. 236, 10, unde Schmidt. ap. Hes. σάρισα unum σ̄ delevit. l. 3 Hes., ubi coll. Choer. Dict. 284, 18 scribendum est Σαρπήδων, nam ab hoc nominativo Σαρπήδοντος flectitur, Σαρπηδόνος autem ab Oxytono Σαρπηδών. l. 5 Choer. 260, 4, E. M. 710, 9, ubi affertur etiam forma Σιλληνός διὰ δύο λλ καὶ διὰ τοῦ ῑ fortasse propter σιλλαίνειν. Hes. habet Σιληνοί et Choer. 260, 10 Σιλανός: ῑ. παρὰ τὸ σιλλός. l. 9 Choer. 260, 29, E. M. 710, 18, Hes. habet σειρά et σηρά. cf. Ahrens de dial. Dor. p. 163. l. 13 Choer. 260, 21; E. M. 710, 20 σειρήν παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω εἱρὴν καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ̄ σειρήν. Hes. l. 15 Choer. 261, 20, qui duas proponit originationes ab εἴρω λέγω et ab σεσηρέναι parum probabiles. cf. E. M. 710, 22 ubi commemoratur Antimachum σείρινα τὸν Δία dixisse διὰ τὸ ἄστρον. Hes. l. 16 Hes., qui habet etiam σιρομάστης σκεῦός τι σιδηροῦν, ὅπερ οἱ τελῶναι πρὸς ἔρευναν ἔχουσι, λαβὴν ξιλίνην ἔχον. l. 17 Choer. 261, 1, E. M. 710, 32. l. 20 Choer. 257, 20, E. M. 710, 37. l. 23 St. B. Hes. per simplex λ̃. l. 25 Choer. 257, 29 et 262, 12. l. 26 Choer. 258, 6. Hes. cf. cau. gen. l. 29 Hes. l. 30 Choer. 258, 26.

Cεμίραμιc: ῑ. βάρβαρον γάρ ἐcτιν ὄνομα. τὰ δὲ βάρβαρα ὀνόματα ἀποςτρέφεται τὴν ει δίφθογγον.

Cέριφοc: ῑ. τὰ γὰρ εἰc φοc μονογενῆ κτλ.

cέcηλοι κοχλίαι. Λάκωνεc.

cίαλοc: ῑ.

cίβδαι ῥοιαί.

cιβδία cιδία.

cιγαλόεντα διὰ τοῦ ι γράφεται. cημαίνει δὲ τὰ πεποικιλμένα.

cιγή: ῑ. τὰ γὰρ εἰc γη οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεcθαι.

cιγηλόc: ῑ. παρὰ γὰρ τὸ cιγῶ cιγήcω.

cίγλη.

cιγῶ: ῑ. ἐπειδὴ παρὰ τὸ cιγή ἐcτιν ὥcπερ καὶ παρὰ τὸ τιμή γέγονε τιμῶ.

Cιγώρ πόλιc μικρὰ τῆc Παλαιcτίνηc.

Cίδη: ἔcτι δὲ ὄνομα πόλεωc. ῑ. τὰ εἰc δη κτλ.

Cιδών: ἐπὶ τοῦ πολίτου, ὅτε ἀρcενικῶc λέγεται καὶ ἐπὶ τῆc πόλεωc, ὅτε θηλυκῶc, διὰ τοῦ ῑ γράφεται. ἐπειδὴ τὰ εἰc δων κτλ.

Cικελίδηc: μακρὸν τὸ ῑ διὰ τὰc ἐπαλλήλουc βραχείαc ὥcπερ καὶ τὸ Πριαμίδηc. ὑπάγεται δὲ τῷ κανόνι τοῦ Κρονίδηc.

cίλουροc: ῑ ἡ παράδοcιc.

Cιμόειc: ει. Cιμόεντοc γάρ.

cιμόc διὰ τοῦ ι γράφεται.

cίνηπι: ῑ τὸ cι καὶ τὸ πι.

cίνονται: διὰ τοῦ ῑ. οἱ γὰρ Αἰολεῖc cίννονται λέγουcι καὶ οὐχὶ cέννονται. καὶ τὰ παρὰ τὸ cίνομαι δὲ διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον ἐπιcινήc.

Cινώπη: ῑ.

cιροί τὸ ἐπιτήδειον ἀγγεῖον εἰc ἀπόθεcιν πυρῶν καὶ τῶν ἄλλων ὀcπρίων. Ἀμμώνιοc δὲ ἱcτορεῖ, ὡc οἱ Ἀττικοὶ ὀξύνοντεc τὸ ὄνομα τὸ ῑ βραχύνουcι· καὶ ἡ τριβὴ τῆc ἀναγνώcεωc ἐκτείνει αὐτό. εὑρίcκεται δὲ καὶ τὸ βραχύ, ὡc παρ' Εὐριπίδῃ Φρίξῳ «ἀνοῖξαι μὲν cιροὺc οὐκ ἠξίου». εἰcὶ δὲ καὶ ὀρύγματά τινα cιροί.

---

l. 1 Choer. 260, 11, Hes. l. 3 Choer. 257, 3, Hes., St. B. l. 4 Hes. A Pamphilo ap. Athen. II 63, 10 cέcιλοι nominantur, sed Schmidt. Qnaest. Hes. p. LXXXI cέcηλοι, quod suo loco positum est, non temptandnm, sed pro forma vere Laconica ut ἀκτῆνεc pro ἀκτῖνεc habendum indicat. l. 5 Choer. 261, 33, Hes. l. 6 Hes. E. M. 712, 10 addit πλεοναcμῷ τοῦ β. l. 7 Hes. l. 8 Choer. 259, 10, Hes.

l. 9 Choer. 256, 30, Hes. l. 10 Choer. 258, 4. Hes. l. 12 Arc. 107, 24, Hes. cίγλαι ἐνώτια, qui infra: cίκλαι ἐνώτια. l. 13 Choer. 256, 25, Hes. l. 14 Hes. — Choer. 263, 13, E. M. 710, 46 Cηγώρ η κατὰ παράδοcιν, κατὰ δὲ τὴν ἐτυμολογίαν ῑ κτλ. Schmidt. citat Ioseph. B. I. II 20, 6 Arrian. exped. II 13, 11. l. 15 Choer. 262, 9, St. B. l. 16 Choer. 257, 25, Hes. l. 18 Choer. 256, 33. l. 20 Choer. 262, 21. l. 21 Choer. 262, 4, Hes. l. 22 Choer. 259, 1, Hes. E. Orion. 146, 25 cιμόc· cιγμόc τιc κατὰ ἀποβολὴν τοῦ γ.

l. 23 Choer. 259, 19. l. 24 Choer. 259, 7. l. 26 Choer. 258, 25, Hes. l. 27 E. M. 714, 17, Hes. cιρόc. Diversum ab hoc est cειρόν· τὸ ἀνδρεῖον θέριcτρον. Cικυώνιοι Hes.

cícυρνα μὲν χιτῶνος εἶδος, cιcύρα δὲ διφθέρα, εἰς ἀμπεχόνην καὶ cτρωμνὴν ἐπιτηδείως ἔχουςα, καθάπερ τὰ κώδια καὶ αἱ μηλωταί.

Cίcυφος: ῑ. (τὸ γὰρ θεός cιός λέγουςιν οἱ Λάκωνες διὰ τοῦ ῑ. ἀπὸ οὖν τοῦ cιός καὶ τοῦ coφός γέγονε cιόcoφος καὶ cίcυφος οἱονεὶ coφὸς καθάπερ θεός?)

cιτεία: ῑ καὶ ει ἡ παράδοcιc.

cῖτος: λέγει ὁ τεχνικὸς ὅτι ὥςπερ παρὰ τὸ ἐργάζομαι γίνεται ἐργαςτής καὶ ἀποβολῇ τοῦ c ἐργάτης βαρυνόμενον καὶ ἀπὸ τοῦ δεcποςτής δεcπότης οἰcτός οἶτος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ cέcειcται cειcτός ἀποβολῇ τοῦ c καὶ τοῦ ε cῖτος διὰ τοῦ ῑ· καὶ ἄλλως, ὅτι τὰ διὰ τοῦ ιτος ἀποςτρέφεται τὴν ει δίφθογγον οἷον Τρῖτος, μίτος, Ἐπαφρόδιτος.

cίφων: ῑ.

cκαμωνία εἶδος βοτάνης.

cκαφεῖον: ει. ὥςπερ γὰρ ἐργαλεῖον. παρὰ τὸ cκαφεύς.

cκιάδειον: ει διὰ τὸν χαρακτῆρα εἴρηται.

cκινδάλαμος cκόλοψ. τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ cχινδάλαμος. ἄλ οι δὲ cκινδαλμός.

cκινθαρίζειν: ἔνιοι cκανθαρίζειν. τὸ γὰρ τῷ μέcῳ δακτύλῳ τὴν μυκτῆρα παίειν δηλοῖ, ὡς Δίδυμος.

cκιπός cκνιφός· ὁ μικρολόγος.

cκίπων ἡ βακτηρία διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

Cκίρος Ἀρκαδίας κατοικία πληςίον Μαιναλέων καὶ Παρραcίων. οἱ κατοικοῦντες Cκιρῖται, τὸ θηλυκὸν Cκιρῖτις. ἔςτι καὶ ἕτερον Cκίρον τόπος Ἀττικός καὶ Cκιρωνίδες πέτραι. ἀπὸ Cκίρωνος. ἢ οὗτος ἀπὸ τοῦ τόπου, ὁ τόπος δὲ ἀπὸ Cκίρου ἥρωος. ἐν δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ αἱ πόρναι ἐκαθέζοντο. ἴcως δὲ καὶ τὸ cκιραφεῖον, ὅπερ δηλοῖ τὸν τόπον, εἰς ὃν οἱ κυβιςταὶ cυνίαcι. καὶ ὁ cκίραφος, ὃ cημαίνει τὸν ἀκόλαςτον καὶ κυβιςτήν, ἀπὸ τῶν ἐν Cκίρῳ διατριβόντων. Cκίρα δὲ κέκληται, τινὲς μὲν ὅτι ἐπὶ Cκίρῳ Ἀθηνᾷ θύεται, ἄλλοι δὲ ἀπὸ τῶν γινομένων ἱερῶν Δήμητρι καὶ Κόρῃ ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ ἐπὶ Cκίρῳ κέκληται. λέγεται καὶ ὁ Cκῖρος καὶ τὸ Cκίριον.

---

l. 1 Hes. l. 3 Choer. 260, 15, E. M. 714, 30, Hes. l. 6 Choer. 259, 21, sic enim scribendum est pro cτιτεῖρα. l. 7 E. M. 714, 33, Choer. 257, 12, cf. 170, 7. Ex E. M. intellegimus etiam tertiam sententiam, qua cῖτος a cίω, quo verbo Anacreon usus sit Θρηϊκίην cίοντα χαίτην, repetitur, Ori esse. Hes. cῖτος.

l. 12 Choer. 260, 18, Hes. l. 13 Hes. Choer. 262, 16 cκαμωνεῖα (?) διὰ τοῦ ω μεγάλου καὶ ει διφθόγγου κατὰ παράδοcιν. l. 14 Choer. 261, 19, Hes. cκαφίον, sed idem cκηπήϊον. l. 15 Choer. 261, 26, Hes. l. 16 Hes. Schmidt. pro cχινδάλαμος malit cχινδαλμός coll. Moeride p. 360. l. 18 Hes. l. 20 Hes., idem cκνιπόν· μικρολόγον. E. M. 718, 16 cκνιπός ὁ μικρολόγος καὶ cκνιφός. παρὰ τοὺς cκνῖπας καὶ τὴν τούτων cμικρότητα. l. 21 Choer. 258, 30, ubi a cκηρίπτων per syncopen ducitur pariter atque in E. Orion. 146, 23 παρὰ τὸ cκηρίπτω cκηρίπτων καὶ cυγκοπῇ cκίπων. l. 22 St. B. Pro τοῦ τόπου (l. 25) Mein. coni. τοῦ τρόπου scilicet a cκιρός· cκληρός. — cκίραφος (l. 27) Mein. pro cκιραφόρος. — Apud Hesychium omnia huius generis vocabula per ει exhibentur, etiam Choer. 261, 17 Cκείρων per ει scribendum praecipit: Cκείρων· ἔςτι δὲ ὄνομα ληςτοῦ, ὅςτις πολλῆς φθορᾶς ἦν αἴτιος

σκίρος τὸ πάθος. ῑ ἡ παράδοσις.

σκίφος τὸ ξίφος· διαιρέσει τοῦ ξ̅ εἰς κ̅σ̅ καὶ μεταθέσει.

σκλοιός ὁ σκολιός.

σκόνυζα ἡ κόνυζα.

σκορακίζει et σκορακισμός.

σκόρδυλ(α) θαλάσσιος ἰχθῦς. ἔνιοι κορδύλη.

σκόρνος κόρνος, μυρσίνη τὸ φυτόν.

Σκυφία πολίχνιον Κλαζομενίων. τινὲς δὲ διὰ τοῦ π.

σμῆριγξ εἶδος ἀκάνθης. — μῆριγξ ἄκανθα.

σμήρινθοι σπάρτα σχοινία. — μήρινθος σχοινίον σπάρτης.

σμικρόν μικρόν.

σμιλή ὀξύνεται καὶ σημαίνει τὸ σμιλίον. διὰ τοῦ ῑ γράφεται. τὰ γὰρ εἰς λη λήγοντα μονογενῆ οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγου παραλήγεσθαι.

Σμίνθιον: — ὁ οἰκήτωρ Σμίνθιος καὶ διὰ διφθόγγου ὡς Ἀχίλλειος. καὶ Σμινθήϊον ἄλσος.

σμίς μῦς. — σμῦς ὁ μῦς.

σμογερόν σκληρόν ἐπίβουλον μοχθηρόν. — σμυγερῶς ἐπιπόνως (i. e. μογερῶς).

σμοιός χαλεπός φοβερός στυγνός. — σμυός σκυθρωπός.

σμυκτήρ ὁ μυκτήρ.

σμύσσεται ἀπομύσσεται.

σμῶδιξ μώλωψ — φλέψ φλυκτίς. — μῶδιξ φλυκτίς.

σολοικία: ῑ. ἀπὸ τοῦ σόλοικος.

Σουματία πόλις Ἀρκαδίας. γράφεται καὶ διὰ διφθόγγου Σουμήτεια.

σπάδιον τὸ στάδιον.

σπαίρω: ἐξ οὗ τὸ ἀσπαίρω. τὸ δὲ σπαίρω ἐκ τοῦ σκαίρω.

σπάλαξ εἶδος ἀρουραίου μυός.

σπαρνός σπάνιος ὀλίγος.

pro ἄξιος scripsi). καὶ γὰρ τοὺς παρερχομένους ἔρριπτεν ἐπάνω τῆς χελώνης, ἡ δεχομένη ἤσθιεν αὐτούς. γράφεται δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου. παρὰ γὰρ τὸ κείρω γέγονε κείρων καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ Σκείρων. τὸ δὲ κείρω διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται τῷ λόγῳ τοῦ σπείρω. — Fluctuat etiam scriptura vocis σκιρός ἡ λατύπη inter ει et ι, cum simplici et duplici ρ et cum υ: σκύρος σκῦρος. cf. Schmidt. ad Hes. s. v. σκειρόν; denique σκιρός· σκληρός et σκειρός et σκηρός ap. Hes. scriptum est. l. 1 Choer. 257, 19; vulgo σκίρρος scribitur. l. 2 E. M. 718, 11, Hes. l. 3 Arc. 37, 11. l. 4 Hes. l. 5 Hes. cf. Herod. περὶ παθῶν in E. M. 719, 8. l. 6 Hes. l. 7 Hes. l. 8 St. B. l. 9 Hes. l. 10 Hes. l. 11 Hes. cf. E. M. 721, 12 σμήριγγα τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τῆς μήριγγος, ὅπερ σημαίνει τὴν κεφαλήν, πλεονασμῷ τοῦ σ̄. Λυκόφρων. καὶ σμικρός ἀπὸ μικρός πλεονασμῷ τοῦ σ. l. 12 Choer. 259, 28, Theogn. 110, 33, unde etiam Arcad. 108. 19 σμειλή in σμιλή mutandum est. l. 14 St. B. a Meinekio emendatus. l. 16 Hes. l. 17 Hes. Lob. El. I 129. l. 19 Hes. Lob. Rhem. 275 ad μύω refert cf. El. I 129. Arcad. 37, 11 σμοιός ἐπίθετον, Theogn. 49, 24 σμοῖος (scr. σμοιός) τὸ ἐπιθετικόν. l. 20 Hes. l. 21 Hes. l. 22 Hes. l. 23 Choer. 262, 18. l. 24 St. B. l. 25 Hes. E. M. 743, 24 ἀπὸ σπάσαι κληθῆναι σπάδιον καὶ στάδιον. l. 26 E. M. 722, 51, ubi derivantur ab his verbis σκάρος καὶ σπάρος ἰχθύες. l. 27 Hes. Choer. Dict. 305, 30 a σπῶ ducit σπάλαξ et ἀσκάλαξ. l. 28 Hes.

σπαρτίον: τὰ ἀπὸ τῶν εἰς οc μακρᾷ παραληγομένων διὰ τοῦ ιον γινόμενα οὐδέτερα παροξύτονα πάντα διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον σπάρτος σπαρτίον, θηρός θηρίον, σταυρός σταυρίον.

σπεῖρον et σπεῖρα et σπεῖραι.

σπείρω: ει. σπερῶ γὰρ ὁ μέλλων.

σπεῖσαι: διὰ τῆς ει διφθόγγου· ἀνεφάνη γὰρ τὸ ε ἐν τῷ σπένδω.

Σπειώ: ἔστι δὲ μία τῶν Νηρηΐδων. διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· παρὰ γὰρ τὸ σπέος γέγονε σπεώ καὶ προσθέσει τοῦ ῑ Σπειώ, ὥσπερ χρέος χρεώ χρειώ, κλέος Κλεώ Κλειώ.

σπέργυς πρέσβυς.

σπήλαιον: αι. εὑρέθη γὰρ καὶ σπηλάδιον. καὶ πάλιν τὰ διὰ τοῦ αιον προπαροξύτονα οὐδέτερα μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται, οἷον σπήλαιον, σκύλαιον, ἔλαιον, τρόπαιον καὶ ὅσα ὅμοια.

σπίλος: ῑ.

σπληνίον: ῑ. παρὰ τὴν σπληνός γενικήν.

σπόγγος.

σπονδεῖον καὶ σπονδεῖον μέλος διὰ τῆς ει διφθόγγου.

σπόνδυλος οἷον σφόνδυλος· παρὰ τὸ ἐσφίχθαι πρὸς ἀλλήλους.

σπουδῇ: τὰ παρὰ δοτικῶν ὀνομάτων γινόμενα ἐπιρρήματα καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν φυλάττουσι οἷον σιωπῇ «ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ» (Γ 95).

σπυρίς: πλεονασμός ἐστι τοῦ c· ἀπὸ τοῦ πυρός πυρίς. Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι τοὺς πυροὺς σπυροὺς λέγουσιν οἱ Συρακούσιοι. παρὰ τοὺς σπόρους.

Στάγειρα: ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως. διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται κατὰ τὴν παράδοσιν. Φιλόξενος δὲ διὰ τοῦ ῑ (pro ει) λέγει αὐτὸ γράφεσθαι. ἀλλὰ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται διὰ τὸ λέγειν ἡ Στάγειρος καὶ τὰ Στάγειρα. καὶ γὰρ ἔθος ἔχουσι τὰ διὰ τοῦ ειρος ῥηματικὰ καὶ τὰ ἐπὶ πόλεως οὐδέτερα ἔχοντα (pro λέγειν) διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφειν οἷον ὀνῶ ὄνειρος, μάσσω μάγειρος.

στειά διὰ τῆς ει διφθόγγου ὡς ζειά. τὰ ἐκ συλλογῆς μικρὰ λιθίδια.

---

l. 1 Choer. 263, 5, Hes. l. 4 Hes. Choer. 258, 10, E. M. 723, 24: σπεῖρα τὰ ἱμάτια παρὰ τὸ ἐνσπείρεσθαι καὶ συσφίγγεσθαι ἐν αὐτοῖς. καὶ σπείρημα τὸ τοῦ ὄφεως εἴλιγμα. γράφεται καὶ διὰ τοῦ ῑ. ὤφειλε δὲ διὰ διφθόγγου. ἀλλ' ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ῑ. καὶ ἴσως τῷ λόγῳ τῶν ῥηματικῶν. ἔστι γάρ τινα ὀνόματα τὰ ἀπὸ ῥήματος γινόμενα, ἃ διὰ τοῦ ῑ γράφεται, λείβω λιβάς, πείθω πιθανός, εἴρω Ἶρις. οὕτως ἀπὸ τοῦ σπείρω σπῖρον καὶ σπῖρα. l. 5 Choer. 261, 18. l. 6 Choer. 260, 24, Hes. l. 7 Choer. 261, 5. l. 10 Hes. Herod. in E. M. 723, 17. l. 11 Choer. 262, 30, Hes. l. 15 Choer. 263, 10, Hes. l. 16 Choer. 257, 24. l. 17 cf. fr. 6, unde apparet canonem orthographicum in E. M. 739, 29 non esse Herodiani. l. 18 Choer. 262, 13, Hes. l. 19 E. Orion. 146, 29 ubi etiam alia Herodianea. l. 20 E. M. 724, 29, E. Gud. 509, 26. l. 22 E. M. 724, 32, Hes. σπυρίς τὸ τῶν πυρῶν ἄγγος et σπυρούς πυρούς. l. 25 Choer. 259, 22. Locum valde corruptum sanavi: ἀλλὰ — γράφεται (l. 27) et καὶ οὐδέτερα (l. 29) inserui. Philoxenus, qui propensus fuit ad vocabula in ειρος per ῑ scribenda (cf. fr. 15 et 17) etiam hoc vocabulum per ῑ exhibuisse existimandus est, quod contra Herodianus eum canonem, qui exstat in E. M. 488, 7 (cf. can. gen.) protulit. Steph. Byz. Στάγειρα. l. 31 Choer. 262, 14, ubi corrupto στεῖρα

ϲτειλειά: ει.

ϲτεῖνοϲ: ει.

ϲτεῖρα: ϲημαίνει δὲ τὴν γυναῖκα τὴν μὴ τίκτουϲαν καὶ τὸν ἱϲτὸν τοῦ πλοίου. διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γράφεται ἐπὶ μὲν τοῦ ἱϲτοῦ ἢ τῆϲ πρώραϲ ἢ τῆϲ τρόπεωϲ, ὅτι ἀπὸ τοῦ ϲτερεόϲ γέγονε ϲτέρα καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ ῑ ϲτεῖρα διὰ τῆϲ ει διφθόγγου. ἐπὶ δὲ τῆϲ γυναικὸϲ τῆϲ μὴ τικτούϲηϲ, ὅτι ἀπὸ τοῦ ϲτέρεϲθαι γέγονε ϲτέρα καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ ῑ ϲτεῖρα διὰ τῆϲ ει διφθόγγου οἱονεὶ ἡ ϲτερουμένη τοῦ τίκτειν.

Ϲτειριά δῆμοϲ Ἀττικὸϲ Πανδιονίδοϲ φυλῆϲ. ὁ δημότηϲ Ϲτειριεύϲ.

ϲτερεόϲ καὶ ϲτερρόϲ.

ϲτέρφοϲ δέρμα βύρϲα. — ϲτρέφοϲ δέρμα βύρϲα. Δωριεῖϲ.

ϲτίβη: ϲημαίνει δὲ τὴν ψυχρίαν. ῑ. τὰ γὰρ εἰϲ η λήγοντα θηλυκὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ η ἕν τι τῶν μέϲων ἢ ἕν τι τῶν δαϲέων ἢ τὸ μ ἢ τὸ ν ἢ τὸ κ ἢ τὸ π ἢ τὸ τ οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεϲθαι οἷον τριβή, λοιβή, ἀμοιβή, ἐρυϲίβη.

ϲτοιχεῖον: ει. παρὰ τὸ ϲτείχειν.

Ϲτρατία βαρυτόνωϲ Ἀρκαδικὴ πόλιϲ. — τρία δὲ ϲημαίνει ἡ ϲτρατια, τὴν πόλιν καὶ τὸ ϲύϲτημα τοῦ ϲτρατοῦ μετὰ τῆϲ αὐτῆϲ γραφῆϲ, ἀλλὰ τόνου διαφόρου. — τὸ δὲ ἀξίωμα (Herodianus dixerit potius ἔξοδοϲ vel tale quid) ἡ ϲτρατεία καὶ διὰ διφθόγγου καὶ βαρύνεται.

ϲτρατιώτηϲ: ῑ. παρὰ τὸ ϲτρατιά.

ϲτριφνόϲ: διὰ τοῦ ῑ. παρὰ τὸ ϲτύφω γέγονε ϲτυφνόϲ καὶ ϲτρυφνόϲ καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ῡ εἰϲ ῑ ϲτριφνόϲ.

ϲτρόβιλοϲ.

ϲτροπά ἀϲτραπή. Πάφιοι. — ϲτορπάν· τὴν ἀϲτραπήν. — ϲτροφαί· ἀϲτραπαί.

ϲτυγερόν καὶ ϲτυγηρόν.

ϲτυππίον: ῑ.

---

scriptum est, sed quum Theogn. 103, 29 ϲτία et Hes. habeat ϲτῖα, Choerobosci adnotamentum non plenum iudico eamque partem intercidisse, in qua de scriptura per ῑ sermo fuit. l. 1 Theogn. 105, 28, Hes., E. M. 726, 50. l. 2 Hes., E. M. 726, 58. l. 3 Choer. 261, 10, E. M. 727, 8, Hes. l. 9 St. B. Choer. 262, 1, Hes. ει. l. 10 Hes., E. M. 726, 16. l. 11 Hes. Lob. Rhem. 302. l. 12 Choer. 258, 20, Hes. cf. can. gen. l. 16 Choer. 262, 24, Hes.

l. 17 St. B. Hes. Ϲτρατίῃ πόλιϲ. Choer. 262, 25 ϲτρατεία ἡ ἀξία καὶ ἡ ἔξοδοϲ παρὰ τὸ ϲτρατεύω ει καὶ βαρύνεται, ϲτρατιὰ τὸ πλῆθοϲ ῑ καὶ βαρύνεται. E. M. 729, 19. l. 21 Choer. 262, 27. l. 22 Choer. 258, 28. Idem Herod. ap. Eustath. 1913, 45 et 413, 5. Hes., qui etiam ϲτρυφνόϲ per ῡ habet ut Arc. 62, 7; cognata sunt etiam ϲτιφρόϲ et ϲτυφρόϲ. Lob. Rhem. 55 not. l. 24 Arc. 55, 27, E. M. 730, 38, E. Orion. 146, 27 ϲτρόβιλοϲ· παρὰ τὸ ϲτρέφω ϲτρόφιλοϲ καὶ ϲτρόβιλοϲ. Τρία δὲ ϲημαίνει, ἀνέμου ϲυϲτροφήν, ὀρχήϲεωϲ εἶδοϲ καὶ τὸν κοχλίαν. Ap. Hes. ϲτρόβιλοϲ, sed ordine requiri ϲτρόβειλοϲ, quo mediae syllabae productio indicetur, recte animadvertit Schmidt. — Hes. habet etiam ϲτρόμβιλον.

l. 25 Hes. cf. Lob. Rhem. p. 41 not. l. 27 Hes., quarum posteriore forma poetae uti poterant ut μογηρόϲ auctore L. Dindorfio Thes. VII c. 905 A. l. 28 Choer. 262, 7; sic etiam Hes.; in E. M. 731, 5 ϲτυπεῖον cum eadem originatione, quam proponit Choerob., a τύπτω τυπεῖον πλεοναϲμῷ τοῦ ϲ et l. 57 ϲτύπιον ἢ ϲτίπυον εἶδοϲ λίνου.

στυφλόν ἢ στυφελόν· τραχὺ σκληρὸν βαρύ.

συβίνη καὶ σιβύνη.

συβόσιον: ῑ.

συκομορέα: ε̄.

συκοφαντία: ῑ.

Σύλειον καὶ Σύλλειον πόλις Φρυγίας διὰ τῆς ει διφθόγγου.

σύν ξύν.

συνεοχμῷ (Ξ 465): ἔχω ἐχμός ἐεχμός ὡς ἔλδωρ ἐέλδωρ. εἶτα ἐοχμός ὡς πλεγμός πλογμός.

συνήθεια: ει. διὰ τὸ εἶναι τὸ ἀρσενικὸν συνήθης καὶ εἶναι καὶ προπαροξύτονον.

συνοδία: ῑ. παρὰ τὸ σύνοδος.

Συρακοσία τράπεζα.

Συρία: ῑ. παρὰ τὸ Σύρος.

Σύριον Ἀσσύριον· τὸ διὰ Συρίας φερόμενον ἢ διὰ τὸ σώλινον (?).

σύρκεσι σαρξίν. Αἰολεῖς.

σύρκιζε σάρκαζε.

σῦς καὶ ὗς.

σφάγιον: ῑ. ἀλλὰ καὶ σφαγεῖον. διφορεῖται τῷ τόνῳ καὶ τῇ γραφῇ.

σφαδᾴζω.

---

l. 1 Hes. l. 2 Hes. Lob. El. I 523. l. 3 Hes. cf. An. II 322, 3. l. 4 Hes. cf. can. gen. l. 5 Choer. 260, 14, Hes. l. 6 St. B., Eustath. ad Dionys. 815. l. 7 Hes. l. 8 E. M. 735, 10, Hes. συνεοχμῷ, ubi Schmidtio videntur nonnulli συνεεχμῷ pro συνεοχμῷ invenisse. l. 10 Choer. 262, 5, Hes. l. 12 Choer. 262, 19. l. 13 Hes., Theogn. 56, 28 Συρακόσιος· οὕτω γὰρ ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου διὰ δύο σσ καὶ διὰ τοῦ ō γράφων τὸ ὄνομα παραδίδωσι; St. B. Συράκουσαι, τὸ ἐθνικὸν Συρακούσιος καὶ Συρακουσία τὸ θηλυκὸν καὶ λίμνη, ἥτις καλεῖται Συρακώ. καὶ Συρακοσεύς. Tres scripturas commemoraverat Herodianus, e quibus quisque trium epitomatorum unam servavit. l. 14 Choer. 258, 16, Hes. l. 15 Hes. cf. St. B. sub Ἀσσυρία. l. 16 Hes. (E. M. 708, 31 ἐτυμώτερον λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς σύρκα παρὰ τὸ ἀποσύρεσθαι τὸ δέρμα ἀπ' αὐτῆς. τὰς γὰρ σάρκας σύρκας οἱ Δωριεῖς λέγουσι. παρὰ τὸ σύρω σύρξω σύρξ καὶ σάρξ). l. 17 Hes. l. 18 Hes. l. 19 Choer. 260, 8; utrumque vocabulum ap. Hes. s. σφάγιον confusum est, ut animadvertit Schmidt.

l. 20 ap. Hes. sine ῑ exhibetur, sed Herodianus scripsit cum ῑ: Mon. 22, 33, ubi tria verba σφαδᾴζω, τερᾴζω, ματᾴζω ῑ habere dicuntur, Dichr. 292, 17, ubi duo tantum ματᾴζω σφαδᾴζω proferuntur. His locis comparatis elucet E. M. 737, 20 fluxisse ex Herodiano et ex orthographia quidem, quum sermo a scriptura ordiatur. Congruit autem articulus Etymologici Magni cum Herodiani doctrina praeterquam quod tribus verbis in Mon. prolatis quartum βορρᾴζειν additum est, quod non tam ab epitomatore adiectum quam in Mon. ita ab ipso Herodiano omissum videtur ut τερᾴζω in Dichron. Ap. Hesych. βορράζων ψοφῶν sine ι scriptum est, quod Meinekius subscribi vult. — Locus E. M. est hic: ἰστέον ὅτι τὸ σφαδᾴζειν καὶ ματᾴζειν καὶ βορρᾴζειν καὶ τερᾴζειν ἔχει τὸ ῑ προσγεγραμμένον. πρῶτον μὲν ἀπὸ τοῦ ματαΐζειν καὶ σφαδαΐζειν καὶ τῶν ὁμοίων τοῦ α καὶ ῑ συναιρουμένου. δεύτερον δέ, ὥς φησιν ὁ τεχνικός, τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα κοινολεκτούμενα οὐδέποτε ἔχει τὸ α ἐν τῇ παραληγούσῃ μακρὸν φύσει — σεσημείωται τὸ κρᾴζω — οἷον γενειάζω, ἑτοιμάζω, ἁρπάζω. ἰδοὺ γὰρ ταῦτα μὴ ἔχοντα τὸ ι οὐκ ἔχει τὸ α φύσει μακρόν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ γενειάσω, ἑτοιμάσω, ἁρπάσω μέλλοντος. ἐνταῦθα γὰρ βραχὺ τὸ ᾰ. εἰ ἄρα οὖν τὸ σφαδᾴζω καὶ ματᾴζω καὶ τερᾴζω φύσει μακρὸν ἔχει τὸ α ὡς δῆλον ἐκ τῆς λοιπῆς κλίσεως τῆς μὴ ἐχούσης

cφείων αὐτῶν.

Cφήκεια ἡ Κύπρος τὸ πρότερον.

cφηκεῖον: ει. προπεριcπᾶται.

cφίν et φίν et ψίν.

cφραγίc: ῑ. τὰ γὰρ εἰc ῑc ὀξύτονα θηλυκὰ κτλ.

cφῶν ἑαυτῶν. — cφῷν ὑμῶν.

cχέραφοc et cκέραφοc et κέραφοc.

cχήρ ἐχῖνοc. — χήρ ἐχῖνοc.

cχῖνοc: ῑ.

cῴζω: τὸ cώζω χωρὶc τοῦ ῑ λέγει ὁ Δίδυμοc. ὥcπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι γίνεται ἕζω, οὕτωc ἀπὸ τοῦ cώω τὸ ὑγιαίνω cώζω πλεοναcμῷ τοῦ ζ. ἀλλ' ἡ παράδοcιc ἔχει τὸ ῑ. τὸ δὲ cῴζω, ὅτε μὲν γίνεται ἀπὸ τοῦ cῶοc cωΐζω ὡc λέποc λεπίζω καὶ κατὰ cυναίρεcιν cῴζω, ἔχει τὸ ῑ. ἡνίκα δὲ ἀπὸ τοῦ cάοc cαόζω καὶ κράcει cώζω, οὐκ ἔχει προcγεγραμμένον τὸ ῑ. δεῖ δὲ γινώcκειν, ὅτι ἡνίκα ἀπὸ τῆc cω cυλλαβῆc ἄρχεται ἐπιφερομένου τοῦ ζ, ἔχει προcγεγραμμένον τὸ ῑ cῴζω, cῴζομαι ἄcῳζον. ἡνίκα δὲ μὴ οὕτωc ἔχῃ, οὐ προcγράφεται οἷον cαώζω cώcω cῶcον.

cῶκοc βαρυτονητέον ὁμοίωc τῷ κυρίῳ· εἰcὶ δὲ οἳ ἀξιοῦcι καὶ καθότι cύνθετόν ἐcτι βαρύνεcθαι αὐτό. ἐκ τοῦ γὰρ cάοικοc γεγενῆcθαι κατὰ κρᾶcιν. οὕτω δὲ δώcουcι καὶ προcκείμενον τῷ ω̃ τὸ ῑ, τῆc παραδόcεωc οὐχ οὕτωc ἐχούcηc.

cωματεῖον: ει. ἡ παράδοcιc. cωμάτιον δὲ καὶ προπαροξυτόνωc τὸ ὑποκοριcτικόν.

cῶοc.

Cωcίαc: ῑ. παρὰ τὸ cώcω Cωcίαc ὥcπερ παρὰ τὸ κινήcω Κινηcίαc.

cώτειρα: διὰ τῆc ει διφθόγγου τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ ειρα θηλυκῶν.

τὸ ζ, δῆλον ὅτι ἔχει ἐγκείμενόν τὸ ῑ. πρόcκειται «κοινολεκτούμενα» ἐπειδὴ τὸ πλήccω πλάζω λέγουcιν οἱ Αἰολεῖc καί ἐcτιν τὸ α φύcει μακρὸν καὶ οὐκ ἔγκειται τὸ ῑ. cf. Usenerum in Iahn. Annall. 91 p. 215, qui τερᾴζειν in suspicionem vocat, propterea quod in codice Vossiano Etymologici Magni semper γερᾴζω exhibeatur, sed in cod. Monacensium p. 23, 7 τεραίζω scriptum est; praeterea Usenerus huc pertinere arbitratur κερᾴζω et ὡρᾴζομαι, non ὡραΐζομαι apud Atticos pronuntiatum est. l. 1 Hes., E. M. 738, 29 cφείων ποιητικῶc ἐπὶ τῆc γενικῆc ἀντὶ τοῦ cφῶν, ἀπὸ τοῦ cφέων πλεοναcμῷ τοῦ ῑ cφείων. l. 2 Hes., St. B. s. Κύπροc et Cφήκεια. E. M. 738, 49. l. 3 Choer. 262, 20. Hes. l. 4 Hes. cf. E. M. 702, 42. l. 5 Choer. 257, 9, Hes. l. 6 Hes. cf. Pros. Odyss. δ 62. l. 7 Hes., e quibus formis cχέραφοc Cretensium esse opinatur Schmidt. cf. Lob. El. I 128, Proll. 292. l. 8 Hes. cf. Schmidt. ad v. cχῦρ. l. 9 Choer. 259, 32, Hes. l. 10 E. M. 741, 46 cf. Schmidt. Didym. p. 340. Theogn. 142, 24 τὸ cῴζω πλῴζω cὺν τῷ ι, εὕρηνται γὰρ ἐν διαλύcει cωΐζω πλωΐζω τριcυλλάβωc. Epim. cod. Coisl. 387 in An. Paris. III 315, 31 cῶοc ἐξ οὗ τὸ cωΐζω cῴζω. cf. Usenerum in Iahn. Annall. 91, p. 238. Hes. habet cώζει. l. 19 Il. Pr. Υ 72. l. 23 Choer. 262, 22. l. 25 fr. 54. Hes. cῶον sine ῑ, item cῶν· cώαν, cui Schmidt. ῑ subdidit: ap. Arcadium cῷοc adnumeratur vocabulis in ῳοc μετὰ προcγεγραμμένου ῑ cf. Cathol. l. 26 Choer. 263, 11. l. 27 Choer. 261, 8, Hes.

Τ.

τάγηνον τήγανον.

ταλαπείριος: διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἢ γὰρ παρὰ τὸ τηλόθεν πεπερακέναι γέγονε ταλαπέριος καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι ταλαπείριος. ἢ παρὰ τὸ τλῆναι καὶ πεῖραν γέγονε ταλαπείριος οἱονεὶ ὁ πολλὴν πεῖραν ὑπομείνας τοῦτ᾽ ἔστι πολύπειρος. τὸ δὲ πεῖρα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται.

Ταλαῶο: μετὰ τοῦ ι τινές. ἦν γὰρ (φασί) Ταλαοῖο. οὐ κατεπείγει δέ. ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ως εὐθειῶν Ἀττικῶν κέκλιται καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο ὡς Μίνωο, Ἀνδρογέωο.

Ταλθύβιος: τὸ βι ι. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ιος ὑπερτρισύλλαβα προπαροξύτονα κτλ.

Τάμασος πόλις Κύπρου· ἔστι καὶ Ταμέση πόλις τῆς Ἰταλίας καὶ ποταμός. Πολύβιος δ᾽ ἐν τῷ πρώτῳ Τεμέσειαν τὸν πόλιν καλεῖ.

ταμίαι et ταμιείας.

ταμιεῖον: ει. παρὰ τὸ ταμιεύω καὶ ταμιείδιον τὸ ὑποκοριστικὸν τοῦ ταμιεῖον. ἡ τρίτη διὰ τοῦ ι, ἐπειδὴ καὶ ὁ ταμίας καὶ ἀργυροταμίας.

ταπεινόν χθαμαλόν.

τάπιδες τάπητες.

Τάραντος πόλις Βιθυνίας, ἔνθα τιμᾶται Ταρανταῖος Ζεύς — εὕρηται καὶ διὰ τοῦ δ Δάρανδος.

τάργανον ὄξος. Λυδοί· ἢ τὸ ταράττον.

Ταριχέαι πόλεις πολλαί. οἱ πολῖται Ταριχευταί· παρὰ τὸ ταριχεύω. καὶ ὤφειλε διὰ διφθόγγου.

ταριχεία τὸ πρᾶγμα παρὰ τὸ ταριχεύω.

τάριχος λέγεται καὶ ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως. διὰ τοῦ ι γράφεται· καὶ γὰρ τὰ διὰ τοῦ ιχος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι.

Τάρνη: Ἄρνη πόλις Βοιωτίας. ἔστι δὲ καὶ Θεσσαλίας. καλεῖται δὲ καὶ Τάρνη, ὡς λέγει Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

ταρροί καὶ ταρσοί τάλαρα καὶ τὰ πλατύματα τῶν καρπῶν.

ταρσιήν τὴν τρασιάν.

l. 2 Hes. cf. Herod. in E. M. 743, 50. l. 3 Choer. 268, 13, E. M. 741, 50; utramque originationem habet etiam Hes. ταλαπείριος· τλητικὸς κατὰ τὴν πεῖραν ἢ τηλόθεν διαπεπεραιωμένος. l. 8 E. M. 746, 10 cf. Herod. ap. Eustath. 283, 36. l. 11 E. M. 746, 19. cf. can. gen. l. 13 St. B. Mein. Τεμέση. l. 15 Hes., de quibus formis cf. Lob. El. I 429. l. 16 Choer. 266, 19, Hes. ταμιεῖον et bis extra ordinem ταμεῖον. l. 19 Hes., Choer. 268, 26 διὰ τῆς ει διφθόγγου allatis his etymis: παρὰ τὸ ἔδαφος, παρὰ τὸ πέδον, παρὰ τὸ δάπεδον, παρὰ τὸ πατῶ, παρὰ τὸ τάπης. cf. can. gen. l. 20 Hes. l. 21 St. B. s. Τάρας. l. 23 Hes., E. M. 746, 50 τάργανον [παρὰ τὸ γάρον σημαίνει τὸ πεπασμένον λαρδίον?] τινὲς δὲ τῶν Ἰώνων τὸ ταρακτὸν καλοῦσιν. l. 24 St. B. l. 26 St. B. l. 27 Choer. 265, 8, Hes. ταριχεύουσαι et ταριχευτόν. l. 30 E. M. 145, 53. 32 E. M. 747, 1, Hes. ταρροί et ταρσούς. l. 33 Hes., E. M. 764, 25 τρα-

Ταρςός ἐπιςημοτάτη πόλις Κιλικίας, ἣν διὰ τοῦ ε ἔλεγον Τερςόν παρὰ τὸ τερςανθῆναι ὅ ἐςτιν ἀποξηρανθῆναι. — Θαρςός δὲ ἐκαλεῖτο καὶ Θαρςεῖς οἱ Κίλικες, ὡς Ἰώςηπος ἐν ἀρχαιολογίᾳ (I 7).

Τάρταρος: ὁ οἰκήτωρ Ταρτάριος καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Εὐρυςθεῖ ςατυρικῷ.

Ταυλάντιος Ἰλλυρικὸν ἔθνος. Εὐφορίων δὲ μετὰ τοῦ ν Ταυλαντίνους αὐτούς φηςι.

Ταυρίςκοι ἔθνος περὶ τὰ Ἄλπεια ὄρη. λέγονται καὶ Ταυρῖνοι ὡς Πολύβιος τρίτῳ (c. 60, 8). Ἐρατοςθένης Τερίςκους αὐτούς φηςι διὰ τοῦ ε, οἱ καὶ Ταῦροι λέγονται.

Ταυροκομεῖον: ει καὶ προπεριςπᾶται ὡς γλωςςοκομεῖον.

Ταυρομενίτης: ῑ. παρὰ τὸ Ταυρομένιον.

ταύςιον καὶ τηῦςιον καὶ αὔςιον.

ταὐτό ταυτόν τὸ αὐτό.

Ταύχειρα: ει. ἐπειδὴ καὶ εὕρηται καὶ χωρὶς τοῦ ῑ παρὰ Παρθενίῳ. ἐκεῖνος γὰρ εἶπεν Ταυχέριος τὸ ἐθνικόν.

ταχίων: ῑ ὡς βραδίων. πλὴν τοῦ χερείων καὶ ἀρείων.

Τέβερις ποταμὸς Ἰταλίας.

Τετηςςός πόλις Κύπρου.

τείνω: δίφθογγος. τενῶ γὰρ ὁ μέλλων.

τείρεα τὰ ἄςτρα. διὰ τῆς ει διφθόγγου.

τείρεται καταπονεῖται. διὰ τῆς ει διφθόγγου. τέρρεται γὰρ λέγουςιν οἱ Αἰολεῖς καὶ ἔθος ἔχουςι τὸ ῑ τῆς ει διφθόγγου ἀποβάλλειν καὶ διπλαςιάζειν τὸ ςύμφωνον οἷον φθείρω φθέρρω.

τειχεςιπλῆτα τοῖς τείχεςι προςπελάζων, πορθητά. εἰ δὲ διὰ τοῦ β γράφεται, ὁ τὰ τείχη καταβάλλων.

τεῖχος: διὰ τῆς ει διφθόγγου. παρὰ τὸ τεύχω γέγονε τεῦχος καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ῡ εἰς ῑ τεῖχος. ἄλλως τε δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ἐπειδὴ ἀντιπαράκειται αὐτῷ τὸ τοῖχος.

τέλγη ὁ καλούμενος ῥῶπος· κακῶς. ἔςτι γὰρ γέλγη.

τέλειος: ει δίφθογγος. πρῶτον μὲν ὅτι λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ ῑ

ςιά. παρὰ τὸ τέρςω τὸ ξηραίνω τερςιά καὶ ταρςιά ὡς παρὰ Cιμωνίδῃ καὶ καθ' ὑπέρθεςιν τραςιά. l. 1 St. B. l. 4 St. B. l. 6 St. B. l. 8 St. B. Ταυρῖνος est etiam ap. Choer. 264, 8. l. 11 Choer. 266, 22. l. 12 Choer. 264, 4, St. B. l. 13 Herodian περὶ παθῶν E. M. 171, 7, Hes. corrupte ταύςιμον μάταιον. l. 14 Hes. cf. Herod. περὶ παθῶν E. M. 748, 3. l. 15 Choer. 266, 10 cf. Mein. Anall. Alex. p. 291. St. B. Ταύχειρα πόλις Λιβύης. — ὁ πολίτης Ταυχείριος καὶ Ταυχέριος καὶ Ταυχερίτης. l. 17 Choer. 265, 4. l. 18 St. B. 609, 19; idem fluvius Θύμβρις Τίβερις 320, 3. l. 19 St. B. Hes. Τετηςςός· ἀκρωτήριον Κύπρου et Τειτηςός· ἀκρωτήριον Κύπρου. l. 20 Choer. 268, 25. l. 21 Choer. 266, 3, qui etyma proponit εἴρω εἴρεα cum τ pleonastico, τείρεςθαι τὸ καταπονεῖςθαι. Opinor Herodianum diphthongum fulsisse forma τέρας sic fere: ἀνεφάνη γὰρ τό ε ἐν τῷ τέρας. Hes. l. 22 Choer. 266, 13 et 269, 7, ubi post οἱ Αἰολεῖς additur καὶ ὁ Ῥωμαῖος. l. 25 E. M. 756, 18, Hes. l. 27 Choer. 266, 22, E. M. 756, 16. l. 30 Hes. l. 31 Choer. 268, 19, Hes.

οἷον τέλεος καὶ τελέως τὸ ἐπίρρημα. δεύτερον ὅτι τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων μὴ παραληγόμενα τὸ ᾱ διὰ τοῦ εἰος γινόμενα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· ὄνειδος ὀνείδειος, ἕρκος ἕρκειος, ἦθος ἤθειος. οὕτω καὶ τέλος τέλειος πλὴν τοῦ τέμενος τεμένιος.

Τελεσῖνος: ῑ ὡς Ἀκραγαντῖνος.

Τελμισσός ἡ πόλις πλεονασμὸν ἔπαθεν ἐπεντεθέντος τοῦ λ. ἐκλήθη γὰρ ἀπὸ Τεμισσοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν (ap. Eust. ad Dionys. 859). — ὁ πολίτης Τελμισσεύς καὶ δρᾶμα Ἀριστοφάνους Τελμισσεῖς· λέγεται καὶ τετρασυλλάβως Τελεμισσεῖς ὡς αὐτὸς ἐν αὐτῷ κτλ.

Τέλφουσα πόλις Ἀρκαδίας ἀπὸ νύμφης λεγομένη, Τελφούσης. — ἔστι καὶ Βοιωτίας Τελφούσιον. — Ἔφορος δὲ Τιλφωσαῖον ὄρος ἐν Ἀλαλκομενίᾳ· ἔστι καὶ Βοιωτίας Τίλφωσα κρήνη καὶ ὄρος ἀπὸ Τιλφούσης. Ἡρωδιανὸς δὲ Τιλφῶσσα φησίν.

Τελχίν: ῑ. ὡς δικατάληκτον.

Τέμβριον πόλις Φρυγίας. Χάραξ Τύμβριον. Μένανδρος Τεμβρίειον ὡς Γορδίειον.

τεμέντος: ῑ.

τεμενίτης: ῑ παρὰ τὸ τέμενος.

Τέμμικος: ῑ. Τέμμιξ γὰρ ἡ εὐθεῖα. τὰ δὲ εἰς ξ λήγοντα ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον.

τεράζειν: σὺν τῷ ῑ.

τέρεινα ἡ ἁπαλὴ διὰ τῆς ει διφθόγγου· ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ μάκαρ μάκαρος καὶ τάλας τάλανος γίνεται μάκαιρα καὶ τάλαινα τὸ θηλυκὸν κατὰ προσθήκην τοῦ ῑ, οὕτω καὶ παρὰ τὸ τέρην τέρενος γίνεται τέρεινα τὸ θηλυκὸν διὰ τῆς ει διφθόγγου κατὰ προσθήκην τοῦ ῑ. [Λυκόφρων καὶ] Ἀπολλώνιος «τερείνης ἄνθεα γαίης» (I 1143 et III 898, ubi tamen pro γαίης scriptum est ποίης).

Τέρινα πόλις Ἰταλίας καὶ ποταμός, κτίσμα Κροτωνιατῶν, ὡς Φλέγων, τινὲς δὲ νῆσον αὐτήν, εἰς ἣν ἐξεβράσθη Λίγεια ἡ Σειρήν, ὡς Λυκόφρων (v. 726) «Λίγεια δ' εἰς Τέριναν ἐκναυθλώσεται». γράφεται διὰ τοῦ ῑ. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ινα ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον.

l. 5 Choer. 264, 8. l. 6 St. B. 612, 15, ubi Meinekius semper Τελμησσός Τελμησσεύς Τελεμησσεῖς scripsit contra libros ipse adnotans ex Arcadio 77, 13 concludi posse Herodianum formam cum ῑ probasse. Huc accedit Hes. Τελμι(σ)σεῖς ἔθνος περὶ Λυκίαν, quod non cum Schmidtio cum Τελμησσεῖς permutatum esse dixerim. l. 11 St. B. l. 15 Choer. 263, 16, Hes. l. 16 St. B. l. 18 Herod. ap. Eustath. 149, 1 cf. can. gen. l. 19 Choer. 264, 3. l. 20 Choer. 263, 19. τὸ κτητικὸν Τεμμίκειος, Μενέλαος διὰ τοῦ ῑ «Τεμμίκιον ἄστυ» ἐν πρώτῳ Θηβαΐδος φησί St. B. l. 22 cf. supra σφαδάζω. Sic etiam Schmidt. nunc ap. Hesych. exhibuit. l. 23 Choer. 269, 1, E. M. 752, 28. Apud Lycophronem urbs Italiae intellegitur, quare Λυκόφρων ad sequentia trahendum arbitror et seclusi. l. 29 St. B. et E. M. 752, ubi tamen ἔστι δὲ καὶ πόλις, ὅθεν Ἡρακλείδης ὁ Τερειναῖος, atque sic etiam ap. Lycophron. per ει libri exhibent, sed St. B. scribit per ῑ, quod flagitat canon generalis περὶ πος. 298, 6. De τερῖνος, quod Hes. explicat (ut adhuc scriptum legimus) τηρῶν διάνοιαν, λυπῶν cf. Lob. Proll. 203.

τερθρεία γοητεία, περιπάθεια. παρὰ τὸ τέρας τέρατος τερατεύω τερατεία καὶ ϲυγκοπῇ τερτρεία καὶ τροπῇ τερθρεία.

τερπώμεθα τρεπώμεθα.

τέρϲεϲθαι ξηραίνεϲθαι παρὰ τὸν θέρϲω μέλλοντα Αἰολικῶϲ καὶ τροπῇ τοῦ θ̄ εἰϲ τ̄.

τετράδειον διὰ διφθόγγου καὶ προπαροξύνεται. ἡ παράδοϲιϲ. — τετράδιον διὰ τοῦ ῑ τὸ ὑποκοριϲτικόν.

τετραμαίνει τρέμει φοβεῖται.

τετρᾶχμα τετράδραχμα.

τετρήχει τετράχυντο τετάρακτο.

τετρίγει: ἔτριζεν.

τῇ ἄρθρον προτακτικὸν θηλυκὸν καὶ ἀντὶ ὑποτακτικοῦ· ἣ ταύτῃ. χωρὶϲ τοῦ ι προϲτακτικὸν ἀνάλογον τῷ λάβε «Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον» (ι 347).

τῇ ἄλλωϲ τῇ ματαίωϲ. — τηνάλλωϲ· τὴν μάτην.

τῇδε ὧδε ἐνταῦθα.

τηθαλλαδοῦϲ ἢ τηθαμμωδοῦϲ· ὁ γυναικοτραφήϲ.

τηλία ϲηλία.

τῆλιδα: οὕτωϲ ἐκάλουν τὴν ϲυνηρμοϲμένην.

τήμερον Ἀττικοὶ καὶ τήμερα λέγουϲιν.

τῆμῆ: ἔχει τὸ ῑ κατὰ τὴν λήγουϲαν· κατὰ δὲ τὴν ἀρχὴν οὔ, οἷον «ἀμφὶ δέ τοι τῇμῇ κλιϲίῃ» (Ι 654)· ἔϲτι γὰρ τῇ ἐμῇ. καὶ ἐκθλίβεται τοῦ τῇ ἄρθρου τὸ ῑ καὶ κιρνᾶται τὸ η̄ καὶ ε̄ εἰϲ η̄. οὕτω καὶ τῶμῷ χωρὶϲ τοῦ ῑ, ὡϲ τὸ «Δῖε Μενοιτιάδη τῶμῷ κεχαριϲμένε θυμῷ» (Λ 607). ἔϲτι γὰρ τῷ ἐμῷ· καὶ ἐκθλίβεται τὸ ῑ τοῦ τῷ ἄρθρου καὶ κιρνᾶται τὸ ω καὶ ε̄ εἰϲ τὸ ω καὶ γίνεται τῶμῷ χωρὶϲ τοῦ ῑ.

τῆτεϲ ἐν τῷδε τῷ ἔτει. οἱ δὲ Δωριεῖϲ ϲᾶτέϲ φαϲιν. ὅθεν ϲαταvίουϲ πυροὺϲ μὴ τελεϲφοροῦνταϲ, ἀλλὰ πρὸ ὥραϲ θεριζομένουϲ.

τιβήν: λέβηϲ τρίπουϲ.

Τίβυριϲ πόλιϲ Ἰταλίαϲ. Ἀρτεμίδωροϲ Τίβυρα· τὸ ἐθνικὸν Τιβυρτῖνοϲ. Νικάνωρ δ' ὁ Ἑρμείου Τίβουρα ταύτην καλεῖ καὶ τὸ ἐθνικὸν Τιβουρῖνον, ὃ καὶ ἀναλογώτερον.

l. 1 E. M. 752, 47, Hes. l. 3 Hes. cf. E. M. 753, 29 τέρπεϲθαι μετάθεϲίϲ ἐϲτι τοῦ ρ̄· παρὰ τὸ τρέπεϲθαι καὶ μετάγεϲθαι τὴν ψυχὴν ἀπὸ βιωτικῶν φροντίδων. ἢ ἀπὸ τοῦ θεραπεύω τὸ τέρπω. cf. Lob. Rhem. p. 38. l. 4 E M. 753, 37, Hes. l. 6 Choer. 269, 11 cf. Passov. lex. ubi τετραδεῖον et τετράδιον. l. 8 Hes. pro τετρεμαίνει; sed de forma per ᾱ cf. Schmidt. l. 9 Hes., E. M. 754, 40. l. 10 Hes. cf. E. M. 754, 45, ubi corrupte τετρήγει. l. 11 Hes. Choer. 265, 20 τετρίγει ἀπὸ τοῦ τρίζω. l. 12 Hes. cf. Schol. ad Od. ι 477, E. M. 756, 20, Ep. Cr. I 412, 25. l. 14 Hes. l. 15 Hes. l. 16 Hes. Phryn. p. 299 habet τηθελαδοῦν, E. M. 756, 31 τηθαλλαδοῦϲ. Herod. Mon. 21, 35: τηθαλλαδοῦϲ. cf. Schmidt. l. 17 Hes. l. 18 Hes., idem τᾶλιϲ μελλέγαμοϲ, quod habet etiam Arcad. 30, 25. l. 19 Hes., apud quem etiam ϲήμερον. l. 20 E. M. 757, 21, Choer. Dict. 671, 1, Il. Pr. C 458, Hes. l. 26 Hes. cf. cod. Voss. E. M. 757, 27. l. 28 Hes., Choer. 265, 5, E. M. 758, 7: τιβήν· ἔϲτι δὲ τρίπουϲ, διὰ τοῦ ῑ γράφεται· παρὰ γὰρ τὸ ἐπάνω τριῶν βάϲεων κεῖϲθαι γέγονε τριβὴν καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ρ̄ τιβήν. cf Choer. Dict. 69, 7. Recta scriptura videtur, quae ab Arcadio servata est 9, 12 τριβὴν ὁ τρίπουϲ. cf. Lob. Parall. 138. l. 29 St. B.

τίγγα: Διοκλῆϲ ἐν Μελίτταιϲ. Ἡρακλέων δὲ οὐ διελὼν τιγγάβαρυ τὸ κιννάβαρι λέγει.

Τίγρηϲ ποταμὸϲ Περϲῶν. λέγεται καὶ Τίγριϲ.

τιμή: διὰ τοῦ ῑ· παρὰ γὰρ τὸν τίϲω μέλλοντα, ὃϲ ἦν ἀπὸ τοῦ τίω ἐνεϲτῶτοϲ, ὅϲτιϲ καὶ ἐν ϲυϲτολῇ εὕρηται. καὶ ἄλλωϲ· ἐπειδὴ τὰ εἰϲ μη οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεϲθαι.

τιμῆϲ: τινὲϲ τὸ τιμῆϲ διὰ τοῦ ῑ γράφουϲιν· ἀπὸ γὰρ τοῦ τιμήειϲ. οὕτωϲ καὶ τὴν αἰτιατικὴν εἶπε «καὶ χρυϲὸν τιμῆντα» (C 475), καίτοι λόγοϲ ἐϲτίν, ὡϲ πᾶϲα εὐθεῖα ἀρϲενικοῦ ὀνόματοϲ ἐν τῇ τελευταίᾳ δύο ἔχουϲα φωνήεντα ταῦτα ἐκφωνεῖ, χωρὶϲ τοῦ Θρᾷξ. οὐκ ἐπείϲθη δὲ ἡ παράδοϲιϲ. Ἀρίϲταρχοϲ γὰρ ἄνευ τοῦ ῑ, οὐχ ὑγιῶϲ δὲ γενικὴν ἐκδέχεται κτλ.

τίμιοϲ: ῑ ἀμφότεραι αἱ ϲυλλαβαί. ἡ παράδοϲιϲ.

Τίμων: διὰ τοῦ ῑ παρὰ τὸ τιμή.

τιμωρία: διὰ τοῦ ῑ. ὁ δὲ λόγοϲ περὶ τῆϲ ἀρχῆϲ. ἡ γὰρ παραλήγουϲα ϲυνέϲταλται. διὰ τοῦ ῑ δὲ ἡ ἀρχή, ἐπειδὴ παρὰ τὸ τιμωρόϲ ἐϲτι, τὸ δὲ τιμωρόϲ διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἐπειδὴ παρὰ τὸ τιμὴ καὶ τὸ ὠρῶ τὸ ϲημαῖνον τὸ φυλάττω γέγονεν.

τίνυϲθαι διὰ τοῦ ῑ γράφεται παρὰ τὸ τίνω τὸ ϲημαῖνον τὸ ἀποδίδωμι.

τίνω τὸ ἀποδίδωμι. διὰ τοῦ ῑ, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ τίω γέγονε κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ ν̄· τὸ δὲ ν̄ ἐπὶ βαρυτόνων ῥημάτων διχρόνῳ μόνῳ πέφυκεν ἐπεντίθεϲθαι οἷον θύω θύνω, δύω δύνω, πίω πίνω. οὕτωϲ οὖν καὶ τίω τίνω.

Τίοϲ ἡ πόλιϲ ῑ ὡϲ Κίοϲ.

Τίροϲ: ἔϲτι δὲ ὄνομα ποταμοῦ. ῑ κατὰ παράδοϲιν.

Τῖρυϲ: ῑ. ὁμοίωϲ τῷ ἰλύϲ· γίνεται καὶ πρόϲθεϲιϲ τοῦ ν Τίρυνϲ.

Τιϲαμενόϲ: ῑ.

Τίϲανδροϲ: διὰ τοῦ ῑ. παρὰ γὰρ τὸν τίϲω μέλλοντά ἐϲτι.

l. 1 Hes. cf. Theogn. 120, 29: Κιννάβαρι, Ἀττικοὶ δὲ τιγγάβαρυ. l. 3 Hes. et St. B. diversis locis, quos in indice invenies; duobus Stephani locis forma Πίγρηϲ apud Arrianum obvia memoratur p. 143, 1 et p. 103, 6. l. 4 Choer. 264, 23, E. M. 758, 39, Hes. l. 7 Il. Pr. I 605, M 201, Io. Al. 8, 30, Arc. 25, 17, Choer. Dict. 243, 25. l. 13 Choer. 264, 30, Hes. l. 14 Choer. 264, 31. l. 15 Choer. 264, 32, Hes. l. 19 Choer. 265, 14; apud quem recte per simplex ῡ, quum ap. Hes. τιννύμενον τίννυνται τιννύων, quam scripturam improbat Lob. ad Buttm. II 69, Rhem. p. 209. l. 21 Choer. 265, 16. l. 25 Choer. 263, 29. Cτράβων ἐν τῷ δωδεκάτῳ οὐδετέρωϲ καὶ τριϲυλλάβωϲ τὸ Τίειόν φηϲιν. St. B. s. Tioc. l. 26 Choer. 269, 6, Arcad. 68, 12, Theogn. 69, 32, E. M. 475, 25. l. 27 Choer. 264, 8 et 263, 17, St. B. l. 28 Haec fuit Herodiani sententia, sed ex Choer. 265, 31 patet scripsisse quosdam propter vocalem productam Τειϲάμενοϲ. dicit enim: Τειϲαμενόϲ καὶ Τιϲαμενόϲ. ἀπὸ μὲν τοῦ τείϲω διὰ τῆϲ ει διφθόγγου Τειϲάμενοϲ διὰ διφθόγγου· ἀπὸ δὲ τοῦ τίϲω τοῦ διὰ τοῦ ῑ Τιϲαμενόϲ διὰ τοῦ ῑ. Τιϲαμενόϲ δὲ λέγουϲιν ἐκ τοῦ πατέρα αὐτοῦ (λέγω δὴ τὸν Ὀρέϲτην) τιμωρήϲαϲθαι ἢ τὴν μητέρα αὐτοῦ διὰ τοῦ φόνου τοῦ οἰκείου πατρὸϲ (λέγω δὴ τοῦ Ἀγαμέμνονοϲ). l. 29 Choer. 264, 27. Quae sequuntur ab Herodiano reprobata esse certum est: ἡ παρὰ τὴν τιμῆϲ γενικὴν γέγονε Τιμήϲανδροϲ καὶ κατὰ ϲυγκοπὴν Τίϲανδροϲ.

Τιτάν: διὰ τοῦ ῑ· ἢ γὰρ παρὰ τὸ τίνω τὸ σημαῖνον τὸ ἀποδίδωμι γέγονε Τινάν καὶ Τιτάν οἱ οὕτω διαπραττόμενοι ὥστε δοῦναι τιμωρίαν. ἢ παρὰ τὸ τιταίνω γέγονε τιτάν οἱονεὶ οἱ τείνοντες τὰς χεῖρας εἰς τὸ κόψαι τὰ αἰδοῖα τοῦ πατρός, λέγω δὴ τοῦ Οὐρανοῦ. τὸ δὲ Τιτάν διὰ τοῦ ῑ συνεσταλμένου ἐστίν. καὶ ἄλλως τὰ εἰς αν οὐ παραλήγεται τῇ ει διφθόγγῳ κτλ.

Τίτανα χωρίον τῆς Σικυωνίας· νῦν δὲ Τευτάνιον καλεῖται.

Τιτιανός: ι ἀμφότερα. Ἰταλικώτερον γάρ ἐστιν.

Τιτώ: οὕτω λέγεται ἡ ἡμέρα. διὰ τοῦ ῑ γράφεται. παρὰ γὰρ τὸ Τιτάν Τιτᾶνος γέγονε Τιτανίς καὶ ἐκεῖθεν ὑποκοριστικὸν Τιτώ ὥσπερ Ὑψιπύλη Ὑψώ, Εἰδόθεα Εἰδώ.

τίω: ι, ἐπειδὴ εὑρίσκεται καὶ ἐν συστολῇ «περὶ μέν σε τίω Δαναῶν» (Δ 257) καὶ «πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν» (Theognidis v. 621).

Τμῶλος ὄρος.

Τόμαρος ὄρος Δοδώνης, ὅπερ Τομοῦρον καὶ κατοικοῦντας Τομούρους· οἱ δὲ Τμάρος, οὗ τὸ ἐθνικὸν Τμάριος.

τονθορύζει ἀτάκτως λαλεῖ γογγύζει ψιθυρίζει. καὶ τονθρίζει τὰ αὐτά. — τονθρύς φωνή.

Τόπαζος νῆσος Ἰνδική. διὰ τοῦ ζ̄ δ' ἐγράφετο πρότερον.

τοπίτης: ῑ.

τὸ ῥα: ὅπερ δή. — τόῤῥα· ὅπερ δή.

Τορώνη πόλις Θρᾴκης. ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Σικελίας Τόροννα διὰ δύο ν̄ν̄ καὶ δύο ο̄ο̄.

Τουρδητανία χώρα τῆς Ἰβηρίας· οἱ οἰκοῦντες Τουρδητανοί καὶ Τουρδοῦλοι. Ἀρτεμίδωρος δὲ Τουρτυτανίαν αὐτὴν καλεῖ καὶ Τούρτους τοὺς οἰκήτορας καὶ Τουρτυτανούς.

τραγεῖον πόας εἶδος.

Τραγία νῆσος πρὸς ταῖς Κυκλάσιν. ἔστι καὶ πόλις ἐν Νάξῳ. Εὔπολις διὰ τοῦ ε γράφει καὶ πληθυντικῶς Τραγέαι.

---

l. 1 Choer. 263, 21, E. M. 760, 39. Hes. Τιτᾶνες· τιμωροί, ἀπὸ τοῦ τιταίνειν· ἄλλοι δὲ οἱ μὴ ἔχοντες ἀποτῖσαι ἀτιτᾶνες ὠνομάζοντο, οἱ δὲ ἔχοντες τιτᾶνες, unde apparet originationem vel a τίνω vel a τιταίνω esse antiquam.
l. 7 St. B. l. 8 Choer. 264, 1, ubi sequuntur ὡς δέδεικται ἐν οἷς καὶ περὶ τοῦ Αἰμιλιανός (p. 182, 30) διελάβομεν (sic locum correxi). l. 9 Choer. 263, 30, E. M. 760, 52, Hes. l. 12 E. M. 758, 39, Choer. 264, 24; ex Choer. 265, 26 patet quosdam ubi ῑ produceretur, ει scripsisse: τίω τείω· ἰστέον ὅτι ἐστὶ τείω διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ τίω διὰ τοῦ ῑ, ἐξ οὗ γίνεται τὸ τιμή. ἐκ μὲν οὖν τοῦ τείω διὰ τῆς ει διφθόγγου γίνεται τεῖσις (?) διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἐκ δὲ τοῦ τίω τοῦ διὰ τοῦ ῑ γέγονε τῖσις διὰ τοῦ ῑ, ὅπερ καὶ ἐπεκράτησεν. Quum τίσις appellativum habeat ῐ correptum, proprium Τῖσις intellegendum videtur, quod quosdam per ει exhibuisse sumendum foret. l. 15 Hes. Steph. Byz. Τύμωλος· οὕτως ὁ Τμῶλος κατὰ ποιητικὸν μετασχηματισμόν. l. 16 St. B. Hes. Τμάριος Ζεύς ἐν Δωδώνῃ et Τόμαρος τὸ ἐν Δωδώνῃ ὄρος. l. 18 Hes., apud quem pro τονθρίζει scribendum τονθρύζει cf. Schmidt. l. 20 St. B. l. 21 Choer. 264, 5. l. 22 Hes. cf. Lob. El. I 580. l. 23 St. B. l. 25 St. B.
l. 28 Hes., de scriptura per ῑ cf. Schmidt. l. 29 St. B. Mein. coni. Τραγεαί.

Τράγιλος πόλις μία τῶν ἐπὶ Θράκης πρὸς τῇ χερρονήσῳ καὶ Μακεδονίᾳ.

Τραλλεῖς.

τραπεζίτης ἐπὶ διαφόρου σημασίας διάφορον ἔσχε τῆς παραληγούσης τὴν γραφήν· ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ διαπονουμένου διὰ τοῦ ῑ γράφεται, παρὰ γὰρ τὸ τράπεζα· ἐπὶ δὲ τοῦ κυνός, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ τραπεζεύς παρῆκται, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· τοῦτο δὲ παρ' Ἰβύκῳ εὕρηται κατὰ τροπὴν τῆς ει διφθόγγου εἰς η, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου.

τράπηκι δόρατι. — τράφαξ· σκόλοψ. ἔνιοι. δὲ τὸ δόρυ. — τρόπηξ· μερὶς τῆς κώπης. — τρόφηξ· χάραξ σκόλοψ.

τραῦμα πληγή ἕλκος μώλωψ. — θραῦμα· λύπη πληγή.

τράφος τάφος.

Τραχίν: ῑ ὡς δικατάληκτον.

τρεῖς.

Τρεμιλία ἡ Λυκία.

τρέχνος στέλεχος κλάδος φυτόν βλάστημα. — τέρχνεα· φυτὰ νέα.

Τρῆρες Θρᾴκιον ἔθνος. λέγεται καὶ τρισυλλάβως παρὰ Καλλίνῳ τῷ ποιητῇ «Τρήρεας ἄνδρας ἄγων». Θεόπομπος Τρᾶρας αὐτοὺς καλεῖ.

τρίβω: διὰ τοῦ ῑ. τὰ γὰρ εἰς βω κτλ.

τριγχός τειχίον. — στριγχός τειχίον. — θριγκός ἡ στεφάνη τοῦ τείχους — καὶ τριγχός.

τρίπεζαν τὴν τράπεζαν. Βοιωτοί.

τρίπος τρίπους.

τρίς τὸ ἐπίρρημα διὰ τοῦ ῑ.

τρισσός διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἐπειδὴ οὐδέποτε πρὸ τῶν δύο σσ δίφθογγος εὑρίσκεται κτλ.

Τριταία πόλις Ἀχαΐας. — Τρίτεια πόλις Τρωϊκή. — ἔστι καὶ ἄλλη μεταξὺ Φωκίδος καὶ Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν.

---

l. 1 St. B. 630, 11. — Idem Τρώγιλος χωρίον ἐν Σικελίᾳ· ἔστι καὶ [χώρα] Μακεδονίας, ubi χώρα delendum est, si Τρώγιλος Macedonica eadem est quae Τράγιλος. l. 3 Hes., St. B. 630, 15 Τράλλες, quod Meinekius in Τράλλις, Lobeckius Parall. 70 dubitanter in Τράλλεις mutavit. l. 4 Theogn. 45, 17. Secundum hoc praeceptum habet Hesych. τραπεζίτης· κολλυβιστής, κερματιστής, δανειστής. l. 10 Hes. l. 12 Hes. l. 13 Hes. defendit Lob. El. I 493. Guyet. et Salm. τράφος· τάφρος. l. 14 Choer. 263, 16. Hes. cod. Τραχής, quod est Τραχεῖς vel Τραχίς. l. 15 fr. 34. l. 16 Hes. ε in syllaba μει seclusit Schmidt. St. B. Τρεμίλη· ἡ Λυκία ἐκαλεῖτο οὕτως ἀπὸ Τρεμίλου. — Τέρμερα πόλις Λυκίας ἀπὸ Τερμέρου· ὁ πολίτης Τερμερεύς. Ἡρόδοτος δὲ Τρεμίλας αὐτοὺς καλεῖ. Hes. Τερμέρεια κακά· τὰ μεγάλα. l. 17 Hes. l. 18 St. B. Non diversum ab hoc videtur Meinekio Τριῆρες ἔθνος ἀπὸ Τριήρου τοῦ Ὀβριάρεω παιδὸς καὶ Θρᾴκης, ὡς Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνιακοῖς. l. 20 Choer. 265, 21, Hes. l. 21 Hes. cf. Lob. El. I 131. l. 23 Hes. l. 24 Hes. E. Orion. 151, 14 τρίπος ὁ τρίπους ὁ τρεῖς βάσεις ἔχων. l. 25 Choer. 268, 12, Hes. l. 26 Choer. 218, 1, Hes. l. 28 St. B. — De postrema Hes. Τριτῆες γενεήν· οἱ ἀπὸ τοῦ Τριτέων πόλεως κύνες, ἥ ἐστι πλησίον Φωκίδος.

Τριτογένεια ἡ Ἀθηνᾶ διὰ τῆς ει διφθόγγου κατὰ τὴν παραλήγουςαν τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ εια προπαροξυτόνων, κατὰ δὲ τὴν ἀρχὴν διὰ τοῦ ῑ ἢ ὅτι παρὰ τὸ τριτώ ἐςτιν, ὅπερ κατὰ τοὺς Ἀθαμᾶνας cημαίνει τὴν κεφαλήν — ἐπειδὴ οὐκ ἐκ τῆς μήτρας, ἀλλὰ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς ἐξῆλθεν — ἢ ὅτι παρὰ τῷ Τρίτωνι ποταμῷ γέγονεν ἢ ὅτι τρίτη μετὰ τὴν Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα ἐγένετο. ἢ ἐπειδὴ τριταία γέγονεν οἱονεὶ ἡ φαινομένη τριταία· καὶ γὰρ τὴν αὐτήν φαςιν εἶναι αὐτὴν τῇ cελήνῃ· ἡ δὲ cελήνη τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ φαίνεται καὶ τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς τριτομήνιδα ἐκάλουν. δοκεῖ δὲ γεγεννῆςθαι τότε ἡ Ἀθηνᾶ. τὸ δὲ τριταία διὰ cυνεςταλμένης τῆς τρίτης cυλλαβῆς. τινὲς δὲ λέγουςι παρὰ τὸ τρεῖν τὸ φοβεῖςθαι γεννᾶν ἢ φόβου ἐμποιητική. οἷς ἀντίκειται καὶ ἡ γραφή, ὅτι ὤφειλε γράφεςθαι διφθόγγῳ, καὶ ὁ cχηματιςμός, ἐπειδή, ὥς φηςιν ὁ τεχνικός, τὰ τοιαῦτα εἰς πάθη ἀναλύεται καὶ οὐκ εἰς ἐνέργειαν οἷον Λυκηγενὴς ὁ ἐν Λυκίᾳ γεγεννημένος, Κυπρογενὴς ὁ ἐν Κύπρῳ γεγεννημένος, ἠριγενὴς ὁ ἐν τῷ ἔαρι γεννηθείς. οὕτως οὖν καὶ Τριτογένεια ἡ ἐκ τοῦ τρεῖν γεννωμένη, οὐ μὴν ἡ τρεῖν γεννῶςα. οὐ δύναται δὲ ἐκ τοῦ τρεῖν γεννᾶςθαι, ἐπειδὴ οὐ γεννᾶται ἐκ τοῦ φόβου.

Τρίτων: ῑ· ἔςτι δὲ ὄνομα ποταμοῦ. τὰ εἰς τ̅ω̅ν̅ λήγοντα μὴ ὄντα κοινὰ τῷ γένει οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεςθαι.

Τριχώνιον πόλις Αἰτωλίας. ὁ πολίτης Τριχωνιεύς. καὶ Τριχόνιος εὕρηται διὰ τοῦ ο̅ μικροῦ.

τροφαλίς: τροφαλίδα ῥητέον διὰ τοῦ ο̅, οὐ τρυφαλίδα διὰ τοῦ υ̅. ἡ γὰρ λέξις εἴρηται παρὰ τὸ τρέφεςθαι, ὅ ἐςτι πήγνυςθαι.

τρυςμός γογγυςμός. — θριμμός· γογγυςμός.

τρυςός.

l. 1 Choer. Orth. 264, 16, E. M. 767, 40, ubi praeceptum multo plenius servatum, sed corruptum est maxime verbis perverse collocatis, sic παρὰ τό τριτώ — κεφαλήν praeposui verbis οὐκ ἐκ τῆς μήτρας ἀλλὰ ἐκ (pro καί), ubi etiam παρὰ et οὐκ inserui — porro verba ἐπειδὴ οὐ δύναται ἐκ τοῦ τρεῖν γεννᾶςθαι, ἐπειδὴ οὐ γεννᾶται ἐκ τοῦ φόβου, quae in alienissimum locum irrepserunt, in fine posui recisis male repetitis ἢ παρὰ τὸ τρεῖν γεννᾶν. cf. E Orion. 151, 10. — Caeterum omnes explicationes ab Herodiano propositae videntur; sane antiquae sunt. Ea sententia, qua Τριτογένεια a τρεῖν γεννᾶν repetitur, Didymi fuisse videtur, quam Herodianus duabus rationibus refutat et scriptura et derivatione more vere Herodianeo. Didymi sententiam refert Hes. Τριτογένεια ἡ τὸ τρεῖν ἐγγεννῶςα τοῖς ἐναντίοις et Τριτογενής ἐπιθετικῶς ἡ Ἀθηνᾶ ἀπὸ τοῦ τρεῖν ἐγγεννᾶν τοῖς πολεμίοις. ἢ τῷ παρὰ τῷ Τρίτωνι τῷ ποταμῷ Λιβύης ἐμφανιςθῆναι et Τριτώ· ῥεῦμα, τρόμος φόβος et τριτώ· Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιός φηςι τὴν κεφαλὴν καλεῖν Ἀθαμᾶνας. Eustath. 696, 40 ab Herodiano differt tradens οὐ μόνον εἰς πάθος ἀναλύεται ἡ Τριτογένεια ὡς γεννηθεῖςά ποθεν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐνέργειαν· οὕτω δὲ διχῶς καὶ ἡ ἠριγένεια· καὶ γὰρ ἡ τὸ ἦρ γεννῶςα ἢ ἡ ἐν ἦρι γεννωμένη. l. 18 Choer. 264, 10, qui addit καὶ ἄλλως, ἐπειδὴ παρὰ τὴν τριῶν γενικήν ἐςτι Τρίων καὶ πλεοναςμῷ τοῦ τ̅ Τρίτων· καὶ γὰρ ἕκαςτος ποταμὸς τριῶν τινων μετέχει γῆς ἀέρος ὕδατος, cui originationi E. M. 768, 20 duas alias ex eodem, ut videtur, Choerobosco petitas adnectit: παρὰ τὸ τρεῖν τὸ φοβεῖςθαι ὁ φόβου ἐμποιητικὸς ἢ παρὰ τὸ ῥεῖν, cum qua congruit Hes. τριτώ ῥεῦμα. l. 20 St. B. l. 22 Herod. ap. Eust. 620, 14 cf. περιτρέφεται. Hes. habet τροφαλ[λ]ίς et τρυφαλίδα, quod ap. ipsum Herodianum invenitur Dichron. 299, 16. l. 24 Hes. l. 25 per simplex c̄ et ῡ pro τραυςός ap. Herod. Mon. 38, 28 emendavit Lob. Proll. 149 ex

τρύφακτος: ἔνιοι διὰ τοῦ δ· δρῦς γὰρ τὸ ξύλον.

Τρῳάς.

Τύανα, πόλις μέση Κιλικίας καὶ Καππαδοκίας. ἐκαλεῖτο δὲ Θόανα καὶ κατὰ παραγραμματισμὸν Τύανα, ὡς Ἀρριανός.

τύμπανον et τύπανον.

τύξιν τεῦξιν.

Τυρόδιζα πόλις Θρᾴκης. Ἑλλάνικος δὲ Τυρόριζαν αὐτήν φησιν ἐν Περσικῶν δευτέρῳ.

Τύρος νῆσος ἐν Φοινίκῃ. ἔστι καὶ Τύρος τῆς Λακωνικῆς καὶ νῆσος πρὸς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ἣν Ἀρτεμίδωρος Τύλον διὰ τοῦ λ καλεῖ.

τύρρις πύργος, ἔπαλξις, προμαχών. — τύρσις· τὰ αὐτά.

τώ τῶ.

Υ.

ὕαινα: ᾱι.

ὕαλος ὕελος.

Ὑάμεια πόλις Μεσσήνης· ὁ πολίτης Ὑαμίτης καὶ Ὑαμείτης διὰ διφθόγγου.

Ὕαντες ἔθνος περὶ Ἀλαλκομένιον. λέγονται καὶ Ὑάντειοι· καὶ Ὑάντιος καὶ Ὑαντία καὶ Ὑαντῖνοι καὶ Ὑαντίνη θηλυκῶς.

Ὑγασσός πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Ὑγάσσιος ὡς Βουβάσσιος. λέγεται καὶ Ὑγάσσειον πεδίον διὰ διφθόγγου.

ὑγίεια: ὥσπερ παρὰ τὸ εὐσεβὴς εὐσέβεια, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ὑγιὴς γίνεται ὑγίεια καὶ κράσει ὑγεία ὥσπερ τὰ Ἀπολλωνίεια τὰ Ἀπολλώνεια (sic?). οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐκτείνουσι τὸ ᾱ καὶ καταβιβάζουσι τὸν τόνον καὶ φυλάσσουσι τὴν αὐτὴν γραφὴν ὑγιεία ὥσπερ τὸ ἱερεία. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὑγεία τρισύλλαβον οὔτε ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οὔτε ἐν τῇ τραγῳδίᾳ εὕρηται. καὶ οἱ ῥήτορες δὲ τετρασυλλάβως προφέρουσιν.

ὑδατοτροφέων.

Hes. τρυσσόν· νοσερόν, λεπτόν, ἀσθενές, ubi nunc Schmidt. alterum σ̄ seclusit, et Theogn. 24, 21 τρυσόν ἀσθενές. l. 1 Hes., qui habet etiam δρύφακτοι. cf. E. M. 288, 45. l. 2 cf. fr. 52, regio Τρῳάς ἡ χώρα τοῦ Ἰλίου et Τρῳαδεύς ap. St. B. per ῑ scripta sunt. l. 3 St. B. l. 5 Hes. — E. M. 771, 44 παρὰ τὸ τύπτω τύπανον καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ̄ τύμπανον. l. 6 Hes. cf. Lob. Phryn. 728. l. 7 St. B., quem Meinek. suspicatur Τυρόριζαν ex vitioso sive Hellanici sive Herodiani codice recepisse. l. 9 St. B. l. 11 Hes. l. 12 cf. Cathol. p. 492, 19. Iis, quae ibi exposita sunt, addenda sunt, quae Lehrsius postea mecum communicavit: Interessant ist, dass im Wörterbuche des Photius zwei Artikel stehen, in welchem beide Schreibarten jenes τώ für διό vertreten sind.

τῶ χωρὶς τοῦ ῑ. ἀντὶ τοῦ διό, καὶ δυικῶς, ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ ἀρσενικοῦ καὶ οὐδετέρου.

τῷ περισπωμένως διό. καὶ οὕτως ἄνευ τοῦ ῑ.

Es ist klar, dass im ersten Artikel τώ zu schreiben. Den zweiten wird man ja aber doch so zu schreiben haben: τῶ περισπωμένως διό καὶ οὕτως. ἄνευ τοῦ ῑ.

l. 14 Choer. 270, 22, Hes. l. 15 Hes. E. M. 774, 3 ὕαλος διὰ τοῦ ᾱ, οὐχ ὕελος. l. 16 St. B. l. 18 St. B. l. 20 St. B. l. 22 Choer. 270, 9, E. M. 774, 31, Hes. In etymologici loco οὔτε — οὔτε (l. 26) pro οὕτως — οὕτως emendavit Meineke Menand. p. 379; confirmatur lectione cod. D apud Gaisford. l. 28 Hes., ὑδατοτρεφέων Apoll. lex. 157, 12 cf. Lob. Phryn. 577.

Ὕδη πόλις Λυδίας. Ὅμηρος διὰ τοῦ λ̄ «σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων» (Η 221).

ὕειος: ει δίφθογγος. μετουσιαστικὸν γάρ. εἴρηται δὲ καὶ ὕειον δέρμα καὶ γαστὴρ ὑεία.

Ὑμηττός ὄρος τῆς Ἀττικῆς. τὸ ῡ μακρὸν καὶ βραχύ.

ὑπαὶ δείους (Κ 376)· ὑπὸ τοῦ δέους.

ὑπαίθριος: τὸ π̄ᾱῑ δίφθογγος, τὸ θ̄ρ̄ῑ ῑ κατὰ παράδοσιν.

ὑπεὶρ ἅλα (Ψ 227).

ὑπεμνήμυκεν (Χ 491).

Ὑπερβόρεοι ἔθνος. Ἑλλάνικος δὲ Ὑπερβόρειοι γράφει διὰ διφθόγγου.

Ὑπέρεια πηγὴ Μεσηΐδος.

Ὑπερησία πόλις τῆς Ἀχαΐας «οἵ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν» Ὅμηρος (Β 573). διὰ τοῦ ῑ γράφεται. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν ἀρσενικῶν ἐχόντων τὸ τ̄ διὰ τοῦ ῑᾱ γινόμενα καὶ τρέποντα τὸ τ̄ εἰς σ̄ διὰ τοῦ ῑ γράφεται ἄλουτος ἀλουσία, ἀθάνατος ἀθανασία. οὕτως Ὑπέρης Ὑπέρητος Ὑπερησία.

Ὑπερίδης διὰ τοῦ ῑ γράφεται· ὥσπερ γὰρ παρὰ τὴν ἀνά πρόθεσιν γίνεται Ἄνιος καὶ παρὰ τὴν ὑπό Ὕπιος, οὕτω καὶ παρὰ τὴν ὑπέρ Ὕπερος καὶ ἐκεῖθεν Ὑπερίδης ὡς Ὕλλος Ὑλλίδης.

Ὑπερίων: διὰ τοῦ ῑ. παρὰ γὰρ τὴν ἰών μετοχὴν γέγονε Ὑπερίων ὁ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰών· καὶ ἄλλως· ἐπειδὴ τρέπει τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ οἷον Ὑπερίονος· εἰ δὲ ἐγράφετο διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἐφύλαττε τὸ ω̄ κατὰ τὴν γενικήν. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ε̄ῑω̄ν̄ διὰ τῆς ει γραφόμενα μὴ ὄντα συγκριτικὰ φυλάττει τὸ ω̄ κατὰ τὴν γενικὴν οἷον Ἀτρείων Ἀτρείωνος, Καδμείων Καδμείωνος, Ἀργείων Ἀργείωνος. πρόσκειται «μὴ συγκριτικὰ» διὰ τὸ χερείων χερείονος, ἀρείων ἀρείονος.

ὑπεροπλίαις ὑπερηφανίαις.

ὑπερώϊον ὑπερῷον ἀνώγαιον οἴκημα.

ὑπισχνοῦμαι: διὰ τοῦ ῑ κατὰ παράδοσιν.

ὑπογάιδιον ὑπόγειον τύμβον.

---

l. 1 St. B. cf. Spitzner ad Il. l. c. et Υ 385. l. 3 Choer. 270, 15. In lemmate pro ὑεία scripsi ὕειος et pro ὑεικὸν δέρμα — ὕειον. cf. E. M. 775, 30, Lob. Proll. 321. l. 5 St. B., ap. Hes. Ὑμήττιος per simplex μ̄ et Ὑμμητός per duplex, de qua geminatione Schmidt. laudat Meinek. exx. crit. I p. 8. l. 6 Hes. De ὑπαί cf. Herod. Il. Pr. Β 824, Γ 217, Ο 4. l. 7 Choer. 270, 22. l. 8 Hes. cf. E. M. 778, 7 et 25. l. 9 Hes., E. M. 777, 46, Lob. Rhem. 275. l. 10 St. B. l. 12 St. B. 650, 19. Hes. Ὑπερία. l. 13 St. B. Choer. 269, 33, apud quem ὑπηρεσία et Ὑπερησία epitomatoris neglegentia confusa sunt; Hes. — τὸ ἐθνικὸν τῆς Ὑπερησίας Ὑπερησιεύς. Θεόπομπος δὲ Ὑπερασιεῖς φησι διὰ τοῦ ᾱ St. B. l. 18 Choer. 270, 1, a me emendatus et E. M. 778, 55 (maxime cf. Cod. Voss.). l. 21 Choer. 269, 27, Hes. l. 28 Hes. per ῑ. In E. M. 779, 53 scriptura per ει etiam profertur: ὑπεροπλία γίνεται ἐκ τοῦ ὑπέροπλος. — ἀπὸ τοῦ ὑπέροπλος γίνεται ὑπερόπλειος κτητικῷ τύπῳ, ἀφ' οὗ θηλυκὸν ὑπεροπλεία διὰ διφθόγγου· ἢ ἀπὸ τοῦ ὑπεροπλής, ὅθεν τὸ ὑπεροπληέστατος παρ' Ἀπολλωνίῳ (II 4) ὥσπερ Σοφοκλῆς Σοφόκλειος, quae explicatio fluxit ex ῑ apud Epicos producto. l. 29 Hes. l. 30 Choer. 270, 19. l. 31 Hes., pro quo Schmidt. probabiliter ὑπόγαιον suspicatur; idem Hes. ὑπόγειον· ὑπὸ τὴν γῆν.

ὑποδεξίη ὑποδοχή.

ὑπόδρα et ὑποδράξ.

Ὑρμίνη πόλις τῆς Ἤλιδος (Β 616). Μενέλαος δὲ τετάρτῳ Θηβαϊκῶν Ὕρμιναν διὰ τοῦ α φησί. τὴν δ' Ὑρμίνην Ἐχεφυλίδας φησὶ τὰς νῦν Ὁρμίνας. — Ὅρμιναι δὲ δύο.

ὑσμίνη διὰ τοῦ ι. ὁ κανών· τὰ διὰ τοῦ ινη μονογενῆ κτλ.

ὕσπληξ et ὕσπληγξ.

ὕσσακος ὑστακός.

ὑφειμένος: ει δίφθογγος. κατὰ παράδοσιν.

ὑψίζυγος.

Φ.

φάγιλος ἀμνός. ι.

φάγυλοι: μαστοί, μάρσιπποι.

φαεινός, φωτεινός: ει δίφθογγος ὡς ὀξύτονα, καὶ ἄλλως ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς φαεννός καὶ φωτεννός λέγουσιν.

φαείνω ὁμοίως τῷ ἀλεείνω δίφθογγος.

Φάληρον δῆμος καὶ ἐπίνειον τῆς Ἀττικῆς. — ἔστι καὶ Θετταλίας ἄλλη πρὸς τῇ Οἴτῃ, ἣν Ῥιανὸς διὰ τοῦ α γράφει Φάλαρον λέγων καὶ Φάληρον διὰ τοῦ η.

Φανοτεύς πόλις Φωκίδος. Θουκυδίδης τετάρτῳ (c. 89). λέγεται καὶ Φανότη καὶ Φανότεια· τινὲς Πανόπειάν φασιν.

Φαραί πόλις Μεσσήνης, ὅθεν ἦσαν οἱ Ἀφαρητιάδαι. ἔστι καὶ Ἀχαΐας. εἰσὶ δὲ καὶ διὰ τοῦ η Φηραί.

φάργμα φραγμός.

Φαρκηδών πόλις Θεσσαλίας. Θεόπομπος δὲ θ' Φιλιππικῶν Φαρκαδόνα διὰ τοῦ α φησίν.

φαρκίς ἡ ῥυτίς διὰ τοῦ ι γράφεται τῷ λόγῳ τοῦ σφραγίς.

l. 1 Hes. Choer. 269, 18, E. M. 782, 15 Cod. Voss. ὑποδεξία σημαίνει τὸ ὑποδέχεσθαι· διὰ τοῦ ι γράφεται· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος μὴ ἐχόντων ῥῆμα ἀντιπαρακείμενον διὰ τοῦ ευω διὰ τοῦ ια θηλυκὰ πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα διὰ τοῦ ι γράφεται, οἷον κακός κακία, ὑπόδεκτος ὑποδεξία διὰ τὴν σύνταξιν. Il. Pr. I 73 ὑποδεξίη ὡς Ἀργείη. τὸ δὲ ἀκόλουθον ὤφειλεν εἶναι κοινόν ὑποδεξία ὡς παρὰ τὸ ἀνόρεκτος ἀνορεξία. ταῦτα ἐν τῇ προσῳδίᾳ· ἐν μέντοι τῇ καθόλου οὕτως. «πᾶσά τοί ἐσθ' ὑποδεξίη»· ἕνεκα μέτρου ἔκτασιν ἔπαθε τοῦ ι. ἀγνοίᾳ μέντοι τἀκριβοῦς διὰ τῆς ει διφθόγγου τὴν γραφὴν ποιοῦνται καὶ οὕτως ἔχει ἡ τοῦ Ἀντιφάνους (Ls. τῶν ἀντιγράφων) παράδοσις. Lehrsius addit: «at certe unum est, in quo hic fallit. Nam ap. Arcad. p. 99 haec habemus τὰ διὰ τοῦ ια παρὰ μελλόντων γινόμενα παροξύνεται ὀρέξω ἀνορεξία, πέψω ἀπεψία, προδώσω προδοσία etc.» Sed quaeri potest, nonne aliquo loco Herodianus etiam ὑποδεξία ab ὑπόδεκτος repetiverit ut ab ἀθάνατος ἀθανασία. l. 2 Hes. cf. Io. Al. 33, 24 et Herod. in E. M. 781, 47. l. 3 St. B., Eust. ad Hom. 304, 14. Hes. Ὑρμίνη πόλις. l. 6 Choer. 270, 5, Hes. l. 7 Hes. l. 8 Hes. cf. Schmidt. l. 9 Choer. 270, 21. l. 10 cf. fr. 12. Ep. Cr. I 417, 9 διὰ τοῦ ι κτλ. Hes. l. 12 Hes. l. 13 Hes. per simplex λ. l. 14 Choer. 273, 30, Hes. l. 16 Choer. 273, 18. l. 17 St. B. Hes. Φαληρεύς, nam Φαλαρεῖς ap. eum est vitiosum. l. 20 St. B. l. 22 St. B. l. 24 Hes. l. 25 St. B. Hes. φαρκίδων· ῥυτίδων καὶ πόλις confundit φαρκίς et Φαρκηδών πόλις. l. 27 Choer. 271, 10, Hes.

φάρυξ: οὕτως ὅ τε Ἡρωδιανὸς καὶ οἱ λοιποὶ γραμματικοὶ χωρὶς τοῦ γ̄ τὴν εὐθεῖαν καὶ τὴν γενικὴν δι' ἑνὸς γ̄.

Φασηλίτης: ἀπὸ τοῦ Φασήλιος ὀνόματος.

φατρία σύνταγμα, σύστημα. — φράτορας· τοὺς τῆς αὐτῆς μετέχοντας φρατρίας, συγγενεῖς.

φαύζειν φρύγειν.

Φειά διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως. εὕρηται καὶ χωρὶς τοῦ ῑ. «Φειᾶς πὰρ τείχεσσι» (Η 135).

φείδιππος: ει· παρὰ τὸ φείδω, ἐξ οὗ τὸ φείδομαι.

φείδομαι: ει δίφθογγος· παρὰ γὰρ τὸ φεύγειν τὸ δοῦναι γέγονε φεύδομαι καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ῡ εἰς ῑ φείδομαι. τὸ δὲ φιδός τὸ ῥηματικόν, ὃ σημαίνει τὸ φειδωλός, ἐπεκράτησε διὰ τοῦ ῑ γράφεσθαι.

φείδυλος: παρὰ τὸ φείδομαι. ει δίφθογγος.

φειδωλός: διὰ διφθόγγου.

Φείδων ὄνομα κύριον. διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ λάμπω γέγονε Λάμπων, οὕτω καὶ φείδω Φείδων.

Φεραί πόλις Θεσσαλίας «οἵ τε Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην» (Β 711) — ἔστι καὶ διὰ τοῦ η̄ «Φηράς τε ζαθέας ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον» (Ι 151).

Φερσεφόνεια ἡ τῆς Δήμητρος θυγάτηρ.

φευκτέος: τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ο̄ς̄ ὀξυτόνων διὰ τοῦ εος γινόμενα διὰ τοῦ ε̄ γράφεται ψεκτός ψεκτέος, φευκτός φευκτέος.

φεψάλυξ καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν ψάλυξ.

φηλήτης.

---

l. 1 Theogn. 40, 2, Eustath. 1630, 23; 229, 40. Hss. φάρυγξ et φαρύγεθρον. cf. Cathol. l. 3 Choer. 270, 28. St. B. s. Φάσηλις. l. 4 Hes. Cf. Dicaearchus ap. St. B. 511, 18 et St. B. s. φρατρία. Choer. in E. M. 797, 50 ἔστι φατρία, πλεονασμῷ τοῦ ρ̄ φρατρία καὶ συγκοπῇ καὶ ἐκτάσει γίνεται φρήτρη. l. 6 Hes. i. q. φώζειν. l. 7 Choer. 274, 18. St. B. Φεά πόλις τῆς Ἠλείας. Ὅμηρος διὰ τοῦ ῑ «Φιᾶς πὰρ τείχεσσι» et Φιά πόλις τῶν περιμάχων Μεσσηνίοις καὶ Λάκωσιν. Ὅμηρος «Φιᾶς πὰρ τείχεσσιν Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα». Inspice etiam Eustath. 671. Hes. Φειά πόλις Θεσσαλίας (vel potius Ἠλείας). l. 9 Choer. 274, 11. l. 10 Choer. 273, 19. Hes. habet φείδομαι et φειδός. cf. Lob. Rhem. 279 seqq. l. 13 Choer. 273, 26. l. 14 Choer. 273, 23, Hes. cf. fr. 26. l. 15 Choer. 273, 27. Hes. l. 17 St. B. Posteriorem urbem commemorat etiam Choer. 274, 25 Φηρά (scripsi pro Φθηρά) πόλις μεταξὺ Λακωνικῆς καὶ Πύλου τῆς Μεσσηνίας οὖσα ἀπό τοῦ φέρω (? pro φθέρω). l. 20 Hes. E. M. 790, 52 ἡ φέρουσα πάντα καὶ φθείρουσα. l. 21 E. M. 791, 6; Hes. φευκταῖοι, quod defendit Struvius ap. Schneiderum, sed Meinek. Philol. XII p. 629 φευκτέοι.

l. 23 Choer. Dict. 81, 35; 83, 3, Hes. l. 24 Hes., qui tamen etiam φιλήτης· κλέπτης, λῃστής et φιλησίαις κλεψοσύναις habet. Choer. Orth. 271, 30 (E. Orion. 159, 27, E. M. 794, 1) φιλήτης διὰ τοῦ ῑ γράφεται· σημαίνει δὲ τὸν κλέπτην. καὶ λέγει ὁ τεχνικός, ὅτι πολλὰ πάθη ἐνταῦθα γέγονε. δίδωσι γὰρ ἀποβολὴν τοῦ ῡ καὶ τοῦ ε̄· τὸ γὰρ ὑφειλέτης κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβὴν διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· δίδωσι δὲ καὶ ἔκτασιν τοῦ ε εἰς η. τὸ γὰρ ὑφειλέτης τὸ ε παραλήγεται, τὸ δὲ φιλήτης τὸ η̄. λέγει δὲ ὁ Τρύφων, ὅτι ἐστί τινα ὀνόματα συμπάσχοντα τῷ δηλουμένῳ οἷον ἡμισυκύκλιον ἡμικύκλιον, λείπω λιμός. οὕτως καὶ ἐνταῦθα συνέπαθεν ἡ φωνὴ τῷ δηλουμένῳ καὶ ἐκ τοῦ ὑφειλέτης γέγονε φιλήτης. ἐπειδὴ γὰρ ἔνδειαν σημαίνει, ὁ γὰρ κλέπτης ἔνδειαν ποιεῖ, τούτου χάριν καὶ φωνῆς ἔνδειαν ἐδέξατο καὶ ἀπέβαλε τὸ ῡ καὶ ε̄ καὶ τροπὴν ἐποίησε τοῦ ε̄ εἰς η̄. Quae tum additur originatio a φιλεῖσθαι κατὰ ἀντίφρασιν

φῆρα θῆρα.

φῆρες οἱ Κένταυροι. Αἰολικῶς.

φηρία θηρία. Αἰολεῖς.

φής.

φῆςθα λέγεις. φῆςθα ἔφηςθα.

φῆςι κατ' ἐπέκταςίν ἐςτι τῆς ςι ςυλλαβῆς ἀπὸ τοῦ ἐὰν φῶ ἐὰν φῇ.

φθείει θνήςκει. — φθείςονται· διαφθαρήςονται. — φθιεῖ· φθίςει. — φθίμενος. — φθιςήνωρ.

φθείρ: ει δίφθογγος. τὸ ἀπὸ τῆς ςωματικῆς φθορᾶς. ἰςτέον δὲ ὅτι εἰς ειρ μονοςύλλαβα διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενα τρία ἐςτίν· τὸ φθείρ τὸ ἀπὸ τῆς φθορᾶς τοῦ ςώματος, καὶ Εἴρ, ὄνομα δὲ ποταμοῦ, καὶ τὸ χείρ. καὶ τὸ μὲν φθείρ ἀπὸ τοῦ φθείρω, τὸ δὲ Εἴρ ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ ςυμπλέκω, τὸ δὲ χείρ, ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς χήρ φαςι τρέποντες τὴν ει εἰς τὸ η.

Φθία διὰ τοῦ ι γράφεται. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ια εἴτε ἐπὶ πόλεως εἴτε ἐπὶ χώρας πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγου παραλήγεςθαι κτλ. καὶ πάλιν δὲ διὰ τοῦ ι γράφεται τὸ Φθία, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ Φθῖος κύριον ὄνομα γέγονε, τὸ δὲ Φθῖος διὰ τοῦ ι γράφεται κατὰ τὸν κανόνα τοῦ Φλῖος.

Φθιρῶν.

οἱονεὶ ὁ μιςούμενος non videtur ab Herodiano profecta esse et excidisse ipsius Herodiani sententia scripturam φηλήτης a φηλός per η probantis, ut ex Hesychio concludi potest. Technicus autem a Choerobosco laudatus est Herodianus, qui ut solet antecessoris (Tryphonis) sententiam refert. l. 1 Hes. l. 2 Hes. l. 3 Hes. l. 4 Hes. cf. fr. 49. l. 5 Hes., qui utrumque confundit. cf. Il. Pr. Φ 186. l. 6 E. M. 791, 39; cf. Schol. ad Od. α 168 φηςί λέγει (adieci ipse). l. 7 Hes. Choer. Orth. 273, 15 φθεῖςαι· διὰ τῆς ει διφθόγγου· παρὰ γὰρ τὸ φθείω (pro φθείρω) τὸ διὰ τῆς ει διφθόγγου γέγονε. γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ι ἐκ τοῦ φθίω τοῦ διὰ τοῦ ι et ibid. l. 14 φθείςω· διὰ τῆς ει διφθόγγου κατὰ παράδοςιν, et l. 6 φθειςήνωρ διὰ τῆς ει διφθόγγου· ἔςτι γὰρ φθείω διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ φθίω διὰ τοῦ ι, ἐξ οὗ τὸ φθίςας. ἐκ τοῦ οὖν φθείω τοῦ διὰ τῆς ει διφθόγγου γέγονε φθειςήνωρ et p. 275, 12 φθίω διὰ τοῦ ι παρ' ὃ καὶ τὸ φθίςθαι (pro φθιᾶςθαι) καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ν γίνεται φθίνω, ὅθεν φθινύθω τὸ φθείρομαι καὶ φθινόπωρον παρὰ τὸ φθείρειν τὴν ὀπώραν ἐν αὐτῷ (sic ex E. M. 793, 1 pro corruptis παρὰ τὸ ἔφθιος scripsi). φθείω διὰ διφθόγγου, ἀφ' οὗ τὸ φθείςω, ὅθεν καὶ τὸ φθόη. Inde apparet iam antiquis temporibus huius vocabuli scripturam fluctuasse, sed non dubium est, quin Herodianus ι amplexus sit propter canonem generalem τὰ διὰ τοῦ ιω disyllaba cf. Ep. Cr. I 125, 2. Scriptura φθείω exstat etiam in Anecd. Paris. III 343, 16. l. 9 Choer. 273, 32 cf. Arc. 20, 18, Choer. Dict. 86, 14, Theogn. 133, 15, Ep. Cr. I 440, 5. l. 9 ἀπὸ scripsi pro ἐπὶ cum E. Orion. 160, 8, E. M. 792, 40 φθείρ παρὰ τὸ φθείρω ὁ ἀπὸ φθορᾶς ςωματικῆς γινόμενος (sic V). l. 14 ex verbis ἔςτι δὲ καὶ Cάπειρ concludi potest hic praeceptum de plurisyllabis adiunctum fuisse hunc fere in modum: καὶ τὰ δὲ ὑπὲρ μίαν ςυλλαβὴν εἰς ειρ ἀςυνήθη ἐςτὶ Βέχειρ, Cάπειρ, Ἀλάζειρ, Αἴγειρ, Ἐλάτειρ, ἑκατόγχειρ, ἀντίχειρ, χρυςοέθειρ. l. 15 Choer. 271, 17. Hes. habet Φθῖοι, sed Φθειάδος. l. 20 cf. fr. 35. St. B. 664, 4. Hes. appellativum exhibet φθείρ et φθίρ. Pro Φθιρῶν ὄρος idem: Φθειρῶν ὄρος· πιτυῶδες ὄρος διὰ τὸ πληθύνειν ἐν αὐτῷ πίτυς· τῶν γὰρ ςτροβίλων τὰ ἐντὸς φθεῖρας καλεῖςθαι; atque huius etiam scripturae Herodianum meminisse apparet ex E. M. 792, 43: Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον — ὁ μὲν τεχνικὸς διὰ τοῦ ι γράφεςθαι λέγει· ὅτι παρὰ τὸ Φθίρ γέγονε τὸ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος. ἕτεροι δὲ διὰ διφθόγγου λέγουςι, παρὰ τὸ φθείρ, ὃ ςημαίνει τὴν πίτυν. εἰςὶ γάρ τινες πίτυες φθεῖρας ποιοῦςαι. τὸ ὄρος τὸ ἔχον φθεῖρας τουτέςτι πίτυας· οἱ δὲ παρὰ τὸ

Φθιῶται: διὰ τοῦ ῑ. ἀπὸ γὰρ τοῦ Φθία γέγονεν, ὅπερ ὡς δέδεικται διὰ τοῦ ῑ γράφεται· ἰστέον δὲ ὅτι Φθιῶται μὲν ἐκαλοῦντο οἱ τοῦ Ἀχιλλέως, Φθῖοι δὲ οἱ τοῦ Πρωτεσιλάου.

φιάλη: διὰ τοῦ ῑ· παρὰ γὰρ τὸ πίω πιάλη ὡς νείφω νεφέλη καὶ φιάλη ἢ παρὰ τὸ πίω καὶ τὸ ἅλις, ἀφ' ἧς ἔστι πιεῖν ἅλις τουτέστιν ἀθρόως διὰ τὸ ἐξεπληρῶσθαι.

φῖγα φῖκα σφίγγα.

Φιγαλεύς ὁ ἀπὸ τῆς Φιγαλείας δήμου. Φιγάλεια γὰρ δῆμος Ἀρκαδίας.

φιδίτια συσσίτια.

Φίκιον: ἔστι δὲ ὄνομα ὄρους· διὰ τοῦ ῑ ἡ ἀρχὴ τῷ κανόνι τῶν διπλῶν. κατὰ δὲ τὴν δευτέραν καὶ αὐτὴ διὰ τοῦ ῑ κατὰ παράδοσιν.

φιλία: ῑ. παρὰ τὸ φίλος.

Φιλῖνος: ῑ.

φιλίων ὁ προσφιλέστερος διὰ τοῦ ῑ γράφεται. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ιων συγκριτικὰ κτλ.

φιλοικτίρμων: διὰ τοῦ ῑ.

φιλολόγος: διὰ τοῦ ῑ καὶ ὅσα ὅμοια.

φιλομειδής παρὰ τὸ μειδιῶ τὸ σημαῖνον τὸ γελᾶν γέγονε φιλομειδής.

Φιλομηλείδης κύριον λέγεται εἶναι· εἰ γὰρ μητρωνυμικόν, διὰ τοῦ ῑ ἐγράφετο ἄν. ἀλλ' οὐδὲ Ὅμηρος ἀπὸ μητέρων σχηματίζει μητρωνυμικά, ὥς φησι Διονύσιος.

φιλονεικία: τὸ νει δίφθογγος.

φιλονικῆσαι καὶ φιλόνικος ἐπὶ τοῦ τὴν νίκην φιλοῦντος διὰ τοῦ ῑ ἡ παράδοσις.

φιμός: διὰ τοῦ ῑ γράφεται. παρὰ γὰρ τὸ σφίγγω γέγονε σφιγμός καὶ φιγμός φιμός. τὸ δὲ σφίγγω διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

φθείρ λέγουσιν ὁ λῃστής τουτέστιν ὁ φθείρων οἱονεὶ τὸ ὄρος τῶν λῃστῶν· οἱ δὲ ὅτι φθεῖρες λέγονται οἱ θῆρες παρὰ τὸ φθείρειν τὸ ὄρος τῶν θηρῶν. Λυκόφρων (v. 1383). Haec fluxerunt ex Choerob. Orth. 274, 5, in qua particula tantum servata est cum technici (i. e. Herodiani) mentione.

l. 1 Choer. 271, 27, Hes. l. 4 Choer. 275, 2 auxilio E. Magni et Gudiani emendatus. l. 7 Hes., qui habet etiam Macedonicum βῖκας σφίγγας. l. 8 Choer. 274, 23 a me emendatus cf. St. B. Φιγάλεια πόλις Ἀρκαδίας — μετωνομάσθη δὲ Φιάλεια δίχα τοῦ γ ἀπὸ Φιάλου τινός. — Hes. l. 10 Hes., alii φιλίτια cf. Schmidt. E. M. 736, 50 συσσίτιον εὐωχία ἄριστον· καὶ συσσίτια τὰ δεῖπνα ἃ κοινῇ ποιοῦσι Λακεδαιμόνιοι. καλεῖται δὲ καὶ φιλίτια, ἐπεὶ καὶ φιλίας ἐστὶ συναγωγά. l. 11 Choer. 272, 16, sic etiam Hes. St. B. Φίκειον ὄρος Βοιωτίας καὶ διὰ διφθόγγου καὶ διὰ βραχέος τοῦ ῐ. Theogn. 127, 32 Φίκειον ὄνομα τόπου· τοῦτο εὕρηται καὶ διὰ βραχέος τοῦ ῐ κατὰ τὴν παραλήγουσαν· ἴσως δὲ συνεξέδραμε τῷ Ῥύτιον, Αἴγιον, Σούνιον. l. 11 Φίκιον scripsi pro Φίκνον. l. 13 Choer. 274, 30. l. 14 E. M. 793, 45. l. 15 Choer. 270, 24. Hes., qui exemplum correptae vocalis profert. l. 17 Choer. 271, 8. l. 18 Choer. 275, 10, Hes.

l. 19 Choer. 274, 15, Hes. l. 21 E. M. 166, 11, Hes., Schol. ρ 134. Cf. Lob. Parall. p. 5 seqq. l. 24 Choer. 271, 14. Hes. φιλόνεικος μάχιμος φίλερις· φιλονεικία γὰρ ἡ μάχη. l. 25 Choer. 271, 12 cf. νεικῶ et νικῶ. l. 27 Choer. 272, 28, E. Orion. 160, 4 E. M. 795, 21, Hes.

Φινεύς: διὰ τοῦ ῑ. τὰ γὰρ εἰς ευς οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι.

φιτρός: διὰ τοῦ ῑ οἱονεὶ φυτρός ἀπὸ τοῦ φυτοῦ.

φλᾷ θλᾷ. — φλάσας· θλάσας.

φλαδιᾶν θλαδιᾶν.

φλιά τὸ πλάγιον τῆς θύρας, ἐν ᾧ ἵσταταί τις καὶ ἐπερείδεται. διὰ τοῦ ῑ. παρὰ γὰρ τὸ θλίβω, ὅπερ δέδεικται διὰ τοῦ ῑ γράφεσθαι, γέγονε θλιά καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ θ εἰς φ φλιά ὡς θηρσί φηρσί.

Φλῖος: διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

φλίψεται ἀποθλιβήσεται.

φλῖψις θλῖψις.

Φλογίος διὰ τοῦ ῑ. χαρακτὴρ ἐστι τριβραχέων ὀνομάτων, ἃ καὶ θέλει ὡς ἐπίπαν κύρια μὲν ὄντα παροξύνεσθαι, ἐπίθετα δὲ προπαροξύνεσθαι.

Φλυήσιος μήν τις.

φλυκτίς: ῑ.

φνεί: δεῖ γινώσκειν ὅτι οὐδέποτε λέξις Ἑλληνικὴ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ φ καὶ ν. τὸ γὰρ Φναίτης ὄνομα παρ᾽ Αἰγυπτίοις βάρβαρον. τὸ δὲ φνεί ἐπιτετηδευμένον ἐστὶ παρὰ Ἀριστοφάνει, μίμημα ὀρνέου φωνῆς. λέγουσι δέ τινες, ὅτι τὸ φνεί οὐκ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ φν. οὐκ ἔστι γὰρ φνεί ἡ λέξις, ἀλλὰ τοφνεί, τοῦ το μὴ ὄντος ἄρθρου, ἀλλὰ μέρους τῆς λέξεως. καὶ δῆλον ἐκ τοῦ μὴ εὑρίσκεσθαι αὐτὸ χωρὶς τοῦ το παρά τισι. Χοιροβοσκός.

Φοινίκιος: ῑ.

Φοινίκη: διὰ τοῦ ῑ. πρῶτον μὲν ὅτι ἀπὸ Φοίνικος γενικῆς, δεύτερον δὲ ὅτι τὰ διὰ τοῦ ικη ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον.

φορβειά: ει.

---

l. 1 Choer. 273, 1. l. 3 Choer. 275, 5, E. M. 795, 26: παρὰ τὸ φυτόν φυτρόν καὶ φιτρόν· ἀπὸ τοῦ φύεσθαι ἐξ αὐτοῦ τὰ φυτά. Eandem originationem praebet etiam Hes. s. v. φίτρον: (φιτρός) κορμὸς τοῦ ξύλου παρὰ τὸ φύεσθαι. l. 4 Hes. l. 5 Hes. l. 6 Choer. 273, 10, E. M. 796, 19, Hes. l. 9 Choer. 271, 1. l. 10 Hes. l. 11 Hes. l. 12 Choer. 275, 6, Arcad. 40, 8. Proprium per ῑ scripsit Herodianus, sed adiectivi formam in ειος praeoptasse videtur: Arcad. 44, 27 φλόγειος, unde per ellipsin φλόγεος oritur «ἐς δ᾽ ὄχεα φλόγεα» (Ε 745), quod habet etiam Hes., ut κήλεος ex κήλειος. cf. Ep. Cr. I 436, 24 et can. gen. l. 14 Hes. St. B. 668, 5 Λακεδαιμόνιοι τῶν μηνῶν ἕνα Φλιάσιον καλοῦσιν, ἐν ᾧ τοὺς τῆς γῆς καρποὺς ἀκμάζειν συμβέβηκεν. ὤφειλε δὲ ἀπὸ τῆς Φλιοῦντος Φλιούσιος, πλεονασμῷ δὲ τοῦ α Φλιάσιος. Praecedunt ὠνόμασται δὲ (sc. Φλιοῦς πόλις Πελοποννήσου) παρὰ τὸ φλεῖν, ὅ ἐστιν εὐκαρπεῖν, de quo verbo E. M. 796, 3 φλέω, ὃ καὶ φλύω λέγεται. — E. M. 796, 5 affert Φλεήσιον τὸ Φλιάσιον πεδίον. cf. Lob. Proll. p. 432. l. 15 Choer. 275, 11. l. 16 Choer. in E. M. 796, 46, qui unde sumpserit, non latet, nam Theogn. 155, 23 τὸ φνεί (scripsi pro φνή) παρ᾽ Ἀριστοφάνει. ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ μίμημα φωνῆς ὀρνέου. cf. Mein. fr. Com. I p. 356 ed. min. l. 23 Arcad. 40, 6, St. B. 669, 3, Hes. Φοινικίοις γράμμασι. Choer. 274, 31 Φοινίκεια γράμματα τὸ κει δίφθογγος hanc scripturam ex Φοινικήϊα γράμματα, cuius vestigia etiam ap. Hes. Φοινικκία exstant, repetivisse videtur, sed Herodianus hoc velut πολεμήϊος non ex diaeresi, sed ex pleonasmo explicasse putandus est. l. 24 Choer. 272, 19. l. 26 Herodian. in Odyssiaca Prosodia in Schol. ad Arist. Av. 861. Arcad. 98, 23, Choer. 274, 27 φορβειά· ει δίφθογγος ὡς παρειά ὀχειά. ταῦτα ἐπ᾽ οὐσίας. τὸ δὲ ἀρειά ἐπὶ πράγματος καὶ αὐτὸ διὰ τῆς

φορίνη ἡ παρ' ἐνίοις πυρίνη.

φρέατα: ἀπὸ τοῦ φρέατα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῑ φρείατα.

φρήτρηφιν (Β 363). δεῖ γινώσκειν ὅτι ταῦτα ἔχει τὸ ῑ προσγεγραμμένον. τινὲς δὲ βούλονται γράφειν αὐτὰ χωρὶς τοῦ ῑ λέγοντες ὅτι αἱ ἐπεκτεινόμεναι πτώσεις διὰ τῆς φι συλλαβῆς, εἰ μὲν ἔχουσιν ἓν φωνῆεν κατὰ τὴν λήγουσαν, φυλάττουσιν αὐτό, εἰ δὲ β', ἀποβάλλουσι τὸ ἕν. ἕτεροι δὲ συνηγοροῦσι τῇ παραδόσει. ἡ γὰρ παράδοσις τὰς τοιαύτας δοτικὰς οὖν σὺν τῷ ῑ οἶδε γράφειν. λέγουσι γάρ, ὅτι αἱ διὰ τοῦ φι ἐπεκτάσεις προσερχόμεναι ταῖς πτώσεσι, εἰ μὲν φυλάσσουσι τὴν αὐτὴν φωνήν, καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν φυλάσσουσι. εἰ δὲ μὴ φυλάσσουσι τὴν αὐτὴν φωνήν, οὐδὲ τὴν αὐτὴν γραφὴν φυλάττουσιν.

φρίκη διὰ τοῦ ῑ τῷ κανόνι τοῦ Φοινίκη. καὶ ἄλλως, ὅτι παρὰ τὸ φρίσσω γέγονε, τὸ δὲ φρίσσω διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἐπειδὴ οὐδέποτε πρὸ τοῖν δύο σσ δίφθογγος εὑρίσκεται.

Φρίκιον ὄρος ὑπὲρ Θερμοπυλῶν Λοκρικόν. — καλεῖται καὶ Φρίκειον.

φροίμια προοίμια.

φροῦδος πρόοδος.

φυζακινός: ῑ.

φυκτά φευκτά.

φύλλον διὰ δύο λλ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ φύλου τοῦ σημαίνοντος τὴν φυλήν.

φύππαξ ὅπερ ἡμεῖς βόμβαξ.

φῷ ἀντὶ τοῦ φωτί σὺν τῷ ῑ. Εὐριπίδης Μελεάγρῳ «τὸ μὲν γὰρ ἐν φῷ τὸ δὲ κατὰ σκότος κακόν».

φῴζειν: σὺν τῷ ῑ. σημαίνει τὸ καίεσθαι. Στράττις «ἀλλ' εἰ μέλλεις ἀνδρείως φῴζειν ὥσπερ μύστακα σεαυτόν». Βιθυνοὶ δὲ φώγειν λέγουσιν.

φῴς φῳδός ἔχει τὸ ῑ καὶ ὀξύνεται ὡς δᾴς δᾳδός. ἔχει δὲ τὸ ῑ, ἐπειδὴ λέγεται καὶ φωΐδες. — λέγει δὲ ὁ Χοιροβοσκός, ὅτι δισυλλάβως καὶ μόνον λέγεται κατὰ τὸ πληθυντικὸν προσγραφομένου τῷ ω τοῦ ῑ. ἐν δὲ τῇ γενικῇ ὤφειλε περισπᾶσθαι, φῷδες φῳδῶν ὥσπερ χεῖρες χερῶν. ἀλλὰ σεσημείωται καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων βαρυνόμενον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ «πλὴν φῴδων ἐκ βαλανείου».

Φωκήων: ἰστέον ὅτι τινὲς θέλουσι παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ «αὐτὰρ Φωκήων» (Β 517) διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεσθαι κατὰ τοὺς νεωτέ-

---

ει διφθόγγου γράφεται καὶ ἡ δωρειά. Hes. l. 1 Hes. l. 2 Choer. 274, 13. Hes. l. 3 Choer. in E. M. 799, 51. l. 12 Choer. 272, 25, Hes. l. 15 St. B. l. 17 Hes. l. 18 Hes. l. 19 Hes. cf. can. gen. l. 20 Hes. l. 21 E. M. 802, 36, Hes. l. 23 Hes., ubi Schmidt. adnotat idem esse atque πύππαξ, quod cf. l. 24 E. M. 803, 45. l. 26 E. M. 803, 47, Hes. φώγειν φρύγειν. E. M. 667, 25 πεφῳσμένος ἀντὶ τοῦ κεκαυμένος· ἀπὸ τοῦ φῴζω, ὥσπερ χρῴζω, ὅπερ ἔχει τὸ ῑ. l. 29 E. M. 803, 34 cf. Choer. Dict. 453, 4 et 31, Hes. φωΐδες. l. 31 πληθυντικόν Cod. V. l. 35 Choer. Dict. 209, 27.

ρους Ἴωνας· οὐκ ἔςτι δὲ εἰ μὴ διὰ τοῦ η κατὰ τοὺς παλαιοὺς Ἴωνας οἷς συνεχῶς κέχρηται ὁ ποιητὴς οἷον «Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος» (Α 1) «κούρην Βριςῆος, τήν μοι δόςαν υἷες Ἀχαιῶν» (Α 392).

Χ.

χαβόν καμπύλον. — χαμόν· καμπύλον.

Χαιρώνεια: πόλις πρὸς τοῖς ὅροις Φωκίδος. τὸ κτητικὸν Χαιρωνικὸς καὶ Χαιρωνική.

χαίτη: παρὰ τὸ κρατῶ κράτη καὶ χαίτη.

χαλινός: διὰ τοῦ ῐ. οἱ γὰρ Αἰολεῖς χαλλινός λέγουσιν. εἰ δὲ ἐγράφετο διὰ τῆς ει διφθόγγου, χαλεννός εἶχε λέγεσθαι.

χαλκεῖα: ει δίφθογγος. χαλκεύω γάρ.

χαλκεῖος: ει δίφθογγος. μετουσιαστικὸν γάρ.

χαλκίον θερμαντήριον τὸ σκεῦος.

χαλκοβάρεια: ει δίφθογγος.

Χάλυβες: Ὅμηρος (Β 856) «τηλόθεν ἐξ Ἀλύβων» ἤτοι τῆς γραφῆς μετατεθείσης ἀπὸ τοῦ «τηλόθεν ἐκ Χαλύβης» ἢ τῶν ἀνθρώπων πρῶτον Ἀλύβων λεγομένων ἀντὶ τοῦ Χαλύβων. λέγεται καὶ μετὰ τοῦ δ Χαλυβδικός τὸ κτητικόν. Λυκόφρων (1109). καὶ Χάλυβοι παρ' Ἑκαταίῳ.

χαραδριός ἑλῶδες τὸ ὄρνεον. γράφεται διὰ τοῦ ῐ.

χαραμός ἡ τῆς γῆς διάςταςις. οἱ δὲ (sic Schmidt. pro οἷον) χηραμός.

χάρεια: ει δίφθογγος ὡς προπαροξύτονον.

Χαρῖνος: διὰ τοῦ ῑ.

Χαρίςιος: διὰ τοῦ ῐ.

χᾶτις ἐπιθυμία χρῆςις.

χειά: ει δίφθογγος. ἡ κατάδυςις τῶν ὄφεων. παρὰ γὰρ τὸ χῶ τὸ σημαῖνον τὸ χωρῶ γέγονε χεά καὶ ἐν πλεοναςμῷ τοῦ ῑ χειά.

χεῖλος: ει δίφθογγος. χέλλος γὰρ λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς ὥσπερ κείρω κέρρω. (ἢ παρὰ τὸ χέω [pro χρέω] γέγονε χέλος καὶ ἐν πλεοναςμῷ τοῦ ῑ χεῖλος. εἰς αὐτὰ γὰρ χέονται αἱ τροφαί.)

---

l. 5 Hes. cf. Lob. Rhem. 47. l. 6 St. B., ubi additur: μάτην δὲ τοῦτο διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει Ἀρκάδιος «τὸ τοπικὸν (Mein. κτητικὸν) Χαιρωνεική ὡς Μαντινεική». l. 8 Choer. 279, 7, E. M. 807, 47, Hes. cf. fr. 10. l. 9 Choer. 276, 15. — E. M. 805, 14: τὰ εἰς νος ὀξύτονα μὴ ὄντα παρώνυμα διὰ βραχέος τοῦ ῐ γράφεται, πυκινός, ἀληθινός. τὸ χαλινός δὲ διὰ τοῦ ῐ γραφόμενον τῷ χρόνῳ διήλλαξε· μακρὸν γὰρ ἔχει τὸ ῑ. cf. Arc. 65, 18. l. 11 Choer. 277, 30. Hes. E. M. 805, 47 Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι ἡ πλείων χρῆςις προπεριςπᾷ. l. 12 Choer. 277, 23. l. 13 Choer. 276, 14, Hes. χάλκιον, ἐν ᾧ τοὺς κοττάβους ἐποιοῦντο.

l. 14 Choer. 277, 29, Hes. l. 15 St. B. cf. s. Ἀλύβης «τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης». cf. Lob. El. I 511, qui etiam formam Ἀβύλη profert. Hes. Χάλυβοι et Χαλυβδική. l. 19 Choer. 277, 26, Hes. l. 20 Hes. l. 22 Choer. 277, 28, Hes. χαρία· βουνός. l. 23 Choer. 276, 17. l. 24 Choer. 276, 18, Hes. l. 25 Hes., E. M. 811, 43 χήτει· στερήσει ἐνδείᾳ σπάνει. παρὰ τὸ χῶ ῥῆμα, ὃ σημαίνει τὸ ἐνδέομαι, ὁ μέλλων χήσω. ῥηματικὸν ὄνομα χῆτις ἡ ἔνδεια. καὶ χῆτος οὐδέτερον ὄνομα. ἐκ τούτου καὶ ῥῆμα χητίζω καὶ χατίζω. l. 26 Choer. 278, 4, E. M. 809, 55, Hes. l. 28 Choer. 278, 10, Hes.

χεῖμα παρὰ τὸ χέω γίνεται.

χείμαστρον τὸ ἐπιτήδειον ἱμάτιον ἐπὶ (pro ἀπὸ) τοῦ χειμῶνος.

χειμέριος παρὰ τὸ χεῖμα γίνεται. τὰ διὰ τοῦ ιος καθαρὸν ἔχοντα τὸ ρ καιροῦ ὑπόνοιαν ἔχοντα διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

χειμών: ει δίφθογγος παρὰ τὸ χέω.

χείρ: παρὰ τὸ ἔχειν.

χειρίς χειρίδος: ει.

χείρων τὸ συγκριτικὸν ει, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς χέρρων λέγουσι (γέγονε δὲ παρὰ τὸ χείρ χείρων, χείρων γὰρ λέγεται παρὰ τὸ ἐλαττοῦσθαι τὰς χεῖρας).

χελιδών διὰ τοῦ ῑ γράφεται. τὰ γὰρ εἰς δων λήγοντα θηλυκὰ ἑνὶ φωνήεντι θέλει παραλήγεσθαι.

Χέμμις πόλις Αἰγύπτου. — ἔστι καὶ Χέμβις νῆσος διὰ τοῦ β ἐν Βουτοῖ, ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει Αἰγύπτου.

χερεῖον χεῖρον.

χέρηϊ: χερείονι χέρει καὶ ἐπεὶ κακόφωνόν ἐστι, τροπὴ ἐγένετο τῆς ει διφθόγγου εἰς τὸ η. οὕτως Ἡρωδιανός.'

χερνιβεῖον.

Χερρόνησος.

χέρρον τὴν χέρσον γῆν. Λάκωνες.

χήλειον δ καὶ χέλειον.

χηνοβοσία χηνοβοσκία.

χηρεία: παρὰ τὸ χηρεύω.

χητεία χρεία.

χῖ: τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου· διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἐπειδὴ πᾶν ὄνομα στοιχείου εἰς ῑ καταλῆγον οὐκ ἔχει αὐτὸ ἐν διφθόγγῳ οἷον ξῖ, πῖ, φῖ, ψῖ. οὕτως οὖν καὶ τὸ χῖ διὰ τοῦ ῑ μόνου. χωρὶς τοῦ ει. τοῦτο γὰρ ῑ ἔχει ἐν διφθόγγῳ.

χῖαι ὑποδήματος ἀνδρείου εἶδος.

χίλιοι: διὰ τοῦ ῑ. καὶ ὤφειλε διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς χέλλιοι λέγουσιν. τοῦτο δὲ ἔθος ἔχουσι ποιεῖν ἐπὶ τῶν γραφο-

---

l. 1 E. M. 809, 57, Hes. l. 2 Choer. 278, 32, Hes. l. 3 E. M. 810, 18. l. 5 Choer. 278, 31, E. M. 810, 2, Hes. l. 6 Choer. 279, 1; χεῖρες ει δίφθογγος· χέρρες γὰρ λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς Choer. 278. 7 cf. Ep. Cr. I 440, 7, Hes. l. 7 Choer. 279, 8. l. 8 Choer. 277, 20. l. 11 Choer. 277, 13, Mon. 9, 6, Hes. l. 13 St. B. l. 15 Hes., E. M. 808, 53 ἐκ τῆς χείρ χερός γενικῆς. χωρὶς γὰρ τοῦ ῑ εὕρηται ἡ γενική. κυρίως χερείων ὁ ταῖς χερσὶν ἥττων καὶ ἐλάττων. l. 16 II. Pr. A 80, Hes. l. 18 Hes. a Schmidtio emendatus. l. 19 St. B., χερρονησία γῆ Hes., idem χερσόνησος, γῆ εἰς θάλασσαν ἐκνεύουσα. l. 20 Hes., idem χέρσος ἡ ἔρημος γῆ καὶ τραχεῖα. l. 21 Theogn. 128, 13, nam χήλειον pro χείλιον scribendum esse docet ipse canon orthographicus: τὰ διὰ τοῦ ειον μονογενῆ τρισύλλαβα προπαροξύτονα ἀπὸ ἑνὸς συμφώνου ἀρχόμενα ἔχοντα τὸ η ἢ τὸ ω μὴ ἔχοντα τὸ μ πρὸ τῆς ει διφθόγγου διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. cf. Schmidt. ad Hes. χέλοιον. l. 22 Hes. Lob. ad Phryn. p. 522. l. 23 Choer. 279, 2. l. 24 Hes. l. 25 Choer. 276, 3 cf. can. gen. l. 29 Hes. l. 30 Choer. 275, 19. Verba ἀλλ' ἰστέον — χέλλιοι (sequ. pag. l. 7. 8) adiecta sunt ex E. Gud. 566, 32, nam hic E. Gudiani locus ex Choerobosco fluxit.

μένων διὰ τῆϲ ει διφθόγγου οἷον φθείρω φθέρρω, ϲπείρω ϲπέρρω. εἰ δέ τιϲ εἴποι, ὅτι καὶ τὸ ῑ εἰϲ τὸ ε τρέπουϲι οἷον Πρίαμοϲ Πέρραμοϲ, τρίτοϲ τέρτοϲ, οὕτωϲ οὖν καὶ τὸ χίλιοι διὰ τοῦ ῑ γραφόμενον χέλλιοι γέγονε παρ' αὐτοῖϲ κατὰ τροπὴν τοῦ ῑ εἰϲ τὸ ε, λέγομεν ὅτι οἱ Αἰολεῖϲ τὸ ῑ τὸ ϲυνεϲταλμένον πεφύκαϲι τρέπειν εἰϲ τὸ ε οἷον Πρίαμοϲ Πέρραμοϲ, τρίτοϲ τέρτοϲ, κοπρία κόπερρα, τὸ δὲ χίλιοι τὸ ῑ μακρὸν ἔχει. πῶϲ ἔτρεψεν παρ' αὐτοῖϲ τὸ ῑ εἰϲ ε; ἀλλ' ἰϲτέον ὅτι ϲπανίωϲ τὸ ῑ ἐκτεταμένον τρέπουϲιν εἰϲ τὸ ε οἷον ἵλαθι ἔλλαθι, χίλιοι χέλλιοι. ἰϲτέον δὲ ὅτι τὸ χίλιοι διὰ τοῦ ῑ γράφεται διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν. πᾶϲ ἀριθμὸϲ ἐν τῇ ἀρχούϲῃ κατὰ τὴν φωνὴν ϲυνεμπίπτων ὀνόματι ϲτοιχείου καὶ τὴν αὐτὴν φυλάττει γραφὴν οἷον ὁ εἴκοϲι ἀριθμὸϲ ἐν τῇ ἀρχούϲῃ κατὰ τὴν φωνὴν ϲυνεμπίπτει τῷ ει ϲτοιχείῳ, ἀλλὰ καὶ τὴν αὐτὴν φυλάττει γραφήν. διὰ γὰρ τοῦ ει ἐκφέρεται. ἐπειδὴ οὖν καὶ τὸ χίλιοι ἐν τῇ ἀρχούϲῃ ϲυνεμπίπτει τῷ χι ϲτοιχείῳ, τὸ δὲ χῖ διὰ τοῦ ῑ γράφεται, τούτου χάριν καὶ τὸ χίλιοι διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

χιλόϲ ἡ τροφὴ καὶ ὀξύνεται καὶ θηλυκῶϲ λέγεται καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ιλοϲ διϲύλλαβα ὀξύτονα διὰ τοῦ ῑ γράφεται. ϲεϲημείωται τὸ δειλόϲ.

Χίλων: ἔϲτι δὲ ὄνομα κύριον· διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἐπειδὴ εὕρηται καὶ ἐν ϲυϲτολῇ παρὰ Καλλιμάχῳ οἷον

Ϲόλων ἐκεῖνοϲ δ' ὡϲ Χίλων' ἀπέϲτειλεν.

ἔϲτι δὲ χωλίαμβον.

χίμαροϲ ὁ τράγοϲ. χείμαρροϲ ὁ ποταμόϲ.

χίμετλα: διὰ τοῦ ῑ κατὰ παράδοϲιν.

Χῖοϲ ὁ πολίτηϲ τῆϲ Χίου. διὰ τοῦ ῑ γράφεται. ὥϲπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ Λέϲβοϲ Λέϲβιοϲ διὰ τοῦ ῑ καὶ ἀπὸ τοῦ Ϲάμοϲ Ϲάμιοϲ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Χίοϲ Χίιοϲ καὶ κατὰ κρᾶϲιν τῶν δύο ιι εἰϲ ἓν μακρὸν Χῖοϲ ὥϲπερ δίιοϲ δῖοϲ, Θέτιι Θέτι.

χιράδεϲ: εἰϲὶ δὲ αἱ τῶν χειρῶν ῥαγάδεϲ. διὰ τοῦ ῑ γράφεται. καὶ ὤφειλε διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γράφεϲθαι, ἐπειδὴ παρὰ τὸ χείρ γέγονεν. ἀλλ' ἴϲωϲ ἀπέβαλε τὸ ε ὥϲπερ τὸ λείβω λιβάϲ. κρεῖττον δέ ἐϲτιν εἰπεῖν, ὅτι ϲυνέπαθεν ἡ φωνὴ τῷ ϲημαινομένῳ. ἐπειδὴ γὰρ τὸ χιρὰϲ ἔνδειάν τινα ϲημαίνει — τὰϲ γὰρ τῶν χερῶν ῥαγάδαϲ δηλοῖ, ἡ δὲ ῥαγὰϲ πρὸϲ τὸ ὁλόκληρον ἔνδειαν ἔχει. [τὸ γὰρ ῥαγάδαϲ ἔχον οὐκ ἔϲτιν ὁλόκληρον] — τούτου χάριν ἔνδειαν φωνήεντοϲ ἀνεδέξατο, φημὶ δὲ τοῦ ε, καὶ τὸ λιμόϲ ἀπὸ τοῦ λείπω γενόμενον οὐκ ἐφύλαξε τοῦ λείπω τὴν δίφθογγον.

---

l. 16 Choer. 276, 23, ubi pars canonis ad disyllaba oxytona pertinens excidit. cf. can. gen. Hes., qui tamen etiam χειλόϲ τροφή habet. l. 19 Choer. 277, 9 cf. Meinek. Choliamb. p. 161. l. 23 E. M. 811, 50. Hes., qui tamen s. v. χίμαροι utrumque vocabulum confundit. l. 24 Choer. 277, 17. l. 25 Choer. 275, 14. cf. can. gen. et fr. 20, Sl. B., Hes. l. 29 Choer. 276, 33, E. M. 812, 3. — Praeceptum proposui ut traditum est; sed collato articulo λιμόϲ existimo Herodianum Tryphonis sententia reprobata ε in χιράδεϲ abiectum esse ut in λιβάϲ

χίτρα διὰ τοῦ ῑ γράφεται. ἢ χίδρον ἄλευρον τὸ ἐξ ἁπαλῶν κριθῶν ἢ οἱ χλωροὶ πυροί.

χιτών: διὰ τοῦ ῑ. ἔστι τινὰ ὀνόματα ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα κτλ.

χλαῖνα αι δίφθογγος ἡ χλαμύς. παρὰ τὸ χλιαίνειν, ὅ ἐστι θερμαίνειν.

χοῖνιξ: διὰ τοῦ ῑ. τὰ γὰρ εἰς διπλοῦν λήγοντα ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον.

χοιροκομεῖον.

χοιροτροφεῖον: ει ἡ παρατέλευτος κατὰ παράδοσιν.

χορατείων διδασκαλείων.

χόριος διὰ τοῦ ῑ καὶ χορεῖος διὰ διφθόγγου. ὁ τόνος ἐστὶ διάφορος καὶ ἡ γραφή.

χόριον διὰ τοῦ ῑ τὸ ἔλυτρον τῶν βρεφῶν παρὰ τὸ χορεῖν (scr. χωρεῖν).

χρεία ἔνδεια.

χρεῖα: ει δίφθογγος. παρὰ τὸ χρέος γέγονε χρέα καὶ μετὰ τοῦ ῑ χρεῖα.

χρείω τὸ χρησμῳδῶ διὰ τῆς ει διφθόγγου. παρὰ γὰρ τὸ χρέος γέγονε χρέω καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ ῑ χρείω. τοῖς γὰρ χρείαν ἔχουσι τὸ ἀληθὲς μαθεῖν χρησμῳδεῖ ὁ θεός.

χρίω τὸ ἀλείφω διὰ τοῦ ῑ γράφεται καὶ ἴσως πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ χρείω τοῦ ἐπὶ τοῦ χρησμῳδῶ. ἕτεροι δὲ λέγουσιν, ὅτι διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἐπειδὴ γέγονεν ἀπὸ τοῦ χρίμπτω χρίω, τὰ δὲ εἰς πτω οὐ θέλει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι οἷον νίπτω, ῥίπτω πλὴν τοῦ φιλαλειπτῶ καὶ τοῦ ἀνερείπτω τοῦ σημαίνοντος τὸ ἁρπάζω, ἐξ οὗ ἀνηρείψαντο.

χρεωφειλέτης: ει. καὶ χρεοφειλέτης λέγεται.

χρή ὀξυτόνως ἀντὶ τοῦ δεῖ, χρῇ περισπωμένως ἀπὸ τοῦ χρῶ χρᾷς χρᾷ Ἰωνικῶς καὶ Ἀττικῶς.

χρήζω μετὰ τοῦ ῑ· χρηΐζω γάρ.

pronunciasse sic fere Τρύφων ἔλεγεν, ὅτι συνέπαθεν κτλ. ἀλλὰ κρεῖττόν ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι ἀπέβαλε τὸ ε ὥσπερ τὸ λείβω λιβάς. Hes. χίραι (quod Schmidt. ex χιράδες iure corruptum putat) αἱ ἐν ταῖς πτέρναις ῥαγάδες, sed idem χειράδας τὰς ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγάδας. l. 1 Choer. 278, 1, Hes. s. v. χίδρα. l. 3 Choer. 279, 4, E. Gud. παρὰ τὸ περιχεῖσθαι τῷ σώματι ἡμῶν. Hes. l. 4 Choer. 278, 24, E. M. 812, 21, Hes. l. 6 Choer. 276, 31. l. 8 Hes. l. 9 Choer. 278, 8, Hes. l. 10 Hes. Choer. 276, 28 habet χορήγιον. l. 11 Choer. 277, 18. l. 13 Choer. 277, 31, Hes. habet χορεῖον αὔλημά τι et χόρια. l. 15 Hes., E. M. 814, 38 ἀπὸ τοῦ χρέω (Cod. V χρέος) γίνεται χρέα καὶ χρεία πλεονασμῷ τοῦ ῐ ὡς χρέος καὶ χρεῖος. l. 16 Choer. 277, 33, Hes. χρεῖος. l. 18 Choer. 278, 13, Hes. χρείων· χρησμῳδῶν, χρησμολογῶν. l. 21 Choer. 278, 17 et 276, 13, E. M. 814, 40. cf. Hes. χρῖ χρίει. Herod. Dichron. 286, 20 formam χρίπτω proponit. l. 27 Choer. 278, 3, Hes. habet χρεωφειλέτης. l. 28 E. M. 814, 49, Hes. utrumque confundit. l. 30 Choer. 279, 3; distractam speciem praebet Hes. χρηΐζοντα. cf. Herod. περὶ παθῶν in E. M. 294, 37 παρὰ τὸ χρέος χρεΐζω χρηΐζω καὶ χρήζω. Theogn. 142, 9 χρήζω διὰ τοῦ ῐ ἀνεκφωνήτου. Hinc E. M. 815, 24 etiam χρήστης cum ῐ exhibet Hesychio χρήστης scribente. Discrimen, quod statuitur in E. M. 815, 4, ab Hero-

χρῆται χρᾶται.

χρῖμα: σημαίνει δὲ τὸ χρῖσμα. διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς χρίμμα λέγουσι καὶ οὐχὶ χρέμμα. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ λέγουσι κροῦμα καὶ κροῦσμα, οὕτω λέγεται χρῖμα καὶ χρῖσμα.

χρίω. cf. supra 606, 21.

χρυσίτης: διὰ τοῦ ῑ.

χρῴζω: σημαίνει δὲ τὸ πλησιάζω (χρώς χρωτός χρωτίζω ὡς φῶς φωτός φωτίζω ἀποβολῇ τοῦ τ χρωΐζω καὶ συναιρέσει χρῴζω).

χύρρειον τὸ ξύλινον δεσμωτήριον. ει.

χυτρεῖα: ει δίφθογγος· τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα. ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς ὀστράκου ἐτάττετο.

Ψ.

ψαδυρόν ἀσθενές μαδαρόν ψαθυρόν.

ψαθαρά εὔθλαστα, σαθρά. ξηρά ἀσθενῆ ψαθυρά. — ψαφαρά· ψαθυρά. — ψαφερά· ψαθυρά.

ψάθεα ψωμία et ψάφεα· ψωμία.

ψαιδρόν: αι δίφθογγος, τὸ φαιδρόν Κύπριοι.

ψαῖμα: αι δίφθογγος. τὸ ὀλίγον· καὶ ψαῖσμα τὸ ὀλιγόσιτον.

ψαινύθιον ψευδές μάταιον.

ψαινύντες ψωμίζοντες. — ψεῖσαι· ψωμίσαι. — ψῖσαι· ψωμίσαι.

ψαίνυον ἀχρεῖον.

ψαίρειν: αι δίφθογγος. Ἀττικοὶ τὸ κινεῖν καὶ ψαύειν. κέχρηνται δὲ τῇ λέξει ἐπὶ τῶν ἱστίων.

ψαιστόν: αι δίφθογγος. ἔστι δὲ εἶδος πλακοῦντος, ὃ δι' ἀλφίτων παρασκευάζεται, ἀπὸ τοῦ ψῆσθαι καὶ ψώχεσθαι, ὅθεν καὶ ψωμοί καὶ ψίχες τὰ μικρὰ θρέμματα.

ψακάς ψεκάς ῥανίς.

---

diano alienum videtur: χρήζω· ἡνίκα σημαίνει τὸ δέομαι, ἔχει τὸ ῑ προσγεγραμμένον. ἀπὸ γὰρ τοῦ χρέος γίνεται χρείζω καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η̄ χρηΐζω «χρηΐζοντα καὶ αὐτόν» (Λ 835) καὶ κατὰ συναίρεσιν χρήζω. ὅτε δὲ σημαίνει τὸ χρησμῳδῶ, ἔστιν ἄνευ τοῦ ῑ, καίπερ τῆς ἐτυμολογίας ἀπαιτούσης σὺν τῷ ῑ γράφεσθαι, παρὰ γὰρ τὴν χρείαν ἐστί. τοῖς γὰρ χρείαν ἔχουσι τἀληθῆ μαθεῖν χρησμῳδεῖ ὁ θεός, ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ σημαίνοντος τὸ δέομαι οὐκ ἔχει τὸ ῑ. l. 1 Hes. l. 2 Choer. 276, 19, E. M. 815, 25. l. 6 Choer. 276, 18. l. 7 E. M. 815, 51; derivatio hoc loco proposita non est Herodiani, qui potius a χροΐζω χρωΐζω χρῴζω repetivit ut a χρειζω χρηΐζω χρήζω cf. supra πλώζω. Ap. Hes. sine ῑ scriptum est. cf. Usenerum in Iahn. Annall. 91 p. 243. l. 9 Theogn. 128, 20, unde Schmidt. emendavit Hesychium. l. 10 Choer. 278, 29; sic etiam Hes., Theogn. 128, 20 mendose χοιτρεῖα. l. 13 Hes. cf. Schmidt., qui Galen. VIII p. 872 ψαδυρόν Atticis, ψαθυρόν communi Graecorum dialecto tribuere refert. l. 14 Hes. E. M. 817, 48; 50. l. 16 Hes., sed posterius mendosum esse ordo laesus ostendit. l. 17 Choer. 280, 1, ex quo fluxit, E. Gud. 572, 33, Hes. ψαιδρόν φαιδρόν. l. 18 Choer. 280, 2, unde E. Gud. 573, 31 derivatum est; utramque formam habet etiam Hes. l. 19 Hes., Choer. 280, 3 (unde E. Gud. 573, 32), ψαινάθιον (?) αι δίφθογγος τὸ ψευδές καὶ μάταιον. Hes. habet etiam ψινύθιον· φαῦλον. l. 20 Hes. l. 21 Hes., Choer. 280, 4 ψαίνυον· αι δίφθογγος τὸ ἀχρεῖον ἡ παράδοσις, unde E. Gud. 573, 33. l. 22 Choer. 279, 33, Hes. a Schmidtio emendatus, qui confert E. Gud. 571, 57 ψαίρειν τὸ ψαίειν. l. 24 Choer. 280, 5, E. Gud. 571, 53, unde ψῆσθαι pro ψαῖσθαι exhibui. — Hes. l. 27 Hes. a Schmidtio emendatus,

ψάκτα: ἡ ψώκτη μᾶζα.

ψάλιον διὰ τοῦ ῑ, ἐπεὶ καὶ συστέλλεται.

ψάμμος ἡ παραθαλάσσιος γῆ· ἄμμος.

ψαυκρός καλλωπιστής ταχύς ἐλαφρός ἀραιός. — σαυκρός· ἁβρός ἐλαφρός ἄκρος.

ψάφα κνέφας. — ψέφας· σκότος. — σεῖφα· σκοτία. Κρῆτες.

ψέδυρα ψίθυρος.

ψεῖαι: ἀλώπεκες (i. e lumborum musculi). ψίαι· ἀλώπεκες. ψόα· τὸ μέρος σώματος. ψυῖαι· ἀλώπεκες. — φοῦαι· ἀλώπεκες. φύλλες· ἀλώπεκες.

ψείρει: ε̄ῑ δίφθογγος ἡ παράδοσις.

ψεκάς καὶ ψιάς.

ψέλλιον: ῑ, ὅτι συστέλλεται.

Ψένηρος Αἰγυπτία κώμη. — Ψένυρις Αἰγυπτία κώμη.

ψεῦδις: ῑ διὰ τὴν κατάληξιν.

ψευδομαντεία: ε̄ι δίφθογγος ἐκ τοῦ μαντεύω.

ψηφίς: ῑ διὰ τὴν κατάληξιν.

ψιθυροί: διὰ τοῦ ῑ κατὰ παράδοσιν.

ψιλός καὶ ψιλή καὶ ψιλόν διὰ τοῦ ῑ.

ψιλίον πτερόν μακρόν. οἱ δὲ ψέλλιον.

ψιμύθιον: διὰ τοῦ ῑ ἀμφότερα.

ψίξ: ῑ διὰ τὴν κατάληξιν.

ψίσαι: διὰ τοῦ ῑ ἡ παράδοσις. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ψωμίσαι καὶ βραχὺ τρῖψαι (pro θρέψαι) μετὰ ποιοῦ τινος ἤχου.

ψόγειος: ει δίφθογγος καὶ προπαροξύνεται, ἔνθεν καὶ τὸ οὐδέτερον πληθυντικὸν (pro παρὰ τὸ) ψόγεια.

ψύθος ψεῦδος.

ψύλλειον ἡ βοτάνη. ε̄ι δίφθογγος ὡς πράσειον καὶ ἑλένειον. ἡ παράδοσις.

ψύττα: ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται.

ψύττει πτύει.

---

l. 1 Hes. cf. Lob. Parall. p. 351. l. 2 Choer. 279, 11, Hes., E. M. 817, 13 (V). l. 3 Hes., E. M. 817, 42 Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἄμμος λέγει ψάμμος. l. 4 Hes. l. 6 Hes. l. 7 Hes. l. 8 Hes. l. 11 Choer. 279, 23, Hes. ψείρει· φθείρει. l. 12 Herod. in E. M. 818, 46, Hes. ψιάδες· ψακάδες, ψιάζει· ψακάζει, ψίακα· ψακάδα, ψίδες· ψιάδες ψακάδες. l. 13 Choer. 279, 12, Hes. ψέλια per simplex λ̄. l. 14 St. B., qui vici Meinekio non diversi videntur. l. 15 Choer. 279, 22. l. 16 Choer. 279, 24. l. 17 Choer. 279, 13, Hes. l. 18 Choer. 279, 9, Hes. l. 19 Choer. 279, 29 et 16, Hes. l. 20 Hes. et Choer. l. c., ubi ψιλίον διὰ τοῦ ῑ. l. 21 Choer. 279, 14. l. 22 Choer. 279, 15, Hes. s. ψίχες. l. 23 Choer. 279, 19, Hes. ψῖσαι et ψεῖσαι. l. 25 Choer. 279, 26. ψόγεια etiam Hes. l. 27 Hes., E. M. 819, 13 ψύθος· τὸ ψεῦδος. ἐκβολῇ τοῦ ε̄ ψύδος καὶ τροπῇ τοῦ δ̄ εἰς θ̄ ψύθος. l. 28 Choer. 279, 31, unde sumpsit E. Gud. 574, 62; etiam ap. Hes. pro ψυλλίον codicis et ψύλλιον, quod exhibuit Schmidt, ordo requirit ψύλλειον, quod metri causa ap. Orph. Argon. 959 positum esse narrat idem Schmidt. l. 30 Hes., qui etiam ψίττα· ταχέως, E. M. 819, 40 (V). l. 31 Hes. cf. Lob. Rhem. p. 32, qui ex

ψυχεινός: ει.

ψυχραινόμενος: τὸ χραι δίφθογγος.

ψῷζα καὶ ψῴα ἀμφότερα δυσωδίαν σημαίνει.

ψῶμιγξ σφήκωμα. — θῶμιγξ· λεπτὸν σχοινίον.

ψωμίον: ῑ ἡ παράδοσις.

ψωμίς: ῑ ἡ καταλήγουσα.

ψωφίς: ῑ διὰ τὴν κατάληξιν.

Ω.

ᾤα: ιπαρὰ τὸ οἶς, ὃ σημαίνει τὸ πρόβατον, διαλύσει τοῦ ο καὶ ῑ ὄϊς καὶ ἐπαυξήσει τοῦ ō εἰς ω θηλυκὸν ᾤα, μένει δὲ τὸ ῑ.

ᾠαί: σὺν τῷ ῑ ἡ παράδοσις, ὅτε σχετλιασμοῦ ἐστιν ἐπίρρημα.

ᾦγον: σὺν τῷ ῑ. πρῶτον μὲν ὅτι ἀπὸ τοῦ οἴγω ἐγένετο κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς ω ὥσπερ οἴχομαι ᾠχόμην, οἰκῶ ᾤκουν· ὁ γὰρ παρατατικὸς πάντοτε μεγεθύνεται κατὰ τὴν ἀρχὴν ἢ χρονικῶς ἢ συλλαβικῶς. δεύτερον δὲ ὅτι οἱ παρῳχημένοι κατὰ τὴν ἀρχὴν ἢ ἴσα φωνήεντα θέλουσι ἔχειν ὡς αὐλῶ ηὔλουν, αἰσχύνομαι ᾐσχυνόμην, ἢ πλείονα ὡς ἔχω εἶχον, οὐδέποτε δὲ ἐλάττονα. εἰ ἄρα οὖν τὸ οἴγω δύο φωνήεντα ἔχει κατὰ τὴν ἀρχήν, τούτου χάριν καὶ τὸ ᾦγον τὸ ῑ ἔχει, ἵνα σχῇ κατὰ τὴν ἀρχὴν τὰ ἴσα φωνήεντα τῷ ἐνεστῶτι.

ᾠδεῖον: ει δίφθογγος, ὡς γράφω γραφεῖον, πέμπω πομπεῖον, ᾄδω ᾠδεῖον.

ᾠδή μετὰ τοῦ ῑ, παρὰ τὸ ᾄδω ἀοιδή καὶ ᾠδή.

ᾠδίς διὰ τοῦ ῑ ὡς δικατάληκτον.

ὦ ἔτα πολῖτα. — ὦ τᾶν· ὦ ἑταῖρε.

ὤζειν βοᾶν. — ᾤζει ἐπικάθηται et ἐπῴζειν ἐπικαθῆσθαι τοῖς ᾠοῖς i. q. ἐπωάζειν.

Ὠκαλέα πόλις Βοιωτίας, ε̄.

ὠκεῖα: ει δίφθογγος. ὠκέα γὰρ καὶ ὠκέη.

ὤκειλεν: ει δίφθογγος ἐπὶ τοῦ προσωσθῆναι ναῦν.

ὠκυτόκειον: ει δίφθογγος. καὶ γὰρ ὠκυτοκεύς.

ὠμίς: ῑ.

---

eodem Hes. componit ψίσις ἀπώλεια i. e. φθίσις, ψείρω φθείρω, ψινάς i. e. φθινάς, ἐψίσθη ἀπέθανε i. e. ἐφθίσθη. l. 1 Choer. 279, 23. l. 2 Choer. 280, 8.
l. 3 E. M. 819, 41, quae cum ῑ scribenda esse significat Hes. proferens ψώϊζος et ψώϊα. cf. Lob. El. I 441. l. 4 Hes. l. 5 Choer. 279, 21. l. 6 Choer. 279. 28. l. 7 Choer. 279, 10 et 30. l. 9 An. Ox. II 426. Choer. 281, 12: ᾤα τὸ τοῦ χιτῶνος ἄκρον μετὰ τοῦ ῑ ἡ παράδοσις. Cf. Etymol. maxime Gudian. Hes. ὤα et ὦιαι. cf. supra ὄα et Lob. El. I 338 seqq. l. 11 Choer. 281, 1. Cf. Apollon. de adverb. 537, 32 καθάπερ τῷ πόποι τὸ παπαῖ παράκειται καὶ τῷ ὀτοτοῖ τὸ ἀτταταῖ, οὕτω καὶ τῷ ὠοιοί τὸ ὠαιαί, ὅπερ συναλειφθὲν καὶ ἐν βαρείᾳ τάσει γινόμενον παρ' Αἰολεῦσίν ἐστιν ᾦαι· διότι καὶ τὸ ῑ πρόσκειται κράσεως γενομένης καὶ προσλήψεως. l. 12 E. M. 820, 14 ex Choerobosco, ut videtur. l. 20 Choer. 280, 27, Hes. l. 22 Choer. 281, 11, Hes., qui habet etiam ὠιδάν. l. 23 Choer. 281, 10 et 18, Hes. l. 24 Hes. l. 25 Hes. l. 27 St. B. l. 28 Choer. 280, 18. l. 29 Choer. 280, 29, Hes. l. 30 Choer. 280, 26. l. 31 Choer. 281, 19, ubi corrupte ὠμώς.

ᾦμοι: διχῶς· ἐκ τοῦ οἴμοι κατ' ἔκταςιν τοῦ ο̄ εἰς ω ᾦμοι μετὰ τοῦ ῑ. εἰ δὲ ἐγράφετο χωρὶς τοῦ ῑ, γίνεται ἀπὸ τοῦ ὤ ὤμοι.

ὠμφύνειν ἐνδόξους ποιεῖν. — ὀμφύνειν αὔξειν.

ὤνιον: διὰ τοῦ ῑ ὡς ἐπὶ τοῦ θοίνιον καὶ ἐνθοίνιον.

Ὠξώλων ἔθνος βαρβάρων. — Ξώλων· ἔθνος βαρβάρων.

ᾠόν τὸ τοῦ ὄρνιθος διὰ τοῦ ῑ.

ᾧπερ: cὺν τῷ ῑ. Cf. ᾧτε.

ὡραῖα καὶ ὡραῖος καὶ ὡραιέςτατος: αι δίφθογγος ὅλα ἡ παράδοςιc.

ὤρεια (ὠρεῖα?) φυλακτήρια.

Ὠρείτης: ει. Ὠρεός γάρ.

ὡριαίνεςθαι: αι̅ δίφθογγος ἀπὸ τοῦ ὡραΐζεςθαι.

Ὠρίων διὰ τοῦ ῑ, ἐπειδὴ καὶ Εὐριπίδης cυνέςτειλεν.

ὡρολογεῖον: ει̅ δίφθογγος. εἴρηται ὡς καὶ ἡμερολογεῖον.

ὡςεί καὶ οἱονεί διὰ διφθόγγου γράφεται.

Ὠςτιαῖος αι̅ καὶ προπεριςπᾶται. ἔςτι δὲ ἐπὶ ἔθνους.

ὠςτιεῖται: ἀπὸ τοῦ ὠςτίζω, ὃ δηλοῖ τὸ ὠθοῦμαι ὡς τὸ βαδιεῖται καὶ αἰκιεῖται τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται.

ὠςχοφόριον καὶ ὠςχοφόρια. ἀπὸ περιςπωμένου δέ ἐςτι τὸ ὄνομα· ἣν γὰρ ὀςχοφορῶ. οἴςχη δέ ἐςτι τὰ μετὰ τῶν βοτρύων κλήματα.

ᾧτε χερνῆτις γυνή (Μ 433) cὺν τῷ ῑ ἀντὶ τοῦ ὡςεί τε.

ὠτειλή: ει̅. ὠτέλλας γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ τραύματα· Ἀττικοὶ οὐλὴν λέγουςιν.

---

l. 1 Choerob. 281, 16, ubi restant haec tantum ᾦμοι διχῶς ἐκ τοῦ οἴμμοι, reliqua sampsi ex E. M. 822, 34. Cf. 618, 12 ἔςτιν ὦ cχετλιαςτικὸν ἐπίρρημα, ὅθεν τό ὤμοι, ὅπερ οὐκ ἔχει πρόςγεγραμμένον τό ῑ. Hes. ᾦμοι οἴμοι. Apollonius de adv. 536 scripturam ὤμοι amplexus est. In An. Paris. III 336, 7 ᾦμοι παρὰ τὸ οἴμοι cum ῑ scriptum est. l. 3 Hes. Cf. Lob. Rhem. p. 42. l. 4 Choer. 280, 15. l. 5 Hes. l. 6 Choer. 281, 15. E. M. 822, 39: ᾠόν: δεῖ γινώςκειν, ὅτι τὸ ᾠόν τό ῑ ἔχει· πρῶτον μὲν ὅτι εὕρηται τό ῑ κατὰ διάςταςιν παρὰ τῇ Cαπφοῖ «φαcὶ δήποτε Λήδαν ὑακίνθινον πεπυκαδμένον εὕρον ὠϊον», δεύτερον δὲ διά τὸν χαρακτῆρα. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ωον οὐδέτερα μονογενῆ θέλει ἔχειν τὸ ῑ. πρόςκειται «μονογενῆ» διὰ τό cῶος ζωός. Cf. supra ζῷον. l. 8 Choer. 281, 5, Hes. l. 9 Hes. Scribitur etiam ὀρεῖον ὅριον ὥριον cf. Schmidt l. 10 Choer. 280, 17 et in E. M. 823, 45 Ὠρείτης ὁ πολίτης παρὰ τό Ὠρεός Ὠρεοῦ γίνεται· καὶ τὸ κύριον ὄνομά ἐςτι διὰ διφθόγγου παρὰ τὸ Ὠρεύς Ὠρέως ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ «Ὠρείτης δ' Ἀμύκοιο» (II 110). τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων Ὠρείδης ἔχει. Χοιροβοςκός. scripsi pro Ὠρεύς Ὠρέως: Ὠρεός Ὠρεοῦ et addidi Ὠρεύς Ὠρέως coll. E. M. 604, 42 a Lobeckio Proll. 395 emendato. Apud Apollonium testo Schol. ad h. l. Herodianus Ὠρείδης legit: Ὠρείδης δ' Ἀμύκοιο: διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου ἡ παραλήγουςα. οὕτως Ἡρωδιανός ἐν τρίτῳ τῆς καθόλου. de gentili cf. Steph. B. s. Ὠρεός et fr. Orth. 43. l. 11 Choer. 281, 7, Hes. ὡριαίνει· ὡραΐζει. l. 12 Choer. 280, 16 cf. Dict. 286, 1, ubi versus Eurip. Cycl. 213 affertur, et 297, 5, Hes. l. 13 Choer. 280, 22, cf. E. M. 823, 54 (V.). l. 14 Choer. 280, 25 coll. 201, 1. Hes. ὡςεί τε· καθάπερ. l. 15 Choer. 281, 4, ubi est Ὠπιδαῖος, quod ex St. B. 712, 22 in Ὠςτιαῖος mutavi; corruptum est etiam ibid. l. 3 Ὠνηματιαῖος αι ἡ παράδοςιc. l. 16 Choer. 280, 23. l. 18 Choer. 280, 12. — pro παρακειμένου scripsi περιςπωμένου, reliqua intacta reliqui, nam ap. Hes. praeter ὤςχη etiam ὄςχη et οἴςχεα, quod ordo pro οἷχεα requirit, leguntur; E. M. 619, 32 οἰςχὸς habet. l. 20 Choer. 281, 17; ῑ subscriptum agnoscit Herod. ap. Io. Al. 32, 5 cf. E. M. 825, 23, Ep. Cr. I 446, Eust. 117, 40. E. M. l. l. Cod. V. addit: ζήτει εἰς τό ᾧπερ, de quo E. M. 822, 50. Cf. Cathol. 494, 3. l. 21 Choer. 280, 30. Cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 58 not. 31. Hes.

ὠφέλεια: ε̅ι̅ δίφθογγος ἡ παράδοσις. ποιητικώτερον δὲ διὰ τοῦ ῑ καὶ παροξύνεται. παρὰ Σοφοκλεῖ δὲ καὶ ει δίφθογγος καὶ προπαροξύνεται ὡς προμήθεια.

ὤφελεν ὤφειλεν.

ὠχραίνεται: α̅ι̅ δίφθογγος ἀντὶ τοῦ ὠχρᾷ (pro ὠχρειά).

ὤψειον ὀπτικῶς εἶχον. εἴρηται δὲ καὶ ὤψεον παρὰ Σώφρονι «ἐγὼ δέ τοι καὶ πάλιν ὤψεον».

---

l. 1 Choer. 280, 19 cf. can. gen. p. 273, 24; E. M. 826, 2 V., ubi ζήτει εἰς τὸ ἀπώλεια, de qua voce p. 333 Gaisf. l. 4 Hes. l. 5 Choer. 281, 9, Hes. l. 6 Choer. 280, 33 coll. Dict. 528, 2, unde addidi παρὰ Σώφρονι. Hes. ὤψειον.